

Jai Shri Mataji Nirmala Devi!

Translations - Marathi 2025-11-06

1970-01-01, Talk About Nizamuddin (date and location unknown)

1 जानेवारी 1970

Talk to Sahaja Yogis

(Location Unknown)

Talk Language: English

1970-0101 Talk About Nizamuddin

ह्या जमनीवर हजरत नजामुद्दीन गाडले गेले. ते खूप मोठे नबी आणि सुफी होते. आणि त्यांच्या सर्व कवितांमध्ये त्यांनी अश्या सूचक गोष्टी वापरल्या आहेत, आणि जे लोक त्या कष्टमतेचे आहेत ते लोक कधी कुठला धर्म हा वेगळा आहे असा विचार नाही करत. खरतर मोहम्मद साहेब कधी फक्त इस्लाम बदल च नाही बोलले, ते सर्व च लोकांबद्दल बोलले जे जे त्यांच्या समोर आले, जसे की अब्राहम, मोझेस, क्रिस्त, आणि मी महत्वाचे म्हणजे ते त्यांच्या आई बदल करण मध्ये बोलले. त्यांनी स्वतःला कधी वेगळ नाही समजून घेतले. आणि कधी च वेगळे नाही होते, कारण त्यांना माहिती होत की हे सर्व महान लोक ह्या पृथ्वी वर लोकांना मुक्ती देण्यासाठी आले आहे. खूप आधी, माझ्या लग्नाच्या आधी मी येथे आली होती, मी च ती पहिली होती जे नि त्यांच्या वर फुलांची चादर अर्पण केली. आणि माझे बाबा पण खूप मोठे आत्मसाक्षात्कारी होते. माझ्या बाबानी च मला सांगितले की, हजारात नजामुद्दीन आणि त्यांचे शिष्य खुसरो, हे खूप महान कवी होते. त्यांच्या हदी मध्ये खूप सार्या कविता आहेत. ते एक महान कवी म्हणून ओळखले जात होते, आणि त्यांनीच हे प्रतीकात्मक गाणं लिहिले आहे. जर बघायला गेलो तर ते मुस्लिम. टिळक हे हद्दी. आणि माझ्या बाबतील, जेव्हा मला सत्य कळले मी तर पूर्व सोडून च दिली. आणि हे खूप गहन आणि खूप सुंदर पाने स्पष्टीले आहेत. तर कि ते एका मुस्लिम धर्मा मध्ये जन्मले होते, पण ते सर्व धर्मा मध्ये खरे पण पाहत होते. आणि हे सुफी सर्वीकडे आहे, मला तर आचार्य वाटले की ते तुर्की मध्ये पण आहेत. आणि ते ट्युनिसियामध्ये आपण आहेत, सर्व जगामध्ये सुफी आहेत, ते सर्व सुफी आहेत पण आता ती सर्व छान सहजयोगी सुफी झालेत. (श्री माताजी हसल्या), आणि हाच खरा सहजयोग आहे. जस मी तुम्हाला पाहिले तसाच हा सर्व मूर्खपणा मी सोडून दिला. सहज आणि तेच खूप सुंदर पाने ह्या कविता मध्ये सांगितले आहेत. खूप सहजपणे. मी खूप लहान होते तेव्हा हे मी ऐकले आहे. कधीतरी हजारात नजामुद्दीन चा दरगा बघायचा आहे. ते खूप महान होते, ते खूप चॅन नशीब दिलेली वाल्या लोकांसाठी घेऊन आले आहे. ते सोडून आपण आहेब आहेत. आपल्या कडे हे सर्व महान लोक खूप प्रिय आहे. हा खूप मौलयावान जमीन आहे. जेव्हा मला इथे सार्वजनिक कार्यक्रम घ्यायचे होता, तेव्हा पोलीस लोक आम्हाला नाही म्हणाली. कि म्हणजे इथे जवळ च खूप सारे मुसलमान राहतात, ते तुम्हाला मारून टाकतील. मी म्हटले कुठल्या प्रकारची लोक आहेत ती? आणि ते स्वतःला नजामुद्दीन चे शिष्य म्हणून घेतात. मग मी बोलले, ते माझे लोक आहेत, काळजी करू नका, ते मला काहीच नाही करणार, मला माहिती आहे. तर हा आत्म्याचा प्रकाश त्याच लोकांना जाणवतो ते न साक्षात्कारी आहेत. ज्या लोकांना साक्षात्कार नाही ते लोक सर्वीकडे विभाजनाने बघतात. मी नेहमी एक छान उदाहरण देते मराठी कवी च. ते एक संत होते, आणि ते एका दुसऱ्या संत कडे जातात आणि बिघतात की हा दुसरा संत जो की कुंभार आहे, तो मातीची मशागत करत आहे. मग हा संत त्या कुंभार संतांकडे बघून म्हणतो, "नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी". याचा अर्थ असा की, मी नरिकाराचा भेटीला आलो पण इथे नरिकार साक्षात साकार रूपामध्ये आहेत, ते की तुम्ही आहेत. "फक्त एक संतच दुसऱ्या संताची प्रशंसा करू शकतो. तर आपल्याकडे नजामुद्दीन साहेब होऊन गेले, मडिनी साहेब होऊन गेले, आणि आपल्याकडे खूप सारे सुफी होऊन गेले इंडिया मध्ये, आणि ते सर्व पूजनीय आणि आदरणीय होते सर्व समाज मध्ये. तसेच शरिडी चे साईनाथ हे पण एक नाथ होते, ते खूप मोठे नागपंथी म्हणून ओळखले जायचे. ते सर्व साक्षात्कारी लोक होते. त्यांनी कधीच धर्माचा बाजार नाही मंडल, हा धर्म तो धर्म, कधीच असं नाही केले, त्यांच्यासाठी फक्त देवासोबत एकाकरिता ही महत्वाची होती. आणि हे दोन लोक अमीर खुसरो आणि, मी जेव्हा लहान होती तेव्हा मला खूप आश्चर्य वाटायचे की लोक कधीच ह्या असल्या लोकांना समजू नाही शकत. मी आशा करते की तुम्ही सर्व त्यांच्या कविता वाचाल आणि त्यांच्या मथला जो सूचक भाव आहे तो समजून घ्याल. देवाची तुमच्या वर कृपा असावी.

1972-04-09, Public Program

9 एप्रिल 1972

Public Program

Dhule (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Note:

1) Please note that the brackets present in this transcript represents:

a) [...] = Unclear text/Missing audio

b) [अबकड/अबकड] = Best guesses text1/text2 (text not confirmed)

c) (abcd/अबकड) = Additional explanatory text

खरोखर म्हणजे राजकुंवर राऊळ सारखी बाई या धुळ्यात आहे, हे या धुळ्याचे मोठे भाग्य आहे. तर्किया प्रेमाच्या आकर्षणाने मी इथे आले. मी तिला म्हटलं होतं एकदा धुळ्यात अवश्य येईन. आणाय ठाकिणी कती भक्तभाव आणाय कती प्रेम आहे, त्याची सुद्धा मला आतून जाणीव होत आहे.

धर्माबद्दल आपल्या देशामध्ये, आदिकालापासून सगळ्यांनी पुष्कळ लहिन ठेवलेलं आहे आणाय चिऱ्या पुष्कळ झाल्या. मंदिरात सुद्धा आता घंटी वगैरे वाजत आहेत, चर्चमध्ये सुद्धा लोक जातात, मस्जिदला जातात, धर्माच्या नावावर आपल्या देशामध्ये पुष्कळ कार्य झालेलं आहे. पण जे वास्तविक कार्य आहे, ते कुठही झालेलं दिसत नाही. देवळात जातो आपण सगळं काही व्यवस्थित करतो, पूजा-पाठ सगळं व्यवस्थित करतो, घरी येतो, पण तरी सुद्धा असं वाटत नाही, की काही आपण मळिलं आहे. आतली जी शांतता आहे, आतलं जे प्रेम आहे, आतला जो आनंद आहे, तो कधी सुद्धा मळित नाही. कतिही केलं, तरी सुद्धा असं वाटत नाही, की आपण देवाच्या जवळ गेलो आहोत. कवि आपल्याला ही माऊली मळिली आहे, की जर्किया मांडीवर आपण डोकं ठेवून आरामाने म्हणू शकतो, की आता आम्हाला काही करायचं नाही.

माझं असं म्हणणं नाही, की देवळात माणसाने जाऊ नये. जावं, अवश्य जावं. [...] मधाची ओळख पटवण्यासाठी पहिल्यांदा फुलाच्या गोष्टी करू, तर बरं होईल. म्हणून त्यांनी साकार देव काढले ते [सांगण्यासाठीच/चांगल्यासाठीच], म्हणजे फुलांची नावे सांगितली. वषिणू पासून ते शविपर्यंत, तसचं मुसलमानांमध्ये अली पासून वलीपर्यंत, खर्शिचन लोकांमध्ये खर्सितापासून त्याच्या आईपर्यंत, सगळ्यांची वंशावळ झाली. नावं सर्व कळली. फुलांची नावं कळून सुद्धा, मधाचा पत्ता लागला नाही! आपण साकार पूजा करतो, वषिणूचं नाव घेतो. बघा, त्याच्यासुद्धा वर्णना मध्ये त्यांनी सांगितलेले आहे - आपण वषिणूचा श्लोक ऐकला असेल - की "शान्ताकारं भुजगशयनं पद्मनाभं सुरेशम्। वशिवाधारं गगनसदृशं मेघवर्णं शुभाङ्गम्। लक्ष्मीकान्तं कमलनयनं....।" आता इथपर्यंतच वर्णन झालं. पण त्याची मखखी कोठे आहे? "योगिर्भयानगम्यम्।" योग्यानी ज्याला ध्यानामध्ये जाणलेलं आहे, त्याचं हे वर्णन आहे. मी जाणलेलं नाही. प्रत्येक देवाच्याबद्दल सुद्धा "ध्यानावस्थति तदगतेन मनसा पश्यन्तर्धियोगिनि।" "ध्यानात जाऊन जो ते बघतो, त्या देवाचं मी वर्णन करतो," असं प्रत्येक ठाकिणी आपल्याला इशारा केलेला आहे. पण होतं काय आपण इशार्यावर थांबतो.

आता आपल्याला, दुसऱ्या तरहेचे धर्म जे सुरु झाले, म्हणजे खर्शिचन धर्म म्हणा कवि मुसलमान धर्म म्हणा. याच्यात त्यांनी सांगितलं, की बघा, फुलांच्या गोष्टी केल्या म्हणजे मध मळित नाही, तेव्हा आपण मधाच्या गोष्टी करूया. त्यांनी सांगितलं की परमात्मा जो आहे, नरिंकार आहे, साकार नाही आहे, नरिंकारात तुम्ही जा. पण जा कसे? त्याही गोष्टीच झाल्या. अहो, मधाच्या गोष्टी करा, नाही तर फुलांच्या करा, गोष्टी म्हणजे गोष्टीच आहेत. गोष्टींनी परमात्म्याला जाणता येत नाही. त्यामुळे झालं काय आहे की, गाडीच्या मागे घोडं बांधलेलं आहे आणाय गाडी हाकत बसलोय आपण! म्हणायचं, "गाडी का नाही चालत, धर्माची?" धर्म आपल्या आतमध्ये आहे, सगळ्यांनी हे सांगितलेलं आहे. आपल्या आतमध्ये परमात्मा आहे, हे सुद्धा सगळ्यांनी सांगितलेलं आहे. पण होतं काय, कतिही सांगितलं असलं तरी ते सांगितलेलं असल्यामुळे ते सांगण्यावरच राहून जातं.

परवा एका शिखांच्या ह्याच्यामध्ये (गुरुद्वारात) मी गेले होते. तर तथे त्यांनी गाणं सुरु केलं, "काहे रे बन खोजन जायी। सदा नविसी सदा आलेपा तोहे संग समायी। पुष्पमध्ये जो बांस बसत हे, मुकुरामां हं जिब छायी। तैसेर्हा हंरि बसे नरितर घटर्हा खोजी भाई।" आता गात बसलेत "घटही खोजी, घटही खोजी।" "अहो," म्हंटलं, "गाता काय?" तुम्हाला जर औषध घ्यायचं असलं आणाय डॉक्टरांनी(Doctor), वैद्यांनी औषध दिलं, "की बघा, तुम्ही थोडंसं सुंठ-साखर घ्या, म्हणजे बरं वाटेल." तर घरी येऊन तुम्ही सारखं, "मी सुंठ-साखर घेतो, मी सुंठ-साखर घेतो," त्यानी काय औषध होणार आहे का? असं आपलं चालेलं आहे. की जे करायचं आहे ते आपण करत नाही, त्याबद्दल बोलतो. म्हणूनच, माझं म्हणणं आहे, की आपल्याला ध्यानात जायला पाहजि. पण कसं जायचं? हे मात्र कोणी सांगत नाही. असे पुष्कळ बोलणारे आपल्याला भेटतील, की आपण प्रेम केलं पाहजि, सर्व जगावर प्रेम केलं पाहजि. अहो, प्रेम करायला शक्तिता येतं का? तुम्ही काय इलेक्ट्रिसिटीचं(electricity) प्रेम करू शकता? प्रेम हे नसिरगत: आतमध्ये आहे आणाय ते एकदम आपल्याला असं जाणवतं. आपल्याला आपल्या मुलांबद्दल प्रेम वाटतं, आपल्या वडलांच्याबद्दल वाटतं, आईबद्दल वाटतं, पत्नीबद्दल वाटतं, पुरुषाबद्दल वाटतं, हे सगळं जे काही प्रेम आहे ते अकस्मात वाटतं. कुणाला शकितून प्रेम येत नाही. तेव्हा धर्मसुद्धा शकितून येत नाही. तो उपजतच आपल्यामध्ये आहे, त्याला जाणावं लागतं. आता कसं जाणायचं? हा सगळ्यांच्यापुढे, कसं जाणायचं? कसं त्या परमात्म्याला जाणून घ्यायचं? हे सांगा. आतमसाक्षात्कार कसा करून घ्यायचा? पुष्कळसे लोक असं सांगतात, "हो, होऊ शकतो. असं करा, तुम्ही डोक्याच्या ह्याच्यावरती उभे रहा, रोज पंचवीस मनिटि उभे राहून देवाचं नाव घ्या [म्हणे]." काही होणार नाही! खोटी गोष्ट आहे. "तुम्ही भगवी वस्त्रे घालून नाचा, उड्या मारा, त्याने देव मळिल!" इतकं सोपं असतं, तर काय दोन रुपयाला साडी रंगवायची आणाय नाचत सुटायचं, झालं, देव मळिला! तसिरं कोणी सांगतील, "तसं होणार नाही. तुम्ही देवळात जा, नाव घेत बसा." अहो, नावाचं असं आहे, तुलसीदाससारखा मनुष्य - एवढं मोठं रामायण लहिन ठेवलं - नाव घेत असे. स्वतः रघुवीर त्याच्याकडे तीनदा आले आणाय त्याला त्यांनी टळी लावला, चंदनाचा, आणाय ओळखलं नाही.

आपले "हरे रामावाले, हरे कृष्णावाले," मुंबईला माझ्याकडे आले. मला म्हणाले, "माताजी, तुम्ही नाव घेत नाही, देवाचं!"

"अरे," म्हंटलं, "नाव घेण्यासारखं तुम्हाला तरी काय कळलेलं आहे का? कुणाचं नाव घेता! उद्या तुम्ही माझ्या दारात येऊन 'माताजी, माताजी,' म्हणाल, आणाय मला रस्त्यात परवा भेटलात, तर ओळखाल का मला? तुम्हाला पटणार आहे का माझी ओळख?" मी म्हणते, आतमध्ये या, आधी त्याला जाणा, एकदासुद्धा नाव घेणं कठीण जाणार [नाही/आहे].

मग म्हणायला लागले, "आम्ही सगळ्यांनी संन्यास घेतला, एवढा आम्ही त्याग केला आहे. हे करून, ते करून आम्ही जंगलात गेलो. अमूक करतोय, तमूक करतोय आणाय तुम्ही आपलं घरात बसून, तुम्हाला मुलं-बाळं, नातं-बतिं आणाय तुम्ही कसं काय हे करता? तुम्ही काही सोडलं नाही?"

मी म्हंटलं, "हे बघा, मी तुम्हाला एवढं सांगते, तुम्हाला चॅलेंज(challenge) आहे म्हंटलं, माझ्या घरातलं कोणतंही सामान, कोणतीही वस्तू, त्या परमात्म्याच्या पायाच्या धुळी बरोबर काय त्याच्या धुळीच्या कणाबरोबर जरी असली, तरी उचलून न्या तुम्ही. मी तयार आहे." इकडेकडे बघतात. म्हंटलं, "काहीही, तुम्हाला जे वाटलं ते उचलून न्या."

म्हणे, "त्याच्याबरोबरीचं काही नाही."

महंतलं, "मग त्याच्या बरोबरीचं काही नाही तर मग सोडलं काय तुम्ही आणि धरलं काय तुम्ही!" "अहो, आम्ही धरलंच नाही, तर सोडणार तरी काय?"

आता उद्या हा समुद्र समोर आहे. आम्ही जर मनानेच ठरवलं की हा आमच्या नावावर आहे, आम्ही धरलाय, म्हणजे आमचा मूर्खपणा आहे की नाही! आणि मग म्हणायचं आम्ही हा धरलाय आणि आता आम्ही सोडलाय. आम्ही धरलंच नाही, आणि धरतं कोण, मेलो म्हणजे कलिल्यासहति इथे सगळं राहून जातं. हे लक्षात नाही तुमच्या. धरतंय कोण आणि सोडतंय कोण? अशा मूर्खपणाने जर देव मळिणार असता, तर मग देवसुद्धा मूर्खच आहे म्हणायचा!

अहो, तो सर्वशक्तमिण! कति शक्ती आहे त्याची! अत्यंत प्रचंड शक्ती असलेला जर लोहचुंबक एखाद्या ठिकाणी असला आणि त्या ठिकाणी आपण जाऊन लहान शक्तीचा लोहचुंबक घेऊन त्याच्यासमोर नाचलो नाही तर उद्या मारल्या, नाही तर डोक्यावर उभे राहिलो, हे करून जर तो आपल्याकडे येत असला, तर तुम्ही करा, पण ते शक्य आहे का? फक्त आपल्याजवळची जी थोडीशी शक्ती आहे ना, ती नुसती अशी सोडली की पटकन तो ओढून घेतो. बसलाच आहे ओढायला तथि. त्याची एवढी शक्ती एवढ्यासाठीच आहे की आपल्याला आपल्यात ओढून घ्यायचं. पण त्याची अशी इच्छा आहे की, तुमच्या इच्छेमध्ये हे झालं पाहजि. तुमची इच्छा असायला पाहजि. जोपर्यंत तुमची इच्छा नाही, तोपर्यंत तो तुमच्यावर जबरदस्ती करणार नाही. म्हणजे माणसाला त्याने त्याच्या गौरवात उभं केलेलं आहे. त्याची संबंध इज्जत आहे. त्याची सर्व स्वतंत्रता आहे.

आजकाल मुंबईला पुष्कळ हिप्नोसिस(hipnosis) वगैरे लोक करतात, म्हणजे ते मोहनी वदिया करतात. आणि लोकांना वेड्यासारखं त्यांच्यावरती मोहनी मंत्र घालून नाचवणं, कुदणं, काय, काय... प्रकार! हजारो रुपये लोक खात बसलेत. आणि आम्हाला ते आवडतं, लोकांना! लोकांना, स्वतंत्रपणा नको, स्वतःचा गौरव नको आणि स्वतः म्हणजे काय आहात तुम्ही! केवढं मोठं आहे त्याच्यात! आता प्रधान साहेबांनी सांगितलं एका भिकारिणीबद्दल. कधी कधी लोक भिकारिणी होतात, ते जाणूनबुजून होतात, हे आपल्याला माहिती नाही. समजा एखाद्या जन्मात एखादी मोठी महाराणी असली, पण तिला नवऱ्यापासून, त्या राजापासून फार त्रास असेल, घराद्वारात फार त्रास, त्या राणीपणाचा बोजा तिला फार झाला असेल. तर ती म्हणू शकते की, "प्रभू, मला पुढल्या जन्मी भिकारिणी कर, पण मला राणी करू नकोस!" पुढला जन्म तिला भिकारिणीचा होणार, पण आतून ती राणी आहे, तथि तब्येत राणीची रहाणार. तुम्ही पुष्कळसे श्रीमंत लोक पाहिले असतील इतके गरीब असतात, [इतके/नुसते] भिकारी. आणि काही काही गरीब कति श्रीमंत असतात आतून!

तेव्हा परमात्म्याला जाणण्यासाठी त्याची स्वतःची धडपड चालली आहे, तो स्वतः तुमच्यासाठी सर्व व्यवस्था करतो आहे. तुम्हाला परत-परत जन्माला घालून, तुमच्या आवडीनिवडी कमी करत... करत... करत..., शेवटी तो त्या ठिकाणी आणून पोहोचवतो, तथि तुम्हाला धर्म दसून येतो. म्हणजे असा एखादा मनुष्य अगदी कर्मनष्ट ब्राह्मण आहे [म्हणे], "आणि आता मी सगळ्या मुसलमानांना आणि सगळ्या मूलेच्छांना अगदी माझ्या मनात द्वेष आहे", असा वचिर करून जर आज एक ब्राह्मण उभा राहिला, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की पुढल्या जन्मी तो जाऊन पक्का "मुसलमान" झाला पाहजि! मी सांगते तुम्हाला. कर्मनष्टपणा करणारे लोक इथे..., आम्ही आता तेहरानला गेले होते. तेहरानमध्ये ध्यानामध्ये लोकांना बसवलं, तर मुसलमान लोक तथि घंटी वाजवताहेत आणि आरत्या उतरवताहेत. इकडे आपल्या मुंबईला आम्ही ब्राह्मणांना बघते, ते तकिडे नमाज पढतात. काय वेडेपणा! एका अतशियेला जातात आणि मग दुसऱ्या अतशियेतला [जाता]. याला शवियाचं नाही, त्याला शवियाचं नाही, पुढल्या जन्मी तुम्ही "हरजिनच" जन्माला येणार! तुमचा अधिकार आहे का तुमच्या जन्मावर? पण तुम्ही जर कोणाशी द्वेष केला, उद्या तुमच्याशी जग द्वेष करेल. जे मी बोलते तेच माझ्याकडे परत येणार आहे. जो मनुष्य या अतशियेतच्यापासून बाहेर नघिलेला आहे, त्याच्यासाठी माझा "सहजयोग" फारच सहज आहे. [...] म्हणजे "सहजयोग".

तुम्हाला जर मी सांगितलं, या बीजातून अंकुर काढून दाखवा, कोणी काढून दाखवू शकतं का आपल्याला? एकसुद्धा बीजातून आपण अंकुर काढू शकत नाही आणि काय माणसाला दमिख आहे स्वतःचा! अहो, एक घर बांधलं, काय आहे? मेलेल्या वटि आणि मेलेलं घर! जवितपणा आहे का त्याच्यात? एक तरी जवित काम आपण करू शकतो का जगामध्ये? काय माणसाला दमिख चढलेला आहे स्वतःचा! स्वतःला काय समजतोय तो! काहीही आपण करत नाही. सांगायचं म्हणजे जे काही आपण करतोय, ते नुसतं आपल्याला असं वाटतं, की आपण करत आहोत. खरं म्हणजे, आपण काहीही करत नाही, सगळं करतो "तो". हे [तथिपर्यंत] आपल्याला जाणवणार नाही तोपर्यंत ते आपलं एक [सत्य/पक्कं] होणार नाही, जोपर्यंत आपण त्याला शक्तीचा काही तरी अनुभव मळिला [नाही]. आंधळ्यासारखा माझ्या गोष्टीवर कोणीही वशिवास कृपा करून करू नये. अंधवशिवासाने परमात्मा मळिण अशक्य आहे.

जसं समजा, या खोलीमध्ये, आपण बाहेरून आलात, अंधार आहे. आता मी या खोलीची मालकीण आहे. मला या सगळ्या खोलीच्या खडक्या, दारं सगळी व्यवस्था माहिती आहे. आपण आल्याबरोबर मी म्हणेन, "बघा, इथे बसा, इथे, आपल्यासाठी सतरंजी अंधरली आहे. इकडे दिवा आहे. तकिडे लाईटचा(light) तो स्वचि(switch) आहे." आपण तो हळूहळू बघाल, आपल्याला समजेल, ते आहे तर वशिवास ठेवायचा, नाही तर मुळीच ठेवायचा नाही. म्हणून कधी कधी अस्तिकापेक्षा तो नास्तिक बरा! म्हणजे आस्तिक वाईट असतात अशातली गोष्ट नाही. माझं म्हणणे असं की एखाद्या गोष्टीला चकिटून बसलेला मनुष्य मुश्किलीने त्या समुद्रात उतरू शकतो. जर तुम्हाला समुद्रात उतरायचं आहे, तर जे काही तटावर आहे ते सोडायलाच पाहजि. तुम्हाला या हॉलमध्ये(hall) यायला ज्या शडिया आहेत त्या सर्व सोडाव्याच लागतील. म्हणजे शडिया वाईट आहेत असा त्याचा अर्थ आहे का? शडिया सोडल्याशिवाय तुम्ही आतमध्ये कसे येणार?

मग दुसरा प्रश्न असा येतो, "की माताजी, असं कसं शक्य आहे? पूर्वी नुसते एका-दोन लोकांना आत्मसाक्षात्कार व्हायचा. आणि आता तुम्ही म्हणता हजारोना होतो, हे कसं शक्य आहे?" का शक्य नाही? अहो, पूर्वी एखाद्या जर झाडांला एक-दोन फुलं येत होती, [आता ती] हजारो झाडांला फुले येऊन बहरली आहेत, तर हजारो फळे होणार नाहीत का? असं जीवनात तुम्ही पहिले नाही का? काही तरी जीवनामध्ये वाढ झालेली असेल. आणि कलियुगामध्येच हे होणार आहे, नाही तर सत्ययुग येणार कसं? कलियुगाला बदलण्यासाठी, सत्ययुगाला आणण्यासाठी, असं काही तरी वशिष, सर्व जगतात [...]मध्ये, अ मास(a mass) हे कार्य झालं पाहजि, नाही झालं तर सत्ययुग येणे शक्यच नाही. उलट तथि [...] [...] [...].

आता अगदी अशा ठिकाणी जाऊन मनुष्य उभा आहे, की जथि एकतर तो चांगल्याच्या याच्यामध्ये येऊ दे, तळ्यात कवि वाईटाच्या, इव्हील ऍण्ड गुड(evil & good). जर माणसांनी ह्यावेळेला हा नश्चि केला नाही, की सत्ययुगच आम्हाला आणायचं आहे, तर संबंध संसाराचा संहार होणार आहे याबद्दल मला शंका नाही! पण डोक्यामध्ये आपल्या अजून जे पूर्वीचे बसलेलं आहे, ते थोडं रिकामं करायला पाहजि. कारण असं आहे, पुष्कळांचे वाचन पुष्कळ झालं, "आम्ही पुष्कळ गुरु पाहिले, साधू आले होते, ते अमूक आले होते." अहो, आले असतील! त्यांनी तुम्हाला काही दिलं आहे का? तुम्हाला आनंद दिला आहे का? तुम्हाला शांती दिली आहे का? तुम्हाला प्रेम सांगितलं आहे का, काय आहे? हातातून वाहिले पाहजि प्रेम, खट...खट...खट...खट, हातातनं असं जातं.

आमची हे शषिय आहेत ना इकडे बसलेले [...] [...] [...]. तर मी म्हणे लोकांना बरे वगैरे करीत नसते, कारण जरा वेळ कमी असतो, माझी इच्छा आहे की मी डॉक्टर्स(Doctors) तयार करेन. आणि सगळे हे लोक नुसते हातांनी, असं हातांनी, ते देऊ [...] [...] [...] [...] [...]. दृष्टी चकित्सक नसावी, उघडी असावी, [...] काय होतं काय नाही? जे सहज ते सहजयोग मळिला. पण चकित्सक दृष्टीचा मनुष्य फालतू काही तरी गोष्टींना चकिटून बसला, म्हणे त्याला समुद्रात ढकलायचं तरी कसं? ज्याला समुद्रात जायचं आहे, त्याने तट सोडलाच पाहजि. आतापर्यंत तटावर भटकलात ही गोष्ट खरी, नाही तर कोणावर तरी आनंद दसिला असता, कोणावर तरी ते प्रेम वाहवलं असतं, कुठे तरी त्या शांतीचा उद्गम झाला असता, पण कुठेही मला दसिला नाही. मी इतके साधू, संन्यासी आणि एवढे सगळे पाहिले, एकाही माणसामध्ये ही गोष्ट दसिलेली नाही, जी गोष्ट आमच्या या शषियात आलेली [असल/दसिल] आणि ती तुमच्यातही येईल. परवा वसईला मी गेले होते, शंभर माणसं पार झाली! तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. आणि इतकी आश्चर्यजनक घटना आहे! इतकं अद्भूत आहे! की लोकांना असं वाटतं, असं शक्य कसं आहे? पण आहे.

सांगायचं म्हणजे लहानपणापासून माझा जन्मच अशा स्थितीत झाला होता, की माझ्याजवळ ही चेतना होती आणि जन्मजन्मांतरी चेतना माझ्या जवळ राहिली. पण या जन्मामध्ये, इथे, माझ्या हे लक्षात आलं, की या जन्मामध्ये जोपर्यंत मी, हे देणार नाही लोकांना, जी कायम [माझ्याबरोबर] नेहमी जन्माला येते आणि नुसती भाषणे देऊन चालणार नाही. लोकांना नुसतं सांगून की, "तुम्ही प्रेम करा, तुम्ही चांगले लोक बना!" त्याने काही काम बनणार नाही, असे सांगणारे पुष्कळ होऊन गेले. पुस्तकं लहिणारे पुष्कळ होऊन गेले. पण [...] काय झालं? हे करा, ते करा, ते करा! तर अशी व्यवस्था झाली पाहजि की, जथि मी ह्यांना, कुठेरी, कसं तरी [कमीत कमी] पाचव्या माळ्यावर

जर आपणून मी सोडलं, तर ह्यांना वाटेल, की खरचं माताजींनी काही तरी आमहाला शकिलं आहे आणि याच्या पलीकडे सुद्धा, जे दसितंय, त्याच्या पलीकडे आहे. जेव्हा ते दसि लागेल, याच्या पलीकडचं दसि लागेल, तेव्हाच तर त्यांना वाटेल की आहे, नाही तर देवाच्या गोष्टी म्हणजे तोथांड!

आता आपल्यामध्ये बघा, तरुण लोक कती कमी, फार कमी आहेत तरुण. आता तरुणांच्या ह्याच्यामध्ये, बडोदयाला मी गेले होते. युनिव्हर्सिटीमध्ये (University) माझं भाषण ठेवलं. तर [...] आमच्या सगळ्या लोकांनी (सांगतिलं), "आम्ही जाऊ देणार नाही म्हटलं, (श्रीमाताजी)." "तर का बुवा, का? हा प्रकार आहे तरी काय?" उठलं-सुटलं हेच धंदे, कोणाची प्रतयत्ता काढ, नाही तर कोणाला कंडेम (condem) कर, नाही तर मारून काढ, [...] काढ! ही आपल्या मुलांची आज स्थिती, का? त्याला कारण आपण. [आम्ही] ज्या धर्माच्या नावावर एवढे पैसे खर्च केले, एवढी धावपळ केली, त्यांना माहिती आहे की हे महामूर्ख त्यांनी [काय मळिलं?] मग आम्ही तरी कशाला ह्या महामूर्खपणात पडायचं? काही तरी आपण दुसरे कार्य [काढायचं/करायचं], म्हणून त्यांनी दुसरं आपलं मारपटिचें [कार्य] केलेलं आहे. अशा रीतीने आपल्या [इकडच्या] मुलांची ही स्थिती आहे. पण अमेरिकेतल्या तरुण मुलांची ही स्थिती नाही. अमेरिकेतील तरुण मुलांना ही समजली गोष्ट, की त्यांना [...] [...] [...] [...] केलं धर्म वगैरे... त्यांना काही मळिलेलं नाही, नाहीतर एवढे संतापतात कशाला? त्यांच्यात कती दोष आहेत? [...] [...] [...] [...] आहेत. आणि धर्म धर्म काय? म्हणून त्यांनी सांगितलं की (हे सगळं) सोडा, आमहाला घर नको, दार नको, आई नको, वडील नको, आम्ही आपलं सगळंजण मळून-मळून घोळक्या-घोळक्याने राहू आणि वाटेल तसं जीवन [काढू]. आमहाला पैसा नको, काही नको, सगळं सोडा, ह्यांनी सगळे धंदे होतात, पैशांनी! म्हणून [...], सोडून नघिले. पण [कोणाचा] फायदा होणार आहे त्यांनी?

काय समजा आमहाला वाटलं आम्ही [...] [...], आम्ही हे तरी धरू, नाही तर ते तरी धरू. आम्ही जमनीवर उभे आहोत. त्यावेळी, [मनुष्याने] काहीही सोडायचं नाही. कुठेही उभा आहे तरी तो मजेत उभा असतो. आपल्या आतमध्ये परमात्म्याने याची संबंध व्यवस्था आदकालापासून सुंदर करून ठेवलेली आहे, अर्त सुंदर करून ठेवलेली आहे. [पडा] त्यात. आपली साक्षात आई, आपल्या पोटात आहे. आपल्याला जन्म देण्यासाठी ती तिथी सारखी बसलेली आहे. आणि ती तुम्हाला पुनर्जन्म देऊन, त्या राज्यात घालणार आहे, जथी तुम्ही दुसरे होणार. ती [साक्षात] तुमच्यात बसलेली आहे. पण लोकांना त्याची एक [...] [...] [...] [...] आपली दृष्टी कुठे आहे? पैसे कती मळितात आजकाल! नाही, तर मग, इलेक्शन (election) उभं राहावं, नाही तर मग, कुठे तरी सेवा-बवि करा लोकांची! याच्या पलीकडे आपण जाऊ शकत नाही. पण जाऊ तसंही शकत नाही, प्रयत्न करूनसुद्धा आपण धर्मात [उतरू शकत नाही].

आजकाल लोक, घोड्यावर बसल्यासारखं, वेळ वाचवायची, वेळ वाचवायची..., कशासाठी वेळ वाचवताय? अहो, तकिडं [समाधान कोठे आहे] तो बघायाचा आहे आमहाला. खरोखर ही जी वृत्ती देवाने दिलेली आहे, घड्याळसुद्धा देवाने दिलेलं म्हटलं पाहिजे. सगळं जे काही बाहेर आहे ते आतूनच आलेलं आहे. आणि त्यांनी घड्याळ एवढ्यासाठीच दिलेले आहे की, तुम्ही वेळ वाचवा, कशासाठी? आपल्या आतमध्ये जाणा! जर सा वेळ रकिमा झाल्याबरोबर मनुष्य घाबरा होतो. पळतो तो कुठे तरी सिनेमा (cinema) वगैरे..., त्याला वेळ एकटा बसून तो आपला घालू शकत नाही. पाच मिनिट त्याला म्हटलं तू एकटा बस, तो स्वतःला भेटू शकत नाही, पळतो तिथून! कारण, आपण स्वतः अत्यंत घाणेरेडे आहोत, अशी त्याला कल्पना आहे. खरं म्हणजे इतकं आपण सुंदर आहोत स्वतः! मला जर आपण सांगितलं, 'की तुम्ही तीन महिने इथेच खोलीत बसून राहा,' आनंदात मी बसेन! मला कधीही त्याचा त्रास होणार नाही. मी सुंदर आहे म्हणून नाही, पण तुम्ही जे सुंदर आहात, ते सुद्धा मी तिथी बसून बघू शकते. आणि कति सौंदर्य आहे त्याची तुम्हाला कल्पनाच नाही!

आता, आजच्या सहजयोगाला, तुम्ही असं समजायचं साध्या भाषेत. म्हणजे असं आहे, कुंडलिनी शास्त्रावर पुष्कळ पुस्तके लिहिली गेली आहेत. पैकी, पुष्कळांचं असं म्हणणं आहे की कुंडलिनी बघिडते, कुंडलिनी कोणी उठवली की तनि काय तरी होतं! त्यानं हे येतं, ते होतं! पुष्कळ तर्हेतर्हेच्या गोष्टी सांगतात. खरं म्हणजे काय आहे, की जे लोक कुंडलिनी उठवतात, ते त्याला असं समजतात की काही तरी यांत्रिक वस्तू आहे, मेकॅनिकल (mechanical) गोष्ट आहे. आणि नाही तर, त्याच्यावर सेक्ससारखा (sex) घाणेरेडा आरोप करतात. ही तुमची "आई" आहे. आई, सगळे तुमचे खून माफ करू शकते. तुम्ही जर तिला मारून टाकलं तरी ती बरं म्हणणार नाही; पण तुम्ही जर तिच्यावर सेक्सचा (sex) आरोप केला, तर ती चडिणार नाही तुमच्यावर? जतिके असं बोलतात, की कुंडलिनी चडिते, ते सगळेच असल्या प्रकारचे आरोप त्या कुंडलिनीवर करतात, म्हणून! खरोखर म्हणजे जर अशी कोणी व्यक्ती असली, ज्याच्यामध्ये परमात्म्याचे प्रेम वहात असलं, तर सहजच त्याला असं, जरासं आपण जसं पाणी देतोना, झाडाला, तसं पाणी दिल्याबरोबर एखाद्या फुलाचं कसं सहज फळ होतं, तसं तुमचं सुद्धा फळ होऊ शकतं. पण पाणी द्यावं लागतं, जर तुम्ही त्याच्यावर रॉकेल (kerosine) ओतलं तर! पाणी हे जीवन आहे. रॉकेल हे मेलेलं आहे. मेलेल्या गोष्टींनी कुंडलिनी जागृत होऊ शकत नाही. "कुंडलिनी" म्हणजे साध्या शब्दात सांगायचे म्हणजे, आता हा माईक (mike) आहे नं माझा, ज्याच्यावर मी बोलतेय, त्याला आधी आम्ही तयार केलं व्यवस्थित. माणसालाही असं देवांनी व्यवस्थित सगळं तयार केलेलं आहे, प्रत्येकाला. मग तो शक्ति असो, अशक्ति असो, हिंदुस्थानचा असो, की इंग्लंडचा (England) असो, की अमेरिकेचा असो त्याचा काही फरक नाही. अशी जशी ही एक सुंदर पैकी मशीन (machine) तयार केली आहे, तसा मनुष्य, परमात्म्याने तयार करून त्याच्यामध्ये हे एक कनेक्शन (connection) आहे नां, ते लावून ठेवलं आहे. आता, हे जे कनेक्शन (connection) आहे ते परत त्या परमात्म्याला लावायचं, एवढं कार्य म्हणजे 'सहजयोग'. अगदी साधी गोष्ट समजावून सांगायची म्हणजे अशी.

आता त्याचं पुष्कळ शास्त्र आहे म्हणा. मी पुस्तकं पण लिहित आहे त्याच्यंत, जर कोणाला इच्छा असली तर त्याने ते वाचावं. पण मी पुस्तक सुद्धा लिहितोण आजपर्यंत का, का-कू करत होते? की पुस्तक लिहिलं, की बसले (हातात) बायबल घेऊन, या याच्यामध्ये हे लिहिलेलं आहे, या याच्यामध्ये हा मंत्र आहे, मंत्र पाठ करत बसले परत! म्हणून पुस्तक लिहायची सुद्धा मला थोडीशी चोरी वाटते. भाषणाच तसचं आहे. भाषणामध्ये सुद्धा असे पुष्कळ लोक असतात, की त्यातलं तेवढंच धरून घेतात, की ज्याने आपला अटकाव बाहेर राहिल. मी म्हणते की, माझं भाषण सुद्धा वसिरा, सगळं काही वसिरा - जसं संबंध तुम्ही जी पायरी चढून आलात, [वसिराला] आणि आतमध्ये आलात - तसं सगळं वसिराचं. मंत्र म्हणायचा नाही, गुरु म्हणायचा नाही, जप करायचा नाही, जाप करायचा नाही, सगळे वचिरा आहेत. दोन वचिरांमध्ये एक लहानशी जागा असते, तिथूनच मला तुमचं हे जे लक्ष माझ्याकडे आहे, ते आतमध्ये घेऊन जायचं आहे. तेव्हा कोणताही वचिरा - मग तो गुरु असेना का कवि धर्म असेना का कवि देवाचे नाव असेना का - संबंध तुमच्यासाठी तो वचिराच आहे. आणि तो एकदा झाल्यावर मग गुराला अर्थ येतो, मग रामाच्या मूर्तीला अर्थ येतो, प्रत्येक गोष्टीला अर्थ येतो. आता मी ह्याच्यावर बसलेली आहे, ह्या शॉलमध्ये सुद्धा माझे व्हायब्रेशन्स (Vibrations) आहेत. माझ्या पायांचे फोटो नुसते घेऊन सुद्धा या लोकांनी पुष्कळ रोगी बरे केले. म्हणजे अर्थ येतो त्यात. पाणी जर माझ्या पायांचे धुऊन नेले, त्यांनी पुष्कळ रोगी बरे झाले. खरी गोष्ट आहे! मला काही आश्चर्य वाटत नाही, तुम्हाला वाटत असेल. कारण, ही जी परमात्म्याची शक्ती आहे तनि सर्व सृष्टीची जर रचना केली आहे, तर या लहान-लहानशा गोष्टी करण्यामध्ये काय वैशिष्ट्य आहे! सगळे रोग जाऊ शकतात. पण पहिल्यांदा आपल्या आतली शक्ती प्रत्येकाने मळिली पाहिजे. आणि संपूर्ण स्वतंत्रतेत मळिली पाहिजे.

गुरु तरी आजकाल काय आहे? पायलीचे पन्नास म्हणतात तसे नघिले आहेत. उठल्यासुटल्या प्रत्येक गावोगावी गुरु नघिलेले आहेत. अमेरिकेला यांचे पेंव फुटलेले आहे. तिथी जाऊन हे करतात काय? मोहनी विदियेने तुमच्यावर असत्र घालून - ही एक आहे पद्धत - असत्र घालून तुम्हाला मोहति करून घेतात. तुमच्या जवळ जेवढे पैसे असतील, हे असेल, ते असेल, ते सगळं नागवून घ्यायचं आणि त्याच्यानंतर व्यवस्थित चंगळ करायची! मी असं म्हणते, की देवाच्या ह्या कार्याला, पैसा कशाला पाहजि? एक सरळ गोष्ट आहे. अहो, हे फुकटात झालंच पाहजि. जे काही महत्वपूर्ण आहे ते फुकटच होतं. उद्या आपला जो श्वास चालतो आहे, आपलं जे हृदय चालतं आहे, कुणाला वचिरा हे कसं चालतं? डॉक्टरांना (Doctor) वचिरा, ते [म्हणतील, हे सगळं] स्वयंचलित आहे. मग तो 'स्वयं' कोण? तो स्वयं कोण आहे, सांगा? जो हे चालवत आहे, हृदय आणि कति सहज! अगदी सहज. [तसंच] हे महत्वपूर्ण कार्य झालंच पाहजि. हे जर कठीण असलं, तर होणारच नाही. आपण अर्त सहज होऊच शकत नाही. आपल्याला इकडून जेवता येत नाही; इकडून जाऊन, तकिडून जाऊन, चार-पाचदा हातपाय तोडून जेव्हा आपण जेवतो, तेव्हा आपल्याला वाटतं जेवलो, नाही तर इतकं सहज कसं बुवा जेवलो!

मी साधे एक आईचं उदाहरण देते. मी स्वयंपाक केलाय तुमच्यासाठी, व्यवस्थित. तुम्हाला भूक आहे का? तर, ताट वाढलंय, जेवायला बसा. भूक असली तर सरळ बसा. नाही तर म्हणा, "आई, कुठे गेली होतीस गं तू? कुठून आणलस तू? कसं केस हे?" उद्या मी तुम्हाला जर एक रेडिओ (radio) बक्षीस दिला, तर तुम्ही काय लगेच उचलून बघाल की बघा, छानपैकी आईने आमहाला एक रेडिओ (Radio) दिला आहे, ऐकावं त्याचं. की तुम्ही त्याचे सगळं इंजिनियरिंग (engineering) आधी बघत बसाल? "आधी इंजिनियरिंग (engineering) सांगा नाही तर आम्ही रेडिओ (radio) ऐकत नाही?" (असे म्हणाल). संसाराच्या गोष्टीबद्दल माणसाला हा उहापोह नाही. समजा, उद्या जर मी म्हटलं की, "इथे हरी पडलेला आहे." दिलीला जर असं अनाऊन्स (announce) झालं, तर दिलीलून लोक इथे प्लेनने (plane) येतील तो हरी बघायला! हरी [असाच तयार आहे तो घेऊन] तर बघा, मग बघूया! धर्माच्या बाबतीत माणूस उलटा चालतो. "इतकं तुम्ही पैशा शिवाय कसं देता? इतकं सोपं कसं?" उलट [असतं].

मी आताच सांगितलं की सगळं जेवढं महत्वपूर्ण आहे, ते सोप असलं पाहजि. आणि पुष्कळांनी अमेरिकेला मला सांगितलं की, "माताजी, प्रत्येक मनुष्य आमच्याकडून दीडशे ते तीन-तीनशे डॉलर्स (dollars) घेतात आणि तुम्ही इथे (एक) पैसा घेत नाही, हे कसं काय?" म्हटलं, "हे बघा, तुम्ही मला सांगा याची कमित कति लावायची? मला

तर समजत नाही याची कमित काय? तुम्ही लावा कमित?" म्हण्टलं हे (सगळे) उपटसुंभ लोक आहेत. तुम्हाला मुरखात काढायला इकडे आले आहेत आणि तुम्ही मूर्खासारखे त्यांना पैसे देता. तुम्हाला मळिलं काय? व्यवस्थित तुमच्या अंगावरती भगवी वस्त्र घातली, आपल्या माळा घातल्या आणि सगळीकडे एडव्हर्टाइजमेंट (advertisement) आपली जाहिरित) करत फिरत आहेत. आणि तुम्हाला आनंद वाटतो, वा! आम्ही देवासाठी केवढे [उरतो/उडतो]!.. मग जेव्हा तुम्ही वेडे व्हाल, दहा वर्षांनंतर, तेव्हा माझ्याकडे [सहज/परत] याल.

सांगायचं म्हणजे, सगळे हे प्रकार परलोक वदियेने होतात. जतिके बाबाजी लोक आहेत, सगळे परलोक वदिया करतात. भुतांचे तुमच्यावरती स्थान बनवून, त्या भूतांकडून ही सर्व कार्ये करून घेतात. संबंध (तुमचा) पैसा काढून घेतील, तुमच्या मुलाबाळांची नासधूस करून तुम्हाला संबंध अगदी रस्त्यावर उभं केल्यावरती आणि आपलं गाठोडं बांधायचं आणि अमेरिकेला नघायचं! चंबुगाबाळं बांधून तथि बसलेले पुष्कळसे इथले, असे क्रिमिनल्स (criminals), अनेक गुन्हेगार आज) तथि आहेत. लोकांच्या आता लक्षात येतंय, की धूळ फेकण्याची यांना कला (अवगत) असल्यामुळे, ते लोकांच्या लक्षात येत नाही! आणि आपल्याला आश्चर्य वाटेल या कलशिंगामध्ये पाच राक्षस आणि पाच राक्षसिणी जन्माला आलेल्या आहेत! रावणापासून-नरकासूरपासून सगळे जन्माला आलेले आहेत. आणि आपले, आपले रंग दाखवत आहेत. पण स्वतःला ते रावण म्हणणार नाहीत! ते स्वतःला देव, भगवान, असं, तसं म्हणवून घेतील! तुम्हाला ओळखायला पण यायचे नाहीत ते! मायावीपणा आहे त्यांच्यामध्ये! आपण ऐकले असेल की, मायावी राक्षस! ते सगळेच्या सगळे जन्माला आले आहेत आणि आपण महामूर्खासारखे, "अहाहा! बाबाजी आ गये, बाबाजी आ गये और हमको दो सौ रुपया नकाल के दे दिया!" अरे, भाई, दो सौ रुपया दे दिया, तो तुमको काहे को दिया? तुम तो करोड़पति हो! किसी गरीब को दो नां! सगळ्या श्रीमंतांच्या गळ्यामध्ये एक एक हरियाच्या माळा दलिल्या आहेत. त्यांच्याकडे काय हरि कमी आहेत? द्यायचे तर गरीब लोकांना वाटा?

एक आमचे नातलग आले आणि मला म्हणे, "बाबाजींनी आम्हाला अंगठी दिली, हरियाची!" श्रीमंत आहेत फार!

मी म्हणाले, "कति, कति आहेत तुमच्याकडे, हरियाची (अंगठी)?"

"होगी, दस-बारा होगी!"

म्हण्टलं, "तो ये और तेरही काहे को ले ली? अगर दस-बारह से तुमको आनंद नहीं आया, तो ये तेरही से आनेवाला है क्या? इसको काहे को ले ली, भाई?"

कहे, "नहीं, नहीं, वो तो मेरे भक्त को देख के दिया।"

मैने कहा, "अरे, भक्त का क्या है? इनाम क्या बाज़ार में मिलती है क्या? पागल हो! [ये/की] कतिने भी रुपये में जा के बाज़ार में खरीदो!"

(ते म्हणाले,) "नहीं, कुछ ऐसे रुपये ज्यादा नहीं दिये। मैंने कुछ पाँच-छः हजार रुपये ही दिये उनको। बाद में मेरे मन में आया की इनको रुपया, कुछ तो देना चाहिये [...], अंगूठी दे दी है।"

त्या लालचीवर भूत बसविलेले आहे त्यांनी. हे अंगठी फिरवताहेत आणि ते भूत सगळं सांगत आहे तकिडे. ही [मोठीवाली] वदिया आहे, परलोक वदिया! आणि सगळेच्या सगळे राक्षस या कलशिंगात आलेले आहेत. आणि इकडे मी एकटी फक्त, परेमाच्या गोष्टी सांगतेय लोकांना! आणि म्हणते की, "सहजयोगात या. आपल्यामध्ये आपला दीप जाळा," म्हणजे अंधार सगळा जाणार. त्या अंधाराला मारून ओरडून नाही जाणार आहे? हा अंधार आपल्या दपिने जाणार आहे. तुमच्या प्रत्येकामध्ये असा भयंकर दीप (एवढा प्रखर दपि) आहे, (जो) या सगळ्यांना जाळून पोळून खतम करून (संपवून) टाकले. आणि तोही परेमाचा! आणि परेमाचे वैशिष्ट्य हे आहे की, समुद्राची जशी [ढाल] असते, तशा कतिही समुद्र आला तरी ती मोठी होत जाते, तसं परेमा मोठं होतं जातं. परेमाचं असतं सर्व अस्त्रांच्यावरती वर आहे. त्या अस्त्रापुढे सर्व जग हारलं. आणि तेच अस्त्र तुमच्यातनं वहायला सुरुवात झाली की, बघा, सगळे पळतात की नाही आपले चंबूगाबाळं घेऊन! [सर्वजण] या संसारातूनच गेले पाहजित! मी तर इतपर्यंत म्हणून, की जर श्रीकृष्ण आला "आता कसाला मारून नकोस बाबा, मेला तरी परत-परत जन्म घेतोय" आणि राम आला तरी, रावणाला मारून तरी शरीरच मारतोयस ना, परत-परत तो जन्माला येतोय. त्या पेक्षा एखाद्याचं कल्याण कर (त्याचे परिवर्तन)! म्हणजे पुढल्या जन्मी तरी [साधू बनेल]. अशी स्थिती आलेली आहे.

आपल्याला, धुळ्याला, बघूया कसं काय जमतं ते! इथे, पुण्याई बरीच ऐकली आहे मी. व्यासांचे पण जवळपासच म्हणे, स्थान आहे. इथल्या वातावरणामध्ये असे तरंग आहेत, ते मला आतून जाणवत आहेत, कार्य होऊ शकतं. पण मी एकच-दोन गोष्टीच्या वषिणी म्हणते, "की हट्ट करू नका!" हट्ट करून मुलगा बसला, की आईला फार त्रास होतो! समजावून सांगितलं, कति समजावलं तरी हट्ट करतात मुलं! आता फार झाला हट्ट! आम्ही आलो आहोत तेव्हा घेऊन टाका. जेव्हा दारात गंगा आली तेव्हा तुम्ही घेतलं नाही, मग केव्हा घेणार? पण तुमची जर घागर भरलेली आहे, तर गंगा तरी काय करणार? सूर्य तुमच्या दाराशी येऊन जरी आला, आणि तुम्ही जर उघडलं नाही आपलं दार, तर सूर्याचा दोष नाही त्याच्यात!

परवा एक गृहस्थ आले, मला म्हणे, 'माताजी, बघा, ही माझी मुलगी इतकी आजारी आहे. तिला तुम्ही जर बरं केलं तर मी तुम्हाला मानेन!' म्हण्टलं, "मी कोणाला बरं-बरी करीत नसते. ही तुम्हाला कल्पना आहे, मी कुणाचं काहीच करीत नसते! मी नुसती मधे उभी आहे." मी नुसती मधे उभी आहे, जसा हा माईक (mike) मध्ये उभा आहे आणि मी बोलते आहे. आता हा माईक (mike) उद्या म्हणेल, 'मी बोलतोय!' मी काही नाही, मी मधे उभी आहे. त्याला बरं करायचं असेल तर 'तो (परमात्म)' करेल, नाही तर नाही करणार! माझं काही नाही. माझे काही उपकारही नाहीत आणि माझं काही देणं-घेणं ही नाही. मी नुसते मधे उभी आहे.

शेवटी, एक गोष्ट सांगते, मजेदार, राधा आणि कृष्णाची. एकदा, राधेला ईर्ष्या झाली मुरलीची (बासरीची) आणि म्हणे की, "का गं, तू अशी कृष्णाच्या तोंडाला का? तुझ्यात काय आहे वैशिष्ट्य?" तर [मुरली] म्हणाली, "अगं वेडे, माझं वैशिष्ट्य एकच आहे की मला काहीच वैशिष्ट्य नाही. मी [आतून] अगदी पोकळ झालेली आहे, माझ्यात काहीही राहिलं नाही. 'तो' वाजवतो, नुसती मी ऐकते आणि बघते. मी साकूषी झालेली आहे. नुसती पोकळ झालेली आहे मी. मधे जर मी कुठे उभी राहिल तर त्याचा स्वर बघिडणार नाही का?" तसचं तुम्हाला पोकळ वहायचं आहे. पोकळ झाल्याबरोबर आपल्याला कळेल की, आपल्यामध्ये कति मोठं सुंदर संगीत आहे, आणि काय सौंदर्य आहे तुमच्याकडे सुद्धा! आनंदमय! सारखं ओझरत, पाझरत आपल्यात येत असतं, त्या प्रवाहाला नुसतं सुरु करून देणं म्हणजे "सहजयोग" आहे.

मला आशा आहे की, आपण सगळेजण, वशिष्ठ: मुलांना याचा फार लवकर फायदा होतो. फार मुलांना इतक्या लवकर फायदा होतो, कारण साधी-भोळी जीव असतात, चटकन पार होतात. आणि पार झाल्यावर उभं राहून मला सांगतात, "माताजी, इधर से जा रहा है, इधर से जा रहा है, इधर से जा रहा है।" अगदी बरोबर [उठून] सांगतात, [चटकन]! सांगायला सुरुवात करतात. आता मुंबईला एक दहा वर्षाचा मुसलमान मुलगा आहे, शबबीर, तो पार झाला, म्हणजे अगदी मसत आहे तो! बरोबर सांगतो. आणि आपल्याला आश्चर्य वाटेल एखाद्यावर बाधा असतील तर बरोबर हाताला चटके बसतात. आणि जेवढे बाबाजीचे हे शिष्य लोक आहेत, त्यांच्या हाताला तर [...] [...] [...] काही काही लोकांच्या हाताला तर - आपल्याला आश्चर्य वाटेल, ज्याला म्हणतात - बल्लिस्टर (blisters) येतात, चांगले फोड! मोठे मोठे फोड येतात. ह्या सर्व शक्त्या आहेत आणि काम करत आहेत. तुम्हाला जर आपल्याला यांच्यापासून वाचवायचं असेल तर [पहिल्यांदा आत्मसाक्षात्कार मळिवला पाहजि.] [...] [...] [...].

आजकाल महाराष्ट्रामध्ये दुष्काळ आहे, तेव्हा लोकांच्या असं अगदी डोक्यात चाललेलं आहे, असं मला माहिती आहे काही लोकांच्या डोक्यात काय चाललेलं आहे ते. की अशा या दुष्काळामध्ये, या गरीबी स्थितीमध्ये हे कसं काय [दसिणार/घटणार]? एका अर्थाने मी म्हणते दुष्काळ आला, थोडं बरं झालं. एक दसि अशीच गोष्ट करत असताना, मी एका महाराष्ट्राच्या फार मोठ्या मन्सिटरला (Minister) म्हण्टलं होतं की, "तुम्ही, इथं वहिरी का खणत नाही?" [वहिरिसाठीचाच] मन्सिटर (Minister) होता, "वहिरि खणल्या पाहजित, पंजाबात कति आहेत वहिरि?" तर म्हणाला, "अहो, त्याला पैसा फार लागेल. असं होईल, तसं होईल..." आता बघा! तर श्रीमंती आणि गरीबी आणि विपत्ती आणि दुःख [...] [...] आहे. एखादा मनुष्य फार श्रीमंत असतो, तो खरं म्हणजे मानाने जराही श्रीमंत नसतो! आमचा ड्रायव्हर (Driver) आहे मुंबईला, मी त्याला म्हणते, हा राजा आहे मनुष्य आणि होता, तो पूर्व जन्मी राजा होता. आणि त्याने पाहिली की, "माझ्या रथाचा जो सारथी आहे, तो माझ्यापेक्षा जास्त सुखी आहे." त्याने देवाजवळ असं म्हण्टलं, "की, हे देवा, मला पुढल्या जन्मी सारथी कर बरं! मला कंटाळा आला आहे राजेपणाचा!" तेव्हा तो या जन्मी ड्रायव्हर (Driver) झाला,

एकदा, एक खूप मजेदार गोष्ट झाली. म्हणजे, एका ब्राह्मणांच्याकडे वरात आली. आणंयूपीला आपल्याला माहिती आहे [वरातीच] केवढं पुरस्थ असतं! आल्याबरोबर त्यांनी सांगितलं, तर वरात आली, वरातीत काही लोक खोडकर होते, त्यांनी सांगितलं, हविळ्याच्या दविसामध्ये, "की, आज आमहाला दहीवडेच पाहजित!" आता दहिवडे करणं काही सोपी गोष्ट नाही आणं तिकडे यूपीला ब्राह्मण लोकांमध्ये, हविळ्यामध्ये दहिवडे करत नाहीत. तर तथी एक बाबाजी होते, त्यांना नरिप गेला की ते अशा वस्तू आणून देत असत. त्यांना नरिप गेला की, "तुमहाला जेवढे रुपये हवे आहेत, तेवढे घ्या पण आमहाला दहिवडे आणून द्या." तर बाबाजी गडबडले! म्हणे, "हे बघा, मी दहिवडे

मागवून देतो, पण मी इथे राहणार नाही. पैसे घेऊन मी आपला चालता होणार." "बरं," म्हणे, "तुम्ही पैसे घ्या आणि चालते व्हा." त्यांनी त्याला पैसे मोजून दिले आणि बाबाजीनी दहविडे मागवले. खोली बंद केली, आतमध्ये दहविडे होते. सगळ्यांनी दहविडे चांगले खाल्ले आणि बाबाजी पसार! पैसे घेऊन सगळे पसार! दुसऱ्या दविशी सकाळी मांगवाड्यातले काही मांग आले - आपल्याकडे वाजंत्री वगैरे... वाजवतात, तसे तकिडेही असतात - आणि आले, की मग उभे वगैरे काढतात. तर ते म्हणाले, "आमच्या तथिले हे कुल्लंड कोण घेऊन आला? आमच्या तकिडे दहविडे केले होते, हे कोणी आणून ठेवले इकडे?" सगळे बराहमण चडिले. सगळी वरात दुसली. की आमहाला तुम्ही [मांगवाड्यातले दहविडे] का खाऊ घातले? आता, हे कार्य करणं [...] [...] म्हणजे, जी भुते असतात ती सूक्ष्म (असली कार्ये करतात) असतात, ती आपली सूक्ष्मता कोणत्याही जड पदार्थावर घालून त्याला सूक्ष्म करतात आणि [समोर] आणून ठेवतात आणि तुम्हाला ते दिसत नाही, जो पर्यंत मेसमरजिम(mesmerism) [आहे तो पर्यंत]. ही भूतवदिया! पण [...] ते काय करतात [...] ते काय स्वस्थ बसणार आहेत? आज तुम्हाला खाऊ घालून, [उद्या त्याच्यावरही बसतात ते!]. अहो, आपणच आहोत, आता बघा, आपण कोणाला दोन पैसे दिले तर जन्मभर लक्षात ठेवतो, "अहो, त्या दविशी ते आले होते, तेव्हा मी त्यांना दोन पैसे दिले आणि त्यांना जरासुद्धा माझा उपकार नाही." तर ती काय भुतं वसिरणार आहेत का त्यांचा उपकार! त्यांनी जर तुमच्यावर जराही उपकार केला असेल, समजा एखाद्या माणसाला बरं [करायचं असेल]....

इंग्लंडला तर असं आहे, एक मनुष्य होता डॉक्टर लॅंग(Dr. Lang) म्हणून, तो मेला. आणि त्याचं भूत, एका सोल्जरवर(soldier सैनिकावर) जाऊन बसलं. आणि त्या सोल्जरला त्यांनी सांगितलं की तू माझ्या मुलाकडे जा. तो इथे राहतो, तिथे राहतो आणि त्याला जाऊन सांग की "मी त्याचा बाप आहे म्हणून." तो सोल्जर तिथे गेला तर त्या मुलाला मोठं आश्चर्य वाटलं! तो मुलगा म्हणाला, "बरं, तुम्ही मला दोन-चार खुणा सांगा." त्यांनी बरोबर खुणा सांगितल्या, "अशा खुणा आहेत, तशा खुणा आहेत, हे आहे, ते आहे, सगळं!" त्या मुलाला अगदी ओळख पटली, त्याने सांगितलं (वचिरलं), "बरं, मग आता काय करायचं?" ते (भूत) म्हणाले, "तू माझं क्लिनिक(Clinic) उघड आणि सगळ्यांना सांग, की आम्ही जयाला काही आजार असेल त्यांनी जरी पत्र लिहिलं, तरी आम्ही तिथे येऊन शस्त्रक्रिया करून देऊ. आम्ही तुम्हाला बरं करू." आणि सुद्धा झालं हे [क्लिनिक/भूत] प्रकरण. त्या डॉक्टरचे पुष्कळसे मंत्रि, पुष्कळसे डॉक्टरसुद्धा भूते होती आणि ते सगळे मळिून कार्य करू लागले. पण एक काम केल्यावर त्याचा उपकार ते आपल्यावर लावणारच. म्हणजे त्यांची भूते आणि दहा तुमच्या घरात आली! मग तुम्ही माताजीच्याकडे, "माताजी, हा काय [गुन्हा/त्रास] आहे." असल्या तऱ्हेतऱ्हेची भूतं, आजकाल पसरवणारे मोठं मोठे एजंट्स(Agents) आलेले आहेत. काही लोक तर नुसत्या भाषणाने तुमच्यावर भूतं घालू शकतात. भाषण दिलं की लोक [झुमायला/घुमायला] लागतात, [झुमून/घुमून] नाचायला लागतात. त्यांची सतुती करू लागतात. आणि त्यांना असे लोक पाहजेत, पैसे कमवायला! सत्ता कमवायला!

तेव्हा, शास्त्रीय दृष्ट्यासुद्धा, शारीरिक दृष्ट्यासुद्धा जेवढे आपल्यामध्ये प्लेक्सस(Plexuses) आहेत बरोबर तेवढीच आपल्यामध्ये चक्रे आहेत. आता, हे ऋषीमुनींनी पुष्कळ वर्षांपूर्वी लिहिलेली चक्रे आणि त्यांच्यातलं बघा, अगदी एकसारखं आहे! आता मूलाधार चक्र बघा. मूलाधार चक्राला इंग्लिशमध्ये(english) पेल्विक प्लेक्सस(plevic plexus) म्हणतात, इथे कोणी डॉक्टरस असतील तर त्यांना कळेल मी काय म्हणते आहे ते. पेल्विक प्लेक्ससला, चार सबप्लेक्सस(sub-plexuses) असतात. मूलाधार चक्राला बरोबर चारच, चतुरदलम्, चारच त्याला [...] आणि त्या कमळाच्या चारच पाकळ्या असतात. पेल्विक प्लेक्सस(plevic plexus) जेव्हा मनुष्य अगदी साधारण स्थितीत असतो, तेव्हा नुसत्या त्याच्या धारा दिसतात. पण जो मनुष्य पूर्णपणे प्रकाशित झालेला असतो, त्याचे पेल्विक प्लेक्सस(plevic plexus) अगदी बरोबर कमळाच्या चार पाकळ्यांसारखे आणि मिथे असा गोल दिसतो. आणि त्या गोलात तुम्ही बघायला गेलात - म्हणजे तुम्हाला दिसणार नाही सध्या पण एक सांगते आमच्यासारख्यांची गोष्ट - आतमध्ये [त्याच्यावरती] दृष्टी आपण ठेवली, तर त्या गोलाकारामध्ये एक असा बटु फरितो आणि त्या बटूमध्ये दिसतं काय, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, गणेश! श्री गणेश, हा काही आम्ही केलेला देव नाही. आम्ही काहीही केलेलं नाही, सगळं आतूनच आलेलं आहे. श्री गणेश इथे दिसतो, स्पष्ट. तर श्री गणेश दिसायच्या आधी त्याची सोड दिसते आणि पुष्कळशा दृष्ट्यांनी त्यालाच कुंडलिनी समजलेलं, म्हणजे केवढी मोठी चूक झाली! म्हणून सेक्स(sex), जे पेल्विक प्लेक्ससचे एक अंग आहे, तिथे कुंडलिनी बसलेली आहे असा उलटा हा (प्रचार) करून, संबंध घोटाला करून ठेवलेला आहे. आणि तो घोटाला इतका मोठा झाला आहे, की स्वतः तुमची आई (कुंडलिनी), [...] [...] जघि सेक्ससी(sex) काहीही संबंध नाही अशी बसलेली आहे, तिच्यावर सेक्सचा(sex) आरोप केल्याबरोबर ती चघिळते! आणि ती चघिळून जेव्हा तुमच्यावरती त्याचे मोठं-मोठाले आगीचे [बंब] फुटल्यासारखे फोड येतात, तेव्हा तुम्ही पुस्तकं लिहिता की कुंडलिनीला हात लावू नका, ती तुमच्यावर चघिळते, ती चघिळणारच! कारण, ती तुमची साक्षात आई आणि तिच्यावर तुम्ही हा काय घाणेरडा आरोप करता!

बरं आता तिथे हे [...] श्री गणेशाचं [कार्य] कती सुंदर आहे बघा. गणेश! श्रीगणेश, हा अगदी चरिबालक आहे, इटर्नल चाईल्ड(Eternal Child), चरिबालक आहे. तर, काय आपल्याला आपलं अचेतन मन सांगतं कवि प्रभू जो आपल्या आतमध्ये बसलेला आहे, तो काय सांगतो? की जेव्हा तुम्ही स्वतःच्या अध्यात्मिकात उतराल, अध्यात्मांमध्ये सेक्सच्या(sex) बाबतीत तुमची भावना अगदी लहान मुलासारखी [हवी]. आपल्या आईकडे दृष्टी लहान मुलाची असेल, जेव्हा तुम्ही लहान मुलासारखे व्हाल, तेव्हाच तुमची आई तुम्हाला भेटेल, नाही तर भेटणार नाही! ज्या माणसांना अशी घमेड असते, "आम्ही म्हणजे काय वदिवान! आम्ही हे पुस्तक वाचलय, ते पुस्तक वाचलय...", "कधीही त्यांचे रजिनायझेशन(Realisation) व्हायचे नाही! आईचं, असं आहे, रामदास स्वामींनी म्हटले म्हंटलं आहे की, "आई [...] [...]" जरासे मोठे झाले म्हणजे बघू काय करता ते! पण जेव्हा लहानसं बाळ असतं तेव्हा त्याला कसं वेळेवर आई दूध देते आणि त्यांचे संगोपन करते. तुम्ही जर लहान बाळासारखे झालात - की जे काही वाचलं आहे ते बेकार आहे, जे काही आम्ही जाणलं आहे ते बेकार आहे आम्ही लहान मुलं आहोत - ते आई समजते, खटकन तुमचे रजिनायझेशन(Realisation) [होतं/होईल]. पुष्कळांचं होत नाही, म्हणजे लोक म्हणतात, "माताजी, असं कसं, तुमची इच्छा झाली म्हणजे झालंच पाहजि!" आम्हाला इच्छाच होत नाही कसली! ही आश्चर्याची गोष्ट आहे. आम्हाला तुम्हाला रजिनायज्ड(Realised) करायची इच्छा नाही, ते करायची इच्छा नाही, म्हणजे कसलीच इच्छा आम्हाला नाहीच आहे, नरीचछ! पण त्याला करायचं आहे म्हणून "तो" मधून येऊन करतोय माझ्याकडून, दसियाला मी समोर आहे तुमच्या. आतून त्याचे काम चालू आहे. तो (पार) करत नाही तुम्हाला, त्याला कारण काय ते मी सांगू शकते. आणि त्याला कारण हे, की तुमच्यामध्ये जी बाल्य स्थिती आलेली आहे, स्वतःला काही तरी शिष्ट समजून, मोठं समजून बसायचं असेल तर बघा, रजिनायझेशन(Realisation) व्हायचं नाही! तुम्ही असाल मोठे शेत कुठले? देवाच्या समोर तुम्ही कोण? त्याला भिकारीही चालत नाही आणि शेत ही चालत नाही. त्याला एक लहान मुलगा जो भिकारी नाही, चालतो. एखाद्या लहान मुलाला तुम्ही वचारा बरं, अगदी सरळ गोष्ट आहे.

आमच्या शेजारी एक मुलगा होता. तो फार लवकर बोलू लागला. लोकांनी सांगितलं की लहान मुलाला [साक्षात] असतो देवाचा! तर मी त्याला वचिरलं, "मुन्ना, तुम कौन हो? तुम हद्दुस्तानी हो?"

म्हणे, "नहीं।"

"तुम जपानी हो?"

"नहीं।"

"तुम क्या हद्दु हो?"

"नहीं।"

"मुसलमान हो?"

"नहीं।" अगदी [घाबरून],

तर म्हटलं, "हो कौन तुम, बताव?"

(तो म्हणाला), "माँ, तुम भूल गयी। मैं तुम्हारा मुन्ना हूँ।"

कति सत्य आहे! एकच सत्य आहे की, "माँ तुम्हारा बच्चा हूँ।" याच्यापेक्षा आणखीन दुसरं सत्य नाही, हे सगळे खोटे लावलेले लेबल्स(labels) आज हद्दुस्थानात

जन्मले म्हणून हडिस्थानी झाले, उद्या पाकसितानात जन्मले म्हणून पाकसितानी झाले. जेव्हा जन्मला तेव्हा काय तुमच्या डोक्यावर लहिन आलेलं आहे? हडिस्थान तरी बनवला कोणी? माणसांनीच बनवला. त्या देवालासुद्धा आश्चर्य वाटत असेल की, "अरे, बाबा कधी मी हे बनवलं नाही, हे झालं [कुठून/कस]!" अहो, त्याला रंग भरायचे [असे] चित्र भरून टाकलं, सर्व सृष्टी त्याने रचली. त्याला आपण एकाला हडिस्थान केला, एकाला अमेरिका केला, एकाला हे केलं, ते केलं..., काय फायदा आहे? त्याच्यावरनं भांडणं आणं वाद-वविद; आम्ही ब्राह्मण, आम्ही हिंदू, आम्ही मुसलमान, आम्ही अमुक, तमुक..., तुम्ही कोण? कोणीही नाही, तुम्ही. तुम्ही [...] आहात, [मुलं आहात] सगळे एक इथून तिथपर्यंत. आता आपल्याकडे बायकांचं सुद्धा असतं जरा थोडं बहुत, हे पुरुष व आम्ही बायका, "आम्हाला शवियचं नाही, अमुक नाही, तमुक नाही," हा एक वेडेपणाच दुसरा!

एकदा, मीरा, वृंदावनाला गेली होती. तिथे, तुलसीदासजी मोठे ब्रह्मचारी बनून - काही ते रजिलाइज्ड(Realised) नव्हते म्हणजे असते तर असं नसते म्हणाले - आले आणं मीराबाईने नशिप पाठविला की, "मला तुम्हाला भेटायचं आहे." त्यांनी सांगितलं, "मी बालब्रह्मचारी आहे," - म्हणजे खोटं आहे [...] ते, बालब्रह्मचारी नव्हते, त्यांच्या बायकोनी त्याला काढलं [त्याबद्दल] ब्रह्मचारी झाले - "आणं, म्हणून मी बायकांचे तोंड बघत नाही." म्हणजे घाबरतात वाटतं बायकांना! तर, मीराबाईंनी उत्तर म्हणून पाठवलं त्यांना, "या वृंदावनात माझ्या कृष्णाशविय सुद्धा कोणी पुरुष राहत असेल, असं मला वाटलं नाही. माझी सगळी मुलं राहतात इथे." तेव्हा लाज वाटली त्या माणसाला आणं भिग सांगितलं, "आई मला कृष्ण कर." हा आपल्या दृष्टीतला फरक आहे. हा सगळा आपल्या दृष्टीतला फरक आहे. ज्या बाईला सर्व संसार आपला मुलगा झाला त्याला [काय लहान] आहे मुलगा. माझी मुले आहेत. सगळ्यात मोठा मुलगा १२ वर्षांचा होता. होता, म्हणजे आता परवाच गेले ते. [ही सगळी] मुलं, त्यांना पुनर्जन्म दिला की झालं. तेव्हा आपल्या वृत्तीत जर काही पाप नसलं, तर सगळी आपली मुलं आहेत, हे [वृत्तीतलं] आहे.

पण स्त्रीला, स्त्री असायला पाहजि; पुरुषाला, पुरुष असायला पाहजि. असं नाही की स्त्रीयांनी पुरुष व्हायचं आणं पुरुषांनी बायका व्हायचं! हा प्रकार चालायचा नाही आमच्या सहजयोगाला, असली जी मंडळी असतात पुरुष, बाईसारखे आणं बाई, पुरुषासारखं असं चालायचं नाही. सहजयोगाला पुरुषांनी, पुरुषच असलं पाहजि, दणकट आणं बाईने सौम्यच असलं पाहजि, बाई सारखे. [...] अमेरिकेत बायका मला म्हणाल्या, "वा! वा! वा! तुम्ही म्हणजे पुरुषांचेच आमच्यावर राज्य लादता!" "अरे," म्हटलं, "काय राज्य करतील ते! आम्ही राण्या आहोत खरं म्हणजे!" कशा? ही [पत्नी] आहे घरात, सगळ्यांचा बोजा उचलते. कशी उचलते? [काय?]. [...] ज्या बाईमध्ये शक्ती [आहे तीच उचलू शकते] बोजा. शांत असली तर काय झालं, शक्तशालीनी तीच आहे.

सीतेचं उदाहरण घ्या. रामाने, सीतेला सांगितलं की, "तू वनात जा." आता मॉडर्न(modern) असती सीता, तनि फरियाद ठोकली असती, [चार/दहा] लोकांच्यासमोर लग्न करून मला घेऊन आला आणं आता मला वनात जा म्हणतोस. हा अनुयाय आहे आणं मिला आता मुलं होणार आहे, म्हणून डबल फरियाद ठोकली असती. आणं दोन मुलं झाली असती तर आणखी [दोन-चार फरियादी ठोकल्या असत्या]. ही मॉडर्न(modern) लोकांची कामं! पण सीतेचं कार्य बघा, (ती) चुपचाप (वनात) नघून गेली. [...] काढलं तर काढलं, काय हरकत नाही. संबंध कलंक [सोसून] राहिली ती. काही हरकत नाही, कतिही अपमान झाला तरी काही हरकत नाही, मान्य आहे मला. मुले झाली, त्यांचे संगोपन केलं. नवऱ्याचा राग तनि मुलांवर काढला नाही. आपल्याकडे बायका नवऱ्याचा राग मुलांवर काढतात. या काय बायका झाल्या! ते पुरुष. याचा राग त्याच्यावर काढणे ही पुरुषांची रीत, बायकांची नाही. बायका म्हणजे राग गळून आनंद देणार्या, त्या बायका! त्या नारी! त्यालाच म्हणायचे, "यत्तर नार्यस्तु पूज्यन्ते तत्तर रमन्ते देवताः।" ज्या पूजनीय स्त्रीया आहेत त्या सगळे [जीवनातल्यामध्यें] आणं आनंदाचा जो वर्षाव करतात, त्या बायका! पुरुषांशी [कॉम्पिटिशन(competition)] करायला नको. आणं पुरुषांनी त्या धोब्यासारखे वागायला नको, ज्याने सीतेला काढलं होतं. सीता आपली नघून गेली, वनात राहिली. तिची शोभा जशीच्या तशी! [तिला कोण हात लावील? तचिया पावतियाला [कोण हात लावील]? एवढा मोठा रावण पण तो धजला नाही तचिया समोर! पण ती वनात राहिली. इतके दविस आपल्याला कदाचित माहिती नसेल, कां सीता, परत जेव्हा मळिली, तेव्हा रामाने तिला हाक मारली, बोलावलं, त्या वेळेला तनि सांगितलं, "झालं, तुझा त्याग तो आणं माझा त्याग बघ!" आणं तनि त्याग केला. नघून गेली. ती पृथ्वीत सामावली, काहीही बोलली नाही. रामावर एकसुद्धा कोणी कलंक लावला नाही, काय झालं नाही! सामावून गेली ती आपली पृथ्वीमध्ये. शेवटी, रामाने आत्महत्या केली असं म्हणतात, शरयू नदीवर सीता, सीता... म्हणून. ही पुरुषांची रीत झाली. पुरुषांनी, पुरुष रहायला पाहजि. बायकांनी, बायका रहायला पाहजि. त्याच्यात सगळं सौंदर्य आहे. बायका [...] कशा सुंदर दसितात? थोडा उशीर होईल त्यांना, लग्न होणार, एवढं व्यवस्थिति नाही चालायचं! एवढं [बुद्धीवरनं इतकं] चालायचं नाही, त्यांचं [...] असतं, म्हणजे [तोघनातमक] वागणं असतं. समजा एखाद्या माणसावषियी त्यांना वाईट वाटलं, की तो वाईट आहे म्हणजे तो वाईटच आहे. पुरुषांना समजत नाही, "पण कसं म्हणतेस तू?" "पण ते आतून वाटलं, तो वाईट आहे म्हणजे वाईट आहे." ते बरोबर आहे त्यांचं आणं पुरुषांचं आपलं बरोबर आहे.

आपल्या इथे बायकांची काही काही उदाहरणे आहेत. नूरजहानच उदाहरण घ्या. काय बाई होती ती! नूरजहानचं प्रेम बसलं होतं सलीमवर, त्याच्याशी लग्न करायचं असं तिचं ठरलेलं होतं. पण राजाने म्हणजे त्याच्या बापाने - अकबराने - तिचं लग्न एका दुसऱ्या माणसाशी लावून दिलं. तर ती नघून गेली, कलकत्त्याच्या जवळ बंगालमध्ये, तिथे जाऊन ती राहिला. मग तनि त्याची पूर्ण सेवा केली. पूर्ण पातविरतयांनी राहिली तिथे. पण हा सलीम जेव्हा राजा झाला, [जहांगीर], तेव्हा त्याच्या राज्यकारकीर्दीत तिचा नवरा मारला गेला. तिला असं वाटलं की ह्यानी मारलं! आता ते खरं की खोटं देवालाच ठाऊक! पण हिची वर्तणूक बघा! आता ती मुसलमानच होती ना! पण बघा तिची वर्तणूक, काही सीतेपेक्षा कमी नाही! तर हा गेला तिच्याकडे आणं तिच्या पायावर पडला; पण ती म्हणाली, "मी येणार नाही." मग तिला अटक करून घेऊन आला, तेव्हा ती म्हणाली, "खबरदार! माझ्या अंगाला हात लावलास तर, दूरच राहा." त्याची हमिमत झाली नाही. मग त्याने जाऊन तिला अटक केली आणं ती जाऊन एकीकडे एका लहानशा घरात राहत असे. मग हा आजरी पडला तिच्या वरिहामध्ये. तेव्हा त्याच्या आईला फार दया आली आणं ती गेली आणं तिला सांगितलं, "बाई, तुझी मी सेवा करते." तिला माहिती नव्हतं, ही त्याची आई आहे म्हणून. तनि तिची फार सेवा केली. तर ती म्हणाली, "[...] तुला काय हवे असेल ते माग. आज माझी तब्येत [खुश] आहे. काय मागशील ते देईन." ती म्हणाली, "काय मागशील ते देशील?" तर म्हणे, "हो, माझ्या हातात असेल तर देईन!" ती म्हणाली, "माझं मागणं एवढच आहे, की माझ्या या मुलाशी तू लग्न कर." ती म्हणाली, "हो, करते." एवढा मोठा शहेनशा, त्याच्याशी लग्न करायला तयार नाही! पण तिच्या मुलाशी लग्न करायला तयार, ह्या गरीब बाईच्या, ही गरीब बाई बनून गेली होती ना तिथे, लग्नला तयार झाली. लगेच तिला मग नंतर कळलं, की हा तो शहेनशाच आहे, त्याच्याशी लग्न मग केलं. काय हे बघा! काय हे बायकांचं, एक एका देशामधलं काय! अनुकरणीय काय म्हणजे काय अद्वितीय सगळं काही या बायकांचं! या बायकांच्या दमावर सारी सृष्टी थांबलेली आहे. काय पुरुष कुणावर जुलूम करू शकतात? कतिही करू देत, या बाईच्या हमिमतीपुढे त्यांना काय [...] आणं तिरी प्रेमाचाच वर्षाव करीत राहिल, तीच खरी बाई! तेव्हा, धर्मामध्ये अशी माणसे, जी की पूर्णपणे बाईच्या स्वरूपाला जी बाई आलेली आहे, आणं पूर्णपणे पुरुषाच्या स्वरूपाला जो पूर्ण पुरुष आलेला आहे, असे लोक आमच्या धर्मामध्ये येऊ शकतात. पण जे अर्धवट लोक असतात, ते [नाचता येत...] - आजकाल तुम्ही ऐकलं असेल [नागवें] होऊन नाचतात वगैरे... - [...] ह्या अर्धवट लोकांची ओळख अशी आहे, लगेच [नागडें] होतात!

तेव्हा, धर्मामध्ये, मनुष्याला कसं असलं पाहजि... आणं शास्त्रीय दृष्ट्यासुद्धा, जे मी सांगते आहे ते संबंध आपल्या शरीरात आहे. संबंध प्लेक्सेस (plexuses) आपल्या शरीरामध्ये आहेत. तेव्हा [त्याबद्दल] बुद्धिनिस्सुद्धा त्याला तुम्ही तशी मान्यता दिलीच आहे. आता मी प्रयत्न करतये, तुम्हाला समजवण्याचा. तुम्हाला कतिही सांगितलं की मधाची चव अशी आहे, मध असा मळितो, कुठून आणला जातो, असं होतं, त्याच्यामध्ये हे असतं ते असतं आणं त्यांनी असा शरीराला फायदा होतो. कतिही तुम्हाला [सांगितलं], तरीसुद्धा जो पर्यंत तुम्ही त्याचा [अनुभव] घेणार नाही, त्याचा स्वतःवर परिणाम पाहणार नाही, तोपर्यंत माझं भाषण व्यर्थ आहे! पुराव्याला म्हणून मी सांगू शकते, की सायन्समध्ये(science) ज्याला आपण पॅरासिपॅथेटिक नर्व्हस सिस्टीम(Parasympathetic nervous system) म्हणतो, [मी/ही] जी कुंडलिनी म्हणते आहे, तीलाच मी जागृत करते, ती [मी] कंट्रोल(control) करते आहे. धर्म दृष्टीने [...] [...], तर संबंध कुंडलिनीचे वर्णन, तिचं उठणं, उत्थापन वगैरे, वगैरे... आणं त्यापासून मळिणारे वेगळे, वेगळे आनंद आणं त्यापासून दसिणार्या वेगळ्या, वेगळ्या आकृती आणं त्यातून आपल्याला होणारे फायदे. [...] काय आपल्यामध्ये होऊन जातं, आपल्यात काय काय फरक होतो वगैरे, वगैरे... सर्व [गोष्टीचे] विविचनातमक, मी एक पुस्तकच लिहिणार आहे. पण एवढं संबंध पुस्तक वाचूनसुद्धा, "ती" मळिल्याशविय [त्या पुस्तकातूनसुद्धा] मजा येणार नाही. म्हणून ते आधी मळितून घ्यायचं. ज्यांना मळितं आहे त्यांनी [...] ते आणखीन मळितून घ्यायचं, ते वाटल्याशविय मळिणार नाही. पुष्कळशा शरीरमंत लोकांच्या घरांमध्ये [अशी स्थिती असते], की कोणी तरी मेलं आहे की काय! इतके शरीरमंत घरात, [...] पैसा सगळं संबंध घरातच असतं; पण बापरे, बाप! असं वाटतं की आपण समशानात आलो की काय! [...] वाटता यायला पाहजि. अरे, जे प्रेम आहे [ते वाटा,] पैसे वाटू नका, पैसे काय वाटता! प्रेम वाटा.

आपल्याकडे लक्ष्मीचे रूप बघा कति [सुंदर] [...] आहे. लक्ष्मीला, संबंध शरीराला स्त्रीचे रूप दिलेले आहे, म्हणजे काय, ती माँ (आई) स्वरूप असायला पाहजि. ज्या माणसांमध्ये लक्ष्मी आहे, त्याला माँ (आई) स्वरूप असलं पाहजि. आई तुमचे कति अपराध पोटात घेते आपल्या! लक्ष्मीस्वरूप मनुष्य जर आपल्या नोकऱाला झोडपतो, तर तो लक्ष्मी (पती) नाही, तो पैसेवाला! मग तिच्या हातामध्ये दोन कमळे आहेत. कमळांचा अर्थ काय आहे? तर [ती] शोभा असायला पाहजि, कमळासारखी [त्याच्या

हसण्यात], त्याच्या चेहर्यावर, त्याच्या वागण्यात, बोलण्यात, प्रत्येक गोष्टीमध्ये. ती शोभनीय असायला पाहजि. तोडातनं भराभर शविया नघित आहेत आणि म्हणे लक्ष्मीपती! कसले लक्ष्मीपती हे! लक्ष्मीपतीने [कमळासारखं] असायला पाहजि. आणि कमळासारखं घर कवि त्याची रहाणी अत्यंत सुंदर आणि त्याच्यामध्ये आरामशीर, जसा आतमध्ये जाऊन भुंगा जसा आरामात झोपतो, तसा कोणीही [त्याच्या] दारात आला तर त्याला आराम मळिला पाहजि. नाही, तर घरातल्या चार कुत्र्यांबरोबर लक्ष्मीपती भुंकायला लागल्याबरोबर [...] [...] [...] दसिणार नाही. [...] [...] [...].

लक्ष्मीपतीची ओळख पुष्कळ आणखी दिलेली आहे, ती म्हणजे एक हात असा आणि दुसरा हात असा त्या लक्ष्मीचा असतो. या हाताचा अर्थ असतो की तुम्हाला आश्रय आहे. कोणीही गेला तुमच्या आश्रयाला आणि त्याला जर तुम्ही आश्रय देऊ शकत नाही, तर तुम्ही कसले लक्ष्मीपती उगीचच? स्वतःच्या मुला-बाळांना पैसे देऊन-घेऊन गबबर करण्यामध्ये काही लक्ष्मीपती नाही होत! जनावरात सुद्धा ती स्थिती संपते, थोड्या दविसांनी. पण आपल्या मनुष्यामध्ये जनावरांपेक्षा बत्तर (खालची) स्थिती आहे. अगदी महातारे होईपर्यंत, त्या मुलासाठी पैसे कंजुषासारखे जोडत बसायचे आणि मुलगा मग मोठा झाला, की त्याने ते महातार्याचे पैसे सगळे उधळायचे. पण [काही] म्हटलं, "अरे, एखाद्या गरीबाला दोन पैसे देऊन टाक रे!" बापरे! "ऐसे मांगनेवाले तो रोजही आते है (असे मागणारे रोजच येतात)!" आपला मुलगा, आपली मुलगी, इथे सुद्धा तुम्ही बघा ध्यानात, आपली मुले घेऊन पहिल्यांदा येतील पुढे-पुढे, "घ्या-घ्या, घ्या-घ्या." अहो, सगळी मुलेच आहेत तुमची. आपला मुलगा ठकि झाला पाहजि, आपल्या मुलीला बरं वाटलं पाहजि. आपण, आपण, आपली, आपली....., अहो, शेवटी तीच मुले तुम्हाला त्रास देतात! देणारच..., कारण या प्रेमाला काही अर्थ नाही. हे सीमति प्रेम जे आहे, हे प्रेमाचा मृत्यू आहे! एखाद्या झाडामध्ये जाणारी त्याची शक्ती, [त्याच्यावर] पाणी जाऊन जर एखाद्या फुलामध्ये अडकून बसलं तर संबंध झाड मरून जाईल आणि ते फुलही मरून जायचं! अशा प्रेमाचा काय फायदा होणार आहे? अशा लक्ष्मीपतीच्या हातामध्ये हे जर नाही, हा बाण (प्रेम) आहे, हे जर नाही तर तो सुद्धा लक्ष्मीपती नाही. अशा रीतीने पूर्वी काळी [...] [...] [...]. लक्ष्मीपतीची बायको स्वतः [नटून] अगदी बसलेली असते आणि तिची शेजारीन एक बाई, जचिया अंगावर चरिगुट कापड ही नसेल, तिच्या [अंगाला/मनाला] खंत [असणार नाही]. [...] [...] [दुसऱ्याचे हालअपेष्टा बघून जे] हृदय तिचं पाझरलं नाही, ते हृदय आहे की दगड आहे!

हे सगळं कार्य मी आपल्या हृदयाच्या दमावर करते, हे आपल्याला माहीती नाही. नुसते हृदयाच्या दमावर करते, हृदय चक्राच्या खेळाचा संबंध खेळ आहे. तुम्ही पाहिले आहे, हातावरती कशी कुंडलनी फरिते माझ्या! सगळा प्रेमाचा चक्कर आहे. सर्व सृष्टी परमात्म्याने नुसत्या प्रेमामध्ये केलेली आहे, त्याला आपण क्रेपिटिव्ह पावर(creative power) म्हणतो, ती संबंध त्याची प्रेम शक्ती आहे. नुसते प्रेम, प्रेम, प्रेम! तीनदा लहिन घ्या त्याच्यावर. आणि जिया माणसाला प्रेम करता येत नाही, दगड माणसांना इथे काही कार्य नाही. ज्या माणसामध्ये प्रेम नाही आहे, हृदय उघडून जो सगळ्यांना आपल्या हृदयाशी घेऊ शकत नाही, अशा माणसाला हे (हा) धर्म मळिणार नाही. काही, इथे काही [काठ्या] आणि धमक्यांनी देव मळिवणार आहात? कवि एखाद्या पंडिताला जर तुम्ही शंभर रुपये दिले तर त्याने देव मळित असेल, तर तो देव इथे मळिणार नाही. देव प्रेमाचा भुकेला आहे! काय, त्या देवाला सुद्धा प्रेमाची भूक आहे! म्हणजे केवढी मोठी गोष्ट आहे, ही! आणि या प्रेमाच्या सागरात एकदा बुडायला लागलात, तर कोण दुसरा? या हाताने, या हाताची सेवा करावी आणि म्हणावं, "अरे, मी तुझी कति सेवा केली?" तसे तुम्ही सगळे माझ्या अंगातच आहात. तुमच्या आतून एकच जेव्हा शक्ती वाहवू लागते, जशी या शरीरातनं एकच शक्ती वाहते, तेव्हा या बोटाला लागलं, तर हे बोट चटकन त्याला [...] येतं. तसचं आता तुम्ही बघता जे लोक पार झालेले आहेत, ते लगेच धावून येतात तुम्हाला बघायला. [...] मंडळी, स्वतःचा पैसा खर्च करून ह्या तुमच्या धुळ्याला आलेली आहेत. त्यांना एक तुमच्याकडनं पैसा नको, काही नको. सगळा खर्च करून तुमच्यासाठी इथे आलेली आहेत, कशाला? तुम्हाला त्या भवसागरातून वाचवण्यासाठी! कारण आतलं प्रेम, वाहेचं आहे! या प्रेमासाठीच, मी, सुद्धा धावत आले आहे तुमच्याजवळ. जर हे प्रेम माझ्यात नसतं, तर माझ्याजवळ एवढी संपदा आहे, बाहेरची सोडा, आतली, मला काही गरज नाही. पण करुणा! करुणेत, करुणा आतून इतकी जास्त [ओढते], की आतला आनंद सुद्धा बेकार वाटतो! [...] [...] [जन्मजन्मांतरीची] [जन्मलेली/जमवलेली] आहे! पण या जन्मामध्ये, दलियाशविय मारग नाही. रात्र-दविस एक करते आहे तुमच्यासाठी. तुम्हीच यात थोडी माझी मदत करायला पाहजि.

1973-01-01, Public Program

1 जानेवारी 1973

Public Program

Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

लहान मुलांना घड्याळ बघता येत नाही आणि रागवता येत नाही. माझी अशी इच्छा आहे, या वेळेला, थोडे लहान मुलासारखे आपल्या मनमधून, आपल्या आईकडे कशी आपली दृष्टी असते, तसा दृष्टीने जरा घड्याळ बडियाळ बाजूला काढून, डोक्यावरची सगळी ओझी एकीकडे उतरवून आरामात बसा. आपण आईकडे गेलो म्हणजे सगळं फेकून बेकून आईच्या मांडीवर डोकं ठेवतो - आता पुष्कळ झालं सगळं, आता थोडं आरामात राहू द्या आम्हाला. असं समजून, थोड्यावेळ आराम करायला आलाय, असं समजून सहज भावनेत बसा.

मी कधी कधी थट्टेनी सांगत असते, की काही अडाणी लोकं, ट्रेन मधून पहिल्यांदा चालले होते आणि आपल्या डोक्यावर पुष्कळस सामान लादून घेतलं होतं. लोक म्हणाले हे काय करता तुम्ही? आम्ही हे ट्रेनचं ओझं जरा कमी करतोय. तसंच आपण घरातून पुष्कळ ओझी घेऊन आलोय, पैकी आठ वाजता इकडे जायचं दहा वाजता तिकडे जायचं आहे. देवाच्या घरात काही घड्याळ नाही, तेव्हा त्यांना म्हटलं अहो काय तुम्ही ओझी लादता? तुम्ही ज्या ट्रेनमध्ये बसला आहात, तीच ट्रेन तुमचं सगळं वजन घेत आहे, तुमच्या आणि तुमच्या डोक्यावर आहे त्याचाही. तसंच आपण आपल्या डोक्यावर उगीचच बोजी घेऊन सगळ्या जगाचं कर्तृत्व घेऊन बसले आहोत आणि कर्ता झालेलो आहोत

खरं करणारा तर परमात्मा आहे, आपण काहीही करत नाही. आपल्याला आश्चर्य वाटेल की उद्या हा माईक म्हणायला लागेल की मी भाषण देतो, आपण त्याच्यावर हसू पण आपली स्थिती ही तीच आहे. आपण नुसतं परमात्म्याच्या हातातले एक खेळणं आहोत. ही जाणीव सामूहिक भाषणांनी, विविदांनी याने त्याने येत नाही. ही जाणीव फक्त एकदा झाली की आपण मोकळे होतो. जी मंडळी आम्ही म्हणतो की पार झाली, घरी जाऊन घोडे वकून जसे झोपतात तसे झोपून जातात. कारण झालं पुष्कळ उचललं उगीचच.

तुम्ही असा विचार करायचा की एखादं नाटक होतंय, आणि नाटकात आम्हीच शिवाजी आहोत. तलवार बलिवार काढून आम्ही तयार होतो तिकडे. इतक्यात नाटक संपतं आणि कळतं की आपण उगीचच काहीतरी नाटक आहे आणि लीला आहे. आणि ही सगळी लीला आपण करून ठेवली आहे. आपल्या मध्ये आणि मुलांमध्ये हाच फरक आहे की, मुले सगळ्याचा खेळ करतात आणि आपण खेळाचा उगीचच काहीतरी बागल बुवा करून सर्रास बसलेलो आहोत. तसं काहीच नाही आहे, सगळी लीला आणि खेळ आहे. पण त्याच्यासाठी, ती मनाची स्थिती आणि आपल्या आंतरधारेत उतरल्यावर येणारी मानसिक शांती मिळायला हवी.

आज सकाळी मी आपल्याला थोडीशी कल्पना दिलेली, की आपल्या शरीरामध्ये जी शक्ती वाहत आहे, जेव्हा मुळे हृदयाचा स्पंदन होत आहे, तेव्हा मुळे सार्या सृष्टीचा पूजन आणि विहन होत आहे, ती प्रेम शक्ती परमात्म्याची आपल्याला जाण्याची आहे. लोक दचकतात हो, त्यांना जर म्हटलं की प्रेमाच्या शक्तीने परमात्म्याने संबंध सृष्टीचं सूरजन केलं, हे ऐकून दचकतात. हे काय श्री माताजी? काय म्हणतात? पण हे खरं आहे. जर परमात्म्याला प्रेम वाटलं नसतं त्याच्या हृदयामध्ये, प्रेमाचं स्पंदन झालं नसतं, तर त्या परमपुरुषोत्तमाला काय गरज होती ही सृष्टी तयार करायची? त्याला प्रेम वाटलं आणि ही रचना करावीशी वाटली, त्यामुळेच आज आपण या पृथ्वी तळावर आलेलो आहोत. आणि याच मानवातून परमेश्वराला आपलं सामर्थ्य प्रकट करायचा आहे, म्हणून त्यासाठी आपल्याला सुद्धा संपूर्णपणे तयार केलेला आहे. ते कसं केलेलं आहे आणि तयार केलेला आहे हे मी तुम्हाला थोडक्यात समजून सांगणार आहे. त्यासाठी हा फळाबळी लावलेला आहे, तेव्हा आपण आता शाळेत आहोत अशी कल्पना करावी, आणि थोडं फळ्या बरोबर समजून सांगते.

थोडा विषय क्लिष्ट आहे, कारण त्याला असं आहे, आता माईक सुरू करायचं म्हणजे एक बटन सुरू केलं की तो सुरू होतो हे आपल्याला माहित आहे. पण या माईक मध्ये काय काय प्रकार असतात आणि कोणकोणत्या तारेने आणि कसं कसं हे काम करतं ते सांगणं म्हणजे क्लिष्ट होणार. तसंच सहजयोंग सहज सांगता येतो, पण त्याच्या मागे फार मोठी गुंतागुंत आहे, वगैरे, या गोष्टी आज तुम्ही नवशक्तीत वाचल्याच असतील. आणि ती गुंतागुंत काय आहे ते मी आज थोडक्यात सांगते. म्हणून कंटाळा करू नका कारण आता काही काही इथे बुद्धिवादी बसले आहेत, काही काही मोठे लोक आहेत, त्यांच्यासाठी थोडसं सांगते.

इथे चित्र काढलेला आहे. जेव्हा लहान मूल आईच्या गर्भात असतं, जवळ जवळ दोन-तीन महिन्यांचा असताना, तेव्हा जी जडशक्ती असते, ती जडशक्ती पूर्णपणे आपलं कार्य करून ठेवते. म्हणजे मनबुद्धी, अहंकार, चित्त वगैरे, सर्व गोष्टी तयार असतात. पण त्याचा प्रकाश, म्हणजे त्याच्या मध्ये जी शक्ती आहे, त्याचं पूर्ण पणे यंत्र तयार केलेलं आहे. पण याला शक्ती येण्यासाठी आम्हाला प्लग लावावा लागतो की नाही? तसल्या तरहेचा इथे - एक दोन आणि तीन - अशा तीन रेधांनी दाखवलेली जी शक्ती आहे, या त्या परम प्रेमशक्तीचे करिणे आहेत. जडशक्ती आणि प्रेम शक्ती ह्या अगदी वेगळ्या आहेत. चैतन्य शक्ती आणि जड शक्ती. चैतन्य म्हणजेच प्रेम शक्ती आहे. या अगदी दोन वेगळ्या शक्त्या आहेत. पैकी जड शक्ती वरती चैतन्य शक्तीचा पूर्ण अधिकार असून ती संबंध त्याच्या पूजनाला चालना देते. ती मनुष्याला तयार करून, त्याच्यामध्ये त्याचं शरीर, मन, बुद्धी हृदय जे काही आहे, ते सर्व बनवून ती तयार ठेवते. आणि नंतर हे जे प्लग लावण्याची गोष्ट आहे, त्याच्यामध्ये जी शक्ती येते, जी खरोखर येते, आतून कार्यप्रवण होणारी शक्ती, जिला मी चैतन्य शक्ती म्हणते कवि तुम्ही प्रेम शक्ती म्हणा, ती त्याच्यामध्ये अश्या रीतीने मेढूर पडते. आता हा आपला मेढू आहे, आणि मेढू हा काचेच्या लोलका सारखा असल्यामुळे, आपल्याला माहित आहे की काचेच्या लोलकावर सूर्याचे करिण पडले की तर त्याचे सात रंग नभितात. त्यामुळे जे मधोमध पडतात ते बरोबर मधूनच जातात आणि बाजूला पडलेले ते असे फरिण, रफिरेकशन म्हणतात त्याला, बाजूनी जातात. अशा रीतीने आपल्या शरीरात चार शक्त्या तयार होतात. पैकी इथे मी फक्त तीनच शक्त्या बोलणार आहे. कारण चौथी शक्ती इतकी महत्त्वपूर्ण नाही.

जी पहिली मधोमध जाते, ती जाऊन आपल्या पाठीच्या कण्यातून नघून खाली त्रिकोणाकार आपल्या शरीरामध्ये अस्थी आहेत त्याच्यामध्ये जाऊन साडेतीन वेळेला घालून बसते. ती कुंडलिनी आहे. आता तुम्ही म्हणाले हे डॉक्टरांना का कळत नाही? नाही कळत, मी स्वतः डॉक्टरी शिकिलेली आहे. त्यांना जर तुम्ही विचारलं की पॅरा समिफथेटिक नेर्वोस सिसिटिमि बदल काय माहित आहे, ते म्हणतील फार कमी माहित आहे आम्हाला, काय जास्त माहित नाही. तर ही पॅरा समिफथेटिक नेर्वोस सिसिटिमिच आहे. ती जेव्हा मध्यातून जाते तेव्हा तिला आम्ही कुंडलिनी म्हणतो आणि त्या मार्गाला सुषमना म्हणतो. पण तिच्या प्रादुरभाव कवि तीच प्रतबिंबि बाहेर येतं त्याला आम्ही पॅरा समिफथेटिक नेर्वोस सिसिटिमि म्हणतो. तिला लोक म्हणतात स्वयं चालीत, ती आपोआप चालते. म्हणजे तुमचं हृदयाचं ठोकं कमी होतात - तुमचा श्वास कमी होतो, त्या स्वयं चालीत पॅरा समिफथेटिक नेर्वोस सिसिटिमि ला, डॉक्टरांचं असं म्हणणं आहे की आम्ही हात घालू शकत नाही कारण ती स्वयं चालीत आहे - ऑटोनोमस आहे. तिच्या काही काही ओळखी दिलेल्या आहेत - पॅरा समिफथेटिक नेर्वोस सिसिटिमि जर चाली तर हृदयाचं ठोकं कमी होतील, ब्लड प्रेशर कमी होईल, पोटामध्ये जर कॉन्सप्टेशन वगैरे असेल तर उलट डायरिया होईल. म्हणजे काय आहे कोणतेही....10.30. नंतर तुमच्या डोळ्याच्या आतली जी भुबळ आहेत ती सुद्धा मोठी होती - डायलते होतील, अशा पुष्कळशा तिच्या नदिना आहेत आणि आपण सांगू शकतो की याची पॅरा समिफथेटिक नेर्वोस सिसिटिमि चालू आहे.

बर आता दुसरी ह्या ज्या दोन आहेत, त्यांना आपल्या शरीर शास्त्रामध्ये समिफथेटिक नेर्वोस सिसिटिमिच्या नावाने ओळखतात. अर्थात ते लोक सगळं बाहेरच बघतात, आणि जो भ्रष्ट असतो तो आतल बघतो. जसं हाताच सेटर आपल्या डोक्यामध्ये आहे, तसंच समिफथेटिक आणि पॅरा

समिफथेटिक चे जे सेन्टर आहेत ते आपल्या मज्जा रज्जू मध्ये आहेत 11.11

आत मध्ये बरोबर त्याचे तीन असे भाग आहेत. पैकी मधल्या भागाला सुशुमना नाडी म्हणतात. आणि ह्या दोन्हीला इडा आणि पिंगला म्हणतात. यांना चंद्र नाडी आणि सूर्य नाडी असेही म्हणतात. पुष्कळ लोक त्यांना उजवा डावा असेही म्हणतात. तरहे तरहे ची नावे यांना देऊन ठेवलेली आहेत. समिफथेटिक नेर्वोस सिसिटिमि ची ओळख अशी असते, की या इड्या आणि पिंगल्या चालल्या की काम, आता आपण इथे बघत आहात की चार ते सहा मध्ये ही जी पॅरा समिफथेटिकमधली सुशुमना आहे तिच्यामध्ये जागा आहे. जेव्हा मुलाची नाड कापली जाते, मुलांच्या बाबतीत, तेव्हा ही मधली जागा अशी फुटू लागते 12.00 जस आपल्या मध्य तंतू मध्ये आहे, तसं बाहेर सुद्धा पॅरा

समिफथेटकि नेर्वोस ससिटमि मध्ये, हे जे सहा नंबर च स्वादषिठान चक्र आपल्या मज्ज तंतु मध्ये आहे आणि बाहेर त्याला..... Plexus म्हणतात, आणि वरती जे अनाहत चक्र आहे, त्या अनाहत चक्राच आम्ही बाहेर..... प्लेक्सस म्हणतो, आमच्या मेडिकल टर्मसमध्ये. या ह्याच्या मध्ये पण आपल्याला एक जागा बाहेर दसिते, डॉक्टर सुद्धा म्हणतील आहे अशी जागा आहे. तिथे एक अशी पोकळी आहे - ती जागा आणि समिफथेटकि नेर्वोस ससिटमि ज्या ह्या दोन इडा आणि पिंगला, या चालू झाल्या म्हणजे काय होते - त्याच अस आहे, या दोन्ही चालू झाल्या की, पैकी जर उजव्या हाताचा मनुष्य जर असला, त्याच्या डावीकडची जर चालू झाली, तर तो अर्त करमी होतो. म्हणजे आपल्याला कुठेही काहीही काम लागलं समजा, इमरन्सजी म्हणा - उद्या माझा हात इथे दुखू लागला, मी दुसऱ्या हाताने दाबतीय दाबत आहे, शेवटी अत्यंत त्रास व्हायला लागला तर समिफथेटकि नेर्वोस ससिटमि आपलं कार्य दाखवेल आणि तिथे काहीतरी असं नरिमाण करेल रस, त्या रसाने तिथलं दुखणं जाईल. दुख जाण्यापेक्षा तिथे जे दंतू आहेत, त्यांना असं वाढवून टाकलं की ते गोळे होतील, पोटात होतील कुठेही होतील. कुठेही जरासा बाधा सारखं वाटलं - अडथकल वाटली, त्या ठिकाणी, ही शक्ती कार्य करते, आपण हला कार्यशक्ती म्हणूयात. ही शक्ती कार्य करून, तिथे असं काहीतरी बनवून देते, की ज्याच्या मध्ये कार्यशक्ती, इतर सर्व शरीराच्या मानानी जास्त होते. आणि अशाच याला इन बॅलेन्स म्हणतो आपण - म्हणजे ज्याच्यामध्ये तोल राहत नाही. अशा बनितील कार्यशक्तीमुळे कॅन्सर सारखा रोग होतो. कुठे तुम्ही पोटात काहीतरी खाल्लं, वारंवार तुम्ही जर मरिच्या खाल्ल्या आणि त्याचा त्रास जर पोटात होऊ लागला, तर त्याला कसं तरी तुम्ही जकिययासाठी म्हणून, ही शक्ती कार्य प्रवीण होते - त्याला म्हणतात ओव्हर एक्टिव्हिटी ऑफ द समिफथेटकि नेर्वोस ससिटमि आणि तिथे गोळा तयार होतो. आणि तो गोळा तयार झाला की एकच बाजू वाढत जाते. एखाद्याच्या पोटात वाढतं, कोणाच्या छातीत वाढतं तर कोणाच्या हातात वाढू शकत. कुठेही तसा गोळा येतो. आणि तसा गोळा आला की डॉक्टर त्याला मालिग्नन्ट म्हणतात, कॅन्सर म्हणतात. पण ते काही नसून, फक्त, ही जी शक्ती आहे, तिचीच, कार्यतत्त्वता आहे.

आजवर कॅन्सरचा रोग फार बळावलेला आहे. आता मी परवा पुण्याला म्हटलं तर सगळे लोक जरा घाबरले - की कॅन्सरचा इलाज सहज योगा शिवाय दुसरा काहीही नाही. हे दहा वर्षांनंतर येणार आहे - अमेरिकेवरून येईल, इथे लोक आपल्या डोक्याने घेणार नाहीत. जरी आम्ही कतिही कॅन्सर बरोबर करून दाखवला, तरी म्हणतील तुम्ही ही केस ठीक करा, पैसे मात्र डॉक्टर लोक उकळत आहेत. त्यामुळे आम्हाला आलाय कंटाळा, मी म्हणते डॉक्टर लोकांनी पार होऊन, याची पूर्णपणे माहिती घेतली आणि लोकांना जर कॅन्सरचा उपाय केला तर दुसऱ्या कारणासाठी आम्ही डॉक्टर तयार करू. पण सगळे म्हणतात की तुम्ही कॅन्सर ठीक करताना मग आमचा कॅन्सर ठीक करा, आम्ही कॅन्सर ठीक करत नाही, आम्ही जी मधली शक्ती आहे, जच्यातून आपल्यामध्ये प्रेम शक्ती आलेली आहे, या शक्तीला चालना देतो. आणि जेव्हा ही शक्ती वरचड होते, डॉमिनट करते, तेव्हा या दोन्ही शक्त्या शांत होतात.

आता ही जी दुसरी शक्ती आहे, तिच्याबद्दल डॉक्टरांचा असं म्हणणं आहे, की काही शक्ती चालत नाही. मेडिकल्ली तिला दोर्मनंट म्हणतात, म्हणजे चालत नाही. तर उजव्या हाताच्या माणसाची जी उजव्या हाताची शक्ती आहे ती काही हालत नाही. त्यांच्यामध्ये ती काही चालत नाही ती शांत असते. ती शांत नसते, आपल्या शरीरात कोणतीही वस्तू अशी नाही जी कार्याशिवाय ठेवली आहे, हे डॉक्टरांचं म्हणणं आहे. मग ही शक्ती कशाला शांत राहणार आहे? ही शक्ती आपल्यामध्ये जे काही मेलेलं असतं त्याचा संचय करते. त्याला सायकोलॉजिस्ट म्हणतात लबिडो. पण सायकोलॉजिस्ट ना डॉक्टर समजत नाही आणि डॉक्टर ना सायकोलॉजिस्ट समजत नाही, अशी आपली स्थिती आहे. तेव्हा, दोन्हीही गोष्टी खरे आहेत - सायकोलॉजिस्ट लबिडो ला बघतो आणि डॉक्टर या स्थितीला बघतो. आता जेव्हा ही शक्ती, कवि हे पेट्रोल आपल्यामध्ये भरलं गेलं, त्याच्यानंतर जेव्हा या दोन शक्ती आपापले अनुभव देऊ लागले, तेव्हा यांच्या दोन्ही टोकाला, आपल्यामध्ये इगो आणि सुपर इगो - अहंकार आणि अर्त अहंकार, अशा दोन संस्था तयार होतात. आणि ते फ्युआसारख्या इथं अश्या वाढून ते आपल्या डोक्या वरती इथे ब्रह्मरंद्रा वरून, या

ब्रह्मरंद्रातून या टाळू मधून आपल्यालाही शक्ती मिळालेली असते, तिच्यावरून येऊन असे बसतात. बसल्याबरोबर इथे, जसं काही एखादं झाकण बंद करावं, तसं आपलं झाकण बंद होता. आता आपण असं समजतो की 'मी' आहे, खरोखर म्हणजे 'मी' नाही आहे. मी त्या शक्तीतला एक अंश आहे. पण तो कापला गेल्यामुळे असं वाटतं की तो मी आहे आणि मग असं काहीतरी वाटतं की मला काहीतरी करायचं - अहंकार, मला काहीतरी करायचंय. करायचं काही नाही त्या शक्तीला परत शोधायचंय, ते एवढ्यासाठी की आधी माणसाची संबंध चेतना तयार झाली पाहजि, जसं हे संबंध मशीन तयार झालं पाहजि आणि त्याच्यानंतर त्याला मेन्स शी लावलं पाहजि. म्हणून हे संबंध चेतना तयार करायला, हा इगो आणि अहंकार तुमच्यात येतो, त्याच्याशी भांडायची गरज नाही. हे देवाने केलेली कीर्ती आहे, की तुम्ही त्या अहंकारात सगळं काही जगातलं समजून घ्या. तुमची चेतना अगदी व्यवस्थित तयार होऊ द्या आणि सिंवेदनशील, असं व्यक्तित्व जेव्हा तुमचं तयार होईल, आपोआप ही संस्था तुमच्या शरीराची आहे ती वर येईल आणि सगळीकडे पसरलेल्या या प्रेम शक्तीशी एकूप होईल. हे कुंडलिनीच जागरण आहे.

पण तसं होत नाही. आज पर्यंत आपण हजारो पुस्तक कुंडलिनी जागरणा बद्दल वाचली आहे. कुंडलिनी साठी लोक वेडेही झालेले आहेत, होणारच. कारण ज्याला आपण जागृती म्हणतो, ते लोक जागृती करत नाही. मी तरी अजून एकही असा माणूस बघितला नाही ज्यांनी बरोबर जागृती केली आहे. आणि म्हणूनच त्याला मी एक शोध म्हणते. आम्हीच हे कार्य पूर्वी केलेलं आहे, पण हे असं असतं हे आम्हाला माहीत नव्हतं. या जन्मातच जेव्हा हे मिळालं, तेव्हा मी कार्य सुरू केलं.

मला लहान असताना प्रश्न यायचा, की माणसांचं काय कसं होणार? अशी कल्पना करा की एक लहानशी मुलगी लोकांच्या इथं पोटात बघते, आणि हा जो खळगा आहे पोकळी आहे, तेव्हा तिला हा प्रश्न होता की ती पोकळी कशी भरायची? साधारण लहान मुलींना असे प्रश्न नसतात, पण मला सतत यायचा. या पोकळीला कसं भरून काढायचं? म्हणजे माझं कुठेही दुसरीकडे लक्ष नसायचं. अभ्यासात खाण्यात पणियात कशातही नसायचं. अख्ख लक्ष इकडे. आणि हा सगळ्यात मोठा प्रश्न माझ्यासमोर होता, की ही खळगी कशी भरून काढायची? आता बाकी लोक जी जागृती करतात ते काय? कारण आपण इथे पाहिलेलं आहे, ही जी मधली आहे संस्था, त्याने आपल्याला ती शक्ती देते. आता ही शक्ती तरी खरच करायला पाहजि ना, आणि या दोन शक्त्या - कार्यशक्ती आणि दुसरी ही झोपलेली शक्ती तिला आपण लबिडो म्हणूया, या दोन्ही शक्त्या कश्या वापरतात. पण सगळं जर पेट्रोल संपलं तर कसं होणार? तेव्हा, या दोन्ही शक्ती कशा वापरायच्या? त्याच्यातून ती शक्ती ओढून ओढून कार्यरतून होते, तेव्हा प्रश्न असा होता, हा जो खळगा आहे तो कसा भरायचा? मनुष्याची जागृती तरी कशी होणार, ही खालची कुंडलिनी वर येणार तरी कशी? ती जराशी वर उठली तर ती इकडेतरी कवि तकिडं तरी येईल. म्हणजे या बाजूची जी आहे, कार्यरतून, म्हणजे मनुष्य धर्माच्या बाबतीत तो गेला, तर कार्यरतून होईल. जबरदस्ती जर तुम्ही कुंडलिनीला त्रास द्यायला सुरुवात केली, तर तो मनुष्य काहीतरी करेल, म्हणजे नाचेल उड्या मारेल, काहीतरी बकबक तरी करेल कवि मंत्र तरी म्हणेल कवि काहीतरी करेल. जे काही करण्याचा आहे हे माणसाच्या हातात आहे. पण परमात्मा माणसाच्या हातात नाही आहे, तेव्हा तुम्ही काहीही करून परमात्म्याला मिळवाल, ही चुकीची आपल्याला भ्रांती आहे. आपण काहीही करून त्या परमात्माला मिळवू शकत नाही. फक्त आपली जेवढी शक्ती आहे ती आपण त्याला समर्पण करायला पाहजि. सगळं जिवित कार्य आहे, समजा एक जर बी मी पाण्यात लावलं, तर मी डोक्यावर उभी काय कवि नाच केला काय, ते जेव्हा झाड यायचं झालं तेव्हा ते आपोआप योगायोगाने येणार. सगळे जिवित कार्य आपोआप होतात, जतिकी महत्त्वपूर्ण कार्य आहेत ती सगळी आपोआप होतात, फक्त आपल्याला असं वाटतं की ते आम्ही केलं ते. खरं कर जतिकं काही महत्त्वपूर्ण आहे, ते फुकट आहे. हवा आता बघा - हवा आपली फुकट जाते आणि येते. आपण श्वास काय काढतो धरतो - जसं काय श्वास घेणं आपल्या अधिकारच आहे. ते आपोआप होत आहे. श्वास आत मध्ये येतो काय जातो काय - सगळं शरीरातलं जिवित कार्य आपोआप होतात. तेव्हा आपण काहीही करायला घेतलं तर आपण या साईडच्या कुंडलिनी वर येतो आणि कार्यरत होतो. म्हणजे देवळात जायला सुरुवात होते - आता तुम्ही बघितलं असेल पुष्कळशे लोक अत्यंत देवळात जातात ते थोडेसे असतात. खरोखर त्यांच्यासारखं शाहणपण कुणाला नाही, त्यांच्यासारखी शांती कोणाला नाही, त्यांच्यातला सगळा खोटेपणा गेला पाहजि. आणि आत मध्ये तेजस्वीपणा यायला पाहजि. त्याच्या उलट हे असं का? म्हणून आपली तरुण पडि रागवून बसली, की याच्यात काही नाही. हे काहीतरी चूक आहे, ही अशी गोष्ट नाही आहे. कोणतीही गोष्ट चुकीची नाही आहे, पण त्याचं अर्त करणं आणि परमात्म्याला गाठणं मात्र आपली भ्रांती आहे - जर कोणाला असं वाटत असेल, की आपण अतिशय काहीतरी करून परमेश्वराला हट्टाने गाढू, तर ते चुकीचं आहे.

दुसऱ्या बाजूला जी ती लबिडो आहे, मधे खळगा असल्यामुळे, तुम्ही इकडे तरी जाल कवि तकिडे तरी जाल. त्या लबिडो वर आपण केला तर काय होईल? जे काही मेलेलं आहे, सौसारात मेलेलं आहे - कलेक्टिव्ह सुबकॉन्स्कीऊस म्हणतात त्याला, त्या संबंध सुप्त चेतना मधलं जेवढं काही आहे, त्याच्याशी तुमचा संबंध येतो. म्हणून तुम्ही पाहिलं असेल, की एखादा मनुष्य देवाला टाळ कुटत बसला, तर कधी कधी त्याच्यातून हार जाऊन देवाच्या गळ्यात पडतो. ते देवाने केलेलं नाही, देव काय मी जरी बसलेले असेन, आपल्या गळ्यात आपण हार घालू का? तर देव कशाला आपल्या गळ्यात हार घालेल? तेव्हा कोणीतरी करतं ते कार्य. ते जे करतं ते कोण आहे? कोणी एखादा मेलेला संत, कवि मेलेली एखादी व्यक्ती की जी तुमची श्रद्धा सांभाळून आहे, ते तसं कार्य करते. सकाळी मी जरा याबद्दल बोललेली आहे, आता जास्त बोलणार नाही, पण आत्ताच मला एकीने सांगितलं की, इथे भानुमतीचा प्रकार बराच झाला आणि किप बश्या उडाला लागल्या, सामान इकडे तकिडे व्हायला लागलं. आणखी दारे उडाला लागले. हे काय परमात्म्याला काय धंदा नाही का? तकिडनं तकिडनं कप बश्या फरिवायला त्याला काही अक्कल नाही आहे का? हे काय देवाचं कार्य नाही हे भूतांचे कार्य आहे. भूत म्हणजे वाईटच असला पाहजि अशातली गोष्ट नाही, काय काय राक्षस असतात अर्त शिक्षस ही असतात, पण एखादा संत सुद्धा असू शकतो. संतांमध्ये जे परमहंस झालेले

आहेत, कवि जे नरिवानाला झालेले आहेत, आत्मजात आहेत - कवि जे पार झालेले लोक आहेत, ते कधी कोणाच्या शरीरात शरित नाहीत. कारण ते स्वतंत्र असतात आणि त्यांना दुसऱ्यांची स्वतंत्रता कळते आणि त्याचा ते मान ठेवतात. पण जी मंडळी नुसती संत आहेत, देवाची पूजा बजा करतात, त्यांना असं वाटतं की या माणसांमध्ये यावं आणि काहीतरी याची मदत करा. ते करतात, थोडी बहोत करतात.

इतकंच काय, तर परवा लंडनला डॉक्टर लॅन म्हणून एक गृहस्थ होते, ते वारले. खूप प्रसिद्ध गोष्ट आहे, इंटरनॅशनल त्यांचं लॅन क्युरेटिंग सेंटर म्हणून प्रसिद्ध आहे. आणि ते वारल्यावर त्यांना अशी इच्छा झाली की, मी एवढं सगळं कार्य केलं आहे, पण माझा काय पुरेपूर लोकांना फायदा झाला नाही. तर एका सोलजर कडे त्यांचं लक्ष गेलं, तो एकदा युद्धाला गेला होता आणि घाबरला होता. हे डॉक्टर या सोलजर मध्ये घुसले, आणि त्याला सांगितलं की ताबडतोब लंडनला चल आणि माझ्या मुलाला आणि भावाला माझ्याबद्दल सांग. तर मग हा गेला आणि त्यांनी सांगितलं की हे डॉक्टर माझ्या मध्ये आलेले आहेत. ते दोघं म्हणाले की आम्ही कसा विश्वास ठेवायचा? तो सोलजर म्हणाला मी सगळं तुमच्याबद्दल सांगतो, आणि मग त्यांनी सगळं सांगितलं की तुझा जन्म कधी झाला, नंतर त्याने सांगितलं की काय काय त्यांच्यामध्ये गुप्त गोष्टी झालेल्या. तर ते आश्चर्यचकित झाले. ते म्हणाले बरं ठीक आहे. आम्ही आता डिसिपेन्सरी उघडतो आणि हे इंटरनॅशनल लॅन सेंटर उघडतो. ते डॉक्टर लॅन बरोबर बाकी डॉक्टर मेलेले होते, ते आधीही मेले असते, ते म्हणाले आम्ही तुझी मदत करतो. डॉक्टर लहान कडे अशी पद्धत असते, की तुम्ही त्यांना पत्र लिहायचं की आम्हाला असा असा त्रास आहे. शारीरिक त्रास आहे समजा आम्हाला पोटात दुखतं, ते तुम्हाला वेळ देतील, की बरोबर संध्याकाळी दहा वाजता तुम्ही लाईट लावायचा आणि कॉन्सन्ट्रेंट करून बघायचं. कॉन्सन्ट्रेंट करून बघायचं म्हणजे हे आजूचा चक्र, याच्यातून भुतं दिसतात. तेव्हा त्याच्याकडे कॉन्सन्ट्रेंट करायचा, आणि लगेच तुम्हाला वाटतं की आत मध्ये काहीतरी झालं, घाम आला, हे झालं ते झालं. आणि असं ऑर्गनायझेशन सगळीकडे पसरलेला आहे. आणि आता तुम्ही त्या माणसाला जो ठीक झालेला आहे माझ्याकडे आणलं आणि म्हणतं 'माताजी याला रजिस्ट्रेशन द्या', हे आपल्याला जमायचं नाही. मनुष्य आपल्या पायावर स्वतंत्र उभा राहिला पाहिले जर त्याला परमात्म्याला मळियाचा असेल तर. तुमच्या डोक्यावर एक भूत बसलेलं आहे, तुमच्यात काय परमात्मा येणार आहे भुताच्या खाली? स्वतः विचार केला पाहिजे. तेव्हा अशा रीतीने पण लोकं ठीक होतात, पण ते फारच भयान दिसत. फार तर फार शरीर यावरणी गेलं, पुढच्या वर्षी गेलं, नाहीतर मेलं तरी दुसरे शरीर आपल्याला मळि शकतात. पण जर का आपल्या कुंडलिनी मध्ये असं एखादा भूत बसलं, जन्म जन्मानंतर आपल्या मागे लागला, तर आपल्या कल्याणाचा मार्ग बंद होता. तर असले लोक थोडे बहुत जेव्हा बरं करतात, इतकं करतात की एखाद्या माणसाला उगीच मारतात, त्याच्यातला प्राण काढून त्याचे दोन भाग करतात आणि तो मनुष्य मेल्यासारखा पडतो आणि त्याचे प्राण बाहेर काढतात, त्याच्या सूक्ष्म शरीराला बाहेर काढून घेतात. आणि तुम्हाला सांगते हा मेलेला आहे ना, आधीच पाठवतात त्याला, चमच्या चमच्याला मारून ठेवतात. मग त्याचा मुलगा धावत आला - बाबाजी आमचे ते वडील वारले (..... Unclear speech... 28.51)

तो मारू शकतच नाही तो मनुष्य (.....unclear speech)

हे सगळे असले प्रकार अत्यंत भयानक आहेत, स्मशाना वदियेचे आणि प्रेत वदियेचे प्रकार या कलयुगात इतके वाढलेले आहेत की दसित असून लोकांना समजत नाही. फक्त एक प्रश्न विचारला तर सगळ्या गोष्टी लक्षात येतील - परमात्माला याच्यात काय इंटरसेट असणार? परमात्माला काय आहे तुम्ही मला कवि जिवित राहिला, त्याला माहिती आहे की तुम्ही (.... Unclear speech... 29.25)

परमात्मासाठी काय महत्त्वपूर्ण आहे - तुमच्या मध्ये ती नवीन ज्योत कधी येईल? तुमच्यामध्ये त्या शक्तीचा प्रादुर्भाव कधी येईल आणि तुम्ही कधी शक्तशाली व्हाल? हीच फक्त परमेश्वराची इच्छा आहे. बाकी तुम्हाला पैसे मिळाले नाहीत, कवि तुम्हाला कोणी मारून टाकला - त्याला काय? तो आपला पायाच्या टोकरीने अशा हजार लोकांना जन्म देऊ शकतो, त्याला काय पडलेलं आहे तुमचं शरीर तरी ठीक करायला? परमात्म्याला ज्याला मळियाचा आहे त्यांनी परमात्म्याचे गोष्टी केल्या पाहिले आणि परमच घेऊन गेलं पाहिजे.

आता ही पॅरा समिफथेटिक नेर्वोस सिसिटमि जी मधोमध आहे, हचियावर कसं यायचं? एक तर इकडे गेलं तर परलोकात, इकडे गेल तर अतिक्रमात - कॅन्सर सारख्या भयंकर रोगात फसतो..... (Unclear speech 30.23)

या दोन्ही पद्धती चुकीच्या आहेत, त्यामुळे कुंडली जागृती बद्दल आपण पुस्तक वाचले असतील, तर लोक येणार पण नाहीत इतका भयंकर प्रकार सांगितला आहे. कुंडलिनी जागरण सांभाळून करावं, असं करावं तसं करावं, हे केलं तर ते होतं, मनुष्य बेशुद्ध होतो! एकदम चक्कर येते, इथून डोक्यातून हे मोठं मोठं निघतं काय म्हणतात - बलसिटर्स, भाजल्यासारखे फोडं. मी बघितला असे घडलेलं, एक रोज तर ध्यानात बडकासारखे उडायला लागले. मी विचारलं हे काय हो? ते म्हणाले आमच्या गुरुजींनी आमहाला जागृती दिली आणि त्यांनी सांगितले की ह्याच्यात बडकासारखा उडायचं. त्यांनी संस्कृतात मला एक श्लोक पण सांगितलं. मी म्हणतं हे काय हो? बडकासारखं उडून तुम्हाला देव मिळणार आहे का? आणि तुम्हाला बडका सारखा उडायला त्याला काय अक्कल नाही का? म्हणजे देवाला तरी गाढवात काढायचं, या पलीकडे आपण बुद्धीचा कुठला सदुपयोग केला आहे? तेव्हा या कर्म गोष्टी कुंडलिनी मध्ये होत नाही. आम्ही हजारो लोकांना कुंडलिनीची जागृती दिली आहे, भारतातच नाही तर बाहेर पण. पुष्कळ अण्णा जागृती दिली गेली आहे. जागृती दिली आहे पण पार कमी झालेत. पण असले कधी प्रकार झाले नाहीत. आणि ज्यांना होतात, ते त्या गुरु लोकांनी त्यांनी लावून दिलं आहे, ते सयंफाठेटिक वर आधीच सगळे असल्यामुळे, ती आम्हाला उतारावी लागते. आमच्या प्रेमाची बंधनं घालावी लागतात, तेव्हा जाऊन ते थंड होतात. नाहीतर हलतात झुलतात, आपल्याकडे देवी येते ना तसले प्रकार. ती देवी बेबी पण काय? त्या देवीला काय काम नाहीत एखाद्या बाईच्या अंगात याला आणि घुमयला. त्या सगळ्या मेलेल्या सवासना बायका आहेत, त्यांना वाटतं की आम्ही सावसण्या मेली, तेव्हा मग काहीतरी कुठेतरी दाखवलं पाहिजे. (unclear speech). पण पुष्कळांना ते सोडवत नाही, त्याला कारण म्हणजे - जेव्हा तुमच्यावर दुसरी शक्ती येऊन बसते, तेव्हा तय्या भ्रमात तुम्ही येता, म्हणजे एखादा साधू जर तुम्हाला अंगठी देईल, आता तुम्ही त्याला सगळ्या घरातल्या अंगठ्या द्याल, सगळं घरातलं सामान देऊन टाकाल, संपत्ती त्याला द्याल. साधू लोक जेव्हा आपली संपत्ती घेतात, तेव्हा आपलं डोकं उघडत ठेवून आपल्याला विचार केला पाहिजे, की हे साधू आहेत तर यांना संपत्ती कशाला लागते? पैसे कशाला लागतात? असा विचार आला, तर आपल्याला पॅरा समिफथेटिक ची मदत मिळते.

आता मधली जी जागा आहे, ही कशी भरायची हा प्रश्न होता. आणि तेच मी शोधून काढलेलं आहे. ते जे प्रेम आहे ते दविय परमात्म्याचा प्रेम आहे, ते नाही ते माझ्या मुलाचं, माझ्या आई बद्दल जे वाटतं ते, देशाबद्दल जे वाटतं ते, (unclear speech). सूर्याच्या करिण्यासारखं जे प्रेम वाहत असतं, आणि ते जर इथे भरलं, जो माणूस फक्त रॅप्लिजिड असेल तोच भ्रू शकेल. ज्याच्यामध्ये ही शक्ती वाहते तोच बनू शकतो. ये जर इथे भरलं, तर कुंडलिनी सरळ वर जाते. आणि इथून जाऊन, इथे थोडंसं डोकं जड होतं, कोणा कोणाचं तेवढं सुद्धा भासत नाही. आणि खाली येऊन परत वरती जाऊन छेदून एकाकार होते त्या परमशक्ती बरोबर आणि मनुष्य नरिविचारित उतरतो. पहिली ओळख अशी की तो नरिविचार होतो, विचारांच्या पलीकडे जातो परमेश्वराच्या राज्यात. तिथे त्या शक्तीचा वास आहे. दोन विचारांच्या मध्ये एक छोटीशी जागा असते, त्याला वलिब असे म्हणतात. त्या जागेमध्ये सटकन आपलं चिंतित आत जातं, जसं आपलं चिंतित माझ्याकडे आहे, मी म्हणून आपल्याकडे घाला, आपण घालू शकत नाही. हे चिंतित सटकन जातं कारण आत मध्ये काहीतरी घटना घडते. पण काहीही त्रास होत नाही, ज्या लोकांना या चक्रांमुळे काहीतरी अडथळा येतो, ज्याला आम्ही एक शब्द 'बाधा' म्हणून वापरतो, त्या लोकांना थोडा बहुत त्रास होतो. त्रास म्हणजे थोडंसं हातात जड वाटतं, ते सुद्धा ठीक करून वर जाऊ शकतो. पण त्याच्यामध्ये आपण काहीही करत नाही. एखाद्या मनुष्याला पोहायला येत नसेल, तर त्यांनी शांत राहावं म्हणजे पोहणारे त्याला मदत करतील. तो जर धडपड करू लागला तर, काहीही कार्य चालत नाही. तसंच आमच्या सहजोगाच आहे, या योगामध्ये आपण अगदी शांत बसायचं. पोहणारे आहेत, ते आपलं कार्य करतील, त्यांना आपली कुंडलिनी (unclear speech). एक नवीन मानव तयार करायचा आणि काय याची मर्यादा आहे, ते मी आपल्याला पूर्णपणे सांगू शकणार नाही. प्रथम म्हणजे आपल्याला कुंडलिनीची जाणीव होते, आपले चक्र कुठे आहे, आपल्या शरीरात कुंडलिनी कुठे कुठे जाते, आणि दुसऱ्याची कुंडलिनी कुठे अडकलेली आहे. तिला कसं वर आणायचं आणि त्यांना ही परम शांती कशी द्यायची हे सगळं या व्हायबरेथनसमुळे कळतं. या बोटोवून कळतं, या बोटोवर बरोबर, म्हणजे ही पाच बोट आणि ही पाच बोट. राईट आणि लेफ्ट, समिफाठेटिक नरव्हस सिसिटम चे प्रतीक आहेत. आणि बरोबर जर आपल्या या बोटोवरती आलं, म्हणजे गरम गरम जर आलं, तर समजून घ्यायचं की आपल्या आजूचा चक्रवर्ती काहीतरी अडथळं आहेत. आणि आजूचा चक्र आम्ही फरिवल्याबरोबर याचं गेलं. मणपूर चक्रावर म्हणजे नाभीचक्रावर असलं तर हे बोट जड होतं. चटके सुद्धा बसतात कधीकधी बलीस्टर सुद्धा येतात या लोकांना. आणि जर या चक्रावर असलं तर याचा अर्थ विशुद्धी चक्रावर आहे. ज्याला इंग्लिश मध्ये सुद्धा सर्वीकल फ्लेक्सस म्हणतात. या सगळ्यांना इंग्लिश मध्ये सुद्धा नाव आहेत. त्यामुळे डॉक्टरांना सुद्धा माहिती आहे, त्या तिथे जर त्रास होत असेल आणि आम्ही जर बोट ठेवलं तर तो अडथळा जाईल. त्याप्रमाणे सगळ्या लोकांना आणि हे मुलाधार चक्र इथे आणि मधोमध या ठिकाणी जर अडथळा आला (unclear speech). आणि मुलं सुद्धा सांगू शकतात इथं जळतंय माताजी. लहान लहान मुलं सुद्धा बरोबर हात ठेवतात. आमच्याकडे एक सात वर्षाची मुलगी पार झालेली, कविता तिचं नाव आहे. ती एकदा ग्वालियर ला गेली होती, आणि लिहान मुलं फार

लवकर पार होतात. आणित्याला कारण असं आहे की त्यांची समिफाथेटिक फार चालत नाही, फार संस्कार जनक जे असतं, ते लबिडि मध्ये असतं आणजे अत्यंत अतीकरमी असतं (unclear speech). आणिलहान मुलं अत्यंत अबोध आणितकिरमी कवि संस्कार अशा चक्रात सापडलेली नसतात. त्यामुळे त्यांना रलियझेशन देणं फार सोपं जातं. आणिते चटकन सांगतात, माताजी हे झाले ते झाले, त्यांना मी सगळ्यांना सांगते ते आमचे व्हाईस चान्सलर्स आहेत, त्यांना वचारा. आमच्या इथे एक छत्रे म्हणून आलेत त्यांचा लहान मुलगा आहे पुरसाद, त्याला मी समोर बसते आणिया सगळ्यांना सांगते त्याला वचारा त्याचं सरटफिकिट घ्या. त्याला मी वचाराते झालं का, तो सांगतो नाही माताजी नाही झालं आणिते खरी गोष्ट असते. कारण मुलांना खोटं बोलणं वगैरे कशाला कळत नाही, झालं कवि नाही झालं थोडीशी प्रॅक्टिस करून लगेच कळतं. आणिलोकांना बरं करणार (unclear speech). आता या मुलीचं संगीताचं सांगायचं झालं, या मुलीने पुष्कळ लोकांना बरं केले. लोकांनी पत्र पाठवून वचारपूस केली की या माताजी कोण आहेत? या मुलीला एवढ्या क्युरेटिव्ह पॉवर कशा दिल्या? क्युरेटिव्ह पावर नाही, काय आहे पॅरा समिफाथेटिक नेरवोस ससिटमि आहे ना, तच्चियामध्ये हे प्रेम भरलं जात. आणिलगेच ही संस्था तुमच्या ताब्यात येते आणित्याब्यात आल्यावर या संस्थांमुळे झालेले जतिके रोग आहेत, चक्रांचे, म्हणजे संबंध जे प्लेक्सस आहेत, खालून बघतिलं तर पहिलं पेलवचि प्लेक्सस, नंतर नाभीचक्राला सोलार फ्लेक्सस, नंतर कार्डियाक फ्लेक्सस, नंतर सर्वाइकल फ्लेक्सस, पण आजूचा चक्राला मात्र (unclear speech) पण आपण त्याला असं म्हणूया की आपल्या डोळ्यांचे ज्ञानसंतू आहेत जे आपापसात क्राँस करतात, त्याला हे लोक ऑप्टिकि शाजम म्हणतात. याच्यावरती डॉक्टरांचं असं म्हणणं आहे की 982 नसा आपल्या डोक्यामध्ये आहेत. जसं कमळासारखा पसरलेल्या दसितात. त्याला ते सहस्रार म्हणतात, आपल्या (unclear) हशोबाने ते 1000 आहेत. आता मी काय मोजत बसले नाही 1000 कवि 982, उगीचच नसता वाद घालण्यात अर्थ नाही. पण मी पुष्कळ सार्या असल्या आपल्या डोक्यामध्ये असलेल्या, जशा काही आगीच्या जभिा, असं म्हटलं तर भयंकर वाटतं, पण तसं नाही. आगीच्या जभिा पविळ्या रंगाच्या गुलाबी कचिति जांभळ्या ऑरेंज रंगाच्या अशा अशा करत असताना पाहिलं आहे. आणित्या सगळ्याच्या सगळ्या एखाद्या कमळासारख्या एकत्र बांधलेले दसितात आणिलालचा देठ सुद्धा आपण जर टेलसिकोप पाहिला असेल तर अशा तऱ्हेने देठ (unclear). आणिते हे सुद्धा पाहिलं की कुंडलनी अशी वर उठते. आणित्याच्यानंतर सहज योग पण कसा घडतो ते सुद्धा मी पाहिलं आहे. त्याच्यामुळे या सगळ्या गोष्टी मी पाहते हजारो लोकांवर आणित्याचा मी अनुभव घेते.... (Unclear)....

48 वर्षाची असताना मला योगा बदल सगळं कळलं. (Unclear). पूर्वी मी कलेवर बरेच भाषण दिलेली आहेत, एज्युकेशन वर पण दिलेली आहे आणिलिल्म बोर्डवर भरपूर सोशल वर्कही केलं पण कधी धर्मावर मी बोलत नसे. लोकांना आश्चर्य वाटतं की माताजींना एवढं धर्मा बदल माहिती असून, ते त्या धर्माबद्दल कधी बोलल्या का नाहीत? त्यांनी कधी धर्माबद्दल थोडीशी चर्चा केली असती तर बरं झालं असतं. (unclear)

इतकी पुस्तकं लहिलेली आहेत पण त्याचा काही उपयोग नाही. काही प्रॅक्टिकल मळाल्याशविय बोलले नाही मी. प्रॅक्टिकल आणिकरून दाखवायला पाहजि. आता माताजी प्रॅक्टिकल करून दाखवत आहेत, इतकं तरी आपल्या डोक्यात यायला पाहजि. (Unclear time 41.57)

[1973-07-15, Guru Purnima, Sahaja Yoga a New Discovery](#)

15 जुलै 1973

Guru Puja

Mumbai (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - NEEDED

Translation from Hindi to Marathi (excerpt)

सहजयोगाचा एक अभिन्न असा आविष्कार होत आहे. जे सत्य आहे जे 'आहेच' त्याचा आविष्कार कसा होतो हे समजून घ्या. कोलंबस हडिस्थान शोधायला बाहेर पडला. तेव्हाही हडिस्थान होताच; नसला तर शोध कशाचा घ्यायचा? तसेच सहजयोग होताच, पण त्याचा अनुभव आता तुम्हाला घ्यायचा आहे, काही जणांना मळिलाही आहे. सहजयोग हा त्या परमतत्त्वाकडे जाण्याचा एक मार्ग आहे; एक व्यवस्था आहे; एक प्रणाली आहे; मानवजातीला उन्नत स्थितीवर येण्यासाठी जीवनाला नवीन दिशा देण्यासाठी ही एक व्यवस्था आहे. ज्यामध्ये मानव या विश्वव्यापी चैतन्याची ओळख करून घेऊ शकेल आणि ते परमचैतन्य आत्मसात करू शकेल. याच परमतत्त्वाकडून सारी सृष्टी चालवली जात आहे व त्याच्यातूनच मानव जन्माला आला आहे. फार प्राचीन कालापासून याचा शोध चालत आला आहे. त्याच्याबद्दल बरेच काही लहिले गेले आहे; परेम, पैसा, सत्ता अशा विविध क्षेत्रांमध्ये मानवाचा हा शोध चालत आला आहे. तरीही मानव अजून स्वतःला नीट ओळखू शकला नाही. तसे पाहिले तर हा एक आनंदाचा शोध आहे. पण मग कुणी संपत्ती मळिली की आनंद मळिले असे समजून पैशाच्या मागे लागले, पण त्याचबरोबर ज्यांनी अमाप संपत्ती मळिली त्यांनाही दुःखापासून सुटका मळिली नाही; काही लोकांनी तर या नरिशेषोटी आत्महत्या करून घेतली. असे करता करता कुठेच आनंद मळिला नाही म्हणून लोक धर्माच्या मागे लागले. धर्माच्या पाठीमागे लागल्यावरही त्यांचे चित्त बाहेरच्या गोष्टींमध्ये अडकून राहिले आणि त्यांना खरी 'स्व' (स्वतःची) ओळख झाली नाही. हे असे का होते? कारण माणूस खऱ्या स्व बद्दल अपरिचित असतो आणि त्यामुळे त्या 'स्व' चे वैभव, ऐश्वर्य, महानता, परेम हे त्याच्या लक्षातच येत नाही. त्या अवरुणनीय आनंदाला तो पारखाच राहतो. मानव स्वतःच आनंदस्वरूप आहे व तोच परमानंद आहे. अर्थात हे सुद्धा बहुतेक वेळा शाब्दिकच राहते. बोलाची कडी, बोलाचाच भात म्हणतात त्याप्रमाणे हे होऊन जाते. हे असे अनादिकालापासून चालत आले आहे. याला कारण मानवाचा विचार सदैव 'मना'मधून होत असतो व त्या मनाच्या तो पलीकडे आपल्याला जायला पाहिजे. आता माझे भाषणही नुसते शब्द समजून राहू नका. त्यातून तुम्हाला परमात्मा समजणार नाही. म्हणून जे आपल्याला शोधायचे आहे व मळिवायचे आहे तेथपर्यंत आपण मनाने पोहचू शकणार नाही. तीच गोष्ट बुद्धीची. म्हणून जे परमतत्त्व आपल्याला जाणायचे आहे त्याच्यासाठी मन-बुद्धीच्या पार झाले पाहिजे. कारण मन-बुद्धी चालवणारी तीच शक्ती आहे. ही शक्ती जाणण्यासाठी कृतीही उपदेश ऐका, वाचन करा वा प्रयत्न करा. तुम्हाला ती जाणता येणार नाही. वा त्याचा अनुभव येणार नाही. नानक, कबीरासारखे संत याच शक्तीबद्दल बोलले. हा एक तुमच्या आत्ममधला अनुभव आहे. म्हणून वर म्हटल्याप्रमाणे कोलंबसला हडिस्थान सापडला नाही. अर्थ हडिस्थान नव्हता असा नाही कवि त्याच्याकडे काही कमी होते असा ही नाही. त्याच्यानंतर ज्यांना त्याचा शोध लागला त्यांनाही हडिस्थानात काही कमी होते हे दाखवायचे नव्हते. तुम्ही अलग-अलग होऊन याचा विचार केलात तर मी काय म्हणते हे तुमच्या लक्षात येणार नाही. मानवाचा हा शोध जन्म जन्मांतरापासून चालत आला आहे. वास्तविक जन्म-मृत्यू हे एक प्रकारचे जाणे-येणे आहे. हद्दि-मुसलमि वगैरे सारखे बाद फक्त राजकारण म्हणून चालतात. सहजयोग हे काही राजकारण नाही. पूर्वजन्मी हद्दि हद्दि होते कवि मुसलमान मुसलमानच होते असेही नाही. म्हणून हा शोध त्या स्तरावरच झाला पाहिजे. म्हणजे खरा अनुभव येईल. ही सूक्ष्म स्तरावर घडणारी घटना आहे हे नीट लक्षात घ्या. जे सूक्ष्म आहे, तरल आहे त्याचा जडाशी काही संबंध नसतो. परमात्मा खरं पाहिले तर काहीच देत नाही; तुम्हाला घर, जमीन जुमला, कुटुंब असल्या गोष्टीही परमात्मा देत नाही; त्यामध्ये परमात्म्याला काही स्वारस्य नाही. म्हणजे परमात्म्याला समजून घेण्यात आपण काही तरी चूक करत असतो. जे परम आहे त्याला परम राहण्यातच रस असतो हे नीट लक्षात घ्या. परमतत्त्व मळिवण्यासाठी कुंडलनी - योग आवश्यक आहे अशी एक समजूत आहे. पण ज्यांना सद्धि प्राप्त झाली त्यांना कुंडलनी जागृतीतूनच ती मळिली हे मात्र खरे आहे. परमतत्त्वाशी योग होणे महत्वाचे आहे. कुंडलनी तुमची आई आहे; ती फक्त तुम्हाला पुनर्जन्म देते; तुम्ही जे काही बुद्धीमधून मळिले आहे त्यापेक्षाही ती अधिक समजदार आहे. ती प्रेमाचा सागर आहे; तुम्हाला चुकीच्या मार्गाकडे ती येऊच देणार नाही तिची सर्व रचना परमात्म्याने खूप कुशलतेने केली आहे. बालक जन्माच्या आधी मातेच्या उदरात असतो • तेव्हा जडतत्त्वाकडून त्याचे मन-बुद्धी-अहंकार इ. तयार होतात, पण त्यामध्ये जो प्रकाश येतो तो मस्तकातील ब्रह्मरंधरातून येतो आणि शेवटी मणक्याच्या शेवटच्या त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये स्थिराऊन तीन नाडी-संस्था तयार होतात. त्रिकोणाकार अस्थीमधील शक्ती हीच कुंडलनी या शक्तबिंदूला खूप लहिले गेले आहे. पण ती जागृत होणे हा भाग महत्त्वाचा आहे. कुण्डलनी जागृत होण्याची मुख्य खूप म्हणजे आपली बुबुळे मोठी होणे. ही स्पंदनाकार जागृत होत असल्यामुळे शास्त्रीय उपकरणांवर दिसू शकते. ते तुम्ही पाहू शकता व त्याची प्रचीती घेऊ शकता. कुंडलनी जागृत झाल्यावरच तुम्ही पार होऊ शकता. अर्थात हे परमात्म्याची महाप्रेमशक्तीच करू शकते; जोपर्यंत ही प्रेमशक्ती मानवामध्ये उरतणार नाही तोपर्यंत कुंडलनी उठणार नाही. विशेषतः नाभी व अनाहत चक्रांमधील पोकळीमधून हे कार्य झाल्याशिवाय कुंडलनी उठणार नाही. त्याच्या आड येणारे हे अहंकार व प्रतअहंकार तुम्हाला परमात्म्यापासून अर्थात स्व पासून दूर ठेवतात. हे सर्व मी कुणाच्या वरीधात बोलत आहे असे समजू नका. आत्मसाक्षात्कार हा तुमचा पुनर्जन्म आहे हे लक्षात न घेता आत्मसाक्षात्कारानंतरही तुमचे चित्त व मागण्या तुमच्याच कुटुंबाच्या समस्यांमध्ये पैश्यामध्ये अडकून राहिले तर काय फायदा? तुमचे चित्त सतत चैतन्याबरोबर राहिले पाहिजे. असे लोक देवतास्वरूप वंदनीय आहेत; फालतू गोष्टी, वादविवाद करण्यात त्यांना रस नसतो; इथे नाव पैसा प्रसद्धि अशा गोष्टी मळिवायच काम नाही. मनाचे परिवर्तन होणे एवढे एकच ध्येय आहे. कुंडलनी तुम्हाला सर्व ताप त्रास आजारापासून मुक्त करते. सहजयोग हा कुंडलनी जागृतीचा आणि परमात्म्याशी योग करून देणारा मार्ग आहे. जे लोक पार झाले आहेत त्यांना विशेष सांगणे असे आहे की याचा जडाशी कधीही संबंध लावू नका; पुरी सतरकता बाळगून आपणच आपल्या जीवनाचा विचार म्हणजेच सहजयोग करा. भूतपश्याच करणाऱ्यांकडून तुम्हाला काहीही मळिणार नाही. तुमच्यामधील चेतना शुद्ध व पूर्णपणे जागृत व्हायला हवी व चैतन्याच्याच संपर्कात सर्वकाळ राहण्याचा प्रयत्न करा व तशी सवय लावा. कुंडलनी जागृतीनंतर तुम्ही काहीतरी विशेष मळिले पाहिजे. नेहमीचे कुटुंब, पैसा, संस्कार, वाद-विवाद सर्व सोडून द्या. परम मळिवण्यासाठी माणूस पूर्णपणे जागृत असयला हवा. आज गुरुप्रेममिच्या शुभदिवशी 'मला'गुरु होण्याचा मान मळिला. मातेला गुरु होणे अवघड आहे. कारण ती फक्त प्रेमस्वरूप आहे. मुलांचा गौरव यातच आनंद मळिवा. गुरला तुम्ही काही देऊ शकत नाही. काही मागायचे असेल तर जे परम आहे ते मागा आणि प्रेम दूर दूरवर वाटा. सर्वांना आनंद आशीर्वाद.

1973-09-15, Kundalini Ani Sahajayoga

15 सप्टेंबर 1973

Public Program

Pune (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

सगळं काही जड शक्तीने केलेले आहे. हे पंखे लावून घेतले आणि मीग मेनला लावल्याबरोबर सगळे प्रकाशित झाले. मेनला लावणारी इलेक्ट्रिकी जी शक्ती आहे, तशी समजा चैतन्य शक्ती ही आपल्यामध्ये तीन महिन्यांच्या कवि दोन महिन्यांच्या मुलात आईच्या पोटातून प्रवेश करते.

यात ते दाखवलेले आहे. या डायग्रॅममध्ये मी ती शक्ती दाखवलेली आहे. मनुष्याचं डोकं हे जनावराच्या डोक्याच्या मानाने त्रिकोणाकार आहे. हे सदिध आहे, म्हणजे हे सत्य आहे. तेव्हा लोलकासारखे, प्रझिमसारखे हे या शक्तीमुळे एका वेगळ्या तऱ्हेनी आलोकित होते. प्राण्यांमध्ये असे होत नाही, पण माणसामध्ये कवि म्हणता येईल मानवीय डोक्यामध्ये हा प्रकार घडतो. लोलकीय स्थितीत असल्यामुळे, प्रझिमसारखं असल्यामुळे मधून शंखिरामधून येणारे जे चैतन्याची करिणं आहेत ते सरळ खाली जातात आणि बाजूला असलेले जे त्रिकोणाकार लोलकासारख्या ज्या दोन रेषा आहेत कवि लोलकाचा जो आकार आहे, दोन्हीकडून येणाऱ्या या चैतन्य रेखा अशा आपापसामध्ये क्रॉस करतात. याला इंग्लिशमध्ये रफ्रॅक्शन (refraction) म्हणतात आणि मिला वाटतं वकिंद्रीकरण म्हणतात मराठीत. सायन्सला मराठीत समजवायचं म्हणजे जरासं जड जातं.

तर त्याच्यामुळे असं येऊन, इथे असे क्रॉस करून मग असे खाली येतात आणि विरून म्हणजे ए, बी आणि सी अशा तीन दाखविलेल्या आहेत, पैकी बी मधोमध येते. ए अशी येते खाली आणि सी अशी येते. आता ज्या ठिकाणी क्रॉस करतात त्याला इंग्लिशमध्ये आपल्या मेंदूमध्ये मधोमध जथी आपल्या डोळ्याचे तंतू मळितात, तथी असाच क्रॉस होतो. बाहेरसुद्धा दसितं, पण हे जे मी दाखविलेले आहे ते सबंध आपल्या मागाचा जो भाग आहे मथला, त्याच्यामध्ये होते. बाहेर होत नाही. तेव्हा ते आपल्याला दसित नाही, पण सूक्ष्मात असं घडतं.

आता याची जी शास्त्रोक्त व्याख्या आहे आणि त्यांनी कशा सपिथेटिक आणि पॅरासपिथेटिक संस्था उत्पन्न झालेल्या आहेत त्याबद्दलचा एक लेखसुद्धा आलेला आहे आणि तुम्ही एवढंच लक्षात ठेवायचं की मधोमध जी आहे ती पॅरासपिथेटिकला प्रतबिंबित करते आणि ज्या दोन बाजूला आहेत त्यापैकी राईट आणि लेफ्ट सपिथेटिक नर्व्हस सिस्टीम असं शास्त्रोक्त म्हणतात. हे झालं सगळं शास्त्रोक्त! पण खरोखर असं होतं का? आणि याचं कारण काय? असं करण्याचं कारण काय? माणसामध्ये हे असण्याचं कारण काय? हा प्रश्न समोर येतो. जनावरांचे बरोबर आहे. त्यांच्यामध्ये काही असा प्रश्न नाही. त्यांच्यामध्ये वहिनीकरण होत नाही, वकिंद्रीकरण होत नाही. सगळे बरोबर येतं. माणसामध्ये असं का देवाने केलं? ही विशेष घटना का घडवून आणली? कारण माणसाला परमेश्वराला अहंकार द्यायचा होता. थोडी माया घालायची होती त्यात. थोडेसे इल्युजन बनवायचं होतं.

आता एक साधारण उदाहरण घेऊ या. एखादी आई आपल्या मुलाला दुडूदुडू धावायला कसं शिकवते. ती कुठे तरी लपते आणि मुलाला म्हणते, "इकडे ये, इकडे ये." आणि मीग तो मुलगा शोधत तच्च्यापुढे जाऊ लागतो कवि चमिणीचं उदाहरण घेतलं तर बरं होईल. चमिणीचं लहानसं पल्लू असतं, त्याला काही उडता येत नाही. चमिणी जाऊन कुठे तरी लपते आणि त्याला हाक मारत असते. ते शोधत शोधत बघत असतं, मग हमिमत करून आपले दोन्ही पंख पसरून ते उडायला लागतं. ते पल्लू जसं शकितं तसं माणसालासुद्धा हे शकितलं पाहजि. ती आई कोण आहे? ती शक्ती कोण आहे? ती चेतना कोणाची आहे? कोणच्या चेतनेवर तुम्ही जीवंत आहात?

म्हणून हे सगळे कार्यक्रम त्या शक्तीने—एक माया म्हणतात त्याला, त्या हरीची माया असं ऐकलं असेल आपण—ती माया, तनि हे केलेलं सगळं नाटक की तुमच्यावर एक असा पडदा घातलेला आहे, की तुम्हाला असं वाटतं की आपण म्हणजे जे आहोत ते खरेच आहोत. हा सगळा संसार म्हणजे खरा आणि याच्या पलीकडे काही आहे असं वाटत नाही. आतून असं फार तर वाटतं की काही तरी कमी आहे. लोक भाषण देतात, पुष्कळ लोकांची अशी स्थिती आहे, की पुस्तक वाचून ते भाषण देतात आणि काहीही लभ्यांश होत नाही. वेड्यांचा बाजार नुसता तयार करून ठेवला आहे अशा लोकांनी. या पुण्यात, आमच्या मुंबई शहरात कुंडलनी जागृत करणारे हजारो लोक आहेत. पण ते लोक आमच्याकडे आले, की आम्ही त्यांना नमस्कार करून सांगतो, की तुम्ही तुमच्या गुरुजीच्याकडे जा. आमच्याकडे काही तुमचं ठीक होणार नाही. कारण त्यांच्या सगळ्या चक्रांचा सत्यानाश आणि बिघाड झालेला आहे. त्याला कारण असं, की पुस्तक वाचून कोणतंही कार्य केलं की ते आर्टफिशियल आहे. तुम्हाला जर एखाद्या मुलाची आई हवलेली आहे आणि त्याला सांगितलं की हे पुस्तक वाच आईवषिणी आणि आई भेटल्यावर तिला जोरात माठी मार, तर काय स्थिती होईल! नाटकी होईल की नाही! आणि हा नाटकीपणा करत करत आपण कोणत्या स्थितीला जातो ते थोडे मी आज आपल्याला सांगितलं.

आणि या ज्या दोन आपल्यामधल्या शक्त्या आहेत त्याला सपिथेटिक नर्व्हस सिस्टीम असं म्हटलेलं आहे, त्याला आपल्या योगामध्ये इडा आणि पिंगला अशा दोन नाड्या म्हणतात आणि मधली जी नाडी आहे तिला सुषुम्ना असं म्हणतात. इडा आणि पिंगला, आता जे डॉक्टरस इथे आहेत ते मला जास्त चांगलं सांगू शकतील कवि सायकॉलॉजिस्ट्स आहेत ते चांगलं सांगू शकतील. त्याचा एक फायदा असा आहे, की त्यांनी शोध लावून एवढं तरी शोधून काढलेलं आहे की, एक अशी शक्ती माणसामध्ये आहे, की ज्याच्यावर माणसाचा काहीही अधिकार नाही. तिला ते ऑटोनॉमस नर्व्हस सिस्टीम असं म्हणतात कवि दुसरं नाव त्याला जे सायकॉलॉजिस्ट्सनी दिले आहे त्यात युनिव्हर्सल अनकॉन्शस असं नाव दिलेले आहे. ही सगळी नावं आहेत. याच्याबद्दल पूर्ण काही झालं नाही, पैसे झाले, समजा आली, सगळं काही झालं, पण जे काही तरी कमी आहे, ते काय आहे?

तेव्हा ते जे ओळखायचं आहे ते या भ्रमजालातून बाहेर काढण्यासाठी ही सगळी व्यवस्था केलेली आहे. ती कशाला? की तुम्ही आपल्या बुद्धीने, आपल्या मानवीय शक्तींनी त्या चैतन्याला जाणलं पाहजि. एका कुत्र्याला सांगण्यात काय अर्थ आहे? म्हणून मनुष्यासारखी सुंदर वस्तू परमेश्वराने नरिमित केली आहे. माणसापेक्षा सुंदर असं संसारात काहीही नाही. इतकी सुंदर फुलं आहेत इथे. त्यांना एवढा सुगंध आहे. पण अशी हजारो फुलं जरी तुमच्या पायावर वाहली तरी तुमच्यासारखं एकसुद्धा तयार होऊ शकणार नाही.

पण आपलं असं झालेलं आहे, की आपण आपल्या सौंदर्याला, गौरवाला वसिरलो. ते फक्त त्या मायेने केलं. तेव्हा ती माया आपल्यावर पडलेली आहे, पण त्या मायेचं जे काही करणं झालं, त्याच्यात कधी कधी लहान लहान मुलं अशी भटकतात, अशी भटकतात, की डोकं फुटून मरतात. परत जन्म होतो, परत शोध चालतो, परत शोध चालतो. करत करत शेवटी ती आई मळिली. कदाचित कलियुगात तो समय, ती विशेष वेळ आलेली आहे, जेव्हा सगळं काही फरिणं, भटकणं त्या मुलाचं संपलेले आहे. कदाचित आजच आपल्यासाठी तो समय, ती विशेष वेळ आलेली आहे. जेव्हा त्या मुलाचं फरिणं, भटकणं संपलेले आहे आणि कदाचित आजच आपल्यासाठी तो सुमंगल संधीचा काही तरी विशेष क्षण म्हटलं पाहजि. देवाचा आशीर्वाद असेल. आजच पुष्कळ लोकांनासुद्धा हे मळू शकेल.

तेव्हा काही लोक इथे असे विचार करत बसले आहेत की हे कसं शक्य आहे. हे मला माहिती आहे. तेव्हा त्यांनी आता थोडंसं जे काही आपल्या डोक्यात आहे कवि पुष्कळ वाचलेले आहे, ते थोडे बाहेर ठेवून आतमध्ये मी जे काही सांगते आहे तिकडे लक्ष द्यावं. कारण पुस्तक वाचून जर कुंडलनी समजली असती, तर पुस्तक वाचून वाचून पुष्कळ काही... त्यांना विशेष माहिती नाही. याच्याबद्दल ते फारसं काही सांगू शकत नाहीत. पॅरासपिथेटिक नर्व्हस सिस्टीम आहे. म्हणजे आपलं हृदय आहे. आपण धावायला लागलो की, हृदय धडाधडा वाजू शकतं. पण आपण म्हटलं की हृदय कमी करून टाकू तर ते कमी करता येणार नाही. वाढवू शकतो, पण कमी करता नाही येणार. अशा पुष्कळशा गोष्टी आपण करतो आहोत, आपल्या पोटातून अन्न पचन होतंय की त्या आपल्या हातच्या नाहीत. त्या आपोआप होत असतात. त्या सगळ्या या पॅरासपिथेटिकमधल्या.

या जे मी दाखविलेल्या आहेत—इथे बी, या दोन्ही शक्त्या म्हणजे लेफ्ट आणि राईट सपिथेटिक आणि पॅरासपिथेटिक कवि इडा, पिंगला आणि सुषुम्ना अशा तनिही नाड्या—त्या तनिहीचा परिणाम त्या मधोमध असलेल्या प्लेक्सेसवर म्हणजे चक्रांवर होतो. हे आहेत, आपल्यामध्ये प्लेक्सेस आहेत ते डॉक्टर मानतील, त्यांचे जे सेंटरस आहेत त्यांना आम्ही चक्र म्हणतो, तेव्हा त्या चक्रांवर आहे.

मधली जी संस्था आहे ती आपल्या डोक्यामध्ये कोणी पेट्रोल भरावं तशी भरलेली आहे. त्याच्यानंतर मग या दोन्ही संस्था जेव्हा चालू होतात, त्या कशा चालू होतात ते पाहिलं पाहजि. जेव्हा लहान मूल आईच्या मांडीवर दूध पीत असते त्या वेळी पूर्ण आनंदाने पॅरासपिथेटिक बनतं. काही करत नाही. व्यवस्थित दूध पितं. इतक्यात आई त्याला इकडून तकिडे हलवते. लगेच 'हे काय केलं' असं वाटतं त्याला. ते पॅरासपिथेटिकमुळे नव्हे तर सपिथेटिकमुळे वाटते की, 'असं आईंनी मला का केलं.' तो वरीथ करतो. तो वरीथ आल्यामुळे ईगो म्हणून एक गोष्ट या इथे दाखविली आहे. अहंकार आणि प्रत-अहंकार हे दोन्ही अशा रीतीने तयार होतात. पहिल्यांदा अहंकार, जेव्हा तो आईला वरीथ करतो, 'ही कोण आहे मला त्रास देणारी' असं जेव्हा वाटतं. तेव्हा तो वरीथामध्ये ईगो बनतो आणि त्याच्यानंतर त्याची आई त्याला म्हणते, 'असं करू नकोस, तसं करू नकोस.' त्याचं जे कंडशिनगि होते त्याच्यामुळे सुपर-ईगो तयार होतो म्हणजे प्रत-अहंकार बनतो. नावामध्ये येऊ नका. म्हणजे पुष्कळसे लोक या शब्दाला 'असं का केलं तुम्ही' असं वगैरे नाही. त्याच्या जो काही सारार्थ आहे तो घ्यायचा, सारार्थ घ्यायचा. शब्दामध्ये येऊ नका.

मी अहंकार, प्रत-अहंकार म्हणजे पुष्कळ त्याला अत-अहंकार वगैरे शब्द वापरतात. आता माणसामध्ये अहंकार आणि प्रत-अहंकार हे सारखे वाढत असतात. जेव्हा वाटतं 'मी कोणी तरी आहे' तेव्हा ईगो वाढतो. कोणी सांगतिलं 'असं करायचं नाही' म्हणजे त्याचा सुपर-ईगो वाढतो आणि असं वाढतं वाढतं दोन्ही खूप वाढायला लागलं म्हणजे जाऊन वरती एकमेकांना भडितात. आणि जेव्हा हे दोन्ही एकमेकांना भडितात तेव्हा आपल्या डोक्याच्या इथे, आपल्याला माहिती आहे लहान मुलांची टाळू वाजत असते, ती टाळू भरून आल्याबरोबर मुलाचा अहंकार आणि प्रत-अहंकार पूर्णपणे आपलं काम दाखवू लागतो. मधल्या स्थितीमध्ये जेव्हा मुलाची नाळ कापली जाते, तथि, एक मोठी गॅप होऊन जाते. ती बाहेरूनही दसिते. हे डॉक्टरही सांगतील. पॅरासपिथेटिकमध्ये गॅप आहे. त्याला झेनमध्ये व्हॉईड म्हणतात. मी त्याला भवसागरमध्ये माया म्हणते. ही एक भली मोठी माया आहे.

आता आपण आपल्या अहंकार आणि प्रत-अहंकार यामध्ये राहतो आणि अहंकार आणि प्रत-अहंकारमुळेच माणसाला 'मी' पणा येतो. 'मी' पणा आला म्हणजे 'मी' कोणीतरी आहे, मी वेगळा आहे' अशा रीतीची भावना येते. वषिय थोडासा कठीण आहे, म्हणून शांतपणे ऐका हं! 'मी' पणा आला म्हणजे जे सारखे अव्याहत डोक्यात वाहत असतं ते बंद होते आणि तुम्ही काही तरी वेगळे होतात. म्हणजे असं समजा हे माझं बोट आहे, हे दुसरं बोट आहे. हे वेगळं होऊन म्हणेल, की 'मी वेगळं बोट आहे.' याच्यामध्ये वाहणारं चैतन्य जर कापलं गेलं आणि ह्याला वाटलं 'मी त्या चैतन्यावर फ्री आहे,' तशी स्थिती माणसाची होऊन जाते आणि तो एक 'मी अमका, मी नर्मिला देवी' असं समजू लागतो.

आता हे सगळं मी सांगतिलं आपल्याला, एवढ्यासाठी झालं की ही एक माया, एक इल्युजन आहे. माया तुमच्यासमोर आली, की 'मी इल्युजन आहे, आणि मी सगळं काही आहे, याच्या पलीकडे काही जग नाही' हे दिसायला लागतं. आता जेवढं काही खोटं आहे ते खरं वाटेल. म्हणजे आता जन्मल्याबरोबर एक नाव दिलं. आता मला जसं नाव दिलं नर्मिला. मग ते माझं नाव खरं झालं. आता नावासाठी, जर कोणी मला 'नर्मिला' म्हणून शब्दा दिला तर लगेच मी त्यांना मारायला उठणार. मग 'तुम्ही या देशाचे, तुम्ही हद्दिसुथानी' हे खोटं आहे. आम्ही कुठलेच नाही. देवाने काय असा हद्दिसुथान, बद्दिसुथान बनवला होता का? त्यांनी काहीसुद्धा बनविले नाही. सगळ्या मथिया जेवढ्या गोष्टी आहेत त्या आपल्या होऊन जातात. मग आम्ही मुंबईकर, तुम्ही पुणेकर, मग पुणेकरातही आम्ही अमके आणि तुम्ही तमके करत करत मग आपण असं लहान लहान होत जातो आणि संबंध मथिया, जेवढं काही मथिया आहे, जेवढं काही खोटं आहे, त्याला आपण एक करून घेतो.

तर त्याचा इलाज कसा करायचा, हे सहजयोगाने कसं करायचं हे सगळं नंतर मी कुंडलनीच्या वर्णनावर आल्यावर आपल्याला सांगणार आहे. आता कुंडलनीचे वर्णन आतापर्यंत कती तरी योगदर्शन, अमुक, तमुक, कती तरी लोकांनी कुंडलनीवरती, पुष्कळ लोकांनी कुंडलनीवरती लहिलेले आहे. पुष्कळसे लोक पुस्तकं वाचून कुंडलनीचे वर्णन लहिलेले, पण कोणी खरोखर कुंडलनी पाहिली आहे की नाही असं वचारलं तर पुष्कळ म्हणतीलसुद्धा की 'आम्ही कुंडलनी पाहिली आहे', पण त्याची प्रचिती पाहजि. उद्या जर मी म्हटलं की माझ्या हातात खडू आहे, तर त्याची प्रचिती काय, तर मला लहिली आलं पाहजि. दाखवलं पाहजि. मी इकडे लहिन... जर तुमच्याजवळ कुंडलनी आहे, तुम्हाला माहिती आहे, तर दुसऱ्यामध्ये कुंडलनीचे काहीतरी करून दाखवलं पाहजि. आणि जर तुम्हाला कुंडलनी दिसलेली आहे, एवढं तुम्हाला दर्शन कुंडलनीचं आहे, तर दुसऱ्याची कुंडलनी कुठे आहे ते तुम्हाला सांगता आलं पाहजि. इतकंच नव्हे तर त्यालासुद्धा तुमच्यासारखं कुंडलनीचे दर्शन झाले पाहजि. पण तसं मुळीच होत नाही. कुंडलनी पाहिलेला मला तरी आतापर्यंत एकही मनुष्य दिसलेला नाही. पुष्कळ गुरू लोक पाहिले आहेत मी. पुष्कळ यच्चयावत हद्दिसुथानात फिरून पुष्कळ लोक पाहिले आहेत मी आणि इतक्या जवळून पाहिले आहेत, की ततिक्या जवळ जायला कदाचित तुम्ही धजावणारसुद्धा नाही. एकाही माणसाला मी जागृत पाहिलेलं नाही. दोघं-तघि आहेत, ते मला आतमध्ये माहिती आहेत, की ते आहेत म्हणून. पण ते लोक साधारणपणे संसारात नाहीत. बाहेर बसले आहेत.

त्या कुंडलनीचे दर्शन आपल्याला जेव्हा होतं, तेव्हा कुंडलनी म्हणजे ही पॅरासपिथेटिक, तिला जेव्हा आपण बघतो—आपल्याला आश्चर्य वाटेल, आता मी हे सायन्सच्या पुढचं बोलतेय—तेव्हा कुंडलनी ही जशी ट्युब आहे नं, अशा रंगाची दसिते. इतकंच नव्हे तर तचियावर थोडासा पविळा प्रकाश असतो. थोडासा लालही असतो आणि प्रत्येक चक्रामध्ये एखाद्या कुंडासारखे कवि एखाद्या तलावासारखं दर्शन होतं. त्याच्यामध्ये प्रत्येक रूपाने प्रत्येक चक्रावर तुम्हाला काही तरी दसितं. सगळ्यात खाली, मूलाधार चक्र आणि ज्याला म्हणतो, त्या मूलाधार चक्रावर आपल्याला श्री गणेशाचं दर्शन होतं. आता पुष्कळांना वाटेल, की माताजी काही तरी सांगतात, पण त्याचा आमच्याजवळ पुरावा आहे. जी मंडळी आता आमच्या इथे पार झालेली आहेत, जर एखाद्याचं मूलाधार चक्र—याच्यात फार अंतर आहे—मूलाधार चक्र धरलेले असेल कवि त्याला त्रास असेल मूलाधार चक्रावर म्हणजे त्रहेतर्हेचे, जे चार प्लेक्सेस आहेत त्याचे पैकी सेक्स एक आहे, एक तुमचं युरीन, संडास वगैरे असे असले, त्यांना जर गणेशाचं नाव घेतलं, रीअलाईज्ड माणसांनी, तर ते चक्र सुटते. ही त्याची प्रचिती आहे. साक्षात गणेशाचं दर्शन तथि होतं आणि ते तसंच होतं, जसं स्वप्नामध्ये, सबकॉन्शस माईडमध्ये, झोपेत आपल्याला काही तरी प्रतिक्रियेने दसितं. हे सायकॉलॉजिस्टिनी मानलेले आहे. पण हे दिसायला ते वेगळे डोळे पाहजित. ते आल्याशिवाय दिसणार नाही. म्हणून ती गोष्ट नाही अशी गोष्ट नाही. श्री गणेश काही आपल्याला पुस्तकातून आलेले नाहीत. हे समजून घेण्यासारखं आहे. कोणी त्याचं वर्णन केलं म्हणून नाही. ते साक्षात तथि आहेत आणि त्यांची शक्ती ही गौरी शक्ती आहे, चैतन्य शक्ती आहे. तीच या सात चक्रात वेगळ्या वेगळ्या रूपाने आहे.

आता मी हद्दि धरमाचा प्रचार करते आहे, असेही लोक म्हणू शकतील. ते म्हणाले तरी हरकत नाही. कारण खरं काय ते सांगायला पाहजि. यात हद्दि-मुसलमानांचा काही संबंध नाही. या धर्मात दसितात. असं मी आपल्याला सांगणार आहे. पुढे दुसऱ्या चक्रावर, ज्याला स्वाध्याय चक्र म्हणतात, त्याच्यावर आपल्याला ब्रह्मदेवाचं दर्शन होते आणि त्यांची जी शक्ती आहे ती आपल्याला माहिती आहे, सरस्वती. तथि सरस्वती देवीचं दर्शन होते आणि त्यांची जी शक्ती आहे ती आपल्याला माहिती आहे, सरस्वती. तथि सरस्वती देवीचे दर्शन आहे. सरस्वती ही ब्रह्माची शक्ती आहे. तिसऱ्या चक्रावर, ज्याला आपण मणीपूर चक्र म्हणतो, ज्याला इंग्लीशमध्ये सोलर प्लेक्सेस म्हणतात, त्याच्यावरती श्री वषिणू, साक्षात श्री वषिणू आणि त्यांची शक्ती लक्ष्मी, मी दसिल. याचं उदाहरण म्हणजे अशी जर एखाद्याची नाभी धरली असेल, आमच्या व्हायब्रेन्समध्ये आम्ही म्हटलं 'नाभी धरलेली आहे', म्हणजे हे बोट जळतं त्याच्यात. आपल्याला आश्चर्य वाटेल, हे बोट बरोबर जळतं. आता इथे नदिान तरी पंचवीस-तीस माणसं तरी अशी आहेत जी पार झालेली आहेत. बरोबर हे बोट धरतील. लहान मूल का असेना. मी जर त्यांना वचारलं की, 'हे काय तुमचं कोणचं बोट धरतंय?' एक-दीड वर्षाची मुलगी आहे. ती बरोबर सांगेल हे बोट धरतंय. हे बोट म्हणजे नाभी चक्र, मणीपूर चक्र. मणीपूर चक्रावर जर तुम्हाला जळत असेल, म्हणजे लक्ष्मीचा त्रास आहे.

एक गृहस्थ माझ्याकडे आले. म्हणाले, 'माताजी, माझ्याकडे लक्ष्मीचा त्रास आहे. मी काय करू.' पाहिल्यावर लक्षात आलं नाभी चक्र धरलेले आहे. चक्र स्वच्छ झाल्याबरोबर त्यांनी सांगितलं, दुसऱ्या दविसापासून माझा लक्ष्मीचा त्रास फारच कमी झाला. ज्यांना नाभी चक्राचा त्रास आहे त्यांना पोटाचे सगळे त्रास असणार. जे सोलर प्लेक्सेसमुळे होतात. ते म्हणजे लविहरचा त्रास. हे शारीरिक झालं. पैशाचा त्रास म्हणजे लक्ष्मीचा त्रास.

त्याच्यानंतर वर, ज्याला आपण कार्डियाक प्लेक्सेस म्हणतो इंग्लिशमध्ये आणि मिराठीत ज्याला अनाहत चक्र म्हणतात, त्याठिकाणी श्री शिवाचं स्थान आहे. आत्म्याचं स्थान हे हृदयात आहे. तुम्हाला दसितं, अगदी अंगुष्ठासारखी ज्योत दसिल. तसं आपल्या गॅसच्या लाईटरमध्ये फ्लेम जळत असते तसं तथि असतं आणि त्याची जी एनर्जी आहे कुंडलनी शक्ती ती खालून वर आली की ती पेटते. हृदयामध्ये आपल्या श्री शंकराचे स्थान आहे आणि त्यांची शक्ती पार्वती असते. तथि नऊ रूपं आहेत. नवधा रूपांमध्ये ती असते. जेव्हा ती एकटी येते तेव्हा ती प्रचंड कार्य करते. जेव्हा ती शिवाबरोबर असते, तेव्हा शांत, एक स्त्री स्वरूपात अन्नपूर्णा असते.

त्याच्यापुढे वशिद्धी चक्रावरती श्रीकृष्णाचं स्थान आहे. त्यांची शक्ती श्री राधेची आहे. ही सगळी एकच शक्ती सगळीकडे आहे, पण त्यांचं जे स्थान आहे ते त्यांच्या

उत्क्रांतीवर अवलंबून आहे. म्हणजे मानवाची जशी उत्क्रांती होत गेली, संसाराची उत्क्रांती जशी जशी होत गेली, तशी ही स्थाने बनत गेलेली आहेत. तर ते सुद्धा एक आहे. सांगायचं म्हणजे त्याच्यावर जर बोलायला बसलं तर एक पूर्ण लेक्चर लागेल, की आपल्यात कशी उत्क्रांती झाली, कसे आपण वाढलो वगैरे.

नंतर आजूचा चक्रावर या ठिकाणी महालक्ष्मीचं स्थान आहे. महालक्ष्मीने कुठे अवतार घेतला याचं वर्णन कुठेही आपल्या पुराणात नाही. ते कोणतं आहे, ते जर मी आता आपल्याला सांगितलं तर आपल्याला शॉक बसणार आहे. ते म्हणजे मेरीचं स्थान आहे. जीझसची आई मेरी, महालक्ष्मी होती आणि जीझस हा स्वतः एक पूर्णव म्हणून अवतार आहे. आणि नंतर इथे भगवती, साक्षात चैतन्य स्वरूपिणी कुंडलिनी आहे.

आता खालून वरपर्यंत येताना जेव्हा एक एक गोष्ट मी आपल्याला सांगते आहे, त्याच्यात एक-एक युगाची गोष्ट आहे. उत्क्रांतीची वेगळी वेगळी स्वरूपे त्या अवतारांच्या वेळी झालेली आहेत. त्यातल्या विशेष म्हणजे याठिकाणी जी मी गॅप दाखवलेली आहे ज्याला व्हॉईड म्हणतात, त्या ठिकाणी गुरूचे स्थान आहे. गुरूचे स्थान म्हणजे दत्तगुरुचे स्थान आहे. म्हणजे आपल्याला आश्चर्य वाटेल दत्तगुरुंनी कतितीतरी वेळा अवतार घेतलेला आहे आणि ज्याचं जरी वर्णन नसलं तरी त्यांची ओळख आहे. हे दत्तगुरुचे स्थान आहे. इथे त्यांनी अवतार घेतलेला आहे. म्हणता येईल, की जनक राजा, जो वदिही जाणला जातो तो, याची मुलगी सीता, तिचं नातं त्यांच्याशी बहिणीचे कवि मुलीचं असतं. सीता ही स्वयं शक्ती स्वरूपाची होती. त्याच्यानंतर त्यांचा झोराष्ट्र, जो पारशांचा होता, तो जनकाचाच अवतार होता कवि दत्तात्रयांचा अवतार होता. याच्यानंतर मच्छदिरनाथ यांना म्हणतात. त्यांच्या शिष्यांनी मातर दुसराच मार्ग आक्रमला होता. बहुतेक गुरुंची दुरदर्श झाली ती त्यांच्या शिष्यांमुळे. त्याच्यानंतर महंमदसाहेब पैगंबर हे त्यांचेच अवतार. आता कोण मुसलमान नी कोण हिंदू आणि कोणत्या धर्माचा आम्ही प्रचार करतो ते आपल्याला कळेल. नुसतं तिथे पहायला गेले तर दिसू शकते, पण त्याला ते डोळे असायला पाहजे. आधुनिक काळामध्ये आपले शरिडीचे साईबाबा हे त्यांचे अवतार आणि पैगंबरांची मुलगी जी फातिमा होती ती साक्षात शक्ती आहे आणि तिची जी दोन मुले होती, एक महावीर आणि दुसरे बुद्ध—हसन आणि हुसेन. आता वंचित, महावीरांचे भांडण मुसलमानांशी, मुसलमानांचं त्यांच्याशी कशाला? आतमध्ये जे आहे ते अगदी वेगळं आहे आणि बाहेर जे दिसतं ते अगदीच वचितीर आणि विकृतिर आहे. एकाच शक्तीची ही अनेक रूपे, अनेक काळी होऊन मानवाला वर आणण्यासाठी आणि त्याला त्याचं चैतन्य दर्शन करवण्यासाठी धडपडत राहतात. त्या शक्तीला, त्या संबंध रुपाला कुंडलिनी तुम्ही म्हणू शकता, भगवती तुम्ही म्हणू शकता, नांव काहीही दिलं, कोणी तिला ईश्वर म्हणतात, कोणी शक्ति-शक्ती म्हणतात, काहीही. तुम्ही नांव दिलं तरी ती चैतन्य शक्ती इतक्या रूपात तनि संसारात अवतार घेतलेला आहे. यालाच इन्कारनेटिंग पॉवर ऑफ द डिव्हाईन (Incarnating Power of the Divine) म्हटलं पाहिजे.

आता डिव्हाईनच्या तीन पॉवर्स आपल्याला कळल्या. ती जडशक्ती, चैतन्य शक्ती आणि अवतार शक्ती, अशा त्या शक्त्या आहेत आणि त्या अवतार शक्तीमध्ये आपण पाहिलेले आहे, फादर गॉड, मदर गॉड आणि सन गॉड आणि शेवटी हे, त्या शक्तीचे वडील कवि भाऊ या नात्याने येणारे, म्हणजे दत्तात्रय. हे फार इंटरस्टिंग आहे. दत्तात्रयांचं सगळं फार मजेदार आहे. म्हणजे त्यांचं काय आहे की तो मानव झालेला आहे अवतार. मानवाचा तर अवतार झाला म्हणजे काही तरी विशेष रूप आहे. मग मोक्ष पदाला पोहोचलेले चरिजीव लोक वगैरे, असे सुद्धा पुष्कळ लोक आहेत. ते सुद्धा शरीर घेऊ शकतात. लोक म्हणतील ते डोळ्यांनी दिसलं पाहिजे, पण या डोळ्यांनी ते दिसायचं नाही. समजा जर कोणी सांगितलं की एखाद्या पानामध्ये पुष्कळसे सेल्स असतात, तर तुम्ही म्हणाल, की आम्हाला काही दिसत नाही. डोळ्यांना मायक्रोस्कोप लावला तर दिसतं न! इथे अंतरातला मायक्रोस्कोप लावायला पाहिजे. तो लावल्याशिवाय याची प्रचिती मी तुम्हाला देऊ शकत नाही. त्याबद्दल मला खेद वाटतो, पण करणारा काय! पार व्हायला बसा म्हटल्याबरोबर आधी तुम्ही पुस्तक घेऊन बसता, की 'माताजी, पुस्तकात लिहिलं आहे ते काय?' आता परवाच एक पुस्तक छापलं गेलं होतं योगावर. योग म्हणजे काय आणि योगामधे काय दिसतं. त्यांना जे दिसतं ते बरोबर आहे आणि आम्हाला जे दिसतं ते ही बरोबर आहे.

आता मधली जी शक्ती आहे, कुंडलिनी, ती मी सांगितली. ती आपल्या आईची कुंडलिनी आहे. मातृहृदयाची कुंडलिनी आहे, प्रेमाची कुंडलिनी आहे. डिव्हाईन लव्ह (Divine Love). बाकी या ज्या दोन इडा आणि पिंगला आहेत त्याच मुळी माणसाला लाभलेल्या आहेत. त्याच्यातला बदल माणूस जाणू शकतो. बाकी मधला बदल माणूस जाणू शकत नाही. कोणतीही गोष्ट जाणण्यासाठी तुम्ही काहीही करू लागलात, केल्याबरोबर—काहीही केल्याबरोबर डॉक्टर लोक दाद देतील—तुम्ही कोणतंही कार्य केल्याबरोबर, काहीही केल्याबरोबर तुम्ही सपिथेटिकिवर येता. पॅरासपिथेटिकिवर राहू शकत नाही. पॅरासपिथेटिकिचा अर्थ आहे जथि तुम्ही काहीही करत नाही. आपोआप, स्पॉन्टेनियस (spontaneous), सहज. जे सहज जन्माला येतं तेच. पॅरासपिथेटिकिवर ते आणि जे तुम्ही धडपडून मळिवता ते तुम्हाला सपिथेटिकिवर नेतं. हेच की आता इडा आणि पिंगला या दोन नाड्यांचे वर्णन केलेलं आहे.

उजव्या बाजूला जी संस्था आहे, तिला इडा म्हणतात आणि डाव्या बाजूला जी संस्था आहे तिला पिंगला म्हणतात, पण ती आपल्या डोक्यामध्ये उजवं आणि डावं होतं. खाली आल्यावर ते डावं आणि उजवं असते. तेव्हा तिला आपण इडा आणि पिंगला असं समजूया. इडा नाडी ही योगी लोक वापरतात. योगी म्हणजे सहजयोगच, खरा योग आहे. ते लोक काय करतात, इडा नाडीला वापरण्यामध्ये आपल्या सर्व संस्थांना कंट्रोल करतात. हे करायचं नाही, इथे जायचं नाही, ते करायचं नाही, इथे जायचं नाही, त्याच्याशी बोलायचं नाही, व्रत धरायचं—म्हणजे प्रत्येक धर्मात हे प्रकार आहेत. हे जे लोक करतात ते योगीजन असं आपण म्हणतो. हाडाची कांड करून टाकायची. तप करायचं, जप करायचा, नाव घ्यायचं. सतत काहीतरी क्रिया करायची. धर्माच्या नावावर काहीतरी क्रिया करत बसायचं. अशी जो क्रिया करत बसतो, तो इडा नाडीवर येतो.

परवाची गोष्ट मी आपल्याला सांगते. एका गृहस्थाला, एका लहान मुलाला ट्युमर झाला होता. मी त्याला पाहिल्याबरोबर वचिरलं, 'तुम्ही योग करतात का?' तो म्हणाला, 'हो, मी योग सुरू केला आहे. मी शीर्षासन करतो.' शीर्षासनाने कॅन्सर होणार का हे इथे दाखवते आपल्याला. आता 'मी हे करणार. मी म्हणजे स्वयंभू, मी अमका, मी तमका' अशी भावना घेऊन तुम्ही योग करता आणि योग करणाऱ्या माणसाला भयंकर अहंकार असतो. आणि त्या अहंकारामुळे, तो छुपा असतो, दिसत नाही. बाहेरून असे वाटेल काय नरम मनुष्य आहे. त्याच्या बोलण्यामध्ये आणि त्याच्या वागण्यामध्ये जरी दिसला नाही तरी डोक्यात तो असतो. आणि त्याच्या अहंकारामुळे त्याचा जो ईगो असतो तो इतका बळावतो आणि त्याच्या वर तुम्ही आणखी जर योग वगैरे साधना करून त्याला बळावलं तर काय होईल? त्या ईगोमध्ये भरलेली सपिथेटिकिची ती जी एनर्जी आहे त्याने डोक्यामध्ये कॅन्सरसारखे रोग होतात. तेवढे एकच नाही तर सर्व चक्रांमध्ये काही ना काही त्रास होण्याचा संभव आहे.

मी योगाच्या वरीधात नाही हे समजलं पाहिजे. पण आदर्शकारांच्यानीसुद्धा सांगितले आहे, 'न योगेनं, न सांख्येनं'—कोणत्याही गोष्टीनी परमेश्वर दर्शन होत नाही. ते व्हायचं असलं की परमेश्वराची कृपा होऊन ते सहजच होतं. हे शंकराचार्यानीसुद्धा सांगितलेलं आहे. पण आजकाल वाचतंय कोण शंकराचार्य! आपल्या स्टेट्समध्ये दिसला पाहिजे. स्टेट्स पाहिजे. त्याशिवाय धर्म वाटत नाही. कोणी जर स्टेट्सबद्दल बोलत असेल तर भयंकर धार्मिक मनुष्य आहे. ही आपली कल्पना धर्माबद्दलची आहे. तेव्हा शंकराचार्य कोण वाचणार? ते इनसिपिड (insipid) आहे. त्याला काही चवच नाही. तर योगामुळे परमेश्वर मळिणार नाही आणि योग अतशिय केला तर त्याच्यामुळे नाना प्रकारचे रोग होतील, बरं वाटणार नाही आणि मनुष्य लवकर मरेल. कारण योग म्हणजे काय, की तो आपल्यातली जी संचिती शक्ती आहे तिला ओढून खेचून तिला संपवतो. त्याच्यामध्ये नवीन शक्ती भरण्याचं कार्य सहजयोगच करतो. म्हणजे सुषुम्नेमध्ये, सुषुम्ना जर आपण कशी तरी करून उघडली, सगळीकडे पसरलेल्या परमेश्वराच्या प्रेमाशी जर आपण एकाकार झालो, तर ती परत शक्ती सारखी वाहत राहील. म्हणून काहीही न करता मळिवलेले जे आहे, तेच खरोखर परम आहे.

दुसऱ्या बाजूला असलेली पिंगला नाडी—त्या पिंगला नाडीमध्येसुद्धा पुष्कळ लोक पडले. म्हणजे आपण आता जप, तप, साधन वगैरे करतो, त्यातले काही प्रकार आणखीन असे आहेत ज्याला आपण सिद्धी, समशान सिद्धी वगैरे म्हणतो. सगळ्या त्या सिद्ध्या मळितात त्या पिंगला नाडीमध्ये. सगळ्या सिद्ध्या म्हणजे इथून अंगठी काढून देणं, चार माणसं उभी आहेत त्यांना नागवं करून टाकणं, त्यांना नाचायला लावणं, त्यांना घुमायला लावणं, त्यांची चित्तवृत्ती बधीर करून टाकणं, त्यांच्याकडून पैसे काढणं, जेवढे काही प्रकार लोक करतील ते पिंगला नाडीच्या शक्तीने करतात.

जशी मधल्या शक्तीमध्ये त्यांना नावं आहेत, तशी त्या इकडच्या, आता जी सांगितली, इडा नाडीच्या शक्तीला सुद्धा नावं आहेत. वलिसिनी, गायत्री, सावित्री—म्हणजे पतविरता स्त्रिया आहेत, म्हणजे पातविरत्य धरून बसलेल्या आहेत. हट्टाने. तिला इगोची बाधा होणार, शाप देणार. पण जो मनुष्य पॅरासपिथेटिकमध्ये आहे तो शाप देऊच शकणार नाही. कोणाचे काही करेल तर मंगलच करणार. अमंगल करूच शकणार नाही. तसंच पिंगला नाडीमध्ये असलेल्या लोकांना शंखपिणी, डाकणिंगी अशी नावे दिलेली आहेत. हस्तनिंगी वगैरे वगैरे त्यांनी नावे आहेत, त्या शक्त्यांची.

पिंगला नाडीवर जे लोक असतात ते लबिडिवर असतात. लबिडि म्हणजे आपण ऐकलं असेल, फ्राईडनी त्याचं पुष्कळ वर्णन केलेलं आहे, मी जास्त सांगणार नाही. पण ती शक्ती आपल्या सूप्रचेतन, सबकॉन्शस, आपल्यातल्या मेलेल्या वचिरांशी, आपल्यातले जे काही मेलेले आहे त्या सगळ्यांशी संबंधित असते. सूप्रचेतन मनाशी तुम्ही

आल्याबरोबर तुम्ही ट्रान्समध्ये जाल कारण तुमच्यावरील सूपत चेतन मन येऊन बसतं. आता ट्रान्सडिटल वगैरे जे काही आहे ते तथि आहे, नाचणं, घुमणं, ओरडणं वगैरे म्हणजे काय, तुम्ही आपल्या पास्टमध्ये जाणार. कोणी वाघासारखं ओरडतं, कोणी डुकरासारखं ओरडतं, म्हणजे तुम्ही आपल्या पास्टमध्ये चालला. प्रेझेंट टेन्समध्ये राहायचं असेल तर आपल्याला सहजयोगात यायला पाहजि. या कृष्णाला जर जागृत व्हायचं असेल तर सहजयोगाला, आपल्या कुटुंबाला वेळ द्यायला पाहजि. आपल्या पास्टमध्ये जाण्यात काय अर्थ आहे? पुष्कळसे लोक सांगतात की, 'अहो, तुम्ही काही ईश्वर जन्मात माझे पती होता.' असाल! काहीही असो, जे झालं गेलं ते मेलं. त्याचं आता काय? पण अशा लोकांच्या गोष्टी आपल्याला फार अपलिग वाटतात आणि असे लोक आपल्याला फार आवडतात आणि अशा लोकांच्या म्हणण्यावरती आपण डोळे मट्टून वागतो. त्याला कारण असं आहे की तुमची स्वतंत्रताच मुळी हरपून घेतात. तुमची स्वतंत्रताच अशा तऱ्हेने हरपतात की तुमच्या वरील लबिडिच्या शक्तीनी एखादं भूत बसवतात. अँक्यूअली भूत असतं हं! नाही तर हा वचिार करा, या लाखो रुपयाच्या प्रॉपरटीज या साधू लोकांना देण्याची काय गरज आहे! आणि तुमची जोखीम मारली जाते. त्यांच्यामध्ये पावोतिर्य आहे की नाही हे कोणी बघत नाही. अहो, साधारण साधुत्व आहे का त्यांच्यामध्ये हे सुद्धा कोणी बघत नाही. आणि वाटेल तसे पैसे...

अहो, परवाच एक साहेब सांगायला आले होते, चांगले शकिलेले पंडीत मनुष्य आहेत. बावीसशे रुपये त्यांनी एका माणसाला दिले म्हणे. 'मला काय झालं ते माहिती नाही.' असे लोक थोडे दविस तुमच्यावरील छाप घालतात आणि छाप घालून तुमच्याकडून काय काढायचं ते काढतात आणि दोन-तीन वर्षांनंतर तुम्ही चड्डिन गेलात तरी काही हरकत नाही. अशा लोकांच्या तऱ्हा-तऱ्हा आहेत. त्याच्यावर सुद्धा मी मागे बोलले होते की काय तऱ्हेने ते पगिला, ज्याला आपण समशानवदिया, परेतवदिया, भूतवदिया असे शब्द... तुम्हाला काही माहीत नाही, म्हणजे असं समजा आता बसल्या बसल्या मी अशी इथून वर आले म्हणजे 'काय माताजीना शक्ती आहे हो! खाली जे होत ते वर आलं. पण ती माताजीची शक्ती असू शकेल. पण परमेश्वराची नाही.' परमेश्वराला काही आणखी धंदा नाही का की तथिन उचलून इथे आणायला! आणि इथून तथि ठेवायला. डोकं काय झालं? कुठे होतं डोकं आपलं? कुठे जातं? बुद्धीला काय झालेलं आहे? कोणी आपल्या डोक्यावर चक्कर घातलेलं आहे? काय आहे? आतमध्ये वचिारा. बघा हे नाचतात, ओरडतात वेड्यासारखे. हे आहे काय? आपल्या बुद्धीला कोणी हात घातलेला आहे, ते बघतिलं पाहजि.

मग ती मंडळी आमच्याकडे आली. त्यांची कुंडलनी तर सोडाच, त्यांची चक्रं सुटलेली असतात. त्यांचे आजूचा चक्र आणि नाभी चक्र सुटल्यामुळे काहीही उपयोग होऊ शकत नाही. असे गल्लोगल्ली गुरू नघिलेले आहेत, गुर्या नघिलेल्या आहेत. त्यांची काही कमी नाही आणि तुमच्या स्वतंत्रतेवर पहिली त्यांचा हात असतो, तसा वचिार केला पाहजि. नाचून परमात्मा मळि शकतो का? कपडे बदलून परमात्मा मळि शकतो का? म्हणजे पगिलेच्या कचाट्यातून तुम्ही पटकन सुटता. पण पगिलेचा कचाटा फार जबरदस्त असतो. हजारो माणसं यात बळी पडतात. रावणाला ही सदिधी होती. ते पूर्वीचे असूर होते. कलीयुगातल्या असुरांचे तुलसीदासांनी वर्णन केलेले आहे. कलीयुगामध्ये सगळे असूर जन्माला आले. खरी गोष्ट आहे. दहा तर मलाच माहिती आहेत. पाच बाकीचे जन्माला आले आहेत. त्यांना प्रेम कशाशी खातात माहीत नाही. खवीस असतात खवीस.

तुम्ही ओरडता, हे करता, आतून आनंद होतो यांना. 'आहा! काय छळतोय मी मानवाला!' हटिलरला आपण जर खवीस मधला सकिस्टी परसेट म्हटलं तर हे हंडरेड परसेट आहेत. तुम्ही वेड्यासारखे धावत जाता त्यांच्याकडे कारण ते तुमच्यावर आकर्षण घालतात. तुमच्या या सुपर ईगोमध्ये घालतात ती भूते! आता सायकॉलॉजिस्ट त्याला स्पॅलिट पर्सनॅलिटी म्हणतात. आम्ही त्याला भूतं म्हणतो. एखाद्या वेळी एखादा सज्जन मनुष्य परमेश्वराची पूजा करीत असतो. त्याला सारखं साकडं घालत असतो, तेव्हा सुद्धा एखादा संत त्याच्यात येतो. संत असले तरी ते महंत नाहीत, रडिलाईज्ड आहेत. पण त्यांना वाटतं याची आपली श्रद्धा रहावी. पण कशाला पाहजि दुसऱ्याची मदत? बोलून चालून काय, एक हार देवाला घातला. कसला चमत्कार नी कसलं काय! स्वतः तुम्ही काय कमी चमत्कारी आहात! स्वतःच्या शक्तीवर तुम्ही सगळं जाणलेले ते बरं, की आपल्या डोक्यात भरून आणि नंतर माताजी, 'आमचं डोकं धरलं, माझ्या मुलाला वेड लागलं, अमुक झालं, तमुक झालं.' म्हणजे माझ्याकडे जेवढे पेशन्ट्स येतात त्यापैकी, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, सकिस्टी परसेट भूतानेच ग्रासलेले असतात. तुम्हाला माहिती नसेल तर वचिारा यांना. संबंध सपिथेटिकेचा खेळ असं जरी म्हटलं तरी त्यातला कोणता सपिथेटिक चालू आहे ते बघतिलं पाहजि. ज्याला अँबस्टिनेन्स (abstinence) म्हणतात, ज्याला आपण म्हणू की लोक जास्त तप करा—हे तप ज्याला म्हणतात, ते सुद्धा काही तरी करणं आहे. आणि ज्याला इन्डुल्जन्स (indulgence) म्हणतात की कोणत्या तरी गोष्टीत अतीरंजन करणं, ते सुद्धा तेच आहे. दोन्ही एकच आहेत. मधोमध परमात्मा आहे. ते सांगणारे पुष्कळ भेटतील, पण करतील हेच. तुम्हाला सांगतील प्रेमाच्या गोष्टी, पण करतील हेच धंदे. कारण त्यांच्यामध्ये हे नाही. असतं तर चटकन दसिलं असतं तुम्हाला. पार केलेली कति मंडळी आहेत? पुष्कळ लोकांना मी ब्राह्मणांवरती भाषण देतांना पाहिलंय की सगळ्यांनी ब्राह्मण झाले पाहजि. एकाला तरी तुम्ही ब्राह्मण केलंय का? सगळ्यांना ट्रान्समध्ये घातलेलं आहे. ट्रान्समध्ये लोक आहेत. आपल्या स्वतंत्रतेत, आपल्या पूर्ण स्वतंत्रतेत, हा मार्ग फक्त परमेश्वराने आखलेला सहजयोग आहे आणि सहजयोगात काही होत नाही.

काही त्याच्यात तुम्हाला करायचं नाही. जसं एक बीज आपोआप अंकुरतं आणि त्याच्यातून आपोआपच झाड बाहेर येऊन त्याला फळं लागतात, तसं तुमच्यात आपोआपच व्हायला परमेश्वराने दिलेलं आहे. सहज म्हणजे तुमच्याबरोबर जन्माला आलेलं. तुमच्याच बरोबर जन्मलेले असं आहे. त्याला काम करू द्या. ते नुसतं बघायचं आहे आणि ते इतकं सुंदर होतं. ते कुंडलनीचं जळणं आणि हे कुंडलनीचं प्रकार काहीही व्हायला नकोत. झाले तर सहजयोगचं काय? उद्या जर एखादं झाड, जर वर येताना जळू लागलं, तर ते झाड आहे का काय आहे! पण जळणार! त्याच्यात बाधा असली तर जळणार! आम्ही एक्सपरिमेट करतोय. आता वेगळ्या वेगळ्या झाडांवर, ज्याच्यात बाधा असतील ते जळणार आणि सगळ्याचा सगळा प्रकार जो काही बघिडलेला आहे तो या मृत लोकातून आलेल्या भूतांचा आहे. भूतं म्हणजे मेलेला. मरतो म्हणजे काय? आपण सगळे मरतच नाही मुळी. थोडा फार आपल्या शरीराचा भाग बाहेर दसितोय, पृथ्वी तत्त्वातला, नष्टिन जातो. बाकीची चार तत्त्व जशीच्या तशी. ते शरीर आपल्याला दसितात. त्याचा रंग असा नळिसर हलकासा असतो. ते बघितले तर तुम्हाला दसिलसुद्धा. आणि त्याच्यामध्ये सूक्ष्मता येते आणि हा वरचा जड भाग पडल्यामुळे त्याच्यात सूक्ष्मता येते आणि ती तुमच्यामानामधे घुसते. एखाद्या मुलाला एकदम भीती वाटते. डॉक्टरस त्याला काही नाव देतील, त्याला भित्ति म्हणतील, सायकोसोमॅटिक म्हणतील, पण खरोखर होतं काय की या सपिथेटिकेमध्ये जागा होते. ती तडाडते आणि भिग त्याच्यामध्ये पोळी होते, व्हॅक्यूम होते. त्या व्हॅक्यूममध्ये असं एखादं तरी राहतं.

या लोकांना सदिधी असतात. रावणाला सदिधी होती. मी आपल्याला सांगत होते, तो भाषणामधून, नुसत्या भाषणामधून लोकांच्या नाभी वरील भूत घालीत असे. आणि लोक वेड्यासारखे—म्हणजे तो व्याभचारसुद्धा लोकांकडून करून घेत असे त्या स्थितीमध्ये—आणि वाटेल ते बोललो तरी लोक न वचिार करता, त्याला धर्म समजत नाही. ही रावणाची स्थिती! कति तरी त्याचे जन्म झाले. महाषिसुरालासुद्धा पुष्कळशा अशा गोष्टी उपलब्ध होत्या आणि हे सगळेच्या सगळे तुमच्यावर उलटले असताना त्यांना गुरू समजून त्यांना पूजलेत म्हणजे आपल्या बुद्धीला अगदी तलिलजली द्यायला नको. बुद्धीच्या पलीकडे जरी परमात्मा असला तरी बुद्धी सोडून नाहीये. ज्यांनी बुद्धीचा त्याग केलेला आहे त्यांना कधीही परमात्मा भेटणार नाही. नाही तर तुम्हाला बुद्धी कशाला दिली त्याने? बुद्धीने जाणलं पाहजि की परमात्मा कसा असू शकेल. तो परमात्मा, त्याच्या काय इच्छा आणि कल्पना आणि वचिार असू शकतील? तो काही आपल्या माणसासारखा नाही.

मी आत्मसाक्षात्कार या बदल सांगणार आहे आपल्याला की चैतन्याचं काय स्वरूप आहे आणि चैतन्य काय करतं आणि चैतन्याकडे आपलं लक्ष कसं वेधलं जातं. हा मार्ग प्रेमाचा आहे. पुष्कळां लोक मला असंही वचिारतात, की तुम्ही प्रेमाला एवढं का प्राधान्य देता? कारण प्रेमं जर परमात्म्याला झालं नसतं तर त्याने ही सगळी रचना केली कशाला असती? त्याच्या प्रेम शक्तीने ही रचना केलेली आहे. प्रेम म्हणजे ज्ञान. म्हणजे सहजयोगाने असं कळतं की जसे तुम्ही पार होता तसे तुमच्या हातातून व्हायब्रेशन्स व्हायला लागतात. सहजयोगाने तुमची कुंडलनी वर उठून सहस्रार छेदून त्याच्याशी एकाकार होते तेव्हा तुमच्या हातानं व्हायब्रेशन्स सुरू होतात आणि हे व्हायब्रेशन्स तुम्हाला शक्तिवतात की कुठं काय आहे? माणसामध्ये कुंडलनी कुठे आहे?

लहान लहान मुलंसुद्धा तुम्ही असे हात धरले तर सांगतील, 'माताजी पार आहेत बरं का!' एक लहान मुलगा, आठ वर्षाचा मुलगा, जर तुम्हाला सांगतो की हा मनुष्य पार आहे की नाही. म्हणजे जर तुमच्या हातामध्ये भरपूर व्हायब्रेशन्स येत असतील आणि सहस्रार थांबलेला असला तर तो मुलगा पार आहे. पण ते तुम्हाला काही समजायचं नाही मी काय बोलतेय ते! पण एका लहानशा आठ वर्षाच्या पार झालेल्या मुलाला कळतं. तो सांगतो, 'बसलेले आहेत, त्यांना वचिारतो हातात तुमच्या व्हायब्रेशन्स येतात का?' आणि याच व्हायब्रेशन्सने हजारो लोकात हिडिस्थानमध्ये लोकांनी आणि बाहेरसुद्धा पुष्कळांनी ठीक केलेले आहे. म्हणजे मी लहियला बसले तर ग्रंथच्या ग्रंथ लहिन होतील, पण हे मुख्य कार्य नाही. लोकांना बरं करणं हे मुख्य कार्य आहे. आणि याची प्रचिती घ्यावी. डोकं उघडं करून याची प्रचिती घ्यावी. एवढे सगळे गुरू कार्य करीत आहेत त्यांना जाऊन वचिारा, की याचं टेक्निक काय आहे? तुम्ही काय करता? ते काहीही सांगू शकणार नाहीत. कारण ते भूतांच्या आहारी स्वतः गेलेले आहेत आणि त्यांचा मृत्यू काळ जवळ आलेला आहे. ही भूतंच त्यांच्या डोक्यावर बसणार आहेत आणि त्यांना ठकीणी लावणार आहे. पण त्याच्या आधी तुम्ही आहारी जाऊ नका. स्वतःच्या स्वतंत्रतेत तुम्ही घ्या.

सहजयोगाला मनुष्य स्वतःच्या पूर्ण स्वतंत्रतेत घेतो. तुमच्यावर जबरदस्ती करता येत नाही आणि तुम्ही जरी म्हटलं, 'माताजी, आम्हाला पार करा.' तरी ते होणार नाही. झालं पाहजि. झालं पाहजि. जर आम्ही म्हटलं हो, तुम्ही पार झालात तर सगळेच्या सगळे म्हणतील, की तुम्ही पार झालात. सहजयोगाचं हे वैशिष्ट्य आहे, की फळ झालं तर सगळे म्हणतील की फुलाच फळ झालं. फूल असताना कोणी म्हणणार नाही की 'हे बघा फळे झाली आहेत.' डोळे आहेत नं आम्हाला, तसे ते डोळे येतात. ते लहान मूल असो की मोठे असो, सगळे म्हणतील पार म्हणजे पार. आणि पार झाल्यावरसुद्धा काय करायचं, ते चैतन्यात उतरण्याची शक्ती जरी आली तरी त्या चैतन्यामध्ये स्थिरता कशी आणायची वगैरे याचं बरंच काही शकियचं असतं.

ह्युमन क्रायसिसवर (Human Crisis) मी जेव्हा बोलणार आहे तेव्हा हे सांगणार आहे, की योगाश्रयाय आता काय होणार आहे. योगाश्रयाय काही मारण नाही संसारात. जर हा मारण अवलंबला नाही केला तर संसारात संबंध संहार होणार आहे. या बदल काहीही शंका नाही. वचिारी लोकांनी हे जाणून घेतलं तरी पुष्कळ आहे. दहा वर्षांनंतर अमेरिकेहून हे कदाचित येईल. तथिल्या डॉक्टरांचे कान उघडे झाले आहेत. कॅन्सर कसे बरे होतात? मी बरे करते असे नाही. ही माझी मुल आहेत ती बरे करतात.

काही तरी कोणी सांगितलं, उडायला सांगितलं तर उडतात, धावायला सांगितलं तर धावतात. पण का? हा वचिार आपल्या डोक्यात यायला पाहजि. आपली स्वतंत्रता बाळगली पाहजि. ती बाळगली, कोणी गुरु असेल बुवा आपला, तर त्यांनी काय दिलं? मी आई आहे. मी आईच्या नात्याने तुम्हाला सांगते की तुम्ही जागृत रहा. आतमध्ये जागा आणि बघा आपल्यामध्ये काही दसितय का? जे काही दसिल, जे काही मोठं आहे, जे काही गौरवान्वति आहे ते सगळं जाणायला पाहजि. ते सगळं सहज योगात आहेच, ते तुम्हाला मळिणार आहे. जे मळिण्यासारखं आहे ते का नाही घ्यायचं. कदाचित नाही मळिणार. काही सांगता येत नाही. काही काही आमच्याकडे चार वर्ष येतात त्यांना मळित नाही. तर काही काही दोन मनिटित पार होतात. लोक म्हणतात, 'हे काय माताजी, तुम्ही फेवर करताय.' मला फेवर करण्याचा प्रश्नच नाही. मी काहीच करीत नाही. मी फक्त तुमच्या डोक्यावर हात ठेवते. तथिण जे वहातय ते येऊ द्या. ती जी मधे पोकळ गॅप आहे, ती पोकळी आहे, तिला व्हॉईड म्हणतात. त्याच्यात भरते. भरल्याबरोबरच कुंडलीनी वर उठते आणि वर उठल्यावर सहज वर जाऊन सहस्रार छेदून तुम्हाला त्या सर्व शक्तीमान परमेश्वराच्या प्रेम शक्तीशी एकाकार करते. तीच तुमची चैतना, तुमचा अवेअरनेस (awareness) आहे. त्या शक्तीवर आज प्रत्येकाचं हृदय स्पंदन करीत असतं, ती संपण्याच्या आधी हे पेट्रोल भरून घ्या. हे शरीर जायचेच आहे. पण हा क्षण जो आला आहे तो गाठलाच पाहजि.

पुण्यात गैरसमज झालेत की मी मंदिरात आणि देवळात जाऊ नका असं म्हणते, ते खोटं आहे. मुळीच म्हणत नाही. जे वंदनीय आहेत ते वंदनीय आहेत आणि रिहातील. पण तुम्हाला माहिती आहे का की ते कसं वंदनीय आहे? तुम्हाला काय, दगड आणि धोंडेच आहेत सगळे! मी सुद्धा दगड-धोंडाच आहे. तेव्हा ते जाणून घ्या. आधी ते डोळे घ्या. समजा इथे जर पाटी लावून ठेवली, 'इथे माताजीचे भाषण आहे' आणि तुम्ही ती पाटीच वाचत राहिलात, आतमध्ये नाहीच आलात तर मला कसं जाणणार? तेव्हा आतमध्ये येऊन एकदा भेटून तरी घ्या, मग बघा त्या पाटीचा काय अर्थ आहे ते.

तुलसीदासाचं उदाहरण आहे. तुलसीदासाना संबंध रामायण लहिल्यावर श्रीरामांनी दर्शन त्यांना तीनदा दिलं आणि त्यांनी त्यांना टळी लावला. 'तलिक देत रघुवर', तीनदा, आणि तीन वेळा ओळखलं नाही त्यांना. त्यांचं वर्णन रात्रंदविस करत होता, 'अरे प्रभू, ये.' आता ठाकलाय तरीसुद्धा तुम्हाला आतमध्ये यायचं नसलं तर तो काय करणार! तेव्हा कोणी काय म्हटलं, कोणी काय सांगितलं, कोणत्या पुस्तकात ते आलं, मी काय सांगते, तुम्हाला काय दसितय, तुमचा काय अनुभव आहे, ते मुख्य आहे. सगळ्यांच्या चुका होतात, सगळ्यांच्या चुका झालेल्या आहेत. त्याला कारण शोधा. आमच्या हातून चुका झालेल्या आहेत पूर्व जन्मात आणि या जन्माध्ये मी जे मळिलेले आहे ते घेतलं पाहजि.

मुलाला कसं शकियायचं याच्यासाठी कतीही प्रयत्न जरी आईने केले तरी चुकू शकतं तथिं! तथिं चुकलं म्हणजे असं नाही की धर्म चुकले. चुकलेले आहे, पण धर्मामध्ये जी भावना, की मुलाला हे मळिलच पाहजि, ते सगळीकडे आहे. ते लहिलेले आहे, की तुमचा पुनर्जन्म झाला पाहजि. ते कोणत्याही धर्मात लहिलेले आहे. पण ते जमलेले नव्हते. ते जमण्याची संधी जर आलेली आहे, तर ती स्वीकारावी आणि बिघावं जमतय की नाही. जर तुमचं होत नसलं तर होणार नाही. त्याबद्दल मला कुर्टीसाईझ करण्यात काही अर्थ नाही की स्वतःला खाली पाहण्यात काही अर्थ नाही. उलट परमेश्वराला समर्पित होऊन परत प्रयत्न करा. पण जर तुमच्यात खरंच आर्तता आली, तर कोणत्याही राक्षसांनी कतीही तुमचं बघिडवलेलं असलं तरी तुम्ही ताळ्यावर येणार आणि तुम्ही ठाकणावर याल याबद्दल मला मुळीच शंका नाही.

तेव्हा आपण काहीही करून परमेश्वराला मळिवू शकत नाही हे बरीद वाक्य आहे. हा सहजयोग आहे. आपोआप हे घडतं, जसं एक बी आपोआप उगवतं. फक्त मी थोडं प्रेमाचं पाणी देते त्याला. माझं काही देणं-घेणं नाही तेव्हा मी गुरुसुद्धा नाही असं म्हटलं पाहजि. पण कधीकधी आई गुरु होते. त्याला काही इलाज नाही. तेव्हा तुम्ही माझ्या डोक्यावर बसलात, तुम्ही मला त्रास जरी दिलात तरी मान्य आहे, पण त्रास देण्यापेक्षा आई जर काही चांगलं देत असेल तर घ्यावं. ती सुबुद्धी आहे. कुबुद्धी नसते अशातली गोष्ट नाही, कुबुद्धीही आहे. तेव्हा आपण कोणाच्या आहारी जातो ते आपल्याकडे आपण लक्ष ठेवून सहजयोगात यावं.

मला असं वचिारायचं होतं की कोणाला काही प्रश्न असतील तर ते वचिारावेत. पण दुसऱ्या लोकांना आतमध्ये आणून प्रश्न वचिारू नका. इथे मात्र तुम्ही काय वचिारता असा प्रश्न वचिारा. म्हणजे उसने ज्ञान मला नाही. असा जर तुमचा प्रश्न असला तर उत्तर द्यायला मी अगदी तयार आहे. प्रश्नामध्ये मुमुक्षुता असायला पाहजि. मुमुक्षुता म्हणजे तुम्ही सत्याच्याच शोधात आहात. कोणी काही तरी, गुरुने शकिवून ठेवलंय म्हणून तुम्ही डोक्याशी धरून बसला असाल, तर ते गुरु जे आहेत ते जाणार तर आहेतच, ते दगडाचे नाहीत, ते बुडणार तर आहेतच, पण तुम्हीसुद्धा सगळेच्या सगळे बुडणार आहात. काहीही मळिलेले मला दसिलेले नाही. तथि ट्रान्समध्ये लोक घुसतात आणि माझ्यासमोर येऊन गदागदा असे हालत असतात. मीही असे पाहिलेले आहेत. फार मोठमोठे गुरु आहेत असे! पण त्यांचे शषिय मात्र माझ्याकडे आले मदतीसाठी, पण ते खरे मुमुक्षू, ते पार झाले. त्यांच्या हातावर थंड वाहते आणि आतमध्ये शांत असतं. आणि त्यांच्या हातातून वाहणारे हे व्हायबरेथनस, या चैतन्य लहरी, त्यांचं वर्णन आदशिकाराचार्यांनीसुद्धा केलेले आहे. या चैतन्य लहरीतून कतीतीरी लोकांना ते जागृती देऊ शकतात आणि पार करू शकतात आणि त्या लोकांकडूनसुद्धा अशी शुभ कार्ये होत आहेत. याची तुम्ही प्रचीती घ्यावी. केंद्रावर यावं आणि बिघावं. आज मेडीटेशनचा पण प्रोग्राम आहे असं म्हणत होते तेव्हा आपण तेही थोडा वेळ घेऊ.

1973-09-16, Public Program

16 सप्टेंबर 1973

Public Program

Pune (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

जगातल्या पाठीवर कुठही चरचलि गेलेला नाही जतिका आपल्या भारत वर्षात झालेला आहे कारण हद्दुस्थान ज्याला आपण पूर्वी भारतवर्ष म्हणत होतो, हा एक योग भूमि आहे. बाकी सगळ्या भोग भूमि आहेत. हाच एक योग भूमि आहे आणि म्हणून इथे फार मोठमोठ्या प्रवृत्तींनी म्हटलं पाहजे कवि देवांनी अवतार घेतलेले आहेत आणि ह्या भूमीतच ह्या वर्षापासून म्हणजे कृष्णाला जर ६ हजार वर्षे झाली असतील तर रामाला जवळ जवळ ११ हजार तरी वर्षे झाली असतील आणि त्याच्या आधी कतितीतरी आधीपासून वेदात वगैरे, इतिहासकार कदाचित त्यांना पटायचे नाही माझे म्हणणं पण हजारो वर्षांपासून ह्या भारतवर्षामध्ये तपस्वी मुनींनी जे द्रष्टा होते त्यांनी आत्मसाक्षात्कारावर पुष्कळ काम केलेले आहे.

पण आजकाल त्यांच्याबद्दल वाचतंय कोण? त्यांच्या बदल जाणतंय कोण? आपण हद्दु हद्दु म्हणून लोक फार गर्वाने फिरतात आणि बघते की प्रत्येक गोष्टीमध्ये उठलं की आम्ही हद्दु आहोत, म्हणजे आम्ही काहीतरी विशेष आहोत असुद्धा पुष्कळ लोक स्वतःला समजतात, पण ज्या आदर्शकारांच्यांनी ज्यांनी हद्दु धर्माची स्थापना वगैरे ज्यांनी केलेली आहे, त्यांनी जे तत्त्व या संसारात मांडलेले आहे, त्यांनी जी चैतन्यावरती काम करून त्याचं नष्टपण केलेले आहे त्याबद्दलच छातीठोकपणे सारा सारसारसमोर इतकी मोठ्यापणे सत्य मांडलेली आहेत, ते कोण जाणतंय? त्यांच्याबद्दल कोणाला माहिती नाही. फक्त ब्राह्मण हा पूजेला पाहजे अश्यारीतीने आपल्याबद्दल एक कल्पना डोक्यावर चालवली आहे. पण ब्राह्मण म्हणजे कोण? हे सुद्धा जे त्यांनी सांगितलेले आहे, की ब्राम्हण तो, ज्याचा दुसऱ्यांदा जन्म झालेला आहे. आणि तेच कृष्णांनी सांगितलेले आहे, तेच सगळ्या मोठ्या लोकांनी सांगितलेले आहे. म्हणजे महंमद साहेबांनी सुद्धा तेच सांगितलेले आहे, आपले साईबाबा आहेत शरिडीचे त्यांनी सुद्धा तेच सांगितलेले आहे, नानक होते त्यांनी तेच सांगितलेले आहे, जनकांनी तेच सांगितलेले आहे, झोरास्त्रांनी तेच सांगितलेले आहे.

प्रत्येक देशात कुठेही सत्य जन्माला आले तर ते सत्य काय आहे हेच सांगितले आहे. आज तुम्ही इथे उभे आहात आणि जर पांढरी साडी नेसलेली आहे, आणि तुम्हाला जर डोळे असतील तर तुम्ही सगळ्यांना जाऊन काय सांगाल की माताजी पांढरी साडी नेसलेल्या आहेत. तुम्हाला काही दुसरं तेव्हा दिसलं जेव्हा तुमच्या डोळ्यावरती काहीतरी गुंगी तरी असेल कवि डोळ्याच नसेल. ज्यांना डोळे होते त्यांनी सत्य एकच सांगितलेले आहे. आणि सत्य हे एकच आहे आणि त्याचा मार्ग सुद्धा एकच आहे आणि सगळ्यांनी एकच मार्ग सांगितलेला आहे. फक्त आपण वेड्या सारखे इकडे भांडत बसलोय. एकातून अनेक झालो तरी आपण एकच मुळावर आहोत हे समजून उतरल्याशिवाय समजणार नाही. आणि ते उतरण्यासाठी माणसाला आत्मसाक्षात्कार झाल्याशिवाय ते जमणार नाही. आता थोडंसं दुसरं काही सांगितल्याबरोबर पुष्कळ गीता भाष्यकार वगैरे जर इथे बसले असतील तर ते सुद्धा माझ्यावर बघिऊ शकतात. ह्या जन्मामध्ये कोणी क्रॉस ब्रीसवर चढवत नाहीत कवि रामाला वनवास झाला तसा मला तुम्ही वनवासात वगैरे पाठवणार नाहीत अशी मला अजून खात्री वाटते, अजून.

गीतेतसुद्धा कृष्णाने पहिल्यांदा फार छातीठोकपणे, म्हणजे त्यांना भुयायच काही कारणच नव्हतं, छातीठोकपणे सांगितले आहे की त्याला तू आतमध्ये जाणून घे. अर्जुनाला स्पष्ट सांगितले की त्याला (आत्म्याला) जाणलंच पाहजे. तो जाणल्याशिवाय तो झाल्याशिवाय बाकी सगळं काही व्यर्थ आहे. हेच उत्तम आणि तेच मळिलं पाहजे. मग बाकीचे जे सांगितले असेल ते का? असा प्रश्न लोकांना पडतो. कृष्णात आणि माझ्यात तोच फरक आहे, आणि तो राहणार. कृष्ण हा राजकारणी पुरुष होता आणि त्याला माहिती होते की महामूर्खांच्या डोक्यामध्ये राजकारण खेळल्याशिवाय अककल येत नाही. जर त्यांना सरळ तोंडाने सांगितले की हे करा तर ते कधीही करणार नाहीत. उलट मार्गानं जातील, म्हणून त्यांना सांगायचं बरं तेही करा, तेही करा, तेही करा. आणि शेवटी मग धडपडत इकडे या. ते म्हणजे असं आहे की उदाहरणार्थ आपण असं बघूया, की एक मुलगा गाडीवर बसलेला आहे आणि त्याचं घोडं बाहेर मागे बांधलेलं आहे आणि तो गाडी हाकतो आहे. त्याचे वडील आतमध्ये आले आणि त्याला सांगितलं, "तु हे काय करतोय? तू घोडं पुढे करून घे म्हणजे तुझी गाडी पुढे जाईल." तर तो मुलगा म्हणतो, "नाही, मी असंच घोडं हाकणार, आणि माझी गाडी पुढे जाईल." तर ते म्हणतात, "बरं हाक हं, थोडंसं हाकून बघ." पण त्याच्यामध्ये राजकारण आहे तरी म्हणजे ते राजकारण सर्व चैतन्यमय डिव्हाइन [ईश्वरीय] आहे. त्या राजकारणामध्ये फार मोठा खेळ आहे. त्याची लीला आहे फार मोठी. मग वडील म्हणतात, "हो हो, तू अगदी असच कर. खूप मार आणि गाडी चालव." म्हणजे कस की त्यांनी सांगितलं की तू त्या चैतन्याला आपल्या आतमध्ये जाण, त्या चैतन्यामध्ये जागा हो आणि त्याला अनुभव. हेच सत्य आहे, हेच पुरुषार्थाचं कार्य आहे. पण अर्जुनाला ते पटलं नाही. त्यांनी वचिरलं " हे काय? तू मला सांगतो की त्याला तू आतमध्ये जाण आणि इकडे सांगतोस की युद्धावर जा. म्हणजे हे कसं काय?"

अर्जुनाचा अर्थ त्याला तरी कळला की नाही माहीत नाही. पण कृष्णाला एवढं मात्र कळलं की ह्यांना हे जमायचं नाही. अजूनही स्थिती नाही. कृष्णांनी सांगितलं होत की तू त्याला जाण आणि साक्षी हो. मग तू रणांगणात असलास, समशानात असलास, घरात असलास, वनात असलास, जनात असलास तरी तथिच आहे. पण जेव्हा त्यांनी म्हटलं की "असं कसं शक्य आहे?" तेव्हा तो म्हणाला "बरं दुसरा मार्ग आहे." तो काय? आता ह्याच्यात राजकारण आहे पण त्यातही डपिलोमसी बघा त्याची कति. त्याला सांगितलं की, "तू कर्म कर आणि कर्माचं फळ तू देवावर ठेव." आता हे बघा हं, कृष्णाची माखन चोरी कशी असते. तुम्ही जर कर्म करता आणि तुमच्यात करता जर तुमच्यात जागृत आहे, हे मी करतो आहे असं कळलं, आणि असं वाटत असतं रात्रं दविस, की मी हे करतो आहे तेव्हा त्याचं फळ तुम्ही देवावर कसं घालणार? अशक्यातली गोष्ट आहे. जेव्हा तुम्ही जे कार्य करता, तेव्हा त्याचं फळ तुम्ही देवावर घालू शकत नाही. आणि असं जे लोक म्हणतात. पुष्कळ लोक असेही मी ऐकलेले आहे की अहो आम्ही जे जे करतो त्याचं सुद्धा आम्ही सगळं फळ देवावर टाकतो. म्हणजे अगदी नाटक आहे हं खोटं, कधी सत्य नाही.

जोपर्यंत तुम्ही काही करता, तोपर्यंत त्याचं फळ तुम्ही देवावर टाकूच शकत नाही. फक्त काही जर तुमच्या हातून घडलं, म्हणजे सुर्याचा प्रकाश आहे. अकरमात तो उभा आहे. वाहतोय प्रकाश. तो काही म्हणत नाही, मी काही करतो. म्हणून कोणी काही सूर्याला दहा शविया दिल्यात काय कवि त्याचं वंदन केलं काय, हे सगळं एक सारखं. नदी वाहतये, नदीला काही वाटत नाही की मी वाहतये की माझ्यातून पाणी वाहतंय, त्याच्यातून जीवन वाहतंय, की लोकांना पाहजे. ती आपली वाहतये. सुकली तर लोक शविया देतील. दिल्या तर बरं नाही दिल्या तर बरं. ती काही करतच नाही. ती नुसतीच वाहतये. जो काही करत नाही फक्त त्याच्या हातून घडत आहे, त्याचं आपोआपच ऑटोमॅटीकली त्याचं कार्य जे आहे ते परमेश्वरावर आहे. त्याचं फळ आणि कार्य सगळंच परमेश्वरावर असतं. तो जे काही करतो ते सगळंच परमेश्वराचं असतं. तो नुसता साक्षी बघत असतो. तेव्हा जे आपल्याइथे कर्मयोग वगैरे लोक घेऊन बसलेले आहेत त्यांना मला स्पष्ट असं सांगावंसं वाटतं की ह्याच्यात कृष्णाची माखनचोरी ओळखून घ्यावी. इतकं भयंकर वचिर आहे वदिवान मनुष्य आहे. त्याला मी जितकं ओळखते फार कमी लोक ओळखत असतील. इतकंच नव्हे तर माणसाची चातुरी तो ओळखत होता आणि मनुष्याचा अहंकार जरा जरा गोष्टीला दुखावतो.

पण आईचं तसं नाहीये. आई जर बाहेर आली आणि तिने पाहीले की हा मुलगा आपला बडवीत सुटलाय त्या ह्याला [गाडीला], जी गाडी तिचं घोडं मागं आहे तर ती त्याला सांगेल, "काय वेड्यासारखं करतो? चल ते घोडे पुढे कर आणि चालू कर." आई म्हणेल, आई सरळ सांगेल, "हे चुकलेलं आहे. हे काहीतरी कशाला बरळत बसतो?" वडील तकिडे हसत उभे राहतील, बघूया कसं काय चाललंय? हा फरक आई आणि वडिलांचा आहे. कर्मफळ देवावर टाकता येणारच नाही जोपर्यंत तुम्ही अकस्मी होत नाही. तुमच्या हातून काही कर्मच होत नाही. नुसतं घडतंय असं जोपर्यंत तुमचं होणार नाही तोपर्यंत कर्मफळ आपण देवावर टाकू शकत नाही.

आता आपले डॉक्टर आहेत. आजच आम्ही एका पेशंटला बघायला गेलो. भयंकर आजारी आहेत ते. अनकॉन्शियस [बेशुध्द] आहेत, साडेतीन वर्षांपासून होतंय. झालं, प्रेम द्यावं, दलि! मग? बरे होतील की नाही होतील, "काही सांगता येत नाही." आम्हाला काय वाटलं? बरं वाटलं की वाईट? "काही झालं नाही, आम्ही नुसते गेलो होतो द्यायला. जागृती झाली" एवढं म्हटलं. झाली! आम्ही केली असं कोणी काही म्हटलं नाही. ते म्हणाले, "जागृती झाली काहीतरी, काही नाही." पण ते जर नुसते डॉक्टर असते आणि रजिस्ट्रार [साक्षात्कारी] नसते तर म्हणाले असते की, "अहो असं आहे की मी इतकं केलं, हे तुमच्यासाठी मी केलं. ह्यांना मी बरं केलं कवि मी ह्यांचं वाईट केलं." हा मोठा भारी फरक आहे दोन्ही गोष्टीत.

तेव्हा आपलं कर्म फळ आम्ही देवावर टाकतो असा जे लोक विश्वास घेऊन चालतात ते स्वतःच्या भ्रंशितच नाही तर आपल्यासाठी ती मोठी भारी एक वजियभ्रंशितची फळे मळिली आहेत, अश्या खोट्या भ्रामकल्पनेत राहून आजपर्यंत कधी परमात्मा त्यांना मळिला नाही. आणि ज्यांना मळिवायचा नाही ते अश्या कल्पनेत फिरून फिरून

अनंत जनमाला पावतात आणि अनंत जन्म घेऊन सुध्दा त्यांना काहीही मळित नाही. आणि असा ज्यांना वचिर करायचा त्यांनी खुशाल करावा कृष्णाच्या भाषेत. पण मी असे म्हणून, थोडासा इकडेही वचिर करा बरं! एवढेच म्हणून किमुलांना ऐकायला नाही आलं लवकर, समजलं नसतील, अजून जरा समजावून सांगावं. बघायचं, पटतं कि नाही.

पुढे त्यांनी भक्तीचं सांगितलं, भक्ती आहे. पण बघा त्याच्यात काय डपिलोमसी [मुत्सद्देगरी, चातुर्य] शब्द आहे बघा. अनन्य भक्ती कर. पुष्पम फुलम तोयम. काही असलं तर ते मी स्वीकार करीन, स्वीकार करतो पण देतोस काय? देतो काय तेव्हा त्याने बरोबर सांगितलेले आहे कि तुम्ही अनन्य भक्ती करा. अनन्य हा शब्द संस्कृतात जाणणारे इथे पुष्कळ पुण्याला आहेत. अनन्य म्हणजे दुसरा कोणी नाही. आणि दुसरा जेव्हा कोणी नसतो, तुम्हीच तो होऊन जाता तेव्हा कोणाची भक्ती करायची बुवा? बघा आता, अनन्य भक्त आम्ही! अहो म्हणजे अनन्य भक्त! अहो अनन्य भक्त कसे होणार तुम्ही? अनन्य झाले म्हणजे तुम्ही साक्षात्कारी आहात. ज्यावेळेला तुम्ही अनन्य झाले तरी साक्षात्कार होतात. मग तुम्ही भक्तीच्या रसात उतरता. भक्ती करायची काय? उठले तर भक्ती, बसले तर भक्ती, चालले तर भक्ती, मग भक्ती तर भक्ती म्हणजे काय?

परमेश्वराच्या हातात जर मुळी खेळणं झालात तर तोच भक्त. मग त्याने उचललं काय, बसवलं काय, चुलीत घातलं काय, कवि कुसावर टांगलं काय, काहीही केलं तरी ती भक्तीच! जे काही तो मनुष्य करेल ते सगळं परमेश्वराच्याच हातातलं खेळणं असल्यामुळे तो काही करतच नाही. भले ही इकडे बघ. आता ह्याच्यावरती पुष्कळ लोक अगदी कृष्णाचे कैवारी म्हणजे वकील बरेच आहेत इथं बरं का? पुष्कळ लोक आहेत, कैवारी आहेत, कृष्णाबद्दल जेवढा मला आदर आहे, मला काय कवि कोणाला इकडे असला पाहजि, असणं शक्य नाही. कारण त्याच्याबद्दल जाणायला पाहजि. त्याचं नाव नुसतं घेऊन कवि त्याचं कैवारी बनून, त्याच्यासाठी भांडणारे लोक मी पुष्कळ पहिले पण कृष्णाला जाणणारे मला कुणी एवढे दसिले नाही. कृष्णाला जाणलं पाहजि, हे मुख्य संबंध गीतेचं सार हेच आहे कि तू मला जाण. सर्वधर्माणां परतियजे. सगळं काही बाहेरचं सोड आणि फिकूत तू मला शरण हो, म्हणजे मी जी चैतन्यस्वरूप शक्ती आहे त्याच्यात तू एकाकार हो. हे त्यांनी इतक्या स्पष्ट शब्दांत सांगितलं तरी लोकांच्या लक्षात आलं नाही. लोकांच्या लक्षात ते यायचंही नाही, त्याला कारण आहे. आत्मसाक्षात्कार करा म्हंटलं कि लोक अर्थे पळतात घरी. ते नको आपल्याला, बसायला जमायचं. पण मी तुम्हाला जर हातातून एक अंगठी काढून देते, कवि इकडून मी काहीतरी करून काहीतरी जादूमंतर करून दाखवते कि झालं हा हा हा... हजारो माणसं जमतील. काय अहो काय? काय मळिलं त्याच्यात तुम्हाला? असा जर कोणी प्रश्न वचिरावा कि तुम्हाला ह्याच्यात काय मळितं ह्या चमत्कारामध्ये? म्हणजे तुमचं लक्ष्य मुळी जड आहे. सगळ्या जड गोष्टीवरती तुमचं इतकं लक्ष उतरलं आहे.

इतक्या आता एक प्रश्न कोणीतरी वचिरला कि गायत्री मंत्र जर शंभर माणसांनी, ब्राह्मणांनी म्हटला, आहेत कुठे ब्राह्मण? आहेत कुठे ते दवजि? ते ब्राम्हण कुठे आहेत, ज्यांचा खोचरातून जन्म झालेला आहे? तेच तर मी करायला आले. पण असे मला म्हणतात कि त्या अश्या ब्राह्मणांनी जर गायत्री मंत्र म्हटला, काही उपयोगाचं नाही. हे कनेक्शन [जोडणी] आहे इथे हे आपल्याला माहिती आहे. हे कनेक्शन जर आम्ही मेन्सला [वजिचा स्रोत] लावलं नाही तर ह्याच्यावर मी १०० काय पण १००० माणसांनी मंत्र म्हटला तर त्याचा काही उपयोग होणार आहे का? त्यालाच मी ब्राह्मण म्हणते जो आत्मसाक्षात्कारी, ज्याचा जन्म पुन्हा झालेला आहे, ज्यांनी ब्रह्माला जाणलेलं तोच ब्राह्मण आहे! हे इथून तिथून सगळ्यांनी सांगितल्यावरती तुम्ही उगीचच कुणाला ब्राह्मण म्हणून [अस्पष्ट..].

अश्या सगळ्या ब्राह्मणांना माझा नमस्कार वारंवार आहे. ब्राह्मणत्वाचे नाटक करता येत नाही. हे असलीयत आहे, खरी गोष्ट आहे. असायला पाहजि, एक असतित्व आहे. ते व्हायला पाहजि आणि म्हणून ज्यांना खोट्याचा अगदी तटिकारा आहे त्यांनी असला खोटा वेश आपल्यामधून काढून टाकला पाहजि. एकदा ते साधल्या बरोबर आपल्याला कळेल कि ब्राह्मण हा आत्मध्ये आहे. जसा पक्षी दोनदा जन्माला पावतो तसाच मनुष्य सुध्दा दोनदा जन्माला पावतो. हे सर्व धर्माच्या लोकांनी सांगितलेलं आहे. आणि ज्यांनी सांगितलं नाही ते आत्मसाक्षात्कार झालेले नव्हते. म्हणजे असे पुष्कळ आहेत इकडे कोपर्यात म्हणे आमचे गुरुजी आहेत त्यांनी सांगितलं कि हे सर्वकाही करायचं नाही. बरं! बरोबर आहे, पण ते कोण आहेत? काय आहेत ते देवाला ठाऊक. गुरु तोच जो तुमच्यापेक्षा वर जाऊन आणि ज्याला आत्मसाक्षात्कार कमीत कमी एवढं तरी झालं पाहजि. धर्माच्या बाबतीत आपल्याला काहीही कल्पना नाही. जे काही पुस्तकात वाचलंय ते मान्य केलंय. हा पुस्तकं तरी कोणी लहीली आहेत? आता समजा आपण जर मुद्रणालयात गेलो आणि तिथे जाऊन मुद्रणालयाला काही पुस्तकं दिली. ती छापलीही जातील. कोणीही छापलं ते रामायण होत नाही, कोणीही म्हटलं कि गीता होत नाही, जे मेले ते सगळे संत होत नाहीत, हे लक्षात ठेवलं पाहजि आपण. त्यांची पुष्कळ लक्षणे आहेत.

परवा मी असंच बोलताना म्हंटलं कि झोरास्टर हाच महंमद, झोरास्टर हाच जनकाचा अवतार, आणि तेच साईबाबा आहेत. तर काही लोकांना जरासं हे कि खटकलं कि माताजी अशी कशी गोष्ट म्हणजे आमचे हे साईबाबा कुठे? तुमचे कुठनं आले? ते स्वतःला मुसलमानसुद्धा म्हणत असत पुष्कळदा. त्यांच्या भाषेत मुसलमानपणा आहे. पण त्याची प्रचिती अशी आली त्या लोकांना कि एका घरी झोरास्टरचा फोटो आणि साईबाबांचा फोटो होता. तर मग मी त्यांना म्हंटलं तुम्ही रजिस्ट्रार जा आहात ना? मग जरा बघा तर हात मग, दोन्हीकडे एकसारखे व्हायबरे शनस [चैतन्य लहरी]! हे कसं येतंय? मग म्हंटलं सांगा कोण आहे? ओळखा कोण आहे? जेव्हा एकसारखी दोन्हीतनं व्हायबरे शनस आणि तिरंग येतायेत मग हा दोन्हीही माणसं एकच आहेत आणि त्यांना एवढं वेगळं ठेवून ठेवून तुम्ही गाठलंय काय? एवढं मोठं जे सत्यकर्म लोक करत आहेत, कि हा धर्म वेगळा, आणि हा धर्म वेगळा, आणि तो धर्म वेगळा, एवढं करुन कोणचं ध्येय गाठलंय? म्हणजे एकाने हे डोकं फोडायचं, दुसऱ्याचा खून करायचा, त्याला मारायचं, आपापसात द्वेष हेच तर आम्हाला मळिलेलं आहे. एका पेक्षा दुसरा धर्म उच्च आहे असं मानून तुम्ही कोणची कुठली उच्चता गाठलेली मला तरी काही दिसत नाही बुवा. मी सर्व धर्मातल्या फार मोठमोठ्या लोकांना भेटले, पण यांना अगदी उच्चस्थानी बसवलेलं आहे पण एक सुध्दा अजुनपर्यंत मला रजिस्ट्रार मनुष्य भेटला नाही, ही सत्य गोष्ट आहे आणि तुमच्यातले जे रजिस्ट्रार आहेत त्यांनी जाऊन बघावं, तुम्हाला मला सांगायला नको. मी जे सांगते त्याच्यातले एक अक्षर जरी खोटं असलं तर आपण जाऊन स्वतः त्याचा साक्षात्कार घ्यावा आणि ह्या मंडळींना येऊन सांगावं, त्याची साक्ष आहे. अजूनतरीपर्यंत मला एक सुध्दा त्याच्यातला मनुष्य रजिस्ट्रारसुद्धा नाही भेटला. रजिस्ट्रारसुद्धा. काही काही लोक आहेत रजिस्ट्रारसुद्धा पण ते कोणच्याही धर्माच्या पठि बीठावर बसलेले नाहीत. कुणी जंगलात आहेत. ह्या अश्या वेड्या समाजापासून दूर पळालेले. पुष्कळसे आहेत. मला आता काश्मीरला भेटले होते, तिथे भेटले होते, हिमालयाच्या कनिःयावर आहेत काही. मी त्यांना म्हंटलं "इथे काय करताय? या ना! मी एकटी कुणाकुणाशी तिथे वाद घालू, कोणाकोणाला सांगू? सगळ्या भ्रांतीमध्ये राहणार्या लोकांच्याबरोबर, बोलायला तुम्ही आला पाहजि, तुम्हाला मानतील ते." अहो [ते] म्हणे, "जर तुम्हाला मानत नाही तर आम्हाला काय मानतील? तुम्हाला नदिन इंग्लिश भाषा तरी येते, मराठी तरी येते, आम्हाला तर काही भाषा येत नाही." तेव्हा ते आपले पळून बसले जंगलामध्ये. बघूया आपण, काही उतरले. जरा तुम्ही लोक जरा ठिकठाक झाला आणि त्यांना जर हे कळलंय कि आमची डोकी फुटणार नाहीत तर येतील. पण हा आत्मसाक्षात्काराचा अनुभव आपल्याला झाला पाहजि.

एका गृहस्थांनी फार ठासून मला सांगितलंय कि, हा आनंदाचा क्षण आम्हाला का मळि नये? आम्हाला सर्वांना मळिलाच पाहजि. म्हंटलं वा! भले शाब्बास, असंच पाहजि, मळियायलाच पाहीजे! का नाही मळिला? मळियायलाच पाहजि! "आम्ही अशी पापं केली, आम्ही हकिरम केली, आमची हकिरम कशी जाणार? आमचं हे कसं जाणार?" अशी जी माणसं रडत बसतील त्यांचं काही होणार नाही. पण जर मळिण्यासारखे आहे तर आम्हाला मळियायलाच पाहजे असं म्हणणाऱ्या लोकांना मळिलाच पाहजि. आज ह्या गृहस्थांनी असं लहिन पाठवलेलं आहे, त्यांना सांगायचं आज नाही तर उद्या तुम्हाला मळिलच. त्याबद्दल मला शंका नाही. एवढेच आहे कि आपल्या हडिस्थानात जरा काम कठीण आहे कारण अजून आपलं डोकं जड वस्तूवर फार आहे. जेवायला नाही मळिलं, खायला नाही मळिलं, अमुक नाही, तमुक नाही. हे सगळं चालू आहे. जरा ह्याच्यातनं तुम्ही उठला, जरा तुमचं इथून चिंतित गेलं तर कार्य होण्यासारखं आहे. अमेरिकेत त्यामानाने लोक जास्त तय्यार आहेत. आत्मसाक्षात्कार लवकर घडतो पण स्थिरता तिथे लोकांना येत नाही. कारण त्यांना मूर्त्या समजत नाहीत, त्यांना आपले देव देव समजत नाहीत. पण हडिस्थानात रडतफडत का होईना जर कोणी आत्मसाक्षात्कार घेतला कि तो खूप गहरात होतो, कारण त्याच्यामागे संपदा हजारो वर्षांची आहे. हजारो वर्षांची संपदा ज्या माणसाच्या डोक्याच्या मागे आहे तो खटकन आत्मध्ये जातो आणि आपल्या संबंध आपल्या आतल्या अंतरंगाच्या सागरात बुडून जातो. तसं अमेरिकनचं होत नाही. अमेरिकन लवकर पार होतात पण तिथल्या तिथे, जास्त आत्मध्ये उतरत नाही. कळलं का? कठीण जे आहे काय, हडिस्थानीचं आहे. पार करणं काही सोपं काम नाही. पाच वर्षांपासून माझे मसिटर हात असे ठेवून [आहेत]. डॉक्टरसाहेबानी आता सांगितलंय आहे कि ७० साली मला कळलं, मला आत्मसाक्षात्कार झाला. माझ्या आत्मसाक्षात्कारात आणि आपल्या आत्मसाक्षात्कारात फारच अंतर आहे. मला जे कळलं ते तुमच्याबद्दल आणि तुम्हाला जे कळणार आहे ते माझ्याबद्दल. मी जन्मले तेव्हापासूनच मला माहिती होते सगळं काही. पण हे आपल्या आत कसं द्यायचं? आपल्या आत कसं घडवायचं? हा मोठा प्रश्न होता मला. आणि तो प्रश्न कसातरी करून आपण जाणला पाहजि म्हणून हजारो लोकांच्याकडे मी गेले आणि लोकांकडून पत्ते घेतले. पण माझ्या लक्षात हे आलं कि नाहीच कोणी तकिडे.

तेव्हा एकदा अकस्मातच मला असं कळलं कि माणसांमध्ये एक छोटीशी पोकळी आहे सुषुम्ना नाडीमध्ये, ती मी आपल्या जर प्रेमाने भरली तर कुंडलिनी सहज वर इथून

जाईल आणि सहस्राराला सहजच छेदून त्या माणसाला ती [अस्पष्ट..] हे तुमच्यासाठी आम्ही शोधून काढलं तर त्यासाठी लोक काय मला मारायला धावणार आहेत? तुमचं मंगल करण्यासाठी म्हणून हे माझ्या हातून शोधलं गेलं म्हणून मला मारणार आहेत? आणि कुषणाच्या हातून शोधलं नाही गेलं म्हणूनही मलाच मारणार आहेत? अहो त्याला आम्ही शोधून दिलं तेव्हाही आम्ही होतो. तेव्हा प्रयत्न सर्वांच्याबरोबर केलेलेच आहेत आम्हीही. आम्हीच जर पूर्वी नाही करू शकलो आणि आम्ही आता करत आहोत आणि जर काही आमहाला मळिलेलं आहे त्यासाठी तुम्ही काय माझ्यावरती आता बहष्मिकार घालणार आहात का? तुम्हाला का मळिलं आणि कसं मळिलं? तुम्ही कोण होता घेणारे? मला असं वचिचारयचंय, तुम्ही वचिचारणारे तरी कोण? तुमच्याजवळ जर धर्माची अशी कोणची मोठी सत्ता आहे कि ज्याच्या दमावर तुम्ही मला वचिचारल? जर तुम्ही धर्मावर उभे आहात तर माझ्यासमोर या. आणि मग मी त्याचं उत्तर द्यायला तयार आहे. पण आधी धर्म काय आहे ते तर जाणलं पाहिजे. साक्षात्कार तरी झालेला आहे का? तुमच्यामध्ये तो धर्म तरी आलेला आहे का? हा काही धर्म नाही कि देवळात गेले, तकिडे रामाला नमस्कार केला आणि इकडे येऊन महंमदाला १०० शविया दिल्या. हा काही धर्म नाही. धर्म म्हणजे सगळ्यांमध्ये वाहणारे चैतन्य. त्याच्या धारामध्ये उतरणं हा धर्म आहे. त्याची जी धारा आहे तिला आपल्यामध्ये धारण करणं हाच धर्म आहे. हे आपल्या हद्दि शास्त्रांत तरी सगळ्यांना सांगितलेलं आहे. इतकं स्पष्टपणे आणखीन कोणत्याही शास्त्रांत नाही [अस्पष्ट]. आपण म्हणजे अगदीच वपिरीत लोक झालेला आहोत. म्हणजे कति कमालीची गोष्ट आहे कि फक्त हद्दि शास्त्रांमध्ये कुंडलनीबद्दल इतकं सुंदर वर्णन ह्याच्यातल्या दृष्ट्यांनी दिलेलं आहे. म्हणजे हद्दि शास्त्र म्हणण्यापेक्षा, भारतीयातल्या लोकांना त्याचं जेवढं ज्ञान झालेलं आहे ते कुणालाही संबंध पृथ्वी लोकांत नाही झालं. आणि इतकं सांगोपांग आणि व्यवस्थित त्याचं सगळं काही त्यांनी वर्णन केल्यावर, आणि त्याचा जर शोधच जर हद्दिस्थानात लागला आहे तर त्याबद्दल तुम्ही मलाच मारायला उठल्यावर लोक तुम्हाला तरी काय म्हणतील इतिहासात? का काय हे वेडे लोक आहेत? थोडा वचिचार करा, आईचं समजावणं आहे. थोडा वचिचार करा. तेव्हा जरा डोकं थोडं उतरवा तकिडनं. म्हणजे पुढची गोष्ट सांगता येईल कि आत्मसाक्षात्कार म्हणजे काय?

मी आपल्याला सांगितलं आहे कि आपल्यामध्ये चित्तरासारखं चैतन्य भरलेलं आहे ते कुंडलनीच्या द्वारे. ते आपल्यामध्ये असतं. स ह ज म्हणजे स्वताःबरोबर असलेले जन्मतः. हि तुमची आई जी तुम्हाला जन्म देणार आहे ती तुमच्यातच देणार आहे. आपल्याला तिची माहिती नसते पण तिला आपली माहिती असते. तिला आपली ह्या जन्माचीच नाही तर जन्मजन्मांतराची सगळी तिला माहिती आहे. इतकंच नाही तर आपल्या शरीरामध्ये असलेले जतिकी काही दुखे आहेत. जतिके मानसिक ताप आहेत, जन्मजन्मांतरातले बुद्धीमध्ये जेवढे काही खोळंबे आहेत ते सगळं काही तिला माहीत आहे. ती फक्त वाट बघत असते कि माझा जर मारण मोकळा झाला आणि कोणी जर माझ्या मुलाला सांभाळून हा जन्म दिला तर मी त्या कार्याला तयार आहे. म्हणून त्या सुईणीच्या वाटेत ती बसलेली आहे. तिची वाट बघत ती बसलेली असते कि अशी कोणी शुध्द सुईण जर आली तर माझ्या मुलाला काही त्रास झाला नाही पाहिजे. तिचं सगळं समजणारी, तिच्या त्या मुलाच्या आतला सगळा भार कसा अगदी जपून सांभाळून त्या कुंडलनीला वर उठवेल अशी ती कुंडलनीसारखी तुमची आई वाट पाहते. हे मला माहिती होतं. पण तिला वरती आणायला एकच प्रश्न होता कि मधे एक पोकळी आहे त्याच्यामध्ये काय करायचं? त्या पोकळीला आल्याबरोबर ती कुंडलनी मागे येते. कुंडलनी कधीही दुसऱ्या कोणत्याही मारगांनी कधीही उठणार नाही. इडा आणि पिंगलाने कुंडलनी उठत नाही. काहीही करून कुंडलनी कधीही उठणार नाही. तुम्ही आईला प्रेम करायला काय करता? ती करतच, तुम्ही काय मारलं तिला तरी ती तुमच्यावर प्रेम करते आणि त्याच्यावर पुढे गेलेले म्हणजे लोक असं म्हणतात कि तुम्ही जर सेक्सनी वाढले तर कुंडलनी वाढेल. म्हणजे तुमच्या आईवर तुम्ही सेक्सचा आरोप करता म्हणजे आहे काय हे डोकं तुम्हाला? आणि त्यावर जर ती कुंडलनी चडिली आणि सितापली, म्हणजे ह्याच गोष्टीवर आपली आई चडिल, लक्षात येईल आपल्या. आईचा जर खून जरी केला, तिच्या नवऱ्याचा जरी तुम्ही खून केला तरी ती मानून घेईल पण तुम्ही जर तिच्यावर असा घाणेरडा आरोप केला तर तिच्या पावतिर्यावरच मुळी धक्का बसल्यामुळे ती चडिते. आणि ती चडिल्यामुळे आतून गरम त्या रागाच्या ज्या उठतात, त्या फक्त इडा पिंगलावर जाऊन बसल्यावर त्रास होतो. म्हणून कुंडलनीवषिणी जे लोकांना वाटतं कि कुंडलनीमध्ये आलं की आपण जळून जाऊ. जळणारच कारण तुम्हाला माहीत कुठे आहे, त्याची अक्कल पाहिजे. खरोखर कुंडलनी कधीही कुणाला जाळत नाही. ती प्रेममय तुमची आई आहे. चैतन्य स्वरूप तुमची आई तुमच्यात बसलेली तुमच्याबरोबर जन्मलेली आहे आणि तुम्हालाच पुन्हा जन्म देण्यासाठी [अस्पष्ट]. पण तिचं पवित्र तिचं गौरव, तिच्या गौरवाकडे लक्ष देण्याऐवजी आपण तिला इतक्या नम्र शरीरीला उतरवलेली आहे कि ती तरी काय करणार? आता ह्या कुंडलनी जागरणाने आत्मसाक्षात्कार घडतो असं पुष्कळांनी म्हटलेलं आहे म्हणजे आपल्याकडे लेखकांची असे लेखक आहेत ज्यांनी कधीही कुंडलनी कशाशी खातात ते जाणले नाही त्यांनी सुद्धा कुंडलनीवर लहिलंय. कुणाची तरी पुस्तक लायब्रेरीत बसायचं आणि लहिन काढायचं. त्याच्याबद्दल पूर्णपणे जो पर्यंत तुम्हाला काही अनुभव नाही त्याबद्दल तुम्ही लोहीता कसं? असं म्हटलं कि धर्माच्याबाबतीत कोणीही बोलू शकतं, म्हणजे हटिलरनी उठून उद्या धर्माच्या बाबतीत बोलला तरी कोर्टात त्याला खेचणार कोण? कारण धर्माच्या बाबतीत कोणीही बोलू शकतो. कोणताही मनुष्य धर्माच्या बाबतीत बोलू शकतो. त्याला कोणी धरत नाही कवि म्हणत नाही. तेव्हा वाटेल त्याने वाटेल ते बोलवं आणि ह्या आपण ते कोळून प्यावं एवढं आपल्यामध्ये ते बुद्धीचातुर्य आहे. आमहाला जर काही अनुभव आला नाही आत्मसाक्षात्काराचा तर आम्ही कोणालाही मानणार नाही हा पहिली ह्याची पायरी, आत्मसाक्षात्कार म्हणजे पार झाले पाहिजे. आत्मसाक्षात्कार म्हणजे तुम्ही नरिवचिारतेत उतरले पाहिजे.

म्हणजे मनुष्य आहे काय? मनुष्याचं जे मन आहे ते सारखं इकडून तकिडे, तकिडून इकडे धावतंय. त्या मनाला चालना येते ती वचिारांनी. जे वचिार आपल्या मनातून येत असतात त्याच्यावर सारखं हे मन तर्गत आहे. एक मनिटिसुद्धा ते वचिार थांबायला तयार नाही. तुम्ही जब्दसती थांबवायला गेलात तर तुम्ही परत समिपथेटीकवर [डव्या कवि उजव्या नाडीवर] जाता आणि त्याचा परलोकाशी संबंध होऊन तुमचा त्या भूतप्रेतांशी संबंध होतो आणि तुम्ही संधिदीला पावता. जब्दसती तुम्ही कशाही गोष्टीची केली कि असं होतं. तेव्हा वचिार, त्यांच्या पलीकडे जायचं तरी कसं? हा प्रश्न आहे. कारण वचिारांच्या पलीकडे फक्त चैतन्य आहे. आणि चैतन्याचं स्वरूप हे नरिंकार आहे. तेव्हा नरिंकारात जायचं कसं? आपलं लक्ष माझ्याकडे आहे कारण मी साकारात उभी आहे. पण समजा मी म्हटलं कि अरधवट तुम्ही मध्ये बघा. तुम्ही नाही बघू शकत. आतमध्ये चित्त जाणं कठीण का? कारण नरिंकारात चैतन्य असल्यामुळे त्याला आम्ही कसं आतमध्ये बघणार? म्हणूनच लोकांनी आधी नरिंकाराची स्वरूपे बनवून समिबॉल, प्रतीके बनवून ती सांगितली आहेत, बनवून नाही, आहेत ती, त्यांची होतात. ती आपल्याला दसितात वेगळ्या वेगळ्या चक्रांवरती, मी काल सांगितलं. पण ते सांगितल्याबरोबर लोक चिकटले त्या प्रतिकांना, त्याच्या मागच्या चैतन्याकडे जाऊन म्हणजे फुलातला मध घ्यायचा असला तर फुलांबद्दल सांगितले तर फुलांना चिकटले. मग म्हटले, नाही नाही हे काही जमलं नाही, म्हणजे त्याच लोकांनी मग दुसरा जन्म घेतला. मग त्यांनी असे धर्म स्थापन केले कि नरिंकाराबद्दल बोलू लागले. पण तेही का? मधाबद्दल बोललात काय कवि फुलाबद्दल बोललात काय, बोलाचीच भात बोलाचीच कडी, त्यांना काही अनुभव नाही. तर जर मध तुम्हाला एकत्र करायचाय तर तुम्हाला मधुर झालं पाहिजे हे साधं आहे. म्हणजेच तुमच्यात ती घटना घटली पाहिजे आणि तुम्ही त्या चैतन्याला जाणलं पाहिजे. जेवढं काही नुसत्या [अस्पष्ट..] तसंच गळून जाणार. जोपर्यंत प्रकाश येत नाही तोपर्यंत आपल्याला अंधारात पुष्कळ आकृती, प्रकृती दसितात. प्रकाश आल्याबरोबर हे सगळं काहीतरीच आहे म्हणून आपल्याला आपल्यावरच हसायला येतं. चैतन्यस्वरूप हे स्वतःच ज्ञानमयस्वरूप आहे. चैतन्याचं स्वरूप स्वतः प्रेमाच आहे. परमेश्वराचं प्रेम म्हणजेच हे चैतन्य आहे. आणि तेच प्रेम म्हणजे ज्ञान आहे. आईला एखाद्या मुलाबाबत कति माहिती असते? पण जन्मल्या बरोबर तिला इतकं प्रेम येतं कि तिला सगळं काही कळायला लागतं. लहान लहान मुली सुद्धा आया होतात, आणि आपल्या मुलांना कसं प्रेमानं ठेवतात? ते कसं काय ठेवतात? त्या प्रेमामुळेच. ज्या बाईने आपल्या नवऱ्याला कधी पाहिलं नाही लग्नानंतर ती त्याची इतकी एकनष्ट पत्नी होऊन राहते त्याला कारण प्रेम. तिला मग सगळं कळतं कि नवऱ्याला काय हवं, काय नको, काय आवडतं, काय दिलं पाहिजे, काय जेवायला पाहिजे, प्रेम असलं म्हणजे आपल्याला सगळं काही कळतं. चैतन्य हे प्रेमस्वरूप असतं, तरी ते ज्ञान आहे. प्रेमानं होणारं ज्ञान दोन्ही एकच असतं. जसा चंद्र आणि चांदणीचा संबंध आहे. कवि अर्थ आणि शब्दाचा संबंध आहे. तसाच संबंध आहे प्रेम आणि ज्ञानात. ज्ञानयोग ज्याला म्हणतात तो खरोखर प्रेमानेच घडतो आणि तोच प्रेमयोग म्हणजेच ज्ञान आहे. तेव्हा आपल्या हातून जेव्हा परमेश्वराचं प्रेम झरझर झरझर वाहू लागतं सार्या संसारात तेव्हा आपल्या हातून जेव्हा त्या लहरी वाहू लागतात तेव्हा आपल्याला ज्ञान कसलं होतं ते दुसऱ्याच्या कुंडलनीचं. आतापर्यंत आपलं लक्ष बाहेर होतं म्हणजे हे शरीर आहे तकिडे लक्ष होतं, म्हणजे मायेच्या आत मधनं वाहणारा जो चित्तर आहे त्या चित्तरावर होतं. तर आपण जोपर्यंत आतमध्ये जात नाही, जोपर्यंत आपण आपल्या आतमध्ये उतरत नाही तोपर्यंत त्या सूत्रावर आपले लक्ष कसे जाणार? जे सगळ्यांच्या आतून जात आहे. आपल्यापुढं आपलं लक्ष आहे जेव्हा आपण त्या सूत्रावर येतो लगेच आपल्यामध्ये सामूहिक चेतना आपोआप घटीत होते म्हणजे आपण काही करत नाही. आता तुम्ही असं पाहिलं असेल कि लहान लहान मुलंसुद्धा म्हणतात, "माताजी पार झाली." म्हणजे काही लोक नाही झाले पार म्हणजे इतके चडितात हो माझ्यावर. आता तर नाही झाले तर मी तरी काय करू? तुम्ही सांगा. मग काहीतरी लहिन मग काहीच्या काही लहिन पाठवतात माझ्याकडे. अहो नाही झालं, आज नाही झालं तर उद्या होईल, लहान लहान मुलं म्हणतात, कि नाही झालं तरी माताजी. अहो नाही झालं म्हणजे नाही झालं एवढंच. त्या सूत्रावर चित्त आपलं जातं ते दोन वचिारांच्या मधोमध्ये एक लहानशी जागा असते त्या वलिबातनं एक क्षणतः. क्षणाच्या एका थोड्याशा भागात कणासारखं ते आतमध्येच आहे. आणि तिथे गेल्याबरोबर त्या चैतन्यस्वरूपी परमेश्वराशी एकाकार होतं. ती खरीच गोष्ट आहे, खोट नाही. पण काहीचं नाही होत काहीचं होतं. पण सगळ्यांचं झालं पाहिजे म्हणजे काय राशनचं दुकान नाही. जसं आपण राशनच्या दुकानाला, आमहाला राशन का नाही देत? ते बरोबर आहे, तुम्हाला राशन का नाही दिलं? राशनचं दुकान नाही. प्रत्येकाची आपली आपली उत्क्रांती असते. ज्या माणसाच्या लक्षातच कधी आलं नाही कि या दुनियेच्या पलीकडे काही दुनिया असली पाहिजे कवि बोवा, ह्याच्यात काही राम वाटत नाही आता काहीतरी ह्याच्यापलीकडे दसितंय. अशा माणसाचं चित्त जथे जडातच घुसलेलं आहे अशा माणसाला रयिलाझेशन कसं होणार? असं पुष्कळशी लोकं मला सांगतात आमचं का नाही झालं मग ?तुम्ही आमचं का नाही केलं म्हणजे अगदी हातात बंदूक बडिक घेऊन खडेच आहेत. द्या आमहाला, रयिलाझेशन देतात कि नाही? हे जिवित काम आहे. आता तुम्ही एका झाडासमोर बंदूक घेऊन उभे राहणार हे बघ तू फळ देतोस कि नाही देत. तर तो नुसती त्याची पानं हलवेल. या तुम्ही उड्या या. जेव्हा घडायचं तेव्हा

घटीत होईल. जेव्हा व्हायचं तेव्हाच ते होणार. हे जिवित काम आहे. मेलेलं कार्य आपण म्हणू शकतो किंबुवा हे आमही चार वाजता तयार करून हयाचे आमही दहा तुमच्याकडे पाठवून देतो, बरोबर आहे. मशीनेनी होऊ शकतं. पण ते परमेश्वराची लहर आहे लागेल तर देईल नाही तर नाही देणार. हे जिवित कार्य आहे. हे जिवित जे घडायचं ते आपल्यामध्ये हेच होतं आणि तेच जिवित कार्य मनुष्य करू शकतो बाकी कोणतंही जिवित कार्य मनुष्य करू शकत नाही. एका बी मधून आपण एक झाड काढू शकत नाही. पण दुसऱ्याचा आपण रयिलाझेशन घडवून आणू शकतो. म्हणजे मधे उभे राहून ती जी शक्ती आहे ती आपल्यातून त्याच्यात घालून त्याला रयिलाझेशनचा अनुभव आपण देऊ शकतो. चैतन्य म्हणजे काय? चैतन्य म्हणजे इलेक्ट्रिसिटी आहे का? आहे, इलेक्ट्रिसिटीच आहे. त्याच्यामध्ये मॅग्नेटिझम आहे का? ते सुध्दा आहे. त्याच्यामध्ये लाईट आहे का? हो ते सुध्दा आहे. पण ह्या सर्व जडशक्तीच्या पलीकडे त्याच्यात जे आहे ते म्हणजे प्रेम. आता सायंटिस्ट [वैज्ञानिक] लोकांना प्रेम कसं समजवायचं ते मला काही सायन्सचे लोक म्हणजे इकडे तर हे इकडे भावकि लोक डोकं फोड करतात आणि तिकडे सायन्सची लोकं माझं डोकं फोड करतात. सायन्सच्या लोकांना प्रेम कसं सांगता येईल ते मला समजत नाही. कर्तीही मोठा सायंटिस्ट असला तरी त्याला आपल्या आईचं प्रेम कळत असलं तर त्याने ते सायन्समध्ये सांगावं.

जे चैतन्य सगळं काही जाणतं, ज्याला संबंध अंडरस्टॅण्डिंग असतं, संबंध समजतंय त्याला, जे संबंध प्लॅनिंग करत आहे, ही सगळी व्यवस्था करतंय, इतकी व्यवस्था बारीक आहे त्याची. जर तुमची आरुता खरी असली तर तुम्ही कसंना कसं करून माझ्याकडे पोहचाल. आता एक उदाहरणार्थ सांगते. म्हणजे दिसायला तुम्हाला वाटेल हे कसं काय माताजी म्हणताय, पण आहे असं खरंतर ज्ञानी. एक गृहस्थ आहेत, ते बेलापूरच्या तिथी राहत असत. त्यांनी माझ्याबद्दल ऐकलं आणि धावत मुंबईला आले. त्यांच्याजवळ पत्ता वगैरे हरवला, आमही तिथी राहत होतो. त्या सगळ्यांना विचारले की माताजी कुठे आहेत वगैरे तर नाक मुरडले सगळे. तर म्हणे, इथे अमुक माताजी, नाही नाही हे नाही. इथली माताजी आहे, ते तिकडे गेले ती माताजी आहेत, पण आमच्या माताजी कुठे आहेत? तर ते म्हणे "तीन दिवस मी असा भटकत राहिलो, वेड्यासारखा. मला समजेना, आता कसं तुम्हाला भेटायचं माताजी? काय करायचं? मग मी असं म्हटलं, माताजी आता तुम्हीच करा बरं माझी व्यवस्था आणि मी बस मध्ये बसले असताना अचानक तत्किंयात एक मनुष्य माझ्या शेजारी बसला त्याने तुमचा असा तो फोटो काढला. आणि त्यानं नमन केलं. पण काय हो ह्या माताजी कुठे राहतात?" म्हणे, "इथेच, हे जे आहेना हे इथेच उतरा तुम्ही, ह्याच्यासमोर असं गेला कि त्या गल्लीत माताजीचं घर आहे. तुम्ही जाऊन तिथी विचारा तुम्हाला." आणि मी जेवत होते. आणि ते धावत धावत आतमध्ये आले. "माताजी, मला तुम्ही सापडल्या." म्हटलं, "या" मी हात धुतला आणि तिथीच बसले आणि पटकन पार झाले. हे सगळं घडवलं कोणी? हे सगळे योगायोग, सगळे संबंध घडवले कोणी? पण ते त्यांचेच घडणार जे खरंच शोधतायत पण त्यांचे नाही घडणार जे नुसते शब्दांच्या जाळ्यात मला पकडायला बघतायत. हे लोक आपल्यापासूनच स्वतःची चाकरी करून स्वतःलाच ठगवत बसलेले आहेत. काही असं विशेष शहाणपण नाही. स्वतःचं शेपूट कापून माकडपणा करण्यात काही अर्थ नाही, असं एक आई म्हणून तुम्हाला मी समजावून सांगते. जर तुम्हाला हे नको असेल तर माझी काही तुम्हाला जबरदस्ती तर करताच येण्यासारखी नाही आणि नको असलं तर तुम्ही परत जावं. पण काही काही लोकांनी म्हणजे आजकाल असा बझिनेस घेतलेला आहे की माताजींना हाणून हे पाडलंच पाहजे कारण सकाळी इलेक्शनला उभ्या असतील का? कधी कधी तर मला हसायला येतं की, उद्या तुम्ही आपल्या आईला सुध्दा हाणून पाडाल. तुमचा काही ठिकाणा? कारण सगळ्यांमध्ये संचारलय ना राजकारण अखुळ!! अहो तुमच्या भल्यासाठीच, तुमच्या मंगलासाठीच, परमेश्वराने स्वतःची युक्त शिकविलेली आहे मला. ही आपण वापरून बघायची आणि जमली आहे, पुष्कळांना जमलेली आहे. आपल्या पुणे शहरातच मला पक्का आकडा माहिती नाही पण पहिल्या दिवशी अडीचशे माणसं पार झाली म्हणजे ही काय पुण्यभूमी आहे. आमच्या मुंबईला असा देखावा कधी दिसत नाही. मुंबईकरांनी कृपमा करावं. आणि मग मी मुंबईकरांना म्हटलं की आता मी पुण्यालाच येऊन राहते तर मग लगेच सपकपले सगळे, "हे काय माताजी, असं काय? आमही एवढी मेहनत घेतली." बरोबर आहे, पण ही पुण्यभूमी, मोठमोठाले भक्ते इथे जन्माला आले आहेत. मोठमोठाले संत आहेत ते. आता बुश शर्ट घालून आणि सूट बूट घालून आलेत म्हणून काय ते संत नाहीत? पुष्कळांदा लोक मला म्हणतात, "हे काय करता तुम्ही सकाळपासून ते संध्याकाळपर्यंत? कारण आमच्यातल्या ज्या बायका आहेत त्या नुसत्या कुलबाट पाठ ठेवतात पत्ते." तर त्यांना समजत नाही मी कुकरम कशाला करते. त्यांना मी सांगते की "मी संतांची सेवा करते." ते म्हणे, "संत कुठेत?" म्हटलं "आजकाल बुश शर्ट बशिर शर्ट घालून येतात, तुम्हाला माहिती नाही." तुम्ही संत आहात म्हणून आले. तुम्हाला महंत करायचंय. तुम्ही मोठे जीव आहात म्हणूनच तुम्हाला हे दर्शन होणार आहे आणि होत आलंय आणि होत राहील. आता मी इथं तुम्हाला पटवते काय आहे? की तुम्हाला हे होणार आहे. घ्या हो, घ्या हो घ्या. पण त्यातले असे थोडेच आहेत बरं का ते? अधिक बहुतेक लोक असेच आहेत की ज्यांना हवंय आणि ते काय आहे? तेच ऐकण्यासाठी इथे आलेले आहेत. तेव्हा असे जे थोडेसे आहेत त्याला विधिनसंतोषी म्हणतात असं मला वाटतं. अश्या लोकांनी थोडंसं आपलं डोकं शांत ठेवा आणि सगळ्यांच्या उद्धारसाठी एवढी धडपड करू नये!!! उत्तर सगळ्यांना मळिलं असेल. आता जे लोक खरंच आरत आहेत आणि जे शोधत आहेत, त्या परमतत्वाबद्दल पूर्णपणे आपण जाणून घेतलं पाहिजे. परमतत्त्व हवि चेतना आहे. आणि ही चेतना सर्वव्यापी आहे, सर्वगामी आहे, सर्वतद्रूप आहे. जडत शक्ती काहीही करत नाही. तिला चालना चेतनशक्ती देते आणि संबंध पृथ्वीची रचना त्या चेतनशक्तीमुळे होते. तीला आपल्याकडे शक्ती, हरीची माया आदी पुष्कळ गोष्टीने आपण संबोधित करत असतो. अशी पुष्कळशी नावं ती त्याला दिलेली आहेत. हे चैतन्य प्रत्येक मानवामध्ये कुंडलीच्या स्वरूपात वरीजमान आहे. आणि ते चैतन्य आपण रोज वापरत आहोत. आपल्या रोजच्या दैनंदिन कार्यक्रमात आपण ते वापरतो. पण त्याला परत भरण्याची कविता त्याला परत आपल्यामध्ये घेण्याची काहीही शक्ती कविता काहीही युक्ती आपल्याला माहित आहे?

एकच चेतना आहे. त्या अनेक नाही हे लक्षात ठेवलं पाहिजे. आपल्याला अशी कल्पना असते की चेतना अनेक आहेत. [अस्पष्ट] एकच आहे. एकच चेतनेतनं सगळं काही. मग ही चेतना आणि जड शक्ती, आदी जे काही संपूर्ण संसारात आहे ते सगळं एकत्र येऊन बीज रुपाने जेव्हा राहतं तेव्हा त्याला आपण ब्रह्मबीज म्हणतो. म्हणजे ब्रह्मामध्ये सगळं समावलेलं आहे. आणि त्या ब्रह्मातून नघाले चेतनाशक्ती, जड शक्ती आणि अवतारशक्ती अश्या तीन शक्त्या कार्य करीत आहेत. परत सगळी कार्य संपली की परत बीज रुपाने जसं काही एखादं बीज त्याच्यामध्ये संबंध त्याच्यातून येणार्या झाडांचा नक्शा असतो ते परत बघित जातात आणि एकच बजि, एकच बजि होऊन जातं. तसंच सगळं काही घडतं, घटीत होतं आणि परत एक बीजात होतं. परत परत स्पष्टी तयार झाली आणि त्यात मानव हा उभा झालेला आहे. आता मानवाला माणसाने उभं करुन इतकं सुंदर रुप दिलेलं आहे. आतून आणि बाहेरुन दोन्हीही. इतकी सुंदर कलाकृती बनवलेली आहे. ती अगदी फारच तयार अगदी त्याला म्हटलं पाहिजे मशीन. एखादा फारच सुंदर रेडिओ कविता फारच सुंदर टेलिव्हिजन त्याच्यामध्ये फारच क्लेरि लाऊडस्पिकर असेल त्याच्यामध्ये फारच सुंदर अश्या मशीन असतील त्या टॅप रेकॉर्ड करू शकतील अशा तऱ्हेची संबंध मशीन ह्या शरीरामध्ये परमेश्वराने करवून ठेवलेल्या आहेत. फक्त आता हे मेनला लावायचं प्रश्न आहे. तर ते कसं लावायचं? तेव्हा हे काही लावू शकणार नाही. परमेश्वर स्वतःच ते लावायला येत आहे. ते घडणार आहे घटीत होणार आहे आणि म्हणूनच ते सहज आहे. त्याच्यासाठी माणसानं काय करायला पाहिजे? आमही काय करायला पाहिजे? एका शब्दात काहीही करायला नको. पण असं मानवाला म्हटलं की त्याचा अहंकार जरासा दुखतो. काही करायचं नाही म्हणजे हे काय? तुम्ही काही करायचं नाही. ज्याला पोहता येत नाही तो जर बुडत असेल तर त्याने काही करायचं नाही. ज्याला पोहायला येतं त्यांनी फक्त काहीतरी मेहनत करुन त्याला वर आणलं पाहिजे. तेव्हा ज्याला पोहायला येत नाही त्यानं काहीही करायचं नाही. ज्याला पोहायला येतं त्यांनी मेहनत करायची आणि बुडणाऱ्याला वाचवून द्यायचं आणि त्यांनाही पोहायला शिकवायचं आणि मग त्यांना सांगायला काही कल्पना? आता पाहायचा नसतो जाणायचा असतो. आपण आत्मा झालो आहे हे कसं कळलं? कारण आपण साक्षी होऊन जातो. आतून आपण पोकळ होऊन जातो. ती आपल्या मनाची स्थिती होते. आपण साक्षी होऊन जातो. हे सगळं नाटक आहे. हा सारा संसारात उगीचच आपण [तोड दुखतंय-अस्पष्ट]. हे सगळं नाटक आहे. आपलं लहान मुलांना बघितलं की तुम्हाला कळेल. लहान मुलांना साक्षीत्व असतं. आणि ते साक्षीत्वावर राहतात. त्यांना काही वाटत नाही. त्यांना इच्छा झाली की सांगतील हे काही तुम्ही काही हा मेळावा केलेला आहे, हे काहीतरी नाटक चाललेलं आहे. त्याच्यात ते रमणार नाही. तेव्हा जसं एखादं नाटक बघता बघता आपल्याला वाटत आपणच शिवीजी, तलवार बलिवार सजून आपण असे खडे होत, उभे राहिलो. होतं कधी कधी काही काही लोकांचं. फार अगदी नाटकात रमले असे. मग काय तर, अहो हे नाटक आहे. आमही इकडे बसलो. आता नाटक संपलं, आता घरी जा. पुष्कळ बायका रडतात बडितात. आपण पाहीलंय, नाटकात पुष्कळांना रडायला सुध्दा येतं. ते नाटक आहे पण आपण विसरतो की हे नाटक आहे. ती माया आहे. ते नाटक चालतंय आणि कळतंय आपण नाटक बघत होतो. हे आपोआप

नरिचरिता येते म्हणजे विचार येत नाहीत. आणि हातातनं व्हायबरेशुन्स थंड थंड जाऊ शकतात. थंड थंड लक्षात ठेवा. गरम जर कुणाला व्हायबरेशुन्स आले, त्याचा अर्थ असा आहे की माझे जे प्रेमाचे व्हायबरेशुन्स जातात त्याच्या विरिधात आहेत तुमचे व्हायबरेशुन्स. तुमचे नाही. ते कुणया दुसऱ्याचे आहेत. तुम्ही नाही करणार. तेव्हा ते हळूहळू थंड होत जातात आणि एकदम थंड होऊन जातात. तेव्हा थंड थंड हातातनं व्हायबरेशुन्स जातात आणि दुसरा माणुस जो आपल्या समोर असतो, त्याच्यावर वेगळ्या वेगळ्या तऱ्हेचे व्हायबरेशुन्स जाणवतात. हे एकदम होतं म्हणजे एखादा लहान मुलगा पार झाला की त्याला लगेच उभं केलं आणि त्याला सांगितलं की सांग तुझ्या हातात येतंय की जातंय? तो सांगेल माझ्या हातात व्हायबरेशुन्स येतायेत. येताहेत म्हणजे मनुष्य पार झालेला आहे. [अस्पष्ट] सहस्तरार सुटलं पाहिजे, हे बंद झालंय. कुंडलीनीचं जोपर्यंत सहस्तरार चालत असतं म्हणजे आता कबीरदासनीच लहिलिय, कबीर साहेबानी म्हटलंय की, शुन्य शिखर ते अनहद बोले म्हणजे अनहद बोलत असतात तेव्हा पार नाही. अनहद जेव्हा संपला तिथी, सुटला, सगळं बोलणं संपलं तिथी मनुष्य पार झाला. तेव्हा त्याला आत्मसाक्षात्कार झाला. आता माताजी ह्याच्यात आत्मसाक्षात्कार काय झाला? कारण आत्मसाक्षात्कलही आपल्याला काही कल्पना? आत्मा पाहायचा नसतो जाणायचा असतो. आपण आत्मा झालो आहे हे कसं कळलं? कारण आपण साक्षी होऊन जातो. आतून आपण पोकळ होऊन जातो. ती आपल्या मनाची स्थिती होते. आपण साक्षी होऊन जातो. हे सगळं नाटक आहे. हा सारा संसारात उगीचच आपण [तोड दुखतंय-अस्पष्ट]. हे सगळं नाटक आहे. आपलं लहान मुलांना बघितलं की तुम्हाला कळेल. लहान मुलांना साक्षीत्व असतं. आणि ते साक्षीत्वावर राहतात. त्यांना काही वाटत नाही. त्यांना इच्छा झाली की सांगतील हे काही तुम्ही काही हा मेळावा केलेला आहे, हे काहीतरी नाटक चाललेलं आहे. त्याच्यात ते रमणार नाही. तेव्हा जसं एखादं नाटक बघता बघता आपल्याला वाटत आपणच शिवीजी, तलवार बलिवार सजून आपण असे खडे होत, उभे राहिलो. होतं कधी कधी काही काही लोकांचं. फार अगदी नाटकात रमले असे. मग काय तर, अहो हे नाटक आहे. आमही इकडे बसलो. आता नाटक संपलं, आता घरी जा. पुष्कळ बायका रडतात बडितात. आपण पाहीलंय, नाटकात पुष्कळांना रडायला सुध्दा येतं. ते नाटक आहे पण आपण विसरतो की हे नाटक आहे. ती माया आहे. ते नाटक चालतंय आणि कळतंय आपण नाटक बघत होतो. हे आपोआप

घडतं. तुम्हाला सांगाव नाही लागत की हे ऍज इट इज [जसंच्या तसं] घडतंय की आम्ही जेव्हा हे नाटक बघतो. नाही नाही तसं नाही. ते झालं पाहजि. आपोआप होतं. साक्षरित्व येतं. अंतरंगामध्ये साक्षरित्व येतं.

आता कालच एका मुलीने मला प्रश्न विचारला, किंमि आपल्या नीती आणि अनितीचं काय होतं? अहो आपल्याला काय नीती आणि अनितीचे जे धडे मिळालेत, ते मानवाने आपल्या डोक्यातून बनवलेलं आहे. कारण त्यांना राज्य चालवायचंय? खरसिताला तुम्ही कुरसावर टागलं. ते कोणच्या नीतीत बसलं? सीतेला तुम्ही जंगलात पाठवली ते कोण ते आले तेव्हा सगळे तथि बसले होते एवढे मोठे? मी आजही विचारते की त्या धोब्याच्या सांगण्यावरून त्या सीतेला तुम्ही वनात पाठवली तेव्हा कोणाला बोलायला झालं नाही? सांगायला झालं नाही? हा कुठली नीती? मोठे मोठे धर्मोपदेशक उभे आहेत. ह्यांची ही नीती कुठली आहे मला समजत नाही. नीती म्हणजे काय आणि अनिती म्हणजे काय हे देवाला माहिती, आपल्याला काय माहिती? आपण आपल्या मनाने कशाला नीती समजतो? एखाद्याला छळणं ही असणार. पण साक्षात्कारी मनुष्य कधीही कुणालाही कधी छळू शकत नाही. त्याला कारण असं आहे की सर्व आपल्या शरीराचे अंग आणि प्रत्यंग आहेत असं वाटू लागतं. मी काय माझ्या बोटाला छळील का? जेव्हा तुम्ही माझी बोटच झाला. माझे हातच झाला तर मी काय माझ्या हातालाच मारायचं कि काय? म्हणजे इतके मूर्ख कोणीही नाही. साक्षात्कारी मनुष्य प्रेमात पूर्णपणे वरिधळतो. मग त्याला लोक असंही म्हणतात की, आपल्याकडे सगळ्यांना फार समजतं जास्त. तर असंही सांगतात की माताजी तुम्ही प्रत्येकाला काय हो एवढा साक्षात्कार देता? म्हणजे आता त्यांनी वापरलं काही वाईट गोष्टींसाठी तर? म्हटलं कशासाठी वापरणार? तुम्ही व्हायब्रेशन दिल्याबरोबर दुसरा मनुष्य त्याची तबबेत बरी होते. त्याला बरं वाटतं. हलकं वाटतं. झोप नसेल येत तर झोप येते, कवि जागृती येते, कवि पार होते म्हणजे ह्यांच्यातलं कोणतं वाईट आणि चांगलंय ते मला सांगा. दुसरं तुम्ही काही करू शकत नाही. तुम्ही म्हटलं की कोणाला शाप देऊया, तर ते जमायचं नाही मुळी म्हणजे शाप देणार कुठून?

आता गायत्रीमंत्राबद्दल कुणीतरी विचारलेलं आहे, गायत्रीमंत्र कवि असे आणखीन पुष्कळ मंत्र आहेत. सावत्त्रीच सुद्धा फार, काल मी सांगितलेलं आहे त्याच्यावर. हे सुर्य नाडी वरचं काम आहे. सुर्यनाडीने गायत्रीमंत्रांनी मनुष्यामध्ये सूर्यासारखी तेजस्वित्ता येते. [अस्पष्ट..] आपल्याकडे पुष्कळश्या ऋषीमुनींनी लोकांना शाप दिलेला आपल्याला माहिती आहे. हे शाप द्यायची शक्ती त्यांच्यात गायत्री मंत्रामुळे आलेली आहे. गायत्री मंत्रापेक्षा कलियुगामध्ये भगवती मंत्र घेतलेला बरा. ही सगळ्यांची आई आहे. गायत्री काय, नं सावत्त्री काय, नं डाकनी काय, नं शेखनी काय! सगळ्यांची आई फक्त भगवती आहे. तेव्हा दुसऱ्यांना अगदी होरपळून टाकण्याची शक्ती घ्यायचीच का आपण? तेव्हा गायत्रीमंत्र म्हणायचा का नाही? म्हणाना काही हरकत नाही आम्हाला. त्याचे मग जे उपदव्याप आहेत ते सहन करायलाच पाहजित. सुर्यनाडी कवि चंद्रनाडी, जलि ईडा कवि पणिला म्हणतात त्याच्यावरती मला काम करायचं नाही. ज्यांना करायचंय ते करतच राहू देत, आणि करतीलच. कतिही सांगितलं तरी ते तथिच बसणार आहेत. तेव्हा त्यांना करू दे. ज्यांना त्यांच्याकडे जायचं आहे त्यांनी खुशाल जाऊन आपल्या संबंध चक्रांना ठिकीणार लावावं. आणि मग मात्र माझ्याकडे येऊ नये. कारण नंतर तुमची सगळी चक्र तुटल्यावर ह्या मंत्रांच्यामुळे मी काही त्याला नमिति नाही. जर तुम्ही कुणाला जर कधीही शाप दिला तर तो शाप तशाचा तसाच तुमच्याजवळ परत येणार आहे. ती पॅरबोलिक मुव्हमेंट [परवलयिक/वक्राकार होणारी हालचाल/अंडाकृती] म्हणतात. त्याच्यावरती आणखीन आता नवीन पुष्कळ प्रकारच्या [अस्पष्ट..]. प्रत्येक गोष्ट ही सरळ जाते पण पॅरबोलिक जात नाही. म्हणजे ज्या स्थितीत नथिते तथिच येते. आता मी हे फार जुने तत्व [अस्पष्ट..]. तेव्हा शवि आणि शक्ती. शक्ती आपण जर पाहिली तर भगिच्याखाली शक्तीस्वरूप पॅरबोलिक आहे. ती एका बटुपासुन नथिता नथिता त्याच बटुत परत येते. जर तुम्ही कुणाला शाप दिला तर तो शाप परत तुमच्यावर [अस्पष्ट..] त्यावेळी तो गायत्रीमंत्र तुम्हाला सोडणार नाही. म्हणून फक्त प्रेमाचा संदेश पाळावा. म्हणजे माझ ऐकायचं असेल तर. नंतर पार झाल्यावर मग कोणताही मंत्र म्हटला तर त्याचा अर्थच वेगळा येईल. म्हणजे कनेक्शन लागतं ना. पार व्हायच्या आधी फक्त आपल्या आसपासच्या लोकांवर आपण प्रेम केलं की नाही ते बघावं. त्याबद्दल मी पहिल्या दविशी सांगितलं होतं की ज्या माणसाला प्रेम करता येत नाही त्याला आत्मसाक्षात्कार होणार नाही. घरातच वधिया बसवून रात्रंदिवस ज्याला ती बाई टोचत असेल कवि एखादा पुरुष अशा माणसांनी इथे येऊ नये. अशा छळणार्या लोकांना परमेश्वर छळेल. का छळणार नाही? का छळू नये?? तो बसलेला आहे सगळ्यांना बघायला. जे लोक आत्म्याचे दीन आहेत त्यांना सगळीकडे बघतो आणि जे लोक दुसऱ्यांच्या आत्म्याला खातात त्यांनी साक्षात्काराची स्वप्नं ह्या जन्मात तरी बघू नये. आधी आपल्या घरी जाऊन आपल्या आसपासच्या लोकांना बघून तेवढं तरी लक्षात घ्यावं की आपण कुणाचा छळ करत नाही. [अस्पष्ट..] इतके छळवादी असतात. [अस्पष्ट..] जोपर्यंत आपल्या शक्तिंचा त्राण पूर्णपणे नथित नाही तोपर्यंत त्यांना प्रेमच करता येत नाही. त्यांच्यापासुन ही परंपरा सुरू झाल्यावर मग आपण तेच कार्य करतो. पण असल्या तऱ्हेचे लोक असल्या गुरुकडे जावेत.

आमच्याकडे फक्त प्रेम करणे शकियण्यात येतं. आणि त्यांना प्रेमच येतं आणि ते सुद्धा परमेश्वराचं प्रेम, अनंत चैतन्यस्वरूप प्रेम आहे. जे अनन्य आहे. ते अनंत आहे. अनलमिटिड. आपण जेव्हा आपल्या आईला, बहिणींना, ह्यांना, त्यांना प्रेम करतो तेव्हा ते [अस्पष्ट..] अंताला आपल्या अंतामध्ये घालून आपण त्याचा अंत करतो. लमिटिड लव्ह इज जस्ट ऑपॉसिट ऑफ डिविहाईन लव्ह [मर्यादित प्रेम हे परमेश्वरी प्रेमाच्या विरुद्ध आहे] अशा माणसाला हि माझी मुलगी आणि ती त्याची मुलगी असं दिसत नाही. पण हे एकदम त्या क्षणी होतं, ज्या क्षणी फक्त नरिविचरिता येते. त्या क्षणी फक्त नरिविचरिता येते आणि हातातून व्हायब्रेशनस येत असतात. आणि आत मध्ये शांत वाटतं. जो मनुष्य बरेच दविसात झोपू शकला नसेल तो घरी जाऊन घोंड वळिऊन, आपल्या मुलीच्या लग्नानंतर जसे लोक झोपतात तसंच झोपतो. झालं, गंगेत घोडं न्हालं. अशी त्याला भावना येते. त्याला असं वाटतं की डोक्यावर जे मी ओझं घेऊन चालत होतो ते थपकन खाली पडलं. हि भावना आल्यावर तो बेसुमार झोपतो. काही काही लोक तर मी पाहिलेले आहेत, जे अगदी चार वाजता उठून सगळं आनंदीक बनिहीक करत बसतात ते लोक आपले व्यवस्थिती अगदी आतमध्ये असतात. [अस्पष्ट..] अश्या लोकांची तब्येत [अस्पष्ट..]. ते कुणाची तब्येत सांभाळत बसत नाही. आपल्या तब्येतीबद्दल ते कुणाला दुःख देत नाही. कुणी त्यांना दुःख देऊही शकत नाही, कारण ते काही घेऊही शकत नाही. तेव्हा अशा वेळेला फक्त नरिविचरिता येते आणि त्यानंतर नरिविकल्प. नरिविचरितानंतर नरिविकल्प आल्याशिवाय माणसाने आपल्याला सेल्फ रिलेझिज्ड मी झालो रे झालो असा [अस्पष्ट..]. नरिविकल्पतेचा अर्थ असा आहे की आपल्या चैतन्याबद्दल आपल्याला काहीही शंका राहत नाही. ह्या हातातून वाहत, लोकांना बरं करतं. हे देऊन देऊन मनुष्य वसिरतो [की] आपण फार श्रेष्ठ आहोत, अशी आपल्याबद्दल जेव्हा कल्पना होते तेव्हा त्याला मी नरिविकल्प म्हणते. मग अशी माणसं माझ्याकडे येऊन मला सांगतात, "माताजी बघा माझं सहस्त्रार बघा, इकडे बघा [अस्पष्ट..]" म्हटलं की "मी आणि माझी कुंडलिनी [अस्पष्ट..] असते तर हे दिसायला लागलं रे लागलं की नरिविकल्पता सुरू होते."

पण त्याच्या आधी [57:46..अस्पष्ट..58:03] जे आहे ते असंच आहे. ते असंच आहे, वास्तविक असंच आहे. असंच ते दुसरं काही होत नाही. लोकांना वाटतं, अहो आमचा आत्मसाक्षात्कार झाला [58:16..अस्पष्ट..58:38] मी त्यांना असं स्पष्ट शब्दात सांगते, अहो आत्मसाक्षात्कार म्हणजे [58:42..अस्पष्ट..59:04] नरिविचरिता येते आणि मग नरिविकल्प येतो. आणि त्याच्यातून मनुष्य सोहम स्थितीला येतो म्हणजे त्याबद्दल संबंध [अस्पष्ट..] त्याला काही धरत नाही त्याचा काही पकडत नाही तो कशाला धरत नाही [59:23..अस्पष्ट..रक्ति जागा..अस्पष्ट..1:01:06] तरी त्याच्यात पुष्कळ नावं आहेत. [अस्पष्ट..] चैतन्यचं अंधाराचं सारखं भांडणच चालू आहे मुळी. [अस्पष्ट..] भांडण चालू आहे. [अस्पष्ट..] म्हणजे ह्या संबंध संसारांतलं जेवढं एलमिट्स [मूळ तत्वे] आहे, पाणी आहे, हे आहे, त्याच्यात [अस्पष्ट..] लोक असं म्हणतात अहो एवढा मोठा तो, आणि कृष्ण कसा [अस्पष्ट..], ते सगळं नाटक आहे. ते नाटक चालू आहे. ज्यांनी [अस्पष्ट..], श्री कृष्ण एवढे मोठे [अस्पष्ट..] त्यांच्याबद्दल काय सांगायचं? [अस्पष्ट..] ते नाटक होतं, आणि नाटक करण्यासाठी [अस्पष्ट..]. महाभारत झालं नसतं तर आपण कोणाला जाणलं असता का? म्हणून हे सगळं नाटक [अस्पष्ट..]. [अस्पष्ट..] नाटकामध्ये बसून [अस्पष्ट..]. त्या गोष्टीला [अस्पष्ट..] आपली तयारी फक्त [अस्पष्ट..] मी आज आहे, फक्त मी आज आहे, मला पुढे काही जाणायचं नाही. करम [अस्पष्ट..] तुम्हाला जर टेलिविजन पाहायचं, मी बक्षिस दिला तुम्ही उगाच काय मला इंजिनीरिंग विचारणार आहात का? [अस्पष्ट..] इंजिनीरिंग आहे त्याच्या मागे फार मोठं टेक्निक [अस्पष्ट..] पुष्कळ लोक म्हणून ते करताहेत. आणि पुष्कळ [अस्पष्ट..] तरीसुद्धा एक गोष्ट नरिविवाद आहे, [अस्पष्ट..] काही गरज नाही. आधीची जी [अस्पष्ट..] ऐकून घ्या, टेलिविजन बघून घ्या. [अस्पष्ट..] मग तुम्ही जर त्याचे इंजिनीअर बजिनीअर झाले तर चांगली गोष्ट आहे, त्याच्यात डोकं दुखी कशाला? जर हवं असला तर घ्या. भूक लागली असेल तर लगेच जेवायला बसा. [अस्पष्ट..] तेव्हा आत्मसाक्षात्कार त्याच्यासाठी काहीही करायचं नाही, एखाद्या लहान मुलासारखं अबोध [अस्पष्ट..] ती गणेशाला [अस्पष्ट..] कारण काय लहान मुलासारखा आहे. आपल्याला लहान मुलासारखं होता येत नाही. आपण म्हणजे आपलं डोकं फार आहे नं हे. आपण आपल्या बुद्धीने आपल्याला ठकवत असतो हे त्यातलं आणखीन वशिष. आपणच आपल्या मागे लागून आपल्या डोक्याला अश्या कल्पना वगैरे देत असतो आणि अश्या गोष्टी सांगत असतो की त्यांनी आपण जे ठकतोय [अस्पष्ट..]

तेव्हा ज्यांनी ज्यांनी आज जे प्रश्न विचारलेत त्यांना एवढाच मला एक प्रश्न विचारायचा आहे, की ह्याचा लभ्यांक काय? [अस्पष्ट..] तुम्हाला हवंय काय? स्वतःकडे लक्ष द्या. ह्याच्यात तुम्हाला मिळवायचं काय आहे? नदिन आपला स्वारथ तरी घ्या आता. स्वारथ म्हणजे स्व चा अर्थ जर तुम्हाला मिळाला तरी साक्षात्कार झाला. जसा होतो तसाच आहे. त्याबद्दल कुणीही काहीही लहिलेलं असलं तरी ते नाही ते नाही. पुष्कळ लोकांना गप्पा मारण्याची पण सवय आहे. असे लोक पुस्तकसुद्धा फार लहितात. त्याला आपण भाडू म्हणतो. ती पुस्तकं नाही. [अस्पष्ट..] वेद वाचतो काय? चांगली भाषा एखाद्या माणसाला येते म्हणुन तो जाणता नाही. ओळख आहे. [अस्पष्ट..] आपल्याला आपली ओळख पटवायची असली [अस्पष्ट..] तर अश्या माणसाची सुद्धा ओळख आहे. आणि माझ्याजवळ इतकी सरळ सहज ओळख असणार,

अश्या तरहेचा मनुष्य जेव्हा माझ्या पुढे येतो कवि माझ्या दृष्टीपथात येतो तेव्हा कवि कुठे तरी [अस्पष्ट..] मी डॉक्टर साहेबांना दाखवलय माझ्या [अस्पष्ट..] जोरात गरगर फरितं [अस्पष्ट..] आणतियाला [अस्पष्ट..] तेव्हा हे प्रश्न थोड्या वेळाने [अस्पष्ट..].

आता सगळ्यांनी माझ्याकडे असा थोडासा हात [अस्पष्ट..] तर त्याची प्रचिती घेऊ. नंतर इथे आता इतकी मंडळी [अस्पष्ट..] त्यामुळे सगळ्यांनी समजून घेतलं पाहजिं कि ते काही [अस्पष्ट..] करणार नाही. पण प्रचिती होऊ शकते सगळ्यांना. सगळ्यांनी आता माझ्याकडे हात करा. ते पांच दहा मिनिटांचे काम आहे. ती कुंडलीनी [अस्पष्ट..] तर आपलं रजिस्ट्रेशन झालं तर आपल्या हातातून थंड थंड वारं येतं थंड थंड आण डोक्यामध्ये ती नरिवचिरिता. बाहेर [अस्पष्ट..] आण डोक्यावर जर हात ठेवला तर इथे काहीही [अस्पष्ट..] ते बघून घ्यायचं जर [अस्पष्ट..]. तर आपण डॉक्टर साहेबांनी सांगितल्याप्रमाणे राजवाडे [अस्पष्ट..]

राजवाडे साहेब हे सुध्दा एक फार मोठे परम भक्त [अस्पष्ट..] परम साधु [अस्पष्ट..] आण डॉक्टर साहेब सुध्दा फार मोठे आहेत. त्यांचा मोठेपणा त्यांना अजून [अस्पष्ट..] माहीती नाही. आता ते कदाचित आपल्याला कधीच मोठं म्हणू शकणार नाही कारण त्यांचा अहंकारच सुटलेला आहे तेव्हा कति त्यांची डोकी खराब केली तरी डोकी खराब होणार नाहीयेत. कारण ती फार मोठी मंडळी आहेत. फार मोठी संतमंडळी आहेत. आण परमेश्वरावर फार मोठा दावा आहे त्यांचा. तेव्हा ते जे हे कार्य करत आहेत त्याच्यावर सगळ्या देशांचा अमृताचा वर्षाव होतो आहे. [अस्पष्ट..] त्यांच्याशी जेलसी वगैरे करायची म्हणजे मुखपणा आहे. तेव्हा [अस्पष्ट..] त्यांच्याकडून मदत घ्या. ते तुम्हाला सांगतील तुम्ही पार झाले आहात कि नाही. त्यांना माहिती आहे. [अस्पष्ट..] तीन वर्षाचा मुलगा सुध्दा नाही होत पार. हे होतं. पुष्कळदा असंही असतं कि एखादा फार आपण भक्त समजतो तो मनुष्य पार [अस्पष्ट..] आण एखादया माणसाला फार वाईट समजतो [अस्पष्ट..] काही नाही आतलं अंतरंग कुणी पाहिलंय [अस्पष्ट..] स्वतःला वाईट समजायचं नाही [अस्पष्ट..] तुम्ही सगळ्यात सुंदर कलाकृती आहात. हजारो फुलं जरी मानवाच्या पायावर घातली तरी एका माणसाची सर त्याला येनार नाही. संबंध नंदनवन जरी त्यांच्या [फुलांच्या] पायावर घातलं तरी एक माणूस तयार होऊ शकनार नाही. इतकं सौंदर्य माणसामध्ये आहे. इतकं ते गौरवपूर्ण आहे. त्याला फक्त जाणलं म्हणजेच आपल्याला कळतं कि आपण कति तरी चुका करत होतो जेव्हा आपण आपल्यापासूनच दूर पळत असतो. मग मनुष्य कधी बोर होत नाही आपल्या आनंदात असतो. आण ते सर्व धर्मांनी. कुठल्याही धर्मांनी असं सांगितलं नाही आम्ही [अस्पष्ट..] तुम्हाला राख काढून देऊ कवि आम्ही तुम्हाला बांगड्या काढून देऊ, कि तुम्हाला अंगड्या काढून देऊ, तुम्हाला आम्ही नारळ घालु असं कोणत्याही धर्मात लहिलेलं नाही. त्या सर्व धर्मात सांगितलेलं आहे

[अपूर्ण]

[1975-01-21, Teen Shaktiya](#)

21 जानेवारी 1975

Teen Shaktiya

Talk to Sahaja Yogis

Mumbai (India)

Talk Language: Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

[Marathi Transcript - Soundcloud track: 1975-0121 Seminar Mumbai (Marathi), from 18:13 to 21:00]

ते ही अत्यंत दुःखी लोक आहेत. रडत असतात सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत. अन्न पचत नाही त्यांना. काय फायदा! जथे खायला नाही ते रडतात, ज्यांना खायला आहे ते ही रडतात. आत्महत्या करतात. जे आजारी आहे ते रडतात, जे आजारी अस्सल आहे. आम्ही अस्सल द्यायला आलो आहोत. तुम्ही काय नकली गोष्टी मागता आमच्याकडे. तब्येत बरी नाही ते ही रडतात. काय सुरू आहे? सगळा वेडेपणा आहे. मागायचं तर ते मागा जे करून द्या. अमकं ठीक करून द्या. तमकं करून द्या. अरे, होईल ते. त्याचं काय! अस्सल माल घ्या आधी. त्याचे मूल्य नाही. अरे संसारात सगळ्यात महत्त्वपूर्ण तेच आहे. ते मळिल्याश्रयाय आनंदच मळिणार नाही. काहीही बाकी सगळं व्यर्थच ठरतं. आता परसिसारखे जे आहे ते मागा. असे मागणारे असते, तर देणारे आम्ही आहोत इकडे बसलेले, पण आहेत कुठे मागणारे? आईला मागतिलं तर वशिष्ठच मागायला पाहजि. असलं कसलं काय मागायचं! भाडोत्री! सगळी कमाई देऊन टाकू तुम्हाला. मागा तर खरी. सगळी पुण्याई तुमच्यासाठी लावून टाकू पणाला. उभे तर रहा! तुमच्या चरणावर येऊन पडलो तरी तुमच्या लक्षात येणार नाही. ही केवढी तळमळ आतून आहे. समजलं पाहजि. कळेल का? ध्यानात जायचं आहे प्रेमाने. सगळे प्रेमाचे खेळ आहेत. अगदी शांतपणे डोळे मटायचे. काही करायचं नाही. स्वतःचं, जे तुमच्यातलं आहे, ते अगदी वर आहे.

1975-01-22, Bholepana ani nirvicharitecha killa

22 जानेवारी 1975

Bholepana Ani Nirvicharitecha Killa

Talk to Sahaja Yogis

Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

[Marathi transcript ver 1]

भोळेपणा आणि निर्विचारीतेचा कलिला मुंबई, २१ जनवरी १९७५ काल भारतीय वदिया भवनमध्ये परमेश्वराच्या तीन शक्तीबद्दल मी सांगतिले होते आपल्याला. पुष्कळ लोक असे म्हणाले, की आमच्या डोक्यावरून गेले. तेव्हा हृदयातून जाणारे काही तरी सांगायला पाहजि. डोक्यातून काही आतमध्ये खरंच घुसत नाही. जे लोक फार मोठे शास्त्रज्ञ, शकिलेले, सुशिक्षित आणि आचार्य वगैरे आहेत, त्यांच्यामध्ये सहजयोग घुसत नाही. असे मी पुष्कळ वेदिवान पाहिले आणि एक साधारण मनुष्य ज्याला धड कपडा नाही, खायला नाही अशा माणसामध्ये सहजयोग सहजच घुसतो. शिक्षणाने परमेश्वर जाणता येत नाही. असे म्हटल्याबरोबर सगळे शिक्षणाचे अधिकारी मला मारायला उठतील. शिक्षणाने संसारातील सर्व लौकिक गोष्टी जाणता येतील. पण परमेश्वराच्या कार्याला जाणण्यासाठी दुसरे मार्ग पाहजित. दुसरे गुण पाहजित. पैकी मुख्य गुण म्हणजे भोळेपणा. ज्याला इंग्लिश भाषेमध्ये इनोसन्स म्हणतात. लहान मुलांमध्ये असतो बघा भोळेपणा. काही काही मोठी माणसेपण फार भोळी असतात हो! ठगविली जातात ती. अशा लोकांना लोक त्रासही जास्त देतात. छळतातही फार ! म्हणूनच सगळ्या संत लोकांना फार छळलंय या जगाने आणि आज ही छळताहेत. याचेच रडू येते कधी, कधी. आपण जी मंडळी पार झालात ती सुद्धा संत मंडळी आहात. संतच नव्हे तर देवता स्वरूप आहात. आज देवतांच्या ठिकाणी तुम्ही आलात. हीच देवता हेच ते देव ज्यांचे वर्णन आपण पुराणात वगैरे वाचले असेल. हे देव जागवले गेलेत आपल्यामध्ये. हे देवपण आलेले आहे आपल्यामध्ये. तेव्हा आ देवपणामध्ये भूते ही पगि घालणारच! आणि तुम्हाला त्रास देणार. देऊ देत. कुठवर त्रास देणार? जथिपयंत त्यांची मर्यादा आहे. त्यांची मर्यादा फक्त तीन आयामात, तीन डायमेंशनमध्ये चालते. म्हणजे जे काही लौकिक आहे तकिडे. फार तर तुमच्या शरीराला अपघात करतील. करू दे. शरीर हे नश्वरच आहे. तुमच्या मनाला दुखापत होईल, होऊ दे. पण तुम्हाला बालेकलिला दलिला आहे मी, दाखवलेला आहे मी. जो तुमच्याच आतमध्ये आहे. तो म्हणजे निर्विचार स्थिती. थॉटलेस अवेअरनेस. तुम्ही जर त्या कलिल्यात बसलात तर कोणाची हमिमत नाही तिथे पाय ठेवायची! हे लक्षात ठेवा. पण त्या कलिल्यात बसण्याची सवय लावली. पाहजि. श्रीकृष्णाला रणछोडदास म्हणतात. रणछोडदास म्हणजे दुसरे तसे काही नसून या सगळ्या दुष्टांचा मारा चुकवून आपल्या बालेकलिल्यात शरिला तो. म्हणून त्याला रणछोडदास म्हणायचे आणि हे सगळे बसले बाहेर बोंबलत. बऱ्याच काळ्या वदिया सुरू झालेली आहे हे आपल्याला माहिती आहे. घाणरेडे लोक, घाणरेडे प्रकार करीत आहेत हे आपल्याला माहिती आहे. ते तुम्हाला त्रास देतात हे मलाही माहिती आहे. छळतात. करून, करून करणार काय ? आम्ही बालेकलिल्यात आल्यावर बघून घेऊ म्हणावे. पण तुम्ही आपला बालेकलिला वसिरलेला नाहीत. हे संरक्षणाचे स्थान कधीही मानवाला लाभलेले नव्हते. ते आज महामुश्कलीने तुम्हाला मिळालेले आहे, त्याचे दार उघडलेले आहे त्याच्यात बसा. बघते कोण तुम्हाला

छळते आहे आणि कोटून तुम्हाला हे आजार होणार. या बालेकलिल्यात तुम्ही बसले पाहजि. घरची घरची सगळी मंडळी वरीधात असली तरी त्यांच्या डोक्यावर टचिचून बसले पाहजि. काय करता तुम्ही आपचे बघू या! सारा समाज जरी तुमच्या वरीधात असला तरी त्या बालेकलिल्यात तुम्हाला राहिलेच पाहजि. आणि शेवटी संबंध वशिव जरी तुमच्या मागे लागले तरी या बालेकलिल्यात कोण येणार आहे आत! आणि ज्या दविशी तो आतमध्ये आला त्या दविशी तो ही पार झाला. ही अशी कमाल आहे याची. हा चमत्कार हातात आहे आपल्या. ओढा सगळ्यांना आपल्या बालेकलिल्यात. म्हणावे, मग बघू या! मग कुणाशी हात करणार! कारण सगळे एक आहेत हे महामूर्खाना कळले मग! हे सगळे महामूर्ख जे फरित आहेत ते स्वतःचे नरक बनवत आहेत. आणि या वेळेला जर दडपले गेले नरकात तर उठू नाही देणार त्यांना! तेव्हा सावध रहा. असे घाबरण्यासारखे काहीच नाही. जर तुमची पूर्ण तयारी असेल तर या बालेकलिल्याचा मोठा कलिला तयार करू या. पण कलीयुगात कोणाची हमिमत नाही की समोर येऊन माझा मुकाबला करतील. पाठीमागून लहान लहान पोराना धरून मारणारे हे हत्यारे लोक आहेत. तेव्हा तकिडे लक्ष देऊ नका. काहीही तुमचे वाकडे होणार नाही आणि कधीही होणार नाही. पण आपले छत्र मात्र डोक्यावर ठेवा. त्यांच्या कल्यात येऊ नका. या दादरला अशी दोन-चार मंडळी बसलेली आहेत आणि त्यांनी ही काळी वदिया इथे सुरू केलेली आहे. कति तरी लोकांच्या घरांची धूळधाण करून ठेवलेली आहे. मला माहिती आहे. मी मागेसुद्धा सांगत होते. आपल्याला माहिती आहे. त्यातले दोन गेले. सोडून गेले दादर. दोन अजून आहेत. त्यांना कोणाचे कल्याण करायचे नाही. स्वतःचेच पोट भरायचे आहे. पैसे कमवायचे आहेत. कमवा म्हणावे. सगळेच कमवतात पैसे! पण नाव देवाचे घेतले आहे त्यांनी! देवाच्या नावावरती पैसे कमवत आहेत त्याला हरकत नाही, पण देवाच्या नावावरती तुम्ही जर भूते वक्ती लागलात तर त्याला मात्र तुम्हाला क्षमा करणे कठीण जाईल. परमेश्वर कधीही अशा लोकांना क्षमा करणार नाही. पूर्वीची जी भूते होती ती भूतेच होती. डायरेक्टली भूतेच होती. पण अशा देवाच्या नावावर भूते वकिणारी ही मंडळी, गंडे-दोरे हातात बांधायचे आणि तुमच्या घरात भूते पाठवायची. सरास हे धंदे चालले आहेत. आमच्या लंडनला तर इतके आहे, की मला आश्चर्य वाटले, की हे लंडन आहे की भूत नगरी आहे. तिथे पाय ठेवल्याबरोबर म्हटले नुसता भूतांचा सुळसुळाट! सगळी भूतंखेत एवढी करून ठेवलेली आहे. ज्या खरसितांनी सांगतिले होते 'कोणत्याही भूताच्या मार्गावर जाऊ नका. भूतांची काय करू नका.' हे सगळे खरश्चिन् समशानात जाऊन तिथून रक्त आणून, राख आणून हे धंदे करतात. प्लॅचेट काय करतात. म्हणजे ज्या गोष्टीला मना केलेले आहे त्याच करतात. हे खरसितांनी सांगतिले तसे एक नानक साहेबांनी सांगतिले. स्पष्टपणे इतके कोणी बोलले नव्हते या भूताखेतांबद्दल. आणि ते हे सगळे खरश्चिन् लोक जे ब्रिटीश म्हणून मोठे फरित होते आपल्याकडे, आता त्यांच्या मानगुटीवर बसले आहेत हे सगळे. गल्लोगल्ली भूतांचे कारखाने उघडून ठेवलेले आहेत. यांच्या अकलेला काय म्हणावे मला समजत नाही. आणि मी भुताटकीच्या वरिद्ध बोलते तर लोकांना ते पटत नाही. फरक एवढाच आहे, की आपण लोक त्याला देवाचे नाव देतो, ते त्याला भूतांचेच नाव देतात. सैतान-कराफट म्हणतात, वॉचकराफट म्हणतात. आपल्यासारखा खोटेपणा नाही त्यांच्यात, पण इथून एक्सपोर्ट केलाय तुम्ही. पुष्कळ एक्सपोर्ट झाले आहेत. इथून गेलेत तकिडे, मोठमोठे भूतांचे राजे तकिडे

होऊन. आणि काय पैसे कमावलेत! एकएका माणसाजवळ पसतीस, पसतीस रोलस आहेत. एका रोलस राईसला आठ लाख रुपये कमित पडते, दहा लाख रुपये कमित पडते. हे तिथे इंग्लंडला सुरू झालेले आहे. आता हिंदुस्थानात काही कमी नाही तुमच्या. तुम्हाला धर्म हवा की अधर्म हवा हे तुमचे तुम्ही पाहिले, ठरविले पाहजि. जर धर्म हवा असला तर खऱ्या गोष्टीवर उभे राहा. ज्यांना खोट्या गोष्टी हव्या असतात त्या माझ्याजवळ नाहीत. माझ्याजवळ चमत्कार नाहीत की तुम्ही म्हणालात, 'मला एक अंगठी द्या.' माझ्याजवळ मेडिटान आहे. माझ्याजवळ, तुमच्याजवळ शक्ती घेण्याची, तुमच्या आतमधली परमेश्वराने एवढी संपत्ती दिलेली आहे ती उघडण्याची कला शकियायची आहे मला. मी म्हणते एवढ्या अंगठ्या वाटतात हे लोक आपला हिंदुस्थानचा सगळा प्रॉब्लेमच सॉल्व्ह करा तुम्ही. यांना पंतप्रधान करा सगळ्यांना अंगठ्या वाटतील. श्रीमंत लोकांनाच कशाला अंगठ्या वाटतात. तकिडे वाटा ना! आहेत आमच्या इकडे पुष्कळ गरीब लोक. गरीबांकडे लक्ष नाही या लोकांचे. श्रीमंतांच्या खशियाकडे आहे आणि हे श्रीमंतसुद्धा मूर्खासारखे तकिडेच जाणार. असा हा प्रकार चाललेला आहे. आज ही दैन्यदशा या देशाला आलेली आहे त्याला कारण ही भूते आहेत, हे तुम्हाला माहिती नाही. तेव्हा अशा लोकांना थोड्याशा फायद्यासाठी मळीच मदत करू नये आणि यांच्या दारात उभे राह नये. कोणी भुताटकीच्या गोष्टी केल्या तर त्यांच्या दारात उभे राह नये. कतिही म्हटलं तरी धर्मातच सगळे आहे. धर्मातच सगळे आहे, इथून तिथून लक्ष्मीपर्यंत जेवढे काही संसारात आहे ते सुद्धा धर्मातच आहे. आणि त्याच्या पत्नीकडेसुद्धा धर्मातच आहे. सगळे धर्मातच आहे. सगळे धर्माचीच बनवलेले आहे. धर्माच्या पत्नीकडे काहीही नाही. आणि त्याच्या पत्नीकडे जे आहे ते तुम्हाला सांगण्यासारखेही नाही. सात बाकीच्या पट्टिया आहेत. ते भोगायचे असले आणि मनुष्य योनीतून कडियांच्या योनीत जायचे असले तर या लोकांच्या मार्गावर तुम्ही जा. तोंड उघडून या गोष्टीबद्दल बोलायला पाहजि की हे सगळे जादूचे खेळ बंद करा. त्याबद्दल भणियांची काही गरज नाही. आतली जादू झाली पाहजि. आतमध्ये प्रकाश आला पाहजि आणि त्याच्या आनंदात सगळीकडे ही बहरलेली जी फुले आहेत त्यांचा प्रकाश पसरला पाहजि. म्हणजे हे चखिल जे आहे ते बदलून त्या ठिकाणी एक कमळाचे सरोवर निर्माण होईल. ही वेळ आलेली आहे. संबंध स्पष्टी या वेळेला तयार आहे. पंचमहाभूते तुमच्या मदतीला उभी आहेत. तकिडे सगळे मोठे मोठे अवतारी पुरुष या कार्याला आशीर्वाद देत आहेत आणि सगळ्यांची ही पूर्ण तयारी आहे, की तुम्हाला काहीही लागले तरी आम्ही तयार आहोत. पर फक्त हे मानवाच्या हातात आहे, की हा नशिय झाला पाहजि, की आम्ही धर्मात आहोत की अधर्मात! आम्ही धर्माला उभे राहणार आहोत की अधर्माला उभे राहणार आहोत. धर्म तुम्ही पैशानी वकित घेऊ शकत नाही. परमेश्वराला तुम्ही बाजारात काढलेले आहे. हे धडिबडे तुम्ही सगळे धर्माचे केलेले आहेत. साध्या भोळ्या लोकांना फसवून धर्माची ही वटिबना केलेली आहे त्याची पापं भोगलीच पाहजित. पर सगळ्यात मोठे पाप म्हणजे संतांना त्रास सुद्धा देणे. जे परमेश्वराच्या शोधात आहेत त्या लोकांना मार्गापासून च्युत करणे. याच्यापेक्षा मोठे पाप संसारात काही नाही आणि त्याची शिक्षा इतकी भयंकर आहे, की सांगण्यासारखी नाही तेव्हा अशा कार्यात कोणीही

पडू नये. धर्म जतिका सुंदर आहे, जतिका मार्गादर्शक आहे, धर्म जतिका प्रेम देणारा आहे, जतिका मायाळू आहे, सर्वांना आपापसात घेणारा आहे, ततिकाच धर्म जाजवल्या आहे. तो जाळून टाकेल, पोळून टाकेल, संहार करून टाकेल सर्वांचा ! त्या धर्माची जशी शक्ती आहे तशी अग्नची आहे हे लक्षात ठेवा. या वेळेला जास्त

बोकाळलेले दसिते आणखी जास्त या दादरला! कसले कसले रोग, कसले कसले त्रास आज आमही आपल्या आई, बहणि, मुलांना देत आहोत. आमहीच देत आहोत. दूसरे कोणी देत नाही. कोणी मांजरी देत नाहीत आपल्याला त्रास. आमही माणसेच माणसाला देत आहोत. माणूसच माणसाचा गळा कापतो आहे. कोणी दुसरे येऊन कापत नाही तुमचे गळे. कारण माणसातच राक्षस घुसले आहेत आणि माणसातच भक्त आहेत. भक्तांचे गळे कापणे हेच राक्षसांचे कार्य आहे. जर ते केले नाही तर ते राक्षस कशाला! पण त्याहीपेक्षा बिकट अवस्था अशी आहे, की प्रत्येक संतांमध्ये राक्षस घुसलेला आहे. मी तरी काय करू! ज्याला आपला मुलगा मरणा करत त्याच्यात राक्षस घुसला, करू तरी काय मी! त्याला धड मारता येत नाही आणि जिवळही घेता येत नाही. काय या आईची दुरदशा! आपल्या मुलाला भेटायला आले तर एक एक राक्षस डोक्यावर घेऊन बसलेले आहेत. आता मी काय करू! अरे ते राक्षस फेका डोक्यावरचे. कशाला उचलून धरलेत डोक्यावर. काय दिलिय तुम्हाला राक्षसांनी? ही धरा हरली तुमच्यापुढे! तो सूर्य हरला तुमच्यापुढे! त्या समुद्राने सुद्धा अंग टाकले आहे की, 'संपलो बुवा या मानवाच्या मूर्खपणाला.' संत माणसांना त्रास देणाऱ्या माणसाने लक्षात ठेवावे, की दोन-चार पैशासाठी जर त्यांनी एखाद्या संताला त्रास दिला तर याचा जाब आजच नाही, तर जन्मजन्मांतर पर्यंत त्यांना द्यावा लागणार आहे. मला हे ही माहिती आहे, की आज या समाजात अशी दोन-चार मंडळी येऊन बसलेली आहेत, पैसे खाऊ. त्रास देणाऱ्यासाठी ते इथे येऊन बसलेले आहेत. लक्षात ठेवावे. त्या राक्षसांची मीच आई आहे आणि तुमची ही आई मीच आहे. पण तुमच्या बचावासाठी यांना पुष्कळदा मारलेले आहे आणि आणखी मारणार आहे. काळजी करू नका. स्वतःचाच जीव आहे, पण मारणार आहे त्यांना मी. बघू दे! थोडीशी माणसे होतील त्यांच्यातील, पण बघू दे! पण तुम्ही त्यांच्या खेळण्यात आणि खेळवण्यात येऊ नका. खोट्या गोष्टींनी आपली पोटे भरत नाही. सार्या देशाचा नाश तर झालाच आहे, पण पुढल्या येणाऱ्या पिढीचा नाश करू नका. मोठमोठाले जीव आता जन्माला येत आहेत. त्यांच्यासाठी नरकपुरी करू नका. त्यांच्या स्वागतासाठी काही तरी वशिष्ट रचना करा. पृथ्वी सौंदर्यपूर्ण करा त्यांच्यासाठी. काय केले आहे तुम्ही आपल्या मुलांसाठी. आमही उभे आहोत. काय पाहजि आहे ते मागा. देऊ, पण सुबुद्धी कोटून देणार आम्ही! आमही सुबुद्धी कोटून उसनी आणू तुमच्यासाठी. सुबुद्धी तुमची तुम्हालाच पाहजि. तेवढी मात्र तुम्ही आणा. बाकी मेहनत आम्ही करायला तयार आहोत. तुमच्यात आहे ते. ते बीज तुमच्यातच आहे. अगदी खरी गोष्ट आहे. तुमच्यातच ते बीज आहे. वाल्याचा वाल्मिकी झाला. तो ज्यामुळे झाला ते तुमच्यात आहे. त्याला काही वाल्मिकी व्हायचे नव्हते. तेवढी सुबुद्धी नव्हती, पण डोक्यात आले 'दोन-चार पैशासाठी मी माझा आत्मा मारतो आहे.' त्याच दविशी त्यांनी हे ठरवले, त्याच दविशी त्यांनी हा नशिचय केला की, 'झाले पुष्कळ केले हे.

कोणासाठी करतोय मी? माझ्यासाठी मी काय केलेले आहे?' हा वचिार एकदा घ्या. 'मी माझ्यासाठी काय केलेले आहे?' तुमच्यासाठी मी तळमळत आहे इथे. माझा जीव तळमळतो आहे तुमच्यासाठी, क्षणोक्षणी. तुमच्यामध्ये दवि लावायचा आहे. असा दवि जो सर्व संसारात पसरला पाहजि. या भारतातच तो दवि लागणार आहे. आपल्याला आश्चर्य वाटेल आज. घाबरू नका. दोन-चार दविसाचीच गोष्ट आहे. हे दविस काढून घ्या. उद्या लहरीच्या माथ्यावर तुम्हीच जाऊन बसणार आहात, हे लक्षात ठेवा. एकच कारण आहे, आमच्या भारतात सगळे खराब आहे असे मानतो आम्ही, तरी एक कारण आहे, आईचा अपमान करायला आम्ही अजून शकिलेली नाही. आईच्या इज्जतीची आम्हाला अजून इज्जत आहे. जोपर्यंत हे तुमच्यात राहिल तोपर्यंत या देशाचे स्थान कधीही बदलणार नाही. ही भांग भूमी आहे की योग भूमी आहे ते तुम्ही ठरवायला नको. ते परमेश्वरानेच ठरविलेले आहे आधी आणि त्या देशात जन्मलेले लोक तुम्ही स्वतःला कमी समजता का खायला नाही म्हणून! अरे, तुम्हीच लोक असे राह शकता. त्या लंडनचे लोक थोडेच राह शकतात असे? त्यांना जर एवढेसे कमी-जास्त झाले तर लढायला बसतात. हे तुम्ही लोक खरोखर सन्यासी लोक आहात. कुठेही झोपतात, कुठेही खातात आणि मिजेत राहतात. आईचा आशीर्वाद आहे तुम्हाला. आपल्या आईची बेइज्जत करायची असली तर करा आणि भिग भोगा त्याची फळे! आईबरोबर रुसता येते. बरोबर आहे, पण मानवात जर सगळ्यात उच्च नातं कोणते असेल तर ते आईचे आहे आणि तिच्यातच तुम्हाला देवाचे दर्शन होते आणि या देशातली आई आहे ती एवढे सहन करून घेते. तकिडे काही नाही. मुल दहा वर्षाचे झाले की काढून टाकतात घरातून. आणि मुलांनी घरात काम नाही केले तर त्यांच्याकडून पैसे घेते जेवणाचे. अशी आई तकिडे राहते. मुलगा मेला तरी चालेल. कारण त्याच्यावर दोन पैसे खर्च करायला नको कारण तिला लपिसटकिसाठी पैसे पाहजित. नव्वद वर्षाच्या म्हातारीला. आज तुम्ही आपल्या आईची काय इज्जत करून ठेवली आहे, ते बघा! इथेच अशी आई जन्माला येते. भारतासारखी आई कुठेच नाही जगात. तुम्ही जाऊन बघून या आणि तिथे हे हाल करून ठेवलेले आहेत! हलणार तुमचा धर्म मग! धर्म हलवला नाही पाहजि तर आपल्या आईची बेइज्जती करायचा जो काही मनसुबा आहे तो सोडून टाका आता. ते पैसे वगैरे परत करा. सगळे माहिती आहे आम्हाला. आम्ही काय तुम्हाला लोकांना ओळखत नाही का? बरं, काही असले तरी या जन्मात आता पार व्हायचे आधी लाडू खाऊ या, मग बघू. त्याच्यापेक्षा आईला काय आनंद वाटणार आहे? सगळा स्वयंपाक सुंदरपणे करून ठेवला आणि मुलावर रागावयचे म्हणजे काय हे! पण करावे लागते. तेव्हा आता जेवायला बसा आरामात. आरामात जेवायला बसा आणि परेमाचे अमृत तुमच्याकडून वाहू दे सगळ्या जगामध्ये आणि सार्या जगाची दशा अमृत मळिवून घ्या. बदलायला बसलोय आपण! काय लहान-लहान गोष्टी घेऊन बसलेले आहात! जगाच्या इतिहासात या गोष्टी जाणार आहेत. लक्षात ठेवा ज्या ज्या लोकांनी मूर्खपणा केलेला आहे. एकेकाची नावे जगाच्यासमोर जाणार आहेत आणि लोक थुंकणार आहेत त्यांच्यावर. त्यांच्या मुलांवर थुंकतील, त्यांच्या मुलांच्या मुलांवर थुंकतील, हेच ते घाणरेडे लोक त्यांनी हे घाणरेडे काम केलेले आहे. आपले कार्य उज्वल करा.

आपला चेहरा उजळ करा. मुलांना हेच द्यायचे आहे. ध्यानात जा. डोळे मट्टि, असल में जो आज भाषण देना था उसको मराठी भाषा के सवि मजा नहीं आता। ये वीरपूरण भाषा जो है ये हंदि में जमती नहीं अपने को। मराठी में जमता है। इसलिए माफ कीजिए कि मराठी में बातचीत की। हंदि में बातचीत नहीं की इसलिए माफ कीजिए। ये जरा किसीके लिए कहना था। वह आपके लिए था भी नहीं। भरकटलेले लोक असतात. डोळे मट्टि. नाव वगैरे घेऊ नये. सध्या या वेळेला नाव घेऊ नका. पुष्कळ वगैरे बरेच केलेले आहेत. काय आहे? कोण गुरू आहेत, कोण गुरू नाहीत हे कसे ओळखायचे? गुरू याला काहीतरी जाणीव असते आतमध्ये. ते कसे समजायचे? ते व्हायब्रेशन्सने कळते. हातावर येणाऱ्या या चैतन्य लहरींनी कळते की कोण गुरू आहेत आणि कोण नाहीत. तेव्हा ते आधी शिकून घ्या. मग गुरू करा. आधीच काय करता वेड्यासारखे. डोळे तर घ्या आधी. गुरू बरि तकिडे ठेवा. नमस्कार करून सगळ्यांना बाजूला ठेवा. सध्या तुम्ही तुमचे गुरू आणि आम्ही तुमची आई.

[Marathi transcript ver 2]

परम पूज्य माताजीने दिनांक २२ January 1975 रोजी sritom येथे केलेले भाषण.

आता काल भारती वदियाभवन मध्ये परमेश्वराच्या तीन शक्तीबद्दल सांगितलं होतं आपल्याला. पुष्कळ लोक असं म्हणाले की आमच्या डोक्यावरून गेलं. तेव्हा हृदयातून जाणार काहीतरी सांगायालाच पाहजि. डोक्यातून आतमध्ये खरंच काही घुसत नाही. जे लोक फार मोठे मोठे शास्त्रज्ञ, शकिलेले, सुशिक्षित आणि आचार्य वगैरे वगैरे आहेत त्यांच्यामध्ये सहजयोग घुसत नाही. असे मी पुष्कळ वदिवान पाहिले. आणि एक साधारण मनुष्य अशिक्षित, ज्याला धड कपडा नाही, खायला नाही अशा माणसांमध्ये सहज सहजयोग घुसतो. शिक्षणाने परमेश्वर जाणता येत नाही. असं म्हटल्याबरोबर सगळे शिक्षणाचे अंधिकारी मला मारायला उठतील. शिक्षणाने संसारातल्या सर्व लौकिक गोष्टी जाणता येत नाहीत. पण परमेश्वराच्या कार्याला जाणण्यासाठी दुसरे मार्ग पाहजि, दुसरे गुण पाहजित. पैकी मुख्य गुण म्हणजे भोळेपण. ज्याला इंग्लिश भाषेमध्ये इन्नोसेन्स (innocence) म्हणतात. लहान मुलांमध्ये असतो बघा भोळेपण. काही काही मोठी माणसं पण फार भोळी असतात हो. ठगवली जातात. अशा लोकांना लोक त्रास हा जास्त देतात. छळतातही फार. म्हणूनच सगळ्या संत लोकांना फार छळलंय ह्या जगानी आणि आज हा छळताहेत. त्याचाच रडू येत कधीकधी. आपण जी मंडळी पार झालेली आहात ती सुद्धा संत मंडळी आहात. संतच नव्हे पण देवता स्वरूप. आज देवतांच्या ठिकाणीच तुम्ही आलात. हीच देवता हेच ते देव. ज्यांचं वर्णन आपण पुराणात वगैरे वाचलेलं असेल. हे देव जागवले गेलेत आपल्यामध्ये. हे देव पण आलेलं आहे आपल्यामध्ये. तेव्हा अशा देवपणामध्ये भुतं हा पिणा घालणारच आणि तुम्हाला त्रास देणार. देऊ देतं. कुठवर त्रास देणार. जथेपर्यंत त्यांची मर्यादा आहे. त्यांची मर्यादा फक्त तीन आयामात (teen dimension) तीन डायमेंशनमध्ये चालते. म्हणजे जे काही लौकिक आहे तकिडे. फार तर तुमच्या शरीराला प्राप्त करतील. करू देतं. शरीर हे नश्वरच आहे. तुमच्या मनाला दुखापत होईल होऊ देतं. पण तुम्हाला एक बालेकलिला दिलेला आहे मी. दाखवलेला आहे मी. जो तुमच्याच आत मध्ये आहे. तो म्हणजे नरिंवाचिार स्थिती. आपल्या सगळ्यात आहे. तुम्ही जर त्या कलियात बसलात तर कुणाची हिममत नाही तिथे पाय ठेवण्याची हे लक्षात ठेवा. पण त्या कलिल्यात बसण्याची सवय लावली पाहजि. श्री कृष्णाला रणछोडदास म्हणतात. रणछोडदास म्हणजे दुसरे तसिरे काही नसून त्या सगळ्या दुष्टांचा मारा चुकवून आपल्या बालेकलिल्यात शरिला तो म्हणून त्याला रणछोडदास म्हणायचं. आणि हे सगळे बसले बाहेर बोलत.

पुष्कळ काळी वदिया सुरू झालेली आहे हे आपल्याला माहितीये. घाणरेडे लोक घाणरेडे प्रकार करत आहेत हे आपल्याला माहिती आहे. ते तुम्हाला त्रास देतात हेही मलाही माहितीये. छळतात. करून करून करणार काय. आम्ही बालेकलियात आल्यावर बघून घेऊ म्हणावं. पण तुम्ही आपला बालेकलिला वसिरला नाहीत. हे संरक्षणाचा स्थान कधीही मानवाला लाभलेलं नव्हतं ते आज महामुश्कलीने तुम्हाला मळिलेलं आहे. त्याच द्वार उघडलेलं आहे त्याच्यात बसा.

बघते बरं कोण तुम्हाला छळतंय आणि कुठून तुम्हाला हे आजार होणार आणि रोग होणार. त्या बालेकलियात तुम्ही बसलं पाहजि. घरची सगळी मंडळी जरी वरिधात असली तरी त्यांच्या डोक्यावर टचिचुन बसलं पाहजि. काय करता तुम्ही आमचं ते बघू यात. सारा सारा तुमच्या वरिधात उभा असला तरी त्या बालेकलियात उभे झालचं पाहजि.

आणशिवटी संबंध जर वशिष्ठ जरी तुमच्या मागे लागलं तरी तुम्ही त्या बालेकलियात बसल्यावरती कोण येणार आहे आत. आणज्या दविशी तो आतमध्ये आला त्यादविशी तोही पार झाला. हा अशी कमाल आहे. हा चमत्कार हातात आहे आपल्या. ओढा सगळ्यांना आपल्या बालेकलियात. सगळ्यांनाच बघ्यात. मग कोणाशी हात करणार कारण इथे सगळे एक आहेत हे कळलं या महामूर्खाना मग. हे जेवढे महामूर्ख फरित आहेत ते स्वतःचेच नरक बनवत आहेत. आणह्या वेळेला जर दडपले गेले तर नरकात तर उठू नाही देणार त्यांना. तेव्हा सावध राहा. असं घाबरण्यासारखं काहीच नाहीये. जर तुमची पूर्ण तयारी असेल तर या बालेकलियाचा मोठा कलिला तयार करूयात. या कलियुगात कोणाची हिममत नाही की समोर येऊन माझ्याशी मुकाबला करतील. पाठीमागून लहान लहान पोरांना धरून मारणारे हे हत्यारे लोक आहेत. त्या तकिडे लक्ष देऊ नका. काहीही तुमचं वाकड होणार नाही आणकधीही होणार नाही. पण आपलं छत्र मात्र डोक्यावरती ठेवा. त्यांच्या कड्यात येऊ नका तुम्ही.

त्या दादरला तुमच्या अशी दोन चार मंडळी बसलेली आणत्यांनी हे काळे वदियेचं सुरु केलेला आहे. कतितीरी लोकांच्या घराची धूळ धान करून ठेवलेली आहे. मला माहितीये , मी मागे सुद्धा सांगत होते आपल्याला माहिती आहे. त्यातले दोन गेले सोडून गेले दादर. अजून आहेत. त्यांना कुणाचं कल्याण करायचं नाही. स्वतःच पोट भरायचं. पैसे कामवायचेत. कमवा म्हणावं सगळेच कमावताहेत पैसे. पण नाव देवाचं घेतलेले आहे त्यांनी. देवाच्या नावावरती पैसे कमावतात आहेत त्याला हरकत आहे. पण देवाच्या नावावरती जर तुम्ही भुतं वक्री लागलात तर मात्र तुम्हाला क्षमा करणं कठीण आहे. परमेश्वर कधीही अशा लोकांना क्षमा करणार नाही. पूर्वीची भुतं कशी directly (डायरेक्टली) भुतं होती. पण आता देवाच्या नावावरती भुतं वकिणारी ही मंडळी. गंडे दोरे हातात बांधायचे आणतुमच्या घरात भुतं पाठवायची. सर्रास हे धंधे चाललेत. आमच्या लंडनला तर इतकं आहे की मिला आश्चर्य वाटलं की हे लंडन आहे की भुतनगरी आहे. तिथे पाय ठेवल्याबरोबर मात्र नुसता भुतांचा सुळसुळाट. सगळी भुताटकी उभी करून ठेवलेली आहे. ज्या खरसितानी सांगितलेली होतं की कोणत्याही भुतांच्या मार्गावर जाऊ नका. भुतांची काय करू नका. ते सगळे खरश्चिन लोक समशानात जाऊन तिथून रक्त आणून राख आणून आण धंधे करतात. प्लॅचेट (planchet) काय करताहेत. म्हणजे ज्या गोष्टीला मना केल तेच करताहेत. हे खरसितांनी सांगितलं तसं एक नानक साहेबांनी सांगितलं. संपष्टपणे कोणीही बोललं नव्हतं या भुताटकीबद्दल. आणजे हे सगळे खरश्चिन लोक जे आपल्याकडे ब्रिटिश म्हणून फरित होते पूर्वी मोठे आता त्यांच्या मानगुटीवर बसलेत सगळे ते. गल्लोगल्ली भुतांचेच कारखाने उघडून ठेवलेले आहेत. त्यांच्या अककलेला काय म्हणावं मला समजत नाही. आण मी भुताटकीच्या वरिद्ध बोलते तर लोकांना ते पटत नाही. फरक एवढाच आहे की आपण लोक त्याला देवाचं नाव देतो, ते त्याला भुताचच नाव देतात. त्याला ते सैतान त्रास म्हणतात वंचि त्रास म्हणतात . आपल्यासारखा खोटेपणा नाही त्यांच्यामध्ये.

पण इथून एक्स्पोर्ट केलंय तुम्ही. पुष्कळ एक्स्पोर्ट झालंय. इथून गेलेत तकिडे मोठे मोठे भुतांचे राजे तकिडे भुतं घेऊन आणकाय पैसे कमावलेत. एकेका माणसाजवळ 35-35 रॉल्स रॉईस आहेत. एका रॉल्स रॉईसला 8 लाख कमित पडते सारी 10 लाख रुपये कमित पडते . हे तिथे इंग्लंडला सुरु झालेलंय. आता हद्दिस्तानात काही कमी नाहीये तुमच्यात. तुम्हाला धर्म हवा की अधर्म हवा हे तुमचं पहिल्यांदा ठरवलं पाहजि. जर धर्म हवा असला तर खऱ्या गोष्टीवर उभे राहा. ज्याला खोट्या गोष्टी हव्या असतात त्या माझ्याजवळ नाहीत. माझ्याजवळ चमत्कार नाहीत, की तुम्ही म्हणाला की मला एक अंगठी द्या. माझ्याजवळ मेडिटेशन आहे. माझ्याजवळ तुमच्यामधली शक्ती घेण्याची तुमच्यामधली जी आतमध्ये परमेश्वराने एवढी संपत्ती दिलेली आहे ती उघडण्याची कला शक्तिवायची आहे मला. मी म्हणते एवढ्या अंगठ्या वाटताहेत हे लोक तर आपल्या हद्दिस्तानाचा संबंध पुराब्लेमच सॉल्व्ह (problem solve) करा म्हणावं. यांना Prime minister (प्राइम मनिस्टर) करा तुम्ही. सगळ्यांना अंगठ्या वाटतील. श्रीमंत लोकांना कशाला अंगठ्या वाटता. तकिडे वाटा ना आहेत पुष्कळ आमच्या इकडे गरीब लोक. गरबिंकडे लक्ष नाही या लोकांचं. श्रीमंतांच्या खाशाकडे आहे. आण हे श्रीमंतसुद्धा मुरखासारखे तिथि जाणारं. असा हा प्रकार चाललेला आहे. आज ही दयनीय दशा या देशाला आली त्याला कारण ही भुतं आहेत हे तुम्हाला माहिती नाही. तेव्हा अशा लोकांना थोड्याश्या फायद्यासाठी मुळीच मदत करू नये. आण ह्यांच्या दारात उभा राहू नये. कोणी भुताटकीच्या गोष्टी केल्यात त्या दारात उभं राहू नये. कति म्हटलं तरी धर्मातचं सगळं. धर्माचाचं संबंध आहे लक्ष्मीपासून इथून तिथपर्यंत जेवढं काही संसारातलं आहे ते सुद्धा धर्मातच आहे. आण त्याच्या पलीकडचं सुद्धा धर्मातच. सगळं धर्माचेच बनवलेलं आहे. धर्माच्या पलीकडे काहीही नाही. आण त्याच्या पलीकडे जे आहे ते तुम्हाला सांगण्यासारखं सुद्धा नाही. सात नरकाच्या पडिया आहेत. ते भोगायचे असलं आणिया मनुष्य योनीतुन त्या कडियांच्या योनीत जायचं असलं तर या मार्गावर तुम्ही चला. तोड उघडून या गोष्टीबद्दल बोलायला पाहजि. हे सगळे जादूचे खेळ बंद करा. त्याबद्दल भुयायची काही गरज नाही. आतली जादू झाली पाहजि. आतमध्ये प्रकाश आला पाहजि आण त्याच्या ज्या आनंदात सगळीकडे ही बहरलेली फुलं आहेत त्याचा सुगंध पसरला पाहजि. म्हणजे हे चखिल जे आहे ते बदलून त्या ठिकाणी कमळाचं सरोवर निर्माण होईल.

ही वेळ आलेली आहे. संबंध स्पष्टी त्या वेळेला तयार आहे. पंच महाभूत तुमच्या मदतीला उभी आहेत तकिडे सगळे मोठे मोठे अवतारपुरुष या कार्यासाठी आशीर्वाद देत आहेत. आण सगळ्यांची ही पूर्ण तयारी आहे की तुम्हाला काहीही काहीही लागल तरी आम्ही तयार आहोत. पण फक्त हे मानवाच्या हातात आहे की आता हा नश्चि झाला पाहजि की आम्ही धर्मात आहोत की अधर्मात. आम्ही धर्माला उभे राहणार आहोत की अधर्माला उभे राहणार आहोत. धर्म तुम्ही पैशाने वकित नाही घेऊ शकत . परमेश्वराला तुम्ही बाजारात काढलेलं आहे. हे धडिबडे तुम्ही धर्माचे केलेले आहेत. साध्या भोळ्या लोकांना फसवून धर्माची ही वटिबना केलेली आहे त्याची पापसुद्धा भोगालीच पाहजित. पण सगळ्यात मोठं पाप म्हणजे संतांना त्रास देणे आहे. जे परमेश्वराच्या शोधात आहेत त्या लोकांना मार्गापासून दूर करणं याच्यापेक्षा मोठं पाप संसारात काही नाहीये. आण त्याची शक्ति इतकी भयंकर आहे की सांगण्यासारखी नाही. तेव्हा अशा कार्यात कोणीही पडू नये. धर्म जतिका सुंदर आहे जतिका मार्गदर्शक आहे , धर्म जतिका परम देणारा आहे, जतिका मायाळ आहे जतिका सगळ्यांना आपापसात घेणारा आहे ततिकाच धर्म जवाजल्य आहे तो जाळून टाकील पोळून टाकील संहार करून टाकील सर्वांचा. त्या धर्माची शक्ती आहे तशी अग्नीची असते हे लक्षात ठेवा.

ह्या वेळेला बोकाळले दसितंय आणखीन जास्त या दादरला मला. कसले कसले रोग, कसले कसले त्रास आज आम्ही आपल्या आई बहिणी मुलं सगळ्यांना देत आहोत. आम्हीच देत आहोत. दुसरं कोणी देत नाही. कुत्री मांजरी देत नाहीत आपल्याला त्रास. आम्ही माणसंच माणसाला देऊन राहिलोत. माणूसच माणसाचा गळा कापतोय कोणी दुसरं येऊन कापत नाही तुमचे गळे. कारण माणसातच राक्षस घुसलेत. आण माणसातच भक्त आहेत. भक्तांचे गळे कापणं हेच राक्षसांचं कार्य आहे. जर ते केले नाही तर ते राक्षस कशाला. पण त्याही पेक्षा बकित अवस्था अशी आहे की प्रत्येक संतांमध्ये राक्षस घुसलेला आहे आता मी तरी काय करू. ज्याला आपला मुलगा करते त्याच्यात राक्षस घुसला आता करू तरी काय मी. त्याला धड मारता ही येत नाही आण जेवळ ही घेता येत नाही. काय या आईची दुरदशा. आपल्या मुलांना भेटायला आले तर एक एक राक्षस डोक्यावर घेऊन बसलेले आहेत. आता मी काय करू. अरे ते राक्षस फेका डोक्यावरचे. कशाला उचलून धरलय डोक्यावर. काय दिलंय तुम्हाला या राक्षसांनी. हे आज खायला नाही प्यायला नाही. ही धरा हरली तुमच्यापुढे. तो सूर्य हरला तकिडे तुमच्यापुढे. त्या समुद्राने सुद्धा आपलं अंग टाकलेलं आहे की संपलं बुआ या मानवाच्या मूर्खपणाने.

संत माणसांना त्रास देणाऱ्या माणसाने हे लक्षात ठेवावं की दोन चार पैशासाठी जर आम्ही एका संताला जर त्रास दिला तर ह्याच जाब आज नाही जन्म-जन्मांतरापर्यंत आम्हाला द्यावा लागणार आहे. मला हे माहिती आहे की आज ज्या समाजात अशी दोन चार मंडळी येऊन बसलेली आहेत पैसे खाऊ .त्रास देण्यासाठी इथे येऊन बसलेली आहेत. लक्षात ठेवाव. त्या राक्षसांची मीच आई आहे आण तुमची मीच आई आहे. पण तुमच्या बचावासाठी त्यांना पुष्कळा मारलेलं आहे आण आणखीन मारणार आहे. काळजी करू नका.

स्वतःचाच जीव आहे पण मारणार आहे त्यांना मी. बघू देतं थोडीशी माणसं होतील त्यांच्यातील मग बघू देतं. पण तुम्ही त्यांच्या खेळण्यात आणखेळाव्यात येऊ नका. खोट्या गोष्टींनी असली पोट भरत नाहीत. सार्या देशाचा नाश तर झालाच आहे पण पुढल्या येणाऱ्या पंडीचा नाश करू नका. मोठं मोठाले जीव आता जन्माला येत आहेत. त्यांच्यासाठी नरक तुम्ही करू नका. त्यांच्या स्वागतास काही तरी वशिष्ठ रचना करा काहीतरी सौंदर्यपूर्ण करा त्यांच्यासाठी. काय केलंय तुम्ही आपल्या मुलांसाठी इथे. आम्ही उभे आहोत काय पाहजि ते मागा ते देऊ पण सुबुद्धी कुठून देणार आम्ही. आम्ही सुबुद्धी कुठून आणू उसनी तुमच्यासाठी. सुबुद्धी तुमचीच तुम्हालाच पाहजि. तेवढी मात्र तुम्ही आणा बाकी मेहनत आम्ही करायला तयार आहोत. तुमच्यात आहे ते. ते बीज तुमच्यातच आहे. अगदी खरी गोष्ट आहे तुमच्यातच ते बीज आहे. वाल्याचा वालमकी झाला तो ज्यामुळे झाला ते तुमच्यात आहे. त्याला काही वालमकी व्हायचं नव्हता. तेवढी सुबुद्धी ही नव्हती पण ज्यावेळेला डोक्यात आलं की दोन चार पैशांसाठी मी माझी आत्मा मारतो आहे त्याच दविशी त्याने हे ठरवलं. त्याच दविशी त्यानी हा नश्चि केला की झाला पुष्कळ केल हे .कोणासाठी करतोय मी माझ्यासाठी मी काय केलेल आहे. हा वचिर एकदा घ्या. मी माझ्यासाठी काय केलेल आहे. तुमच्यासाठी मी तळमळतेय. माझा जीव तळमळतोय तुमच्यासाठी. क्षणोक्षणी.

तुमच्यामध्ये दवि लावायचं. दवि लावायचाय तुमच्यात असा दवि जो सार्या संसारात पसरला आहे. या भारतातच तो दवि लागणार आहे. आपल्याला आश्चर्य वाटेल आज घाबरू नका. दोन चार दविसाठी ही ठेकल आहे. हे काढून घ्या दविस. उद्या लहरीच्या माथ्यावर तुम्हीच जग जाऊन बसणार आहात. हे लक्षात ठेवा. ह्याला एकच कारण आहे सगळं खराब असलं आमच्या भारतात मानतो आम्ही, तरी एक कारण आहे आईचा अपमान अजून करायला आम्ही शकिलेली नाही. आईच्या इज्जतीची आम्हाला

इज्जत आहे. जोपर्यंत हे तुमच्यात राहील तोपर्यंत ह्या देशाचं स्थान कधीही बदलणार नाही. ह्मिभोग भूमी आहे ह्मिभोग भूमी आहे. हे तुम्ही ठरवायला नको तर हे परमेश्वरानेच ठरवलेलं आहे आधीच . आणित्या देशात तुम्ही जन्मलेले लोक स्वतःला काय कमी समजता काय. का खायला नाही म्हणून. अरे तुम्हीच लोक असे राहू शकता. त्या लंडनचे लोक थोडी राहू शकतात असे. त्यांना तर एवढीशी जराशी कॉलर कमी जास्त झाली तर रडायला बसतात. हे तुम्ही जे लोक खरोखर संन्यासी लोक आहेत. किकुठं झोपताल आणिकुठं खताल आणिकुठंही राहताल तरी मजेत आहात. आईचा आशीर्वाद आहे तुमच्या. आपल्या आईची बेइज्जती करायची असेल तर करा आणभिग भोगा त्याची फळ. आईशी दुसता येत रागावता येत बरोबर आहे. पण मानवास जर कोणतं उच्च नातं असेल तर ते आईच आहे तचियातच तुम्हाला देवाचं दर्शन होतं. आणहिया देशाची आई आहे ती एवढा सहन करून घेते तकिडे काही नाही. मुलांना दहा वर्षांची झाले किकाढून टाकतात घरातून. आणभुलांनी घरात जर कामं नाही केली तर पैसे घेते ती जेवणाचे. ती आई तकिडे राहते. मुलगा मेला तरी चालेल पण त्याच्यावरती दोन पैसे खर्च करायला नकोत कारण लपिस्टकिला पैसे पाहजित त्या 90 वर्षाच्या म्हातारीला.

आणतुम्ही आपल्या आईच्या काय इज्जती करून ठेवलेल्या आहेत ते बघा. तथि दैत्य आई जन्माला येते आणभारतासारखी आई कुठेच नाही जगात. तुम्ही जाऊन बघून या. पण तचि हे हाल करून ठेवलेले आहेत. हलणार तुमचा पण धर्म मग. धर्म हलवला नाही पाहजि. आपल्या आईची बेइज्जती करायचा जो काही मनसुबा आहे तो सोडून टाका आता. ते पैसे बसि परत करा. सगळं माहति आहे आम्हाला. आम्ही तर तुम्हा लोकांना ओळखत नाही काय. बरं , काही असलं तरी ह्या जन्मात आतूता पार व्हायचं . आधी लाडू खाऊया मग बघू. त्याच्यापेक्षा आईला काय आनंद वाटणार आहे. सगळा स्वयंपाक सुंदरपणे करून ठेवला आणभुलावर रागवायचं म्हणजे काय हे. पण करावं लागत. तेव्हा आता जेवायला बसा, आरामात. आरामात जेवायला बसा. आणअमृत घ्या. अमृत मळिवून घ्या. प्रेमाचं अमृत तुमच्यातून वाहू दे सगळ्या जगामध्ये. आणसार्या जगाची दशा बदलायला बसलोय आपण. काय लहान लहान गोष्टी घेऊन बसलाहेत. जगाच्या इतिहासात या गोष्टी जाणार आहेत. लक्षात ठेवा ज्या ज्या लोकांना मूर्खपणा केलेला आहे. एकेकाची नाव जगाच्या समोर जाणार आहेत आणलोक थुंकणार आहेत त्याच्यावरती. त्यांच्या मुलांवर थुंकतील. त्यांच्या मुलांच्या मुलांवर थुंकतील के हां हेच ते घाणेरडे लोक ज्यांनी हे हे कार्य घाणेरडे केलेलं आहे. आपलं कार्य उज्ज्वल करा. आपला चेहरा उजळ करा. मुलांना हेच द्यायचं आहे. ध्यानात जा डोळे मटि.

(54:37)

असल में जो आज भाषण दिया था उसको मराठी सविय मजा नहीं आता | वीरपूरण भाषा जो है न, वो हदिी जमती नहीं अपने को | ये मराठी में जमता है | मुझे माफ़ कर दीजिये हदिी में बातचीत करी | हदिी में बातचीत करी इसलएि माफ़ कर दीजिये | ये जरा कसिीके लएि कहा था वो आपके लएि था भी नहीं |

डोळे मटि. नाव वगैरे घेऊ नये सध्या . या वेळेला नाव घेऊ नका. भटकलेले पुष्कळ लोक असतात. गुरु बरू बरेच केलेले आहेत. काय आहेत गुरु ? कोण गुरु आहेत ? कोण गुरु नाहीयेत? कोण गुरु आहेत ,कोण गुरं आहेत हे कसं ओळखायचं? त्याला काहीतरी जाणीव असते आतमध्ये ते कसं समजायचं ? ते vibrations (व्हायब्रेशन्स) नी कळतं. हातामध्ये येणार्या ह्या चैतन्य लहरीनी कळतं किकोण गुरु आहे नी कोण गुरु नाही. तेव्हा ते आधी शक्तीन घ्या आणभिग गुरु करा. आधीच काय करताय वेड्यासारखे. डोळे तर घ्या. आधी गुरु बरू सगळे तकिडे ठेवा. नमस्कार करून सगळ्यांना ठेवा बाजूला. आता सध्या तुम्हीच तुमचे गुरु आणआम्ही तुमची आई.

1975-03-17, Public Program

17 मार्च 1975

Public Program

Bharatiya Vidy Bhavan, Mumbai (India)

Talk Language: Hindi | Transcript (Marathi) - Draft | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

[Translation Hindi to Marathi]

काही विशेष रूपाने मी आपल्याला सांगतिलेले आहे, आणि ज्या चैतन्य स्वरूपाची गोष्ट प्रत्येक धर्मात प्रत्येक वेळेला सांगतिले आहे त्यात पण आपल्यामधून भरपूर लोक चांगलेच ओळखून आहे. त्यावर पण जेव्हा मी काई म्हणते की तुम्ही संसारा मध्ये राहता आणि तुम्ही हाथ योग कडे नाही गेले पाहजे. भरपूर लोक माझ्यावर नाराज होतात, आणि जेव्हा मी काई म्हणते की ह्या सन्यास च्या मार्गे तुम्ही तुमचा वेळ वाया नका घालायु आणि त्यांना हवं (१.१५)याना हवं की सांसारिक लोक हवं, असं तर मी सर्व च धर्म बदल सांगायची इच्छा ठेवते. एवढंच नाही पण जे काई त्यात अर्धवट पण माहिती होत आहे त्याला मला पूर्ण करायचं आहे. मी कधीच कोणत्या शास्त्र आणि धर्माच्या बरोधात असूच शकत नाही पण अशाश्रू च्या नक्कीच बरोधात आहे आणि अधर्मच्या. आणि जिथे कोणती गोष्ट अधर्म होते आणि अशाश्रू होते, एका आईच्या नात्याने मला आपल्याला स्पष्टपणे सांगावं लागेल. नंतर आपल्याला सुध्दा अनुभव येईल की मी जे म्हणते ते एकदम सत्य आहे आणि प्रामाण्यपूर्ण आहे. जेव्हा तुम्ही ह्या तुमच्या हातातून वाहणाऱ्या चैतन्य चा उपयोग कराल तेव्हा तुम्ही समजून घ्याल की मी जे काई म्हणते एकदम सत्य म्हणजे आणि पूर्णपणे आपल्या हति सैल मध्ये गोष्ट चालू राहील तोपर्यंत त्याची सीमा शक्ती राहील पण त्याचा समबन्ध जर मेन्स ला लावला तर शक्ती नेहमी येत राहील. मी याच्या साठी आपल्या लावतो. जर खोटे कुणी पसरवत असेल तर मानव ते खूप लवकर स्वीकारतो कवि अशी काही गोष्ट ज्याने त्याच्यातल्या कमीपनाला प्रगल्भता मिळेल कवि त्याच्या अहंकाराला पुष्टी मिळेल तर मानव त्याला खूप लवकर आत्मसात करून घेतो. पण आज मी आपल्याला हाथ योग च्या बदल आणि सांख्य च्या बदल सांगेल. कारण शंकराचार्य ने पण सांगितले आहे की " ना योगे ना सांख्य " योगा ने आणि सांख्य ने आपल्याला आत्मसाक्षात्कार नाही मिळणार. म्हणून मी काय ही गोष्ट पहिल्यांदा नई सांगत आहे, असं खूप वेळेस लोकांनी सांगितलं आहे, तुम्ही जेवढ्या पण धर्म पुरुषाकडे पाहिल कुणीच सन्यास नई घेतला होता. शिवीय नागपंथीयांनी. आणि त्यांचा पण खूप कठीण मार्ग होता. तुम्हाला माहिती आहे जनक राजा होते आणि राज्या सारखे राहत होते आणि लोक त्यांना वदिही म्हणत होते म्हणून जानकी जिला वैदेही म्हणतात, तुम्हाला माहिती आहे नानक पण वविहति होते, आणि कृष्णा ने पण लग्न केले होते, रामाने पण वविह केला होता आणि तुमच्या सारखे संसार सारखे एक परविर प्रिय ते लोक होते. कुणीच सन्यास इत्यादी घेतला नई होत. आणि ह्या लोकांनी योग ला एवढी मान्यता दिली, फक्त पतंजली जे योग्य वरती वशिष्ट रूपाने लक्ष दिले पण पतंजली ला लोक वाचत नई आहे. हे तर ५थ हॅन्ड ६थ हॅन्ड माहिती जे येते त्यालाच स्वीकारतात आणि त्यालाच वशिष्ट समजून हाथ योग्य करायला लागतात. (४.५३) कुटुंबामध्ये जे साधारण पणे मानव राहतात त्यांच्या साठी तर हठयोग अत्यंत हानिकारक असतो पण तो का आणि किसा होतो हे मी तुम्हाला समजावून सांगते. तुम्ही तुमचे डोक उघड ठेऊन बघा तर तुम्ही माझी गोष्ट समजावून घ्याल. मानवाची जी शक्ती आहे ती सीमा आहे ती शरीराच्या आत मध्ये सीमा केली आहे. जो पर्यंत त्याला आत्मसाक्षात्कार नाही मिळत. जो पर्यंत त्याच संबंध त्या सर्व व्यापी शक्तीशी नई होत तोपर्यंत त्याची शक्ती सीमा असते. जस की बॅटरी चे सेल. जोपर्यंत बॅटरी च्या सेल मध्ये गोष्ट चालू राहील तोपर्यंत त्याची सीमा शक्ती राहील पण त्याचा समबन्ध जर मेन्स ला लावला तर शक्ती नेहमी येत राहील. मी याच्या साठी आपल्या आधुनिक भाषे मध्ये सांगत आहे की आपल्या नेहमीच्या आयुष्यात आपण हे पाहू शकतो. पण जर तुम्ही हठ योग्य करात आहे तर त्यात हा आणि था या दोन नदींचं वर्णन आहे, जी कसूर नाडी आणि चंद्र नाडी जी कसमिपाथेटीक नर्व्हस सिस्टिम तिला म्हणतात. जेव्हा ह्या दोन नाडीला तुम्ही उपयोगात आणतात ज्याला इडा व पिंगला नाडी म्हणतात. ह्या दोन नाडीच्या उपयोगात आपण आपल्या जवळ सीमा ते एकदम सीमा उरजा आहे त्याचा उपयोग करतो. जेव्हा आपण म्हणतो की आपण शारीरिक व्याया इत्यादी करतो तर तेव्हा समजून घ्यायचं की आपण हठ योग तर करतच नई आहे आपण तर फक्त हा योग करत आहे. हठ योगाचा अर्थ आहे की त्याची ६ गोष्ट आपण पूर्ण करायला हवं. नयिम आणि इत्यादी ते तर तुम्हाला माहिती च आहे. जो पर्यंत तुम्ही ते करत नई तोपर्यंत समजून घ्या तुम्ही अर्धवट योग्य करत आहे. ते पण तुम्ही हा नदी म्हणजे सूर्य नाडी च काम करत आहे. सूर्य नाडीने तुमचं शरीर वाढू शकतं आणि तुमची मानसिक क्षमता कदाचित वाढेल. पण आपण लोक तर कमीत कमी ३ गोष्टी आहे च आहे. एक तर आपण मानसिक आहे, भावनिक आहे आणि शारीरिक आहे. पण जर आपण या दोन गोष्टी वर वशिष्ट: शरीरावर पूर्ण आपल्या सीमा शक्ती ला खेचून घेतलं तास जी आपली भावनिक नाडी आहे जिला कसं चंद्र नदी म्हणतात ती पूर्ण पाने शुष्क होऊन जाते. ती सर्व होते, तिथून सर्व खेचून जातं. आणि ते येत आपल्या शरीरावर आणि जेव्हा आपण आपला शरीर वाढवण्यासाठी याचा उपयोग करतो तर जे आपल्या भावनिक पण आहे व एकदम शुष्क होऊन जातो. म्हणून तुम्ही पाहिलं असेल अधिक तर जे योगी लोक असतात ते एकदम नष्टिर स्वभावाचे असतात त्यांना हृदय च नसते असं समजून घ्या. आणि एवढे क्रोधी आणि अहंकारी असतात की त्यांच्या आयुष्याला जर तुम्ही समजावून पाहिलं तर एकतरहेचे अहंकारी भयावह आहे, जस तुम्ही वशिष्टांमिती ला वाचलं तर, काई त्या हरीश चांद्र बचिरायाच्या मार्गे लागले, तो चांगलं आपल्या घर संसारामध्ये आपल्या बायको पोरानसोबत खूप धर्मात राहून राज्या करत होता, त्याच्या जिविताच्या मार्गे लागले त्याचे पुराण घेऊन घेतले. आणि त्याची हालत खराब करून टाकली. (४.४४) तुम्ही दुस्वास ला एकलं असेल त्याच नाव जर सकाळी घेतलं तर आपल्याला पूर्ण दविस जेवायला नई मिळणार. तसिरे जमदग्नी साहेब होते, त्यांचं काई सांगू, म्हणजे एवढ्या पर्यंत आहे की, पराशर मुनी साठी म्हटलं जात की त्यांनी खूप घाणेरडी गोष्ट केली होती सत्यवती च्या सोबत, ज्यांनी आपल्या पूर्ण हृदयाला पुतीन पणे रिकामे तर केले होते पण आपल्या काम वासना वरती ते काहीच अधिकार नई ठेऊ शकले. आणि भग त्यांची पूर्ण तापश्या भंग झाली, अशे आपल्या इथे भरपूर ऋषी मुनी झालेले. तुम्हाला माहिती आहे. परशुराम होते ज्यांनी आगष्ट मुनी ज्यांनी रागात येऊन पूर्ण समुद्र पळिऊन टाकला होता. कुणी कोणाला मारून टाकलं होत. आतापर्यंत तुम्ही कुणाकडून कधी एकलनासेल की यापेकी कुणी कुणाचाही उध्दार केला असेल. कल्याण केला असेल. (१.४९) म्हणजे आपल्या आत मध्ये ज्या सीमा शक्ती आहे, त्या सीमा शक्ती मध्ये पण फक्त एका नाडी मध्ये आपण ह्या शक्ती खेचून घेतल्या, आपल्या मानसिक पणाला वाढवून घेतलं कवि आपल्या शारीरिक पणाला वाढवून घेतलं तर तुमचं जे भावनिक पण आहे ते एकदम साफ होऊन जाईल. आणि असा व्यक्ती हा कोणत्या पण हद ला गेला तर त्या बदल तुम्ही काहीच नई म्हणू शकत कारण त्याचा अहंकार मजबूत होऊन जातो. हठ योग ला सोडा एक करून जपानी लोकांचा एक प्रकार आहे त्याच्या ने ते म्हणत की आमही आमचा डफिन्स करून घेतो, आमही आमच्या सुरक्षे साठी हे करतो आणि जर कुणाच्या एका जागी आमही प्रहार केला तर त्या व्यक्ती ला आमही तथिच मारून टाकू शकतो. म्हणता तर खार ते की हे आमही आमच्या डफिन्स साठी करतो, पण त्यामुळे ते एवढे अहंकारी होऊन जात आणि क्रूर होऊन जात आणि त्यामुळे याचा ते उपयोग भरपूर वेळेस ते लोकांना मारण्यासाठी करतात. आणि तुम्हाला माहिती आहे, की जपानी लोकांमध्ये अश्या प्रकारची क्रूरता ह्या कारण मुले आली आहे. तुमचा जो भावनिक पण आहे जे मानाचं स्थान आहे, जी डावी नदी आहे ती पूर्ण खाली होऊन जाते. पण जेवढे पण हठ योगी आहेत त्यांचा मृत्यू कॅन्सर ने तर नई होणार, शरीर तर त्याचा खूप तेजस्वी दिसल कारण ते सूर्य नदी वर चालतात, त्यांचा चेहरा छान दिसल, सूर्या पण तुम्ही पाहिल, त्यापण खूप जागृत असतील आपल्या शरीराबद्दल, बांध्या बद्दल, अश्या प्रकारच्या बायका ज्या घरत असतील त्या घरातल्या पती लोकांचं जगन कठीण होऊन बसेल, मुलाबाबालाच जगन कठीण होऊन जाईल, सर्वांचा जीव काढून टाकतील. त्यांना ठीक करण्यासाठी पतीदेव म्हणेल की कुठून संन्यासी माझ्या घरात आली, इथे हे का ठेवलं, तथि ते का ठेवलं, सर्व बाजूने ती नवऱ्याला खाऊन टाकेल. आणि त्या खाण्या मध्ये ती असा वचिर करेल की ती खूप धारमिक कार्य करतेय. तिला असं कधी वाटणार नाही की हे सर्व करताना मी सर्वाना दुःख देत आहे, पोराना पण मी जीव घेत आहे. त्यांना पण मी त्रास देत आहे. अशे बरे शे लोक घरात असतात, हनुमानाची ते तर पूजा करतात पण हनुमानाचे ते नाना बनून जातात. घरात कुणाची मजल नाही हे इथून तथि पाणी ठेऊन दाखवा, लगेच ओरडणे चालू होऊन जाईल, आमच्या पण खानदान मध्ये सत्पुरुष होते, म्हणजे जीवित आहे, त्यांनी पण सर्वांचे शक्तेपंजजे सोडवून टाकले होते, पण मीच त्यांचं पण. बाकी सर्व तर त्यांना थाराऊन घाबरत होते, अश्याप्रकारे ते शुष्क, दुसऱ्याच्या वचिराने, दुसऱ्याच्या दुःखाने, दुसरीच्या त्रासाने दूर अनभयि होते, असह्यप्रकारे त्यांच्या मध्ये संवेदन शिला खूप कमी असते, आणि माया आणि ममता तर ते कधी समजूच शकत नाही, बहुतेक वेळा जे लोक योग्य करतात बायका कविवा मानस त्याचं कधीच घरात जमत नाही, आणि जर दोन्ही करत असतील तर देव च वाचवेल. त्या घराचा सत्यानाश च होईल. पण एकाने जरी केलं तरी कमी नाही आहे. बायको जी आहे स्वताला सनिमांची हेरॉइन आणि नवरा जो आहे तो स्वतःला सांडो समजतो. (१३.११) आपल्याला काई करायचं आहे, आपल्याला का कुस्ती लढायची आहे. काही योगवदिया करून करायचं काई. अरे भाऊ साधारण तरहेचे आयुष्य जगण्यासाठी जे संतुलित आयुष्य हवं आहे तसं राहा. ठीक आहे तुम्ही थोडी शी व्यायाम केला, हा ठीक गोष्ट आहे. पण एवढी अतशियेकती करायची काई गरज आहे. की आपलं जे हृदय चकर आहे ते एकदम वजा च आहे. एवढं वजा होऊन जावं की अश्या व्यक्तीला जर आपण दूरून बघणार तर आपण दूरून च पळून जाणार. मी लखनौ ला होते, आणि एक महाशय जे की आमच्या घरातमध्ये खूप रुबाव दाखवायचे त्यांना सवय होती कसिकाळी ते एका बाजूला फरियाला जायचे, तर एका दविशी मी बघतिलं की, मी पण एकदा त्या दशिला फरियाला गेलेली, तर काही लोक एकदम खूप जोरात पाळायला लागले. माझ्या काही लक्षात नाही आलं. की हे लोक मला पाहून पळत आहे की त्या व्यक्तीला पाहून, माझ्या काही लक्षात नाही आला. मी त्यांना वचिरले, तर मला म्हणतात वाहनी साहेब आमहाला माफ करा आम्ही अशे पळत सुटलो, पण तुम्ही ह्या खुंखार जनावराला घेऊन कुठे नघाले. ह्या शेर बबबर ला घेऊन तुम्ही कुठे गेले होते. ते तर उलट्या पायाने पाळायला लागले. हे तर आमहाला दांडा घेऊन मारायला उठतील. (१४.२०) त्यांच्या सोबत बोलायला जल तर तुम्हाला खायला उठतील, हसणं तर त्यांना माहिती च नाही. त्यांना माहितीच नाही की जागा मध्ये

हसनं, स्मृति असं काही आहे, खूप गंभीर आहेत. आणक्यांचं दुखणं समजून घेत नई, तुम्ही जर त्यांना म्हटलं कि ह्या व्यक्तीला खूप त्रास आहे, नेहमी त्रासांमध्ये असतो, तर ते म्हणतील बघा मी कास माझ्या त्रासाला कंट्रोल केलं आहे, तुम्ही पण करा, अरे पण ते काही योगी नाही आहे की त्यांनी त्यांच्या त्रासाला कंट्रोल केलं आहे. पण त्यांना माहिती नाही आहे की त्यांची मृत्यू जी होईल तो हार्ट अटॅक ने होईल, नेहमी जो सहजयोगी असतो त्याचे दोन्ही बॅलन्स असतो, त्याचा कारण मी नंतर सांगेल, पण जेवढे पण योगी लॉग आहेत ते खटकन असेच संपून जातील आण त्यांचं माहिती कि नाही पडणार ते गायब होऊन जातील. त्याच्या नंतर जेव्हा ते मारतील तेव्हा ४ लोक जोडणं कठीण होऊन जाईल, मी तुम्हाला सांगते हे जे योगी लॉग असतात त्यांना ४ लोक खूप मुश्किल ने मळितात आण पाचवा व्यक्ती जो हरनिया असतो तो नई मळिणार, बायको आण पोतर आधीच पळून गेलेले असतात आण सरव लोक अश्या लोकांपासून पळून बसलेले असतात. आता लोक म्हणतात की योग्य से आम्ही आपला रोग नविरण करू. देव च वाचवून ठेवील. रोग नविरण करण्या ऐवजी, अशे लॉग मागे लागून जातील तर यांची बायको म्हणेल देव वाचव रे मला अश्या व्यक्ती कडून. फारकत द्या मला काही जमवता येणार नई तुमच्या सोबत. तुम्ही हं जी योगवदिया चालू ठेवली आहे त्याच्या पासून देव वाचव र आम्हाला. म्हणून हजारवेळा समजून घ्याल हवं की परिवार मध्ये राहणार्यां साठी योग्य खूप कठीण गोष्ट आहे. पण योग्य का बनवलं होत, पंतजली ला (१५.३०) कति हजारो वर्ष च्या आधीची गोष्ट आहे. जेव्हा पंतजली ने पंतजली साठी लहिल होत, त्यावेळी सारखा समाज आज नाही आहे. सर्वात पहिली गोष्ट त्यावेळी आपल्या इथे चार वर्णाची संस्था होती, तुम्हाला तर माहिती आहे आधीच्या काळी लहान मुलं ५ वर्षांनंतर जंगलात जाऊन आत्मसाक्षात्कारी गुरु जवळ जाऊन शकित असत. ऐसे आयेर गैर नतू खरे नाही, आत्मसाक्षात्कारी आण गुरु ची व्याख्या च आत्मसाक्षात्कारी होते एवढंच नाही की ते फक्त आत्मसाक्षात्कारी होते तर त्यांना त्याचा पूर्ण शाश्वर पण माहिती होते. आत्मसाक्षात्काराचं म्हणून ते जंगलात राहत होते आण त्यांच्या च नावाने युनिव्हर्सिटी चालत होती आण ज्याला आपण गोत्र म्हणतो ती हीच युनिव्हर्सिटी आहे. आण स गोत्र वविह याच्या साठीच मना होत की एकाच युनिव्हर्सिटी मध्ये शकिणारे मुलं आण मुली आपापसात भाऊ आण बहीण सारखे होते. त्याच्या ऐवजी, त्या वयात तुमची तबबेत वाढते तुमचं वय वाढत, म्हणून तुम्हाला हे खूप गरजेचं आहे त्या वयात की शरीराला जी पण पोषक ऊर्जा मळिते ती त्या वयात जास्तीत जास्त मळायला हावी. (१७) दुसरी गोष्ट, जी तुमच्या हृदयाची गोष्ट आहे, प्रेमाची गोष्ट आहे, एक तर गुरु त्याला सांगत होते, गुरु आपल्या प्रेमाने त्याला भरून ठेवत असत. दुसरे वनप्रस्थान मध्ये आजूजी आजोबा जंगलात बसून राहत तर ते लोक आपल्या मुलं बायकांना प्रेम करत असत. आण गृहस्ती मध्ये कुनीपण योग्य नाही करत होते. आण ते जे आपल्या पोराबाळांना प्रेम देत होते त्याने त्यांची दुसरी शक्ती उमलत होती. लग्नांनंतर तुम्हीच वचिर करी कीती

तुमचं होत आहे. म्हणजे की आजकाल समाज मध्ये लोक अशे हं प्रेशान आहे, त्याच्या जवळ वेळच नाही आहे की तो कुणासोबत प्रेमाने दोन शब्द बोलेल. त्याच्यात जर योगी जर कुणी झालं, तर. त्यात तर असेपण नवरा बायको चे हजार वेळा झगडे झालेले असतात. मग तर तुम्ही सत्यानाश केला पारिवारिक जीवनाचा. पारिवारिक जीवन शविय सहजयोगी नाही होत. साधारण पद्धतीने जे लोक पारिवारिक आहे, त्यांच्या नेच सहजयोग होतो. जे लोक सन्यास घेता त्यांना म्हणा तुम्ही लोक सन्यास घ्या आण जंगलात बसा. दोन दविस नंतर तथिून पळून येतील पोशाख बदलून (१८.१६) कालच मला एक व्यक्ती भेटला होता ते मला सांगू लागले एक असे स्टॅटिस्टिकस जमा केले आहे, मी तथि गेलो होतो हरदिवार, तथि मी भरपूर सन्यासी लोकांना भेटलो तर मला खूप आश्चर्य झाले,

९९.९ % आण १% मला असे व्यक्ती भेटले नाही पण मी म्हणतो पर चान्स असेल कुणी, तथि जेवढे पण लोक आलेले होते ते म्हणतात होते, कुणी म्हणत होते माझी बायको मारून गेली म्हणून मी आलो, माझा बाप वाराला तयार मी आलो, फळांना हो गया तो मी आ गया, कोई बोले मेरे पंचे इनकम टॅक्स वाले थे वो आ गये, समूगलमि मी पकडा गया तो मी आ गया, म्हणजे जेल मधून वाचवायला सर्व लोक येऊन गेले, और अपने परिवारीकी जीवनापासून सुटण्यासाठी पण तथि आहे, दुसऱ्या पद्धतीचे लोक अशे होते की म्हणे साहेब मी इथे आलो, वचिर केला की काही खायाच्या प्यायाच्या गोष्टी मळितील, पण तर इथे पाहिलं, इथे तर गेरुवा कपट्यापेक्षा गेरुवा रंग पण नाही मळित, खूप कठीण परसितथि आहे, इथे खूप वाईट परसितथि आहे, आजकाल तर जग एवढं खराब झालं आहे की सन्यासी लोकांना खुनी भूक पण नाही देत, तो जेवढे भिकारी ह्या जगामध्ये आहे त्यांनी वचिर केला हे सोपं आहे, थोडं स हरिवा वसर घालून हमिलय मध्ये राहायचं आण भीक मागायची. (१९.२०) मी दिलिली मध्ये होती तर कमीतकमी ५ ते ७ आश्रम मधून चढिठी आली की माताजी तुम्ही तर सर्व संसाराची पालन करता आहे, आप साक्षात शक्ती आहे, आमच्या भिकार्यांसाठी असं म्हटलं नाही होत पण मी म्हणते मध्ये साधू साठी धोती आण बेलकेंट पाडून द्याल. म्हणजे भिकारी नाही लहिल होत त्यांनी साधू लहिल होत, साधू म्हणजे जे साधं मध्ये असतात ते साधू. तर अश्या प्रकारचे त्याची पत्र माझ्या कडे आहे, आता तुम्हीच सांगा तुमच्या समाज मध्ये परजीवी सारखे हे लॉग आहेत कवि तुमच्या पैश्यावर म्हणजे कमवणार तुम्ही लोक, मेहनत तुम्ही कराल सर्व काही तुम्ही करता आण खाणार कोण हे साधू बाबा म्हणजे जे तर काही मेहनत नाही घेत, हे तर जाड होत चालले आहे आण तुम्ही बारीक अश्या प्रकारे साधू बाबा गाव गाव आण गेल्ली गल्ली फरितात आण आपल्या साठी मध्ये पण अशे लोक बसले आहेत जे लोक आपल्याला सन्यासी म्हणतात, मी एक छोटा स म्हणावं लागेल की सहज च कविता लहिली आहे, तुले सन्यास पैसे मेरे पास. अश्याप्रकारे तुम्हाला इथे साधू मळितील की तुम्ही त्यांना भेटून शेवटी सन्यास च घ्याल. कारण तथि असं होईल. एकतर मला सन्यास द्या नाहीतर मला याच्या पासून सुटका करा. ह्या लोक मध्ये इतका गंभीरपणा आण हे लोक जे दाखवता नई त्यांच्या मध्ये नो पाखंड पण असतो ते काही काळात नाही.

आता इथेपण काही लेडीस खास तर हं गोष्ट समजून घ्या. कारण की लेडीस लोक इथे खूप चुकतात, कुनीपण साधू बाबा आला की चालले त्याच्या पाय पडायला. जरी तो जेल मधून सुटून कापड चांगले करून आला असेल, जरी तो कुणाला डाग देऊन तुमच्या घरी लापयला आला असेल, जरी तो काहीही लोक करून आला असेल तर बाबा जी आले होते, कोण बाबाजी नाही माहिती पण खूप तेजस्वी होती. अरे पागल तो कोण होता तो चोर होता, शेजारी तो नोकर होता, चोरी करून पळून गेला. (२१.३७) तुम्हाला बुद्ध बनवत आहे, दाढी करून घेतली आण काई तर त्याचे पाय पडा. आण

म्हणे आम्हाला खूप आनंद आला, काई आनंद आला, साधू बाबा आले म्हणे, देवी जी, माताजी आण पतिजी त्यांचे पाय नेहमी धुऊन पति होते म्हणे, मग नंतर लक्षात आलं की घरातली लक्ष्मी गायब झाली आहे, मग म्हटलं करज काढा, मग साधू बाबा म्हणतात आमचं उथथान, अरे संस्क्रति तर त्यांना जास्त माहिती नाही आहे, मग म्हणू असथान, आमचं असथान हलणार आण त्यांचा असतं हलवलं तर तुमची तजिरी पण हलून जाईल आण असं नाही झालं म्हणजे त्यांनी काही कामच नाही केलं तुमच्यावर, असेल तर अश्या गोष्टी करेल की सांगूच नका, तथि लंडन मध्ये हजारो लोक माझ्या कडे येतात, आण म्हणतात माताजी यांच्या पासून आमचा पछिछा सोडावा, हा आमच्या मागे लागला, तो आमच्या मागे लागला, आण अजून पण जे लोक असल्या लोकांच्या मागे आहे, त्यांना जर तुम्ही वचिरलं की तुम्ही ह्या असल्या लोकांच्या मागे का आहे, तर त्यांना खूप वाईट वाटते, आण जेव्हा त्यांचं पूरण मुंडन होऊन जात तेव्हा ते म्हणतात की माताजी ते सर्व आमचं घेऊन गेले. खूप साधी गोष्ट आहे आण हेसू पण येते मनुष्य च्या मूख पण वर. आता असं म्हटलं आहे की चंद्र नाडी आण सूर्य नाडी याच्यावर nature ने आपलं संतुलन आधीच करून ठेवलं आहे, तुम्हाला काही करायची गरज नाही आहे, तुम्ही संतुलित आयुष्य जागा, नॉर्मल आयुष्य जागा, साधारण पद्धतीने आयुष्य जागा, काही जास्त करायची गरज नाही आहे की तुम्ही द्रावडी प्राणायाम कराल, मी पहाते काही लोकांना सकाळी उठून डोक्यावर उभे राहतात. (२३.१८) आमच्या समोर एक साहेब राहत होते, पार्थी साहेब,

४ वाजता उठून जे लटकून जात होते तर जवळ पास ते ६ च्या आसपास उतरत होते, आण त्यांच्या घरात ते त्यांचा सुने सोबत भांडण, त्यांच्या मुलं सोबत भांडण सर्व घर त्रासलेले की म्हातारा मरेल तर बरं होईल, आण तो म्हातारा मेळा तरी त्याने आपल्याला मुलं साठी काई नाही ठेवला सर्व दान करून ठेऊन दलि दुसऱ्या योगाश्रमला, आण तथिपण जेवढे म्हातारे मारून जातील ते पण असाच करून जातील. (२३.४६) आण हे हार्ट चे पेशंट होते तरी शीर्षासन मध्ये लटकून राहत होते. आता हा पागलपण पहा जर मी काही योग्य बदल काही बोलेल तर लोकच मला म्हणतील की काई माताजी, आता तुम्हीच मला सांगा काई गरज आहे एवढा द्रावडी प्राणायाम करायची, ठीक आहे, आपलं चरित्र ठीक करायला हवं, थोडाफार व्यायाम केला ठीक आहे, पण २४ तास प्रत्येक वेळी, डोक्यावर उभं राहायची काई गरज आहे तुम्हाला. सर्वात पहिली गोष्ट म्हणजे प्रेम करायला शकि, परिवार, संसार या संसारातला सर्व परिवार आहे, त्यापेक्षा पण मी म्हणेल की सर्व सृष्टी, सर्व वशिव प्रेमाच्या मार्गावर चालत आहे, प्रेम सोडून कुणी सांगतिले हे असले तमाशे करायला, असल्या प्रकारच्या गोष्टी करायची तुम्हाला काही गरज नाही आहे. आता दुसरे आजकाल कुणीतरी नघिले आहेत ते वाजवत वाजवा लंडन मध्ये फरितंय, आपल्या भारतीय संकृतीला अजून चार चांद लावले आहे, तुम्हाला जर मी एक गोष्ट सांगतिली तर तुम्ही म्हणाल माताजी का यांना एक चापट डेली नाही तथि, तथि बॉर्न Shrit वर कंबरे डान्स त्यांचा चालत राहतो, फक्त डोक्यावरची केस काढून घेतात, मुंडन करून घेतात आण छोटी choटी आण मिराठी मध्ये त्याला शेडी म्हणतात, ते आपल्या इथे चटिकून, तथि हेअर ड्रेससिंग होता त्याच प्रत्येमाचा भाव ५०० रुपये, आण इथे चटिकवून चटिकवून तथि नाचता. आण हातात त्यांना धोती, आण वे बचिअयून तर धोती पण घालता येत नाही (२५.२०) बायका साड्या घालून फरितात ना त्यांना साडी घालता येते ना धोती, अरे भाऊ ते कायद्याने आमचा पोशाख आहे, तुम्हाला घालायचा असेल तर नीट तरी घाला, एक तर तथिल्या बायका साडी घालू नाही शकत, आण त्यांची चाल घोड्या सारखी असते. आम्ही लखनौ ला गेलो होतो, सर्व जण चालले होते, आण मध्ये कुणीतरी घोड्या सारखं चालत होतं, मी म्हटलं कोण आहे हे घोड्या सारखं चालत आहे, तयार कुणीतरी बोललं की एक सून अमेरिका वरून आली आहे, आण तिला बचिरीला चप्पल मध्ये चालत पण येत नाही होत, खसकट खसकट घोड्या सारखी अशी चालत होती, आण तथि केस पण घोड्या सारखे वर, त्या लोकांचा असच घोड्या सारखे ते राहतात, घोड्या सारखे ते चालतात त्यांची पद्धत ती अशीच त्याला आपण काई करणार, कधीतर त्यांना चालायला आलं हवं, तथिल्या बायका बॉर्न शीत वर ज्यांनी कधी सारी घातली नाही, त्या बायका आण हे लोक धोती घालून काई तथि नाचतात, सांगू नका. तुम्ही म्हणाल की देवा हे काई, तथिले लोक पार्थी मधी मला वचिरतात माताजी आपल्याला काही प्रॉब्लेम तर नाही ना, मी म्हटलं का भाऊ काई झालं, तर म्हणतात माताजी त्या बॉर्न Shrit ते लोक सारी बारी न धोती घालून नाचतात त्यांची कधी कधी सुटून जाते, आम्ही म्हटलं हे तर जन्मा जन्म ताराचं आमचा पोशाख आहे, आण त्यांना जर वाटत असेल की ते भारतीय संस्कृतीला वाढवत आहे, तर देव त्यांना वाचवेल, त्यांना म्हणा आम्हाला च आमची संस्कृती वाढू द्या जी की आमच्या रक्त रक्त मध्ये आहे, कृपा करून तुम्ही आमची संस्कृती नको वाढवा. २६.५६.

हे गोष्ट राहिली तुमच्या हठयोगाची ज्याला की आपण ज्याला की तुम्ही हठ म्हणतात पण बघायला गेलो तर तुम्ही लोक हठ वर चालत च नाही, फक्त ह वरच चालतात (२७.००) आण हठ वरून जेव्हा ठ वर चालतात तर देव च वाचवेल. ह चा अर्थ असतो पूरण baptism, हे नका खाऊ, ते नका खाऊ, माझे २५

सोमवार करायचे आहे , एवढे लाख शंविजी वर चढवायचे आहे, एक देवी जी अली होती, अलाहाबाद मधून, महा ब्राम्हण बनून ते इथे एक महाराष्ट्र लोक आहेत त्यांच्या कडे थांबले, आता त्यांनाच्या सोबत नाते गरिजी केली तर त्यांनी घरीच थांबून घेतलं, जेव्हा ती चालली गेली आणि सर्व ठीक ठाक होऊन गेली , तर ते बोलले कि माझी खापर पणजी पण अशी नाही होती, जशी हे बाई होती, मी म्हटलं काई झालं, (२७.४०) जशी आली तशी लगेच तिच्या नवऱ्याला रागवायला लागली, कतिमुहाला माहिती आहे कि मी नळाचं पाणी नाही पटि, मला वहिरिचं पाणी लागतं प्यायला, नवरा पण रात्री वहिरिचं पाणी आणायला गेला, सकाळी लगेच तीच ओरडणे चालू पकडले कि मला कतीतरी लक्ष शंवि जी वर चढवायची आहे, आणाना फळे,आणानि ते ओलेच होते, तर तो ओल्या अंगानेच गेला , मलबार हलि वर, तर त्यांनी त्याला जोरात पकडून मारलं, कतिमुहाला कुणी सांगितलं कि इथे बेलपत्र मळिते, तशेच ते ओल्या अंगाने शोधात शोधात गेले आणि कुठून तरी ते बेलपत्र त्यांना आणून दिले. त्यात पण ती बोलली कतिमुही पट्टे चांगले नाही आणले, आता काई करणार ४ वाजता तो नोकर गेला त्यात त्याला काई दसिणार, त्याला एवढं रागावला, एवढं रागावला कि तो बचिरा संध्याकाळी रडायला लागला आणि त्याला ताप येऊन गेला, आणानि तो म्हणायला लागला कि मी तर आजारी पडलो मला दवाखान्यात पाठवा, कुनितरी दुसऱ्या नोकराला सांगा.(२८.३२) त्या दुसऱ्या नोकराला कळलं कि यांचा काम करायचं आहे तर तो पण घाबरायला लागला, म्हणे मला पण अटॅक आल्यासारखं वाटतंय, कुणीतरी दुसऱ्या नोकराला सांगा, आणानि तो पण नघिन गेला, मग त्यांचे पतीदेव त्यांना पण झाडावर चढवलं, त्यांच्या कडून पण सर्व काम करून घेतली , ते पण कंटाळून गेली , ५ दिवस होऊन गेली , तेव्हा त्यांनी मला फोन केला, आणानि म्हणू लागले माताजी तुमच्या प्रभावाने कृपा करून यांचं स्थान बदलावा. मग ती बाई पुणे गेली. (२८.५७) ती बाई जथि जथि गेली तिथे तिचे उपद्रव प्रसिद्ध आहे, आणानि यांचे हे नातेवाईक होते, ते म्हणाले कि साहेब मी तर स्वतःला वाचवण्यासाठी त्यांना पाठवलं, मी म्हटलं आम्ही तुम्हाला येऊन दंड मारू, अश्या दविया लोकांना म्हणा तिथेच त्रिविणी मध्ये बसून रहा आणानि तिथेच जप करा आणानि मध्ये राहा दुसऱ्यांना ह्या झंझट मध्ये टाकून नका , म्हटलं बायकांना काही कळतंय कि नाही , आणानि हे झालं फालतूच कि ते लोक हठ योग मध्ये पण करतात , आणानि पुजा मध्ये पण करतात , पुजा ला जातात मंदिरात जातात, मी मंदिराच्या वरींथात कधीच नाही आहे, ना कि कोणत्या धर्म च्या वरींथात मी तर धर्म मध्येच आहे , मंदिरात जथि गणेश जी बसले आहे तिथे तुम्ही नाही जात , (२९.४७) मंदिराच्या बाहेर जे भूतनाथ बसलेले असतात ते तुमच्या आज्ञा चक्राला चटकन लावून देतात आणानि तुमच्या वर भूत चढवून देतात, मी एका मंदिरात गेली होती, एक मुलगा दलिलीच आमचापसात जमत आहे, आणानि करण्यासाठी आणला, त्याला आम्ही विबेरेशन दिले तो ठीक झाला ,तेव्हा त्याला म्हटलं हा गंडा दोरा काढा ,तेव्हा काढला ,परत दुसऱ्या दविशी आले ते , मी म्हटलं एवढी मेहनत घेतली १ तास २ तास तरी कसे काई आज्ञा चक्र पकडले आहे , म्हणायला लागले मी तर कुठेपण नाही गेलो होते , तर मी म्हटलं हा टीका कुठला आहे कपाळावर तर म्हणतात , हा टीका तर भैरवनाथ चा आहे , मी म्हटलं भैरवनाथला काही धंदा नाही आहे का , मग मी त्याला बसवलं , त्याला स्वच्छ केलं, मग मी त्याला त्या पुजारीच नाव विचारलं , त्याला चप्पल मारले , तेव्हा कुठे जाऊन सुटलं , सर्व जगभरात जेवढे राक्षस आहे त्यांनी सर्व मंदिराचा ठेका घेऊन ठेवलाय, विवाह ते करणार नाही, कारण ते तर ब्रह्मचारी आहेत, आमच्या कडे वर्गणीसाठीओ पण आहे आणानि म्हणायला लागले आम्ही ब्रम्हा आहे, ब्रम्हा म्हणजे काई, आम्ही विवाह नाही करणार, ठीक आहे, पुरुष पण विवाह नाही करणार, आणानि सर्पिण पण विवाह नाही करणार बाकी सर्व काही होत, विवाह नाही करत,खूप चांगली जागा आहे, सामूहिक सर्व मामला बनलं आहे, आणानि खास करून जे लोक योग्य मध्ये असतात त्यांना काई होत , ते ___ सारखे होऊन जातात आणानि त्यामुळे कोणी त्यांच्या जावं बसत पण नाही, खास करून सावतिरी चा मंत्र म्हणणारे लोक, सावतिरीचा जो मंत्र आहे तो तुम्हाला एकदम ___ सारखं वाटेल ,कारण त्यात त्याचा पीळ काढून जी माती मळून जाते न, ते होत , मंत्रच तशी गोष्ट आहे, जस का आपल्याला सांगितलं जात ,कि ह्या दीप मध्ये ज्योत आहे, ती फक्त दवियाची च गोष्ट आहे, वेगवेगळ्या जागेची भू आहे ,पण दवियात ज्योत मध्ये जी जाळणारी गोष्ट आहे त्याची त्यांनी गोष्ट नाही केली , फक्त दवियाची गोष्ट ते करायला लागले आणानि तुम्ही ते रटायल लागले, त्या लोकांना खूप प्रबुल्लेम होतो कारण कोणत्या समाजा मध्ये ते फटि च नाही होत, कारण तिथे पण बसतील तिथिली खुरची तुटून जाईल, तिथेपण जातील तिथे गडबड, असं करून करून मग त्यांना वाटते कि चिला कुठल्या तरी आश्रम मध्ये जाऊन बसू , चला नाहीतर पंडिचरी ला जाऊ नाहीतर इथे जाऊ , तिथे जाऊ , तिथे सर्व थुथ लोक असतात आणानि थुथ लोकांचा आपापसात जमत ,म्हून ही लोक तिथे जातात , मग एक organisation बनून टाकतात, आणानि मग त्यात सर्व थुथ लोक प्लानिंग करतात कि बाकीच्यांना कास थुथ बनवायचं , (३२.24) बाकीच्यांना कास थुथ बनवायचं, आणानि हि सर्व व्यवस्था होत राहते आणानि रोज, आणानि एवढा ह्या लोकांमध्ये क्रोध असतो कि तुम्ही त्यांच्या सोबत एक मनिटि बोलू शकत नाही तुम्ही बोलायला लागले कि लगेच तर ते थाड्कन हात मारतील, हे लोक कधी कुणाचं कल्याण नाही करू शकत, ज्याच्या मनात कधी प्रेम च नसेल, ज्याच्या मनात कधी करून च वाहत नसेल , ज्याच्या मध्ये कधी कुठल्याच प्रकारचा माधुर्य नसेल, तो कधी कुंचा कल्याण कास करेल , तुम्ही कधी कोणत्या अतिमारगा la नाही गेलं पाहजि , आता तर एकलं आहे सरकार पण हेच करून घेत आहे आता तर देव च वाचवेल मग (33.१) ते मराठी मध्ये म्हणतात ना कि राजा नेच मारणं चालू केलं तर काई , म्हणजे आता गव्हर्नमेंट च चालू करतय योग तर आता काई बोलणार. कोणीपण आपला उपचार सहजयोग ने जेवढं करू शकता तेवढा योग ने नाही करू शकत,एक कषणात पण होऊ शकतो , जो व्यक्ती पार होऊन जातो तो रसपान वमुक्त होऊन जातो , कारण संबंध जुडून जात ना , त्याच्यामध्ये शक्ती जी येऊन जाते, तो त्याच्या शक्ती वर नरिभय नाही राहत फक्त , जी शक्ती संबंध बाजूला पसरलेली आहे , तीच शक्ती त्याच्या मधून वाहायला लागते , त्याचा जो शारीरिक, मानसिक आणानि भावनिक स्तंथी सुधारून जाते , आणानि तो व्यक्ती डायनॅमिक (गतिशील) होऊन जातो . आणानि ते दविशभर मेहनत करत राहतील ,पण ते थकत ना, ते आकर्षक बनून जातात, त्यांच्या सोबत तुम्हाला बसावसं वाटेल , त्यांच्या सोबत बसल्यावर मजा खूप येतो , आता कसं आहे, १०० मधून एखादा व्यक्ती दृष्ट हा असतोच , त्याला कति हि सुदारण्याचा प्रयत्न केलं 'तेरी तो नई सुधरत, तसाचा तसा राहतो, त्यात ली ती घाण नाही जात ,(३४.१६) पण यात फर्स्ट क्लास लोक पण खूप होऊन जातात. जर तुम्ही १० योगी सोबत बसत आहे तर तुम्ही बाहेर नघिन जा नाहीतर स्वतःला खात्री करून घ्या , कारण २ कुसती वाले सोबत बसू शकता , १० योगी जर सोबत बसून गेले तर चकणाचुर, आता इथे एक सेमिनार झाला होता, तर मी एकाला म्हटलं जा बार मजा पाहून या तुम्ही, तिथे अशी गम्मत झाली कि जे बघायला गेले होते ते पण पळून आले, आणानि म्हणाले माताजी हि काई तुम्ही माया केली, मी बोलली मी काई माया केली, हा तर तमाशा आहे, एक योगी त्याच्या सोबत भांडण करतो मी तुझ्या पेक्षा मोठा आहे, दुसरा म्हणतो मी मोठा आहे , तर मला लोक म्हणता माताजी हे लोक म्हणता स्वतःला योगी म्हणतात, आणानि आमच्या पेक्षा जास्त भांडण करत आहे, शंविदा देत आहेत, अश्या प्रकारचा तमाशा दलिली मध्ये चालू होता, (३५.२४) ते हे प्रेस वाले होते , माझ्याजवळ आले आणानि म्हणाले माताजी स्टॉप करा काई मूर्खपणा चाललय, काई हे वंदिशी समजून घेतील , आणानि इथे हा टीव्ही पण सोबत चालू ठेवला आहे, ३५ लाख तर एकानेच दान केले होते आणानि त्यांचा तर अशे हाल झाले कि ते नंतर आलेच नाही आणानि त्यांचे सर्व पैसे डुबून गेली , ३५ लाख रुपये त्यांनी माहिती नाही कुठून आणून त्यांना लावून ठेवले होते, अश्या प्रकारच्या कृत्रिम लोक पासून परमात्मा नाही मळित, देव हा मनात असायला हवा , ज्याच्या मनात देव ते देवाला प्राप्त करून घेतात, आणानि त्या कृत्रिम लोकांनी चांगलाच एक मोठं भाषण दिले, असं वाटत होत, त्यांच्या डोक्यावर चांगलंच एक भारी मोठं भूत नाचत होत, बाकी काई कुणाच्या लक्षात नाही आलं कि ते काई बोलत आहे , अशे लोक जर तुमचं संचलन करतील तर तुम्हा लोकांना तुमच्या स्वतंत्र वर पूर्ण विश्वास ठेवावं लागेल (३६,२२) आणानि आपल्या स्वातंत्र्यावर उभं राहायचं आहे, एक तर समजून घ्यायला हवं कि हे लोक पैश्यांमुळे आले आहे पैशा वाईट गोष्ट आहे खूप, जर मी तुम्हाला सांगितलं कि माझ्या संस्था मध्ये ५०,००० रुपये आहेत, तुम्हाला मी सांगते तुमच्या पेक्षा १० पटीने लोक इथे जास्त येतील, पण सर्व माश्या येतील, खरे लोक नाही येणार, सर्व माश्या जमा होतील, तो पैशा आहे, योग सेमिनार मध्ये बोलतील , आमचा एवढं महत्त्व होईल , खूप लोक आमच्या जवळ येतील, आम्ही मोठे समजले जाऊ , आणानि ह्या सर्व मथिया गोष्टी मध्ये, ह्या लोकांनी बचिराया घर गृहस्ती मध्ये राहणारे लोकांची खोपडी खराब करून टाकली , (३७.११) लग्न झालेल्या व्यक्तीसाठी मी मना आहे, कि तो हठयोगा कडे जाईल , एकदम मना आहे , हठयोग मुळे सर्वात पहिली गोष्ट जी होते ती emptency . तुम्ही हाथयोगी ला बघा तो इम्पोटेंट होतो, कारण कतित्याचा जेव्हा drainage जेव्हा होईल तेव्हा मूलाधार चक्र वर च होईल , असा व्यक्ती innocent नाही होणार खूप चलाख असतो. हठ योगा ला चालवण्यासाठी त्याला करण्या साठी ती व्यवस्था हवी असायला पाहजि , जी पतंजली च्या वेळेला होती , जी कि आज नाही आहे , आजकाल तर आज जी बाबा ला तर सोडा सासू सासर्यांना पण कुणी घरात राहू नाही देत , आणानि आई वडील तर पोराना ,कुठून हा आला, अश्या परसित्थी मध्ये , आपल्या जवळ जेवढं आहे त्याला संपवून टाका , जेवढे टेन्शन आहे ते सर्व तुम्हाला दूर करावी लागतील , आणानि नॉर्मल पद्धतीने राहावं लागेल , extreams मध्ये सहजयोग काम नाही करत , जे लोक extreams टेम्परेमेंट मध्ये असतात त्यांच्यावर सहजयोग नाही चालत , आणानि लोक म्हणतात माताजी तुम्ही आम्हाला का नाही पार केलं , का आम्ही पार नाही होत , कारण तुम्ही ऍबनॉर्मल व्यक्ती आहा , abstinence , हे नाही खणार , ते नाही खणार , भुकेले राहू , जे लोक भुकेले राहतात जाणून बुजून , अशे तर भरपूर आहेत बचिरे. वो हो जायगे पार , लेकनि जे मुद्दामहून भुकेले राहता ते कधी पार नाही होणार , (३८.५३) तुम्ही तुमच्या आत मध्ये बसलेले अननूपूर्णा चा अपमान करतात , याचा अर्थ असा नाही कि तुम्ही बकासुर होऊन जा, ती दुसरी बाजू आहे, पण abstinency , extream नाही केली पाहजि , (३९.११) सहजयोग च्या आधी असेल तर ठीक आहे पण नंतर तर मी सोडवूनच टाकते ती म्हणजे दारू . (१९.१८)

Bbदारू आणानि धूम्रपान हे दोन्ही आपल्या awareness वर काम करतात.आपल्या चेतना वर पडतात आणानि ते सोडवण्याचा प्रयत्न करायचा आणानि नाही सोडवत असेल तर नंतर मी ध्यान मध्ये ते सोडवून टाकते, आता दुसरी बाजू पहा, ज्याला कि आपण भावनिक बाजू म्हणू , म्हणजे आपले मुलं , आपले मुलाचं सर्वकाही झालं , उनके लिये आप मारे ही जा रहे हो ,मग तुम्हाला जावामध्ये त्या मुलाशिव्या काहीच नाही दसित, त्याच्या साठी तुम्ही १० पोराना मारून टाकलं पण त्या मुलाला जिवित ठेवाल . दारू पणि , बायकांसोबत जास्त रिकामे काम करणे, दुसऱ्या बाई कडे बघणे , थोडं असो कि जास्त हे आज कालच्या समाज मध्ये एक आजार लागून गेला आहे , मी आधीच सांगितलं होत कि हे flurting म्हणजे आज्ञा आकाराची बाधा आहे , ज्या व्यक्ती ची नजर फरित रहते प्रत्येक वेळी , त्यावर भूत असतो , प्रत्येक वेळी,आणानि जर ती कोणत्या बाई वर पडून गेली तर तिला पण भूत लागून जाईल, एक चपिक चा आजार आहेच, आणानि मग ती पण तेच काम करायला लागेल , करता काहीच नाही फक्त डोळे फरित राहतील .(४०.२९) मग तुमचा आज्ञा चक्र पकडून जातं .ज्या व्यक्तीच चतित चंचल असत त्याच आज्ञा चक्र सुटणं कठीण काम आहे.म्हणून लोक आजकाल म्हणतात कि आमचा डोळं दुखत आहे खूप. आपल्याला डोक्याच्या अडचणी व्हायला लागतात. जे लोक खूप काम करतात ते लोक उगाच आपली शक्ती वाया घालवत आहे , ते लोक असाच कोणता तरी आजार मागे लावून घेतात, जस कथोग, भरपूर लोकांच्या गोष्टी ऐकल्या असतील तुम्ही.एक व्यक्ती होता तो २ पाऊल चाललं आणानि तिसऱ्या पावलाला

देवाघरी गेला .आण्ण आपणं जर त्यांच आयुष्य पाहिलं तर सर्व प्रकारचे शौक त्यांना होते , म्हणून मग तुमचा मृत्यू होता , म्हणजे मला म्हणायचं आहे मृत्यू हा सर्वांचा होतो , पण कोणाचा कर्ती शुभ आण्ण कोणाचा कर्ती अशुभ. (४१.२६) म्हणून ज्या शक्तीला देवाने आपल्याला दिली आहे त्याला पवत्रिता न घेयायला हवं . जेव्हा तुम्ही कश्यात तरी गुंतून जातात तेव्हा पवत्रिता ची भावना कमी होते , पवत्रिता चा अर्थ हा नाही होत क कोणत्या गोष्टीच्या मार्गे तुम्ही पळा , पवत्रिता हा एक आत मधली सत्ताती आहे , जस क किमल च पण त्याच उदाहरण घेऊ , जस क त्याच्या वे काही चकित नही तशी सत्ताती यायला हवी ,तो पर्यंत आतले देवता आहे ते पूर्णपणे जागृत नाही होऊ शकत .(४२.८) हा एक धातुमाची सत्ताती आहे त्यात पवत्रिता खूप मोठं कार्य करते.आण्ण त्याचे गण आहे गणेश , आण्ण गणेशाच्या शिवाय कोणताच कार्य नाही होऊ शकत. आण्ण गणेश ची वशिष गोष्ट हा आहे कति ते अबोधति आहे, ते एक छोट मुलं आहे ,सर्वतःच्या आई बदल जो मुलगा सलग्न असतो तो मुलगा पूर्णपणे चरित्रवान असतो, खूप चरित्रवान पण असू शकतो, आण्ण ह्या गोष्टी काही करून येत नाही तर ते आतमध्येच असायला हवी, जो पर्यंत तुम्ही सहजयोग मध्ये पार नाही होत तो पर्यंत तुम्हाला कठीण जाईल , आण्ण त्या नंतर ह्या धर्माची स्थापना करायला तुम्हाला खूप सोपं जाईल, कारण तुम्ही पाहाल एकाच आईच्या उदरातून एवढे मुलं जन्माला आले , माझ्या च सहस्रार मधून एवढे मूळ जन्माला आलीय, मग आपापसांत भाऊ बहीणच नातं येईल , ज्या दविशी हे नातं तुटेल , ज्याजागी ह्या नात्यामध्ये कलिमषि येईल, तुम्ही बघाल तुमचं चक्र पकडेल आण्ण मग तुम्ही बघाल तुमचं vibration पण बंद होऊन जातील, आण्ण मग तुम्ही म्हणाल क आई हे काई झालं , तुमची जर नजर इकडे तिकडे फिरते , इथे ध्यानाला येऊन पण तर तुमचे विब्रेशन बंद, मी काहीच नाही करणार, तुम्हीच बंद केले, मी काही नाही केले ,खूप लोकांचे विब्रेशन तुटून जातात खास कौन महातारे लोक , आचर्याची गोष्ट आहे क जवान लोग त्याला कंट्रोल करून पण घेतील,पण महातार्या लोकांना थोडं कठीण आहे , (४३.३८) ज्या महातार्या लोकांना अश्या सवयी लागल्या आहे त्यांचा महातारे पण तर आले आहे पण त्यांच्या आज्ञा चक्र वर भूत बाधा आहे, म्हणून महातार्या लोकांवर खूप वशिष लक्ष द्यावं लागत , कति ते आपली पवत्रिता ला सांभाळून ठेवतील. सर्व संसार मध्ये आपली मुली आहे, आपली बहीण आहे, आपली आई आहे, असं समजायला हवं आण्ण एक फक्त आपल्या पत्नी सोबत च एक नातं ठेवावं, तुमची बायको खराब असो कशीही असो ,हे सर्व तुम्हाला तुमच्या पूर्व जन्मानुसार मळिलेलं आहे, तुम्ही कोणतंही स्पष्टीकरण द्याल ते परमेश्वर साठी नाही आहे , तुमचे विब्रेशन बंद होऊन जातील, तुमची बायको कशी हा असो हे तुमचं भाग्य आहे, हे पूर्वसंचित आहे ,हा सर्व गडबडीया आधीच झाली आहे त्यासाठी देवा जवळ कृपा मागा, आण्ण तिला ठीक करा , तुम्ही तुमच्या पत्नीला पण सहजयोग नुसार ठीक करू शकता, तिला सहन करा , पण तचि बहाणा बनवून कोणी पण सहजयोगी म्हणेल मी हे काम करेल ते काम करेल, गडबड करेल, त तुमचे vibration बंद होऊन जातील,(४४.४२).

अबस्तीनानस मध्ये एक खराबी येऊन जाते ते म्हणजे कट्टरता, मी तर कट्टर हट्टी आहे, मी तर कट्टर मुसलमान आहे, कट्टर पे कतार चालेल, जो व्यक्ती कट्टर असेल, त्याचे विब्रेशन बंद . आता एक मुलगी आली होती दलिली मध्ये , तिला migraine चा त्रास होता, मला काई माहिती , मी तिला म्हटलं, तुझ्या मध्ये काही कट्टरता आहे का ,तर ती म्हणाली नाही, मी तर देवाची खूप आठवण काढते, मी हट्टी धर्मची आहे ,हट्टी धर्ममधे जेवढे पण देवता आहे त्यांना मी मानते, मी म्हटलं बीटा तू नाभी चक्र वर जनक जचिं नाव घे कवि दत्तात्रयाच नाव घे , ते तुमचे आदी गुरु आहे , (४५.४०) मी म्हणे काहीच फरक नाही पडत आहे, मग मी म्हटलं कानात हात टाकून अल्ला हू अकबर म्हण , (४५.४०) आण्ण लिंगेच तीच डोकेदुखी थांबून गेलं तनि म्हटलं हे तर भारीच झालं काय माझं , मग ती म्हणाली क माझं डोकेदुखी माश्यामुळे होत ,म्हटलं कारण तू कट्टर आहे , जर तुम्ही कुणाचा तरिस्कार कराल तर डोकेदुखी तुम्हाला होणार च , डोकेदुखी तुम्हाला आहे कारण कोणत्या न कोणत्या कारणाने तुम्ही कुणाचा तरी तरिस्कार करताय , देव अश्या व्यक्तीला का मदत करेल ,तुंहीच सांगा आण्ण जर तुम्ही कुणाचा तरिस्कार करताय तर देव तुम्हाला अजून शक्ती देईल क तुम्हाला आजार येईल ,तरिस्कार अशी गोष्ट आहे क ती पॅरॅबोलिक आहे , जातो एका बाजूने आण्ण येतो परत तो तरिस्कार च . दुसरीच बदल परेम ठेवलं तर परेमाचं जात, अश्याच प्रकारे दुसरे जे षडरूप आहे ते पण असेच आहे .सर्व च सर्व तेव्हाच अवटू शकता जेव्हा तुमचं संबांध दुसऱ्या सोबत होऊन जातो.जर तुम्ही म्हणाल क मी माझं मन काबू मध्ये करेल मी माझा क्रोध माबू मध्ये करेल तर जे नई जमणार ,जर तुम्ही खोटी बोललं ,तर तुम्ही जाऊन जुआ खेळायला लागलं, सर्व परत अहंकार आहे .जो पर्यंत तुमचं कौनकशन त्या परम तत्व सोबत नाही होत तो पर्यंत नई होऊ शकणार , एक आणखी गोष्ट ज्यच्याने तुमचे विब्रेशन थांबून जातात. त्यात काही अहंकार ची गोष्ट नाही आहे त्यात सत्य आहे. परम चैतन्य फक्त सहजयोग द्वारे तुम्हाला भेटलं , पण ज्या दविशी तुम्ही सहजयोग च्या विरुद्ध कोणतं पण कार्य करतात.कवि माझ्या विरुद्ध कोणतं पण कार्य करतात.तर गण बसले आहे.ते पटकण नष्ट करून टाकतील.खूप लोकांना हा गोष्ट नाही माहिती ते वचिार करतात क आमूहालाच भेलं आण्ण आमूहीच .हा एक वशिष शक्ती आहे .आण्ण म्हणून हे काम होत आहे नाही तर आतापर्यंत नाही झालं असत , कारण क आपल्या सारखे खूप सारे लोक ह्या गोष्टी चा साक्षात्कार करून चुकले आहे . हा एक वशिष शाक्ती आहे ,ज्याच्याने हे कार्य होत आहे ,अजून कुणी दुसरं करेल तर होणार नई .दलिली मध्ये च एक अशी देवी होती जिला आमही आत्मा साक्षात्कार दलि.आण्ण रॅपेलसिशन दलिया नंतर त्यांच्या मध्ये हा भावना आण्ण क आमूही पण माताजी होऊन गेले.सर्वाना सांगायला लागली क असं करा, तास करा, माझे पाय धुवून टाका, असं करा तास कर,त्यांची तर विब्रेशन बंद झाले पण ज्यांनी त्यांचे पै धुतले होते त्यांचे पण विब्रेशन बंद होऊन गेले.आण्ण मग ते नंतर रडून रडून आले आण्ण सांगायला लागले क माताजी, ती तर म्हणत होती क तुमच्या नंतर मी आहे ,मग मी तर बोलली क मी तर असं काही म्हटलं नाही, हा पण एक खूप मोठी गोष्ट आहे ज्याला तुम्ही समजून घेतलं पाहजि.हा पण एक खूप मोठी गोष्ट आहे ज्याला तुम्ही समजून घेतलं पाहजि.तुम्ही तुमचे विब्रेशन मळिवून घेतले आहे त्यामुळे, हा चमत्कार जो घडला आहे असाच नई झालं ,यात कोणत्या न कोणत्या वशिष शक्ती चा खेळ झाला आहे.आता पर्यंत नई झाल . ना भुत काळात , n भविष्यात,(48.51)

आता पर्यन्त कोणचि नाही सांगितलं क ह्या बोटारंवा का त्या बोटारंवे हे, हे चालत एवढाच नाही तर दुसऱ्याच पण आपण सांगू शकतो. हे आज मला तोंड उघडून सांगावं लागत , हे आपल्या बैअकल पणच लक्षणा आहे. तुम्हाला जर अकल आहे, जरा वचिार वगैरे कराल तर हे विब्रेशन तुम्हाला कुठे पण नाही मळिणार. हे तुमचे स्वतःच आहे यात काही शंका नाही, पण हे जथून आले आण्ण ज्याने दिलं त्यांच्या बदल पूर्ण पाने समरपति नई राहणार तो पर्यंत तुमचे चैतन्य नीट नाही येणार.आण्ण याची साक्ष द्यायला कमीत कमी ५०% लोक आहेत. शरणागती हावी. शरणागती शिवाय होणार नाही, माणूस एवढा अहंकारी आहे , त्याला आमूही चैतन्य दलि, त्याला आमूही ठीक केलं. त्याला सर्व काही दलि सर्व काही समजावून सांगितलं तरी त्याला शरणागती नाही येत , पण जर कुणी त्याला आंगठी दलि तर लगेच त्याच्या पायावर, सर्व वकिुन त्याच्या चरणावर जातील, त्याच्या वर कवति लहितील त्याच्यावर पुस्तक लहितील असं बरेच बसले आहे. त्यांच्या वर केस करायचं चालू आहे .(५०.८) इथून माझं भाषण घेऊन गेले आपण तिथे आपलं आपलं करायचं.आण्ण त्यांचे विब्रेशन च नाही,आण्ण प्रसूत काय इथे तर सर्व सागर च पडलेला आहे ,२ ४ गोष्टी मी सांगेल आण्ण ती तुम्ही लहिन घेता पुसतक मध्ये, त्याने काई फरक पडणार आहे. समाज ,संसार ,खरं आपण खोट ओळखतील आज नई तर काल आण्ण लोक थुंकतील त्या लोकांवर. मी तर म्हणते काई असल्या लोकांवर काई केस करारायची ते आपाल्याच करमगतीने जातील .(५०.३५)ठीक आहे तुम्हाला हे लहिावंच लागेल कारण हे सत्य आहे ,पण तुम्हाला सांगावं लागेल हे कुठून आलं आहे , हे परमात्मा च वधिना आहे ,याच्या शिवाय तुम्हाला जर काम करायचं असेल तर नाही करू शकत.जर कुणी असं म्हणेल मी माझ्या फोटो शिवाय काम होऊन जाईल तर नाही , याच्या बदल खूप सारे लोक तुम्हाला सांगू शकता , जर तुम्ही त्यांना वचिारलं ,क माताजी च्या नाव व फोटो शिवाय काम नाही होणार , सहस्रार वरच हे स्थान आहे ,म्हणून सहस्रार वर आमचं नाव असणं खूप गरजेचं आहे , आता आमूही गेलो होतो कोणत्या तरी बाबा जी च्या जवळ ,ते आत्मासाक्षात्कारी आहे पण अहंकार तर अजून त्यांच्या मध्ये आहे.त्या अहंकार मध्ये त्यांनी जे नाव घायायला म्हटलं ,म्हणे नुसतं माताजी म्हणू ,माताजी नरिमला देवी नाही म्हणू ,तर सहस्रार बंद ह्या गोष्टी ला तुम्हाला स्वीकार करावंच लागेल , तुम्ही काई बनिा आईचे जन्माला नाही आले , आण्ण जो व्यक्ती असा म्हणतो ,त्याच्या शिवाय दुसरा महामूरख कुणी नई , तुम्ही विब्रेशन हवे मध्ये नाही मळिवले.तास असत तर आमचं येणं व्यर्थ झाल असतं .इसा मसीहा जेव्हा सुली वर चढले तेव्हा बोलले की, आई तुम्हा कुठे आहे आणी तुमचा मुलगा कुठे आहे. (53.12) आई चा दविष येऊ खूप मोठा ,जीजस एव्हडा मोठा व्यक्ती होता क त्याने सीडी वर पण चढून म्हटलं, आई तुझा मुलगा कुठे आहे आण्ण तू कुठे आहे, तिथे पण तो सीडी वर जेव्हा त्याच रक्त वाहत होत .आपल्या आई ला आठवलं ,जो आपल्या आई ला वसिरू शकतो तो जगातल्या परत्येक गोष्टीला वसिरू शकतो, कोणता पण धर्म, राष्ट्र धर्म ,समाज धर्म अश्या व्यक्ती मध्ये नई येऊ शकत ,म्हणून तुम्ही हे जे चैरान्त मळिवले आहे आण्ण जे लोक मळिवणार आहे ,त्यात आई चा पूर्ण पाने संबंघ आहे, खरतर तुम्ही काही देत नाही आहंत ,तुमचा तर घ्यायचाच अधिकार आहे, आण्ण माझा तर द्यायचा अधिकार ,मला तुमच्या कडून घ्यायचं काही नई आहे, पण जर तुमचे चैतन्य जर नंतर हरवून गेल तर मी तोंड उघडून तुम्हाला काही म्हणणार नई , हा गोष्ट तुम्ही समजून घ्या. परत्येक व्यक्ती साठी हा गोष्ट एक प्रमाण आहे ,आण्ण इथे असे खूप सारे लॉग आहे ज्यांनी इथे अनुभव घेतले आहे , प्रात्यक्षिक केले आहे ,आण्ण पाहिलं आहे, (५४.८) काळ मी तुम्हाला दुसरी गोष्ट सांगेल जी क खूप महत्वाची आहे .त्याला क तुम्ही भूत माडा म्हणतात,ती काई आहे , आण्ण ती आहे क नाही आण्ण ती अशी प्रहार करते आण्ण त्याचा काई परिणाम होतो,पूर्णपणे मी तुम्हाला सांगेल.(५४.18)

आता मी तुम्हाला हठ योग्य बदल सांगते ,सुरण नदी वर काम करते खूप तर.तुम्हाला काही प्रश्न असतील तर सांगा मग आपण ध्यानात जाऊ.ज्याला कैपण प्रश्न असतील वचिारून घ्या.तुम्हाला हट्टी काळात नाही का ,प्रश्न वचिार मराठीत .आता असं आहे रोज रोज मी तेच तेच रेकॉर्ड लावलाय बरं ,आज जरा दुसरं रेकॉर्ड लावलंय म्हटलं तुम्हाला हसवावं. सहजयोग वर फक्त एवढेच समजायचं आहे क सहज ,सह म्हणजे सोबत आण्ण जि म्हजे जन्मलेला. त्याच्यावर एक आर्टकिल ह्या लोकांनी दलिलं आहे ,सहजयोग वर वाचायची काही गरज नाही आहे त्याची भाषा एकदम सोपी आहे.जे कास जन्मात

त्यातून कास हे होत , हे कळते त्याला काही भाषा नाही , बीज कास जन्मात त्याला काही अंकुर नाही, तसे तुमचे अंकुर स्वतः नघित आणत त्या नवीन दशिला स्वतःच प्राप्त होता, सध्या शब्दात सहजयोग. त्यावर भाषण द्यायचं म्हटलं तर पसाभर , कारण आता एक दैवी आहे , नुसता आता पंखा लावायचा असेल , तर फक्त बटण दाब, लावायचा सोपप आहे , म्हणून म्हटलं तेव्हा आधी दैवी लावा त्यानंतर माफ मी सांगतेच तुम्हाला सहजयोग काई आहे ते , नवीन असला तरी काही हरकत नाही आहे , पार तुम्ही होणार, जे लोक आजारी आहे काई बोला , लहान मुलं लवकर पार होऊन जातात, कारण तो नसिरगाचा नयिम च होता, त्याचा कोणताच शक्तिषण नाही आहे, जेवढे जास्त शकिलेले तेवढं जास्त जाड मला, देव वाचवेल मला अश्या लोकं पासून .डोकेंदुखी होऊन जाते मला तर जेवढा कमी शकिलेले तेवढे चांगलं. मला माहिती करून घ्यायचं आहे. तो पण एक वचितिर अहंकार व्यक्ती मध्ये असतो, काही माहिती करून घ्यायची गरज नाही. तुम्हाला काही माहिती करून घ्यायची गरज नाही, फक्त बटण दाबून घ्या , आणा भग त्याची इंजिनीरिंग तुम्हाला समजाउन सांगेल मी , सर्व देवीचा प्रादुरभाव आहे जेवढं पण देवीने काम केलं, आणा आज कलयुग मधे जे करणार आहे ते सर्व सांगेल , त्यात काही शंका नाही . तुम्हाला फक्त विश्वास हवा .तुम्ही हलत का आहे शांती ने बसा.(57.34). तुम्हाला असं काहीही करायची गरज नाही , तुम्ही फक्त जसे बसले आहे तसे बसून राहा तुमच्या आत मध्ये प्रकाश येऊन जाईल , त्यासाठी काई तुम्हाला सूर्य वर विश्वास करावं लागतो न, नई ना .तुम्ही विश्वास करा कवि नका करा परमेश्वर आहेच , विश्वास कारण आणा नई कारण त्याने काहीच फरक पडत नई , ना त्याला काही शक्तिषण हवं , ना त्याला काही बलप्रयोग हवं , का दुसरी काही शक्ती हवी. का डोक्यावर तुम्हाला उभं राहायचं आहे , नाचायचं आहे का काई कुठे बुडायचं , काही चेहर्यावर भाव अनु नका , तुम्हाला च पार व्हायचं आहे , भरपूर लॉग असे काहीही चेहरे बनवून घेतील, कुणी, हसायचं चेहरा करतील, कुणी वाईट चेहरा करेल. तुमचं तर पार होऊन जायला पाहजि आज नाही काळ, काळ नाही परवा, प्रवाह चालू व्हायला हवा , तुम्ही हालत ला आहे , कंट्रोल करा . तुम्ही तुमच्या पुरनजन्म वर जाऊ नका , मुसलमान वर पुरनजमन ची भावना खूप असते , त्यांना मागच्या जन्माची खूप पडलेली असते, अरे काहीही असू द्या, पण आज काई आहे , वर्तमान काई आहे हे खूप महत्वाचं आहे , मागच्या जन्मावर तुम्ही लक्ष देऊ नका , जे झालं असेल ते जाऊ द्या, तुमचे जे काही कर्म असतील त्याच शोषण च करायला मी इथे बसली आहे , तुम्ही फक्त तुमच्या प्रता आणा समाजच्या प्रता कट्टरता नका ठेवा, मग नंतर कोणाला आपल्या मनातून काढून टाकायचं आहे , कोण राक्षस आहे कोण दानव आहे , हे मी तुम्हाला नंतर सांगते , आप पार हो गये , म्हणजे हे पार व्हायचं पण असं आहे क आपली एक कल्पना असते , पार झालं म्हणजे कृष्ण झालं, असं वाटत पण असं नाही असत , जो नाही होत तो नाही होत जो होतो तो होतो , ते काही आमच्या म्हणण्यानुसार ठीक नाही होणार, तुमच्या मध्ये नरिवचिरिता यायला हवी, जशी आधून्य चक्र , कुंडलिनी लंघून जाईल, तसेच तुम्ही नरिवचार होऊन जल , जेव्हा कुंडलिनी आधून्य चक्र ला लंघून ब्रह्मरंध्र ला छेदून जाईल , तर एकदम तुम्ही लीगत होऊन जल, तुमच्या हातावर तुम्हाला वाटेल काहीतरी थंडी थंडी लहरी आहे , कुणाकुणाला गरम गरम येईल , आणा जशी जशी थंडी थंडी येईल ताई तशी हलके पण पण जाणवेल, आणा नंतर तुम्ही खूप हलकं जाणवलं, आणा तुम्ही नरिवचार पण होऊन गेले आणा पुरणपणे तुम्ही सतरक आहेत, मग सर्व म्हणतात माताजी जर आम्ही नरिवचार झालो तर त्याच्यानंतर आम्हाला लगेच नरिवकिल्प व्हायला पाहजि, तास झालं तर पाहजि, आमची तर हीच इच्छा आहे पण होत नई असं , याच्यातून आम्ही जी ५ ते ६ वर्ष लोकांवर मेहनत घेतली आहे , त्यातून मी म्हणेल का ५% लॉग असे आहेत, एकवार ही गाये तो नरिवकिल्प पार होऊन जातील, आणा अशे पण लॉग आहेत जे खूप मागे राहिले आहे , पण अशे लोक खूप कामी आहे, पण बरेच लोक नरिवचिरिता मध्ये आहे , त्यानंतर तुमचा तो इगो आणा सुपेर इगो आहे, त्यातून जागा तयार होते, आणा मग नंतर तुम्हाला सर्व कळायला लागत, अशी याची वधी आहे, कास हे करायचा, ते सर्व आम्ही तुम्हाला शिकाऊ, पण मग तुम्ही पकडून जल, तुम्हाला माहिती राहिल सर्व पण तुम्ही पकडून जल.(१.०१.44) याच्याने मनुष्य बदलून जातो. आणखी काई प्रश्न आहे , तुम्हाला सांगते जास्त तर लोक राम चा नाव घेतात , आमच्या इथे याची बमिरी तर खूप आहे , रॅम तुमच्या हृदय चक्र मध्ये आहे , आणा ते राम च नाव घेतील आणा हृदय चक्र त्याच पकडलं आहे , कारण ज्याचं नाव घ्यायचं त्याचा मार्ग बंद आहे आणा तुम्ही त्याच्या वर च मारत आहे , याच्या मुले तुमचा राम नाम पकडलं आहे , जर कुणाचं हृदय चक्र पकडलं आहे , तर रॅलझिशन च्या वेळी आम्ही राम च नाव घेतो , म्हणून त्याचा दरवाजा उघडून जातो , तरी पण त्याला करेफुल राहिल पाहजि कारण क आपल्या हृदय चक्रावर जास्त छोटा बसली आहे , समजून घ्या कोणत्या व्यक्तीला पोटाचा कॅन्सर आहे , आणा तो कृष्णा चा नाव घेतो आहे तर त्याला जास्त फायदा नाही होणार , त्याला तर कोणत्या गुरु च नाव घ्यायला हवं , आता तुम्हाला माहिती हवं क तुमचा कोणता चक्र पकडलं आणा ते सोडवण्यासाठी तुम्हाला कोणत्या याच नाव घ्यावं लागेल , अ शाश्वर हे सहजयोग च्या वरीधात पडते , त्याचा एक प्रोटोकॉल आहे , एक , तारका आहे , एक ढंग आहे आम्ही हरदिवार ला गेली होती , तिथे एक महाशय आहे , ते पण एक खूप पोहचलेले पुरुष आहे , ते बचिरे , त्यांना मी म्हटलं गंगा जी माझ्या डोक्यावर नई जाऊ शकत तर माझ्या डोक्यावर पाणी नाही टाकायचं , काहीही होऊ द्या , पण कलजपूरवक राहा माझ्या डोक्या वर नको या , पण त्यांनी मला वाटते काही ऐकलं नाही नीट , त्यांनी थोडासा पाणी माझ्या डोक्यावर टाकलं , आणा लगेच गंगा त्यांच्या पायावर जायला लागली , ते वाचून तर गेले , पण प्रोटोकॉल. तुम्ही जर माझ्या कडे पै करून बसले तर लगेच वबिरेशन बंद , हॉ गोष्ट भारतीयांना येते , वेस्टर्न लोकांना तर देव पण माफ करून देतो. कारण त्यांना काही काळातच नाही , एक शरदद्धा आहे , प्रोटोकॉल आहे , तुम्ही कोणत्या बोटाने कुंकू लावता , हे बोट आधून्य चक्रच आहे , तुम्हाला माहिती हवं क कोणतं बोट कुठे असे झालं पाहजि , याचा काई अर्थ होतो , सर्व धीरेधीरे , इथे जेवढेपण तुम्ही रूढी परंपरा , ते कुटून आलं, का आलं , ओम चा काई अर्थ आहे , सर्व गोष्ट तुम्ही समजून घ्या , सर्व गोष्टी मध्ये अर्थ आहे , देवाजवळ प्रार्थना करायची असते , ती नमाज आहे ते बापतसिम आहे सर्व गोष्टीचा अर्थ आहे , आणा तो सहजयोग ढे कळतो. जो पर्यंत तुमच्या मध्ये इलेक्ट्रिसिटी नाही अली तर तुम्ही काई दाखवणार ना हा पंखा चालायला लागेल , हे व्हायला लागेल , आधी बजिली तर येऊ द्या , मग त्याने काई होईल , जस इथे बटण आहे , तुम्ही दाबत काही आहे आणा चालू दुसरी होत आहे , शाश्वर शकिल्या नंतर तुम्ही ते आंधळमय सारखं जे करत आहे , ते तुम्हाला पूर्ण पाने सोडावं लागेल , जेव्हा तुम्ही पूर्ण पाने ते सोडलं शाश्वर नुसार तुम्ही जस कराल , समजून घ्याल, तेव्हा होईल. जस क आज त्यांनी वचिरलं क कुंभ ची स्थापना कशी होती , तर त्यावर त्यांनी म्हटलं , त्यावर मी त्यांना अर्धा घंटा सांगितलं तर ते म्हणायला लागले , असं तर कुठेच नाही लहिलं , तर म्हटलं भाई तेव्हा लहायला हवं , आज तुम्हांला सांगतो भरपूर गोष्टी तुम्हाला म्हणालं , म्हणजे त्याचं साक्षात होईल तुम्हाला म्हणजे तुम्ही पाहू शाकल क हे असं कास होत , आता जे लोक अशे हात बंधन कसे घ्याचं हे सर्व लोक जनता , जे लोक नाही जाणत ते लोक म्हणतात माहिती नाही हे लोक काई करत आहे , याचा एक तारक असतो , कारण की आध्य चक्र पकडलं आहे तर ते लगेच असं करून बसून जाईल , जेव्हा गती तुमची उंच होऊन जाते तेव्हा तुम्ही तुमचे हात पय नाही हलवत , ते थोडं कमी होऊन जात , जरा वरच्या गतीवर गेलो तर आदमी फक्त मनानेच त्या गोष्टी ची सफाई करू शकतो , आता ध्यान करायचं , जे लोक बमिर आहे परेशान आहे , ते लोक पण अशे हात करून बस , आणा किमीत कमी ४ दविस ध्यान साठी नक्की या थोडे स्टडी होऊन जा , कोणती गॅरंटी नाही आहे कोणत्या गोष्टीची , हे व्हायला हवं , डोळे बंद करा , तुम्ही पार होऊन जाल तर आम्हालाच इथे स्वतः माहिती होऊन जाईल , आणा तुम्ही लोक पण डोळे न बंद करून बघा क काय थंड थंड येते का , आणा तुमचे वचिर जर थांबले असतील , दुसरीला नको बघा अशी चंचलता असेल तर काहीच नाही होणार , शांती ने.

1975-12-21, Talk to Yogis

21 दिसंबर 1975

Talk to Sahaja Yogis

Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

कसलिंग-हाणी आणि कसली रडकथा, कही मला ऐकायच नाही, तोंड बंद ठेवा. आनंदाच सर्व साम्राज्य उघडलेले आहे. काय वेड्या सारख लावलेल आहे, रडगाणी, मला येत हसायला, तुम्हाला येत रडायला, वेडे कुठले, खुळे. अरे काय वेड्या सारख करता. आता सांगु तरी कस, तेच मला समजत नाही. नसते सरियेस झाले वेड्यासारखे. लहान मुला सारख व्हायला पाहीजे. समोर सूर्यासारख सगळ दसित असुन सुध्दा दसित नाही म्हणजे काय म्हणायचे त्यांना?. अहो अंधळा असला तर त्याला म्हणता येईल की बॉ हा अंधळा आहे. पण सूर्यासारख सगळ समोर दसित असुन त्या आनंदाचा हाच व्दार आहे. आणि तरी तुम्ही आनंदाला मळिवत नाही. म्हणजे आहे काय तुमाच्यात दोष. तुमच्यात भोक पडली आहेत, का झालय काय?. वरुन सगळ नुसतं सगळ वाहत सुटल आहे तुमच्यावर. ते जुने प्रकार आहे सोडा ते. एकदा सोडला न तो- जो आपल्यात आहे. की आपण आपले होतो.

जो हमे सता रहा उसको पहले उधर छुट्ट करके आओ, उसको बाहर. फरि देखो आप कतिने अंदर होते हैं. सब छोडो पछि. हर एक क्षण पछि छोड दो. ये क्षणमे खडे हो जावो. अंधर घुसने कबिात है, हम बैठे हुये है यहा पर सबको धकेलने के लिये, सबके सब मेरे खोपडी पे मत गरि जाना. दो चार गरिगे तो ठकि है.

हसत खेळत- मजेत सगळ होणार आहे. अहो नुसती रास ललिा, आहे काय त्यात मोठ भारी? काय तुम्हाला करायच आहे? घागरी सुध्दा फोडल्या नाही तुमच्या. सगळ्यांची मडकी फोडली असती तर बर झाल असत. तसही काही केलेल नाही. आणि फोडली आहेत मडकी. वरुन झर-झर-झर वरती खाल पर्यंत धावत आहे न सगळ. काही वादविवाद घालायचे नाहीत. सहजयोगाला वादविवाद नको.

कायका वादविवाद सहजयोगमे हो सकता है. अरे भाई अगर तुम्हारा आज्ञा पकडा है -तो पकडा है. ह्रुदय पकडा है -तो पकडा है. उसमे वादविवाद से नहि. वो छुट्टा हि पडेगा. बुरा मानने का किनसी बात है. जब पकडा है -तो पकडा है, छुडवाना है तो छुडवाना है. अरे अपने अंदर कन्सर हो गया है, डॉक्टर के पास जायेगे तो डॉक्टर बोलेगा कि कन्सर हो गया है तो क्या उसको मराने को दौडेगे कतिमने बोला कन्सर हो गया. भाई हो गया, बोलेगे भैया कन्सर हो गया है, मुझे ठकि कर दे. उसी प्रकार आपका अगर आज्ञा पकडा है तो आप क्या कहेगे कि मैं नहि ऐसे नहि हो सकता कैसे पकडा मेरा आज्ञा. अरे भाई है तो है, उसको तो छुडवाना है. सहस्त्रार पे चक्कर है, कैसे चक्कर है उसको तो छुडवाना है. जो भी बुरी चजि है उसको नकालना है, काम खतम. एक संधी साथी बात नही समझमे आती क्या. इसमे वादविवाद क्या और कहना सुनना क्या है. उस कहने सुनने से कसिी का आज्ञाचक्र छुटता हो तो छुडवा लो. वादविवाद से कसिी का छुटता हो तो छुडवा लो. बातचति से थोडी होने वाला है ये सुक्ष्म से सुक्ष्मतर, ये प्रेम का चक्कर है, उससे होता है, आप लोग पार हुये है वो कोड तुम्हारे वादविवाद से पार हुये है क्या. या तुम्हारे पंडीतायी या तुम्हारे कतिाबो से पार हुये है. पार कैसे हो गये आप? एक चमत्कार घटीत हुआ है, खट से यु कर के पार हो गये. गगनगड महाराज कहते थे ना - "माताजी ये कैसे क्या समझ मे नही आता की आप आये और सबकी कुंडलनिया खडी हो गयी". ये तो समझ मे ही नही आ रहा. एक को भी उनोन्हे पार नही किया आज तक, गगनगड महाराज ने और उनपे जान देने को हजारो आदमी तैयार है.

मला म्हणायला लागले तुमच्यावर जीव दययला कतीी लोग तयार आहे. म्हटल अहो मी सगळ्यांवर जीव दययला बसले, ते कश्याला माझ्यावर जीव देणार. त म्हणे मग कसल कामाच, म्हटल तुमच कसल कामाच आहे, तुमच्यावर जीव दययला तयार आहेत. पार व्हायला कतीी तयार आहेत? माझ्यावर पार व्हायला तयार आहेत लोक मझे. ते म्हणे तुमच देण झाल, असुदेत पण आहेत न. पार आहेत न, तुमचे दखवा एक आहेत का पार. हजारो माणस त्यांच्या पायावर तकिडे जातात. एककाला तरी पार केल का म्हटलं तुम्ही? अम्ही बघुन करु? कथी बघणार आणि कथी करणार? बारा वर्षा नंतर. म्हटल सगळ्यांना टांगुन ठेवल तुम्ही. अम्ही टांगल नाही कुणाला, अम्ही आई आहोत. खरच आहे फार, आमच्यात होत नही तेव्हढ. बरं आता तुम्ही स्वतःवर दया करा अस माझ म्हणण. अम्ही घाई केली आता तुम्ही तेव्हढी घाई करा सगळे जण. मुकादयानी जेवायला बसा. काय? सगळ्यांच्या साठी एव्हढी अरास करुन ठेवलेली आहे. १९७७ साली मुंबई शहरा मध्देच आपण मोठा भारी समारंभ घेणार आहोत. इंटरनॅशनल सहजयोग कॉन्फरन्स करण्याचा माझा वचिर आहे. त्या वेळेला (सहजयोगी टाळ्या वाजवतात) सहजयोगी म्हणजे तयार पाहजित आमचे सगळे. एकाहुन एक गुलाबाची फुल. (सहजयोगी माताजीचा जयकारा करतात) हा असला वचिर आहे माझा. पण हे तुम्हासिगळे रिप्रेझेंटेटिव्ह आहात माताजीचे, कळल का? आता गीरगाव दादर करत बसु नका. तकिडे अमेरीके पर्यन्त लोण पोहचवल आहे मी तुम्हा लोकांच, आणि अम्ही आपले अजुन गीरगाव नी दादर, (कोणीतरी म्हणतं - "ते शक्य नाही") ते तुला शक्य नसेल, बाकी सर्वाना आहे, हेच तर, काय शक्य झाल आहे तुझ्या बाबतीत ते बघ. कुठे होती तु कुठे आली, आपला वीचार ठेवाव. अम्ही कुठे होतो आणि कुठुन कुठे आलो ते बघायला पाहजि. सगळ शक्य आहे. पण आता कागदानी म्हटल की मी पाणी घेतो गंगेच त कस घेणार, त्याला घागरी पाहीजेत, तुम्ही घागरी नाहीत हे शक्य नाही आहे म्हणुन. घागरी व्हाल, होउ शकता, इतक्या झालात तुम्हीही होणार. जर तुम्ही होत नाह त्याला अम्ही काय करणार. त्याच्यात सहजयोगाचा दोष नाही तुमचा दोष आहे, हा तुमचा दोष आहे. तुम्ही जर घागर झालात तर त्याच्यात गंगेच पाणी येणार आहे. कागदाच्या नावेवरती सहजयोग नाही चालणार. कतिां भंडळी येणार आहेत तथि, मोठे मोठे साधु संत, बरं दुसरी चंगली बातमी संगायची म्हणजे, आता झाल पुषकळ संगीतल ते पण चंगली बातमी, उत्तम बातमी संगायची होती, कलंडन मध्दे जवळ जवळ दोनशे मुलं अशी आहेत की तय्यार पार झालेली आलेली, एक बारा वर्षाचा मुलगा आहे. काय आहे, त्याच्या तोंडीचा मळिण कठीण, एक आठ वर्षाचा मुलगा, काय कमालीचा आहे तुम्हाला सांगीतल तर आश्चर्य वाटेल, काय पोहचलेला मुलगा आहे एव्हढा, आमच्याकडे आला, माझ्या पायावरती त्याला कही जमे नाही, असा उभा रहला, रोमन होता पुरवी तो म्हणुन. मी म्हटल त्याला, की माताजी म्हणजे काय? तर डोळे अशे करुन म्हणे- which is Holiest of Holiest name, It is above all the name बर का ? तो एव्हढा आठ वर्षाचा, आणि मी खाली उतरायला लगले तर सगळ्यांना रागाउन म्हणतो- she is coming down, there is no Red Carpet for Her, आणि घरातल एक रेड कारपेट घेउन आला आणि तथि अंथरुन असा खाली बसला, खाली पोहचले तर नकाशे कडुन ठेवले होते सर्व देशांचे हाताने, फार हुशार Mother bless all of these people, मग एक आणखी वचिर् अशी दोन तीन नकाशे काढली this is the mind of human being त्याच्यात ती सगळी दाखवली, भुतांची जागा कुठे आहे, अमक काय, तमक काय काढुन ठेवल होत सगळ please bless them and close this door, there are many who are influence by them are here inside, close this door. ऐकण्या सारखे आहे सगळ हे, असे असे अनुभव आहेत तुम्हाला आश्चर्य वाटेल.

उसके अनुभव अगर आप सुनीयेगा तो आप कहोगे कि मैं ये क्या लोग है, ऐसे जबरदस्त लोग आ रहे है. अपने इंडियन क्लासिकल मुजीक लगाया. झुम गये उसमे, मैंने कहा तुम लोग को कैसे समझमे आ रहा. कहने लगे कि वाह ये तो संगति, स्वर्ग का संगति हो रहा है. अभी हमारा एक शिष्य आया था आप लोग मलि थे उससे, कतिना विविदान है. उसकी बाते आप सुनिये, उसकी अभी एक चिट्ठी आयी है, वो मुझे कब मलि, ज्यादा से ज्यादा आठ दस दिन मलि होगा. लेकिन उसको देखो. अब नेपाल मे गया है युनाटेड नेशन्स मे बडा भारी अफसर हो गया है, बहोत पढा लिखा है, सब कुछ है, सब पढे लिखे है विविदान है, लेकिन वो ये जानते है कि इस विविदता मे कुछ नहि है. ऐसे ऐसे अनुभव है. वहा के बच्चो को देखिये, उनको कुछ कुंडलीनी के ज्ञान का जिरुरत नही है, आप उनको कुछ कहिये नहि, वो अपने आप से करते रहते है. वो जो लडका था आठ साल का, उसने थोडी देर बाद अपनी बंदुक शुरु कर दी. जो भी बैठा था जसिपे बाधा उसको जाके, ठो... ठो उसका मरना शुरु किया, उसको डराना शुरु कर दिया, लम्बिबु ले कर के सब उसके मु पर मखना शुरु कर दिया. दो चार आये थे ऐसे बुध्दु वहा बाते करने के लीये, अपनी शो ऑफ करने को, ऐसा उनका ठकिना किया कि जिसकि कोइ हद नहि. कुछ आये आपना अती शहाणपन दखिने के लीये अपना वहापर, उनको ऐसे ठकिने लगा दिया बंदुक से की अपने दोनो पैर उनपे लगाये ठक... ठक... ठक मारना शुरु कर दिया, ये भी एक बडी भारी खुश खबरी है. बहोत बडे बडे लोग है, सब कुंडलनि-फुंडलनि सब जानते है वो लोग. एक लडका था -दुसरा सामने बैठा था, उसकी वशिध्दजिरा पकडी हुयी थी, जा कर के जसिको मरती मे कहते है मानगुटी जा के जो उसको पकडा, मेरे पैरो के अंदर मे घुसेडा, मैंने कहा ये क्या कर रहे. कहने लगा Hit him there, Hit him there. दो चार झापड मारे उसके पीठ पर जा कर के और वशिध्द नकिाल दी, कुछ उनको बताने कि जिरुरत नही कुंडलनि किया होता है- क्या नही होती है, उनको कोयी वादविवाद, बातचीत करने कि जिरुरत नही, वो ठिकाने लगा देगे सबको, एक आये थे बुढ्दे से वो जरा सब कुछ कहने लगे, ये कैसे हुआ क्य हुआ, नचि गया 2-4 लबि ले के आय, उसको तडा-तड मारना शुरु किया, उसको छोडा हि नही उसने. पुरी समय मैंने देखा उसका कार्य चल रहा था, एक मनिोट भी वो शांत नही था. सब लोग ध्यान मे बैठे, अंधेरे मे इधर उधर उधर वो चला सबके, सबकी कुंडलीनी छुडा, कही कुछ छुडा, कही किसिकि कान पकड है, कही कसिीका कान खचि रहा है, कसिीका नाक खचि रहा है. और सबको उसने ठकि कर दिया, ये बच्चे नही माननेवाले, और उनके माँ-बाप खुद गलत है, माँ-बाप गलती करते है, पर वो बच्चे है बैठे हुये अपनी जगह, एक वो १२ साल का बोलता है, Mother they are all JUES we are all Christian माने ख्रिस्चियन, मतलब कराईष्ट के जो फॉलोअर थे, तो JUES ने उनको अपोज किया था we are like Christian and they are like JUES क्यो कि तुमको अपोजशिन कर रहे थे they can never recognized you, they can not recognized, I said "do you recognized

me", yes we can, then who are you फौरन हाथ ऐसे बंद कर लिये, और देखने लग गये, एकदम नरिचचार, एकदम ध्यान मे आंख बंद कर के, कुछ बोले नहि। ऐसे २०० बच्चे, अपने यहा ऐसे बच्चे भखिराब हो जायेगे, क्यो कि हम लोग आधे-आधुरे है, ऐसे पहुँचे हुये बच्चे हृदिसुथान मे भी बहोत है, वो भसितयानाश हो जायेगे क्यो कि जबरदस्त मॉ-बाप उनको भी ठिकाने लागायेगे, उनके भी मनमे वदेष्ट भावना, उनके भी मनमे गंदी बाते सखायेगे, पुरी समय सुन-सुन के सुन-सुन के वो बच्चे भी खराब हो जायेगे, लेकिन वहा पर ऐसा नही, वो ऐसे जबरदस्त बच्चे है कि अपने माँ बाप से भी भडि लेते है इस बात पे, वो सब बच्चे तय्यार हो रहे है, दस साल के अंदर वो बच्चे भी तय्यार हो जायेगे, और आपके भी घर मे ऐसे बच्चे आयेगे, और है भी ऐसे बच्चे बहोत से, जो अपनी सत्ता पे खडे है, जैसे ही ये बच्चे बडे हो जायेगे अपनी सत्ता पे खडे हो जायेगे. उनको सहजयोग सखिने की जरुरत नहि, वो सखि सखाये पुराने है मेरे अपने है, लेकिन फरि यही कहूंगी आप लोग मलिके पथर है मुंबई वाले.

मुंबईकरां वरती सहजयोग उभारला आहे मी, हे लक्षात ठेवला पाहजि, काय पै? तेव्हा डळमळु नका, डळमळायची कही गरज नाहि आहे. आणी फालतुच्या लोकंच्या कडन इम्प्रेशन घ्यायच नाहि. स्वातःच इम्प्रेशन ठेवला पाहजि. आपल्या कळपा मध्दे पुष्कळ असे घुसले आहेत लोक. ते बरे व्हायला म्हणुन आले आणी घुसुन बसले त्रास दायक. त्यांच्या कडन इम्प्रेशन घ्यायच नाहि, स्वातःची सत्ता ठेवली पाहजि. स्वातःचा वचिर ठेवला पाहजि. स्वातःच व्यक्तित्व पाहजि, आणी असे लोक भयंकर जबरदस्त असतात. मुळचि ऐकुन घ्यायच नाहि, अम्ही सगळे एक आहोत. अम्ही एकाच आई च्या आंगावरचे आहोत. नदिन सहजयोग्यांनी तरी असा वचिर मनात कधीही आणायचा नाहि. आणी हे पाप आहे सहजयोगाच्या वरीधात बसत आहे, कतिहि तुम्हाला वाटल कि आपल्यावर अन्याय झालेला आहे, तरी सुध्दा असा वचिर एकदाहि ज्यांनी मनात आणला, त्यांनी माझ्या हाताचे लचके काढले, माझ्या ह्रुदया चे लचके काढले हे समजुन घायच, करण मी तुम्हाला ह्रुदयात बसवुन तुम्हाला वर केलेल आहे, हा माझा वरीध नाहि परमेश्वराचा वरीध आहे. तेव्हा त्या गोष्टीला मी कधीही थारा देवु देणार नाही, तुम्ही काहिही बोललात तरी. उचलुन समुद्रात फेकुन टाकीन संगाते तुम्हाल, आप-आपसात वैमनस्य वाढवण, त्याच्या पेक्षा फार मोठ मला कोणतच आणखीन पाप दसित नाही आज, बाका सगळे खुन माफ, तुम्हाला आठवत का, तुमच्यातील आप मंडळी आर्था पार होत नव्हती, तेव्हा सडकुन ह्याच गोष्टीना धरुन मी बोलले होते, आणित्या दविशी त्याच एका भांडणा वरती मी सगळ्यांना बारा लोकांना पार केल होत. पण त्याचा अर्थ हा एक जर तुम्ही हे शाहणपण वेगळ ठेवल नं, तर कतिचिया कति पार होतलि तकिडे. पण हे मात्र मी क्षमा करणार नही हं. आप-आपसात भांडण लावण, व कोणता तरी मुद्दा घेउन स्वतःला काहीतरी वषिश समजुन दुस-यांना वेगळ काढण याची क्षमा मी करणार नाही. अरे तुम्ही सहनच काय केलेल आहे. याचा वचिर कर, काय सहन केल तुम्ही? आम्हाला अश्या मुलांचा सवय आहे. क्राइष्ट, सुळावर गेला, तुम्ही गेलात का सुळावर, पार झालात, गेलात का सुळावर, तुमच्या साठी सुळावर गेला तो दाखावायला. काय सहन केल तुम्ही? काय तुमच नुकसान झाल आहे. काय तुमच बुडालय धन, फायदेच झाले न सगळ्यांना, प्रकृतचिया दुष्टणी, घराच्या दुष्टणी, सगळ्यांना म्हाणजे हे सगळे फायदेच दसितात बरं का, हे सगळे फायदे दसितात जे तुम्ही म्हणतात ते फायदे मी म्हणते, ते झाले न तुम्हाला सगळे. पण आता पुढचा फायदा करायचा असेल तर हे मुखपणाच्या सगळ्या गोष्टी बजुन ठेउन तीकडे जायला पाहीजे. आता शाहणपण पण पुष्कळांना खरोखरच आहे. शांत मंडळी- आहेत अगदी शांत, नाव घेउन नये, नाव घेतल्या बरोबर माताजींनी यांच भलक केल नित्यांच भलक केल, अस होइल. जे आहेत ती मला माहिती आहेत. आणी बाकची सगळी होवु शकतात हे हिमला माहिती आहे. मी कोणाला जवळ करत नाहि, तुम्हाला संगायच म्हणजे मी अगदी नरिमम आहे. ऐकल आहे न तुम्ही

खरोखरच नरिमम आहे, पण तुम्हाचि मला जवळ केल पाहजि, अस उलट आहे ते, आता माझ्यावर जरा प्रेम करायला शकिा, ते यायला पाहजि, जरासा मनात असा वचिर करा, बघा, देवाचे कति तुमच्यावरती उपकार होणार आहेत. न कति व्हायब्रेशन येणार आहेत, मी तरी काय करु, त्याला पटत नाही. तुमच जर माझ्यावर प्रेम असल तर तुम्हाला आपदाचा झरा मळिणारच. त्याचा असा हशोब आहे मं तरी काय करु, तुम्हाला माहीती आहे. मी कीती जरी म्हटल तरी आनंद तेव्हाच वाडणार, जेव्हा तुमच माझ्यावरच प्रेम अगदी नीस्समि असणार, तसा त्याचा हशोबच आहे. त्यानीच मला पठवेल आहे न इकडे तुमच्यासाठी. दुसरे कुठेही चित्त लवुन काहीही मळिणार नाही आहे. अस आहे करता काय.

That is fact, that is the truth बरं प्रेम केल त सगळ देईन म्हणतो तो, नही त काही देणार नाहि, आता मतिरी काय करु, मं म्हणते अस चालत थोडस नाहतिर काय, लाहान मुलच आहे. नाही कस. दुट्टी पणा करण, वर एक आत एक राहण, ते नाहि चालणार. आता आपल्या तोंडानी सांगते, म्हणजे माझी उलट स्थीत आहे, कि तुमच्या दारावर येवुन उभी आहे भकि मागते का बाँ तुम्ही मला अता प्रेम करा हे ऐकत नही गुरुसुथ वरचे, काय ते खर सांगते, अस आहे ते, काहीही म्हटल तरी जे सत्य आहे तेच सत्य असणार, आणितेच कार्यान्वित होतय. आपल्या मनाच्या भ्रामक कल्पनेने कवि आपल्या वचिरने कही होत आहे का. तुम्हाजिर असा वचिर केला कि नाही अस नाही अस आहे, अस आहे का? जे आहे तेच होणार. सहजयोगात हे तरी शकिलेलच आहे न सगळ्यांनी, तर आता परत आम्ही आलो, आता पुढच काय कारायच, माताजीना कति खायच ते बघायच, खुप मेवे आणले, लाडु आणलेत, आता पुढे काय, कशी-कशी वद्वायाची सहजयोगाचा संख्या- हा प्रश्न.

सबका कहना ये है, कि सहजयोग मे बडे धरि धरि लोग बढ़ते, उसका कारण है, आप लोगोको लोग देखते और सोचते की ये सहजयोगी भगवान बचायेगा, हम को नही चाहिये ऐसा सहजयोग, आपही लोगोको देख करके सहजयोग बढनेवाला है. बहोत बार लोग कहते थे कि इनके पछि सहजयोग एक संस्था लगा दो, सहजयोगी अमके, सहजयोगी तमके— म्हटल अरे ऐसे नहि करिो, ये तो फरि चपिक जायेगा और, कसिको ऐसा लगा नहि सकते, कहने लगे क्यो मैंने कहा ये ऐसा है, की आज M.A है तो कल बलिकुल गधे, आज आकाश मे है, तो कल एकदम पाताल मे, इसमे आप कसिको डगिरी नही दे सकते. आपने डगिरी दं मुश्कील हो जायेगी, ऐसा झगडा, तो अब हम आ गये, अब बताइये क्या क्या आपने सोचा है, क्या क्या करनेका, आज जा के घरपे सोचना, महनिभर कि छुट्टी दैके जा रहे है, अभी दो तनि दनि तो प्रोग्रम है ही, देखते है क्या क्या आपलोग करामात करते है, लगावो अपना चित्त, मेडिटशन मे बैठो तनि दनि, मेडिटशन मे जा करके ये कहो कि कौन-कौन लोग ध्यान मे क्या करेगे, हसु नका, कौन-कौन लोग ध्यान मे आयेगे, चित्त लगावो, अपने जतिने पहचान के लोग है उनपे चित्त लगावो, आपके चित्त पे ये सारा शक्ती है, उसी चित्त को लगवो, ये भि आना चाहिये, वो भि आना चाहिये, वो भी आ सकता, वो भी आ सकता, लगावो चित्त, इसको भी आना चाहिये, सबको बंधन दो, आज घरपे जा के बंधन दो सबको इसको भी आना चाहिये, इसको भी आना चाहिये, और आप खुद उपस्थीत हो कर के सबको बंधन दो, परमात्माका आशरिवाद आपके उपर आयेगा, कसि और इंसान से आप आयडेंटिफिकेशन अपना मत करो किये फलाने है, इस जगा रहते है, वो मेरे अपने है, वो अपने मेरे है, उनके साथ ये ज्यादती हो गयी, ये नहि, मैं सहजयोग के लिये क्या कर सकता हु, क्या कर सकता हु, फलाने आने चाहिये, ठिकाने आने चाहिये, उधर के आने चाहिये, लगावो, चित्त लगवो, आपके चित्त पे शक्ती बैठी है, चित्त पे शक्ती बैठी हुइ है, उसको अगर गलत जगह लगावोगे- तो सो जायेगी, सहजयोगमे लगावोगे- तो चमक जायेगी, इसको हमने ठिक किया था, उसको हमने ठिक किया था, उसकी बमिरी ठिक कि थी, उससे मलि थे, उससे बातचीत कथी आज बैठ कर के सब पे चित्त लगावो, अब मुझसे सहजयोग के सविय और कोइ बात नही करने कि, मैं और कोइ बात सुननेको तय्यार नहि, बहोत हो गया, मेरी बबि भाग गयी, मेरा पतर्त भाग गया, मेरे बच्चे का ठिकाना हो गया, मेरे... ये मैं सहजयोगीयो से सुनने वाली नही हु, उसने मेरेको ऐसा कहा, उसने मेरेको डाटा, उसने मेरेको मारा, मैं कीसीसे सुनने वाली नही, और जीनको ये बाते करनेकी है, वो अब छुट्टीकरे सहजयोग से, जसिको आनंद लेना है वो यहा आये, प्रेम लेना है वो यहा आये, सारे संसार का सुख जीसे लेना है वो यहा आये, सारी संपदा जीतनी भी संसार मे परमात्माने तुम्हारे लिये उंडेली हुयी है वो लेना है तो यहा आये, और आप लोग ही लडिर है, उस सत्ययुग के लडिर है जो आनेवाला है, आपका नाम इतिहास मे जायेगा, गर इस महत कार्य मे आप इतने महत्त नही है तो आप ना आये, आज पहली मरतबा मैं ये कह रही हु, जीसको पाना है, जसिको उठना है वो इंडिविजिविली आये, कसि गिरुप के तरे से नही आये, इंडिविजिविली, व्यक्तगित, और जब व्यक्तगित इसमे डुबीयेगा तो जैसे के बुंद सागर हो जाता है आप हो जायेगे, नही तो सबकी गंदगी अपने साथ ले कर के चलोगे, इसपे कसिसि बाताचीत और वारतालाप और चरचा नही होती है, सीवाय सहजयोग के कोइ मैं बात नहि करुंगा, ये नशिचय कर ले, आप लोग काफी लोग है, कसि भी जनम मे इतने लोग मुझे नही मलि थे जतिने आप लोग है, बहोत लोग है, इनके सहारे नैया पार हो सकती है, तो मेरी आपको प्ररथना है, वनिती है, कि अगर मैंने वाकड मे आपको प्रेम कीया है, और मैंने प्रेम दिया है, उसको फल लगने के समय मे अब मुखता नही करनी है, कोइभी कसिभी तरह की, मंच्युरीट आनी चाहीये, कुछ बड्डपन आना चाहीये, बच्चो जैसा काम बंद करे, और जो बच्चो जैसी बातचीत करते हो तब चुप रहो, उनकी बात नही सुननेकी, बुरजुगो जैसी बातचीत करे, बडो जैसी मंच्युअर, फल हो गये है आप, शांत रहे, मौन रहे, और आनंद उठाये, सारे भेद तोड दे, आपके अंदर फौरन जवित रक्त बहना शुरु हो जायेगा, आनंद और सुख और शांती

काय येतय न? आज एक नवनि मंत्र संगणार आहे मी, मं सिंगायला नको पण, नवनि कोण आलेले आहेत का आज, अगदी नवनि आलात का, दोनही हात असे वर करा, असे मझ्याकडे, ही नवनि मंडळी समोर बसा, बाक मागे बसा, जरास मागे जा थोडस तुम्ही म्हणजे, या, अशी पुढे या, जी नवनि मंडळी आहेत असे या, पुढे या पुढे या थोडस पुढे या, नवनि मंडळी इकडे या अशी, आणी मुलांनी जरा आता वेगळ बसा, बोलु नका, बोलायच नाहि तुम्ही, अगदी बोलायच नाहि ध्यानाच्या वेळेला आणी हासायाच नाहि, ती नवनि आली आहे का मुलगी? मागे मध्दे, नाहि न? ह अस बसा, शांतपणानी बसा, हासायाच नाहि, असे हात करा, हु आता तकिडे इंगलंड ची मुल एव्हडी वादली तुम्ही काय करणार आहे बघायचय आता, प्रगती झाली पाहजि आत मध्दे, पुष्कळ मोठी-मोठी लोक आहेत तुम्ही, हळू-हळू प्रगती झाली पाहजि, नहीतर डमिशन व्हायच, ह जी नवनि मंडळी आली पुढे बसा, आधी नेहमचि मंत्र म्हणा, थांबा, व्यवस्थीत तुम्ही सुरु करा एकजण, बरोबर ओळीत झाल पाहजि, तनिदा म्हणा, मग दामले, थांबा, मग दामले आहेत न, दामले तुम्ही आज मं मंत्र संगीतला तो म्हणा, हा संबंध इथल्या लोकांनी शोधुन कढलेला मंत्र आहे, आण बघा केव्हडा इफेक्टवि आहे आणी म्हणजे हे साक्षात

आहेत, बोला तुम्ही पहिल्यांदा हा म्हाणा मंत्र. तुम्ही असं नुसतं, तुम्ही काही भूणु नका, तुम्ही हात असे ठेवा, माझ्याकडे बघा, नवनि मडळी माझ्याकडे बघा, माझ्याकडे बघा-कुंकवाकडे (सहजयोगी एक मंत्र म्हणत आहेत) सगळे म्हणा.

1976-03-14, Public Program

14 मार्च 1976

Public Program

Mahatma Phule Krishi Vidyapeeth, Rahuri (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

महात्मा फुले वदियापीठाचे प्राध्यापक साहेब, प्राध्यापक वर्ग तसेच परदेशातून आलेले अनेक सहज योगी आणि स्र्वात मान्य म्हणजे उद्याचे नागरिक तुम्ही सर्व वदियार्थी वर्ग यांना माझा नमस्कार. (टाळ्यांचा आवाज)

सगळ्यात आधी कृषमा मागायला पाहजे कारण दैवी कार्य आणि मनुष्याचं कार्य याचा मेळ कधीकधी बसत नसतो आणि प्रत्येक गोष्टीची बंधन असतात. तुमचं घडयाळ एका प्रकारे चालतं आणि परमेश्वराचं दुसऱ्या प्रकारे चालत आहे तेव्हा त्याचा मेळ बसला पाहजे. मी पुष्कळ प्रयत्न करते कधीकधी असा उशीर होऊन जातो. नंतर त्यांची कारणं कळल्यावर आपण मला खरंच कृषमा करा. असो आपल्यापुढे आज (अस्पष्ट) भाषण दिलंय (अस्पष्ट) एक तास, त्यानंतर एक तास चव्हाण साहेब बोलले असं त्यांनी मला सांगितलं. वषिय बोलण्याचा नाहीच आहे मुळी कवि वाद-वविवाद करण्याचा सुद्धा नाहीय. तुम्ही एक साथी गोष्ट की आपण अम्बिा पासून माणसं झालोत तर आपण कोणता वाद-वविवाद केला, कोणती पुस्तकं वाचली, कोणचं शास्त्र त्यात घातलं, कोणचं आपण टेक्निक लावलं. आणि इतकी आपलं टेक्निक शास्त्रीय ज्ञान वाढल्यावर सुद्धा आज सायन्स अगदी पराकोटीला आपण पोहोचलोय म्हणतो तरीसुद्धा वधिवंसक शक्ती मात्र आपल्याजवळ खूप हातात आलेली आहे पण अशी अजून एकही आपण कमिया गाठली नाही की ज्यांनी आपण जिवित कार्य करू शकतो. आता आपण शेतकरी आहात आपण बघता की बी-बियाणं दिसायला जिवित दिसत नाहीत पण पृथ्वीच्या पोटात घातल्या बरोबर तिला जिवितपणा येतो आणि जिवित कार्य घडू लागते, घडतं, ते करू शकत नाही, आपण त्यासाठी जर समजा एखादुया बी- बियाणा पुढे मी लेक्चर दिलं तर ते येईल का? ते जमेल का? त्याला अंकुर फुटेल? सगळी जेवढी जिवित कार्य आहेत ती आपोआप त्याला इंग्लिश मध्ये स्पॉन्टान्युएसली म्हणतात ते. त्याच्यासाठी काही तुम्ही प्रयत्न करतो म्हटलं तर तो नुसता स्वतःचा एक मनाचा वचिर कवि एक मनाचं समाधान म्हणा पण खरोखर आपण आजपर्यंत कोणतंही जिवित कार्य केलेलं नाही. ही गोष्ट नरिविवाद आहे त्याबद्दल आता परवा लंडनमध्ये मी वेल्स म्हणून एक जागा आहे तिथे गेले होते तर एक वदियार्थी आपले इंडियन होते ते म्हणाले वा आम्ही टेस्ट ट्यूब मध्ये आता बेबीज तयार करतो. म्हटलं, ते चुकीचं आहे, त्यातही जे तुम्ही दोन अंश वापरता ते जिवित आहेत मेलेल्यातून तुम्ही जिवितपणा काही काढत नाहीत आणि ते काढणं होणारही नाही फक्त एका स्थितीला गेल्यावर मात्र तुम्ही जिवित कार्य सुद्धा करू शकता. आणि त्याची व्यवस्था परमेश्वराने आपल्या आत मध्ये केलेली आहे त्यावेळेस ते (अस्पष्ट) आपल्या भारतामध्ये अनंत शोध लावण्यात आले. अनादीकाळापासून लोकांनी याच्याबद्दल लहिलेल आहे. इथपर्यंत ब्रह्मदेवाला सुद्धा हे करावं लागलं हे जाणावं लागलं त्यानंतर दत्तात्र्यांनी इंद्राला त्या स्थितीला आणलं असं सुद्धा आपल्या पुराणात सांगितलेलं आहे. आता आपली सगळी पुराण कवि अशी जी काही मोठी मोठी पुस्तकं झाली त्याला स्क्रिप्चर्स म्हणतो एक तर ते सगळे खोटे होते कवि ते खरे होते. त्याची सायन्सने हे काही सदिध करता येणार नाही की ते खोटे होते तसंच हे सदिध करता येणार नाही की ते खरे होते. तेव्हा ह्या बाबतीमध्ये सायन्स काय आपण उपयोग (अस्पष्ट) करू शकत नाही कवि आपल्या बुद्धीचा आपण उपयोग करू शकत नाही. कारण ही जी गोष्ट आहे ही बुद्धीच्या पलीकडी आहे. बुद्धीही सीमति आहे आणि आपण असीमची गोष्ट करतो. तेव्हा ज्या पलीकडच्या गोष्टी आहेत तिथे गेल्याशिवाय तुम्हाला ते समजणार नाही आणि तिथे जाताना बुद्धीचा उपयोग करता येत नाही. त्याचा अर्थ असा नाही की आपण नरिवुद्ध असलो पाहजे. बुद्धीही यायलाच पाहजे होती. माणसांमध्ये बुद्धी आली त्याची उत्क्रांती इतकी झाली की तो माणूस आला त्याच्यात बुद्धी आली बुद्धीनी तुम्ही सायन्स आणलं (अस्पष्ट) आता बघा सायन्स मध्ये कतितीरी गोष्टी आपण जर पाहिल्या तर आपल्या लक्षात येईल की त्याचं त्या सायन्सचं सुद्धा एक कनिरा आहे. त्याच्या पलीकडे नाही जाऊ शकत सायन्स आणि त्यामध्ये प्रांजळपणे सगळे सायंटिस्ट म्हणतात म्हणजे हे बघा जर आपण असं म्हटलं की पृथ्वी मध्ये गुरुत्वाकर्षण शक्ती आहे बरं हे आहे हे दिसलं ते लहिलं ते बरोबर आहे ते सत्य आहे. पण ती कशी आहे? ती का आली? आणि त्या गुरुत्वाकर्षण शक्तीला तुम्ही हात घालू शकता का? दहा वर्षांपूर्वी मी एक गोष्ट सांगितली होती. अमेरिकेमध्ये की, पक्षी जेव्हा उडतात तेव्हा त्यांच्यामध्ये गणेशतत्त्व असतं आणि गणेशतत्त्व म्हणजेच मॅग्नेटिझम आहे ते मानवाती आहे ज्या माणसांमध्ये गणेशतत्त्व फार जोरात असतं कवि जागृत असतं त्याला दशा कुठे उभा असला तरी माहिती असतं, कुठे जायचं आणि त्या मॅग्नेटमुळे हे पक्षी उडून त्यांच्या जथे त्यांना जायचं असलं कवि त्यांच्या आवडीच्या देशांमध्ये बरोबर पोहोचलेत. कारण त्या मॅग्नेटच्या सहाय्याने त्यांना कळतं की दशा कोणची घ्यायची. नाही तर सैबेरियाचे पक्षी जाऊन कुठल्याकुठे हजारो मैलावर जातात ते कसे? आमच्या नागपूरच्या जवळ एक पक्ष्यांचं स्थान आहे तिथे सैबेरियातले पक्षी उडून येत असत. पुष्कळ वर्ष, हजारो वर्षांपासून येतायेत आणि आता ते सैबेरियातले आहेत हे लोकांनी ओळखून काढलं. पण आता तीच गोष्ट सायंटिस्ट सांगायला लागले की यांच्यामध्ये मॅग्नेट असतं इतकच नाही पण त्यांनी पुष्कळशा अशा माशांमध्ये पाहिल्या की त्यांच्यातही मॅग्नेट आहे. पण हे मॅग्नेट आहे हे एक (अस्पष्ट) वधिन हे सत्य आहे पण त्याच्या पलीकडे सत्य ते सांगू शकत नाही की हे मॅग्नेट त्या माणसाच्या चेतनेतूनच येतं त्याच्या कॉन्शसनेस मध्ये ते कसं? तिथे त्याला कम्युनिकेट कोण करत? आणि त्याला कसं कळतं? बरं ते मॅग्नेट तुम्ही बसवू शकता का? आता मी त्याच्या पुढचं जर म्हटलं की हे गणेश तत्त्व आहे तर तुम्ही म्हणाल माताजी हे अगदी डोक्यापलीकडचं सांगितलं. पण आहे ते गणेशतत्त्व. ते कसं जाणायचं पुढे त्यासाठी आपली स्थिती जराशी वर जायला पाहजे. मानव स्थितीमध्ये तुम्ही ते जाणू शकणार नाही. म्हणजे असं आहे आत्ता की समजा आम्ही म्हटलं की एका या शरीरामध्ये जर तुम्ही थोडंसं कातडं काढून पाहिलं तर त्याच्यामध्ये अनेक सेल्स आहेत. तुम्ही माझ्यावरती विश्वास तेव्हाच ठेवा जेव्हा मी त्याला दाखवीन. त्यासाठी तुम्हाला मायक्रोस्कोप पाहजे मायक्रोस्कोप पाहिल्याशिवाय मायक्रोस्कोपचे डोळे तुमच्यामध्ये आल्याशिवाय तुम्ही ते बघू शकत नाही. तसंच जे मी आज सांगत आहे कवि जे अनादी काळापासून या सर्व तत्त्ववेत्त्यांनी सांगितलेलं आहे आणि ज्यांना आपण मोठे मोठे अवलिया वगैरे म्हणतो गुरु म्हणतो या लोकांनी जे काही सांगितलेलं आहे त्याची प्रचिती मळिण्यासाठी ते जाणण्यासाठी तुम्हाला काहीतरी आणखीन एक व्हायला पाहजे. त्याबद्दल सांगितलं की तुमचा जन्म परत झाला पाहजे. म्हणजे काय झालं पाहजे, सगळ्यांनी सांगितलं की तुमचा पुनर्जन्म झाला पाहजे. आता अमेरिकेचे प्रेसिडेंट साहेब जे पूर्वी होते ते म्हणतात की माझा दुसऱ्यांदा जन्म झालेलाय. ते दुसरे आले तेही सांगतायेत माझाही झालेलाय. आता असं स्वतःला सर्तफिकेट दिलं तर बोलताच येत नाही, म्हणजे स्वतःला जर कोणी सर्तफिकेट दिलं की आम्ही आमचा दुसरा जन्म झालाय आणि तुम्ही आपला दहावा जन्म म्हटलं तरी कबूल आता काय त्यांना सांगायची सोय. पण ही एक स्थिती आहे स्टेट ऑफ माईंड. स्टेट ऑफ द (अस्पष्ट) ही स्थिती आल्याशिवाय बाकी असं उगीचच आपल्याला स्वतःला मानून घेऊन काही होत नाही, काही कन्सेप्ट नाही. परमेश्वर हे काही कन्सेप्ट नाही आहे. की आम्ही परमेश्वराला म्हटलं हा परमेश्वर आहे तो करता धर्ता स्पर्शता अमका तमका आहे म्हणून कशावरून, पण ते बुद्धीच्या याच्यावर जेव्हा बसलं तेव्हा ते सांगता येणार नाही तुमचं कनेक्शन व्हायला पाहजे पहिल्यांदा. आता या माईक वर बोलतेय मी त्याचं आधी मेन्सशी कनेक्शन झाल्याशिवाय काय मी आपल्याशी बोलू शकले नसते याचा काही उपयोग नाही. आपण हे जे एक इन्स्ट्रुमेंट बनवले गेले म्हणजे हे तर आपल्याला माहीतच आहे की आपण अम्बिा पासून आज या स्थितीला आलेलो आहोत, तेव्हा काहीतरी त्याला कारण असायला पाहजे. उत्क्रांतीच्या या संक्रमणात आपण नघिलो आणि आज मानव स्थितीला आलोय त्याला काहीतरी वशिष कारण असल्याशिवाय होणार नाही आणि वशिष कारण काय ते जाणणं हे खरोखर. ते जाणू शकत नाही कारण आपला अजून संबंध परमेश्वराशी झालेला नाही. पहिली गोष्ट परमेश्वराशी संबंध झाला पाहजे मग बोलता येईल. समजा, आम्ही इथे आलो नाही आमचा तुमचा संबंध झाला नाही तर काय बोलता येईल? तेव्हा ही घटना आपल्यामध्ये व्हायची राहिलेली आहे. आणि ती घटना ज्या शक्तीने होते तिला कुंडलिनी शक्ती असं म्हणतात. आता या ठिकाणी चारट वगैरे नाही आहे पण आपल्या त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये अशी एक सुप्तावस्थेत एक शक्ती आहे जी जागृत झाली म्हणजे आपला संबंध परमेश्वराशी होतो. आत्म्याशी होतो आणि त्या आत्म्यामुळे आपण परमात्माला जाणू शकतो. आत्म्याला जाणल्याशिवाय आपण परमात्माला जाणू शकत नाही. जाणू शकतच नाही जर कोणी म्हणत असेल की नाही आम्ही जाणलंय परमात्माला तर एक तर त्यांना जाणायचं नाहीये आणि दुसरं म्हणजे ते भ्रमात आहेत. हे कनेक्शन जसं ह्याचं कनेक्शन आपण लावलंय मेन्स ला तसंच आपल्यामध्ये ती शक्ती आहे आणि ती शक्ती जसं याच्या बरोबरच याचा कॉइल सुद्धा येतो तसंच आपल्याबरोबर तो कॉइल सुद्धा आलेला आहे. पण ही एक जिवित क्रिया आहे (अस्पष्ट) अशी नाही की याच्यातून काढून तकिडे लावायची. त्याच्यासाठी कोणीतरी जाणकार पाहजे तो जाणकार अगदी साधा ही असू शकतो. ख्रिस्ताला बघा सुताराचा मुलगा होता पण जाणकार. आपल्या इथे साईनाथ झाले त्यांच्या आई-वडिलांचा सुद्धा पत्ता नाही. साधारण काही शक्तिषण नव्हतं त्यांना काही नाही पण जाणकार होते. रामदास स्वामींच्या बद्दल त्यांनी कुठे शक्तिषण घेतलं वगैरे कुणाला काही माहिती नाही. पण जाणकार होते. ज्ञानेश्वरांचं सुद्धा काही युनिव्हर्सिटीत वगैरे शक्तिषण झालं नव्हतं पण केवढे प्रचंड, प्रचंड ते सांगितलेलंय. आता ते सुद्धा म्हणाले की कुंडलिनी नावाची शक्ती आपल्यामध्ये आहे ती जागृत झाली पाहजे. तेव्हा एक झाड त्या वशिवाचं झाड जे फार बाहेर सायन्सच्या दुष्टीने वाढत आहे त्याला म्हणायचं एक्सट्रो वर्जन मध्ये बाहेरच्या बाजूला ज्याची फार वाढ होत आहे त्या झाडाचं पाळे मुळे सुद्धा आतमध्ये जायला पाहजे. त्यांनी सुद्धा शोधून काढलं पाहजे की या झाडाला आश्रय देणारा असं जे तत्त्व आहे ते काय आहे. आणि त्याच कारणांमुळे आजच्या ह्या मॉडर्न जीवनात जेव्हा माणसाला सर्व प्रकारची आयुधं मळिली आणि तो पूर्णपणे बाहेर वकिसिती झालेला आहे तेव्हा हाही शोध लागला की तो कोणच्या तत्वावरती आहे आणि ते तत्त्व त्याने कसं काढायचं? जर ते तत्त्व त्याने गाठलं नाही तर उलथून पडेल. आणि अशी स्थिती आहे. आज जर तुम्ही वदिशात जाऊन पाहिलं तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की सर्वांना एक तऱ्हेचा धाक बसलाय की कधी आम्ही उलथून पडू आणि आमचं काय होईल. कुठून आमच्यावर अटंक येईल हे समजत नाही. आता कॅन्सरसारखा रोग बघा. कोणाला कॅन्सर होईल? कधी होईल? काही सांगता येत नाही. तसंच परदेशात जाऊन हे आपले प्राध्यापक आलेत जर त्यांना आपण वचिरलं आजकालच्या काळात 65% लोकांना वेड लागलेलं आहे ऑलरेडी. म्हणजे अगदी वेडे झालेले नाही त्यांचे अनेक

प्रकार असतात. पण 65% लोक सायकॉलॉजिस्ट कडे जातात. म्हणजे हे कती मोठे वधिवंसक कार्य मनुष्याच्या आतून होतंय. त्याशिवीय बाहेर आपण अँटम बॉम्ब बनवून ठेवलाय म्हणजे संबंध सायन्सस चोळून पडून काय बनवलं तर अँटम बॉम्ब एखाद्या राक्षसासारखा बसवलेला आहे आणि त्याच्या भीतीनेच मुळी सगळे युद्ध आता थांबलेली आहेत. म्हणजे ही कृपाच आहे म्हणजे राक्षसाची सुद्धा. याप्रमाणे सर्व जगामध्ये एक तऱ्हेची भयंकर भीती, आशंका पुढे काय होईल? असं एक वचितिर वातावरण आहे. आता मी माझ्या यजमानांच्या बरोबर सर्व जगात फिरलीय. सगळीकडे गेलीय. एकीकडे फक्त गेले नव्हते म्हणजे ऑस्ट्रेलिया तिथे सुद्धा आता जाणार आहे आणि प्रत्येक माणसाच्या मनामध्ये एक तऱ्हेची फार भयंकर भीती आहे. त्यामानाने आपण बरे आहोत. कारण अज्ञानात आहोत. अजून आपण असेअरच नाही आहोत. आपण सुप्त अवस्थेत आहोत एका अर्थी बरे आहे. आपल्याला माहितीच नाही की काय होण्यासारखं आहे? म्हणून आपण आनंदात आहोत. पण बाहेर जर आपण पाहिलं तर लोक आशंकेत आहेत. भयंकर आशंकेत आहेत. आपल्याला असं वाटतं की परदेशात लोकांनी फार समृद्धी केली. फार पैसे कमवले आणि खीन आफ्ल्यूएन्स आलंय त्यांच्यामध्ये तुम्हाला आश्चर्य वाटेल आमच्या प्रोग्रामला एक अठरा एकोणीस वर्षाची मुलगी आणि एक सतरा अठरा वर्षाची मुलगी असे दोघी अगदी तरुण मुली आल्या होत्या. स्वीडनहून आल्या होत्या. आणि मी त्यांचे व्हायबरेनस पाहिलं तर जसे परेताचे व्हायबरेनस यावे तसे आले तर मला इतकं आश्चर्य वाटलं या तरुण मुली या वेळेला आनंदाच्या गोष्टी करण्याच्या ऐवजी या मरणाच्या काय गोष्टी करत आहेत. मी त्यांना घरी बोलावलं आणि फार प्रेमाने जेवायला घातलं आणि त्यांना मी वचिरलं की तुम्हाला झालं काय? तुम्हाला काय रोग आहे? तुम्हाला काय त्रास आहे? नाही मला काही रोग नाही काही त्रास नाही. फार वचिरपूस केल्यावर रडू लागल्या दोघी, म्हणून झालं काय? म्हणजे आमहाला सारखं असं वाटतं की आम्ही जीव देऊन टाकावा आम्ही आत्महत्या करावी पण का? म्हणजे, आमच्या पुष्कळ मैत्रिणींनी मतिरानी जीव देऊन टाकलेला आहे. आणि आम्ही सुद्धा त्यातच प्लॅनिंग करत असतो की आम्ही सुद्धा आता जीव देऊन टाकावा. एवढी समृद्धी मिळाल्यावर एवढं सगळं ऐश्वर्य तुमच्या पायावर लोटांण घालत असताना तुम्ही असा वचिर का करता? त्या समृद्धीत काही नाहीय अहो त्याच्यात आनंद नाहीय त्याच्यात प्रेम नाहीय काही नको आम्हाला. आता जे आम्हाला मिळालं नाही ते जर तुम्ही देत असलात तर मात्र दुसरंय बाकी आम्हाला या गोष्टीचा काहीही आता नाद राहिलेला नाहीये आणि अगदी वीट आलाय. तर मी म्हणतं बरं मग त्या पार बीट झाल्या आता त्यांचं आयुष्य वेगळंय ही दुसरी गोष्ट. पण मनुष्य कतिही उच्च दर्शला गेला म्हणजे संसारीक दृष्टींनी आपल्याला असं वाटतं कुणी जर मोठा मॅनिसिटर झाला म्हणजे त्याला फार सौख्य मिळालं तुम्ही जाऊन बघा त्याला अगदी डोकं (अस्पष्ट) वचिरा. कोणत्याही उच्च पदाला मनुष्य गेला म्हणजे तो सुखी झाला अशी आपल्याला कल्पना आहे. पण तो सुखी होऊच शकत नाही. त्याला कारण दोन आहेत. एक तर त्याच्यावर जबाबदारी ही पडते आणि एकटा तो जबाबदारी घेऊन फिरतो. पार झाल्यावर मात्र त्याच्यात काही जबाबदारी राहात नाही सगळी परमेश्वराची जबाबदारी आणि परमेश्वर सगळं काम फटाफट करत असतो. त्याचा अनुभव अनेक सहजयोग्यांना आलेला आहे. त्याला काही करावंच लागत नाही. नदिन असं भासत तरी नाही की आपण काही करतोय. दुसरी गोष्ट अशी की माणसाला काहीही झेपत नाही. त्याला तुम्ही पैसे दिले कोणत्याही माणसाला तुम्ही एकदम शंभर रुपये रस्त्यावर जाताना एखादा भिकारी भेटला त्याला शंभर रुपये तुम्ही देऊन बघा. सरळ तो दारूच्या गुटख्यावर जाणार. जर तुम्ही दहा रुपये दिले तर दुसरं काहीतरी करणार. कारण त्या वेळेला अक्कल राहत नाही माणसाला आणि कोणचही शुभ कार्य त्याच्या हातून होईल असं सांगता येत नाही. कोणालाही तुम्ही मोठी पोजिशिन देऊन बघा ते त्याला झेपणार नाही आणि त्याने जर तो झेपण्याचा प्रयत्न केला तर त्याला त्याचा त्रास होईल (अस्पष्ट) काय जर एखादा मनुष्य म्हणजे की मी प्रामाणिकपणे कार्य करतो आणि मी हे झेपून दाखवतो. तर ते त्याला अशक्य आहे. त्रासदायक आहे. दुःखदायी आहे. त्याचं कोणी ऐकून घेणार नाही. अशी परिस्थिती असताना आपण असा वचिर केला पाहजे की काहीतरी असमर्थता आपल्यामध्ये आहे आणि आपल्याला समर्थ झालं पाहजे. स म र थ आता हा शब्द फार छान आहे. सम अर्थ म्हणजे आपलं जे नाव आहे मानव त्याला त्या अर्थाला आपण प्राप्त झालं पाहजे. आणि ते तेव्हाच होईल जेव्हा आपल्यामध्ये जी खरी शक्ती आहे आत्म्याची ती आपण जाणून घेऊ. जेव्हा आपल्यामध्ये आत्मा प्रकाशित होईल जेव्हा आपण आत्मन जेव्हा आपलं चित्त आपलं अटेशन आत्म्यामध्ये वरिष्ठ झालं तेव्हाच ती प्रचंड शक्ती आपल्यामध्ये येईल आणि तेव्हाच आपण खरे समर्थ होऊ तेव्हा कोणतीही गोष्ट पेलणं कठीण जाणार नाही. कोणताही त्रास आपल्याला होणार नाही. तेव्हा माणसाला वाटेल की आपला अर्थ मिळाला. म्हणजे आता समजा एखादा दैवी आम्ही तयार केला. त्याला नाना तऱ्हेने शृंगार त्याचा केला आहे सजवला आणि जर तो पेटवलाच नाही तर अजून कार्य बाकी आहे. पण पेटवल्यावर त्याला अर्थ मिळाला मग तो काय करतो? मग तो प्रकाशतो. फक्त प्रकाश देण्याचं काम आहे आणि प्रकाश आपोआप वाहतो. त्याला काही करावं लागत नाही त्याला काही धरावं लागत नाही त्याच्यासाठी काही प्रयत्न करावे लागत नाहीत. सरळ असा वाहत राहतो प्रकाश. जसा सूर्याचा प्रकाश आपोआप वाहतो तसाच अशा मानवाचा प्रकाश वाहतो. आता ह्या लोकांनी बाकी सगळं सांगितलं असेल टेक्निकी वगैरे तुम्हाला सहजयोगाच. आणि खीन टेक्निकी आहे (अस्पष्ट) प्रत्येक गोष्टीला टेक्निकी असतं. तसंच हे जे सगळं वंशिव आहे त्याचं सुद्धा फार मोठं टेक्निकी आहे. आणि ती वंशिया जी आहे ती सर्व वंशियांच्या वर वंशिया आहे. पण ते मळिवण्यासाठी सुद्धा पहिल्यांदा आपल्यातून शक्ती वहन झाली पाहजे. शक्ती वहन झाल्यावर मगच त्याचं टेक्निकी आपल्याला समजलं पाहजे. म्हणजे आता या खोलीत तुम्ही आलात आल्यावरती जर इथे अंधार असला तर फक्त दैवी लावायला एक बटन दाबलं की दैवी येणार पण ह्याच्या मागे कती मोठे कती मोठं ऑर्गनायझेशन आहे. कती मोठी शक्ती आहे. आणि हजारो वर्षाची ही इलेक्ट्रिसिटीची जी काय त्यांनी मांडणी केलेली आहे तथियात कतितीरी इव्होल्युशनस आले कतितीरी उत्क्रांती झाली आणि आज तुमच्या पुढेही अशी स्थिती आली की तुम्ही बटन दाबल्या बरोबर तुम्हाला सगळीकडे लाईट दिसतात. तसेच परमेश्वराने सुद्धा आपल्यामध्ये अशी फारच सुंदर कोमल, अगदी अशी व्यवस्था केलेली आहे, की नुसतं बटन दाबल्या बरोबरच आपल्या मध्ये प्रकाश येऊ शकतो. आणि प्रकाश आल्यावरच आपण आपले दोष बघू शकतो. त्याच्या आधी जर कोणी सांगितलं की तुमच्यात हा दोष आहे तर ते आपल्याला बरं वाटत नाही. आणि ते चांगलं ही नाही. तसं जर कुणी म्हणलं की हा इथे साप आहे तुम्ही सापाला धरलेलंय लोकांना राग येईल की काय मी मूर्ख आहे मला समजत नाही की हा साप आहे की काय. पण जर प्रकाश झाला तर लगेच तुम्ही हातातून सोडून द्याल हो बुवा दसितोय साप आता नको. तेव्हा ही स्थिती माणसाची व्हावी ही परमेश्वराचीच योजना आहे. सहजयोगामध्ये पहिल्यांदा पार करायचं. पहिल्यांदा माणसाला पार करून टाकायचं. लाईट जरी थोडासा चालेल. हलका असला तरी चालेल. हळूहळू लोकांना दिसू लागलं म्हणजे ते आपल्याला स्वच्छ करून घेतील. आधी स्वच्छ करत बसत नाही. ही पूर्वीची पथा होती ती सोडावी लागली कारण त्याला फार वेळ लागतो. आणि स्वच्छ केल्यावर ही लोक ते परत स्वच्छ करायला तयार होत नाहीत. तेव्हा आधी पार करून टाकायचं. सगळ्यांच्यामध्ये आधी दैवी लावायचा. मग चिमण्या साफ करू लागतात स्वतःच. सगळी काही सफाई स्वतःच सुरू होते आणि कोणालाही त्याचं वाईट वाटत नाही. हा एक सहजयोगाचा म्हणलं पाहजे फारच प्रॅक्टिकल प्रकार आहे. सहजयोग नेहमीच घडत आलेला आहे सधंय हे जे काही वंशिव रचलं गेलं हे सहजच झालेलं आहे स हा ज सह म्हणजे बरोबर आणि जन्मलेली. जसं एका झाडा बरोबरच वंशिव होण्याचं भाग्य जन्मलेलंय तसंच तुमच्याबरोबर परमेश्वराशी योग होण्याचं सुद्धा भाग्य (अस्पष्ट) आणि योग झाल्यानंतरच मग कषेम आला तर त्याला एक सौष्ठव येत. त्याचं एक सौंदर्य असतं. आणि अशा माणसाला जी काही समृद्धी मिळिल त्याची जी काही वाढ होईल त्यांनी सर्व जनसाधारणचा फायदा होईल. ही अशी फार मोठी गोष्ट आहे आणि हे फार मोठं कार्य आहे. आणि आश्चर्याची गोष्ट ही आहे ह्या राहुरी गावातच आता पेट सुटून आलेलंय. सगळ्या वंशिवात तुमच्या राहुरीचं नाव झालेलंय. आणि लोक आता पाहिलं आपण इथे जसं काही एखाद्या तीर्थथातरेला यावं तसं ते राहुरीला येत आहेत. तेव्हा राहुरीकरांवरती वंशिष जबाबदारी पण आहे. की हे लोक ज्या आशेने तुमच्याकडे येतात ती त्यांची आशा बाळगून ठेवावी. आणि आम्हीही परमेश्वराला शोधत आहोत. आम्ही परमेश्वरापासून दूर नाही. आमच्याही मनामध्ये परमेश्वराला शोधण्याची फार इच्छा आहे असं दाखवून पाहजे. आहे सगळ्यांच्या मध्ये खूप इच्छा आहे फक्त दपलेली आहे कोपलेली आहे. एक इंग्लिश पोएट विलियम ब्लेक झाले त्याचं पुस्तक आत्ताच मी थोड्या दविसांपूर्वी वाचलं 'मल्टिन' म्हणून त्याचं एक पुस्तक आहे. त्याच्यात त्यांनी संबंध भाकीत सहजयोगाचं केलेल आहे आणि सांगितलं की लंडन हे जेम्स (अस्पष्ट) होणार आहे. लंडन हेच मूळी तीर्थथातरेचं स्थान होणार आहे. इतकंच नव्हे पण ज्या ठिकाणी आम्ही राहतो त्या जागेचं नाव तसं ज्या ठिकाणी आश्रम आहे त्या जागेचं नाव. इतकं त्यांनी एक 75 वर्षांपूर्वी सगळं लहिन ठेवलेलं आहे. पण त्यांनी जी एक वंशिष गोष्ट सांगितली ती ही की ह्या काळात जे लोक परमेश्वराचे आहेत 'मेन ऑफ गॉड' त्यांना परमेश्वर मिळेल आणि ते प्रॉफिटस होतील, परेषित होतील आणि त्यांना एक वंशिष शक्ती मिळेल त्या शक्तीमुळे ते इतरांना सुद्धा प्रेषित करू शकतील. सहजयोगाची हीच वंशिषता आहे. कोणी गुरु म्हणाले की तुमची जागृती झालेली नाही. काल आमच्याकडे इथे बरेच लोक आले होते, माताजी आमच्या गुरूंनी सांगितलंय की तुमची जागृती झालेली नाही अरे म्हणलं कशावरून म्हणजे आमच्या क्रियांवून म्हणलं काय होतं? म्हणजे आमचं अंग असं तसं हलत. म्हणलं हे काय हे तर कुणीही करू शकते त्याने काय फायदा झाला? त्यांनी कुणाचं कल्याण होतय का? कुणाला फायदा होतय का? तुमच्यामध्ये काही शक्ती आली का? तुमच्या सामर्थ्याबाहेर काहीतरी होतंय याला तुम्ही कंट्रोल ही करू शकत नाही ही शक्ती तुमची कशी? एक गृहस्थ सांगायला लागले मी बेडकासारखा उडतो. म्हणलं आता काय तुम्ही बेडूक होणार का? जेव्हा ही शक्ती येते तेव्हा त्या शक्तीचा संबंध ज्ञानी आणि जे काही आहे ते सांगण्यासाठी सहजयोग आहे. नंतर ते तुम्ही स्वतःच पडताळून पाहू शकता. व्हेरफाय करू शकता की आहे कवि नाही पण शंकेखोरपणा करणं त्याची सुद्धा एक मर्यादा आहे. जर तुम्ही परमेश्वराची शंका धरून बसली तर परमेश्वर म्हणजे बरं आता बसा तुम्ही शंका करत. ते काही तुमच्या पायावर पडणार नाही. तुम्हाला मागावं लागेल. ही मागणारी मंडळी आहेत. आता हेच यांचं मी सांगत होते की परदेशातल्या लोकांचं एक वैशिष्ट्य आपण पाहिलं पाहजे इथे म्हणजे अत्यंत वचिर लोकां आहेत. ही पावन भूमी आहे. पवितरतेचं फार मोठं इथे तेज आहे. आणि त्या तेजामुळे लोक फार लवकर पार होतात. परवाच्या दैविशी आम्ही गेलो होतो तुमच्या मानोरी गावाला आणि जिवळजिवळ दीड हजार माणसं असतील कवि जास्तच असतील सगळींच्या सगळी एकदम पार झाली. पटकन पार होतात पण जमत नाही, रुजत नाही. जसं एखादा अंकुर पटकन फुटायं तसं आहे पण ते रुजत नाही आणि ते जमत नाही. या लोकांचं वेगळंय पार व्हायला यांना वेळ लागतो फार, पण झाले म्हणजे असं जमतात कारण यांना याचं महात्म कळलेल आहे. याच्यापलीकडे काही नाही हे कळलेलं आहे. ह्यांनी आपल्या बुद्धीनी बरोबर हे कनकलुजण काढलेलंय की हेच मिळवलं पाहजे. हे झालं म्हणजे झालं. तेव्हा ते सत्य ओळखतात आणि आपण ओळखत नाही. आणि त्यामुळे ते सगळं काही वाया जातं. दुसरी गोष्ट अशी की ह्यांच्याकडे अनैतिकता वाढलेली होती ती जोपासली गेली आणि अनैतिक राहणं म्हणजे काय वाईट आहे असं त्यांना वाटत होतं पण जेव्हा मी सांगितलं की अनैतिक सहजयोग कधीच साधलेला नाही आणि साधू शकत नाही. संबंध गोष्टी टपून टाकल्या. इथपर्यंत

गणपतीची बसून पूजा करतात आणि ह्यांनी गणपतीचं आमहाला इनोसनस यावं म्हणून प्रार्थना करतात. मी सांगितलं जमनीवरच डोळे ठेवा थोड्या दविस तुमच्या डोळ्यांची हालचाल फार होते त्याने तुमचं चित्त वचिलित होतं तर जमनीवरच डोळे करून बसले. आणि इतकं यांनी सोडलेलं आहे म्हणजे दारू पीत असत भयंकर काही काही लोक तर दारुडे, काही काही लोक तर ड्रग्स इतके घेत असत तर माझ्याकडे आले तर त्यांना मी दसित नव्हती आणि प्रकाशच दसित होता. काही काही लोक कोमामध्ये होते काही काही लोक फार भयंकर रोगात त्रस्त होते. ते सगळं सोडून आणि इतकं ते वर आले. पण आपल्याकडे असं होतं की काहीही सोडायला लोक तयार नाही. मी एवढंच म्हटलं की तो काशीचा गंडा नका घालू कारण ते तुम्हाला लुबाडलेलं आहे. एक पैशाच्या दोर्याला त्यांनी बराम्हाणाने तुम्हाला लुबाडून एक रुपया घेतला आणि ते तुम्ही कशाला गळ्यात घालताय. त्याचा अर्थ काय? त्याचं प्रतीक काय? ते प्रतीक फेका. त्याला सुद्धा लोक तयार नाहीत. हा एक प्रकारचा हट्ट आहे. हट्टच नसून हा अहंकार. आपल्याला थोडसं तरी सोडावं लागणार आहे. आणि जे सोडायचं आहे ते असत्य. सत्य धरून असत्य सोडायचं एवढं जर लक्षात घेतलं तर पटकन या गोष्टी होतील. दुसरी गोष्ट आपल्या समाजामध्ये आपल्या देशामध्ये साधुसंत अनेक झाले. आणि त्यात भाभटे ही पुष्कळ आहेत. त्यामुळे एकतरहेची ही भावना लोकांमध्ये आलीये की सगळं काही परमेश्वर वगैरे खोटं आहे. याला काही अर्थ नाही. आमचे आई-वडील हे सगळं करत आले याला काही अर्थ नाहीये. म्हणजे एक तरहेचं ज्याला प्रविलेसनेस म्हणतात ते फार (अस्पष्ट) चंचल प्रवृत्ती फार आलीय. जे काही परदेशी आहे ते फार चांगलंय काहीतरी उडणटपू पणा केला म्हणजे आम्ही फार हुशार. आमच्यामध्ये म्हणजे काहीतरी वशिष वदिवृत्ता आहे कारण आम्ही उडणटपू आहे. पण याचा एकच अर्थ होतो की आम्हाला स्वतःची कमित स्वतःची आम्हाला प्रतर्षिता नाही. दुसरं आपल्या देशाची प्रतर्षिता नाही. त्याच्या संस्कृतीची प्रतर्षिता नाही. इतकंच नाही तर या देशांमध्ये जे एवढं मोठं ज्ञान आहे त्या ज्ञानाच्या भंडाराची कल्पनाच नाही (अस्पष्ट) तेव्हा हे लक्षात ठेवलं पाहजे की आपलं आपला देश संबंध बरंम्हांडात शोधून सुद्धा मळिणार नाही. हा एक वशिष देश आहे. ही योग भूमी ह्या देशाच्या एकेका ऋणा ऋणातून चैतन्य (अस्पष्ट) दिलं. आणि त्यावर तुम्ही जन्माला आले हे हजारो वर्षांचं तुमचं पुण्य आज सार्थक आहे. तेव्हा स्वतःची कमित करून घ्यायला पाहजे. स्वतःची आम्हाला कमित राहिलेली नाही. त्याला मला आश्चर्य वाटतं की आजकालच्या तरुण मंडळीमध्ये हे एक का? आम्ही गांधीजींच्या वेळेला तरुण होते आणि त्या वेळेला आम्हाला असं वाटायचं की आमचं हे प्राण या देशासाठी आम्ही वाहून घेतोय. परतयेक रक्ताचा एक एक कण या देशासाठी दिला पाहजे. आणि आज बघतो की हे असे प्रीवलस लोक कुठून आले बुवा. ज्या देशासाठी लोकांनी आपल्या प्राणाचा त्याग केला संबंध काही (अस्पष्ट) तन-मन-धन तथि हे असे प्रीवलस लोक कुठून जन्माला आले काही लक्षात येत नाही. तेव्हा आम्ही कीतीतरी मोठे आहोत पण त्याची कमित जाणली पाहजे. आज जे इथे बसलेले इतके परदेशी आहेत ते तुम्हाला भेटायला आलेत. भारतीय म्हणजे कीती मोठा आहे असं सगळ्यांना वाटतं. एक दविस असा येईल की जेव्हा सारं वशिष तुमच्या पायावर येणार आहे. कारण जे सगळं काही जे भीतकि आहे ते नश्वर आहे. आपल्याकडे जे आहे ते चनिमय आहे. ते अनंत आहे. आणि ते आपण त्यांना देऊ शकतो फक्त ते जाणून घेतलं पाहजे. कारण ते आपलं आहे म्हणून कवडी (अस्पष्ट) ते जाणून घेतलं पाहजे. हे जर झालं तर आपल्याला आश्चर्य वाटेल की खरोखरच या देशात आपण जन्माला आलो हे काहीतरी पूर्व जन्माचं फार मोठं सुश्रुत आहे. आणि हे लोक तसंच (अस्पष्ट) की लोक फार (अस्पष्ट) हे पॅरडाइज मध्ये (अस्पष्ट) सगळ्यांनी मला सांगितलं की हे पॅरडाइज आहे. आणि आपल्याला त्याची कल्पना नाही. हरियाला स्वतःची कल्पना नसते. पण तुम्हाला असावी, तुम्ही जाणावं सहजयोगातून आपली या देशाच्या संस्कृतीची पूर्ण ओळख करून घ्या. त्याशिवीय सर्व जगामध्ये तुमचं काय स्थान आहे? कलेक्टिविटीमध्ये तुमचं काय स्थान आहे? संबंध वशिषाच्या चेतनेत तुमचं काय स्थान आहे? ते जाणून घ्या. आणि जर तुम्ही का वाया गेलात तर सगळ्या या वशिषाच्या कार्याची जेवढी काही नुकसानी होईल त्याची सगळी जबाबदारी तुमच्यावर. असं आता सहजयोग जर घडला आज तर पुढे तो कसा करायचा वगैरे इथे फार मोठी मोठी मंडळी आहेत. म्हणजे चव्हाण साहेब वगैरे आमचे फार मोठी मंडळी आहेत. आणि ह्यांचं सगळीकडे फार नाव आहे. देशोदेशी यांचं नाव आहे. आणि सगळ्यांनी मला सांगितलं की माताजी ह्याच्यातले जर एखादे आमच्याबरोबर ऑस्ट्रेलिया आले तर आम्हाला फार आनंद होईल वगैरे सगळे मला सांगत आहेत. तेव्हा सांगायचं असंय की स्वतःची कमित करून हे मळिवा आणि जो हरी तुमच्यात आहे जो मला दसिला त्याला चमकवून द्या. नसत्या वादविवादात पडण्यात काही अर्थ नाही. जे प्रॅक्टिकल आहे ते बघावे. हे मळिवा आणि जो हरी तुमच्यात आहे जो मला दसिला त्याला चमकवून द्या. नसत्या वादविवादात पडण्यात काही अर्थ नाही. जे प्रॅक्टिकल आहे ते बघावे. आणि ते झालं पाहजे ते होऊ शकतं ते फक्त तुम्ही कसं तरी जपून, संभाळून, जोपासून, रुजलं म्हणजे झालं. तुम्ही सगळ्यांनी इतकी माझी वाट पाहिली आणि मला ही संधी दिली म्हणून तुम्हा सगळ्यांचे मी अनंत आभार मानते. (टाळ्यांचा आवाज) प्रश्न असले तर वचारा एक-दोन. वचारा प्रश्नाला हरकत नाही. नवीन साधकाने प्रश्न वचाराला (अस्पष्ट) कबूल आहे अगदी अगदी तुमचं म्हणणं पूर्णपणे मला कबूल आहे. पण असंय की माझे यजमान आधी आमचे यजमान इंडियन फोरेन सर्विस मध्ये होते तिथिचं मी त्यांना रझाईन करून आई. ए. एस. ला जॉईन करायला सांगितलं. आणि आम्ही इथेच होतो इतके वर्षे आणि नंतर असं झालं की 112 देशांनी साहेबांची नविडणूक केली आणि युनायटेड नेशनची एक (अस्पष्ट) ऑरगनायझेशन आहे. म्हणजे जसं डब्ल्यू. एच. ओ. वगैरे आहे ना अशा पुष्कळशा एजन्सीज आहेत. त्याच्यात त्यांना सेक्रेटरी जनरल म्हणून नविडून दिलं. आता माझे पती तथि असल्यामुळे मला तथि राहिलं पाहजे. मी राहत नाही तकिडे राहाते इथेच. त्यांना जर वचारलं तर ते तुम्हाला सांगतील की माझी बायको घरी नसतेच मुळी कारण चार महिने मी हद्दिस्तानात असते. आता बघा जाणारेय ऑस्ट्रेलियाला तथि एक महिना राहणार. तथिून आल्यावर मला युरोपला जायचंय. त्याच्यानंतर अमेरिकेला जायचंय. तेव्हा माझं वास्तव्य कुठे आहे असं नाही. आणि मी बरेच वर्षे हद्दिस्तानातच होते. फक्त आता सात वर्षे तथि राहिले आणि परत त्यांनी इलेक्ट करून दिलंय. तेव्हा आणखीन पाच वर्षे राहावं लागेल. पण माझा अजून एड्रेस मुंबईचाच आहे. आणि पिसपोर्ट सुद्धा इंडियनच आहे. आणि मी हद्दिस्तानातलीच आहे आणि इथेच राहणार आहे. आपण जरी हद्दिस्तानी अजुनाही असलो कबूल आहे आणि इथे कार्य करायचंय पण जी गरज बाहेर आहे ती इथे नाही. काहीतरी परमेश्वराला अजून शोधत नाही. तुम्ही डेव्हलपिंग कंट्री, तेव्हा आता न्यालॉन कसं बनवायचं याच्याकडे लक्ष आहे परमेश्वराकडे लक्ष आहे का हद्दिस्तानात लोकांचं कुणाचं तरी आहे का? मग इथे आम्ही राहून काय करायचं? आमचा काय फायदा? इथे सनिमा अक्ट्रेस पाहजित. ते भरपूर आहेत तुम्हाला. तुमचं लक्ष जर परमेश्वराकडे आलं तर आम्ही इथे परमनंट वास्तव्य करू. तसं आश्रम आता अजून आम्ही कुठेच बांधलेले नाहीत कुठेच जागा केलेली नाही पण तुम्ही म्हणतात ते बरोबर आहे. अजुनाही लोकांसाठी फार इच्छा आहे पण अजुनाही लोकांनी नदिन हे तर म्हणायला पाहजे की आम्हाला रयिलायजेशन द्या मॉ. आहे ना ठीक (अस्पष्ट) (श्री माताजी हसत आहेत)

मी तर खेडोपाडी फरितच असते जतिका वेळ मळितो माझे यजमान आज-काल हद्दिस्तानातच आहेत पण मी इथे आलेली आहे.

नवीन साधकाने प्रश्न वचारला (अस्पष्ट) ही हे बरोबर आहे. प्रश्न बरोबर आहे. आता हठयोग हठयोगामध्ये सुद्धा कुंडलिनी जागृती ही सहजच होते. पण हठयोगामध्ये आणि सहजयोगामध्ये एक अंतर आहे आणि ते काळानुसार झालेलं आहे. कारण जेव्हा हठयोग लोक करत होते त्या काळी आपल्याकडे चतुर्वर्ण्य संस्था होती. आणि जे वदियार्थी गुरूकडे जाऊन राहत असत त्यांना त्याच्यातले जे वदियार्थी परमेश्वराच्या शोधात होते अशाच लोकांना ठेवून जे गुरु रयिलाइज सोल्स होते ते त्यांच्यावर मेहनत करत असत. आणि त्यांची सफाई करत असत (अस्पष्ट) त्या वेळेला जसं आपलं कॉलेज आहे आता समजा तर प्रत्येक युनिव्हर्सिटीचं गौतं म्हणजे प्रत्येक युनिव्हर्सिटीचं नाव होतं. आणि एका युनिव्हर्सिटी तल्या मुला मुलीचा संबंध भाऊ-बहिणी सारखा असायचा. इतकंच नव्हे पण आत पर्यंत सुद्धा जर आपण एका गोत्रातले असलो तर सगोत्र आपण विवाह करत नाहीत. एवढी त्या वेळेला ब्रह्मचर्याची कल्पना होती. आणि एवढी सेलेबसी युनिव्हर्सिटीच्या मुलांमध्ये असायची. त्यापलीकडे गृहस्थ जीवन सुद्धा फार अत्यंत पावन रीतीने असायचं. पण गृहस्थांसाठी मातर हठयोग नव्हता. कोणत्याही गृहस्थांसाठी हठयोग नव्हता. फक्त जे लोक ब्रह्मचर्यात राहत असत त्यांच्यासाठी पातांजलीनी हठयोग सांगितला. आणि पातांजलीचा जो हठयोग आहे तो फार थोड्या लोकांसाठी कारण त्यावेळेला थोडीच फुलं होती. इतकी फुलं नव्हती तेव्हा थोड्याच लोकांसाठी सांगितला होता. आणि त्यांना अत्यंत मेहनतीने तयार करत असत. त्यातलेही पुष्कळ गाळून टाकायचे. आता काय झालं की काही लोकांनी जवळजवळ ही गोष्ट मला वाटतं काहीतरी पंचवीस पन्नास वर्षांपूर्वी सुरू झाली. की काही लोक अशेच परमेश्वराच्या शोधात त्यांना वाटलं आपण नधिलोय आणि ते काही गुरूंच्याकडे वगैरे गेले. आणि गुरूंनी दया करून त्यांना थोडीबहुत आसनं बसिंन शकितून आणि त्यांचे चक्र सुधारण्याचा प्रयत्न केला. आसन पद्धतीसुद्धा ही फारच सायंटफिक आहे. आता आपण प्रत्येक तरहेचं आसन आपलं करतो. आणि तसं करणं म्हणजे संबंध मेडिसिनाचा बॉक्स पोटात घालण्यासारखे आहे. आम्ही सुद्धा आसनं वापरतो रयिलायजेशन नंतर पण रयिलायजेशनच्या आधी एवढ्यासाठी वापरत नाही कारण कोणचं चक्र धरलेलं आहे ते कळत नाही. त्याचं फार मोठं सायन्स आहे. पण त्याच्यातली सगळ्यातली जी मुख्य गोष्ट होती ती ईश्वर प्रणधान म्हणजे ईश्वराला पहिल्यांदा प्राप्त करणे. म्हणजे रयिलायजेशन म्हणजे सहजयोग. ईश्वर प्रणधान झाल्याशिवाय हठयोग होऊ शकत नाही. आपल्यासारखं थोडं आहे की आता कोणीही उठला तो हठयोगी बसला. हे अगदी चुकीचं आहे. ईश्वर प्रणधानाशिवाय हठयोग होऊ शकत नाही. पण पातंजल शास्त्र वाचतं कोण? कुणीतरी इंग्लिश माणसाने लहिलिलं पुस्तक इकडे आलं म्हणजे आपण करतो आणि ते कशासाठी सगळ्यांना सनिमा अॅक्टर व्हायचंय म्हणून. आणि तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की हठयोग करणार्या माणसाचं नेहमी हृदय चक्र धरलेलं असतं. म्हणजे काय तो मनुष्य इमोशनलेस होतो. त्याच्या इमोशनस कमी होतात आणि तो अत्यंत कडक स्वभावाचा असा होतो. वशिषतः हठयोगी लोक जेवढे माझ्याकडे आलेत बहुतेकांच्या बायका पळालेल्या आहेत कवि त्यांनी डविरस केलेला आहे. बायकांच्या कारण बायकांशी वागतांना जी एक मुद्दा पाहजे ती त्यांच्यात राहात नाही. म्हणजे जे आपण आपलं भलं करायला जातो त्या ठिकाणी आपण रोगी होतो आणि भावना नष्ट होतात असा मनुष्य भावनाशून्य होतो. दुसरी गोष्ट आपण सांगितलं आणखीन तरहेचं आहे. जसं आता राजयोग आहे. राजयोगावरती मी आपल्याला सांगते. राजयोग म्हणजे आपल्यामध्ये जेव्हा कुंडलिनी जागृत होते तेव्हा आत मध्ये काय काय होतं बंध वगैरे पडतात. कारण कुंडलिनीचं जागरण मी सांगितलं एक मोठं भारी टेक्निक आहे. आता जेव्हा एखाद्या बी मधून अंकुर नथितं ते काही असं सरळ नथिून असं नथित नाही त्याच्यामध्ये सुद्धा टेक्निक आहे. काहीतरी घटना होतात त्या ज्या घटना आहेत त्याला राजयोग म्हटलेलं आहे. आणि त्यावेळेला बंध पडतात खेचरी घडते म्हणजे जराशे डोळे आत म्हणजे आपली जीभ आहे ती आत मध्ये ओढली जाते. डोळे वसिफारित होतात. डायलेटीशन ऑफ द प्युपील घडतं. हे घडतं आपण घडवून आणायचं नाही. पण मी अशे अशे वचित्तिर हठयोगी पाहिले आहेत की जे स्वतःची जीभ काटतात आणि आत मध्ये घालतात. तसं करून नाही होणार म्हणजे आपण जर अन्न खाल्लं तर जसं आपलं पचन घडतं तसंच कुंडलिनी जागृत

होताना राजयोग हा घडतो तो घडवून आणायचा नाही. इथपर्यंत की लोक डोळ्यांमध्ये औषध घालतात की आमचे प्युपील डाइलेट्स होतील पण प्युपील डाइलेट होऊन काही कुंडलनी जागृत होणार नाही. कुंडलनी जागृत झाली म्हणून प्युपील डाइलेट होतात. त्याप्रमाणे इतके मसिनॉमर्स याला म्हणायचे आणि विपर्यास आहे. कोणचही चांगलं काम द्यायचं त्याचं विपर्यास करण्याचं माणसाचं म्हणजे वैशिष्ट. त्यामुळे हे राजयोग काय आहे ते सुद्धा मला आश्चर्य वाटतं की जीभ कापून आतमध्ये घालतात. जीभ कापून आतमध्ये घातली म्हणजे काय कुंडलनी जागृत होईल का? अशाप्रकारे प्रत्येक गोष्टीचा त्यांनी विपर्यास करून ठेवलेला आहे. आणि सगळं जे काही कार्य आहे ते सहजयोगानीच होतं. सहज म्हणजे स्पोटानेसिस. फक्त हठयोग जो आज आपण मानतो तो खरा हठयोग नाही. ईश्वरप्रणधाने सुरू केलेला हठयोग हा खरा आहे पण तशी आज परिस्थिती नाही आणि इतका उशीर लावण्याची गरजही नाही.

(नवीन साधकाने प्रश्न विचारला) (अस्पष्ट) कुंडलनी ही वनस्पतीने जागृत होते कवि जन्माने होते बरेच प्रकार आहेत.

वनस्पतीने कशी होईल बेता?

नाही मी एका ठिकाणी असं वाचलेलं आहे.

अहो, तुम्ही वाचायला गेलं ना तर इतका वेडेपणा आहे की मी एवढे पर्यंत ऐकलं आहे की कुंडलनी पोटात आहे. एकाने सांगितलं नाकात आहे. आता काय करायचं? म्हणजे देवावरती कोणी लहिवं? हटिलरने सुद्धा लहिलेलं आहे. कारण देव काही येऊन तुमचा हात धरणार नाही. अनाधिकार चेष्टा (अस्पष्ट) काहीही लहिलात. तसं काही नाही जे म्हणतात त्यांना म्हणावं त्याचं प्रत्यक्ष दाखवा. ज्या माणसाने आता जसं कालच सांगितलं त्या गृहस्थाला तुम्ही मला हे सांगा ह्या माणसाची कुंडलनी कुठे आहे? ते म्हणजे हे कसं माहीत? म्हटलं तो तुम्हाला सांगतो आता हा ऑस्ट्रेलियाचा आहे. पण हा सांगू शकतो की तुमची कुंडलनी कुठे आहे? तो तुमची जागृत करून दाखवू शकतो. वर नेतो म्हणजे त्याला कुंडलीनीचं ज्ञान आहे. आणि त्याची कुंडलनी जागृत आहे. उगीचच कोणी म्हटलं की आम्ही राजे आहोत म्हणून त्यांना मानायचं का राजे?

(नवीन साधकाने प्रश्न विचारला) कुंडलनी जागृत होते म्हणजे काय होतं? आणि ती आपल्याला कशी जाणवते जेव्हा होते त्यावेळेला?

हे बघ हा प्रश्न बरोबर आहे. जेव्हा कुंडलनी जागृत होते तेव्हा प्रत्येकाच्या जाणीवेप्रमाणे ती जाणवते. म्हणजे काही लोकांचं जर नाभी चक्र धरलेलं असलं तर तुम्हाला अगदी डोळ्यांनी दिसेल की त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये ती कुंडलनी अशी धब धब धब धब वाजते. आणि तिचं वर चढणं सुद्धा दिसेल. एखाद्याला जर लविर असेल तर लविर वर जाऊन ती अशी मारते आणि दाखवते की लविर खराब आहे. त्याच्यावर ती जेव्हा वर येते तेव्हा इथे ब्रम्हचर्यावर तेव्हा इथे जोरात धकधक धकधक असा अनहताचा आवाज येतो. असं कबीरांनी म्हटलं आहे की, 'शून्य शंखर पर अनहत बाजी रे.' इथे येऊन तो असा धक-धक आवाज येतो. पुष्कळांचा तो ही आवाज होत नाही. जर फारच समुद्र एरोप्लेन असलं तर त्याचा टेक ऑफ कसा पटकन होतो तसा अगदी माणसाने जर कोणताच गुरू केलेला नसला फार वाचन केलेलं नसलं इकडेतकिडे डोकं घातलेलं नसलं आणि अगदी साधा सरळ एखाद्या मुलासारखा असला तर त्याची कुंडलनी फटकन वर नघून जाते. त्याला कळत सुद्धा नाही आणि हातातून अशा झर झर चैतन्याच्या लहरी वाहू लागतात.

(नवीन साधकाने प्रश्न विचारला) त्याची आपल्याला जाणीव होते का?

हो अगदी नक्की, होणारच. ती जर झाली नाही तर तुम्ही पार नाही. स्वतःच तुम्ही स्वतःला सर्टफिकेट द्यायचं ह्याच्यात काही मझिमेरसिम वगैरे नाही. इतकच नाही पण आल्यावर त्या लहरीने तुम्ही जाणू शकता. ह्या बोटामध्ये तुम्ही असं हात जर केलेत तर तुम्हाला कळेल की ह्या माणसाला समजा तुम्हाला इथे काहीतरी जळल्यासारखं वाटेल. जर तुम्ही त्या माणसाला विचारलं तर त्याला ब्रोकॉइटसचा रोग असला पाहिजे. उदाहरण अर्थ पहिल्यांदा सुरुवातीला मी एका आरक्यलॉगसिटला रयिलायजेशन दलिन लंडनला. आता ते फार चकितिसक असतात. त्याला काही विश्वास वाटेना की माताजीनी सांगितलं आता तुम्हाला कलेक्टिव्ह कॉन्शसनेस आला तुमच्यामध्ये जागतिक चेतना आली हे कसं काय? तर तो म्हणाला की माताजी बरं माझ्या वडलांचं कसं असेल ते सांगा आधी. म्हटलं हे बघा तुम्ही असा हात करून वडलांचा विचार करा. केल्याबरोबर त्याला इथे जळू लागलं. म्हटलं हे सगळे वडलांचे चक्र आहेत. उजव्या हाताला ही जी आहेत ती वडलांची आहेत. आणि तुम्ही ह्या चक्रवर्ती बघता हे चक्र विशुद्धी चक्र आहे. म्हणजे त्यांना मी इंग्लिश मध्ये म्हटलं ही मसूट बी डाऊन वथि सविथिर ब्रोकॉइटस. हा शब्द हे मी वाक्य वापरलं. त्याचे वडील स्कॉटलंडला होते. त्याने लगेच फोन केला माझ्यासमोरच. आणि त्याच्या आईने सांगितलं तुझे वडील बघिनुयात आहेत आणि ही इज डाऊन वथि सीवथिर ब्रोकॉइटस. आणि ते आता आमचे परम शिष्य आहेत. याची ओळख सुद्धा याची प्रचिती मिळते. तुम्ही स्वतः त्याची प्रचिती बघू शकता.

(नवीन साधकाने प्रश्न विचारला) हे कसं प्राप्त होतं?

काय?

हे ज्ञान आपल्याला कसं प्राप्त होतं?

हे बरोबर सांगितलं. त्यांना घाई झालेली आहे. तसंच असायला पाहिजे. हा बरोबर प्रश्न आला. आता ह्या प्रश्नावरती कसं करायचं ते सांगते.

हा प्रश्न आला म्हणजे मग ठीक झालं. (श्री माताजी हसत आहेत)

आता याच्या पुढे काही प्रश्न विचारायचा नाही.

(नवीन साधकाने प्रश्न विचारला) तुम्ही आता जे (अस्पष्ट)

अहो सगळ्यांचं सांगते ना आता, तेच तर सांगते बसा बसा तुमचंही सांगते. (श्री माताजी हसत आहेत) सगळ्यांचं सांगते आणि तुम्ही सांगाल आता झाल्याबरोबरच तुम्ही सांगू लागाल. लगेच म्हणजे हे कनेक्शन झाल्याबरोबर हे वर्काउट होतं की नाही तसंच तुमचं कनेक्शन लागल्या बरोबर तुम्ही सांगू शकाल. लागलं पाहिजे मात्र आणि जर नाही लागलं (श्री माताजी हसत आहेत) जर कनेक्शन थोडं लूज असलं तर तेही ठीक करून देऊ. (सगळे हसत आहेत)

थोडेसे कधीकधी स्क्रू ढलिले असतात लोकांचे ते कसावे लागतात. विशेष करून हा स्क्रू फार लूज असतो लोकांचा. अतविचार करून होतो तो लूज. तेव्हा तेही बघायला पाहिजे. आता कसं करायचं आता ह्या लोकांनी तुम्हाला सांगितलं की नाही मला माहीत नाही की हातामध्ये सपिठेतिकि नर्वस सिसिटमस जी सगळी चक्र आपल्या बोटामध्ये आहे पाच बोटं सहा आणि सात अशी सातही चक्र आपल्या हातांमध्ये आहेत. तेव्हा ते माझ्याकडे असं जर तुम्ही केलं सध्या म्हणजे एका लाईट ने दुसरा लाईट पेटवायचा असतो. तेव्हा आता माझ्याकडे असं करा. आणि दोन्ही पायातल्या जरा चपला काढा त्याला कारण असं की पृथ्वी मातेच फार वरदान आहे.

1976-05-08, Talk to Sahaja Yogis

8 मे 1976

Talk to Sahaja Yogis

Bharatiya Vidya Bhavan, Mumbai (India)

Talk Language: Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Reviewed

सर्व सहजयोगी मंडळींना माझे प्रणाम. आज सकाळी सगळ्यांना येवढ्या तपस्वतित बघून एकांशी मला आईच्या दृष्टीने वाईटही वाटलं की, तुम्हा लोकांना एवढा त्रास झाला, पण दुसरी गोष्ट लक्षात घेतली पाहजे की सहजयोग हा आता कोणच्या मार्गाला लागलेला आहे. पार होणं सहज झालेलं आहे हे सगळ्यांना माहित आहे, कोणाला वशिवासाही वाटणार नाही इतक्या सहज रीतींनी सर्व मंडळी पार होतात, त्यापुढे वाढत वाढत आज सहजयोग अशा दशेला आला की कुठे एक सहजयोगी असला तर तो कोणालाही पार करू शकतो, कती लोकांना सत्याचं दर्शन देऊ शकतो. त्याची शक्ती इतकी बलश्रिष्ठ आहे, परत संबंध श्रीवदिया आणखीन शुद्ध वदिया त्याला माहिती(अस्पष्ट शब्द).

अशी आपल्याला कती साधू संत मळितील, हे फार मोठे असून सुद्धा त्यांना शुद्ध वदिया माहिती नाही. तेव्हा सहजयोग हा फार मोठ्या स्थितीला आता पोहोचला आहे. पण जेव्हा कोणती गोष्ट फार फोफावते तेव्हा त्याला गहणता ही आलीच पाहजे, जर त्याला गहनता नाही आली तर ती जे वसितारात शक्ती पसरलेली आहे ती थोडीशी कमजोर, कमकुवत होते. म्हणूनच आजची सुरवातच म्हणा देवदिविळी होती, तुम्हालाही खूप तपस्वीता करावी लागली, तपस्येतच होते सगळे जण, म्हणा आनंदी, दसित होता तुमच्या चेहऱ्यावर मी आल्यावर, सगळ्यांना त्रास झाला, मुलाबाळांना त्रास झाला, पण कष्टही सहावे लागतात, गहन उतरायचं म्हणजे कष्टही सहावे लागतात, आण तिच आता सुरु होणार आहे थोडं बद्दत, म्हणजे शारीरिक कष्ट तुम्हाला होणार नाहीत, मानसिक होणार नाही, ते संपलं सगळं काही. पण आता थोडीशी तपस्या करावी लागणार आहे. ताच्या शविय गहन उतरणं कठीण होणार आहे. वरपांगीपना करून चालणार नाही. सहजयोगाचे लाभ पुष्कळ झाले, अनेक लाभ आहे. आमचे वडील ठीक झाले, आई ठीक झाली, मुलं बाळं ठीक झाली, आमचं घराचं ठीक झालं, नौकर्या मळिल्या, सगळं व्यवस्थिती आहे, आम्ही उत्तम आहोत वगैरे वगैरे सगळं काही झालं आता. योगक्षेम झालं, तेवढ्या पर्यंत आलं, योगक्षेम आम्ही केला, आता पुढे काय करायचं? आता जमावं लागणार आहे. आण त्याच्या साठी थोडीशी हि मेहनत तपस्याही पाहजे, पण ती सुरवात झालेली आहे, ते सहजयोग्यानी जाणलं पाहजे. येर्यागबाळ्याचे काम नोहे, येर्या गबाळ्याचे काम नोहे. मेहनत पाहजे, बैठक पाहजे, मेहनत पाहजे, आण पूर्ण तयारी पाहजे. त्याच्या शविय काही जमणार नाही आहे. त्याला म्हणतात कॉन्सॉलडेशन झालं पाहजे, आण ति कॉन्सॉलडेशन जर झालं नाही सहजयोग्यांचं, अर्धवट पणाने राहिलं तर मात्रं पुढे प्रगती होणं कठीण जाईल, सगळं काही तातपुरतं बघतो आपण, आज माझ्या वडलांची तब्येत नाही ठीक, ह्याची तब्येत नाही ठीक, ते झालं पाहजे, हे झालं पाहजे. पण मी कुठवर ह्याच्यात उतरलो आहे?

आता तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की लंडन सारख्या शहरा मध्ये ह्या गोष्टीला घेऊन मी जेव्हा बोलले, तर सगळी मंडळी चार वाजता सकाळी उठतात, लंडन सारख्या शहरात, सगळे जण, सगळे सहजयोगी, सगळ्या आश्रमात, चार वाजता उठायचं, अंधोळी करून ध्यानाला बसायचं, पूजन वगैरे, चतितं पहिल्यांदा ठीक केलं पाहजे, चतित सरळ आलं पाहजे. चतिता मधे कॉन्सॉलडेशन पाहजे, ते बसवलं पाहजे. मेहनत करतात दोन दोन तास, दोन दोन तास मेहनत करून स्वतःला स्वच्छ करायला सुरवात केली त्या लोकांनी, आता तुम्ही म्हणाल माताजी त्यांना गरज फार आहे, आम्ही भारत भूमीला राहिलो, आम्ही योगी जण, त्यात आम्ही, म्हणजे आपल्याला जरा त्या बद्दल ग्रव आहे की आम्ही म्हणजे हनुमंतांनी लोकं, म्हणजे भारतीय, म्हणजे वशिष्ठ पुण्यं कमावलेले लोकं आहोत, जरी गाठोडं मोठं असलं तरी सुद्धा प्रगती कती आहे ते बघावं लागेल. त्या गाठोड्याच्या जमा वर चालणार नाही. मेहनत करायला पाहजे, आण सगळ्यांनी इंडिविज्युअली करायला पाहजे. सुपरफिशिली नाही राहायचं, आण हि गोष्ट आज पासून सुरु झाली हे लक्षात आलं पाहजे. म्हणजे तसा काही त्रास झाला नाही आपल्याला वगैरे, पण एक तऱ्हेनी आंतरिकता, ओढ, आण त्या ओढी मधे जे काही आपल्याला लागणार आहे, जे काही आपल्याला होणार आहे, ते सगळं सहन करण्याची शक्ती असायला पाहजे.

पुष्कळदा मी आपल्याला उदाहरण देते की जेव्हा अंकुर फुटतो तेव्हा सर्वप्राथम त्याच्या मधे मुळापासून सुरवात होते, आण भूळ जमत जातं, पण ते कसं जमतं ते पाहिलं पाहजे, त्याला केवढी अक्कल असेल, त्या लहानशा एका टोकाला मुळाच्या एवढी अक्कल असते, की कसं आपण आतमधे जायचं, आता जर समजा एखादा दगड लागला, तर दगडाच्या आसपास न जाताना कविं त्याच्याशी भांडण न करतांना थोडंसं फरून त्याला येथ्या घालायला, आण जिकडून धरायचं त्याला, दगडाला, त्याला केवढी, एवढ्या लहानशा याला केवढी सुजुजता, केवढी wisdom आहे. तसंच असायला पाहजे. जर सहजयोग्यांच्या डोक्यात हि गोष्ट आली कती आम्हाला आमची पाळे मुळे आतमधे खोल घालायची आहे, तर हे कार्य फार चांगलं होऊ शकतं. तेव्हा तुमच्या वर सगळं काही अवलंबून आहे आता, आण ति करायला पाहजे. तपस्येला सुरवात झाली पाहजे. आता माताजी आल्या, सगळी गाड्याणी ऐकली, झालं सगळं काही झालं. मुलं बाळं ठीक होऊ देत, सगळं काही तुमचं व्यवस्थिती होऊ दे, आता पुढे काय, हे सगळं कशासाठी करायचं? हि सगळी तयारी कशाला? हति तयारी पुढच्या प्रवासाची तयारी आहे, आण ति प्रवास सुखकर व्हावा म्हणून त्यासाठी तुम्ही सर्वांनी तपस्येला लागलं पाहजे. आपली तपस्वीता वाढवायला पाहजे.

आता मी कुठे असं ऐकलं की हा सहजयोगी आहे माताजी तुमचा, पण तो आपल्या आईला फार इल्ट्रीट करतो, आण फार ओरडतो, कविं ह्याचं बायकांच्या कडे लक्ष जास्त आहे, तो पैशाच्या मागे धावतो, म्हणजे त्याच्यात काही मला मान्यता मळित नाही, आण तुम्हालाही मळित नाही, आण सहजयोगाला मळित नाही, उलट तुम्हाला बघून जर लोक असं म्हणतील की या माणसाचं आयुष्य बदलून गेलं, हा कती सोजवळ झाला, कती परेमळ झाला, कती सहनशील आहे, कधी कुणाचं वाईट वचिारून घेत नाही, कती पॉसिटिव्ह मनुष्य आहे, त्याच्या बोलण्या मधे कती सौंदर्य आहे, असं लोक सांगायला आले, म्हणजे मग म्हणायचं की सहजयोग्यानी खरोखरच काहीतरी, मला पाजळून काहीतरी वशिष्ठ ज्ञाना म्हणतात दवि लावला तसा दवि लावलेला आहे. नाहीतर तुमच्या मुळे लोक आणखीन अंधारात पडायचे, की हे काय हे सहजयोगी? मग नको रे बाबा आपल्याला सहजयोग! की अशे कशे चालले, तेव्हा तुमच्या मुळे लोकांना कती परेम मळित आहे, कती आनंदात तुम्ही लोकांना ठेवलेलं आहे, तुम्हांला बोलायची रीत आली की नाही, तुमचं वागणं कसं काय आहे, सगळं काही लोक बघत आहे, हे लक्षात ठेवलं पाहजे, आण त्याची फारच त्याला म्हणायचं की अत्यंत त्रकिष्ण दृष्टीनी लोक बघत आहे, की कशे वागत आहे सहजयोगी. ह्याचं वागणं कसं आहे, अजूनही पैशातच गुंतलेले, पैशे मारायचे, म्हणजे हे आहे काय? ते तुम्हाला पचणारच नाही, आधीच सांगितलं होतं मी, सहजयोगामध्ये आल्यावर काही पचणार नाही. तुम्ही कामातुन जाणार, तेव्हा सरळ मार्गाला का लागू नाही, परत त्याच्यात सगळ्यांचं भलंच होणार आहे. सगळ्यांचं त्याच्यात भलं होणार आहे, जाच्यांत हति होणार आहे, त्याच्यात सगळ्या संसाराचं तुम्ही भलं करणार आहे, तुमच्या हाती एवढी मोठी गोष्ट आहे, तेव्हा कशाला ह्या नसत्या गोष्टीच्या मागे लागून सगळ्यांचा संसार बघिडवायचा, त्यापेक्षा सगळ्यांचं भलं करायचं आहे, सगळ्या संसाराला एक वशिष्ठ रूप द्यायचं आहे. तेव्हा तुमच्या ज्या वागण्या मधे कविं तुमच्या ज्या बोलण्या मधे जे सौंदर्य आहे ते दसिलं पाहजे.

वशिष्ठे करुन आपल्या महाराष्ट्रात, जरा भाषाही थोडीशी आपली जबरदस्त आहे, परत हातवारे करून आपल्याला बोलता येतं, शकिलेला आहे आपण चांगलच, आण जोपर्यंत आपण रोखडे पणाने आपण बोलू नाही आपल्याला वाटत नाही आपण महाराष्ट्रीयन, म्हणजे प्रत्येक मनुष्य भांडलाच पाहजे. आण थोडा वेळ भांडणं नाही झाले की लोकांना वाटतं काहीतरी राहिलं, चुकल्या सारखं झालेलं दसित आहे, दोनचार जो पर्यंत मारामारी नसेल तरी शविया काहीतरी चालल्याच पाहजे, त्याच्या शविय आपल्याला वाटत नाही की आपण बरोबर राहिलो. तर हे भांडकुदळ पणा, आण भांडखोर पणा, रेबेली अस नेचर, कशाशी नाहीतर गव्हर्नमेंट शी भांडायचं, गव्हर्नमेंट नसलं तर दुसरं काहीतरी शोधून, नसलं तर एका झाडाशीच भांडत बसायचं, सवय झालेली, भांडल्या शविय मजा वाटत नाही, मग माताजीच भेटल्या, माताजीशी भांडायचं, तुम्ही आमचं असं का नाही केलं? आम्ही मुद्दामून आलो होतो तुमच्या कडे, आण तुम्ही आमचं असं का नाही केलं? म्हणजे जसं काही आम्ही ठेकेदारीच घेतली सगळ्यांची, वशिष्ठे करून महाराष्ट्रीयन लोकांची, तेव्हा आधी आपल्या मधे काय दोष आहे तो बघितला पाहजे, म्हणजे मुख्य म्हणजे आपल्यात भांडकुदळ पणा आहे जन्मजात हे मानलं पाहजे, कारण सगळेच भांडकुदळ होतो आपण सुरवाती पासूनच, तेव्हा आपण आता कती भांडतो एक दुसऱ्याशी ते बघायला पाहजे, कारण ज्या समाजा मधे जो दुरुगुण येतो तो दुरुगुण असा फोफावतो आण ति सगळ्यांना इतका आतमसात होतो की कुणाशी चांगलं बोलणं म्हणजे हाजी हाजी करणं आहे अशी आपल्याला एक कल्पना आहे, आण ह्याचं मला आता अनुभव बाहेर आले, त्यावरून मी तुम्हाला सांगते की भाणसांमधे एक तऱ्हेचं माधुर्य, सौंदर्य हे यायला पाहजे. हे महाराष्ट्रात वशिष्ठ जर आलं तर तशी गुण पुष्कळ आहे आपल्याकडे, सववीस गुण आहे तशे पहिले तर, जर मोजायला बसले तर, सववीस तरी गुण असतात महाराष्ट्रीयन माणसांमधे, पण त्यातले हे जे दोन तीन गुण नसल्या मुळे सगळं झाकाळून जातं, जसा एवढा मोठा सूर्य सुद्धा आभाळामुळे झाकाळून जातो, तशे हे दोन तीन गुणांमुळे आपण झाकळून जातो.

मुख्य म्हणजे मनुष्य अंतंत्य नष्टवान, दुसरं म्हणजे कर्मठ आहे. कर्माला लागणार जर म्हटलं की पाण्यात उभे राहा आता, माताजीनी सांगितलं आहे तर उभे राहतील

चोवीस तास, महाराष्ट्रीयन लोक, त्याबद्दल मला शंका नाही, परत दुसरं म्हणजे लालची नाही आहे, कुणाचे पैसे घेणार नाही, इमानदार आहे, तसिरं म्हणजे जडवादी नाही त्याला एवढं समजत नाही जडवादति, जशे नॉर्थ ला पुष्कळ लोकांना मटेरिआलिस्म आहे, इकडे नाही. अनेक गुण आहेत पण सर्व गुणांमध्ये एकच जो दोष आहे तो म्हणजे भांडकुदळ पणा, आणि तो भांडकुदळ पणा अगदी गेला पाहजि. आपापसात बोलताना मारदव पाहजि. आता आपल्याला शिवाजी महाराजांचंच उदाहरण घेऊ या , त्यांनी तलवारी चालवल्या, सगळं जकून काढलं, पण त्यांच्या बोलण्याची पद्धत अजून कोणी रेकॉर्ड केलेली नाही, पण इतके मारदव होते ते की त्यांना लोक मानत होते. त्यांच्या मारदवाला लोक मानत असत, आईशी बोलताना काय, कुणाशी बोलताना, 'आपण' शिवाय शब्दं कधी वापरलेला नाही, आणि त्या मारदवतेमुळे इतके ते जगप्रसिद्ध झाले.

तेव्हा जे आपल्या पुढे गेलेले आहेत त्यांचं मारदव आपण शकिलं पाहजि. आता साधू - संतांना उल्लेखून असं म्हणता येईल की साधू - संतांना एक मुभा आहे एक फ्रीडम आहे, की तुम्ही जर कुणाला दोन चार शिवाय हासडल्या तरी तुम्ही साधू - संत आहात, जोडे हासडले तरी तुम्ही साधू - संत आहात, तुम्ही दगड मारले तरी तुम्ही साधू - संत आहात, कविं तुम्ही कुणाला वरून खाली ढकलून दिलं तरी तुम्ही साधू - संत आहोत, कोणी तुम्हाला काही म्हणणार नाही. साधू - संतांना मुभा आहे. केलं तर चालेल आज पर्यन्त साधू - संत, आणि केलं तरी काही हरकत नाही. हाता मधे हँटर घेऊनही मारलं तेव्हा खरसितच आहात, तेव्हा काही हरकत नाही, सहजयोगात मात्र वेगळी गोष्ट आलेली आहे हे सांगायचं, सहजयोगाचे अनेक नवीन नवीन चमत्कार आहेत, त्यातला हा दुसरा एक प्रकार आहे, की सहजयोगामात्र मधे हे चालणार नाही. इथे जरी तुम्ही साधू - संत आहात बॅ, कबूल, संत झालेत तुम्ही, मोठे झालेत. पण तरी सुद्धा कार्य करण्याची पद्धत वेगळी आहे, प्रत्येकाला आज सहजयोग हा वाढवायचा असल्यामुळे समजून उमजून प्रेमळ पनानी हे कार्य करावं लागेल, आणि जर हे कार्य प्रेमळ पणाने तुम्ही करू शकले नाही तर हे वाढणार नाही, त्याची कमी होते. जे पट्टीचे आहेत ते तर येणार. पण जे नाहीत त्यांना ओढण्यासाठी मेहनत पाहजि, आणि ती मेहनत अत्यंत गोड आणि चांगली झाली पाहजि.

तेव्हा आज पहिल्याच दविशी सांगायचं म्हणजे असं की आजच्या दविशी आपण व्रत घेतलं पाहजि, पूर्वी काळी व्रत घ्यायचं काय, की जेवायचं नाही, आणि दविसभर सगळ्यांना जोडे मारले तरी चालतील, उपास झाला, आज हनुमान, म्हणे आज हनुमानाचं व्रत आहे, झाले, मग हनुमान आले घरात, मग वचारायला नको, लोकांनी वचारायचं मग आज आहे का मंगळवार मग आम्ही येत नाही तुमच्या घरी, म्हणे काय, नको रे बाबा ते, त्या दविशी तुमच्याकडे हनुमान येतात, म्हणजे ज्यांनी व्रत घेतलं तो हनुमानच व्हायचा मुळी मग, कोणाच्या डोक्यावर बसले ते देवाला ठाऊक, तेव्हा असलं व्रत आता चालत नाही. व्रत एक आहे, व्रत आमहाला सहजयोग वाढवायचा आहे, येन केन प्रकारेण तो व्रत, तो अश्या रीतीने झाला पाहजि की त्याच्या मधे आम्ही एक शुद्ध रूपांनी व्रती झालो पाहजि, लोकांना कळलं पाहजि की ह्या माणसाला काहीतरी एक विशेष देणगी आहे, की हा कोणाशी बोलताना, वागताना अत्यंत सुबक आहे सगळं, आणि हे अनेकदा मी सांगितलं आहे पण आज विशेष करून सांगते की हे व्रत सकाळ पासून घ्यायला पाहजि. सकाळ पासून कति लोकांशी मी चांगलं बोललो, कोणी कसाही असं ना का, मी म्हणते की जरी तो सहजयोगी नसला तरी सुद्धा चांगलं बोलायला काय लागतं आपल्याला? बघिडलंच पाहजि असं नाही. आणि त्याच्या साठी मला बघिडावं लागलं म्हणजे बरं होईल, कारण आता पर्यन्त मी बघिडत नव्हते त्यामुळे कोणी असलं तरी दादा पूता करून बाबा, कारण कसं तरी करून रोखून ठेवायची गोष्ट होती, त्यात तू राहा, सहजयोगात तू राहा कसतरी, आता तुम्हाला हे करायला पाहजि, तेव्हाच लोक टकिणार आहे, तुमचं एकंदर वागणं, तुमचे एकंदर पद्धत ते सगळं बघून घेणार आहे.

तेव्हा कोणी सुद्धा आता असा वचिर करू नये की आम्ही कुणाला हासडून कविं कुणाचा आम्ही दुखं देऊन सहजयोगात टकिवू नाही. सर्व प्रथम स्वतः कडे लक्ष द्यायला पाहजि, तसं बघितलं तर तुम्ही स्वतः आत्मा आहे, आणि तुम्हाला आपल्या आत्म्याचं दर्शन झालेलं आहे, आणि ज्या लोकांना आपल्या आत्म्याचं दर्शन झालेलं आहे ते आनंदमय असायला पाहजि, कारण आनंदाचा स्रोत आहे आत्मा, दुसऱ्यांनाही तुमच्या सहवासात आनंद वाटला पाहजि. आणि त्या आनंदमयी स्थिती मधे वेळच कुठे असतो काही वाईट दुःखद बोलायला, उलट सारखे स्फुरत असतात अशे शब्द की ज्ञानी सगळ्यांना आनंद वाटेल, तेव्हा ही आनंद दायिनी शक्ती आणि अलहाददायीनी शक्ती जी राधेची होती, राधेला, तिचं विशेष म्हणजे की अलहाददायीनी शक्ती होती कृष्णाची, ती शक्ती तुमच्या वाणीतून, कारण वशिद्धी चक्रातून, वाणीतून, तुमच्या वागण्यातून आणि तुमच्या एकंदर व्यवहारातून दिसायला पाहजि. सगळ्यांना आलहाद वाटला पाहजि, अहा, काय मंडळी आहेत, वा वा वा, काय लोक आहेत, बघितलं की कसा आनंद वाटतो. आता माताजीकडे तर आहे सगळ्यांचं लक्ष, आणि माताजीवर प्रेमही आहे सगळ्यांचं, पण जी नष्टि माझ्याबद्दल आहे ती जरा थोडीशी इतरांच्या बद्दल जर वाटायला सुरवात झाली तर सहजयोग फोफावून नघिल, थोडंसं झटायला पाहजि.

15:54 थोडंसं झटायला पाहजि, आणि ही एक व्रत घ्यायला पाहजि सकाळी लक्ष्म स्वतः कडे द्यायचं की बुआ आज मी, मौन व्रत घेऊन, कोणाची काय मदत करणार ते बघणार आहे, कसं होतं ते? कसं होतं? तुम्ही माताजी साठी कसं करता? माताजी येऊन बसल्या बरोबर लगेच लक्षात येतं माताजी ना ही गरज आहे, लक्ष असतं, माताजी कुठे बसतात? काय पाहजि त्यांना? म ते बरोबर आणून देतात. तसंच! मौनातच राहायचं आहे, मग दुसऱ्याची काय गरज आहे? हे पाहजि का? घ्या। ते पाहजि का? ते घ्या। अशा रीतीने जेव्हा तुमची वागणूक होईल, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की एक नवीन तऱ्हेची संस्था तयार होणार आहे, आणि त्या संस्थे मध्ये, बहून येईल सगळे जण, आता फक्त बाहेरच (राहिला आहे), पुष्कळ झाला सहजयोगा मध्ये, मला तरी वाटतं पुष्कळ मळिलं तुम्ही, आता द्यायची वेळ आलेली आहे, आणि ते द्यायचा वेळाला, ते सौंदर्य, ते सौख्यं, तो आनंद, तो लुटवायचा आहे। आणि त्या साठी फक्त हृदय उघडायला पाहजि, जर तुम्ही हृदय उघडलं, की झालं, हृदय पाहजि पुष्टी गोष्टीला। जर हृदय नसलं तर काहीही जमायचं नाही, सगळं काही वर पांगी वाटेल। हृदयातून (हृदयातून) व्हायला पाहजि कोणासाठी काय करायचं असलं तर, हृदयातून (हृदयातून) चालेल। तेव्हा! माझ्या लक्षात आहेत मंडळी, कोणची चापट आहेत, कोणाला फार लोक रागावतो, कोणी मौन आत राहून रागवतात, कोणी चीडचडितात। सगळं काही मला माहिती आहे, आणि कसे लोक बदलत आहेत ते मी लक्षात घेती आहे। पण काही तरी आता नवीन करायचं असलं, तर आपण कसं विशेष वचिर करतो, तसं वचिर केला पाहजि, आणि तो विशेष वचिर करून, तुम्ही लोक ध्यानात जाऊन, असं ठरवायचं की आम्ही चार मंडळींना बोलवूया, त्यांच्याशी प्रेमांनी, गोडी गुलाबीनी, डिलोमसी करून, त्यांना समजवून सांगायचं, की सहजयोग हा, फार मोठा परमेश्वराचा आशीर्वाद आहे, तो सगळ्यांनी घ्यावा, आम्ही आशीर्वादित झालो, तसे तुम्ही आशीर्वादित व्हा। ते सगळं तुमच्या हाती आहे, तुम्ही इतके सबळ आहात, तुम्हाला कति मळिले आहे त्याची तुम्हाला कल्पना नाही। एक माला गुरुजी भेटले, पार आहेत ते, तर त्यांना काही शरीर वदिया माहिती नाही आहे, शुद्ध वदिया माहिती नाही, काही माहिती नाही, कुंडलिनी जागरण माहिती नाही, (मी) म्हणतं हे काय माणसाला, पार असून तरी उपयोग काय, शुद्ध मनुष्य आहेस, (पण) उपयोग काय, सगळं भानवलं असून उपयोग काय त्याचं वनिमिय माहिती नाही पण तुम्हाला सगळं माहिती आहे, आणि ते फार मोठं आहे, एवढं मोठं मळिलेलं आहे, (ते सगळं मोठं), समजा एखादा हीरा मळिला आणि तो आपण काई, दगडात मातीत बसवत नाही, सोन्यातच बसवला जातो। तसं सोन्यासारखं तुमचं आयुष्य असायला पाहजि। सुंदर, (सुबक) त्यात ह्या हीरा बसवायचा, आपल्या आत्म्याचा, म्हणजे कति सुंदर ते।

सगळ्यांचा माझ्यावर एवढा लोभ आहे तसंच माझा तुमच्यावर। आप आपसात सगळं काही ठीक आहे, पण इतरांच्या कडे आपलं लक्ष कसं असावं, इतरांशी आपण कसं वागावं, तकिडे लक्ष द्यायला पाहजि। सगळ्यांनी जबाबदारी घ्यायला पाहजि। एक लहानशी जबाबदारी आहे पण ती फार मोठी होते, म्हणजे असं की आम्ही कति लोकांना सहजयोगात आणू शकतो, त्यांना कसं पकडून देऊ शकतो। सगळ्यात मुख्य म्हणजे तुमच्या स्वभावावर अवलंबून आहे। तुमच्या एका वागण्यावर अवलंबून आहे आणि ते तुम्ही करावं, त्या साठी संबंध जे काही लागेल ते करायला मी तयार आहे, माझी तपस्वता चालूच आहे सारखी हे तुम्हाला माहिती आहे। कति प्रवास माझे होतात, ते जर तुम्ही बघितले, तुम्हाला अगदी आश्चर्य वाटेल की तुम्ही जशे रलि रेस मध्ये थोडा वेढ धावता, मी मात्र मॅराथॉन, म्हणजे संबंध माझी धावपळ चाललेली आहे सारखी, आणि जवळ जवळ आता सहा (६) महिने झाले आता पण प्रवास चालू आहे। तेव्हा तुम्ही थोडा सा स्वतःच्या आत मध्ये अंतरा मध्ये प्रवास करावा, आणि तिथिले काय प्रश्न आहेत ते बघावे, आपला मार्ग सुधारावा।

तेव्हा आज आजपासून, एक व्रत घ्याल पाहजि, के म्हणजे असं, की आम्ही ध्यान करून, स्वतःला स्वच्छ करून, स्वतःचा कंदील स्वच्छ करू। सहजयोग म्हणजे काही नाही, सहजयोग एक साधी गोष्ट मी शोधून काढली आहे। ते म्हणजे अशी, की आधी दवा लावा, आधी दवा लावून द्यायचा मग तुम्ही कंदील तुम्ही स्वच्छ केला पाहजि। दवा लावल्या शिवाय काय कंदिला मध्ये घाण आहे ते दसित नाही उगीच उगीच वरून स्वच्छ करा आणि, ही मेहनत करा, आणि तप करा, आणि जप करा आणि हेतं काय नको, पाहिलं दवा लावून टाका, कसा असेल तर घ्या। दारू पितो ना? काही हरकत नाही दवा लावा, वाईट मनुष्य आहे? दवा लावा, हा हलकट मनुष्य आहे ह्याला दवा लावून टाका। मग तो त्या दविये मध्ये बघतो की मी कति हलकट आहे, मग तो असा स्वच्छ होईल, त्याला काही सांगायला नको काही नको। हा असा सहजयोगाचा सरळ मार्ग मी शोधून काढला, आणि त्या सह, ह्याचा मध्ये आता जो काही तुम्हाला दसित आहे ते स्वतः कडे बघायचा आणि स्वच्छ करून द्यायचं, की मी कसा असा करतो, मी आत्मा आहे मला हे काय शोभतं का? आणि माझा प्रकाश जाणार कसा? माझ्या मध्ये, हे कंदिला मध्ये हे घाण भरलेली आहे हे स्वच्छ केली पाहजि। तर हे तुमचं करणं आहे, माझं जे करणं आहे ते मी केलेलं आहे। परत हा दवा स्वच्छ कसा करायचा वगैरे सगळं काही समजवून सांगितलं आहे।

मराठी में तो सब समझा दिया महाराष्ट्रियन लोगों को, अभी हृदि में थोड़ा सा आपसे बात-चीत करेंगे, क्योंकि थोड़े से लोग ऐसे भी (हैं) जो मराठी भाषा नहीं समझते | पर

यहाँ महाराष्ट्र में मराठी भाषा सीख लीजिये, नहीं तो आपका ठिकाना नहीं रहेगा, क्योंकि हिंदी वालों की भाषा तो सभी सीखते हैं इसीलिए हिंदी वाले मराठी नहीं सीखते हैं। देखिये मराठी भाषा बहुत ऊंची भाषा है, और खासकर कुण्डलनी के बारे में जितना महाराष्ट्र में लिखा गया है, किसी भी भाषा में नहीं है, की-सी-भी भाषा में नहीं है, आश्चर्य की बात है, क्योंकि संत साधू यहाँ बहुत हो गए। ऐसे तो नानक साहब ने भी लिखा है, और कबीर दास जी ने भी लिखा है, लेकिन उनके जीवन में, जैसा उन्होंने कुछ लिख दिया, इन्होंने लिख दिया, लेकिन यहाँ तो हर एक साधू संतो ने कुण्डलनी पढ़ी, अनेक लोगों ने, और तरह तरह की चीज़ें लिख रखी हैं। रामदास स्वामी से लेकर के आगे, और यहाँ पे उससे भी पहले यहाँ पर इतने अवशुत लोग हो गए मछुनदर नाथ आदि, ऐसे पहुंचे हुए लोग हो गए इन सब ने बहुत कुछ लिख डाला, और इसके वजह से इसका ज्ञान मराठी भाषा में बहुत है, इसीलिए मराठी आप लोग सीखने की कोशिश करें। हमने भी हिंदी सीखी है, और आप लोग भी मराठी सीख लीजिये। कोशिश करें की मराठी सीखें।

आप लोगों से भी, इन लोगों को बहुत कुछ सीखने मिला है। जैसे की हिंदी वाले लोगों में, बातचीत में, मुसलमानों के वजह से शायद असर हो, की बातचीत करने का ढंग बड़ा सुन्दर होता है। हालांकि गाली गलोज हिंदी भाषा में है, मराठी में है नहीं गाली गलोज। आपको आश्चर्य होगा की मराठी वाले जो हैं, हिंदी की गाली देते हैं, उनकी अगर ज़बान चलती है जब, जब उनको गाली देना होता है तो हंदि से गाली देते हैं। उनको मराठी में दो-चार गालियाँ होएंगी मेरे खयाल से, एक तो ह मूरख वूरख ऐसे कुछ कहते हैं। पर खास गालियाँ जो देनी हो, तो वो उनको उधर से सीखना पड़ता है, खासकर के भैया लोगों से सीखते हैं, गाली, लेकिन लड़ाई झगड़ा करने में बड़े होशियार लोग हैं। मतलब ये की झगड़ा करने का इंतेज़ाम जल्दी होजाता है, और उधर के लोग जो हैं, वो सोचते हैं की भई लड़ाई करेगे, तो अगली बात सोचते रहते हैं की, लड़ाई करेगे तो फरि आफत मोल लेनी पड़ेगी तो क्यों करे लड़ाई, हटाओ, अगले दिन देखा जायेगा।

इस तरह से, आपस में एक आदान प्रदान होना चाहिए। आदान प्रदान ऐसा होना चाहिए, के, जो लोग, सहजयोग में आगये हैं, उन्होंने बहुत पाया, बहुत पाया, मुझे स्वयं आश्चर्य होता है। एक इंसान से जब मैंने शुरू किया है, इतने छोटे से, समय में बहुत कुछ पाया, और उसको पाने के बाद, उन्नत भी बहुत कर ली। क्योंकि, इसका तरीका ऐसा बनाया गया, की पहले सबके अंदर दीप जला दिया गया। पहले दीप जल गया, फरि वो खुद ही देख लेंगे, की उनमें क्या खराबियाँ हैं उनको बताने की जरूरत नहीं, वोही देखलेगे की उनकी जो कोठरी है, उसमें कहाँ-कहाँ काजल लगा हुआ है, नहीं तो सब दो उनको अंधेरे में कुछ दिखाई नहीं देता है। ये एक छोटा सा तरीका मैंने बनालिया, इसीलिए आपलोग पार होगये। पार हुए बगैर आप समझ नहीं सकते, यह सब कह गये हैं, इसीलिए पार करा दिया। पार कराने के बाद जो भी शुद्ध वदिया है, वो भी सीखा दी। अब, जो है, एक नया पहलू उभर आया है, एक कहना चाहिए, की एक, नयी मंजलि पे उतरना पड़ेगा, मंजलि तय करनी पड़ेगी, उसमें से यह मंजलि जो है, इसमें तपस्या की जरूरत है।

तपस्या में महाराष्ट्र के लोग, जबरदस्त हैं, इसमें कोई शक नहीं। वो (वह) गरिते हैं जब लड़ाई-झगड़े पे आते हैं, मतलब ये (यह) की दो महाराष्ट्रीयन बैठ के तप नहीं कर सकते, एक बैठा तो अच्छा है। अगर दो बैठ गए, तो उसमें से एक बच जायेगा, दूसरा खतम। भाईचारा, और, बाकी लोग जो हैं, उनमें भाईचारा ज्यादा होगा, बैठेंगे, लेकिन गाली गलोज में बैठ जायेंगे, बात चीत में बैठ जायेंगे, ऊपरी बातों में, ऊपरी बातों में बैठ जायेंगे। तो दोनों को सोचना चाहिए, की ऊपरी बात भी जो है, वो (वह) भी जरुरी है की, दूसरी से बात-चीत कैसे करनी है, दूसरी से सम्बन्ध कैसे रखने है, आदान प्रदान कैसे है। अभी किसी महाराष्ट्रीयन के यहाँ जाईये तो चाय मलि जाएगी आपको बस, चाय मलि जाये तो बहुत अच्छा है, चीनी-वनिमलि जाएगी। लेकिन और इससे ज्यादा मलिना जरा मुश्किल हो जाता है। लेकिन वही अगर आप और जगह जाईये, किसी धोबी के भी घर जाईये, तो वो (वह) भी आपको जो भी घर में होगा नकाल के, खाना-पीना दे देगा, की भाई लेलो, जो भी है। और बात-चीत अच्छी करेगा, अच्छे से बात-चीत करेगा।

तो, वही बात सहजयोगियों को बहुत जरुरी है, क्योंकि अब हमलोग एक नई मंजलि पे आ रहे हैं, अब उस नई मंजलि में जब तक हम अब तपस्या से अपनेको सफाई नहीं कर लेते, जबतक हम मेहनत से अपनेको ठीक नहीं कर लेते, तब तक दूसरे लोग आपको मानने वाले नहीं। कि जब आप दूसरों को करते हैं, तो आपको ये भी देखना चाहिए कि आप अपने को क्या कर रहे हैं। जैसे अपने माँ बहन को आप सता रहे हैं, अपने बाल बच्चों को आप नहीं देख रहे हैं और दुनिया भर का आप चापलूसी कर रहे हैं तो उसमें भी कोई, लोगों पे असर नहीं पढ़ने वाला। और अगर आप अपने को भी देख रहे हैं, अपने घर वालों को भी देख रहे हैं, और दूसरों को भी आप देख रहे हैं, तब दुनिया कहेगी, कि हाँ भई, ये आदमी कुछ कायदे का है, इसमें कोई वशिष्टता है, ये कोई, चमत्कार है इस आदमी में। ये कैसे ऐसी ज़िन्दगी, कैसे, इतनी बढ़िया है। आले दर्जे का आदमी, ऐसा लोगों को कहना चाहिए कि ये तो आले दर्जे का आदमी है, पहले चाहे जैसा भी रहा हो, अब इसका, कुछ समझ में नहीं आता इसका क्या से क्या हो गया।

इस तरह कजिब चीज होगी, इसी दर्शन से ही लोग और सहजयोग में आएंगे और बढ़ेंगे, नहीं तो जहाँ के तहाँ हमलोग बस चार बड़ गए, फरि चार घट गए, आठ बड़ गए, दस नकिल गए, जो कहानियाँ आप सुनते होएंगे कि एक आदमी काम पे आया आधा किया भाग गया, फरि आया, इतना किया भाग गया, वही होता रहेगा सहजयोग में। इस लिये भगेडू लोग यहाँ चल नहीं सकते। इंसान को बैठना पड़ेगा, जम्मना पड़ेगा, बैठक लगानी पड़ेगी तब गहरे उतरेंगे। और कतिना बड़ा (धन) है, कतिनी बड़ी शक्ति है, इस शक्ति को बढ़ाना चाहिए, और उसका कतिना बड़ा आनंद है, सारी दुनिया कि शक्तियों में जो आनंद नहीं मलि सकता, सारे दुनिया के धन से जो आनंद नहीं मलि सकता है, वो अपने आत्मा के धन और शक्ति से मलि, उसकी संपदा से पा लीया।

और जभी अपने अंदर इतना गहरा है तो क्यों व्यर्थ में हम इन चीजों में लगे हैं। किसी से सुनते हैं, कि वो सहजयोगी औरतों के पीछे भागता है, अरे औरतों के पीछे भागने से कोई भी किसी को भी सुख मलि है क्या?, सुख तो छोड़ो, आदर तक नहीं मलिता है आज तक आपने कहीं देखा है कि किसी का स्टूटो बना है क्योंकि यह आदमी औरतों के पीछे भागता था, या उसको किसी ने हार पहनाया कि ये औरतों के पीछे में भागता था। इस तरह की, बहुत ही, ओछी छोटी चीजों में फसना यह सहजयोगियों का काम, वो तो एक ऊंची बुलंद चीज है, उस बुलंदी पे उसे उठना ही पड़ेगा, अगर वो नहीं उठेगा तो सहजयोग नहीं उठ सकता, मेरी वजह से क्या होने वाला है, लोग कहेंगे की आप होंगे तो होंगे, आप एक हैं तो? ऐसे बहुत होगये आपको जैसे, और हो भी गए, लेकिन आपने क्या बनाया है? कोई बुलंद चीज बनाई हो, तो उसे देख कर के हम भी बदलेंगे।

और इसीलिए बार बार आपसे ये कहते हैं, कि अपने को उस बुलंदी पे लाओ। छोटी-छोटी ओछी चीजों में मत रहिये, पैसा, कौड़ी, ये, वो सब चीज बेकार है, इससे कुछ मलिने नहीं वाला, इससे कोई आनंद नहीं मलिता अभी जिस देश से आ रही हूँ, रयिद से, वहां इतना पैसा है, इतना सोना है, कि आप बाजार में जाइये तो जैसे वो हार बेचते हैं न अपने यहाँ, और हार-वार वैसे वहाँ पे सोने का सब लटका पड़ा रहता है। और इतना भय है कि चुराता भी नहीं, सब लटका हुआ है, सारे, जस आपलया कडे हे असत ना, हार फुलांचे तसे, माईलस-चुया-माईलस, और कोई चुराता नहीं। इतनी रहीसी है पर अगर मुंह पे देखिये तो ऐसा लगता है कि इनके कोई-न-कोई मर गया इनके घर में। सारा सोना, सारी चमक सोने ही में है, चेहरे पर जरा भी चमक नहीं, ये हालत है, तो इतनी लक्ष्मी होकर के भी लगता है कि, सरस्वती तो है ही नहीं, बुद्ध भी बलिकुल, बेअक्कल लोग हैं, गधे के जैसे। और दूसरी बात ये कि कोई सौष्टम नहीं, कोई सौदर्य नहीं, कुछ मुंह पर रौनक नहीं, अजीब से घबराये हुए आतंक में फले। इसीलिए सहजयोगी के अंदर जो एक शान्ति, जो प्रेम, शांति और प्रेम, इसको पाना चाहिए इसको बठिना चाहिए, जमाना चाहिए, अंदर में बहना चाहिए, इसका गौरव बढ़ना चाहिए।

शांति और प्रेम, अंदर की शांति और बहिये में वही शांति प्रेम में। अपने जबान में शांताता होनी चाहिए, और अपने व्यवहार में प्रेम होना चाहिए, और प्रेम में किसी तरह का लालसा हो, तो वो प्रेम ही नहीं हो सकता, वो तो कोई गन्दी चीज है। किसी लालसा के, किसी लालच के जो प्रेम होता है वही सब शुद्ध प्रेम होता है, और वही असल चीज होती है, बाकी तो सब नकल है, और बेकार चीज है। जैसे कोई चीज सड़ जाए उसे हम नहीं कहते, उसी प्रकार सड़ी हुई गली हुई ये चीजों के पीछे में, हमलोगो को लगना नहीं क्योंकि हमलोग सहजयोगी हैं। और ऐसे सहजयोग के महत कार्य में आपलोग लगे हुए हैं, परमात्मा आप सबको आशीर्वाद दे, और इस तपस्वति में आप लगे, और इस तपस्या में आप बहिये। मेरा पूरा आशीर्वाद है आपको, मैं स्वयं इस तपस्या में लगी हूँ की यह चीज आपको दर्शन है इसका और आप इसे देखें, इसे आप आजमाइये, कतिने आनंद की चीज है की अपने ही, सदगुणों पर और गुणों पर आप मुग्ध हैं, अपने ही गुणों का आप मजा उठा रहे हैं। (साब में) मजा आरहा है, किसी को चीज दे रहे हैं तो मजा आरहा है, किसी से अच्छे से बात-चीत हो रही तो मजा आरहा है, एक तो वारतालापी का मजा आ रहा है, इतनी बढ़िया चीज है इसको आप पाइये, और इसमें आप उतरिये, आज से ये चीज शुरू होनी चाहिए, सब लोगो के बीच में, एक तरह का आदान-प्रदान प्रेम होना चाहिए, आपस में भी और दूसरों के साथ भी। परमात्मा आप सबको सुखी रखे।

आज मुख्य महणजे जी मंडळी बाहेरून आलेली आहे आणि त्यांना जर काही प्रश्न असले तर त्यांनी मला येवून भेटावे अशी माझी इच्छा आहे. आज पार करायचा काही वेळ नाही कारण की सर्व जण पार झालेलेच दिसत आहे मला इथे आणि इतकी पार मंडळी बसल्या वरती मला कशाला पार करायला पाहजि? सर्व पारच झाले. तेव्हा त्याच्या पुढच्या पायऱ्या काय गाठायचा वेगरे तकिडे सगळ्यांनी व्यक्त कि लक्ष्य द्यायला पाहजि, इंडिविज्युअल अटेशन द्यायला पाहजि. त्याला काही जनरल अटेशन आसू शकत नाही आणि ते एकदा सुरु करा तुम्ही, उद्या पासून सुरु करायचे. पहिल्यांदा जमिला मात्र थोडसं वळण द्यायला पाहजि. पण जीभ तरी कशी वळते जस मन असेल तस, त्या मनालाच वळण द्यायला पाहजि. आता अशी जर इथे मंडळी असली ज्यांना मला काही सांगायचे असेल वेगरे त्यांनी वरती यावे ईकडे. जे बाहेरून ओरगनाझर्स आले असतील त्यांच्याशी बोलायचे आहे. अतःच चमत्कारपूर्ण गोष्टी घडलेल्या आहेत बाहेर आणि इथेही घडलेल्या आहे. तेव्हा तुम्हाला दिसतच आहे सहजयोगाला साक्षात नको

साक्षात झाला आहे सर्वाना फक्त आता उतरा त्याच्यात आण त्याचा प्रकाशा मध्ये तुमची वाढ लोकांना दिसूया. काय कोणाला प्रश्न असतील तर वचारा आण नंतर एखादी अशी मंडळी असेल तर मला येऊन भेटली तर चालेल.

कारण आता आपल्याला वेळ फार कमी आहे आज एकंदर या सर्वहया गोष्टीला मी आजच आली आहे आपल्याकडे आण परत १२ तारखेला जाणार आहे मी बाहेर. तर आपला प्रोग्रॅम इकडे कोणकोणत्या तारखेपर्यंत आहे ? ११ ला पूजन आहे तथि आपण सर्व मंडळी जाऊया तथि भेटूया, बरं पुढे ? १० जानेवारी पासून प्रोग्रॅम आहे। पण मध्ये एकदा सर्वांकरिता शबिर होणार आहे कधी ? १० फेब्रुवारीला आपले शबिर होणार आहे बोर्डीला. तेव्हा त्याच्या साठी ज्यांना यायचे असेल कवि काही असेल त्यांनी ईथे नसिप करावा आणी नंतर

ज्या मंडळीना त्याच्या मध्ये काम करायचे, मदत करायची असेल त्यांनी सुद्धा नसिप करायला पाहजि. काय होत जी मंडळी काम करता आहेत ती १२ वर्षा पासून करून राहिली. १० ते १६ शबिर, जो लोग दस साल से काम कर रहे है उनको १० साल १२ साल से उन्हीको देख रेही हूं. सबको सामने आना चाहिये की माँ हमको भी काम दो. हम भी मदत करेगे हमसे भी मदत लजिए. ये परमात्मा का काम है, परमात्मा का काम है. इस काम में सबको सजग रहना चाहिये, क्या जरूरत है ? किसको किस चीज कि झरूरत है ? हम क्या काम कर सकते हैं ? यह नहीं होना चाहिये की एक ही आदमी काम कर रहा है, ये गालत चीज है. तो उसमें भी आपको सहकार्य देना चाहिये. अब हमारे प्रोग्रॅम इतने जादा नहीं है, अब देखा जाये तो आप बम्बई वाली पर तो बहुत ही कम प्रेशर है ईसवक्त. सरिफ प्रोग्रॅम जो है १० जानेवारी ते १६ जानेवारी (३४:००) म्हणजे फक्त ७ दिवस झाले, बरं पुढे १७ पासून महाराष्ट्राचा दौरा सुरू. आता महाराष्ट्राच्या दौऱ्या बद्दल, सगळी मंडळी अशीच चढून जातात मी पाहिले आहे तसं करायचे नाही. या वेळेला ज्या मंडळीना जायचे असेल त्यांनी मला कळवाव, त्यातील एक कवि दोन मंडळी आमहाला पाहजि ह्या लोकांच्या बरोबर दौरावरन जायला आण ज्या लोकांना सरळ जायचे असेल त्या लोकांनी सरळ त्या ठिकाणी पोचावं स्वतःची व्यवस्था करावी पण याच व्यवस्थेत कवि याच लोकांच्या पैश्यात असे करू नये, असे मागच्या वेळेस झाले, त्याचा आधी झालं, त्याचा आधी झालं, तसं करू नये.

सगळ्यांना आपला आत्मसन्मान असायला पाहजि सेल्फ रसिपेक्ट हा सर्वाना पाहजि फुकटचे जाऊन आपले फुकट नघाले. असे नाही उलट हातभार लावला पाहजि सहजयोगा मध्ये ही गोष्ट फार कॉमन होते आण निवीन मंडळी आली की त्यांचे वशिष मी पाहिले आहे की आपले चढले याच्यामध्ये. आता ५० माणसांची बस असेल त्याच्यात सात माणसं आणखीन चढले आणी वचारले की का हो तुम्ही ? नाही आम्ही माताजीच्या सेवेला आलो. कसली सेवा ? बसला कशाला सेवा पाहजि ? तुम्ही आपल्या बसने या की सेवा करायची असली तर नाही आम्ही तुमच्या सेवेला येतो ना. सेवा अशी होते की रस्त्यामध्ये बस थांबवतात ते (ST इस्पेक्टर्स) आणी उतरवतात की ईतकी मंडळी चाललेली आहे, मग त्यांच्या खायचे पैसे द्या, माझीच सेवा चाललेली असते त्यांची. त्या मुळे या वेळेला असली सेवा काही करू नका तुम्ही. व्यवस्तीत सेवा ज्याला म्हणतात ती म्हणजे असे की स्वतः पोचायचे दोन पैसे घेऊन. फुकटखोरी करायची नाही, सहजयोगाला शोभत नाही फुकटखोरी. उलट दोन पैसे लागले तर माताजी आम्ही आहोत तुम्ही काही काळजी करू नका. मला नको तुमचे पैसे पण तरी सुद्धा. आणी माग काय त्याच्या नंतर, दूर नंतर आम्ही परत येवू इकडे बोर्डीला कोणत्या तारखेला मोदी?

१० फेब्रुवारी ते १६ फेब्रुवारी, पण तरीसुद्धा दोन दिवस तुम्ही ठेवणार आहातना फॉरेनर्सला १४, १५ आण १६ जानेवारीला ईथे फॉरेनर्स येऊन राहणार आहेत. तेव्हा एक व्रत घायचे की आम्ही त्यांच्यात जेवायला बसणार नाही. हे मला सांगायला नको मी आई आहे म्हणून सांगते. हे ही पहिली मी की त्यांच्या पेक्षा जास्त मंडळीच जेवायला बसतात. नाही तर ईथे पैसे कोण देणार ? माताजीना द्यावे लागतात खशितनं, आता मला काही खशितनं देण्याची काही सोय नाही दलित पुष्कळ. तेव्हा कृपा करून त्यांच्यात जेवायला बसायचे नाही. पैसे दलियाशविय जेवायचे नाही. आता सांगायला नको पण होतना करू काय मी ? आणी या लोकांना त्रास होतो मग. तेव्हा सगळं व्यवस्तीत करायचा, वागणं कस व्यवस्तीत पाहजि, राजेशाही, सगळं राजेशाही. तुमच्या आईच कस वागणं आहे दहादा म्हणाल तेव्हा कोणत्या गोष्टीला आपण मान्य करतो, बरं बुवा, साठ वर्षाचे झालो बरं कबुल, साठ वर्षासाठी काय करायचा ते करा आता याचा पुढे नाही. खादीची साडी, तसं राजेशाही असायला पाहजि माणसाने. द्यायच्या वेळेला बरोबर आहे पण घायच्या वेळी राजेशाही असायला पाहजि. त्या मुळे यावेळेला असे घोटाळे करायचे नाही, तसे जर कोणी केले तर बरोबर समोर आणायचे. सहयोगात वाढायचे आहेना तुम्हाला ? यानी काय मळिणार आहे ? एकवेळेला जेवायला मळिलेनाही तर काय फायदा आहे ? आश्या लहान लहान गोष्टी मध्ये मला घालायचे नाही. मोट्टी माणसं दसिली पाहजि सगळीकडे. सगळ्यांचा मान करायचा, येणारे सहजयोगी त्यांना कोठे यायचे असेल फरिवायचे असेल ते सर्व करायचे. पण फुकटखोरी करायची नाही. हे केव्हा ११, १४, १५, १६ ? १४, १५, १६ ला ये लोग सब बहारसे आरहेहे, मेहमान नावाझी करिये येनाहीकी आपही मेहमान बन जायीये उसका सब बोझा मुझपरही पडता है. इसलीयए उनकी मेहमान नावाझी करिये चार जागह घुमइये माझा आयेगा आपको संत साधू आरहे है बाहर से आपके देशमे उनका थोडासा करनेमे क्या है ? ये तो हम लोगो को खास देनेकी, हम लोग बहोत हॉस्पिटल लोग है, माझा आता है हमको, सबका कारनेमे अच्छा आनंद आता है वो करना चाहिये, एक माजेकी चीझ है. जसि दनि संत साधू आपके घर आते है वोही दविली है उनके लिये कुछ बनाके ले आए। लेडझिको चाहिये आज हम माँ कुछ बनाके लाये उनको खलियेगे, उनका भी मन लागेगा। बजाय इसके सब खानदान फॅमिली सब लोग ऊसदनि स्पेशल बस करके आयेगे के भाई अब तो आगये है, अब माँ के यहाँ खाना खायेगे। दो तरह के लोग होते है मैने देखा है, बडा प्रॉब्लेम हो जाता है।

ऐसेभी लोग मैने देखे है की फल की टोकरी ले आए माँ आप देखो तुम यहाँ आये हो तुम तो खाते नाही फल, पर ये लोग आये है, ईन को कहा से फिर तुम्हीको खरचा करेगा, माँ हम फल लाये। उसको कुछ लागता नाही है लेकिन दखिता कतिना सुंदर है किउनके यहाँ से ये चीझ बन के आई है। आता एवढ्या करंज्या-बरिज्या तुम्ही करता घेऊन या, काय मजा येईल. संत साधूसाठी करंज्या करून आणायच्या. काय ? काय करायचे ते आताच ठरवून घ्या. प्रत्येक दिवशी एकएकना काही तरी करून आणायच. काय माणसं आहेत ? शंभर माणस आहेत त्यांना जरी एकएक जरी करंजी घातली तरी पुष्कळ झाल. आपण कसे दवाळीला करतो सकाळी काहीतरी फराळाला, तसे काही तरी फराळाचं करून आणायच. बाजाराचं आणून त्यांना काय घालायचे ? तुम्ही ईथे इतके असताना त्यांना बाजारातून आणून काय घालायचे ? त्याच्या उलट ती मंडळी, तथि गेले की रोजचा काहीतरी

प्रोग्रॅम आहे. आज हे करून आणेल कोणी काय करून आणेल कोणी केक आणेल कोणी काय करून आणेल. तेव्हा मन असायला पाहजि, फक्त मन असलं की तुम्ही बायकांना सगळं येतं. काही काही नवीन नवीन प्रकार असे त्यांच्या करता आणले पाहजि. काही त्यांचं काही जाणार नाहीये त्यांनी पैसे दिलेले आहे खाणपणियाचे काहीच प्रॉब्लेम नाही, त्याचा प्रॉब्लेम नाही. काही उपाशी काही मारणार नाही. पण तुमचे प्रेम तुम्ही दाखवणार कसे ? तर बायकांनी ही आपल्यावर जवाबदारी घ्यायची की आले तर आम्ही काही गोड-थोडं करून आणू नाही तर दोनच बायका राबत असतील सकाळ पासून संध्याकाळ पर्यन्त तसं नको प्रत्येकीने सांगायचे की मी आज हे करून आणेल हं माताजी। झाल चारपाच जणी मळिन केले तरी काय लागतं ? कधी एकाने गोडथोड केले, वाटून घायचे, चार कवि पाच, कतिती तीन दिवस ? तुमच्या मुंबईला फक्त तीन दिवस ही मंडळी राहणार आहे। तीन दिवसाचा पाहुणचार आपण चांगला केला पाहजि की नाही ? काय काय प्रोग्रॅम करायचे कसे काय ? चांगले धडकून प्रोग्रॅम करायचे, तीन दिवस चांगली दवाळी करून टाकायची आपली, जीवाची दवाळी. मग काही जड वाटत नाही.

काय कस अरेज करायचं काय करायचं, आता मला असं वाटतं या वेळेला बायकांना करूया त्या चांगलं करतील तुमच्या पेक्षा. काय हो सडळ हातानी थोडसं करायला पाहजि त्याला काही पैसे लागत नाही मन पाहजि. मग पुढे १४ तारखेपर्यंत तीन दिवस राहणार ती मंडळी मग पुढे कोठे जाणार ? वैतारणाला. मग वैतारणाला सुद्धा ज्या मंडळीना यायचे त्यांनी यावं पण स्वतःची व्यवस्था करावी. तुमचा खाण्या-पण्याचा बोजा त्या लोकांवर नको, कळलंका ? पुढे वैतारणाच्या पुढे ? नाशकि, नाशकाला ज्यांना यायचे असेल त्यांनी यावे पण स्वतःची व्यवस्था करून सगळ्यांनी यावं. सगळ्या समागामात महानिभरात आपण सर्व टरपि करू शकतो सहल करू शकतो पण व्यवस्था स्वतःची पाहजि. दहा मंडळीना यायचे आले तर स्वतःची आपली बस करा, टेम्पो करा काय करायचे ते करा त्याचानी तुम्ही नघि. काय हरकत आहे ? तुम्ही करू शकता. माताजी बरोबर आम्ही नघिलो आहे आम्ही एक महनिया करता आम्ही जाणार. तुम्ही आपली व्यवस्था करायची, राहण्याची व्यवस्था तुम्ही करायची, त्याचा बोजा माझ्यावर चालायचा नाही. एवढं जर तुम्ही केलं तर कतिती बरं दसिले बरं, असं कोल्हापूरला मागच्या वेळेला केलं होतं लोकांनी आण वावस्था अगदी उत्तम होती मला अगदी त्रास झाला नाही तसं करायला पाहजि. पुढे नाशकाच्या पुढे कोठे ? मग धुळयाला जाणार आहे. असं तुम्ही सगळं तुम्ही सर्व ते हे काढून घ्या आण काय तुम्हाला करायचे नाही ते ठरवून घ्या. आता प्रत्येक ठिकाणी व्यवस्थापक कोण आहे ते मोदी तुम्ही लहिन द्या सगळ्यांना. तुम्ही त्यांना पत्र लहि आम्ही येतो पण आमची व्यवस्था करू नका. नाही तर ते तुमच्याच व्यवस्थेला लागणार.

अश्या रतीनी गुरुपने जरी म्हटले तर जाऊ शकता, फॅमिली वाइस जाऊ शकता नसलं तर इंडिविडुअली सुद्धा जाऊ शकता. पण सगळ्यांनी मळिन काहीतरी ठरवून घ्या व्यवस्थित आणा एक महनियाची चांगली मजा आहे, पुढल्या महनियात सुद्धा पुन्हा आम्ही जाणार. ज्यांना या महनियात जमेल त्यांनी या महनियात यावं, ज्यांना पुढल्या

महिन्यात जमेल त्यांनी पुढल्या महिन्यात याव. एकंदर अनुभव फार जबरदस्त असतो त्यामुळे इतक्या लांबून ही मंडळी खर्च करून येतात. तेव्हा तुम्ही ईथे गावात राहूनही जायचे नाही म्हणजे बरोबर नाही. तेव्हा ज्यांना जी सुट्टी मिळेल ज्यांना जे जाता येईल त्यांनी जावं पण स्वतःची व्यवस्था स्वतः करून घावी एवढेच फक्त आहे. आणि काय मुश्किल आहे महाराष्ट्रीयन लोकांना तरी सगळीकडे व्यवस्था असते कोणीतरी नातलग असतात, नसलं तर नदिन कोठे तरी राहता येत त्यांना. पण नातलग असले तर बरं तेवढेच मंडळी आणखीन तुम्ही सहजयोगात आणणार. तुमचे नातेवाईक कोणी असले तथे जाऊन राहिले तर आम्ही माताजीकरता आलेलो आहोत. चला त्यांनाही घेऊन या ती मंडळी सुद्धा सहजयोगात येणार, एक कारण होऊन जातं. बरं पुढे ? मग आता काय करायचं ? सगळा प्रोग्रॅम चॉकआऊट झाला आहे तो काही बदलता येत नाही. तरी कोणी मध्ये मध्ये आम्हाला हे सुट नाही होत वैगरे वैगरे अश्या गोष्टी बोलायच्या नाही. सुट करून घ्यायचं, जर तुमची इच्छा असेल तर सर्व काही होईल व्यवस्थीत. आम्हाला हे जमत नाही या वेळेला हे करू शकत नाही आणि हा हॉल बदलू शकत नाही वैगरे वैगरे काही करायचे नाही. व्यवस्थीत सगळ्यांनी अगदी पूर्ण मनानी, पूर्ण आनंदानी सगळी व्यवस्था केली पाहजि. हे आम्हाला जमत नाही वैगरे वैगरे म्हणायचे नाही. तुम्ही जे म्हणेल ते मी सर्व करायला तयार आहे. तुम्ही म्हणाले की एकवीसला हा हॉल घेतला मी तयार आहे, अमुक झाले ते तयार आहे. पण तुम्ही पण थोडसं दाखवलं पाहजि, प्रत्येक ठिकाणी हे सुरु झालं तर मोठा त्रास होतो. आता काय पॉईंट्स आहे? बरं प्रोग्रॅमस चॉकआऊट झालेले आहेत। त्याच्या कॉपीज घ्या आणि लिक्ठ ठेवायचे माताजी कोठे गेल्या आज कोठे सगळ्यांनी ठेवायला पाहजि कॉपी आणि आज माताजी ईथे आहे, ध्यान लावायचे त्या ठिकाणी. बघा, सगळ्यांनी प्रोग्रॅमच्या कॉपीज घ्यायच्या. आता आपल्याला पुष्कळ जागा मिळणार आहे, जमिनी मिळणार आहे सर्व काही होणार आहे.

पण आपल्या कडे सामूहिकता कमी आहे, हचिया मूळे काम नाही होत. जनीवा ला आपल्याला मोठ्ठा पॅलेस आपल्याला मिळाला आश्रमाला. अगदी मोठ्ठा पॅलेस आहे तचियात सगळं फररनचिर पॅलेसच सगळं काही मिळाले. सगळीकडे मिळितं आपल्याकडे का मिळित नाही ? लक्ष एवढेच आहे की सामूहिकता नाही. इनमीन चार माणसांनी सगळी मेहनत करायची बाकी आपण काही करायचे नाही. आपण फक्त माझं हे दुखलं, मला हार्ट एटॅक आला, ते ठीक कर, ते ठीक कर पण मदत करायच्या वेळेला झीरो. मदत करायच्या वेळेला आम्ही एकदा दिलं आता नाही असे नाही करायचं. सगळ्यांनी आपले सगळं पूर्ण लक्ष्य सहजयोगा कडे द्यायला पाहजि की आम्ही याच्या साठी काय करू शकतो ? कशी मदत करू शकतो ? तुम्हाला काही कोणी म्हणत नाही की पैसे पाहजि कव्हा काही, पण मन पाहजि. मन हे पाहजि, मना शविय नाही होणार. आता ज्या लोकांना आता याच्या मध्ये कार्य कराचे आहे त्यांनी नाव द्यावेत मोदींच्या कडे. ती मंडळी जीन लोको थोडे दिने के लयि जो तीन दिने के लयि आने वाले है उनको अपना अपना समय दे दे, अपना टाइम दे दे और जो कुछ काम होगा बता दजिए हम कर देंगे। कुछ नहीं है बाजार से कुछ लाना है कुछ करना है सब लोग अपनी तरफ से पूरी तैयारी करेंगे। अब जैसे की आपने देश में, जैसे की अपना घर है भारत भूमी, अपने घरमें मेहमान आने वाले है और अपने बहुत हप्ते अपने बहुत हनिजिके अपनेही कोई भाईबंद दुनिया भर से आरहे है। फिर उनके प्रत्येक ऐसे वचिर होना चाहिये बहोत खुशी है। बाकी तो सब आते है, किसी ना किसी मतलब से आते है, ये तो परमात्मा के मतलब से आरआहे है और हम परमात्मा के आदमी है तो कतिना बडी बात है। ऐसे वचिर से सबकी और देखे, बडा आनंद आयेगा। चला आता सगळ्यांना व्यवस्थिति? आणि आता काही भांडाभांडी करायची नाही कोणत्या गोष्टीसाठी नाही तर तुम्ही माझ्या भावाला दिलं, माझ्या बायकोला नाही दिलं असे प्रकार नको ऐकायला. जस लग्नात होतना तशा दुसवा-दुसवी वैगरे प्रकार मला बघायचे नाही. ते शोभतही नाही पण हे कॉमन आहे. बरं आता कोण तुमचे व्यवस्थापक लोक आहे वेगळ्या वेगळ्या हेचयातले त्यांनी मला येऊन भेटावं, प्रत्येक सेंटर चे तुम्ही बोलवून घ्या ईकडे. नाशकातले कोणी असतील तर, धुळ्याचे या, राहुरीचे, पुण्याचे, कोल्हापूरचे, आणि ते हे आपले पाटील, राजा पाटील, आपले पंढरपूरला, सोलापूरला, दामले असतील कोण आणखीन या ईकडे या मंडळी आणत्या ह्याला बोलवा मेहतांनीला एक मनिटि त्याला बोलवा या या या। Hello when did you come Warren? Very good nice to see you May God Bless You. या या, कारण ही मंडळी जाणार आहे, तेव्हा यांच्याशी बोलून घ्या। काय असेल नसेल, काय प्रश्न असतील तुमचे तर सांगा, सगळ्यांना वाटून द्या।

[1976-05-25, Sahajyog Sagalyana Samgra Karto](#)

25 मे 1976

Public Program

Bharatiya Vidya Bhavan, Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

ORIGINAL TRANSCRIPT MARATHI TALK

असल्या वचितिर कल्पना घेऊनसुद्धा पुष्कळ लोक इथे येतात. तेव्हा तुम्ही शहाणपणा धरा. शहाणपणा धरला मी पाहजि. शहाणपणा हा फार मुश्किलीने येतो. मूर्खपणा फार लवकर येतो. तेव्हा आपल्यामध्ये शहाणपणा धरा. आई आहे. मी तुमचा मूर्खपणा कवि तुमचा जो वाईटपणा आहे त्याला मी सांगणार. तुम्ही करू नका. ते तुमच्या भल्यासाठी आहे. मी काही गुरबुरी नाही. मला तुमच्या कडून काही नको. फक्त हे एवढंच. तुमचं भलं आणि कल्याण झाले पाहजि. तुमच्या हितासाठी जे चांगलं आहे ते मी सांगणार. त्याबद्दल वाईट वाटून घ्यायचं नाही. आता नवीन मंडळी आलेली आहेत, त्यांना मी सांगते. कोणी वाईट वाटून घेतलं, तर ते गेले कामातून. व्हायबरे शनस जाणार. मी काढत नाही हं. डॉक्टरसाहेबांची डोकी म्हणजे खोकी करून ठेवलेली आहेत. कोणी ऐकायला तयार नाही हो! मी करू तरी काय? मलाच समजत नाही. घरामध्ये देवाचा फोटो ठेवतील पण मी जर म्हटलं तुम्हाला देवाचा आणि केंनसरचा संबंध दाखविते तर तयार नाहीत म्हणजे त्यांच्याशी बोलायचे तरी कसे? पूर्णबलेमच आहे ना..... आता जी मंडळी पार नाही झालेली त्यांनी हात असा करा आणि जी मंडळी ध्यानात बसलेली आहेत त्यांनी येतंय थंड?तुम्हाला? हातामध्ये थंड वाहतंय...उत्तम....! जरा असे बघायचे. बघुया. तो असतो. तुम्हाला जो आवाज आला कनिई असाच आवाज आपल्या 'ओम' जो आवाज म्हणतात, कळलं का! म्हणजे ही एनर्जी वाहत आहे नं, आणि जेव्हा ती वाहते आहे पण ती पूर्णपणे चैनलाईज्ड झालेली नाही, त्यावेळेला तसला आवाज येतो. ती चैनलाईज्ड व्हायला सुरुवात झाली म्हणजे असा आवाज येतो म्हणून आपल्यामध्ये 'ओम'चा आवाज कधी कानामध्ये येणार, कधी डोक्यामध्ये येतो तेव्हा असं समजायचं की एनर्जी पूर्णपणे अँडजस्ट आणि चैनलाईज्ड नाही म्हणून तसा आवाज येतो. म्हणून तो आवाज जर आला तर असं समजलं पाहजि की ती एनर्जी अजून बरोबर व्यवस्थिती आपली बसलेली नाही. तिला बरोबर फिक्स करावी लागते. आणि त्याला फिक्स करण्याचे प्रकार म्हणजे या स्क्रू चे नाही. पण मनाचे स्क्रू फरिवावे लागतात. तर हे जर मनाचे स्क्रू फरिवता आले तुम्हाला कारण आमचं मशीन वेगळं आहे, पण तरीसुद्धा तुम्ही जर वचार करून आपल्या मनाचे थोडे जर स्तक्रू फरिवायला सुरुवात केली तर हा जो वेस्टेज आहे एनर्जीचा जो आज तुम्हाला कानात, डोक्यात ऐकायला येतो तो जाऊन नविवळ त्याच्यातून स्वर असा नघिल की तो मौन होऊन जाईल. स्वर मौन होऊन जाईल. आता काही एनर्जीचा स्वर आला नाही की आपण म्हणतो अगदी बेस्ट पोझिशनला आला. त्या एनर्जीला एकदम मौन स्थितीला ती आली म्हणजे समजायचं की आपण त्या स्थितीत आहोत. आपण त्याचा उपयोग करतो. कळलं का आता! 'ओम'चा जो अर्थ आहे, लोक म्हणतात आतून ओमचा आवाज येतो. सात तर्हेचे आवाज येतात. ते म्हणजे बरोबर नाही. आला नाही पाहजि आवाज. याच्यातून पुष्कळसे आवाज येतात. हे आवाज येत असताना हे □

Original Transcript : Marathi मशीन बघिडलेलं आहे. म्हणजे बघिडलेलं नाही पण या मशीनमधून येणारी जी शक्ती आहे ती बरोबर अँडजस्टेड नाही तसंच आहे. ओम जो आवाज येतो, तो आमही मोठे दुरग मळिवलि म्हणून जे लोक म्हणतात, त्यांना जरा अर्धवट नॉलेज आहे. त्याच्यामुळे त्यांना समजत नाही की ते चुकलेलं आहे. आवाज बघिज काही यायला नको खरं म्हणजे आवाज सुरुवातीला यायला हरकत नाही. म्हणजे काय, तुम्ही ऐकता आवाज. पण काही हरकत नाही. कारण आता एनर्जी येऊ लागली आहे. अँडजस्ट करून घ्यायचं. काय गोष्ट आहे. असा आवाज का आला आपण अँडजस्ट करून घ्यायचं. अँडजस्ट करून घेतल्यावर समजलं पाहजि की हं आता बरोबर आलं आहे. आता ही एनर्जी वापरली पाहजि. घेण्यासाठी कवि देण्यासाठी. दोन्ही गोष्टीसाठी. आता हा आहे माईक. जर याच्यामध्ये आवाज येत असला तर माझा आवाज यातून कसा येईल? तेव्हा जर काहीही जरासं अँडजस्टमेंटला फरक असला तर परमेश्वराचा आवाज आपल्यातून कसा जाईल, त्याची शक्ती आपल्यातून कशी जाईल, तेव्हा या मशीनला पूर्णपणे मौन झालं पाहजि. तसंच तुमच्या या शक्तीला सुद्धा आतून मौन झालं पाहजि. मौन होणं म्हणजे बेस्ट अचीव्ह केलं. अँकटविहीटीचं जे तंतोतंत डेलिकेट जी अँडजस्टमेंट आहे ते जेव्हा मौन झालं म्हणजे बेस्ट झालं. म्हणजे मग ते वरून येणारे आहे ते मुखीर होत नाही. म्हणून ते ही आता एक सांगते मी. कारण परवा ते वाचत होते पुस्तक, हठयोगावरती म्हटलं बघावं. हे एवढं तर पुस्तक लढून ठेवलंय म्हणा. त्याच्यात त्यांनी सांगितलंय आवाज येतात म्हणजे काय ? मशीन बघिडलेलं आहे. मशीन आमही केलेले आहे नं म्हणून आम्हाला माहतिती. मशीन खराब आहे तर ते ऐकत बसू नका. ते काही चांगलं नाही. आवाज येतो म्हणजे ते मशीन खराब आहे म्हणजे अँडजस्टेड नाही म्हणून आवाज येतो. आता हा तुम्हाला अनुभव येईल. तुम्हाला आजार होऊ दे, तुम्हाला काही त्रास असला म्हणजे आवाज येणार डोक्यात. डोकं भणभण करणार, काहीतरी असा त्रास असला म्हणजेच आवाज येणार, तुम्ही जर पूर्णपणे अगदी स्वस्थ असाल नं तर मौन आहे. मौन शांत, शांती आणि मौन, या दोन गोष्टी स्थापति झाल्या. आता सांगायचे म्हणजे आज वेळ कमी आहे, पायावर येणं सुरू झालं म्हणजे धडाधड, माझे पाय, तुम्ही सगळ्यांनी मळिन मोडून टाकले. तेव्हा हे पाय जरा थोडे दविस आणि चालू द्यावे ही वनिती आहे. कारण मी काही इन्शुअर केले नाहीत माझे पाय तर तुम्ही जर माझे पाय मोडले तर माझं काही ठीक होणार नाही. म्हणून माझी अशी वनिती आहे की माझे पाय एवढ्या जोरात धरून वरगैरे ओढू नका. आणि खीन जरी पायातून पुष्कळ परवा शक्ती वाहते पण तरी जरा नाजूकच आहेत ते. तेव्हा हळूच हात-पाय खाली ठेवून डोकं जर ठेवलं तर बरं. पण इतक्या जोरामध्ये पाय दाबून असं धरायचं नाही. कृपा करून वशिषतः आपली मराठेशाही माझ्यावर गाजवू नका. गरीब माणूस आहे. परवा कारण तुम्ही लोकांनी माझे पाय एवढे ओढले की माझी मुलगी म्हणाली तुझ्या पायावर कोणी मारलं की चाबकाचे फटके असे वाटतंय पायावर वळ आल्यासारखे अर्थात त्याला काही हरकत नाही म्हणा. तुम्ही प्रेमाने करता पण प्रेमात अगदी लचकाच घेतला पाहजि असं काही जरूरी नाही. जोपर्यंत अर्थाशेर मांस नाही काढलं तोपर्यंत आपण प्रेम प्रदर्शन केलं नाही असं नसतं. उलट नाजूकपणाने व्यवस्थितीपणे, श्रद्धेनी कोणतेही कार्य केले म्हणजे सुबक दसितं आणि बरे असते. तेव्हा थोडीशी माझी काळजी घ्यावी त्याबाबतीत अशी माझी वनिती आहे. कीतीही असलं तरी आई म्हणजे आईच असते ना! तिला मुलं जायला लागली म्हणजे देवी असो की कुणी असे ना, तिला वाटते की मी मुलांना सोडून आता कुठे नघिले असं वाटणारंच.

[1976-05-27, Sahajayoga Baddal Sarvanna Sangayche](#)

27 मे 1976

Sahajayoga Baddal Sarvanna Sangayche

Talk to Sahaja Yogis

Sweet Home Hall, Dadar, Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

सहजयोगावर एका सहजयोग्याने म्हंटले आहे की, 'माताजी, तुम्ही आधी कळस मग पाया देता, आधी तुम्ही आमचा कळस बांधता.' आणखिरोखर ही गोष्ट खरी आहे. म्हणजे समाधीला आत्तापर्यंत साधारणपणे जे काही लोकांनी केलं, मेहनत केली वगैरे वरगैरे, योग म्हणा, हठयोग म्हणा, काही राजयोग म्हणा, जे काही केलं असेल ते, अर्थात त्याच्यातले काही खरे आणि काही खोटे असे सगळे मळून त्या लोकांनी जे काही साधलं कवि केलं, ती पद्धत म्हणजे ज्याला द्रावडि प्राणायाम म्हणतात, त्याच्यापेक्षा जास्त जबरदस्त त्रास आहे आणि ते काढायचं, तर त्याला एक पुराण लागेल सगळं काही सांगायचं म्हटलं. अर्थात एक पुस्तक पातंजली योगशास्त्र एवढं मोठं आहे. ते एक हं मात्र. बाकी अनेक असतील अशी. आणि पुष्कळ असे शास्त्र वगैरे लहिले गेले, मनुष्याने अध्यात्म कसा घडवून आणायचा आणि अध्यात्माने वर कसं यायचं आणि उंची कशी गाठायची, वगैरे वरगैरे अनेक पुराण आपल्याकडे लहिली गेलेली आहेत. त्यापैकी काही खरी आहेत, काही खोटी आहेत. काही घोटाळे आहेत आणि काही म्हणजे मूर्खपणा पण आहे. त्यात कारण असं, की जे शोधणारे होते, ते मूळतः आंधळे होते. पण शोधता शोधता जेव्हा त्यांना सापडलं, तेव्हा डोळस झाले आणि डोळस झाल्यावर आम्ही आंधळेपणातून हे सगळे काही मळिलेले आहे, तेव्हा तसंच सगळ्यांनी मळिवावं कवि तसेच मळिले. अशा पद्धतीने त्यांची मांडणी केली. ते बरोबरच आहे. त्यांच्या दृष्टीने ते बरोबर आहे.

आता असं आहे की जो मनुष्य बैलगाडीतून नेहमी प्रवास करतो, त्याला एरोप्लेनच्या प्रवासाची काय कल्पना येणार! कतिही कतिही कल्पना केली तरी त्याला काय कल्पना येणार? तसंच आहे आमच्या या सहजयोगाचं! अध्यात्मामध्ये ज्यांनी नुसतं आपल्या तंगड्या तोडल्या, डोक्यावर उभे राहिले वर्षानुवर्ष. श्वासोच्छ्वास घेऊन आणि काय काय कल्पना केल्या, त्यांना सहजयोगामध्ये माताजी आता बोटाच्या सहार्यावरती तिथे पोहोचवतात कशा आणि किरतात कशा? यावरती जर आश्चर्य झालं तर त्याच्याबद्दल काही वाईट वाटून घेण्यासारखं नाही समाधीमध्ये तीन प्रकारच्या समाधी त्यांनी सांगितलेल्या आहेत. पैकी पहिल्यांदा ते म्हणतात, ही सगळी मंडळी हं, मी नाही म्हणत, हे लोक म्हणतात, की आधी सालोक्य समाधी होते. सालोक्य समाधीमध्ये माणसाला दसितं. आता दसिणार कसं? दसितं, म्हणजे साक्षात् तुम्हाला गणेश दसितो. नंतर तुम्हाला पुढे गेलं की कुंडलिनी दसिते. त्याच्यापुढे तुम्ही गेलात तर तुम्हाला वशिष्णू-लक्ष्मीचं दर्शन होतं. ही गोष्ट खरी आहे. सालोक्य समाधी जेव्हा माणसाला मळिते, तेव्हा त्याला असं दसितं.

परवा मी तुम्हाला असं सांगितलं आहे, की दोन शडियांवरती पाय देऊन एक मनुष्य धडपडत धडपडत चालला होता. शडिया नाहीत. शडियांपेक्षा म्हणा, भंती आणि त्या भंतीवर एक पाय इकडे दिला आणि एक पाय तिकडे दिला.. आणि मिथोमथ जे काही आहे ते त्याला दसितंय. पण त्याच्यामध्ये तो नाही. जी वस्तू तुम्हाला □

दसिते त्याच्यामध्ये तुम्ही नसता. बाहेरून दसिणार्या ही बलिडींग दसिल. पण इथे (आत) असेल तर तुम्हाला बलिडींग दसिणार आहे का? मग शेवटी धडपडत धडपडत तुम्ही असे वर चढत गेलात तर एका स्थितीला पोहोचल्यावर, एका दशेत पोहोचल्यावर तुम्ही अगदी थकून तिथे गळून पडता. आणि तिथे जाऊन पडल्यावर तुम्ही त्या सर्व लोकांच्याजवळ आल्यासारखं तुम्हाला वाटतं. त्याठिकाणी सामीप्य अशी समाधी घडते. म्हणजे तुम्हाला असं वाटतं की कृष्ण इथे उभा आहे, आपल्या शेजारी. कधी वाटतं, इकडे राधा आली आहे. कधी दसितं तुम्हाला, साक्षात्, साईबाबा बसलेले आहेत. पण तरीसुद्धा तुम्ही तिथे नाहीत, जथे ते आहेत. सामीप्य स्थितीतसुद्धा तुम्ही तिथे नाही जथे ती मंडळी आहेत. त्यामुळे तुम्ही ह्या वचारात असता की, 'बुवा, ते आले आमच्याकडे आणि त्यांनी आमचं हे कार्य केलं. आमच्या गोवर्षा थापून दिल्या वटिठाला.' खरी गोष्ट आहे, खोट नाही. पण तुम्ही वटिठालाच्या हृदयात नाही गेलेले. त्याच्यातलं सौंदर्य तुम्ही पाहिलेले नाही. गोवर्षा थापून दिल्या तर काय झालं? काय वशिष्ट घडलं? पण त्यावेळेला ती स्थिती होती की गोवर्षा थापायच्या होत्या, म्हणून त्यांनी. त्या थापल्या, असं समजायचं. त्यावेळेला ही स्थिती नव्हती की हृदयामध्ये स्थान द्यायचं. तुम्हाला दर्शन घडले, कबूल. दर्शन हे घडायला पाहजि. जर त्यावेळेला दर्शन घडले नसते तर लोकांचा परमेश्वरावर विश्वास नसता बसला. म्हणून दर्शन दाखवली. पण काळ बदलतो ना! आज ती समय नाहीये. वेळ बदललेली आहे. आणि ह्या वेळेला काय झालं पाहजि? तर मनुष्याला तादात्म्य मळिलं पाहजि. जर त्याला तादात्म्य नाही मळिलं तर परमेश्वरावरचा त्याचा संबंध विश्वास ढासळून पडतो. आणि परमेश्वर म्हणून कोणी वस्तू आहे त्याचा विश्वास बसला पाहजि. म्हणून त्यांची दर्शन होतात. हे कबूल!

तर एक ते सालोक्य समाधी आणि सामिप्य समाधीमध्ये एक वशिष्टतरेची माणसाला जाणीव येते. पण त्याच्यामध्ये त्याला गती होत नाही. जो जथे आहे तिथूनच गप्प आहे. पहिल्यांदा दसित नव्हतं, आता दसितंय. पहिल्यांदा वाटत नव्हतं, आता वाटतंय कजिजळ आहे बुवा. पण त्याची आतमधून गती होत नाही, प्रोग्रेस होत नाही, इवोल्यूशन होत नाही. म्हणजे उत्क्रांती होत नाही त्याची. तेव्हा असा प्रश्न येतो, की उत्क्रांती कशी होणार? ती तादात्म्याने होणार.. ती तिसरी स्थिती आहे. त्याच्यामध्ये तादात्म्य झालं पाहजि.

आता तादात्म्य म्हणजे काय? तादात्म्य म्हणजे असं, की ह्या सर्व शक्तींना वाट देणारे हे जे मोठेमोठे अवतार आहेत, ते साक्षात् परमेश्वराचे अंशक म्हटले पाहजि कवि अंशापेक्षा मी त्यांना परमेश्वराचे पैलू म्हणते, अँस्पेक्ट आहेत. तर हे जे तुम्हाला वशिष्णू स्वरूप कवि गणेश स्वरूप कवि खरसित स्वरूप, हे जे काही दसिताहेत ते त्या परमेश्वराच्या शक्तीला चालना देणारे, त्या शक्तीला आऊटलेट देणारे आहेत. पण त्या शक्तीतच तुम्हाला सामावून टाकलं, तर तादात्म्य स्वरूपत्व आलं. ती शक्ती जर तुम्ही झालात, तर तुम्हाला तादात्म्य आलं. आता हे जतिके काही देव-देवता वरगैरे आहेत, हे त्या नरिक्कार, नरिक्कार शक्तीचे चालन स्वरूप आहेत. त्यांच्यामध्ये ती सर्वव्यापी शक्ती, सामावलेली आहे. ज्याला आपण म्हणू इन्फायनाइट इन टू फायनाइट. म्हणजे अमर्यादति जे आहे ते मर्यादति झालेले आहे. अशी ही जी व्यक्ती आहे, तिलाच आपण अवतार म्हणतो. पण त्यांच्यातही जी अमर्याद शक्ती आहे, तेव्हा त्या शक्तीतच तुम्हाला बुडवून टाकायचं. त्या शक्तीतच तुम्हाला तद्रूप करायचं, त्याच्या सागरात तुम्हाला एकाकार करायचं म्हणजेच सहजयोग आहे.

आता त्याला पद्धती अनेक आहेत, लोकांनी काढलेल्या. काळवेळाप्रमाणे त्यांना जमल्या. ज्यांना जमल्या त्यांना जमल्या, नाही तर नाही जमल्या. पैकी सगळ्यात पहिल्यांदा त्यांनी ही पद्धत काढली होती, की हे जे देव-देवता आहेत त्यांचं वर्णन करायचं आणि त्यांना खुश करून द्यायचं. मंत्र जागरण करायचं, मंत्राने त्यांना जागृत करायचं. त्यांना खुश करायचं. त्यांची स्तुती करायची. देवतांना स्तुती प्रयि असते, असं एक लोकांना वाटतं. माणसाच्या जे बुद्धीला आलं त्याने ते केलं. तर स्तुती सुरू केली, त्यावेळेला अज्जानी असल्यामुळे मनुष्याची बुद्धी एवढी वाढली नव्हती म्हणून म्हणा, कवि मनुष्याला एवढं समजत नव्हतं म्हणून म्हणा, परमेश्वराने त्याचं एवढं काही वाईट वाटून घेतलं नाही, की तुम्ही अनधिकार चॅप्टमध्ये त्याची आठवण काढता. आणि अनेक अवतार संसारात आल्यावर त्या लोकांनी काही काही लोकांना पार केलं. फार थोडे लोक. आणि हीच मंडळी पुढे जाऊन त्यांनी इतर लोकांना पार करायला सुरुवात केली.

आपण असे म्हणू की परशुरामापासून ही गोष्ट सुरू झाली. परशुरामाचा जेव्हा अवतार झाला, त्यावेळेला व्यक्तीगत अध्यात्माला सुरुवात झाली. लोक एकएकटे जाऊन जंगलात बसून अध्यात्म शक्ति लागले. पण परशुराम अवतरण होतं. परशुरामाबरोबर दत्तात्रेयांनीसुद्धा अवतार घेतले होते अनेक. त्यामुळे परशुरामाच्या अवतारामध्ये दत्तात्रेयांचासुद्धा सहयोग झाल्यामुळे कुठेही करोडो, लाखोमध्ये, एखाद्याला हे घटत असतं. आणि ते झालं म्हणजे तोही आपला जंगलात बसायचा. त्याच्यापुढचाच तो. फक्त त्याच्याजवळ गेले तर मंडळी ठीक व्हायची, काही झालं तर, 'तो आहे संत मनुष्य! त्याला नमस्कार केला पाहजि,' वगैरे वरगैरे. त्यांनी एक- दोन कार्ये मोठी अशी केली, की ज्या ठिकाणी व्हायबरे शनस आहेत अशा दगडांना देवत्व आणलं. तिथे देवळ उभी केली. आता आपल्याकडे जसं आपण म्हणतो, की गणपती आहेत. अष्टवनीयक आहेत. ते खरे आहेत. पण त्यांना ओळखून काढायला हीच मंडळी जी थोडीशी, दोन-चार होती जी पार झालेली मंडळी होती, त्यांनी सांगितलं की हे आहेत. त्यांनी पूजनाला सुरुवात केली, तिकडे देऊळ उभारणं झालं. बरं काही काही मोठे मोठे गुरू झाले. त्यांना म्हणता येईल. काही लोक झाले मोठे मग त्यांनी असा विचार केला, की सर्वसाधारण माणसाला काही दिलं पाहजि. आता ते बोलायचे तिथली गोष्ट. आपण आहीत इकडे.

त्यांचे शषिय झाले, मग त्यांचे शषिय झाले, तीन-चार. ह्याच्यामध्ये जे खरं होतं ते गेलं चुलीत आणि जे नव्हतं ते सुरू झालं. खरं हे होतं, की तुम्ही परमेश्वराला अनन्य भक्तीने पूरणपणे शरणागत होऊन त्याची आठवण केली पाहजि. त्याला पूरणपणे हे मागितलं पाहजि की, 'मला तुझा आशीर्वाद म्हणजे तुझ्या प्रेमाचा आशीर्वाद म्हणजे

तुझ्यामध्ये तदरूप होऊ दे. तुझ्याशी मला एकरूप होऊ दे.' हेच एक मागणं होतं. हे नाही की माझ्या मुलाला नोकरी लाव. पण मनुष्य हळूहळू अतंयंत जडवादी होऊ लागला. आणि जिजासता तो जडवादी होऊ लागला तसातसा त्याने परमेश्वराचा दोन वस्तुंशी संबंध लावला. कसा लावला, कुठे लावला? त्यातलं एक तर मला माहिती आहे. पण दुसरा तर मला माहिती नाही. तो कुठे, कधी लावला? पहिल्यांदा त्याने सेक्सशी संबंध लावला देवाचा. आता देवाचा संबंध सेक्सशी काहीही नाही. अगदी नाहीये. पण ह्याने लावला, ह्याला कारण असं, की काही लोकांनी गणपतीलाच कुंडलनी म्हणून नरिणय दिली. कारण नुसती सोड दिसिली गणपतीची आणि त्याला म्हटलं की हे कुंडलनीचं स्वरूप आहे. कारण ते सेक्सवर असतं. म्हणून त्याचा संबंध सेक्सशी लावून ठेवला. पुष्कळ लोक म्हणतात, स्कंदामध्ये कुंडलनी असते. म्हणजे नाहीच आहे. तुम्ही डोळ्यांनी बघा नां! मी दाखवते तुम्हाला इथे. स्कंदशी काहीही संबंध नाहीये. इथे हे श्रीगणेशाला बसवलेले आहे. पण हा जो सुरुवातीला घोटाळा झाला, त्याच्यामुळे सेक्सशी संबंध परमेश्वराचा लावून टाकला. बाप रे बाप! म्हणजे केवढी मोठी घोडचूक. याला घोडचूक म्हणावं की हत्तीचूक म्हणावी हे समजत नाही. परत चूक त्यांनी आपली भोळेपणात केली असेल. पण त्याचा परिणाम बघा काय झाला ? आता त्याच्या परिणामाला जोडायला एक आर्टिकल लहिणार आहे मी एवढं मोठं%; पण थोडक्यात सांगायचं म्हणजे सेक्सशी संबंध म्हणजे हे सगळे तांत्रिकि आले, मांत्रिकि आले. त्याच्यानंतर मग ते काही काही असे लोक की आजच मी एक नवीनच ऐकलं की नवीन सून घरात आली की पहिले महाराजांच्याकडे हवेलीला जायचं तनि. काय म्हणावं या लोकांना. परमेश्वराच्या नावावर हे असले व्यभिचारी धंदे आहेत. व्यभिचाराचा आणि परमेश्वराचा संबंध लावणं म्हणजे हे माणसाच्याच डोक्यात येऊ शकतं. जनावराच्यासुद्धा नाही येणार हं! म्हणजे कसं माणसाचं डोकं हे उलटं बसवलेले आहे की काय आहे ! बसवलं देवाने ठीकच होतं. पण तुम्ही कसं उलटं चालवता ते बघा. व्यभिचाराचा आणि परमेश्वराचा संबंध लावून ठेवलेला आहे. इथपर्यंत त्याची कमाल केली, की अश्वमेध यज्ञासारख्या यज्ञालासुद्धा त्यांनी सांगितलं, तो सुद्धा सेक्सचरच एकस्पर्शन आहे. शवि-पार्वतीसुद्धा सेक्सचरच एकस्पर्शन, म्हणजे डोळा, म्हणजे म्हणतात नां की, सावन के अंधे को भी सभी हरा दिखायी देता है म्हणजे श्रावण महिन्यामध्ये तुम्ही आंधळे झालात तर त्याला सगळं हरिं दिसतं. तशातलं आहे. म्हणजे सगळं मांडं जे आहे, म्हणजे सगळे डोक्यातले वचार एकाच ह्याच्या भोवती फिरतात. झालं, मग सगळं झालं आता. शवि-पार्वती झाले. म्हणजे सगळ्यांना आणून तुम्ही आता सेक्सच्या ह्याच्यावरती आणून सोडून दलं आणि अजूनही राजरोसपणे त्याच्याबद्दल लोक बोलताहेत. त्यांना काही लाजा नाही वाटत त्याच्यावरती.

अजून पेपरमध्ये छापतात. मूलाधारावरती कुंडलनी आहे हे त्यांना माहिती आहे. मूलाधार चक्रात ती बसलेली आहे. आता काय सांगायचं तुमच्या आईला तुम्ही सेक्सवर बसवता. काही शहाणपण, तुम्हाला आईपण आहे की नाही. मुखासारखे . हा एक महामूर्खपणा केला. आणि दुसरा त्याचा परिणाम म्हणजे, ते मला माहित नाही कुठून आलं. पण एक पैशाशी देवाचा संबंध लावणं. कमाल आहे बुवा माणसाची! अगदी खरी कमाल आहे. अहो, पैसे काय देवाने बनवले आहे का? तुम्ही बनवले आहेत. पुरवी पैसे म्हणून काही वस्तू होती का जगामध्ये. त्याचा संबंध परमेश्वराशी कसा लावता तुम्ही? अगदी डोकं आहे माणसाचं, वशिष्ठ. म्हणजे बड्डेनेसच करायचा मुळी. कोणीही आला मनुष्य त्याला हवेलीला पाहजित. त्याला मोटारी पाहजित. इथपर्यंत असे धर्म जगामध्ये आहेत, की तुमच्या गुरूला तुम्ही जे द्याल तेच तुम्हाला मिळेल. आणि ते कोणते सुख तर त्याला तुम्ही जर बायका दिल्या, त्याने मग इंग्लिश बायकांशी लग्न करायचं, नाहीतर फरेच बायकांशी लग्न करायचं. आणि तुम्हाला पुढच्या जन्मात ते मिळेल. मग त्या गुरूंना तुम्ही हयिमध्ये तोलायचं. मोत्यांमध्ये तोलायचं. त्यांना मग आता पतिव्रत्याही तोलायला मिळेल की नाही माहिती नाही. पण असले प्रकार. आणि राजरोसपणे सगळीकडे चालू आहे. त्याच्याबद्दल कोणाला ऑब्जेक्शनच नाही. म्हणजे काही तरी त्याला ताळतंतर पाहजि. बरं आम्ही काही असं म्हटल्याबरोबर 'तुम्ही आमच्या गुरूला का म्हणता?

कारण हे गुरू आहेत का काय? पायातल्या खेटरंतीसुद्धा मारण्याची मला इच्छा होणार नाही, असे घाणेरडे हे लोक आहेत. त्यांना गुरू म्हणून मरविता तुम्ही आणि मी जर म्हटलं की या गुरूंना उचलून समुद्रात फेका, तर माझ्यावर बघिडता. सगळ्या तुमच्या कुंडलनिया मोडून आणि जन्मभरासाठी तुम्हाला यांनी नरकात टाकून ठेवलेले आहे. पण त्यांचाच उदो, उदो चाललेला आहे. आणखीन करा उदो. हे पैसेखाऊ, आणि हे बायकांच्या ह्याच्यावर येणारे आणि दादू ठोसून प्यायची तथि.

साक्षात् एक गुरू महाराज आले होते म्हणे. ती बाई त्यांचे पाय चेपत होती आणि तिकडे ते दारू पीत होते. त्या बाईला अक्कल नाही. फार मोठी बाई आहे. सुशिक्षित. तिला एवढी अक्कल नाही, की इकडे हा बसून दारू पितो आहे आणि मी त्याचे पाय चेपते आहे. आणि त्याला शरणागती म्हणजे नरकच मिळणार की नाही तुम्हाला. अहो, काही डोकं आहे की काय? माणसाला काही वचार येत नाही म्हणजे काय ? इतके मूर्ख कसे ? ही, ही एक बाजू झाली . मग दुसरं करा. आता मग हेच देवळात सुरू झालं. देवळात श्रीगणेशाची मुर्ती ठेवायची आणि घाणेरडेपणा करायचा त्याच्यासमोर. तो म्हणजे, चरिकालातला बालक म्हणतात त्याला. त्याच्यासमोर मजाल आहे तुमची की तुम्ही काही घाणेरडे एक अक्षर बोलाल. आणि त्याच्यासमोर घाणेरडेपणा केल्याबरोबर तो जो सडकतो, मग म्हणायचं की नाही, आम्ही आपले हाल करून घेऊ. आम्ही आपलं संक्रफाइस करतोय. कतीही सडकला तरी आम्ही घाणेरडेपणा करू. मग तो तथून गेला, त्या देवळातून एकदा ते उठले की मग चालले अनाचार. म्हणे आम्ही तांत्रिकि! ह्यांच्यासाठी शब्द नाहीयेत जगामध्ये. पण मनुष्य इतका मूर्ख आहे, की त्याला हे सगळं आवडतं. मनोरंजन त्याचं ह्या सगळ्या घाणेरड्या गोष्टींनी होणार.

आणि पैशाच्या बाबतीत तसेच झालेले आहे. देवळात गेले. द्या बुवा सव्वा रुपये. भाडोत्री लोक ठेवलेले आहेत तथि पूजनाला एवढे मोठे पोट सुटलेले. ही मंडळी आली आणि त्यांनी पैसे घेतले की झालं त्यांचा सगळा धर्म, 'वा, वा, आम्ही नां इतके लक्ष रुपये चढवले.' बरं, हे ही झालं . मग हवन आदी, पूजन आदी गोष्टीसुद्धा. ह्याला काही अर्थ नाहीये. कारण तुम्हाला अधिकार नाही. हवन, पूजन इतकेच काय पण त्यांचा नाव सुद्धा घेण्याचा तुम्हाला अधिकार नाही. मग हवन, पूजन कसलं काढलंय. हवन, पूजन तुम्ही जर सुरू केलं तर त्याच्यामध्ये हाच गोधळ! म्हणून आपल्या त्या देशामध्ये पुष्कळ अशा क्रांत्या झाल्या.. त्याला ते धार्मिक म्हणतात, मी म्हणून त्या बौद्धिक क्रांत्या आहेत. त्यांनी सांगितलंय हे सगळं तुम्ही सोडून टाकायचं. आणखीन नरिंकार परमेश्वरात रहायचं. म्हणून आर्य धर्म, अमका तमका काढला. बरं ते काढून तरी परत तोच मूर्खपणा !

नाव नुसतं बदलायचं. कोट बदलला म्हणून आतलं काही बदललं आहे का? नुसतं बाह्यातलं बदलून आतमध्ये तीच स्थिती. नरिकाऱ्याच्या गोष्टी करून तुम्ही नरिकाऱ्यात उतरू शकत नाही. त्याच्यातही पैसे. पहिले काम पैसे. organisational. अरे पण तुम्ही करत काय आहात ? एखाद्या तरी माणसाचं ट्रान्सफॉर्मेशन झालं का ? म्हणजे तुम्ही समगलिंग करा. व्यवस्थित. आर्यसमाजी आहात ना ! स्मरगलिंग करायला काही हरकत नाही. आम्हाला हरकत नाही. फक्त काय ? फक्त तुम्ही देवळात नाही जायचं. मग आर्य समाजी तुम्ही पक्के. तुम्ही समगलिंग आहात ना ? काही हरकत नाही. तुम्ही गळा कापला भावाचा. काही हरकत नाही. आम्ही सपोरट करू. आम्ही तुमच्यासाठी केस लढवायला येतो. काही हरकत नाही. तुम्ही आपल्या सासूला मारता, ठीक आहे. काही हरकत नाही. काहीही केलं तरी चालेल. फक्त तुम्ही एक करायचं , की देवळात जायचं नाही. कबूल, व्वा, उत्तम ! सगळ्या तऱ्हेचं लायसन्स मिळाल्यावरती मग आर्यसमाज करायला काय हरकत आहे हो ! इकडे तुम्ही धार्मिक होता, तुम्हाला एक सरटफिकिट मिळितं. कलबमध्ये गेले आपले. आर्यसमाज कलब झालं. समगलिंग केलं तरी काही हरकत नाही. घाणेरडेपणा केला तरी हरकत नाही. बायकांना इंजंजत, अबरू असली तर हरकत नाही. फक्त त्यांना मात्र चंदा द्यायचा, गुरूंना पैसे भरायचे. अशा रीतीने धर्माचं अतंयंत सुंदर रूप संसारात मांडून ठेवलेले आहे सगळ्यांनी . आणि हे बघून परमेश्वराला वाटत असेल, की बाप रे ! ही माकडे मी कुठे तयार करून ठेवली? एवढी मेहनत करून ह्या माकडांना मी कुठे आणलेले आहे ? ह्यांना डोकं का नाही? धर्माच्या बाबतीत डोकं गहाण का ठेवलं आहे सगळ्यांनी? झालं, हे एक प्रकारचं झालं.

त्याच्यानंतर एक लाट आली, की सगळे जडवादी लोक सायन्स, सायन्स, देवालासुद्धा सायन्समध्ये आणायला बघतात. अहो, ज्यांनी संबंध सायन्स तयार केला त्याला कुठे तुम्ही ओढता इकडे! सायन्स काय कवि संसारातला एक एक कण काय, सारा त्याच्याच तर चरणात आहे ना! मग लोकांनी म्हणायचं, की आम्हाला दाखवा परमेश्वर आणून! तुम्हाला परमेश्वर आणून दाखवायला तुमची कमाई काय आहे ? तुम्ही कोण ? तुम्ही सायन्सवाले नां! मग तुमच्यासाठी तयार आहे नां हे ऍटोमिक बॉम्ब वगैरे, हायड्रोजन बॉम्ब. उभे रहा त्यांच्यासमोर थरथरत. तुम्हाला देव कशाला पाहजि दाखवायला आणि देवाला काय पडलं आहे तुमच्यासमोर येऊन उभा राहायला ! असे देवाला मानणारे असाल तर पहिले त्यांच्यासमोर आत्मसमर्पण करा. मोठे सायन्सवाले बनता! तर तुमच्यासमोर देव मुळीच येणार नाही. तो काय तुमच्या पूजेला बसलेला आहे? आणि जर तुम्ही त्याला मानलं अथवा नाही मानलं, तरी जे शाश्वत आहे, जे सनातन आहे, ते काही मटिणार आहे का ? तुम्हीच मटिणार. परमेश्वर मटिणार नाहीये. तुम्ही काय परमेश्वरावर उपकार करीत नाही, की आम्ही परमेश्वराला फार मानतो. म्हणजे आम्ही महामूर्ख आहोत. तुम्ही मानता म्हणजे, ते साक्षात् आहे. ते जगातले सगळे गरह- गोल, तो सूर्य आणि ती पृथ्वी आणि तुम्ही, आम्ही बनवलेत ते कोण ? आणि त्याला मानणारे तुम्ही कोण लाटसाहेब ? काय मनुष्याचा अहंकार आहे नुसता! खरोखर. हिमालयापेक्षा मोठा अहंकार प्रत्येक माणसाच्या डोक्यात आहे. आता ही सगळी अशी, कलियुगामध्ये उगवलेली अशी उत्तम फळ आहेत. तेव्हा आता बघा तुम्ही. आता सहजयोग ! अशा स्थितीमध्ये मी तुम्हाला कुठे अध्यात्मात घातलं असतं, तर एक तरी टकिला असता का? असा वचार करणे. कारण त्याच्यात आधी डोक्यावर चिमटे मारतात म्हणे. आधी चिमटे मारून बघतात. मग लटकवतात उलटं. त्याच्यानंतर खालून धुर्या. त्याच्यावर टकिले तर पुढे अशी स्थिती.

तसं नको रे बाबा! मुलं माझीच आहेत नां! कशीही असली, वेडीवाकडी, तरी माझीच. कशीही वागली तरी अज्जानी. तेव्हा परमाच्या वर्षावाशिवीय काहीही इलाज नाही, असा वचार करूनच आम्ही आलो आहोत या संसारात आणि म्हणूनच असा वचार करून वर्षाव करतो आहोत तुमच्यावरती. आणि तुम्हाला तयार ही केलं आहे, की तुम्ही ते घ्यावं.

त्या प्रेमाला आपल्यामध्ये स्थान देऊन स्वतःलाही सुंदर करून घ्यावं आणि दुसऱ्यांनाही ते प्रेम वाटावं. आणि हे प्रेमाचे मोती सगळीकडे उधळत फिरावे. आणि सगळ्यांना ह्याचा लाभ व्हावा. तुम्हाला जे अलभ्य मळिले, त्याची कमित तुम्हाला येणार नाही. त्या धडपडणाऱ्यांना जाऊन वचारा म्हणजे ते सांगतील तुम्हाला. अजून धडपडत आहेत, तंगड्या तोडत आहेत. त्यांना माहिती आहे ते कनिऱ्यावर बसले आहेत. पण तुम्ही फक्त तकिडेच जाता. परत चालले खाली. तेव्हा जरा नेटाने बसा. नुसतं तुम्हाला आम्ही कळसावर बसवलेले आहे. तथिच सगळं एका बंडलात तुम्हाला दलिले आहे. नुसतं बसून रहा तुम्ही. बसल्याबरोबर तुमच्या आतमध्ये जे चाललं आहे, ते देत रहा लोकांना. कवि असं समजलं पाहिजे की पाजळलेला दवा कुणी असा खाली ठेवत नाही. तो मंदिराच्या वर ठेवता. कारण तथिन लोकांना तो मार्गदर्शन करतो. जर आम्ही तुमचे दवि पेटवले आहेत, तर ते मार्गदर्शनासाठी आहे. अंधार्या रात्रीवर मात करण्यासाठी. रस्त्याने ही मंडळी धडपडत आहेत, त्यांचे मार्ग उजळण्यासाठी. ते असे वाया घालवण्यासाठी नाही. दुसऱ्यांची घरं जाळण्यासाठी नाहीत. पण सहजयोगाबद्दल फार मोठी सर्कस करायला नको. सगळ्यांचं म्हणणं आहे, की माताजी, तुमची पब्लिसिटी फार कमी आहे, वगैरे वगैरे. असु देत. हळूहळू ह्यांच्या पब्लिसिट्या कमी होतील.

कारण समोर येतंय सगळं साक्षात्. लोकांना दसितंय सगळं काही आणि पेटतंय. हळूहळू येतील, पण हे मार खाऊन आलेले लोक आहेत त्यांना तुम्ही नंतर ठीक करत बसा. आम्ही तर कंटाळलो आहोत, पहिल्यांदा सांगायचं म्हणजे. कारण इतका मूर्खपणा जगामध्ये आहे की कोणाला सांगतिलं रे सांगतिलं, की त्या माणसाकडे तुम्ही जाऊ नका, की तो मला मारायला धावतो. फार मोठी जबाबदारी तुमच्यावर आहे.

मुख्य म्हणजे प्रत्येकाने खुले आम लोकांना सांगायला पाहिजे, बेधडक! त्याच्याबद्दल काहीही भीती ठेवायला नको. माझं नाव वापरा. देवळात जाऊन, तथि भेटतील, हे सगळं ढोंग आहे. कुठेही असा गुरू दसिला, की त्याला दोन जोडे माहून यायचे. त्याला सांगायचं तथिच, की हे ढोंगीबाबा, तुम्ही नथि म्हणून. चार प्रश्न वचारायचे. आता भारतीय वदिया भवनमध्ये आज पण एक प्रोग्रॅम होतो आहे. फालतूचा जायला पाहिजे १५-२० मंडळींनी. वचारा, 'काय चालवलं आहे तुम्ही?' याने काय मळिणार आहे? ह्याने काही लाभ होतो का? तुमची एवढी चक्रं धरली आहेत, तुम्ही काय सांगता? सगळ्यांना पागलखान्यात पाठवाल.' सगळ्यांनी असं बोलणं सुरू केल्याशियाय ही चळवळ होणार नाही. घरी, आपल्या शेजारी, जे असतील त्यांना स्पष्ट सांगायचं की, नाही. आम्ही तुमचे नातलग आहोत. आम्ही तुम्हाला शेणात जाऊ देणार नाही. तुमचा सत्यनाश होऊ देणार नाही. प्रत्येक माणसाने असा नशिचय करायचा. सगळ्यांना सांगायचं. कारण तुम्हाला ह्याचा अनुभव आलेला आहे. तुम्ही जाणकार आहात. अशाच रीतीने ठणग्या पेटतात आणि उजेड पडतो. अशाच रीतीने कार्यसिद्धी होते. पण सगळे आपले, आम्हाला मळिलंय माताजी, कसं बोलायचं. ही सहजयोगाची पद्धत नाही. मीच एकटी ओरडत बसून चालणार नाही. तुम्ही सगळ्यांनी बोलायला पाहिजे. कुठेही दसिलं की सांगायचं की, 'तू भामटा आहेस. पैसे खातो सगळ्यांचे.' ही तुमच्यावर जबाबदारी आहे. ही सर्व सहजयोग्यांवर जबाबदारी आहे. कोणताही नातलग अशा घाणेरड्या, भोद माणसाकडे जात असेल, तर त्याच्याकडे जेवायला जायचं नाही. वाळीत टाकायचं त्याला. जेवायला गेल्यावर तुमची नाभी धरणार. मी काही करणार नाहीये, पण नाभी तुमची धरणार. जा जेवायला त्याच्याकडे. 'आम्ही कसं म्हणायचं माताजी? ते आमचे नातलग सख्खे चुलत सासूचे, सख्खे अमके.' ते सख्खातले तीन आले की गेलात तुम्ही तथि. तुमचे सख्खे हे आहेत, इथे बसलेले. हे तुमचे भाऊ आणि ह्या तुमच्या बहिणी. ह्यांच्या पलीकडेच लोक जर ह्याच्यात नाही आले, तर तुमचं कोणी नाही. हे लक्षात ठेवा तुम्ही! हे परमेश्वराच्या साम्राज्यात बसलेल्या लोकांनी अशा हलक्या लोकांच्याकडे जेवायला जायचं नाही. आपलीसुद्धा एक असते. आपल्या अबुरे रहायला पाहिजे. आणि परत हे डोकं कोणाच्याही पायावर ठेवायचं नाही. आणि जाऊन सांगायचं सहजयोगाबद्दल बेधडक. हे सगळे सांगत बसतात, खोटाऱे कुठले. तुम्ही सांगू नाही शकत ! इतकी तोड असून बोलता येत नाही का तुम्हा लोकांना! सहजयोगामध्ये मनुष्य जरा नरम फार होऊन जातो. तसं नसलं पाहिजे. वाटलं तर तलवार ही घेता आली पाहिजे आणि वाटलं तर हातात कमळाची फुलसुद्धा घेता आली पाहिजेत. सहजयोगाचं वैशिष्ट्य हेच आहे. जथि पाहिजे तथि तलवार ही घेता आली पाहिजे.

आणि तुम्ही माणसं त्याच्यातली पण आहात. कधी काळी तलवारी घेऊन लढलेले पण आहात आणि किमळं घेऊन पूजासुद्धा केलेली आहे. तेव्हा सहजयोगामध्ये आलेल्या लोकांनी आपली वीरशरी सोडायची नाही. जे चूक आहे ते चूक आहे. शंभरदा चूक आहे. ते करायचं नाही. स्वतःही नाही आणि दुसऱ्यालाही ते करू द्यायचं नाही. असं झाल्याशियाय सहजयोग आपल्या फळाला उतरणार नाही. इतकं सत्य सहजयोगामध्ये आहे. ज्याला क्वकि रझिल्ट म्हणतात, तशातलं सगळं काही असून सुद्धा आपला सहजयोग फार हळू हळू फोफावतोय. त्याला कारण तुम्ही जोराने पसरवत नाही त्या गोष्टी. प्रत्येकाने वचिर केला पाहिजे की मी सहजयोगासाठी काय काय करू शकतो ? कसा पसरवू शकतो? माझ्या शेजारी दहा माणसं आहेत. चला बोलवा त्यांना जेवायला, चहाला. सहजयोगावरती भाषण सुरू. काही हरकत नाही. लोकांना कळलं पाहिजे, सहजयोग म्हणजे काय आहे ? साधीसुधी गोष्ट नाहीये. आणि सहजयोगी म्हणजे एक विशेष तरहेचा नागरिक आहे. एक विशेष तरहेचा जीव आहे. आणि तो म्हणजे गणपतीसारखा सर्वशक्तमान आहे. गणपतीला सांगावं लागत नाही काही धुमधडाका ढेरपोट त्याचं नावच ठेवलेले आहे आम्ही. त्यांना म्हणावं लागतं, थांबा, थांबा, कुठे नधिलात तुम्ही? तुम्हाला त्याच्याच सारखे (packet) बनवलेले आहे. अर्थात ते साधू लोक मोठे मोठे त्यांना समजत नाही, की माताजी करतात तरी काय हे? सुरू काय केलं आहे? गणेश चतुर्थीच मांडली आहे मी सगळ्यांची. गणपतीसारखं व्हायला पाहिजे. त्यांना कोणाची भीती नाही जगात. जे खरं आहे, त्या सत्यावर तो उभा आहे. जे खरं आहे त्याच्यासाठी कोणाला घाबरत नाही. सगळीकडे जे जे तुमच्या ओळखीचे आहेत, जे जे तुमच्या माहितीतील आहे त्यांची लसिट काढायची. पुढच्या वेळेस मी आले की दसिल पाहिजे. जास्तीची मंडळी ह्याच्यात यायला पाहिजे.

आता पुढच्या वेळी शनिवारी प्रोग्रॅम ठेवला आहे, भारतीय वदिया भवनला. लोकांना घेऊन या. प्रयत्न करा. दोन-चार दविस इकडे तकिडे प्रयत्न करून, शनिवारी संध्याकाळी भारतीय वदिया भवनला प्रोग्रॅमला घेऊन या. त्याच्यानंतर कदाचित कोणताच प्रोग्रॅम होणार नाही. शेवटचाच प्रोग्रॅम आहे. माटंग्याला सोमवारी आहे. तथि आलात तर बरच आहे. सगळ्यांनी यायचं. पण भारतीय वदिया भवनला सहजयोगासाठी आहे. तथि मी दुसरंच बोलीन. कारण अजून तथि कोणी पार झालेली मंडळी नाहीत. आता सहजयोगासाठी काय काय करायचं? नुसतं तुम्ही परमेश्वराला वचिरल्याबरोबर तुम्हाला अनेक वचिर तो देणार. काय करायचं? पुढे जायचं तर काय करायचं ? आणि काय मजा येते ती बघा. नाहीतरी संसारात काय मळिवायचं आहे? तीच भाजी-पोळी रोज खायची. आणि मिरायचं परत. दोन पैसे शलिलक मुलांसाठी सोडून जायचं. ह्याच्यापलीकडे ह्या जीवनाच्या चाकोरीत तुम्हाला काही मळिलं आहे का? पण सहजयोगाने मातीलासुद्धा सुगंध सुटेल अशी व्यक्ती तुम्ही झालेले आहात. जथि तुमचे पाय पडतील तथिन सुगंध वाहणार आहे. तेवढी शक्तशाली कमिया तुमच्यामध्ये आहे. तथि उपयोग करून घ्या. एक क्षणसुद्धा त्यामध्ये वाया देवडायचा नाही. कमाई, पैसे हे चालूच आहे. त्याबद्दल कतीही केलं तरी काय करणार? कमवून तरी काय मोठे दवि लावलेत ? साधारणपणे संतोषाने संसारात राहिलं पाहिजे. जे मळिलं प्रभ.

पुष्कळ आहे. संतोषी मनाने राहून, संतोषात राहून, संतोष खरोखरच सहजयोगाचा मुकुट आहे. संतोषामध्ये राहून आणि अत्यंत पवित्र जीवन आपलं करण्याकडे लक्ष दिलं पाहिजे. प्रथम म्हणजे खोटे बोलणं, इकडून तकिडे लबाडी करणं, चोर्यामार्ग्या, त्याशियाय दुसऱ्यांना दुखवणं, वाईटपणे बोलणं हे सगळं सोडलं पाहिजे. स्वतःकडे लक्ष असायला पाहिजे. स्वतःचं काही चुकलं असेल तर त्याच्यासाठी परमेश्वराकडे क्षमा मागतील पाहिजे. स्वतःमध्ये सौंदर्य असलं पाहिजे. म्हणजे काहीतरी भुतासारखे वेष घेऊन फिरायला नको. मनुष्याला स्वच्छ रहायला पाहिजे. आपल्या घरामध्ये सगळीकडे सौंदर्यशाली असलं पाहिजे. दुसऱ्याशी बोलतांना सुद्धा एकत-हेंच सौंदर्य असलं पाहिजे. वागतांना कवि काहीही कार्य करतांना मनुष्यामध्ये एकतरहेचं सौंदर्य असायला पाहिजे. प्रामाणिकपणा असला पाहिजे आणि काहीही द्रावडी प्राणायाम करण्याची गरज नाही. आरडाओरडा करण्याची गरज नाही. मध्यम मार्गावरती राहून साक्षीस्वरूपाने सगळं नाटक बघायचं. इतकं जर साधलं तर सहजयोग तुम्ही साधला. तुमचे जीवन एकदम बदलून जाईल. जी तुमची मूल्यं आहेत, तुमच्या ज्या प्रायर्शटी आहेत, त्या एकदम बदलून तुमचा आराखडाच वेगळा होऊन जाईल. सगळे टेंबलच बदलून जातं. असं झाल्याबरोबर ज्या गोष्टीचं मूल्य नाही त्या गोष्टी जरूर पडून जातात. आता एक लहानशी गोष्ट म्हणजे आमची तुमच्याकडे बरणी राहिली. तर ती बरणी तुम्ही आम्हाला पाठविली नाही. आता लहानशी गोष्ट बघा. आपलं महाराष्ट्रातलं कॉमन आहे बायकांचं. म्हणून सांगते. आता हे बघा, त्यांचा कस हो ? मग चालले देवळात की 'तुमची ती बरणी राहिली होती ना त्यांनी पाठविली नाही.' 'अहो, तुमची आम्ही पाठविली.' मग त्यांनी तसिलीला सांगायचं. म्हणजे असल्या मूर्खपणाच्या गोष्टीमध्ये, संबंध वेळ घालवण्यापेक्षा, माझ्या मते अशा आयुष्याला इतिश्री केलेली बरी. थोडासा दलितारपणा, थोडासा मोठेपणा येऊ देत! तो नसला तर सहजयोगाचा गौरव नाही. त्याची ग्लोरी दसिली पाहिजे तुमच्या चेहर्यावर. व्हायबरे शनसनेसुद्धा तुम्ही पाहिलं तर फळानासुद्धा ग्लोरी येते. मग माणसाला केवढी ग्लोरी यायला पाहिजे. असा एक मनुष्य जर चमचमीत जेवायला मळिलं कवि नाही मळिलं, तुम्हाला चांगले कपडे मळिले अथवा नाही मळिले, संतोषात बसलेला असला तर त्याचा परिणाम इतरांवर होणारच. आणि दिसरे लोक म्हणतील, हा एक मनुष्य आम्ही बघतो, कती संत आहे हो! पण जेव्हा अन्यायाची गोष्ट येईल तेव्हा परमेश्वराच्या वरिद्ध एखादी खोटी गोष्ट घेऊन कोणी उभा राहिला तर त्या वेळेला तलवारी घेऊन नधिलाच पाहिजे. तेव्हा घाबरण्याची काही गोष्ट नाही. पण नसत्या, फालतू गोष्टीसाठी आपले चित्त घालवायचं नाही. कारण हे चित्त परमेश्वराच्या चरणावर आम्ही वाहिलेले आहे. आणि त्याच्या चरणाच्या अमृते आमच्यावर वर्षाव केलेला आहे. आम्ही प्लावति आहोत. तेव्हा अशा फालतू गोष्टीसाठी आम्ही आमचे चित्त दवडणार नाही. तेव्हा स्वतःच्या आत्मसन्मानात, गौरवात उभे रहा. परत आपली भेट होईल शनिवारी आणि त्या पूजनाची व्यवस्था ही मंडळी करण्याच्या वचिरात आहेत. आणि खीन काही प्रश्न असतील तर वचिरा. आणि मग थोडावेळ ध्यानात जाऊयात.

1976-12-18, 2nd Talk

18 डिसेंबर 1976

Talk to Sahaja Yogis

Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

[Marathi Transcript]

मी आज आपण सर्वाना भेटायला इथे खारे गावात आलेली आहे. हे योगायोग जुने असतात. जन्मजन्मांतराचे असता ते, आणि त्यांची पुनरावृत्ती अशी कशी होते हे, ते आपल्या एवढे लक्षात येणार नाही. कारण आपल्याला आपला

पूर्वजन्म माहिती नाही. पण हे पूर्वजन्माचे योगायोग आहेत आणि त्यामुळेच आज परत ह्या जन्मात सुद्धा आपल्या सर्वाना भेटण्याचा हा उत्तम वेळ आलेला आहे. इथे येण्यात मला इतका आनंद होत आहे की खरेच तो मी शब्दांनी कधीच वर्णन करून सांगू शकत नाही.

ग्रामीण विभागात सहजयोग फार उत्तम पणे पोचला जाईल. हे मला माहिती आहे. कारण शहरात राहाणारी लोक हिंमंडळी स्वतःला फारच शहाणी समजतात. एकतर बहुतेक पढत मूर्ख असतात. पढत मूर्ख नसले तर पैशाच्या आणि सत्तेच्या दमावर स्वतःला काहीतरी वशिष्ट समजतात. त्यांना असं वाटतं की सर्व जग त्यांनीच निर्माण केलेले आहे. हे आकाश सुद्धा त्यांनीच निर्माण केलेले आहे. आणि तेच परमेश्वराच्या ठिकाणी आहेत. आणि परमेश्वर नावांची वस्तू काही जगात नाही. कधीही त्यांना कोणतेही वाईट काम करताना परमेश्वराचा विचार येत नाही, की आपण हे अधर्माचं कार्य करीत आहोत. अजून आपल्या देशातील ग्रामीण वस्ती कवि ग्रामीण मुंबई परमेश्वराला आठवून आहे. आपली भारतभूमी ही एक योगभूमी आहे. आणि सामान्य आणि सीतेने पायी प्रवास करून सर्व भूमीला पूनीत केलेले आहे. पवित्र केलेले आहे. ग्रामीण समाजामध्ये जो एक साधेपणा, भोळेपणा आणि परमेश्वराची परमभक्ती आहे. (not clear) सुद्धा लोक करतात पण पुष्कळसे लोक खोट्या गोष्टी सांगून पैसे उकळतात. काहीतरी भोळ्याभाबड्या लोकांना भुलवून काहीतरी देवाबद्दल गोष्टी सांगून त्यांच्यामध्ये विचित्र तऱ्हेच्या भावना उत्पन्न करून त्यांच्या कडून पैसे उकळत असतात.

हे प्रत्येक खेड्याखेड्यातून चाललेले आहे. ही अत्यंत दुःखाची गोष्ट आहे. पण भोळ्याच्या मागे साक्षात शंकर बसलेला आहे, आणि तो सगळ्याचं रक्षण करीत असतो. परमेश्वर हा भोळ्याच्या साधेपणाला भुलतो आणि नेहमी त्यांच्या मदतीला तो उभा असतो. पण परमेश्वराचा विश्वास एक क्षण हिंमंडला नाही पाहजि. साध्या साध्या गोष्टीवर आपण लक्षात ठेवल्या की परमेश्वराला बाजारात विकत घेऊ शकत नाही. कवि परमेश्वराचा जो मनुष्य असेल तर तो कोणत्याही प्रकारचा पैसा तुमच्या कडून घेऊ शकत नाही. जर त्याने तुमच्या कडून पैसे लुबाडले तर तो परमेश्वराचा मनुष्य नाही. मग तो कोणत्याही कारणांनी पैसे मागत असेल तर त्याला सरळ सांगायचं की हे बघा आमहाला तुमचं काही करतव्य नाही, दुसरी गोष्ट रोगराई वगैरे शहरातून जितकी आहे, त्यामानाने ग्रामीण भागात कमी आहे. आश्चर्याची गोष्ट आहे. त्याला कारण स्वच्छ हवा वातावरण तसेच पवित्र कार्य सुद्धा आहे. लोकांची मन पवित्र आहेत. पण रोगराई दूर करण्यासाठी सुद्धा आमच्या सहजयोग्यांनी अत्यंत कार्य केलेले आहे, आणि एकदा तुम्ही सहजयोगा मध्ये जर साक्षात्कारी पदवीला प्राप्त झालात तर तुम्हाला औषध डॉक्टर वगैरे काहीही नको, आणि सगळे रोग मानसिक कवि शारीरिक रोग नेहमी साठी नष्टून जातात. सहजयोगा साठी तुम्हाला काही पैसे द्यायला नको, तुम्हाला त्याच्यासाठी काही वशिष्ट मेहनत करायची नाही, काहीच मेहनत नाही, जस एखादा बी स्वतःच उपजत तस तुमच्यात असलेल बी अंकुरत. तुमच्या मध्येच ते अंकुर आहे, आणि त्या अंकुराला उजगारानी कुंडलनी अस नावं दिलेले आहे तस प्रत्येक बी मध्ये अंकुर असत तुमच्या प्रत्येका मध्ये ते अंकुर आहे, पण एखादा बी जरा, (inaudible) नसलं कवि त्या बी मध्ये पूर्णपणे वाढ झालेली नसली तर मात्र त्या अंकुराला फुटायला वेळ लागतो. आम्ही फक्त त्या बी वर कवि त्या अंकुरावर आपल्या प्रेमाचं पाणी ओततो दुसरे काही करत नाही आणि त्यात तुम्ही तरी काय करणार बी आपोआपच उगवतं. तसच तुमच्यात असलेल हे जे परमेश्वराने ठेवलेल अंकुर आहे ते आपोआपच वर येत पण एवढच आहे. की जस एखादा दपि तुम्ही सजवून ठेवलेला असला तर तो आपोआपच पेटत नाही त्याला एक पेटलेल्या दपि जवळ आणायला पाहजि. त्याचप्रमाणे सहजयोगात सुद्धा जो दपि पेटलेला आहे तोच न पेटलेल्या दवियाला पेटवू शकतो. पण जेव्हा दुसरे दपि पेटतात तेव्हा ते सुद्धा दुसऱ्या दवियांना पेटवू शकतात. तर अशी क्रिया आहे. जर एखाद्या दपिची वात घसरलेली असते एखादा दपि फुटका असतो. कवि एखाद्या दपिचा तेल कमी असत तेव्हा त्याची सुद्धा व्यवस्था सहजयोगात पहिल्यांदा करता येते. कुण्डलनी हि तुमची आई आहे. आणि ती जन्मोजन्मी तुमच्या बरोबर जन्मतुमच्या मध्ये वास करते आणि आई कति पवित्र वस्तू आहे हे आपल्याला माहिती आहे. तरी नुसती पवित्रता तुमची आई आहे आणि ती त्या क्षणाची वाट बघत असते. ज्यावेळेला अशी कोणीतरी व्यक्ती कांती प्रेमाने ओतप्रेत असेल कांती सामोरी आली कांती कुण्डलनी आपोआप उभी होते आणि तुम्हाला त्याचा साक्षात्कार घडतो.

आज आपण त्याचा प्रयोग थोडासा येथे करणार आहोत. आणि मिला आशा आहे, तुमच्यातल्या पुष्कळ लोकांना हे होईल, हे इतक सहज घडत की कोणाला विश्वास वाटत नाही की आपल्याला इतक्या लवकर कस झालं कारण त्याच्या साठी इतके उपास केले पाहजि, तपास केले पाहजि, हे केले पाहजि ते केले पाहजि. त्यानंतर जंगलात जाऊन राहिल पाहजि तपश्चर्या केली पाहजि. आता अस धरून चाललं पाहजि की जर कोणाला कळव्याचा रस्ता माहिती नसता तर त्याला शोधत शोधत मुंबई वरून पायी याव लागलं असत. समजा पन्नास वर्षा पूर्वी, तर त्याला कति तरी तास लागले असते. पण आज आम्ही मोटारीने आलो तर आमहाला काही इतका वेळ लागला नाही. तास कशाला कति तरी दविस लागले असते. आम्ही सरळ तथिून नघालो आणि इथं पोचलो.

त्याप्रमाणेच आधुनिक काळामध्ये जी प्रगती आम्ही बाहेर केली आहे तशीच झाडांनी जर बाहेर प्रगती केली तर त्याच्या मुळांनी प्रगती केली असणारच, तेव्हा हि मुळाची जी प्रगती झालेली आहे ती तुमच्या लगेच लक्षात येणार नाही

कारण झाडाची प्रगती लक्षात येते मूळ पहिल्या शिवाय लक्षात येणार नाही. हे मुळाच काम आहे. आणि जेव्हा त्याचा स्तरोत्तर सापडला, जर स्तरोत्तर मुळी हाताशी लागला एखाद्या झर्याला जर जाऊन भडिलं ते मूळ तर प्रश्नच उरत नाही. त्या झाडाच्या मरण्याची कवि त्याला काही त्रास होण्याची कतिही तो फोहावला तरी सुद्धा त्याला ते पाणी मिळू शकत. तसंच सहजयोग हा ह्या आधुनिक कलियुगामध्ये सापडलेला आहे. आणि त्याचा उपयोग सगळ्यांनी करून घ्यावा. फक्त सहजयोगाला फार उथळ मनाची माणसं चालत नाहीत. म्हणजे टर उडवणे, टंगिल करणे, वगैरे अशा पद्धतीची लोक जर असतील त्यांना जरी व्हायबेरेशन आले तरी ते सुटून जातील श्रद्धा हि पाहजि परमेश्वरापुढी श्रद्धा पाहजि कति म्हटलं तरी जर तुम्हाला जर एकाद्या प्रती श्रद्धा नसली तर त्यांनी का तुमचं भलं करावं? तुम्ही म्हणता आमच्या मुलाला बर करा, पण माताजी आमची तुमच्या वर श्रद्धा नाही तर का बर आम्ही त्याला बर करावं? एक साधा विचार करा जरी मी प्रेमानं म्हटलं की नाही तरी मी तुम्हाला ठीक करते, तर जर त्याला ठीक करणारे अनेक देवता बसलेले आहेत. त्यांनी मान्य केलं पाहजि. हनुमानाला पटलं पाहजि, गणेशाला पटलं पाहजि, शंकराला पटलं पाहजि, कृष्णाला पटलं पाहजि की हा मनुष्य ठीक आहे नाही तर ते म्हणतात ह्यांना मदत करायची काही गरज नाही. ते नुसत्या उथळ्या मनाची लोक आहेत थोड्या पुरते आलेले आहेत त्यांना मदत करण्यात काही अर्थ नाही.

सहजयोगाच्या द्वारे हजारो लोक बरे झालेले आहेत. रोग बरे झालेले आहेत. त्या शिवाय साक्षात्कार हजारो लोकांना झालेला आहे ज्या लोकांना साक्षात्कार झालेला आहे ते सुद्धा दुसऱ्या लोकांना ठीक करत आहेत. सहजयोग मध्ये हे फक्त लक्षात ठेवले पाहजि की मानवाला सगळी काही आपल्या बद्दल माहिती नाही त्याला हे समजत नाही आहे की आपण मेल्यावर आपलं काय होते? जन्माच्या आधी आपण कोण होतो? पुढे काय होणार? ह्या सर्व गोष्टी त्याला स्वतः बद्दल माहिती नसतात तेव्हा जे सहजयोगाचे थोडेबहुत नियम आहेत ते करावे लागतात. म्हणजे एक छोटीसी गोष्ट आहे की सहजयोग्यानी कोणाकडून कुंकू लावून घ्यायचं नाही. जो कोणी पार असेल त्याच्या कडून फक्त कुंकू लावून घ्यायचं पण कपाळाला हात लावू द्यायचा नाही. तर सहसा तुम्ही पृच्छा कराल प्रश्न विचाराल माताजी असं का,?

(इनऑडिबल) तरंग वाहात असतात. आपण म्हणतोना ह्याचा हात चांगला आहे, ह्याचा हात बरा नाही, ह्याचा हात शेतीला चांगला आहे, ह्याचा हात वैद्यकीला चांगला आहे. त्याला असं कारण की आपल्या हातातून हे तरंग वाहत असतात. ज्या माणसाच्या हातातून वाईट तरंग वाहतात त्यांनी तुमच्या कपाळाला हात लावला तर तुमच्यातुनही वाईट विचार येऊ शकतात. म्हणून आपल्या कपाळाला फार जपून राहिल पाहजि. असा हा सहजयोगातला एक नियम आहे. की कपाळ माणसांचे फार परमेश्वरनं विचार करून

मळिवलेले आहे. म्हणुन ते कोणासमोरही नतमस्तक करायचं फार वचिर करून करायला पाहजि. प्रत्येक माणसासमोर तुम्ही डोकं वाकवत जर फरिलात समजा तो एक राक्षस नधिला तर त्याच्यातले जे दुरगुण आहेत ते तुमच्यात सहज येणार.

असे थोडे बहुत नयिम आहेत ते जर पाळले तर सहजयोगाला तुम्ही प्राप्त कराल. आणसिहजयोग हा मोठा वरी वरदानाचा भाग ठरतो . आपल्याला आश्चर्य वाटेल सहजयोगाचे अनुभव इथल्या काही लोकानी तुम्हाला सांगतिले तर तुम्हाला वशिवास वाटणार नाही . एकदा एका आगगाडीतून एक सहजयोगी जात होते. आणती आगगाडी उलथून पडली. संबंध आगगाडी उलथून पडली पण आगगाडीत एकालाही अपघात झाला नाही. आणतियाच्यात त्यांचं लहानमुल होते ते सुद्धा अगदी फार दुर जाऊन पडले पण त्याला सुद्धा काही झाले नाही. लोकांना अगदी आश्चर्याचा धक्का बसला. हे कस झालं अकॅसडिन्ट वेगरे हे फार टळतात . तुम्ही म्हणाल हे कस होत? आता आपण हनुमान वर फार वशिवास ठेवतो. येता जाता हनुमानारे, हनुमानारे करत असतो. गावात येताना हनुमानाचं एक देऊळ असायचं आपल्याला हे नाही वाटत की हनुमान हा सगळीकडे पसरलेला आहे . त्याचा आपला संबंध नाही नाहीतर हनुमानाला हाक मारल्याबरोबर तो तथिल्या तथि उभा राहतो . इतकच नाही पण एक सहजयोगी जथि पुढे असेल तर त्याचा संबंध परमेश्वराशी झालेला असतो त्याच्या पाठीवाटी उभा असतो . गणपती सगळीकडे असतात . आपल्याला अस वाटत की गणपती देवळातच बसलेले असतात. तो सगळ्याचं साहाय्य करणारा सगळीकडे उभा असतो . जर कोणी सहजयोग्याला काही त्रास झाला तर गणपती त्याच नविरण करतो. आपण सर्व म्हणतो की गणपती आहे, मारुतीराया आहे ,दत्तात्रयची जयंती करायची आहे, शंकर आहे, सगळ्यांना आपण मानतो पण हे आपल्याला समजत नाही की हे जे आपलं शरीर आहे. हे जे आपलं शरीर आहे ते जे आपल्या डोळ्यांनी बघतो आहे. आण ह्या ज्या वातावरणात आहोत ते हे सर्व त्या लोकांनी भारावलेलं आहे आण ते सगळीकडे व्यवस्थित पहारा देत आहेत. ह्या गोष्टीची जाणीव परमेश्वराची आण तुमची गाठ पडल्याशिवाय होणार नाही, कस आहे आता ह्या माईक वर मी बोलत आहे आण जिस ह्याच कनेक्शन मेन शी लागलं नाही. तर तुम्हांला काहीही ऐकू येणार नाही तसंच जोपर्यंत तुम्ही परमेश्वराशी एकाकार होत नाही कवि तुमचा साक्षात्कार होत नाही तो पर्यंत तुम्ही परमेश्वराला हाका मारत राहीलात तरी तो कसा ऐकणार तुम्हांला ,आपण परमेश्वरच नाव घेत राहतो . रात्रंदिवस आण किधी कधी इतकं (इनऑर्डबिल) जसा काही तो आपला नोकरच आहे. सारखी त्याला काम सांगत असतो. तु हे कर रे तु ते कर रे तु माझ्या बापाला हे कर रे, तु माझ्या मुलाला हे कर रे, पण तुमचा काय अधिकार आहे परमेश्वरावर? तुम्ही परमेश्वरासाठी काय केलेलं आहे ?तुमचा संबंध आहे का परमेश्वराशी ?

आता असं आपण म्हणायचं आपले राष्ट्रपती आहेत. राष्ट्रपतीना जर तुम्हांला भेटायचं असल तर तुम्हाला त्यांना पत्र पाठवायला लागतं, त्यांच्या कडून परवानगी घ्यावी लागते. जर तुम्ही सरळ तथि जाऊन बसलात ये राष्ट्रपती इकडे ये माझं हे कार्य कर, तर पोलिस तुम्हांला बांधुन ठेवतील की नाही ? तेव्हा तुम्हाला अधिकार असायला पाहजि आण त्या अधिकाराची ओळख अशी असते. की जेव्हा मनुष्य आत्मसाक्षात्कारी होतो . तेव्हा त्याच्या हातुन चैतन्य लहरी वाहातात अस शंकराचार्यांनी सांगितलेलं आहे. आण तेंच आज घटीत होत आहे. परमेश्वराच्या नुसत्या बाता नाही आहेत . आज परमेश्वराला येऊन सधिद करु शकतो. तुम्हीही सधिद करु शकता. तेव्हा हा मारु म्हणतातना "येड्या गबाळ्याचे काम नोहे" ह्या मार्गाला येणार्या लोकांमध्ये श्रद्धा असायला पाहजि. साधेपणा, भोळेपणा आण परमेश्वराला जाणण्याची उसुकता असली तर कुठल्याकुठे तुम्ही सगळे पोचु शकता.

(inaudible)-- ----- भगवे वसर आण केस काढुन संत मनुष्य होत नाही. तस जर म्हटलं तर मेढ्याचे रोजच केस कातरले जातात . म्हणुन काही तो संत होतो का? कपडे बदलुन कोणी संत होत नाही . बाहेरचे हे प्रकार करुन कोणी संत होत नाही. आपल्या कडे केवढी संत मंडळी झाली. तुकारामबुवा झाले, त्यांनी काय संन्यास घेतला नव्हता. कोणत्याही संतांना संन्यास घेण्याची काहीच गरज नसते कारण तो आतूनच संन्यस्थ होऊन जातो. आतूनच ती वृत्ती बदलते म्हणूनच बाहेरचे देखावे, बाहेरचे प्रदर्शन हे करण्याची काही गरज नाही. जी गोष्ट घटीत व्हायची आहे ती आतुन होते आण त्याची जाणीव आतमध्ये होते. आता ह्यापैकी काही लोकांना असे अनुभव येतील की थोडा वेळ वाटेल की आम्हाला आले हातामध्ये तरंग आले माताजी आम्हांला वाटल आमच्या हातामध्ये तरंग आलेत. आण भग थोड्या वेळानं अस होईल दहा लोकांना येतील चारला लोकांना येणार नाही ती चार मंडळी ज्यांना आले नाहीत. ते त्वेषानी बोलू लागतील की हे खोट आहे अमक आहे तमक आहे म्हणजे ही जी दहा आहेत. ती त्यांच्या बरोबर जाणार त्या चार लोकांबरोबर कारण माणसाचं जे डोकं असत ते अर्धवट असत. हा अगदी नवीन अनुभव आहे. आण ह्या नवीन अनुभवाला जमलं पाहजि, तुम्ही म्हणाल की एका क्षणात आण एका मनिटात होईल, ते होत, पण ते जमण्यासाठी तुम्हांला थोडस बसावं लागत म्हणजे त्यासाठी तुमची बैठक असावी लागते. थोडीशी मेहनत करावी लागते. म्हणूनच हिपर झाल्यावर करायची असते. आधी

नसते.

आज कळव्याला मला बोलावलेलं आहे. पण मला माहिती नाही आणखी पुढचा

काय कार्यक्रम आहे तर माझी अशी इच्छा होती की आपण ध्यानाला वगैरे

जाव सगळ्यांनी आण ध्यानामध्ये जर पार होता आलं तर बर होईल. आण

त्याच्यानंतर काही रोगी वगैरे असले तर त्यांना हिमी बघीन. ह्यापुढे आपले काही प्रश्न असले तर थोडेबहुत

वचिरा मला फार आनंद होईल .

आहेत का प्रश्न ? हो वचिरा हो वचिरा या

हिन्दी :

प्रश्न :माताजी पार तो हो गये आपकी कृपासे पर

माताजी:अच्छा

हा वचिर येत नाही आता हे स्मशान आहे. स्मशान आम्ही म्हणतो गावाच्या बाहेर असलं पाहजि पण लोक काय करतात आता जागा आहे ना मग स्मशान

असो की काही असो . आत्ता मुंबई ला आमच्या येथे स्मशान आहे . आणतिया

स्मशानामध्ये लहान मुलांची खेळाची जागा बनवुन टाकली. आत्ता हलिहान

मुले जतिकी तेथे जातील त्यांना हे त्रास होईल की नाही,कारण त्याच्या तेथे

सगळ्या कबरी आहेत. ह्याचा काही वचिर मनुष्य ठेवत नाही. आजकालच्या

ह्या आधुनिक माणसाला ही अक्कल नाही. आण अशाच रीतीने आज कॉलनी

वगैरे बनवलेल्या आहेत .तेव्हा ह्यांना सुद्धा आण तुम्हाला सुद्धा कुकु वगैरे

आपल्या बचावाला घेऊन गेले पाहजि. आणानंतर जेव्हा तुम्हाला कळेल की काय आहे .तेव्हा तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की केवढ्या मोठ्या त्रासातून तुम्ही बचावलेले आहात. म्हणूनच लोक वेडे होतात, पागल खान्यात जातात ,आजारी होतात, मरतात आणत्यांना हेच लक्षात येत नाही की हा आजार आला कुठून,अस झालंच कस आमच्या घरात , लहान लहान मुले सुद्धा, कारण तुम्हांला स्वतः बदल कल्पनाच नसते ,दुसऱ्याच्या बदल कशी कल्पना येणार?ह्यांना काय झाले? हे कोण आहेत ?इतकं मी आत्ता एक साथी गोष्ट घ्या तुम्ही देवळात गेले देवळामध्ये परमेश्वर आहे . देव आहे त्यांना नमस्कार हं केला पाहजि. देऊळ फार जुरी आहे पण जर एक भामटा तेथे पुजारी बसला. समजा आणतो काही वाईट धंदे करत असला ,काळी वदिया वगैरे करत असला, समजा तो, त्यांनी तुम्हाला प्रसाद दिला तर तो तुमच्या पोटात जाणार की नाही ? आता तुम्हाला कस कळणार जर तुम्ही साथी माणसं असणार तर नाही कळणार जर तुम्ही सहजयोगी असाल तर लगेच तुम्हाला त्या उलट्या होऊन नघून जाणार, राहणारच नाही पोटात, अशी काही वस्तू पोटात गेली तर नघूनच जाणार ती राहणारच नाही. मग घरी आलं की एकदम पोटात दुखायला लागलं मग खुप जोराचं आल आण हॉस्पिटल मध्ये तडकाफडकी गेले. काय झालं माताजी कळलं नाही? हे सगळं कळण्याचं लक्षण सगळं काही तेव्हाच होऊ शकत जेव्हा तुम्ही स्वतःला ओळखता आण त्यामुळे दुसऱ्यानाही ओळखता ,कारण स्वतःचीच ओळख पटलेली नाही आपली शक्ती आत मध्ये कती जबरदस्त आहे ती आधी जाणली पाहजि. आणती जाणताच तुम्हाला कळेल ह्या माणसामध्ये काय दोष आहे . ह्या दुसऱ्या माणसानं मध्ये काय दोष आहे? आणतो दोष जर आपल्याला त्रासदायक असेल . तर त्याच्यापासून त्याचा बचाव हकिरता येईल, ह्याची ओळख कशी असणार त्या ओळखीला समजलं पाहजि.

हन्दी :(इनऑडबिल)

(आप भी,वहा आया कजियि.कोशशि कजिये सारी मास्टर कर देगे कुण्डलनी

मे ये लोग जो बैठे है मास्टर है कुण्डलनी में, बलिकुल मास्टर हो गये, इन्होने हजारो लोगो की बीमारी ठिक

की, ये धुलिया के है ,इनके यहा

सेन्टर खोला, हजारो लोग कबिमारी ठीक कइ,इनके लडके डॉक्टर है और

दुसरे लडके बडे भारी वो है जमीनदार लोक है . इन के यहां सेंटर खोला हजारो लोगो इनके हाथ से ठीक हो गये और, अब बोलते है सब लोक जो पार हो गये एक पैसे की दवा हम नही लेते, इनके सब बच्चे पार है, सब लोग पार है.

अब आपकी कळवा में यहा पर सभी को इसको करना चाहयि, आप लोक इसपर ध्यान दे और इस को पा ले, सहजयोग मे ये नही कआप पार हो गयेऔर दुसरे दनि आप भूल जाइये, नही ये आपको समझना चाहयि, समझो हमने आपको बजिली दे

बी द और आपको नही बताया ककिसि तरह से बटन चलाना तो आप कैसे

जानयि, थोडी सी भी चीज सखि लेनी चाहयि ना ? साधारणता, आपको दो चार चीजे ध्यान मे रखे तो कोई भी तकलफि नही, बंधन देना, अपने को पानी पर नकिलना, दोन तीन चजिसे आप ठिक रह सकते हो बहुत ज्यादा कुछ करने क जरुरत नही लेकीन

आप एक बार आके फरि आये नही होगे?

इसलिये आपको पुरा पता नहीं होगा इन लोगोसे बातचीत करनी चाहिये. वैसे

नहीं चलता ना परमेश्वर का काम है थोडा बहुत सखिना भी पडता है, छोटी सी चजि है बजिली के काम के लोगो को सालो लग जाते हैं परमेश्वर का काम है थोडा बहुत तो सखिनाही चाहिये . यहा तक की पूजा मे कौसी उंगली हम इस्तमाल करते हैं कसि चीज के फुलं देते है इस सबको अर्थ है छोटी छोटी चीज है इतना नहीं जानेगे थोडा बहुत सखि लजिपि.

श्रीमाताजी :हा आता वचिर प्रश्न :काय आहेत का प्रश्न?

(-----)

जैसे सहजयोग मे दारु पनिा है ! ऐसे हम कुछ नहीं कहते तुम दारु मत

पीओ,पर सहजयोग के बादआप दारु नहीं पी सकते! आप दारु पीयेगे तो फौरन उलटी हो जायेगी आपको टकि हनिही सकती, आपके अंदर दारु, बहुत

मुशकील हो जायेगी , सगिरेट पनिमे भी टकलीफ होगी, आप सगिरेट पनिा

शुरु करेगे सहजयोग के बाद तो आपको तकलफि होगी, आपका मन करेगा की नहीं पयिगे छोड दो ,हमारे यहा सगिरेट कोई नहीं पीता. सबकी सगिरेट छुट गयी अपने आप ऑटोमॅटकि, मै तो कुछ नहीं कहती छोडो करके अपने आप ही छुट जाती है!

एक साब सगिपुर मे बहुत दारु पति थे! उनकी बर्बि मेरे पास लेके आयी थी

उनकी आप दारु छुढानेके लयि, वो पार हो गये . पता नहीं कैसे, उसके बाद उनाका ये हाल हुवा जब भी दारु पनि लगे तो उनको सुगंध आती थी !

इतनी जोर से सुगंध आती थी उसके बाद उनोन्हे दारु हाँ छोड दिसुगंध ही लेके

बैठ गये..

[1976-12-18, Sahajayogyanmadhe Dharma Stapna Aur Sahajayog. Dharma has to be established Within](#)

18 डिसेंबर 1976

Talk to Sahaja Yogis

Mumbai (India)

Talk Language: Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

ORIGINAL TRANSCRIPT MARATHI TALK हे सहजयोगाचे कार्य कर्ती वशिष्ठ आहे. मी आपल्याला आधी सांगितले की मी गणपतीसारखं एक नवीन मॉडेल तयार केलं आहे तुमचं. एक नवीन पद्धत आहे ही. ही वशिष्ठ रूपाने तुम्ही ग्रहण केली कारण तुम्ही त्या ग्रहणाला योग्य आहात. अयोग्य दान नाही दिलेलं मी. तुमची योग्यता कृष्णोक्त्या पदोपदी मी जाणते. फक्त एवढं म्हणता येईल की आईच्या प्रेमाने, फारच हळुवारपणे सांभाळून, प्रेमाने, अत्यंत काळजीपूर्वक हे कार्य झालेलं आहे, पण जर आपल्यामध्ये ती योग्यता नसती तर हे झाले नसते. पैकी आज हजारो मंडळी इकडेतिकडे धावत आहेत. वेड लागलंय लोकांना. वचिर करत नाहीत की आजपर्यंत शास्त्रांमध्ये जे सांगितलेले आहे अनादी काळापासून, मोठमोठ्या तत्त्ववेत्त्यांनी आणि श्रीकृष्णांसारख्या महान, परमेश्वराचीच ती एक साक्ष आहे, त्यांच्या तोंडूनही ज्या गोष्टी नविल्या त्या सगळ्या एकीकडे फेकून, त्या लोकांनी ज्या नवीन नवीन पद्धतींनी लोकांना आपल्या जाळ्यात फसवलेलं आहे, त्याबद्दल कोणताही वचिर हे लोक का करीत नाहीत? कोणत्याही शास्त्रात, मग ते महम्मद साहेबांनी लिहिलेलं असो कवि खुरसितांनी सांगितलेलं असो कवि श्रीकृष्णांनी गीता म्हटलेली असो, सगळ्यामध्ये जे तत्त्व आहे की तुम्हाला स्वतःच्या आतमध्ये असलेला 'स्व' जाणला पाहजि आणि त्याची शक्ती तुम्हाला लाभते. पण असं म्हटल्याबरोबर लोक यापासून परावृत्त होतात कारण सत्याच्या गोष्टी केल्या की लोकांना पटतच नाही मुळी. असत्य असलं तर ते लगेच पटतं आणि असत्याच्या मारगावर चालण्याची सवय पडल्यामुळे ते रुजतही जास्त. असत्याची जास्त कास धरून मानवाने शेवटी गाठलंय काय तर तक्काची पायरी. तर्क गतीला उतरायची स्थिती आलेली आहे. ते कलीयुगात दसितंय आपल्याला चोहीकडे. बापाला मुलावर विश्वास नाही, मुलाला आईचा विश्वास नाही. सगळ्या संसारात हाहाकार माजलेला आहे. अशा परिस्थितीत सत्य पुढे केल्याबरोबर लोक असे बचिकतात, की जसे अंधारातून कुणाला एकदम उजेडात आणलं की त्याचे डोळे दपितात आणि नको तो प्रकाश म्हणून मागे सरतात. तेव्हा सहजयोगात पुष्कळ मंडळी एकदम येणार नाहीत हे लहिन ठेवते आणि जी आली ती घरणार, कोलमडणार. त्यांना मी जागेवर बसवलं तरी ते परत परत धावणार. ही स्थिती राहणारच आहे मुळी काही काळ, पण सहजयोगाला स्थायित्व कवि जगजाहीर जयाला म्हणतात, करायचं असलं तर त्याचा एकमात्र इलाज आहे, आम्ही काही जरी असलो तरी ते आहोतच. आमचे काही वैशिष्ट्य नाही कवि आम्ही काही मळिलेलेही नाही. आम्ही जे आहोत ते असेच आहोत जन्मजन्मांतरापासून. तेव्हा आमचं त्याच्यात काही देणं नाही नी घेणं नाही. तेव्हा आम्ही असलो तर लोक एवढच म्हणतील की माताजी होत्या आदशिक्ती. त्या स्वतःच आदशिक्ती असल्यामुळे त्यांचं काय आम्हाला सांगता तुम्ही. □

Original Transcript : Marathi तर तुमच्याकडे नजर होणार लोकांची की सहजयोगामध्ये काय परिवर्तन आलं. त्यांच्या धर्माची स्थापना झाली का? कारण धर्मस्थापना होते ना पहिल्यांदा. कलियुगामध्ये पहिल्यांदा धर्माची स्थापना माताजींनी केली का? ती कुठे करणार, ती तुमच्या नाभी चक्रात. तुमच्यातून तो धर्म आहे की नाही, तुम्ही धारमिक आहात की नाही, ही आधी जर सदिधता झाली, चार लोकांनी तुम्हाला पाहून म्हटलं पाहजि की यांच्यामध्ये काय बदल झाला! काय मनुष्य झालाय! कमालीची त्याच्यात चमक आलेली आहे. आमचा एक दीप असला तर लोक म्हणतील आहे, 'तो पुष्कळ दविसांपासून आकाश दीप लागलेला. त्याचं काय माहात्म्य? कतिथेक आले आणि गेले.' जे दीप आम्ही लावले ते कधी लावले नव्हते. मराठी भाषेत म्हणायचे झाले तर दवि पाजळले. तर तसे होऊ नये. खरोखर आम्ही दीप लावून दविला की सजवली हे तुमच्या प्रकाशातून समजलं पाहजि लोकांना आणि याच्यापेक्षा मोठी जाहीर बातमी काहीही असू शकत नाही. उद्या आम्ही वर्तमानपत्रात दसिलो, फोटो आला, मग काय माताजीचे दसितंय आहे मुळी. साक्षातच आहे. जरूर! मग पुढे काय? 'कति ही म्हटलं तरी त्या आदशिक्ती, पण आमचं काय?' तर मग त्या भामत्याकडे कशाला जाता तुम्ही? तर भामत्याकडे एवढ्यासाठी जायचं की तो नुसता आपली कमाल दाखवत असतो. दोन पैसे दिले की खुष. पण माताजींना म्हणतात की, 'तुम्ही दाखवा कमाल.' तथिच माताजीचे चुकते. ज्यांना ज्या कमाली करायच्या आहेत त्या कराव्यात त्यांनी, पण आमच्याकडून अपेक्षा करतात, म्हणजे हे काय माताजीचे. पैसे हवे असतील तर देऊ आम्ही. काबाडकष्ट करा म्हणतील तर करू, पण आमच्यात धर्मस्थापना झाली पाहजि. आमच्यात प्रेम दसिलं पाहजि, संसारात लोकांनी म्हटलं पाहजि, 'काय चमकणारा मनुष्य आहे.' हे फार कठीण काम आहे बुवा, मग सहजयोग कसा जमणार कारण 'आम्हाला जे धंदे करायचे आहेत ते आम्ही करत राहू.' मी आता काल-परवाच सांगितलं, मी तिकडे सगिपूरला गेले होते, तर तिकडे एक गुरबाबा पळ काढत होते. कारण त्यांनी सगळ्यांना सांगितले होते की तुम्ही समगलिंग करा, काहीही करा, कतिही बायका ठेवा, पुरुष ठेवा, पण पैसे इकडे द्या मात्र. शेवटी तिकडे त्यांचं सगळं समगलिंगच सामान पकडण्यात आलं. तेव्हा ते आले माझ्याकडे. म्हटलं, 'आता त्यांना जाऊन वचिरा.' तेव्हा ही गोष्ट माणसाला रुचत नाही मुळी. आता कोणीही घ्या. मी म्हणते, मी कति तरी रबिलाईज्ड साधू पाहिले. पुष्कळ पाहिले. ते अंबरनाथला होते, आपले महाराज होते ते. काही कुणाला काही करत नाहीत. आणि म्हटलं महाराज तुम्ही काही म्हणत का नाही? 'मरू देत' कारण त्यांचं असं म्हणणं आहे त्यांची पात्रताच नाही मुळी. त्यांना कशाला द्यायचे? माझं तसं म्हणणं नाही. तुमची पात्रता आहे हे आधीच सांगितलं मी. योग्यता आहे हे ही सांगितलं आणि ते दिले आहे हे ही खरं आहे. त्याबद्दल कोणाला, तुमच्यातल्या कोणालाही शंका नाही. तर ते आतमध्ये भनिलं कति आहे. त्याचा साक्षात्कार कति झाला आतमध्ये तिकडे लक्ष असायला पाहजि आणि आपल्या ज्या चुका आहेत कवि जी बाजू आपली लंगडी आहे ती बघतिली पाहजि. एक एक सहजयोगी म्हणजे दीपस्तंभासारखा आहे, खरं पाहिलं तर. अहो, इतके गणेश बसवल्यावर मला कशाला इतकी मेहनत करायला पाहजि मला सांगा. मला तंगड्या तोंडायची काय गरज आहे, जर तुमच्यासारखे एक एक मी बसवलेले आहेत. कुंडलानी तुम्ही उठवू शकता, लोकांना पार करू शकता. एक एक मठ घालून बसला तर लाखो रुपये तुमच्या पायावर येणार. मला कशाला एवढी मेहनत करायला पाहजि. 3

Original Transcript : Marathi फक्त एकच गोष्ट कमी आहे की अजून ते तुम्ही समजला नाहीत की काय मळिलंय ते! अहो, ज्यांच्या घरगुती जागृत्या झाल्या नाहीत त्यांनी सुद्धा आश्रम चे आश्रम बांधलेत. "आम्ही सर्वसाधारण माणसं आहोत, आहोत, गृहस्थ आहोत." हे बाह्यातलं झालं आतमध्ये काय आहात तुम्ही. जथि पाय पडेल तथिच बाधा पळणार आहेत. मला माहिती आहे, पाणी काढून वेगळे करण्याची तुमच्यामध्ये शक्ती असताना हे सगळं प्राप्त दुधातून झाल्यावर जर तेजस्वता येत नाही, तर त्याला आधी काय मी कारण सांगू मला समजत नाही. चक्र धरतंय म्हणजे काय? एवढी मेहनत करायला तुम्हाला गरजच नाही मुळी. नुसतं नरिपेक्षतेत साक्षी स्वरूपात उभे राहिल्यावर सगळी चक्र खटकन सुटणार. कारण मथिया आहे ते सगळं काही. मथियेतून फक्त आपण जथि आहोत तथि उभे राहिल्याबरोबर सगळ्या सगळं तुटून पडतं का नाही पहा बरं! नुसतं चकितवा जरा आपल्याला तिकडे. थोडंसं चित्त जरासं आतमध्ये घ्यायचं आहे. उभे तथिच आहात, कपडे तेच आहेत, वागणं तेच आहे, नवरा आहे, बायको आहे, मुलं आहेत, बाळं आहेत, सगळा संसार आहे, समाज आहे, पण चित्तात जर तुम्ही आतमध्ये उतरलात तर संबंध संसाराची भक्ती मागे उभी आहे ते लक्षात घ्यायला पाहजि. ही तुमच्या पृथ्वी माता उभी आहे तुमच्या संरक्षणाला. सगळे तारेण उभे आहेत तुमच्या संरक्षणाला, काय पाहजि ते आहे पण सहजयोगावर बोलायचं तरी नव्या नवरी सारखे लाजता. अर्धवट लोकांसाठी सहजयोग नाही हे मी सुद्धा शंभरदा सांगितलेलं आहे. असाल खंबीर आणि वीर तर या. मला दोन असले तरी चालतील. यायला पाहजि वीरत्व. घोडा दिला, घोड्यावर बसवलं, घोडा कसा चालवायचा ते शकिलं, पण तरी रडतराऊ लोक, मग करायचं तरी काय हे तुम्ही मला सांगा? आता काय तुम्हाला चकितवायला पाहजि का घोड्याला? चक्र ही धरलीच नाही पाहजि. खरोखर धरत नाहीत तुमची चक्र. आता हे बघा. याच्यात माया कशी आहे ते समजून घेतली तर तुम्हाला कळेल. चक्र तुम्ही धरतच नाही. तुम्ही इन्सुल्ट आहात. तुम्ही एक कॉम्प्युटर सारखे इन्सुल्ट आहात. तुम्हाला जी बातमी मळिते ती तुम्ही सांगता. आता समजा यांचे जर आज्ञा धरले आहे, तर तुमचं आज्ञा धरणार नाही ही तथि information आली, पण तुमचा तो भाऊ आहे, तेव्हा माताजी याचं आज्ञा काढा बरं! म्हणजे तुम्ही आज्ञाधारी झाला. हा माझा भाऊ, हा माझा चुलता, हा माझा अमका, हा माझा तमका, हा माझा मुलगा. काय करणार! म्हणजे धरतं ते. कोण आहे तुमचं? तुमचं कोण आहे? तुम्ही तुमचे, एकाकार, तुमच्यामध्ये, तुमच्याच आनंदात, तुमच्याच राज्यात, परिभ्रमण करता आणि तथि जे आहेत ते तुमचे होते आणि नेहमी राहणार. हे बाह्यातलं जरासं सोडायला पाहजि म्हणजे चक्र धरणार नाहीत. फक्त information येत आहे. कोणाला जास्त येणार, कोणाला कमी येणार. ती तुमची चक्र धरत नाहीत. मग तिकडेच लक्ष. तुम्हाला 'माझे हे चक्र धरलंय माताजी.' 'असं का? हे कसं तुझे धरलंय, शेजारच्या माणसाचं धरलंय म्हणून तुझे तसं येतंय' म्हणजे मथिया गोष्टीकडे जी आशंका आहे. कळायला पाहजि हे मथिया आहे. त्याची काय आशंका? म्हणजे आपण बागुलबुवा म्हणतो तसं. हा नुसता बागुलबुवा तुम्ही धरत आहात. खरोखर त्याच्यामध्ये काही धरणं शक्यच नाही तुम्हाला. आता पुष्कळसे लोक असंही म्हणतात की कोणी होते गुरू, कुणाला त्यांनी अमकं दिलं तर त्यांना तो आज्ञा झाला. त्यांना तमक्यांनी बरं केलं, त्यांना तो आज्ञा झाला. तुमच्यातल्या कति तरी लोकांनी या लोकांना व्हायब्रेथनस देऊन ठीक केलेलं आहे. तुम्हाला माहिती आहे कोणाला आज्ञा झालेला आहे 4

Original Transcript : Marathi इथे? साक्षात गंगा तुमचे पाय धूत असते, सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत. आणि तुम्ही इथे उभे राहून मला हे धरलं, मला ते धरलं. सहिसनावर बसायच्या लोकांनी असं वागयला नको. म्हणजे बाह्यातलं जे वागणं आहे ते आतला भक्तिपणा, आतला कोतपणा त्यामुळे आहे. राजासारखं राहायला पाहजि. परवा दिलिलीला एक गृहस्थ भेटले. मला म्हणाले, 'मी फार साधा राहतो. साधेपणाने राहतो, तर माताजी तुम्हाला हरकत तर नाही?' म्हटलं, 'तुम्ही राजे आहात.' तेव्हा व्यक्तिवाचा पहिला वचिर उभे राहिलं तर वाटलं पाहजि, कोणीतरी उभा आहे मनुष्य. तेव्हा सहजयोगी उभे केले तर वाटायचं कुठल्या कैदेतून हे लोक आले आहेत. आपली सत्ता कति लक्षात घ्या की माताजींनी आपल्याला काही तरी वशिष्ठ दिलेले आहे. अवशिष्ट आहे मी सांगते. याची कमिया मी सुद्धा शकिले तेव्हा झालेले आहे. कारण तुमचे

घोटाळे, हे सगळे तुमच्या कुंडलनी अशा अटकेलेल्या. त्या कशा सोडवायच्या आणि तुम्हाला या मारगावर कसं आणून सोडायचं, तुम्हाला इकडे कसं पोहचवायचं ही सगळी मेहनत आधी केली आणि मग तुम्हाला सोडवलेलं आहे. पहिल्यांदा आपला धर्म स्थापन केला पाहिजे. धर्मच फार जरुरी आहे. जर माणसामध्ये आपला धर्मच हालत असला तर सहजयोग जमत नाही. फार सोपं काम आहे धर्माचं. 'अर्ता वरजयेत.' जे काही अती असेल ते सोडायचं पहिल्यांदा, मध्यावर यायचंय नं! अती काही करायचं नाही. कोणत्याही गोष्टीमध्ये अतशियता नसली पाहिजे. हट्ट नसला पाहिजे. वेड्यासारखं एखाद्याच्या मागे लागवं तसं नसलं पाहिजे. हसत-खेळत सहज अगदी. 'अर्ता वरजयेत' आता धर्मामध्ये काय एक साधी गोष्ट. दारू प्यायची नाही. तंबाखू ओढायची नाही. अशा या राक्षसी वनस्पती आहेत. दारू एक तरहेचे राक्षसी मादक पेय आहे. अशा तरहा आहेत. राक्षसी वस्तू आहेत जगामध्ये. त्या वापरू नका. खाण्याचं सुद्धा अर्ता करू नये. वशिष्ठः गृहस्थ लोकांना हा त्रास. खायचं असलं की, खाण्याबद्दल जरा जास्तच उत्सुकता असते. 'काय, काय येतंय, काही तरी चमचमीत करू या.' मग बसल्या बायका पुरुषांच्या डोक्यावर त्यांची जीभ खराब करून करून. तर खाण्याचं सुद्धा अती करायचं, सारखं सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत. खाण्याने मुलांना खराब करायचं. बायकांनी नवऱ्याला खराब करायचं हे सुद्धा एक वेड आहे नुसतं आणि मग लीव्हर खराब. 'अती वरजयेत', नाही तर उपवास. खायचं नाही मूळी, उपास! हे खायचं नाही, ते खायचं नाही, आठवड्यातून सात दविस उपवास आणि नुसता फलाहार करायचा. खाण्याचं सुद्धा अती करायचं नाही. कपड्याचं सुद्धा. एक तर नागवे फरितील नाही तर कपडे रोज तीन तीन बदलतील. काही तरी मध्ये चालतं की नाही तुमचे. स्वच्छ, व्यवस्थित, उत्तम साजेसे कपडे घालायचे अंगावर. त्याच्यातही अती लक्ष नको. गृहस्थ लोकांना फार जरुरी आहे. आणि त्यांना एकच फायदा असतो की मूलबाळ झाल्यामुळे अती करता येत नाही कारण मुलं चांगली काढतात त्यांची खरडपट्टी. एखादा असा वेडा घरात असला तर लोक हसतात मग ती मुलं एकदा हसू लागली म्हणजे वेड्याचा शहाणा तरी होतो नाही तर सोडून देतो. तेव्हा अती बरं त्याला. करायचे. प्रत्येक बाबतीत अती वजणूय करायचे आणि ज्या गोष्टी सैतानाच्या राज्यातल्या आहेत तकिडे लक्ष ठेवायचं नाही. आता मनुष्याचा सगळ्यात मोठा धर्म काय ? जर मला कोणी वचिरेल की, 'माताजी, मनुष्याचा कोणता धर्म जरुरी आहे.' आता इतक्या लोकांना पाहल्यावर, एकच मला वाटतं फार जरुरी आहे, की हा जो तुमचा माथा 5

Original Transcript : Marathi आहे नं हा कोणासमोरही वाकवायचा नाही. हा जर माथा तुमचा वाकविला तुम्ही मग रअिलायझेशन फारच कठीण होऊन जाईल. सगळे भामटे आलेले आहेत त्यांच्या समोर जाऊन डोकं टेकवायचं नाही. सहजयोग्यांनी तर कोणासमोर वाकण्याची गरज नाही. दुसऱ्या सहजयोगी कवि योगी माणसासमोरही डोकं वाकवण्याची गरज नाही. तुम्ही काय कमी आहात? आज्ञा चक्र धरलच पाहिजे, आणि ते असं धरतं की सुटता सुटत नाही कारण तुमच्यावर कोणी नाही. हे सांगते मी तुम्हाला. जर तुम्ही गणेशाच्या स्टुईलमध्ये आहात तर ब्रह्मा वशिष्णू, शिवसुद्धा तुमच्यापुढे जाऊ शकणार नाहीत. कायद्यात या तुम्ही मग बघा. बघा तुम्ही व्हायबरेशन्स वर बघा मी बोलते आहे ते खरं आहे का खोटं आहे ते. फक्त जसं माझं नाव आहे 'नरिमल' तसं स्वतःला नरिमल ठेवा फक्त. फक्त हा शब्द आहे. ब्रह्मा, वशिष्णू, महेशसुद्धा तुम्हाला हात लावू शकणार नाहीत. तुम्ही कोणासमोर जाऊन माथा टेकवण्याची गरज नाही. एवढे सगळे गुरुबाबा लोक आहेत नं ते माझ्या डोक्याला हात लावू शकत नाहीत. गंगासुद्धा माझ्या डोक्यावर चढू शकत नाही. गंगासुद्धा माझ्या डोक्यावर चढू शकत नाही. पण तुम्ही लोक माझ्या डोक्यावर हात ठेवू शकता. आलं का लक्षात. तेव्हा ही तुमची स्थिती असताना, एवढ्या मोठ्या पदावर बसले असताना स्वतःवशिषी बरोबर कल्पना न ठेवणे, ते सहज नाही. म्हणजे असा काही गर्व करायला नको. म्हणजे आता कोणी म्हणेल की तुम्ही आदर्शिकता आहात याचा गर्व काय, म्हणजे आम्ही आहोतच ते. याचा गर्व कसला? म्हणजे आमचं काही वैशिष्ट्य नाही त्याच्यामध्ये, म्हणजे आम्ही आहोत तसेच आहोत. तसेच तुम्ही जे ते जर सहजयोगी आहात तर आहात. त्याच्यात गर्व कसला, पण रहा. एखादा समजा कोणी हरि आहात असला तर त्याच्यात चमक येणारच. त्यात हरियाला काही गर्व चढतो का! गर्व त्याला चढतो ज्याला नव्हता आणि जो उगीचच डोक्यावर घालतोय तो. त्याच्या उलट पाश्चिमात्य देशात आहे. तकिडे भयंकर अहंकार आहे लोकांना. ते स्वतःला राक्षस समजतात. म्हणून इकडून गेले आहेत त्यांना नागवायला. लोक पाठवलेत नं एक्सपोर्ट करून, एक्सपोर्ट क्वालिटटी. छाटून बदमाश पाठवलेले आहेत. त्या सगळ्यांचा अहंकार असाच तडाक तोडलाय तिथी की बास. गाढवा सारखे हातात चलिमि घेऊन फिरतायत. ते इतके मूर्ख आहेत, महामूर्ख आहेत. त्यांच्या मूर्खपणाचं मी वर्णन करू शकत नाही. तुम्हाला सांगेन कधी तरी. आता मुलं बाळे आहेत. काही सांगण्यासारखं नाही. त्यांनी आपल्या त्या अहंकारामध्ये महामूर्खपणाची पदवी मळिलिली आहे म्हणजे त्यांना पदवीदानच देता येणार नाही इतके मूर्ख आहेत ते. ते वाटेल ते करतील मूर्खपणासाठी म्हणजे आपल्याकडे वेडेसुद्धा तसं करणार नाहीत. त्यांची एक तरहा आणि तुमची दुसरी तरहा. कतिही म्हटलं तरी तुम्ही तसेच राहणार आणि त्यांना म्हटलं अहो, जरा डोकं खाली करा तर ते वर येणारच म्हणजे अशा दोन तरहांच्या लोकांमध्ये आम्ही कुठे. थोडी तरी जागा आता सहजयोग्यांच्या मुळे आली आहे मधोमध. थोडीशी जागा. ती जरा वाढवायची आहे. मग काम बघा आमचं तुम्ही तेव्हा आता सहजयोग्यांनी काय करायचं आपला धर्म स्थापन केला पाहिजे. नंतर काम, याबाबतीत जाणलं पाहिजे की पवित्रता असायला पाहिजे. आपल्या पत्नीशिवीय दूसऱ्या कोणत्याही स्त्री कडे आई स्वरूपातच पाहिलं पाहिजे. कठीण नाही. ती एक फारच सोपी गोष्ट आहे, पण आजकालच्या कलीयुगात इतकी घाण पसरलेली आहे की नाकातच घुसते, डोळ्यातच घुसते. पूर्वी मला आठवते आमचे आई -वडील सांगायचे की

Original Transcript : Marathi सगळ्यांनी खाली डोळे करून चालायचं. वर डोळे करून कणी चाललं तर शेजारीपाजारी लगेच आईला जाऊन सांगायचे, 'तुमची मुलगी अशी वर डोळे करून चालली होती.' झालं, मग आमचे अनेक अपराध झाले मग त्यावर आईंनी ओरडायचं मुलीवर. वडलांना जर कुणी सांगतिलं, 'अहो, तुमचा तों नाना डोळे वर करून चालला होता', मग नानाची कंबखूती आली. त्याचं खाणं-पिणं बंद. 'तू वर डोळे करून का बघत चालला होता, लक्ष कुठे होतं तुझं?' लक्ष कुठे आहे हा पहिला प्रश्न असायचा. ही मी सांगते पंचवीस वर्षांपूर्वीची गोष्ट. आता तुम्ही स्वतंत्र झाल्यामुळे दिखवापणा जो आलेला आहे त्यामुळे जी प्रकरण आपण केलेली त्याबद्दल लक्षात घेतलं पाहिजे की डोळे जमनीवर ठेवायचे. ती तुमची आजी आहे. डोळे नेहमी जमनीवर ठेवायचे. तिच्या आशीर्वादात राहायचं. स्वतःला नम्र करून पृथ्वीच्या स्मरणात राहिलं पाहिजे. तिसरी गोष्ट अर्थ, पैशाच्या बाबतीत, पैशाच्या बाबतीत मनुष्याने कसे वागले पाहिजे. सारखी पैशाची हाव ठेवून पैसे मळित नाहीत कवि दुसऱ्याकडे दोन वस्तू जास्त आहेत म्हणून अथाशारासखे तकिडे बघूनही पैसे मळित नाहीत आणि त्याच्याजवळ पैसे आहेत म्हणून त्याचा गळा कापूनही पैसे मळित नाहीत. आणि ज्यांना पैसे मळितात त्यांनासुद्धा सुख आणि आनंद मळित नाही हे तुम्ही पाहिलेले आहे. आता बुद्धनिच हा वचिर तुम्ही कायम करू शकता की पैशाने सुख मळित नाही तर मग कशाने मळितं ? पैसा एक अंग आहे, मग पैशाचं कोणतं अंग आहे. तेव्हा लक्ष्मी नावाचं स्वरूप मी पूर्वी सांगितलं होतं, तसं स्वरूप असायला पाहिजे समाधानी, समाधानी वृत्ती. जे मळिल ते स्वीकार करण्यामध्ये मनुष्य राजा होऊन जातो. अहो, ज्याला समाधान आहे तोच राजा. जो समाधानी नाही तो भिकारीच आहे. साधा हशिश असतो. ज्याला समाधान नाही तो कतिही जरी मोठा असला, स्वतःला मोठे मानत असला तरी तो भिकारी आहे आणि ज्याला समाधान आहे तो दसायला जरी गरीब दसिला तरी तो राजा. तेव्हा समाधान मानायला पाहिजे आणि तुम्हासाठी कठीण नाही. सहजयोग्यामध्ये ते दिलेय आम्ही तुम्हाला, समाधान. आता कसं मानून घ्यायचं आणि कसं करायचं ते ही थोडं सांगते मी.. कारण हे सगळे प्रश्न माणसाला येतात वचिरांच्यामुळे. वचिरांचे आले नाहीत तर प्रश्नही येणार नाहीत. तर कोणत्याही गोष्टीवर वचिर जास्त सुरू झाला, अतीवर गेला तर वचिर उचलायचा आणि फेकायचा माताजीच्या चरणावर ज्याला आपण अचेतन मन म्हणतो, अनकॉन्शस माईड, ते तिथी आहे. तो सगळा वचिर तिथी फेकायचा. मग आम्ही तो उचलतो. तुम्हाला प्रश्न आहे नं उद्याच्या इन्कमर्टेक्सचा, मग वचिर करू नका. तो आणून आमच्या पायावर फेकायचा. तो जसा तुम्हाला हवा तसा होणार नाही. पण जे तुम्हाला हतिकारी आहे ते होईल. हतिकारी होईल आणि तेच खरं लाभदायी आहे. 7

1976-12-19, Talk to Sahaja Yogis

19 डिसेंबर 1976

Talk to Sahaja Yogis

Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

दिनांक १९ डिसेंबर १९७६ रोजी परम पूज्य माताजीनी सर्व पार झालेल्या लोकांना केलेला उपदेश:

काल मी तुम्हाला सांगितलं की, सहजयोग्यांनी कशाप्रकारे व्यवस्थित आपलं आयुष्य घालवलं पाहजि — वसितारपूर्वक जरी सांगितलं नाही तरी मत्पर्यंत लक्षात घेतला पाहजि.

मत्पर्यंत असा की, जीवनातल्या ज्या तीन घटना — धर्म, अर्थ आणि काम, कवि ज्या तीन हालचाली म्हणून मूव्हमेंट म्हणून — मनुष्य जगामध्ये येऊन करत असतो, त्यामध्ये सहजयोग्यांनी कोणती दृष्टी ठेवली पाहजि.

पण वास्तविक सत्य हे असं आहे की, कतितीही काही जाणून-बुजून तुम्हाला समजावून कवि तुम्हाला भाषण देऊन ही दृष्टी ठेवायची नाही.

तुम्ही स्वतः त्या दृष्टीचे करता आहात.

आता हा फरक जरा लक्षात ठेवा. सहजयोगात येण्याच्या आधी तुम्हाला काही मी लेक्चर देत नव्हते, फक्त तुमच्या कुंडलिनीला फरित होते, जागृती द्यायची — थोडफार, कधी कधी रागवायचे पण, कधी गोजारून, प्रेमानी — फक्त कुंडलिनी जागृती हेच कार्य मी दोन वर्षं करत होते. आपल्यातली जी जुनी मंडळी आहे त्यांना माहिती असेल.

एवढंच नव्हे तर मी स्वतःबद्दलसुद्धा कोणतीही गोष्ट कबूल केली नव्हती. तसंच इतर चक्रांबद्दलसुद्धा विशेष रूपाने काही सांगितलं नव्हतं. कारण त्या वेळेची तुमची स्थिती वेगळी होती आणि आजची स्थिती वेगळी आहे.

सहजयोग्यांना मी नेहमी म्हणत असते, “तुमच्या डोक्याला मी भोक पाडलं आहे.” जर घागरीमध्ये पाणी असेल आणि ती घागर जर तुम्ही नदीत नेली, तर नदीतही पाणी आहे आणि घागरीतही पाणी आहे. पण घागरीतल्या पाण्याला हे माहीत नाही की आपण त्या नदीतीलच पाणी आहोत.

जर का त्या घागरीला भोक पडल, तर नदीतील पाणी आणि घागरीतील पाणी एक आहे हे लक्षात ठेवा. जतिक्या पातळीवर (लेव्हलवर) नदीचं पाणी असेल, त्याच पातळीवर घागरीचं पाणी राहणार. घागरीतून वाहूनही जाणार नाही, पण ते एकरूप आहे. पण अजून घागर बुडलेली नाही.

घागर कधी बुडणार हाच फरक आहे. म्हणजे तीन अवस्था झाल्या. आता पहिल्यांदा भोकच नव्हत, तेव्हा बोलायचं काय? बोललं की ते कंडशिनगि होणार तुमच्यामध्ये. अर्थात माझ्या बोलण्याने होत नाही म्हणून, भोकच पडतात. पण तरीसुद्धा आता भोक पडल्यावर घागर तरीसुद्धा घागरच आहे ना! तिच्या मर्यादा अजून बांधलेल्या आहेतच आणि त्याच्यामध्ये आहे पाणी.

आता त्या पाण्याला जरी ही जाणीव झालीच थोडीबहुत की घागरीतील पाणी आणि नदीतील पाणी एकच आहे, तरीसुद्धा नदीचे प्रश्न आणि घागरीचे प्रश्न एक होऊ शकत नाहीत. घागरीचे सीमिती प्रश्न आहेत आणि नदीचे प्रश्न असीमिती आहेत.

जर सीमा थोडीबहुत तुटली तरी तुम्ही अजून असीम झाले नाहीत अश्या मधल्या स्थितीत अजून पुष्कळसे सहजयोगी आहेत. आमचं एवढंच म्हणणं आहे – मग ते हसून म्हणून, प्रेमाने म्हणून, रागावून म्हणून – की घागर बुडू दे त्या पाण्यामध्ये, पाणीच होऊ दे सगळं काही. हाच एक प्रयत्न सहजयोगात करायचा आहे.

पण सहजयोगाची छत्रछाया तुमच्यावर आहे आणि तिने कतिती तरी त्रासातून तुम्हाला वाचवलं, ते मात्र इतिहासात लहिन ठेवलं पाहजि – आपण कुठे होतो आणि कुठे आलो. काही मंडळी ५-६ वर्षांपासून माझ्याकडे येत आहेत – कधी २ वर्षांनी, कधी १ वर्षांनी. त्यांचा थोडा इतिहास जर लहिन काढला तर लोकांच्या लक्षात येईल की कुठल्या कुठे आपल्याला सहजयोगात पोचवलं आहे. घागर कुठे सोडली होती आणि कुठे पोहोचली होती. पण अजूनही बुडालेली नाही आहे. घागर तिच्या मर्यादेत अजून आहे. त्या बघितल्या तर तुटू शकतात, पण आपण आपल्या कडे बघतच नाही. असा जर हट्ट धरला, तर त्या मर्यादा तुटणारच नाहीत. आता प्रत्येक देशाप्रमाणे, **वयाप्रमाणे**, काळमानाप्रमाणे आणि तुमच्या पूर्वजन्मातल्या आणि या जन्मातल्या सगळ्या **माती** एकत्र होऊन ती काय ही घागरीची घडवलेली आहे. तेव्हा आता ही घागर – ती फोडायची कवि तिला तिचं अस्तित्व पूर्णपणे कमी करायचं म्हटलं, तर काही सोपी गोष्ट नाही. कारण बनवलीच आहे तुम्ही तशी – चांगली मेहनत करून, व्यवस्थित मेहनत करून घट्ट बसवलेली ही घागर. आम्ही मेहनत करून ती फोडली, तरी भोकच पडल नसतं.

अजून घागरीचं तोंड फार लहान आहे. आणि घागरीत घाणही पुष्कळ असल्यामुळे, घागरीत पाणी येणं खूप अवघड आहे. जे पाणी आहे ते सुद्धा पुष्कळ मश्रित आहे. असं जर लक्षात घेतलं तर आपला स्वार्थ कशात आहे? स्वार्थ – स्वतःचा अर्थ जाणणं – ह्याच्यामध्ये सगळ्यात मोठा स्वार्थ आहे.

पण आपण जे मोठे स्वार्थी बनतो म्हणजे मूर्ख. त्या स्वार्थीपणामुळे आम्ही अत्यंत दीडशहाने.

स्वतःवर जेव्हा आपण टोळा (कुंडलिनीला/शक्तीला) लावून घेतो, तेव्हा हेही वसिरून जातो की ज्याच्या सहजयोगाच्या छत्रछायेखाली आम्ही इथल्या इथे पोहोचलो, ज्या आईच्या पंखाखाली आम्ही एवढे मोठे झालो आहोत, ते पंखच आपण तोडतो.

स्वतःच्या स्वार्थीपणासाठी आपण ते पंख तोडतो. ते पंख फक्त तुमच्यासाठी नाहीत तर सर्व विश्वासाठी आहेत, एवढी मोठी गोष्ट सुद्धा लक्षात राहत नाही.

तुमच्यामध्ये जे थोडेफार दोष आहेत असं तुम्हाला वाटतं – त्यांनी सहजयोगाचे जर पंख तुटत असतील, तर असे दोष घेऊन त्याच्या बदल शेखी मरिचण्यात काय अर्थ आहे, मला सांगा बरं?

ह्याच्यात कुठला स्वार्थ आहे? एक गोष्ट – नगिटविहटीची – बघितली पाहजि.

मी आई आहे आणि मला हे सांगायचं आहे तुम्हाला. हे लक्षपूर्वक ऐका –

माणसामध्ये शैतानही आहे, आणि देवही (God) आहे. पैकी कास कुणाची धरणार, परमेश्वराचीच धारावी लागणार. शैतानाची धरली तर काय होणार, पण तुमचं decision झालेलं आहे. तेव्हा एकाचीच कास धरा. दोन जहाजावर पाय ठेवून स्थिती खराब होणार आहे. आता हे समजलं पाहजि की, दुसऱ्या जहाजावर आपला पाय कसा पडतो. लक्षपूर्वक ऐका.

आता हद्दित सांगते सगळ्यांसाठी.

मैंने एक छोटी सी बात इन लोगों को समझाई है कि घागर अगर पानी में पड़ जाए, तो घागर का पानी और नदी का पानी एक ही होता है। लेकिन उस घागर में थोड़ा सा छेद हो जाता है, तो वह यह जानने लगती है कि मैं उस पानी के साथ एकाकार हूँ — collective consciousness। लेकिन जब तक वो घागर पूरी तरह से पानी में समा नहीं जाती, डूब नहीं जाती, तब तक उसका काम पूरा नहीं होता, उसका साक्षात्कार नहीं होता, उसका तादात्म्य नहीं होता।

डोळे उघडे ठेवा, सर्व लोक डोळे उघडे ठेवा.

लेकिन हमारे अंदर जो कमियाँ हैं, मतलब नेगेटिविटी, खास करके जिससे ये घागर बनी हुई है — हमारा जो कुछ भी पासट है, जो कुछ भी हमारा भूत है, जो कुछ भी हमारा हो चुका है — उसी से ये घागर बनी हुई है।

एक तरफ़, उसकी तरफ़ ज़रा चित्त देना चाहिए कि हम नेगेटिविटी में किस तरह से फँसते हैं। नेगेटिविटी की खास चीज़ ये है कि इसके अंदर "फ्रैटरनिटी" होती है — आपस में चपकती है।

एक आदमी में नेगेटिविटी होगी तो ज़रूर उसकी दोस्ती ऐसे दूसरे आदमी से होगी जिसमें नेगेटिविटी होगी।

"क्लबिंग" — एक साथ आएँगे। अधिकतर आप देखिएगा।

और जहाँ ऐसे दो आदमियों में झगड़ा रहेगा, चार आदमी नेगेटिव मलिकर ये असर्ट करेगे कि "हाँ, हमने अच्छा किया, हम अच्छे हैं।" उसका क्या है? सहजयोग में तो उसका साक्षात है।

आपको अपना भला चाहना है, अपना भला करना है — तो उसके संग लगे जो पॉज़िटिव आदमी है।

सत्संगत जोड़ो।

सत्संगत जोड़ो, मतलब जो पॉज़िटिव आदमी है उसके संग रहो।

हालाँकि वो तुमसे ज़रा भागेगा ज़रूर।

लेकिन नेगेटिव आदमी हमेशा जलता है उस आदमी से जो पॉज़िटिव है।

और वो "क्लबिंग" करना शुरू कर देता है, पॉलिटिक्स शुरू करता है, एक गुरुप बनाता है — सब के सब साथ। अंदाज़ लगाना चाहिए उस चीज़ का, क्योंकि हमको जो है बचना है — खुद भी और सहजयोग को भी बचाना है। अपने पे चित्त लाओ, वचिर करो कि हम किससे ज़्यादा चपकते हैं। कोई भी गुरुप बनाना सहजयोग में बात ही नहीं होनी चाहिए, जबकि ये बच्चे, बुजुर्ग — सब एक ही स्पंदन पे जी रहे हैं। कहीं भी गुरुप बन गया, दो आदमी का भी गुरुप बन सकता है, और हमेशा काम गलत होगा। नेगेटिव आदमी को नेगेटिव आदमी से दूर रहना चाहिए। इसका कोई बुरा मानने की बात नहीं है — दोनों का लाभ। एक आदमी में अगर बाधा है, तो दूसरे को उससे दूर रहना चाहिए। इसका मतलब ये नहीं कि आप उससे द्वेष करें — दूर रहिए।

पहले अपने को बंधन दीजिए, ठीक हो जाइए, फिर उसको बंधन दीजिए, उसको ठीक करिए। ज़्यादातर ये होता है, मैंने देखा है कि पॉज़िटिव आदमी का इंटरैक्ट नेगेटिव आदमी में नहीं होता है और नेगेटिव का इंटरैक्ट पॉज़िटिव में नहीं होता है। लेकिन जो पॉज़िटिव होता है, वह नेगेटिव के करामातो और उसके तरीकों से इतना नाराज़ हो जाता है कि वह भी नेगेटिव हो जाता है, क्योंकि किसी को नीचे खींचना बहुत आसान है, किसी को ऊपर खींचना बहुत कठिन है। अधिकतर जब हम किसी को ऊपर खींचना चाहते हैं, तो वह नीचे ही आता है। समझ लेना चाहिए सारे शतरंज के खेल को, समझ लेना चाहिए कि यह आप ही की भलाई के लिए है, अगर आपको प्रगति करनी है। समझ लेना चाहिए कि सहजयोग में कोई भी राजकारण नहीं चलती, कोई भी गुरुपबाज़ी नहीं चलती। पहले गुरुपबाज़ी शुरू हो गई, मुझे ले करके, मैं जानती हूँ। क्योंकि नेगेटिव आदमी जो होता है, वह सोच ही नहीं सकता की कोई ऐसा भी आदमी है जो कि कोई 'बर्गिन्ड' है। वह अपनी मर्यादाएँ बाँधता चला जाएगा, नदी से अलग होता जाएगा। नदी की अबाधति, उसकी असीमता को नहीं पहचान सकता। वह अपनी ही सीमा में गंधे जैसा घूमता रहेगा और वह कभी नहीं समझ पाएगा कि नदी असीम है, और नदी के साथ तादात्म्य अगर हमको करना है तो अपनी सीमाओं को तोड़ना पड़ेगा। राजकरण तो हिंदुस्तान के आदमियों में भनि-भनि के भरी हुई है, कहीं से आई मेरी तो समझ में नहीं आता। राजकरण ही तो कृष्ण के जैसी। किस राजकरण के कारण संसार का हति हो, वही राजकरण एक सहजयोगी को करनी चाहिए। याने कैसे? मैं करती हूँ, आप लोगों को पता नहीं। राजकरण — राजकरण इस तरह से करनी चाहिए कि खूबी से आप उसमें से हति आदमी का निकाल सकें। होशियारी से, उसकी जो अच्छाइयाँ हैं उनको उठा लें। सीधे हाथ से तो आप लेने वाले नहीं, तो उस पर कुछ चॉकलेट चढ़ा करके आपके मुँह में दे दिया — मुझसे बढ़कर कोई राजकारणी नहीं है। क्योंकि सीधे रास्ते आनेवाले नहीं है। राजकरण खेलना पड़ता है। फिर अंत में आते हैं। लेकिन वचिक कसिलिए? कि हम अपना अच्छा देखें, अच्छा सोचें। हम अपना हति सोचें। यह हति की गंगा बह रही है।

दूसरी नेगेटिविटी आदमी में किस तरह से आती है — अपने तरफ़ नज़र रखें पहले। यह नेगेटिविटी में हम किससे ज़्यादा दोस्ती करते हैं, हम किससे ज़्यादा मिलते हैं — मिलना बंद करिए, फ़ौरन बंद करिए। कोई अगर 50 साल से ऊपर है तो वो गुरुप बना लेंगे। हर एक की गुरुप बनाने के लिए इंसान को कुछ लगता ही नहीं है। क्या भगवान ने आपको किसी गुरुप में पैदा किया है? अभी तो इंटरनेशनल लेवल पर उतरने की बात है। उसके बाद यूनिवर्सल लेवल पर उतरने की बात है। अभी तो गरिगांव-दादर ही हो रहा है इधर। तो एक बड़ा भारी हम लोगों का जो दुश्मन है वो है — राजकरण, जो हमारे अंदर बैठा हुआ है। वो दुश्मन है हमारा बहुत बड़ा। **काम, क्रोध, मद, मत्सर** वगैरह तो बहुत साफ़ है। लेकिन ये चोरी-छुपि बैठे हैं अपने अंदर मन में एक बड़े द्रष्ट जीव है, नाम है राजकारणी **स्वभाव**। बड़ा चोर बैठा हुआ है अंदर में, उसका खयाल रखो।

तो अपने आप से कहना चाहिए — "ओ मसिटर राजनीतिक स्वभाव, ज़रा चुप रहिए, आप हमको मत-पट्टी मत पढ़ाइए। बड़ा चोर बैठा हुआ है अंदर में, उसका खयाल रखो।" दूसरी नेगेटिविटी कैसे आती है? कि हम **मसि-आईडेंटिफ़ाईड** हैं। मतलब यह कि — हम यह कहे कि हम... जहाँ तक कि हम हिंदुस्तानी हैं — **आप कोई हिंदुस्तानी वगैरह नहीं है, आप इंसान हैं।** यह बात बलिकुल सत्य है।

और उसे और बड़ी बारीकी में आइए। होते-होते अब मैं किसका नाम लूँ —

कि हम उस गणपति के पास में रहने वाले हैं, या उसकी जो मटिटी है वो हमारे फलाने गाँव से आती है — तो क्या हम सब एक नहीं हैं? जिस तरह से **गलत पहचान (Misidentification)** महामूर्खता की तरह मनुष्य के दिमाग में हमेशा रहती है। जब आप **अनेक जन्मों में विश्वास करते हैं**, तो आप किस प्रकार कह सकते हैं — आज आप ब्राह्मण हैं, तो कल आप चमार भी हो सकते हैं।

हो सकता है कि आप मुसलमान से आकर ब्राह्मण बने बैठे हैं। क्या आपको पता है कि आपका **अतीत क्या था?** तो अपना जो "गत" है — **भूतकाल, जो पछिला जीवन** है — उसका भी आप यदा सत्य देख लें, उसका भी यदा आप मत्प्राय (गूढ़ अर्थ) देख लें, उसका भी यदा आप तत्त्व पहचान लें, तो उसको भी आप बलिकुल समझ सकते हैं — कि ये सब बकवास है। यानि आप देख सकते हैं कि — **मैंने ये मटिटी कहाँ से इकट्ठी की है — मूर्खता की।**

एक जन्म में मैं मुसलमान था, एक जन्म में मैं राजा था, एक जन्म में मैं भखारी हूँ — **ये जो मटिटी मैंने इकट्ठी की है, कैसी मूर्खता की है।** उसके तत्त्व को देखना चाहिए — और उसका तत्त्व **महाकाली का** है। ये अगर आपने समाज लिया, की ये हमारे बेवकूफी के कारन वह जमा है। **चाहिए** मैं इसकी लड़की, मैं शिवाजी महाराज की फलानी ढकानी हूँ, होगी। कौन शिवाजी महाराज? क्या है? आए मेरे सामने, वो कहाँ और आप कहाँ? वो आएँगे तो घोड़े पर आएँगे, हम यहाँ के ब्राह्मण आए हुए हैं, हम वहाँ के आए हुए हैं, तो फलाने आए हुए हैं।

ये सब मसिडेंटिफिकेशन इस जन्म के भी बहुत हैं। ये भी एक तरह से past ही है, क्योंकि ये इस समय तो नहीं है। इस समय में आप क्या है — एक ही तत्त्व है, कि आप सब मेरे बेटे हैं। इसके सवि और कोई सत्य नहीं।

सबको मैंने अपने सहस्रार से जन्म दिया है। एक के अलावा दूसरा कोई भी सत्य नहीं। यही एक सबसे बड़ा महान सत्य है — इसे शरीर-धारी करो। जो इसको शरीर-धारण नहीं करता, वो कभी भी सहजयोगी ऊँचा उठ नहीं सकता। वो दूसरों को हमेशा खींचता रहता है, अपनी negativity से दूसरों को खींचता रहता है। वो अपने को बहुत अकलमंद समझे, लेकिन उसको जानना चाहिए — कि ना तो वो खुद उठ रहा है, ना दूसरों को उठने दे रहा है। आप सब एक ही माँ के बेटे हैं और सब united हैं — इतना ही नहीं, एक ही शरीर के अंदर पनपने वाले। आप महत्वपूर्ण चक्र है।

ये आप जानते हैं कि नहीं जानते हैं — वरिष्ठ के अंदर अनेक छोटे-छोटे cells हैं, छोटी-छोटी पेशियाँ हैं। उसमें से आप जाग्रत पेशियाँ हैं, आप जाग्रत हैं।

आप में से कोई वो पेशी है जो हृदय में है, कुछ है जो ब्रेन में है, कुछ है जो उसके फेफड़ों में है, कुछ है जो उसके पेट में है — जो-जो जाग्रत autonomous काम है, उसके अंदर की पेशियाँ आप हो। आप बहुत महत्वपूर्ण हैं। इस चीज़ का identification, तादात्म्य आप में नहीं है। आप ऐसे तो बहुत महत्वपूर्ण बनते हैं — "हम ये हैं", "वो हैं", "हमारे लिए क्या है?" — आप धूल के बराबर हैं। लेकिन in relation to Sahajyog, सहजयोग के साथ अगर तुम सम्बंधित हो, तभी आप महत्वपूर्ण हो — नहीं तो आपका कोई भी महत्व नहीं। समझ लीजिए, आप व्यर्थ हैं। परमात्मा के लिए ऐसे हजारों को फेंक देगे, वो उठाकर — उनके पाँव की धूल के बराबर हैं। आपका महत्व तब ही है जब आप सहजयोग के relation में कहाँ तक उठते चले जाते हैं। हिंदुस्तानी आदमी की शरीर-व्यवस्था, उसकी मानसिक व्यवस्था — उसका सब कुछ एक ढंग का है।

चीनियों का अलग ढंग का है,

अँगरेज़ों का अलग ढंग का है।

सबने अपना-अपना बना लिया है **मटका**। लबिच आहते सगळ्यांच्या डोक्यात पण तारीही. सबने अपने-अपने मटके बना लिए हैं। किसी का कैसा शेष है, किसी का कैसा है — उसमें कोई हर्ष की बात तो होनी ही नहीं चाहिए। लेकिन उसके अंदर का मालमसाला भी विशेष रहता है। जैसे आप मराठी घर में जाओ तो वहाँ अलग तरह की फोडणी (तड़का) देते हैं।

यूपी में जाओ तो वहाँ अलग तरह का।

घरोगर मातीच्या चुली असल्या तरीही, हरेक का फर्क फर्क तमाशा बना रखा है। अब ये भी misidentification कतिना जबरदस्त है — कि हम लोग सब अलग-अलग हैं। हम लोग फर्क-फर्क हैं। हमारे अंदर एक ही **सुगंध** अपना ही बह रहा है। इससे तो कम से कम तादात्म्य कर लेना चाहिए। पहला सत्य यह है कि तुम लोग सहजयोगी हो।

मतलब — माताजी नरिमलादेवी के सहस्रार से तुम लोग पैदा हुए हो।

और दूसरा सत्य यह है कि तुम सत्य से ही तादात्म्य कर सकते हो, असत्य से नहीं। जैसे ही तुमने असत्य से कथिा — तुम्हारे vibrations बंद हो जाएंगे।

अगर तुमने मुझसे कहा कि — "माँ, तुम भी ये करती हो?"

तो मैं कहूँगी — "हाँ, मैं करती हूँ, क्योंकि हम ही सब ये करते हैं — तो ये भी करते हैं।"

उसकी भी ज़िम्मेदारी हमें लेनी चाहिए। लेकिन तुमने भी तो खराबी की है अपनी।

हम जो बात कह रहे हैं — उस तरह से चलो, तो सब ठीक होने वाला है। इसलिए जतिनी भी इस तरह की ग़लत धारणाएँ हैं — उनको बैठकर, लिखकर,

कि — "मेरी खोपड़ी में ये आया हुआ है, फलानी जगह से।

क्योंकि मेरी माँ ने ये पढ़ाया था।

मेरे स्कूल में ये पढ़ाया था।

मेरे देश में ये पढ़ाया था।"

— सब ग़लत बात है। तभी सहजयोग से सहजयोगी एक ऊँचे तबके के लोग अपने आप ऊपर उठाए जाएँगे —

जैसे चलनी आप घुमाएँ तो ऐसे लोग ऊपर नकिल आएँगे। बाकी सब नीचे। **परमात्मा से एकात्मता आनी चाहिए।**

परभू परमेश्वर से दोस्ती जोड़नी चाहिए।

उसके सर्वशक्तिमान स्वरूप से एकाकार होना चाहिए। इसको जब आप समझ लेंगे, और उसको अपने को तादात्म्य करना चाहिए। **सत्य तो सब जानते हैं**, ऐसे lecture देने वाले बहुत हैं —

लेकिन यह कि **सत्य से आप तादात्म्य करें...** आप उधर नहीं बैठिए, आप इधर आके बैठ जाइए। वाइब्रेशन्स बदल गए आपके। सूर्य की तरफ मुँह नहीं कर रहे, आप स्वयं सूर्य हो गए। अभी आपने सरिफ सूर्य की तरफ मुँह किया है, फिर आप स्वयं सूर्य हो जाएंगे।

अपनी शूद्रता को देखते जाओ। अपने छद्मों को नापते जाओ।

मैं तुम सबको सूर्य बनाना चाहती हूँ। इसके सविा और मैं कुछ नहीं चाहती। जो लोग अभी तक इस चीज़ को नहीं समझ पाए हैं, जान नहीं पाए हैं — वो छोटी दृष्टि के हैं। उनमें वो वशालता नहीं आ पाएगी।

लेकिन तुम लोग सब... अपने को वशाल बनाओ। दूसरा चाहे छोटा हो जाए, आप अपने को अलग-अलग तरीके से वशाल बनाओ। वशालताओं से ये जो शूद्रता है, खत्म हो जाएगी। अपने पर दृष्टि करते वक़्त अपने अंदर के दोष देखने पर अपने को कोई कंडेम करने की ज़रूरत नहीं है। अपने को बुरा मानने की ज़रूरत नहीं है — क्योंकि वो भी एक तरीका है भागने का। ये बड़ा भारी अपने से भागने का तरीका बनाया मनुष्य ने। ये मैं समझ रही हूँ। उसका ऐसा तरीका है कि उसने ऐसा कह दिया —

"हाँ, मैं तो हूँ ही खराब, माताजी, मैं बहुत खराब आदमी हूँ।" बस, ये तो बेशर्म हो गया।

जैसे कि कहते हैं कि हपिक्रेसी दुनिया में नहीं होनी चाहिए — बेशर्मों से तो हपिक्रेटि अच्छे होते हैं, मेरे विचार से।

बेशर्म जैसे रास्ते पर खड़े होकर — "मैं बदमाश हूँ, मैं किसी से डरता नहीं, मैं बदमाश हूँ" — तो सभी बेशर्म हो गए उनके साथ।

ऐसे बेशर्मी बढ़ेगी। हपिक्रेसी से कम-से-कम बढ़ेगा नहीं मामला।

बीच का रास्ता है — अपने दोषों को देखो, और जैसे बदन में कलंक लगा है, उसको पोछ दो। उसका बखान भी करने की मेरे पास कोई ज़रूरत नहीं।

ये तुम्हारा, तुम्हारे अंदर, तुम्हारे साथ, तुम्हारा मामला है।

तुम अपने को ठीक कर लो।

ये तुम्हारा अपना प्राइवेट मामला है — जब तक वो मेरी नज़र में नहीं आता। नज़र आने पर भी मैं नहीं कहती हूँ। बहुत देर तक मैं रुकी ही रहती हूँ। हाँ, लेकिन वो जब बहुत ही मारक हो जाता है, किसी सहजयोगी पर हाथ आ जाता है, दूसरों को नुकसान होने लगता है, तभी मैं कहती हूँ — देखो, तुम ऐसा नहीं करो। कोई मेरे पास आकर के उसके लिए कन्फेशन (confession) करने की ज़रूरत नहीं है। आप अपने ही अंदर अपनी स्वच्छता को देखो। अपना वरण करो। अपना स्वागत करो। अपनी इज़्ज़त करो। अपनी प्रतिष्ठा बढ़ाओ। अपने को ऊँचा उठाओ। अपना गौरव करो। गौरव करने योग्य बनो। जो भी तुम कर रहे हो, उससे क्या तुम्हारा गौरव हो रहा है — यह तुम खुद समझ सकते हो। इतनी अकूल हर एक आदमी में है। लेकिन तुम ऐसी कोई भी चीज़ न करो जिससे तुम्हें गौरव छोड़ना पड़े। अंधेरे में — कलियुग के घोर अंधेरे में — तारे बनकर तुम्हें ही चमकना है। जतिना अंधकार गहनता में है, उसी में तुम्हें तारे बनकर चमकना है। तुम ही मार्गदर्शन करने वाले हो संसार के। हम क्या मार्गदर्शन कर सकते हैं? क्योंकि हमने ना कोई मार्ग चला है, और ना कही हम पहुँचे हैं। हम जहाँ हैं, वही है — वही रहते हैं। लेकिन तुम लोग मार्ग नापकर आए हो। तुम लोग उठे हो। तुम्हें लोग देखेंगे। हमारे लिए तो सब कहते हैं कि वो है ही संत, होली है — She is the holiest of holy — उनका हमारा क्या मुकाबला? तुम्हारे ही तारे जगाने के हैं। अपनी कषुद्रताओं को कम करो। एक-दूसरे सहजयोगी को कर्टिसाइज़ मत करो — बहुत बुरी बात है। क्योंकि हेर सहजयोगी एक ही शरीर का अंग-प्रत्यंग है। इससे महान मूर्खता क्या होगी कि कोई इस हाथ से उस हाथ की उंगलियाँ काट रहा है? अगर दूसरे सहजयोगी में कोई प्रॉब्लम है और आप अगर सोचते हैं प्रेम में, तो साइलेंटली उसको बंधन दीजिए। प्रेम में उसको जूते मारिए — Shoe-beating करिए — पर अपने को भी जूते मारिए बाद में। हलॉक ये ज़रूर बात है कि आप लोग इतने वर्षों से, आप लोग पछिले वर्ष से कहीं अधिक उजलें हुए हैं। और जो 5-6 साल पहले थे, उससे कहीं अधिक सुंदर हो गए हैं। धीरे-धीरे प्रगति तो हो ही रही है। कोई गरि नहीं रहा है। कुछ जो ऐसे होते हैं, वो गरि जाते हैं, ढल जाते हैं, नकिल जाते हैं। लेकिन धीरे-धीरे चीज़ ऊपर बढ़ती है। चतित आपका अपने ऊपर और हमारे ऊपर रहे — बस, काम बन सकता है।

1977-02-20, The Creation

20 फेब्रुवारी 1977

Talk to Sahaja Yogis

New Delhi (India)

Talk Language: English

"The Creation", New Delhi (India), 20 February 1977

[Marathi translation from English]

आज आपण 'सृजन' बदल बोलण्याचे ठरविले आहे. पण आपल्या आयोजकांना आपल्याला खडू व फळा देणे जमले नाही. मला माहीत नाही, चतिर काढल्याशिवाय ते समजावण्याचा मी प्रयत्न करते. हा फार अवघड वषिय आहे, पण तुम्हाला समजेल असा तो करण्याचा मी प्रयत्न करणार आहे. पण सृष्टीची निर्मिती (सृजन) अशा अवघड वषियाकडे पूर्ण लक्ष द्यावे अशी मी तुम्हाला वनिती करते.

तुमच्यापैकी पुष्कळांना चैतन्य लहरी समजतात हा आजचा फार मोठा आशीर्वाद आहे आणि एवढेच नाही, तर तुम्हाला याचे ज्ञान व समज (अनुभव) आहे, की चैतन्य लहरी वचिर करू शकतात व प्रेम करू शकतात. हा फार मोठा आशीर्वाद आहे. अर्थात तुमच्या पैकी काहीना ते मळिले नाही. पण ज्यांना मळिलंय त्यांना हे ज्ञान आहे, की चैतन्य लहरी (व्हायब्रेशन्स) संघटित करू शकतात, कारण ते कुंडलिनी चढवतात. जथि कमतरता तथि दयेने जातात, त्या भागात जातात जथि कमतरता (व्हायब्रेशन्सची) आहे. त्यांना समजते, त्यांचे वैश्विक स्वरूप, त्यांचा वैश्विक स्वभाव, ती संघटित करतात आणि ती प्रेम करतात. ती तुमच्या प्रश्नांना उत्तरे देतात, तुम्ही प्रश्न वचिरता तेव्हा त्यांच्याकडून उत्तरे मळतात. ती जवित व्हायब्रेशन्स आहेत. ती व्हायब्रेशन्स परमेश्वरी (डिविहाईन) कडून येतात. या परमेश्वराला ब्रह्म, ब्रह्म तत्त्व - ब्रह्माचे तत्त्व असे म्हणतात.

आपल्याला असे म्हणता येईल, की सृष्टीचे सृजन ही चरितन प्रक्रिया आहे, म्हणजे बीजाचा वृक्ष होतो आणि

तो वृक्ष पुन्हा बीज होतो व ते बीज वृक्ष होते. हे होतच असते. हे चरितन आहे. याला सुरुवात नाही आणि याचा शेवटही होऊ शकत नाही. हे होतच राहते. म्हणून याच्या अस्तित्वाच्या वविधि अवस्था असू शकतात. तुम्ही असे म्हणू शकता, की 'असण्याची' अवस्था. तेव्हा प्रथम केवळ 'असणे' आहे. ते ब्रह्म आहे. तेव्हा काहीच अस्तित्वात नसते. काहीच नाही असे आपण म्हणतो. जेव्हा काहीच नाही असे आपण म्हणतो तेव्हा तो सापेक्ष शब्द असतो, कारण आपण अस्तित्वात नसतो. म्हणून आपण म्हणतो, की काहीच अस्तित्वात नाही. हा सापेक्ष शब्द आहे. जेव्हा आपण अस्तित्वात नसतो तेव्हा आपल्यासाठी प्रत्येक गोष्ट नसतेच. काहीतरी असते, पण ते आपण स्वतः नसतो. म्हणून त्याचा संदर्भ घेऊन (त्याच्या सापेक्षतेने) आपण म्हणतो, 'ते काही नाही.'

म्हणून फक्त शब्द आहे 'ब्रह्म'. तुम्ही म्हणू शकता कवि कल्पना करा, की शक्ती आहे. हवे असेल तर म्हणू शकता, की ऊर्जेचे (शक्तीचे) एक रूप अस्तित्वात आहे. पण ती शक्ती एका ठिकाणी (एका बद्दित) एकत्र येते व न्यूक्लियस (केन्द्रबद्धि) तयार करते. ती शक्ती जी वचिर करते, जी वभिगली जाते, जी एका बद्दित एकत्र येते - बद्दित एकाग्र होते असेही म्हणता येईल. ज्या बद्दिला आपण सदाशिव म्हणतो, तो हा बद्दि आहे. हे घडते, कारण ती शक्ती इच्छा करते, वचिर करते, संघटित करते, प्रेम करते. जेव्हा निर्मिती करायची असते, जेव्हा त्या शक्तीमध्ये निर्मिती करण्याची इच्छा झाल्याचे जाणवते त्या वेळी न्यूक्लियस निर्मिला जातो. या न्यूक्लियसला

आपण सदाशिव म्हणतो - हा न्यूक्लियस नाहीसा होत नाही. तुम्ही चमकणारा ढग, चमकणार्या तार्यांचा समूह अशाही कल्पना करू शकता. मला म्हणायचं की कशाचा तरी संदर्भ घेऊन तुम्ही कल्पना करू शकता. जे परम परिपूर्ण, अंबसोल्यूट स्वरूप आहे, त्याची कल्पना करू शकत नाही. पण तुम्ही अशा एका अवस्थेची कल्पना करू शकता जथि फक्त शक्ती आहे आणि निर्मिती नाही. पण ती शक्ती वीज नाही, चुंबकत्व नाही, की तसे काही नाही. तर ती शक्ती सगळ्यांचा संयोग (कॉम्बिनेशन) आहे, सथिससि आहे. ज्याचा लय होतो, जे लयाला जाते, ते सर्व ती शक्ती होते, त्या शक्तीमध्ये त्याचा संयोग होतो. त्या बद्दित ज्याला आपण न्यूक्लियस म्हणतो, त्याच्यात सगळ्याचा वलिय होतो. या बद्दिला आपण सदाशिव म्हणतो. हे सदाशिव ईश्वर सर्वशक्तमिनि देव आहेत. आता आपण याला परमेश्वर म्हणू कारण आता याला मर्यादा आहे, अशा अर्थाने की आपण काही नाव देऊ शकतो. फक्त शक्ती असेल तर आपल्याला ब्रह्म म्हणावे लागेल. आपल्याला असे म्हणता येईल १ पाण्याचे बर्फ झाल्यावर आपण पाणी आणि बर्फ यांच्यात फरक करू शकतो. पण तरीसुद्धा हे सापेक्ष आहे, तुलनात्मक समजणे आहे. या अवस्थेत सर्वशक्तमिनि देव, परमेश्वर स्वरूप धारण करतात आणि त्यांना जाणीव (आयडेंटिटी) असते, अस्तित्त्व असते. म्हणून आपण म्हणू शकतो, की हे ब्रह्म नाही तर अस्तित्त्व आहे. अस्तित्वाला त्याचे तेजोबलय (ऑरा) असते असे म्हणता येईल, प्रकाश असतो. हा प्रकाश परमेश्वरी प्रेम आहे. हा वेगवेगळे आकार धारण करतो, परंतु सदाशिव मात्र जसे आहेत तसेच राहतात. आता निर्मितीची इच्छा तेजोबलयात (ऑरा) पाठवली जाते. ऑरा ही परमेश्वरी शक्ती असते. ईश्वराच्या पलीकडे काही गोष्टी असतात व काही त्याच्यासमोर असतात. परमेश्वराच्या पलीकडे काही गोष्टी असतात, ज्यांच्यावर त्यांचे नियंत्रण नसते. एक म्हणजे त्यांच्या चरितन स्वभावावर त्यांचे नियंत्रण नसते. चरितन असणे हे त्यांचा स्वभाव आहे. ते थांबवू शकत नाहीत. ते स्वरूप बदलत राहतील हा त्यांचा स्वभाव आहे. त्यांचा चरितन स्वभाव ते बदलू शकत नाहीत. ते चरितन असणार आहेत, चरितन असणे, चरितनत्व हा त्यांचा स्वभाव आहे. त्यांच्यावर ते मात करू शकत नाहीत. उदाहरणार्थ परमेश्वर तुमचे सत्याची नविड करण्याचे स्वातंत्र्य हरिवून घेऊ शकत नाहीत. त्यांना ते करणे शक्य नाही. एकदा दिल्यावर ते काढून घेणार नाहीत. तुमच्या सर्व स्वतंत्रतेत तुम्ही ते नविडायला हवे. परमेश्वर तुमच्यावर सत्याची नविड करण्याची सक्ती करणार नाहीत. अनेकाना तशी आशा आहे, पण ते चुकतात. या स्थितीत, पूर्ण वनिश कवि पूर्ण पुनरुत्थान एवढाच फक्त प्रश्न आहे. आता सत्याचा स्वीकार करायची इच्छा आहे, की असत्याच्या मागे जाण्याची, हा निर्णय माणसाच्या हातात दिला आहे. तेव्हा तुम्हाला नविड करण्याचे सर्व स्वातंत्र्य दिले आहे. परमेश्वराच्या बाबतीत मी स्वसित्तर बोलणार नाही, कारण तो फार सूक्ष्म वषिय असून त्याच्यासाठी फार लक्ष देण्याची गरज आहे. याबद्दल अनेक लोकांशी मी पूर्वी बोलले आहे. त्यांचा सर्व स्वभाव वगैरे, ते सर्व त्यांना माहिती आहे. पण ते साक्षी आहेत साक्षीच्या स्वरूपात आहेत, पण ते कशाचे साक्षी आहेत ? ते सृष्टीचे साक्षी आहेत आणि या सृष्टीची निर्मिती करणारी जी शक्ती आहे ती त्यांची शक्ती आहे, त्यांची पत्नी आहे. आता आपण माणसांना हे समजत नाही, की पती-पत्नी इतके एक कसे असू शकतात. उदा. तुम्हाला हे समजेल, की सूर्य आणि सूर्यप्रकाश, चंद्र आणि चंद्रप्रकाश या दोन गोष्टी एकच आहेत कवि शब्द आणि त्याचा अर्थ. त्याचप्रमाणे शिव व शक्ती एक व एकत्र आहेत. उदा. तुम्ही वडील असता, भाऊ असता, मुलगा असता. त्याचप्रमाणे तुम्ही स्वतः असू शकता व तुमची शक्ती ही असू शकता. तुम्ही, तुमचा आत्मा व तुमची शक्ती वेगळे आहेत, पण तुम्ही एकच आहेत. तुम्हाला लहिण्याची शक्ती आहे, पण तुम्ही तुमची शक्ती नाही. तसेच तुमची शक्ती पण तुमचा आत्मा नाही. तसेच शिव आणि शक्ती यांची दोन व्यक्ती म्हणून ओळख आहे, पण ते एकाच वशिष स्वरूपाचे अवभाज्य घटक आहेत. त्यांना ब्रह्म म्हणतात.

पण या भयंकर तांत्रिकांनी पुन्हा ते इथे आले - शिव आणि शक्ती यांच्यातील संबंध बघिडवले ते यासाठी नाही की ते मानव होते म्हणून तांत्रिकांनी या सर्व वचिद्वि कल्पना रूढ केल्या व निरर्थक गोष्टीबद्दल बोलत होते, तर ते यासाठी की ते लोक लैंगिक-बद्धिधिया काहीही नव्हते. त्या त्यांच्यावर बलिकुल पण नाहीत. ते अत्यंत बघिडलेले, रोगी आणि पापी लोक होते. ते इतके भयानक प्रकारे रोगग्रस्त होते की कोणाच्यातही त्यांना याव्यतिरिक्त काही दिसत नव्हते. अश्वमेध यज्ञाचेही वासनामयशी संबंधित वर्णन केले आहे. ज्या पण गोष्टी ते बघतील त्यात त्यांना वासनाच दिसते. हे अशा प्रकारच्या व्यक्तीसारखे आहे की जो वासनामय चश्म्याच्या प्रकाशाने बघत असतो. त्याच्यासाठी काहीही वासनामय बनते. ते इतके बघिडलेले आणि इतके पापी लोक आहेत की परमेश्वरालादेखील ते योन-बद्धिच्या स्थितीत घेऊन येतात. जोपर्यंत ते या थरापर्यंत घेऊन येत नाही तोपर्यंत ते जवित राहू शकत नाही. जसे ते आहेत, कशा प्रकारे ते स्वतःला न्यायपूर्ण ठरवतील ? शिव आणि शक्तीचा वासनेशी काहीही संबंध नाही. सूर्य आणि त्याचा प्रकाश काय आहे ? त्याच्यात काही कामुकपणा लपलेला आहे का ? या पापी तांत्रिकांजबळ कामवासनेव्यतिरिक्त इतर काही आहे का ? वासनेशिवीय काही इतर संबंध असू शकत नाही का ?

तेव्हा शिव हे परमेश्वर आहेत. आपण त्यांना सदाशिव म्हणू. मी थोडे चतिर काढते, बघू त्याचा कसा उपयोग होतो. अशाप्रकारे केंद्रबद्धि घटित होतो. आता हा केंद्रबद्धिचा शेष भाग, त्याची शक्ती, वलय बनवते. ते कसे घटित होते 2 ते फरि लागतात, मागच्या बाजूला येतात. तेव्हा काय होते, की ते मागच्या बाजूकडे येतात... (अस्पष्ट) हे सगळे असे इथे राहते आणि सर्व पदार्थ त्याच्याभोवती कवच बनतात आणि सर्व लहरी (लाटा) क्रॉस करून कवचावर स्थिरवतात. तेव्हा अशी परिस्थिती असते, की जेव्हा

आतल्या भागातील सर्व एकाग्र होऊन आणखी एक न्यूक्लियस तयार करते. ही शक्ती आहे आणि हे सदाशिव आहेत ही महाशक्ती, आदशिक्ती आहे आणि हे सदाशिव आहेत.

आता इथे शिव आहेत. एकदा शक्तीने तचि व्यक्तमित्तव घडवले कवि आपण म्हणू तचि अहंकार स्थापति झाला, की शक्तीची शविंपासून वेगळी जाणीव (ओळख) निर्माण होते. कारण सर्व प्रकृती साक्षीने पहावे म्हणून लीला नाटक तयार करण्याची आहे. सदाशिवच एक आहेत, जे या लीला नाटकाचे प्रेक्षक आहेत आणि शक्ती ज्या आहेत त्या सृजन करणार आहेत. म्हणून त्या, त्यांचा अहंकार बद्धिर या ठिकाणी साठवतात आणि शक्ती होतात. तिथे त्यांचे स्थान ग्रहण करतात आणि शक्ती या रूपात त्या पहिली गोष्ट ही करतात, की लंबगोलाकारात त्यांच्या स्वामीच्या भोवती फिरतात. हा मुद्दा लक्षात घेणे आवश्यक आहे. त्या शक्ती आहेत, परमेश्वराच्या शक्ती आहेत. परमेश्वराला दसावे एवढ्यासाठीच सर्व सृजन करायचे आहे. शक्तीच्या लीला नाटकाचे फक्त तेच प्रेक्षक आहेत आणि त्यांना नाटक आवडले नाही, उदा.जसे ते नाटक होत आहे, निर्माण जालेली माणसे जशी वागत आहेत, ते जर त्यांना आवडले नाही, तर लगेच आपले डोळे बंद करून ते खेळ थांबवू शकतात, खेळ नाकारून कवि त्यांचा राग व्यक्त करून, थांबवतील कवि नुसतेच थांबवतील. म्हणून त्यांना वनिशक असेही म्हणतात.

पण हे सर्व त्यांच्या करमणुकीसाठी असल्याने आणि नाटकाने त्यांना आनंद दिला नाही, तर ते थांबवू शकतात. म्हणून सर्वात प्रथम जर कोणाला प्रसन्न करायचे असेल, तर जे प्रेक्षक आहेत त्यांना. या कारणासाठी आदशिक्ती शविंना हार घालतात, तो परावलय (पॅराबोला) आहे. म्हणून परावलय (पॅराबोला) हे आदशिक्तीचे चिन्ह आहे. हे एक प्रकारे त्यांना सरटफिकिट आहे, एक प्रकारे वरदान देणे आहे, ज्याला संस्कृतमध्ये म्हणतात, की 'तुमच्या कार्याचा आरंभ करा' असे वरदान देणे आहे. त्यांनी ही मंजूरी दिलेली आहे. त्या हा पॅराबोला पूर्ण करतात तेव्हा मंजूरी मिळालेली असते आणि म्हणून त्या पॅराबोला आहेत. या ठिकाणी पुरुषांनी स्त्रियांवर प्रभाव टाकायचा की स्त्रियांनी पुरुषांवर, असा प्रश्न उद्भवत नाही, कारण तो आपल्या डोक्यांमध्येच पूर्वीपासून प्रभावी असतो.

आपण याचा विचार करतो तेव्हा स्त्रिया व पुरुष असा आपण विचार करतो. पण असं काही नाही. पूर्ण एकरूपता आहे. जे अगदी पूर्णपणे एक आहेत अशा एक तरी पती-पत्नीच्या जोडप्याची आपण कल्पना करू शकतो का ? करू शकत नाही ही. कारण आपण अपूर्ण लोक क आहोत. होत. आपल्या कल्पनाशक्तीला शक्ताला इथपर्यंत ताण दिला. की जथि दोन्ही फक्त एकदुसऱ्यासाठीच आहेत आणि त्या कार्यप्रवण आहेत, त्या आदशिक्तीच आहेत आणि त्यांचे प्रेक्षक असलेल्या परमेश्वराला प्रसन्न करण्यासाठीच कार्य करीत आहेत आणि परमेश्वरालाच सर्वात प्रथम प्रसन्न करायचे आहे. म्हणून त्या स्वतः परमेश्वराला शरण जातात व पॅराबोलातून त्यांची मंजूरी घेतात.

म्हणून पॅराबोला फार महत्त्वाची गोष्ट आहे. तुम्हाला माहिती आहे, की प्रत्येक गोष्ट पॅराबोलातून प्रवास करते, सरळ रेषेत कधीच नाही. उदा.तुम्ही कोणावर प्रेम करीत असाल, तर तुमचे प्रेम त्या व्यक्तीच्या भोवती जाऊन प्रेम म्हणून तुमच्याकडे परत येईल. तुम्ही त्याचा द्वेष कराल तर त्याच्याभोवती जाऊन प्रचंड द्वेष म्हणून तुमच्याकडे परत येईल. म्हणून पॅराबोला घेतला. तुम्ही म्हणाल की पॅराबोलाच का ? वरतुळ का नाही ? कारण असे, की दुसऱ्या वस्तूच्या कवि स्थानाच्या भोवती जाण्यास पॅराबोलाने कमीत कमी अंतर लागते म्हणून पॅराबोला आहे. रोजच्या जीवनातसुद्धा आपल्याला हे घडतांना दिसले. तुम्ही जे दुसऱ्याला कराल ते संशक्त रूपात तुमच्याकडे परत येते, मग तुम्ही चांगले करा कवि वाईट. यामुळेच आपल्या कर्मसंदिधांताच्या व पुण्य करण्याच्या कल्पना आहेत. कारण आपल्यातून आपण बाहेर सोडू ते आपल्याकडे परत येणार. त्याचप्रमाणे तुम्ही सगळ्या जगाला आशीर्वाद द्या, सगळ्या जगाचे आशीर्वाद तुमच्याकडे येतील.

मी सांगतिल्याप्रमाणे ही प्रकृती चित्र काढून दाखवण्याइतकी सोपी नाही. कारण ही मोठ्या प्रमाणावरची क्सेत्रातली) जवळ प्रकृती आहे. पण तुम्हाला समजावी म्हणून मी सोपी करण्याच्या प्रयत्नात आहे. आता हा पॅराबोला, आता शक्ती इथे आहेत. जेव्हा त्या पॅराबोलाच्या गतीमध्ये जातात आणि शरी शवि त्यांना मंजूरी देतात, ती जवळ प्रकृती असते, जतिकी आपण जवळ माणसे आहोत, ततिकी ती जवळ प्रकृती असते. दोन्ही शवि आणि शक्ती मानवी असतात, जतिके आपण आहोत ततिकेच आपल्याला म्हणता येईल हजारपट जास्त मानव असतात. तेव्हा इथे पत्नी जी कायम एकत्रच असते, ती म्हणते, 'मी अशीच सुखात आहे, याच्यापेक्षा अधिक पुढे मला जायचे नाही.' कारण तच्यासाठी निर्मिती करणे ही सोपी गोष्ट नाही. तिला तच्या पतीपासून वेगळे व्हायचे नाही. सृष्टी हे बाळ आहे आणि ती म्हणते, 'मग आता मुले होणे आवडत नाही, कारण मला तुम्हाला सोडावे लागेल.' असे म्हणून ती पतीकडे झोपावते व पती तिला मागे ढकलून अंतरधान होतो. पॅराबोलास या ठिकाणी भेटून तो बाहेर जातो. आता ती या स्वरूपात असते. आता ओम् हाण्याची सुरुवात होते. प्रथम पॅराबोला ओम् मध्ये बदलतो. आता ती स्वतःला खाली ढकलते (खाली बसते) व थोडा वेळ, स्थिरवून ध्यान करून सर्व कसे कार्यान्वित करायचे हे पाहते.

आता त्यांची इच्छा जागृत व्हायला पाहजे. त्यांची इच्छा जागृत झाली नाही, तर त्या सृष्टीची धारणा करणार नाहीत. अशात एक कल्प नघून जातो. त्यांच्या स्वतःच्या विचार करण्यात, की कोणत्या पद्धतीने हे सर्व रावे, पुष्कळ काळ नघून जातो. त्यांनी अनेक वशिष्टे तयार केली आहेत. एकच वशिष्ट नाही बनवले. त्यांनी वशिष्टांमार्गून वशिष्टे निर्माण केली आहेत. त्यांनी इतकी वशिष्टे कशी बनवली ते मी तुम्हाला दाखवीन. त्यांच्यापैकी काही अद्यापही असतित्वात आहेत, तर काही नष्ट झाली आहेत. पण आज आपल्यासमोर हे वशिष्ट आहे, पृथ्वी आहे आणि पृथ्वीवर भारत आहे. भारतात दिलेली आहे आणि दिलेलीमध्ये तुम्ही इथे बसून माझे बोलणे ऐकत आहात. ते असे आहे. तेव्हा या क्षणी जे काही होत आहे ते भूतकाळ नाही, भविष्यकाळ ही नाही, पण मी तुम्हाला या क्षणाबद्दल सांगते. आपण इथे आहोत. पण आदशिक्तीनी अनेक वशिष्टे आपल्या पूर्वीसुद्धा तयार केली आहेत, अनेक गोष्टी करून बघतिल्या व शेवटी हे करून पाहिले आहे. त्यांनी पृथ्वी बनवली आणि भग आपल्याला बनवले. त्यांनी कसे ते सगळे केले हे आपण नंतर पाहू. आता आपण हे पाहू, की त्या त्यांच्या तीन शक्ती कशा धारण करतात. त्या सृष्टीची रचना करण्याचे ठरवतात तेव्हा त्यांना तीन शक्ती प्रदान केल्या जातात. परमेश्वराच्या तीन शक्त्या त्यांना मिळतात. त्यांना प्रदान केलेल्या असतात. पहिल्या शक्तीने सर्वात

प्रथम असतित्व असते. असतित्वाची इच्छा, परमेश्वराकडे असतित्वात येण्याची इच्छा करतात. दुसरी शक्ती निर्माण करण्याची आणि तिसरी ते धारण करून टिकविण्याची. पहिली शक्ती असतित्व आहे, दुसरी सृजन आहे व तिसरी उत्क्रांत करणारी, धारणा करणारी शक्ती आहे जच्यामुळे हळूहळू तुम्ही काही तरी धारण करता, टिकवता आणि काही तरी होता. या तीन शक्ती आदशिक्ती धारण करतात. थोडक्यात आपल्याला म्हणता येईल, की या तीन शक्ती महाकाली, महासरस्वती आणि महालक्ष्मी त्या घडवतात व या तीन शक्ती त्या स्वतःमध्ये धारण करतात. आता त्या पुन्हा त्यांची पॅराबोलाची प्रणाली वापरतात. समजा, मी या रस्त्याने या घरात आले. मला हा रस्ता समजला. नंतर त्या रस्त्याने आले. मला तो रस्ता माहीत झाला. मग मला प्रत्येक रस्ता, प्रत्येक गोष्ट समजली. त्या ज्ञानाने मी दुसरे काही पण करू शकते. म्हणून त्या पुन्हा त्यांच्या पॅराबोलात फरिण्याचा उपयोग करतात. वास्तविक त्यांच्या तीन महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वतीच्या हालचाली सतत, सर्वकाळ, आदशिक्तीशी एकरूप असतात. त्यांना वेगळे करून आदशिक्ती तीन नाड्यांमध्ये घालू शकतात. तसेच त्यांना एकत्र करून, एकात्म करून पॅराबोला म्हणूनही वापरू शकतात. म्हणून आपण बंधन घालतो, तेव्हा आपण म्हणतो पॅराबोला घाला. हा पॅराबोला असतो कारण त्याच्यात सर्व चैतन्य लहरी असतात, तिन्ही शक्ती त्याच्यात वाहतात.

तेव्हा आपल्याला तुम्ही जाणताच, तीन शक्ती आहेत. महाकाली शक्ती आहे. महाकाली शक्तीने आदशिक्ती इच्छा करतात. मी तुम्हाला सांगतिल्याप्रमाणे ती परमेश्वराची भावनिक बाजू आहे. ती परमेश्वराच्या भावनिक

बाजूचे प्रतिनिधित्व करते. त्या इच्छा करतात. ती परमेश्वराची जे साक्षी आहेत, त्यांची इच्छा असते आणि

आदशिक्ती त्या साक्षींना तुमच्या हृदयात बसवतात. त्यांना तुमच्या हृदयात प्रतिबिंबित करतात आणि तुम्ही काय करता, तुमची निर्मिती झाल्यावर तुमचे खेळ चालतात, ते पाहण्यास प्रतिबिंबित कायम, सर्वकाळ, प्रतिबिंबित ठेवले जाते. आता त्यांची महासरस्वती शक्ती पॅराबोलामध्ये फिरते. ती कोणत्याही कोनातून फिरते, ३६० अंशातून फिरते. एका बद्धिरासून जाते. काही वेळेस ती एका बद्धिरावर गोल गोल फिरते. जेव्हा महासरस्वती शक्ती एकाच बद्धिरावर गोल गोल फिरते तेव्हा ती घट्ट होत जाते. घन होत जाते. इतनी घन होते की तिचे तुकडे होतात. हे सर्व तुकडे महाकाली शक्तीच्या महासरस्वती शक्तीच्या फरिण्याच्या गतीमध्ये जातात कारण ती गोल गोल फिरत असते. म्हणून ते तुकडेसुद्धा त्या फरिण्याच्या गतीमध्ये जातात. ते सुद्धा फिरू लागतात. उदा.हा तुकडा फिरू लागतो, तो तुकडा फिरू लागतो वगैरे. फिरू लागल्यावर ते गोल होतात. त्यांचे कंगोरे जाऊन ते गोल होतात. मी तुम्हाला फार थोडक्यात सांगत आहे. हे गोल तुकडे पुन्हा एक दुसऱ्याच्या घर्षणात घातले जातात. अशाप्रकारे आपण म्हणू, दुसऱ्या वशिष्टांचे सोडून द्या, त्यांच्यासाठी दुसऱ्या पद्धती तयार केल्या होत्या - अशा पद्धतीने हे वशिष्ट तयार केले गेले.

आता तुम्ही सतत लक्षात ठेवा, की ही शक्ती वचिर करते, समजते, संघटित करते, प्रेम करते आणि तिला जाणीव असते, ओळख असते. तेव्हा, ती पृथ्वीचे सृजन करते. पृथ्वी इतक्या सहज रीत्या बनवली गेली नाही. सूर्याचा एक तुकडा असा हाताने तुम्ही म्हणू शकता, काढला. आता आपण समजले पाहिले, की सूर्य इतका थंड कसा झाला. सूर्याचा तुकडा त्याच्यापासून फार दूरवर नेला गेला. त्यामुळे तो पूर्णपणे गोठला. मग पुन्हा सूर्याच्या जवळ आणला गेला. लंबकाप्रमाणे थंड बाजूकडे हलवात ठेवला. मग मध्यवर्ती ठिकाणी आणला गेला जेथे पृथ्वी तयार झाली. मी पुढा सांगते ही नसिरागतील सहज झालेली घटना नाही. माणसांना राहता यावे म्हणून मुद्दाम घडवून आणलेली आहे. तापमान कमी केले गेले. हे आदशिकृतीनी, आदमातेने मुद्दाम केले आहे. अशा आईची कल्पना करणे सोपे नाही. पण तनि ते केले आहे आणि तनि पृथ्वीला अशा ठिकाणी आणले जेथे जीवनास आरंभ होऊ शकतो. तेव्हा चंद्र व सूर्य यांच्या एकत्रीकरणाने चंद्रापासून हायड्रोजन येतो व सूर्यापासून ऑक्सिजन येतो, पाणी मिळते. गोठवणे व गरम करणे, पाणी मिळते. पाण्यात, पृथ्वीला वस्तुळात फिरविते वरच्या बाजूस हलवल्याने गरम होणे व थंड होणे सुरू होते. गरम व थंड करण्याने अमायनो असिडच्या रूपात जीवन येते. हे सहेतुकपणे केले जाते. मला सांगायचे आहे, की हे असेच काहीतरी संयोगाने घडले नाही. याच्या वरसुद्धा वचिर करायला हवा की हा कसा काय संयोग नाही ? तुम्ही डार्विन वाचा. तो फार मोठा जीवशास्त्रज्ञ होता. मला वाटते तो सर्वात मोठ्या जीवशास्त्रज्ञांपैकी (बायर्लॉजिस्ट) एक होता. ज्यांनी याचे गणित मांडले, की पदार्थ मातरापासून (मॅटर) एक साधा अमीबा तयार करण्यास कती काळ लागला असावा. त्याने गणिताने असे ठरवले की आतापर्यंत जेवढा काळ आपल्याला मिळाला आहे, त्याच्यापेक्षा पुष्कळ जास्त कालावधी लागावा. लाखो करोडो वर्षे लागतात, एक संयोग मिळायला. 'लॉ ऑफ चान्स' आहे. मला माहिती नाही, की तो तुम्हाला सर्वस्वरूपे सांगे की नाही. पण लॉ ऑफ चान्स असा आहे, की तुम्ही एका ट्यूबमध्ये ५० लाल गोट्या व ५० पांढऱ्या गोट्या मिसळून त्यांचा क्रम पूर्ण नाहीसा केला तर त्यांना पुन्हा पहिल्या क्रमात हव्या त्या क्रमात आणावयास ती ट्यूब इतक्या वेळा हलवावी लागते. तेव्हा एक व्यवस्थित जगणारे प्रोटोप्लाझम, पेशी बनवायला आतापर्यंत जेवढा काळ गेला त्याच्यापेक्षा जास्त वेळ लागला असता. फारच जास्त काळ. लक्षावधी वर्षे. पृथ्वीला सूर्यापासून वेगळे होण्यास ५० लाख वर्षे लागली व फक्त वीस लाख वर्षे थंड होण्यास. तेव्हा तो शास्त्रज्ञ म्हणतो, की हे समजण्याच्या पलीकडे आहे, एवढेच स्पष्टीकरण देता येईल. आपण म्हणू शकतो की त्याच्यामागे एखादा जादुगार असावा आणि एक जादुगार आहे, ज्याच्याबद्दल आपले महान क्रूरपूनी मनी म्हणतात तो जादुगार दुसरा कोणी नसून आदशिकृती, आदमाता आहे. आदमाति सदाशिव आहेत व आदमाता आदशिकृती आहेत. आपण त्याच्या लैंगिक संबंधाविषयी बोलू शकतो का? मांत्किंबरोबरच आपणही असे करू का? आपल्या आई-वडिलांना आदरांजली देण्याची हीच पद्धत आहे का? आपल्याला हे समजायला हवे, की आपण फार फार उदात्त वषियाची चर्चा करीत आहोत. या ठिकाणी आपण आदमाता-पति यांच्या प्रेमाच्या मंदिरातल्या गाभार्याची चर्चा करीत आहोत. ही फार फार पवित्र गोष्ट आहे. आपण पवित्र लोक नाही. आपण अजून हव्यास व वासना यांनी भरलेलो आहोत आणि ते प्रत्येक गोष्टीच्या पलीकडे आहेत. म्हणून त्यांची चर्चा करतांना ती मोठ्या श्रद्धेने आपली मस्तके त्यांच्यासमोर झुकवून करायला हवी. आपले हे सद्भाग्य आहे की आपण या आदमाता-पत्यांच्या बद्दल ज्यांनी ही सृष्टी, त्यांचे अपत्य जन्माला घातले, त्यांच्याबद्दल काही तरी शक्ति शकतो.

तेव्हा या गोल तुकड्यांपैकी एक पुन्हा तुटतो आणि सूर्यमंडल होते आणि सूर्य मंडलात जसे तुम्हाला माहिती

आहे, पृथ्वी, चंद्र व इतर आहेत. पृथ्वी कशी निर्माण होते ते मी तुम्हाला सांगितले आहे. पृथ्वीच्या निर्मितीनंतर

प्रथम अमायनो असिड्स तयार झाले, मग वनस्पतीची सुरुवात झाली आणि नंतर माणसांची सुरुवात झाली. आता पदार्थमात्र (मॅटर) सुद्धा फार पद्धतीशीर आहेत. पदार्थमात्र वसिकळते नाहीत, व्यवस्थित आहेत, पण था संघटित नाहीत. या दोन्ही मध्ये फरक आहे. पद्धतशीर गोष्टी मृत असू शकतात. तुम्ही इथे पाच दगड पद्धतशीरपणे ठेवू शकता, पण ते संघटित नसतात. कारण ते जीवित वस्तू नाहीत. या दोन्हीमध्येही फरक आहे. प्रथम पद्धतशीर वस्तू बसवल्या गेल्या. तुम्हाला माहिती असेल, आठ वेगळ्या प्रकारचे मूळ पदार्थ निर्माण केले. निर्मितीनंतर शरीरगणेशांकरवी त्यांच्या योग्य जागी ठेवले गेले. तुम्हाला माहिती आहे, की परियॉडिकल एलमेंट्स (पुनरावर्तित मूळ पदार्थ) जे दसितात त्यांच्या केंद्रस्थानी कार्बन आहे. याचा अर्थ एक, दोन, तीन, चार व्हॅलन्सीज असलेला मूळ पदार्थ. शिवाय चार व्हॅलन्सीज असलेला कार्बन मायनेस (वजा) एक, मायनेस २, मायनेस ३ व मायनेस ४ अशाप्रकारे पूर्ण आठ आहे.

अशा पद्धतीने सर्व पदार्थमात्र (मॅटर) संघटित केलेला आहे. पदार्थमात्र (मॅटर) संघटित करण्यासाठी एक दैवत निर्माण करायचे होते आणि पहिले दैवत जे बनवले ते श्रीगणेश होते. आता ते कसे केले ते आपण पाहू. तुम्ही पाहिले आहे, की आदशिकृतीचा एक भाग-महासरस्वती शक्तीने पदार्थमात्राची (मॅटर) निर्मिती केली आहे. आता महाकाली शक्तीने त्याला असतित्व प्रदान करायचे आहे. आता तुम्हाला असतित्व कशाप्रकारे मिळते? तर ते तुमच्या धारणेतून (टंकून राहण्यातून), तुमच्या गुणधर्मामातून. तेव्हा महाकाली भौतिक पदार्थांना असतित्व देते, माणसांना नाही, कवि जीवित वस्तूंना नाही, तर पदार्थमात्राला (मॅटर) देते, एका दैवतामार्फत, महाकाली ते देते. ते दैवत आहेत श्रीगणेश. वरिटाच्या हृदयात, तुम्हाला दसिल, इथे वरित येतात - कारण ते मी तुम्हाला पुढे सांगणार आहे-वरित म्हणजे आदशरीर, पूर्ण आदिपुरुष, त्यांच्या हृदयात महाकाली स्थापिततात. ती काय करते, हृदयातून ती साडेतीन वेळा खाली जाते. एक वर, एक खाली अशाप्रकारे साडेतीन वेळा आणि खाली उतरत साडेतीनच्या टोकाशी येते. हे साडेतीन झाले आणि आता ती याच्या टोकाशी आली. अशाप्रकारे साडेतीन करून त्याला सरळ छेदले तर तुम्हाला सात छेद मिळतात. (इथे कोणी अशी व्यक्ती आहे का जी चांगल्याप्रकारे रेखाचित्र बनवू शकेल? तुम्ही ते अशाप्रकारे बनवू शकता.) ती खाली, इथे येते, ती इथे खाली आली आणि इथून ती आत जाते. इथे ती सात बंदुका छेद करते. या ठिकाणी ती पहिले दैवत श्रीगणेश बनवते. मला सांगायचंय, हे एका दविसात होत नाही, एका वर्षात नाही, एका युगात नाही, अनेक कल्पात होते. श्रीगणेशांची निर्मिती ही पहिली पायरी, हे महाकालीचे घर आणि श्रीगणेशांना त्यांनी इथे स्थापित केले आहे. आता श्रीगणेश या सगळ्यांतून त्यांच्या चैतन्य लहरी सोडतात. जे महाकालीने निर्माण केले आहे त्या सगळ्यामधून ते जातात. या चतुरावर, तुम्हाला म्हणता येईल, महासरस्वतीचे कार्य स्थापित आहे. तचिया सर्व कार्यक्रमासहित (प्रोग्रॅम) ती खाली येते आणि इथे पुन्हा मिळते. म्हणून श्रीगणेश तचियातून चैतन्य लहरी सोडतात.

सर्वप्रथम श्रीमहाकाली, श्रीगणेशांची निर्मिती करतात, तेव्हा श्रीमहासरस्वती खाली येतात. हे सर्व तयार

करून त्या श्रीगणेशांशी जोडल्या जातात. म्हणून श्रीमहासरस्वतीने जे निर्माण केले आहे त्या सगळ्यामधून श्रीगणेशांच्या चैतन्य लहरी (व्हायब्रेशन्स) वाहू लागतात. हे सर्व निर्माण करण्यापूर्वी, भविष्यात काय घडणार आहे, याचा पूर्ण वचिर श्रीआदशिकृतीच्या दृष्टीसमोर स्पष्टपणे येतो आणि त्यांच्या सर्व योजनेप्रमाणे त्या कार्यान्वित होतात. सर्वात प्रथम श्री महाकाली खाली येऊन श्रीगणेशांना निर्माण करतात. आता तुम्हाला समजेल, की पवित्र व्यक्ती होणे कती महत्त्वाचे आहे. प्रथम त्यांनी या पृथ्वीवर पावत्रिय निर्माण केले. सर्वात प्रथम त्यांचे मुलांबरोबरचे नातेसंबंध प्रस्थापित झाले. कारण बालकाच्या स्वरूपात सृष्टीची निर्मिती करायची होती. म्हणून सर्वप्रथम श्रीगणेशांची निर्मिती झाली आणि नंतर इथून श्रीआदशिकृतीची दुसरी शक्ती महासरस्वती

खाली येते आणि श्रीगणेशांशी जोडली जाते आणि तशा पद्धतीने श्रीगणेश संबंध प्रस्थापित करतात आणि या सगळ्यातून आपल्या चैतन्य लहरी सोडतात. त्यांच्या चैतन्य लहरीमुळे, जी त्यांनी निर्मिलेल्या पदार्थमात्रातून जातात. उदा. आपली भूमी माता, तचियातून अक्ष (अॅक्सिस - पृथ्वीच्या केंद्रातून जाणारी सरळ रेषा) जातो. अक्ष कोणी पाहिला नाही, पण ज्या पद्धतीने पृथ्वी फिरते, तचियावरून असे म्हणतात की अक्ष आहे. एक प्रकारचा अक्ष आहे. आता, ही महाकालीची शक्ती, आपण म्हणू शकतो, श्रीगणेशांची शक्ती - भूमी मातेच्या अक्षामधून जाते, तचियात चुंबकीय शक्ती आहे आणि त्या प्रकारे, त्याच्यामधून पृथ्वीची गती, तचि फिरणे नियंत्रित होते आणि ती आपली (माणसांची) काळजी घेते. आपण एक लहान बीज मातीत रोवले तर ते आपोआप अंकुरते, याचा आपण का वचिर करीत नाही? तुम्ही पाहिले आहे, की तुमच्यापैकी पुष्कळांना काही त्रास होतो, आजार होतो ते भूमी मातेने आत ओढून घेतले, तनि ते शोषून घेतले. हे वास्तव आहे. सहजयोगात, तुम्हाला दसिल, तुम्हाला काही त्रास असेल, तर डोके जड आहे आणि तुम्ही साक्षात्कारी जीव आहात (अन्यथा ती ऐकणार नाही), तुम्हाला कार्यप्रवण करायचे आहे कवि श्रीआदशिकृतीने तुम्ही साक्षात्कारी व्यक्ती आहात असे सरटफिकेट द्यावे यासाठी. नाही तर ती तुम्हाला का स्वीकारेल ? तर तुमचे डोके जमनीला लावाल, दोन्ही हात जमनीवर भूमी मातेवर ठेवाल, तर तुम्हाला समजेल, सर्व त्रास कपाळातून शोषला जाईल. अनेकांचे असे झाले आहे पायातून सुद्धा खाली शोषले जाऊ शकते. भूमी माता, वास्तविक, श्रीआदशिकृतीची आई आहे, तुम्ही म्हणू शकता. ती आई असे म्हणतात कारण तिला असे घडले आहे, की जगाचा सर्व भार स्वतःमध्ये घेते. ती जगाची सर्व वजने नियंत्रित करते आणि ती तुमचे सर्व वजन शोषून घेऊ शकते. आता वजन म्हणजे तुमचे वजन 'इतके' आहे (शारीरिक वजन) ते नाही. वजन म्हणजे तुमची पापे, तुमचे पुण्य, म्हणजे प्रत्येक गोष्ट. तुमच्यात फारच पाप असल्यास पृथ्वी मातेला त्रास होतो. जेथे फारच पाप असते, तेथे भूमी माता मदत मागते. तेव्हा कोणत्या तरी दैवताला, उदा. स्वतः श्रीवशिष्णूंना येऊन पृथ्वीला असह्य झालेल्या पापाच्या वजनापासून वाचवावे लागते. हे वास्तव आहे. मी कल्पनेतील सांगत नाही. चैतन्य लहरी मिळाल्यावर तुम्ही याचा पडताळा घ्यावा. चैतन्य लहरी मिळण्यापूर्वी पृथ्वीकडून तुम्हाला हे समजणार नाही.

काही वेळेनंतर - तुम्ही साक्षात्कारी असल्यास भूमी मातेवर उभे राहून तिला वचिारा, 'हे भूमी माते, मी साक्षात्कारी आहे, तुम्ही माझी करमे काढून घ्याल का?' लगेच ती काढून घेणे सुरू करते. तुम्हाला आश्चर्य वाटे. तुम्हाला इतके हलके वाटे! तुम्ही त्यांचा उपयोग करावा. तसेच भूमी मातेला तयार केले आहे. पण आदशिकृतींनी त्यांच्या महासरस्वती शक्तीतून पंचमहाभूतांची निर्मिती केली आहे. सर्वात आधी, जयाला तन्मात्रा म्हणतात, ते बनवले आहे. मी फार वशिलेपणात गेले तर तुम्हाला जास्त होईल. पण सर्वात आधी त्यांनी कारणात्मक सत्ते तयार केली. पण मी असे म्हटले तर त्यात काही खोटे असणार नाही, की केवळ पाहून च्या

दृष्टीतून श्रीआदशिकृतींनी प्रकाश तयार केला. त्यांच्या शश्वत्सोच्छवासातून वायू निर्माण केला कारण त्यांची इच्छा अंतिम असते (त्यांच्या इच्छेच्या पुढे कोणी जात नाही). त्यांनी इच्छा केली, की वायू असावा आणि वायू निर्माण केला. तसेच त्यांच्या वास घेण्यातून त्यांनी गंध तन्मात्रा तयार केली व त्याच्यातून पृथ्वी माता तयार झाली आणि हे सर्व फक्त त्यांच्यापासूनच, त्यांच्या इच्छेतूनच, केवळ त्यांच्या इच्छा करण्याने, त्यांच्यासाठी केले गेले आणि अशाच प्रकारे संपूर्ण विश्वात निर्माण केले गेले आणि पुढे तेच पृथ्वी, सूर्य, चंद्र या सर्व गोष्टी निर्माण झाल्या. वास्तविक त्यांची इच्छा मात्र होती जेणे या सर्व गोष्टी प्रत्यक्षात आणल्या. जे कोणी केवळ इच्छेने सृजन करू शकते, त्याला समजणे आपल्याला अशक्य आहे, पण आपण असा वचिर का करू शकत नाही, की कोणी तरी जगातील सर्व सत्तांच्या वर आहे, ज्या सर्वोच्च आहेत हे आपण जाणतो, ज्यांना हवे असेल ते त्या करू शकतात? असे कोणी तरी असेल अशी आपण कल्पना करू शकत नाही. आपण परमेश्वरांची कल्पना करतो त्यांना सर्वशक्तिमान समजतो, पण त्यांच्या शक्तीबद्दल बोलतो (ताकदीबद्दल बोलतो) तेव्हा हसू लागतो. हे कसे असू शकते? पण त्यांना हवे ते त्या करू शकतात. त्यांच्या केवळ इच्छेने ही सर्व सृष्टी, प्रत्यक्षात आणली आहे आणि जगात या सर्व गोष्टी ज्या तुम्हाला दिसत आहेत, त्या केवळ त्यांच्या इच्छेने तयार झाल्या आहेत. त्यांनी आकाश तत्त्व निर्माण केले. पंचमहाभूते निर्माण केली आहेत, जी तुम्हाला माहिती आहेत. आणि नंतर त्यांनी आपल्या दुसऱ्या रूपातले, जयाला आपण महालक्ष्मी म्हणतो त्या रूपातले कार्य सुरू केले. त्यापूर्वी मला वाटते, पदार्थमात्रातील श्रीगणेशांच्या अस्तित्वाबद्दल मी तुम्हाला सांगवे. ते पदार्थमात्रात चैतन्य लहरी ९ महासरस्वतीच्या च्या चैतन्य लहरी या रूपात कार्य करतात.

त्या वदियुत चुंबकीय चैतन्य लहरी आहेत, महासरस्वतीच्या चैतन्य लहरी वदियुत चुंबकीय आहेत. त्याबरोबरच नाद आणि ही पंचमहाभूते त्यात अभिव्यक्त होतात. तुम्ही त्यांना रेकॉर्ड करू शकता. कारण उदा. तुम्ही सल्फर डाय ऑक्साईड घेतला, सल्फर डाय ऑक्साईड - दोन ऑक्सिजन आणि एक सल्फर आणि तुम्ही त्याला शक्तिशाली सूक्ष्मदर्शकाखाली त्याचे नरीक्षण करा - तुम्ही प्रयत्न करा, लोकांनी केले की नाही, ते मला माहीत नाही, पण तुम्ही प्रयत्न करून शोधून काढा आणि तयार करून त्याला फार मोठ्या सूक्ष्मदर्शकाखाली ठेवा. तुम्हाला पाहता येईल, की सल्फर स्थिर आहे, पण या दोन ऑक्सिजनमधून चैतन्यति करीत आहेत. त्याच्यात चैतन्य लहरी आहेत. ते चैतन्यति करीत आहेत. या दोन चेडूंच्यामध्ये चैतन्य लहरी आहेत. ते मेट्रिक, समिट्रिक, इव्हन व अनइव्हन ही असू शकतात आणि विसितारित होणारी ही असू शकतात. तेव्हा आपल्याला तीन प्रकारची व्हायब्रेशन्स आढळतात. चौथी बाजू (साईड) दुसरे काही नाही तर नयितरण करणारे स्वतः गणेश आहेत. हे आपल्याला पहायचे असल्यास साध्या डोळ्यांनी दिसू शकते. तुम्ही साक्षात्कारी असा कवि नसा. या सर्वात लहान, न्यूनतम परमाणूत (मॉलेक्यूलमध्ये) काढून चैतन्य लहरी आल्या आणि कशा आल्यात? कोणी सांगू शकेल? इतके ते सूक्ष्म - परासूक्ष्म आहे. श्रीगणेशांच्या शक्ती फार फार सूक्ष्म आहेत आणि पदार्थमात्रात शरून अशा चैतन्य लहरी या वदियुत चुंबकीय चैतन्यलहरी एका लहान मॉलेक्यूलमध्येसुद्धा निर्माण करतात, जे तुम्ही पाहू शकता व रेकॉर्डही करू शकता. जसे मूळ पदार्थांचे (इलमिट्स) आहेत. तुम्हाला समजेल, की सर्व मूळ पदार्थांचे आठ प्रकारात वर्गीकरण केले आहे. आता आपण हे पाहू हे एलमिट्स आठ प्रकारात कसे वर्गीकृत झाले, ते करायला कोणी नव्हते, तरी ते झाले. या एलमिट्सचा व्यवस्थित चार्ट बनवल्याशिवाय काही करणे शक्य आहे का? वचिर करा! तुम्ही परमेश्वराला आव्हान देता तेव्हा हे पाहायला हवे, की या जगात प्रत्येक पदार्थ इतका व्यवस्थित बसवलेला आहे आणि एलमिट्सचे आठ वर्ग इतके व्यवस्थित बसवलेले आहेत. प्रत्येकाचे विशिष्ट वागणे आहे, प्रत्येकाच्या प्रोटॉन्सची वेगळी संख्या आहे आणि ही संख्या इतकी व्यवस्थित आणि अशा पद्धतीने मोजली (कॅल्क्युलेट) गेली आहे की शेवटी सर्व प्रोटॉन्सचे शेवटचे वस्तुळ आठ असावे. आठ नसल्यास, आठपेक्षा कमी असल्यास व्हॅलन्सीची समस्या निर्माण होते. इतके सर्व व्यवस्थित बसवलेले आहे, की तुम्ही अभ्यास केला, थोडे रसायनशास्त्र येत असेल तरी कति आश्चर्य वाटे! आपण सर्व गृहीत धरतो. हे सर्व व्यवस्थित बसवायला हवे. हा आपण आपला हक्क समजतो. परंतु बाहेरच्या वस्तुळात आठ प्रोटॉन्सना जसे व्यवस्थित बसवले आहे, त्याच्यावर व्हॅलन्सीज अवलंबून असतात. हे सारे कार्य महासरस्वती शक्तीमधून केले जाते. परंतु चैतन्य कार्यान्वित करणारी प्रेरणा (व्हायब्रेटिंग फोर्स) , एक व्हायब्रेटिंग फोर्स आहे. हे सर्व महासरस्वती शक्तीतून, मी सांगितल्याप्रमाणे होते. आता चैतन्य लहरी कार्यान्वित करणारी प्रेरणा आहे. ती अस्तित्वात आहे. पदार्थमात्राही अस्तित्वात आहे. ते अस्तित्वात असायलाच हवे. ते अस्तित्वात नसतील तर काहीच अस्तित्वात असू शकत नाही. म्हणून अस्तित्वाची प्रेरणा ही महालक्ष्मी प्रेरणा, महाकाली प्रेरणेतून दिली जाते. ती प्रेरणा, न्यूक्लियसमध्ये बसलेल्या श्रीगणेशांच्या मधून काम करते. ते प्रत्येक मॉलेक्यूलच्या, प्रत्येक अणूच्या केंद्रस्थानी (न्यूक्लियस) बसलेले असतात. तुम्हाला कल्पना तरी करता येईल का की ते कति असतात! आता तुम्ही एक एलमिट घ्या. समजा सोने. त्याच्यात कति परमाणू (मॉलेक्यूल) असतात. तुम्ही मोजू शकता का? त्याच्यात कति अणू आहेत, तुम्हाला मोजणे शक्यच नाही. तर श्रीगणेशांच्या कति प्रतिमा असतील! अशा पद्धतीने ते साध्य केले आहे. आणखी एक गोष्ट जाता जाता मी तुम्हाला सांगते, कति अमर्याद प्रतिबिंबे पकडली असतील? आता

श्रीशिव आणि श्रीआदशिकृती दोन वेगळे का आहेत? याचे कारण असे की त्यांना अमर्याद प्रतिबिंबे निर्माण

करायची आहेत. आता तुम्ही अमर्याद प्रतिबिंबे कशी कराल? तुम्हाला माहीत आहे? कोणाला भौतिकशास्त्र

माहीत आहे? दोन आरसे समोरासमोरे ठेवून त्याच्या मधोमध एखादी वस्तू ठेवली तर अमर्याद प्रतिबिंबे मिळतात. पहिला आरसा आदशिकृती आहेत व दुसरा आरसा सृष्टी आहे. अशा प्रकारे पृथ्वीवर अमर्याद प्रतिबिंबे मिळू शकतात. तुम्हाला अमर्याद प्रतिबिंबे मिळू शकतात, त्याचे हे कारण आहे. याच्यासाठी प्रतिबिंबित करणारा दुसरा आरसा निर्माण करावा लागला आणि म्हणून तीन जाणवा, अस्तित्वे हवी होती, सर्वशक्तिमान परमेश्वर नंतर आदशिकृती व नंतर संपूर्ण विश्व. ते तसेच आवश्यक होते. त्याशिवाय तुम्हाला अमर्याद प्रतिबिंबे मिळू शकत नाहीत. ज्याने हे सर्व घडवले तो फार फार बुद्धिमान माणूस असला पाहिजे, यात शंका नाही. जेव्हा माणसांना वाटते, की बुद्धीतून ते देवाला समजू शकतात, तेव्हा त्यांनी हे शिकावे की ही बुद्धी जी परम आहे, तिथी कसे जायचे? आपल्या निर्मितीसाठी त्यांनी कति कष्ट घेतले आहेत! पदार्थमात्राला तयार केल्यावर ते कवि मी म्हणून त्यांची शक्ती महालक्ष्मी स्वरूपात, पृथ्वीवर उतरते. महालक्ष्मी धारणेस (सस्टेनन्स) मदत करते. सस्टेनन्स याचा अर्थ हे जे मूळ पदार्थ, एलमिट्स आहेत त्यांचे स्कॅनिंग, परीक्षण करणे.

जेव्हा पदार्थमात्राची निर्मिती झाली तेव्हा तो विविध प्रकारे तयार केला गेला, वेगवेगळ्या हेतूसाठी बनवला

गेला. पण शेवटी काय? सृष्टीच्या निर्मितीचे अंतिम ध्येय मनुष्याची निर्मिती करणे हे आहे - हे सृष्टीचे सृजन! कल्पना करा! तुम्ही लोक इतके महान आहात, की तुमच्यासाठी हा सर्व त्रास घेतला आहे. मानव हा इतका महत्त्वाचा आहे, की त्याच्यासाठी हा सर्व त्रास घेतला, तुम्हाला निर्माण करताना पदार्थमात्रा व जे काही तयार केलेले आहे, त्याचा उपयोग केला जातो. हे अंतिम ध्येय आहे. हा सर्व मंच (स्टेज) मांडावा लागतो. आणि तुम्ही सहजोग्यांनी मंचावर दखाव्यात यावे.

माणसाचे उपकरण (इन्स्ट्रुमेंट) तयार करायचे आहे. आता परमेश्वराने माणसाचे इन्स्ट्रुमेंट का बनवले? कारण त्यांना असे इन्स्ट्रुमेंट का बनवले? कारण त्यांना असे इन्स्ट्रुमेंट बनवायचे होते, जे त्यांना समजेल, प्रसारित करेल, जशी श्रीकृष्णांनी त्यांची मुरली बनवली. त्यांना आपल्या इन्स्ट्रुमेंट्स मधून त्यांच्या शक्तीचे संगीत वाजवायचे होते. पण त्यांना असे मूत इन्स्ट्रुमेंट्स तयार करायचे नव्हते तर जिवित इन्स्ट्रुमेंट्स मधून करायचे होते. समजा हे (मायक्रोफोन) हे समजते आहे, प्रेम करू शकत आहे, त्याला मानवी मन आहे आणि पोकेट व्यक्तित्वाप्रमाणे माझा आवाज त्याच्यातून जात आहे, तर हे साक्षात्कारी व्यक्तित्व आहे, पण हे जिवित शरीर नाही. तुम्ही जिवित शरीरे आहात. हा सर्व त्रास घेऊन अडचणी पार विशिष्ट करून माझ्यासाठी इतके काळजीपूर्वक, नाजूकपणे » एकामागून एक बनवले आहे. आता आपल्याला उत्क्रांतीच्या भागात जायचे आहे. हे फार दीर्घ आहे. तेव्हा आता आपल्याला सर्वात महत्त्वाच्या भागात, उत्क्रांतीच्या भागात जायचे आहे. तुम्ही हे समजून घ्या कारण आपल्याला विमानातून उत्क्रांती माहिती आहे. जेव्हा या तीन प्रेरणा अस्तित्वात येतात, तेव्हा पृथ्वी कवि हे विश्व कवि काहीही निर्माण होण्यापूर्वी प्रथम त्यांना त्यांच्याबद्दल योग्य चिंतन तयार करावे लागले आणि व्यवस्थित समजून घ्यावे लागले. ज्याप्रमाणे काही करण्यापूर्वी आपल्याला सर्व योजना बनवायला लागतात, आपल्याकडे योजना आयोग असतो त्याच्यात बसून प्रथम सर्व योजना बनवली जाते. त्याच पद्धतीने प्रथम त्यांना एक टप्पा (स्टेज) कवि मंच रचावा लागला, जिथे त्यांना योजना बनवता आली. या स्टेजला आपल्याला वैकुंठ अवस्था म्हणता येईल ही सर्वात पहिली अवस्था नाही. ती नंतर निर्माण केली गेली. पहिल्या योजना बनवण्याच्या स्थितीला वैकुंठ स्थिति असे म्हणतात. या स्तरावर त्यांनी अवतार निर्माण केले. पृथ्वीच्या निर्मितीनंतर अवतार निर्माण केले नाहीत. ही चुकीची कल्पना

आहे. त्यांनी सर्व अवतार वैकुंठ अवस्थेत निर्माण केले. त्या काळात तुमचा डोळा नव्हता, पृथ्वी नव्हती कवि तुम्हाला साध्या डोळ्यांनी दसिणारे काहीही असतित्वात नव्हते, पण असतित्वाची एक स्थिती, सर्वात पहिली, वैकुंठ स्थिती म्हणून ज्ञात असलेली असतित्वात होती. त्या वैकुंठ अवस्थेत संपूर्ण वशिवाची आणसिंपूर्ण 'कांसर्मोसची अनेक वशिष्टे योजना निश्चित करण्यात आली.

तेव्हा प्रथम आलेले व्यक्तमित्तत्व होते श्रीशिव. कारण त्यांच्याशिवीय काहीच असतित्वात येऊ शकत नाही. पण त्यांना कुठे स्थापन करायचे, कारण त्यांना कोणावर तरी प्रतबिंबित करायचे होते. जर श्रीशिवींना प्रतबिंबित करायचे असल्यास प्रतबिंबित करणारे, रफ्लेक्टर निर्माण करावे लागणार होते. तेव्हा प्रथम त्यांना एका आदिव्यक्तित्वाचा वचिर करवा लागला. त्यांना एक वशिाल व्यक्तित्व असे तुम्ही म्हणू शकता, त्यांना वरिाट असे म्हणतात. त्यांनी वरिाटाची निर्मिती केली. की हे वरिाट असतील. हे वरिाटांचे, आदिव्यक्तित्वाचे कवि आदिपुरुषाचे पूर्ण रूप असेल. ज्याच्याबद्दल मी सांगितले तो हा रफ्लेक्टर आहे. प्रथम सर्वशक्तमिाण परमेश्वरांना प्रतबिंबित करायचे होते म्हणून सर्वात प्रथम आदिपुरुषाला निर्माण करूया, वरिाटाला निर्माण करूया. राटामध्ये त्यांनी विविध अवतारांचे सृजन केले. अवतार माणसांमधून निर्माण केले नाहीत. लोकांना असे

का वाटते मला माहिती नाही! माणसे अवतार निर्माण करू शकत नाहीत. पण प्रथम अवतारांना निर्माण केले.

अमीबा ते मानव अशी उत्क्रांती ठीक आहे, पण अवतारांना उत्क्रांती नसते. आरंभापासून त्यांना तसेच बनवले

जाते. मी तुम्हाला वरिाटाचे चित्र दाखवले आहे. तुम्ही पहिल्याप्रमाणे, वरिाटामध्ये महालक्ष्मी, महासरस्वती,

महाकाली शक्ती आजूचा चक्रात मळितात. तथि प्रत्येकीने दोन अपत्यांना जन्म दिला - ही गोष्ट नाही, वास्तव आहे - ते बहणि-भाऊ होते. हे बहणि-भाऊ म्हणजे हे अस्थायी स्वरूपाचे पण फार सूक्ष्म स्वभावाचे नाते होते आणभिग त्यांचे विवाह झाले. त्यांचे परस्परंतील संपर्क तयार झाले. महालक्ष्मी, महासरस्वती, महाकाली यांनी एकंदर सहा अपत्ये तयार केली. त्यांची लग्ने झाली. आपापसात लग्ने झाली. त्या लग्नामुळे त्यांना कार्यान्वित ऊर्जा (कायनेटिक एनर्जी) असलेले एक आणसि सुप्तावस्थेतील ऊर्जा (पोटेन्शियल एनर्जी) असलेले एक अशी व्यक्तमित्तत्व असलेली जोडपी, अशी कॉम्बिनेशनस मळाली. त्या अवतारांची चक्रावर स्थापना करण्यात आली. त्यांना वरून खालच्या बाजूस म्हणजे आजूचा चक्रापासून खाली आणून चक्रांवर बसवण्यात आले. तुम्हाला माहिती आहे, की या अवतारांना वरिाटाच्या वेगवेगळ्या चक्रांवर स्थापित केले गेले.

पुष्कळ लोकांना हे समजणार नाही आणहि हे ऐकायला आवडणार नाही, कारण माणूस इतका अहंकारी आहे,

की त्याला परमेश्वर सर्वशक्तमिाण आहेत व ते प्रत्येक गोष्ट करणार आहेत त्यांच्या करण्याच्या पद्धती आहेत हे

समजत नाही. आता मी तुम्हाला सत्य सांगत आहे की नाही ते तुम्ही चैतन्य लहरीवर तपासून पाहू शकता, हे

अवतार कसे निर्माण केले ते स्वतः समजू शकता आणहि हे सर्व अवतार वरिाटांच्या अवस्थेत इथे, दुसऱ्या बाजूत प्रतबिंबि निर्माण करण्यासाठी, बसवण्यात आले. श्रीशिवींना शक्तीपासून आरंभी केले होते तसे वेगळे करण्यात आले आणविरिाटांच्या मस्तकावर सदाशिवींचे पीठ म्हणून बसवण्यात आले. त्याचप्रमाणे आपल्या

मस्तकावरसुद्धा सदाशिवींचे पीठ आहे. तुम्ही हे पहा, की आपण प्रतबिंबिकाचे प्रतबिंबि (२००0०1 0112

एथरी20) आहोत. म्हणून आपली ही तशीच पद्धत आहे. आपल्याही मस्तकावर सदाशिवींचे पीठ आहे.

त्यांचीही इथेच स्थापना करण्यात आली आहे. पण जेव्हा कुंडलिनी शरीरात प्रवेश करते, जेव्हा स्त्री गर्भावस्थेत असते, त्यावेळी सदाशिवींचे पीठ कवि आपण म्हणू शकतो, या पीठातून आता सदाशिवी खाली [ली हृदयात उतरतात. आणत्यामुळे मुळ तुम्हाला ला हृदयात पहिला ठोका का ऐकू येतो. वरिाटात घडले तसेच इथेही होते. पण वैकुण्ठ अवस्थेत हे निर्माण केलेले नव्हते. दुसरा प्रतबिंबिक निर्माण केलेला नव्हता, फक्त पहिलाच केलेला होता. म्हणून फक्त वरिाटाचा बनवले होते आणत्यांच्या शरीरात, योजना बनवण्याच्या टप्प्यावर सर्वात आधी, हे अधिकारी, चक्रांचे प्रमुख, आदशिकृतींनी निर्माण केले. परमेश्वर साक्षी आहेत, श्री आदशिकृती लीला-नाटक करीत आहेत आणत्या ही चक्रे निर्माण करीत आहेत. त्या चक्रांवर नियंत्रणासाठी या देवतांची स्थापना करीत आहेत. आता असतित्व आहे, सृष्टी आहे, सृजनात्मक प्रेरणा (फोर्स) आहे आण उत्क्रांतीची प्रेरणा आहे आणहि हे सर्व वरिाटाच्या अवस्थेत आहे. आता हे वैकुंठ अवस्थेत आहे असे आपण म्हणतो, कारण ही अवस्था पहिल्या प्रतबिंबिावर आहे. ही आपल्यात नाही अथवा आपण वैकुंठ स्थिती जाणू शकत नाही कारण ती पहिल्या प्रतबिंबित आहे. त्याच्यानंतर दुसरी अवस्था मग तिसरी आणनंतर चौथी अवस्था जी भवसागरांची अवस्था, ज्यावेळी आपले जन्म झाले - अशी निर्मिती झाली. सर्वप्रथम, चौथ्या अवस्थेत, आता चार पातळ्या, स्तर असलेली व्यक्ती आरशासमोर आहे अशी कल्पना तरी करू शकता का? आता पहिली दाखवली जाईल ती कोणती? सर्वात वरची. म्हणून सर्वात वरची भवसागराची अवस्था दाखवली जाईल, पण तुम्ही तुमच्या स्थितीच्या गहनतेत उतराल, तर तुम्हाला इतर तीन अवस्था ही जाणवतील. परंतु पहिली अवस्था, जी तुम्ही पाहू शकता व जाणवू शकता ती भवसागराची अवस्था आहे. या स्तरावर तुम्ही भवसागराच्या स्थितीत आहात. या भवसागराच्या अवस्थेत तुम्हाला निर्माण केले आहे व तुम्हाला उत्क्रांत व्हायचे आहे.

यावेळी तुमच्या उत्क्रांतीसाठी महालक्ष्मी शक्ती कार्य करते. उत्क्रांती कशी घटित झाली ते तुम्हाला आधीच

माहिती आहे. आमच्या पुराणांत सांगितल्याप्रमाणे उत्क्रांती कशी झाली - जे वास्तव आहे - ते मी तुम्हाला

सांगते. मनुष्याच्या उत्क्रांतीची सुरुवात अमीबापासून झाली, तुम्हाला म्हणता येईल, कारण प्रथम पाण्यात जीवन असतित्वात आले. मी सांगितले आहे की प्रथम पाणी निर्माण झाले. पाण्यात अमायनो असिड्स बनले, मग अमीबा बनले आणहि मासे बनले. मासे बनले तेव्हा समजले, की लहान माशांना जगणे अवघड झाले कारण मोठे मासे त्यांना खाण्याचे प्रयत्न करीत होते. त्याची प्रतिक्रिया होते. लहान मासे या विनाशाला कंटाळले होते. या वेळी श्रीवशिणू जे उत्क्रांतीची शक्ती आहेत, स्वतः मत्स्यावतारात पृथ्वीवर अवतरले. त्यांनी काही माशांना

कनिःश्यावर येण्यास मदत केली. जसे ते लीडर होते त्यांच्यात पार करण्याचे साहस होते. ही उत्क्रांतीची पहिली

पायरी आहे. हे मासे पुढे जाऊन उत्क्रांतीच्या अवस्थेत सरपटणारे प्राणी झाले. पण ते सरपटणारे प्राणी कसे झाले ? त्यांना कोणीतरी नेतृत्व देणारे आवश्यक होते. परत हे कार्य श्रीवशिणूंनी केले. ज्यांनी कूर्म अवतारात पृथ्वीवर येऊन त्यांना नेतृत्व दिले. या वेळी वैकुंठ अवस्थेत अनेक गोष्टी केल्या गेल्या. त्या श्रीवशिणू कूर्मावतारात पृथ्वीवर येण्यापूर्वी झाल्या. त्यांनी ही पृथ्वी निर्माण केली तेव्हा संपूर्ण वरिाटाची योजना तयार केली. त्यांना प्रतबिंबिकाच्या या बाजूस जे करायचे होते त्याची संपूर्ण योजना आणसि संपूर्ण वचिर त्यांनी केला. त्या प्रक्रियेत काही निरूपयोगी गोष्टी निर्माण झाल्या व पुढे आल्या. हे निरूपयोगी पदार्थ दुषति झाले कवि आपण म्हणू एका बाजूला साठून राहिले. काही तरी कारणाने त्याच्याकडे दुर्लक्ष झाले आण त्याच्यामधून सैतानी ताकद बाहेर पडायला सुरुवात झाली. सैतानी ताकद व चांगल्या शक्ती यांच्यात मोठे युद्ध झाले. हे तसिर्या अवस्थेत, वैकुंठ अवस्थेत नाही, तर तसिर्या अवस्थेत झाले. कारण जेव्हा योजना बनायला आणहि ती कार्यान्वित करण्यास आरंभ झाला तेव्हा सैतानी शक्ती सुरू झाल्या. आता लोक म्हणतील, की परमेश्वराने सैतान का निर्माण केले? त्यांनी नाही केले. पण शेवटी तसे ते झाले. कारण दुसऱ्या अवस्थेत जेव्हा देवांपैकी काहीनी त्यांना निर्माण केले, ते उत्क्रांत झालेले लोक नव्हते, पण ते सर्व पंचमहाभूतांचे आणतित्वांचे आणया सर्व कार्याचे प्रमुख होते असे अधिकारी व बाहेर जाऊन कार्य करणारे लोक निर्माण करावे लागतात. या देव-देवतांच्या कार्यातून कार्य झाले ? त्यांच्यापैकी काही भरकटले व सैतानी शक्ती झाले. एक प्रकारचा निरूपयोगी पदार्थ उद्भवला. त्या निरूपयोगी पदार्थाबरोबर सैतानी शक्ती सुरू झाल्या आणहि ते अशा प्रकारे वागले, की कूर्मावताराच्या काळात राक्षसांच्या, असुरांच्या

बरोबर युद्ध झाले. म्हणून चांगले लोक जे एलमिट्सचे प्रमुख होते. परमेश्वराच्या कार्यालयात काम करीत होते. त्यांनी सैतानी ताकदीशी युद्ध सुरू

केले. या काळात त्यांनी स्वतः हे कार्यान्वयित केले आणि तुम्हाला माहिती आहे की अमृत मंथन झाले तेव्हा काय झाले. लोकांना हे समजत नाही, की अमृत मंथन भवसागरात कसे झाले. ते झाले नाही. ते भवसागराच्या अवस्थेत झाले नाही. आता आपण भवसागर अवस्थेत आहोत. या भवसागराच्या अवस्थेत तेच कूर्म (श्रीवर्षिणूचा अवतार) पृथ्वीवर जन्माला आले आणि आपल्याला योग्य सरपटणारे प्राणी कसे व्हायचे याची समज दिली. सर्व सांगण्यात बराच वेळ जाईल. मी त्याच्यात जाणार नाही, पण अंतर्गत: माणसाला निर्माण केले. हे सर्व महालक्ष्मी शक्तीने केले. त्यांनी श्रीवर्षिणूच्या माध्यमातून कार्य केले. तेच मी तुम्हाला सांगितले की उत्क्रांती कशी झाली व तुम्हाला कसे तयार केले.

आता काय होणार आहे? तुम्ही या बद्धिपर्यंत (पॉइंट) येता, या बद्धिवर जथे येशू ख्रिस्त आले, ख्रिस्त सुद्धा

अवतार होते आणि त्यांची आई दुसरे कोणी नाही, तर राधाजी, महालक्ष्मी स्वतः होत्या. ते मानवाला या

अवस्थेपर्यंत पुढे घेऊन आले. याच्या पुढे आता मनुष्याला काय व्हायचे आहे? त्या अवस्थेत जायचे आहे. जथे तो नरिचिार होईल याचा अर्थ भवसागरापुरतीच चेतना राहिली नाही तर तुम्ही थोडे त्याच्या पुढे जाता. याच्यापुढे तुम्ही वैश्विक अचेतनेच्या अवस्थेत गहनतेत जाता. त्याला अचेतन म्हणतात. ते दुसरे काही नाही, तर तीच शक्ती जी इथे असतित्वात आहे, जी तनिही शक्तीचे एकत्रीकरण आहे. हे तीनही शक्तीचे एकात्म होणे आहे. ती आदशिकृतीची शक्ती आहे. आदशिकृतीची शक्ती सर्वव्यापी आहे, ती प्रत्येक ठिकाणी असतित्वात असते. पण आपल्याला इतर स्थितीत ती जाणवत नाही. का? याचे कारण आपण फार स्थूलात असतो. समजा एक ट्यूब आहे, तच्यात चार स्तर आहेत, त्याच्यापैकी फक्त बाहेरची ट्यूबच वापरली जाते कारण आतल्या ट्यूबज सर्व बंद आहेत. पण सर्वात आतली ट्यूब उघडेल तेव्हा तुम्ही परम परिपूर्ण आत्मसाक्षात्कारी व्हाल, पण दुसरी ट्यूब उघडली तरी तुम्हाला परमेश्वराच्या सर्वव्यापी शक्तीची जाणीव होईल. जला आपण सर्वव्यापी अचेतन म्हणतो. पण आता ती मर्त्यासाठी अचेतन नाही कारण तुम्हाला त्याची जाणीव, त्याची चेतना आहे.

अशा प्रकारे तुम्ही परमेश्वराशी संभाषण सुरू करता. काय होते की इथे प्रतबिंब आहे, इथे प्रतबिंबिक (रफ्लेक्टर) आणि प्रतबिंबित होणे आहे. इथून तुमचे उत्थान या भागात होते. तुमचे या भागात उत्थान होते.

तुम्ही हे होत नाही, तर तुम्ही या भागात उन्नत होता. या इथून तुम्ही या क्षेत्रात उन्नत होता. आणि हे क्षेत्र

श्रीआदशिकृतीच्या सर्वव्यापी शक्तीने भरले आहे. तुम्हाला अवताराच्या या स्तरापर्यंत जायला हवे. हे अर्थातच मोठे अंतर आहे. मी म्हणू शकते की बुद्ध आणि मिहावीर दोन्ही या उंचीवर उन्नत झाले होते. पण त्यांचा नरिचिछपणा पहा ! उदा. बुद्धांचा नरिचिछपणा पहा. पण लोकांनी काही ज्ञान नसतानाही जसे पुढे बनवले आहेत, त्यांनी दाखवले आहे, की देवी श्री शिवीवर उभी आहे, पार्वती आहे, ती श्रीगणेशांना मारते आहे! हा सर्व मूर्खपणा आहे. त्यांनी त्या शक्तीची प्रतमा, जी एकात्म शक्ती आहे, जी सर्व काही घडवून आणते आहे, एकच कल्पना आहे, एकच मन आहे, ती प्रतमा नष्ट केली आहे. जे लोक एकात्म होऊ शकले नाहीत, ते राक्षस झाले, सैतानी शक्ती झाले. मी सांगितल्याप्रमाणे हा फार फार अवघड विषय आहे, मी समजावण्याचा प्रयत्न केला आहे. इंग्रजीत तर जास्तच अवघड आहे. माझ्याकडून सर्व प्रयत्न केला आहे. तुम्हाला प्रश्न असल्यास मला विचारू शकता, मला पत्र लिहि शकता.

उद्या..... मला तुम्हाला हेच सांगायचे आहे, की तुम्हाला जाणवितली नरिचिारिता आली आहे यात

शंका नाही. तुमच्यापैकी बहुतेकांना जाणवितली नरिचिारिता आली आहे, तुम्हाला चैतन्य लहरी मळाल्या

आहेत. पण तुम्हाला नरिचिल्ल्यात जायला हवे. नरिचिल्ल्यात आणि ते गहन ध्यानातून, आंतरिक गहनता खुली

करून. अन्यथा, नरिचिारित्या या लहान अवस्थेचा काही उपयोग नाही. तुम्हाला नरिचिल्ल्यात जायलाच हवे. पण पुष्कळ जण अजून वर-खाली जातात. या अवस्थेला झेन धर्मात सतोरी (५१०१) असे म्हणतात - यात माणूस वर-खाली जातो, म्हणजे त्याला पकड येते, तो हे करतो, ते करतो वगैरे. या स्थितीवर मात करायला हवी. मग तुम्ही नरिचिल्ल्यात अवस्थेत जाता. नरिचिल्ल्यात अवस्थेच्या शेवटी तुम्हाला विशेष पकड येत नाही. तुम्हाला परवा नसते. अजून मला तसा माणूस भेटला नाही. मी मोठे संत पाहिले आहेत, साक्षात्कारी लोक पाहिले आहेत, ते नशिचि आत्मसाक्षात्कारी आहेत हे मी सांगू शकते, नसिरावर नयित्रण करतात, पण तरी सुद्धा त्यांची चक्रे पकडतात. हे आश्चर्यकारक आहे. पण माणसे तशी असतात. ते तसिर्या आत्मसाक्षात्काराच्या अवस्थेत पूर्ण गेलेली असतात, पण ते पुन्हा सतोरी अवस्थेत येतात, पुन्हा वर जातात, असे होते. पण अजून मला एकही माणूस भेटला नाही, जो मी म्हणून पूर्ण आत्मसाक्षात्कारी आहे, ज्याची चक्रे पकडत नाहीत. माझा अपवाद सोडल्यास मला प्रत्येक स्त्री चक्रे पकडतांना दिसतात. चक्रे पकडली जात नाहीत, ही अवस्था मळिवणे अवघड आहे. पण ती कशी मळिवायची ? तर चक्रांच्या पकडण्याकडे तुम्ही अशा दृष्टीने पहा, समजा तुमचे आज्ञा चक्र पकडले आहे. समजा तुमची आज्ञा पकडली आहे, तर आपली आज्ञा पकडली आहे हे तुम्हाला समजायला हवे. तेव्हा तुम्ही असा विचार करू नका, की तुमचे आज्ञा चक्र पकडले आहे, तर असा करा, की दुसऱ्या माणसाशी लढण्यासाठी तुम्ही शक्ती (फोर्स) एकत्र करीत आहात. तुम्हाला तसे करता आले, समजा तुमचे विशुद्धी चक्र पकडले आहे. तेव्हा आपले विशुद्धी चक्र पकडले आहे असे म्हणून त्याच्याबद्दल नाराज होण्यापेक्षा तुम्ही असा विचार करा, की त्या व्यक्तीच्या विशुद्धी चक्राला समोरच्या बाजूने तुमच्या बाजूने संतुलनात आणण्यासाठी तुम्ही ही शक्ती (फोर्स) एकत्र करीत आहात. याचा, मला वाटते, फायदा होईल. म्हणून मी नेहमी सांगते, की तुमचा हात पुढे करा आणि स्वतः अनुभव घ्या. याचा पुष्कळांना उपयोग झाला आहे. कारण त्यांची आज्ञा पकडत असेल आणि ज्याची आज्ञा पकडली आहे अशा माणसाला त्यांनी व्हायबरे शनस दिल्यास ते मोकळे होतात. हे फार थोड्यांना होते, पण होते. तेव्हा तुम्ही हे करून घ्या. तुमचे चक्र पकडले आहे असा विचार करू नका तर असा विचार करा, की दुसऱ्या माणसाच्या आज्ञा चक्रावरची पकड काढण्यासाठी ही शक्ती एकत्र झाली आहे. आरंभी, अर्थात, ही हळूहळू होणारी क्रिया आहे, पण हळूहळू तुम्हाला जमेल. फक्त लोकांनी दुसऱ्यास द्यायला सुरू करायला पाहिजे.

हा सामूहिक विचार आहे, सामूहिक विचार आहे. आता तुम्ही असे म्हणू शकता, समजा माझ्यावर मलेरियाचा

अटॅक आहे, तेव्हा माझ्या स्वतःच्या रक्तातील पेशी त्याच्याशी लढत आहेत आणि त्या लढत आहेत. मी सोडून दिले, शरण गेले तर मला मलेरिया होईल, पण मी शरण गेले नाही, तर मी जिकिंन. चैतन्य लहरी देतांना तुम्ही असा विचार कराल की तुमचे चक्र पकडल्यास तुमच्यात ही शक्ती गोळा होत आहे, तर सर्व कर्षी-मुनी एकत्र येऊन होईल, त्याच्यापेक्षाही तुम्ही जलद व्हाल. पण माणसांना असा विचार करणे जरा अवघड असते कारण एकदा त्यांचे चक्र पकडले तर त्यांना काळजी वाटते आणि स्वतःच पकड काढण्याची सुरुवात करतात, पण तुम्ही स्वतःच स्वतःची पकड न काढता, दुसऱ्याला चैतन्य लहरी देण्याचा सर्व प्रयत्न करा, तर ते चांगल्या प्रकारे कार्यरत होईल. मी एक दोन लोकांवर याचा प्रयोग केला आहे आणि मी सांगते आणि त्याने काम झाले. प्रत्येकात ही क्षमता नसते. हळूहळू तुम्ही उभे राहता. कारण अजून तुम्ही नवजात शिशू आहात. अजून तुमची वाढ व्हायची आहे. तुम्ही शक्ति असाल, तुम्हाला पुष्कळ ज्ञान असेल पण तुमच्या आध्यात्मिक स्थिती संबंधात, तुम्ही नुकतेच सतोरी अवस्थेतून बाहेर आला आहात - काही जण, तर काही जण अजून ही सतोरी अवस्थेत असतील. तेव्हा काळजी घ्या. मला तुम्हाला भेटायचे आहे, कदाचित दोन वर्षांनी, मला माहीत नाही केव्हा ? उद्या आपण इथे ध्यान घेणार आहोत. तिथी मी जास्त बोलत नाही. इथे ध्यान केंद्र आहे. तिथी तुम्ही जा, भेटा. तुम्ही गरुडमध्ये एकत्र येता तेव्हा ते सामूहिक कार्य होते, तिथी मी असेन. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, माझ्या चैतन्य लहरी जेवढ्या गरुडमध्ये जाणवतात, तेवढ्या दुसरीकडे जाणवत नाहीत आणि मला हे ज्ञात असते, की हा प इथे काम करीत आहे.

दिल्लीमध्ये तीन गट कार्यरत आहेत आणि ते जवळच आहेत. तुम्हाला माहिती असेलच, की इतर लोक गेले, तसे तुम्हाला हमिलयात जाण्याची आवश्यकता नाही. हे सगळे करणाऱ्याची गरज नाही. आपल्याला फक्त आपल्याजवळ असलेल्या ठिकाणी जायचे आहे. सगळे आपल्या दरवाजात आणले आहे, ज्ञान, चैतन्य लहरी, आत्मसाक्षात्कार आणि प्रत्येक गोष्ट एवढी सोपी केलेली आहे. पण याचा अर्थ असा नाही, की तुम्ही हे होणारच असे गृहीत धरावे. मी म्हणून, की हे सर्व माझ्या मोठ्या तपस्येतून सोपे झाले

आहे.

मी अनेक युगात, हजारो वर्षे राहिले आहे, अनेक माणसांवर अनेक गोष्टींवर हे घडवले आहे आणि शेवटी

मला बहुतेक सर्व माणसांचे विविध गट एकत्र करणे, त्यांना विविध पद्धतींनी योग्य प्रकारे एकत्र करणे शक्य झाले आहे. मी त्या पद्धतीने केले नसते, तर जमले नसते. अशा प्रकारे ते घटते झाले आहे, बहुतेक सर्व लोकांवर झाले आहे. फक्त एकाच प्रकारच्या लोकांचा अपवाद आहे, जे राक्षसांशी बांधले गेले आहेत त्यांच्यासाठी फार फार अवघड आहे. जे राक्षस म्हणून जन्माला आले आहेत त्यांच्या पायाला तुमचे डोके लागले असेल, तर ते फार अवघड आहे. तेव्हा तुम्हाला मी इशारा देते की कोणाच्याही पायाला स्पर्श करण्यापूर्वी काळजी घ्या. ईश्वराचे तुम्हाला आशीर्वाद! तुम्हाला सगळ्यांना आधीच उशीर झाला आहे एवढा अवघड विषय इतक्या थोड्यावेळात मांडणे फार अवघड आहे. सहजयोगावर मी एक पुस्तक लिहिणार आहे. ते होईल अशी आशा आहे, मी आशा आहे असे म्हणते कारण मी अजून एक ही पुस्तक लिहिले नाही. मी लिहिण्याचा प्रयत्न करीत आहे. पण त्यापूर्वी दुसरे काही लोक लिहित आहेत. मी पण लिहीन अशी आशा आहे. पण काहीही असले तरी, तुमच्या स्वतःच्या साक्षात्कारापेक्षा आणि तुमच्या उत्थानापेक्षा याला जास्त महत्त्व नाही. संपूर्ण ज्ञान तुम्हाला मिळेल, प्रकाशमान होईल. तुम्हाला काही करायला नको. प्रत्येक शब्द जो तुम्ही

वाचाल, त्याचा अर्थ लागेल व ते तुम्हाला समजेल. पहिली गोष्ट ही की तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार मिळायलाच हवा. दुसरी ही, की तुमचे उत्थान व्हायलाच हवे. अधिक उत्थान व्हायला हवे. आणि त्यांच्यासाठी वेळ द्यायला हवा. हे होणारच असे गृहीत धरू नका. ही फार महत्त्वाची गोष्ट तुम्ही करायला पाहजि. इतर गोष्टी पण आहेत त्याही महत्त्वाच्या आहेत आणि हे करायलाच पाहजि. परमेश्वराच्या कृपेने हे घटते झाले तर मला आनंद होईल. तशीच मी फार आनंदात कारण माझ्या कोणत्याच जन्मात इतक्या लोकांना आत्मसाक्षात्कार देणे मला शक्य झाले नव्हते. म्हणून आहे तशीच मी फार समाधानी आहे, पण अधिक, आणखी अधिक मागा आणि ते दिले जाईल. कारण तुम्ही लोक मंचावर आहात. तुम्हाला या हेतूनेच बनवले आहे. हे करायलाच पाहजि. परमेश्वरांना हे करायलाच पाहजि. त्यांनी हे केले नाही, तर त्यांच्या स्वतःच्या इच्छा ते पूर्ण करू शकणार नाहीत आणि त्यांनी स्वतः निर्माण केलेली सृष्टी ते नष्ट करणार नाहीत.

परमेश्वराचे तुम्हाला आशीर्वाद!

1977-03-25, Sahaja Yoga is a big blessing

25 मार्च 1977

Talk to Sahaja Yogis

Kalwa (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

यांनी हा सुंदर योग घडवून आणलेला आहे, की मी आज आपल्याला सर्वांना भेटायला इथे खारे गावात आलेली आहे. असे योगयोग जुने असतात. जन्मजन्मांतरातले असतात ते. आणि त्यांची पुनरावृत्ती अशी कशी कशी होते ते आपल्या एवढं लक्षात येणार नाही, कारण आपल्याला आपले पूर्वजन्म माहीत नाहीत. पण हे पूर्वजन्माचेच योगयोग आहेत. आणि त्यामुळेच आज परत, या जन्मातसुद्धा आपणा सर्वांना भेटण्याचा, हा उत्तम योग आलेला आहे. इथे येण्यात मला इतका आनंद होत आहे की तो मी खरंच शब्दांनी वर्णन करून सांगू शकत नाही.

ग्रामीण वभिगात, सहजयोग, फार उत्तम तऱ्हेने पोहोचला जाईल हे मला माहीत आहे. कारण शहरात राहणारे हे लोक, ही मंडळी स्वतःला फार शहाणी समजतात. एक तर बहुतेक पढतमूरख असतात. पढतमूरख नसले तर पैशाच्या व सततेच्या दमावर स्वतःला काही तरी वशिष समजतात. त्यांना असं वाटतं की सगळं जग त्यांनीच नरिमाण केलेलं आहे. हे आकाशसुद्धा त्यांनीच नरिमाण केलेले आहे आणि तेच परमेश्वराच्या ठिकाणी आहेत आणि परमेश्वर नावाची वस्तु काही जगात नाही. कधीही त्यांना कोणतंही वाईट काम करताना परमेश्वराचा वचिर येत नाही, की आपण हे अधर्माचं कार्य करीत आहोत. अजून आपल्या देशातली ग्रामीण वस्ती कवि ग्रामीण मंडळी परमेश्वराला आठवून आहेत. आपली भारतभूमी ही एक योगभूमी आहे आणि रामाने आणि सीतेनी पायी प्रवास करून सर्व भूमीला पुनीत केलेले आहे, पवतिर केलेले आहे. ग्रामीण समाजामध्ये, जो एक साधेपणा, भोळेपणा आणि परमेश्वराची परम भक्ती आहे, त्याचा दुरुपयोगसुद्धा लोक करतात म्हणजे पुष्कळसे लोक खोट्या गोष्टी सांगून पैसे उकळतात. काही तरी भोळ्याभाबड्या लोकांना भविष्य काही तरी देवाबद्दल गोष्टी सांगून त्यांच्यामध्ये वचितीर तऱ्हेच्या भावना उत्पन्न करून, त्यांच्याकडून पैसे उकळत असतात. हे प्रत्येक खेड्याखेड्यातून चालले आहे. ही अत्यंत दुःखाची गोष्ट आहे. पण भोळ्याच्या मागे साक्षात शंकर बसलेला आहे आणि तो सगळ्यांचं रक्षण करीत असतो. परमेश्वर हा भोळ्यांच्या साधेपणाला भूलतो आणि नेहमी त्यांच्या मदतीला तो उभा असतो. पण परमेश्वराचा वशिवास एक क्षणही सोडला नाही पाहजि. साध्या साध्या गोष्टी जर आपण लक्षात ठेवल्या की, आपण परमेश्वराला बाजारात विकत घेऊ शकत नाही कवि परमेश्वराचा जो मनुष्य असेल तो कोणत्याही प्रकारचा पैसा तुमच्याकडून घेऊ शकत नाही. जर त्यांनी तुमच्याकडून पैसे लुबाडले, तर तो परमेश्वराचा मनुष्य नाही. मग तो कोणत्याही कारणाने पैसे मागत असेल तर, त्याला सरळ सांगायचं की, 'हे बघा, आम्हाला तुमच्याशी काही कर्तव्य नाही.'

दुसरी गोष्ट रोगराई वगैरे शहरातली जतिकी आहे, त्या मानाने ग्रामीण भागात कमी आहे. आश्चर्याची गोष्ट आहे. त्याला कारण स्वच्छ हवा, वातावरण, तसंच पवतिर कार्यसुद्धा आहे. लोकांची मने पवतिर आहेत. पण रोगराई दूर करण्यासाठी सुद्धा आमच्या सहजयोग्यांनी अत्यंत कार्य केलेलं आहे. आणि एकदा तुम्ही सहजयोगामध्ये जर साक्षात्कारी पदाला प्राप्त झालात, तर तुम्हाला औषध, डॉक्टर वगैरे काहीही नको आणि सगळे रोग मानसिक, कवि शारीरिक रोग नेहमीसाठी निघून जातात. सहजयोगासाठी तुम्हाला काही पैसे द्यायला नकोत. तुम्हाला त्याच्यासाठी काही वशिष मेहनत करायची नाही. काहीच मेहनत नाही. जसं एखादं बी स्वतः उपजतं तसं तुमच्यात बसलेलं बीज अंकुरतं. तुमच्यामध्ये तो अंकुर आहे आणि त्या अंकुराला विद्यानांनी कुंडलनी हे नाव दिलेले आहे. जसं प्रत्येक बी मध्ये अंकुर असतो तसं तुमच्या प्रत्येकामध्ये ते अंकुर आहे. पण एखादं बी जर कडिलेलं असलं कवि त्या बी मध्ये पूर्णपणे वाढ झालेली नसली, तर मात्र त्या अंकुराला फुटायला वेळ लागतो. आम्ही फक्त त्या बी वर कवि त्या अंकुरावर आपल्या प्रेमाचे पाणी ओततो. दुसरं काही करत नाही. आणि त्यात तुम्ही तरी काय करणार? बी आपोआपच उगवतं, तसं तुमच्यात असलेला परमेश्वरानी ठेवलेला जो अंकुर आहे तो आपोआपच वर येतो. पण एवढंच आहे, जसा एखादा दीप तुम्ही सजवून ठेवलेला असला तरी तो आपोआप पेटत नाही त्याला एक पेटलेला दीप जवळ आणायला पाहजि, त्याप्रमाणे सहजयोगातसुद्धा जो दीप पेटलेला आहे तोच न पेटलेल्या दिव्यांना पेटवू शकतो. पण जेव्हा दुसरे दिवे पेटतात तेव्हा ते सुद्धा दुसऱ्यांना पेटवू शकतात. ही अशी कर्षा आहे. पण एखाद्या दीपाची वात घसरलेली असते कवि एखादा दीप फुटका असतो कवि एखाद्या दीपामध्ये तेल कमी असतं तेव्हा त्याचीसुद्धा व्यवस्था सहजयोगात पहिल्यांदा करता येते. कुंडलनी ही तुमची आई आहे. ती जन्मोजन्मी तुमच्या बरोबर जन्मत. ती तुमच्यामध्ये वास करते आणि आई कति पवतिर वस्तू आहे हे आपल्याला माहीत आहे पण ही नुसती पवतिरता तुमची आई आहे आणि ती त्या क्षणाची वाट बघत असते ज्या वेळेला अशी कोणी तरी व्यक्ती जी त्या प्रेमाने ओतप्रोत असेल, ती समोर आली की कुंडलनी आपोआप उभी होते आणि तुम्हाला त्याचा साक्षात्कार घडतो.

आज आपण त्याचा प्रयोग थोडासा इथे करणार आहोत. पण मला आशा आहे तुमच्यातल्या की पुष्कळ लोकांना ते होईल. ते इतकं सहज घडतं की कोणाला वशिवास वाटत नाही, की आपल्याला इतक्या लवकर कसं झालं. कारण त्याच्यासाठी इतके उपास केले पाहजि, तपास केले पाहजि, हे केले पाहजि, ते केले पाहजि. नंतर जंगलात जाऊन राहिलं पाहजि, तपश्चर्या केली पाहजि. आता असं धरून चाललं पाहजि की जर कुणाला कळव्याचा रस्ता माहीत नसता आणि त्याला शोधत शोधत मुंबईहून पायी यावं लागलं असतं, समजा पन्नास वर्षांपूर्वी. तर त्याला कति तरी तास लागले असते. पण आज आम्ही मोटारीने आलो तर आम्हाला काही इतका वेळ लागला नाही, तास कशाला कति तरी दविस लागले असते. आम्ही सरळ तथून निघालो आणि इथे येऊन पोहोचलो. त्याप्रमाणे आधुनिक काळांमध्ये जी प्रगती आम्ही बाहेर केलेली आहे, जशी झाडाने बाहेर प्रगती केली तर त्याच्या मुळावरील प्रगती केलेली असणारच. तेव्हा ही मुळाची जी प्रगती झालेली आहे ती तुमच्या लगेच लक्षात येणार नाही. कारण झाडाची प्रगती लक्षात येते. मूळ पाहिल्याशिवाय लक्षात येणार नाही. हे मुळाचे काम आहे. आणि जेव्हा त्याचा स्रोत सापडला, जर स्रोतच मुळी हाताशी लागला, एखाद्या झर्यालाच जाऊन जर भडिलं ते मूळ, तर प्रश्नच उरत नाही. त्या झाडाच्या मरण्याची कवि त्याला त्रास होण्याची, कतिही तो फोफावला तरी सुद्धा त्याला ते पाणी मळि शकतं.

तसाच सहजयोग हा या आधुनिक कलियुगामध्ये सापडलेला आहे आणि त्याचा उपयोग सगळ्यांनी करून घ्यावा. फक्त सहजयोगाला फार उथळ मनाची माणसं चालत नाही. म्हणजे तर उडवणं, टगिल करणं वगैरे अशा पद्धतीची लोकं जर असतील तर त्यांना जरी व्हायब्रेथनस आली तरी ती सुटून जातील. शर्द्धा ही पाहजि. परमेश्वरापरती शर्द्धा पाहजि. कतिही म्हटलं, तरी जर तुम्हाला एखाद्या प्रती जर शर्द्धा नसली तर त्यांनी कां तुमचं भलं करावं? तुम्ही म्हणता 'आमच्या मुलाला बरं करा, पण माताजी, आमची तुमच्यावर शर्द्धा नाही.' तर आम्ही का बरं करावं? एक साधा वचिर करा. जरी मी प्रेमाने म्हटलं की नाही तरी मी तुम्हाला ठीक करते, पण जे त्याला ठीक करणारे अनेक देवता बसलेले आहेत त्यांनी मान्य केले पाहजि. हनुमानाला पटलं पाहजि, गणेशाला पटलं पाहजि, शंकराला पटलं पाहजि, कृष्णाला पटलं पाहजि की हा मनुष्य ठीक आहे. नाही तर ते म्हणतात यांना मदत करण्याची काही गरज नाही. हे नुसते उथळ्या मनाचे लोक आहेत. तेवढ्यापुरते आलेले आहेत. त्यांना मदत करण्यात काही अर्थ नाही. सहजयोगाद्वारे हजारो लोक बरे झालेले आहेत. रोग बरे झालेले आहेत. त्याशिवाय साक्षात्कार हजारो लोकांना झालेला आहे. ज्या लोकांना साक्षात्कार झालेला आहे, ते सुद्धा दुसऱ्या लोकांना ठीक करत आहेत. सहजयोगामध्ये हे एक फक्त लक्षात ठेवलं पाहजि, की मानवाला सगळी काही आपल्याबद्दल माहीती नाही. त्याला हे समजत नाही, की आपण मेल्यावर आपलं काय होतं, जन्माच्या आधी आपण कोण होतो, पुढे काय होणार, या सर्व गोष्टी त्यांना स्वतःबद्दल माहीत नसतात. तेव्हा जे सहजयोगाचे काही थोडे बहुत नियम आहेत ते करावे लागतात. म्हणजे एक छोटीशी गोष्ट आहे, की सहजयोग्यांनी कोणाहीकडून कुंकू लावून घ्यायचं नाही. जो कोणी पार असेल त्याच्याकडून फक्त कुंकू लावून घ्यायचं. कपाळाला हात लावू द्यायचा नाही. तर सहसा तुम्ही पृच्छा कराल, वचिराल प्रश्न, 'माताजी, असं का?' प्रत्येकातून तरेग वहात असतात. आपण म्हणतो ना याचा हात चांगला आहे, याचा हात बरा नाही. याचा हात शेतीला चांगला आहे. याचा हात वैद्यकीला चांगला आहे. त्याला कारण असं की आपल्या हातातून हे तरेग वाहतात. ज्या माणसाच्या हातातून वाईट तरेग वाहतात, त्याने तुमच्या कपाळाला हात लावला तर तुमच्यातही वाईट वचिर येऊ शकतात. म्हणून आपल्या कपाळाला फार जपून राहायला पाहजि, असा एक सहजयोगातला नियम आहे. हे कपाळ माणसाचं परमेश्वरानी फार वचिर करून बनवलेलं आहे आणि ते कोणासमोर नतमस्तक करायचं, म्हणजे फार वचिर करून करायला पाहजि. प्रत्येक माणसासमोर डोके वाकवत जर तुम्ही फरिला आणि ती जर एखादा राक्षस निघाला तर त्याच्यातले जे दुरगुण, तुमच्यात ते सहज येणार. असं थोडे बहुत नियम आहेत, ते जर पाळले तर सहजयोगाला तुम्ही प्राप्त व्हाल आणि सहजयोग हा मोठा वरदानाचा भाग ठरतो. आपल्याला आश्चर्य वाटेल की सहजयोगाचे अनुभव इथल्या काही लोकांना सांगितले तर तुम्हाला वशिवास वाटणार नाही, की एकदा एका आगगाडीतून सहजयोगी जात होते आणि ती आगगाडी उलथून पडली. संबंध आगगाडी उलथून पडली. पण आगगाडीतील एकालाही अपघात झाला नाही. त्याच्यात त्यांचं लहान मूल होते ते फार लांब जाऊन पडले, पण त्यालासुद्धा काही झाले नाही. लोकांना अगदी आश्चर्याचा धक्का बसला की हे कसं? अॅक्सीडेंट वगैरे यांनी फार टळतात. म्हणजे हे कसं होतं? तुम्ही म्हणाला हे कसं होतं? आता आपण हनुमानावर फार वशिवास ठेवतो. येता-जाता 'हनुमान रे! हनुमान रे!' करीत असतो. गावात येताना एक हनुमानाचे देऊळ असेल. पण आपल्याला हे नाही वाटत की हनुमान हा सगळीकडे पसरलेला आहे. त्याचा आपला संबंध नाही. नाही तर हनुमानाला हाक मारल्याबरोबर तो तथिल्या तथि उभा राहतो. इतकंच नाही पण एक सहजयोगी जथि फरिल, कारण त्याचा संबंध परमेश्वराशी झालेला असतो. त्याचा पाठीराखा असतो. गणपती सगळीकडे असतात. आपल्याला असं वाटतं गणपती देवळातच बसलेले असतात. तो सगळ्यांचा सहाय्य करणारा आहे. सगळीकडे उभा असतो. जर कोणत्या सहजयोग्याला त्रास झाला, तर गणपती त्याचं नविरण करतो. आपण सगळे

म्हणतो की, 'गणपती आहे, मारुतीराया आहे. दत्तात्रयांची जयंती करायची आहे. शंकर आहे.' सगळ्यांना आपण मानतो, पण हे आपल्याला समजत नाही की हे जे आपलं शरीर आहे आणि हे ज्या डोळ्यांनी आपण बघतोय आणि ज्या वातावरणात आपण आहोत, हे सगळं त्या लोकांनी भारावलेलं आहे आणि ते सगळीकडे व्यवस्थित पहारा देतात. या गोष्टीची जाणीव परमेश्वराची आणि तुमची गाठ पडल्याशिवाय होणार नाही. कसं आहे, आता माईकवर मी बोलत आहे आणि जर याचं कनेक्शन 'मेन' शी लागलं नाही तर तुम्हाला काहीही ऐकायला येणार नाही. तसं जोपर्यंत तुम्ही परमेश्वराशी एकाकार होत नाही कवि तुमचा साक्षात्कार होत नाही तोपर्यंत तुम्ही परमेश्वराला हाका मारत राहिलीत तरी तो कसा ऐकणार तुम्हाला? आपण परमेश्वराचं नाव घेत राहो तरातंरदविस, आणि कधी कधी इतक्या वाईट हेतूने नाव घेतो की जसं काही तो आपला नोकरच आहे. सारखी त्याला कामं सांगत असतो. 'तू हे कर रे, तू ते कर रे, माझ्या बापाला हे कर रे, तू माझ्या मुलाला हे कर .' पण तुमचा काय अधिकार आहे परमेश्वरावर? तुम्ही परमेश्वरासाठी काय केलं आहे? तुमचा संबंध आहे का परमेश्वराशी? म्हणजे समजा आपले राष्ट्रपती आहेत. राष्ट्रपतींना जर तुम्हाला भेटायचं असलं तर तुम्हाला त्यांना पत्र पाठवायला लागतं. त्यांच्याकडून परवानगी घ्यायला लागते. जर तुम्ही सरळ तथि जाऊन दत्त म्हणून पोहोचाल आणि म्हणाल, 'ए राष्ट्रपती, इकडे ये. माझं हे कार्य कर.' तर पोलिस तुम्हाला बांधून ठेवतील की नाही? तेव्हा तुम्हाला अधिकार नाही आणि त्या अधिकाराची ओळख अशी असते, की जेव्हा मनुष्य आत्मसाक्षात्कारी होतो तेव्हा हातातून चैतन्य लहरी वाहतात असं शंकराचार्यांनी सांगितलेलं आहे. आणि तेच आज घटति होत आहे. परमेश्वराच्या नुसत्या बाता नाहीत. आज परमेश्वराला आम्ही सदिध करू शकतो. तुम्ही सदिध करू शकता. तेव्हा हा मार्ग, म्हणतात ना 'येर्या गबाळ्याचे काम नोहे.'

या मार्गाला येणाऱ्या लोकांमध्ये श्रद्धा असायला पाहिजे. साधेपणा, भोळेपणा आणि परमेश्वराला जाणण्याची उत्सुकता असली, तर कुठल्याकुठे तुम्ही सगळे पोहोचू शकता. भगवे वस्तूतंर घालून आणि केस काढून संत मनुष्य होता येत नाही. तसं म्हटलं तर मेंढ्यांचे रोजच केस कातरले जातात तर त्या काय संत होतात का? कपडे बदलून कोणी संत होत नाही. बाहेरचे हे प्रकार करून कोणी संत होत नाही. आपल्याकडे केवढी संत मंडळी झाली. तुकारामबुवा झाले. त्यांनी काही संन्यास घेतला नव्हता. कोणत्याही संताला संन्यास घेण्याची काही गरज नसते. कारण तो आतूनच संन्यास होऊन जातो. आतूनच ती वृत्ती बदलते. म्हणून बाहेरचे देखावे, बाहेरचं प्रदर्शन हे करायची काही गरज नाही. जी गोष्ट घटति व्हायची ती आतमध्ये होते त्याची जाणीव आतमध्ये होते. आता या पैकी काही लोकांना असे अनुभव येतील की थोडावेळ वाटेल आम्हाला हातावर तरंग आले, 'माताजी आम्हाला वाटलं आमच्या हातात तरंग आले' आणि भग थोड्यावेळानी असं होईल की चार-पाच जणांना नाहीत. दहा जणांना येतील चारला नाही येणार. आणि भग ती चार मंडळी ज्यांना नाही आले, ते त्वेषाने बोलू लागतील की नाही हे काही तरी खोटं आहे, अमकं आहे, तमकं आहे. मग हे दहा आहेत ते जाणार त्या चारांबरोबर. माणसाचं डोकं जे असतं ते अर्धवट असतं. हा अगदी नवीन अनुभव आहे आणि नवीन अनुभवाला जमलं पाहिजे. तुम्ही म्हणाल एका क्षणात आणि एका मनिटित होईल. ते होतं पण ते जमण्यासाठी तुम्हाला थोडंसं बसावं लागतं. तुमची बैठक असावी लागते. थोडीशी मेहनत करावी लागते. मेहनत ही पार झाल्यावर करायची असते. आधी नसते.

आज कळव्याला यांनी मला बोलावलेलं आहे आणि मला माहिती नाही आणि खीन पुढचा काय कार्यक्रम आहे. पण माझी अशी इच्छा होती की आपण ध्यानाला वगैरे जावं सगळ्यांनी आणि ध्यानामध्ये जर पार होता आलं तर बरं होईल. आणि त्याच्यानंतर काही रोगी वगैरे असले तर त्यांना बघीन. यापुढे आपल्याला जर प्रश्न असले थोडे बहुत तर वचिारा मला फार आनंद होईल. आहेत का प्रश्न? हं, वचिारा.

एका प्रश्नाला उत्तर देतांना श्री माताजी म्हणाल्या समजा स्मशान आहे. स्मशान नेहमी म्हणतात गावाच्या बाहेर असलं पाहिजे. पण लोक काय करतात स्मशान असो की काही असो, जागा आहे नं, आता आमच्या मुंबईलाच स्मशान आहे आणि त्या स्मशानामध्ये लहान मुलांची खेळायची जागा बनवून टाकली. आता लहान मुलं जतिकी तथि जातील त्यांना त्रास होईल की नाही? कारण त्यांच्या सगळ्या तथि कबरी आहेत. त्यांचा काही वचिार कोणी मनुष्य ठेवत नाही. आजकालच्या आधुनिक माणसाला ही अककल नाही आणि अशाच रीतीने आज कॉलनी वगैरे बनविलेल्या आहेत. तेव्हा यांना सुद्धा आणि तुम्हाला कुकू वगैरे आपल्या बचावासाठी घेऊन गेलं पाहिजे. नंतर जेव्हा तुम्हाला कळेल की काय आहे तेव्हा तुम्हाला आश्चर्य वाटेल केवढ्या मोठ्या त्रासातून तुम्ही बचावलेलं आहात. म्हणून लोक वेडे होतात, पागलखान्यात जातात. आजारी होतात, मरतात. त्यांना हेच लक्षात येत नाही की आजार आला कुठून? हे झालंच कसं आमच्या घरात? लहान लहान मुलंसुद्धा. कारण तुम्हाला स्वतःबद्दल कल्पनाच नसते. दुसऱ्यांच्याबद्दल कशी कल्पना येणार? ह्यांना काय झालेलं आहे, हे कोण आहेत?

इतकंच नाही एक साथी गोष्ट घ्या. तुम्ही देवळात गेलेले. देवळामध्ये परमेश्वर आहे, देव आहे, त्यांना नमस्कारच केला पाहिजे. देऊळ फार जरूरी आहे. प्रत्येकाच्यासाठी आहे. पण समजा एक भामटा तथि पुजारी आहे. समजा. आणि तो वाईट धंदे करत असला, काही चाळे, काळी वदिया वगैरे करीत असला, आणि समजा त्याने तुम्हाला प्रसाद दिला तर तुमच्या पोटात जाणार की नाही जाणार? तुम्हाला कसं कळणार? जर तुम्ही साथी माणसं असाल तर काही कळणार नाही. जर तुम्ही सहजयोगी असाल तर लगेच तुम्हाला उलट्या होऊन ते नधुनच जाणार. राहणारच नाही पोटात. अशी काही वस्तू पोटात गेली की ती नधुनच जाणार. ती राहणारच नाही. मग घरी आलं की एकदम पोटात दुखायला लागलं मग जोरात हे झालं, हॉस्पिटलमध्ये तडकाफडकी गेले. काय झालं माताजी कळलं नाही. हे सगळं कळण्याचं लक्षण सगळं काही तेव्हाच होऊ शकते जेव्हा तुम्ही स्वतःला ओळखता आणि त्यामुळे दुसऱ्याला ओळखता. कारण स्वतःची ओळखच पटली नाही. आपली शक्ती आतमध्ये कति जबरदस्त आहे ती आधी जाणली नाही. ती जाणताच मग तुम्हाला हे कळेल की या माणसामध्ये काय दोष आहे, त्या दुसऱ्या माणसामध्ये काय दोष आहे आणि तो दोष आपल्याला त्रासदायक असेल तर त्याच्यापासून बचावही करता येईल. त्याची ओळख कशी असणार. ह्या ओळखीला समजलं पाहिजे.

तुम्ही पण इथे येत जा आणि हे शकून घ्या. संपूर्ण मास्टरी करून देतील कुंडलनीबाबत. हे जे इथे बसले आहेत - मास्टर आहेत कुंडलनी मध्ये. ह्यांनी हजारो लोकांचे आजार ठीक केले. हे धुळ्याचे आहेत. तथि सेन्टर सुरू केलं आहे. यांचा मुलगा डॉक्टर आहे, दुसरा मुलगा मोठा जमीनदार आहे. यांनी एक सेन्टर सुरू केलं. हजारो लोक यांच्या हातून ठीक झाले. आणि ते म्हणतात, ज्या दविशी हे पार झाले, एक पैश्याचं औषध हे वकित नाहीत. यांची मुलं पार आहेत. सर्व जण पार आहेत. आता तुमच्या कळव्यात हे सर्व आहे, तर तुम्ही हे करायला हवं.. लोकांनी याकडे लक्ष द्यावं आणि हे मळिवावं. मी म्हटलं ना सहज योगात असं नाहीए की आज तुम्ही पार झालात उद्या सर्व वसिरून जा. तुम्हाला कळायला हवं. समजा मी तुम्हाला वीज दिली आणि बटण कसं वापरायचं हे नाही सांगितलं तर तुम्हाला कसं कळेल? पूर्ण शकून घ्यायला हवं ना.

पण साधारणतः, जर दोन तीन गोष्टी तुम्ही लक्षात ठेवल्या तर तुम्हाला काही त्रास होणार नाही. एक तर बंधन देणे स्वतःला, मीठपाणी अश्या एक दोन गोष्टींनी तुम्ही ठीक राहू शकता. खूप काही करायची गरज नाही. तुम्ही एकदा येऊन परत आलाच नसाल, म्हणून तुम्हाला सर्व माहिती नाही. शिवाय यांच्याशी चर्चा करत राहा. असं नाही चालणार ना. परमेश्वराचं काम आहे. थोडं फार शकितं तर लागतंच. आता हेच बघा साधं वजिचं काम करायला वर्षानुवर्षे लागतात. हे तर परमेश्वराचे काम आहे. थोडं फार शकितं तर लागेलच. पूजेला आम्ही कुठलं बोट वापरतो. फुल कश्या पद्धतीनं वाहायची. हे खरं आहे की या लहान लहान गोष्टी आहेत. एवढही सर्व जाणून घ्यायची गरज नाही. थोडं फार तरी शकून घ्या.

हं आता वचिार प्रश्न काय असतील तर. आहेत का प्रश्न? तरुण मंडळीचे आहेत का?

आता असं की सहजयोगात दादू पणियास बंदी आहे. तसं तर आम्ही कोणाला सांगत नाही की दादू पकि नका. पण सहजयोगात आल्यावर दादू पकिच शकत नाही. आणि जर तुम्ही दादू प्यायलात तर लगेच तुम्हाला उलटी होईल. पकिच नाही शकणार. खूप त्रास होईल. सगिरेटदेखील पकिच शकत नाही. तुम्ही सहयोगी झाल्यानंतर सगिरेट प्यायला सुरू केले तर खूप त्रास होईल. तुम्हाला मनापासूनच प्यावेस वाटणार नाही. सोडून द्याल. आमच्या इथे सगिरेट कोणी पीत नाही. सगळ्यांच्याच सगिरेट आपोआपच सुटल्या. मी कोणालाच सोडायला सांगत नाही. आपली आपणच सुटते. एक साहेब होते सगिरेट मध्ये, ते खूप दादू प्यायचे. त्यांची पत्नी त्यांना दादू सोडण्यासाठी माझ्याकडे घेऊन आली. ते पार झाले, माहीत नाही कसे? त्यानंतर त्यांची परिस्थिती अशी झाली की जेव्हा पण ते दादू प्यायला लागत तेव्हा त्यांना सुगंध येत असे. इतक्या जोरात सुगंध यायचा की ते दादू प्यायचे सोडून सुवासच घेत बसायचे.

1977-12-18, Atma

18 डिसेंबर 1977

Talk to Sahaja Yogis

Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Reviewed

मी पर्वा तुम्हाला आत्म्या बदल सांगितलं होत, आज मी तुम्हाला त्याच्या स्वरूपा बदल सांगेन. पूर्ण मराठीत.

सगळ्यांना मराठी समाजात का. फक्त एक राय साहेबांना नाही समजत. त्यांना ऐक्याला येत नाही म्हणा. (UNCLEAR [त्यांना ऐक्याला येत नाही] [तेव्हा काही फरक पडत नाही]). बाकी सगळ्यांना समजतंय न मराठी. बरं मराठीत न सांगते.

आत्म्याच्या स्वरूपाला सत, चित् आण आनंद (श्री माताजी हद्दीत लहान मस्ती करत असलेल्या मुलांना सांगतात - आवाज नाही बोलना जादा, शोर नही कराना, शांती) सत, चित् आण आनंद अशी त्याची व्याख्या करतात. परमेश्वर हा सत, चित्, आनंद आहे आण जि आत्मा हा परमेश्वराच्या प्रतबिंबित असतो कविहा त्याचे प्रतबिंबित आहे तर तो हसित चित् आनंद असायलाच पाहजि.

आता पहिल्यांदा आपण चित् बघूया. चित् म्हणजे काय? चित् कोठे असतं? चित्ताच स्थान कोणतं आहे? आण चित् आपण चित् जे म्हणतो कडिकडे जात तकिडे जात ते कसा जात . तर चित् म्हणजे हे सगळीकडे, असा नसल पाहजि. कोठेही जाऊ शकतंय चित्.

तुम्ही आता बसल्या बसल्या म्हणाल, क आमचं चित् लंडन ला जाऊ देत, ते जाऊ शकतंय चित् तथि. तुमच लंडनला चित् जाऊ शकतं. वाटेल तर तुम्ही म्हणाल कि आम्ही आता स्वर्गात जातो तर स्वर्ग काढे सुद्धा तुमच चित् जाऊ शकत.

ते तुमचा वचिर, जाऊ शकतो तुम्हाला आता एखाद्या मुलीचा, आपल्या मुलीचा वचिर असला कवि आपल्या मुलाचा वचिर असला, तरी तुम्हाला, तरी सुद्धा तुम्हाला चित् घालता येत, म्हणजे तुम्ही नुसता असा वचिर करायचा क आता माझी मुलगी काय करत असेल बरं, क लागला चित् तकिडे, म्हणजे काय क चित् हे असा पसरलेला आहे सागरा सारख. सकाळ पासून हे भेटायला आहे ते भेटायला आहे याला भेटायला जा त्याला भेटायला जा (श्री माताजी हसतं), आता कंटाळा येऊन गेला मला लोकांना भेटण्याचा.

बसा ! तर हे एखाद्या सागर सारखा असता असं समजा. ज्या कनिर्या वरती तुम्हाला जायचं आहे, त्या कनिर्या वर तुम्ही आपली नाव घेऊन जायचा का, त्याला काही बंधन नाहीत. जथि म्हणाल तथि तुमची नाव

त्या चित् वर बसून जाऊ शकेल, चित्तानं च्या लहरी वर तुम्ही वाटेल तथि जाऊ शकता, असं सागर सारखं चित् आहे.

पण ते चित् आतमध्ये जाऊ शकत नाही. माणसाच्या आतमध्ये जाऊ शकत नाही, ते बाहेर जातं, म्हणजे आपल्याला जर ते बाहेर वचिर करायचा असेल तर ते आपण करू शकतो पण असा वचिर करायचा असला क, आपल्या शरीरात काय आहे? आपण कोण आहोत ? कारण चित् आण आत्मा ह्या दोन गोष्टी वभिनि झालेल्या असतात. मानव स्थिती मध्ये चित्ताला आत्म्या पासून वेगाला केलेलं असतं आण त्या मुळे ("आराधना चूप राही") त्या चित्तानी आपण आत्म्या कडे जाऊ शकत नाही.

मोटारीच परत उद्धरण देते मी, पेट्रोल ठेवलेलं आहे, पेट्रोल सगळीकडे सांडू शकतं, वाटेल तकिडे पसरू शकतं, पण मोटारीच्या मशीन मध्ये म्हणजे कॅंबरेटर मध्ये जायला पाहजि चित्, तसच पेट्रोल जायला पाहजि तसं चित् सुद्धा आपल्या कॅंबरेटर मध्ये जोपर्यंत जाणार नाही, तोपर्यंत इग्नशिन होऊ शकत नाही, मानवाच चित् बाहेर आलेला आहे, ते आतमध्ये कसा घालायचं हा प्रश्न आहे.

सागरा सारखं जे सगळीकडे जे आपण पसरवू शकतो, ते चित्ता कोठे घालायचं, कसं घालायचं, ते आपल्याला सगळं समजत, पण ते आत्म्या पर्यंत आपण नेऊ शकत नाही, हा एक मोठा प्रश्न आहे, सुरुवाती पासून मानवाला.

आता मोटारी मधलं पेट्रोल, त्याचा वचिर करून, कवि काही मेहनत करून जसा कॅंबरेटोर मध्ये पोहोचू शकत नाही तसंच मानवाचं आहे त्या बाबती मध्ये मनुष्य हताश आहे, नरिबल आहे तो, तो स्वतः (unclear) ते कार्य करू शकत नाही. तर तो स्वतःचं चीत्त मात्र त्याला, या महान कार्य साठी, अलपित ठेवायला लागतं, म्हणजे ज्या माणसाचा चीत्त फार जे असत, तमोगुणा मध्ये लपेटलेलं आहे, तमोगुणी कामं करतय, कवि रजोगुणा मध्ये फार आहे, त्या माणसाचं चीत्त, परमेश्वरा मध्ये जाण्या साठी रकिमं नसतं, एरवी त्याला वेळ नाही, very busy person , त्याला वेळ नाही आहे आत्म्या काढे उठण्या साठी, त्याला जगाभरच दुसऱ्या (unclear) पण आत्म्या साठी ते चीत्त नाही,

पण सत्य गुणी जी माणसं असतात, सत्यागुनी म्हणजे जी धर्मा मध्ये उभी असतात, ती म्हणजे काय मोठी धार्मिक वसिण्डवाद कवि कर्मकांड वगैरे घेऊन नसतात, धर्म म्हणजे साधारण पणे मधो-मध राहणं, समानत्व ठेवणं, प्रत्येक गोष्टी कडे समान बुद्धी नबिघणं, आता (unclear [कैक जण म्हणे]) रागवायचं नाही, तास नाही आहे, रागवलंच पाहजि पण रागावणं हे स्वतःच्या हति साठी आण लोकांच्या हतिसाठी असाल तर ते अत्यंत उत्तम असत.

अगदी फारच शुंभा सारखा बसायला नको काही, पुष्कळ लोकांना असा वाटत अहो मी एवढे मार खालले माताजी, आम्ही फार अगदी दुःख भोगलं, कशाला ! कुणी सांगितलं होता तुम्हाला? तसही कारण काही शहाणपणाचा लक्षण नाही आहे, ते हितमो गुणी आहे, दुसऱ्यांवर आक्रमण करणं सुद्धा रजोगुणी आहे , पण मधो-मध उभ राहून बघणं आण मधो-मध त्या गोष्टी चा नरिणय घेणं, वविक बुद्धी न, हे सत्य गुण वागणं आहे. ते सांगायला कठीण दसित पण करणं फार सोपं आहे, फारच सोपं आहे, सगळ्यात सोपं आहे सत्वगुणी होणं.

पण माणसाला काही सांगितलं क सोपं कर किते नको, काहीतरी वशिष पराक्रम पाहजि !, म्हणून पराक्रम करण्यासाठी म्हणून कुठोन्तरी सरळ असा जेवायचं म्हटलं क, तसं कश्याला पण आम्ही असं जेऊ शकतो, कोणी सांगितलंय ते सर्कशी करायला, आता सर्कशीतल्या लोकांना बघतिला क मिला आश्चर्य वाटतं कोणी सांगितलंय ह्यांना डोक्यावर उभ राहायला आण एवढा तमाशे करायला. त्या तारेवर चालतात आण त्याच्यामध्ये काय काय त्यांच्या चक्रांवरती आघात येतो, कोणी सांगितलेत तमाशे करायला, काही लोक म्हणे हमिलयावर चढतील, काय काय वेडे पणा आहे इथे, एक सांगायला का , अनेक आहेत सर्कशीतले लोक बघा आता, डोक्यावर काय उद्या मारतील, गोलांत्या काय मारतील आण त्या बायकां अशे पाय काय करतील.

आता इथे बांध फाडला तो पहिला मी तकिडे, हा Ballet Dance , त्याला म्हणे आर्टसिटिक डान्स म्हणतात, अशे दोन पाय असे त्याच्यावरती असं उभ राहून करायचा, अरे सरळ करा, त्यांच्या पायावर उभ राहिला म्हणजे दोन्ही तुमचे चक्र म्हणजे नाभी चक्र आण विशुद्ध चक्र दोन्ही कामातून जाणार, पण कायतरी उलटे पणा करायचा, माणसाचा काय आहे, मी त्यांना भवताड म्हणते, भवताड, भवताड म्हणजे असं क जे काही आहे व्यवस्तीत साधा ते घ्यायचं नाही, आण काहीतरी उलटे पणा करायचा, काहीतरी त्रांतकिपणा करायला कोणी सांगितलंय, आता दोन अस्या पायांवर उभ राहायला कोणी सांगितलंय आण त्याच्यावर डान्स करायला कोणी सांगितलंय. साथे जसे पाय आहेत त्यानकाय डान्स करता येत नाही का तुम्हाला, पण त्याच्यावर दोन पायावरती फरियचं, त्याच्यावरती सगळं काम करायची, आण जो सर्वात जास्त करेल तो सगळ्यात मोठा डान्सर.

महणजे काय आहे का हे सगळं असं करून-करून, स्वतःची चक्र खराब करून घ्याची आणि महणायचं क् आम्ही एवढा करतो आणि आम्हाला पार का नाही करत माताजी, महणून ही अति लोक आहेत, कोणत्या हि गोष्टीची अतशियोक्त करणारे लोक ते सहजयोगाला जरा कमी पडतात, साधारण मध्यम प्रवृत्तीनी राह्यलं पाहजि, प्रत्येक गोष्टीकडे समानत्व ठेऊन (unclear) परंतु ठीक आहे पुढे नको, काहीतरी अगदी काहीतरी करूनच दाखवायचं क् अमुक अमकेंच आहेत, तसं नाही, जे जमेल तेवढं आम्ही करून दाखवू, इतकं सांगताय ठीक आहे, ह्या अश्या प्रवृत्तीने राहणारे लोक, ह्यांचं चीत्त जे आहे ते एवढं बाहेर जात नाय.

आता एखादा तुम्ही समजा पेहलवान आणि महणाला माताजी ह्याला पार करा, शक्य नाही हो ! पेहलवान महणजे केवढा (unclear) आहे सारा, नुसता physically developed मनुष्य असाल तरी emotional side ला अगदी त्याला इम्बॅलन्स आलेला आहे, एक तर त्याला diabetes असणारं (श्री माताजी हसत-हसत "नसला डायबेटिस") तर डोकं खराब असणार, डोकं खराब नसणार तर अगदी dry मनुष्य असेल, काहीतरी असेल तसे, बरं ! एक imbalance हा झाला.

दुसरा imbalance महणजे बुद्धीचा imbalance, वाचन ! त्यासंघ ! म झाला अभ्यास लागले महणजे पुस्तक कोळून पयिायची, त्यांनी इतका imbalance माणसाला येतो, कित्या imbalance ला काही पारावार राहतो का? एकचिकाडे ते चीत्त चालाय ओढत ओढतच तुम्ही असं वचिर करा, क् चीत्त हे असं पसरलेला आहे, आणि ते असं ओढत चाललंय एककिडे, एककिडे ओढत चाललंय, आता बाकीकडनं सगळं हे ओढत ओढत ते एककिडे नधिलाय शेटासारखं आणि चाललंय नधित तकिडे, आणि मग सगळं इकडून चीत्त नधिलेला तकिडचे जर चकिटलं, आणि जर का ते अश्या रतीनी नधिलं क् इकडे काहीच राहिला नाही तर मग ते इकडे आणायचं तरी कसं चीत्त.

संबंध शरीरात सगळीकडे तुमचं ते चीत्त पारसलेला आहे, आणि हे चीत्त आपले जे आहे ते central nervous system मधनं पसरलेला आहे, central nervous system मधनं पसरलेल आहे, आणि प्रत्येक cell मध्ये ते असत, प्रत्येक ठिकाणी असत, पण तुम्ही मात्र cell मध्ये enter करू शकत नाही. ते चीत्त स्वतः मध्ये enter करू शकत नाही, तर तथि चीत्त असत जर तुमचं काही दुखलं तर तुमचं चीत्त तथि जाईल क् बाबा माझी इथे दुखतंय, पण आतमध्ये काही होत असाल तर ते तुम्हाला कळायचं नाही, दुखल्यावर कळेल का हे जेव्हा nervous system ला कळून येईल, तेव्हा कळेल क् इथे त्रास आहे.

तेव्हा अश्या अतशिय लोकांना, जर मी म्हटलं क् बुआ तुमचं चीत्त जरा मधो-मध आणि तुम्ही, तर त्यांना ते पाट नाही, महणून मध्यम स्थितीचे लोक, मध्यम वचिराचे लोक, मध्यम परसिततीचे लोक, सहजयोगाला उत्तम आहेत, फार यशस्वी लोक जे (श्री माताजी हसत-हसत) असतात, त्यांचं काही जमायचं नाही आपलं, कारण ते यशस्वी, तेव्हा त्यांनी गळ्यात मला घालून गाढावर बसावे, कारण त्यांची अशी डोकी खराब होतात, क् आम्ही महणजे यशस्वी, आम्हाला ह्या पत्त्या मळाल्या (unclear) आता सरकारांनी जर मला केलं तर आता (unclear [सगळेजण])

त्यांना समजत नाही क् आम्हाला एवढे मुसकीलनी मळिलेल्या त्या पत्त्या आता कोठे टाकायच्या आम्ही, म असे प्रकार घडतात, पण अश्या लोकांना ज्यांची डोकी खराब होतात, त्यांना (unclear [जर काही कोणी वचिरलं तर त्यांच्या]) लक्षात येणार? कारण त्यांचं चीत्तच मुली शेटासारखं नधिनं गेलेलं, आता त्याच्यात काही राहिल्याच नाही balance येण्यासाठी. आणि त्यांना हे ह् समजतं नाही क् आमच्या मध्ये एवढा आमचं डोकं खराब झालेलं आहे, आमच्यात केवढा अहंकार आलेला आहे, क् आम्ही या अहंकार मूळे आम्हाला दसितच नाही आहे मुली क् आमचं चुकलंय काय, क् विहा आमचा वाईट काय झालाय, काही नाही, आम्ही आपले हवेतच चाललोय, अश्या एकांगी प्रवृत्तीच्या माणसाला सहजयोग नाही झेपणार.

एकांगी पाणांनी राहणारे लोकांना सहजयोग झेपत नाही, त्याला कारण क् त्यांचं चीत्तच मुळी पूर्ण पणे balance मध्ये नाही, पहिल्यांदा आपला चीत्त balance मध्ये आणलं पाहजि, आहे का बुआ बघा बरं, आता कसं कळणार, सहजयोगाला ला बरोबर समजत, तर, दोन्ही हातान मध्ये बरोबर आलं पाहजि, आधी balance ला आणा, banalce ला आणल्या शविय काही होणार नाही, तुम्हाला कतिही source असाला तरी एक side जर वाकडी झाली तर मी उघडणार कसं मी सहस्त्रार, साधा हशिोब आहे, आधी balance आणा स्वतःच्या आयुष्य मध्ये.

आता एखाद्याला आम्ही महणजे सकाळी ४:०० महणजे ४:००, आणि तसं करायचं नाही, ४:०० ला उठो तुम्ही, (unclear) ४:०० महणजे ४:००, मग सार्या घरातल्या लोकांना उठवायचं, त्यांना त्रास देयायचा सकाळी भजनं सुरु, काही नाही, आरामात आपले उठले मजे-मजेत उठून, चमिण्या उठतात तसं, बसू द्या आम्हाला आरामात, मजा अली क् आपलं बसले, मग आमचं महणे असं आहे, आणि आमचं तसं आहे, हे अशी महणणारी मंडळी कामातनं गेली, आमचं असं तुमचं काय हो? आम्ही महणजे असे, तुम्ही महणजे कसे ते कळलं, असं वचिर मनामध्ये ठेऊन अगदी (unclear [लंडन ला चालले पाहजि]) ।

तुम्हाला अशी पुष्कळ लोक जगात भेटतील, आणि खरंच अश्या कोणाला लाज वाटत नाही हो, आमचं असं आहे कोणालाही चालतच नाही, अगदी तुम्हाला normally असे बरेच लोक दसितल जगामध्ये सांगणारे क् भला हे चालतच नाही, चालत नाही महणजे काय, महणजे असे लाथथड लोक सहजयोगाला बेकार आहेत, कारण त्याचं काय झालंय संबंध, (unclear [गौर]) पडलाय त्यांचं, मी महणते (unclear) त्यांना आणि वाहून गेलंय सगळं काही चीत्त, आणि त्याच्या मोठा बीळा झालेला आहे.

तेव्हा चिंताला balance मध्ये ठेवलेला पाहजि, संबंध वेळ चीत्त balance मध्ये पाहजि, चीत्त balance वर आलं, महणजे realisation च्या वेळेला काय होतं, क् कुंडलनी ह् चिंताला चेतवते, कुंडलनी ह् चिंताला चेतवते, केशरागत प्रकाश होतो, प्रकाश (unclear [तारुणी]) आहे, ती प्रकाश घालते, प्रकाश घातला, क् विहा असं महणा क् चिंताबरोबर (unclear [ओढुनी]) ती येते, क् विहा, तचि, आकर्षक असते ती, ओढून घेते चिंताला आपल्या कड, चिंताला ओढून घेतल्यावर, संबंध तचियाकडे चीत्त जेव्हा ओढला गेलं, कोठे ह् इकडे तकिडे गेलेला चीत्त संबंध तकिडचे धाव घेतं.

आणि मग जी तेव्हा ती आत्म्या कडे तचिया ध्यान होतं, आत्म्याच स्थान वेगळं आहे, सदाशविच स्थान वेगळं आहे, (unclear), पीठ जरी इथं असलं तरी स्थान इथे असतं, जसा आत्मा नेहमी बाहेर येतो आणि वर बसतो डोक्या वर असतो नेहमी, मनुष्याच्या डोक्यावर नेहमी फरित असतो, पण ह्रदिया मध्ये स्थान आहे त्याच, आत्म्याचं, महणजे (unclear) त्याच राहायचं स्थान एक असत, त्याच पीठ एक असत, स्थान एक असत, तेव्हा हे इथे सहस्रारावर इथे डोक्यावरती सदाशविच स्थान आहे.

आणि जेव्हाय कुंडलनी त्याच्या चाणावरती येते वरती लगेच तथि ह्रदियामध्ये कळत क्हां ! अली बुआ कुंडलनी आली वरती आली. आता कुंडलनी वरती वर्षाव येतो, आत्म्याचा प्रकाश त्याच्यावरती झळकतो, ते झळकल्या बरोबर, ते जे चिंति आहे, माणसाचा जे चिंति आहे, त्याच्या मध्ये प्रकाश दसितो, महणजे कुठे तुमच्या central nervous system मध्ये प्रकाश येतो, कळलं का ! महणजे तुमच्या चेतनेला एक नवीन आयाम क् विहा एक नवीन dimension मळित, आणि त्या dimension मध्ये काय होतं, realisation नंतर, पाहिलं dimension महणजे त्याला मळित ते सत्याचं मन, ह् प्रचिंति येत त्याची, प्रचिंति येणे हे सत्य.

बाकी सगळं असतंय, मी कतिही म्हटलं तुम्हाला कराम हे आणि सीता ती आणि अम्मक आणि तम्मक, सगळं तुलसीदासच रामायण वाचून झालं आणि कुराण झालं आणि Bible झालं. हे सगळं जे होतं ते खरं आणि त्याची प्रचिंति आता येते, महणजे काय ह् प्रचिंति खरी आहे क् विहा नाही, हे जे तुम्ही वाचला ते खरं आहे क् विहा नाही, ह् जाणण्याची शक्ती तुमच्या चिंतात येते. कळलं का !

अजून लक्षात आला नाही, आत्ता पर्यंत तुमच्या चिंतिला कोणतीही गोष्ट पक्क माहिती नाही, परमेश्वर आहे का ? असेल बुआ ! आमच्या आजीबाई महणाल्या होत्या. काय ? नाही तर नाही. पण आहे का ? नक्की माहिती नाही. काहीच नक्की माहिती नसतं. पण, एकदा तुम्ही जर का पार झाले, आणि तुमच्या हाता मधनं Vibrations सुरु झाले, महणजे लगेच तुम्हाला कळतं क्, ही गोष्ट खरी आहे क् खोटी आहे ? आता हाथ असे पुढे करुन वचिरा, हा हो का परमेश्वर ? एकदम हा असा प्रश्न वचिर मनातून. बघा, (unclear [धडा-धड]) सुरु झालं क् नाही, महणजे सत्य ची प्रचिंति येते.

सत्य काय ते संबंध absolute सत्य काय ते तथि उभा राहतं. Relative राहत नाही सत्य जे Absolute आहे

ते समोर उभा राहतं. (unclear [संधीक धरणात नाही तुम्ही] . म्हणजे तुम्हाला कळतं ककाय धरलंय . हे हे ह्या बाई आहेत . ह्यांना काय त्रास आहे ? Doctor आहते diagnosis करा . हे, हे नसेल तर ते असेल . मा तला परत चरखात घालून काढायचं, मग हे नाही तर ते, मग तचि दात काढायचे , मग तचि डोळे काढायचे, सगळंच काढून, शेवटी बाई - (श्री माताजी हसतं- हसतं) (unclear [सरते शेवटी अगदी वल्ली आहे], हाहाहाहाहाहा -श्री माताजी सात वेळा हसतं- हसतं, आणि(श्री माताजी खुदखुद हसतं) डॉक्टर आपले सगळे फीस पैसे बैसे घेऊन मोकळे, परत दातं हांगेले, डोळे हांगेले आणि कान हांगेले (हाहाहाहाहा - श्री माताजी हसतं-हसतं) .

हे असले प्रकार सहजयोगात नाहीत . काय दुसऱ्या माणसाला त्रास आहे, तो हातावरती अस पटकन समजत, त्याची प्रचिती येते, सत्य हे जाणता येत . त्याच कृष्णाला काय सत्य आहे ते माहिती आहे . आता हे समोर उभे आहेत . त्यांना काय धरलेलं माहिती आहे . काय तुम्हाला माहिती आहे ना ? बरोबर , हात घेतला (श्री माताजी हसतं-हसतं हाहाहाहाहाहाहा), श्री माताजी हसतं-हसतं - सगळ्यांना माहिती आहे कुठे काय धरलं आहे ते आणि सगळ्यांना कळतंय क आमहाला कुठे धरलंय आणि दुसऱ्याला काय धरलेलं, तरी दुसऱ्याच, कहि हकिळतं कहि आमहाला धरलेलं आहे आम्ही नाही आहे धरलेले आमहाला धरलेलं आहे .

तेव्हा तसं काही नाही वाट , हे धरलेलं आहे सांगितलं झालं. दुसऱ्या कुणाला सांगितलं क झालं तला धरलेलं आहे क ते मारायला धावायचा. त्याही सहजयोगाला हे कळतं क अरे धरलेलं तर माताजींना सांगायचं क धरलंय काढा म्हणून . काय हे ! प्रधान, ठीक आहे ना! दुसरा जो असतो तो identified असतो पण सहजयोगाला माहिती असतं क हे जे माताजी म्हणतायत ते सत्यच आहे मुळी, पण काढून घ्या एकदाच. तेव्हा त्यात कोणाला वाईट नाय वाटत . सुरुवातीला वाटायचं म्हणा सगळ्यांनाच थोडे बद्दत. यांनी काय म्हटलं क सगळे बक्कन ओरडायलाच यायचे . काय मला धरलं म्हणता का तुमचाच धरलेलं असेल. हीहीहीहीहीहीहीहीहीही...ही - श्री माताजी हसतं, अशी एकेकाळी स्थिती होती सगळ्यांची.

आता तसं नाही आहे. आता बरं आहे जरा. आता तसं प्रकार नाही आता सगळ्यांना कळतं , धरलं म्हणजे काय ? आत्म्याला धरलेलं नाही आहे . ते चिंतात जे काही आहे घाणेरडं ते गेला पाहजि . तर आत्म्याचं जे वर्णन आहे क, सत्य स्वरूप आहे तो, म्हणजे काय होतं क, तो तुम्हाला सत्य जे absolute आहे ते सांगत . खोटं सांगत नाही कधी. सत्याचा प्रकाश तुम्ही झाला , आता तुम्ही वचिर, काहीही प्रश्न वचिरा . आमच्याच बदल वचिरा . पूर्वी हे आमहाला, हि बाई थोडा आहे, काय काय जगाभर चालू आहेत ती लोकांनी केला आमच्या वरिद्ध . म्हणजे खरं असतानी, म्हटलं करा . यातला काही तरी म्हटलं आंधळे, याना, काय सांगायचंय? आंधळ्या लोकांना रागवायचं तरी कसायला? त्यांना दसितच नाही . खड्ड्यातच पडणार.

तेव्हा नदिन त्यांना सांगायचं तुम्ही थोड्यावेळ उभे रहा, तुमचे डोळे नीट करते मग बघूया . मग डोळे नीट झाल्यावर त्यांना दसित, दसित काय आहे, माताजी काय सांगतात, हे खरं आहे कखोटं आहे, एकदा दसिल कभिग प्रचिती येते, मग ठीक आहे, पण डोळेच नसले तर त्याच्या शी (unclear [भांडून]) तरी काय करायच्या, म्हणून मी तुम्हाला सांगायचे कोणाशी वादू नाके, भांडू नका . वादू नका , वादून होणार नाही .

त्याला कारण हे कसत्याची प्रचिती हि आत्म्या मुळेच होते, दुसरं कुठूनही जाणणं होणार नाय. सत्य काय आहे म्हणून. सत्य म्हणजे कसा काय माताजी? सत्य काय ? सत्य म्हणजे काय कजे असली truth आहे, त्याच्या हि बाबती मध्ये, जे असली truth आहे, ते आत्म्या काढणं जाणता येतं. दुसरं कुठूनही जाणता येत नाही. मग ते economics असे ना का, politics असे ना का, जगातला कोणताही असे ना का, सगळे त्या हृदय काढणं जणल जातं. त्या आत्म्या काढणं जणल जातं. आणखी कुठूनही जाणता येत नाही.

आता तसं म्हटलं तर मला राजकारण समजत नाही, म्हणजे मानवाचं समजत नाही. पण सगळं समजतंय. सगळं समजतंय आणि सगळं समजतं हि नाय मला. त्याचा अर्थ असा आहे, क आत्म्या च जे आहे ज्ञान ते absolute आहे. आणि ते मला माहिती आहे. पण जे भ्रामक आहे ते मला माहिती नाही आहे, आणि तिकडेचे माझा लक्ष हि नाही आहे, आणि ते मला सांगायचं हि नाय. जेवढा काही भ्रामक ज्ञान आहे, ज्याला क (unclear [सूरदास]) यादीत द्या म्हटलंय, तिकडेचे आमचं लक्ष्य नाही आणि तुमचं हि नसावा. तेव्हा एक नवीन दृष्टी आता अली, बघा तुमच्या मध्ये, आत्म्या चा प्रकाश जणू तुम्हाला सत्य ची प्रचिती येते, सत्य ला तुम्ही जाणता आणि तुम्ही सत्यात उभे आहेत म्हणून. फक्त तुमच्या हातात न वाहतंय. बघा!

तेव्हा चिंतित हे परमेश्वर स्वरूप आहे, म्हणजे चिंतित ची कमाल आहे, परमेश्वराचा चिंतित असं, ते आता आम्ही असं इथे बसलोय समजा. आता तुम्ही आमहाला काही गोस्ट सांगितली, नुसतं आमच्या नजरेत आणायची, झाला कार्य तिकडे होऊन झाला. हॅट छुत-छुत-छुत, पार, होणार, फक्त थोडी जी आमची माया आहे आणि इच्छा असते त्याच्यात. ह्याला म्हणायचं चिंतित. तसं चिंतित अजून तुमचं नाही आहे. पण येवढ चिंतित मात्र आहे क जे तुम्ही मनो भावे म्हटलं , माताजी माझा येवढ तुम्ही कार्य करा, क होणार. पण तुम्ही माझे (unclear [प्रबळ]) शर्षे असायला पाहजि. होता काय क तुम्ही लोक म्हणजे सहजयोग मध्ये अगदी zero, आणि expectation असे क आम्ही माताजी ला म्हटलं होता आणि माताजींनी आमचं काहीच भलं केला नाही. असं का !

म्हणजे माझ्या वर अधिकार जोडायचा आधी हा वचिर केला पाहजि, क आम्ही स्वतःवर कती अधिकार केलेला आहे. म्हणजे आम्ही race course ला गेलो होतो, आणि तिकडे आमहाला घोडं दसिला आम्ही म्हटलं माताजी आमचा घोडा पहिला येऊ द्या. माझा आणि घोड्या च असं वाकडं असत, तुमचा कधीच येणार नाही, मग तुम्ही चॅंगलेच हारला. हे तरं सट्ट्या वर बोलायचं, मला तर सट्टा कधी समाजालाच नाही. आम्ही सट्ट्या वर पैसे लावला होता आणि भितींनी आमहाला बुडकीला घातलं. जाणारच! इतकाच नाही पण चांगलेच डुबणार. माझे नाव घेऊन हे सट्टा खालले, तर असं बसेल पट्टा क बरे. माझे नाव ह्या सगळ्या गोष्टी करायच्या नाय.

हि गोस्ट लक्ष्यात ठेवली पाहजि. तेव्हा जे सत्य स्वरूप परमेश्वरच आपल्या मध्ये आहे, आणि जे आपल्या मध्ये नेहमी वास करतो, त्या परमेश्वराला जाणल्या नंतर, त्याच्या पासून सत्य ची उत्पत्ती झाल्यावर आणि सत्य तुमच्या हातातून वाहत असताना, तुम्ही ते बघतिला असताना आणि त्या सत्यानी तुम्ही दुसऱ्यांची सुद्धा पूर्ण पणे ओळख करून घेता, इतकाच नव्हे पण सर्व संसाराची तुम्ही ओळख करून घेता, तेव्हा ते सत्य आणि चिंतित एक झाला क नाही झाला बघा. सत्य आणि चिंतित मध्ये काय अंतर आहे बघा तुम्ही? काहीच अंतर नाही. तुमचं चिंतित हे सत्य आहे आणि सत्य हेच चिंतित आहे. कारण तुम्ही कोणता हि प्रश्न वचिरला, तर त्याच उत्तर आहेच तुमच्या चिंतित कडून. तेव्हा सत्य आणि चिंतित मध्ये अंतर केव्हा होतं, जेव्हा तुम्ही उगीचच वचिर करत बसता.

जेव्हा तुम्हाला प्रश्न उभा राहतो कोणाचाही कबुआ, सत्य आहे क नाही? सरळ प्रश्न वचिरायला पाहजि. आता आमच्या, तथि लंडन ला आता बघा, मी त्यांना म्हटलं क तुम्ही म्हणा आमहाला माताजी काही नीट मळित नाही आहे, आमहाला जागा मळित नाही आहे, आमहाला आश्रमाला होत नाही आहे, अमुक नाही, आम्ही पुष्कळ प्रयत्न केले, आम्ही याना भेटलो त्यांना भेटलो. म्हटलं असं का ! तुम्हाला म्हटलं काय नवीन आलेला आहे, कश्याला म्हणायला पाहजि तुम्हाला, म्हणजे आम्ही सहजयोगी. म्हटलं म्हणजे काय? तुम्हाला vibratory awareness आलाय न? हो म्हणो! मग तुम्ही वापरलं का ते? नाय म्हणजे आम्ही नाय वापरलं. आम्ही गेलो म्हणजे Mayor ला भेटायला, अमक्याला, म्हटलं कश्याला? mayor कोण होतो माझा ? तुम्ही परमेश्वराला म्हटलं का? तुम्ही तुमच्या vibrations ला पहिला का ? Vibrations दिली का? हे सगळं तुम्ही वापरा म्हणजे बघा तुम्हाला मळितंय क नाही? आणि त्यांना मळिला. म्हणजे आता वापरायचं फक्त Vibrations बाकी काही वापरायचं नाही. बुद्धी सुद्धा नको वापरायला.

कारण हि बुद्धी limited आहे. (unclear) नुसतं Vibrations वर जगायचं. काय असेल नसेल ते चक्रांवर सांगायचं. तुम्हाला काही हवं असलं हृदय चक्रवर्ती, हृदयावरती बंधन घालून ठेवायची. (unclear [परत. तेच म्हटलं न रोजचे धडे नाही]) मागायचं सुद्धा काहीतरी राज्याला मागण्या सारखा मागितला पाहजि. भिकारदया सारखं काय ! भिकारदया सारखं मागयला भिकार्यांना कोणी राज्या कडे नेतात का? तर मागायचं तर काहीतरी राज्य पद मागितला तर अढळ आणि जेर हा असलं काही मागणं होतं, तेव्हा सगळं बरोबर येणारच. तुम्ही जर अढळ पद मागितला, अढळ पदा बरोबर बाकीचं काय आहे हे. हे सगळं येणारच.

अहो एखाद्याला जर राज्य मळिलं, समजा एखाद्याला president आपण केलं इंडिया च तर त्याच जे president च घर आहे कव्हा त्याच जे काय आपण residence

म्हणतो ते त्याला फुकटच मळित की नाही? तर तो म्हणेल मला residence मध्ये राहायला पाहजि. म्हणजे लोक म्हणतील या वेड्याला कोण करणार president. काहीतरी चपराशी बनवून ठेवतील तथि फार ता फार. सध्या गोष्टी आहेत. तुमचं चिंता सदासर्वदा तुमच्या Vibrations वर जर असलं, तर तुमचं चिंत जे आहे ते सत्य होणार. आण सत्य हे चिंत होणार. तुम्ही, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, पदोपदी तुम्हाला याचा अनुभव. तुम्ही म्हणाल हे घडला कसा बा काही समजत नाय मला. हे काही सत्य नव्हतं, आम्ही तकिडे नधिले त्यांना भेटायला आण तें तथिच. हं सारी घटना काय करते, खरा आहे न? अ.? एक अ.? अतशिय अनेक, अनेक अनुभव तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. अ?

(एक योगी मध्ये बोलतात "कति अनुभव आहेत , अश्चार्य वाटतं हे कसा होतंय")

कसा होतं? तर संबंध चिंत आहे न, चिंतावर टाकलं की तुमचं चिंत धावतंय तकिडचे , परमेश्वराचा चिंत संबंध धावतंय. अरे माझा पणतु, हा एवढा मोठा माझा, इथे आहे त्याच्या मागे धावले की नाही तुम्ही? सगळे लागणार, सगळे जंगी लागलेले आहेत, सगळे,

(एक योगी मध्ये बोलतात "नरिचिारते नंतर एकदम")

अ.?

(एक योगी मध्ये बोलतात "नरिचिरीते नंतर, पूर्ण नरिचिरिता अली की त्याच्या नंतर मग उत्तर सापडत ")

बघा! . सगळ्यांना अनुभव आहे.

(एक योगी मध्ये बोलतात " ते उत्तर शंबर टक्के खरं ठरत")

बघा! ,

(एक योगी मध्ये बोलतात " अशे एक दोन नाही तर जवळ जवळ पाच -पन्नास अनुभव आहेत, या सहा महिन्या मध्ये"),

आण तुम्हाला मी सांगते की हाच झाला पाहजि, आपला चिंत हे सत्य झाला पाहजि. आण जे समोर येईल ते करायचं. कोणताही संकल्प असं करायचं नाही की बा मला आज अमक्या ठिकाणी गेलाच पाहजि, कवि प्लॅन करून ठेवायचं नाही, फार जास्त. तकिट काढायचं काढलं, बसलो, बसलो, आता समोर येऊन एकदा मनुष्य राहिला, बरोबर आहे, ह्याचा काहीतरी आपला संबंध आहे, चला सहजयोगाच्या गोष्टी सुरु. हा माझ्या समोर का बसला? सहजयोगाला लायक असेल म्हणूनच देवांनी बसवलं असेल. आता मी कश्याला तोंड बांध करून बसलोय?

(एक योगी मध्ये बोलतात " गोष्टी म्हणजे ध्यान होतं असं म्हटलं पाहजि.")

अ..?

(एक योगी मध्ये बोलतात " गोष्टी सुरु केल्या म्हणजे Vibrations सुरु होतात आण ध्यान होतं. ")

लगेच, लगेच होणार, हे फार मोठा प्रचंड तत्व, प्रचंड तत्व, हे सगळी कडे पसरलेला आहे. आण तें सर्व कार्यवतित आहे. ते इतका सुंदर कार्य करत असत, तुम्ही त्याला चान्स तर द्या. नुसतं तुम्ही मी मी मी मी करत फिरता. तेव्हा ते सत्य होतं. नुसतं हे आहे ते सत्य होऊन जातं. हि पहिली स्टेज आली.

सहजयोगात मी म्हणून हि पहिली स्टेज आली. की चिंत हे सत्य होऊन जातं. पण तरी आनंद येत नाय. आनंद येण्याची स्टेज कशी येते, आनंद येण्याची स्टेज अशी येते, जेव्हा आपण आनंद आहे ते शोधतो. कुठे आनंद आहे? आपण आनंदाला शोधत नाही आहे. आपण दुःखाला शोधतो. म्हणजे पहिल्यांदा मोजत बसतो माझ्यात कति बाधा आहेत, (unclear [हे दुःख जे आहे]) माझ्यात मुळीच बाधा नाहीत, मी आनंदात आहेत, मजत आहेत असं म्हणता तर खरी. म्हणून बघा ! मी सांगतिलेला आहे की तुमची गाडी सुरु झाली, (श्री माताजी लहान मुलाला सांगता - बेटा जरा धीरे बोलो..) तुमची गाडी सुरु झालेली आहे, आता जरा ऍक्सीलरेटर दाबायला पाहजि की नाही? गाडी हालत नाही, म्हणजे कशी हलणार?

(श्री माताजी लहान मुलाला सांगता - बेटा ना ना, आप शोर नाही करो, बात नही करो. वैसे बच्चे से बात क्या कारने की? बैठो तो, बहुत चिल्लाना पडता है सबको)

आनंद हा सगळी कडे पसरलेला आहे. त्या चिंता मध्ये आनंद भरलेला आहे. पण थोडं स्थिर होऊ तर (unclear) तर तुमचं काय होतं, कलिकष सगळं तकिडे, की आमच्या काढे या बाधा धरलेल्या आहेत. मला बाधा धरतात. धरतात कश्या? शक्यच नाही !

(एक सहजयोगी मध्ये बोलतो - अत्यंत प्रभावी उपाय आहे.)

अ ?

(एक सहजयोगी मध्ये बोलतो - एक प्रभावी पाय आहे, या बाधा ज्यन आपल्याला वाटलं, ज्या माणसाच्या बाधा धरल्या, त्याला चप्पल आण आपल्याला हि चप्पल)

हं मारा !

(एक सहजयोगी मध्ये बोलतो - मारली की आमचाच अगदी हे होते.)

बरं चप्पला मारून बघा ! चप्पल मारल्या तरी नंतर काय होईल ? कनिस्त हा खूळ आहे.

चप्पल सुद्धा हा एक मानाचं खेळ आहे. तुम्हाला सांगते. एकाद्या च लावल्यावर धरत कशी ? उलट तुम्ही धरलं सगळ्यांना. जसा मी धरते तुम्हाला. (श्री माताजी हसतात - हाहाहाहाहाहाहाहाहाहा). आता मीच धरलाय तुम्हाला. लोक म्हणतात हा त्या बाईच्या नादी लागलात तुम्ही, मीच तुमच्या नादी लागले. (श्री माताजी हसतात - hihihi)

(एक सहजयोगी मध्ये बोलतो - unclear .)

अ?

(एक सहजयोगी मध्ये बोलतो - आपण धरल्यावर काही चिंताच नाही .)

तेच म्हणते ! पण तुम्ही मला सोडून सोडून पाळता न? आनंद कसा येणार? सारखा वचिरांमध्ये जर आपण नेगेटिव्ह गोष्टीचा वचिर करत बसलो? आता मला ह्याबाधा आहे. अहो येणारच, नसली तरी येईल.

काय आहे, किंमनुष्यच डोकं, सहजयोगा नंतर इतकं हलकं हवहयाला पाहजि किपरमेश्वर साक्षात आमच्यापास आहे आणि त्याचा प्रकाश येतोय, तो तरी बघूया कसा आहे? किंमगणाचं हे डोकं धरून बसला सगळं. त्या प्रकाशन जरी

(श्री माताजी ची नात मध्ये बोलते - नानी, नानी (unclear) को प्यास लागी है)

श्री माताजी नातीला सांगतात - उनको बाता दो

आता लहान मुलांचाच बघा, त्यांना नेहमी आनंद असतो. का? कोणत्या हिंसेतूच attachment नही त्यांना.

आता खळायचा वेळ झाला. आता पाणी पाहजि. पाणी प्याला किंमोपायचं. कुठेही काहीही त्यांचं असं नही, किंम हा माझा भाऊ. माताजी माझ्या बापाला बरं करा. बरं बुआ. माझे आजोबा आहेत त्यांना बरं करा. बरं बा. माझे पंडजोबा आहेत. (unclear [४०: १० ते ४०:१६] मग माझ्या मुलाला कोण बरं करणार ? (श्री माताजी हसत -हसत - झालं) हे सगळं, अरे पण तुमच्या आनंदाचा चा वचिर करण्याचा सोडून, हे कसलं काय तुम्ही जोडून ठेवलेलं. आनंदाचा वचिर करायचा म्हणजे असा कि, माताजीनी मजा दिलेली, बघू तर खरी, काय मजा आहे ती? ते सोडून सगळे सोळंके मळंके घरातले आहेत, ते सर्व कॅन्सर चे patients आहेत का? बरं ! बरं ! मग मी माताजींना नरोप करतो हं लगेच. माताजी हे बघा हं, ते आमचे आहेत न ते कॅन्सर चे patient आहेत. त्यांना तुम्ही बघतिलंच पाहजि. त्यांचं बरं झालाच पाहजि. झालं!

अहो तुम्हाला जर असं काही दसिला न, त्यांना सांगायचं, हे बघा माताजीचं फोटो घ्या, फोटोवर बसा. तुमची जर श्रद्धा असेल तुमच्याच फोटोना अराम येईल नक्की hundred percent येईल. बस तसिरं काय करायला नको. तर नही, सगळ्या जगाच्या (unclear) घेयायच्या. (unclear) सांगायचं न बुआ, माताजींना आम्ही सांगून ठेवलेला आहे. माताजी तुम्ही करा ठीक, बस. इतकं इथे असं बसून सांगतिलं तरी आम्ही ऐकतो, फोन कश्याला करायला पाहजि. नुसतं सांगतिलं तरी आम्ही ऐकतो. पण तेवढा पाहजि न.

तुमचा विश्वास जर ज्या गोष्टीवर किंमम्ही नुसतं माताजींना म्हटलं किंमताजी करतात आमची कामं नुसती. असं विश्वास असलं तर करणार आम्ही. विश्वासाच्या कलावर आहे सगळं काही. तुम्हाला जर असं विश्वास आहे कि, फोने केलं पाहजि, माताजींना सातर्द सांगतिलं पाहजि, माताजी म्हणतील बरं-बरं, येते हं, कऱू! होईल! हो! ते माताजी (unclear). लक्ष्यात घेतला पाहजि. काय नही माताजी न सांगतिलं न, होऊन जाईल ते, तुमचं आम्ही तोंड धरणार, तुमचं वाचन खाली पडणार नाय. तुम्ही सांगून बघा. ज्या लोकांनी अश्या रतीनी करून बघतिलंय तेव्हा याना वचिरा.

माताजी यांचा उतरावा १०७ temperature, मला सगळं माहिती आहे कुठे कोण अडतंय ते. उतरवायचं temperature किंमतारलंच पाहजि. उतरणारच हमखास, कोणताही temperature असलं किंमतारून ठेवतील. नुसतं सांगायचं मी सहज आलो, का मला फोन करत नही सगळे जण तकिडं. फोन कश्याचा, फोन आहे न ह्रदिया मध्ये. नुसतं सांगतिलं किंमझालं. फक्त एवढं पाहजि. अजून विश्वास बसलेला नही, किंम याना आनंदाच्या लहरी उठतात, याना असं आनंद येतो, हं हं काय, काय साम्राज्य मळिलाय आम्हाला? बसल्या बसल्या नुसत्या (unclear). किंम लोकांचं कल्याण हातात न होतंय देवाला ठाऊक किंम. कोणाला किंम जातंय देवाला ठाऊक किंम.

दुसरी गोष्ट, स्वतःचे दोष काढून त्याचायवरी रडत बसायचं. भयंकर घाणेरडी सवय. मी किंम वेळा तरी तुम्हाला दादा पूता करून सांगतिलंय, किंम तिसं करून नका. पण तरी तेच! मी म्हणते कधी कधी कान धरत जाते, एवढ्या साठीच किंम स्वतःचे दोष काढत बसू नका म्हणून. काय आहेत दोष तुमचे? कोणते मोठे दोष आहेत? अहो आमच्या काढे साधनं आहेत, काय आहेत ते सगळे धुवून टाकीन तुमचं. काय आहे तुमच्या जवळ एवढा मोठं, बघू तरी ! आई च्या प्रेम समोर आहे का काही? असेल तर सांगा? एखाद्या लहान मुलाचा हाथ जरासा खरचटला, किंम तो रडू लागतो. तर आई बघिरी, ये लवकर इथे, स्वच्छ करून देते ये. तसं आहे. पण रडतच बसलंय, तसं जा असेल तुमच्यामध्ये, मला बघू तरी दे. मला तर काही दसितच नही. गुलाबा सारखे दसिता सगळे.

तर स्वतःचीच काठी काढायची. म आनंद कसा येणार तुम्हाला? स्वतःचीच (unclear [dictionary]) कश्याला. म्हणजे आनंद कुठून येणार? अहो तुम्ही काहीतरी वशिष आहात म्हणूनच तुम्ही इथे बसलात किंमही? पण किंमतीदा सांगायचं? किंम वरिजा आता. वरिजमान व्हा. तुम्ही शिवाजी महाराजांच्या वर. मोठे-मोठे साधू आणि गुरु आणि हे सगळे तुमच्या चरणात घातले सुद्धा, आणि बस तिथे. सविहासनावर. आणि मग आपली स्वतःची जे virtues आहेत त्याला एन्जॉय करायचं. तरी generosity, कॅन्स लोकांनी सुरु करायचं, किंम generosity, चला वा-वा, थोडफार, बरं, हात सोडायचे, आता एक गृहस्त भेटायला आले, म्हणे, मी तुम्हाला घरीच भेटायला येईन, म्हटलं का? काय झालं? मला मध्ये आलागुप मध्ये आणि मला धरतंय. असं का म्हटलं. असं भद्रा भतिरा मला नोकोच म्हटलं. यायला तिथे.

ग्रुप मध्ये आलं म्हणजे तुम्हाला धरत किंम सुटतं तुमचं? अजून सहाणे पुष्कळ आहेत. अतिशयाने ! म म्हणायचं मला (unclear) दुःख आहे. दुःख होणारच. काय आनंद आहे बघा ! इतकि (unclear) आहे तुम्हाला माहिती नही आहे, किंम एक एक संत लोक कुठे कुठे असायचे? तुकाराम झाले, एकटे कुठेतरी त्यांना स्मरणारे शम्भर. ज्ञानेश्वर झाले ते दोघे तिथे भाऊ, बहणी, त्यांचे जेवढे छळ. कोणाला सोडला ह्या लोकांनी? एकटे एकटे धरून मारलं. आता तुम्ही इतके जाण असताना सुद्धा आपापसात भांडण, पक्त. एका दुसऱ्याचा आनंद घ्यायचा, Vibrations निबिघायचं, काय मजा आहे बघा आतमध्ये. काय मंडळी आहेत अगदी. एकाहून एक. आता मी तर मजा इथून घेते आणि तुम्ही काय आपापसात मध्ये भांडता? मला समजत नाय काही?

असं झालं गळ्या मध्ये माळ घातली, आणि त्याच्या मध्ये अनेक मोती आहेत. आणि त्यांनी शोधायच्या मला. आणि मोती मात्र आपापसात घासून घासून संपले. काय मळिवायचा? आनंदाची जी काही, स्थिती आहे, तिला जाण्याचा साठी थोडं स्थिर होऊन बघा. आनंदच सरोत जो आहे तो (उंसालार [खुलवली]) ने घेतला पाहजि, म्हणजे आपल्या मना मध्ये जेव्हा अशे घाणेरडे वचिर येयला लागले. याना मी घाणेरडे वचिर म्हणते. जे आनंद ला पोषक नाहीत ते सगळे घाणेरडे वचिर आहेत. त्याला सांगायचं कश्याला असे वचिर येतात? तुम्ही, मी परवा लहिला होतं तुम्हाला पात्र याच्या वरती, कश्याला अशे घाणेरडे वचिर आमच्या डोक्यात येतायत? तुम्ही सहजयोगी आहे. ह्या कलपिगा मध्ये मला हे मळिलेलं, अलभ्य, केवढ्या उच्च पदाला मी गेलेलो आहे, मी काय रडत बसणार आहे? माझ्या आनंद ला मी मुखणार नही.

आणि ते आनंद तत्व जे आहे ते तोलत ठेवायला लागत. आनंद तत्व प्रकाशाच्या ज्योतीसारखं आहे. जसा जसा ते तोलत ठेवाल तसं तसं त्याचा आनंद येईल. प्रकाशाच्या ज्योतीनी माणसाला सत्य कळत, हे काय सत्य आहे किंम असत्य?

पण हा (unclear) कोण म्हणा, जे जळत, ते काय आहे, ते आहे प्रेम, हे परमेश्वराचा प्रेम आहे! ते अहो रात्र जाळून राहिलंय. ते सगळं मळून काय आहे? तर प्रेम आहे. तुमचा कोणावर जर प्रेम असलं, तर त्या बद्धल, त्या माणसा बद्धल, त्या बाई बद्धल, मुलां बद्धल, ज्याच्या बद्धल तुम्हाला प्रेम असेल, सगळं ज्ञान तुम्हाला आहे. सगळं काही तुम्हाला कळत. सगळं सत्य काय त्याच्या बद्धल कळत. प्रेमात आनंदाचा अनुभव येतो. आणि संबंध चित्त तकिडे ओढलेला असत. तर हे परमेश्वरी प्रेम. परमेश्वरी प्रेम मध्ये आणि मानव प्रेम मध्ये एकाच अंतर आहे, फार मोठं अंतर आहे ते, किंम आत्म्याचं दर्शन परमेश्वरी प्रेमात होतं. आणि किंमनुष्य प्रेम मध्ये सुख आणि दुःख असू शकत. त्याला दोन थाळ्या असतात, रात्रं दविस असू शकतो. पण परमेश्वरी प्रेम मध्ये फक्त आनंद आणि आनंद च असतो.

त्याची दुसरी (unclear) नसते. तेव्हा आत्म्याचं प्रेम (unclear). मनापासून जर तुम्ही कोणाला प्रेम केलं. तर जसा ते कसा (unclear) तसं जर तुम्ही परमेश्वराला प्रेम केलं, मना पासून ! वचिर नही करत त्याचा. यात मनापासून जेव्हा किंमनुष्य प्रेम करतो तेव्हा तो वचिर करत नही. वचिराची (unclear) घातली किंम लगेच त्याला (

unclear) पण मनापासून अत्यंत जविहाळ्यानी, आपण जे कार्य करतो ते आपल्याच आश्रिवादानी. आत्म हा, बुद्धी, अहंकार, प्रतर्झिकार, या सर्वांच्या पलीकडे असतो. आणि जेव्हा त्याचा प्रकाश त्या सर्वां मध्ये येतो, असा मनुष्य, एक सामूहिक, व प्रत्येक व्यक्ती होऊन जातो. व्यक्तीशी (unclear) पण आत्मसाक्षात्कारा शिवाय, काहीही गोष्टी सांगा म्हणजे वायफळ आहे. आत्मसाक्षात्कार हा झालाच पाहजे. त्याच्या शिवाय कश्याही कोणत्याही गोष्टीला काही अर्थ नाही आहे. फालतूचे लोक आपले वेळ घालवतायत, हॉगोस्ट आहे. आम्ही तेवढ्या साठी आम्ही आलोय तेच सांगायला.

आता आपल्या आनंद कडे थोडंसं तुम्ही लोक थोडं चिंतित घाला, आजकाल मी रोजच सकाळी ४ ला ध्यान करते वशिष्ठ. आता आमच्यात आनंद कती आहे ते पाहिले पाहजे. आणि जेव्हा असे काही विचार नेगेटिव्ह वायला लागले, त्याला अगदी मग सांगाच आम्हाला नको. या संबंध (unclear) आहेत तेव्हा ते सोडला पाहजे. तुमच्यातून च आनंद च्या उरमी उठत आहेत. पण तुमचा लक्षच नाही मुळी तकिडे.

लंडन ला आता एक अशी गोस्ट झाली, एक मुलगी, आमच्या प्रोग्रॅम ला इथे आली, ८ दविस, तिला एकदम (unclear) आनंद वाहायला लागला, तिला समजला नाय, ती फार दुख्खी होती, तिचा नवरा फार तिला छळायचे, ती फार दुख्खी होती. तर ती आली हायला, आमच्या प्रोग्रॅमला आणि, सारखी आनंदात होती, मग आल्यावर मला म्हणायला लागली, का आता मला कळलं की ते जे मला होतं होतं त्याचा स्रोत कुठे आहे. कारण म्हणे जसे जसे तुमच्या कडे हाथ केले, तर एकदम फारच आणखीन आनंदाच्या लहरी येऊ लागल्या, पण ती सहजच एकदा पार झाली, त्याचा अर्थ असं की (unclear) ती पार झाली (unclear) तिची स्थिती होती तशी, मी तिच्यावर हातही ठेवला नाही कविहा काही नाही. तर ती म्हणे तनि माझा फोटो एकदा पहिला होता बरं. ती प्रोग्रॅम ला आली होती ती म्हणे मला कळलं की मला इथेच मला कळणार आहे कसा हा आनंद झालं काळ बरं. आणि आनंदात होती ती. पूर्व संपदा.

तेव्हा आमच्या मुळाचंच झालं पाहजे आणि आमच्या आई च असं झालं पाहजे, आणि बिहणी च असं झालं पाहजे, असं विचार करण्या पेक्षा आमचा असं झालं पाहजे, असा विचार सुरु केलं पाहजे. या सर्व जुन्या, तब्येती सोडल्या पाहजेत. काय आम्ही बाहेर करतो, म्हणजे हाथ कती फरितो, कविहा काय करतो त्याच माहात्म्य नाय, आमचं काय होतं ते माहात्म्य. आम्ही काय बनतो ते माहात्म्य आहे. सहजयोगाचं म्हणजे, मला म्हणायचं पायाच हा आहे.

इतर लोकांचं असं आहे की, तुम्ही आलं ना आता हं, पाच दविस तुम्ही उपवास करा. सात दविस तुम्ही सदिधी वनियकाला खेते मारा, त्याच्या नांतर तथिल्या देवळातल्या त्या पंडिताला एवढे पैसे द्या. आणखीन काहीतरी असले धंदे करा. नाही! तर मग एखाद्या गुसुला पैसे घाला. काही नसला तर तुम्ही ८ दविस डोक्या वर उभे राहा. काही तरी प्रकार, असं करा, तसं करा, असं सांगतात. पण सहजयोग म्हणजे, त्याच्या अगदीच वेगळा आहे, कनिही तुमचं हे झालं पाहजे. It is the becoming not the being.

कळलं का? हा याचा पाय आहे, सहजयोगाचा. तेव्हा आता तुम्ही काय बनला पुढे ते पहिला पाहजे. तुमचं काय बनलं, ते पाहिले पाहजे. तुमचं काय घाटीत होतंय, ते पहिला पाहजे. तकिडे लक्ष्य दिला पाहजे मुख्य. बाकीचं होताच आहे मुळी. तुम्ही बनला तर सगळं घडणार. सारी शरीष्टी जतिकी तुम्ही जाणत्या तेवढीच आहे न, कति्याच्या पलीकडे आहे काही तुम्हाला. तेव्हा तुम्ही ठीक झाल्यावर तुमची शरीष्टी ही ठीक होणार. तुम्ही ठीक नाय म्हणून सगळा घोटाला आहे. म्हणजे ठीक नाही म्हणजे तुमची दरीष्टी ठीक नाय. सगळं चालूच आहे जागा मध्ये. आता अगदी परफेक्ट कंडिशन असायला पाहजे असं जर तुम्ही म्हटलं, तर कुठून परफेक्ट होणार? तुमच्यातील परफेक्शन नधायला पाहजे का दुसऱ्यांच्या मध्ये? एक साधा विचार common sense म्हणतात त्याला, common sense mahnjech मध्यात राहणं आहे.

अहो सारा जग परफेक्ट असायला पाहजे तर कसा शक्य आहे? तुमच्या मध्ये परफेक्शन म्हणजे काय? त्यानच्या मध्ये परफेक्शन म्हणजे काय? त्यानच्या मध्ये परफेक्शन म्हणजे काय? complicated आहे, हॉstatement . पण जर तुम्ही असं म्हणाला, मलाच परफेक्ट वाहायला पाहजे, मी आहे का परफेक्ट अजून? म्हणजे स्वतःला वाईटात काढू नका. नाही ना ! मला अजून वाहायचं. म्हणजे काय मी अजून इथला आनंद उपभोगलाय का? तुम्ही एकदा आनंदाचा स्रोत शोधून आपल्यात काढल्या बरोबर, आणि ते तुम्ही काढू शकता, म्हणजे सहजयोगात आला म्हणून, मग प्रत्येक गोष्टीत जागा न, केवढा आनंद आहे, मला तर समजत नाही, इथे दुख्ख करण्या सारखं काय बा आहे एवढं? सगळा scene नच बदलतो मुळी. (unclear) बदलायला पाहजे. सगळा scene बदलतो. (unclear) चेजेस येतात. असं आहे! तुम्ही सगळ्या लीगत सारख्या आणि (unclear) लीगत पडतेय, तुमच्या लीगत वरती जो रंग येईल तोच स्टेज वर पडणार. तुम्ही आपले रंग बदला. तुम्ही स्टेज चे रंग बदलता. कलियुगा चा सत्य युग होयायला लागतंय काय?

माणसं बदलायला पाहजेत. कतीही (unclear) आहेत. तुमच्यात आनंद चे पाझर फुटुडेट. मग (unclear).

काय प्रधान आहे ना खरं? तर असं सत-चित-आनंद हे परमेश्वराचा स्वरूप आहे, आनंद हॉ अनुभूती आहे आणि सत्य हॉ प्रचिती आहे. आणि हॉसिंबंध चिंतित ला होते. तेव्हा तनिही गोष्टी जेव्हा समग्र होतात ईटॅग्रेट होतात, तेव्हा म्हणायचं की आमचं आत्मसाक्षात्कार पूर्णत्वाला आला. ईटॅग्रेसन आला पाहजे complete ईटॅग्रेसन. आता सहजयोगा साठी काय केलं पाहजे माताजी? कसं वागलं पाहजे, असं काही नियम तसा नाही बांधायचा मला. एकदा नियम बांधले की झालं. तर तुम्ही स्वतः Vibrations नं बिधा. तुम्हाला संबंध स्वतंत्रता आहे त्याची. Vibrations नं बिधायचं, बरोबर काय आहे? बरोबर काय नाही आहे ते? साधारण गोष्टी आपल्याला सगळं माहितीच आहे. पण Vibrations नं खरोखर काय सत्य आहे ते कळत. आणि Vibrations च्या माता नुसार जर तुम्ही चालू लागलात, आनंद चे घडे फुटतील तुमच्या मध्ये.

बरं आत्म्याची पूर्ण पणे स्थपणा आपल्या मध्ये जी आहे ती पूर्ण पणे बाहेर manifest होईल. प्रकाशित होईल आणि लोक हॉ जाणतील आपल्याला.

1978-01-20, Public Program

20 जानेवारी 1978

Public Program

Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

परम पुज्य माताजीनी दनाक 20 जानेवारी 1978 रोजी स्वीट होम हॉल दादर इथे सर्व सहजयोग्यांना केलेला उपदेश:

सांगतिले मी की सहजयोग म्हणजे काय. आणखीन, आपण धर्माच्या नावावर काहीही करत असतो. जे सुचेल ते. माणसा मध्ये धर्म जागृत आहे, त्याला धर्माची भावना आहे, धर्माबद्दल वचार आहे, परमेश्वरा बद्दल वचार आहे, आर्णसंतजनांनी जे सांगितलेलं आहे, त्या रस्त्यावरही आपण हळू हळू पुढे जात आहोत. पण तरी सुद्धा पुष्कळदा आपल्या लक्षात येत नाही की आपण कती घोड चुका करत असतो. फार मोठाल्या घोड चुका धर्माच्या नावावर झालेल्या आहेत. धर्म हा आपल्या पोटात आहे. तो काही बाहेर नसतो, कोणी शक्तिवायचा नसतो. तो आपल्या मध्ये असतो. तो अव्यवस्थित झाला म्हणजे त्याचे त्रास सुरू होतात. तो व्यवस्थित करायला सहजयोगच समर्थ आहे. तुमची जागृती झाल्या शिवाय, तुम्ही पार झाल्या शिवाय, संबंध त्याची बरोबर मांडणी होणार नाही, ही गोष्ट नरिविवाद आहे. आर्ण आपण धर्म कतिती तरी नेने बघिडवत असतो, तकिडे थोडं लक्ष्य दिली पाहिजे. धर्माच्या आपल्या कल्पना म्हणजे कोण शक्तिवत आपल्याला धर्माबद्दल? देवळात गेलो, एक बसलेत कोणीतरी, बायका वात्या वळत बसल्या आहेत, तकिडे कोणीतरी बडबडत बसले. प्रत्येक मनुष्याला धर्मा समजत नाही. कोणाला वटवट करायला मिळाली, त्याने धर्माबद्दल बोलायला सुरुवात केली. लगेच आम्ही त्यांना महाराज केलं. ते बसले भीक मागायला तुमच्या जवळ. जतिकी तुमची श्रद्धा असेल ततिक तुम्ही आमहाला द्या. तर तुम्ही आपली सक्ता रुपयाची श्रद्धा त्यांना वाहली. तिथी पांडोबा तिथी जमले त्या देवळात. मग लागल्या बायका जायला तकिडे, पुरुष जायला लागले. मग ते पांडोबांचे हळूहळू गुरू झाले. गुरू झाले, मग त्यांनी सांगितलं की बुवा बघा, तुमचा बाप या साली मेला, तुमची आई अमक्या साली मेली, वाह! यांना कसं कळाल आमची आई कधी मेली!! आमचा बाप कधी मेलाल!! मग करता करता, पुढे ते सट्ट्यांचे नंबर, घोड्यांचे नंबर, अमकं टमकं सांगायला लागतात. त्याच्याही पुढे गेल्यावरती, तुम्ही येऊन सांगितलं की बघा, माझी सून मला फार छळते. तिच्या बापाच काहीतरी तुम्ही करा. तीन चार दिवसांनी कळलं की बाप मेला. वाह!! काय गुरूजी आहोत! कामालच करून टाकली!! मग त्या गुरूच हे ही असत की, उद्या तुम्ही माझ्याकडे पांच नारळ घेऊन या. पांच नारळ गेले. त्याच्या नंतर मग पुढल्या महिन्यामध्ये बघा, एकशेएक रुपये पाहजि. मग मी यज्ञ करतोय, यज्ञाला तुम्ही नदिन तरी एक डब्या भरून, एक डब्या भरून बरं का.. नदिन काही नाही तर तूप आणलं पाहजि. म्हणजे यांचं जस काही बापाच आपल्याला देणच लागतेय की काय. तर बायका आपलं कसही करून, चोरून, मारून, दोन चार पैसे वाचवून, आपलं त्यांच्यासाठी घेऊन चालले, वेड्या सारखे. मग मुलं बघतात, की हे काय बुवा आमच्या आई-वडिलांचे काही समजत नाही. चालले आपलं घेऊन. वस्तु, ही वस्तु घेऊन जा, ती वस्तु घेऊन जा, ब्राह्मणाला श्रद्धेप्रमाणे आम्ही दिली. आता तो ब्राह्मण आहे की नाही, त्याला काही परमेश्वरा कडण काही शक्ति मिळाली आहे का नाही, त्याला काही परमेश्वराने सत्ता दिली आहे की नाही, की उगीच आम्ही त्याला ब्राह्मण मानून त्याच्या कडे जाऊन त्याला हे सगळं देतो? बरं ज्या माणसाला स्वतःची सुद्धा कमाई करायची अककल नाही, तो मनुष्य कश्या कामाचा असू शकतो? जो तुमच्या पैश्याच्या दमावर आज तुमच्या वरती आपले दिवस काढतो, अश्या घाणेरेड्या माणसाच्या समोर आपण आपलं डोकं लवतो. म्हणून मोहम्मद साहेबांनी सांगितलं की, कोणाच्या समोर डोकं लववायचं नाही. तर मनिसिटरांच्या समोर सुद्धा आपण डोकं लवतो. हे डोकं फक्त ज्या माणसाला परमेश्वराने नयुक्त करून पाठवलेलं आहे, जो परमेश्वरचा मनुष्य आहे, त्याच्या समोरच लववलं पाहजि. एकदा हे लववलं की झालं. आमच्या हशिबत वशिद्धी चकर तुमचं खतम! नाहीतर आजूचा गेलं. फार मोठा गुन्हा आहे परमेश्वराच्या दरबारात. फार मोठा गुन्हा आहे की जो मनुष्य परमेश्वरच थोतांड करून येतो, त्याच्या वर तुम्ही अंधपणाने विश्वास ठेवायचा. तसे अत्यंत चलाख आर्ण हुशार आहात. एक पैसाही कुठे खर्च करायचा म्हटला, तर सतरादा बाई वचार करतात, की हे घेऊ की नाही घेऊ! पण ह्या गाढवांना पैसे देताना, तुम्हाला जरासा असही वचार येतो न, कदाचित यालाही शेपूट असेल बघावं, गाढव आहे.

हा आपण धर्म खराब करण्याचा मुख्य. एक पैसासुद्धा परमेश्वराच्या नावावर घेणारा मनुष्य हा अत्यंत पापी आर्ण दुर्जन! तो मग देवळात पुजारी बनून बसे ना का! नाहीतर शंकराचार्य बनून बसेना का, सगळेच्या सगळे इथून तिथून गेलेले लोक आहेत. सगळे नरकात पोचणार आहेत आर्ण तुम्हीही त्यांच्या मागोमाग कवि पुढेही नघाल !! स्वतःला शंकराचार्य म्हणवतात आर्ण विरती डोक्यावरती सोन्याची अंबर दुसऱ्यांची पैसे घेऊन मरिवताना, लाज नाही वाटत ह्या लोकांना? जथी पाहावं तिथी हा घोटाळा आहे आर्ण भाताजी असं म्हणतात, म्हणजे माताजी फार वाईट!! पण मला सगळं दसितंयना तुमचं पुढचं मागचं सगळं. इतकंच नव्हे तर आम्ही

आता ह्या गुरू लोकांनी, एक-एककांनी जे गुरू लोकांनी जो गुरू घंटालपणा करून ठेवलेला आहे, आर्ण गुरू - गुरू म्हणून जे लोकांच्याकडून पैसे उकळलेले आहेत आर्ण वाट्टेल ते धंदे करतात, तुमच्या डोळ्यादेखत घाणेरेडे धंदे करतात, तरीसुद्धा त्यांना तुम्ही गुरू मानतात, म्हणजे तुम्हाला अककल आहे की नाही असा परमेश्वराला प्रश्न पडलेला आहे. अश्या स्थितीमध्ये, धर्माची मात्र वलिहेवाट लागलीये. स्वतःच तुम्ही नुकसान करून राहलात. खरोखरच फार नुकसान करून घेतलेलं आहे तुम्ही. याला धर्म म्हणता येत नाही. हा एक बाजू हा धरली अंधश्रद्धेची आर्ण भ्रूख पणाची, तर दुसरी बाजू अत्यंत घमेखोर पणाचीपण आहे. परमेश्वर म्हणजे कोण? आम्ही मनातच नाही मुळी परमेश्वर म्हणजे काय ! नकोच या आम्हाला गोष्टीच नकोत !! आम्ही म्हणजे पैश्याच्या मागे लागलेले कवि सत्तेच्या मागे लागलेले आहोत. अरेरावी करणारे लोक, आम्हाला ते नकोत. म्हणून इकडे नघाले. मग, काहीतरी काढलं पाहजि. पैसा असा-तसा मळियायचा म्हणजे माणसांची जी काही कमजोरी असेल, ती उपसून काढायची. नसेल तर त्यांच्या डोक्यात भरायचं. म्हणजे आजकाल नवीन नघालय बायकांचं, कतिमुची फगिर चांगली पाहजि. कशाला पाहजि? आपल्याला काय सनिमाचे एकटरेसेस (अभनिर्तरी) व्हायचंय का? मग, त्यांच्यासाठी मग काहीतरी काढलं पाहजि! मग तोंडाला हे लावा तर पायाला हे लावा तर हाताला हे लावा तर.. पुरुषांची ही तसंच. त्यांना सांगायचं 'बघा तुम्हाला इलेक्शन लढव्हायचं न, बरं, मग तुम्ही आता जगाजाहीर करा, कति आम्ही पक्के कट्टर हद्दि आहोत. कवि आम्ही कट्टर मुसलमान आहोत.' तर ह्यांना मी म्हणते कति तुम्ही या तर माझ्या समोर. मी वचारते कति तुम्हाला केवढं माहिती आहे त्याच्यातलं? तुम्हाला काही समजतं का? कट्टरता हा धर्माच्या अगदी वरीधात आहे. म्हणजे जर धर्म प्रकाश आहे तर कट्टरता हा महा-अंधार. कोणत्याही गोष्टीमध्ये कट्टरता आली म्हणजे समजायचं कति आम्ही म्हणजे अत्यंत कामातून गेलेले लोक झालो. कट्टरता येणं हे, परमेश्वरामध्ये कशी कट्टरता येईल हे तुम्ही सांगा. ज्याला विश्वव्यापी संसार चालवायचा आहे, त्यांनी हे सर्व अनेक महान लोक आपल्या संसारत पाठवलेले आहेत. त्यांचे जे काही अनुयायी आहेत, ते आपापसांमध्ये वादविवाद करून, भांडणं करून आर्ण नंतर मोठमोठाले पक्कं नरिमाण करून आर्ण भांडत असतात. असल्या तऱ्हेचा मूर्खपणा करून आपण आपला धर्म बघिडवतो. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, कॅन्सरचा रोग पोटांमध्ये कट्टरपणाने होतो. पुढे माझ्याकडे कॅन्सर साठी तुम्ही आल्यावरती आधी हा वचार करून या. कति आम्ही कट्टरपणा पोटात धरलाय का? हिगोष्ट अगदी नरिविवाद आहे. कोणचीही गोष्ट धर्मावरिद्ध तुम्ही केली कति तुम्हाला कॅन्सर हा होणार ह्या कलियुगामध्ये. हा पूर्वी रोग नव्हता, कलियुगातच सुरू झालेला आहे. कारण आम्ही आलोय आता ते बघायला. धर्मावरिद्ध आचरण केल्याबरोबर तुम्हाला रोग हा होणार. धर्म म्हणजे काय? मधोमध राहणे. कोणत्याही अतशियतेला उतरायचा नाही. कोणतीही गोष्ट अतशिय घेऊन धरायची ही नाही. मधोमध राहणे. जो मनुष्य मधोमध राहील त्याला हा रोग कधीही होणार नाही. अतिक्रम ! म्हणजे आता मला हे करायचंय काम, ते करायचंय, माझं ते करायचंय, मग त्याच्यामध्ये एवढा अहंकार माणसाला होऊन जातो, म्हणजे मी केवढा यशस्वी थोर पुढारी! शेवटी जोडे पडतात ते जाऊ दे!! त्याच्या आधी काहीतरी घाणेरेडा रोग होणार म्हणजे कोणचा? डायबेटिज. नाहीतर हार्ट! कारण काही संतुलन नसल्यामुळे होतं आर्ण शेवटी कॅन्सरवर येणार. म्हणजे शरीराला सुद्धा समजत असतं कति तुमचं चुकतंय. शरीर धर्मासंबंध धर्माचा अंश आहे. शरीरचं तुम्हाला आधी सांगतं की बाबा हे करू नको. हे करू नकोस, तुम्हाला ताप येईल, काहीतरी त्रास होईल, हे करू नकोस. झालं, आता फार झालं, आता सोड याला. पण तुम्ही ऐकत नाही शरीराचं. वाढत जातं. ते त्याने हित्रास होतो. सहजयोगा मध्ये हे सगळं अगदी शक्तिण्यासारखं आहे. पण जर तुम्ही मधोमध मंडळी, साधारण प्रवृत्तीचे असाल, साधारण, तर सहजच तुम्ही पार व्हाल. पार झाल्यावर मात्र तुम्हाला सहज योगात जमावं लागेल. त्याच्या नंतर जमावं लागत. पार पटकन व्हाल, त्याला काही हरकत नाही, आम्ही करून टाकू ते. ते कार्य घटीत होतं, पण त्याच्या नंतर जमावं लागत. म्हणजे काय? आम्हाला सत्यचं हव. दुसरं काही नको. असं म्हणत राहायचं सारखं. जे सत्य नसेल ते आम्ही घेणार नाही. सत्य जे दसिल तेवढचं आम्ही घेऊ, असं म्हणत चालले की बरोबर उतरत ते. आर्ण मग काय आनंद होतो ते अगदी बघण्या सारखं आहे. सहजयोग, हे काय भाषण नव्हे कवि हे लेक्चरबाजी पण नाही. त्याच्यामध्ये काही इलेक्शनबाजी पण नाही. काहीही त्याच्यात नाही. हे तुमच्यातलं, तुमच्यात जे आहे, ते शोधण्याचं साधन आहे. तुमच्यातलं जे काही महत्त्वपूर्ण आहे, ज्याला आपण आत्मा म्हणतो, त्या आत्म्यामध्ये उतरण्याचं जे साधन आहे, ते सहजयोग आहे. ते तुम्ही स्वतः साठी, आपल्या भल्यासाठी मळियायचं असतं. माझ काही तुम्ही भलं करणार नाही. तुम्ही आपल्या शक्तीला ओळखा. तुमच्यात जी शक्ती आहे, ती जागृत झाली पाहजि. तुम्ही आपल्या शक्तीला प्राप्त झालं पाहजि, एवढीच आमची इच्छा आहे. त्या शक्तीला तुम्ही प्राप्त झालं पाहजि आर्ण त्या शक्तीला मारक अश्या अनेक गोष्टी ज्या झालेल्या आहेत, त्यातल्या मी काही तुम्हाला सांगितल्या. आता माताजी तुम्ही असं कसं म्हणता, देवळात नाही जायचं? जायचं देवळात. पण तुम्ही देवळात जायचं आर्ण तिथी जाऊन देवळात जाऊन आर्ण परत यायचं. तिथल्या त्या दोन पैश्याच्या त्या माणसाच्या समोर डोकं वाकवायची काही गरज नाही. आजकाल तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, कति रिडीली मी जाऊन आहे. मागच्या वर्षी गेले होते रिडीलीला. तर होते तिथी साई बाबा, पण म्हणजे झोपले होते. मग त्यांना

जागृत केलं मोठ्या मुश्किलीने ते. मागल्याच्या मागल्या वर्षी. पण मागच्या वर्षी मी शरिडीला गेले तर साई बाबा जागृतच झाले नाही. तथि जागृती नाही. व्हायब्रेशन संपलेले. म्हणजे साई बाबा तथिनं उठले, कारण इतका घाणेरडा प्रकार तथि जाऊन तुम्ही जो करता, तथि त्या घाणेरड्या त्या झपिर्या साईबाबा चे तुम्ही फोटो लावून ठेवलेत मूर्खाचे, अश्या घाणेरड्या लोकांना सगळ्यांना तथि बसवल्यावर ते कशाला तथि राहणार आहेत? लोक साईबाबांच्या दर्शनाला जातात तथि त्या घाणेरड्या झपिर्याचे कशाला फोटो वकित घेतात तुम्ही? समजलं पाहजि. राक्षसी चेहरे तुम्हाला ओळखता येत नाहीत, एवढी अक्कल नाही तुमच्या डोक्यात, की हा राक्षस दसितोय नुसता. चेहऱ्यावरनं ओळखलं पाहजि कि मनुष्य कसा आहे, काय आहे. एवढी तर अक्कल माणसाला, अहो कुत्र्याला आहे, मांजरीला आहे. हो आता फक्त जर म्हटलं तर जेव्हाही काही ठेकणं आणं असे प्यारासाईट्स (परजीवी) असतात, त्यांना नसते ही अक्कल. ते बरोबर तश्या ठिकाणी जाऊन बसतात. मग तुम्ही कुठल्या माळीत आहात हे वचार करा. चेहऱ्यावरनं ह्या लोकांना तुम्ही ओळखू शकतात. पार झाल्यावर मात्र तुम्हाला व्हायब्रेशनसने कळेल. मग जाणारच नाही तुम्ही. मग सांगायला नको तुम्हाला. आपोआपच ते मग घटीत होतं. जे झालं आणं जर ते जमलं, तर मनुष्य आपोआप सुधारतो. आपोआप सुधारतो. पण एक आहे मात्र की, असा आपल्या मनामध्ये वचार केला पाहजि कि आमच्या मध्ये हे असे कती लोक आहेत ज्यांना खरोखरच स्वतःची शक्ती पाहजि? दुसऱ्यांच्या पैशांवर उड्या मारायला नको, तसंच दुसऱ्यांच्या शक्तीवर तुम्ही उड्या मारायला नको. आमचे गुरु म्हणजे काय! काय करतात हो? ते, त्यांचं असंय ते जमनीवरून उठून उभे राहतात, असं का? असे तरंगतात!! मग? त्यांचं काय लोणचं घालायचं? अहो इथून एखादा मनुष्य असा तरंगत वर गेला, तर त्याने आमचा काय फायदाय? त्याच्यासाठी वाहन बनवलेत की, आम्ही. कशाला पाहजि असे तरंगणारे लोक आम्हाला? आणं आमचे गुरुजी आले आणखी त्यांनी ते भस्म काढून दिलं आम्हाला. असं का? कुठनं आला भस्म माहतीय का? समशानातून सरळ येऊन राहलंय इथे. ते लावा आपल्या कपाळाला आणं जा स्वतः समशानात स्वतः. दुसऱ्यांची शक्ती बघून, कवि दुसऱ्यांचे पैसे बघून, दीपण्याची काहीच गरज नाही. तुमची स्वतःची शक्ती बघाना केवढी जबरदस्त आहे. तुम्ही स्वतःचे गुरु आणं तुम्ही स्वतःचे संचालक आहात. तुम्हाला कशाला पाहजि दुसऱ्यांची गरज? मी तुमची आई आहे आणं मी तुम्हाला हे सांगतेय आणं मी तुमची शक्ती, तुमची जी आहे, तुम्हाला दाखवून द्यायला बसलेली आहे. आईचं काय बचिरीचं? तुम्हाला जन्म देते, तिला काही नको. फक्त द्यायला बसलीय. फक्त देणं देणं आहे तथिया नशिबी. तुम्हाला सगळ्यांना माहतीय. आईचा काय असतं? पण मुलगा जर वाईट मार्गाला लागला, जर तो चुकून वागतोय, तर तथिया अंतरात, म्हणजे चांगली बाई असायला पाहजि. बदमाश बाईचं नाही म्हणत मी. तथिया अंतरात केवढा त्रास होतो की माझा मुलगा कामातनं गेला. त्याचं कल्याण होतंय, अनतीच्या मार्गावर चाललाय. तिला कती रडायला येतं? तिला आतून केवढा क्शोभ होतो? आणं कधीकधी गरजते मग ती. ओढते मुलाचा हात. त्याला म्हणते, हे बघ बेटा, इकडे जायचं नाही. हा चुकलेला मार्ग आहे. हा घ्यायचा नाही. त्याला समजावते, कधी प्रेमाने गोजारते, त्याला समजावून बघते, सगळं करून बघते. तेव्हा तसंच मला तुमचं सांगणंय की, तुम्ही सहजयोगा मध्ये पार झालात. काही मंडळी इथे, अधिक मंडळी इथे पार झालेली आहेत. काही मंडळी नवीन आलेली आहेत. जी मंडळी पार झाली आहेत, त्याच्यातली पुष्कळ मंडळी पुष्कळच स्थावर झालेली आहेत. पण अजून स्थावरता आलेली नाही. कारण असंय कि पुष्कळ गोष्टी आपोआप सुटल्या म्हणजे शारीरिक त्यांचे त्रास गेले, मानसकि त्यांचे त्रास गेलेत. आणखी त्यांच्या पेक्षा त्यांना आणखीन म्हटलं तर थोडा बहुत लक्ष्मीचं हें वरदान मळिलेलंय. आणं सगळे सुखी आहेत. आमचे सहजयोगी लोक एक विशेष तरहेने सुखी आहेत. त्यांच्या तोंडात तजेला आहे. आणं ध्यानात असतात. अत्यंत त्यांची प्रगती झालेली आहे. आता आणखीन प्रगती पुढे होऊ शकते आणं केलेली पाहजि. कारण आता तुम्ही परमेश्वराच्या राज्यात आल्यावर फक्त तुम्हाला हे शकिलं पाहजि की, परमेश्वराच्या राज्यातले नयिम काय आहेत. तर असं म्हणता येईल की, पुष्कळसे नयिम, तुमच्या आता पर्यंतच्या जीवनाच्या वरींथातच आहेत. म्हणजे एक तर नयिम असा की, जितकं दयाल, तितके तुम्ही वरती जाल. जितकं देत सुटाल, तितकं तुम्ही वर उठाल. असा एक नयिम आहे. आणं दुसरा नयिम असा आहे की, माझं माझं म्हणणं सुटलं पाहजि. ह्या राज्यात काय आहे? माझा पैसा, माझं घर. म्हणजे आपण कोर्टापर्यंत जाऊ शकतो. अहो मी ह्या घराचे पैसे भरले. म्हणजे झालं! मग त्याच्यावर कोणी त्याच्यात येऊन राहू शकत नाही, वाटटेल तुम्ही करा. तुमचं घर, तुमची मुलं, तुमची बायको, तुमची आई आणं तुमचं डोकं. हे सगळं तुम्ही आधी रजिस्टर जरी करून ठेवलेलं असलं, तरी काहीही तुमचं राहत नाही.

1979-01-19, Seminar

19 जानेवारी 1979

Talk to Sahaja Yogis

Kalwa (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Aapan Dharma Janla Pahije Date 19th January 1979 : Place Kalwe Seminar & Meeting Type Speech Language Marathi

लंडनहून मुंबईला यायचं म्हणजे फार बरं वाटतं कारण लंडन फारच गजबजाटातलं आणखीन अत्यंत यांत्रिक शहर आहे आण तिथिल्या लोकांची एकंदर प्रवृत्तिसुद्धा यांत्रिक झालेली आहे. मग मुंबईहून कळव्याला यायचं की त्याहून बरं वाटतं. कारण शहरातून जी स्थिती आज लोकांच्या मनाची आण शिरदधेची होत आहे ती पाहून असं वाटतं की कुठूनतरी दोन-चार मंडळी खऱ्या श्रद्धेची असतील अशा ठिकाणी जावं. आमचा सहजयोग हा खेड्यापाड्यातून होणार आहे, शहरातून होणार नाही. हे मागे मी बोलले होते आण त्याची प्रचिती आमहाला येते. आता तुम्ही मुंबईच्या जरा जवळ असल्यामुळे थोडंबहुत शहराचं वातावरण आलं आहे तुमच्यात, पण तरीसुद्धा ह्या प्रसन्न, नैसर्गिक वातावरणात रहाणाऱ्या लोकांना परमेश्वराची जाणीव सतत असते. परमेश्वर आहे कवि नाही त्याबद्दल आपण आजपर्यंत जे काही वाचत आलो होतो त्यात काही अर्थ आहे की उगीच आपल्याला काहीतरी भुलवण्यासाठी म्हणून लोकांनी हे ग्रंथ लिहिले आहेत, हे पडताळून पाहण्याची आण त्याची पूर्णपणे प्रचिती घेण्याची ही वेळ आहे कारण आपण देवाच्या नावावर अनेक उपटसुंभ लोकच बघत असतो. देवळात गेलं की तुम्हाला पैसे द्यावे लागतात. दोन पैसे द्या तेव्हा तुम्ही जवळ राहणार. एखादा श्रीमंत मनुष्य जर देवळात आला की लगेच पहिल्यांदा त्याच्या गळ्यात हार, सगळ्यात मोठा हार देवाचा त्याला घातला जातो. जसं काही देवालासुद्धा पैशाचं फार समजतं ! त्यातून जर तो एखाद्या मोठ्या मोटारीतून आला तर त्याला आणखीनच फार जवळ समजलं जातं. पण देव हा भावाचा भूकेला आहे. त्याला पैसा, अडका आण बाहेरची श्रीमंती समजत नाही. त्याला श्रद्धेची श्रीमंती समजते. तो श्रद्धेचा भूकेला आहे आण श्रद्धाच त्याला ओळखू शकते. आता श्रद्धेचा अर्थ म्हणजे अंधश्रद्धा नव्हे. म्हणजे कोणी घरात आला, कोणी बुवा आला अंगाला फासून कुठलीही, कसलीही घाण आण त्याने येऊन सूर केलं की, 'मी फार मोठा गुरू आहे, अमकं आहे, तमकं आहे.' लगेच लोकांची डोकी त्याच्या पायावर अशी फुटतात जसे काही नारळ फुटावेत. आपल्या देशातले लोक फार भाविक आण भोळे आहेत. पण धर्मभोळे असायला पाहिजे, नसतं भोळं असून चालत नाही. धर्मभोळाचा अर्थ 'आपण धर्म ओळखला पाहिजे.' पहिल्यांदा आपण ओळखलं पाहिजे की कोणत्या माणसासमोर आपण आपली मान वाकवली पाहिजे. कोण खरा गुरू आहे आण कोण खोटा? प्रत्येक रस्त्यावरचा मनुष्य गुरू असू शकत नाही. कदाचित तो आपल्याहीपेक्षा खालच्या दर्जाचा मनुष्य असेल. जो मनुष्य दुसऱ्यांच्या पैशावर उपजविका करतो, तो मनुष्य धर्मगुरू कवि धर्माशी संबंधित असू शकत नाही. अहो, तुम्हीसुद्धा थोडेसे पैसे जरी कमावले तरीसुद्धा आपल्या स्वतःच्या पायावर उभे असता. तुम्हालासुद्धा इतकं स्वतःबद्दल वाटतं की, 'आम्ही कुणावरती असं अवलंबून राहणार नाही.' मग ही मंडळी अशाप्रकारे तुमच्या पैशावर जिवित राहतात, ती मंडळी

तुम्ही जाणलं पाहिजे की कुठलेतरी उपटसुंभ आण अत्यंत हलक्या दर्जाचे आहेत. ते तुमच्याजवळून पैसे घेतात आण तुमच्या जीवावरती राहतात. अशा हलक्या लोकांना गुरू मानणं कवि त्यांनी तुम्हाला सांगितलं की, 'आम्ही फार मोठे गुरू आहोत. आम्ही हे करतो, ते करतो, मोठ्यामोठ्या गोष्टी केल्या' आण तुम्हाला जर त्यांनी भुलवलं तर ते लक्षात आलं पाहिजे की हा मनुष्य मुळीच धार्मिक असू शकत नाही. दुसरं असं आहे की धार्मिक माणसाबद्दल कवि अशा संन्यासी लोकाबद्दल असं म्हटलेलं आहे की त्याला गावात मुळीच रहायला द्यायला नाही पाहिजे. जे संसारी लोक आहेत त्यांनीच गावात आलं पाहिजे. सीतेने एक वाल्मिकी रामायणात सांगितले आहे की कोणताही संन्यासी दारात आला तर त्याला दारात ठेवायचं! त्याने गावात राहिलं नाही पाहिजे. गावाच्या वेशीबाहेर त्याने राहिलं पाहिजे आण तिे ही एकच रात्र. गावाशी संबंध जर संन्यासाचा आला तर तो मग संन्यासी कसला! हे तनि, रावणाने तिला जेव्हा लुबाडलं होतं तेव्हा ते लक्षात ठेवून त्याचे वर्णन केलेले आहे की हे लोक जे असे कपडे घालून तुमच्यासमोर उभे राहतात ते खरोखर म्हणजे तुम्हाला लुबाडण्यासाठी न्यास घेऊन आलेले आहेत. खरं पाहिलं तर असे कपडे घालायची गरज काय ? जो मनुष्य आतून पूर्णपणे संन्यस्त भावाचा आहे त्याला कशाचीच वाण नाही, जो आपल्यामध्ये मस्त बादशाह आहे, त्याला काय गरज आहे असे कपडे घालून फरिाची आण तुम्हाला फसवण्याची! पण माणसामध्ये उपजतच ही बुद्धी असते की परमेश्वर म्हणून कोणीतरी आहे. विशेषतः खेड्यातल्या लोकांना नसिरगाची एवढी सवय झालेली असते, रोज त्यांचा संबंध नसिरगाशी आहे. पाऊस आला तर शेती होणार! जर शेती चांगली नाही झाली, जर जमीन चांगली नसली तर त्याला ते म्हणतात पृथ्वी आमच्यावर रागावलेली आहे. जर कुठे एकदम आग लागली तर ते म्हणतात की आगीचा आमच्यावरती कोप झालेला आहे, देवीचा आमच्यावर कोप झालेला आहे. घरात जर कोणत्याही रोगाची साथ आली तरी ते म्हणतात की कोणत्या तरी कोपाने हे आमहाला सगळे भोगावं लागत आहे. अशा परिस्थितीत मनुष्याला नसिरगावरती विश्वास येतो आण नसिरगा म्हणजे परमेश्वर असं समजून तो परमेश्वराची पूजा करू लागला. परमेश्वराची जाणीव असणं हे अत्यंत मोठं असलं तरीसुद्धा परमेश्वर आपण बनवू शकत नाही. परमेश्वर आहे, तसाच आहे, त्याला आपण म्हणायचं की 'आम्ही परमेश्वराला असं घडवू, परमेश्वर म्हणजे असा,' तशी गोष्ट नाही. जसा परमेश्वर आहे तसाच तो आहे. फक्त आपण काय करू शकतो की परमेश्वराच्या ध्यानात जर बसलं आण परमेश्वराला जर पाचारण केलं तर तो जसा आपल्या समोर येऊन ठाकेल तसं आपण त्याला ओळखता आलं पाहिजे. ही मात्र सुबुद्धी तुमच्यात यायला पाहिजे आण ती तुमच्यात जाणीव यायला पाहिजे आण तिे तुम्हाला ओळखता आलं पाहिजे. इतकंच नव्हे, पण ते तुम्हाला जाणवलं पाहिजे. त्यासाठी काय करण्यासारखं आहे? काय करावं लागेल? आता मला जर तुम्हाला बघायचं असलं र मला डोळे उघडावे लागतात. ह्या डोळ्यांनी मला बघावं लागतं की तुम्ही कोण? कुठून आलात? तुम्हाला वचारावं लागतं. तुम्हाला प्रश्न वचारावे लागतात की तुम्ही कुठे राहता ? तुमचं गाव कोणतं ? मी तुम्हाला कशी ओळखते ह्या डोळ्यांमुळे. जर माझे डोळेच उघडे नसते तर मी तुम्हाला ओळखलं नसतं.

परमेश्वराला बघण्यासाठी आपल्यामध्ये दूसरे डोळेदेखील आहेत त्याला 'आत्मा' म्हणतात. ह्या आत्म्याचे जोपर्यंत डोळे उघडत नाही तोपर्यंत आपण परमेश्वराला बघू शकत नाही, ओळखू शकत नाही. आत्मा जोपर्यंत आपल्यामध्ये जागृत होत नाही, त्याची ज्योत जोपर्यंत आपल्यासमोर येत नाही तोपर्यंत आपण जो म्हणून परमेश्वर मानतो त्याच्यात काहीतरी खोटेपणा आहे. त्याच्यामध्ये खरेपणा एवढा राहत नाही. कवि असे म्हणता येईल की परमेश्वराचं पूर्ण ज्ञान आपल्याला होऊ शकत नाही. थोडंसं होतं. जसं जरासा कोणी आंधळा असला की त्याला थोडंसं दिसतं तसंच आहे. म्हणून पूर्णपणे जोपर्यंत आपले डोळे उघडत नाहीत, जोपर्यंत आपल्याला आत्म्याचे चक्षु मळित नाही, डोळे उघडत नाहीत, तोपर्यंत परमेश्वराला आपण ओळखू शकत नाही. पण आपल्याला असं वाटतं की आपण देवहारात देव ठेवला, हाच आपला परमेश्वर आहे. ह्याला भजत गेलं की झालं! पण तो आपण तथि बसवल्यानंतर आपलं वागणं कसं असतं! आपण खून करू कवि मारामार्या करू कवि काहीही करू तरी आपल्याला वाटतं की परमेश्वर हा आपलाच आहे. कारण तो आपल्या देवहारात आहे. जाऊन त्याला परत काहीतरी दिलं की झालं! मग कोणाला काही वाटत नाही की 'मी खोटं बोललो. मी चोर्या केल्या, मी मारामार्या केल्या, मी दुसऱ्यांचं वाईट चितिलि.' आण आता काही तरी माझ्या हातून वाईट घडलेले आहे,' असा वचिराच मनात येत नाही कारण परमेश्वर हा देवहारात आपण बसवलेला आहे ना ! त्याची आरती केली की झालं. पुढचं काही बघायला नको. तो काही उठून आपल्याला मारत नाही. तेव्हा असा सोयीस्कर परमेश्वर आपल्याला आवडतो. पण त्याने आपली काही सोय होत नाही. आपली स्वतःची काहीच सोय होत नाही त्याने. आपल्या धर्माची काही सोय होत नाही. फक्त या संसारत राहण्याची सोय होते कशीबशी. मग नंतर ते ही पुढे येऊन उभं राहतं. तेही संकट आपल्यापुढे येऊन उभं राहतं. आता मनुष्याला, विशेषतः आजार वगैरे आला की परमेश्वर आठवतो. जेव्हा अगदी सुखात असेल तेव्हा एवढा आठवत नाही, पण आजारात असं वाटतं की, 'माझं काही तरी चुकलं असलं बुवा! मला आजार कसा आला? काहीतरी मी अपथ्य केलं.' मानसिक रोग जडले तेव्हा ही असा वचिरा येतो, हारटचा त्रास झालां, की वचिरा येतो, 'काय झालं माताजी? आमचं काय चुकलं? आमहाला रोग का आला ?' खरोखर म्हणजे इतकी काही जाणूनबुजून चूक केलेली नाही. पण तरीसुद्धा आंधळेपणा हा आहे. कारण जर तुमचा आत्मा उघडलेला नाही तर तुम्ही आंधळेच आहात. परमेश्वराबद्दल, धर्माबद्दल तुम्ही काय जाणता? जे काही जाणता ते सगळं अर्धवटच आहे. म्हणूनच अशी व्यवस्था करायला हवी की ज्याने आपल्याला आपल्या आत्म्याचं दर्शन होतं. ही व्यवस्था कोण करणार? आपण करू शकतो का? ह्या डोळ्यांची व्यवस्था आपण केलेली आहे का? हे डोळे कोणी दिले आपल्याला? परमेश्वराने दिले आहेत का? हे नाक कवि हे तोंड कवि हे शरीर हे सगळं काही परमेश्वराने दिले आहे. तुम्ही मळिवलेले आहे का? तुम्ही काय केलं माणूस होण्यासाठी ? जनावरापासून तुम्ही मानव झाले ते कसे झाले ? तुम्ही त्यासाठी काय केलं? तेव्हा परमेश्वराला डोळे पाहजित, जी आपल्याला आत्म्याची ओळख पाहजिते ते सुद्धा परमेश्वरालाच करायला हवं. आपण त्याबाबतीत काय करणार? सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत उड्या मारून कवि देवाचं नाव घेऊन कवि देवाच्या आरत्या, पूजा करून हे होणार

नाही. आधी परमेश्वराला ओळखून घेतल्यावर त्याच्या आरतीला काही अर्थ आहे, पूजेला काही अर्थ आहे. पण जर दसितच नाही की परमेश्वर आहे की दगड आहे की धोडा आहे तर आपल्याला काय त्याचा फायदा होणार आहे ? म्हणून आधी आत्मा हा ओळखला पाहिजे. आत्मा ओळखल्याशिवाय काहीही जमत नाही. जोपर्यंत तुमच्या डोक्यात येणार नाही, जोपर्यंत हा वचिरा तुमच्या मनात बसणार नाही, तोपर्यंत तुम्हाला माझी गोष्ट आवडणार नाही. आता हा आत्मा कसा उघडायचा? पुष्कळांचा असा

प्रश्न असतो 'माताजी कसं करायचं?' मी आधीच सांगितलं आहे की त्याबद्दल तुम्ही काहीही करू शकत नाही. हे परमेश्वराचं करणं आहे, देणं आहे. त्यानेच आमहाला शरीर दिलं आहे. तोच आमहाला डोळे देणार. तोच आमहाला आत्म्याचं दर्शन देणार. आणं तो देतो. त्याची वेळ यावी लागते. उद्या एखाद्या फुलाला काळजी पडली की माझं फळ होईल की नाही? कसं होणार? काय होणार? त्याने काय फायदा आहे? जेव्हा त्याचं फळ होणार आहे तेव्हा आपोआपच फळ होईल. तसंच तुम्हाला जेव्हा आत्म्याचं दर्शन व्हायचं असेल तेव्हाच ते व्यवस्थित, वेळेवर होणार आहे आणं होणार. हजारी मंडळी सहजयोगाने पार झालेली आहेत. त्यांच्या आत्म्याचं त्यांना दर्शन झालेले आहे. त्यांच्यातून त्यांचा आत्मा बोलू लागला. पार झाल्याश्रविय कविय परमेश्वराचे दर्शन, त्याला आपण म्हणतो की आत्म्याचं दर्शन, आत्मसाक्षात्कार, ते झाल्याश्रविय तुम्हाला परमेश्वराशी बोलतासुद्धा येणार नाही. सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत आपण रामाचं नाव घेत बसतो, पण राम कुठे आहे? रामाचं नाव घेण्याचा अधिकार प्रत्येकाला आहे का? तुम्ही घेऊ शकता का परमेश्वराचे नाव प्रत्येकजण? आता आम्ही म्हटलं, आम्ही प्राइम मनिस्टरचं नाव घेतो तर काय उपयोग? ते काय धावून येणार आहेत! ते काय तुमचं नोकर आहेत? परमेश्वराचे नाव घेयला तो काय आपला नोकर नाहीये! त्याच्याशी काहीतरी संबंध झाला पाहजि. पहिल्यांदा वचिराणा केली पाहजि. त्याच्याशी आपला संबंध जोडला पाहजि. तेव्हा मग जसे आपण प्राइम मनिस्टरकडे जातांना परवानगी घेऊन जातो, त्याचप्रमाणे तुम्हालाही आधी परवानगी घेतली पाहजि. परमेश्वराशी जोडले गेले पाहजि. जर तुमचा संबंध परमेश्वराशी जोडला गेला नाही आणं त्याची तुम्हाला परवानगी मिळाली नाही, आणं जर तुम्ही त्याच्या दाराशी जाऊन त्याचे नाव जोरजोराने घेयला सुरुवात केली तर त्याचे पोलीसवाले तुम्हाला धरतील की, 'अहो, कोणत्या हक्काने आलात तुम्ही इथे? कशाला परमेश्वराला त्रास देता?' म्हणून आधी आपल्या आत्म्याचं दर्शन घ्या. आत्म्याला जाणून घ्या. त्याच्यामुळे तुम्हाला काळेल की तुमच्या हातातच मुळी परमेश्वराची शक्ती वाहू लागलीय. मग त्या शक्तीला प्रश्न वचिरायाचा की, 'परमेश्वर आहे की नाही?' तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की जेव्हा ही शक्ती वाहू लागते, असा मोठा प्रश्न वचिरायाबरोबर जोरात ही शक्ती सांगते 'हो, आहे.' हातात अशी झणझण झणझण वाहू लागतात. कोणतेही असे प्रश्न वचिराले तर ती शक्ती तुम्हाला उत्तर देते. म्हणजेच तुमच्या लक्षात येतं की ही शक्ती जी सगळीकडे, सर्वव्यापी सर्वव्यापी शक्ती म्हणतात, जगामध्ये, असं म्हणतात की परमेश्वराश्रविय पानसुद्धा हलत नाही, ती गोष्ट अगदी खरी आहे. कारण आत्म्याच्या दर्शनानंतरच त्या शक्तीचं दर्शन होतं. आणं तुम्ही ती शक्ती ओळखता आणं तिला पहाता आणं आपल्या हातातून जेव्हा ती वाहू लागते. तिला पूर्णपणे तुम्ही गती देऊ शकता. जेव्हा ही शक्ती तुमच्या हातून वाहू लागते तेव्हा तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की तुमची मानसिक स्थिती, तुमची शारीरिक स्थिती एकदम ठीक होऊन जाते. सहजयोगात पार झाल्या नंतर फारच कमी मंडळी डॉक्टरकडे जातात.

सगळ्यांच्या तब्येती अगदी उत्तम होऊन जातात. मानसिक त्रास असतील ते ही ठीक होतात. इतकंच नव्हे तर घराचीसुद्धा परिस्थिती सुधारते. प्रत्येक दृष्टीने परिस्थिती सुधारलीच पाहजि. आता समजा आमहाला उद्या इथे थांबू आहे, पाटीलांच्या घरी. तर पाटील आमच्या स्वागतार्थ सगळं स्वच्छ करतील, व्यवस्थित करतील घराला. ठीक ठीक साकार रूप देतील. तसच आहे. तुमच्यात जर परमेश्वराला थायचं झालं तर तुमचं जे शरीर आहे, तुमचं जे मन आहे, तुमची बुद्धी आहे ती सगळी स्वच्छ केली पाहजि. ती स्वच्छ झाल्यावरच त्याच्यात परमेश्वर येऊ शकतो. आणं ह्याच कारणामुळे पुष्कळ लोकांचे अनेक रोग बरे झाले. पुष्कळ कठीण रोग आम्ही बरे केलेले आहेत आणं करतो, पण असे नाही की आम्ही रोगच बरे करतो. जर तुम्हाला परमेश्वराचं दर्शन झालं जर तुमच्यामध्ये आत्म्याचा प्रकाश पसरला तर आपोआपच जो काही अंधार असेल, मग तो शारीरिक असो, मानसिक असो कवि धार्मिक असो कोणताही अंधःकार असला तर तो दूर होणारच. आपोआपच दूर होतो. तुम्ही म्हणाल, 'कसा?' तर आता हा दवि लावल्याबरोबर इथला अंधार कुठे गेला? तसच तुमच्यातसुद्धा घडतं आणं म्हणून सहजयोगामध्ये माणसाची सर्वतऱ्हेने उन्नती होते. इतकेच नव्हे तर तो सामूहिक चेतनेला पात्र होतो. हा कठीण शब्द आहे पण अत्यंत सरळ आहे. आपल्या सर्वांच्यामध्ये एक शक्ती धावत आहे. सगळ्यांच्यामध्ये एक शक्ती आहे. त्या शक्तीला जाणल्याबरोबर तुम्ही सगळे एक आहात, हे आतून व्हायला लागतं. म्हणजे हातावर तुम्हाला कळतं की हा मनुष्य कुठे आहे? ह्याला कुठे त्रास आहे? तसच मला कुठे त्रास आहे कारण आत्मदर्शन झाल्यामुळे स्वतःशीच 'स्व-दर्शन' होणार. त्या दोन्हीही गोष्टी घडतात, पण याला काही फार बुद्धी नको. काही पैसा नको. काही डोकं नको वशिष्ट. मनुष्य आहात ना! जनावर नाही म्हणजे झालं! उलट जास्ती ज्यांच्याजवळ बुद्धी आहे, ज्यांच्याजवळ अती पैसा आहे त्यांना कधी हे होत नाही. साधारण मध्यम स्थितीतल्या लोकांना होतं. जे मध्यम डोक्याचे आहेत. आता गरीब असले, फारच गरीब असले, अगदी ज्यांना खायला-प्यायलासुद्धा नाही त्यांना व्हायचं नाही कारण त्यांना रात्र दविस चिंता आहे. ह्याची चोरी करतील, त्याची चोरी करतील, मला आज खायला नाही आतता काय? बरोबरच आहे. त्यांची स्थिती तशीच आहे. पण एकदा असे मध्यम स्थितीतले लोक ह्या ह्याला आल्याबरोबर संबंध समाजच्या समाजच मुळी सुधारतो आणं सगळ्यांना सुबत्ता लाभते. कारण लक्ष्मीचं सुद्धा वरदान ह्याच्यात खूप जोरात आहे. आता सगळ्यांना ही काळजी की, 'माताजी आमचं कसं भलं होईल? आमची आर्थिक परिस्थिती कशी सुधारेल? कवि इतर प्रश्न आम्हाला जे आहेत ते कसे सुटतील? त्याचं कसं काय होणार आहे? आम्ही ह्या सर्व प्रश्नांना कसं उत्तर शोधून काढू?' तर ते सांगायचं म्हणजे असं की इथे, तुमच्या इथे सहजयोगाचं सेंटर आहे. जथि जथि सहजयोगाचं सेंटर आहे तथि तथि परमेश्वराचा वास आहे. जर तुम्ही ह्या सेंटरला आलात तर ह्या सेंटरमध्येच तुमचे प्रश्न सुटतील. घरी बसून सुटणार नाहीत. पुष्कळसे सहजयोगी असे असतात की, 'आम्ही पार झालो. आता आम्ही घरी बसून आमचे सगळे प्रश्न सुटले पाहजि.' प्रश्न सोडवण्याचा दवाखाना आहे हा! ह्या दवाखान्यात तुम्ही प्रत्येक दविशी, प्रत्येक आठवड्याला जेव्हाही प्रोग्रॅम असतात तेव्हा तुम्ही आलात आणं हा प्रश्न जर तुम्ही टाकलात तर आत्मदर्शनानंतर सगळे प्रश्न आपोआप सुटतील. त्याचं एक उदाहरण मी सांगते

तुम्हाला. कति सोपं उदाहरण आहे! तुम्हाला आश्चर्य वाटेल पण असं घडतं, अनेकदा. अनेकदा असं झालेलं आहे आणं इतकी अशी उदाहरणं आहेत. अनंत उदाहरणं आहेत की त्याला नुसतं अनुसंधानच आहे कवि अंदाजेच बोलताहेत कवि कदाचित झालं असेल म्हणून झालं असेल अशा रीतीच्या कल्पनाच करू शकत नाही. आम्ही लंडनला असतांना एक मुलगा, अर्जेरीयाचा मुसलमान होता, तर तो माझ्याकडे आला आणं म्हणाला, 'सहा महिन्यांपासून माताजी मी इथे पर्यटन करतोय. मला स्कॉलरशिप मिळित नाही. आणं आता अगदी शेवटची वेळ आली आहे. मी आता जातो परत म्हणून.' तो पार झालेला होता. म्हटलं, 'कधी जातो आहेस?' म्हणे, 'मी गुरुवारी जातोय. मी आता गुरुवारी जातो.' तर मी म्हटलं की, 'तू मंगळवारी का नाही जात? गुरुवारी जातोयस पण आता मंगळवारी जा.' तो म्हणाला, 'बरं, तुम्ही म्हणता तर मंगळवारी जातो.' सोमवारी तो कॉलेजला गेला आणं पाटीवर त्याचं नाव पहिल्यांदा लहिलं होतं की, 'तुला स्कॉलरशिप मिळाली.' हे एक उदाहरणार्थ मी सांगितलं. अशी अनेक उदाहरणं आहेत. तुमच्या मुंबईलासुद्धा जेव्हा सहजयोगी मंडळी आहेत त्यांना जर तुम्ही वचिरालं तर प्रत्येकजण एक-एक ग्रंथ सांगेल. एक उदाहरणार्थ मी सांगितलं. असे अनेक प्रश्न आहेत. सहजच सुटतात. अत्यंत सहजच सुटतात. आणं ते सोडवण्यासाठी तुम्हाला सेंटरवर यायला पाहजि. ही गोष्ट खरी आहे जथि चार माणसं परमेश्वराला पूजतात, तथिच परमेश्वर असणार. तुम्ही म्हणाल, 'नाही, माताजी तुम्ही माझ्या घरी या. माझ्या घरी जे काही आहे ते...' तुमचं घर कोणतं? तुम्ही जर आमचं-आमचं करत बसले तर परमेश्वर मुळीच येणार नाही सर्वांच्या मध्ये बसून कारण तुम्ही सामूहिक चेतनेत आहात. सर्वजण मिळून जथि परमेश्वराची आठवण करतात. तथिच परमेश्वर आहे. एकदा तुमच्यापुरता परमेश्वर नाही. मला येऊन ऑर्डरसुद्धा देतात, 'माताजी, हे बघ! मला नोकरी मिळालीच पाहजि. माझ्या मुलाचं सगळं शिक्षण झालंच पाहजि.' नंतर 'माझ्या मुलीचं लग्न झालंच पाहजि.' नंतर 'आमचं घर बांधून नधिलंच पाहजि.' हे झालंच पाहजि आणं ते झालंच पाहजि. तर म्हटलं, 'का बुवा?' 'मी मुद्दामुद्दाम आलो तुमच्याकडे म्हणून.' जसं काही हे दुकान मांडलेलं आहे परमेश्वराचं! तथि तुम्ही येऊन काही म्हटलं तर हे बघा एवढं एवढं तुम्ही आम्हाला हे द्या. इतक्या पैशाचं हे, इतक्या पैशाचं हे, इतक्या पैशाचं हे.. काही दुकानात जावं तसं आपण हे मागतो. तसं नाही मागायचं. उलट असं म्हणायचं की जे काही आमचं हे आहे, परमेश्वरा, ते तुझ्या समोर आहे. तूच बघ! फक्त तू आम्हाला हवा. एकदा तू आम्हाला मिळालास की आम्हाला काही नको. असं म्हटल्याबरोबर सगळे प्रश्न सुटतात. आणं ते प्रश्न परमेश्वराला अगदी काहीही मुश्किल नाही. त्यांना काहीही कठीण नाही. नुसती एक अशी करंगळी फरिवली क परिमेश्वर ते कार्य करतो. आतापर्यंत सगळे हे असं म्हणत होते की परमेश्वर कार्य करतो, असं होतं, तसं होतं. पुष्कळ लोकांनी मला सांगितलं, 'आम्ही माताजी, वारकरी बनून आम्ही तकिडे गेलो. वटिठलाबरोबर एवढं म्हटलं, हे कर, ते कर. आमचं काही झालं नाही. परमेश्वराने आमचं कार्य केलं नाही.' पण आता तशी वेळ नाही. तुमचं जर आत्मदर्शन झालं नव्हतं, तर तुम्हाला तथि जाण्याचा परवाना नव्हता. परमेश्वराकडे मागण्याचा परवाना नव्हता. आता आत्मदर्शन झाल्यावर तुम्ही बघा तुमची केवढी शक्ती आहे ती तुम्ही कोण आहात, ते बघा. त्याच्यानंतर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की कोणतीही गोष्ट तुम्ही जरी म्हटली तरी ती होणारच. कारण तुमच्यावर देवदूतांचं राज्य आहे. तुमच्यावरती गणेशासारखे आणखीन हनुमानासारखे तसेच भैरवासारखे लोक उभे आहेत. आणं ते तुमचं कार्य करण्यासाठी पूर्णपणे संपन्न

आहेत. पण त्याची आपण प्रचिती मिळवल्याश्रविय, नुसतं एखाद्या बुवाने प्रवचन द्यावं तसा हा प्रकार नव्हे. मी इथे बसून काही तुम्हाला प्रवचन देत नाही. पण खरं आहे ते साक्षात करण्यासाठी इथे आलेली आहे. खेडोपाडी लोक सरळ असतात, साधे असतात आणं त्यांच्याजवळ एवढे पैसेही नसतात, म्हणूनच कदाचित त्यांना परमेश्वर जास्त समजतो. ओळखताही येतो. खरा मनुष्य कोण आहे हे एखाद्या खेडोपाड्याला माणसाला सहज ओळखता येतं. एवढं शहरातल्या माणसाला ओळखायचं आहे अजून. बहुतेक जेवढे महागुंड, अगदी महाप्रसिद्ध, महाघाणेरे गुरू लोक आहेत ते सगळे शहरातच आहेत. त्यांना खेडोपाड्यात येण्याची सोय नाही आणं आवडही नाही. कारण इथे येऊन पैसे कमावता येत नाही ना! त्यांना काही परेम नकोय. त्यांना पैसे हवेत. त्यातले आपले एखादे, त्यांच्यातील वाचलेले दोन चार, असे शहरात काही मिळालं नाही मग ते येतात इकडे भटकत. तेव्हा तुमच्याकडून फार अपेक्षा आहेत. तुम्हाला देवाने अशा नसिरगरम्य स्थानी आणलेले आहे, त्याला काहीतरी कारण असली पाहजि. त्यातलं मुख्य कारण हे आहे की परमेश्वर हा काय आहे हे तुम्ही जाणलं तर तुम्ही ते उत्तम तऱ्हेने आपल्यामध्ये बबिडू शकता. ततिके एक शहरातला मनुष्य नाही करू शकत. जितकं तुम्हाला हे जमेल तितकं त्यांना हे जमणार नाही. कारण शहरातले जे काही लंद फंद आहेत ते तुम्ही शिकलेले नाहीत अजून. तुमच्यामध्ये या घाणेरेड्या गोष्टी अजून

आलेल्या नाहीत. अत्यंत घाणेरड्या गोष्टी आहेत ज्या शहरामध्ये चालू आहेत आणि ते सर्व लोकांनी शकून ठेवलेले आहे. त्यांच्या मनाची स्थिती अशी आहे की त्यांच्यामध्ये कोणतीही बी लावायचं म्हणजे फार त्रास होतो. सांगायचं म्हणजे लंडनला मला जर कोणी म्हटलं, की काम कर तर मला अगदी कंटाळा येतो. थकवा येऊन जातो. आता दिसायला मोठे छान-छोकी, चांगले कपडे घातलेले, गोरे-गोमटे लोक असतात तिथे, पण आतून इतकी घाण असते त्यांच्यात की मेहनतच करवत नाही. उलट कोणी जर म्हटलं की, 'माताजी, तुम्ही कळव्याला येऊन काम करा.' तर मी अगदी तयार आहे. इथे एक जर तुम्ही झोपडी बांधली तर मी इथे येऊन रहायला तयार आहे. मला मजा वाटेल त्याची. पण लंडनला मला जमत नाही. कारण फारच घाणेरडे लोक आहेत, आणि त्यांची स्थिती म्हणजे इतकी घाण आहे की त्या लोकांना दारातसुद्धा उभं करू नये. पण य करता, 'आलीया भोगासी असावे सादर.' आमच्या साहेबांची नोकरी तिथे झाल्यामुळे आम्हाला तिथे जावं लागलं. आणि तिथल्या लोकांचा उद्धार करण्याची पाळी आल्यावर आम्ही तेही कार्य करत आहोत आणि बरेच इंग्लिश लोक झाले आहेत पार. पण तुमच्या पायाची धूळ त्यांना नाही. एकवेळ श्रद्धा आहे पण तुमचा हा भोळेपणा त्यांच्यात मुळीच नाही. तेव्हा त्यांच्याकडून काहीच शिकण्यासारखं नाहीये. तुम्हाला वाटतं त्यांच्याजवळ दोन-चार कपडे जास्त असले कवि मोटारी असल्या म्हणजे फार आरामात आहेत ; असं मुळीच नाही. अत्यंत दुखी लोक आहेत आणि दिहा माणसात एक मनुष्य तिथे आत्महत्या करतो आणि दिहा माणसात सात माणसांची लग्न मोडतात, असे प्रकार आहेत. तेव्हा अशा देशामध्ये काही धर्म असू शकेल असं वाटतच नाही मुळी. त्या देशामध्ये प्रत्येक आठवड्याला दोन मुलं आई-बाप पाडून टाकतात. म्हणजे चांगली मुलं असतात त्यांना मारून टाकतात जीवांनशिी. आई स्वतः मारून टाकते गळा घोटून. असं ऐकले आहे का तुम्ही? प्रत्येक आठवड्याला. आपल्याकडे आई म्हणजे मुलावर एवढा जीव टाकेल आणि तिथे हे असे रानटी लोक आहेत. अगदी रानटी. □

यांत्रिके झालेले आहेत. त्यांच्यामध्ये कोणतीही भावना नाही. तेव्हा त्यांच्यासारखं होण्याचा काहीच प्रयत्न करू नये. आपल्या देशाची जी अत्यंत जुनी संपदा आहे, प्रेमाचे जे महत्त्व आहे आपल्याकडे ते राखून ठेवले पाहिजे. कारण परमेश्वराची जी शक्ती, ती ही प्रेमशक्ती आहे आणि तो प्रेमाचा भुकेला आहे. म्हणून प्रेमाचं स्मरण केलं पाहिजे आणि प्रेमात राहिले पाहिजे आणि प्रेमाचीच मजा उचलली पाहिजे. इकडे पाटलांनी फार सुंदर अगदी हे सुरु केलेलं आहे. हळू हळू वायब्रेशन्स फार इथे ठीक झालेले आहेत . हे मला आज जाणवलं आणि त्यावर मला फार आनंद झाला. खरं म्हणजे दारातच मला एकदम ध्यान वाटलं आणि ध्यानातच मी, मला असं वाटलं की एके काळी, सश्याश्यामला ही भूमी होणार आहे आणि हे म्हणजे एक मोठं भारी स्थळ होईल. इतकच नाही पण तीर्थ होईल एकेकाळी, असं मला वाटू लागलं इतके इथे वायब्रेशन्स आले.

आता मी इथे अनेकदा आलेली आहे, पण ह्या वेळेला मला फारच आनंद झाला. माझा पूर्ण आशीर्वाद ह्या कलव्याला आहे आणि तुम्हा सर्वांना आहे. देवकपेने एके दविशी ही जागा फार मोठी होईल. आणि तुमच्या मुलाबाळांचे फार भले होईल, धारमकिरतिया.

ती वेळ माझ्या समोरच येवो, माझ्या आयुष्यातच येवो तर फार बरं होईल असं मला वाटतं. सगळ्यांना आशीर्वाद आहे माझा.

प्रश्न असले तर विचार मला.....

आपल्या आतमध्ये बघायचं. डोळे मट्टून बघा आणि डोळे मटिले असतांना जर डोळ्याची पापणी लवत असली तर मात्र डोळे उघडायला पाहिजे. पण जर डोळे व्यवस्थित बंद झाले, तर डोळे बंद करा. आणि तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, जर तुम्ही आतमध्ये बघतिलं, तर कोणताही विचार डोक्यात येत नाही. अगदी शांत झाल्यासारखं वाटतं आतून. डोळे मट्टून आतमध्ये बघा. काही विचार येतोय का? सगळे जण डोळे मट्टून आतमध्ये बघा काही विचार येतोय का कारण शक्ती जेव्हा जागृत होऊन आणि आज्ञा चक्राला नघून जाते, तेव्हा कोणताही विचार येत नाही. निरविचारिती येते. काही लोकांच्या हातातून मात्र थंड थंड असं येत असेल. थंड थंड वाऱ्या सारखं. जसा काही एअर कंडिशनर लावलाय. असं थंड येत असेल. ज्यांच्या हातात असं थंड येतंय ते मात्र पार झालेले लोक.

1979-01-22, Seminar

22 जानेवारी 1979

Talk to Sahaja Yogis

Bombay YMCA, Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

1979-0119 आत्म्याला मळिवल्या शवाय परमेश्वर

लंडनहून मुंबईला यायचं, म्हणजे फार बरं वाटतं कारण लंडन म्हणजे फारच गजबजाटलेलं, आणखी अत्यंत यांत्रिक शहर आहे. आण तिथिल्या लोकांची एकंदर प्रवृत्ती सुद्धा यांत्रिक झालेली आहे. मग मुंबईहून कळव्याला यायचं हे त्याहून बरं वाटतं, कारण शहरातून जी स्थिती आज लोकांच्या मनाची आण शरदधेची होत आहे ती पाहून असं वाटतं कुठेतरी दोन चार मंडळी खऱ्या शरदधेची असतील अशा ठिकाणी जावं.

आमचा सहजयोग हा खेड्या पाड्यातून होणार आहे, शहरातून होणार नाही, हे मागे मी बोलले होते आण त्याची प्रचिती आज आमहाला येत आहे. आता तुम्ही मुंबईच्या थोडे जवळ असल्यामुळे थोडेबहुत शहराचं वातावरण आलेले आहे तुमच्यात, पण तरी सुद्धा ह्या प्रसन्न नैसर्गिक वातावरणात राहणाऱ्या लोकांना परमेश्वराची जाणीव सतत असते. परमेश्वर आहे कवि नाही त्याबद्दल आजपर्यंत जे काही आपण वाचत आलो होतो, त्यात काही अर्थ आहे की उगीच आपल्याला काहीतरी भुलवण्यासाठी म्हणून लोकांनी हे ग्रंथ लिहिले आहेत हे पडताळून पाहण्याचा आण त्याची पुरण पणे प्रचिती घेण्याची ही वेळ आहे. कारण आपण देवाच्या नावावर अनेक उपटसुभ लोकं बघत असतो. देवळात गेले की तुम्हाला पैसे द्यावे लागतात, दोन पैसे द्या तेव्हा तुम्ही देवळात जाणार. एखादा जर श्रीमंत मनुष्य देवळात आला तर लगेच त्याच्या गळ्यात पहलियांदा हार, सगळ्यात मोठा हार देवाचा त्याला घातला जातो. तसं काय देवाला सुद्धा पैश्याचं सगळं काही समजतं, त्यातून तो जर एखादा मोठ्या मोटारीत आला तर त्याला आणखीनच फार जवळ समजलं जातं. पण देव हा भावेचा भुकेला आहे, त्याला पैसा अडका आण बाहेरची श्रीमंती समजत नाही. त्याला शरदधेचीच श्रीमंती समजते. तो शरदधेचा भुकेला आहे आण शरदधाच त्याला ओळखू शकते. आता शरदधेचा अर्थ म्हणजे अंधश्रद्धा नव्हे. म्हणजे कोणीही घरात आला, कोण बुवा आला, अंगाला फासून कुठलीही कसलीही घाण आण त्यानी येवून सुरू केले की मी फार मोठा गुरू आहे, अमकं आहे तमकं आहे लगेच लोकांची डोकी त्याच्या पायावर अशी फुटतात जसे काही नारळ फुटत असतील. आपल्या देशातील लोक फार भाविक आहेत आण भोळे आहेत पण धर्म भोळे असायला पाहजे नुसते भोळं असून चालत नाही. धर्म भोळ्याचा अर्थ असतो आपण धर्म ओळखला पाहजे. पहिल्यांदा आपण ओळखले पाहजे की कोणत्या माणसा समोर आपण आपली मान वाकवली पाहजे. कोण खरा गुरू आहे आण कोण खोटा आहे. प्रत्येक रस्त्यावरचा मनुष्य गुरू असू शकतच नाही. कदाचित तो आपल्याही पेक्षा खालच्या दर्जाचा मनुष्य असेल. जो मनुष्य दुसऱ्याच्या पैशावर उपजीविका कढतो तो मनुष्य धर्म गुरू कवि धर्माशी संबंधित असू शकत नाही.

अहो तुम्ही सुद्धा थोडेसेच पैसे जरी कमावले तरी सुद्धा आपल्या स्वतःच्या पायावर उभे असता. तुम्हाला सुद्धा इतकं स्वतः बदल वाटतं की आम्ही कोणावरती असं अवलंबून राहणार नाही. मग जी मंडळी अशा प्रकारे तुमच्या पैशांवर जीवंत राहतात ती मंडळी तुम्ही जाणलं पाहजे की कुठलेतरी उपटसुभ आण अत्यंत हलक्या दर्जाची आहेत. ते तुमच्या जवळील पैसे घेतात आण तुमच्याच जीवावरती राहतात, अशा हलक्या लोकांना गुरू माणनं कवि त्यांनी तुम्हाला सांगितले की आम्ही फार मोठे गुरू आहोत, आम्ही हे करतो ते करतो मोठ्या मोठ्या गोष्टी केल्या, आण तुम्हाला जर त्यांनी भूलवलं तर ते लक्षात आलं पाहजे की हा मनुष्य मुळीच धार्मिक असू शकत नाही. दुसरं असं आहे की धार्मिक माणसाबद्दल कवि अशा संन्यासी लोकांबद्दल असं म्हटलं आहे की त्याला गावात मुळीच रहायला दिलं नाही पाहजे. जे गृहस्थ लोक आहेत त्यांनीच गावात आलं पाहजे. सीतेनी, एक वाल्मिकी रामायणात सांगितले आहे की कोणताही संन्यासी दारात आला तर त्याला दारात ठेवायचं, त्याने गावात राहिलं नाही पाहजे. गावाच्या वेशीबाहेर त्याने राहिलं पाहजे आण तेही एकच रात्र. गावाशी संबंध जर संन्यासाचा आला तर तो मग संन्यासी कसा? हे तनि, रावणाने तीला लुबाडले होतं तेव्हा ते लक्षात ठेवून त्याचं ते वर्णन केलेलं आहे की हे लोक जे असे कपडे घालून तुमच्या समोर उभे राहतात हे खरोखर म्हणजे तुम्हाला लुबाडण्यासाठीच संन्यास घेऊन आलेले असतात. खरं पाहिलं तर असे कपडे घालण्याची गरज काय? जो मनुष्य आतून पुरणपणे संन्यस्त भावाचा आहे त्याला कशाचीच वाड नाही. जो आपल्या मध्ये मस्त बादशहा आहे त्याला काय गरज आहे असे कपडे घालून फरिण्याची आण तुम्हांला फसवण्याची?

पण माणसामध्ये उपजतच ही बुद्धि असते की परमेश्वर म्हणून कोणीतरी आहे. वशिष्ठः खेड्यातल्या लोकांना नसिरगाची एवढी सवय झालेली असते, रोज त्यांचा संबंध नसिरगाशी (येतो). पाउस आला तर शेती होणार, जर शेती चांगली नाही झाली, जर जमीन चांगली नसली तर त्याला ते म्हणतात पृथ्वी आमच्या वर रागावलेली आहे. जर एकदम कुठे आग लागली तर ते म्हणतात की आगीचं आमच्या वरती काहीतरी कोप झालेला आहे, देवीचा आमच्यावर कोप झालेला आहे. घरात जर कोणत्या रोगाची साथ आली तर ते म्हणतात की कोणत्या तरी कोपानेच हे आमहाला सगळं भोगावे लागत आहे. अशा परिस्थितीत मनुष्याला नसिरगावरती वशिवास येतो आण नसिरगा म्हणजे परमेश्वर असं समजून तो परमेश्वराची पुजा करू लागतो. परमेश्वराची जाणीव असणं हे जरी अत्यंत मोठं असलं तरी सुद्धा परमेश्वर आपण बनवू शकत नाही. परमेश्वर आहे तसाच आहे त्याला आपण म्हणायचं की आम्ही परमेश्वराला असं घडवु परमेश्वर म्हणजे असा तशी गोष्ट नाही. जसा परमेश्वर आहे तसाच तो आहे. फक्त आपण काय करू शकतो की परमेश्वराच्या ध्यानात जर आपण बसलो आण परमेश्वराचं जर पाचारण केलं तर तो जसा आपल्या समोर येवून ठाकेल तसा आपण त्याला ओळखता आलं पाहजे. ही मातूर सुबुद्धी तुमच्यात यायला पाहजे आण ती तुमच्यात जाणीव यायला पाहजे आण ती तुम्हांला ओळखता आलं पाहजे इतकंच नव्हे तर ते तुम्हांला जाणवलं पाहजे त्यासाठी काय करण्यासारखे आहे? काय करावे लागेल? आता मला जर तुम्हाला बघायचं असेल तर मला डोळे उघडावे लागतात. ह्या डोळ्यांनी मला बघावं लागतं की तुम्ही कोण? कुठून आलात? तुम्हाला वचारावं लागतं, तुम्हाला प्रश्न वचारावे लागतात की तुम्ही कुठे राहता? तुमचं गाव कोणतं? मी तुम्हांला कशी ओळखते? ह्या डोळ्यांमुळे! जर माझे डोळेच उघडे नसते तर मी तुम्हांला ओळखलं नसतं. परमेश्वराला बघण्यासाठी आपल्या मध्ये एक दुसरे डोळे आहेत त्याला आत्मा म्हणतात. हे आत्म्याचे जोपर्यंत डोळे उघडे नाही तोपर्यंत आपण परमेश्वराला बघू शकत नाही ओळखू शकत नाही. आत्मा जोपर्यंत आपल्या मध्ये जागृत होत नाही त्याची ज्योत जोपर्यंत आपल्या समोर येत नाही तोपर्यंत आपण जो म्हणून परमेश्वर मानतो त्याच्यात काहीतरी खोटेपणा आहे, त्याच्यामध्ये खरेपणा एवढा राहत नाही कवि असं म्हणता येईल की परमेश्वराच पुरण असं आपल्याला ज्ञान होवू शकत नाही. थोडसं होतं, जसं जरासा कोणी अंधळा असला त्याला थोडसं दिसतं, तसंच आहे. म्हणून पुरणपणे जोपर्यंत आपले डोळे उघडत नाही तोपर्यंत आपल्याला आत्म्याचे चक्षु मळित नाही, डोळे मळित नाही, तोपर्यंत आपण परमेश्वराला ओळखू शकत नाही. पण आपल्याला असं वाटतं की आपण देव्हार्यात देव ठेवला हाच आपला परमेश्वर आहे, ह्याला भजत गेलं की झालं. पण तो आपण तिथी बसवल्यानंतर आपलं वागणं कसं असतं? आपण खून करू कवि मारामार्या करू कवि काहीही करू तरी आपल्याला वाटत परमेश्वर हा आपलाच आहे, कारण तो आपल्या देव्हार्यात आहे. जावून त्याला परत काहीतरी दिलं की झालं. मग काही कोणाला असं वाटत नाही की आम्ही खोटे बोललो की चोर्या केल्या की मारामार्या केल्या की दुसऱ्याच वाईट चिंतील. आण आता काहीतरी माझ्या हातून वाईट घडलेलं आहे असा वचिरच मनात येत नाही कारण परमेश्वर हा देव्हार्यात आपण बसवलेला आहे ना, त्याला आरती केली की झालं, पुढचं काही बघायला नको. तो काय उठून आपल्याला मारत नाही. तेव्हा असला सोडस्कर परमेश्वर आपल्याला आवडतो. पण त्याने आपली काही सोय होत नाही. आपली स्वतः ची काहीच सोय होत नाही त्याने. आपल्या धर्माची काहीच सोय होत नाही. फक्त या संसारात राहण्याची सोय होते कशीबशी. पण नंतर तेही पुढे येऊन उभं राहतं, तेही संकट आपल्या पुढे येऊन उभं राहतं.

आता मनुष्याला वशिष्ठः आजार वगैरे आला की परमेश्वर आठवतो. जेव्हा अगदी सुखात असेल तेव्हा एवढा आठवत नाही पण आजार आला तेव्हा असं वाटतं माझं काहीतरी चुकले असेल बुवा, मला आजार कसा आला? काहीतरी मी आपथ्य केलं. मानसिक रोग जडले तेव्हाही असा वचिर येतो, हार्टच ट्रबल झालं की असा वचिर येतो, काय झालं माताजी? आमचं काय चुकलं? आमहाला रोग का आला? खरोखर म्हणजे इतकी काय जाणून बुजून चुक केलेली नसते, पण तरीसुद्धा आंधळेपणा हा आहेच. कारण जर तुमचा आत्मा उघडलेला नाही तर तुम्ही आंधळेच आहात. परमेश्वरा बद्दल कवि धर्मा बद्दल तुम्ही काय जाणता? जे काही जाणता ते सगळं काही अर्धवट आहे. म्हणूनच अशी व्यवस्था करायला हवी की ज्याने आत्म्याचे आपल्याला दर्शन होईल. ही व्यवस्था कोण करणार? आपण करू शकतो का? ही डोळ्यांची व्यवस्था आपण केलेली आहे का? हे डोळे कोणी दिले आपल्याला? परमेश्वरानेच दिले आहेत ना? हे नाक कवि हे तोंड कवि हे शरीर हे सगळं परमेश्वराने दिलेलं आहे, तुम्ही मळिवलेलं आहे का? तुम्ही काय केलं माणूस होण्यासाठी? जाणवरापासून तुम्ही माणूस झाले ते कसे झाले? तुम्ही त्यासाठी काय केलं? तेव्हा परमेश्वरासाठी जे आपल्याला डोळे पाहजे, जे आपल्याला आत्म्याची ओळख पाहजे ते सुद्धा परमेश्वरालाच करायला हवं. आपण त्या बाबतीत काय करणार? सकाळपासून संध्याकाळ पर्यंत उड्या मारून, कवि देवाचे नाव घेवून कवि देवाच्या आरत्या पुजा करून हे होणार नाही. आधी परमेश्वराला ओळखून घेतल्यावर त्याच्या आरतीला काही अर्थ आहे, पूजेला काही अर्थ आहे. पण जर दसितच नाही की परमेश्वर आहे की दगड आहे की धोंडा आहे तर आपल्याला काय त्याने फायदा होणार? म्हणून आधी आत्मा हा ओळखला पाहजे आण आत्मा ओळखल्या

शविय काहीही जमत नाही हे जोपर्यंत तुमच्या डोक्यात येणार नाही, जोपर्यंत हा वचिर तुमच्या मनात बसणार नाही तुम्हाला माझी गोष्ट आवडणारच नाही.

आता हा आत्मा कसा उघडायचा? पुष्कळांचा असा प्रश्न असतो माताजी कसं करायचं? मी आधीच सांगितले आहे त्याबद्दल तुम्ही काहीही करू शकत नाही. हे परमेश्वराचं करणं आहे देणं आहे, त्यानेच आम्हाला शरीर दिलंय तोच आम्हाला डोळे देणार. तोच आम्हाला आत्म्याचे दर्शन देणार आहे आणं तो देतोच. त्याची वेळ यावी लागते. उद्या एखाद्या फुलाला काळजी बसली की माझं फळ होईल की नाही? कसं होणार काय होणार? त्याने काय फायदा आहे? जेव्हा त्याचं फळ होणार आहे तेव्हा आपोआपच त्याचं फळ होईल. तसंच तुम्हाला जेव्हा काही आत्म्याचे दर्शन व्हायचे असेल तेव्हाच ते व्यवस्थित वेळेवर होणार आहे आणं होत आहे. हजारो मंडळी सहजयोगाने पार झालेली आहेत म्हणजे त्यांचे आत्म्याचे त्यांना दर्शन झालेले आहे. त्यातून त्याचा आत्मा बोलू लागला. पार झाल्या शविय कवि परमेश्वराचं दर्शन जाला आपण म्हणतो आत्म्याचे दर्शन, आत्मसाक्षात्कार, ते झाल्या शविय तुम्हाला परमेश्वराशी बोलता सुद्धा येणार नाही.

सकाळपासून संध्याकाळ आपण रामाचे नाव घेत बसलो पण राम कुठे आहे? रामाचे नाव घेण्याचा अधिकार प्रत्येकाचा आहे का? तुम्ही घेवू शकता का परमेश्वराचं नाव प्रत्येक जण? आता आम्ही म्हणतं की आम्ही प्राइम मनीस्ट्रर नाव घेतो, तर काय उपयोग? ते काय धावुन येणार आहेत? ते काय तुमचे नौकर आहेत? परमेश्वराचं जर का नाव घ्यायचं असलं तर तो काय आपला नौकर नाही. त्याचाशी काहीतरी संबंध व्हायला पाहजि. पहिल्यांदा वचिरणा केली पाहजि, त्याचाशी काहीतरी संबंध जुटला पाहजि तेव्हा मग, जसे आपण प्राइम मनीस्ट्रर कडे जाताना परवानगी घेऊन जातो, त्याच प्रमाणे तुम्हालाही आधी परवानगी घेतली पाहजि. परमेश्वराशी जोडला गेला पाहजि, जर तुमचा संबंध परमेश्वराशी जोडला गेला नाही आणं त्याची तुम्हाला परवानगी मिळाली नाही तर जर तुम्ही त्याच्या दाराशी जाऊन, त्याचे नाव जोरजोराने घ्यायला सुरुवात केली तर त्याचे पोलीसवाले तुम्हाला धरतील की आहो! कोणत्या हकाने आलात तुम्ही इथे? कशाला परमेश्वराला त्रास देता? म्हणून आधी आपल्या आत्म्याचे दर्शन घ्या, आत्म्याला जाणून घ्या, त्याच्यामुळे तुम्हाला कळेल की तुमच्या हातातूनच मुळी परमेश्वराची ही शक्ती वाहू लागेल. मग त्या शक्तीला प्रश्न वचिरायाचा की परमेश्वर आहे की नाही? तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की जेव्हा ही शक्ती वाहू लागते आसा मोठा प्रश्न वचिराल्या बरोबर जोरात ती शक्ती येऊन सांगते हो! आहे! हातात अशी झणझण झणझण वाहू लागते! कोणतेही असे प्रश्न जर वचिराले तर ती शक्ती तुम्हाला उत्तर देते. म्हणजे तुमच्या लक्षात येते की ही शक्ती जी सगळीकडे सर्वव्यापी सर्वव्यापी शक्ती असं म्हणतात, जगामध्ये असं म्हणतात परमेश्वरा शविय पान सुद्धा हलत नाही ही गोष्ट अगदी खरी आहे!

कारण आत्म्याचा दर्शनानंतरच त्या शक्तीचं दर्शन होतं आणं तुम्ही ती शक्ती ओळखता आणं तिला पाहता आणं तिच्या, आपल्या हातातून जेव्हा ती वाहू लागते तेव्हा तिला तुम्ही पुरणपणे गती देवू शकता. जेव्हा ही शक्ती तुमच्या आतून वाहू लागते तेव्हा तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की तुमची मानसिक स्थिती, तुमची शारीरिक स्थिती एकदम ठीक होऊन जाते. सहजयोगात पार झाल्यानंतर फारच कमी मंडळी डॉक्टर कडे जातात. सगळ्यांच्या तब्येती अगदी उत्तम होऊन जातात. मानसिक त्रास असतील तेही ठीक होऊन जातात. इतकंच नव्हे पण घराची सुद्धा परिस्थिती सुधारते. प्रत्येक दृष्टीने परिस्थिती सुधारलीच पाहजि. आता समजा आम्हाला उद्या इथे यायचंय पाटीलांच्या घरी तर पाटील आमच्या स्वागतारहू सगळं स्वच्छ करतील, व्यवस्थित करतील, घराला ठीक ठीक साकारून घेतील. तसेच आहे, तुमच्यात जर परमेश्वराला यायचं झालं तर ते सुद्धा हे जे तुमचं शरीर आहे, जे मन आहे, तुमची जी बुद्धी आहे ती सगळी स्वच्छ होईल. ती स्वच्छ झाल्यावरच त्याच्यात परमेश्वर येवू शकतो. आणं ह्याच कारणांमुळे पुष्कळ लोकांचे अनेक रोग बरे झालेले आहेत. पुष्कळ कठीण रोग आम्ही बरे केलेले आहेत आणं किरतो. पण असं नाही की आम्ही रोगच बरे करतो. जर तुम्हाला परमेश्वराचं दर्शन झालं जर तुमच्यामध्ये आत्म्याचा प्रकाश पसरला तर आपोआप जो काही अंधार असेल, मग तो शारीरिक असो, मानसिक असो काही धार्मिक असो कोणताही अंधार असला तो दूर होणारच. आपोआपच दूर होतो, तुम्ही म्हणाला कसा? तर हा दवा लावल्या बरोबर इथला अंधार कुठे गेला? तसंच तुमच्यात सुद्धा घडतं आणं म्हणून सहजयोगामध्ये माणसाची सर्व तरेने उन्नती होते, इतकेच नव्हे तर तो सामुहिक चेतनेला पात्र होतो. आता हे जरा कठीण शब्द आहेत पण अत्यंत सरळ आहेत.

आपल्या सर्वांच्या मधून एक शक्ती धावत आहे. सगळ्यांच्या मध्ये एक शक्ती आहे. त्या शक्तीला जाणल्या बरोबर तुम्ही सगळे एक आहात हे आतून वाहायला लागतं. म्हणजे हातात तुम्हाला कळतं हा मनुष्य कुठे आहे, ह्याला कुठे त्रास आहे. तसेच मला कुठे त्रास आहे? कारण आत्म दर्शन झाल्यामुळे स्वतःच सुद्धा दर्शन होवू लागते. ह्या दोन्ही ही गोष्टी घडतात, पण ह्याला काय फार बुद्धी नको, काही पैसा नको, काही डॉक नको वषिष. मनुष्य आहात ना, जानवर नाही म्हणजे झालं. उलट जास्त ज्ञानाच्याजवळ बुद्धी आहे, ज्ञानाच्याजवळ अती पैसा आहे त्यांना कधीही हे होत नाही. साधारण मध्यम स्थितीतल्या लोकांना होतं, जे लोक मध्यम डोक्याचे आहेत. आता गरीब असले फारच गरीब असले अगदी ज्ञाना खायला प्यायला सुद्धा नाही त्यांना व्हायचं नाही. कारण त्यांना रात्रंदिवस हे की ह्याची चोरी कर त्याची चोरी कर की मला आज खायला नाही आता काय. बरोबरच आहे त्यांची स्थिती तशी आहे. पण एकदा अशा मध्यम स्थितीतले लोक ह्या याला आल्याबरोबर संबंध समाजच्या समाजच मूळी सुधारतो आणं सगळ्यांना सुबत्ता लाभते कारण लक्ष्मीच सुद्धा वरदान याच्यात खूप जोरात मळितं.

आता सगळ्यांना ही काळजी की माताजी आमचं कसं भलं होईल? आमची ही आर्थिक परिस्थिती कशी सुधारेल? कवि इतर प्रश्न जे आम्हाला आहेत ते कसे सुटतील? त्याचं कसं काय होणार आहे? आम्ही ह्या सर्व प्रश्नांना कसं उत्तर शोधून काढू? तर ते सांगायचं म्हणजे असं की इथे तुमच्या इथे एक सहजयोगाचं सेंटर आहे. जथि जथि सहजयोगाचं सेंटर आहे तथि तथि परमेश्वराचा वास आहे. जर तुम्ही ह्या सेंटरला आलात तर ह्या सेंटर मध्येच तुमचे प्रश्न सॉल्व होतील, घरी बसुन होणार नाही. पुष्कळांसे सहजयोगी असे असतात की आम्ही आता पार झालो आम्ही आता घरी बसल्या वरती आमचे सगळे प्रश्न सुटले पाहजि. प्रश्न सोडवण्याचा दवाखाना हा! ह्या दवाखान्यात जर तुम्ही प्रत्येक दिवशी, प्रत्येक आठवड्याला जेव्हाही प्रोग्राम असेल तेव्हा जर तुम्ही आलात आणं हा प्रश्न जर तुम्ही टाकला तर आत्म दर्शनानंतर सगळे प्रश्न आपोआप सुटतात. त्याचं एक उदाहरण मी सांगते तुम्हांला, कति सोपं उदाहरण आहे. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल पण असं घडतं अनेकदा, अनेकदा असं झालेलं आहे आणं इतकं असे उदाहरण आहेत, अनंत उदाहरण आहेत की त्याला हे नुसतं अनुसंधानच आहे कवि हे नुसते अंदाजे बोलत आहेत कदाचित झालं असेल म्हणून झालं असेल अशा रीतीच्या कल्पनाच करू शकत नाही. तर आम्ही लंडनला असताना एक मुलगा, अलजीरियाचा मुसलमान होता, तर तो माझ्याकडे आला आणं मिला म्हणाला मी सहा महिन्यां पासून माताजी इथे प्रयत्न करतोय मला स्कॉलरशिप मिळत नाही, आणं आता अगदी शेवटची वेळ आली आहे मी जातो आता परत म्हणे. तो पार झालेला होता, म्हणतं कधी जातो? म्हणे मी गुरवारी जातोय. मी आता गुरवारी जातो. तर मी म्हणतं की तु मंगळवारी का नाही जात? गुरवारी जातो आहेस, पण आता मंगळवारी जा. तो म्हणाला बरं! तुम्ही म्हणतात तर आता मंगळवारी जातो. सोमवारी तो कॉलेजला गेला आणं पाटीवर त्याचं नाव पहिल्यांदा लिहिलेले होते की तुला स्कॉलरशिप मिळाली. हे एक उदाहरणार्थ सांगितले. असे अनेक उदाहरणे आहेत. तुमच्या मुंबईला सुद्धा हे जेवढे सहजयोगी मंडळी आहेत त्यांना जर तुम्ही वचिरालं तर प्रत्येक जण एक एक ग्रंथ सांगेल. एक उदाहरणार्थ मी सांगितले. असे अनेक प्रश्न सहजच सुटतात अत्यंत सहज सुटतात आणं ते सोडवण्यासाठी तुम्हाला सेंटरवर यायला पाहजि. ही गोष्ट खरी आहे जथि चार माणसं परमेश्वराला पूजतात तथिच परमेश्वर असाणार. तुम्ही म्हणाला माताजी माझ्या घरी या. माझ्या घरी जे काही आहे ते! तुमचं घर कोणतं आहे ते? तुम्ही जर आमचं आमचं करत बसले तर परमेश्वर मुळीच येणार नाही. सर्वांच्या मध्ये बसुन, कारण तुम्ही सामुहिक चेतनेत आलात. सर्व जण मळिुन जथि परमेश्वराला आठवण करतात तथिच परमेश्वर येणार आहे. एकदा तुमच्या पुरता परमेश्वर नाही. मला येवून ऑर्डर सुद्धा देतात- “माताजी हे बघा, मला नौकरी मिळालीच पाहजि. माझ्या मुलाचं सगळं शिक्षण झालंच पाहजि. नंतर माझ्या मुलीचं लग्न झालंच पाहजि. नंतर आमचं घर बांधून नविलंच पाहजि. हे झालंच पाहजि आणं ते झालंच पाहजि!” तर म्हणतं का बुवा? “मी मुद्दाम आलो तुमच्या कडे!”. जसे काही हे दुकान मांडलेलं आहे परमेश्वराचं तथि तुम्ही येवून काही म्हणतं तर हे बघा एवढं एवढं हे आम्हाला तुम्ही द्या. इतक्या पैशाच हे, इतक्या पैशाच, इतक्या पैशाच हे! लोकांनी दुकानात जावं तसं आपण मागतो. तसं असं नाही मागायचं. उलट असं म्हणायचं की जे काही आमचं आहे परमेश्वरा, ते तुझ्या समोर आहे. तूच बघ ते. फक्त तू आम्हाला हवा. एकदा तू आम्हाला मिळालास की मग आम्हाला काही नको. असं एकदा म्हणल्या बरोबर सगळे प्रश्न सुटतात आणं ते प्रश्न परमेश्वराला अगदी काहीही मुश्किल नाही. त्याला काहीही कठीण नाही. नुसती एक अशी करंगळी फरिवली म्हणजे परमेश्वर ते कार्य करतो.

आतापर्यंत हे सगळे असं म्हणत होते की परमेश्वर कार्य करतो असं होतं तसं होतं. पुष्कळ लोकांनी मला सांगितले आम्ही माताजी गेलो वारकरी बनून तकिडे गेलो, वठ्ठलावर एवढं आम्ही म्हणतं आमचं हे कर ते कर, आमचं काही झालं नाही, परमेश्वराने आमचं कार्य केलं नाही. पण आता तशी वेळ नाही. तुमचं जर आत्म दर्शनच जर झालं नव्हतं तर तुम्हाला तथि जाण्याचा परवाना नव्हता. परमेश्वरा कडे मागण्याचा परवाना नव्हता. आता आत्म दर्शन झाल्यावर तुम्ही मागा तुमची केवढी शक्ती आहे ती. तुम्ही कोण आहात ते बघा आणं त्याच्या नंतर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की कोणतीही गोष्ट तुम्ही जरी म्हणतली तरी ती होणारच, कारण तुमच्यावर देवदूतांचं राज्य आहे, तुमच्यावरती गणेशा सारखे आणखी हनुमाना सारखे तसेच भैरवा सारखे लोक उभे आहेत आणं ते तुमचं कार्य करण्यासाठी पुरणपणे संपन्न आहेत. पण त्याची आपण प्रचीती मळिवल्या शविय नुसतं एखाद्या बुवा नी प्रवचन द्यावं तसा हा प्रकार नव्हे? इथे बसुन काय तुम्हाला प्रवचन देत नाही पण जे खरं आहे त्याचा साक्षात्कार करण्यासाठी इथे आलेली आहे.

खेडोपाडी लोक सरळ असतात साथे असतात आणं त्यांच्या जवळ एवढे पैसे ही नसतात म्हणूनच कदाचित त्यांना परमेश्वर जरा जास्त समजतो. ओळखताही येतो. खरा

मनुष्य कोण आहे हे एखाद्या खेडेगावातल्या माणसाला अगदी सहज ओळखता येतो. तेवढं शहरातल्या माणसाला ओळखायचं येत नाही. बहुतेक जेवढे महागुंड अगदी महा प्रसिद्ध घाणेरडे गुरू लोक आहेत ते सगळे शहरातच बसतात. त्यांना खेड्यापाड्यात यायची सोय नाही आणि आवडही नाही. कारण इथे येऊन पैसे कमावता येत नाही ना. त्यांना काही परेम नकोय, त्यांना पैसे हवेत. तरी ते आपले एखादे त्याचे वाचलेले काही दोनचार असतील ज्यांना शहरात काही मळिले नाही, मग ते येतात इकडे भटकत. तेव्हा तुमच्या कडून फार अपेक्षा आहेत. तुम्हाला देवाने अशा नसिर्गम्य ठिकाणी आणलेले आहे त्याला काहीतरी कारण असली पाहजित. आणि त्यातील मुख्य कारण हे आहे की परमेश्वर हा काय आहे, हे जर तुम्ही जाणलं तर तुम्ही ते फारच उत्तम तरहेने आपल्या आतमध्ये बबिबू शकता. तितकं एक शहरातला मनुष्य नाही करू शकत जितकं तुम्हाला हे जमेल तितके त्यांना जमणार नाही. कारण शहरातले जे काही छंद फंड आहेत ते तुम्ही शकिलेले नाही अजून. तुमच्या मध्ये ह्या घाणेरड्या गोष्टी अजून आलेल्या नाही. अत्यंत घाणेरड्या गोष्टी शहरामध्ये चालू आहेत आणि ते सर्व लोकांनी शक्ती ठेवलेले आहे. त्यांच्या मनाची स्थिती अशी आहे की त्याच्या मध्ये कोणतही बीज लावायचं म्हटलं की फार त्रास होतो. सांगायचं म्हणजे आता लंडनला मला जर कोणी म्हटलं की काम कर की मला अगदी कंटाळा येतो आणि अगदी थकवा येऊन जातो. आता दसायला मोठे शानशौकी अगदी छान कपडे घातलेले गोरे गोमटे लोक असतात तिथी. पण आतून इतकी घाण असते त्याचा की मेहनतच करवत नाही. उलट जर कोणी म्हटलं की माताजी तुम्ही कळव्याला येऊन काम करा तर मी अगदी तयार आहे. इथे जर तुम्ही एक झोपडी बपिडी बांधली तर मी इथे येऊन रहायला तयार आहे. मला मजा वाटेल त्याची. पण लंडनला मला जमत नाही कारण लोक फारच घाणेरडे लोक आहेत तिथी. आणि त्यांची स्थिती म्हणजे इतकी घाण आहे की त्या लोकांना दारात सुद्धा उभं करू नये. पण काय करता, आलिया भोगासी, असावे सादर! आमच्या साहेबांची नौकरी तिथी झाल्यामुळे आम्हाला तिथी जावं लागलं आणि तिथिल्याच लोकांचा उद्धार करण्याची आमच्यावर पाळी आल्यावर आम्ही तेही कार्य करत आहोत. आणि बरेच इंग्लिश लोक झालेत पार, पण तुमच्या पायाची धुळ सुद्धा त्यांना नाही. इतकी सुद्धा श्रद्धा नाही. तुमचा हा भोळे पणा त्यांच्यात मुळीच नाही. तेव्हा त्यांच्या पासणं शकिण्यासारखे काहीही नाही. तुम्हाला वाटत त्यांच्या जवळ दोनचार कपडे जास्त असले कवि मोटारी जास्त असल्या तर फार आरामात आहेत, असं मुळीच नाही. अत्यंत दुखी लोक आहेत आणि देहा माणसात एक मनुष्य तिथी आत्महत्या करतो, आणि देहा माणसांमध्ये सात माणसांची लग्न मोडवतात. असे प्रकार आहेत तिथी. तेव्हा अशा देशामध्ये काही धर्म असेल असं वाटतं नाही मुळीच. त्या देशामध्ये प्रत्येक आठवड्याला दोन मुलं आईबाप मारून टाकतात. म्हणजे चांगली मुलं असतात त्यांना मारून टाकतात जीवांनं. आई वडील स्वतः मारून टाकतात गळा घोटून. असं ऐकलं का तुम्ही? प्रत्येक आठवड्याला! आपल्याकडे आई म्हणजे मुलासाठी केवढा जीव टाकेल आणि तिथी हे असे राणटी लोक आहेत अगदी राणटी, यांत्रिक झालेले आहेत. त्यांचा मध्ये कोणतीही भावना नाही, तेव्हा त्यांच्या सारखं होण्याचा काही प्रयत्न करू नये. आपल्या देशाची जी अत्यंत जुनी संपदा आहे की प्रेमाचं जे आपल्याकडे महत्त्व आहे ते राखून ठेवलं पाहजि. कारण परमेश्वराची शक्ती ही परम शक्ती आहे. आणि तो प्रेमाचा भुकेला आहे. म्हणून प्रेमाच वरण केलं पाहजि आणि प्रेमातच राहिले पाहजि आणि प्रेमाचीच मजा उचलली पाहजि.

इकडे पाटीलांनी फार सुंदर अगदी हे सुरू केलेलं आहे आणि हळूहळू व्यायब्रेशनश फार इथे ठीक झालेले आहेत हे मला आज जाणवलं. आले तेव्हा फार आनंद वाटला. खरोखर म्हणजे दारातच मला एकदम ध्यान वाटलं आणि ध्यानातच मी मला असं वाटलं की एकेकाळी अशी सशयशामला भूमी ही भूमी होणार आहे आणि हे म्हणजे एक मोठं भारी स्थळ होईल, इतकंच नाही पण तिथी होईल एकेकाळी असं मला वाटू लागलं इतकं इथे व्यायब्रेशनश आलेले आहेत. आता मी इथे अनेकदा आलेली आहे पण ह्या वेळेला मला फारच आनंद झाला आणि माझा पुरण आश्रिवाद या कळव्याला आहे आणि तुम्हा सर्वांवर आहे. देव कुपेने एके दिवशी ही जागा फार मोठी होईल आणि तुमच्या मुलाबाळांच फार भलं होईल धार्मिक दृष्ट्या. ती वेळ माझ्या समोरच येवो, माझ्या आयुष्यातच येवो तर फार बरं होईल असं मला वाटतं.

सगळ्यांना आश्रिवाद आहे माझा.

प्रश्न असतील तर वचारा मला.

ते आपल्या आतमध्ये बघायचे.

हा! डोळे मट्टून बघा आणि डोळे मटिले असतांना जर डोळ्याची पापणी लावत असली तर मात्र डोळे उघडायला पाहजि. पण जर डोळे व्यवस्थीत बंद झाले तर डोळे बंद करा आणि तुम्हाला आश्चर्य वाटेल तुम्ही जर आतमध्ये बघीलं तर कोणताही वचिर डोक्यात येत नाही अगदी शांत झाल्या सारखं वाटतं आतमध्ये. डोळे मट्टून आतमध्ये बघा काही वचिर येतोय का, सगळेजण डोळे मट्टून आतमध्ये बघा काही वचिर येतोय का? कारण शक्ती जेव्हा जागृत होऊन आणि आज्ञा चक्रावर नडून जाते तेव्हा कोणताही वचिर येत नाही, निरविचारता येते. काही लोकांच्या हातातून मात्र थंड थंड असं येत असेल, थंड थंड वार्यासारखं जसं काही एखादा एयर कंडिशनर लावला असेल, असं एखाद थंड येत असेल. ज्यांच्या हातात असं थंड येतय ते मात्र पार झालेले लोक आहेत.

1979-0122 YMCA Hall, Andheri अवधूतांचे कार्य

आमच्या काही सहजयोगी भगिनींनी ह्या परीसरात आत्मज्ञानाच कार्य सुरू केले आणि त्यात आता आपण बघीलं की अवधूतांचे प्रतिनिधित्व करणारे, दत्तांना मानणारे अशा एका परम भक्ताने सुद्धा एवढी साथ दिली हे म्हणजे एक विशेष आहे. अवधूत तरी काय आमचीच मुलं आहेत. ती स्थिती दुसरी, त्यांची मेहनत दुसरी, त्यांची कमाई दुसरी असते. मोठे लोक आहेत ते! आपल्या मस्तीत राहतात, सगळ्यांनी आपलं आपलं मळिलेलं आहे त्यांनी. तुमच्यासाठी मेहनत करत असतात, अपरोक्ष पणे चालय त्यांच कार्य सुद्धा. मोठे लोक आहेत. आमची मोठी मुलं आहेत म्हटलं तरी चालेल.

पण सांगड बसत नव्हती अजून बरोबर, कारण जे खरे आहेत ते जाऊन जंगलात बसलेत. मी म्हटलं की खाली या! तर म्हणतात आम्ही दहा वर्षांनी येऊ नाहीतर बारा वर्षांनी येऊ. हे सगळे गाढव आहेत. त्यांची पद्धत तशी असते कारण त्यांनी मेहनतीने कमावलय. जसं मोठा भाऊ लहान भावाला कसा सारखा म्हणतो की यांनी काहीच सहन केलं नाही, आम्ही एवढ सहन करून वर आलो आणि हा आपला उगीचच एवढा मोठा झाला. तशीच प्रवृत्ती त्यांची असली त्यात काही आश्चर्य नाही कारण मेहनती केलेल्या, कमावले फार मेहनतीने, फार शस्त्रिती. स्वतःला जाळून पोळून सगळं आपलं व्यवस्थीत करून घेतले. स्वतःची दुश्मनी घेतली असं म्हटलं तर चालेल! तर त्यांच्या पद्धती म्हणजे फार दुष्टाव्याच्या, म्हणून माझ्या जीवाला गरज पडायची, एवढं कशाला पाहजि? तेव्हा ते यायला तयार नाहीत, ते म्हणतात या गाढवांना कशाला पाहजि? तुम्ही मेहनत करा, तुम्ही आई आहात, तुम्ही द्या फुकटात, आम्ही येऊ नंतर. आहेत पुष्कळ, अवधूत पुष्कळ आहेत हद्दिस्थानात. त्यांच्यामुळे स्पष्टी थांबलेली आहे.

पण आमचं मन आईचं आहे ना! तेव्हा सगळे सारखेच. माझ्याशी खूप गोड आहेत, पण आज्ञाधारक किती आहेत, फार आज्ञाधारक आहेत. तेवढी आज्ञाधारकता सहजयोग्यांमध्ये नसते. कारण लहान मुलगा जरा डोक्यावर चढतो. ते भयंकर आज्ञाधारक आणि त्यांना समजतं सगळं बारीक. आई म्हणजे काय? तिचें चक्र कुठे आहेत? तिच्यामध्ये कुठे देवता बसलेत? जरा चुकायचे नाही इकडून तिकडे! एक पाय इकडून तिकडे होणार नाही अगदी व्यवस्थीत शस्त्रिती सगळं त्यांना हे माहीत ही आई म्हणजे कोण! सगळ्यांना आमचं दर्शन आमच्या येण्याअगोदरच झालंय. ज्यांनी ज्यांनी मला कथा सांगितल्या मला आश्चर्य वाटले. कोणी सांगितले आम्ही शरी चक्र येतांना पाहिले कोणी सांगितले आम्ही ललित चक्र येतांना पाहिले. ही गोष्ट खरी, खोटं काय ते बोलत नाहीत. जे त्यांना दिसले ते तुम्हाला दिसले नाही आणि तुम्हाला आमची ओळखही नाही आहे कारण दृष्टी नाही ना, दृष्टी असल्या शविय कसं दिसणार? त्यांना दृष्टी आहे. पण आश्चर्य वाटतं, रंगून मध्ये एक गृहस्थ आहेत ते पण अवधूत आहेत, सगळे हद्दिस्थानातच आहेत असं नाही सगळी कडेच आहेत, मोहम्मद साहेब सुद्धा अवधूतच होते. राजा जनक पण अवधूत होते, नानक अवधूत होते आपल्याकडे तर संबंध नाथ पंथाच पुष्कळ आहेच महाराष्ट्रात केलेलं कार्य. त्यांच्या कार्यामुळेच मी महाराष्ट्रात जन्म घेतला. जर त्यांनी एवढं कार्य करून ठेवलं नसतं, साईनाथ आपले! हे सगळ्यात शेवटचे नाथ म्हटलं पाहजि. त्यांच्या कार्यामुळे धर्माची स्थापना होते असं म्हणण्यापेक्षा धर्म स्थिरावतो. त्यांचा अवतारच मुळी धर्म स्थिरावण्यासाठी असतो.

जेव्हा मनुष्याला धर्माबद्दल अनास्था वाटते, का म्हणून असं करायचं? असा जेव्हा वचिर त्यांना येतो तेव्हा अवधूतांचे अवतरण होतात जगामध्ये. आणि ते कुठेही असले, जिवित असो वा नसो, पहाडावर असोत कवि कुठेही असोत त्यांच सारख कार्य हे चालू असतं की तुम्हाला धर्माचा पडताळा देत रहायचा. तुम्ही खोटे बोललात आणि त्याचे जर परिणाम भोगायला लागले की समजायचे कुठेरी हमिलायवर बसलेला असेल तो त्याने चालवल्यात कलिया. तो करतोय ठीक तुम्हाला. त्याच्याशविय माणसाला अककल येत नाही. आईच्या लाडाने बघिडतातच मुले. आईने गुरू व्हायचं म्हणजे काय सोपू काम नाहीये. फारच कठीण काम आहे. गुरू व्हावे तर गणेश सारख्या मुलाचं, ज्याला सांगायलाच नको, तो ओळखतो आपल्या आईला. ख्रिस्ता सारख्या मुलाचं व्हायला पाहजि. प्रश्नच नाही. आता माझ्याकडे पाय करून बसलेत. अही इकडे पाय

करू नका, कसं सांगायचं? आम्ही कोण ते जरा ओळखा तरी, इकडे पाय करून बसले आणि तिकिडून हनुमानांनी दिला एक झटका तर उदया येऊन सांगाल की आम्ही सहजयोगाला आलो होतो आम्हाला हे झालं. पण अवधूतांना सांगायला नको, त्यांना माहीत आहे मी कोण आहे. सगळं ओळखून आहेत ते. आम्ही त्यांचा कडे एक पाठवले होते गृहस्थ, फार त्रास द्यायचे. त्यांना सांगतिले तु महादेवाचे देऊळ धूत रहा. तो पहाडावर रोज बादल्या घेऊन पहाडावर जायचा आणि ते महादेवाचे देऊळ धूत बसायचा. म्हटलं हे काय? असं काय करता? म्हणे गाढवाला गाढवाच काम, घोड्याला घोड्याच काम! ह्यांना काय पार कशाला करायला पाहजे माताजी तुम्ही. ह्यांचे ओझे तुम्ही का वहायचे? कोण म्हटलं इकडेच रहा असंच कर? त्यांच्या पद्धती शसित लावण्याचा त्या आहेत. शसित लावल्याशिवी सहजयोग जमत नाही. शसित आणि धर्म या दोन्ही गोष्टी अगदी एक आहेत. मानव धर्माला दहा शक्ती आहेत, कमीतकमी त्या पाळल्याच पाहजे आणि सगळ्या गुरूंनी ठामपणे सांगतिले की हे झालच पाहजे. मग तो मोहमद साहेबांच्या रूपात असो, की नानकाच्या रूपात असो, की जनकाच्या रूपात असो. मुख्य गोष्ट गुरूंनी सांगतिली की दारू प्यायची नाही. आता का सांगतिले सगळ्यांनी? बाकी खरसितांनी असं सांगतिलं नाही, रामाने असं सांगतिलं नाही, कृष्णाने सांगतिले नाही. कारण हे अवतार ज्या कार्यासाठी झाले त्या कार्याला त्यांनी चालना दिली आणि ते ते बोलले. पण गुरूंची जी काही शक्ती आहे ती तुमच्या धर्माला टाळ्यावर आणण्यासाठी, तुम्हाला बरोबर त्याच्या संतुलनात बसवण्यासाठी आहे. म्हणजे कोणी कोणा पेक्षा कमी जास्त असू शकत नाही. आता हे डोळे मोठे, की नाक मोठे, की डोक मोठे तशातला प्रश्न आहे हा. पण गुरू हे आपल्या पोटात असतात. आणि आपल्या पोटात राहून धर्माची बरोबर संतुलन शक्ती बनून असतात. अधर्मपणा करायला सुरुवात केला की काही ना काहीतरी हाक मारतात ते.

दारू प्यायला तर काय होत माताजी? त्याच उत्तर मी देईन पण गुरू नाही देणार. ते म्हणतील प्या, प्यायचं ना व्यवस्थीत जाऊन प्या आणि मेलात तरी माझ्याकडे येऊ नका असं म्हटल्यावर मग तो मनुष्य दारू प्यायला कशाला नघितोय. त्यांच्या अशा पद्धती असतात, सडेतोड! आणि जर गेलात दारू पळिन्न तर चार चमिटे मारून फेकून टाकतील तकिडे. पडले आहे, सडत. ती पद्धती पाहजे कधी कधी, गरज असते त्याची सुद्धा. तर आता दारू प्यायला म्हणजे काय होते, सायन्टिफिकली (scientifically) बघुया, कारण आम्ही आहे, तेव्हा आम्ही सगळं सांगतिलच पाहजे तुम्हाला. गुरूंच तस नसत. दहा पैकी एकाही प्रश्नाच उत्तर दिले तर समजा धन्य तुम्ही. कारण त्यांना माहीत आहे की सगळे मुख्य आहेत, तेव्हा मुख्याच्या तोंडी कशाला लागायचे? उदया या, परवा या, नंतर थोडे दविस टांगून ठेवूया तुम्हाला, बघू! मग पाणी ढकलायच थोडसं, वहीरिरी वर वेगळे बांधायच व्यवस्थित. असं असं करून चांगला पडताळा झाला म्हणजे मग काहीतरी आम्ही देऊ तुम्हाला. बघु कती भक्ती आहे तुम्ही. पण याला सायन्टिफिक कारण आहे. हे काय वेडे नव्हते ज्यांनी हे सांगतिलं ते. प्रत्येक गोष्टीला सायन्टिफिक कारण आहे. आता आपलं हे सोनं आहे ना, सोन्याला सुद्धा धर्म आहे. म्हणजे काळं होत नाही. जर सोन्यानी आपला धर्म सोडला तर ते सोनं नाही राहिलं, तसेच माणसाने आपला मानव धर्म सोडला की तो मनुष्य नाही रहात, जानवर होणार. म्हणून धर्म हा राखलाच पाहजे. पण आता सायन्टिफिक काय ते सांगते मी. आता दारू प्यायची नाही म्हणून सांगतिले, काय होते दारूनी? दारू काय आहे, हे पॉलिश आहे, पॉलिश! आपण पॉलिश लावतो ना, तसलच पॉलिश आहे. नुसतं पॉलिश आहे, ते काय पोटात घ्यायचे नसते काही. वेड्यासारखे कोणी सुरू केले आणि त्याला धुंदी आली, त्याने सांगतिल दारू प्या! सुरू झाली बुवा दारू. माणसाच इतकं मूर्खपणाचा डोकं असतं कधी कधी, ही गोष्ट खरी आहे हो, त्याच्यात वाईट वाटून घेण्यासारखे काही नाही. की आता पॉलिश घेतात, आता कुणीतरी तुम्हाला सांगायला पाहजे ना की हे पॉलिश घेऊ नका म्हणून. पण तसं म्हटलं तर कोण ऐकणार? बरं पॉलिश घेतलं तर होतं काय सायन्टिफिकली परत आलो आपण. ह्या पॉलिश मुळे आपल्या शरीरा मध्ये जे ऑरगन्स आहेत, म्हणजे लिव्हर वशिष्ठतः, ज्याचावर आपली चेतना प्लावति होते. आपल्या चेतनेला आधार आपल्या लिव्हरचा आहे. आपल्याला जर पतित झाले असेल तर कसं मळमळल्या सारखं होतं सारखं, कही बरं वाटत नाही. जे चित्त जे परमेश्वराच्या ठिकाणी वहायचे ते चित्त त्यानी खराब होतं, लिव्हर जर खराब झालं तर. त्या लिव्हर वर पॉलिश चढतं, इतकंच नव्हे तर रक्ताला सुद्धा पॉलिश चढते, रक्ताचे जे सेल्स आसतात त्यांना ही पॉलिश चढते. त्यामुळे जे पाण्याचे अंश असतात त्याच्यात, OH ions म्हणतात त्यांना, ते बाहेर नघि शकत नाही, रक्ताचे रक्तात आणखी, लिव्हर चे लिव्हर मध्ये. तेव्हा त्याच्यातली जी गर्मी आहे, जी आपण लिव्हरला वापरल्यामुळे जी गर्मी आपल्या मध्ये होते ती कढण्याची काही शक्यताच नाही. आणि कारण ती गर्मी नघि शकत नाही, ती आतमध्येच गरम होवून होवून ते फाटत जातं म्हटलं तर चालेल. त्यामुळे लिव्हर जे की चांगलं व्यवस्थित असायला पाहजे ते असं लुंज पुंज होवून जातं, आतून तुटत जातं. आणि पॉलिश आपल्या वाहणार्या ज्या वाहिन्या आहेत त्या वाहिन्यांवर सुद्धा आतून पॉलिश लागल्यामुळे त्यासुद्धा त्या OH ions ला गती देऊ शकत नाही. म्हणजे जर तुम्ही दारू प्यायला तर तुम्हाला नॉर्मली ताप चढायला पाहजे पण ताप चढत नाही. कॅन्सर मध्येही तेच होत आपल्याला आश्चर्य वाटेले, त्याला कारण दुसर असलं तरी होतं तेच की कॅन्सर मध्ये सुद्धा माणसाला ताप चढत नाही, त्याच्या ऑरगन मध्ये ताप असतो, गर्मी असते त्याचा ऑरगन मध्ये. त्या ऑरगनची गर्मी जोपर्यंत रक्तात जात नाही आणि रक्त ते वाहून नेत नाही आणि नंतर मग ती आपल्या ह्या कातड्यांमध्ये येऊन बाष्प रुपाने नघि जात नाही तोपर्यंत ती गर्मी तिथिच साठलेली तर इकडे एक वणवा पेटलेला, तकिडे एक वणवा पेटलेला, तकिडे एक वणवा पेटलेला मग डायबेटिस झाला, अमकं झाला, सरिंसीस झाला, लिव्हर झाला आणि मेले. मरायच सगळ्यांनाच आहे पण व्यवस्थित मरा की!

हंदि मध्ये म्हण आहे “आ बैल मुझको मार!” बैल आपला रस्त्याने चालला, ते पॉलिश आहे तकिडे कोणी सांगतिल होत पोटात घ्यायला? म्हणून पहिलं त्यांच म्हणणे की दारू प्यायची नाही. म्हणजे अगदी लोकांना वाटतं काय हे गुरू वेडे आहेत हो! दारू नाही प्यायची म्हणजे काय. एवढं दारूच्या वरीधात का? बरं त्याचे पुढचे परीणाम आहेत ते आहेतच, ते वचिारायलाच नकोत. म्हणजे मग संप केला पाहजे कारण दारू प्यायला पैसे पाहजे, मग संप करा. दारू पळिन्न बायकोला मारायच मुलांना झोडपायच. दारू साठी पैसे पाहजे, ह्याचे अनेक प्रकार आहेत. परमचंदनी ह्यावर एक फार सुंदर यांच्यावरती स्टोरी लहिली आहे की एका माणसाला दारूची लथ होती, कही म्हटलं तो म्हणे “अभी कसमसे नही पळिगा” म्हणायचा, प्रत्येक वेळाला “कसमसे नही पळिगा” आणि शेवटी जेव्हा चान्स मिळाला तेव्हा प्यायचा. शेवटी त्याची आई मेली रडत रडत, मग त्याला पैसे नाहीत म्हणे कफनला पैसे नाहीत, तर लोकांनी सांगतिले चला ह्याला कमीतकमी पैसे द्या. त्याच्या आईने सांगतिले होते ह्याला पैसे देत जाऊ नका. आई मेली तर कफनला पैसे नाहीत. ते कफन घ्यायला म्हणून बाजारात गेले तेवढ्यात दारूच दुकान उघड सापडले. जरा लवकर उघडल असेल, झालं! कफन बफिन गेल आई तकिडेच पडली राहिली! म्हणजे हे काय, नाठाळ बुद्धीची पण म्हणजे कमाल होऊन जाते हे आपण रोज बघतो. आपण रोज बघतो मनुष्य जातो तकिडे आणि झगित येतो आणि परत आपण चाललो आतमध्ये, कशाला झगितयला परत? दसित नाही का आपल्याला. नदिन जाताना तरी डोळे असतात येताना नसले तरी. पण कोणी गुरूनी म्हटलं की दारू प्यायची नाही- “आहे! थोटांड आहे तो”. असं का! का? म्हणजे काहीतरीच बोलतात, त्याला काही अर्थ आहे आजकालच्या मॉडर्न काळात तुम्ही काही विशेष झालात की काय? तुमच्यामध्ये काहीतरी वैशिष्ट्य आलेल दसितय. काही शगि बगि नघिलीत का काय? अहो माणसच आहात तुम्ही. ते आदी काळातही माणसे होता आणि आजही आहात. आणि तेव्हा जे काही सांगतिल ते जसं त्यावेळी असतय होत तसेच आजही तेच अगदी तेच आहे, सत्य बदलत नसत. असत्य बदलेल पण सत्य बदलत नसत. दुसर म्हणजे घस्याचे त्रास, म्हणजे ते समिरेट वेगरे, तंबाखू! स्पष्ट सांगतात तंबाखू खायची नाही. आता म्हणे शविनी काबरं खाल्ले हे सगळं धतुरा बहिरा? अहो! ते म्हणजे सगळं हलाहल पळिन्न राहिले. हे वषि तुम्ही घेऊ नका, तुम्ही शवि आहात का? ते शवि आहेत म्हणून. ते तुमच हलाहल घेण्यासाठी दत्तात्रय स्वतः हे सगळं घेत असतात आपल्या मध्ये. पण तुम्ही ते आहात का? अहो ते देव आहेत, ते परमेश्वर आहेत. त्यांचा तुमचा काय मुकाबला आहे? ते काय तुमच्या सारखे आहेत? ते तुमच शोषून घेतात. आता मी तुमच्या बाधा खाते रोज, भूत खाते, माझ्या पोटात पण जागा नसते. तेवढ्यासाठी पोट वाढत चालल माझ भूतं खाऊन खाऊन. तुम्ही खाऊ शकता का भूतं कोणाची? ओढू शकता का? घेऊ शकता का एकही पोटात भूत? घेतल्या बरोबर नाचू लागाल नुसते. तसंच ह्या लोकांनी जर चीलया ओढल्या तर त्याचा अर्थ असा नाही की तुम्हीही चलिम घेऊन बसले. झालं! त्यांना चढतच नाही, चलिमीला त्यांनी जकिलेले आहे, इतकेच नव्हे पण तुमच्या चलिम्या काढण्यासाठी त्यांनी हे सगळं केलेले आहे. आणखी कती गोष्टी आहेत त्यांच्यात, त्यांच्या गोष्टी तुम्हाला समजत नाही, तेव्हा त्यांच्या रस्त्यावर जायला तुम्ही काय ते आहात का? पण तुम्हाला मना करतात ना, मग कशाला तुम्ही पति?

धर्म बरोबर संतुलित झाल्याशिवी, धर्माची सांगड बरोबर बसवल्याशिवी तुम्ही आपल्या आत्माच ज्ञान घेऊ शकत नाही. पण आपल्या कडे धर्माचे प्रकार इतके विकसित आहेत. म्हणजे मी दारू पीत नाही, आहो मी लसूण सुद्धा खात नाही. असं का! बरंय. लसूण ही खात नाही, कांदा ही खात नाही, दारू ही पीत नाही काहीही करत नाही. कबूल! मग तरी तुमच का धरतय व्हॉइड (void) आम्ही म्हणतो त्याला? म्हणजे जे दत्तांच स्थान आहे ते पोटात का धरतय? तर मी अगदी मुसलमानांचा दवेष्टा आहे. झालं! अवधूत पण सुटला तुमचा. अवधूतच रागावले तुम्हाला. अहो, मोहमद साहेब काय, कवि राजा जनक काय, कवि आपले शरिडीचे साईनाथ काय ह्यांना काय जत पात आहे का? शरिडीच्या साईनाथांचा पण फोटो घरात ठेवतो. ते कोण होते? मुसलमान होते की नव्हते, खरं सन? मग कोणी मुसलमान झाला म्हणून तो वाईट झाला असं कसं तुम्ही समीकरण काढलं? कबीरदास कोण होते, नानक कोण होते? ज्ञानेश्वराची जात ठीक नाही म्हणून त्याला एवढ छळ छळ छळ ह्या बरामहणांनीच छळल या अशा लोकांना सगळ्यांना. ह्या बरामहणांच म्हणजे, म्हणजे सो कॉलड ब्राह्मण मी म्हणते, जे पार झालेले नाहीत ते ब्राह्मण नाहीतच आमच्या मते, खोटे ब्राह्मण आहेत. जे बरमह करमाला लागले नाही, ज्यांनी परमेश्वराला मिळवलेले नाही त्यांना ब्राह्मण म्हणायचे नाही. आणि जे खरे ब्राह्मण असतील ते नेहमी परमेश्वराच्या शोधात राहणार, पैशाचा शोधात राहणार नाही, घंट्या बडव्या तिथि असून सगळ्यांकडून पैसे काढत बसणार नाहीत जे खरे ब्राह्मण असतील ते. तर ह्या अशा लोकांनी, मग त्यांच नाव तुम्ही मुल्ला ठेवा कवि ब्राह्मण ठेवा कवि प्रीसट पोप अमके तमके हे सगळे एका माळेचे मणी. ह्यांनी सगळ्यांनी अशा अवधूतांना त्रासवलेले आहे छळलेले आहे कारण हे अधिकांरी धर्माचे असताना हे अनाधिकार चेष्टा करणारे लोक त्यांना त्रासवणारच. ह्यांचा काय अधिकार आहे धर्मावर? अधिकार त्या

ब्राह्मणांचा आहे जे अवधूत झालेत, ते खरे अर्थिकारी. जर तुम्ही असं म्हणायला सुरुवात केली की आम्ही म्हणजे फार श्रेष्ठ आण आम्ही ब्राह्मण, गेले! अवधूत होण्याचा अर्थच हा की सर्व धर्म समान. साईनाथ म्हणत असत की कोणीही कोणत्याही धर्माची नंदि करणं हे पाप आहे. ते तथि लहिलेल आहे पण तथिच बसून चकाट्या मारतांना जर तुम्ही लोकांना ऐकले तर आश्चर्य वाटते. कोणत्याही धर्माची कोणीही नंदि करायची नाही कारण त्यातून काही तुम्हाला गम्य झालेल नाही. धर्माच मुख्य तत्व हे आहे सर्वामध्ये तो धर्म वास करतो, प्रत्येक वस्तू मध्ये धर्म आहे. म्हणजे जी नरिजी वस्तू आहे जसे आपण म्हणतो एलमिट्स आहेत ते काय व्यवस्थिती आहेत बघा, कार्बन म्हणजे कार्बनच होणार, सोन्याची चांदी होत नाही आणी चांदीच सोन होत नाही. दगडाला जो धर्म आहे तो दगडाला धर्म असणार, नदीला जो धर्म आहे नदीला तो धर्म असणार, सुर्याला जो धर्म आहे तो सुर्याला असणार, चंद्राला असला तो असणार. इतकच नाही वचि म्हणजे वचिच राहणार, वचि वाघ होत नाही आणी वाघाची हरणे झालेली कोणी पाहिले नाही, प्रत्येकाला स्वधर्म असतो. आणी भाणसालाही काय स्वधर्म नसला पाहजि का? तो काय हवेतच तरंगत राहणार आहे? हवेत राहणारया पक्षालाही धर्म असतो मग आपल्यालाही धर्म हा आहेच, तो जर नसला तर आपण पांगणार. पण फक्त मानवाचा धर्म बदलून तो धर्मातीत होतो, तो धर्मा पलीकडे जातो, तो दहा धर्माचा वर उठतो, गुणातीत होतो तो मानवाच्या दशेत होतो, हे समजले पाहजि.

तर अवधूतांच मुख्य कार्य हे आहे की धर्माच्या बदलल्या भ्रामक कल्पना ज्यांनी मनुष्य संकुचित आणी एकमेकांना मारणारा होतो, धर्माच नाव घेऊन जी थोतांड जगामध्ये पसरलेली आहेत आणी धर्माच्या नावावर लोक पैशे बशे किमावतात त्यांना झोडपून काढण्याच त्यांच कार्य आहे. म्हणजे आम्हाला अगदी गर्व वाटतो अशा मुलांचा अहो, केवढ हम्मितीच कार्य आहे. फार मोठ्या हम्मितीच, शाबासकीच कार्य आहे. फार मोठ कार्य केलय त्यांनी, वशिष्ठ: आपल्या महाराष्ट्रात. नाथानी जी मेहनत केलेली आहे तर आम्हाला इथेच जन्माला याव लागलं, दुसऱ्या कोणत्याही देशात नाही, म्हणून ह्याला आम्ही महाराष्ट्र खरा आहे (म्हणतो). पण आपण महाराष्ट्रीयन कसे आहोत ते मात्र बघायला पाहजि. चखिलात कमळ उगवल म्हणून चखिल कमळ होत नाही. आपण चखिलातले कडे आहोत की कमळाकडे उडणारे आपण वशिष्ठ प्राणी आहेत ते पहायला पाहजि. आता मनुष्यच हा स्वधर्म बदलू शकतो. ह्याचा पलीकडे गुणातीत, धर्मातीत हा मानवच होवू शकतो जानवर होवू शकत नाही. तेव्हा हा केवढा मोठा मानवाचा धर्म आहे आणी त्याला कती जपल पाहजि. जर तुम्ही आपल संतुलन बरोबर ठेवले आपला धर्म व्यवस्थिती पाळला, म्हणजे सकाळी उठून जप जप करायचे नाही. हा धर्म आतला सचोटीचा, प्रामाणिकपणाचा, स्वतः बदल प्रामाणिकपणा पाहजि, आपल्या धर्माबद्दल प्रामाणिकपणा पाहजि, उगीचच तमाशेबाजी नको, की कपाळाला हे बांधून मोठे धार्मिक झाले. दसितय म्हटलं तुमच सगळं धर्म. येतात माझ्याकडे वंतिडवाद घालायला, म्हटलं दसितय, बसा बसा तकिडे, कळतंय! लोकांना हे समजत नाही माताजी एक एक गरीब मनुष्य, त्याचे हात पाय फाटलेले आणखी त्यांचा मते आंघोळ न केलेला वगैरे वगैरे असा आला तर अगदी गळ्याशी धरतात, एवढा ब्राह्मण तकिडे तीनदा आंघोळ करणारा येऊन उभा झाला की त्याला म्हणता थांबा थांबा थांबा तकिडे आता, माझ्या पायाला नका हात लावू. ज्यांनी धर्मााला संतुलनात घातलय तोच खरा ब्राह्मण आणी तोच खरा मानव आहे हे संतुलन सांभाळायला पाहजि. जर का अधर्म वाढायला लागला मग अवतरण होतात, त्याच्या शिथिय काही काम जमत नाही. पण अवतरणात बहुतेक धडाम धम चालतच. कृषिणाची संहारक शक्ती, तेव्हा यदा यदा ही धर्मस्य हे जरी म्हटलेलं आहे तरी सुद्धा लक्षात ठेवले पाहजि की हे अवतार कार्ये आईचे नसतात. हे म्हणजे हातात तलवार घेऊन नघिलेली असतात लोक, हे होणार आहे आता तसंही होणार आहे, पण आम्ही उगाचच मध्ये आलो. की आधी तुम्हाला आत्म्याच दर्शन होऊ देत, आत्म्याला ओळखा, सन्मार्गाला लाग, स्वतः च्या स्वची संपदा मळिवा. त्या स्व च्या आनंदात रमण करायचे, स्व बरोबरच खेळायच आणी त्या स्व चा लाभ घेवून सर्वांच्या स्व मध्ये रममाण व्हायच, हे कार्य आमच आहे, हे देण्यासाठी आम्ही आलेले आहोत. ते तुम्ही घ्या, तुम्ही घेतलं पाहजि. त्याला पैसे नको, काही नको! कही त्याच्या मध्ये शोबाजी करायची नाही, आम्हाला सगळं आत बाहेर दसितय ना तुमचं. फक्त आतून प्रामाणिकपणे आम्हाला हे हवंय अस म्हटलं की झालं. त्याबद्दल आमचे गुरू लोक जरा नाराज आहेत आमच्यावर, आहेत! की कशाला उठले सुटले सगळ्यांना पार करत सुटल्या. असं म्हणतात. म्हणजे त्यांच बरोबर आहे पण दुसरा कही मारग नाही. जर हे कार्य सामुहिक रित्या आमास झालं नाही तर मग माझ्या या मुलांच होणार काय? अहो हे सुद्धा माझ्या पोटीचीच मुलं आहेत. ही सुद्धा माझीच सृष्टी आहे ना, पण या सृष्टीला आईने बचावले पाहजिच. तिच्या अंगात जोपर्यंत शक्तचि एकही कण राहील, जोपर्यंत तिच्यात रक्ताचा एकही थेंब राहील ती ते सर्व पणाला लावून आपल्या मुलांना बचावते. हे मोजत बसत नाही की ह्यांनी काय काय प्रकार केले कवि कसा वागला. पण तुम्ही जरा शहाणपण धरायला पाहजि आणी शसितीत धर्मााला धरलं पाहजि. सर्व त्याच समयक तसंच सवसितारपूरवक सगळं ज्ञान आम्ही तुम्हाला देऊ. जे गुरू लोक देत नाहीत, ते सगळं आम्ही तुम्हाला देऊ. त्यांनाही आम्ही दिलं ते आणी तसंच तुम्हाला ही. आणी तुमची पातळी बदलत चालली ते सगळंच्या सगळं घ्या. त्याही पलीकडे इतर लोकांना पार कसं करायचं, त्यांचा वर अनुकंपा कशी करायची तेही शकिवू. चकर शुद्ध कशी करायची, लोकांना बरं कसं करायचं वगैरे सगळं सगळं सगळं सांगुन टाकू. जे काही गुप्त गुप्ततर तम आहे ते सगळं सांगुन टाकू, कबुल! पण तुम्ही लक्षात घेतले पाहजि की आता तुम्हाला आम्ही अवधूत केलं म्हणजे तसं बसायला आलं पाहजि. सगळं पुरवीच वसिरायला हवं, आपण एका नवीन आयुष्यात आलोत. तर त्या ऐटीत रहायला पाहजि राजा सारखं. मग भक्तिरपणा चालायचा नाही. नाहीतर माताजी माझ्या मुलाला अजून नौकरी लागली नाही म्हणजे मी कपाळाला हात लावून बसते. हे काय मागायच असतं का आईला, अरे आम्ही द्यायला काय आलो आणी तुम्ही मागता काय भक्तिरया सारखे? ते सगळं होतच. योग क्शेम वहाम्यहं! योग देणार, मग काय क्शेम हे देणारच. पण स्वतः ची पातळी वर करून घेणं, इतकच नव्हे पण स्वतः च्या स्व ला ओळखून दुसऱ्याच्या स्व ला ओळखणे, त्या स्व मुळे परमात्म्याला ओळखने हे केवढं मोठं आहे, केवढं मोठं धन आहे, केवढी मोठी वस्तू आहे त्याचा अंदाज तुम्हाला एवढ्यासाठी होत नाही की आम्ही धावत पळत तुमच्या काडे आलो आणी आता हे घ्या म्हणून हे दिलं. लोक म्हणतात की हनिदुसतानात स्वातंत्र्य जरा स्वस्वात मळिलं म्हणून हे असं होत आहे. मलाही म्हणतात सगळं सांगतात माताजी एवढं स्वस्वात देऊ नका, थोड काहीतरी कसून द्या. पण आता वेळ नाही राहिलेली ना, तुम्हाला समजत नाही, मला समजतय आता ते की वेळ राहिलेली नाही. आणी आईच्या प्रेमाला हे पटणारच नाही की मुलं वाया गेलेली चालतील. कसाही असला ना तरी ती त्याच्या साठी सर्व प्राण लावून त्याला वाचवण्याचा प्रयत्नातच असणार. हे आईपण म्हणजे वेगळच आहे, म्हणून आम्ही आलो धडपडत. पण हे बघा, कलियुगामध्ये आम्हाला तुम्ही ओळखावं हे म्हणजे फार मोठं आहे. इतकंच नाही सहजयोग एवढा जोरात पसरावा मला माझच आश्चर्य वाटायला लागलय की कधीही आमच्या हातुन अशे कार्य झाले नाही, एवढे मोठे मोठे देऊळ बांधले तुम्ही आमचे इकडे आहेत ना सगळं पसरलेलं. कधीही कोणतही असले महत्त्वाचे कार्य झाले नाही जीथे मणुष्याला धर्मातीत केलं, गुणातीत केलं, स्व मध्ये बसवलं ते आज आमच्या हातुन घडतय म्हणजे मलाच माझच आश्चर्य वाटायला लागलय आणी या सहयोगाच आश्चर्य वाटायला लागलय की काय कमाल आहे! सगळं परम चैतन्य आकाशातून खाली उतरून आल्यासारखे वाटतय. पण शहरात जरा कमी आहे.

शहरामध्ये माणसाची वृत्ती जडवादी आहे, केली गेली. पण सहजयोग असा आहे की तो आतून बाहेरून तुम्हाला पोखरून काढतो आणी जीवंत क्रिया असल्यामुळे काही मेलेली क्रिया नाही. म्हणजे हे घर समजा पायातच खराब झाल तर कठीण होणार पण जर झाड असलं तर त्याला आपण मुळापासून वर पर्यंत ठीक करू शकतो तसेच मनवाचं होतं. आणी अशा रीतीने सहजयोग एकदा लाभल्यावर हळूहळू त्याचा प्रकाश अंतरात पसरतो तसा सामुहिक चेतनेतही पसरतो. आता हे तुमच्या केल्याने होत नाही ही गोष्ट खरी, त्याला काहीही प्रयास करायला नको. पुरवी काही हे जे मोठे मोठे झालेत ह्यांनी हठयोग केला पण ती पार कठीण स्थिती होती. त्यावेळेला हठयोग म्हणजे दोन्ही नाड्यांवर कम करून मेहनत करून सफाई आधी करत असत तेही अष्टांग योग आणी अष्ट योग करून त्याचा मध्ये पंचवीस वर्षीयानीच हे कार्य करायच. संपूर्ण यम, नयिम, म्हणजे ब्रम्हचर्य पाळून हे कार्य करायच असतं. आजकाल उठलं सुटलं आपलं ही आसनं करा नी ती आसनं करा हे अगदी चुकत. आसनं कशाला तुम्हाला सनिमा एक्टर व्हायचे, की रेस्लर व्हायचे की बॉक्सर व्हायचे? सगळं लक्ष शरीरात आणायच, त्याने काही लाभ होत नाही. तेव्हा हे अष्टांग असायला पाहजि त्याचा मध्ये मुख्य म्हणजे प्रतर्षिता परमेश्वराची बसवायला लागते, ईश्वर प्रणीधान म्हणतात त्याला. ते काही सोपं काम नाही. तेव्हा अशा अगदी कठीण तरेचा ट्रेनिंग मधून काढून त्यातून त्यात जो गुरू असायचा तो म्हणजे मोठा पोहोचलेला अगदी असला पाहजि अवधूतच असला पाहजि, अवधूत म्हणजे फार उच्च दशा असते. आजकाल पयली चे पन्नास झालेत, एक रुपया द्या की गुरू तयार. एक रुपया, बर आठ आणे दिले तरी चालतील आम्ही होतो तुमचे गुरू. नाही का तुमच्या कडे? एक आणा दिला तरीसुद्धा आम्ही होतो गुरू तुमचे. असेही गुरू मळितात आणी आजकाल आलेच आहेत एकाहून एक राक्षस गुरू बनून आलेत तुमचे खसि खाली करायला. तुमच्यात अधर्म भरायला. जे तुमच्यात अधर्म भरतात ते कधीही गुरू नाहीत. आधुनिक काळात अधर्माचा गोष्टी करुन पोट भरणारे लोक पुष्कळ आहेत. समगलिंग शक्तिवातात, असं समगलिंग केले तुम्ही तर बरं होईल, आम्ही तुमचे गुरू बरं! आणी त्यातला टेन परसेंट (10%) आम्हाला द्या म्हणजे झालं. म्हणजे धर्माचे गुरू आहेत की समगलिंग चे गुरू आहेत! तुम्ही कसेही वागलात तरी चालणार आहे, दारू पित्यात? प्या की! आम्हालाही एक द्या म्हणजे झालं, थोड इंग्लिश पाठवा. सगिरेट बगिरेट? वा छान! कारखाना उघडा, बरय आहे उत्तम आहे. पण थोड आमच्या कडे इकडे पाठवुन द्या, आम्ही चिल्लिम पति. नंतर अधर्म शक्तिवणारे पण खूप आहेत राज रोज. रजनीश सारखे लोक, दुसरे आणखी नघिलेत की हीरे काढून देतात. अहो! देवाच्या साम्राज्यात हीरयाला काय कमित आहे? हे दगड आणी थोडे, एक तुम्हाला हीरा देतील आणी तुमच्या कडून दहा हीरे घेणार. पण आपल्याला कसं वाटतं वा वा वा अहो हीरे काढले. असं का! म्हणजे तुम्ही हीरे बघायला गेला होतात की स्वतः च दर्शन घ्यायला गेला होतात? स्वतः च्या आत्म्याला वरत करायला गेला होतात की ते हीर्यांचे बाजार बघायला गेला होतात? त्याच्यासाठी इकडे ज्वेलर्स ची दुकाने आहेत की. त्यांना ते कशाला सोग पाहजि. तेव्हा गुरू लोकाच कार्य आता जंगलातून होईल. जंगलात बसतात ते (त्याला बाहेर घेऊन जा बाळा) अशा गुरू लोकांचा हजारीनी ओळ्या लागतात. मग लेक्चर, गुरू लोकांचे लेक्चर. आजपर्यंत कुठेही गुरू लोकांनी बसुन लेक्चर दिलेली मला तरी माहीत नाही. मग त्यांची पुस्तके नघितात. कशाच लेक्चर देत बसले? काही प्रात्यक्षिक आहे का तुमच्यात? नसले तर डोबले महाराज! फार सुंदर! मग भागवत ऐकायला जातो आम्ही की केला ना माताजी धर्म. असं का! ह्या कहाण्या आणी हे फालतूचे वेळ घालवण्याचे असेल त्याने परमेश्वर मळित नसतो. असला परमेश्वर तर आमच्यात जागृत करा म्हणाव. आणी बाहेरच पेट्या ठेवलेल्या मोठ्या मोठ्या, आल्याबरोबर, जशी श्रद्धा असले तशी द्यावी. दोन जोडे द्या आणी म्हणा आमची हीच श्रद्धा आहे, म्हणजे ठीक

होतील. आणअसं लुबाडणूक धर्माचा नावावर सुरू केलं म्हणजे आपली मुलं उद्या म्हणणार हे काय मुरखासारखे चालवलेय तुम्ही? काय की तुम्हाला डोक आहे की नाही? म्हणजे ते म्हणतील हा परमेश्वरच नको मुळी चला तकिडे. म्हणजे नास्तिकता येणार आणी आलीच पाहजि. अहो माणसाला डोकं आहे, ते काय गाढव नाही! तुम्ही अशा मुख्य लोकांच्या नादी लागल्यावर आणा देवळातून जे प्रकार चाललेले आहेत ते स्वतः पाहिल्यावर सुद्धा डोळे झाकून घ्यायला ते काय महातारुडे लोक नाहीत. त्यांना डोक आहे ते वचिार करतात. पुढची जी इथे पढी येणार आहे ती उभी राहणार आहे वचिारायला, तर आणखी काही नव्हतं काही तुम्हाला करायला तर हे करत बसले, टाळ कुटत बसले, नाहीतर देवळात जाऊन त्या भटज्यांचे पोट भरत बसले. मग त्यांना काय उत्तर देणार? तुमच्यात काय फरक आला? तुम्हाला काय मळिले? काहीही नाही. परमेश्वराला जाणायच असलं तर आत्म्याच दर्शन झालं पाहजि. आत्म्याला मळिल्याशविय परमेश्वर जाणता येत नाही. घरी दवि लाऊन पुजा करून परमेश्वर मळिणार नाही. पहिल्यांदा आत्म्याला जाणून घ्या मग पूजेला अर्थ लागेल. पहिल्यांदा आत्म्याचे डोळे उघडे करा मग पूजेला अर्थ येईल.

बसा! बसा! बसा!

पहिल्यांदा आपल्या आत्म्याचे डोळे उघडा म्हणजे परमेश्वर तुम्हाला दसिल, जाणवेल, तुमच्यातून त्याची शक्ती वाहू शकेल. जसं ह्याला हे एक दोर आहे, आणा हा जोपर्यंत आमही मेन ला लावत नाही तोपर्यंत ह्याला काही अर्थ नाही तसेच तुम्हालाही काहीही अर्थ नाही. आत्म्याचे दर्शन हे झालंच पाहजि. फरक एवढाच की अवधूत मंडळी मध्ये आधी तुमची सफाई करावी लागते, आधी फर्स्ट क्लास इन्स्ट्रुमेंट केलं पाहजि. काही काही लोकांच म्हणणे आमही बेडूक होतो तेव्हा पासून मेहनत केली, हजारो वर्षे मेहनत केली. शरीर, मन, बुद्धी अगदी स्वच्छ करून घ्यायची. अगदी रोलस रॉईस तयार करायचा आणा त्याला सुरू करायच. आता आमच्या कडे म्हणजे फीएट कार पण आहेत पुष्कळ आणा सिकंड हॅन्ड, फोर्थ हॅन्ड, फीफथ हॅन्ड पण आहेत. मग काय करता आता, कधी रोलस रॉईस होणार आणा कधी काय करणार? आमही असं ठरवलं की सुरूवात तर करून द्या. गाड्या चालू करा. आणा गाडी चालु झाली म्हणजे आत मधूनच हळूहळू मग ते झेपत नाही बाकीच, जडत जात हळूहळू आणा मनुष्य संपूर्णत्वाला येतो हाच एक मोठा फरक आहे. कुंडलनी जागृती माताजी का देतात याला कारण हेच आहे की तुमच्या गाड्या आमही सुरू करून देतो. मग लटरक पटरक थोडी चालणार पुढे मग जाते मग येते पुढे मागे पुढे चालू असते, मग ढकलायच! आणा आता सगळं शकिलोय आमही, ह्या जन्मात माणसाच सगळं शकिलोय, माणसाचा मुख्यपणा काय असतो, ते अत शहाणे कसे असतात, त्यांच डोक असं उलटं कसं चालतं, ते असा वेडेपणा का करतात, वगैरे वगैरे अगदी आमही सगळं शकिलो, अगदी पुरणपणे मानव झालो आहोत या बाबतीत. कोणीही आला समोर की हो! कळलं कळलं, बसा बसा! समजलं समजलं! सगळ्यांचे परम्युटेशनस कॉम्बिनेशन (permutations combination) काय आहेत ते सगळं आमहाला माहिती आहेत आणा सगळ्यांच्या कलिया आमही शकिलोय. तेव्हा कोणी कशीही गाडी आणली तरी ती कशी स्टार्ट करायची ते आमहाला माहिती आहे, असंच समजा तुम्ही. कारण असंय वेळ कमी आहे ना, आणा दिलं हे पाहजिच तेव्हा आता कसं देणार? कसही करून घ्या बुवा एकदाच, मग ढकलत ढकलत माताजी वायब्रेशनस गेले, की परत आले. परत त्यांना ठीक करा परत ढकला. पण काही काही लोक मात्र एकदा पार झाले म्हणजे मसत चालतात. दुसरं असं की तुम्ही आपल्या स्वतःची कमित केलेली नाही. आता तुम्ही इथे आलात म्हणजे काय? काहीतरी विशेष असल्या शविय तुम्ही इथे येणार का? अखख्या मुंबईत एवढीच माणसं कशाला इथे पोहचली? आमही जागृती देतो हे सगळ्यांना माहीत आहे, पार करतो हे सगळ्यांना माहीत आहे, आमही कन्सर चा रोग बरा केला हे सगळ्यांना माहीत आहे, म्हणजे त्याबद्दल कोणाला शंका नाही. एकाही माणसाने आजपर्यंत आमहाला छाती ठोकपणे वचिरलं नाही की कसं होणार. आमही खुले आम सगळ्यांना सांगतो ही भूतं आहेत राक्षस आहेत, त्यांची नाव सांगतो कोणते कोणते राक्षस आहेत पण एकाची येऊन हमित झाली नाही मला म्हणायला की तुम्ही असं कशावरून म्हणता. एकने आजपर्यंत वचिरलं नाही. कारण माहीत आहे त्यांना ह्यांना खरं काय ते माहिती आहे.

पण तरी तुम्ही काहीतरी विशेषच असाल ना आज इथे आलात तर. काय माहिती जन्मजन्मांतराच केवढ आमच देण राहिलं असेल आणा कितीदा आमही तुम्हाला वचने दिली असतील, तेव्हा आज आमहाला यायलाच पाहजि. आणा येतांना उशीर झाला, तर जरा मला वाईट वाटलं आतून फार की इतक्या कार्यातून नधित नधित इथे यायच म्हणजे काहीतरी विशेष मंडळी येणार तथि, आणा उशीर झाला. आणा माझी मुलं वाट बघून बघून थकली असतील, कसं काय जुळणार वगैरे. असो! तरी कुंडलनी काय आहे, ती कशी वर येते, ती कशी उठते, कशे चकर आहेत ते काय आहेत ते सगळं आमही तुम्हाला सांगणार आहोत नंतर. सध्या डोके दुखी नको. कारण जर तुम्हाला खोलीत यायच असेल तर तेवढा तो दवि लावा म्हणजे सगळीकडे प्रकाश होणार. आधी प्रकाश करून घ्या, मग सांगते त्याचा मागच मशीनरी काय, त्याचा इतहास काय, इलेक्ट्रिसिटी कोणी काढली, कसं काय, कुठुन आली काय झालं. पण आता सध्या डोके दुखी नको. आधी प्रकाश येऊ देत, बरं का! आणा भिग बोलूया, मग सांगु ना सगळं, बसलोच आहे त्यासाठी. आणा आहेत पुस्तक बसितक, ते घेऊन टाका, वाचून टाका, बघा कसं काय. पण आता ह्या मार्गाला या आणा हा परमेश्वराचाच मार्ग नव्हे हा तुमचा मार्ग आहे. तुम्ही जे अमीबा पासून माणूस झालात ते आता जे पुढे अत मानव व्हायचय ते झालंच पाहजि. तेवढ्यासाठीच तुम्हाला (पार) केलं. म्हणजे आमही जर ह्याला तयार करून जर ह्याला आमही मेन्स ला लावलं नाही तर याला अर्थ काय? सगळी मेहनत वाया गेली. म्हणूनच आमची धडपड, आमचा धडपडात एवढ्यासाठी, आमची धडपड तेवढ्यासाठी आहे. कारण सगळी मेहनत आमही केलेली, तर आता हे शेवटला लावू द्या. आणा तुम्हाला माहीत नाही की तुम्ही अमीबा पासून माणसं कशी झालात आणा आता पुढे काय होणार, म्हणून तुम्ही म्हणता हे काय माताजीना उगीचच कशाला ऐकायच? ते आमही केलेलं आहे म्हणून ही तळमळ आहे, ते कृपा करून प्राप्त करा. आणा होईल! सगळेजण असे हात करून बसा बघु. आता प्रश्न बश्न वचिरु नका, कारण उगीचच नसता वेळ जातो. काही आहेत का काही प्रश्न कोणाच्या डोक्यात काही? आहेत?

1979-02-23, Seminar

23 फेब्रुवारी 1979

Talk to Sahaja Yogis

Ahmednagar (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

कुण्डलनी शक्ती आणि सात चक्र अहमदनगर, २३ फेब्रुवारी १९७९

अहमदनगरच्या नागरिकांनी इतक्या प्रेमाने आमहाला आमंत्रण पाठवलं त्याबद्दल आम्ही सर्वच आपले फार आभारी आहोत. त्यातूनही अहमदनगर जिल्हा म्हणजे काही तरी मला विशेष वाटतो. कारण राहुरीला जे कार्य सुरू झालं आणि जे पसरत चाललं त्यावरून हे लक्षात आलं की या जिल्ह्यामध्ये काहीतरी विशेष धार्मिक कार्य पूर्वी झालेलं आहे. तसेच महाराष्ट्र हा एक आध्यात्मिक परिसर आहे. म्हणून अनेक संतांनी इथे जन्म घेऊन अनेक कार्य केलेली आहेत. सगळ्यात शेवटी सांगायचे म्हणजे साईनाथांनी आपल्याला माहिती आहे की अहमदनगर जिल्ह्यामध्ये फार सुंदर कार्य केलेले आहे. ही सगळी तयारी अनादिकालापासून मानवामध्ये झालेली आहे.

मनुष्य हा एक अमबापासून वाढत वाढत आज या दशेला पोहोचलेला आहे की तो परमेश्वराबद्दल वचिर करू लागला. तो अमबापासून या दशेला का आला ? एवढी मेहनत त्याच्यावर का घेतली गेली ? तो आज मानव स्थितीत येऊन तरी पूर्णत्वाला आलेला आहे की नाही ? ज्यासाठी त्याला अमबापासून त्या स्थितीला आणून सोडलेले आहे त्या स्थितीत येऊन तरी काय त्याला सगळे माहीत झालेलं आहे ? परमेश्वराबद्दल जे त्याच्यामध्ये कुतूहल आहे, काहीतरी उत्कंठा आहे, जजिजासा आहे. परमात्मा म्हणून कोणी तरी शक्ती संसारात आहे, असं प्रत्येक मानवाला वाटत असतं. ते त्यांना कसं जाणलं, कुठून जाणलं ? त्याबद्दल त्याने पुष्कळ पुस्तकं लहिली आहेत, संतांची पूजा केलेली आहे. त्रास ही दिलेला आहे. अशा या मानवाला काहीतरी अर्थ असला पाहजि. वायफळ कुणीतरी इतकी मेहनत केलेली नसणार. नदिन परमेश्वराने तरी केलेली नसणार. जर समजा आम्ही हे एक यंत्र बनवलं. त्याचा आधी पाया घातला, त्याची संबंध व्यवस्था केली तर सहजच आपण वचिराल की 'माताजी, कोणासाठी ? काय आहे हे ? काय बनवणं चालवलयं तुम्ही ? याच्यातून काय होणार ?' हे सगळं बनवण्यालाच पाहजि आधी, ही सगळी तयारी करायलाच पाहजि. आणि सर्व तयारी झाल्यावरच जेव्हा आम्ही हे mains ला लावतो तेव्हा हे कार्यान्वित होतं. तसेच मानवाचे आहे. मानवाला परमेश्वराने एवढ्यासाठी घडवले आहे की ते सुद्धा परमेश्वराचे एक फार मोठे साधन आहे. इतकेच नव्हे तर ते इतकं सुंदर साधन त्यांनी बनवलं की त्या साधनाला परमेश्वर काय आहे ते कळतं. हयाला (माईकला) कळत नाही, ह्याच्यातून जरी मी बोलत असले. ज्याने घडवलयं त्याला सुद्धा ते कळत नाही. याचा अवेअरनेस, जी चेतना आहे ती याच्यामध्ये नाही. ती मानवाला चेतना आधी परमेश्वराने दिली आणि मग ती आलोकित केल्यावर, enlighten केल्यावर तो हे समजू शकतो की परमेश्वराने मला का बनवलं, आणि त्याची शक्ती त्याच्याकडून अशी अव्याहत वाहू लागते. ती जी शक्ती आहे तेच हे स्पंदन आहे. आता म्हणायला अत्यंत सोपं वाटतं, जसे चव्हाण म्हणाले ती खरी गोष्ट आहे.

एका क्षणात ही गोष्ट घडते. अगदी एका क्षणात. इतकंही म्हटलं इंग्लिशमध्ये split of a second ही घटना इतकी सहजच घडली पाहजि. कारण इतकी महत्त्वपूर्ण घटना आहे. उत्क्रांतीची ही शेवटची घटना आहे. आपण श्वास घेतो. जर तो वचिर करून आणि चिकित्सा करून घ्यायला सुरुवात केली तर अर्धे लोक मुळी संपणार. जेवढ्या काही महत्त्वपूर्ण गोष्टी आपल्यामध्ये आहेत त्या सहज आहेत. सहज. 'सह' म्हणजे with, 'ज' म्हणजे born. सहज म्हणजे आपल्याबरोबर जन्माला आलेलं कवि आपला जन्मसिद्ध अधिकार म्हटला तर तो योगाचा आहे. म्हणजे शेवटी आपण काय आहोत. ते झालंच पाहजि. ते घडलंच पाहजि. पुष्कळांना मी म्हटलं की काही याच्यात मेहनत नाही केली तरच बरं. तर त्यांना आश्चर्य वाटतं माताजी असं कसं म्हणतात ! पण आपण मेहनत करून परमेश्वराला बोलावू शकतो का ? एखाद्या थेबाने म्हटलं की मी मेहनत करून संबंध सागराला माझ्याकडे बोलावून घेईन. तर शक्य आहे हे ? सागरालाच उतरायला पाहजि त्या थेबाला आपल्यामध्ये घेण्यासाठी. तसेच आहे हे. जर आपण काही म्हटलं आम्ही मेहनत करू, डोक्यावर उभे राहू कवि आम्ही काही कसली तरी धरपकड करू, तर त्याने परमेश्वर मळिणार नाही. अशा प्रयत्नाने मळिणार नाही. पण जर तुम्ही स्थिरवलेले आहात, धार्मिक आहात आणि मध्य मार्गावर बसलेले आहात, अतशिय नाही कशामध्ये. अशा लोकांना ही घटना सहज झालीच पाहजि. जसं झाडाला एक फळ लागतं. आधी एखादंच फळ लागतं जेव्हा झाड लहान असतं, नंतर दोन-चार आणखीन फळं येतात, पण शेवटी बहर येतो, आणि अनेक फुलांची फळे बनतात. तसेच आज विशेष वेळ आलेली आहे. हे कलपिगात घडायचे होते, घडत आहे आणि घडेल. त्याबद्दल एवढा उहापोह कशाला असतो ते मला आजपर्यंत कधीच लक्षात आलेले नाही की असं का ? तसं का ? जे लोकांच्यात चालते याबद्दल मला फार आश्चर्य वाटतं. अहो, उद्या जर मी म्हटलं इथे हरि आहे, तर तुम्ही वचिर कराल का ? आधी धावत पळत घेऊन याल ना ! मग सर्व जे जन्मजन्मांतराचे मळिलेले आहे ते सहजयोगाने तुम्हाला जर प्राप्त होतं असं मी जर तुम्हाला म्हणते तर त्यात उहापोह कशाला करायचा ? ही घटना घडविण्यासाठी अनेक अवतार संसारात आले त्यांनी तुमची सगळी काही तयारी केलेली आहे. ती कशी काय केलेली आहे, ते इथे मी दाखवलेले आहे. ते आपण बघावं म्हणजे आपल्याला थोडंसं समजावून सांगते.

जे काही बाहेर हे शरीर दसितं आहे हे कशाच्या दमावर आहे ? डॉक्टरांना जर वचिरलं की काही, पॅरामिपरथॅटिक नर्व्हस सिसिम म्हणजे काय आहे ? तर ते म्हणतील की ही ऑटोनामस नर्व्हस सिसिम आहे म्हणजेच स्वयंचलित आहे. पण हे स्वयं म्हणजे कोण ? ते आमहाला माहिती नाही. नदिन या बाबतीत प्रामाणिक आहेत की आमहाला ते माहीत नाही की ती कशी चालते ? कशी कार्यान्वित असते ? ते आमहाला माहिती नाही. म्हणजे आपण जेवल्याबरोबर आपलं अन्न कोण पचन करत ? आपला श्वासोच्छ्वास असा बरोबर कसा चालू असतो ? त्यातूनही जर समजा तुम्ही धावत सुटले तर तुमच्या हृदयाची क्रिया वाढेल आणि हृदय धडधडू लागेल. ते तुम्ही करू शकता, पण ते हळू करण्याचे काम कोण करत ? ही क्रिया कोण साधून घेत ? असं जर तुम्ही डॉक्टरांना वचिरलं तर ते म्हणतील हे सांगू शकत नाही. ते आमच्या सायन्सच्या पलीकडच आहे. तसंच मानसशास्त्रात सुद्धा पुष्कळ लोकांनी प्रयोग करून पाहिले आहे आणि असं सिद्ध केलं आहे की अशी कोणती तरी शक्ती आहे जी ऑल परवेदगि आहे, सर्वव्यापी आहे. तिला ते युनिव्हर्सल अनकॉन्शस म्हणतात आणि ती स्वप्नात येऊन तुमचं मार्गदर्शन करत असते आणि त्याच्यामध्ये काही प्रतीकरूपाने मार्गदर्शन येत असतं. एक प्रकारचा जर त्रिकोण दसित असला तर तो इथं दसित कवि ऑस्ट्रेलियात दसित कवि अमेरिकेत दसित त्याला एकच अर्थ असतो. पण ते सुद्धा एका स्थितीत पोहचून असेच म्हणतात की ह्याचे आम्ही काही सांगू शकत नाही. हे आम्ही जे बाहेरून आहे असेच दसिते. पण आतून कसं येत आहे आणि कसं कार्यान्वित होतं आहे ते आपल्याला दसित नाही. आपला भारत हा फार मोठा देश आहे. आपल्याला अभिमान वाटला पाहजि की हा खरोखरच एक फार मोठा देश आहे कारण की ही एक योग भूमी आहे. इथल्या लोकांनी कधीही जास्त प्रपंच कवि भौतिक गोष्टीकडे लक्ष दिले नाही. त्यांनी नेहमी या गोष्टीचा वचिर केलेला आहे की मनुष्य हा संसारत का आला ? कसा आला ? कुठून आला ? त्याचा अर्थ काय आहे ? आणि भिन्न करून, मेहनत करून तुमच्या पूर्वजांनी ही कमाई करून ठेवलेली आहे आणि याचा पत्ता लावून ठेवलेला आहे. फक्त फरक एवढाच आहे की ते कार्यान्वित झालं नव्हतं आणि ते आमच्या हातून आज घडत आहे.

जसं की आज आपण ही वीज बघता. या वीजेला केवढा मोठा इतिहास आहे. वर्षानुवर्ष याच्यावर मेहनत केल्यावर मग एकाने याचा पत्ता लावला की अशा रीतीने वीज होते. समजा, जर त्याने पत्ता लावून आपल्यापुरतेच ठेवले असते कवि दोन-चार लोकांना दिले असते तर आज तुम्ही मान्य केले असते का एडिसिन एवढा मोठा मनुष्य होता. न्यूटन एवढा मोठा मनुष्य होता. प्रत्येक भौतिकीत सुद्धा सापडलेला शोध हा जनसाधारणाला मळिलाच पाहजि. तसेच हे सुद्धा अध्यात्मातलं सगळ्यांना मळिलंच पाहजि नाहीतर कुणाला विश्वास वाटणार नाही. तसेच जर आपण पाहिले तर आजपर्यंत आपण एका अमबापासून माणसं झालेले आहोत असं म्हणतात आणि ती गोष्ट खरी आहे. तेव्हा सुद्धा सगळे अमबा काही माणसं झालेली नाहीत. सगळ्या मासळ्या काही रेपटाईल झालेल्या नाहीत आणि सगळे रेपटाईल काही त्याच्या वर्च्या वर्गाला गेले नाहीत. त्याच्यातही चयन होत असतं आणि त्या चयनाने उत्क्रांती होता होता आज आपण मानव स्थितीला आलो. जर ह्याच्यावरची कोणती स्थिती असेल तिथे आपल्याला पोहोचायचे आहे. ज्याच्याबद्दल पुष्कळांनी इशारे केलेले आहेत आणि वर्णन केलेले आहे अशी जर कोणती स्थिती असेल तिथे सुद्धा थोडे बहूत चयन वहायलाच पाहजि आणि अजं चयन होतं. सहजयोगामध्ये दहा माणसं आली तर कदाचित दोन लोकांना होत नाही. आता आम्ही कोवलमला होतो. तिथे गव्हर्नमेंट ऑफ इंडियाने आमचा प्रोग्राम केला. म्हणजे पहिल्यांदाच गव्हर्नमेंटला काहीतरी सुज्जपणा आलेला दसितो. त्यांनी आमचा प्रोग्राम कोवलममध्ये केला होता. तिथे पत्रकार लोक आले होते. आता पत्रकार म्हणजे आपल्याला माहिती आहे की कोणत्या दर्जाचे असतात. काही-काही तर फारच अगदी वचितिर प्रकारचे असतात आणि आल्याबरोबर त्यांनी आमहाला दारबरी द्या, नाहीतर आम्ही काही प्रोग्रामला येत नाही. आमची एवढी फी ठरलेली आहे. एक-एक बाटली दिली तरी वगैरे वगैरे, असे प्रकार सुरू केल्यावर मी सरळ सांगितलं की माझे काही छापायला नको तुम्ही. तुम्ही चालते व्हा इथून. आमहाला मुळीच नको आहे तुमचं काही. त्याच्यावर ते रागावले आणि भलतं सलतं सहजयोगाबद्दल सुद्धा दोन-चार लोकांनी लहिलं. पण त्यातल्या त्यात काही लोकांना मी पार करून टाकलं. त्यामुळे काही लोकांनी चांगलं लहिलं. काहीनी वाईट लहिलं. जरी तुम्ही चांगलं वाईट काही लहिलं तरी सत्याला कधीही माग घेता येत नाही कारण सत्य हे सत्यावरच उभे आहे तेव्हा तुम्ही जरी तुमच्या एकंदर शुद्धतेमुळे कवि एखाद्या मूर्खपणामुळे काही चूक लहिली तरी सत्य हे सत्यच आहे. वेढा दहापैकी जर आठ माणसं पार होतात तेव्हा ही गोष्ट खरीखर आहे आणि झाली पाहजि. आणि त्याचं प्रमाण आपल्याला अनेक

दृष्टीने पहाता येते.

आधी मी आपल्याला सांगते की काय आहे कुंडलनि वरगैरे आणि त्यांचं प्रमाण कस ओळखायचं ते पण तुम्हाला सांगते. आता हे सगळ्यांना दिसतंय का? जसं आता आपण माझे बोलणं ऐकत आहात, जे काही मी बोलत आहे ते आपल्या मनामध्ये येतं, ते आपण माझे ऐकता आणि ते सगळे आपलं जे गत आहे तिथे जाऊन बसतं. अशा रीतीने ही डावी कडची जी बाजू आहे ती इडा नाडी मानली जाते. तिला चंद्र नाडी सुद्धा म्हणतात आणि हिठयोगात तिला 'था' नाडी म्हणतात. ही परमेश्वराची ती शक्ती आहे, ज्या शक्तीमुळे आपले अस्तित्व बनलेले आहे. अस्तित्व शक्ती आहे ही आणि हे जर आपल्याला पटत असेल तर मी असं म्हणून की ही शिवाची शक्ती आहे. आणि हिला संस्कृत भाषेमध्ये महाकालीची शक्ती असं म्हणतात. महाकालीची शक्ती आहे. आता डॉक्टर लोक म्हणतील की आमचे येथे काही महाकाली नाही आहे. तर आपलं संस्कृत हे इंग्लिश भाषा येण्याच्या हजारो वर्षांपूर्वी लहिलं गेलं होतं. आणि ह्या गोष्टीचा त्याच्याही आधी हजारो वर्ष आधी पत्ता लागला होता. तेव्हा इंग्लिश लोकांनी आपली चकित्सा करावी अशी त्यांची अजून लायकी आलेली नाही. डावीकडची जी इडा नाडी आहे, ह्या नाडीमुळे आपल्या अस्तित्वाला सुरुवात झालेली आहे. आपलं

अस्तित्व यावर अवलंबून असते आणि जेव्हा अस्तित्व नसतं तेव्हा आपण नष्ट होतो म्हणून पुष्कळांना याला डिसट्रॉयंग शक्ती सुद्धा म्हणतात.

नंतर ही जी उजवीकडे आपली शक्ती कार्यान्वित आहे, जी उजवीकडे आहे, ती वर जाऊन डावीकडे जाते आणि ही (इडा) वर जाऊन उजवीकडे जाते. तर जी उजवीकडची शक्ती आहे त्या शक्तीने आपण आपली शारीरिक स्थिती, शारीरिक कार्य हे करत असतो आणि ह्या स्थितीने आपण आपलं बौद्धिक कार्य करत असतो. म्हणजे पुढचं प्लॅनिंग करायचं असले, पुढचा विचार करायचा असला की ज्याला आपण म्हणतो की आता आमहाला हे आरगनाइझ करायचं आहे, आमहाला हे व्यवस्थित करायचं आहे कवि घरात बायका सुद्धा उद्या पापड करायचे की चटण्या करायच्या वगैरे वगैरे असे जे काही आपल्याला पुढचे विचार येत असतात, ज्याला आपण म्हणून आपल्या भविष्याचे जे काही आपण विचार कवि त्याचे जे काही प्लॅन करत असतो ते सगळे या शक्तीने आपल्यामध्ये कार्यान्वित होतात. तसंच आपल्या शरीराचे कार्य म्हणजे आपण जर असं ठरवलं की उद्या आपण धावायला जायचं. तर जे आपण धावायला लागतो कवि आपल्या शरीराची जी काही गती होते ती सुद्धा खालच्या बाजूने होत असते म्हणजे खालची बाजू जी आहे ती त्या गतीसाठी असते. त्याला आपण असं म्हणून मेटल अँड फजिकल एक्झसिट्स, जे काही आहे ते कवि त्याचं जे काही कार्य आहे त्या कार्यासाठी उपयोगात येते. आता मधोमध जी शक्ती आहे त्या शक्तीला सुषुम्ना नाडी असं म्हणतात. सुषुम्ना नाडीतून ही शक्ती वहात असते. परमेश्वराची कार्यशक्ती जी आहे ती आपण पाहिली. उजव्या बाजूला जी पगिला नाडी आहे त्याच्यातून कार्यान्वित होत असते आणि मधोमध जी सुषुम्ना नाडी आहे त्याच्यामुळे उत्क्रांती झाली आहे. त्याच्यामुळे आपल्यामध्ये धर्म स्थापन होतो. म्हणजे आता कार्बनला चार व्हेलन्सी असतात. आपल्यामध्ये जर केमिस्ट्रीचे प्रोफेसर असले तर त्यांना माहिती आहे की पॅरिऑडिक लॉ मध्ये संबंध अगदी व्यवस्थित बसवलेले आहे सगळं. हे पाहिलं की आश्चर्य वाटतं की कुणी प्लॅनिंग केलं असेल आणि कसे एक-एक बरोबर सगळे एलिमेंट्स त्यांनी बसवलेले आहेत. तर कार्बनला जसं चार व्हेलन्सी आहेत कवि सोनं आहे, सोन्याचा रंग जसा कधी खराब होत नाही. हा त्याचा धर्म आहे. तसाच मानवाचा सुद्धा धर्म याच सुषुम्ना नाडी मुळे बनतो. पहिल्यांदा ह्याच्यात धर्म बनतो आणि त्यानंतर त्याची उत्क्रांती होते. धर्म बदलत बदलत उत्क्रांती होते.

आपल्या धर्मात आणि सोन्याच्या धर्मात फरक आहे. आपल्या धर्मात आणि एका प्राण्याच्या धर्मात फरक आहे. पण आता मानव धर्म बनल्यावर ती त्याची पुढची स्थिती काय? ती धर्मातीत आहे. ती गुणातीत आहे. म्हणजे हे जे तीन गुण मी आता आपल्याला सांगितले आहेत, ते तमोगुण, रजोगुण आणि सत्त्वगुण मध्ये आहे. त्या गुणांपलीकडे सुद्धा आपण जातो. ह्या मनुष्याच्याच योनीत आल्यानंतर म्हणजे मनुष्य आता अशा स्थितीला येऊन पोहोचला आहे की जथि फक्त आता त्याला त्याचा अर्थ कळला पाहजि. त्याला त्याच्या सर्वव्यापी शक्तीशी संबंधित केलं पाहजि. आणि त्यासाठी जी आपल्यामध्ये शक्ती खाली स्थिति आहे तिला कुंडलनि असं म्हणतात. ही कुंडलनि साडे तीन वेढे घालून त्याच्यात बसलेली आहे. पण ही एका टेपेरकोर्डमध्ये जसा टेप असतो तशी आपल्यामध्ये स्थिति असते आणि आपल्यामध्ये जे काही गत असेल, जे काही पाप, पुण्य, जे काही आपण केलेले असेल ते सगळे त्याच्यात असतं, म्हणजे याच जन्मातलं नाही तर अनेक जन्मातलं सगळं काही त्यामध्ये वहीत असते. अशी ती कुंडलनि आपल्यामध्ये खाली स्थिति असते. जसं एखाद्या बी मध्ये त्याचा अंकुर असतो तसेच मानवामध्ये हा अंकुर, ही तुमची आई जन्मजन्मांतर तुमच्याबरोबर जन्माला येते आणि सगळं काही तुमचं जे असतं ते बघत असते आणि त्यावेळेची वाट बघत असते की जेव्हा हे कार्य घडेल आणि तुम्हाला पुनर्जन्म मिळेल.

आता पूर्वीच्या काळी एक- दोन लोकांना असं झालं, पुष्कळसे लोक आपल्याला माहिती

आहेत, कुठेही असं आपण ऐकलेले नाही की पुष्कळसे लोक एकदम साधू झाले कवि त्यांना परमेश्वराचा बोध झाला. ज्ञान मात्र लोकांना आहे. म्हणजे आपण ज्ञानेश्वरी वाचली, गीता वाचली, इकडे गेलो पण बोध मात्र फार कमी लोकांना होतो. आणि त्यामुळे सगळे घोटाळे उभे झालेले आहेत. सांगायचं म्हणजे कोणताही धर्म, कोणताही अध्यात्म करायचा म्हणजे पहिली गोष्ट आहे तुमच्या आत्म्याशी संबंध जोडलाच पाहजि. आश्चर्याची गोष्ट आहे लोकांना एवढी लहानशी गोष्ट सुद्धा माहीत नाही. जर आत्मा तुम्ही जाणला नाही, जर तुम्ही आत्म्याशी संबंध केला नाही तर तुम्ही काहीही परमेश्वराबद्दल जाणू शकत नाही. जसं आपल्याला डोळे असायला पाहजित हा सुंदर हॉल मला बघायला डोळे असायला पाहजित, तसं आत्म्याचे जोपर्यंत डोळे उघडत नाहीत तोपर्यंत परमेश्वराशी तुमचा संबंध होऊ शकत नाही. म्हणूनच सगळे काही धर्म जे आज आपण पहातो आहे त्यांचं वाटोळं झालेलं आहे त्याला कारण आहे. उपटसुंभ लोकांनी या गोष्टीचा फायदा घेतलेला आहे. त्यांनी आपल्याला दुसऱ्याच मार्गाला नेलेले आहे आणि आज ही स्थिती आलेली आहे की आपल्याच देशामध्ये नव्हे तर प्रत्येक देशात जी तरुण मंडळी आहेत त्यांचा देवावरचा विश्वास उडाला आहे. अल्जेरिया म्हणून देश आपल्याला माहिती असेल तिथे मुसलमान लोक आहेत आणि तिथे मुसलमान लोक अत्यंत धर्मांध आहेत. आपल्याहीपेक्षा, फारच जास्त. आणि या धर्मांधतेमुळे त्यांची तरुण मुलं जी डॉक्टर झाली, इंजिनिअर झाली, आर्किटेक्ट झाली त्यांनी सांगितले 'हे फालतूचं आमहाला काही नको. तुम्ही आपला त्याच्यात वेळ घालवा. पाच वेळा नमाज पढा, डोक्या फोडा, नाहीतर त्या काब्याला जा, नाहीतर काही करा. पण आम्ही आता ह्याच्यात पडायला तयार नाही. फार झालं आमहाला.'

अशाच वेळेला एक मुलगा माझ्याजवळ लंडनला आला. आणि त्याला मी पार केलं. पार झाल्यावर सगळं मी त्याला समजवून सांगितलं की धर्म म्हणजे काय? मोहमद म्हणजे काय? तो कुठे आपल्या उत्क्रांतीमध्ये मदत करतो. नंतर खरसित म्हणजे काय? त्याच्या पलीकडे राम, कृष्ण या सगळ्या अवतारांचा काय अर्थ आहे आणि त्याच्यानंतर तो तिथे गेल्यावर ह्या सगळ्या मुलांना एकत्र करून त्याने सांगितलं की नाही, ही गोष्ट खोटी आहे. परमेश्वर आहे. सर्वव्यापी शक्ती आहे. फक्त ह्या लोकांचं एवढंच दुखणं आहे की ह्यांच्या आत्म्याची ओळख नव्हती म्हणून हे काहीतरी आंधळ्यासारखं करत होते. पण डोळस होता येतं. आणि त्यांना पाचशे लोकांना तिथे पार केलं. आणि अशा रीतीने आमचा सहजयोग अगदी वेळेवर बसलेला आहे. जेव्हा ते लोक धर्म सोडून अवशिवासात चाललेले आहे तेव्हा मधोमध आमचा सहजयोग आहे, जथि तुम्हाला परमेश्वराचं प्रत्यक्ष प्रमाण मिळतं. आता ही कुंडलनि इथे स्थिति आहे ह्याच्याबद्दल ज्ञानेश्वरांनी सुद्धा सांगितलेले आहे. तसंच सगळ्यात जास्त कार्य मार्कंडेय स्वामी आणि खीन आर्द शंकराचार्यांनी फार मोठं कार्य केलेले आहे. त्यांनी इतकं विषद आणि सुंदर सगळे काही समजावून सांगितले आहे. पण मला आश्चर्य वाटतं की शंकराचार्यांची पुस्तकं कोणीच वाचत नाही. इतकंच काय मी जेव्हा कोवलमला गेले होते आणि तेव्हा ते केरळाचे रहाणारे होते. तिथे कालडी गावात त्यांचे सगळं आयुष्य गेलं होतं. आणि मला आश्चर्य वाटलं की तिथिले लोक मला सांगायला लागले की आमहाला माहितीसुद्धा नाही कोण शंकराचार्य, आर्द शंकराचार्य. कोणाविषयी बोलता तुम्ही? इतकं अज्ञान लोकांमध्ये इंग्रजी शिक्षणामुळे आलेले आहे. इंग्रजी शिक्षणामुळे काय काय फायदे झालेले आहेत ते तुम्ही इंग्लंडला जाऊन बघा आणि आपलं जे आपण विसरून आज बसलेले आहेत कारण आम्ही म्हणजे सेक्युलर स्टेट वगैरे झालो म्हणजे धर्माबद्दल पूर्ण अज्ञान हे सेक्युलर स्टेटचं जर लक्षण असलं तर ते आपल्यामध्ये पूर्णपणे पसरलेलं आहे. धर्म आपल्या देशामध्ये इतका गहन आणि इतका मनन करून काढलेला आहे आणि त्याचं एक- एक लक्षण इतकं दिलेलं आहे की आपण सार्या संसारावर आपल्या धर्माच्या सत्यावर, सर्व संसारावर राज्य करू शकतो. प्रेमाचं राज्य करू शकतो. आणि सगळ्या जगभर आपल्याला आपल्या देशाबद्दल लोकांनाही कुतूहल निर्माण झालेलं आहे. आपल्याला माहिती आहे या देशात हजारो लोक येत आहेत ते हे बघण्यासाठी की हे काय आहे सत्य ह्या देशाचं हे बघायला पाहजि. पण त्यांच्यासाठी सुद्धा आपण भागटे काढले आहेत आणि ते भागटे त्यांना चांगलेच लुटून काढत आहेत आणि ते कधीही कोणत्याही खऱ्या ह्याच्यात जात नाही.

परवा मी गावाला गेले होते, मुसळावाडीला. तर आमचे शिष्य म्हणायला लागले की माताजी, फक्त सहजयोगाच्या कृपेमुळे आमच्यात एवढी समरसता. आम्ही इतक्यादा हनुस्त्वानात येऊन गेलो पण आम्ही एकाही हनुस्त्वानी माणसाशी बोलू शकलो नाही. फक्त बोललो तर ते हे सगळे अंगूली सटाइल, पाश्चात्त्य पद्धतीने रहाणाऱ्या हनुस्त्वानी लोकांशी, जे अगदी इंग्लिश कॅब्रिज पेक्षा चांगलं बोलतात. आणि टेल कोट शिवाय बाकी मोठे सगळे ब्रिटिश झालेले आहेत. तेव्हा मला अगदी कंटाळा आला होता या देशाचा. आणि आज ही स्थिती आलेली आहे की हे लोक तुमच्या संस्कृतीला बघून आणि तुमच्या मनन स्थितीला बघून आश्चर्यचकित झाले. आश्चर्यचकित झाले. आणि त्यांना वाटतं की तुमचे पाय धरावे की काय करावं. तुमच्या या प्रेमाचा सोहळा बघून सुद्धा त्यांना इतकं आश्चर्य वाटतं आहे की आम्ही सगळे विसरलो. त्या इंग्रजी शिक्षणामध्ये त्यांचं प्रेम, त्यांचं जे काही मनाचा ओलावा असेल कवि भक्ती, श्रद्धा जे काही असेल ते सगळं वाहून गेलेले आहे. ते आपल्याकडे झालं नाही

पाहजि. आणा होत आहे म्हणा. फार दुःखाची गोष्ट आहे. की स्वातंत्र्याच्या आधी आपण आपल्या संस्कृतीला चकितून होतो. जसं स्वातंत्र्य मिळालं तसं आपल्याला वाटलं आता आपण मोकाट झालो. आता वाटेल तसं वागलं तरी चालेल. तसं होत नाही. कारण मानवाने जरी ही स्थिती गाठली नाही तर तो जनावराच्या स्थितीत तरी जाऊ शकतो का? असा मला प्रश्न पडतो. कदाचित तो राक्षसाच्या स्थितीत जाईल. कारण याच्या पुढची स्थिती म्हणजे अतमानव होण्याची आहे. तेव्हा ते जनावराकडे कसे जातील. आणा गेले तरी अशा जनावराकडे जातील जे मनुष्य ही नाही आण जनावरही नाही. ही उत्क्रांतीची स्थिती आपल्यामध्ये पूर्णपणे घटति झालेली आहे. आणा त्या उत्क्रांतीचे एक एक स्टेज ज्याला म्हणतो असे बनवलेले आहे. त्यापैकी पहिल्या स्थितीमध्ये अगदी पहिले जे चक्र आहे, आपल्यामध्ये स्थिति आहे.

खाली चौकोनी जे दसितंय ह्या चक्राला मूलाधार चक्र असे म्हणतात. मूलाधार चक्र. आता ह्याच्यामध्ये सुद्धा पुष्कळ लोकांनी नाना तरेच्या आपल्या कल्पना काढलेल्या आहेत. आपल्या हट्टिस्थानात कल्पकतेला काही कमतरता नाही. जो बसला तोच अध्यात्मावर बोलू लागतो कारण असं आहे त्यांना कोण धरणार? त्याच्याबद्दल काही प्रमाण नाहीच आहे. ज्याला दसिलं तोच गुरू. ज्याला दसिलं तोच आपलं लेकचर वर लेकचर. हजारो लोक बसतात. मला समजत नाही हा मनुष्य बडबडतो तरी काय? आणा लोक ऐकतात तरी काय? आणा त्याचा लाभ तरी काय? त्याचं प्रत्यक्ष तरी काय आहे? एकच की तुमच्या खशिात पैसे कति आहेत आणा तें कति वाटले? हे मोजून घ्यावे. त्यापलीकडे त्याचं काहीही मळित नाही. तर हे जे चक्र आहे ज्याला आपण मूलाधार चक्र असं म्हणतो. ह्या मूलाधार चक्रावरती साक्षात गणपती बसवला आहे परमेश्वराने. आता गणपती आहे की नाही. तो शास्त्रात आहे की नाही. आपल्या घरात एखादा डॉक्टर गणपती ठेवतील. पण मी जर म्हटलं की काही रोग गणपतीच्या स्तवनाने जातात तर त्यांना अगदी आश्चर्याचा धक्का बसेल. असं कसं होईल? त्यांना तर ते सगळे मटेरियामेडिका माहति आहे. हा गणपती घरात जो आहे त्याने काही रोग बरे होतात असं माताजी म्हणतात म्हणजे हे काय? ह्याला काही सत्य म्हटलं पाहजि का? पण होतात. पण अधिकार असला पाहजि तुम्हाला. गणपतीशी तुमचा संबंध काय घडलेला आहे? काहीही नाही. एक आणून आपलं ठेवून कोनाड्यात ठेवला म्हणजे काही गणपती पूजा होत नाही. तोडाची बडबड केली म्हणजे गणपती पूजा होत नाही.

पण गणपती म्हणजे काय आणा तो गणपती कसा जाणायचा हे जोपर्यंत तुम्हाला त्याचा बोध होत नाही, जोपर्यंत तुम्हाला त्याचा अधिकार परमेश्वराकडून मळित नाही तोपर्यंत तुम्ही समजू शकणार नाही की हा गणपती कोणत्या कार्यासाठी परमेश्वराने आपल्यामध्ये घातलेला आहे. आता गणपती हा पावतिर्याचं लक्षण आहे. परमेश्वराने फक्त पावतिर्य संसारात बनवलं. आणा गणपती त्याची देवता बसवली. आपल्याला आश्चर्य वाटेल आजकाल इकडे कलीयुगात बघितलं की कोणाला विश्वास नाही वाटायचा की पावतिर्य हे पहिल्यांदा परमेश्वराने संसारात बनवलं. त्याच्यानंतर कारण परमेश्वर हा पति आणा अत्यंत दयासागर, प्रेमाचा सागर इतकंच नव्हे तर करुणेचा नथी आहे. त्याने आधी असा वचार केला की माझ्या मुलांना ज्याच्यात परम सौख्य मळिलं असं जर मला घडवायचं असेल तर पहिल्यांदा जे सगळ्यात अप्रतम ते बसवावं आणा त्याने म्हणून संसारामध्ये फक्त पवतिरता बसवली. ही पवतिरता, श्री गणेश ह्यांनी, त्या मूलाधार चक्रामध्ये आपल्यातही बसवली आहे. आता गणपतीवर बोलायचे म्हटले तर मला एक लेकचर द्यावे लागेल आणा तें फार मोठं आहे. फक्त त्यांना वंदन करून आपण पूढे जाऊया.

ह्याच्यावरचं जे चक्र आहे त्याला आम्ही स्वाधष्ठान चक्र म्हणतो. हे सुद्धा आपल्यामध्ये परमेश्वराने बसवलेले आहे. ह्या चक्राने आपण कोणतही कार्य करत असतो. म्हणजे कला, वचार. नंतर, स्वाधष्ठान चक्राने जेवढी निर्मिती संसारात करीएटविह पॉवर आहे ती त्याने वापरण्यात येते. आता आपल्यामध्ये जे स्वाधष्ठान चक्र आहे, त्याच्यामुळे आपण जे काही कलेचे कार्य करतो कवि पुढचा वचार करतो कवि जे काही प्लॅनगि करतो वगैरे जेवढे काही आहे त्याचा ताण त्या स्वाधष्ठान चक्रावर पडतो. म्हणजे आपल्याला असं वाटतं की मेंदूने आपण वचार करतो. ही गोष्ट खरी आहे. मेंदूने जरी आपण वचार करतो तरी त्याच्यातला जो मेद आहे, ज्याला फॅट म्हणतात तो कुठून येतो? तो आपल्या पोटामध्ये हे स्वाधष्ठान चक्र तयार करून व्यवस्थित वर पोहचवत असतो. आता जो मनुष्य फार वचार करतो, फार प्लॅनगि करतो, नेहमी वचारातच असतो अशा माणसाला नेहमी डायबेटिसचा रोग होऊ शकतो. कारण काय? कारण असा मनुष्य अत्यंत वचार केल्यामुळे त्या चक्राला अत्यंत ताण देतो आणा त्या चक्राचं दुसरं कार्य असं असतं की आपलं स्प्लीन, पॅक्शियज, कडिनी नंतर युरेस, लीव्हरचा वरचा भाग ह्या सगळ्यांची देखरेख पहायची. ज्या चक्राला एक कार्य हे करायचे आहे आणा दुसरे कार्य हे करायचे आहे, आणा त्याच्यावर जर तुम्ही एकच भार घातला तर असंतुलन जीवनात येऊन त्याला डायबेटिसचा रोग होतो. एखाद्या खेड्यातल्या माणसाला कधीही डायबेटिस होणार

नाही. पण एक पांढरपेशीय लोकांना कवि जे लोक सडिटरी हॅबीट्स चे लोक आहेत त्यांना बहुतेक हा होतो. त्याला कारण हे असं आहे की ते सारखे वचार करत असतात. आता प्लॅनगि सुद्धा म्हणजे माणसाने करण्यापेक्षा जे परमेश्वराचे प्लॅनगि आहे ते जर समजून घेतलं तर त्याला हा त्रास करायची गरज नाही की आपण बसून प्लॅनगि करायचे. पहिल्यांदा परमेश्वराला समजून घ्या. म्हणजे त्याची जी सर्वव्यापी शक्ती आहे ती स्वतःच सगळं प्लॅनगि करत असते. तेव्हा त्याच्या प्लॅनगिला जर तुम्ही उतरलात तर तुमचे सर्व कार्य सुव्यवस्थित, सगळे सुंदर होईल. उलट तुम्ही जर प्लॅनगि केलं तर त्याच्यात काही ना काही संकल्प-विकल्प करतो, आणा विकल्प येऊन सगळं प्लॅनगि, आपल्याला दसितंय आहे आपल्या देशाच्या प्लॅनगिची काय स्थिती झालेली आहे ते. तेव्हा माणसाच्याकडून काही होत नाही. सगळं परमेश्वर करतो असं मी जर म्हटलं तर लोकांना वाटेल माताजी काही तरीच सांगतात. पण एकही काम आपण जवित करत नाही. आपल्याला आश्चर्य वाटेल, आपण काम काय करतो. आता दगड आहेत इथे मेलेंले. ते आणून इथे लावले, फरशा घातल्या, झाड मेलें कित्याचे हे केले, गॅलरी, आणा सांगितले कित्याही फार मोठे झालो. आणा सांगितलं की आम्ही फार मोठे काम केले. एकही जवित कार्य आपण करू शकतो का? एका बी मधून एक तरी अंकुर आपण काढू शकता का? एक बी तरी आपल्याला घडवता येतं का? मग कसल्या गमजा मारायच्या की आम्ही हे करतो, आम्ही ते करतो. काहीही तुम्ही करत नाही. सगळे मेलेंलं काम आहे. अहो, हे उचलून तकिडे घाला, नाहीतर तकिडून इकडे घाला. त्याच्यात काय फरक पडणार आहे वशिष्ट! उगीचच नसत्या उस्त्यापर्या आहेत.

उलट ही असली कामे करून करून माणसाला आपण भौतिक गोष्टींची फार गुलामी करायला सांगितली आहे. आता समजा ज्यांना खुरचीवर बसण्याची, आमचे बचिरे हे वदिशी लोक आले आहेत. त्यांना एक त्रास होतो कधी कधी. ह्यांना खुरचीवर बसण्याची सवय लागल्यामुळे ते खाली बसू शकत नाहीत. आता खुरच्यांच्या डोक्यावर बसले. तर म्हटलं बरोबर खुरच्या घेऊन फरि तुम्ही आमच्याबरोबर. तुमचं कसं काय होणार हे समजत नाही मला. जमनीवर बसायचं टाकलं. परत्येक अशा सवयी जडतात. ही भौतिकता इतकी वाढलेली आहे ती आपल्या डोक्यावर बसते. पण त्याचा अर्थ असा मुळीच नाही की तुम्ही संन्यास घ्या. दुसऱ्या याला नाही नधियाचं. मी लगेच म्हटल्याबरोबर लोक संन्यासाला नधितात. संन्यास बनि्यास घेण्याची काही गरज नाही. व्यवस्थित लग्न करावं. लग्न व्यवस्थाही परमेश्वरानेच केलेली आहे. आणा मुलंबाळं सांभाळावी. पण पावतिर्याने राहिलं पाहजि. अशा आमच्या सहजयोगामध्ये अगदी साधारण, सर्वसामान्य जी लोक आहेत आणा जी सर्वसामान्य पद्धतीने रहातात त्यांची व्यवस्था केलेली आहे. संन्याशाला आम्ही रयिलायजेशन देऊ शकत नाही. जर कोणी मनुष्य संन्यासी बनून आमच्यासमोर येऊन उभा राहिला तर आम्ही त्यांना सांगू की हे बघा तुम्ही साधे कपडे घालून या. म्हणजे हे की जाहिरिती लावून फरियाची काही गरज नाही. जो संन्यास आहे तो आपल्या आतमध्येच घडतो. अशा जाहिरिती लावून बाहेर स्वतःच्या काहीतरी गमजा करणे म्हणजे खरोखर माकडाचे लक्षण आहे. माणसाने अशा भलत्या गोष्टीच्या नादी लागू नये. आणा त्याच्यामध्ये पडू नये. हे फार चुकलेले आहे तसेच पुष्कळसे गुरुसुद्धा संन्यासी बनून फरितात. आणा आम्ही फार मोठे गुरू वगैरे दाखवतात. अशा लोकांना गावाच्या वेशीबाहेर ठेवले पाहजि. सीतेने वाल्मीकी रामायणात सांगितले आहे की कुणी संन्यासी जर दारात आला तर त्याला वेशीच्या बाहेर ठेवायचे. एकच दविस त्याला गावाच्या वेशीवर राहिले पाहजि. दुसऱ्या दविशी त्याला पटिळलं पाहजि. अहो, आम्ही गृहस्थ लोक आमचा तुमचा काय संबंध? तुम्ही संन्यासी आहात तर जाऊन बसा जंगलात. इथे येण्याची गरज काय? म्हणजे दुसऱ्यांच्या पैशावर कसं जवित रहायचं, हे बांडगुळासारखं आयुष्य, हे पैसायटिक आयुष्य आणा त्याच्यासाठी आमच्या सहजयोगामध्ये मुळीच वाव नाही. जर असे तुम्ही कुणी संन्यासी असाल, दंडे संन्यासी वगैरे तर आमचा तुम्हाला नमस्कार. आम्ही तुमच्यासाठी काही करू शकत नाही. जर तुम्ही सर्वसामान्य लोकांप्रमाणे लग्न करून व्यवस्थित म्हणजे बॅचलरसना पण चान्स आहे. जर असे असले, तर त्यांच्यासाठी आमचा सहजयोग आहे. कारण अश्या माणसांना संतुलन येतं. मुलंबाळे घरात असली, आई-वडील असले तर माणसाला संतुलन मर्यादा येतात. तो काहीतरी व्यवस्थित वागतो. ज्या माणसाला आई नाही, वडील नाही, कुणी नाही अनाथलायासारखं कुठून तरी आलेला असेल कवि ज्याला हे माहति नाही की मर्यादा म्हणजे कशाशी खातात, त्या माणसाला सहजयोग कसा आम्ही द्यायचा? कारण मर्यादेचे मनुष्य बांधला जातो आणा त्यानेच त्याची प्रगती होते. तुम्ही बघितलेले आहे झाडाचं सुद्धा तसंच आहे. झाडाचं बी- बघियं जेव्हा फुगतं त्याला मर्यादा घालाव्या लागतात. त्याला संगोपावं लागतं. त्याला बघावं लागतं. आजकाल सगळे मानसशास्त्रज्ञ संगायला लागले की जिवि जथि गृह व्यवस्था बघिडलेल्या आहेत, जथि जथि समाज बघिडलेला आहे तथिली मूल अगदी बेकार जातात. आणा जे जगामध्ये आपण एवढे युद्ध इतका कलह तसच लोकांच्यामध्ये भयंकर असंतोष वगैरे बघतो त्याच्या मुळाशी त्यांची घरं तुटलेली आहेत. त्यांना आई नाही, त्यांना वडील नाहीत, ती अनाथासारखे फरिणारी मुलं आहेत. म्हणून हे असं झालेलं आहे असं नदिन त्यांनी काढलेलं आहे.

तेव्हा दुसरं जे चक्र आहे, ज्याला आपण स्वाधष्ठान चक्र म्हणतो, त्याच्यावरती श्री ब्रह्मदेव आणा त्यांची शक्ती सरस्वती ही आहे. पण जी कुंडलिनी शक्ती आहे ती कुमारिका गौरी शक्ती आहे. आणा आपल्याला माहति आहे की या गणेशाला गौरीने कसं बनवलं आणा त्याला कसं आपल्या दाराबाहेर उभं केलं ते. आता त्यावरून असं लक्षात घ्यायचं की गणेश हा गौरीच हे पावतिर्य आहे ते बघत असतो. त्याला इंग्लिशमध्ये म्हणतात प्रोटोकॉल ते बघत तथि बसलेले असतात. त्यांच्यावर कुंडलिनीच्या

छेदनामध्ये कार्य येत नाही त्यांचे छेदन होत नाही. ते त्या ठिकाणी बसून फक्त ही संगोपना करत असतात. आता जे लोक या गणेशावर आघात करतात म्हणजे गणेश हा ज्या चक्रावर बसलेला आहे त्याने पेलवहीक प्लेक्सस म्हणून जे प्लेक्सस आहे त्याची चालना होते. सूक्ष्मामध्ये जरी ते मूलाधार चक्र असलं तरी त्याची चालना पेलवहीक प्लेक्ससमुळे होते. आणि या पेलवहीक प्लेक्ससमुळे सेक्ससुद्धा सांभाळला जातो. तर लहान मुलाला सेक्सच काही कळत नाही म्हणून तथि एक लहान मूल जे काहीही मोठं होत नाही. नेहमी जे बाल्यावस्थेत, पवित् अवस्थेत असतं अशा गणेशाला तथि बसवलं आहे. आता जी घाणेरडी मंडळी, बरीच आहेत. तुमच्या पुण्याला सुद्धा एक गृहस्थ उद्भवले आहेत. ते असं घाणेरडं शकितवत असतात, की कुंडलनी जागृत करायची असेल तर अशा घाणेरड्या पद्धतीने करायची. तर त्यांना लक्षात आणून दिलं पाहजि, दिलं तरी त्यांच्या लक्षात येणार नाही. त्यांना आई-वहणी नाहीतच म्हणा. पण ही जी आई तुमची बसलेली आहे कुंडलनी तचि प्रोटोकॉल करणारा गणेश तथि बसला असताना आपण अशा तऱ्हेची जी भाषा करतो कुंडलनीला उचलायची, म्हणजे आपल्या आईबरोबरच काहीतरी घाणेरडा प्रकार आपण म्हणत आहोत हे लक्षात घेतलं पाहजि. प्रत्येक हनुमंथांनी आणि भारतीय माणसाला अशा घाणेरड्या गोष्टीची अत्यंत चीड आहे. आणि आपल्या देशातच अनेक लोक अशा गोष्टी करतात. आणि या तांत्रिकाने अशा घाणेरड्या गोष्टी करून आपल्या देशाला अगदी बरबाद करून टाकलंय. कोणताही मनुष्य जर आपल्या आईच्या पोटातून, उदरातून नघिला असेल आणि त्याची आई असली जगामध्ये आणि तिने पाहिलेलं असलं त्याला ही गोष्ट सहन होणार नाही. आणि ही गोष्ट आपण लक्षात घेतली पाहजि. अशा घाणेरड्यापणाच्या गोष्टी करणारे आणि पवित्र्यापासून तुम्हाला दूर नेणारे हे जे साधू-संत आपले नुस्ते पैसे भरत बसलेले आहेत आणि कॅडलक च्या गाड्या घेऊन फिरताहेत त्यांना उचलून लगेच समुद्रात तरी घालावं कवि परदेशी पाठवून द्यावं. त्यांचं इथे काहीही चालू नाही दिलं पाहजि. पण आश्चर्याची गोष्ट आहे की अशा लोकांकडे हनुमंथांनी लोक सुद्धा जातात. मी तर असं ऐकलं आहे की काही मनिस्टर लोक सुद्धा तथि जातात. म्हणजे या लोकांना तुम्ही नविडून तरी कसे देता याचं मला आश्चर्य वाटतं. आपल्या देशामध्ये आई म्हणजे काय? हे जर आपल्याला समजू नाही लागलंय, हे जर आपण विसरलो तर मातूर काहीही या देशाचं रहाणार नाही. एवढं समजलं पाहजि की आई ही अत्यंत पवित्र व्यक्ती असते. आणि आपल्या आयुष्यात तिने आपल्याला पावित् दिलेले असतं. आणि तिच्याबद्दल जे लोक असे बोलतात, ते लोक कति घातक आणि आपल्या देशाला कति नाशक आहेत, हे ओळखून राहिलं पाहजि.

आता त्याच्यावरती जे चक्र आहे त्याला आम्ही नाभी चक्र असं म्हणतो. मणपूर चक्र असं पण त्याचं नाव आहे. आणि नाभी चक्रावरती लक्ष्मी-नारायणाचं स्थान आहे. लक्ष्मीनारायण हे धर्म स्थापना करतात. धर्माची आपल्यामध्ये स्थापना होते. आणि लक्ष्मीचे जे सूत्र आहे, जे आपल्याला माहिती आहे ते म्हणजे आपण असा वचिर करतो की या माणसाकडे लक्ष्मी आहे म्हणजे तो श्रीमंत असला पाहजि. असा आपला अर्थ लागतो. पण लक्ष्मी आणि पैशात महद अंतर आहे. पैसा म्हणजे लक्ष्मी नाही. आणि लक्ष्मी म्हणजे पैसा नाही. एक अंग त्याचा पैसा जरी असला, त्याने समृद्धी जरी असली तरी लक्ष्मी स्वरूप वेगळं असतं. आता थोडक्यात मी लक्ष्मीबद्दल सांगते. कारण इतकी सगळी चक्र सांगायची म्हणजे, त्याला पुष्कळ लांबचलक हे पाहजि. तर आपण लक्ष्मीला पाहिलं आहे की

एक हात असा असतो आणि एक हात असा असतो. आणि दोन हातात तिच्या कमळ असतात. म्हणजे जो मनुष्य लक्ष्मीपती असेल त्याचं हृदय कमळासारखं असायला पाहजि. ते गुलाबी म्हणजे त्याच्यामध्ये ओलावा असला पाहजि. प्रेम असलं पाहजि. तसंच त्याच्या घरामध्ये कमळासारखं सौंदर्य असलं पाहजि. त्याच्या हृदयामध्ये, त्याच्या वागण्यात, कपड्यात, सगळ्यामध्ये कमळासारखं सौंदर्य असायला पाहजि. जसा एक भुंगा सुद्धा कमळामध्ये जाऊन बसू शकतो. त्याचे सगळे काटे जरी बोचले तरी कमळ जसं त्याला आपलं आवरण घालून घेतं आणि रात्री त्याला झाकून आरामात झोपायला घालतं. तसे एखाद्या लक्ष्मीपतीने करायला पाहजि. पण लक्ष्मीपती म्हटलं की नंबरी चडिका असतो. तेव्हा अशा माणसाला आपण लक्ष्मीपती म्हणण्यापेक्षा फक्त आपण पैसेवाला म्हटलं तर ते योग्य होणार आहे. असे लक्ष्मीपती आजकाल नाहीत. पण आमच्या काळी म्हणजे आम्ही जेव्हा तुमच्या वयाचे होतो, तरुण होतो, त्यावेळेला आम्ही असे पुष्कळ लोक पाहिलेले आहेत. आता तुम्ही दुर्देवी आहात त्याबाबतीत तेव्हा तुम्हाला सगळे भाडोत्री लोकच दसितात. आमच्या वेळेला आम्ही खरोखरच काही काही फार मोठी मंडळी पाहिली होती ज्यांना खरच आम्ही लक्ष्मीपती म्हणू शकत होतो. आता दुसऱ्या हातामध्ये हे दान आहे. अशा माणसाच्या हातून अव्याहत दान चाललं पाहजि. आणि या हातातून आश्चर्य आहे. जसे आश्र्याला लोक आले तर ते आश्र्याला राहिले पाहजि. त्याला लक्ष्मीपती असं म्हटलं पाहजि. तसंच लक्ष्मी ही स्वतः स्त्री स्वरूप, माता स्वरूप आहे. त्या माणसाचं स्वरूप माता स्वरूप असायला पाहजि. असं आपल्याकडे अनेक जन्मांपूर्वी, अनंत कालापासून आपण अशी लक्ष्मीची स्थापना या देशामध्ये केलेली आहे. केवढा आपला महान देश आहे. अशी कल्पना ह्या भौतिकवादी लोकांना येणार आहे का? हे तर भोगी लोक आहेत. त्यांच्या डोक्यात येणार आहे का? एकेका पैशासाठी हे दुसऱ्यांचा गळा कापणारे लोक आहेत. त्यांच्या डोक्यात काही घुसणार आहे. हा फक्त आपल्याला एक वारसा मिळालेला आहे. तो वारसा आपण सोडायचा नाही. त्याच्या मध्ये गर्वाने राहिले पाहजि. जरी आपण गरीब असलो तरी हृदयाने आपण श्रीमंत आहोत हे लक्षात असायला पाहजि. मनुष्य गरिबी आणि श्रीमंतीने श्रीमंत होत नाही. हृदयाने श्रीमंत होतो. आता आम्हाला असं आहे की आमच्याकडे खूप श्रीमंती होती, वडलांकडे, आणि आमचे यजमानसुद्धा फार श्रीमंत आहेत. पण आम्हाला जर तुम्ही सांगाल तर आम्ही कुठेही झोपडीत झोपायला जाऊ अगदी आरामात, नाहीतर आम्हाला रस्त्यावर म्हणता तर आम्ही तेथेदेखील झोपू शकू. कारण आम्ही अगदी मस्त आहोत. आम्हाला कशाची गरज नाही. असाच मनुष्य ज्याला कशाचीही गरज नाही तोच खरा बादशहा आहे. बाकी ज्याला गरज आहे, दुसऱ्याकडे इरषेने बघतो त्या माणसाला आपण बादशहा म्हणू शकत नाही.

तेव्हा हे लक्ष्मीचं आपल्या नाभीवरती एक फार मोठे दैवत आहे. या लक्ष्मीला आपण जपलं पाहजि. हे सौष्ठव आपल्यामध्ये सांभाळलं पाहजि. आणि त्या सौष्ठवाला आपल्या देशात अजून लोक जपून आहेत. अजून त्यांना त्याची माहिती आहे की पैसाच म्हणजे सगळे काही नाही. त्याच्याही पलीकडे धर्म ही फार मोठी गोष्ट आहे. आणि धार्मिकतेने रहाणे म्हणजे देवळात जाऊन पोपटपंची करणं, असं मी म्हणत नाही. धार्मिकतेचा जो अर्थ आहे तो आपल्याला अनेक गुरूंनी सांगितलेला आहे. आणि अशा आपल्या या संतांच्या भूमीमध्ये अनेक गुरू आलेत आणि त्यांनी त्याबद्दल पुष्कळ चर्चा केली, की धर्म काय? या गुरूंचे जतिके उपकार मानावे ततिके थोडे आहेत पण आपण त्यांची कोणतीही गोष्ट ऐकत नाही. त्यापैकी दहा मुख्य गुरू झाले आणि ते अनेकदा या संसारात आले आहेत. पैकी मोहम्मद साहेबसुद्धा दत्तात्रेयाचे साक्षात अवतारण आहे. मोहम्मद साहेबांनंतरसुद्धा जे अवतारण झाले ते नानकसाहेबसुद्धा त्यांचे साक्षात अवतारण आहे. जनक सुद्धा त्यांचे अवतारण आहे. तसेच आदित्य वरगैरे जे महावीरांचे आदि झालेले आहेत ते सुद्धा ह्यांचेच अवतारण आहे.

त्यानंतर अगदी आपण फारच नशीबवान आहोत. वशिष्ठतः अहमदनगरचे लोक की आपले इथे साईनाथ जे इथं शरिडीला येऊन राहिले ते सुद्धा साक्षात दत्तात्रेयाचे अवतार आहेत. एकच तत्त्व जे आहे गुरूचं ते अनेकदा संसारात येतं आणि त्यांनी ज्या अनेक गोष्टी शकिल्या त्या धर्माच्या संतुलनाबद्दल. त्यांनी रयिलाइझेशन वरगैरे देण्याच्या गोष्टी नाही केल्या. आत्मज्ञान देण्याच्या फारशा गोष्टी केलेल्या नाहीत.

पण जी मुख्य गोष्ट त्यांनी सांगितली आश्चर्याची सगळ्यांनी एक गोष्ट सांगितली आहे की दारू प्यायची नाही. ते सगळे एकतर वेडे होतील कवि आजकालचे जे लोक दारूच्या वरिद्ध लहितित ते तरी वेडे असतील. तर दारू प्यायची नाही त्याला कारण म्हणजे फार सायंटिफिक आहे. परवा मी कॅन्सरच्या प्रोफेसरना सांगत होते की कति सायंटिफिक रड्डिन आहे की ज्याने दारू प्यायची नाही. दारू आणि कॅन्सर एकच तऱ्हेचा प्रकार आहे. म्हणजे त्याच्यामध्ये जे ओएच आयन असतं त्या ओएच आयनची अशी स्थिती होऊन जाते, दारू आणि कॅन्सर दोन्हीमध्ये एकच स्थिती होऊन जाते. तुमच्यामध्ये जी काही गरमी होते कवि जी हीट, काम केल्यामुळे जी हीट निर्माण होते ती तुमच्या रक्तवाहिन्यातून वाहू शकत नाही. कारण त्याच्यातलं जे पाणी आहे, त्याचं जे ओएच आयन आहे ते शोषण करू शकत नाही. कारण त्याची पद्धती बदलते. आणि त्यामुळे संबंध गरमी तुमच्या लव्हिहर्मध्ये, पोटामध्ये तऱ्हेतऱ्हेच्या गरम्या एकत्र होतात. आता मी सांगायचं म्हणजे कॅन्सर हा सहजयोगानेच ठीक होऊ शकतो, आणि खीन कशाने होऊ शकत नाही. आणि हे आम्ही केलेले आहे.

आता लंडनला आम्ही एका कॅन्सरच्या पेशंटला बरं केलेले आहे. आणि त्यांच्या ज्या पत्नी आहेत त्या तथिल्या प्रसिद्ध डॉक्टर आहेत. त्यामुळे त्यांनी आता तथि आमचं मेडिकल कॉलेज वगैरे बरंचच काढलेले आहे की तुम्ही आता इथे बोला वगैरे. आता बघू गेल्यावर काय होईल ते. तर त्याच्यामध्ये त्या बाईला इतकी हीट होती अंगामध्ये. सारखी हीट नघायला लागली. आणि इतकी लंडनला थंडी पडत असतानासुद्धा तिने सगळी दारू उघडी टाकली आणि ती म्हणे की माझ्या अंगात तर इतकी हीट नघितो आहे आणि सगळ्यांना वाटायला लागले की हटिर आहे. तसंच दारूच्या माणसाचं होतं. दारूदा जो असतो, जो मनुष्य दारू पति, त्याच्यासुद्धा लव्हिहर्मध्ये हीट जमा होते, मग त्याच्या कडिनीमध्ये हीट जमा होते. मग त्याच्या संबंध रक्तवाहिन्या ज्या असतात त्या हारडन होऊन जातात. आता त्यांनी सांगितलं की तुम्ही दारू पळि नका. आता हे मी असं म्हटलं की तुम्ही दारू पळि नका तर तुम्ही मुळीच ऐकणार नाही. उलट कोणी इथं येणार नाही. परवा मी जरा म्हटलं की तुम्ही शपथ घ्या की तुम्ही दारू पणिर नाही तर अर्थे लोक उठूनच गेले. अहो म्हटलं मी म्हटलं तुम्ही नुसती शपथ घ्या. मी काही म्हटलं नाही की त्याच्यासाठी तुम्हाला काही पेमेंट करावं लागेल. पण तेवढं म्हटल्याबरोबर अर्थे लोक उठून गेले. आता दारू इतकी नुकसानाची वस्तू आहे की कुणी आई म्हणेल का की तुम्ही आपलं नुकसान करून घ्या. 'ये बाई मला मार' अशातली स्थिती आहे तुमची. ते आपले रस्त्यानेच ठीक चाललेले आहेत. उगीचच कशाला, म्हणजे पैसे जातातच आणि त्याशिविय झगिलेला मनुष्य तुम्ही पाहिलेला नाही का. आता रस्त्यानेच येतांना

आम्ही तीन ॲकसीडेट पाहिले. त्यातील एक मनुष्य दारू पळिन्न रस्त्यात असा लोळत पडलेला होता. आणही म्हणजे अगदी रोज आपण बघतो आहे. तरीसुद्धा लोकांनी मला सांगितले की हडिस्थानात आता दारू वाढलेली आहे. म्हणजे आश्चर्याची गोष्ट आहे. तेव्हा ही जी आपली फार मोठी दुश्मन आहे अशी जी आपली शत्रू आहे तिला आपण आपल्या डोक्यावर बसवून काय शहाणपण दाखवतो आहे मला समजत नाही. पण तरीही सहजयोगात आम्ही कुणाला म्हणत नाही की तुम्ही दारू सोडा. जसं आता चवहाण साहेब म्हणाले की, 'माताजी, काही सोडायला सांगत नाहीत.' ही गोष्ट खरी आहे. आम्ही काही सांगत नाही. तुम्ही आज सोडा. कवि आता सोडा. पण पार झाल्यावर तुम्ही सोडणार. आता इथे जी मंडळी आली आहेत परदेशातून अशी तीनशे मंडळी आम्ही लंडनला फार सुंदर तयार केलेली आहेत. त्याशिवीय हजारी लोकांनी रयिलायझेशन घेतलेले आहे. पण तीनशे मंडळी फार छान आहेत. त्यातले बहुतेक दारूडे होते, ड्रगज घेत असत. पण ह्यांचं सगळ्यांचं सुटलं. कसं सुटलं? म्हणजे असं आहे जेव्हा आत्म्याची ओळख झाली, आत्म्यात तसे स्पंदन सुरू झाले, जेव्हा आतला आनंद येऊ लागला तेव्हा मनुष्याला हे सगळं सुचतच नाही. आपोआप सगळं सुटतं. हा आनंद इतका आगळा आहे मग त्या आनंदापुढे काही सुचतच नाही. म्हणजे अशी दारू प्या जी उतरतच नाही मुळी आणि ती दारू प्यायल्यावर बाकी सारं काही वसिळून जातं.

त्यानंतर हे जे काही लक्ष्मीतत्त्व आहे, त्या लक्ष्मीतत्त्वामुळे जेव्हा हे जागृत होतं तेव्हा एक मोठं कार्य घडतं आणिते असं की तुमची सांपत्तिक स्थिती सुद्धा सुधारते. आश्चर्याची गोष्ट आहे. लोकांना आश्चर्य वाटेल की माताजी हे काय सांगताहेत. आमचं इकॉनॉमिक्स एकीकडे गेलं आणि सांपत्तिक स्थिती कशी सुधारेल. तर असं आहे की लक्ष्मीतत्त्वाने अशी सांगड बसते की त्या सांगडीमुळे सांपत्तिक स्थिती फार सुधारते. आता आमचे जसे हे वदियार्थी आहेत तिथून आलेले. तर यांना मी वचिारलं, ह्यांच्याजवळ पूर्वी काहीही नव्हतं अगदी भणंग भकिार्यासारखे रहात होते. आणि एवढे श्रीमंत, ह्यांच्याजवळ एवढे पैसे, सगळं काही. ह्यांना काही रहाण्याची सोय नव्हती, काही नाही. मी म्हटलं की, 'ही काय तुमची रहाणी आहे. असं कसं रहाता तुम्ही?' त्याच्यानंतर मग हे माझ्याकडे आले आणि त्यांना पार झाल्यानंतर लगेच ह्यांची घरं व्यवस्थित, त्यांची रहाणी व्यवस्थित, ह्यांच्याकडे रेडओग्राम, कधी काही, कधी काही म्हटलं हे कुठून आणायला लागले. तुमच्याजवळ पूर्वी खायलासुद्धा पैसे नसायचे. म्हणे आता दारू बंद झाली ना! तकिडे जातात अर्धे पैसे. आता महागाई भत्ता कशाला? गुत्त्यात जायला. तुम्हाला काही खायला मळित नाही अशातली गोष्ट नाही. पण त्याच्यामध्ये काही हरकत नाही तुम्ही गुत्त्यात जरी गेले, पण त्यानं होतं काय? तुमची लक्ष्मी पडते. इकडून बाटली आली की तकिडून लक्ष्मीबाई गेल्या. कोणत्याही दारुड्या माणसाचे आपण पुतळे का उभे करत नाही कारण त्यांची स्थितीच नसते पुतळे उभे करण्यासारखी. आणि म्हणून दारू, सगिरेट या सर्व गोष्टींना ह्या लोकांनी मना केले होते. आणि हे फार महत्त्वाचे आहे. ह्याचे आपल्याला महत्त्व समजत नाही. फारच महत्त्वाचे आहे हे माणसाला. कारण ते चेतनेच्या वरिद्ध जातं. ज्या चेतनेने परमेश्वराला जाणायचे आहे त्या चेतनेच्या वरिद्ध जी गोष्ट जाते. ती कति वाईट असेल आणि कति हानीकारक असेल हे लक्षात आणलं पाहजि.

त्याच्या वरती जे चक्र आहे त्याला हृदय चक्र असे म्हणतात. हृदय चक्र. कारण ते हृदयाच्या मध्ये इथे, फुफ्फुसाच्या मधोमध असते. आणखीन हे फारच महत्त्वाचे आहे. कारण या चक्रावर जगदंबेचे स्थान आहे. मनुष्याला जेव्हा जेव्हा भीती वाटते तेव्हा तो आपल्या आईला आठवतो. जर त्याच्या लक्षात ही गोष्ट आली की तुझी आई ही जगन्माता आहे. अत्यंत शक्तीशालीनी आहे. वाटेल ते जरी झालं तरी ती तुझा बचाव करेल. आपण आता जगदंबेवषिणी पुष्कळ ऐकलेले आहे. केवढ्या राक्षसांना मारून टाकले. काय काय त्यांनी केलेले आहे. तसंच एकदा फार रागावल्या होत्या आणि त्यांनीच तांडव नृत्य सुरू केल्याबरोबर शंकराला समजेना की आता काय होणार? आई बघिडली तर काय होणार? स्वतःच तयिया मुलाला तयिया पायाखाली घातल्याबरोबर अगदी अलगद आपला पाय ठेऊन एवढी मोठी जीभ त्यांनी काढलेली आहे असं आपण वाचलेले आहे. आणि सगळी गोष्ट खरी आहे. आणि त्याचं प्रत्यंतर आपल्या आयुष्यात येतं म्हणजे जेव्हा मनुष्य ज्याला सेन्स ऑफ इनसिक्युरिटी म्हणतात कवि जेव्हा त्याला असुरक्षित असं वाटायला लागतं कवि आता माझ्यावरती काहीतरी संकट येणार आहे, काही तरी होणार आहे आणि त्यावेळेला आपलं हृदय धडधड होऊ लागतं. हृदय धडधड होण्याचे हे कारण आहे की आपले हे चक्र जे आहे ते भ्रमति होते. तिथून ती शक्ती नष्ट होते कवि लुप्त पावते. ज्या माणसाला वशिष करून काहीतरी भूतबाधा वगैरे अशी जी भीती वाटते की आम्हाला भूत लागले आहे, आम्ही बाहेर गेलो तर आम्हाला काहीतरी धरलंय वगैरे असं वाटत असते त्यांचीसुद्धा हीच स्थिती. जेव्हा हे चक्र रक्षित होते, जेव्हा हे चक्र आलोकित होते तेव्हा माणसाची रक्षा वाढते.

आता पुष्कळ बायकांना बरेस्ट कॅन्सरचा आजार असतो. आता ते लोकांना असे वाटते की बरेस्ट कॅन्सरचा आजार म्हणजे काहीतरी दुसऱ्या कारणामुळे झालेला आहे. पण अगदी सरळ गोष्ट आहे की जर त्या बाईला असुरक्षित वाटत असेल तर तिला बरेस्ट कॅन्सरचा आजार होईल. तसंच आपल्याला पुष्कळांना श्वासाचा आजार असतो. आम्ही अनेक श्वासाचे रोग काढलेले आहेत आणिबरे केलेले आहेत. आपले काश्मरिचे जे गवहरून, सहाय साहेब होते. भगवान सहाय साहेब, त्यांना पंचवीस वर्षाचा श्वासाचा रोग होता. तो ही पाच मनिटिात आम्ही बरा केला. म्हणजे जर तुम्ही हे चक्र व्हायबरेशुनस देऊन कवि चैतन्य लहरी देऊन बरोबर स्थिति केलं तर अगदी मनुष्याला नेहमीसाठी बरं वाटतं कारण त्याचं ते चक्र ठीक झाल्याबरोबर जगदंबा जागृत होऊन त्याच्यामध्ये जी असुरक्षितपणाची भावना आहे ती नष्ट होऊन तो अगदी सुखासमाधानाने राहू लागतो. हृदय चक्राच्या वर जे चक्र आहे हे वशिद्धी चक्र. हे फारच महत्त्वपूर्ण आहे. कारण हे चक्र, या चक्रामुळे मनुष्य जनावरापासून मानव झाला आहे.

त्याने आपली मान खालून वर उचलली आहे. त्याठिकाणीच तो मानव झालेला आहे. आणिही जी मान आहे, त्या मानेला कोणाही समोर झुकवायचे नसते. असत्याच्या पुढे तर मुळीच झुकवायचे नसते. पण साक्षात परमेश्वरच असला कवि साक्षात खरोखर असा मनुष्य असला की जो वंदनीय आहे त्याच्यासमोरच ही मान झुकवली पाहजि. आणि त्यामुळे आपण उठल्यासुठल्या ज्याच्या त्याच्या पायावर येतो. मग ते भूत असे ना, ते ढोर असे ना सगळ्यांच्या पायाखाली येतो. आपले हात घालायची काही गरज नाही. आमच्याही पायावर येऊ नये. जोपर्यंत तुम्हाला काही प्रचिती येत नाही तोपर्यंत मुळीच तुम्ही पायावर येऊ नये. आणियाबद्दल मी दोन अनुभव पाहिले.

आम्ही लंडनला असतांना लोकांना वाटायचे की माताजीच्या पायावर काय यायचे ? काम सगळे आमचे पाय करतात तर करू तरी काय? तर त्यांना हा राग की माताजीच्या पायावर का यायचे आम्ही. म्हणजे पार झाल्यावरसुद्धा. आणखीन इथं मी म्हटलं परवा गावात की आता नको दर्शन फार झालं. तर सगळ्यांना वाईट वाटलं की माताजीनी दर्शन सुद्धा आता आम्हाला दिलेले नाही. म्हणजे अशी दोन टोकं आहेत जगामध्ये. सांगायचे असे आहे की सुज्जपणाने हे समजले पाहजि की मानव हा अत्यंत उच्च कोटीतला एक वशिष बनवलेला प्राणी आहे आणि त्याने प्रत्येक माणसासमोर आपली मान वाकवायची नाही. तसेच हे वरिटाचे स्थान आहे. तर वरिटा म्हणजे संबंध जे आहे. असाच परमेश्वर संबंध आहे आपल्यासारखाच. आणि त्याच्यातील आपण एक एक लहान लहान पेशी आहोत. सेल्स आहोत. ह्या ज्या सेल्स आपण आहोत अगदी परमेश्वरासारखेच बनवलेले आहोत. जेव्हा ह्या जागृत होतात तेव्हा त्या वरिटाला जाणून घेतात. हे असं वरिटा स्वरूप हे इथून जाणलं जातं. मग लोक जे तंबाखू खातात, आता नगरला तर मला तंबाखू इतकी पकिने की नाही माहीत नाही. पण प्रत्येकाच्या गळ्यात तंबाखू दसिते मला. तर ही तंबाखू कुठून आली नगर जलिह्यात, हे काही मला समजत नाही. पण इतकंच नाही तर बायकासुद्धा ते काहीतरी काळबळि लावत असतात. ते काय असं करतात? तशा तऱ्हेची तंबाखू कुठून आली ते मला ठाऊक नाही. पण त्या तंबाखू मुळे हे चक्र मातूर असं जाम बसलेलं आहे की त्यांच्या मुलांना खोकले, त्यांच्या मुलांच्या मुलांना खोकले आणि त्यांनाही सारखा त्रास, श्वास लागलेला अशी सर्व स्थिती या तंबाखूमुळे होते. पण सांगून कोणी ऐकत नाही. म्हटलं तंबाखू सोडा. तर सोडवत नाही. फक्त सहजयोगात आल्यावर मातूर या तंबाखूला सोडावं लागतं. आणि ती सुटते कशी वगैरे असे बरेच मजेदार अनुभव लोकांनी सांगितले. पैकी एक गृहस्थ ते सहजयोगात आल्यावर फार कार्य करीत असत आणि फार आम्हाला प्रिय होते. सगळे काही असतांना सुद्धा त्यांना तंबाखू पूरणपणे सोडता येईना. कधीकधी हुक्की यायची त्यांना. शेवटी एकदा मी आले असतांनासुद्धा त्यांनी तंबाखू घेतली होती. माझ्या लक्षात आलं. त्यांना वाटलं की माझ्या काही लक्षात आलं नसेल. त्याच्यानंतर मी उगीचच कानाडोळा केला. म्हटलं बघू या आता कसं काय होतय ते.

तर त्याच्यानंतर ते मला सांगायला लागले की, 'अहो, माझं तोड, माताजी, एकदम हनुमानासारखं होतय कधीकधी. असं वाटतं की जसं फुगायला लागलं. हे कसं काय? हे सहजयोगाने मी काय हनुमान होतोय की काय मला समजत नाही.' मी म्हटलं हे बघा तुम्ही तंबाखू घेता की नाही?' 'ही माताजी, आम्ही घेतो' आणि कानाला हात लावला. तर आता माझ्यासमोर वचन द्या. तुमची सोडवते मी. जरसा प्रयत्न करा. कारण आता पार झाल्यामुळे त्याची वशिष काही गरज वाटत नाही. म्हणे 'आता सुटलंच आहे.' म्हटलं 'जे आता थोडसंच आहे ते ही सोडा म्हणजे हे हनुमानपणा जाईल.' आणि त्याच्यानंतर त्यांनी ती सोडून टाकली. असे सहजयोगाने फार सहज इलाज होतात. आणि अगदी मजेदार इलाज होत असतात आणि सगळ्यांनी ते अगदी मजेने बघावे असे इलाज असतात.

त्याच्यानंतर हे जे वशिद्धी चक्र आहे, त्याचे महत्त्व सांगावे तेवढे कमी. कारण सोळा हजार नाड्या त्या चक्रावर अवलंबून आहेत. तेव्हा तुम्ही हे लक्षात आणलं पाहजि की तुम्ही सहज जी दोन आण्याची सगिरेट घेऊन पति ते त्या तुमच्या सोळा हजार नाड्यांना तुम्ही नष्ट करत आहात. आणि त्या कति मुश्किलीने बांधल्या गेल्या आणि त्या कुठून कुठून, कशा कशा धावतात वगैरे त्याच्याबद्दल तुम्हाला जराशी सुद्धा माहिती नाही. आता लंडनला इथपर्यंत झालेलं आहे की डॉक्टर सांगतात. इतकंच नाही तर प्रत्येक सगिरेट वर लहिल्ले असतं की याने तुमचा प्राण जाईल, याने तुम्हाला कॅन्सर होईल तरीसुद्धा लोक घेतात. अहो बसा, तुम्ही काय सगिरेट पति का नघिाले कशाला? बसा बसा. असं मधूनच उठून जाऊ नका. सगिरेट प्यालेले लोक नघिाले. अही मी काही आता सोडायला म्हणत नाही. (माताजी हसतात). अगदी बरोबर मला कळतं कोण

सगिरेट ...तर त्या सगिरेटचा एवढा कॅन्सर झाला तरी लोकांना सुटत नाही. आणभिला हे समजतं कारण सवय अशी गोष्ट आहे की सुटत नाही. फक्त त्याला सहृदयतेनं समजून घेतलं पाहिजे. आणाआपले व्हायब्रेशनस ठीक केल्यावरती आपोआप सुटेल. ती अगदी सहज सुटते आणाह्या सगळ्या सवयी सुटून मनुष्य अत्यंत अशा वातावरणात येतो की त्याला आपण म्हणू शकू की परमेश्वराच्या साम्राज्यात येतो.

त्याच्यावरचे जे स्थान आहे ते आजूचा चक्राचं. आता मी आपल्याला सांगितलं आहे की सर्व धर्म जे आहे ते एकाच झाडावरची फुलं आहेत. आणात्याबद्दल आपण उगीचच वाद घालत बसतो की 'हे माझे फूल आहे, ते तुझे फूल आहे.' एकाच शक्तीवर पोसलेली. अनेक वेळेला वेगवेगळ्या लोकांनी या संसारात येऊन हे कार्य केले आहे. जसं मी आपल्याला सांगितलं आहे की दहा गुरू आले होते. तसंच हे चक्र जे डोक्यावरती आहे, हे जे आपण इथे कुंकू जथि आमही लावतो आहे, ते जे आहे ते आजूचा चक्र. त्याच्या वरती महावर्षिणूचे स्थान आहे. आता हा महावर्षिणू कोण आहे ? ते जर देवीमाहात्म्य आपण कोणी वाचलं असेल तर कळेल. आणाहे म्हणजे ह्याचे जे तत्व आहे ते गणेशाचे तत्व आहे. म्हणजे जर समजा एखाद्या रुप्याची एक बाजू गणेश असेल तर दुसऱ्या बाजूला महावर्षिणूचं स्थान आहे. आणात्याला महावर्षिणूने अवतरण एकदाच घेतलेले आहे आणाते खरसिताचे अवतरण आहे. म्हणजे खरसित हा दुसरा तसिरा कोणी नसून आपला महावर्षिणूच आहे. आणात्याचं जर तुम्ही महावर्षिणूचं वाचल तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की तंतोतंत त्याचं सगळे काही त्या महावर्षिणूबरोबर अगदी तसच्या तसं वर्णन केलेलं आहे. आणाखरसित, ह्याची आई मेरी जी होती, ती स्वयं साक्षात राधाच होती. त्या महावर्षिणूच्या वर्णनात आहे की त्या राधेनं स्वतःच आपला पुत्र तयार केला होता आणाविडील त्याचे वर्षिणू होते म्हणून त्याला खरसित म्हणतात. हे कुणालाही तथि समजलं नाही की कृष्णाला खरसित का म्हणतात? कारण कृषी वरून कृष्ण शब्द झाला. कृष्णाने कृषी केली आणात्याचं फळ हे खरसित आहे. आणात्याच्यात हे वर्णन आहे कृष्णाने आपल्या मुलाला आपला सोळावा अधिकार दिलेला आहे. तसंच तो सर्व जगाचा आधार होईल. लोकांना हे दाखविले जे कृष्णाने सांगितलेलं होतं 'नैनं छिन्दन्त शिस्तुराणि' नैनं दहती पावकः । ' तर हे दाखवेल की ही जी शक्ती आहे ती कशाही तरहेने नष्ट होऊ शकत नाही. आणात्याचं उद्धरण होईल. आणाते आपल्याला त्याच्या पुनरुत्थानात दिसलेलं आहे. तेव्हा ही सगळी मंडळी एकत्र, नात्यात असताना आपण उगीचच मध्ये भांडाभांडी करतो कारण आपल्याला त्यांचं नातं जुळलेलं नाही. हे रीत्यायझेशन नंतर सगळ्यांना कळतं. आणात्याच्यानंतर आपण प्रत्येक व्यक्तीचा कसा उपयोग करावा ते समजून घेतो. त्याच्या त्या एकंदर मदतीमुळे आपल्याला सुद्धा ती सर्वव्यापी शक्ती इतकी मदत करते की आपणसुद्धा लहान लहान कष्टुर जे काही आजपर्यंत शकिलेली आहेत, ज्या कष्टुर कल्पना की आमही हद्दि, ब्राह्मण, खरश्चिन वगैरे वगैरे, अशा ज्या आपल्या कष्टुर भावना आहेत त्या मटवून आपण जागतिक मानव होऊन जातो.

त्याच्यावर जे चक्र आहे, ते सहस्राराचं चक्र आहे. हे चक्र जेव्हा कुंडलिनी छेदते, जेव्हा ब्रह्मरंध्रातून ही कुंडलिनी छेदून जाते तेव्हाच मनुष्य पार झाला असे म्हणतात. त्याला खरसिताने बापतीझम म्हटलेले आहे, महम्मदाने पीर म्हणून म्हटलेले आहे. सगळ्या धर्मांमध्ये सांगितलेले आहे की तुमचा पुनर्जन्म झाला म्हणून. तुमचा द्वज झाला पाहिजे. आता या बाबतीतही फार गोंधळ झाला आहे. द्वज म्हणजे जन्मत नाही. त्याचा पुनर्जन्म होईल तेव्हाच त्याला द्वज म्हटले पाहिजे. आता आपल्याकडे ब्राह्मण म्हटला की कुणी आपण नोकरीवरही ठेवू शकतो. वाटेल ते करू शकतो. आता ब्राह्मणत्व काय आहे ते मात्र त्यांच्यात नाही. जे जन्मत आहेत ते ब्राह्मण नाही. ज्यांचा पुनर्जन्म होतो तेच खरे ब्राह्मण आहेत. आणाया दृष्टीने पाहिले तर आपण चौखामेळाना पण ब्राह्मण म्हणू शकतो. आणापुष्कळ ब्राह्मणांना शुद्ध म्हणू शकतो. अशी स्थिती आहे. आता परवा आमही पुण्याला प्रोग्रामला होतो तर तथि एका ब्राह्मण सभेमध्ये आमचा प्रोग्राम होता. त्यांना लगेच कळलं की माताजी काही ब्राह्मण नाही. तर त्यांनी सांगितलं की, 'माताजीना आमही काही प्रोग्राम करू देणार नाही.' तर त्यांचं ते बघा. 'माताजीच्या बद्दल सगळ्यांना माहिती आहे. आणातुम्ही जर असं केलं तर पेपरात येईल की तुम्ही ब्राह्मण ब्राह्मणानंतर आहात. हा काहीतरी वाद काढला तर तुमचीच बदनामी होईल.' बर तर म्हणे, आता काय केल्यासरशी होऊ दे. आता काय करता. आता पेपरातच दिल्यामुळे म्हणून. कसं तरी हे त्यांनी मान्य केल्यावर. मला काही या लोकांनी सांगितले नाही. म्हणजे आतल्या गोष्टी हे काही सांगत नाही. मी जाऊन उभी राहिले आणां मी आपलं सहज बोलता बोलता म्हटलं की 'अहो, तुमच्यात कोणी ब्राह्मण असले तर माझ्यासमोर या. पट्टीचे असायलाच पाहिजे.' तर तीन-चार येऊन खरेच उभे राहिले. म्हणे 'आम्ही आहोत ब्राह्मण.' म्हटलं 'असं का. मग आता माझ्याकडे असं हात करा.' तर कापायला लागले. म्हटलं 'हे काय होतय तुमचे?' म्हणे 'माताजी, तुम्ही शक्ती आहात म्हणून आम्ही हलतोय.' म्हटलं 'अहो, आम्ही शक्ती आहोत कबूल आहे मला. पण तुम्ही का हलता. बाकी कुणी हलत नाही. पण हे दोघं हलतायेत.' म्हटलं 'वचिरा कुठून आले?' ती पागलखान्यातून, ठाण्याहून आणलेली दोन माणसे होती. म्हटलं हे बघा. तेव्हा स्वतः बद्दल नसता अभिमान कडून घेणं. आम्ही हे, आम्ही ते असं म्हणून होत नाही. व्हायला पाहिजे. हे घटतिले झालं पाहिजे. आणाअसे जे खोटे लोक असतात त्यांनी नेहमी संतांना छळून काढले आहे. तुम्हाला माहिती आहे की ज्ञानेश्वरांना कति या लोकांनी छळलेलं आहे. त्याच्यानंतर आपल्या इथे शरिडीला सुद्धा साईनाथाना या लोकांनी छळलेलं आहे. कुठेही सोडलेलं नाही.

इतकेच नाही पण शंकराचार्यांना, आदर शंकराचार्य जेव्हाआपली आई वारली म्हणून घरी गेले आणात्यांनी सांगितले की तचि दाहसंस्कार मला करायचा आहे. त्यांनी सांगितले की, 'तू करू शकत नाही. तू संन्यासी आहे.' आणाकोणीही त्यांच्या त्या दाहसंस्काराला आले नाही. तेव्हा कालडी गावामध्ये त्यांनी स्वतःच झाड वाढवून घेतलं आणाकेळाच्या झाडाला आग लावून त्यांनी आपल्या आईचा दाहसंस्कार केला आणाशापति केले संबंध केरळला, की तुम्ही लोक आपल्या घरासमोर दाहसंस्कार कराल कवि इथेच आपली परत गाडाल. आजसुद्धा तथि तसंच होत आहे. अशा रीतीने त्या सर्व अनाधिकार लोकांनी सर्व संत साधुंचा फार अपमान केला आहे. आपल्याच देशात नाही, प्रत्येक देशात हे झाले आहे. महम्मद साहेबांच्या वेळेला देखील तुम्ही जर पाहिलं तर महम्मद साहेबांना इतका त्रास दिला आहे आणात्यांचा इतका छळ केलेला आहे की त्याचं जर वर्णन केलं की वाटतं की ज्ञानेश्वरांचा इतका छळ नाही केला जितका त्या महम्मद साहेबांचा आणात्यांच्या फॅमिलीचा झालेला आहे. म्हणजे सगळ्यांना गारद करून टाकलं. हे असं संतांना छळणारे लोक आजसुद्धा सगळे अधिकार पंढार बसून 'आम्ही फार धर्मातम, आम्ही फार दंडे संन्यासी, आम्ही फार बंडे संन्यासी आणाआम्ही भौदू संन्यासी' बनून फिरत आहेत. अशा लोकांना मुळीच भीक घालू नये.

आमच्या सहजयोगामध्ये फार मोठी क्रांती घडतेय आणाती म्हणजे धर्माचे खरे स्वरूप उभं झाल्यामुळे, धर्म पूर्णपणे स्थापन झाल्यामुळे त्यांच्या लक्षात हे येतंय की हे फालतू जे पंडवे बसून आपल्याला नुसते लुटत असतात. त्यांना यापुढे आम्ही काहीही भीक घालणार नाही. परंपरा म्हणजे मुख्य बनण्याची परंपरा, काही कामाची नाही. ज्या परंपरेने मनुष्य सुजून बनत जातो आणावेरच्या पातळीवर येत जातो आणाखरोखरच अध्यात्मांमध्ये ज्याला आलोकित होता येतं तीच खरी परंपरा मानली गेली पाहिजे. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की आजपर्यंत कोणत्याही संताला, कोणत्याही संताला ह्या लोकांनी जडि दिली नाही. सर्व सामान्य माणसांनी जरी त्यांना उचलून धरलं, खरसिताला सुद्धा त्यांनी करुसावर धरलं. सर्वसामान्य माणसांनी जरी त्यांची ओळख करून घेतली तरी सुद्धा या अशा लोकांनी त्यांना कधीही मान्य केलं नाही. आमच्यावरही पुष्कळ लोकांचा राग आहे. पण आम्ही जरा दुसऱ्याच पद्धतीत आहोत. तेव्हा आमच्यावर काही चालणार नाही त्यांचं. परवा असच झालं. एकाच्या प्रोग्रामला एक गृहस्थ एका बाईला घेऊन आले. तिला मरिगीचा रोग येत होता. असे काही रोग असले की मी सांगते की त्यांना जरा मला वचिरात आणत जा. माझ्याबरोबर भुताटकी लोक असतात ते हलू लागतात. मरिग्यावाल्यांना असे झटके येतात. मी म्हटलं की मला वचिराल्याशविय तुम्ही आणत नका जाऊ. तर तिला परत मरिगीचा झटका आला. आल्यावर मी म्हटलं की तुम्ही कशाला घेऊन आला मला न सांगता. मला सांगितलं असतं तर मी लक्ष ठेवलं असतं. आता आला की नाही तिला मरिगीचा झटका! आणाबोलताना व्यत्यय आला. तर उठून आपलं राजकारण सुरू केलं त्यांनी की 'अहो, आम्ही असे ब्राह्मण आहोत, आम्ही अमुक आहोत, आम्ही तथिले पुजारी आहोत. तुम्ही संत साधुंनी तर सेवाच केली पाहिजे. आणाकाय असंच केलं पाहिजे.' म्हटलं, 'असं का? तुमचे जोडेही खाल्ले पाहिजे. म्हटलं चालते व्हा इथून.' तरीही जायला तयार नव्हते. म्हटलं, 'खबरदार परत तुम्ही इथं आलात तर. प्रत्येक वेळेला संतांवर एवढी जबरदस्ती झाली. आता एकही आम्ही चालू देणार नाही. झालं तेवढं फार झालं.' तेव्हा मग ते उठून नघिऊन गेले. अशा रीतीने म्हणजे या लोकांनी इतकच नाही छळलं तर वरून अरेरावी. संतांना छळलंच पाहिजे. आम्ही दोन थोडाडात दिल्या तर दहा थोडाड्यात त्यांनी खाल्ल्याच पाहिजे. कारण आम्ही फार शहाणे, धर्मात्मा लोक. अशा रीतीने संतांवर सुद्धा आम्ही इतका अन्याय केला आहे, इतका अन्याय केला पण तरी सर्वसाधारण जनता हे बघत राहिली. त्यांनी वरींथी केला त्याबद्दल त्यांचा छळही झाला आहे. तरी सर्वसामान्य जनतेने मात्र नेहमी संतांना ओळखलंय आणासंतांची पूजा केली आहे. आणां म्हणूनच आमचं कार्य सर्व आपल्यासारख्या सर्वसामान्य लोकांसाठीच आहे.

नंतर जे वरचे, जे सहस्राराचे चक्र आहे, त्याच्यामध्ये एक हजार पाकळ्या आहेत. तर डॉक्टर लोकांचे म्हणणे आहे की नाही ९९८ नाड्या आहेत. दोन कमी एक हजाराला. म्हटलं ९९८ असोत नाहीतर हजार असोत तुमच्या बापाचा काय जातंय त्यांच्यात हे मला समजत नाही. याच्यावरून वाद घेऊन आम्हाला सहजयोग करायचा नाही. म्हणून नघिले पाठमोरे. अशा पद्धतमूर्खांना काय म्हणावे! मी स्वतःच यासाठी मेडिसीन केलं म्हटलं या शहाण्यांच्याबरोबर मला बोलायचे आहे ना! म्हणून मला सुद्धा शकिलं पाहिजे. आमच्याबरोबर दोन सुजून डॉक्टर आलेले आहेत. एक रशियन आहेत आणाएक आपले पारशी डॉक्टर आहेत. बरेच वर्ष त्यांनी लंडनला राहून प्रॅक्टिस केली आहे. मानसशास्त्रज्ञसुद्धा आहेत. सगळे इथे फार शकिलेले, विद्वान लोक आलेले आहेत. आणायांनी तुमच्यासुद्धा योगशास्त्राचा पूर्ण अभ्यास केलेला आहे. इतकंच नव्हे तर प्रत्येक देवता म्हणजे काय? त्या देवतांचे अर्थ काय? म्हणजे मी सहजयोग यांना शक्तिवायला बसवल्याबरोबर यांनी युनिव्हर्सिटीच मांडली मुळी आणाप्रत्येक गोष्टीचं स्टॅटिग आऊट जाला म्हणतात ते करून घेतलेलं आहे. इथे मी चौथ्यांशी (84) आजपर्यंत मोठे मोठ्या टेप्स, लेक्चर्स करून घेतलेले आहेत. त्याचे सगळे वर्गीकरण करणे. ते काय आहे, काय नाही, हे कसं शकून घेणं ह्या रोगाला काय? ह्या माणसाला हा त्रास आहे. कुंडलिनी कशी उचलायची? त्याचा काय त्रास आहे? कुठे ती अडकते? काय

झालं? वगैरे सगळं इतथंभूत. तुमचे देवता वगैरे काय करतात? त्यांच्यापासून तुम्ही शक्तिपारं. कारण आपण नेहमी इंग्लिश लोकांकडूनच शक्ति. माताजीचे शक्तिवलेलं एवढं चालत नाही. तेव्हा मी त्यांना बरोबर घेऊन आले आहे. पण असं आहे की आपल्या संस्कृतीचा एवढा मोठा वारसा आपल्याकडे आहे! एवढं मोठं आपल्याला काही मळिलं आहे त्याची तुम्हाला कल्पनासुद्धा नाही. आणायि अशा काहीतरी अगदी त्याला कुचकामी शक्ति पद्धती ज्याला मी म्हणते, ज्याच्यामध्ये काहीही तुम्हाला माहिती होतं नाही की काय खरं आहे. सर्वव्यापी शक्ती काय आहे? त्याच्याबद्दल काहीही त्याच्यामध्ये वचिर नाही. वचिर वनिमिय नाही. अशा या कुचक्या शक्ति पद्धतीने जर तुम्ही पाश्चिमत्य संस्कृतीचे अनुकरण करू लागला तर असेच म्हणता येईल की सगळे सौंदर्य, संपदा, एवढे ऐश्वर्य घरात असताना सुद्धा तुम्हाला भीकेचे डोहाळे लागलेत.

आता सहस्रावार आल्यावर जेव्हा कुंडलनी छेदन करते तेव्हा तुम्हाला सामूहिक चेतनेचा अनुभव येतो. म्हणजे अनुभव येतो, लेक्चर येत नाही. त्याला actualisation इंग्लिशमध्ये म्हणतात. हा अगदी अनुभव आहे. अनुभव म्हणजे तुमच्यामध्ये ही प्रबुद्धता आहे. तुमची जी चेतना आहे ती प्रबुद्ध होते. तुमच्या हातातून हे चैतन्य वाहू लागते. त्यानंतर ह्या बोटामध्ये तुम्हाला बरोबर कळतं की तुमचे कोणते चक्र धरलेले आहे, दुसऱ्यांचे धरलेले आहे कारण तुम्ही आपल्या सुत्रावर आल्यावर सगळ्यांच्या सुत्रावर जाऊ शकता. इथे आम्ही दाखवले आहे प्रत्येक बोटाला की कोणत्या बोटाला कोणते चक्र आहे. बोटान्वर डावीकडे व उजवीकडे कोणती चक्र आहेत आणि ती कशी नीट करायची. म्हणजे लहान मूल सुद्धा सांगू शकेल की तुमचं कोणतं चक्र धरलेलं आहे. परवा माझी अडीच वर्षाची नात आहे, ती जन्मलेल्याच, आजकाल पुष्कळ पार लोक आहेत, त्यातील माझी चारही नातवंडं नशबिने जन्मलेलेच आहेत असे. त्यातील धाकटी जी आहे अडीच वर्षाची, तच्चियाकडे याच्यातलीच एक मुलगी गेली होती, पत्नीषा म्हणून. तनि वचिरले, 'अनुपमा माझे कोणते धरले आहे?' तला वशिष इंग्लिश येत नाही तरी तनि सांगितले की लेफ्ट वशिद्धी अँड नाभी. तला स्पष्ट सांगितलं. एवढीशी अडीच वर्षाची पण तनि सांगितलं. ती म्हणे, माताजी, हला कसं कळलं? 'म्हटलं असं आहे की हे सब्जेक्टविह नॉलेज आहे. हा जो काही बोध आहे तो आतून झालेला आहे. आता जसं आपल्याला कळतं की गरम आहे, थंड आहे तसंच त्या मुलांना कळतं. फक्त नावं सांगायची गोष्ट. ते सांगतील हे बघा, हे धरतंय आमचं. हे धरतंय.

इतकंच नाही आजच आता आम्ही नगरला इथे यायच्या आधी दुसरीकडे गेलो होतो. तर तथि एक बाई माझ्यासमोर बसल्या होत्या. त्यांचं बोट हलू लागलं. मी त्यांना वचिरलं, 'मुलं-बाळं होताना, बाळंतपणात तुम्हाला फार त्रास झाला?' तर म्हणे, 'फार त्रास झाला. हे झालं, ते झालं' आणि ते बोट माझ्यासमोर हालतं होतं. आणि हे चक्र जे आहे त्याने युटर्स कंट्रोल होतं. म्हणजे स्वाध्यास चक्राची राईट साईड जी आहे त्याने युटर्स कंट्रोल होतं. असं आम्ही सांगितल्यावर म्हणे माताजी तुम्हाला कसं कळलं? पण ते समोर सगळं दिसतंय आम्हाला. हे जर आपलं झालं, आपल्या प्रत्येकामध्ये हे घटित होऊ शकते आणि झालं पाहजि. झाल्याबरोबर ही सामूहिक चेतना तुमच्यामध्ये अवतीर्ण होते. ती काही सांगून होत नाही की आम्ही सगळे भाऊबंद आहोत. असं होत नाही. सगळे जे काही या संसारातलं आहे ते याच शरीरात आहे. जे काही तुम्ही आहात ते आम्हीच आहोत. म्हणजे उपकाराच्यासुद्धा या ज्या भावना मशिनरीपणाच्या आहेत त्यासुद्धा काही कामाच्या नाहीत. अगदी कुचकामाच्या आहेत. कारण जर आमचे एखादे बोट खराब झाले तर आम्ही त्याला असं केलं तरी ते ठीक होऊ शकते. जर तुम्ही आमचंच अंग-प्रत्यंग असला तर आम्ही तुमचं ठीक केलं तर आम्ही स्वतःला ठीक करतोय त्यात तुमच्यावर उपकार कसले? ही अशी स्थिती आतमध्ये अवस्था करते म्हणजे हे काही सांगून होत नाही की हे आमचे बंधू आहेत, असं सांगायला नको. ते जाणवतच मुळी. लगेच इकडे हात असे चोळायला लागतात. आता पुष्कळशी मुलं तोंडात बोटं घालतात. याचं नदिन मानसशास्त्रज्ञांना लागलं नसलं तरी आम्हाला माहिती आहे. जर ती पार मुलं असली तर अगदी लगेच लक्षात येतं की ती बरोबर तोंडात बोटं घालतायेत, जे तुमचे चक्र धरतं. मग बदलतात ती. आता तथि एक मुलगी अकरा महिन्याची होती. ती बरोबर सांगायला लागली की ह्यांचे हे धरतंय, त्यांचे ते धरतंय. त्यांची बोटच फारयला लागतात कारण जळल्यासारखं होतं हातामध्ये कवि काहीतरी ओढल्यासारखं होतं. ते बरोबर आपल्या हाताने असं करू लागतात. आता हे शास्त्र म्हणजे इतकं अभनिव आणि इतकं वशिष आहे! परमेश्वराला जाणण्याचं हे शास्त्र फार मोठं आहे आणि ही शक्तीसुद्धा आपण जाणली पाहजि. आपल्यामध्ये ती स्थिती आहे फक्त जागृत करून घ्यायची आहे. त्याबद्दल आता लोकांचे पुष्कळ आरोप पण झाले.

त्यातलं एक वशिष मी बघते ते म्हणजे की कुंडलनी जागृत करणे हे फार कठीण कार्य आहे आणि ते करताना आम्ही बेडकासारखे उडतो वगैरे वगैरे असे अनेक लोक मला सांगतात. म्हणजे एक गृहस्थ माझ्यासमोर दोन्ही पाय वर करून बसले होते. तर लोकांनी सांगितले असे बसायचे नसते माताजीच्याकडे. अहो, म्हणे असच बसू द्या नाहीतर मी बेडकासारखा उडेन. त्यांनी म्हटलं असं का? तर म्हणाले आमचे गुरुजी असं म्हणाले की कुंडलनी जागृत झाली म्हणजे बेडकासारखे उडतात. म्हटलं असं का? ते उडत होते का? तर म्हणे ते उडायचे. म्हटलं तुम्हाला आता बेडूक करायचे आहे की काय मला. अतमिनव करायच्या ऐवजी कुणाला जर बेडूक करायचे असले, कोणी म्हणे सहिसारखे ओरडतात काय!! आम्ही हजारो लोकांना, हजारो लोकांना अगदी कोलंबिया, चिली, अर्जेन्टिना, रशिया, चायना सगळ्या देशांमध्ये माझं फरिण झालं आहे. याशिविय तकिडे इराण आणखीन इटली वगैरे सर्व या ज्याला आपण मेडिटिरियन म्हणतो त्या सर्व जागी माझे फरिण झालं आहे. आणि अशा अनेक ठिकाणी, अनेक लोकांना जागृत्या दिल्या. पण कुठेही, कोणी बेडकासारखे उडलेले आम्ही पाहिलेले नाही आणि सगळं व्यवस्थित झालं. थोडीबहुत गरमी कधी कोणाला वाटली असेल तर असेल पण जास्त त्रास कोणाला झालेला नाही कवि म्हटलं पाहजि की बहुतेक शंभरातले ९९ लोक कधीही त्यांना काहीही त्रास झालेला नाही. थोडीशी कधीकधी गरमी हातात येते फक्त. हलकी गरमी हातात येऊ शकते. त्यावर लोकांचे असे म्हणणे की फार कठीण असतं वगैरे. समजा फार कठीण काम आम्ही अगदी सहज करतो, तर काहीतरी असलं पाहजि आमचंसुद्धा. असल्याशिविय नाही होत. तेव्हा ते कठीण आहे त्याच्यामुळे आम्हालाच सरटफिकिट मळितायत. तेव्हा असं लक्षात आणलं पाहजि की काहीतरी हे कार्य करायचं होतच आणि धडायचं होतं. म्हणून 'माताजींनी हे शोध लावण्यापेक्षा, काहीतरी त्यांना माहिती आहे, ते त्या घेऊन आल्या आमच्यासाठी. त्यांचं आमच्यावर फार प्रेम आहे आणि आमचा त्यांच्यावर पूर्ण हक्क आहे. म्हणून आम्हाला मळित आहे आणि आम्हाला ते घेतलेच पाहजि कारण आमचाही हक्क आहे.' अशा भावनेने जर तुम्ही बसलात तर कोणालाही अहंकार वगैरे जे प्रकार असतात ते येणार आहे कारण लगेच अहंकार डोक्यावर येतो. वशिषतः शहरातल्या लोकांना आणि अहमदनगर हे शहरच असल्यामुळे मला जरा भीत भीतच बोलावं लागतंय. आमचे मुंबईकर म्हणजे आणखीन त्याहूनही वशिष असतात. कारण मुंबईकरांचा डोकं आणखीनच वेगळं आहे. दलिलीकर त्याच्या वरतात. ते सत्तेवर बसल्यामुळे त्याचा तर डोकं फारच वेगळं आहे. पण जर त्यांना कोणताही रोग झाला समजा तर मात्र धावत येतात. डॉक्टर असले कवि काय, आपले जे प्रेसडिट साहेब आहेत त्यांनासुद्धा कॅन्सर झाला होता तेव्हा मी लंडनला जाऊन त्यांना ठीक केलेले आहे. त्यांना माहिती आहे. आता ते काही मला पेपरात देऊ देणार नाहीत कवि सांगू देऊ देणार नाहीत. कारण तसं काही सरकारी नसल्यामुळे ते काही करणार नाहीत. असे अनेक प्रश्न मानवाचे असतात. तरी हे आपल्या आईचेच आहे, आपलेच आहे, स्वतःचेच आहे. अगदी काही त्याच्यात वशिष औपचारिकपणा काही करायचा नाही. अगदी साधंसुधं आहे. तुम्ही जरी आमच्या समोर येऊन डोक्यावर येऊन बसले तरी आम्ही आईच आहोत, काही तुमचे गुरू नाही आहोत. पण तरीसुद्धा याला एक मान हा पाहजिच. आईचा मान केला पाहजि आणि हे समजले पाहजि. आणि तो मान जर मनात धरून तुम्ही जर पार झालात तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की फार मोठी गोष्ट तुमच्या आयुष्यात, अनेक आयुष्यातील मळिवलेली ही संपदा तुमची, आज भटकली गेली पण याच्यानंतर मात्र माणसाला थोडंसं जमवावं लागतं कारण पाण्यातून जे बुडत होते लोक, त्यांना काढून बोटीवर जरी बसवलं तरी थोडावेळ असं वाटतं की आपण अजून पाण्यातच आहोत आणि काही काही लोक कोलमडतात सुद्धा. म्हणून त्याच्यानंतर थोडी मेहनत करून ते जमवून घ्यावं लागतं. ते कसं करायचं, काय करायचे याच्यासाठी आमचे इथे आम्ही सेंटर उघडलेले आहे. त्यांच्या जवळ जाऊन सुद्धा तुम्ही वचिरू शकता. याची फारच सोपी पद्धत आहे ज्याने तुमचे अनेक रोग ठीक होऊ शकतात. तेव्हा ते आपले रोगसुद्धा तुम्ही ठीक करून घेऊ शकता. आमच्या फोटोलाही व्हायबर्शन्स असल्यामुळे त्याचा सुद्धा उपयोग होऊ शकतो. ते लोक फार सुज्ज आहेत आणि त्यांनी फार मोठे मोठे कार्य केले आहे. त्याबद्दल मला मुळीच शंका नाही. एक दविस या अहमदनगरमध्ये सगळ्यात जास्त सहजयोगी होतील. तरी आपण इथे बोलवलं, माझा एवढा मान केला त्याबद्दल मी फार आभारी आहे.

आता ज्यांना जागृती घ्यायची असेल त्यांनी बसावं ज्यांना नसेल त्यांनी जावं. त्याबद्दल कुणाला जबरदस्ती करता येत नाही कारण सत्य तर तुमच्या पायावर येणार आहे. त्यांना काही दोष नको. तेव्हा ज्यांना हवं असेल त्यांनी अत्यंत नम्रपणे बसावं. ज्यांना घटित होईल त्यांना घटित होईल. त्यांनी एकतर तुमचे शारीरिक प्रॉब्लेम्स एकदम सॉल्व होतात. जशी कुंडलनी वर जाते. आता आम्ही वर्ध्याला परवा एका माणसाला ट्युमर होता बरेनचा आणि त्याची कुंडलनी वर आल्याबरोबर त्याला एकदम मोकळं झालं. आणि त्याचा ट्युमर सुद्धा ठीक झाला. असा हे तत्क्षण सुद्धा होतंय पण सगळ्यांचं होत नाही. हे आधीच सांगते मी. आता राहुरीला एक बाई होती. त्यांना अगदी ऐकायला येत नव्हतं. त्यांनी सांगितलं माझे कान एकदम बंद झालेले आहेत आणि मी त्यांच्या कानात एक 'अहं साक्षात मंत्र सद्विधी' म्हटल्या बरोबर त्यांना ऐकायला येऊ लागलं. कुणीतरी त्यांच्या मंत्र फुंकून मला वाटतं त्यांना बहरि केलं होतं. तेव्हा ते नघिल्यामुळे त्यांना एकदम ऐकू येऊ लागलं कारण ही गोष्ट खरी आहे. त्यातली कुठलीही गोष्ट आम्ही तुम्हाला खोटी सांगत नाही - कारण आम्हाला तुमच्यापासून काहीही घ्यायचं नाही. फक्त द्यायचंय. ज्यांना घ्यायचं असेल त्यांनी घ्यावं नसेल घ्यायचं त्यांनी जावं. त्या बद्दल आम्हाला जराही वाईट वाटणार नाही. आई असल्यामुळे हे जरूर वाटतं की प्रत्येकाचं मंगल आणि कल्याण हे झालंच पाहजि. आता असे हात करून बसा सगळे.

1979-02-24, Seminar Day 3

24 फेब्रुवारी 1979

Talk to Sahaja Yogis

Rahuri (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

वज्रिज्ञान म्हणजे सत्याला शोधून काढणे राहुरी, २४/२/१९७९

अनुभव कवि स्वतःचे वचिरा सांगितलेले आहेत. वेळ कमी असल्यामुळे ते काही तुम्हाला पूर्णपणे सांगू शकले नाहीत. तरी सुद्धा एक गोष्ट त्यात लक्षात घेतली पाहजि, की यांच्या भाषणामध्ये आपल्या भारताची केवढी थोरवी यांनी सांगितली आहे. आता आपल्याला ज्या पाश्चात्त्य लोकांनी सहजयोगाबद्दल स्वतःचे इतकेच नव्हे, तर आपल्या देशामध्ये जी मर्यादा आहे, जी श्रद्धा आहे आणि धर्म आहे, कति महत्त्वाची आणि विशेष वस्तू आपल्याजवळ आहे, त्यावर त्यांनी फार भर दिलेला आहे. कारण हे सगळे त्यांनी घालविलेले आहे. परदेशात मी अनेकदा गेले होते पूर्वी, पण तिथली स्थिती इतकी भयंकर आणि गंभीर असेल अशी मला मुळीच कल्पना नव्हती. जेव्हा आमच्या साहेबांची नविडणूक झाली आणि मला लंडनला जावे लागले, तिथे रहावेच लागले, त्यानंतर मी तिथे सहजयोगाच्या कार्याला सुरुवात केली म्हणण्यापेक्षा याच लोकांनी सुरुवात करवली कारण यांना लोकांकडून कळले होते, की माताजी इथे आलेल्या आहेत. तेव्हा त्या समाजाशी संबंध आल्यावर मला आश्चर्य वाटले, की सायन्सच्या दमावर हे लोक सत्यापासून कति दूर गेलेले आहेत. सायन्स म्हणजे सत्याला शोधून काढणे. सायन्स म्हणजे जे काही असेल त्यातील खरे काय आहे ते शोधून काढणे, पण यांचे सायन्स जे काही असेल ते सत्यापासून दूर का नघिले, ते आपण बारकाईने समजावून घेतले पाहजि. मनुष्य जसा आहे, तसा अपूर्ण आहे. तुम्ही अजून पूर्णत्वाला पोहोचलेले नाहीत मुळी. जसे हे मशीन आहे. त्याला मी मेन्सला लावले नाही तर याचा काहीच उपयोग नाही कवि याला काहीही अर्थ लागत नाही. त्याचप्रमाणे माणसाचे आहे. जोपर्यंत माणसाची आत्म्याशी ओळख झालेली नसते, जोपर्यंत त्याचा संबंध परमेश्वराशी आलेला नसतो, जोपर्यंत त्याचे आत्म्याचे डोळे उघडलेले नसतात, तोपर्यंत तो अपूर्णच आहे. त्यामुळे सत्य काय आहे ते लक्षात कसे येणार? मनुष्य हा अपूर्ण आहे ते त्याच्या करणीवरून दिसत आहे. तुम्ही त्याला स्वतंत्रता दिली, तर तो अगदी मूर्खासारखा वागतो. जर त्याला पारतंत्र्येत ठेवले तर मति बनतो. त्याला जर तुम्ही बांधून ठेवले तर कामातून जातो. मोकळा सोडला तर मोकट फरितो. त्याला स्वतःची सुज्ञता नाही. स्वतःबद्दल काही कल्पना नाही, इतकेच नव्हे तर स्वतःचा मान ही नाही, परतपिठाही नाही. लहान गोष्टीसाठी तो आपल्याला वकित फरितो. वाईट माणसांच्यापुढे आपली मान तुकवतो, माहीत असताना सुद्धा! कधी सत्तेच्या नावावर कधी पैशाच्या नावावर. कधी आपणखी काही दुरुगुणांसाठी. तेव्हा काही तरी माणसामध्ये न्यूनत्व आहे हे आपण जाणले पाहजि. म्हणजे त्याची स्वतःची ओळख झालेली नाही. त्याने स्वतःची संपदा ओळखली नाही. भारतामध्ये अनादी कालापासून माणसाचे लक्ष भौतिकवादाकडे नव्हते. त्याला फार मोठे कारण आहे आणि आपले सद्भाग्य आहे, सद्भाग्य असे आहे, की आपल्या देशाची हवा अशी आहे, की आपण जंगलात राहू शकतो, झाडावरही राहू शकतो, फार अंगावर वस्त्रे असलीच पाहजि असे नाही कवि खालाही फार जास्त असले पाहजि असे नाही. हवा इतकी सुंदर आहे आपल्या देशातली की त्या हवेला बाह्यातले फार लागत नाही. आता लंडनला तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, बाहेर नघायचे म्हणजे पंधरा मिनिटे आधी कोट वगैरे जामानिमा घालून तुम्हाला नघावे लागते. घरात जर हीटिंग नसेल तर तुम्ही बसू नाही शकत तिथे. अंधोळ करून तुम्ही बाहेर जाऊ शकत नाही. लंडनला पुष्कळशा भारतीय लोकांना लंग्जचा कॅन्सर होतो. त्याचे नदिन त्यांनी असे

काढले, की या लोकांना आंधोळीची सवय. सकाळी अंधोळ करून बाहेर नघिले की लंग्ज कॅन्सर होतो. मी जेव्हा प्रथम लंडनला गेले तेव्हा मला असे वाटले, की इथे काही प्रकोप आहे, की काय देवाचा! अशी थंडी, असा वारा आणि पाऊस, सारखा चखिल! मला तर लोकांनी असे सांगितले, की इथे फूटबॉलसुद्धा लोक छत्र्या घेऊन खेळतात! ही अशी द्रष्टा! म्हणजे पसाळल्यासारखे सर्व काही. अगदी पसाळल्यासारखे तिथले वातावरण आहे. त्यामुळे लोक पसाटले आहेत यात काही आश्चर्य नाही. पण तुमची सश्यामला भूमी आहे. ही काही तरी विशेष भूमी परमेश्वराने तयार केलेली आहे. ही मंडळी बाहेरून येतात तेव्हा त्यांना या भूमीची विशेषता कळते आणि याचे वैशिष्ट्य कळते. आता इतका त्रास बाहेर असल्यामुळे आणि तिथे जणिसुद्धा प्रत्येक कृष्णी मुशकील काम असल्याने माणसाची प्रवृत्ती बाहेर जाणारच. की हे कसे पादाक्रांत करायचे, कशा रीतीने आपण एक आव्हानच आहे सगळे. प्रत्येक, आयुष्यातला कोणताही मार्ग म्हटला, की एक आव्हान होते. प्रत्येकाला आव्हानात रहावे लागते. सारखे आव्हान सुरू केल्यामुळे त्यांच्यात इगो औरिएटशन आले, म्हणजे अहंकारवादात आली. बापाने काही म्हटले तरी सुद्धा त्याला एक आव्हान, आईने काही म्हटले तरी एक आव्हान. सगळ्या आयुष्यात आव्हानातच घालवायचे असल्यामुळे, इतक्या वेडेपणाची आव्हाने आहेत की तुमच्यातले कोणी सांगितले, तुमच्यापैकी कोण तोडाला काळ लावेल बरे, तर मोठमोठे प्रोफेसरसुद्धा तयार होतील आणि त्याचे तर वेड चढले आहे लोकांना, आव्हानाचे. हे शहाणपण, ही सुज्ञता या भूमीमुळे आपल्याला लाभलेली आहे. कदाचित भारतीयांना माहीत नसेल ही गोष्ट. सहसा भारतीय मनुष्य मूर्खपणा करत नाही. पण या लोकांच्या कृपेमुळे आणि इतकी वर्षे आपल्यावर राज्य केल्यामुळे साहेब दसिला की काहीतरी विशेष असला पाहजि असे आपल्याला वाटू लागले आहे, पण आपल्या भारतात अनादीकालापासून अनेक ऋषी-मुनींनी या गोष्टीचा पत्ता लावून ठेवलेला आहे की हे सर्व संसारातले कार्यक्रम कसे चालतात, कोण चालवत आहे. तर तुम्ही म्हणाल, की पृथ्वीमध्ये गुरुत्वाकर्षण शक्ती आहे तर एका सायंटिस्टला ढोबळ डोळ्यांनी जे दसिले-ढोबळ डोळे असतात, सूक्ष्म नसतात, तर एवढे सांगितले की, गुरुत्वाकर्षण शक्ती आहे, पण ती का आहे, ती कशी आली, त्याचे नदिन कोणी सांगू शकत नाही. सल्फर डाय ऑक्साईडमध्ये जी संपदने होतात, सल्फर आणि ऑक्सिजनच्या अंतर्मुखामध्ये, ते तिथे होतात हे सांगू शकतील, पण ते का होतात, कसे होतात आणि कोण करते ते सांगू शकत नाहीत. ही सायन्सची सीमा आहे. त्या सीमेला तुम्ही लांबू शकत नाही. तिला ओलांडायची, सीमा ओलांडायची म्हणजे त्याला दुसरी पातळी पाहजि. म्हणजे आपल्या सायन्समधले उदाहरण मी सांगते, की जर आपल्याजवळ बघायला येत नसेल, तर आपण हिसिटॉलॉजी म्हणजे सेल्स बारीक बघू शकत नाही. ती तसेच आपल्यामध्ये जे मोठे यंत्र आहे, म्हणजे आपला आत्मा जो आपल्यामध्ये स्थित आहे, त्याच्याबद्दल अनेक ऋषी-मुनींनी आपल्याला सांगितलेले आहे, ज्याच्यावर आजकालच्या शहाण्यांचा विश्वास बसत नाही. अतः शिवाणे झालेले आहेत ना आपण! तेव्हा विश्वास नाही. आत्मा-ब्रिमा कसले काय! तेव्हा जे आपल्यामध्ये आहे, ते ती आपण ओळखून घ्यावे. एवढ्या लोकांनी सांगितले आहे ते काही खोटे सांगितले नसणार. ही सायंटिफिक प्रवृत्ती मात्र धर्माच्याबाबतीत आपल्याला नाही. म्हणजे ते लोक काही तरी वेगळे होते आणि त्यांचा-आमचा काही संबंध नाही. ते काही तरी सांगत होते. त्यांचे शोध आमचे नाहीत. ते मानव नव्हते वगैरे वगैरे अशा तऱ्हेचे निष्कर्ष आपण काढतो आणि त्या निष्कर्षावर आजची आपली भारतीय जनता जी

आहे, ती प्रगती करीत आहे. प्रगती आहे की काय आहे मला सांगता येत नाही, पण मी प्रगतीची अधोगती पाहून आल्यावर सांगते, की त्या प्रगतीला आता तरी लक्षात आणून वेळीच आळा घातला पाहजि. आणि तो आळा कशाने येणार संपूर्ण ज्ञानाने येणार आहे. अर्धवट लोकांच्याने येणार नाही. इतकेच नाही तर मला आश्चर्य वाटते तुम्ही तरुण मुले असूनसुद्धा तुमचे चित्त थोडा वेळ सुद्धा एकाग्र होत नाही. मी मघापासून बघते आहे. आश्चर्याची गोष्ट आहे. आम्ही तुमच्या वयाचे असताना गांधीजींनी इथे लढाई काढली होती आणि कोणाच्या डोळ्याची पापणीसुद्धा हालत नसे, इतके एकाग्रतेने आम्ही लोकांची भाषणे ऐकत असू. एवढा महत्त्वाचा मुद्दा मांडत असताना एकाग्रता असायला पाहजि. जरासे कोणी आले, की तकिडे पाहिलेच पाहजि दुसऱ्याला. आजपर्यंत जसे आम्ही कोणाला पाहिलेच नाही. सगळे आयुष्य इकडेतकिडे १ पाहण्यातच घालवायचे की स्वतःला कधी तरी पाहायचे आहे? स्वतःलासुद्धा पाहायला पाहजि. ती सुद्धा वेळ आली पाहजि आणि ती वेळ आज आलेली आहे की आम्ही स्वतःला पाहिले पाहजि, जाणले पाहजि, तेव्हाच पूर्णत्व येणार आहे. अपूर्ण दशेमध्ये तुम्ही कोणताही राजकारणाचा डाव मांडा कवि तुमच्या अर्थशास्त्राचा कोणताही प्रकार तुम्ही चालू करा तो फसणार आणि गोत्यात जाणार. तुमचे सगळे प्लॅनिंग फसणार आहे आणि तुम्ही जे ठरवले ते चूक ठरविले जाईल. 'संकल्प वकिलप करोति,' असे शास्त्रात म्हटलेले आहे. आता आत्मा आहे की नाही, हा प्रश्न फार लोकांच्यासमोर अगदी असा उभा आहे. जसे काही बुद्धीनेच हा प्रश्न तुम्ही सोडविणार आहात. त्या बुद्धीला सीमा आहेत, हे तरी आपल्याला माहिती आहे ना ? आणि सीमेच्या बाहेरच्या ज्या गोष्टी आहेत त्या सीमेति बुद्धीने कशा जाणल्या जाणार? परत तुम्ही जेवढे काही सायन्स जाणलेले आहे, आताच उस्तुमनी सांगितले आहे, ते तुमच्या अचेतनमधून सहजच तुमच्यात आलेले आहे. तुम्ही प्रयत्न करून जाणलेले नाही. आईनस्टाईनने तर स्पष्टच सांगितले की, 'मी माझ्या बागेमध्ये आरामात पडलो होता आणि साबणाचे फुगे काढत होतो कारण मी अगदी कंटाळून गेलो होता प्रयोगशाळेत आणि फ्रॉम सम व्हेअर अननोन, कोटून तरी अनकॉन्शस मधून, संबंध थिअरी ऑफ रिलेटिव्हिटी माझ्यासमोर येऊन नाचू लागली. ' केवढे मोठे सत्य ! केवढे मोठे सत्य तुम्हाला त्यांनी सांगितलेले आहे! त्यावरून तरी आपण हे लक्षात घेतले पाहजि की हे अनकॉन्शस काय आहे, हे अचेतन काय आहे, ही सर्वव्यापी शक्ती, ज्याला त्याने युनिव्हर्सल अनकॉन्शस म्हटलेले आहे, हे काय आहे? हे बरोबर तिथे जाऊन पोहोचले, जे आपल्या ऋषी-मुनींनी सांगितले आहे, की परमेश्वराची शक्ती सर्वव्यापी आहे. जर ती सर्वव्यापी शक्ती सर्व कार्य करीत आहे आणि आपण इकडून तकिडे उगीचच लुडबुड करीत आहोत कवि मी कधी कधी उदाहरण देते, काही गावातले लोक पहिल्यांदाच वमिनात बसल्यावर त्यांना सांगितले, जास्त सामान नेऊ नये, ओझे होते, तर त्यांनी आपल्या डोक्यावर सामान ठेवून घेतले. तसेच आपण काहीतरी कामे करीत आहोत. ही शक्ती सर्व कार्य करीत असताना त्याचे सायन्स जाणून घेणे हेच खरे वदियेचे लक्षण आहे आणि त्यानंतर या सायन्सलासुद्धा अर्थ नघितो. उदाहरण सांगायचे म्हणजे असे, आपण कोणतेही सायन्स, म्हणजे केमिस्ट्रीचे सायन्स घेऊ या, काल आपल्या केमिस्ट्रीच्या प्रोफेसरशी मी बोलत होते, तर मी त्यांना सांगितले, की तुम्ही

केमसिट्रीमध्ये परियॉडिक लॉज पाहिले आहेत नां! परियॉडिक लॉज केमसिट्रीतले जर पाहिले तर बरोबर असे दसिते, की त्यामागे काही तरी कार्यक्रम आहे आणि बरोबर सगळे आठवून ठेवलेले आहे. त्याच्या वेव्हलेंथ ही अगदी वेगळ्या वेगळ्या आहेत. प्रत्येकाच्या वेगळ्या व्हॅलन्सीज आहेत, त्या बदलत नाहीत आणि त्या कशाही जरी असल्या तरी त्यांचे

अॅक्शन होते. हे कसे शक्य आहे ? तथि कोणी ऑर्गनायझर नसला तरी इतके व्यवस्थित ते बसवलेले आहे. पृथ्वीचे गरगर फरिणे तेही इतक्या वेगाने, तेही बरोबर अंतराने, सगळे ग्रह- तारे आणि सगळे फरित असतानासुद्धा आपल्याला कळतसुद्धा नाही की आपण एवढ्या मोठ्या पृथ्वीवर बसलेलो आहोत. ही सगळी कमाल दसित असतानासुद्धा, परत सायन्समध्ये जे लोक आता पुढे गेलेले आहेत, ज्यांनी सायन्समध्ये अगदी शेवटचा कप्पा गाठलेला आहे, तथि ते आता बोलायला लागले, की आता हाट टेकले, की आता काही समजत नाही. याचे उत्तर आम्हाला मळित नाही. आम्हाला सांगता येत नाही, की हे सगळे का होते. एखाद्या सायंटिस्टला, डॉक्टरला असे वचिारा, की आपल्या बॉडीमध्ये काही जरी आले तरी आपण ते बाहेर फेकतो, पण जे फीचर म्हणून लहान मुलाचे आईच्या पोटातून येते, त्यावेळी त्याचे संगोपन होते, इतकेच नाही पण बरोबर टाईमशीर ते बाहेर पडते, हे कोण करते ? कवि आपल्यामध्ये ज्या दोन नव्वहस ससिट्रीम्स आहेत, ऑटोनॉमस आणि सेंट्रल नव्वहस ससिट्रीम्स, त्यांच्यामध्ये अॅसिटिकोलीन आणि अॅड्रेनलीन म्हणून दोन केमिकलस आहेत. त्या केमिकलसची वागणे कधी एकेठिकाणी दूसऱ्या प्रकारचे, म्हणजे गळ्यामध्ये दूसऱ्या प्रकारचे असते, इथे वेगळे असते. त्याला इंग्लिशमध्ये ऑगमेंटेशन रिलिक्सेशन म्हणतात, ते वेगळे वेगळे असते, असताना ते तसे का होते, म्हणजे एका केमिकलचे रिलिक्शन एकच व्हायला पाहजि. ते तसे कोण घडवून आणते, असे जर त्यांना वचिारले, तर ते म्हणतात, आम्हाला सांगता येत नाही. त्याबद्दल प्रामाणिक आहेत. म्हणतात 'मोड ऑफ अॅक्शन वुई कॅनॉट एक्सप्लेन' पण प्रामाणिक असले तरी ते प्रबुद्ध नाहीत. त्यांना या गोष्टीचा बोध झालेला नाही. म्हणून एवढे जे काही ज्ञान आहे ते बोधरहित आहे. प्रथम बोध झाला पाहजि. बोध झाल्याशिवाय ज्ञानाला काही अर्थ येत नाही. बोध आत्म्यामुळे होतो आणि आत्म्याला आपण जाणले पाहजि. आता याला कसे जाणायचे? याच्यासाठी परमेश्वराने आपल्यामध्ये काही व्यवस्था केली आहे का? परमेश्वराचे सगळे प्लॅनगि एका परियॉडिक लॉजमध्ये इतके सुंदर दसित येते, सगळे एलमिंटस असे सुंदर वाटलेले आहेत, ते व्यवस्थित सगळे केलेले आहे. ते केमिकल रिलिक्शन आणि प्रत्येकालासुद्धा परमेश्वराने इतके बांधून दिले आहे, गुलाबाच्या झाडाला गुलाबाचीच फुले येतात आणि आंब्याच्या झाडाला आंबेच लागतात, त्याचे जर नियम बांधलेले आहेत, तर तुमच्या बाबतीतसुद्धा परमेश्वराने काही तरी बांधणी केलीच असेल. इतकेच नव्हे तर तुम्ही या सर्वांच्यावरती ते बसविले गेले आहेत, त्या सर्वांचे जे तुम्ही कंट्रोल करू शकता, सायन्समधून परमेश्वराचे जे तत्त्व वरवर दसिते ते बघू शकता, ते सुद्धा तुम्ही मानव आहात आणि मानव ही सर्वात उच्च श्रेणीतली परमेश्वराची कृती आहे. पण फक्त एक गोष्ट मात्र मानवाला सहज साध्य आहे ती म्हणजे मूर्खपणा. तो इतर कोणालाही नसतो. कोणत्याच प्राण्याला मूर्खपणा कशाशी खातात ते माहिती नाही. माणसाला मूर्ख होता येते आणि चांगलेच मूर्ख बनता येते. ही माणसाची वशिष्टता आहे. त्या एका स्वतंत्रतेमुळे फार मोठा प्रश्न उभा राहिलेला आहे, पण ही स्वतंत्रता मान्य करायलाच पाहजि. तुमच्यात स्वतंत्रता नसली तर तुम्हाला राज्यपद कसे द्यायचे ? म्हणून ही तुम्हाला स्वतंत्रता दिलेली आहे. त्यात सूजळपणा हा ठेवून आपली उन्नती करून घेतली पाहजि. खरी उन्नती आहे ती आत्मोन्नती आहे. मनुष्याला जे बनविलेले आहे, त्याचा संबंध जे काही काही आहे बनविलेले ते अशा प्रकाराने आपल्यामध्ये आहे. आता याबद्दल आपल्याला सांगायचे म्हणजे त्याच्या पुष्कळ गोष्टी आहेत. पण तरी मी थोडक्यात आपल्याला सांगते. प्रथम म्हणजे ज्याला मी आत्मा असे म्हणते, कवि परमेश्वराची आपल्यामधली जी झाक

आहे कवि प्रतबिंबि आहे, ते आपल्या हृदयात आहे. त्याला गीतेमध्ये क्षेत्रज्ञ असे म्हटलेले आहे कवि साक्ष स्वरूप असे म्हटलेले आहे. त्याला आपण जाणत नाही. म्हणजे आपल्या सेंट्रल नव्वहस ससिट्रीमध्ये (मध्यवर्ती मज्जासंस्था) त्याला स्थान नाही. आपल्या कॉन्शन्समध्ये तो नाही. तो आपल्याला बघत असतो. आपण जाणतो की तो आहे. पण आपल्याला त्याला वापरता येत नाही. असा आत्मा आपल्या हृदयात आहे आणि हा असा आत्मा आपल्या हृदयात असताना आपण त्याला जाणू शकत नाही आणि त्याला जाणले पाहजि. ही जर परमेश्वराची इच्छा आहे तर त्याने आपल्यामध्ये काही तरी व्यवस्था केलेली आहे आणि ती व्यवस्था या प्रकारची आहे आणि या बद्दल अनेक साधू-संतांनी तसेच अनेक मोठमोठ्या महंतांनी लहिलेले आहे आणि आज पाश्चात्तिय देशात याच्यावर फार मोठे अध्ययन चालू आहे. लोक याच्यावर पोहोचलेले आहेत, की जो पर्यंत कुंडलनी जागृत होत नाही तो पर्यंत मनुष्य पार होऊ शकत नाही. हे ते जरी मान्य करतात तरी कुंडलनी जागृत कशी करायची याच्यावर तो मूर्खपणा, जे मी मगाशी म्हटले, तो आड येतो. हे परमेश्वराने तुमच्यामध्ये सगळे सूत्र बांधून ठेवलेले आहे. त्यापैकी जे अंकुराला आहे, जे अंकूर मात्र आहे, ते इथे कुंडलनी म्हणून शकती, जी आपल्याला दसित नाही, ती स्थिति आहे. १ जर आता आपण आमच्या प्रयोगशाला आलात आणि बघतिले तर त्याचे स्पंदन आमही आपल्याला दाखवू शकतो. इथे असे पन्नास टक्के लोक बसलेले आहेत ज्यांनी आपल्या डोळ्यांनी कुंडलनी जागृती पाहिलेली आहे. म्हणजे त्याचे स्पंदन आपल्यामध्ये त्रिकोणाकार जी अस्थी आहे त्याच्यामध्ये होत असते. अगदी डोळ्यांनी तुम्ही बघू शकता आणि त्याचे स्पंदन होताना तुम्हाला दिसू शकेल. ते नंतर स्पंदन होऊन सहा चक्रांना भेदन जाते. आता ही सहा चक्रे कोणती आहेत आणि सातवे खालचे चक्र कोण आहे ते मी सांगते. हे म्हणजे जसे काही अंकूर आपल्यातून नघितो. पहिल्यांदा हे सांगायचे म्हणजे, की 'बी' तून आपल्या जो अंकूर नघितो तो आपण ओढून काढतो बाहेर कवि त्याच्यासाठी काही पुस्तक वाचन करावे लागते का? ते सहजच आपोआप जवित करिया घटति होते. ते बी तुम्ही लावता तेव्हा नुसते पाणी त्याच्यावर सोडले पाहजि. एखाद्या चांगल्या शेतकर्यांनी जर त्याचे संगोपन केले तर आपोआप ती घटना घटति होते. त्याची व्यवस्था आधीच झालेली आहे. बॅलिट-इन त्याला म्हणतात. त्याच्यातच बांधलेली सगळी व्यवस्था आहे. आपोआप त्याच्यामध्ये अंकूर येतो. असेच आहे. कारण ही जवित करिया आहे आणि ही उत्क्रांतीची करिया आहे. उत्क्रांतीची शेवटची करिया आहे आणि आपोआपच ती घटति होणार आहे. ती तुम्ही काहीही मेहनत केली, आम्ही डोक्यावर उभे राहिलो, संन्यास घेतला, हे सोडले आणि ते धरले, त्याने काहीही होणार नाही. तुमच्यामध्ये जे काही आहे ते सगळे तथिच आहे आणि ते आपोआप घटति होते. त्याला एक जाणकार मनुष्य पाहजि. जाणणारा पाहजि. जो त्याच्यामध्ये आपल्या परमाचे सचिन करून अंकुराला वर उचलून आणतो. त्या अंकुराच्या खालचे जे चक्र आहे, ते त्याच्याखाली आहे हे लक्षात आणले पाहजि आणि हे चक्र गणेशाचे चक्र आहे. गणेश म्हणजे काय हे आपल्याला माहिती नाही. जथि तथि आपण, 'वा! आम्ही गणपतीला जातो, आमचे वडील जात होते. त्यांचे वडील जात होते म्हणून आम्ही गणपतीला जातो.' पण गणेश म्हणजे काय? त्याचे काय चक्र आहे आणि त्याच्यामुळे आपल्याला कसला बोध होतो आणि त्यांनी काय कार्य केलेले आहे ? तर गणेश हे पावतिर्याचे लक्षण आहे. पावतिर्याचे प्रतीक आहे. म्हणजे परमेश्वराने सर्व सृष्टी बनवण्याच्या आधी, आपल्याला जन्माला घालण्याआधी, अनादकालाआधी, पहिल्यांदा गणेशाला म्हणजे पावतिर्याला स्थान दिलेले आहे. पवतिर्याला मुख्य स्थान दिलेले आहे आणि आपल्या महाराष्ट्राचे

वैशिष्ट्य असे आहे, की आठ ही गणपती आपल्या इथे पृथ्वीमातेने उगवून टाकलेले आहेत. इथेच उगवले गेले म्हणा कवि इथेच दर्शित झाले म्हणा कवि इथे उद्भवले असे स्वयंभू, आठ ही गणपती आपल्या इथे झाल्यामुळे महाराष्ट्रातील लोकांची वशिष्ट जबाबदारी आहे, की त्यांनी पावतिर्य हे राखलेच पाहजि. महाराष्ट्र हा देश म्हणजे वशिष्ट आहे. त्यात तुमचे झालेले त्यांचे हृदय आहे. त्यात इथले विद्यापीठ, जथि तथिले शेतकरी येऊन शकिताना, हे सर्व महाराष्ट्रात जाऊन असेच आहे इथले लेणे घेऊन जाणार आहेत. जे पावतिर्याचे लेणे आहे, ते प्रत्येक खडेगावातून आणि प्रत्येक शहरातून आज नेण्याची तुमची फार मोठी जबाबदारी आहे. पहिली गोष्ट अशी, की पावतिर्य हे स्थापन केले आणि त्या पावतिर्याचे जे प्रतीक श्रीगणेश म्हणजे नेहमी बाल्य स्वरूप असतात. ही असली आई कुंडलनी वर बसलेली आहे, ती गौरीस्वरूपा आहे. ती अजून कुमारिकाच आहे, म्हणजे लग्न होऊन कुमारिका स्थिति आहे, आपल्या नवऱ्याची वाट बघत आहे अशी आपल्याकडे कथा आहे, तर त्या गौरी तथि बसलेल्या आहेत आणि श्रीगणेश त्यांचे रक्षण करीत आहेत, की १ १ त्यांना कोणत्याही प्रकारचा त्रास झाला नाही पाहजि. आता कुंडलनी जागृतीचे जे प्रकार होतात, त्याला कारण हेच मुख्य आहे. म्हणजे तुम्हाला माहितीच आहे, की आपल्या हृदिस्थानात इतके घाणेरडे गुरू नघिले आहेत, उघड-उघड ते इतके घाणेरडे प्रकार शकिताना आहेत आणि फॅरिनर्स त्यासाठी इथे येतात, त्यांना काही समजत नाही, इतके बचिरे मूर्ख आहेत आणि महामूर्ख आहेत, की त्यांना असे वाटते, की घाणेरडेपणा शक्तिण्यासाठी पण एक गुरू लागतो आणि खरे म्हणजे हे सगळे गुरू तकिडे गेले आणि शिकायला बसले, तर तकिडे खरे पदवीधर बसलेले आहेत ! यांना गुरूपण कशाला दिलेले आहे, समजत नाही, पण वचिार करून मला असे वाटले, की या लोकांना असे वाटते, की यांची सदसुदुविक बुद्धी यांना खात असावी, की या लोकांना वाटते आहे की आम्ही काय काढलेले आहे, काही तरी आमचे चुकलेले आहे. मूर्खासारखे आम्ही वागत आहोत. तेव्हा कोणीतरी साक्षीला पाहजि म्हणून हा गुरू घेतलेला आहे. पण उद्या हा गुरू तकिडे गेला की हे सुद्धा त्याच्याबरोबर नरकात जाणार आहेत याबद्दल काही शंका नाही. पण हा मूर्खपणा इथे केल्यामुळे कुंडलनी साक्षात तुमची आई आहे आणि तिच्यावर सेक्सचा आरोप केल्यामुळे, सगळे प्रकार या सगळ्या कुंडलनीचे प्रकार सुरू झाले. म्हणजे आता मी ऐकले, की दिल्लीला एका गृहस्थाने कुंडलनीची शाखा काढलेली आहे. त्याला पवतिर्या कशाशी खातात ते माहिती नाही आणि तो हे घाणेरडे प्रकार करण्यासाठी तथि जर कुंडलनीची शाखा काढेल तर इतकेच नाही की त्याचा सर्वनाश होईल, पण आपल्या देशाचा सुद्धा सर्वनाश होऊ शकतो. कारण अशी कामे करणाऱ्यांच्यामुळे पाऊस पडत नाही. सुबत्ता जाते. लक्ष्मी स्वरूप जे काही आहे, लक्ष्मीतत्त्व ते सुद्धा जाते आणि अनेक आपत्ती येतात. जी माणसे अशा वाईट मार्गाला लागतात त्यांच्या घरांवर इतकी त्रहतेहूची आणि भयंकर संकटे येतात की त्याला समजत नाही की मी कोणते असे पाप केले होते, की ज्यामुळे हे झालेले आहे. म्हणजे आपल्या आईवरच असा घाणेरडा आरोप करणारे लोक कति घाणेरडे असले पाहजि आणि त्यांना गुरू म्हणून मरविणारे लोक त्यांच्यापेक्षा हे महामूर्ख, त्यांना काहीही अकल नाही हे समजून घेतले पाहजि. तर ही कुंडलनी खाली बसलेली आहे. त्रिकोणाकार अस्थीत आणि ती वरच्या १, २, ३, ४, ५, ६ अशा षट्चक्रांना छेदते. म्हणजे सेक्सचा काही संबंध या छेदनात येत नाही. फक्त गणपती तथि बसून आपल्या आईचे रक्षण करीत असतो. प्रत्येकाची आई वेगळी आहे. तुम्ही असे संगोपन केले असले, तुमचे पावतिर्य जसे राखले

असेल, पूरवजन्माची जेवढी तुमची संपदा असेल, जे काही पाप-पुण्य तुमचे असेल आणि या जन्माचे जे काही असेल, ते टोपसारखे त्यामध्ये नोंदवून ठेवलेले आहे. ज्यावेळी कुंडलनी उठते त्यावेळी त्याचेच नदिन हातपायात येते. ही कुंडलनी उठताना तुम्हाला आमही दाखवू शकतो. अनेकांनी पाहिली आहे. तेव्हा त्याबद्दल शंका करू नये. डोळे उघडून, खरेच जर तुम्ही पट्टीचे सायनसवाले असाल, तर जे काही हायपोथिसीस आहे ते येऊन तुम्ही बघा. ही कुंडलनी वर उठताना या षट्चक्रांना छेदून जाते आणि षट्चक्रांना छेदल्यावर जेव्हा ती वर पोहोचते, याला ब्रह्मरंध्र म्हणतात, या इथे पोहोचल्यावर, डोक्याच्या वर पोहोचल्यावर, तिथे शिवाचे स्थान आहे कवि सदाशिवीचे स्थान आहे, तिथे प्रकाश गेल्याबरोबर हृदयामध्ये असलेला शिव म्हणजे आत्म्याचे तत्त्व जे आहे, ते प्रकाशित होते. ते प्रकाशित झाल्याबरोबर, या आत्म्याची शक्ती म्हणजे अनंत नाद आहे, ज्याला संपंदन म्हणतात, ते आपल्या हातातून व्यवस्थित वाहू लागते. हा योग सहज आहे म्हणजे तुमच्याबरोबरच जन्मलेला आहे. प्रत्येक माणसाला हा योग मिळवून घेण्याचा अधिकार आहे. ज्याप्रमाणे एखादा कॉम्प्युटर मेन्सला न लावल्यामुळे सडून जातो. तसाच आपला जीव सडून जाणार आहे. मेन्सला हे लावलेच पाहिजे आणि त्याच्यानंतर तुम्हाला जे काही जाणायचे असले ते ऑनसल्यूटमध्ये जाणले पाहिजे. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की तुम्ही जे काही सायनसमध्ये शिकता ते हे जाणल्याशिवाय अगदी अवदिया आहे. एक साधी गोष्ट प्लॅनगिची मी सांगते आपल्याला की असे मी प्लॅनगि केले, समजा, की आता आमहाला याठिकाणी जायचे आहे. तर होईल काय तो गृहस्थ भेठणार नाही. काही तरी फसिकटणार आणि काही जमणार नाही. जर तुम्ही असे म्हटले, सहजयोगात पार झाल्यावर, तिथे आमही जावे की जाऊ नये असे हात केल्यावर, तर हातावर लगेच व्हायब्रेशन्स येतील. बरे तो मनुष्य तिथे असेल की नाही? तर त्याला तुम्ही अशी बंधने दिली, तर तो तिथे टेलीफोन झाल्यासारखा रस्त्यावरच भेटेल तुम्हाला. अशी अनेक उदाहरणे आहेत. मी एक साधारण उदाहरण सांगितले तुम्हाला. आमच्या गर्वानेच सांगते की एकदा असे झाले की सहजयोगात यांचा एवढा विश्वास, पण हे डगमग डगमग होत होते कारण हे जास्त बुद्धीवादी असल्यामुळे नरिबुद्ध होतात आणि त्यामुळे त्यांच्या काही लक्षात येत नव्हते, की मी काय सांगत होते. एक दविस मला म्हणाले की, 'माताजी, माझ्या वडलांचे बरेच दविसात पत्तर आलेले नाही तर काय असेल ते बघा.' त्यांचे वडील स्कॉटलंडला असायचे. तर मी म्हटले असे आहे ना, तुम्ही त्यांची व्हायब्रेशन्स बघा. व्हायब्रेशन्स बघतिल्यावर मला सांगायला लागले, 'इथे भाजतंय मला.' हे वडलांचे स्थान आहे आणि हे विशुद्धी चक्र आहे. तर म्हटले, 'तुम्ही फोन करून बघा. त्यांच्या घशाला नाही तर ब्रॉंकार्यटसि वगैरे काही तरी आले असेल.' त्यांनी फोन केल्यावर आई म्हणाली, 'ते बघिण्यात आहेत. आठ दविसापासून त्यांना फार ब्रॉंकार्यटसिचा त्रास होतोय.' लगेच त्यांचा विश्वास बसला की माताजीनी इथेच आधी सांगितलंय. आता ते स्वतःच सांगतात. त्यांना माहिती आहे, की तुम्हाला काय होतंय. लगेच तुम्हाला सांगतील, पण लोकांना डोकं नसतं त्या बाबतीत. परवा असेच झाले. अशा तीन मुली होत्या, आमच्या सहजयोगी आणि तकिडून एक मुलगा आला आणि त्याला आज्ञा चक्र धरत होते. तर त्याला त्या बघत राहिल्या आणि त्याचे आज्ञा स्वच्छ करायचा त्यांनी प्रयत्न

केला. त्या मुलाने सांगितले की, तो माताजीच्याकडे गेला होता. तर त्या मुली माझ्याकडे बघत होत्या आणि अगदी भेसूर दसायचा मनुष्य. म्हटले अहो, तुमच्याकडे कधी तरी मुलीनी बघितलं आहे का? तुम्ही इतके भेसूर आहात म्हटले, की तुमच्याकडे कोणी बघत नाही म्हणून तुम्हाला कॉम्प्लेक्स झालेला दिसतो आहे. त्या मुली उलट सांगत होत्या की त्या माणसाला इतका भयंकर आज्ञा चक्राचा त्रास होता की आमही असा वचिर केला, की त्या माणसाकडे आमही असे रोखून पाहिले तर तो पळून जाईल तिथून. म्हणून म्हणते ही सगळी अवदिया आहे हे समजले पाहिजे. हे जे काही आहे, आपल्यामध्ये ही चक्रे आहेत आणि ही कार्यान्वित असतात आणि हे सगळे अंडर कंट्रोल आपल्यामध्येले त्याने सगळी गती होते. संबंध शारीरिक जेवढे काही आहे, शारीरिक आपले जे काही आज्ञा आहेत कवि मानसिक त्रास आहेत ते या तीन नाड्यांवरती चालतात. त्यापैकी पहिली जी नाडी आहे तिला आमही इडा नाडी म्हणतो. त्याच्यामुळे लेफ्ट समिथेटिक नव्वहस सिस्टीमची चालना होते. जी उजवीकडे आहे तिला आमही पिंगला नाडी म्हणतो. हचियामुळे राईट समिथेटिक र्हस सिस्टीमची चालना होते आणि मिथोमथ जी नाडी आहे तिला सुषुम्ना नाडी म्हणतात. या नाडीमुळे आपल्या मी याला उत्क्रांती म्हणते. याची चालना होते. पण उत्क्रांतीसाठी पहिला आपला धर्म जमावा लागतो. जसे आज यांनी धर्माबद्दल सांगितलेले आहे, की माणसाला दहा धर्म आहेत. ते जर स्टॅबिलाइज (प्रस्थापित) झाले, जसे बोट तयार करताना त्याचे दहा धर्म ठीक आहेत हे आपण पाहिले तर आपण त्याला समुद्रात सोडतो. ज्या मनुष्याचे दहा धर्म स्टॅबिलाइज होतात त्याच्यामध्ये तेव्हा तो धर्मातीत होतो. म्हणजे तेव्हाच त्याची कुंडलनी मध्ये जे चक्र आहे, ज्याला आमही नाभी चक्र म्हणतो आणि त्याच्या आसपास सर्व गुरूचे स्थान आहे, ते गुरू तिथे बसून ते धर्म स्टॅबिलाइज करीत असतात आणि गुरू सगळे अनेकदा या संसारात आले आहेत आणि अनेक कार्ये त्यांनी केली आहेत. त्यांच्याबद्दल यांनी सांगितले आहे, की ते कसे कसे होते आणि शरिडी साईनाथसुद्धा त्यांच्यातले शेवटले गुरू आहेत आणि ही जी आपली नाभी चक्रावरची लक्ष्मी आहे आणि विष्णूचे जे स्थान आहे, त्यानेच आपल्याला उत्क्रांतीची इच्छा होते. त्यानेच आपण परमेश्वराचा वचिर करतो. त्यानेच आपल्याला असे वाटते, की बरियॉडमध्ये काहीतरी आहे, काहीतरी अनकॉन्शसमध्ये आहे. ही दृष्टी आपल्याला या चक्रामुळे मिळते. आता हे जे चक्र आहे हे फारच महत्त्वपूर्ण आहे. हाच प्रश्न असतो की या चक्राला कसे गाळायचे. याच्यामध्ये गॅप आहे आणि ही गॅप कशी भरून काढायची. तेव्हा जेव्हा तुम्ही माझ्याकडे असे हात करून कारण बसाल, आताही बसाल तर बरे होईल. म्हणजे लवकर घटना घटित होईल, असे सगळे हात करून जोडे काढून बसा. तर आता काय होते की आमच्यातून जशी शक्ती वाहत आहे, तशीच तुमच्यातून वाहणार आहे. जसा एक दवि दूसऱ्या दवियाला पेटवतो तसाच सहजयोगामध्ये प्रकर घटित होतो म्हणजे एक दवियाला पेटवतो, मग तो दूसऱ्याला पेटवू शकतो. ही शक्ती तुम्हालाही मिळू शकते आणि तुम्ही ती पाहू पेटलेला दवि दुसऱ्या शक्ता आणि त्याचा पूर्णपणे तुम्ही उपयोग करून घेऊ शकता. आता ही मधली गॅप जी आहे त्या गॅपमध्ये जेव्हा आमही बोलत आहोत आणि तुम्ही हात आमच्याकडे केलेले आहेत, तेव्हा ती शक्ती जाते. त्याच्यामध्ये एक सोपान तयार होतो म्हणजे एक ब्रजि तयार होतो. तो ब्रजि आल्याबरोबर कुंडलनीला आमंत्रण होते आणि तिला समजते, की आमहाला जाणणारे आले आहेत आणि ती कुंडलनी शक्ती सहजच उठून वर येते. आता काही

काही लोकांना मी पाहिलेले आहे, की ही शक्ती इतक्या लवकर वर जाते, स्प्लिट ऑफ ए सेकंद म्हटले तरी चालेल, आता फार काही काही तर फार मोठ्या लोकांना हे झालेले आहे म्हणजे 'हेग' हायकोर्टमध्ये डॉ. नागेंद्रसिंग म्हणून पहिले भारतीय न्यायाधीश तकिडे गेले आणि चेअरमन झाले. त्यांना ही कुंडलनीची शक्ती इतक्या सटकन मिळाली की मला आश्चर्य वाटले. इतके ते कॉम्प्लेक्टिड लाईफमध्ये राहत होते आणि एवढे मोठे ते सरकारी अधिकारी होते, की प्रेसडिटरचे सेक्रेटरी होते, म्हणजे सरवात मोठे होते आणि एवढे असूनही ते इतके भोळे होते, की असे हात केल्यावर लगेचच घटित झाले आणि त्यांना लवकर पटलेसुद्धा कारण देवीभक्त असल्याने मार्कण्डेय सगळा त्यांनी वाचून काढला होता. स्वतः आयसीएस असूनसुद्धा आपल्या धर्माची माहिती काही त्यांनी सोडली नव्हती. त्यांनी ती माहिती करून घेतली आणि बरोबर त्यांना पडताळा आला. मी लगेच मुंबईला परत आले, तेव्हा त्यांची बायको तिथे नव्हती तर प्लेननी त्यांनी तिला पाठवले, की जाऊन श्रीमाताजीकडून जाणूती घे. त्यांची माझी ओळख पुष्कळ वर्षाची होती जुनी. पण मी कधी सांगितले नाही, की मी माताजी आहे वगैरे. कारण माझ्या दुसऱ्या आयुष्यात, तुम्हाला माहिती आहे, आमचे यजमान म्हणजे कोण आहेत वगैरे आणि त्यांच्याबरोबर असल्याने त्यांना माझी ही माहिती नव्हती की माझे हे सुद्धा एक दुसरे जीवन आहे. मग त्यांना हे कळल्याबरोबर त्यांनी आपल्या बायकोला पाठवले की तुम्ही हिला पार करून घ्या. तसेच आपल्यामध्ये जस्टिस वैद्य म्हणून होते. त्यांनी आपल्या भाषणात सांगितले की, 'मी माताजीकडे असा हात करून बसलो होतो.' त्यांना आधी माझ्याजवळ बसवले होते. ते एवढे मोठे जस्टिस वैद्य असून त्यांना माझ्याबरोबर बसवले होते. ते म्हणाले, 'नाही. मी माताजीसमोरच बसणार आहे.' अत्यंत नम्र होते आणि बसल्याबरोबर त्यांनी सांगितले, 'माझ्या हातावर जसे काही बर्फाचे दोन गोळे येऊन पडावेत आणि वितळत वितळत वर जावेत, असे झाले.' त्याच्यानंतर त्यांची जी जाणूती झाली ती त्यांना फार लाभदायक झाली. त्याच्यानंतर आणखी जस्टिस, म्हणजे कलकत्त्याचे जस्टिस मशिरा वगैरे जे आहेत, ते पण पार झालेले आहेत. असे अनेक प्रकार झालेले आहेत. पण त्याचे असे आहे, की जोपर्यंत तुम्हाला झालेले नाही, तोपर्यंत त्याचा काहीही अर्थ तुम्हाला लागत नाही कारण याला काही जाहिरितबाजी नको, याला काही व्होटिंगची सिस्टीम नाही कवि त्याच्यात आमहाला काही मळिवायचे नाही. हे तुम्हालाच मळिवायचे आहे. तुम्ही टविल्याबाबल्या केल्या समजा, हे फारच सोपे काम आहे. आजकालच्या काळामध्ये सगळ्यात सोपे काम आहे टविल्याबाबल्या करणे. टविल्याबाबल्या केल्या म्हणजे आपण अगदी फुशारकी मारून फार शिष्ट झालो. पण मळिले काय? तुम्हाला मळिले काय? तुम्हाला मळिवायचे आहे ना! आमही दयालु आलो आहोत. तुमच्यापासून काही घ्यायला आलेलो नाही. असा वचिर केला पाहिजे, की आमहाला जर घ्यायचे आहे, पण ते आमहाला मळिले नाही. एक खेड्यातला मनुष्य हे समजतो, 'माताजी, आमहाला मळिले नाही,' म्हणून तो हट्ट धरून बसेल. 'माताजी, आमचे झाले नाही हे कसे?' त्याला हे समजते. कारण त्याच्यामध्ये स्परिच्युअल सेन्सिटिव्हिटी जी म्हणतात, ती सेन्सिटिव्हिटी आहे. शहरात आल्यामुळे आणि शहराच्या या खोट्या आणि भ्रामक कल्पनांमध्ये राहिल्यामुळे आणि कृत्रिम जीवनामध्ये राहिल्यामुळे, आपल्यात इतकी कृत्रिमता आलेली आहे, की जे काही खरे आहे, जे काही इन्सेशियल लाईफचे आहे, ते आपल्या हातून सुटलेले आहे. आणि त्यामुळे पुष्कळांना लवकर घटना होत नाही. तरीही जर लंडनसारख्या नरकामध्ये आमही हे कार्य केलेले आहे, तर राहुरी म्हणजे मला एक पुण्यक्षेत्रच वाटत आहे, आणि इथे तुमच्यासारखी शेतावर काम करणारी जी खरी मंडळी आहेत त्यांना तर हे झालेच पाहिजे आणि होणारच. पण फक्त हे की टविल्याबाबल्या करणे असे मूर्खपणाचे प्रकार ज्या लोकांना फार मान्य असतात, अशा लोकांना ही घटना होत नाही.

आता ही जी सहा चक्रे आहेत आपल्यामध्ये, त्यातले हे पहिले चक्र, त्याच्या नंतरचे म्हणजे दुसरे चक्र आपल्या हशैबात धरले पाहिजे. त्याला स्वाध्यायन चक्र असे म्हणतात आणि या स्वाध्यायन चक्राने आपल्यामध्ये आपण कार्यान्वित होतो, म्हणजे यानेच वचिर करतो. प्लॅनगि करतो, यानेच आपण पुढचे सगळे जे वचिर आहेत ते करीत असतो. म्हणजे तुमचा अभ्यास ज्याच्याबद्दल, तुमचे सायनस वगैरे जे काही आहे ते तुम्ही यानेच करीत असता. यानेच तुमच्या काही काही ऑर्गान्ससुद्धा काम

असते. म्हणजे तुमच्या इथे लविहर, पँक्रियाज, कडिनी, युटर्स या सगळ्या गोष्टींना या चक्रामुळे कार्यान्वित व्हावे लागते. म्हणून एका चक्रावर अनेक कामे असल्यामुळे, जर तुम्ही सारखा वचार करायला सुरुवात केली आणि अत्यंत वचार करायला सुरुवात केली, तर हे बाकीचे ऑर्गन जे मी सांगितले आहेत त्यांना काहीही पुरवठा होत नाही. त्याच्याचमुळे डायबेटिससारखे रोग कवि लविहरचे रोग कवि कडिनीचे रोग होतात. आता मी जर तुम्हाला म्हटले, वचार करू नका तर तुम्ही लगेच म्हणणार, 'माताजी, वचार केल्याशिवाय कसे होणार?' आता सांगायचे असे, की एक असतो वचार आणि एक असते प्रेरणा. तुमचे जे काही सायन्स संसारात आले आहे ते प्रेरणात्मक आहे. ते प्रेरणेमुळे आले आहे. वचार करून नाही आले. तुम्ही वचार करायला बसा, बघा आता वचार सुरुवात करा. म्हणजे कुठे चालला बघा वाहत, की आता माताजी बोलतायंत, खादीची साडी घातली आहे, कुठल्या व्हलिजमधून आलेत, मग तथिल्या म्हशीवर आणि म्हशीवरून कुठे आणखी जाणार. असे वचार नुसते वाहत जातात. यांना काहीही अर्थ नसतो. यांचे काहीही फळ नसते, पण जर तुम्ही नरिवचारित आलात, समजा जर अशी घटना झाली, की तुम्ही नरिवचार झालात, तर त्यांच्यात प्रेरणा होते आणि प्रेरणात्मक जे ज्ञान आहे तेच बोध आहे. प्रेरणात्मक जे नाही आणि बाकी जे आहे तो नुसता वचार आहे आणि ते कृत्रिम आहे आणि त्याने काहीही लाभ होत नाही. ही वचार करण्याची जेव्हा एकदा सवय लागली म्हणजे परदेशात हे फार झालेले आहे-तेव्हा असे होते की, मनुष्य त्याला नुसती शिंगी फुटावीत असा वचार करू लागतो. त्याला वचार थांबवितोच येत नाहीत आणि शत्रूद्वारे तो त्या वचारात वाहन जातो. तर या सहा चक्रांमध्ये जे दुसरे चक्र आहे, त्याला आम्ही स्वाध्यासित चक्र म्हणतो, हे श्रीब्रह्मदेव आणि सरस्वती यांचे स्थान आहे. जेव्हा हे स्थान कुंडलिनीच्या आगमनामुळे जागृत होते, जेव्हा हे स्थान आलोकित होते तेव्हा माणसाला अनेक तऱ्हेची काव्ये कवि रंगसंगती वगैरे सुचतात. तो मोठा कलाकार होतो. आता आमच्या सहजयोगात एक गृहस्थ होते. त्यांची नोकरी सुटली आणि ते माझ्याकडे आले. त्यांचे हे चक्र फार छान होते. त्यांनी कधीच कलेचे काम केले नव्हते. त्यामुळे ते अगदी जसेच्या तसे होते तेव्हा हे चक्र एकदम आलोकित झाल्यावर, ते म्हणाले, 'श्रीमाताजी, मी तुम्हाला काय करावे असे वाटते?' मी म्हणाले, 'तुम्ही इंटरिअर डेकोरेशन करा.' ते म्हणाले, 'कधी मला हे माहिती नाही लाकूड कशाशी खातात. हे लाकूड कसले, ते लाकूड कसले याचे माझे कधी शिकवण झालेले नाही.' म्हटले, 'तरी तुम्ही करा.' मग त्यांनी एका शिपवरीत त्यांना इंटरिअर डेकोरेशन काम मळाल्यावर आता ते लाखोपती झालेले आहेत आणि ते फार मोठे सहजयोगीसुद्धा आहेत. सांगायचे असे, की जर तुमचे हे चक्र आलोकित झाले तर अलौकिक अशी तुमच्यामध्ये धारणा शक्ती येते. त्या शक्तीमुळे तुम्ही अनेक कार्ये करता. यांच्यापैकी या ज्या इथे बसलेल्या आहेत, या लेखिका आहेत आणि त्यांनी लेखनाचे फार कार्य केलेले आहे. पण सहजयोगात पार झाल्यापासून त्यांचे जे लेखन कार्य सुरू झालेले आहे, ते अप्रतिम आहे आणि त्याला इतकी मागणी येते, की त्यांना समजत नाही की, 'आता मी लहि तरी कति आणि काय.' आता तुमच्याबद्दलही त्या लहिणारच आहेत, की इथले कसे वदियार्थी होते आणि त्यांनी कसे

गृहण केले आणि त्यांना कसा फायदा झाला. भाषण मात्र आज त्यांनी पहिल्यांदा दिले आणि मला म्हणाल्या, 'मी कधीच भाषण दिलेले नाही.' म्हटले, 'तुम्ही नुसत्या उभ्या रहा. तुमच्यात सरस्वती बोलू लागेल. तुम्हाला काही काळजी नाही' आणि अशा रीतीने तुमची सरस्वती जागृत होते. त्यानंतर आमच्या सहजयोगामध्ये अशी मुले होती की त्यांचे वडील त्यांना घेऊन आले, की आमचा मुलगा शक्ति नाही. त्याचे शक्तिष्णकडे लक्ष नाही. फार त्रास होतो वगैरे वगैरे आणि आज तोच मुलगा बी.एस.सी. प्रथम वर्गात आला. अशी अनेक उदाहरणे आहेत आणि तसेच तुमचेही होईल, जर तुमचे हे चक्र बरोबर जागृत झाले तर असे व्हायला काहीही वेळ लागणार नाही. त्याच्यावरचे जे चक्र, मी आपल्याला नाभी चक्र सांगितलेले आहे, ते विशेषतः शेतकरी लोकांना फार महत्त्वाचे आहे. कारण खाद्यान्न जे आपण खातो ते या नाभी चक्रातूनच पचविले जाते. आता आमच्या पुण्या इथे आल्या नाहीत, त्यासुद्धा इथेच असतात. त्यांचीसुद्धा शेती आहे, अनेक आपले इथे जे प्राध्यापक आहेत त्यांनी शेती केलेली आहे. आपले माने साहेब आहेत. त्यांच्या घरी आम्ही त्यांना तीन सुकलेले नारळ दिले होते. त्यांनी वचारले, 'याचे काय करायचे माताजी?' म्हटले तुमच्या तथिले वातावरण जरा ठीक नाही, तेव्हा तुम्ही ते आपल्या घरात घेऊन टाका. पेरल्यानंतर कोणी चुकून त्याच्यावर फरशीसुद्धा बसवली. पण त्याच्यात एवढे चैतन्य निर्माण झाले, की ते फरशी फोडून वर नघून आले. मी चव्हाण साहेबांकडे मागच्या वर्षी गेले होते. ते एक बरशचे लहानसे झाड त्यांच्याकडे होते आणि आज येऊन बघते तर त्याच्या डबल साईज झालेले ! तर ते म्हणाले, 'श्रीमाताजी तुम्ही इथे आलात, उभ्या राहिलात, थोडीशी तुम्ही व्हायबरेनस दली असतील. कारण तुम्ही सांगितले की, याच्या पानांना थोडासा वास येतो वरगैरे आणि अगदी डबल साईजचे झाले आहे.' तर अशाप्रकारे आपल्यामध्ये हे जे आलोकित झालेले हे व्हायबरेनस येतात, हे स्वतः चैतन्य, शक्तमय आहेत आणि शक्तीच नाही तर सर्व संसाराची शक्ती, ज्याच्यावर हे विश्व चाललेले आहे, ती शक्ती आपल्या हातातून स्पंदित झाल्यामुळे ती बरोबर या गव्हांना आणि जे काही आपण खातो त्या अन्नाला वगैरे लागून आता प्रथमच मनुष्य आपल्या हातातून काही तरी नसिरगाला देतो आणि नसिरगाला प्लावित करतो. आता गव्हाचेसुद्धा मला अनेक लोकांनी सांगितलेले आहे, 'माताजी, आम्ही गह लावले. आम्ही जेवढ्या पर्याप्त गह लावले होते, तर त्या गव्हांना कीड लागली नाही.' एक आणखी मजेंदार गोष्ट कोणी तरी सांगितली. गह अगदी पाहण्यासारखे असतात. एवढे एवढे मोठे आणि पाणीदार असतात ते गह. त्यांनी सांगितले, 'आम्ही हे गह एका कोठारात बंद करून ठेवले होते. आणखी पुष्कळ पोती होती. उंदरांनी सर्वतन्हेच्या गोष्टी ते पेडसुद्धा खाल्ली. पण या गव्हाला त्यांनी हातसुद्धा लावला नाही.' तांदुळाचीसुद्धा अनेक उदाहरणे आम्हाला लोकांनी सांगितली. ज्या भागामध्ये तांदळ फारच थोडा होत असे तथि दहा पटीने तांदळ झाला आणि याचा स्वयंपाक केला तर इतका वास दरवळतो, की आपल्याला माहिती आहे, की बासमतीला एवढा वास नसतो, याला इतका वास आणि त्यांनी मला स्पेशली ते तांदळ आणून दाखवले आणि मला फार आश्चर्य वाटले, तसेच इथे एका ठिकाणी मी आले होते. मागच्याच्या मागच्या वर्षीची गोष्ट आहे. पपईचे झाड अगदी मरायला लागले होते. म्हटले, 'तुम्ही याला काढू नका. मी व्हायबरेनस देते. बघू काय होते.' त्याला व्हायबरेनस दिल्यावर दुसऱ्या वर्षी मी आले होते, तेव्हा पाहिले की, त्याला मोठमोठ्या पण्या लागलेल्या होत्या. त्याचा रंग म्हणजे इतका गोल्डन आणि इतका सुंदर! तसेच इथे मी व्हायबरेट केळ्यांचा रंग पाहिला. तर अगदी हे म्हणजे सायंटिफिकली बघण्यासारखे आहे, की व्हायबरेनस देऊन कसे सकस धान्य नघिते. त्यातून मग त्याच्यावर

कशी कृपा असते परमेश्वराची! कशी पाखरे, उंदीर खात नाहीत. त्यांनासुद्धा पावत्रिय समजते, की काही तरी पवित्र वाटत आहे आणि किशा रीतीने त्याचे संगोपन होते. पण हे सगळे तत्त्व समजून घेतले पाहिजे. त्याच्याही पेक्षा ते मळिलिले पाहिजे. एखादा मनुष्य अगदी खेड्यातला असतो. त्याला काही सायन्स समजत नाही. आपल्या साईनाथांना काय सायन्स माहिती होते का? आपल्या ख्रिसितींनी कोणती युनिव्हर्सिटी जॉर्डन केली होती का? पण आज त्या ख्रिसिताला मोठमोठे युनिव्हर्सिटीवाले जाऊन मानतात आणि म्हणतात, आम्हाला ख्रिसितांनी हे दिले, ते सांगितले, ख्रिसितांच्या सांगण्यात हे आहे. त्यांच्या वाक्यातून एक एक आज त्यांना एवढे दिसत आहे. म्हणजे काय, की हे जे शक्तिष्ण आहे ते बरोबर आहे. शक्तिष्णाला काही माझा वरिध नाही. जी अविद्या आहे तिला जर वदियेत रूपांतर करायचे असले तर परमेश्वराचे शक्तिष्ण घेतले पाहिजे, की परमेश्वराने स्पष्टी का केली, आम्हाला का केले, त्याची काय शक्ती आहे. ते सगळे वापरता आले पाहिजे. म्हणजे तुमच्या लक्षात येईल, की तुम्ही केवढे मोठे प्रचंड अधिकारी आहात. तुम्हाला ती शक्ती मिळू शकते आणि जिनावराला काही ती मिळू शकत नाही. कोबड्याला मिळू शकत नाही. आणखी कोणालाही ती मिळू शकत नाही. ही शक्ती फक्त मानवालाच मिळू शकते आणि तोच फक्त परमेश्वराला जाणू शकतो आणि तोच फक्त परमेश्वराच्या शक्तीचे चालन करू शकतो. तेव्हा आता जर अशी स्पष्टी आलेली आहे तर त्याला काही अमान्य करण्यात अर्थ नाही. प्रत्येक चक्र सांगायचे म्हणजे फार वेळ होईल म्हणून सगळे सांगत बसणार नाही. त्यासाठी आमचे हे सहजयोगी, त्या तघिंचे नाव म्हणजे लंडनला काय, स्वतिझरलंडला काय सगळीकडे मानलेले आहे. आता जे पुस्तक छापण्यात येणार आहे, त्याच्यात राहरीचा फार विशेष उल्लेख केलेला आहे. अशा रीतीने या लहानशा दसिणार्या राहरीमध्येसुद्धा फार मोठे कार्य होत आहे. इथे येऊन या तीर्थभूमीत राहूनसुद्धा जर तुम्ही हे मळिलिले नाही तर लोक तुम्हाला म्हणतील की तुम्ही राहरीत होता आणि हे एवढे मोठे कार्य तथि होत असताना तुम्हाला कसे कळले नाही आणि माहीत झाले नाही. त्याला कारण काय? त्याला कारण असे, की आपण हे एवढ्या गहन स्थितीला पोहोचलो नाही. त्याला काही विशेष करावे लागत नाही. पुष्कळांना वाटते, की आम्ही योगात गेलो, की आम्हाला हे सोडावे लागेल, ते सोडावे लागेल वगैरे. काही सोडायचे नाही. या सगळ्या भ्रामक कल्पना आहेत. जर धरलेच नाही, तर सोडायचे काय असणार ? या सुद्धा कल्पना आहेत की आम्ही काही तरी धरले आहे आणि सोडायचे ही दसरी कल्पना आहे. तेव्हा काही सोडायचे नसते कवि त्याच्यामध्ये काही मोठा त्याग करायला नको. फक्त माणूस असायला पाहिजे. आता समजा एखादा मनुष्य हटिलरसारखा असेल आणि मला म्हणेल, की माताजी तुम्ही आम्हाला दिलेच पाहिजे. तर तुमचा अधिकार नाही तो. थोडा परमेश्वराजवळसुद्धा बँक बॅलन्स पाहिजे की नाही? जर तसे असेल तर अवश्य मळिल. एखाद्या मुलाने आपल्या वडिलांची हत्या केली असेल कवि आपल्या आईला मारून टाकले असेल कवि फारच उपमर्द केला असेल कवि त्यांनी कोणता तरी मोठा असा गुन्हा केला असेल की ज्याची परमेश्वर कृपा करू शकत नाही, अशा वेळेला त्यांना पार होणे फार कठीण होते, पण अशी मी फारच कमी मंडळी बघितली आहेत. अजून तरी मला कोणी असा माणूस भेटलेला नाही. कारण परमेश्वर करुणेचा सागर आहे, दयेचा सागर आहे. तो अनंत आहे आणि त्याच्यामध्ये सगळी तुमची पापे धुऊन नघितात. हे स्वतः मी डॉळ्यांनी पाहिले आहे आणि असे लेक की ज्यांना मी कधीही समजत नव्हते, की पार होतील, ते सुद्धा अगदी सहजच पार झालेले आहेत, ही सुद्धा मोठी आश्चर्याची गोष्ट आहे.

मोठमोठे जे लोक, आता मी सगिापूरला गेले होते, तथि एक गृहस्थ होते. ते रेस खेळायचे त्यांना फार धंदे आणि असे तसे होते ते. त्यांची बायको अगदी कंटाळून गेली होती, तनि मला सांगितले की, 'माताजी, या माणसाला तुम्ही बदलवले तर मी तुम्हाला मानीन.' म्हटले, 'हे बघा, मला आव्हान द्यायचे नाही. बदलले तर बदलले. नाही तर नाही. आम्हाला कसलीच इच्छा नाही.' त्या माणसाला घेऊन आले आणि ते पार झाले. आज त्या माणसाचे आयुष्य इतके नरिमळ आणि सुंदर झालेले आहे की त्यांच्या बायकोला आश्चर्य वाटले. त्यांनी दादू पणि, सगिरेट पणि सगळे काही सोडून टाकले. कारण असे, की आतल्या आनंदाची आपल्यामध्ये भरपूर देन असते. तेव्हा बाहेरच्या गोष्टींची काही मजाच वाटत नाही. मग तेच खावे, तेच बोलावे, तथिच राहवे, त्याच्यातच रमावे अशी मनेची स्थिती होते. पण त्याच्यासाठी घरदार सोडायचे, लग्न करायचे नाही वगैरे

असा काही प्रकार नाही. व्यवस्थिति. आई-वडील ज्या घरामध्ये पवित्र भावनेने राहतात, तिथी मुले पवित्र भावनेने राहतात. त्याच ठिकाणी आमचा सहजयोग येणार आहे. या सन्याशांसाठी नाही. ते नावाचे सन्यासी आहेत. वरती कशाला नावाच्या जाहिरिती लावायला हव्यात! सन्यासी आहात ते तुमच्या आतून दसिले पाहजि. तुमच्या वागण्यात दसिले पाहजि. आता आपण या देशाची तरुण मंडळी आहात आणि तरुण मंडळीमध्ये जे व्हायचे ते घटिति होत असते. परदेशातील तरुण मंडळीत आणि आपल्यात एक फार मोठा फरक आहे. फारच मोठा फरक आहे. तो मला नेहमी जाणवतो. तिथिली तरुण मंडळी धक्के खाऊन आता अगदी वशिद्ध झालेली आहेत. त्यांना धक्के मळिले आहेत पूर्णपणे आणि त्यांना हे कळलेले आहे, की धर्मांधतेत परमेश्वर नाही आणि नंतर मनुष्याला अगदी फार मोठा धक्का बसतो, जसे तनि सांगितले, की आम्ही खड्ड्यात पडलो आहोत. जो मनुष्य अगदी खड्ड्यात पडतो तो मग वरती यायला अगदी परत पूर्णपणे पर्यतन करतो. पण अजून आपण खड्ड्यात पडलेलो नाही. त्या मार्गावर आहोत. म्हणून धावत सुटलो आहोत तकिडे. ते खड्ड्यात पडले आहेत म्हणून वर यायच्या मार्गावर आहेत. पडा. अशी गोष्ट आहे आश्चर्याची की, तुम्ही या योगभूमीत जन्मले आहात ते काहीतरी विशेष संपदेमुळे जन्मले आहात आणि ती संपदा तुमच्यात असल्याने तुम्हाला पहिल्यांदा लाभ होतो सहजयोगाचा. तकिडे मला फार मेहनत करावी लागते. पण तुम्हाला सहजयोग नको आहे आणि ज्यांना इतका त्रास होतो त्यांना इतका सहजयोग पाहजि की तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की या लोकांनी मेहनत करून संबंध तुमच्या देवी - देवता अमुक-तमुक, शंकराचार्यापासून सगळे वाचून काढले सहजयोगानंतर. प्रत्येक गोष्टीचा अगदी गहन अभ्यास करून, सगळे शास्त्रीय आणि सारखा यांचा अभ्यास चालू आहे. आता दाखवायला नेले होते. गांधीजीबद्दल, की गांधीजीचे काय आहे ? तर त्यांची पुस्तके घेऊन ते सगळे वाचू शकणार आहेत, अगदी पूर्णपणे त्याच्यात पडलेले आहेत. आणि तुम्ही इथे एक-दोनच बघता. लंडनला अशी तीनशे माणसे आहेत. अगदी पूर्णपणे अभ्यासाला लागलेली आहेत आणि हजारो माणसे पार झालेली आहेत. तेव्हा त्यांच्यात आणि तुमच्यात फार अंतर हे आहे, की अजून तुमच्यामध्ये उच्छ्वलता आहे. अजून तुमच्यामध्ये ती गहनता आणि ती स्थिरता आलेली नाही कारण एकदा जर तुम्ही पडलात की मग तुम्हाला परमेश्वर आठवेल. पण तसे आलेले नाही. अजून ही चालत आपले! हे केले तरी चालते ते केले तरी चालते! अशातली गोष्ट नाही. काहीही चालत नाही ! याच आयुष्यात तुम्हाला याचा अनुभव येईल. पुढे जायला नको. फार महत्त्वाची तुमच्या आयुष्याची ही वेळ आहे. या वेळेला, बांधणी काम जे खरेच करायचे आहे ते या वेळेला. या वेळेला तुमच्यात जे बांधून घ्याल तेच तुमचे पुढे दसिणार आहे. नाही तर तुम्ही अगदी कुचकामाचे, काहीही कामाचे तुम्ही राहणार नाही. तर यावेळेला तुम्हाला हा नशिचय करायला पाहजि, की काहीतरी अमूल्य मळिवून स्वतःला मौल्यवान करून घ्या आणि ते मौलिक तुमच्यात आहे. अनेकदा मी सांगते, तुम्ही या देशात जन्मला हेच त्याचे मुख्य तत्त्व आहे आणि या

देशात जन्मल्याप्रमाणे तुम्ही त्या मोठेपणाने आणि त्या गंभीरतेने हे घेतले पाहजि. आपल्यात बसवून घेतले पाहजि. या देशाचे जे काही वैशिष्ट्य आहे ते इतके मोठे आहे, की ते सार्या वशिवालासुद्धा पुरेन उरेल. पण त्याची व्यवस्था तुम्ही करायला पाहजि. तरुण मुलांनी करायला पाहजि. पण आज आपला तरुण कुठे चालला आहे इकडे लक्ष दलि म्हणजे मला अगदी घाबरल्यासारखे होते. हे झालेय काय! हे कुचकामाचे कुठून जन्माला झाले या देशामध्ये! काही लक्षात येत नाही! पुष्कळशा ढोरांनी या जगामध्ये जन्म घेतलाय. तो सगळ्यांनी हदिस्थानात घेतलाय की काय? कारण एका माणसाने ज्या दशिने ओढायला सुरुवात केली की सगळे नघिले त्या दशिला! म्हणजे सनिमाचे नटसुद्धा तुमचे नेते झाले हे बघून मला अत्यंत आश्चर्य वाटले. सनिमा बघायला काही हरकत नाही. पण ते तुमचे नेते होतात म्हणजे त्यांचे आयुष्य काही तरी गरिविण्यासारखे, कतिता गरिविण्यासारखे आहे, असे तुम्हाला वाटायला लागल्यावर तुम्ही भारतातले आहात की कोणत्या मंकी प्रदेशातून आलेले आहात तेच मला समजत नाही. आपल्या भूमीचे ते वैशिष्ट्य आहे, त्याच्यातली जी मर्यादा आहे, आपण फार मोठी माणसे आहोत. एक-एक माणसाला हजारो माणसे मोजली तरी असे माणूस तयार व्हायचे नाही. असे आपण लोक आहोत. आपल्या घरा-दारातून अजूनही श्रद्धा वाहतेय, धर्म वाहतोय. आपण फार मोठ्या अशा वीरांच्या देशात जन्माला आलो आहोत. शविाजी महाराजांसारखे असे चारतिर्यवान ज्या देशात जन्माला आले त्या देशातली ही मुले, वाईट वाटते बघून! पुष्कळदा आश्चर्य वाटते बघून! हे कसं झालेले आहे? का झालेले आहे? याला कारण काय? तशी तुमची प्राध्यापक मंडळी फार चांगली आहेत. जर प्राध्यापक मंडळी खराब असती तरी मला वाटले असते. तुमचे आई-वडील फार मोठे लोक आहेत. ही अशी मधली जनता कुठून आली! आज या जनतेमुळे देशाचे कल्याण होणार आहे. आज हे पुढारी वगैरे जे आहेत ते सगळे संपणार आहेत. तुम्हीच त्यांच्या जागी येणार आहात. तुम्हीच आमचे उद्याचे पुढारी आहात. तेव्हा तुम्ही स्वतःचे महत्त्व जाणून घ्या. स्वतःची प्रतिष्ठा जाणून घेतली पाहजि आणि स्वतःचा मान केला पाहजि. आणि अनुकरण केले पाहजि सत्याचे आणि जे असत्य, मूर्खपणाचे आणि उच्छ्वल आहे ते फेकून दलि पाहजि. उद्या तुम्हाला परमेश्वराच्या साम्राज्यात बसायचे आहे. तुमचा आमहाला असाच मान केला पाहजि, जसा आज या लोकांचा होत आहे. त्यांच्यापेक्षा अर्थाक मान तुमचा देशोदेशात होईल. मला आश्चर्य वाटते. मी जपानला गेले होते. मला लोक म्हणाले, 'आम्हाला अजून एक ही हदिस्थानी भेटला नाही ज्याला योगाबद्दल काही माहति आहे कवि शंकराचार्यांबद्दल काही माहति आहे. कति शरमेची गोष्ट आहे. मी केरळमध्ये गेले होते तिथी एवढे मोठे पत्रकार लोक आले होते. ते म्हणायला लागले, 'माताजी, तुम्ही आम्हाला दारूची बाटली वरगैरे दलि नाही, तर आम्ही काहीच छापणार नाही.' म्हटले, 'चालते व्हा. दारूच्या बाटलीवर जर तुम्ही मला छापायला लागलात तर मला असे छापणेही नको की प्रसदिधी नको.' आणि त्यांना मी वचिरले, 'तुम्हाला आदशिकराचार्य कोण होते माहति आहेत का? ते तिथी केरळात जन्माला आले होते.' तर ते म्हणाले, 'आम्हाला माहति नाही.' म्हणजे ज्ञान तरी आहे का ? बोध तर सोडा. माताजीच्या जवळ येऊन त्यांना दारूची बाटली मागणे, काय म्हणावे यांना! तुम्ही उद्याचे नागरिक आहात. इतकेच नव्हे तर तुम्ही उद्याचे सहजयोगी आहात आणि इतकेच नव्हे तर परमेश्वरी साम्राज्याचे अर्थाकिरी आहात. तुम्ही त्याच्यात रममाण व्हा आणि त्याच्या आनंदात तुम्ही पोहा. हाच माझा तुम्हाला पूर्णपणे आशीर्वाद आहे.

1979-02-25, Parmeswarane Aplya Samrajyat Bolavale Aahe

25 फेब्रुवारी 1979

Talk to Sahaja Yogis

Pune (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

परमेश्वराने आपल्या साम्राज्यात बोलवले आहे पुणे, २५/२/१९७९

पुण्यनगरीतील पुण्यनगरीतील नागरिकांना माझे त्रिवार वंदन. आपल्यापुढे वसितारपूर्वक सहजयोगाचे महत्त्व सांगितले आहे. पण आपण परमेश्वराच्या दृष्टीने जर वचिर केला तर माणसापेक्षा. परमेश्वराने ही सृष्टी रचली. आपल्याला माहीतच आहे, इथे पुष्कळ वदिमान लोक आहेत, की कशी पृथ्वीची रचना ओंकारापासून झाली आणि कति त्याच्यावर परमेश्वराने मेहनत घेतली आहे. त्यापुढे त्या पृथ्वीवर वनस्पती, त्यानंतर अनेक प्राणी निर्माण करून त्यांची हजारो वर्षे जोपासना केली. त्या जोपासनेतून हळूहळू त्यांची नविड करून त्यांना या अशा स्थितीला आणून पोहोचवलय जथि आपण त्या प्राण्यांना मात करून आज मानव प्राणी तयार केलेला पहातो आहोत. याच महत्त्व परमेश्वराला जास्त आहे, १ म्हणजे हा मानव कति मेहनतीने तयार केलेला आहे. हजारो वर्षे याच्यावर मेहनत करून आणि नविडसुद्धा फारच मेहनतीने करून याला आपल्याला जो गरजेदर मोक्षाचा प्रसंग माहिती आहे, तथिसुद्धा मॅमलस सारखे जे मोठे मोठे प्राणी होते त्यातले काहीतरी वाचवलेच पाहजित, पैकी हत्ती हा प्राणी हे देवीचे वाहन आहे. आपल्याला माहीत आहे, ते लक्ष्मीचे वाहन आहे, तसेच गणेशाचे स्वरूपही आहे त्याच्यात. तेव्हा ते वाचवण्यासाठी त्यांनी गजेंद्रमोक्षांमध्ये जे अवतरण घेतलं, श्री वशिष्ठींनी त्याचं रक्षण केलं, ते काहीच नव्हतं, जे पुढे जाऊन देवीला आपल्या भक्तांच्या रक्षणासाठी, आपल्याला माहिती आहे त्यांच्या रक्षणासाठी त्यांनी अनेकदा या संसारात जन्म घेतला आणि कति तरी राक्षसांचं पारपित्य केलं, त्यांच्याशी लढाया केल्या आणि आपल्या भक्तांचे रक्षण केले आहे. ही मेहनत हजारो वर्षे चालली. चौदा हजार वर्षांपूर्वी सुद्धा लढाया होत होत्या. त्यानंतर श्रीरामांच्या काळातसुद्धा आपल्याला सगळ्यांना माहिती आहे, आठ हजार वर्षांचा काळ म्हणता पाहजि, जेव्हा श्रीराम या संसारात पुरुषोत्तम म्हणून वावरत होते. त्यांना ते कार्य करायचं होतं, की एक आदर्श राजा कसा असला पाहजि, त्याची चेतना, त्याचा बोध लोकांना व्हावा, तसेच त्याचं आयुष्य संपूर्ण कसं नरिमळ असलं पाहजि, वशाल असलं पाहजि, आदर्श असलं पाहजि, हे त्यांनी आपल्या अवतारात दाखवलं. त्यानंतर राक्षसांचा वधसुद्धा करताना कति संकोच आणि कति मर्यादा, असं त्यांचं वागणं होतं. ते मर्यादा पुरुषोत्तमाचं अवतरणसुद्धा फार कठीण आणि मेहनतीचं होतं. पण त्यावेळची सर्व सामान्य जनता ही इतकी कृतमिपणाची नव्हती. त्यामुळे त्यांच्यामध्ये आत्मिक संवेदनशीलता फार होती. त्याला आपण स्पर्शियुअल सेन्सिटिव्हिटी म्हणूया. त्यांनी श्रीरामांना ओळखलं होतं, सीतेला ओळखलं होतं, पण आजची तशी स्थिती नाही. तेवढी मेहनत जी त्यावेळेला झाली, ती नंतर श्रीकृष्णाच्या वेळेस परत दुसऱ्या तऱ्हेने बांधण्यात आली, पण श्रीकृष्णांनीसुद्धा फक्त अर्जुनालाच हे सगळं सांगितलं. कारण इतरांना सांगण्यामध्ये काही उपयोग नाही, बाकी सगळे महामूर्ख आहेत, त्यांना जर सांगितलं तर डोकं फोडतील, नाही तर काही तरी उलटं करत बसतील, म्हणून त्यांना कोणालाच ही गोष्ट सांगितली नाही. पण बऱ्याच लोकांनी त्यांच्या संहार शक्तीमुळे ओळखलं की, हेच ते श्रीकृष्ण आहेत. त्यानंतर कंसाचा वध वगैरे झाला आणि त्यांनी हे सदिध करून दिलं की श्रीरामांच्या नंतर जे लोकांनी धर्मांधता होऊन आणि अनाचार मांडले होते, त्याला एक दुसरी बाजू आहे, ती परमेश्वराची साक्षी स्वरूपाची आहे. त्यांना सोळा हजार पत्नी होत्या. त्या कोण होत्या ? त्या त्यांच्याच सोळा हजार शक्ती होत्या. त्यांनी त्यांना जन्म दिला होता. आमहाला जसे सहजयोगाला सहजयोगी लागतात तसे त्यांना त्यांच्या शक्ती हव्या होत्या. पण त्या कशा संसारात आणायच्या, तर त्या या रूपांनी त्यांनी १ संसारात आणल्या होत्या. ते योगेश्वर होते. ही गोष्ट काही खोटी नव्हे. त्या त्यांच्या शक्ती होत्या, त्या त्यांनी स्त्री

रूपात या संसारात आणल्या होत्या आणि त्याचं पतित्व स्वीकारून त्यांचा उपयोग केला. शक्तीशिविय कोणतेही कार्य होऊ शकत नाही. कंसाला मारण्याची गोष्ट आली तेव्हा राधालाच त्यांनी म्हणलं की, तुलाच येऊन त्याच्यावर आपला प्रहार केला पाहजि. आता या गोष्टी फार गहन आहेत आणि मानवाच्या पलीकडच्या आहेत म्हणून त्या जास्त मी सांगत नाही कारण त्यांनी फक्त अवशिवासच नरिमाण होईल. आता या कलीयुगामध्ये, ही जेवढी मेहनत परमेश्वराने केली, ही जी मानवाची रचना केलेली आहे ही जी बात सृष्टीची रचली आहे, तिला काही तरी अर्थ लागला पाहजि. जर आम्ही एखादं घर बांधलं आणि त्याच्यावर कळस नसला तर त्या घराला काही अर्थ नाही. त्याच्यात कोण रहाणार ? त्याचा उपयोग काय ? तसंच मानवाने जोपर्यंत स्वतःचा अर्थ लावला नाही तोपर्यंत त्याच्यावर एवढी मेहनत केलेली वाया जाणार. त्याने स्वतःचा अर्थ लावलाच पाहजि. त्याला कळलं पाहजि की त्या अमीबापासून मनुष्य का झाला आणि परत त्याला हे समजलं पाहजि की जो परमेश्वर, ज्याने त्याला बनवलेले आहे, ज्याने सर्व सृष्टी रचलेली आहे, तो कोण आहे ? कसा आहे ? काय आहे ? त्याची शक्ती काय आहे ? इतकंच नव्हे पण ती शक्ती त्याच्यातून वाहिली पाहजि आणि त्यांनी जाणलं पाहजि की ही परमेश्वराची शक्ती तशीच माझ्यातून वाहत आहे. जसे मुस्लीमधून श्रीकृष्णाचे संगीताचे सूर वाहत होते. हे व्हायलाच पाहजि. ते जर झालं नाही तर परमेश्वराला तरी कसा अर्थ जाणणार ! परमेश्वराने सृष्टी घडवली, मानव घडवला की मानवाने परमेश्वराला जाणलं पाहजि आणि साधी गोष्ट आहे. तुम्हाला मुलगा होतो, तुम्ही त्याला मोठं करत आण आणि आपली सगळी संपदा त्याला लहिन देता. तसंच परमेश्वराचं आहे. त्यांनी तुम्हाला नरिमाण केलं, त्या स्थितीला आणून पोहोचवलं. आता त्याची अशी इच्छा आहे, की त्याची शक्ती तुम्हाला मळिवी. जसं तुमच्या संसारात आहे, तसंच परमेश्वराच्याही संसारात आहे. नाही तरी या संसारात जे काही आलेले आहे ते तथिूनच आलेले आहे. जसे तुमचे वडील तुमच्यावर प्रेम करतात, तसंच परमेश्वराचं तुमच्यावर अत्यंत प्रेम आहे. तुमच्या वडलांमध्ये जो अंश आहे तो त्या सागरातलाच एक अंश आहे. अशा प्रेमळ पतियापासून तुम्हाला जे काही मळिलेलं आहे ते तुम्ही अजून जाणलेलं नाही. ते तुम्हाला माहीत नाही. म्हणून त्याच्या अनेक तरुहा नघिलेल्या आहेत. आता आमचा जन्म आम्ही महाराष्ट्रात का घेतला ? महाराष्ट्र खरंच जसं नाव आहे तसाच महा+राष्ट्र आहे. ही संतांची भूमी आहे. हा परत एक इतिहास आहे. संतांनी या भूमीला सुंदर केलेलं आहे. आपल्या शक्तींनी, तुमचे धर्म सांभाळलेत, तुमचं पावतिर्य सांभाळलं त्यांनी. हे कशासाठी ? रात्रंदविस आपण यज्ञ करतो, पाठ करतो, मंदिरात जातो, चर्चमध्ये जातो, नमाज पढतो, ते कशासाठी ? करण्यासाठी म्हणून नाही तर काही तरी त्याचा हेतू पुढाच आहे. तो जो हेतू आहे तो आत्मज्ञानाचा आहे. आम्ही आपल्या आत्म्याला जाणलं पाहजि, आत्म्याला ओळखलं पाहजि ही त्यांच्यामध्ये ओढ आहे म्हणून आपण हे सगळे करतो. १ पण आपण आत्ताच करून टाकलय हे सगळं काही. खर तर म्हणजे जोपर्यंत आपण आपल्या आत्म्याला ओळखत नाही तोपर्यंत परमेश्वराच्या नावाने आपण काही जरी केलं तरी ते परमेश्वराला पोहोचत नाही. ज्याप्रमाणे या इन्स्ट्रुमेंटला हे कॉईल लागलेलं आहे, ते जोपर्यंत मेन्सला लागत नाही तोपर्यंत माझा आवाज तुमच्यापर्यंत जाऊ शकत नाही. तसंच जोपर्यंत संबंध परमेश्वराशी लागत नाही, तुमच्या आत्म्याच्या द्वारे, तो पर्यंत परमेश्वर काय आहे, त्याच्या मूर्तीला काय अर्थ आहे, त्याच्या पूजनाला काय अर्थ आहे कवि तुम्हालाच काय अर्थ आहे, हे काहीही कळू शकणार नाही. ही एक साधी गोष्ट आहे. ती जर आपण लक्षात घेतली तर आपल्याला हे कळू शकेल की सर्व धर्मांमध्ये इतकी धर्मांधता का आहे ! तुमचा म्हणजे आपला टेलिफोन असला आणि त्या टेलिफोनचा जर आपण संबंध मेनशी लावला नाही तर त्या टेलिफोनवर आपण कतिही टेलिफोन केले तरीसुद्धा आपल्याला काहीही उत्तर मिळणार नाही. उलटा टेलिफोन खराब होईल. आत्म्याची ओळख पहिल्यांदा झालीच पाहजि. ते अत्यावश्यक आहे, पण धर्म सांभाळावा

लागतो. जर तुमच्यात मानव धर्मच नसला, जर तुम्ही समजा पशु धर्मातले असलात तर कोणत्याही पशूला ही स्थिती येऊ शकत नाही. म्हणजे समजा या इन्स्ट्रुमेंट मधून फक्त हा भाग तयार झालेला असला तर याला मेन्सला लावता येईल का ? जोपर्यंत मानव तयार होत नाही तोपर्यंत कुंडलनी वर येऊ शकत नाही. तेव्हा फक्त मानवालाच अधिकार आहे, की आपल्या आत्म्याला जाणायचं. जेव्हा हा आत्म्याला जाणण्याचा अधिकार मानवालाच मिळाला आहे तेव्हा मानवाचा जो धर्म आहे तो धर्म समजावून घेतलाच पाहजि. आजपर्यंत जे साधू-संत झाले त्या सर्वांनी फक्त आपला धर्म सांभाळलेला आहे. दसरं काहीही केलेले नाही. त्यांनी आपला धर्म सांभाळला की तुम्ही धर्मांमध्ये संतुलन ठेवा. धर्मात बरोबर वागल. आपल्या देशामध्ये इतके साधू-संत झाले. नानक, कबीर झाले, आता, आपल्या इथे तर फारच मोठमोठे संत झाले. ज्ञानेश्वर झाले, तुकाराम झाले. सगळे संसारातच राहिलेले लोक आहेत. जंगलात पळून त्यांनी काहीही केलेले नाही. सगळं संसारात कार्य केलेले आहे. लोकांमध्ये, सर्वसामान्य लोकांमध्ये त्यांनी कार्य केलेले आहे. कोणी जंगलात बसून, पहाडावर बसून त्यांनी काही केलेले आपल्याला माहिती नाही. आदर्शिकाराच्यांनी जरी संन्यास घेतलेला होता, कारण कोणत्याही कार्याला वाहन घ्यायचं पूर्णपणे आणि त्यावेळी हीच प्रथा होती. नाही तर लग्नांशिविय राहता येत नाही, मग हे करा, ते करा. आज तशी स्थिती नाही. त्यामुळे जरी त्यांनी संन्यास घेतला होता तरीसुद्धा आपल्याला माहिती आहे, की काश्मिरपासून कन्याकुमारीपर्यंत ते फिरले आणि त्यांनी प्रत्येक ठिकाणी धर्माची स्थापना केली आणि बरोबर समजावून सांगितलं की आपला हिंदु धर्म काय आहे ! आता हिंदू धर्माचं फार मोठं वैशिष्ट्य आहे हे आणि त्याने नुकसानही झालंय थोडं बहुत, की आपला हिंदू धर्म हा ऑर्गनाइज्ड नाही. ऑर्गनाइज्ड धर्म असला, जसा ख्रिस्ती धर्म आहे, मुसलमान धर्म आहे, त्याचे दोष दुसरे असतात की ख्रिस्तींनी सांगितलं ते तुम्ही ऐकलं पाहजि कवि मोहम्मदांनी जे सांगितलं ते ऐकायचं, पण स्वतः मात्र शोध लावण्याकडे अशा लोकांचं लक्ष नसतं कारण स्वतंत्रता नसते त्यांच्यात. त्यांनी ऑर्गनाइज्ड करून घेतलेलं असतं. त्याच्याबाहेर गेले की गेले. जर कोणी सुफी झाला तर तो मुसलमान मानला जात नाही. म्हणजे आपले शिर्डीचे साईनाथ आहेत, त्यांना मुसलमान लोक मानत नाहीत. तसंच ख्रिस्ती धर्मात जर कोणी सेंट झाला तर त्याला लोक धर्मातून काढून टाकत असत कारण त्यांचा धर्म ऑर्गनाइज्ड आहे. हिंदू धर्मात

जे स्वातंत्र्य आपल्याला मिळालेले आहे, पुष्कळ लोक इथपर्यंत आहेत, आश्चर्य आहे. मी केरळाला गेले होते. जथि साक्षात आदर्शकारांच्या जन्म झालेला आहे, तथिले गृहस्थ म्हणाले, 'आम्हाला माहिती नाही त्यांचा जन्म कुठे झालेला आहे वगैरे. त्यांच्याबद्दल आम्हाला काही माहिती नाही.' म्हटले, 'तुमचा धर्म कोणता?' तर म्हणाले, 'हिंदू धर्म.' मी म्हटले, 'चांगलं आहे.' म्हणजे काहीही त्या धर्माबद्दल माहीत नसलं तरी सुद्धा लोक आपल्याला हिंदू म्हणवू शकतात हे आपल्याला स्वातंत्र्य आहे. इतकंच नाही तर राजकारणात जरी कोणी म्हणालं की 'आम्ही हिंदू धर्मी आहोत' तरी चालेल. त्यांना धर्माबद्दल एवढीही कल्पना नसली तरी आपण हिंदू धर्मी होतो. याचा एक फायदा आपण नुकसानही आहे. एक त्यामध्ये मोठा फायदा असा झाला की, ज्या लोकांना परमेश्वराची ओळख करून घ्यायची होती, आत्म्याला शोधून काढायचं होतं त्यांना पूर्णपणे स्वातंत्र्य होतं आणि त्यामुळे कधीही कोणताही संत संसारात आला, मग तो मुसलमान असो, हिंदू असो, ख्रिश्चन असो, कोणीही असला पण तो जर संत असला की हिंदू धर्मातल्या लोकांनी त्याला उचलून धरलेलं आहे. कारण त्यांनी संतपणा ओळखलेला आहे. त्यांच्या स्वातंत्र्यामुळे कधी कधी दुसरे परमाणं होतात आणि त्यातला दुसरा परमाणं असा आहे, की हिंदू धर्माबद्दल फारच थोड्या हिंदूना खरी कल्पना आहे. असा मला फारच वरिळा हिंदू मळितो की ज्याला हिंदू धर्माबद्दल खरी कल्पना आहे. एक तर ब्राह्मणाचार नाही तर स्त्रियांचा ज्योला आपण म्हणतो त्याच्यात आपल्याला काहीही माहीत नाही. हे

ही आपल्याला माहिती नाही. हे का करायचं? कसं करायचं? आपण उगीचं करायचं म्हणून करतो. देवळात गेले तर करतो. त्याबद्दल आपल्याला एक तऱ्हेचा आळसच म्हटला पाहजे कवि इन्डिफरन्स ज्याला म्हणतात तशी एक आपली स्थिती आहे, पण याच हिंदू धर्मात अनेक संत झाले आणि सगळ्यांनी एकच सत्य सांगितलं कारण संत झाल्यावर एकच दिसतं. केवढी गोष्ट या स्वातंत्र्यामुळे मिळाली आहे, पण तरी सुद्धा जी दुसरी पंढी ज्यांनी धर्माबद्दल कधी विचार नाही केलेला कवि ज्यांनी धर्मांधता पाहिली आणि धर्माच्या नावावर चाललेले अनाचार पाहिले त्या लोकांनी मात्र अवशिष्टास असे पांघरून आपल्यावर घेतलेलं आहे की त्यांना समजावून सांगणं फार कठीण जातंय. इंग्लंडमधल्या लोकांना समजावणं सोपं आहे, पण हिंदुस्थानातले असे साहेबी लोक फार कठीण. मी तर त्यांना सगळ्यात शेवटी ठेवलेलं आहे की हे साहेब लोक येतील तेव्हा नंतर बघू. तरी ही स्थितीसुद्धा, ही वेळ सुद्धा सहजयोगाने बरोबर गाठलेली आहे. म्हणजे ऐतिहासिक वेळ आलेली आहे. प्रत्येक टप्प्याटप्प्याने मनुष्य वाढत वाढत विशुद्धी चक्रावर, आजूचा चक्रावर तो स्वतःच आलेला आहे. त्याला तथिपर्यंतच ज्ञान आलेलं आहे. त्याला सहस्राराचं ज्ञान नाही. पण ज्ञान आणि बोध यांच्यामध्ये फार मोठे अंतर आहे. तुम्ही पुष्कळ पुस्तकं वाचली असतील, गीता वाचली असेल, ज्ञानेश्वरी वाचली असेल, नूसती वाचली आहे. वाचून बोध होत नाही. काहीही वाचलं नसेल त्याला सुद्धा बोध होऊ शकतो आणि ज्यांनी सगळं काही वाचलंय त्याला काही सुद्धा बोध होऊ शकत नाही. बोध ही आतील बांधलेली गोष्ट आहे. बांधलेली स्थिती आहे. आतमध्ये ती अवस्था आहे आणि वाचन हे बाह्यतले आहे. दोन माणसं ज्ञानेश्वरीची बसवली तर आपापसात वाद करतील. पण बोध झालेले दोघं बसवले तर आनंदात आपापसात प्रमोदात बसतील, की बुवा कति व्हायबुरेशन्स येत आहेत, कति थंड वाटते आहे आणि किसं काय आहे. एकच गोष्ट सगळे म्हणतील. कारण बोध हा सत्याचा असतो आणि ज्ञान हे सत्याचं ही असू शकतं आणि असत्याचीही असू शकतं. त्याला जाणण्यासाठी अंबसल्यूट काही नाही. त्यामुळे बोध हा माणसाला झालाच पाहिजे. आणि हा बोध आत्म्याशी संबंध जोडल्यावरच होतो. म्हणून आत्म्याशी हा संबंध झालाच पाहिजे. आता सुशिक्षित लोकांचा मला जास्त ऋास होतो. कारण कुठले तरी अमके होते, त्यांच्या पुस्तकात माताजी असं लिहिलं होतं. म्हणजे आता मी सगळी लायब्ररी वाचत फिरायला पाहिले. पण मी मुख्य सांगते ते हे की तुम्हाला बोध घ्यायचा आहे नं, तर सगळी पुस्तकं तुम्ही जरा बाहेरच ठेवा. ते सगळे तुमच्या डोक्यात आहे. हृदयात काही सुद्धा नाही. तुम्ही हृदयातून विचार करू शकता का ? सहजयोग हा हृदयातून विचारतो. तेव्हा जेवढं काही तुम्ही वाचन केलं असेल ते बाहेर ठेवून यावं. याचा अर्थ असा नाही की, त्याला तुम्ही तल्लिजली द्यावी. बुद्धीने माणसाने हे जाणलं पाहिजे, की या बुद्धीने आपण परमेश्वराला जाणू शकत नाही. ती अजून तोकडी पडते. बुद्धी जोपर्यंत प्रबुद्ध होत नाही, तोपर्यंत त्याबुद्धीने तुम्ही परमेश्वराला जाणू शकत नाही. कारण ती बुद्धी सीमंती आहे. आणि असीमाला जाणायचं असेल तर या बुद्धीची सीमा तोडायला पाहिजे. हे अंतर तर लक्षात आलं तर सहजयोगाचं माहात्म्य, तुमच्यापेक्षाही परमेश्वराला अधिक आहे आणि त्यासाठी वाटेल ते करायला त्याची तयारी असलीच पाहिजे. आता नसते प्रश्न घेऊन काहीही वाद करू नयेत. आता यांनी आपल्यासमोर सांगितलं की, आदर्शकृती आहेत वगैरे हे बघितल्यावर सगळ्यांचे घोडे तयार होतात आमच्यावर यायला. ते सगळे वसिष्ठ जा. त्याला काही अर्थ नाही सध्या. त्याचा अर्थ सुद्धा तुम्हाला लागला पाहिजे. कारण माणसाचं डोकं इतकं विविध असतं, ते आम्हाला शकिण्यासाठी एवढी वर्षे लागली आणि आधुनिक मानव कसा आहे ते शकिण्यासाठी आम्ही आमच्या आयुष्यात पन्नास वर्षे खर्ची घातली. तेव्हा जाऊन कुठे आम्हाला सहजयोग, ज्याला म्हणतात, तो जमला. इतकं परमयुटेशन्स आणि कॉम्बिनेशन्स माणसाच्या डोक्यात असतात आणि त्याचे प्रकार इतके विविध असतात की त्या प्रकारांना हे उघडायला गेलं तर ते बंद होतं आणि ते उघडलं तर हे बंद होतं अशी स्थिती आहे.

आता एक छोटीशी गोष्ट म्हणजे अशी की लंडनला एक गृहस्थ, ते खूप वाचन करून आलेले होते. तथिल्या लोकांना वाचनाची तर हास खूप आहेच. पण एक शास्त्र घेतलं तर ते इतथंभूत वाचून काढतात, तसं कुंडलनीचं शास्त्र त्यांनी फार वाचलेलं होतं, ते वाचून ते माझ्याकडे आले आणि म्हणाले, की आम्ही तर ऐकलंय की कुंडलनीला एवढा त्रास होतो, त्याच्यामध्ये कुंडलनी वर आली, की माणसं नाचायला लागतात. त्याच्यामध्ये त्यांना फोड येतात, अमूक होतं. आता मी बघतेच आहे हे सगळे मला माहितीच आहे आणि त्याच्यामध्ये हा त्रास होतो, तो त्रास होतो. फार कठीण काम आहे. वर्षानुवर्षे मेहनत करावी लागते वगैरे. एखाद्या बाईला पुरणपोळी छान करता येते. समजा ती त्यात आपली आहे आणि तिला कोणी येऊन सांगितलं की 'ही पुरणपोळी नाहीच मुळी, पुरणपोळीला फार त्रास पडतो. त्याला असं करावं लागतं, पीठ असं भजिवाचं लागतं, त्याला तसं करावं लागतं, तर जमतं. हजारो वर्षात एखाद्यालाच जमलंय असं मी वाचलेलं आहे.' एखाद्या पुरुषाने पुरणपोळी वर पुस्तक लिहिलंय समजा, तो ते असंच व्हायचं आणि त्याची अशी वलिहेवाट लागायची आणि त्याचा त्रास या बाईला पुरणपोळी येते तिला व्हायचा. तर सरळ म्हणायचं, 'अहो, खाऊन तरी बघा. पुढे बोलू या!' पण आधीच वाद की 'हे फार कठीण आहे ! असं होतं, तसं होतं. याच्यात हे झालंच पाहिजे, त्याच्यात बेडकासारखं उडालंच पाहिजे. अमके तमके म्हणाले आणि तिकडे फलाणे म्हणाले,' म्हणजे पूर्वीचा हा प्रकार वर्षानुवर्षे अजून माझ्या डोक्यावर आहे. तेव्हा लंडनलाच एका गृहस्थांनी, आमच्या शिष्यांनी त्याला उत्तर दिलं, फार मोठं. त्या उत्तरामध्ये, मला वाटतं आता आपल्याला चव्हाणांनीही सांगितलंय, त्याचं उत्तर आहे. त्यांनी असं सांगितलं की कतिही काही कठीण असलं आणि जर ते होते आणि घटित होतं आणि आमच्या डोळ्यांनी आम्ही पाहिलंय, मातारजीच्या पायावर आल्यावर कुंडलनीचं स्पंदन हजारो लोकांचं आम्ही आमच्या डोळ्यांनी पाहिलेले आहे. तेव्हा तुमचं काही आम्ही मानायला तयार नाही. तुम्ही पुस्तकं वाचलीत पण आम्ही आमच्या डोळ्यांनी पाहिलेलं आहे. स्पंदनं होतात. कुंडलनी उठते, वर जाते. मग त्याचा निष्कर्ष काय काढायचा की 'माताजी कोणी तरी विशेष आहेत.' हे तुम्ही डोक्यात धरलं पाहिजे आणि ते तुम्ही डोक्यात धरा म्हणजे तुम्हाला कळेल कारण 'माताजी फार मायावी आहेत आणि त्या काही तरी माया खेळतात आणि त्यामुळे तुमच्या लक्षात नाही येऊन राहिलंय. तरी तुम्ही पार होऊन माताजींना जाणून घ्या. वाद घालू नका.' तेव्हा ते मुकाट्याने पुरण पोळी खायला बसले. हा असला माणसाचा प्रकार असतो डोक्याचा. परमेश्वराने असा विचार केला नव्हता की माणूस डोक्याने एवढा विविध होईल. त्यामुळे एका आईवर हे कार्य घातलं. कारण आईला एवढा पेशन्स असतो. आई शिवाय हे श्रीकृष्णाला जमलं नसतं. त्यांनी आपलं सुदर्शन चक्र चालवलं असतं. त्यांना जमणार नव्हतं. त्यांनी चूपचाप आपली चक्र चालवली असती कवि श्रीरामांनी बाण लावले असते. त्याला आई पाहिले म्हणजे नसतं कायला आणि समजून घ्यायला, की माझी मुलं आहेत त्यांना पार न्यायचं आहे, त्यांच्यासाठी मेहनत घेतली पाहिजे. कधी बोलतील, कधी ओरडतील, पण माझी मुलं आहेत, जतिक्यांना वाचवता येईल ततिक्यांना वाचवलंच पाहिजे, हे आईलाच समजतं आणि तिला परमेश्वर तेवढी शक्ती सुद्धा देतो. मूल जन्मताना आईला इतक्या वेदना होत असतात, पण मूल जन्मल्याबरोबर सगळ्या वेदना ती वसिरते आणि पहिला प्रश्न 'मूल ठीक आहे नं ?' हे थोड्या प्रेमाचं तुम्ही तथि बघता. पण अनंत सागराचे सागर आईने पोटात घालून हा सहजयोग काढलेला आहे आणि त्या प्रेमातुळे कदाचित सहजयोग इतका कार्यान्वित आहे. मला स्वतःलाच इतकी कल्पना नव्हती. असं कधीही आमचं कोणत्या जन्मी झालेलं नाही, जे या जन्मी लोकांनी समजून घेतलं. पूर्वी आपल्याला माहिती आहे. संत म्हटला म्हणजे त्यांच्यासाठी पहिल्या तलवारी तयार व्हायच्या. नाही तर त्यांना कुरसावर चढवून द्या. त्यांना वशिंचे प्याले द्या, त्यांच्यावर साप सोडा, हे सगळे प्रकार झालेले आपल्याला माहिती आहेत. कोणाला संन्यासी म्हणून म्हणायचं, कोणाला काही म्हणून म्हणायचं. संतांचा छळ करणे हे लोकांचं बरीद वाक्य होतं, सर्वसामान्य लोकांचं. ते आता बदलून कलियुगामध्ये बघा कशी

स्थिती आली आहे. तुम्ही सगळी कलियुग म्हणता, पण मला तर अतुल्य आश्चर्य वाटतं की या धकाधकीच्या काळातच आज माणसाला सहजयोग पाहिजे आणि ती सर्व स्थिती अशी मथनासारखी तयार झालेली आहे. आज त्याच्यातून लोणी नघालंच. सगळी स्थितीच अशी बनली आहे. ऐतिहासिक स्थिती अशी बनलेली आहे. या थराला गोष्टी पोहोचलेल्या आहेत की सहजयोग हा लाभला पाहिजे. यशस्वी झाला पाहिजे. त्यासाठी एवढंच सांगायचंय, तुम्ही काहीही करायचं नाही, काहीही तुम्हाला मेहनत नाही, आम्हालाच करायला लागणार आहे. तुम्ही जन्मलात, मानव देहात आलात यासाठी काय मेहनत केली तुम्ही? अमीबाचे माणसं होऊन बसलात, काय मेहनत केली आपण? परमेश्वर मेहनतीला आपल्याला घालत नाही. आपण आरामात असावे, पण पार झाल्यावर मात्र जेव्हा तुमची मोटार सुरू झाली तेव्हा मग तुम्ही ती वापरू शकता. पार झाल्यावर मात्र थोडीशी मेहनत करावी लागते. कारण जरी सहजयोगामध्ये अतुल्य सहज, सुलभ आणि हजारो लोकांना याचा लाभ होऊ शकतो, तरीसुद्धा ही अतुल्य सूक्ष्म स्थिती आहे. म्हणजे तुमच्यातला अंकूर फुटून त्याचा वृक्ष व्हावा. त्याचं फळ व्हावं आणि तुम्हाला आत्मबोध व्हावा, फारच सूक्ष्म स्थिती आपल्यात घडते. तेव्हा पार झाल्यावरच स्थिरावणं कठीण जातं आणि ती मेहनत थोडीशी करावी लागते. स्थिरावल्यावर मग मनुष्याच्या लक्षात येतं की आपण कुठे होतो आणि कुठे पोहोचलो. आमचे लंडनचे पुष्कळ सहजयोगी आता इथे आले आहेत. तसे या पद्धतीचे अजून तीनशे सहजयोगी तरी तथि आहेत. त्यांशिवाय हजारो लोकांना आम्ही पार केलेले आहे, पण याच्या-त्याच्यात हे संत नाहीत. त्यांनी आपल्याला पूर्णपणे स्थिरावून घेतलं आहे आणि काही काही याच्यातले लोक सहा महिन्यांपूर्वी आमच्याकडे आलेले आहेत आणि ते

महणतात सहा महनियात आमही कती वदिवान झालो, आमचं इतकं शक्तिपण आहे, शक्तिपति, सुशक्तिपति, डॉक्टरस, इंजिनियर्स आहेत. पण ते महणतात जे आमही सहा महनियात शक्तिलो माताजी, जे आमही जाणलंय, ज्याचा आमहाला बोध झालेला आहे, कती प्रचंड आहे. आण त्या बोधाचं एक सूक्ष्म तत्त्व आहे. फारच सूक्ष्म आहे आणां ते आपण समजून घेतलं तर लक्षात येईल, की परमेश्वराने तुम्हाला आपल्या साम्राज्यात बोलावलं आहे. आपले साम्राज्य तुम्हाला द्यायचंय त्याला. त्याची तयारी त्यांनी तुमच्यात केलेली आहे, तुमच्यात सगळे बांधून टाकलंय, तुमच्यात सगळं बिलिट - इन आहे. आपल्यामध्ये फक्त त्याचा धागा, त्याचा अंकुर परमेश्वराशी मळिला पाहजि. तो मळिल्याबरोबर तुमच्यातून ती शक्ती साक्षात वाह लागते आण त्या शक्तीचं अवलोकन तुम्ही करू शकता, तचिं कार्य तुम्ही बघू शकता आण कति ती प्रचंड शक्ती आहे, तिला तुम्ही जाणू शकता. पण तरीसुद्धा तुम्हाला सांगायला पाहजि नं कोणी तरी, सगळं काही! हातातून थंड वारे वाह लागतात. पुष्कळांनी मला वचिरलं, की महर्षी रमण हे पार होते, रयिलाइज्ड सोल होते मग त्यांना कॅन्सर कसा झाला आण माताजी, सहजयोगाने कॅन्सर ठीक होतो, मग हे कसं काय ? मग सांगावं हे लागलं की त्यांची आई नव्हती त्यांना रजिअलायझेशन देताना. त्यांना अपरोक्षपणे पार करण्यात आलं होतं. जर त्यांची आई असती तर सांगतिलं असतं सपिथेटिक नव्हस ससिटीम काय असते, पॅरासपिथेटिक काय असते आण त्याचा संबंध कुंडलनिशि काय आहे, हे सगळे तुम्हाला सांगायला कोणी तरी पाहजि नं ! आता परवा आमही एका गुरूना भेटायला गेलो होतो. ते पाण्यात बसतात. मी त्यांना म्हटलं तुम्ही पाण्यात का बसता? ते म्हणाले, 'मला सगळ्यांचं जळतं माताजी, मी काय करू? सगळ्यांच्या पासून आग येते मला, म्हणून १ मी पाण्यातच बसतो.' आण त्याच्यामुळे इतकं झालंय की, त्यांचे पाय अगदी लहान झाले आहेत आण मासोळ्यांनी वरगरे पाय खाल्ल्याने फार दखापत झाली आहे. मी त्यांना मग बरं वगैरे केलं. त्यांनी मला ओळखलेलं आहे. माझ्या जन्मापासून त्यांना माहिती आहे. मी संसारात आलेली आहे. मी म्हटलं, 'तुम्हाला माहिती आहे नं स्वतःला कसं बचावून घ्यायचं.' ते म्हणाले, 'म्हणूनच मी जंगलात राहतो. मला ही माणसं नकोत. मला कोणाला भेटायचं नाही.' सहजयोग्यांना संसारातून जायची गरज नाही. कारण ते सुद्धा त्यांना मला सांगायचंय आण ते समजतात. एकदा तुम्ही शक्तिलात की बंधनं कशी घालायची? कसा स्वतःचा बचाव करायचा ? तर या संसारात

राहूनच व्यवस्थित, इथेच, ज्या स्थितीत तुम्ही वावरता, तुमची आई, वडील, पत्नी, मुले सगळे धरून इथेच हा योग घटित होतो. काही सोडावं लागत नाही. कुठे पळावं लागत नाही आण इथेच सगळा लाभ होतो. त्या लोकांबद्दल माझे एवढेच म्हणणे आहे, की बघिरे त्या वेळेला एखाददुसराच पार व्हायचा आण त्याला पूर्णपणे ज्ञान नसायचं. हळूहळू चाचपडून काय ते समजत असत. पण तरी सुद्धा त्यांनी आपली स्वच्छता करून घेतली होती. आणां ती स्वच्छता केल्यामुळे त्यांच्यामध्ये शक्तीचा संचय जास्त आहे. जरी शक्ती फार वाहत असली तरी हे ज्ञान नसल्यामुळे बचाव कसा करायचा? हे वेगवेगळे सैतानी प्रवाह कसे वाहतात? त्यांना कस कंट्रोल करायचं? त्यांच्यापासून कसं दूर रहायचं? त्यांच्यावर मात कशी करायची ? हे सगळं ज्ञान त्यांना कोणी न सांगितल्यामुळे ते जंगलात आण दूर जाऊन राहतात. असे अनेक लोक मला भेटले आहेत. आमच्या सहजयोग्यांना भेटलेले आहेत आण सगळे मला सांगतात, 'माताजी, तुम्ही बारा वर्षे मेहनत करा, मग आमही येऊ. तुम्ही चौदा वर्षे मेहनत करा मग आमही येऊ.' असो, पण तरीसुद्धा एवढी गोष्ट मात्र खरी आहे, की सहजयोग एकदा स्थापितवा म्हणजे शक्ती खरच प्रचंड येते. इतकी प्रचंड शक्ती येऊन जाते की आश्चर्य वाटतं की आमच्या हातातून हे वहातय तरी काय? सहजच तुम्ही कुंडलनी वर करू शकता, सहजच लोकांना पार करू शकता. दुसरे म्हणजे ही वेळ अशी आलेली आहे, की जवळ-जवळ दहा वर्षापासून नदिना मागच्या पाच वर्षात अनेक मोठमोठाले लोक जन्म घेत आहेत. माझ्याच घरी माझ्या तीन नाती आहेत आण एक नातू आहे. चारही जण एकावर ताण एक आहेत आण त्यांना इतकं बारीक समजतं सहजयोगातलं. आता अडीचच वर्षाची माझी नात आहे एक धाकटी. तच्याकडे आमच्याकडची एक मुलगी गेली होती, इंग्लिश मुलगी. तनि तिला वचिरलं, 'अनुपमा मला काय आहे?' तर तनि लगेच सांगितलं, ती थोडं इंग्लिश शिकिलेली आहे आता, तनि तिला सांगितलं, 'तुझी लेफ्ट नाभी आण लेफ्ट वशिर्दधी आहे.' ती अगदी आश्चर्यचकित झाली. एवढ्याशा मुलीने लगेच कसं सांगितलं. लगेच तनि ते काढायला सुरुवात केली. हे बोध झालेले लोक आहेत. प्रबुद्ध लोक काय आहे ? हे काय करतात? म्हणजे आता एका दुसऱ्याच दुनियेत आपण जाणार आहोत. हे आपल्याला आतपर्यंत दसितंय. आपल्याला माहिती आहे की याच्यात इलेक्ट्रिसिटी जाते म्हणून त्याच्यात लाईट येतो. हे सगळं मेलेलं आहे. इलेक्ट्रिसिटी म्हणजे काही जवित कार्य नाही. आता आमही जर हा खांब बांधला तर एक झाड नष्ट झालंय, त्याच्यापासून हा खांब केला आहे. जवित कार्य तर हेच आहे. मनुष्याने जर कधी जवित कार्य केलं असेल तर हेच की कुंडलनिचे जागरण करणं आण उत्क्रांतीची ती शेवटची पायरी आहे आण या व्हायबरे शनसमुळे इतकी जवित कार्य होत आहेत, की एखाद्या माणसाला समजा एखादा रोग झालेला असला, आता तो सांगतो, त्याला फार त्रास आहे. आई, मला फार त्रास आहे, लहानपणापासून. समजा या घराचा पाया मजबूत नसला, तर कतीही मेहनत केली तरी हे घर आपण मजबूत करू शकत नाही. तसंच, मानवाचं सुद्धा होऊ शकतं. लहानपणापासून तो जर खराब झालेला असला, मूलाग्रच त्याचं

खराब झालेलं असलं, अगदी पूर्णपणे तो वाया गेलेला असला तर त्याला आपण कसं ठीक करणार? म्हणजे आमही अशी माणसे पाहिली आहेत, की आमही सगिापुरला गेलो होतो. तेथे एक मुसलमान मनुष्य होता. तो इतका बघिडून गेला होता की त्याची बायको त्याला घेऊन आली होती, की माताजी काही तरी तुम्ही याचं भलं करा, म्हणजे दारू पणि वगैरे. त्याला काहीच नव्हतं. बाकीचे सगळे प्रकार तो करीत असे. आण सर्वांश त्याच्या फॅमिलीचा झालेला होता. आण सहजयोगात पार झाल्यावर तो इतका पार बदलून गेला, की सहा महनियात लोक म्हणाले, की हे तेच गृहस्थ आहेत हे लक्षातसुद्धा येत नाही. कारण त्याने तुम्हाला आपल्या आत्म्याची ओळख होते. जेव्हा आत्म्याचे स्पंदन येऊ लागतं तेव्हा ते सगळीकडे पसरतं आण आजपर्यंत जेवढी आपल्या मधली बघिडलेली यंत्रे आहेत मग ती मनाची असोत, बुद्धीची असोत कवि शरीराची असोत, सगळी व्यवस्थित चालू होतात आण हळूहळू असा मनुष्य पार बदलून जातो आण तो बदललेला मनुष्य मुख्यतः फार संतोषी असतो. संतोषी असूनही त्याच्यामध्ये एक प्रचंड शक्तीचा वेग वाहत असतो आण तो शक्तीचा वेग परेमाच्या शक्तीचा असतो. कुंडलनी शक्ती ही परेमाची शक्ती आहे. ती तुमची आई आहे. जिला परमेश्वराने खास तुमच्यासाठी, प्रत्येक व्यक्तीला अगदी वेगळी वेगळी शक्ती दिलेली आहे. केवळ तुमच्यासाठी म्हणून तुमच्यात ठेवलेली आहे. त्याच्यामुळे तुमची उत्क्रांती होणार आहे. अशी शक्ती कधी तुम्हाला दुःख देऊ शकेल का? तुमच्या आईने तुम्हाला कधी असं दुःख दिलेलं आहे का? तुमच्या आईची जी आई आहे, ही कुंडलनी शक्ती. ती सर्वांची आई आहे आण तुमची वशिषकरून आई आहे. जे नुसतं आईपण आहे अशी शक्ती तुम्हाला कशाला त्रास देईल ? आण परमेश्वराने तरी कधी अशी योजना केली असेल का? जे इतके परम दयाळू, कृपाळू आण प्रेममय आहे, ते अशी व्यवस्था तुमच्यासाठी करतील का तुम्ही कुंडलनिची जागृती मागितली तर वचिवासारखं वाटेल, वचि चावतात असे वाटेल कवि आतून एखादा बेडूक नधिल्यासारखं वाटेल! एक गृहस्थ तर बेडकासारखे उडत असत. मला काही माहीत नव्हते. माझ्या प्रोग्रॅमला आले आण माझ्याकडे असे दोन्ही पाय करून बसले कोल्हापुरला. तेव्हा सगळ्यांनी सांगितलं, 'अहो, माताजीच्याकडे नदिना पाय तरी करून बसू नका.' 'अहो,' म्हणे, 'असच बसू द्या मला. माझी कुंडलनी जागृत झाली आहे आण मी बेडकासारखा उडतो. जर असे पाय ठेवले तर मी बेडकासारखा उडायला लागेन.' आता एक साथी गोष्ट लक्षात ठेवली पाहजि, की जो मानव अतमिनव व्हायचा त्याला कोणी बेडूक करेल का? आता म्हणजे काय तुम्ही बेडूक, पसिवा आण ढेकूण होणार आहात ? नदिना आपली डोकी तरी गहाण ठेवू नये! पण अशा ठिकाणी मात्र लोक अगदी डोकी गहाण ठेवून जातात. फक्त आमच्या सहजयोगात म्हणजे वाद- वविद करण्यात पटाईत. अगदी पटाईत असतात. आमच्या लंडनला एक लामासाहेब आले आण त्यांच्याकडे एक मुलगी जात असे. तनि मला सांगितले, की तो उपाशी ठेवायचा. त्यांना जेवण द्यायचं नाही म्हणजे असं की त्यांना अगदी अळणी जेवण द्यायचं. म्हणजे त्यांना सन्यासच घ्यायला लावायचा खाण्याच्या बाबतीत. वाटेल तसे वागले तरी चालेल. म्हणजे तुमचे कलचरच असे आहे. तुम्ही कतिही मुली ठेवल्या, मुलं ठेवली काही हरकत नाही. फक्त खाण्याच्या बाबतीत तुम्हाला भुक् मारायचं. म्हणजे असे बघिरे आले त्यांच्यासमोर म्हणजे त्यांना म्हणे, तुम्ही आमच्यापुढे एक हजारदा वाकत रहा आण त्यांनी जेव्हा सुरुवात केली, त्यांच्यात काही तरी भुते घालतात की काही कळत नाही बघिऱ्यांना. त्याच्या नंतर त्यांची अशी स्थिती करून टाकतात की सगळे काही, सगळे पैसे तुम्ही आमच्यासमोर देऊन टाका. हे सुशक्तिपति लोक, इतके हशार म्हणवणारे, जगावर राज्य करणारे हे इतके मूर्ख कसे? मला हे समजत नाही की वाटेल तसे पैसे त्या माणसाला देतात. त्यांनी इतकं सांगितलं की एक प्रकारचा दगड असतो, त्या दगडाचं मला हे पाहजि. तो दगड मला पाहजि आण त्या दगडावर मी बसणार, उठणार आण सगळे काही माझे व्हायला पाहजि. त्यांनी तो आणला. तो दगड इराणला मळितो आण कुडून तथून तो दगड आणला आण तो दगड त्या माणसाच्या तथि खाली लावला.

आता हे आपले आले, मोठे तथून त्या तबितच्या लोकांना नुसतं भाजून खाल्लं होतं त्यांनी. तथून इथे आले आण या लोकांकडून पैसे घेऊन आपले बांडगुळासारखे, पॅरासाईट, तथि बसलेले. आण लोक त्यांना इतके पैसे देतात, म्हणजे ते कसे करतात, का करतात ? हे बुद्धीवादी लोक मूर्ख बनतात तेव्हा इतके का बनतात, समजत नाही. बहुतेक अहंकार मनुष्यामध्ये येतो असं मला वाटतं. बुद्धीवादी माणसामध्ये अहंकार येतो आण अहंकार जर जास्त वाढला तर माणसाचं माकड होते. ते मला एकदा एका गावातले काही लोक एका मनिस्टरला भेटायला गेले. तर त्यांचे जे प्रायव्हेट सेक्रेटरी होते त्यांना अहंकार चढलेला होता. ते म्हणजे अगदी इकडून तकिडे माकडासारखे उड्या मारत होते. सगळ्यांना हे ते बोलत होते. तेव्हा त्यांनी त्यांना वचिरलं, तुमच्याबद्दल काही सांगा. ते हसित म्हणाले, 'आपको मालूम नहीं मैं पीए हूँ।' म्हणजे प्यायलला. ते

महणाले, 'अच्छा, अच्छा, अब मालूम हो गया, अब जा रहे हैं हम। त्या अहंकाराबद्दल आपल्या ह्याच्यामधेसुद्धा फार सुंदर गोष्ट रामायणात आहे. नारदाला एकदा अहंकार झाला होता आणि तो मायानगरीत गेला आणि किसा मूर्खात नघिला, तसं दसितय मला. अहंकारामुळे मनुष्य इतका मूर्ख होतो. त्याला मूर्खात काढणारा आला तर तो मूर्ख बनतो आणि सगळे काही ज्याला आपण सुज्ञता म्हणतो ते सगळं त्या माणसाला अर्पण करतो. त्यामुळे हे लोक असे का झाले आणि असे का वागतात ते आपल्या लक्षात येईल. आता सहजयोगामध्ये मात्र आपल्याला पूर्णपणे स्वातंत्र्य आहे. ती फार मोठी गोष्ट आहे. आपण पूर्णपणे स्वतंत्र आहात आणि स्वतंत्र आहात म्हणूनच माझ्याशी वाद घालता. आता त्या गोष्टीला मी फार मान देते आणि मिला आवडतं की लोक स्वतंत्रपणे माझ्याकडे येतात. माझ्याशी स्वतंत्रपणे वचिार वनिमिय करतात, इतकंच नाही तर वाद घालतात, भांडतात, सगळं काही करतात. पण थोडं त्याच्यामधे जरा चुकतं की उगीचच कशाला वेळ घालवायचा. जर आम्ही म्हणतो कुंडलनीचे वरदान घ्या तर घ्यावं. कारण आम्हाला तुमच्यापासून काय हव आहे ? आम्ही काही इलेक्शनला उभे नाही की आम्हाला काही पैसे नकोत तुमच्याकडून की आम्हाला जाहरित नको की आम्हाला मोठेपणा नको. आम्हाला काहीही नको. आम्ही जर म्हणतो आहोत की आम्ही दयायला आलो आहोत तर असा वचिार केला पाहिजे की कुठे तरी एखादा असू शकतो मनुष्य की ज्याला काहीही न घेता दयायचं आहे असा असूही शकतो. असा जर थोडासा वचिार घेतला तर बुद्धीजीवी माणसालासुद्धा लक्षात येईल की हा भाग प्रेमाचा आहे. प्रेमात जो मनुष्य पूर्णपणे रंगतो तेव्हा हा वचिार करीत नाही की याच्यात माझा काय फायदा होईल ? काय लाभ होईल ? त्याला बस प्रेम देण्यातच मजा वाटते आणि तो प्रेम देत राहतो. तेव्हा थोडासा आपल्या प्रेमाचा भाग जो आपण वसिरलेलो आहोत, लहानपणी आईने आपल्याला फक्त प्रेमाने वागवले आहे. ही भारत प्रेमाची भूमी आहे. कतितीरी आपल्याला प्रेम मळिलेले आहे. आपल्या मतिरांनी, आपल्या वडलांनी, आईने, समाजानेसुद्धा आपल्याला कति प्रेम दिलेले आहे, ते जर आठवलं आपण, तर सहजयोग फार घटति होईल. अशाप्रकारे सहजयोगाबद्दल थोडसं मी आपल्याला सांगितलं आहे, पण हा वषिय इतका मोठा आणि वसितारपूरवक आहे की त्याच्यात कुंडलनी कुठे आहे आणि ती कशी चढते ते मी उद्या सांगेन आपल्याला आणि जे फार मोठे आहे ते सगळे कळेल. ते सांगायला बसलं तर त्याला पुष्कळ दविस पाहजित. कधी तरी मग पुण्याला नदिन महानिभर तरी राहीन आपल्याबरोबर, तेव्हा हे कार्य घडेल आता सध्या तरी त्या नरकातच मला रहावं लागतंय. काय करणार जसं नशबित आहे तसं घ्यावं लागतं. तथिच मेहनत करीत आहे मी, पण तरीसुद्धा मला पूर्ण आशा आहे की एक दविस या पुण्यामध्ये मी परत येईन आणि आपल्या सगळ्यांना पूर्णपणे याच्याबद्दल सगळी माहिती इत्थंभूत देईन. आतासुद्धा इथे सहजयोगी मंडळी आहेत त्यांना फार माहिती आहे, त्यांनी फार मळिवलेले आहे. फार मेहनत केलेली आहे.

1979-02-25, Puja

25 फेब्रुवारी 1979

Mahashivaratri Puja

Pune (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

महाशिवरात्रि,राजवाडे मंगल कार्यालय, पुणे,दैनिक २५/०२/१९७९,वेळ सायंकाळी ६.०० वा.

Part 1

आजची महाशिवरात्री आहे. म्हणून मी आपल्याला आज शिवांचं महत्त्व सांगणार आहे. ते समजून घेतलं पाहजि. ब्रह्मदेवानी ही सगळी सृष्टी जरी घडवली असली आणि त्या सृष्टीत उत्क्रांतीमुळे मानवपद आपल्याला मिळालेलं आहे आणि हे मानवपद आपल्याला वषिणूच्या शक्तीमुळे मिळालेलं आहे. तरीसुद्धा ह्या मानवाला शिवितत्त्व मिळवायचं असतं. शेवटी वषिणूला शिवाची पूजा करावी लागते. एवढं शिवाचं महत्त्व आहे. शिवितत्त्व म्हणजे आपला आत्मा आहे. ही सगळी धडपड, ही सारी उत्क्रांती त्या तत्वाला जाणण्यासाठी आहे जे शिवितत्त्व आहे. म्हणजे आदितित्व जे आहे ते शिवितत्त्वच आहे. सदाशिविचं तत्त्व आहे. ते सदा असतं. आणि त्यातून ही सर्व तत्वे नष्टून मानवनिर्मिती झाली. आता मानवानी त्या शिवाला ओळखलं पाहजि, ज्यानी ही इच्छा केली होती की ही सृष्टी करावी, त्यात मानव निर्माण करावेत आणि त्या मानवानी परमेश्वराला ओळखावं, त्याची शक्ती वर्णावी आणि त्याच्या शक्तीच्या आनंदात, त्याच्या कार्यात रतं राहावे, त्याचा बोध मानवाला व्हावा ही त्याची इच्छा. ती आज सहजयोगातून घडून आलेली आहे. वषिणू तत्त्वानी तुम्ही जरी पार झालात, तरी मळिवलं तुम्ही काय तर शिवितत्त्व. ते शिवितत्त्व हातातून वाहतय त्याला आपण चैतन्यलहरी असं म्हणतो. हाच योग घडलेला आहे. शिवानी आपली शक्ती जी शविशक्ती आहे तिला आपण महाकाली शक्ती म्हणतो त्यातलाच थोडासा भाग कुंडलनी म्हणून प्रत्येक मानवात ठेवलेला आहे आणि ती ह्या साही चक्रातून नष्टून भेदून परत शिवालाच मिळते, हे असं शिवितत्त्व आहे. शिव म्हणजे करुणेचा सागर, दयेचा सागर, प्रेमाचा ठेवा. हे सगळं प्रेममत्त्व आहे. शिवाला जाणलं म्हणजे सत्य जाणलं आणि तो आनंदसागर आहे. त्याच्यातून आनंद वाहत असतो. शिवाला प्रसन्न करायचं फार सोपं काम असतं. भोळा आहे तो अगदी. प्रेमाचा भूकेला परमेश्वर आहे तो. फार सोपं काम आहे. त्याची दृष्टी फार वर होत नाही, नेहमी खाली असते. फार डोळे फाकून ते सगळं बघत नाही. त्याच्यामुळे जे रत असतात, त्याच्या चेहर्याशी जे रत असतात, तेवढच त्यांना दिसतं. भोळेपणा म्हणजे इतका जास्त आहे की, राक्षसाना सुद्धा शिवाला प्रसन्न केलं. त्याच्या सेवेला तत्पर. शिवाला नाराज करायचं नाही काही असलं तरी. ही चलाखी ओळखून शिवाला पुष्कळ वेळा प्रसन्न करून घेतलेलं आहे त्यांनी आणि त्याच्या दमावरच मात केलेली आहे कवि म्हणता येईल कवि शिवितत्त्व आपलं त्यांनी थोडंबहुत जागृत करून घेतलं आणि शिवाला प्रसन्न करून घेतलय. तेव्हा काही जरी केलं तरी आपलं असतित्व सहजासहजी मट्टू शकत नाही असा वचिर करून तेव्हा वाटेल ते करत आहेत. आज तुम्ही आपल्या प्रार्थनेमध्ये त्या शिवितत्वाला हे मागून घ्या की आता आपले डोळे उघडा, तसिरे डोळे उघडा आणि त्या डोळ्यांनी बघून या सर्व राक्षसांचा नायनाट झालाच पाहजि. भक्तांना फार त्रास दिलाय ह्यांनी. त्राही त्राही करून ठेवलय आणि आता भक्त त्या दशेला आले आहेत. इथे शिवावर फक्त त्यांचाच अधिकार आहे. अशी प्रार्थना जर तुम्ही शिवाला केली. आज फार मोठा दविस आहे. तर ते शिवितत्त्व तुम्हांला फार मोठा आश्चर्याचा देणार आहे आणि तो आशीर्वाद जगाला, सर्व संसाराला अत्यंत सुखकर होईल. हा आशीर्वाद मागून घेण्याचा, इच्छा करण्याचा सर्व अधिकार आपल्यालाच आहे. म्हणून हा आशीर्वाद मागून घ्यावा आज. तसच स्वतःच्या शिवितत्वाबद्दल सुद्धा परमेश्वराला आज मागून घेतलं पाहजि. शिवितत्त्व म्हणजे आत्म्याचं तत्त्व आहे. अगदी नरिव्याज्य, नरिलपित, सन्यस्त आहे ते. ज्या माणसाचं लक्ष आत्म्यावर असतं त्याची प्रगती फार होते. आत्ममध्ये स्वतःकडे अंतर्यामात नेहमी आत्म्याची पूजा केली पाहजि. आत्म्याकडे लक्ष असलं पाहजि म्हणजे बाह्यातलं लक्ष सुटून जातं. बाह्यातलं सगळं मथिया आहे. ब्रह्मतत्त्व हे शिवाच्या अंगातले रोमांच आहेत. तेव्हा शिवाला मळिवण्यापलीकडे काहीही नको. तेच आम्हाला मिळवायचं आहे. तेच आम्हांला जाणायचंय. त्यात आम्हाला रामायचय. त्यातून आम्हाला जगाकडे बघायचय. आत्म्यातून आमची दृष्टी बाहेर गेली पाहजि. असं स्वतःबद्दल परमेश्वराला मागून घेतलं पाहजि. म्हणजे हळूहळू बाहेरचे व्याप सुटून तुम्ही तत्वात उतराल. तत्त्व होऊन जाल. तत्त्व हे कशालाही बलित नाही. ते अलपित असतं, नरिव्याज्य असतं आणि भिग सबंध आनंदच आनंद. त्या आनंदाला पारावार नाही. त्याच्यासाठी काही बाह्यतनं दाखवायला नको कि आम्ही हे सोडलं, ते सोडलं. आतून सुटत जातं आणि आपलं चित्त त्या शिवितत्वावर पूर्णपणे सामावून जातं. तसं आपल्या सर्वांचं होवो असा आमचा आशीर्वाद आहे आपल्याला. आज अत्यंत नम्रपणे ही शिविपूजा करावी आणि त्यातलं जे फार महत्त्वाचं आहे. ज्यासाठी हा संबंध सहजयोग उभारलाय, ते मिळवावं आणि ते तुम्हाला मिळेल अशी पूर्ण मला आशा आहे. पहिल्यांदा पावतिर्य हे पाहजि. पावतिर्य झाल्यानंतर दुसरी जी गोष्ट आहे ती आपल्याला आता कुंडलनी आहे. कुंडलनी आताच मी सांगितलं कि सदाशिविनी आपली शक्ती बसवलेली आहे. ती कुंडलनी आहे, ती महाकालीशक्ती आहे. महाकाली शक्तीतूनच बाकीच्या नंतर शक्त्या नघितात. तेव्हा पहिल्यांदा महाकाली शक्ती आणि तिचा काहीतरी अंशमात्र म्हणा ही कुंडलनी शक्ती आहे आणि ती खाली अशी त्रिकोणाकार अस्यीमध्ये आपल्या बसवली आहे. तर ती गौरी स्वरूप आहे म्हणजे पावतिर्य आहे अजून, लग्न झालेलं आहे पण अजून पतीची वाट बघत बसलेली कुंवारीकाच आहे ती. अशारीतीची ही कुंडलनी आहे आणि त्या कुंडलनीला तिचं पावतिर्य रक्षण करण्यासाठी म्हणून तनि गणेश तयार केलेला आहे. आता आपण गौरीचं म्हणजे कन्येचं आवाहन केलेलं आहे आणि त्याच्यानंतर आता तिला जायचं कोणाच्या मार्गानी तर ते महालक्ष्मीच्या मार्गानी सुषुम्ना मार्गानी जायचय आणि सुषुम्ना मार्गानी ती गेली की सदशिविचे पाय आहेत, तिथे सदाशिविला भेटली म्हणजे हृदयामधे असलेलं जे परमेश्वराचं शिवितत्त्व आहे ते तृप्त होतं, ते संतुष्ट होतं, ते अलोकित होतं, प्रबुद्ध होतं तेव्हाच आपला योग घटित होतो. तेव्हा पहिल्यांदा आता शिवावर पोहोचण्याच्या आधी त्याचा मार्ग आपण आक्रमण केला पाहजि म्हणून आता महालक्ष्मीचं आवाहन करायला पाहजि. महालक्ष्मीचं आवाहन झाल्यावरती मग आपण शिवितत्त्वावर येणार आहोत आणि हे कुंडलनीद्वारा आणि कुंडलनी ही शविशक्तीच आहे. ही शिवाची शक्ती आहे म्हणजे ती महाकालीचीच शक्ती आहे आणि ती आपल्या त्रिकोणाकार अस्यीत बसलेली आहे. पण ती शविशक्ती नंतर महालक्ष्मीच्या याच्यावर आरुढ होवून आणि घेर जाते आणि शिवाला मिळते. असा आहे त्याचा प्रकार. म्हणजे नेहमी लक्ष्मीनी पार्वतीची पूजा करावी कवि शिवानी नेहमी वरदान दिलेलं आहे आणि नेहमी वषिणूनी त्याची पूजा केलीली आहे. तेव्हा शिवितत्त्व हे कती वरचं आहे ते लक्षात घेतलं पाहजि.

1979-02-26, Puja

26 फेब्रुवारी 1979

Devi Puja

Pune (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED | Translation (English to Marathi) - VERIFIED

सहजयोग्यांशी हतिगुज पुणे, २५ फेब्रुवारी १९७९

आता सगळी इथे सहजयोगी मंडळी जमलेली आहेत. त्यामुळे हतिगुज आहे आणि भाषण नाही. हतिगुज हा शब्द मराठी भाषेत इतका सुंदर आहे की जे हतिकारी आहे, जे आत्म्याला हतिकारी आहे ते सांगायचे. आणि पूर्वी असे म्हणत असत, की 'सत्यं वदेत, प्रयं वदेत.' यांची सांगड कशी घालायची? सत्य बोलायचे तर ते प्रयं होत नाही आणि प्रयं बोलायचे तर ते सत्यच असले पाहिजे असे नाही. याची सांगड बसायची म्हणजे फार कठीण काम. तेव्हा श्रीकृष्णांनी त्याचा दुवा काढला आणि सांगितले, की 'सत्यं वदेत, हतिं वदेत आणि प्रयं वदेत' म्हणजे जे आत्म्याला हतिकारक आहे, हति म्हणजे आत्म्याचा संतोष. ते जरी अप्रयं असले तरी शेवटी ते प्रयं होते आणि ते सत्य असते. समजा, उद्या जर एखादा मनुष्य इथे राजवाड्यांच्याकडे आला आणि त्याने येऊन असे वचिरले, की अमका मनुष्य इथे लपलेला आहे का? आणि हातात सुरा घेऊन आलेला आहे. तर राजवाड्यांनी काय सांगवे त्याला. 'तो लपलेला आहे' हे सत्य आहे. ते त्याला सांगायचे का, की 'तो इथे लपलेला आहे.' कवि ते सत्य जर सांगितले तर ते ठीक होईल का, ते हतिकारक होईल का? असा प्रश्न पुढे उभा राहतो. तेव्हा पहिली गोष्ट त्याला अशी की ही अनाधिकार चेष्टा आहे. त्यांनी जर म्हटले, की 'त्या माणसाचा मला पतता सांगा,' तर 'हा कोण वचिरणारा?' तुम्हाला वचिरणारा हा कोण? ही अनाधिकार चेष्टा आहे. तेव्हा कोणत्याही अनाधिकार चेष्टेला तुम्ही उत्तर दलित पाहिजे, हे काही हतिकारी होणारच नाही मुळी. अधिकार असावा लागतो. तसेच सहजयोगात आहे. जरी आम्ही पूर्णपणे आपल्यावर प्रेम करतो आणि ही आमची हार्दिक इच्छा आहे, की सगळ्यांनी सहजयोगामध्ये परमेश्वराचा आशीर्वाद घ्यावा आणि परमेश्वराच्या साम्राज्यात यावे. ज्यासाठी मोठे आमंत्रण आपल्याला दिलेले आहे. सगळी आवभगत आहे. अत्यंत प्रेमाने बोलावलेले आहे. पण त्यातही अनाधिकार चेष्टा होते. तेव्हा त्या अनाधिकार माणसाला, त्या व्यक्तीला सहजयोग लाभेलच असे सांगता येत नाही. थोडा अधिकार असावा लागतो, आईवरसुद्धा. आपणच आपले अधिकार स्वतःच जमवून बसलेले आहेत. ते सहज आहे. 'स' म्हणजे आपल्या बरोबर. 'ज' म्हणजे जन्मलेले ते अधिकार आपल्याबरोबर जन्मलेले आहेत. या योगाचे अधिकार आपल्या बरोबर जन्मलेले आहेत.

पण जशी एखाद्या साम्राज्यात येऊन आपण आपले नागरिकांचे अधिकार गमवतो तसेच आपणसुद्धा काही काही अधिकार गमावलेले आहेत. तर ते स्थापित करावे लागतील. ते करायचे काम आमचे आहे. जसे पुण्याला काल आम्ही बघितले, तर गणेश तत्त्व मात्र फारच दुःखात आहे. म्हणजे जागृतच होत नव्हतं. आता बघा! पुण्य हे गणेशाचे प्रसाद रूप आहे. म्हणजे आपल्याला गणेशच पुण्य देतो. पुण्य संपदा आपली जी होते ती आपल्या कुंडलिनीमध्ये असते आणि तो संचय संबंध गणेश, म्हणजे आपल्यामध्ये जे गणेश तत्त्व आहे ते सगळे आकलन करून तथि, ती संपदा आहे. तेव्हा तुम्ही कतिही पुण्यसंचय केला आणि त्याठिकाणी गणेशच ठीक नसला, आता या जागेतच गणेश खराब करून ठेवला आहे. तुम्हाला माहिती आहे कोणी खराब केला ते. तर इतके वातावरण दूषित झालेले आहे, की तुमची पुण्यासुद्धा त्या गणेशाला आकलन करता येत नाही. जर घाणीत दूध घातले तर ते हंसालासुद्धा जमायचे नाही, की नीर-क्षीर वविक कसा करायचा. अशातला हा प्रकार आहे. तेव्हा जे लोक असले वातावरण दूषित करीत आहेत त्यांना तुम्ही पूर्णपणे वरिध करायला पाहिजे. मनातूनच नाही तर पूर्णपणे वरिध करायला पाहिजे, की आम्हाला आमचे गणेश तत्त्व खराब करणारा मनुष्य इथे नको. त्याबद्दल जर तुम्ही तटस्थ भावना घेतली तर तोही तुमचा दोष आहे. काल आता फार मनवून त्या गणेशाला जागृत केले. म्हणजे गणेश तत्त्व हे सगळ्यात शेवटले आहे. फारच सहनशील आहे ते तत्त्व. फार मुश्किलीने नष्ट होते ते आणि ते मुख्य मुळावर बसलेले असते. ते सुद्धा यांनी आत घातलेले आहे आणि तुमच्या डोळ्यांदेखत हे सगळे होत आहे. त्याला स्तुकार नको, त्याला कोणीही नको. सगळ्या सहजयोग्यांनी जर ठरवले तर त्याला काहीही वेळ लागणार नाही. तेव्हा गणेश तत्त्व आपल्या इथले, पुण्यातले खराब झालेले आहे. तेव्हा बघा केवढा मोठा घाला आहे सहज योगावर.

तेव्हा काल गणेशाला मनवून, समजावून जागृत केले आपल्या सगळ्यांमध्ये. ते जागृत झाल्यावर बरेच लोक पार झाले. आता असे पण म्हणाल, की 'आम्ही काही तकडे गेलो नाही माताजी. आम्हाला त्याच्याबद्दल वरिधच आहे. आम्ही त्याचे तोडसुद्धा पाहिले नाही, तरी आमच्यातले गणेश तत्त्व का खराब होतंय?' जे वहीरित असेल ते येणारच. त्यामुळे इथले जे गणेश तत्त्व खराब झालेले आहे त्याची जबाबदारी इथल्या सहजयोग्यांवर आहे, पहिली गोष्ट, हे लक्षात ठेवले पाहिजे. ते कसे नीट करायचे? गणेशाची कशी स्थापना करायची? त्या सगळ्या गोष्टी तुम्ही मला वचिरून घ्याव्यात कवि या लोकांना माहिती आहे, त्या कशा रीतीने स्वच्छ करायच्या. प्रत्येक सहजयोग्यांमध्ये गणेश हा उद्भवला पाहिजे. इतकेच नाही पण जागृत होऊन स्थिति झाला पाहिजे. आमच्याकडे काही काही खरेच असे लोक आहेत, ज्यांच्यामध्ये गणेश पूर्णपणे जागृत झालेला आहे आणि गणेश तत्त्वांनीच आम्ही कुंडलिनी जागृत करतो. कारण गणेश जोपर्यंत होकार देत नाही तोपर्यंत कुंडलिनी वर येणारच नाही. त्याने हो म्हटल्याशिवाय कुंडलिनी वर येणारच नाही आणि ते तत्त्व जथि कमी पडेल तथि कुंडलिनीचे कार्य हळू चालेल. कालसुद्धा जोर कमी होता. त्याला गणेश तत्त्वाचा जोर पाहिजे. तेव्हा पुण्याच्या सहजयोग्यांना माझे असे म्हणणे आहे, की गणेश तत्त्वाला आपल्याकडे बळकट केले पाहिजे. तर ते कसे करायचे मी सांगते कारण हतिगुज आहे म्हणून. प्रथम गोष्ट म्हणजे अशी, की हे पावतिर्याचे वरत आहे. तर गणेशाला जे दोष होतात ते पहिले डोळ्यापासून होतात. गणेशाचा अगदी डायरेक्ट संबंध डोळ्यांशी असतो आणि हे गणेश तत्त्व जे आहे तेच पुण्यातून लुप्त झालेले आहे. त्यामुळे त्याच्या मधोमध जथि ऑप्टिक नर्व्हज् क्रॉस करतात, तथि आजूचा चक्राचे स्थान आहे आणि आजूचा चक्र हे गणेश तत्त्वाचे प्रकटीकरण आहे. मॅनफिस्टेशन आहे. तेव्हा गणेश तत्त्व जर खराब झाले असेल तर आपल्या डोळ्यातून काही तरी चूक झाली असली पाहिजे हे लक्षात आणले पाहिजे. म्हणजे प्रथम हे जाणले पाहिजे, की गणेश तत्त्व हे पृथ्वी तत्त्वाचे बनवलेले आहे. आपल्याला माहिती आहे, की अंगावरचा मळ काढून गौरीने गणेशाची स्थापना केली होती. म्हणजे पृथ्वीतत्त्व संबंध व्हायबरेट करून त्याचा गणेश बनविलेला आहे.

पृथ्वी तत्त्व हे फार पवित्र आहे आणि त्याची शक्ती शोषून घेण्याची आहे. इतके कोणतेच तत्त्व शोषणयामध्ये सशक्त नाही. इतके पृथ्वी तत्त्व. पृथ्वी ही आमची आई आहे. तुमची आजी आहे. त्यामुळे तुमचे आणखी डबलचे नाते आहे त्यांच्याशी. ती तुमची आजी, तुमच्यातले सगळे दोष ओढू शकते आणि तुमच्यामध्ये गणेश तत्त्व घालू शकते. त्यासाठी आधी आपले डोळे ठीक करायला पाहिजेत. नेहमी डोळे (दृष्टी) जमनीवर ठेवून चालले पाहिजे. हरिचळीवर आपली नजर असायला पाहिजे कवि चालतानासुद्धा हरिचळीवर चालले पाहिजे. सकाळी उठून जर वर असेल तर त्याच्यावर चालले, तर त्यानेसुद्धा डोळ्यांना शांतता मळिते, पण डोळे नेहमी खाली असले पाहिजेत. परत डोळ्यांची हालचाल फार केली नाही पाहिजे. प्रत्येक वेळी काही झाल्यावर आपले लक्ष असे कवि असे फरिवायला नाही पाहिजे. तर काय असेल ते वचिर करून नंतर डोळे फरिवायचे हळूच आणि बघायचं. फार ज्या लोकांची डोळ्यांची हालचाल होते त्यांचे गणेश तत्त्व खराब होते. आता आपल्याकडे ज्याला आपण फ्लर्टिंग म्हणतो हा त्यातलाच प्रकार आहे की प्रत्येक बाईकडे बघितलेच पाहिजे! आणि जर नाही बघितले तर माना वळवून वळवून मागे बघायचे! अशा काही काही घाणेरड्या पद्धती आज काल नघालेल्या आहेत. आम्ही जेव्हा तरुण होतो तेव्हा आमचे भाऊ वगैरे कोणी होते त्यांना ताकीद असायची, की डोळे खाली करून चालायचे. म्हणजे अजूनही त्यावेळची जी मंडळी आहेत त्यांची ही ओळख आहे, की चालताना ते मान वर करून डोळे असे इकडेतकडे करून चालत नाहीत. पूर्वी त्याला वैधळा म्हणत असत. वैधळ्यासारखे चाललेत इकडेतकडे बघत. नजर खाली जमनीवर ठेवून चालले पाहिजे. आपल्याला लक्ष्मणाचे उदाहरण आहे, सीता ही त्यांची वहिनी, आता वहिनीबरोबर थट्टा वगैरे पण आपण करतो. तो तचियाशी बोलतानासुद्धा तचिया पायाकडेच बघायचा. वर बघायचाच नाही. इतकी त्याच्यामध्ये निष्ठता असली पाहिजे. तर दृष्टी पायाकडे असली पाहिजे. त्याच्यावर बघायचे नाही. जर कोणी बोलले व वचिरले तर मात्र हळूच डोळे वर करून बघायचे, भक्तीने आणि श्रद्धेने ही डोळ्यांची हालचाल सहजयोगाला फार मदत करते.

आमचे लंडनचे लोक-आपल्याला माहिती आहे, त्याबाबतीत काय त्यांची स्थिती झालेली आहे. कति कुचंबणा झालेली आहे. त्यातले थोडेच इथे आल्याबरोबर तुम्हाला एवढा त्रास झाला. तथि सगळेच तसे आहेत. त्यांना गुरु कशाला लागतात हेच मला समजत नाही. या माणसाला शंभरदा शक्तिवतील असे सगळे घाणेरडे ज्ञान त्यांच्याजवळ आहे. तर त्यांच्याजवळ हे नाहीच. अगदी त्यांचे गेलेले आहे. तरी सुद्धा पृथ्वी तत्त्वावर मेहनत करून त्यांनी आपल्यावर फार कमवून घेतलेले आहे. दुसरे, पृथ्वी तत्त्वावर उभे राहून पायावर पाणी घालून घ्यायचे, दोन्ही हात आकाशाकडे असे करायचे कवि असे करून आमचेही नाव घेतले तरी चालेल. तर ती पृथ्वी सगळे पाण्यातून ओढून घेते. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, अगदी मोकळे वाटेल. तसेच पृथ्वीवर झोपणे, तिला नमस्कार करणे, तथि क्षमा मागणे, 'तुला आम्ही पायांनी स्पर्श करतो म्हणून क्षमा कर.' पृथ्वी तत्त्वाला जागृत केल्याबरोबर आपल्यातला जो गणेश, ते इसेन्स आहे. जे त्याचं तत्त्व आहे पृथ्वी तत्त्वाचे जे धारणेचे तत्त्व आहे, म्हणजे धारा जेवढी आहे जगात, ती संबंध श्री गणेशांमुळे आहे आणि ही धारणा त्याला आपण ध्यानधारणा म्हणतो, हे सगळे श्री गणेशाचेच प्रकटीकरण आहे. पहिल्यांदा धारणा झाल्याशिवाय, काहीही होऊ शकत नाही. म्हणून पहिल्यांदा श्रीगणेशाला पूजल्याशिवाय काहीही होऊ शकत नाही. महाराष्ट्रामध्ये आठवी वनिायक इथे आलेले आहेत. हे केवढे मोठे आहे! पण तथिसुद्धा घाण! परवा येताना आम्ही गेलो होतो, रोजगार गणपती, व्हायबरेन्स त्यांचे अगदी मंद! फार कमी! तरी मागच्या वेळेस जागृत केले. परत गेलो तथि, सर्वांसाठी क्षमा

मागतिली. आम्ही भक्तही होतो तुमच्यासाठी, की 'जाऊ दे, त्यांना समजत नाही. तुम्ही फार मोठे आहात. तर यांच्यामध्ये जागृत व्हा. तुमचे काही वचिरायला नको. तुम्ही फार शुद्ध तत्त्व आहात, पण या लोकांना काही समजत नाही. अजून अजाण आहेत, तेव्हा यांना क्षमा करा.' आणतिथी घाणेरडी सनिमातली गाणी त्यांच्यासमोरच लावलेली. आता काय म्हणावे या प्रकरांना! हे तांत्रिक प्रकार आहेत. देवासमोर घाण करायची. म्हणजे तिथी भुते येतात. त्या भुतांना वापरायचे. नाव घ्यायचे संन्याशाचे की आमही संन्यास घेतो आण घाण करायची. जे संन्याशाला शोभत नाही तसे वागायचे. म्हणजे इथून जे काही सन्य सत्व म्हणजे त्यातले तत्व असते ते नघिून जाते. ते नघिून गेल्याबरोबर तिथी भुते येतात. भुतांचे राज्य अशा रीतीने परमेश्वराला काढून तिथी करतात.

तेव्हा ते लक्षात आणलं पाहजि, की आमच्या फोटोवरसुद्धा कधी कधी काळी छाया आलेली आम्ही पाहिली आहे. आश्चर्याची गोष्ट आहे की आमचे चिंतित तथिून गेले ! नाहीच आम्ही तिथी. फोटो असूनसुद्धा. म्हणजे फोटो इतका साक्षात आहे, पण त्याच्यावरती काळी छाया येते. त्याचे कारण त्या फोटोसमोर काही तरी घाणेरडे प्रकार होतात कवि कोणी त्याच्यावर काहीतरी आरोपण केलेले आहे कवि काही. तर आमचे स्वतःचे तसेच आहे. तसे सगळे चांगले आहेत आम्ही. फार छान आहेत, पण पटकन चिंतित नघिून जाते. तकिडे लक्ष्म ज्ञात नाही आमचे. म्हणजे एखाद्या माणसाकडे आम्ही, कति ही प्रयत्न केला आपले चिंतित लावायचा तरी चिंतित लागणार नाही. तथिून नघिूनच जाणार. लोक म्हणतात, 'ते एवढे मोठे मंत्री आहेत माताजी, असे काय करता!' 'पण त्यांना आम्ही भेटणारच नाही. कसेही करून जमायचे नाही.' 'ती एवढी मोठी माणसे आहेत, त्यांना भेटलेच पाहजि, असं तसं.' 'ते काही जमायचे नाही, रुळायचे नाही. ते काही आम्हाला झेपायचे नाही, असेच काही तरी होणार.' तेव्हा परमेश्वराचे चिंतितसुद्धा फार पवित्र आहे. आण थोडीबहुत अपवतिरता चालते. एखाद्या माणसाला फार स्वच्छतेची आवड असेल आण त्याला तुम्ही घाणीत उभे रहा म्हणाल, तर तो राहील का? तो काही घाणीशी झुंझत बसणार नाही. तथिून नघिून जाईल. नको ते नको.

असे ते पवित्र तत्व आहे गणेशाचे आण त्यामुळे जरी ते इतकं सहन करतं. तरीसुद्धा त्याचे चिंतित हटते. म्हणून इथल्या सहजयोग्यांची ही वशिष जबाबदारी आहे, की त्यांनी गणेशाचे तत्त्व वसवले पाहजि. याचा अर्थ असा असतो, की लोक गणेशाची मूर्ती वकित घेऊन येतात आण घरी आणून पूजनाला बसवतात. पण ती आपण वकित आणू शकत नाही कारण ज्या माणसाकडून आपण वकित आणली त्याने कोणत्या मनाने ती मूर्ती बनवली? त्याला व्हायब्रेशन्स होते का ? त्याने कुठून माती आणली? त्याने पैसे घेतले त्याचे परमेश्वराला वकिले त्याने. काय हे! अहो, परमेश्वराला वकिता येते का? आपण मूर्ती वकित कशी घ्यायची? तुम्ही आम्हाला वकित घेऊ शकता का? 'मग आम्ही गणपती बसवलाय माताजी घरात.' ती मूर्ती बघायला पाहजि, तिची चक्रे बघायला पाहजि, तिचे एकंदर सगळे सूत्र बघायला पाहजि आण फारच कमी अशा मुर्त्या असतात. अगदी फारच कमी! माझ्याकडे फक्त एकच गणपती आहे, फक्त एकच! एकदा आम्ही सांगलीला गेलो होतो. तिथी आमचे फार मोठे शिष्य आहेत. त्यांनी स्वतः हाताने बनवून दलिला आण तीही लाकडाचा आहे. आण मी म्हटले तो शेणात बसवावा, गाईचे शेण असते, त्याचा रंग मातीसारखा जसा असतो, तसा अगदी फार सुंदर गणपती आहे. पण तो एक गणपती मी पाहिला. तो इतका सुजून आहे, इतका सुजून आहे, इतकी व्हायब्रेशन्स त्याला आहेत! एकदा आमच्याकडे लंडनला एक गृहस्थ मला भेटायला आले आण त्यांना वाटले आधी सरळ वर जाऊन गणपतीचे आपण दर्शन घ्यावे. म्हणून वर गेले आणखी तिथी जाऊन त्यांनी गणपतीचे दर्शन घेतले. पण काही व्हायब्रेशन्स नाहीत त्याला. ते घाबरले. चपापले की 'मला काय झाले ? मला एवढे व्हायब्रेशन्स येत होते. मी वर येऊन या गणपती समोर आलो, तर गणपतीला व्हायब्रेशन्स का नाहीत. झाले तरी काय?' शेवटी मग वचिर करीत बसले, की काय झाले. तर त्यांना सुबुद्धी सुद्धा गणपती देतो. तर अशी सुबुद्धी आली, की 'अजून मी माताजींना नमस्कार केला नाही, तर गणपतीला ते पटले नाही. आधी त्यांना नमस्कार करून यावा. कारण गणपतीला आईशिविय दूसरे काही नको. खाली धावत आले आण कांन धरून माझे पाय धरले, 'माताजी, तुम्ही आतमध्ये होता. क्षमा करा!' आण परत वर गेले तर झर झर झर व्हायब्रेशन्स यायला लागले. त्यांनाही क्षमा मागतिली.

गणपतीला आईशिविय शिविसुद्धा सुचत नाही. काहीही सुचत नाही. एकच तत्व माहिती आहे, आई आण तिची शक्ती. त्यामुळे ते एवढे प्रचंड आहेत आण त्यांना सगळे देव देवता पूजतात. शिवी शंकर हे की सगळ्यात आम्ही म्हणायचं शेवटी राहतात आण सदाशिवदा असतात, ते सुद्धा श्रीगणेशाला पूजतात. मग इतर, ब्रह्मदेव, विष्णू यांचे काही म्हणायला नको. आण महाराष्ट्रात याचे फार वरदान आहे. गणपती काय ते आपल्याला समजते आण नेहमी गणपतीचे वरण आपल्याकडे फार आहे आण गणपतीला आपण मानतोही. असा महाराष्ट्रीयन वरिळाच ज्याला गणपती माहिती नाही. तेव्हा आधी गणपतीची पूजा झाली पाहजि व्यवस्थितपणे. आण मी तरी काल हाच वचिर केला, की पुण्याच्या सहजयोग्यांना काय सांगायचे. वशिष, नवीन. तर ते हे की, श्री गणेशाला पावन करून घ्या. स्वतःमध्ये बसवून घ्या. गणेशतत्व ओळखून घ्या.

आता एक गृहस्थ सांगलीहून आले होते, त्यांच्यात गणेश तत्व फार चांगले आहे. बाकी लविहर जरासे बघिडलेले आहे, पण गणेश तत्व फार जबरदस्त आहे. त्याचा मला फार आनंद झाला. तसेच आमचे धुमाळ साहेब आहेत. हे काय आता खेडेगावात राहतात. नेहमी जमनीशी संबंध, तर शेतकरी लोकांचा फार मोठा वारसा आहे, की नेहमी गणपती त्यांच्यावर प्रसन्न असतात. त्यामुळे आम्ही आधी खेडेगावात काम सुरू केलेले आहे. कारण तिथी पहिल्यांदा होणार. जथी गणपतीचे पुजारी असतील तिथी आमचे पहिल्यांदा होणार. म्हणजे ते बसून गणपतीला पूजत नाहीत पण त्यांच्यातला जो गणपती आहे तो जागृत आहे. जतिके माणसाला कृत्रिम जीवन मळित जाते ततिके ततिके हे कमी होत जाते. तर पहिली गोष्ट आपला गणपती ठीक केला पाहजि. त्यासाठी काय काय करावे लागेल, पुढे कशी कशी साधना करावी लागेल, ते तुम्ही आमच्या इतर सहजयोग्यांना वचिरा. पण जर आम्ही लंडनच्या सहजयोग्यांना, गणपती त्यांचा जागृत झाला तर तुमचा होणारच. त्याबद्दल काही शंका नाही. आण त्यानंतर शक्त्या कति वाढतात. आण जोर कुंडलिनीला कति येतो ते बघण्यासारखे आहे. तेव्हा अशा गणपतीला नमस्कार करून, मी आता पुढचे सांगते, सहजयोगाबद्दल.

सहजयोग काय आहे ते आपल्याला माहिती आहे. पुष्कळ माहिती आहे. इथे सगळे सहजयोगी बसलेले आहेत. तेव्हा त्यांना सांगायला नको. आता एक मोठा प्रश्न. प्रश्न कालही होता आण आजही थोडा बहुत आहे की असे सहज का घडते? पण हा इतका वकिषपित प्रश्न आहे, की आता आम्ही या माईकमधून बोलतोय. इथे खेडेगावातले कोणी आले असेल आण त्यांनी माईक पाहिला नसेल तर ते म्हणतील असे कसे शक्य आहे, की तुम्ही तिथी बोलता आण तिथी इकडे येते. एखाद्या खेड्यातल्या माणसाने जर कधी लाईट पाहिला नसेल, त्याला जर घरात बोलावले आण दिवा मालवायला सांगितले तर तो नुसता फुंकत राहणार. 'अहो, वज्रितच नाही, कसे करायचे.' जसे इकडे बटन दाबल्यावर तकिडे उजेड, तर तो बघतच राहणार, की हे असे कसे होते? तकिडे बटण दाबले आण इकडे उजेड! तशातला हा वेडेपणाचा प्रश्न आहे, अगदी फार वेडेपणाचा कारण सूर्यामुळे आपल्याला माहिती आहे, जेव्हा सूर्य आकाशात येतो तेव्हा क्लोरोफिल म्हणून एक पदार्थ वनस्पतीमध्ये तयार होतो. त्यामुळे त्याला हरिवा रंग येतो. सूर्य कुठे आहे हजारो मैल दूर. तो आकाशात आल्याबरोबर ही घटना घडायला सुरुवात होते. जर तुम्हाला सांगितले, की या पानाला हरिवा रंग दे, तर तुम्ही देऊ शकत नाही. म्हणजे वरून ओतू शकता पण आमूलाग्र आतून बाहेरून असा तुम्ही देऊ शकत नाही. पण जेव्हा तो सृष्टीच्या प्रत्येक पानाला रंगवतो असा सूर्य कति प्रचंड असला पाहजि. पण त्याबद्दल आपल्याला काहीच आश्चर्य वाटत नाही. कीतुन वाटत नाही. ज्याला इंग्लिशमध्ये 'टेकन फॉर ग्रॅटेड आहे' की, 'तो आला म्हणजे होणारच, असे म्हणतात. जगात इतकी फळे कशी लागतात, रात्रीच्या रात्रीत कशी होतात. आपण त्यांची वाट बघत नाही. कशी ही झाडे मोठी होतात काही समजत नाही. त्याचे काही मोजमाप नाही. हे सगळे सूर्य कसे घडवून आणतो एकटा. त्याच्या करिणामध्ये कति प्रकारच्या शक्त्या आहेत, तेव्हा एकटा सूर्य घडवून आणू शकतो. यावरून आपण बघू शकतो. त्याचप्रमाणे जर आमच्याकडून हे घडत असेल तर काही तरी आमच्यातही असले पाहजि. एवढा तरी अंदाज लावला पाहजि. याच्या उलट असं कसं होईल म्हणून बसले, तर मात्र, ही कोणती पद्धत आहे म्हणजे याला मी माणशी पद्धत म्हणते कारण परमेश्वराची पद्धत वेगळी असते. याला मी माणशी पद्धत म्हणते, म्हणजे उलटीकडून काहीतरी बघायचे आण म्हणायचे तुम्ही लोमबकळले कसे? म्हणजे वनिदी आहे हे सगळे. तुम्ही सगळीकडे लक्ष देऊन बघा, की असले प्रश्न आपण वचिरतो तरी कसे, म्हणजे होताना दसितय!

आता तुम्हाला कुंडलिनी बघायची असली तर आम्ही दाखवू. त्याचे स्पंदन दाखवू, त्याचं चढणं दाखवू त्याचे वर उठणे दाखवू, पण तरी लोक तुम्हाला असे प्रश्न वचिरतील, तेव्हा मग काय करायचं? त्यांच्याशी कसा वाद घालायचा ? हा सहजयोग्यांच्यासमोर प्रश्न असतो. श्री माताजी असा प्रश्न वचिरला तर त्याचे काय उत्तर द्यायचे. आता थोडा वेळ असे लक्षात घ्यायचे, की जर थोडे वेडे असले तर त्यांना ठीक करता येते. अगदीच वेडे असले तर त्यांना नमस्कारच केलेला बरा! त्याच्यासाठी डोकेफोड कशाला करायची. काय म्हणजे आपण ही वेडे व्हायचे त्यांच्याबरोबर. तेव्हा सुजजपणा असा घ्यायचा की 'ठीक आहे, बघू या, बघू या.' असे म्हणून टाळून द्यायचे. पण तसे होत नाही, थोडे असे मनुष्याला वाटते, की आपल्याला मळिले तर झालेच पाहजि, कसेही असले तरी केलेच पाहजि. मग ते झेपत नाही आपल्याला. तेव्हा आधी जी साधी अक्षरे आहेत ती समजून घ्या. आण सोडवून घ्या. साधी माणसेसुद्धा पुष्कळ आहेत पुण्यात. पुष्कळ आहेत, बहुतेक साधी आहेत. पण कठीण जास्त बोलणार, कठीण पुढे पुढे करणार, कठीण जो आहे त्याचे मात्र तो करून घेणार. 'आम्ही मुददामून आलो' म्हणे! आता आले कशाला मग म्हणजे हे तरी काय सांगायचे झाले, आम्ही माताजी मुददामून आलो! म्हणजे येतात असे इकडे सहज नघिले होते काही तरी करायला, तर इकडे पोहोचले की काय! अहो, मुददामूनच येतात. पण त्याचे महत्त्व. आम्ही मुददाम होऊन आलो. काही तुम्ही वशिष काही प्रयास करून आलात, असं नाही. आम्ही मुददामून आलो. तेव्हा मला म्हणायचं असं की माणसाची बुद्धी जी असते ती, इतकी वर वर आहे, की त्याला आतमध्ये ओढायला काही तरी मार्ग पाहजि न. आता तुमचे चिंतित माझ्याकडे आहे. आता एखादा मनुष्य तुमच्याशी वाद घालतो आहे, काही तरी बोलतोय, तर त्या माणसाला चूप कसे करायचे? त्याचे चिंतित, जे बाहेर फरितय ते आतमध्ये कसे आणायचे, हा जर मुख्य तुम्ही मार्ग सांगितला तर फार उत्तम

सहजयोगी वहाल. त्यांनी काही तरी बोलायला सुरुवात केली, तर आपण तकिडे लक्ष घालायचे नाही. त्याला हाताने बंधने द्यायची. नाही तर चतिताने देता येतात. आणि लगेच कुंडलीनीवर लक्ष. तो तकिडे बोलतोय आणि आपण कुंडलीनीवर हात करायचा. की ती कुंडलीनी लागली चढायला आपली वर. कारण आपल्या नजरेतच आहे कुंडलीनी. आपण आतून चतित घातले, चतितारूढ आहात तुम्ही. खरोखर चतितारूढ आहात. तुम्ही फक्त चतित त्याच्या कुंडलीनीवर ठेवायचं. तो काय बोलतोय तकिडे नाही लक्ष ठेवायचे. ती कुंडलीनी लागली सरकायला वर, की सगळी चक्रे दिसायला लागतात बरोबर. कुठे रुतली, कुठे झालं हे प्रकटीस करून येतं. थोडेसे प्रकटीस करायचे. परतयेकाच्या कुंडलीनीकडे लक्ष द्यायचे आणि चिढवण्याचा प्रयत्न करायचा. बसमध्ये बसले तर, ट्रेन मध्ये बसले तर, कुठेही लोक दिसले की आधी बघायचे कुंडलीनी कुठे आहे ती.

आता आमच्या लंडनला एक प्रथा आहे. हात 'शेक' करायचा. म्हणजे भयंकर प्रकार असतो. म्हणजे जोपर्यंत तुमचे अर्धा शेर रक्त ओढणार नाहीत तोपर्यंत तुमचा हात 'शेक' केला, असे त्यांना वाटतच नाही. असे अगदी लोक 'शेक' करतात. दारू प्यायल्यानंतर 'शेक'. पण दारू पतितांना, त्याच्या आधी जातांना लोक शेक करतात. तेव्हा मी जागृती देते त्यांना. त्यांनी शेकगि हँड केले की मी त्यांना जागृती देते. मग कमी पतितात. हळूहळू आता त्यांचे पणि कमी होऊ लागले आहे. आणि आमच्या नशाबिता हेच आहे, की पाच-पाचशे लोकांशी शेकहँड करायचे. उभं राहून नदिन, तसिर्या, चौथ्या दविशी हे प्रसंग घडतात. पाचशे लोक चालले आहेत नं, मग आमचा हात चालला त्यांच्या बरोबर. आता ही पद्धत म्हणजे सहजच नघालेली आहे. तथिल्या लोकांना शेकहँड केल्याशिवाय कुंडलीनी वर हात घालताच येणार नाही आमहाला. थोडा वेळ मनुष्य थांबतोही. हात शेक केला की झालं. तर आपण त्यांच्या कुंडलीनीवर लक्ष द्यायचे, आणि कुंडलीनी वर काढायची. लगेच आपल्याला, हळूहळू प्रकटसिने लक्षात येईल, की कुठे कुंडलीनी अडकलेली आहे. लगेच तथिले नाव घ्यायचे. याचेही शास्त्र आहे. ते समजावून घेतले पाहिजे. आमच्या लंडनला या लोकांची व्यवस्था फार चांगली आहे. प्रत्येक चक्रावर काय मंत्र आहे, काय त्यांचे परम्युटेशनस कॉम्बिनेशनस आहेत, कुठे काय तुटलेले आहे, कुठे काय आहे, ते सगळे काढलेले आहे आणि ते सगळे कागदावर लहिन एक फोल्डर तयार केलेले आहे त्या लोकांनी. एक फोल्डर यांच्याकडे आहे, तसे फोल्डर काढून घ्या. ते इंग्लीशमध्ये आहे, तुम्ही मराठीत करून घ्यायचे. ते सगळे शकून लक्षात ठेवायचे.

आता जी कामगिरी करायची असते ती अगदी गुप्तरीत्या होते. जर मनुष्य तुम्हाला ठीक वाटला, जर त्याची एक दोन चक्रे असतील तर सुटतील. जागृती मात्र द्यायची त्याला. जागृती दिल्यावर काही वशिष बोलायचे नाही. त्याला स्वतःलाच वाटेल आम्ही भेटायला येऊ बरं का. कसे काय तुमचं, ठीक आहे वगैरे. हळूहळू ते सरकत जायचे कारण साधारणपणे फार चकितिसक बुद्धी असते. तुम्ही जर एकदम घाला घातला, की ते चालले. आधी हळूच एखादी वस्तू काढून घ्यायची असली म्हणजे कसे आपण अलगद काढतो, तसे काढायला लागते. कारण फार सूक्ष्म आहे ते. लोकांना जर तुम्ही काही वशिष सांगायला गेलात की ते घाबरतात. तेव्हा सहजयोगी मंडळीनी लक्षात ठेवले पाहिजे, की हे फार सूक्ष्म आणि नाजूक काम आहे. माणूस इतका खराब झाला आहे, की त्याच्यावर काही प्रयोग करण्याआधी त्याची संमती घेणेसुद्धा फार कठीण काम झालेले आहे. पण जागृती त्याला त्याच्या संमतीशिवाय तुम्ही देऊ शकता, पण मात्र तो होऊ शकत नाही. पार करायला मात्र त्याची संमती पाहिजे, त्याचा अधिकार आपल्याला घेता येत नाही. जागृतीमुळे त्याची प्रकृती ठीक होईल, त्याला परमेश्वराकडे जावेसे वाटेल, ओळख पटेल पण जागृती होणे आणि पार होणे यांच्यात फरक आहे. कुंडलीनी जागृत झाली तरी जोपर्यंत ती पार झाली नाही आणि पूर्णपणे स्थिति झाली नाही, तर स्थिरावत नाही, तेव्हा या स्ट्रेजला आणण्यासाठी त्याची संमती पाहिजे, पण तुम्ही जर त्याला जागृती दिलेली असली तर मग ती स्ट्रेज यायला काही वेळ लागत नाही. आणि ती स्ट्रेज आली म्हणजे त्यांना पार करता येते.

तरीसुद्धा मुख्य सांगायचे म्हणजे ही फार हळू गतीने चालणारी गोष्ट आहे. तर आधी ज्या लोकांचा तुमच्यावर विश्वास आहे आणि जे तुम्हाला मानतात, अशा लोकांना हाती घेतलेले बरे. कारण नाही तरी हेच एक द्यायचे असते जगात. दुसरे काही नाही. तुम्ही कुणाला आपल्याकडे जेवायला बोलावले तर काय उपयोग आहे त्याचा? मी असे लोक पाहिलेले आहेत, त्यांनी जगासाठी इतके काही केले, त्यांना वाटले आम्ही लोककल्याणार्थ हे कार्य केले, आणि ते कार्य केले, इतके पैसे दिले लोकांना आम्ही. चांगलं त्याचं भलं केलं, पण काहीही लोकांच्या लक्षात राहत नाही. ते जर परत भण्ण भकिरी होऊन आले तर लोक त्यांना आपल्या दारात सुद्धा उभे करत नाहीत. ही लोकांची स्थिति आहे. आपल्याकडे कति लोकांनी देशासाठी त्याग केलेला आहे! लाल बहादुर शास्त्री केवढे मोठे होते तुम्हाला माहिती आहे. त्यांच्या नावाचे एक तरी स्मारक तुम्ही कुठे पाहिले आहे का? कुठे तरी तुम्हाला दसितंय का त्यांच्या नावाचं? आणि हे अगदी नरिविवाद आहे. इतर लोकांबद्दल लोकांनी पुस्तके लिहिली, लोकांनी कळवले, की त्यांचे चरित्र चांगले नाही. पण त्यांच्याबद्दल (शास्त्रीजीबद्दल) कोणी असे म्हणू शकत नाही. एवढी मोठी कामगिरी त्यांनी थोड्या वेळात केली पण त्यांच्या नावाचा एक तरी स्मारक उभारलेले तुम्हाला कुठे दिसते आहे का! परवा त्यांचा फोटो पाहिल्यावर मला आश्चर्य वाटले, की त्यांचा फोटो तथि घातला तरी कसा? म्हणजे ते पंतप्रधान तरी होते, की नाही अशी शंका लोकांना वाटायला लागेल.

तेव्हा हे असे होते. त्याला कारण काय? त्याला आत्म्याची साथ हवी. जागृती म्हणजे आतून घडलेली घटना असल्यामुळे ते अगदी जीवंतसारखे होऊन जाते आतून आणि त्यामुळे त्याची आठवण राहते. हळूहळू ती आठवण वसिरू ही शकते. पण तरीसुद्धा आपण ते जागवतो. आता आपण लक्षात घ्यायचं दहा माणसं आपल्याला ज्यांना पार करायचे ते लक्षात घ्यायचे. घरी जाऊन त्यांची नावे लहिन ठेवायची, की ती मंडळी बरी दसितात. म्हणजे एक तर धार्मिक असावेत. फार कठीण लोक घेऊ नका. म्हणजे दारूडे, दारूड्यांनाही होते पण आज तशी स्थिति नाही. अशी माणसे जी साधारणपणे धार्मिक आहेत, बॅलन्सड आहेत, पॉझिटिव्ह आहेत. ज्यांचे परमेश्वराकडे लक्ष आहे आणि जी या मार्गावर आहेत, अशी आठ-दहा माणसे आपल्या हातात घ्यायची आणि त्यांच्यावर मेहनत केली पाहिजे. हळू हळू तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, दहा माणसे जर घेतली तर आठ तरी हमखास तुमच्या हाताने पार होणार. प्रत्येकाने दहा जरी पार केले तरी कति पार झाले बघा? मग त्यांच्याकडे सारखं लक्ष ठेवले पाहिजे आणि जोंपासना केली पाहिजे, की कुठे आहेत? काय आहेत? कुठे नगिटविहटी पकडतात वगैरे. कारण पार झाल्यावर नगिटविहटी कळते, त्याच्या आधी कळत नाही. मनुष्य वेडा जरी झाला तरी त्याला कळत नाही की आम्ही धरले आहोत. वेडा होऊन पागलखान्यात मरूनही गेला तरी त्याला कळत नाही. पण सहजयोग्याला लगेच कळते आजूचा धरली. आजूचा धरली म्हणजे काही तरी आमहाला चकितले. त्रास होऊ लागतो, मग लगेच लागले हात फरियला, आजूचा काढायला सुरुवात. कारण, त्रास होऊ लागतो. ऑटोमॅटिकली. त्याला कारण असे की, जेव्हा तुम्ही अतिमानव होता हा महत्वाचा मुद्दा आहे. हा अगदी नोट करून घ्या. हा महत्वाचा मुद्दा असा आहे, जेव्हा तुम्ही मानव झालात तेव्हा जनावरात आणि तुमच्यात फार मोठे फरक आहेत. त्यातला मोठा फरक हा आहे की घाणीतून जर तुम्ही जनावराला काढले तर त्याला काही वाटणार नाही.. वाटेल ते त्याला चालतं. पण माणसाला तसे केले, तर त्याला नको. त्याला वहाणा पाहिले आणि वहाणा असल्या तरी त्याला घाण येते. घरी जाऊन अंधोळ करणार. त्या स्वच्छतेची कल्पना माणसाला आलेली आहे. तसंच आत्म्याच्या स्वच्छतेची कल्पना माणसाला येते आणि म्हणून 'जे धरले ते नको रे बाबा! हे असे नको! मला सहजयोगच पाहिजे, हे काढून टाका, ते काढून टाका.' आणि दुखू लागतं. जराशी पकड आली तरी दुखू लागते. आणि मनुष्य ते काढून टाकतो. बरं ते दुखणे म्हणजे असे काही जाज्वल्य नसते. इंडिकेशन येते. बॅरॉमीटर वर येते तसे इंडिकेशन येते की या ठिकाणी या माणसाचे हे धरलेले आहे. तुम्ही काढल्यावर त्याचे सुटते आणि तुमचेही सुटते. काय मजेदार आहे बघा. आता काल यांनी बाजारातून कुंकू आणले. विकित आणलं. मला काय माहिती कुठलं कुंकू आहे? ते कपाळावर लावल्यावर भाजू लागले माझं कपाळ. म्हटले हे कुंकू काढा आधी माझं कुंकू ठीक करा. माझ्या लक्षात नाही आले, इतकी गर्दी होती, त्यांनी हात लावायला सांगितल्यावर माझ्या लक्षात नाही आले आधी, परत लक्ष ओढले गेले. मग ते कुंकू घेतले, व्हायबरेट केले, मग मी राजवाडे साहेबांना सांगितले, की तुमच्या घरातले कुंकू मागवा, ते चांगलं असतं. मागच्या वर्षातले, ते चांगले होते. इतके बारीक लक्षात येते. मग सगळे व्हायबरेट होऊन जाते. व्हायब्रेशन म्हणजे ओंकारच आहे. हे ओंकाराचे प्रणव आहे. प्रणव म्हणजे संपदन, साक्षात पावतिर्य आहे आणि हे पावतिर्य प्रेम आहे आणि ते सांगत असते, प्रत्येक गोष्टीची जाणीव होते. जसा कॉम्प्युटरशी आपला संबंध जुळतो आणि कॉम्प्युटर आपल्याला सांगतो तसा परमेश्वराने हा जो कॉम्प्युटर बसवलेला आहे तो सगळे बारीक सारीक सांगतो. मग त्याच्यावर ओळखले पाहिजे.

तसिर्या स्थितीमध्ये काही लोक अत्यंत धार्मिक असतात. आता कालचे गृहस्थ महादेवाला फार मानतात आणि त्यांना हार्ट (कॅच) आहे. आता हे कसे शक्य आहे? अहो, त्यांचे (महादेवाचे) स्थान हृदय आहे आणि त्यांच्यावर महादेव रागावलेले. हे असे कसे होते? लोक वचिरातात श्रीमाताजी, 'आम्ही एवढी महादेवाची पूजा केलेली, मग आमहाला हार्ट अटॅक कसा आला?' आता हे म्हणतात चुकीचे आहे. चुकीचे नाही, कनेक्शन नव्हते म्हणून. आता अशा माणसाने, ज्याने महादेवाची पूजा केलेली आहे त्याने असा प्रश्न वचिरायचा श्रीमाताजीना, 'श्रीमाताजी, तुम्ही महादेवांची शक्ती आहात का?' तर उत्तराला म्हणून हातावर व्हायब्रेशनस सुरू होतील. कारण ही गोष्ट खरी आहे. तुम्ही आमहाला प्रश्न वचिराला तर आम्ही म्हणणारच की, 'हो, आम्ही सगळे असेच आहोत.' काय करता आता?' आम्ही आहोत तर आहोत. आता आम्ही आहोत तर कसे सोडायचे ते? अहो, कोणी काही असला तर त्याला काही त्याचा गर्व असतो का? गर्व त्या माणसाला असतो, ज्याला नसते त्याला! ज्याला असते त्याला कसला गर्व? आता तुम्हाला बोटे आहेत, नाक आहे, तुम्ही माणूस आहोत त्याचा गर्व आहे का तुम्हाला? तशातला आमचा प्रकार आहे. म्हणजे आमच्यात जे आहे ते आहे, त्याला आम्ही तरी काय करायचे? आता आमचे प्रधान इतने जुने ट्रस्टी आहेत, पण त्यांना थोडे चकितले होते. काल, महाशिवरात्रीला उपवास करायचा नसतो, असे मी म्हटले त्यांना, तर त्यांनी मला वचिरले नाही आणि उपवास केला. माझ्यासमोर उपवास करायचा नसतो. मला फार दुःख होते उपवासामुळे. आईला त्रास द्यायचा म्हणजे उपवास करायचा. फक्त नरक चतुर्दशीला आपल्याला उपवास आहे. म्हणजे झोपायचे सकाळी खूप वेळ पर्यंत. अंधोळ वगैरे करायची नाही. त्यादविशी नरकाचे दार उघडले जाते. त्या दविशी सकाळी चार वाजता उठून फराळ केला की भुते घुसतात. अहो, काही इतका चूक बसविलेला आहे आराखडा, इतका चूक बसविलेला आहे म्हणजे आश्चर्य वाटते. आता, यांचे

सांगते गणपतीचे. यांना प्रॉसटेटचा त्रास होता. आर्ण हे म्हणजे चतुरथीला, उपवास. चतुरथीला माझ्याकडे आले आणि यांना प्रॉसटेटचा त्रास! मला समजेना हा मनुष्य म्हणजे साक्षात गणपती, आर्ण थाला प्रॉसटेटचा त्रास? कारण प्रॉसटेटचा कंट्रोल वगैरे गणपती करतात. बघा, म्हणजे सहजयोग कसा आहे. ज्या दविशी चतुरथी त्याच दविशी उपवास केलेला. त्याच दविशी माझ्याकडे आले हे! सगळे समोरच गणति आलेले. हे सहजयोगाचे लक्षण आहे. मी काय चणे, माझा प्रसाद चणेच आहे, मी चणेच काढले. म्हटले, घ्या प्रसाद. ते तर काहीच बोलले नाहीत. पण त्यांच्या शेजारी जे उभे होते ते म्हणाले, 'माताजी, आज यांचा उपवास आहे.' मी म्हटले, 'आज कसला उपवास.' त्यावर ते म्हणाले, 'आज चतुरथी आहे.' म्हटले, 'असं का! तुमच्या घरी जर मुलगा जन्माला आला तर तुम्ही उपवास कराल का त्यादविशी! कुठले शहाणपण ते! कोणाच्या जन्माच्या दविशी उपवास करायचा हे सूत्रच मला आजपर्यंत कळले नाही. तुमच्या घरी मुलगा जन्माला आला तर तुम्ही काय सूतक पाळाल का त्या दविशी! उपवासाचे म्हणूनच त्यांनी सांगितले, की उपास-तापास करायचे नाहीत. कारण इतकं शास्त्र चुकतं त्या उपासाचं. इतकं चुकलेलं आहे, की मला आता समजतच नाही की यांना सांगायचं तरी काय! माझे असे म्हणणे नाही की तुम्ही नुसतं खातंच बसायचं. तकिडे फार लक्ष असतं या उपासइया लोकांचं. भयंकर त्रास आहे मला. उपासडे नावाचे. पण लक्ष सगळे खाण्याकडे. म्हणजे, 'आज काय बेत आहे?' सकाळी हा पहिला प्रश्न, गणपतीला नमस्कार करायच्या आधी, कारण का तर आज उपवास आहे. मग सगळं घर डोक्यावर घेतलं पाहजि. उपवास आहे म्हणजे काही तरी वशिष्ट पाहजि, ते आणा, हे खायलाच पाहजि. ते असं झालंच पाहजि, खाल्लच पाहजि, म्हणजे हे काय ! उपवास जर सांगतिला असेल कुणी - खरं तर सांगतिलं होतं का मला माहिती नाही - तर तो एवढ्यासाठीच सांगतिला होता, की परमेश्वराच्या सान्नुधियात तुम्ही राहायचे. त्यासाठी जेवणाची खटखट नको. जेवणाची खटखट जर तुम्ही सुरुवात केली, तर 'परमेश्वराच्या सान्नुधियात आता आमहाला जायचं आहे. जेवायला, तकिडे जायचं आहे. आता आमचं हे कार्य आहे' वगैरे वचिरा तुमच्या डोक्यात येतील. म्हणून त्या दविशी उपवास करायचा म्हणजे 'पूर्णपणे परमेश्वराच्या सान्नुधियात राहायचं', असा. पर्यायाने तो उपवास आला. 'उपवास, म्हणजे परमेश्वराच्या बरोबर सहवास' असा त्याचा खरा अर्थ आहे, म्हणजे संसृकृतातला अर्थ आहे. आर्ण त्या उपवासाला पर्यायाने अर्थ हा लागला की उपवास करायचा. पण त्याला आणखी एक मजेदार शब्द आहे 'उपासना'. उपासना करायची म्हणजे 'उपास ना'. तर त्या उपासाला थोडी तरी तल्लिजली द्यायला पाहजि. आर्ण बोलणे एकच, आहे एकादशी आहे नं, मग काय आणायचं? मग त्याला ते पाहजि, बटाट्याचा कीसच पाहजि, अमकं पाहजि, मग खचिडी पाहजि, शेंगदाणे पाहजि. शिंगाडे पाहजि. आता बाजारात शिंगाडे महाग झाले आज, का तर म्हणे एकादशी. अहो, माणसाचे तत्त्व कति महत्त्वाचे, कति मोठे, कति महान, कति मुश्किलीने बनवलेलं आर्ण कुठे ते चाललंय ! ते कुठे घालता तुम्ही! परमेश्वराच्या चरणावर घालायचं तत्त्व आहे, ते तुम्ही शेंगदाण्यावर घालता! शेंगदाणे खाऊन का परमेश्वर मळिणार आहे ? अहो, साध्या बुद्धलिसुद्धा कसं पटतं हे मला समजत नाही. या धर्मांधतेचा इतका वाईट परिणाम झालेला आहे की त्याचं दुसरे एक पीक नघिलेले आहे. तुमच्या मुलाने तुम्हाला वेड्यात काढायचं! दुसऱ्या जनरेशनमध्ये तुम्ही बघा, म्हणतील, 'आमचे आई-वडील अगदी वेडे आहेत. ब्राम्हणांनी त्यांना लुटून खाल्लं, उपासांनी त्यांना मारून टाकले, त्यांनी हे केलं!' कोणाचाही वशिष्ट परमेश्वरावर राहणार नाही. तकिडून सुटले तर अवशिष्टात पडाल.

परमेश्वर हा आहेच. इतकंच नाही तर त्याची चराचर शक्ती सर्व कार्य करीत असते. यात अगदी शंका नाही. पण ते जाणून घेतलं पाहजि, त्याचा बोध झाला पाहजि, जसं मी काल सांगितलं होतं, तसं आपण सहजयोगाने यामध्ये मनन शक्ती वाढवली. आता हे म्हणतात ते खरे आहे. आमच्याकडे अशी पुष्कळ मंडळी आहेत, ज्यांना भाषणसुद्धा कशाशी खातात ते माहिती नव्हतं, नुसते भतिरे. बोलायला लागले तर त्यांच्यात साक्षात सरस्वती वाहते. एक आठ वर्षाची मुलगी होती, इतकी सुंदर बोलायला लागली! लंडनला एक आठ-दहा वर्षाचा मुलगा आहे, तो इतकं सुंदर भाषण देतो सहजयोगावर, की लोकांना आश्चर्य वाटते. इतकं कसं येतं ! माझ्या नातीचं मी सांगते, की ती जवळ जवळ त्यावेळी पाच वर्षाची असेल तर ते लडाखला गेले होते. त्यावेळी तिथी एक लामा गृहस्थ बसले होते. ते मोठं आपलं घालूनबलून आर्ण हिंदी बोलतायत माझ्या नाती. तर सगळ्यांनी त्यांच्या पायावर डोकं ठेवलं आर्ण हिचिया आई-वडलांनी ठेवल्याबरोबर तिला काही ते पटलं नाही. म्हणजे सहजयोगी ते मोठे! तर ती अगदी उभी राहिली त्यांच्यासमोर जाऊन आर्ण म्हणाली की, 'ये चोगा पहन के और सर मुंडा के तुम पार नहीं होते. तो काहे को सबसे छुआते हो जब तुम पार नहीं हो!' अगदी स्पष्ट बोलली, अगदी कबीरासारखे! कबीरांनी या प्रकारांना असले जेडे मारलेत. तुम्ही कबीर वाचा म्हणजे शक्ती येईल तुम्हाला. कबीर वाचून काढला पाहजि. त्यांनी सांगितलं जर डोक्याचे केस काढून मुंडन करून, जर परमेश्वर मळित असेल, तर या शेंड्या आर्ण ही मंडरे यांना तर रोजच भादरलं जातं, ती अगदी परमेश्वराच्या जवळच असतील. अशी प्रत्येकाची त्याने काढलीय. हे अंगावर जे मोठमोठे चोगे घालून फिरतात, स्वतःला मोठे संन्यासी म्हणवतात. दुसरी माझी एक नात आहे, ती हिचिापेक्या थोडी मोठी असेल कवि हिच्या वयाचीच असेल. तकिडे रमण महर्षीचा प्रोग्रॅम झाला होता, तिथी मला चीफ गेस्ट म्हणून बोलावलं होतं. तिथी असेच मोठमोठाले संन्यासी येऊन बसले होते. असेच एक गृहस्थ शेजारी बसले होते. ते फार मोठे मानले जातात, तर लगेच आमच्या नातीने ते पाहिले. तिला काही ते सहन झालं नाही. ती उठून उभी राहिली आर्ण म्हणाली, 'नानी, तुम्हारे बगल में जो मैंकी पहन के बैठे हैं उनको भगाओ, बहुत गरम आ रहा है मेरे को।' अगदी सरळ उठून सांगितलं तनि. आर्ण तिथी सगळे सहजयोगी बसले होते. त्यांना हसायला आले कारण त्यांनाही गरम येत होते. हा बघायला लागला की कोण मॅक्सी घालून बसलंय. स्वतःलाच म्हणताहेत हे लक्षातच आलं नाही त्याच्या. तर अशी शक्ती आतून प्रचंड येते, की मनुष्य अगदी खरं बोलायला लागतो. भीती वाटत नाही, सत्यावर उभा आहे.

आता खरसितांचं आयुष्य बघा, केवढं पवतिरे ते! पण एक वेश्या, तिला सगळे दगड मारतायत, त्यांचा वेश्येशी काय संबंध, साक्षात पवतिरे तत्त्व होते ते! पण 'ती वाईट आहे, वेश्या आहे' असे समजून जेव्हा तिला लोक दगड मारायला लागले, त्यांनी सांगितले की, 'बघा, तुमच्यापैकी ज्यांनी काही पाप केलं नसेल त्यांनी दगड मारा आर्ण तो सुद्धा मला मारा.' झालं! सगळ्यांचे हात जथिल्यातथि थबकले. 'तुम्ही वचिरा करा, जर तुम्ही कोणतंही पाप केलं नसेल तर हल्ला मारा.' मग ती त्यांची फार मोठी शिष्या झाली. ती मारी मागदालनि म्हणून फार मोठी शिष्या होती. पण आता त्यांचं यांनी घेतलं. आता माणसाचं बघा कसं ते, मला समजत नाही, माणशी डोकं. आमच्या इंग्लिश लोकांचं डोकं आणखीनच वर आहे. मी त्यांना म्हटले, 'हे कशाला असे मूर्खासारखे वागतात लोक!' त्यांनी सांगितले, 'मारी मागदालनि वेश्या होती आर्ण तिचा उद्धार झाला म्हणून आम्ही सगळ्या वेश्या झालो आहोत.' आता काय म्हणावे ! अगदी असे सांगतात त्या. 'ती जर वेश्या झाली नसती, तर तिचा उद्धार झाला नसता, म्हणून आम्ही तकिडे चाललो आहोत.' आता याच्यापुढे उत्तर काय? की आपण गाढवाच्या मागे उभे आहोत, हे गाढव आहे हे दिसलं, पण अशा गाढवपणाचे अनेक प्रकार तिथी आहेत. तेव्हा एवढे शक्ति आर्ण आम्ही एवढे अँडव्हान्सड लोक आहोत, हे म्हणून, असे सगळे गाढवच दसितात मला. आता आपल्याला सांगायला हरकत नाही की ऐंशी वर्षाचे महातारे गृहस्थ अठरा वर्षाच्या मुलीला प्रेमपत्र लिहित. बरं एखादे असे गाढव लिहीत असतील, पण ते वर्तमानपत्राच्या पहिल्या पानावर येतं. रकानेच्या रकाने रोज ! आता आमचे साहेब म्हणायचे ही वाचा, 'गीता' सकाळी उठून. आर्ण सगळे लोक ते सगळे व्यवस्थित, सरियसली वाचतात. म्हणजे सगळेच्या सगळे गाढव असतील, पण ते वाचतात तरी कसे मला समजत नाही. आर्ण हा सर्रास प्रकार तिथी आहे. ऐंशी वर्षाची महातारी अठरा वर्षाच्या मुलाला प्रेमपत्र लिहिते ! असं ऐकलंय का तुम्ही कुठे? म्हणजे हा प्रकार काय ? अहो गाढव पहिले. पण त्या गाढवालासुद्धा लाज वाटे. गाढव कशाला म्हणायचं. गाढव पुष्कळ चांगला जनावर आहे. कधी कधी मला वाटतं खरसितानी गाढवावरती वाहन केलं होतं, ते गाढव सगळे हे होते का काय ? हे असले घाणरे प्रकार. म्हणजे हे जे इथे आहेत ते कठीण नाहीत जेवढे आम्ही तकिडे बघतो. ऐंशी वर्षाचे महातारे, त्यांना काही समज नाही! मोठेपण नाही ज्याला आपण मॅच्युरटी म्हणतो म्हणजे काय हे? प्रगल्भता नाही! कसले अँडव्हान्समेट!

यातले काही प्रश्न मी आपल्याला सांगितले तसं सायन्सचे प्रश्न आहेत कारण आपल्याकडे लोकांना वाटायला लागलं की, 'आम्ही सायंटफिकि झालो' वगैरे. जे लोक फार सायंटफिकि झालेत ते सुद्धा आमच्याबरोबर आलेले आहेत. त्यांच्यापैकी एक दोघांशी आपण हतिगुज करावे, त्यांनी बोलावे आपल्याशी, अशी माझी इच्छा आहे. आपण त्यांना भेटा, त्यांच्याशी बोला म्हणजे, आपले काही प्रश्न असतील तर मला वचिरा म्हणजे मी उत्तरे देते. मग त्यांच्याशी बोला. म्हणजे अश्या प्रकारे तुम्हालासुद्धा कल्पना येईल, की ज्याला आपण सायन्स म्हणतो ते कुठे गेलेले आहे. बरं आता प्रश्न वचिरा मला. काहीही वचिरा प्रश्न. तुम्हाला सहजयोगात येणारे अडथळे असे प्रश्न वचिरा. सहजयोग्यांनी प्रश्न वचिराले पाहजित म्हणजे मला समजेल, तुम्हाला काय त्रास आहे ? काय अडथळे आहेत? कवि कसं समजावून सांगायचे असा काही प्रश्न असेल तर वचिरा. कुंडलनीबद्दल कवि कशाही बद्दल. आता यांनी वचिराले 'जालंधर योग वगैरे ते ऐकून घ्या. आता ह्याच्यात घोटाळा झालेला आहे, की तुम्हाला सांगितले तर आश्चर्य वाटे. जालंधर बंध होतो म्हणजे जालंधर हा जो चक्रातला एक भाग आहे म्हणजे अडी आहे ती. ती अडी पूर्णपणे उघडते आर्ण ती उघडून अशी घट्ट धरते कुंडलनीला, असा त्याचा अर्थ आहे. नाभी चक्रावरची गोष्ट आहे ही. कुंडलनी जेव्हा वर सरकू लागली समजा, कोणतीही गोष्ट वर सरकू लागली म्हणजे कठीण काम आहे नाही का ! खाली जाणं सोपं आहे, वर जाणं कठीण आहे. तर तिला वरती नेऊन धडक देणारी चक्रांची जी काही कसक आहे, जी काही गाठ पडते, चक्र स्वतःला आवळून घेते. म्हणजे वर गेलेली कुंडलनी खाली घसरू नये याच्यासाठी जालंधर योग वगैरे आहे.

खेचरीसुद्धा तोच प्रकार आहे. वशिद्धी चक्रावरती जेव्हा कुंडलनी येऊन वर सरकते तेव्हा वशिद्धी चक्र स्वतः तिला धरून सस्टेन करत असतं (त्याच स्थितीत ठेवते) की खाली पडू नये म्हणून. ठीक आहे ती कर्षा खरी तेव्हा जेव्हा आतल्या बाजूला ओढली जाणार नक्की. तसंच एकंदर सर्व चतित आतमध्ये गेल्यामुळे तिथे बंध पडतो. आता हे तुमच्या लक्षात येत नाही. हे तुम्हाला समजत नाही कारण ते अत्यंत सूक्ष्म असल्यामुळे आतमध्ये काय घटना घटित झाल्या ते लक्षात येत नाही. फक्त लक्ष कुंडलनीकडे थावतं कारण तुमचं लक्ष बाहेरून आतमध्ये ओढलं जातं. ही घटना आतमध्ये सूक्ष्म होते. लक्ष सुद्धा सूक्ष्मात उतरतं. तर त्यावेळेला हे होत असतं आपल्यामध्ये घडामोडी, आता ही इथून वीज नघिली समजा तर ती आतमध्ये येऊन कशी फिरते आर्ण इथे येऊन ती कशी लाऊडस्पीकर होऊन जाते, तशातला हा प्रकार आहे. म्हणजे ही सगळी आतमधील सूक्ष्म घटना आहे. ही आपल्या आतमध्ये सगळी घटित होते. हे जे लहिलिलं आहे त्याला अर्थ आहे. हे श्री ज्ञानेश्वरांनी लहिलिलं

आहे. पण त्याचा अर्थ जो लावतात लोक, म्हणजे आपण असं बसलं म्हणजे जालंधर बंध पडला हे चुकीचं आहे, तुम्ही करू शकत नाही, हे घटति होतं. आता बघा केवढा फरक आहे. ते नॅचरल (स्वाभाविक), आतमध्ये घटति होतं. आता मी असा हात धरला म्हणजे का मायक्रोफोन होणार आहे ? तुम्ही जर म्हणाला, 'आम्ही गव्हरनर झालो' म्हणजे काय तुम्ही गव्हरनर होणार आहात ? त्याने शक्य झालं का? तुम्हाला कोणी मानेल का? फार तर पागलखान्यात घालतील. एखाद्या माणसाने ओरडावं, 'मी गव्हरनर आहे', वाटेल तर एक मोटार न्यावी तशी ओरडत. लोक म्हणतील, 'या सगळ्यांना घाला पागलखान्यात.' जे अधिकार या वस्तुंमध्ये बांधलेले आहेत त्या सूक्ष्म वस्तू आहेत आणि ते अधिकार सूक्ष्म आहेत आणि ते करतात स्वतः. ते तुम्हाला करून जमत नाही. म्हणून याला सहजयोग म्हणतात. सहजयोग हा अत्युत्तम आहे. सर्वात वरचा आहे म्हणून तो महायोग आहे. सहजयोग म्हणजे सगळे काही. बाकी असहज काहीच होत नाही. तुम्ही काही करता ही कल्पना जर डोक्यातून काढली तर गोष्टीना अर्थ लागतो. फक्त तुम्ही स्वचि लावून देता. बाकी सगळं होतं. ते इलेक्ट्रिसिटीमध्येच बांधलेलं आहे की ती अशी वाहिली पाहजि, तचिं कनेक्शन लागले म्हणजे तचियातून लाईट नधिलाच पाहजि, अशा वस्तुळातून गेली म्हणजे तचि माईक झालाच पाहजि, तशा वस्तुळातून गेली म्हणजे त्याचा पंखा झालाच पाहजि. हे इलेक्ट्रिसिटीचं तत्त्व आहे. तसंच ते कुंडलनीचं आणि तुमच्यामध्ये बसलेली सुषुम्ना नाडी वगैरे जे काही संबंध यंत्र तुमच्यामध्ये आहे, त्याचं स्वतःचं सगळं बांधलेलं तत्त्व आहे आणि ते तत्त्व असं असं घटति होतं, असं शरीर ज्ञानेश्वरांनी सांगितल्यावर ते आम्ही करू शकतो. तुम्ही जर म्हटलं, 'आम्ही इथे बोट लावून दवा लावतो, तर दवा लागायचेच. लावून बघावं आणि ते दवा लागले म्हणजे कुंडलनीचा असा त्रास होतो, तसा त्रास होतो असं पुस्तकात लहिन ठेवायचं म्हणजे लोकांना वाटतं वा कति छान आहे ! यांना एवढा त्रास झाला तर आम्हाला कति झाला पाहजि.

आता एक गृहस्थ त्यांनी लहिलिय की, 'माझी कुंडलनी जागृत झाली आहे. ' म्हणजे स्वतःचं सेल्फ सर्टिफिकेशन आणि त्याच्यामुळे माझ्या हातावर अगदी वधू चावल्यासारखं झालं. मी फार तडफडलो. माझ्या अंगावर फोड नधिले. आतून एकदम गरमी झाली, माझे डोकं भणभणायला लागलं, माझी स्थिती खराब झाली, मग मी लोकांना वधारले. त्यांनी सांगितले, 'तुमची कुंडलनी जागृत झाली.' एखाद्या गुरूकडे गेले असतील. तथि काही तरी प्रकार केले असतील आणि अनाधिकार चेष्टा केल्यामुळे हे शरीरगोपेशांचे तडाखे आहेत. ते सपिथेटिकवर फील झाले. तर लोकांना ते पुस्तक फार आवडते. म्हणजे मनुष्य स्वतःच्या मागेसुद्धा हात धुवून लागलेला आहे. अहो, इतका तुम्हाला जर त्रास झाला आहे, तर त्याला कशाला घालता तुम्ही? काल मी सांगितलं होतं, की कुंडलनी तुमची आई आहे आणि आई कति प्रेमाने आपल्या मुलांचे संगोपन करते! ती तुम्हाला असा कसा त्रास देईल, असा साधा वचार करा. हे असले लखिण वाचून आलेला मनुष्य नक्कीच आम्हाला काही जागृती झाली नाही असा वचार करून बसणार. कारण त्याच्यात तो बेडकासारखं उडाला पाहजि कवि वचिवाने तरी चावलं पाहजि, नाही तर त्याला डेकणासारखा वास आला पाहजि, काही काही असे प्रकार असतात, पण एक गोष्ट खरी; जेव्हा कुंडलनी जागृत होते, तेव्हा इतरसुद्धा अनुभव येतात, पण ते अनुभव वशिष मानू नये. कारण उजव्या बाजूला जरा जास्त कुंडलनी ढकलली गेली तर प्रकाश दसिल तुम्हाला. त्याचं वशिष मानायचं नाही. तुम्ही बरोबर मधोमध असाल तर काही दसिणार नाही. नंतर सुगंध येतो. कारण पृथ्वी ही आई आहे. तचि तन्मात्रा सुगंध आहे. पृथ्वी ही सुगंधापासून बनविलेली आहे आणि ती आई असल्यामुळे, तुम्हाला कधीही आमची आठवण आली तरी सुगंध येणार. सुगंध हा आमच्या शरीराचा स्वभाव आहे. अनेक तऱ्हेचे सुगंध येत असतात लोकांना. कोणी म्हणतात, 'श्रीमाताजी आम्हाला-आता कालच आम्ही गेलो तर गुगुळाचा इतका सुगंध खोलीत पसरला.' खरं ते हे गृहस्थ भगवानजी बनून फरित आहेत, त्यांना कसलाच सुगंध चालत नाही. ईश्वर सुगंध प्ररि आहे. म्हणजे हे कसले भगवानजी आहेत ! हे दुरगंध प्ररि आहेत, घाणप्ररि आहेत ! हे परमेश्वर कसे ? तर सुगंध जर आला माणसाला, तर त्याच्यात हे आहे, की सुगंधाच्या पलीकडे गेलं पाहजि. त्याने जरासा बहकतो मनुष्य. प्रकाशही दसिल, सगळं काही आहे. पण याचं पुढे तुम्हाला कळेल, की प्रकाश जेव्हा माणसाला दसि लागतो ते आज्ञा चक्रही उघडलं गेलंय यात शंका नाही. त्या प्रकाशामध्ये तुम्हाला असे काळे काळे ठपिकेसुद्धा दसितील. त्या बाधा आहेत. त्या तुमच्यात असतील, दुसऱ्यात असतील, वातावरणात असतील. त्या कशा काढून टाकायच्या वगैरे वगैरे. प्रकाशाचे जे अवलोकन आहे, ते पूर्णपणे आधी कुंडलनी स्थरि करून घ्या. माझे काय म्हणणे आहे, आधी दलिलीला पूर्णपणे पोहोचा, पोहीचल्यावर दलिली काय आहे ती जाणली पाहजि. तेव्हा ते पुढे मग समजतं, हे प्रकाशाचे प्रकार, या ज्योतीने काय होतं, सगळं काही बारीक बारीक, जथिपर्यंत व्हायबरेनस दसि लागतात. त्याचं वस्तुळ दसि लागतं. त्याचं फरिण दसि लागतं. हे नंतर दसिल पाहजि. सुरुवातीलाच असं थोडंस दसिलं, तकिडे मनुष्य रमला, की गेलं ! म्हणजे घोडा असतो तसं हे मन आहे. त्याच्यावर आरूढ झालं पाहजि. जर त्या घोड्याला कळलं, की तुम्हाला रस्त्यात गवत खायचंय, तर ते नेतं गवताकडे. पण त्याला कळलं, की तुम्हाला लक्षावर जायचंय तर तुमच्या अगदी बरोबर कहात राहणार. अगदी बरोबर. पण त्याला कळलं पाहजि की हा मनुष्य घोडेस्वार आहे. त्याला माहिती आहे. पण जर घोड्याला कळलं, की तुम्हाला घोड्यावर बसता येत नाही, तर मग लागतो तो तुम्हाला त्रास द्यायला. त्या घोड्यावर बसता आलंच पाहजि म्हणजे तो तुमचा मतिर होणार. तुमचा वाहक होणार. तेव्हा या चित्तालासुद्धा एक घोडा समजून सारखं नकिपून सांगायचं, की मला तथिच पोहोचव तू, दुसरं इकडे तकिडे नेलेलं मला चालायचं नाही. म्हणजे बरोबर तो परम पदाला घेऊन जातो.

[1979-02-27, Seminar in Dole](#)

27 फेब्रुवारी 1979

Talk to Sahaja Yogis

Rahuri (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

1979-0227 Seminar Dhule , Maharashtra

[1]

ही पुण्यभूमी आहे.

राऊल बाई सारख्या योगिनी जथे वास करतात, ती भूमी आमहाला फार पूजनीय आहे. तसेच राहुरी चे धुमाळ साहेब जे आपल्या समोर आज भाषण देत होते, त्यांनी सुद्धा क्रांती घडवून आणलेली आहे खेड्यापाड्यातून. त्यांच्याबरोबर राहुरीतून अनेक सहजयोगी आलेले आहेत. आणि एक एक हरियासारखे तासलेले सुंदर सहजयोगी आहेत. हे कृती वदिवान आहेत आणि कृती परमेश्वरतत्वाबद्दल जाणतात हे जर बघायचं असलं तर त्यांच्यासोबत थोडीशी चर्चा करून बघतिली पाहजि. सहजयोग म्हणजे सहज, सह म्हणजे आपल्याबरोबर, ज म्हणजे जन्मलेला. सहजयोग हा एक महायोग आहे. हा आपल्याबरोबर जन्मलेला आहे.

[2]

असे हात करून बसा, कुंडलिनी जागृत व्हायची तर असे हात करून बसा साधे, टोप्या जरा काढा, काळे कारगोटे असतील तर काढून घ्या, म्हणजे बरोबरच होईल ते काळे. काही गळ्यात माळाबीळा असतील तर काढून ठेवलेल्या बर्या, कारण त्याने रुकते, कुंडलिनी तिथे थांबते. आता आपल्यामध्ये कुंडलिनी ही संस्था आहे असं अनादी काळापासून लोकांनी सांगितलेलं आहे. विशेष करून आदर्शिकाराचार्यांनी, मार्कंडेयस्वामींनी त्यांच्यावर वसितारपूर्वक लहिलेलं आहे. त्यानंतर कबीर, नानक यांनी सुद्धा यांच्यावर वसितारपूर्वक लहिलेलं आहे. ही तुमची आई आहे आणि आई हे फार पवित्र स्थान आहे. आता फर्नांडेस सारख्या घाणेरड्या माणसाने आपल्या आईशी घाणेरडा संबंध ठेऊन आणि फारच घाणेरडी स्थिती काढलेली आहे. आणि त्यामुळे आज पाश्चिमात्य देशामध्ये त्यांची जतिकी हानी झालीये ती जाऊन बघावी आणि मग आश्चर्य वाटत की ह्या राक्षसांनी, हटिलरनी तर नुसता लोकांचा शरिच्छेद केला पण याने सगळ्यांची ही कुंडलिनीच फरिवून टाकलेली आहे कारण कुंडलिनी ही आई आहे आणि ती पवित्र आई आहे. आईचं पवित्रपण भारतीय माणसाला सांगायला नको. जे लोक आईचं पवित्रपण जाणत नाही त्यांना सहजयोग लाभू शकत नाही. ते शक्यही नाहीये. कारण असेही लोक आम्ही पाहिलेत, भारतीय असून सुद्धा की ते पवित्रपणाला विसरलेले आहेत. पवित्रपणाचं महत्त्व ते विसरलेले आहेत, आणि स्वतःला त्यांनी अश्या रस्त्यावर वाहून घेतलय की जो सरळ destruction वर जातो, नाशाला जातो.

ही शक्ती आपल्यामध्ये स्थिति आहे, ती वरिजते आणि ती असते असं अनेक लोकांनी आपल्याला सांगितलेलं आहे. आजकाल जे पुष्कळ से गुरू वगैरे नघिलेले आहेत त्यांना काही इतहिस राहिलेला नाही. ते जे काही बोलतात ते सगळे अधांतरी आहे. स्वःताचच काहीतरी टूम काढलेली आहे पैसे कमावण्यासाठी. त्याला काहीतरी इतहिस असायला पाहजि. प्रत्येक घटना ही ऐतहिसास कि असते. जशी उत्क्रांती आपण जर बघतिली तर अमबिपासून मनुष्य होईस्तोवर त्याला एक हळू हळू एकेका टप्प्याने वर यावं लागलय तसाच संबंध जो इतहिसा आध्यात्मिक जीवनाचा झालेला आहे ती सुद्धा एक घटना एका मार्गाला येऊन पोहोचवते. जर ही जिवित प्रक्रिया आहे तर ज्या प्रमाणे एक बी, त्यातून मुळे नघितात, बुंधा नघितो, पाने नघितात, फुले होतात आणि मग त्याला फळे लागतात असे क्रमाने ते एक एक घडत जातं त्याच प्रमाणे आज जे काही अध्यात्मामध्ये आपण वाचलेलं आहे, तुकाराम बुवा काय कवि ज्ञानेश्वर कवि त्यांच्याही आधीची जे लोक मोठे मोठे साधुसंत आपल्या देशात झालेले आहेत या साधुसंतांना एक प्रकारे पुष्कळश्या गुरूलोकांनी तलिंगली देऊन आम्हीच काय काहीतरी शिष्ट आहे म्हणून एक नवीन नवीन टूम काढून, आणि स्वःताचा नुसता पैसे बनवण्याचा मार्ग आखलेला आहे.

त्यात त्यांनी काहीही पापकर्म केली तरीही ती पापकर्म सुसंगतच त्यांना वाटतात आणि ते आपल्या बुद्धीने असा चमत्कार घडवून आणतात की hypnosis च्या मुळे त्या गोष्टी लोकांच्या डोक्यात बसतात आणि लोक ते मानू लागतात. या लोकांची स्थिती पुढे जाऊन, कालांतराने वेड्यासारखी पसिटाटल्यासारखी होते आणि होणारच कारण जे सत्य आहे, जे खरं आहे, जे वदियमान आहे ते मळिण्याचं साधन असायलाच पाहजि. परमेश्वराने आपल्याला अमबिपासून आज मानव का केलं? कसं केलं? त्याने कोणती रचना आपल्यामध्ये केली, हे जे आपले आज व्यवहार चालले आहेत हे कोणत्या सूक्ष्मशक्ती मुळे चालतात, याबद्दल आपल्या शास्त्रामध्ये इतकंच नव्हे पण इतर शास्त्रामध्ये याचं पुष्कळसं अध्ययन झालेलं आहे. बाइबल मध्ये सुद्धा याचा उल्लेख आहे. कुराणामध्ये सुद्धा याचा उल्लेख आहे. तसाच आपल्या सर्व शास्त्रांमध्ये सुद्धा याचा फारच वसितारपूर्वक उल्लेख आहे. आणि प्रत्येक धर्मात एक गोष्ट लहिलेली आहे की तुम्ही आत्म्याशी ओळख करून घ्यायला पाहजि. तुमचा परत जन्म झाला पाहजि. तुमचा पुनर्जन्म झाला पाहजि. जो पर्यंत तुमचा पुनर्जन्म होत नाही, त्या बाकीच्या सर्व गोष्टींना काहीही अर्थ लागत नाही.

[3]

डेन्ट म्हणून एक फार मोठा शास्त्रज्ञ झाला आहे त्याने असं सांगितलं की जो पर्यंत तुम्हाला आत्मा आणि त्याचं द्वार मळित नाही, तो पर्यंत तुम्ही कोणतही धर्मकार्य केलं तर, त्यात एखाद्या राक्षसालाच तुम्ही पूजित असाल तर तुमच्या लक्षणात येणार नाही. कारण आत्म्या मुळेच संपूर्णत्वाला मनुष्य येतो आणि त्याचे डोळे उघडतात. म्हणजे असं की आता इथे जर लाईट नव्हती तर तुम्ही जे काही पाहत होतात ते अंधारात आणि अंधारात तुम्हाला काहीही दिसत नव्हतं तेव्हा जे काही मळिल ते सत्य असं धरून तुम्ही चालत होतात. आत्मा हे अध्यात्म्याचे डोळे आहेत. ते उघडल्याशिवाय आपण आत्म्याबद्दल कवि परमात्म्याबद्दल काहीही जाणू शकत नाही. आता हे करताना आम्हाला काय केलं पाहजि, त्याबद्दल आम्ही काय उपाययोजना केली पाहजि असं लोकांचं म्हणणं आहे. एक सरळ माझा प्रश्न आहे की तुम्ही अमबिचे मानव झालात, तुम्ही काय केलेत? कवि एखाद्या फळाला वचिरावं की तू एका बी पासून फळ झालास तू काय केलेस? कोणतीही जिवित क्रिया ही आपोआप घडते. मानव कधीही कोणतही जिवित कार्य करू शकत नाही जो पर्यंत तो आत्म्याशी संबंधित होत नाही. सगळं हे मेलेलं कार्य आहे. जर वटि आहेत तर त्या मेलेल्या आहेत त्याचं जर घर बांधलं, एखाद झाड जर कधी पडलं तर त्याचे जर तुम्ही बसायला एखादे बाक वगैरे केले तर हे सगळं मेलेलं कार्य आहे. हे जिवित कार्य नाही आहे. जिवित कार्य मनुष्य तेव्हाच करू शकतो जेव्हा त्याच्यामध्ये आत्म्याचा प्रकाश प्रगट होतो.

[4]

आता मी इथे आपल्याला कुंडलिनी विषयी सांगणार आहे त्याच्याबद्दल एक दोन मी प्रचीती आपल्याला सांगते. तुम्ही स्वतःच्या डोळ्यांनी कुंडलिनीचं स्पंदन बघू शकता. ही आमची ओळख आहे. मार्कंडेयांनी याची ओळख दिली आहे आमची कृत्यांच्या पायावर कुंडलिनीचं स्पंदन होईल. इथे असे पुष्कळसे लोक आहेत की ज्यांनी हे कुंडलिनीचं स्पंदन पाहिलेलं आहे. हजारो लोकांचं असं स्पंदन पाहिलेलं आहे. ही त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये स्पंदते. आम्ही याच्या फलिम्स सुद्धा घेतलेल्या आहे आणि लंडनला आज पुष्कळ लोकांच्या मध्ये हे कार्य होत आहे. हे स्पंदन तुम्ही वर चढताना सुद्धा बघू शकता. पण ज्या माणसामध्ये काहीच रुकावट नसते आणि जे लोक पवित्र साधे सरळ असे लोक असतात अश्या लोकांना कुंडलिनी कधी चढते तेही कळत नाही. एकदम नरिचरिता येऊन त्याच्यानंतर ते हातातनं चैतन्य वाहू लागतं म्हणून माझं कार्य मी बहुतेक खेडेगावात करते शहरात मी कार्य करत नाही. कारण शहरात भामटे पुष्कळ आलेले आहेत. शहरातले लोक भामट्यांना भाळतात. त्यांना भामटे पाहजित, काहीतरी सरकस पाहजि. त्यांना सत्य नको. त्यांना कोणत्यातरी सरकशीत आपणही उभं राहिलं पाहजि असं वाटत. खेडेगावातला मनुष्य सरळ साधा, आणि परमेश्वराला जाणणारा त्याला आपण spiritual sensitivity म्हणतो कवि आध्यात्मिक संवेदनशीलता म्हणतो ही असते. रामाच्या वेळेला, जेव्हा ते वनवासात गेले होते तेव्हा प्रत्येक गरबांना आणि रस्त्यावरच्या सर्व लोकांना, जंगलातून फिरताना सुद्धा, त्यांना माहित होतं की हे श्री राम आहेत. आता आपण म्हणतो की आपल्या इथे अष्टवनीयक आहेत. अष्टवनीयकांची भूमिका आहे, हे अष्टवनीयक म्हणजे कोण? अष्टवनीयक म्हणजे पृथ्वीतून नघिलेली चैतन्य तत्त्व आहेत. वनीयक हे त्याचं एक

प्रतकि आहे. हे सगळ्यात मोठे प्रतकि आहे. ते ओळखले पाहजि. ते पावतिर्याचं प्रतकि आहे.

[5]

परमेश्वराने जेव्हा ही सृष्टी निर्माण केली तेव्हा गणेशाला निर्माण केलं पहिल्यांदा, पवतिरता निर्माण केली. पण गुरूचा उलटा प्रकार असतो नेहमी. ते बरोबर पवतिरतेला नष्ट करून तिथी स्वैराचार करतात आणि तिथी भूत आणतात. म्हणजे समजा एखाद्या देवीचा फोटो असला तर त्या देवीसमोर काहीतरी स्वैराचार करायचा हा तांत्रिकपणा आहे. त्यामुळे देवीचं चिंतित तिथिनं हटते कारण घाणीकडे देवीचं चिंतित राहत नाही. तिला घाण पसंत होत नाही. तिला सुगंध पाहजि. तिला फुलं पाहजि. जगातलं जेवढं सौंदर्य आहे ते देवीला पाहजि. तिला घाण पसंत होत नाही. व्यभिचार वगैरे असे घाणेरडे प्रकार तिला बघवत नाही. त्यात तिचं चिंतित त्या जागेतून हटल्याबरोबर तिथी ते सैतानाचे राज्य आणून घेतले आणि भिग ते सैतानाचे राज्य तिथी आल्यावर लोकांना भुरळ घालणं, त्यांना hypnotize करणं, त्यांच्याकडून पैसे काढणं, त्यांच्या पैश्यावर गमजा करणं म्हणजे इतकी दलति दशा आहे. इतकी ग्लानीची दशा आहे ती. अशा रीतीने हे गुरू लोक सुद्धा ठगवत असतात. पण त्याचा अर्थ असा नव्हे की खरे गुरू जगात नाहीत. जगात अनेक खरे गुरू आजही आहेत. पण बहुतेक जंगलात दडून बसले आहेत. मला सुद्धा भेटायला येतात आणि सांगतात आई तुम्ही दहा बारा वर्षे मेहेनत करा मग आम्ही येतो. आजकाल जग भामट्यांचं आहे, राक्षसांचं आहे. हे राक्षस आजकाल आलेले आहेत आणि राक्षसांवरच लोक भाळलेले आहेत. त्यांना सत्य नको स्वतःचाच वनिश करण्याच्या मागे लोक लागले. त्यांना स्वतःचा वनिश दसित नाही. अशा जगात आम्हाला यायचं नाही. आणि आम्हाला हे लोक कुरावर टांगतील कवि आम्हाला हे लोक वर्षे प्रयोग करतील तेव्हा आम्हाला यायचं नाही.

[6]

तेव्हा आज ही स्थिती सहजयोगाची जरी असली तरी मला फार आनंद वाटतो. या आजच्या आमच्या महाराष्ट्राच्या दौऱ्यात अनेक लोक पार झालेत. एका क्षणात, एका क्षणात कुंडलनी स्टकन उठून ब्रह्मरंध्राला छेदून गेली. आता हे आपल्या मध्ये आहे की नाही, आता आमच्या इथे दोन डॉक्टर्स आहेत आणि असे अनेक डॉक्टर्स आमचे शिष्य लंडनला आहेत आणि आमचं फारच solid काम झालेलं आहे. परत आता medical sciences मध्ये माझं lecture आहे. मी स्वतःच medicine केलेलं आहे डॉक्टरांशी बोलयचं म्हणून. आणि लंडनला सुद्धा एका डॉक्टरच्या बायकोचा cancer ठीक केल्यामुळे त्या डॉक्टरांनी, स्वतः ते फार मोठे डॉक्टर आहे तिथले, डॉक्टरच्यामध्ये एक conference ठेवलेली आहे. तिथी ही सर्व गोष्ट पुढे येणार आहे. तर आपल्यामध्ये ज्या शक्ती आहेत त्याचा संबंध परमेश्वराशी कसा लागतो ते मी आपल्याला सांगणार आहे.

[7]

पहिला तर ऐतिहासिक संबंध मी आपल्याला सांगितला ते आज पर्यंत जे काही एक एक अनेक अवतार होत गेले, त्या अवताराचं आज फळ मळण्याची वेळ आलेली आहे. आजकाल एक टूम नघिलेली आहे की प्रत्येक अवताराला काहीतरी शिष्टपणा करून, आपल्या डोक्याच्या कलिल्या फरिवून लोकांना मुखात काढून आणि सगळ्यांचा अपमान करायचा आणि त्याला आम्ही सुद्धा अगदी शिष्टासारखे संमत होतो. हे फार मोठं पाप आहे. अवतारांची थट्टा करणे, त्यांना समजून न घेता त्यांना तुच्छित लेखणे हे फार मोठं भयानक काम आहे. ते करू नये. पहिल्यांदा समजून घेतलं पाहजि की तुम्ही कुठे आहात. तुमची काय पात्रता आहे, तुम्ही काय मळिलेले आहे आणि हा जो मनुष्य गुरू कवि अशा कुणी गोष्ट बोलत असेल तर त्या माणसाने तरी काय मळिलेले आहे. त्याची काय स्थिती आहे. तो स्वतः सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत शक्ति असतो, आजारी असतो. एका ही आजार्याला त्याने बरं केलेलं माहिती नाही. अशा माणसाच्या मागे सुद्धा आपले आजकालचे तरुण लागलेले आहेत. आश्चर्याची गोष्ट आहे, की आपल्या देशात हे घडत आहे परदेशात सोडून द्या, परदेशात तर, इतके घाणेरडे लोक आहेत की त्यांना शकिवायला तेच त्यांचे गुरू होतील असे सगळे त्यांना माहिती आहे पण ज्या कचऱ्यात ते जाऊन पडले, तिथून ते उठण्याच्या पर्यटनात आहे, त्यांच्या लक्षात आलेलं आहे, तिथल्या वचारात लोकांच्या लक्षात आलेलं आहे की आम्हाला लोकांनी आणून खड्ड्यात घातलेलं आहे. आमची सगळी व्यवस्था चुकली, आमची मूलं वाया गेली, आम्ही वाया गेलो. त्या माणसाने आमचे सर्व तरहेचे जेवढे काही मंगल होते ते संपवून टाकलेले आहेत. हे फ्रॉईड बदल सगळे लोक जाणत असून सुद्धा आज तोच फ्रॉईड आमच्या डोक्यावर येऊन बसलेला आहे. इतकी जुनी आपली परंपरा आहे, त्या परंपरेचा तरी अभ्यास केला पाहजि त्याला जाणलं पाहजि. आपल्या जवळ एकाहून एक अर्ता उत्तम लेखक आहेत आणि त्यांनी फार सत्यावर लहिलेलं आहे. त्याची माहिती घेतली पाहजि आणि त्या नंतर त्या भामट्यांच्या जवळ जाऊन काही शकिलं पाहजि. प्रथम हे जाणलं पाहजि की तुम्ही कोणत्याही परमेश्वरच्या कार्यासाठी, lecture साठी कवि परमेश्वरच्या स्मरणासाठी कवि कुंडलनी जागृती साठी पैसा घेऊ शकत नाही. हे हलकटपणाचं लक्षण आहे.

[8]

कुंडलनी जागृती ही आपोआप घडते. कति पैसे देऊन तुम्ही एका बी मधून अंकुर काढू शकता? जे लोक दुसऱ्यांच्या पैश्यावर जिवित राहतात ते अत्यंत दरिद्री लोक आहेत. जरी त्यांनी पैसे बनवलेत भामटपणानी, तरी त्यांच्यावरती विश्वास ठेवला नाही पाहजि. आपल्या शहरामधून ही फार प्रथा वाढलेली आहे म्हणून मी आज धुक्याच्या लोकांना सुद्धा सांगू इच्छिते की जो पर्यंत तुम्ही पूर्णपणे रुतले नाही गेलात तो पर्यंत अककल आपली शाबूत ठेवा. आणि जाणून घ्या की परमेश्वरी तत्व हे सगळ्यात महत्वाचं असल्यामुळे ते मळिलच पाहजि, मळिणार, आपोआप घटीत होऊन मळिणार आहे आणि त्यासाठी तुम्ही जर पैसे द्यायला कोणी मनुष्य काढत असेल तर त्याला संपष्ट सांगाव की परमेश्वराला तुम्ही वकित घेऊ शकत नाही आणि त्याच्यासाठी तुम्ही पैसा ही देऊ शकत नाही. परमेश्वरच्या नावावर काहीही वकित याचं मला फार आश्चर्य वाटत म्हणजे ज्याला वकिताच येत नाही त्याच्या नावावर सगळं वकित हे फार आश्चर्याची गोष्ट आहे आणि हे समजून असलं पाहजि कारण आम्ही एका शहरात आलेलो आहोत म्हणून आम्ही शहरवासीयांना सांगतो की तुमच्याजवळ पैसे आहेत, तुमच्या खाशात पैसे आहेत. जथी गुळ तिथी माशी. तुमच्याजवळ पैसे आहेत हे या लोकांना माहिती आहे. सगळ्या पैसेवाल्यांच्या शरीराला लागलेलं हे भूत आहे. त्यांचा एकूण एक पैसा काढून घेतल्याशिवाय त्यांना चैन येणार नाही. म्हणून सांभाळून असलं पाहजि की परमेश्वरी तत्वासाठी तुम्ही पैसे देता असा अहंकार पोषक तुम्हाला वचिर देऊन तुमच्या अहंकाराला बळावून आणि ते तुम्हाला लुटून काढतील. नंतर लुटल्यावर मात्र तुम्ही ओरडत माझ्याकडे याल, माताजी आम्हाला लुटून घेतलं म्हणून.

[9]

जे सत्य आहे ते आपोआप प्रगट झालं पाहजि. आता तुम्ही मानव झालात ही चेतना, ज्याला awareness म्हणतात ही या थराला आली. ते तुम्हाला कसं सहजच मळिलेलं आहे. त्याच्यासाठी तुम्ही काही उड्या मारल्या नाही कवि धरपकड केली नाही कवि काहीही केलं नाही म्हणून हे आपोआपच घटीत झालं ही परमेश्वरची कृपा आहे. जर एखादा लहानसा थेंब समुद्रापासून अलग झाला तर तो काही समुद्रापर्यंत येऊ शकत नाही, पण समुद्रालाच त्या थेंबापर्यंत यावं लागतं. परमेश्वराला सुद्धा हा प्रश्न आहे कारण जर त्याने सर्व सृष्टी निर्माण केली आणि सर्व सृष्टीचं त्याने इतकं सुंदर, आजपर्यंत जे काही आहे ते घडवलं, त्यानंतर त्या सृष्टी ला काहीतरी अर्थ यायला पाहजि. ज्या मानवाला त्याने इतक्या मेहनतीने घडवलेलं आहे त्याच्यात हजारो नाड्या आणि हजारो इंद्रिये स्थितीमध्ये असून, प्रलयामध्ये असून त्याशिवाय रोजच्या वागण्यात सुद्धा, व्यवहारात सुद्धा इतके सतरक असतात अश्या या परमेश्वराला त्या मानवाला अर्थ दलित नाही? म्हणजे समजा आम्ही जर हे मशीन घडवलय आणि जर याला आम्ही मेन ला लावलं नाही तर याला काही अर्थ नाही. तसच जोपर्यंत तुम्ही मेनला लागत नाही तोपर्यंत तुम्हाला ही अर्थ नाही पण ते याला जमत नाही तसच तुम्हालाही जमणार नाही. याचा अर्थ असा नव्हे की आम्हीच काहीतरी करतोय कवि आम्ही काही केलेलं आहे त्याच्यात. हे समजण्यासारखे सोपं तत्त्व आहे.

[10]

एखादा दीप जर पेटलेला असला, पण तयार असला, तर एक पेटलेला दीप येऊन त्याला जळवू शकतो. अगदी सोपं तत्त्व आहे ते. परमेश्वराने तुमच्यात दीप ठीक ठीक केलेला आहे. अश्या तरहेने तुमचा दीप आतमध्ये आहे ते बघण्यासारखे आहे आणि हे समजून घ्यावं. या त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये ही कुंडलनी तुमची आई, प्रत्येकाची आई आहे. ती परमेश्वराने तिथी बसवलेली आहे. ही समजा तुमची टेप आहे जन्मजन्मांतरीतली इथे बसवलेली आहे त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये साडेतीन वेढोळे घालून. आता हे सगळं म्हणतील लोकांच्या घरात कुंडलनी वाले lecture देतात त्यांना काही माहिती नसतं तरी सुद्धा lecture देतात आणि बोलतात तिथी. ही तुमची आई आहे, प्रत्येकाची

ही आई आहे. आणत्याच्याखाली जे चक्र आपल्याला दसित आहे ज्याला मूलाधार चक्र म्हणतात. त्याच्यामध्ये श्री गणेश बसवलेला आहे. तो कशाला? तो एवढ्यासाठीच कि कुंडलिनीच रक्षण झाल पाहजि. कुंडलिनीच्या लज्जेच रक्षण झाल पाहजि. जी गौरी आहे तनि गणेश बसवलेला बाहेर, गौरी तुमची आई आहे. ती वाट बघतेय त्या दविसाची जेव्हा असा कुणीतरी अधिकारी तुमच्यासमोर येईल, ज्यावेळी ती तुम्हाला पुनर्जन्म देऊ शकते. ती अनेक जन्मापासून तुमच्या बरोबर आलेली आहे. ती तिथि स्थिति आहे आणखाली नुसता गणेश बसवलेला आहे.

आता गणेश तत्वाबद्दल जतिके सांगावं ततिके थोडं आहे. कारण हे बाळाचं तत्त्व आहे. लहान बालक जसा अबोध असतो, innocent असतो, तसं हे तत्त्व परमेश्वराने आपल्यात बसवलं आहे. आता मुख्य म्हणजे या लोकांचे कार्य असं कि तुमचं जे innocence आहे तेच तोडून टाकायचं म्हणून. तुमच्यातला गणेशच संपवून टाकायचा. म्हणजे तुमची कुंडलिनी काही वाचू शकत नाही. म्हणजे गणेशाला जी शक्ती आहे त्यातली एक शक्ती ही आहे कि ज्याने आपली sex ची शक्ती पूर्ण होते. कारण ते एक बालक आहे त्याला काहीच समजत नाही, अबोध आहे म्हणून त्याला तिथि बसवलेलं आहे. सहजयोगाच्या वेळेला तुम्हाला ही त्या बालकासारखं अबोध असायला पाहजि. नाहीतर तुमची कुंडलिनी वर येणार नाही, आण होतच एकदम. ज्यावेळी कुंडलिनी चढते त्यावेळी बंध पडतो तिथि आण कुंडलिनी वर चढते. गणेश त्या वेळेला सांगतो कि आता हातामध्ये चैतन्य येऊन राहिलेलं आहे तर कुंडलिनी ला आदेश होतो कि ठीक आहे आता तुम्ही उठाव आण तिथि घटना घटीत होते. आपण गणेशाला पुजतो पण गणेश म्हणजे काय हे आपल्याला माहित नाही. आता त्याबद्दल सगळं सांगयचं म्हणजे कठीण आहे. पण तरीसुद्धा गणेशाचा आण कार्बन चा अगदी जवळचा संबंध आहे. हे तत्त्व प्रत्येक मानवात आहे. त्याचा नाश सर्रास चाललेला आहे. कारण त्याचाच नाश झाल्यावर तुमचा नाश होऊ शकतो. म्हणून पहिल्यांदा त्याचाच नाश करण्याच्या मार्गे लोक आहेत म्हणजे तुमचं पावतिर्य नष्ट केल्यावर मग ते तुमचा ही नाश करू शकतील. ही त्याची प्रथा आहे.

[11]

हा गणेश खाली बसलेला ज्यावेळी त्याच्यात vibrations येतात तेव्हा जागृत होतो आण जागृत झाल्यानंतर कुंडलिनी ला इशारा करतो कि आता तुम्हाला वर चढायला हरकत नाही. आता लक्षात घेतलं पाहजि कि हे जे सातवे चक्र आहे त्याला कुंडलिनी भेदत नाही. कुंडलिनी वरच्या सहा चक्रांना भेदते. खालचं चक्र जसच्या तसं असत. तेव्हा असे हे घाणरेडे प्रकार करून कुंडलिनी जागृत करणारे महामूर्ख, फक्त तुमचं पावतिर्य नष्ट करून तुमची सगळी personality संपवण्याच्या मार्गे आहेत. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. तेही तुमच्या कडून पैसे घेऊन. स्वतःला अश्या महामूर्खात काढू नका आण विचारा, तुम्हाला काय मळिलय? परमेश्वराने हे तत्त्व कति मुश्किलीने तिथि बसवलेलं आहे, ते तिथि जागृत करून घेतलं पाहजि. महाराष्ट्र हा म्हणूनच **महा राश्ट्र** आहे, मोठा देश आहे आण तिथि असली माणसं टक्क शकणार नाही कारण इथे अष्टवर्णिकांचे जे साम्राज्य चाललेलं आहे आण त्यांच्यातून जे vibrations येतात त्यांच्या मुळे सगळं वातावरणच मुळी ननिवर्त आहे. पुष्कळांचं असं म्हणणं आहे कि ही सगळी मूर्तीपूजा आहे. हे त्यांना कसं सांगायचं हे पृथ्वीतून नघिलेलं चैतन्य तत्त्व आहे. कारण त्यांच्या हातातून चैतन्यच वाहत नाही मुळी, ज्यांच्या हातातून चैतन्य वाहत नाही त्यांच्याशी काही बोलण्यात अर्थ नाही म्हणून मी म्हणते जोपर्यंत आत्म्याची परीक्षा होत नाही तोपर्यंत धर्माच्या बाबतीत तुम्ही काहीही केलं तरी सुद्धा त्याला काहीही अर्थ लागत नाही. जसं टेलिफोनच connection लागल्याशिवाय तुम्ही जर टेलिफोन चालवला तर त्याला काही अर्थ नाही, तसंच आहे. कुंडलिनी ही जागृत होऊन तुम्ही पार झालच पाहजि ही पहिली गोष्ट. त्याच्यानंतर मग हातातून हळूहळू vibration वाहू लागतात. आता याची व्यवस्था आपल्यामध्ये कशी केली आहे ते मी आपल्याला सांगते. (चालू करा)

[12]

याच्यामध्ये आम्ही आपल्याला फक्त तीन नाड्या दाखवलेल्या आहेत एक उजवीकडे, एक डावीकडे, एक मधोमध. या तीन नाड्या autonomus nervous system ज्याला म्हणतात, स्वयंचलित, त्यांना पोषण करतात. या सूक्ष्म नाड्या आपल्या मणक्यांच्या हाडांमध्ये असतात. या तीन नाड्या म्हणजे परमेश्वरच्या तीन शक्ती आहेत. त्या आपल्यामध्ये कार्यान्वित करतात. पैकी जी डावीकडची नाडी आहे जिला ईडा नाडी असा म्हणतात त्यामुळे आपलं अस्तित्व असत. हे शवितत्त्व आहे. यामुळे आपल्यामध्ये अस्तित्व असत. जर ही नाडी नसती आली तर आपल्यात अस्तित्व आल नसतं. आपल्या इच्छा, भावनासुद्धा या नाडी मुळेच जागृत होतात आण कार्यान्वित असतात. हिला ईडा नाडी आण चेंद्र नाडी असेही म्हणतात. हाथा आपण फार ऐकलेलं आहे हाथायोग मधलं, हटयोगामधलं था जे आहे ते या नाडीचं नाव आहे. ही नाडी परमेश्वराची ती शक्ती, जिला आम्ही महाकाली म्हणतो. त्या शक्तीमुळे स्थिति असते. आता संस्कृतात त्याला नाव आहे महाकाली, इंग्लिश मध्ये नाही त्याला आम्ही काय करणार. इंग्लिश लोकांचं ज्ञान इथे आणून सांगण्यासारखं काहीही नाही. त्यांचं राजकारण वैगरे काहीही असेल पण धर्माच्या बाबतीत त्यांनी काही मळिलेलं नाही. आपली इतकी जास्त आता, परसतता डोक्यावर नाचलेली आहे कि जरी आपल्याला स्वातंत्र्य मळिलेलं असलं तरी स्वताचं अस्तित्व अजून आपण जाणलेलं नाही, म्हणून आपल्या हडिस्तानात ज्या ज्या लोकांनी मोठ्याला गोष्टी शोधून ठेवलेल्या होत्या सगळ्यांना आपण तलोजली दिलेली आहे, इतकच नाही तर आज गांधीजीनाही आपण विचारत नाही. पण ही मात्र आपण घोडचूक करत आहोत. कारण science नी जेव्हा सर्व गोष्टींचा शोध लावला, त्यानंतर ते त्याच स्थितीत जाऊन पोहोचलेत कि जिथे असं म्हणतात कि कुंडलिनी जागृती ही घटना घडली पाहजि आण त्यातले पुष्कळ लोक या स्थितीला पोहोचले आहेत कि ही घटना काहीतरी triggering मुळे होते. ती बुद्धी मुळे होऊ शकत नाही, कोणत्या कार्यामुळे होऊ शकत नाही. पण काहीतरी triggering मुळे होते. आदर्शकाराच्यांनी सांगितलेलं आहे

“न योगे | न सांख्येन ||”

कशाने होणार? वादविवाद करून होणार नाही, नाचून डोलून होणार नाही. कशाने होईल? आईच्या कपेने होईल असं त्यांनी सांगितलेलं आहे. विविक्त चूडामणी सारखा मोठा ग्रंथ शंकराचार्यांनी लिहिल्यावर दुसरा ग्रंथ त्याने सौंदर्यलहरी म्हणून लिहिला. त्याच्यामध्ये सगळं त्याने आपल्या आईचं वर्णन आण या लहरीचं वर्णन केलेलं आहे ज्याला आपण चैतन्यलहरी म्हणतो. एकाने विचारलं कि तुम्ही हे कां सुरु केलं तर म्हणं हे सगळं वदिया आहे बाकी सगळं अवदिया आहे. ही गोष्ट खरी आहे कारण जे सर्वव्यापी आहे ते तत्त्व, परमेश्वरीतत्त्व, हे कार्यान्वित असतं आण जिगातलं एक बाल सुद्धा परमेश्वराच्या याच्याशिवाय हलत नाही. हे ते जाणल्याशिवाय, ते तत्त्व ओळखल्याशिवाय तुम्हाला समजणार नाही.

[13]

आपली स्थिती अशीच आहे जशी काय खेड्यातले लोक aeroplane वर बसले आण त्यांनी असं म्हटलं या aeroplane ला फार बोझा नको, म्हणून कमी सामान घेऊन जा तर त्यांनी आपल्या डोक्यावरच सामान ठेवलय, तश्यातली आपली स्थिती आहे. जो पर्यंत ही घटना तुमच्यात घटीत होत नाही, ती होईलच असं आम्ही हमखास सांगत नाही कवि आम्ही त्याचा ठेका ही घेतलेला नाही. झाली तर ही तुमची स्वतःची संपदा, तुमची पुण्याई, परमेश्वराने तुम्हाला दिलेला हा विशेष आश्रिवाद आहे तो घ्यावा आम्ही मध्ये बसलेलो आहोत. आण नाही झाली तर त्यात आमचं चुकलेलं नाही. त्यात तुमचं कुठेच चुकलेलं असेल कवि तुम्हाला काहीतरी मानसिक त्रास असेल कवि तुम्हाला काहीतरी शारीरिक त्रास असेल कवि तुम्हाला बौद्धिक असेल कवि तुमचं धार्मिक सुद्धा काहीतरी चुकलेलं असेल. त्यामुळे सुद्धा ही कुंडलिनी रुकू शकते. पण या कुंडलिनीचं हे वैशिष्ट्य आहे कि जेव्हा ही कुंडलिनी वर उठते तेव्हा ती या सर्व चक्रांमधून आत मध्ये जाताना ही जी डावीकडची नाडी आहे, जिला आपण ईडा नाडी असं म्हटलेलं आहे. तशीच जी उजवीकडची नाडी आहे जिला आपण पंगिला नाडी असं म्हणतो. या दोन्ही नाडींना जागृत करत जाते. म्हणजे असं उजवी आण डावीकडची नाडी मळून मधोमध ते चक्र तयार होतं. जेव्हा ही कुंडलिनी या मधल्या चक्रातून छेदन करते त्यावेळेला दोन्हीबाजूला त्याच्यापासून लाभ होतो.

[14]

आता तकिडची जी नाडी आहे त्याने आपण आपली सगळी शारीरिक आण बौद्धिक क्रिया करत असतो. जेवढ आपलं planning आहे future च जेवढे काही विचार आहेत तो सगळा आपण ह्याने करतो. या दोन नाड्या आपल्यामध्ये, सूक्ष्मामध्ये ईडा आण पंगिला. आण बाहेर जड तत्वात त्यांना left and right sympathetic nervous system असं म्हणतात. नंतर ही जी सहा चक्र वर आहेत. एक, दोन, तीन, चार, पाच आण सहा, ही चक्र सुद्धा अनुक्रमाने असं म्हटलंय मी आपल्याला, कि तुम्हाला इतहिास आहे. आपल्या अनेक उत्क्रांतीच्या काळात ही आपल्यामध्ये बांधलेली गेलेली आहेत. त्यांना milestones म्हणतात तशी आहेत आण त्या प्रत्येक चक्रावर एक दैवत आहे ते ओळखलं पाहजि, जाणलं पाहजि. आण त्यांना जागृत कसं करायचं हे जर तुम्हाला समजलं तर सगळी तुम्हाला परमेश्वर तत्वाची वदिया

आली. जर ते तुम्ही जाणलं नाही तर बाकी सगळी अवदिया आहे. आता आम्ही cancer चे रोग बरे करतो यात काही शंकाच नाही. आम्ही अगदी केलेलच आहे. लंडनला सुद्धा केलेलं आहे पण आमचा हा धंदा नाहीये रोग बरे करण्याचा. आजच आम्हाला जयसगिराव म्हणत होते कांभताजी आम्ही पाच वर्ष झाले पार झालोय. आमच्या family मध्ये वडील आमचे बछिनायवर नेहेमी असायचे, सगळ्यांना आजार. जेव्हा पासून आम्ही पार झालो तेव्हापासून आमच्या कडे डॉक्टर म्हणून आला नाही. नाहीतर प्रत्येक आठवड्याला त्याची फीज असायचीच आमच्या डोक्यावर. कारण जेव्हा ही कुंडलनी वर चढते तेव्हा जी उजव्या बाजूची ची नाडी आहे तिला ती पोषक करते त्यामुळे आपल्याला शारीरिक लाभ होतो. त्याचप्रमाणे डावीकडची जी आपली conditioning आहे ती सुद्धा संपून जाते.

आता फ्रॉईड वैगरे नी जे सांगितलं कतिमुच्या मध्ये जी कंडशिनगि आहे ती काढली पाहजि म्हणजे फारच एकाकी कार्य आहे. जर माणसाला या कंडशिनगि पूर्णपणे काढली तर त्याच्यात अहंकार येतो. म्हणजे आता इथे आपण बघताना दोन नाड्या आहेत त्याच्यापैकी डावीकडची जी आहे ती ईडा नाडी आहे, ज्याला फ्रॉईड ने फक्त ओळखलंय. त्याला सगळं काही माहिती नाही थोडबहुत माहिती आहे कारण आंधळी माणसे ना. तर ही जी नाडी, ईडा नाडी आहे ह्या ईडा नाडी मुळे फक्त आपल्याला मानसिक जे काही कंडशिनगिनी होतं म्हणजे आपला past त्याने बनतो. आपलं जे काही गत आहे ते बनतं. म्हणजे आता मी आपल्याशी बोलतेय ना, हे सगळं तच्चियात जाणार, त्या प्रदेशात, त्या area मध्ये जातं. पण आपल्याला future पण आहे. आपल्याला भविष्य पण आहे. आणि आपल्याला हे वर्तमान present पण आहे. याची व्यवस्था मात्र काही फ्रॉईड ला आली नाही कारण आंधळे असल्यामुळे अर्धवट बघितलं आणि स्वतः अत्यंत घाणेरडा मनुष्य असल्यामुळे, घाणेरड्याच्या डोळ्यात सगळं घाणेरडं दिसत म्हणून त्याने अशी वचितिर काहीतरी एक नवीन theory काढली होती. फारच एकांगी आहे ते. आणि त्या एकांगीपणामुळे तुमच्यामध्ये जे conditioning आहे ते काढलं पाहजि असा त्याने एक नियम काढला पण जर मनुष्याला काही सुसंस्कर नसले तर तो कति अहंकारी होतो, त्याला कति इगो येतो ते इथे बघता येईल आपल्याला. कारण डावीकडची जी बाजू वर जाते त्याने सुपरइगो म्हणून एक संस्था तयार होते. आणि उजवीकडून जी आपण कार्य करतो त्याचा byproduct म्हणून इगो म्हणून एक संस्था तयार होते. आता हे सगळं psychological आहे. म्हणजे फ्रॉईड नंतरच आलेलं आहे पण फ्रॉईड नंतर कोणी कोणाला मानत नाही त्याला च देव मानून बसले. त्याच्यानंतर युंग आले, एवढं कार्य केलं, कुणी जाणत नाही त्याला. कारण लोक घाणेरडे आहे त्यांना घाणेरडेपणा पाहजि. तर हे जे superego म्हणून आपल्यामध्ये येत, प्रतअहंकार, तो असा येतो कसिमजा एक लहान मुल आहे आईजवळ दुध पतिय. ते आनंदात आहे पूर्णपणे, त्यावेळेला त्या मुलाला आपण एकीकडून दुसरीकडे आईने केलं तर राग येतो. त्यावेळेला त्याचा इगो जागृत होतो. असं कां केलं?? तेव्हा आई त्याला म्हणते चुप राहा, हे conditioning झालं. त्याने सुपरइगो जागृत होतो. हे दोन्हीही असायला पाहजि. इगो आणि सुपरइगो हे दोन्हीही समतोल असायला पाहजि माणसामध्ये.

[15]

म्हणजे मधोमध जागा बनवून कुंडलनी जेव्हा वर जाते तेव्हा ते दोन्हीकडून suck होतात खाली, आणि कुंडलनी वर ब्रह्मरंध्राला छेदून, तुम्ही अगदी बघू शकता इथे छेदताना. तुम्हाला दिसलं. इथे अगदी खडकाळ आणि टाळू, टाळू अशी आतमध्ये जाते. आणि ही जी सहा चक्र आहेत त्यांची वेगळी वेगळी नावं आहेत. आता इतका काही वेळ नाही सगळं सांगायला. पण तरीसुद्धा सांगण्यासाठी, जेव्हा कुंडलनी आपल्या ब्रह्मरंध्राला छेदते, त्यावेळेला सामुहिक चेतना आपल्यामध्ये होते. म्हणजे actualization ज्याला म्हणतात. घटना, सांगावं लागत नाही म्हणजे आपली कुंडलनी कुठे आहे हे लोक सांगू शकतात जे लोक पार झालेले आहेत. आपली जी बोट आहेत ह्या बोटामध्ये संबंध sympathetic ची चक्र आहेत. उजव्या आणि डावीकडचं कोणतं चक्र धरलेलं आहे ते या बोटवरती कळू लागतं. त्याच्याआधी कळत नाही म्हणजे आत्मज्ञान झाल्यावरच आपल्याला हे कळतं कस आपल्यात काय चुकलेलं आहे आणि सामुहिक चेतना जागृत झाल्यामुळे ही जागृती होते, हे काय lecture होत नाही कसिभाषण होत नाही कसि काही पुस्तक होत नाही पण ही घटना तुमच्यात घटीत होते तुम्ही ते होता, एक अतमानव होता. ज्याच्यामध्ये तुम्हाला ही सामुहिक चेतना समजते आणि लहान मुलं सुद्धा सांगू शकतात, तुमचं तुमचं कोणतं चक्र धरलेलं आहे. आता माझी नात फक्त अडीच वर्षाची आहे आमच्या इथे एक इंग्लंडची मुलगी आली होती पत्रशिा म्हणून, आता गेली ती परत. तिने सांगितलं, ती घरी गेली आणि तिने तिला वचिरलं अनुपमा माझं कोणतं चक्र पकडलय तिने सांगितलं लेफ्ट नाभी, लेफ्ट वशिद्धी आणि तिचं धरलेलं. कारण बोटच तेवढी जळतात. हे subjective knowledge आहे. तुम्ही subject होता. तुम्ही करता होता.

[16]

आता उदाहरणार्थ एक माणूस घाणीतून गेला, त्याला घाण येते. आणि एक जर जनावर घाणीतून गेला तर त्याला घाणीचा काही त्रास होत नाही, माणसाला होतो. आजकाल तर असे नियम मी पहिले कसियाला सुगंधाचा त्रास होतो म्हणजे कति घाणेरडे असले पाहजि. तर त्यांना घाणीचा त्रास होतो. हे मानव आहेत. पुढे गेल्यावर जेव्हा ही जागृती होते तेव्हा त्यांना नैतिक घाणेरडेपणाचा त्रास व्हायला लागतो. म्हणूनच जे आम्ही म्हटलं कस सगळ्यांची व्यसन सुटली आपोआप. हे काय आम्ही दारूबंदी वैगरे काढलेली नाही कारण आत्म्याचा आनंद आत पाझरू लागला कस आपोआप हे सगळं सुटत. आपण बोर होतो म्हणून या गोष्टी घेतो. पण मनुष्य इतक्या आनंदात रममाण होतो त्या आत्म्याच्या आंदोलनात, इतका तो समाधानी बनतो, संतोषी बनतो तसच संबंध त्यांचं व्यक्तिमत्त्व इतकं सुंदर होऊन जातं, इतकं आकर्षक होऊन जातं आणि त्यानंतर dynamic होऊन जात. त्याने सांगितलेली ही गोष्ट खरी आहे, जी मुलं शक्ति नव्हती ती क्लास मध्ये first क्लास येऊ लागली. ही गोष्ट अगदी खरी आहे. हे जेव्हा घटीत होतं, जेव्हा अशी घटना माणसामध्ये होते, तेव्हा तो कोणत्याही व्यसनाकडे जात नाही कारण त्याचं तकिडे चतितच जात नाही. त्याचं चतित इतकं जास्त अलोकीत आहे कसि तो अश्या घाणेरड्या वस्तूकडे जातच नाही आणि आपोआप ती गोष्ट सुटते. अगदी आतून तुम्हाला कळतं कसि हे चक्र धरलेलं आहे. इथून कुंडलनी चाललेली आहे, वर कुठे पोहचलेली आहे. ती कुठे जरी ती तुम्हाला दिसली नाही तरी आतून तुम्हाला कळेल कसि या माणसाची कुंडलनी कुठे चालली आहे आणि वर कुठे गेली आहे.

हे संबंध च्या संबंध शास्त्र पूर्वीपासून केलेलं आहे आज केलेलं नाहीये. कबीराने सुद्धा सहजयोग सांगितला पण कबीराचही खोबरं केलं काही काही लोकांनी. मला तर ही कमाल वाटते लोकांच्या डोक्याची, कस सगळ्याचं खोबरं हे कसे करू शकतात आणि तुम्ही ते मानून तरी कसे घेता. कबीराने सुद्धा याच्यावर लहिल्लं आहे, नानक ने लहिल्लं आहे, तुकारामबुवांनी लहिल्लं आहे तसं ज्ञानेश्वरांनी तर फारच स्पष्टपणे लहिल्लं आहे. तर सर्वप्रथम गोष्ट आपल्या देशाची आहे कस आपल्याला मर्यादा आहे, ही फार मोठी गोष्ट आहे. आपला देश म्हणजे फार मोठा आहे. त्या लोकांजवळ पैसे असतील पण लक्ष्मीतत्त्व नाही त्यांच्याकडे. अगदी घाणेरडे लोक आहेत. तुम्ही जर, त्या लोकांबद्दल जाणायचं असलं, तर त्यांच्या देशात जाऊन बघा. ही आम्ही मंडळी इथे आल्यावर यांना इतकं आश्चर्य वाटत कसि इथल्या लोकांना कति प्रेम आहे. तिथे जर तुम्ही कुणाच्या घरी गेलात तर एक कप तुम्हाला कोणी चहा देणार नाही. मोठा श्रीमंत लॉर्ड असला तरी सुद्धा. एकेक कवडी सांभाळून ठेवेल तो. आपल्याकडे लोक एखादे असे इकडचे तकिडचे लोक आले तर जोडे वहाणा वगैरे नेतील फार तर, तिथे तर एखादा पाहुणा तुम्ही घरात आणला तर बायका मुली सगळं घेऊन पळून जायचा. इतकी तिथे घाण साचलेली आहे त्या देशामध्ये. आपल्याला असं वाटत तिथे लोक खूप सुखी आहेत.

स्वडिन मध्ये जथि कसि सगळ्यात जास्त सुबत्ता आहे, फार पैसा आहे. त्या ठिकाणी सगळ्यात जास्त आत्महत्या होतायेत. सगळ्यात जास्त म्हणजे १० पैकी ९ लोक आत्महत्याचाच वचिर करत असतात म्हणजे अशा सुखा आणि सुबत्तेला काय बघायचं. लंडन मध्ये जे statistics नघिलेत त्याच्यामध्ये असं सांगितलंय, कस इंग्लंड देशामध्ये प्रत्येक आठवड्याला दोन मुल, आईबाप मारून टाकतात ठार. आणि तीन family तल्या लोकांनी मळून तीन मधल्या एका family च्या आईवडिलांच्या सुद्धा मारायच्या मागे असतात. statistics घेतल्यावर. आणि बेशरमपणे सांगतात. काहीही त्यांना शर्म नाही म्हणजे बेशरमपणा हे त्याचं मुख्य तत्त्व. त्यांना शर्म कशाशी खातात हे त्यांना माहिती नाही, अगदी बेशरामासारख राहायचं. तिथेसुद्धा आम्ही सहजयोग उभा केला. आज असे आमचे ३०० हारि आहेत तिथे आणि इतके वदिवान आहेत, कसि तुमचं सगळं तुम्हाला समजावून सांगतील. मी इतके आजपर्यंत पाहिल्लं, आमचे शिष्य पुष्कळ आहेत तिथे आणि त्यांनी एवढं कार्य केलेलं आहे इथल्या लोकांनी सुद्धा, आणि इतके खोल उतरले आहेत सहजयोगामध्ये, आणि इतकी त्यांना माहिती आहे पण मी असे foreigners पहिले नाही, ज्यांनी एवढी मेहेनत घेतलेली आहे, आणि प्रत्येक वाचून, त्याचा सगळा हे काढून त्याचा बरोबर पत्ता लावून, हे कसं आहे. काय आहे, याचा संबंध अभ्यास करून सहजयोगाला त्यांनी आपलं अगदी जीवन वाहून घेतलेलं आहे आणि हे कार्य करत आहेत. मुख्यासारखे ओरडत आणि रडत बसत नाही. कोणीही आपली चक्री फिरवावी आणि त्याच्यामागे धावत सुटत नाही. बुद्धी डोक्यात ठेऊन एकेक अक्षर नी अक्षर ते समजून घेतात आणि हे चक्र कोणतं आहे, ते चक्र कोणतं आहे आणि या चक्रावर कुंडलनी कशी चढते, ती वर कशी न्यायची. याच लोकांनी हजारो लोकांना बरं केलेलं आहे आजकाल मी कोणालाच बरं करत नसते. ही शक्ती आपल्या आतून वाहत आहे. अहो अगदी साधारण खेड्यात राहणाऱ्या लोकांनी, एवढा चमत्कार करून दाखवलेला आहे. पण आम्हाला जरा publicity आम्ही इतकी करत नाही या गोष्टीची, होते आपोआप. आता पारधीचा लेख तडुणभारतात आला ते म्हणजे आश्चर्य वाटलं मला कारण सहजच त्यांनी तो लेख दिला आम्ही काही त्यांना सांगितलं नव्हत.

[17]

कुंडलनीच्या नावावर सुद्धा अनेक गोष्टी लोक वकिततात. कुंडलनी मध्ये सामुहिक चेतना झाली पाहजि. पहिली गोष्ट. मनुष्य सामुहिक चेतनेत उतरला पाहजि. त्याला कळलं पाहजि की दुसऱ्याची कुंडलनी कुठे आहे. म्हणजे माझ्याकडे पुष्कळ तुम्हाला सांगते, माताजी आमची कुंडलनी उठलेली आहे. बरं बसा म्हटलं तर लागले उडायला घोड्यासारखे, नाहीतर बैडकासारखे उडतात. अहो म्हटलं हे काय? आमची जागृत झाली म्हणून आम्ही असं उडतोय. आता म्हटलं तुम्हाला अतमानव व्हायचंय की घोडा व्हायचंय नाहीतर बेडूक व्हायचंय नाहीतर उद्या पसिवा व्हाल. दोरासारखे ओरडता म्हणजे हे काय मानवाचे लक्षण आहे आणि अतमानव परमेश्वराच्या गोष्टी करते आणि तुम्ही हे काय मांडलय माझ्या पुढे. तर आमच्या गुरुंनी सांगितलं, असं का? आम्हाला त्यांनी नाव दिलेलं आहे, झालं. माळ दिलेली आहे, झालं. कुंडलनी कुठे आहे, ती चढली की नाही वर. म्हटलं तुमची कुंडलनी जर चढलेली आहे तर तुम्ही यांची सांगा कुठे आहे सध्या. ते कसं सांगायचं? म्हटलं मग कशी चढली तुमची कुंडलनी? याला कोणता रोग झालेला आहे ते सांगा? ते सांगता येत नाही. तुम्हाला कसला त्रास झालेला आहे ते सांगा, चक्रांवर? माताजी ते काही आम्हाला माहिती नाही. चक्र वगैरे असतात असं आमच्या गुरुंनी फक्त सांगितलं आहे. बर. आणि हे तुम्हाला दिलेय. शेवटी मग पागलखान्यात सगळ्यांनी जायचं व्यवस्थिती. हे कर्ती पापकर्म होऊन राहिलेय जगामध्ये. पैसे कमावण्यासाठी यांनी स्मगल करावं काय करायचं असेल ते करावं.

वाटेल ते धंदे करावे पण कुणाची.

प. पु. श्री माताजी नर्मला देवी

[1979-03-30, Evening prior to departure for London](#)

30 मार्च 1979

Talk to Sahaja Yogis

Pune (India)

Talk Language: Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Reviewing

Evening prior to Her departure for London (Marathi). Pune, Maharashtra, India. 30 March 1979.

कती लवकर आलात सगळे जण? सगळ्यांना त्रास होतोय. आता मात्र मना करायचं लोकांना कोणी आलं तर. इतका उशीर करून यायचं आपलं व्यवस्थिती स्वयंपाक वगैरे करून. अस कस चालणार आहे? सगळ्यांना त्रास होतो कित्या? बसा आता, बोलू नका. इतर लोक ध्यानात बसले आहेत. ही तपोभूमी ह्यावेळेला झालेली आहे. इथे येऊन नदिन लोकांच्या कडे लक्ष्य दिले पाहिजे. असे हात करून बसा. तुम्ही देवाला भेटायला येता. मग वेळेने आल पाहिजे नं थोडे तरी? थोडसं तरी गांभीर्य असायला पाहिजे. केवढं मोठं मागायला आलात माझ्याकडे!

1979-09-22, Navaratri Celebrations, Shri Kundalini, Shri Ganesha

22 सप्टेंबर 1979

Navaratri Puja

Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Kundalini Ani Shri Ganesha 22nd September 1979 Date: Place Mumbai Seminar & Meeting Type

आजच्या ह्या शुभ प्रसंगी अशा ह्या सुंदर वातावरणामध्ये इतका सुंदर वषिय म्हणजे बरेच योगायोग जुळलेले दिसतात. आजपर्यंत कधी पूजनाचा वषिय कुणीच मला सांगितला नव्हता, पण तो कर्ती महत्त्वपूर्ण आहे ! वशिष्ठः या योगभूमीत, या आपल्या भारतभूमीत, त्यातल्या त्यात महाराष्ट्रातच्या या पुण्यभूमीत, अष्टवर्णियाकांची रचना सृष्टी देवीने केलेली आहे, तेव्हा गणेशाचे महात्म्य काय आहे, या अष्टवर्णियाकांचे महत्त्व काय आहे वगैरे गोष्टी फारशा लोकांना माहीत नसतात याचे मला फार आश्चर्य वाटते. कदाचित जे सर्व काही समजत होते, ज्यांना सगळे काही माहीत होते असे जे मोठेमोठे साधुसंत ह्या आपल्या संतभूमीवर झालेले आहेत, त्यांना कोणी बोलायची मुभा दिली नसाणार. कवि त्यांचे कोणी ऐकून घेतले नसेल, पण याबद्दल सांगावे तितके थोडे आहे आणि एकाच्या जागी सात भाषणे जरी ठेवली असली, तरीसुद्धा श्री गणेशाबद्दल बोलतांना मला ती पुरणार नाहीत.

आजचा सुमुरत म्हणजे घटपूजनाचा. घटस्थापना ही अनाद आहे म्हणजे ज्यावेळेला या सृष्टीची रचना झाली, अनेकदा. एकाच वेळी सृष्टीची रचना झालेली नाही तर ती अनेकदा झालेली आहे, जेव्हा या सृष्टीची रचना झाली तेव्हा आधी घटस्थापना करावी लागली. घट म्हणजे काय? हे अत्यंत सूक्ष्मात समजले पाहिजे. पहिल्यांदा म्हणजे ब्रह्ममहत्त्व म्हणून जी एक स्थिती, परमेश्वराचे वास्तव्य असते, त्याला आपण इंग्लिशमध्ये entropy म्हणू. जेव्हा काहीही हालचाल नसते. त्या स्थितीमध्ये जेव्हा इच्छेचा उदभव होतो कवि इच्छेची लहर 'परमेश्वराला' येते तेव्हा त्याच्यामध्ये ही इच्छा समावते. आता काहीतरी संसारामध्ये सृजन केले पाहिजे. क्रांति केले पाहिजे. त्यांना ही इच्छा का होते? ही त्यांची इच्छा. परमेश्वराला इच्छा का होते हे समजणे माणसाच्या डोक्याच्या बाहेरच्या गोष्टी आहेत. अशा पुष्कळशा गोष्टी डोक्याच्या बाहेरच्या आहेत, पण जशा आपण त्या सर्व मानून घेतो तसेच हे मानले पाहिजे की, परमेश्वराची इच्छा, हा त्यांचा आपला स्वतःचा शौक आहे. त्यांची इच्छा, त्यांना जे काही करायचे आहे ते करत असतात. ही इच्छा त्यांच्यामध्ये वलीन होते आणि ती परत जागृत होते. जसा एखादा मनुष्य झोपावा आणि परत जागृत व्हावा. झोपल्यावर त्याच्या इच्छा जरी त्याच्या बरोबर झोपल्या असल्या तरी त्या तथिच असतात आणि जागृत झाल्या की कार्यान्वित होतात, तसेच परमेश्वराचे आहे. जेव्हा त्यांना इच्छा झाली की, आता एका सृष्टीची रचना करायची, तेव्हा या सर्व सृष्टीच्या रचनेची, इच्छेची, जी आपण म्हणू की तरंग आहेत कवि त्याच्या ज्या लहरी आहेत त्या एकत्र होतात. आणि त्या एकत्र झाल्यावर ज्या घटात भरल्या जातात, तो हा घट आहे. म्हणजे परमेश्वराची जी इच्छाशक्ती आहे. स्वतः. परमेश्वर जर वेगळा केला आणि त्याची इच्छाशक्ती जर वेगळी केली व आपण तसे समजू शकलो तर ... आपलेही तसेच असते. आपण आणि आपली इच्छाशक्ती यात फरक आहे. ती जी शक्ती आहे ती प्रथम जन्माला येते. जोपर्यंत तुम्हाला कोणत्या गोष्टीची इच्छा होत नाही तोपर्यंत त्याचे रूपांतर होत नाही. म्हणजे आता हे जे एक आपले मोठे सुंदर जग बनवलेले आहे हे सुद्धा कोणाच्या तरी इच्छेचेच फळ आहे. प्रत्येक गोष्ट इच्छा झाल्यावरच कार्यान्वित होते आणि परमेश्वराची इच्छा ही कार्यान्वित होण्यासाठी ती त्याच्यापासून वेगळी करावी लागते. परमेश्वरातच समाविष्ट राहिली तर ती सुप्तावस्थेत राहते. जेव्हा ती त्याच्यापासून वेगळी होऊन आपल्या कार्याला लागते, तिला आपण 'आदिशक्ती' असे म्हणतो.

ही प्रथम स्थिती जेव्हा आली तेव्हा घटस्थापना झाली. ही अनादिकालापासून अनेक वेळा झाली आहे आणि आजही आपण जेव्हा घटस्थापना करतो तेव्हा त्या अनाद, अनंत करायला आठवतो. म्हणजे आपण ह्या वेळेला (नवरात्र प्रथमदनी) ती घटस्थापना करतो. म्हणजे कर्ती मोठी गोष्ट आहे ही! लक्षात ठेवा. त्या वेळेला परमेश्वराने इच्छा केली, ती कार्यान्वित करण्याच्या अगोदर ती एकत्रित केली. ती एका घटात घातली, ती इच्छा, आज आपण पूजीत आहोत. त्याचे आज आपण पूजन केले. ती इच्छा परमेश्वराला झाली. त्यांनी आज आपल्याला मनुष्यत्वाला आणले. एवढ्या मोठ्या स्थितीला पोहचवले, तेव्हा आपले परम करतव्य आहे की, त्याच्या ह्या इच्छेला आधी वंदन केले पाहिजे. त्या इच्छेला, आमच्या सहजयोगाच्या भाषेत श्री महाकालीची इच्छा म्हणतो कवि महाकालीची शक्ती म्हणतो. ही महाकालीची शक्ती आहे आणि हे जे नवरात्राचे नऊ दिवसाचे (महाराष्ट्रात वशिष्ठकन) जे समारंभ होतात, ते ह्या महाकालीची, जी काही अनेक अवतरणे झाली त्यांच्याबद्दल आहेत. आताही महाकाली शक्तीच्या म्हणजे इच्छाशक्तीच्या पूर्वी काहीही होऊ शकत नाही. म्हणून इच्छाशक्ती ही आदि आहे आणि अंतही तथिचातच होतो. पहिल्यांदा इच्छेतून सगळे नघिते आणि शेवटी ते इच्छेतच वलीन होऊन जाते. तर ही श्री सदाशिविची शक्ती, आदिशक्ती आहे आणि ही महाकाली शक्ती म्हणून आपल्यामध्ये ती वावरत असते.

(डावी कडचे दाखवा) याठिकाणी जर हे परमेश्वर आहे असे समजले, हे वरिटाचे सूत्र असे समजले, तर त्याच्यामध्ये डावीकडे जी शक्ती आहे, ती आपल्या इडा नाडीतून प्रवाहित असते व त्या शक्तीला महाकालीची शक्ती म्हणतात. ह्या माणसामध्ये सगळ्यात जास्त प्रादुर्भाव झालेला आहे. प्राणीमात्रामध्ये तितका नाही. आपल्यामध्ये ती आपल्या उजव्या साईडने जाते. नंतर डावीकडून जाऊन, त्रिकोणाकार अस्थीच्या खाली गणेशाचे जे स्थान आहे तिथे जाऊन संपते. म्हणजे सगळ्यात पहिल्यांदा महाकालीच्या शक्तीने फक्त श्री गणेशाला जन्म दिला. तेव्हा श्री गणेशाची स्थापना झाली. गणेश हे सर्वात पहिल्यांदा स्थापन केलेले दैवत आहे आणि त्याचप्रमाणे जसे महाकालीचे आहे, तसेच श्री गणेशाचे आहे. हे बीज आहे आणि बीजातूनच सर्व वंशिव नधियाल्यवर परत बीजातच सामाविले जाते. तसेच सगळे गणेश तत्वातून नघून परत गणेशातच सामावले जाते. गणेश हा सर्व जे काही आहे त्याचे बीज आहे. जे आपल्याला समोर दिसते, कृतीत दिसते, इच्छेत दिसते त्याचे हे बीज आहे. म्हणून गणेश हा सगळ्यात मुख्य देव मानला जातो. इतकेच नाही तर गणेशाचे पूजन केल्याशिवाय, आपण कोणतेही कार्य करू शकत नाही. मग ते शैवाईत असोत, वैष्णवाईत असोत, मग ते ब्रह्मदेवाला मानणारे असोत कवि आणखी कोणी असोत. सगळे आधी गणेशाचे पूजन करतात. त्याला कारण असे आहे की, गणेश हे तत्त्व परमेश्वराने सर्वात पहिल्यांदा या सृष्टीत बसविले. गणेश तत्त्व म्हणजे ज्याला आपण 'अबोधिता' म्हणतो कवि इंग्लिशमध्ये innocence म्हणतो. आता हे तत्त्व अगदी सूक्ष्म आहे. ते आपल्याला समजत नाही. बाल्यकालात जे लहान मुलांमध्ये वास्तव्य करते, ज्याचा सगळीकडे आपण अवरिभाव पाहतो व त्याचा सुगंध पसरलेला असतो. त्यामुळे लहान मुले इतकी प्रीति वाटतात. असे जे ते अबोधिताचे तत्त्व आहे, ते ह्या गणेशामध्ये सामावलेले आहे. आता मानवाला हे समजणे जरा कठीण जाते की असे कसे एका देवतामध्ये हे सगळे सामाविलेले आहे?

पण जर आपण सूर्याला बघितले तर सूर्यामध्ये प्रकाश देण्याची जशी शक्ती आहे, तशीच श्री गणेशामध्ये ही 'अबोधिता' शक्ती आहे. ही जी अबोधितेची शक्ती परमेश्वरांनी आपल्यामध्ये भरलेली आहे, ह्या अबोधितेच्या शक्तीला आपण पूजतो. म्हणजे आम्ही सुद्धा असे अबोध झाले पाहिजे. 'अबोधिता' चा अर्थ पुष्कळांना असा वाटतो की, आपण अज्ञानी झाले पाहिजे. अबोध शब्दामध्ये अर्थ असा आहे की, जे एक इन्सोन्स जो एक भोळेपणा एखाद्या लहान मुलात असतो तो भोळेपणा आपल्यामध्ये आली पाहिजे. हे कर्ती मोठे तत्त्व आहे ते आपल्या लक्षात येत नाही. एक लहान मुलगा समजा खेळायला लागला. आजकालची मुले म्हणजे त्यांना काहीही राहिलेले नाही. त्याला कारण आपणच आहोत. आपण दुसऱ्यांना तरी सांगून काय सांगायचे. आम्हीच आमचे धर्म कसे पाळतो आहोत? आम्हीच आमच्या धर्मात कतिपय आहोत? आमच्या मुलांना कर्ती धार्मिक करतो त्याच्यावर हे अवलंबून आहे. हे त्याचेच फळ असे समजले पाहिजे. बरं. आता ही वेळ 'अबोधिता'चे लक्षण आहे माणसामध्ये, ते एखाद्या लहान मुलाला बघून तुम्ही ओळखू शकता. एखाद्या माणसात असते, तो कर्तीही मोठा झाला तरी त्याच्यात ती 'अबोधिता' असते. जसे एखादा लहान मुलगा खेळात असेल तर तो अगदी शिविजी बनेल, कलिला बनवेल, सगळे काही करेल, मग ते सगळे सोडून तो नघून जाईल. सगळे करून सोडून द्यायचे. सगळे केले ते सोडून त्याच्याबद्दल तटस्थता ठेवायची. त्याच्यामध्ये काही आपले मन गुंतवायचे नाही. Involvement ठेवायची नाही. हे एक मुलांचे साधारण वागणे असते. तुम्ही कोणत्याही मुलाला काहीतरी दिले, तर ते तो जपून ठेवेल. फार वेळ ते जपून ठेवेल. आणखी नंतर मग थोड्या वेळानी त्याला त्याचे काहीच वाटायचे नाही. जर तुम्ही त्याला भुलवून ते काढून घेतले, तर त्याला त्याचे काहीच वाटायचे नाही. पण त्यातल्या त्यात काही काही गोष्टी लहान मुलगा सोडत नाही की जे त्याला फारच महत्त्वाचे असते. पैकी एक त्याची आई. त्याची आई तो सोडत नाही. बाकी सगळे जगातले काही तुम्ही काढून घेतले त्याला ऐश्वर्य समजत नाही, त्याला पैसे समजत नाहीत, त्याला शक्तिषण समजत नाही, काही समजत नाही, फक्त त्याला त्याची आई समजते. ही माझी आई आहे. ही माझी जन्मदात्री आहे. हनि मला जन्म दिलेला आहे. हीच माझे सगळे काही आहे. तो आईपेक्षा कोणत्याही गोष्टीला महत्त्व देत नाही. रविदरनाथ टागोरांनी एक फार सुंदर गोष्ट लहिली आहे. एक लहानसा मुलगा बाजारात कुठे तरी हरवला आणि त्याला लोकांनी पकडले आणि त्याला वचिरले की 'तुला काय हवे?' तो सारखा रडत होता. त्यांनी त्याला सांगितले की 'आम्ही तुला हे देतो, घोडा देतो, हत्ती देतो.' तो म्हणे, 'काही नाही. मला माझी आई पाहिजे.' आणि सारखा तो आईसाठी रडत होता. शेवटपर्यंत काही खायला दिले तरी खाल्ले नाही. सारा दिवस रडत राहिला. त्याची आई जेव्हा मळिली तेव्हा मग तो चूप झाला.

महणजे आपल्या सर्वांमध्ये लहानपणापासूनच हे बीजतत्त्व आहे. की आपण आपल्या आईला सोडत नाही. ती आई आपली जन्मदात्री आई आहे. आपल्याला माहिती असते तनि आपल्याला जन्म दिला आहे. पण त्याशिवीय एक दुसरी आई परमेश्वराने आपल्यामध्ये आपल्याला दिली आहे आणि तीच आई महणजे ही 'कुंडलनी' आहे. कुंडलनी माता, जी आपल्या त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये वेढोळे घालून बसवली आहे. ती आपली आई आहे आणि आपण तिला सारखे शोधत असतो. आपल्या सर्व शोधांमध्ये मग ते राजकीय असोत, सामाजिक असोत वा शैक्षणिक असोत. कोणत्याही गोष्टीचे तुम्हाला वेड असो, त्या सर्व वेडांच्या मागे तुम्ही त्या आईला शोधत असता. ही कुंडलनी आई जी तुम्हाला त्या परमपदाला पोहचवते, की जथि सर्व तरहेचे समाधान तुम्हाला मळिते. ह्या आईचा शोध, आईपरी ओढ, जी आपल्यामध्ये अदृश्यामध्ये असते, जी आपल्याला खेचते ती जागृत राहते गणेश तत्त्वामुळे. ज्या माणसाचे श्री गणेश तत्त्व अगदी नष्ट पावलेले आहे, ज्याच्यामध्ये अबोधिता नाही. अबोधितामध्ये अनेक गुण माणसामध्ये दिसून येतात. महणजे आई, बहीण, भाऊ कतीही मोठे झाले तरी त्यांची पवत्रिता ठेवणे. व्यवहारात राहतांना, समाजात राहतांना, संसारात राहतांना, एक आपली पत्नी आणि बाकी सर्व जगाचे लोक जे कोणी आहेत, त्यांचे आपले पवत्रि नाते आहे, असं जर तुम्ही समजलं की असे परमेश्वराने सांगितले आहे. आणि जर असे तुमच्या व्यवहारात दिसायला लागले तर मात्र मानले पाहिजे की, ह्या मनुष्यामध्ये खरी अबोधिता आहे. ते त्याचे खरे लक्षण आहे. अबोधितेचे लक्षण हे आहे की, माणसाला सगळ्यांच्यामध्ये पावत्रि दसिते. कारण स्वतःमध्ये पावत्रि असल्यामुळे, तो अपवत्रि नजरेनी कोणाकडे बघत नाही.

आता आपल्याकडे पवत्रिता समजावून सांगायला नको. आपल्याकडे माणसाला पवत्रिता काय आहे हे माहीत आहे. इंग्लंडमध्ये, अमेरिकेत समजवायला पाहिजे कारण त्यांची डोकी फरिलेली आहेत. पण तुम्ही अजून सुज्ज आहात. देवकृपेने वशिष्ठः ह्या भारतात तरी, अष्टवनीयक कृपेने महणा कवि आपल्या पूर्वपुण्याईने महणा, कवि आपल्या गुरुसंतांनी केलेल्या सेवेमुळे महणा या पृथ्वीवर ही (महाराष्ट्र) एक अशी भूमी आहे की इथून ही पवत्रिता मात्र अजून हललेली नाही. ही फार मोठी गोष्ट आहे आणि ह्या पवत्रितेचे तुम्ही आज पूजन काढलेले आहे. महणजे पूजन करतांना तुमच्यामध्ये ती पवत्रिता आहे कवि नाही इकडे लक्ष दलि पाहिजे.

आता आमच्या सहजयोगात ज्यांच्यामध्ये गणेश तत्त्व नाही, त्यांच्यामध्ये पावत्रि नाही. तो मुळी कामातून गेलेला आहे. त्यात आम्ही हात घालत नाही. पण तोंडावर सांगायची काही सोय नसते की तुमच्यातलं हे पवत्रि तत्त्व गेलेलं आहे. सगळं आम्हाला समजत असून सुद्धा आम्ही सांगू शकत नाही कारण हा जो गणपती बसवलेला आहे तथि, तो महणजे श्री गौरीचा पुत्र आहे आणि गौरी महणजेच आपल्यामध्ये प्रादूर्भाव करणारी जी कुंडलनी शक्ती आहे ती ही गौरीशक्ती आहे. महणजे आज श्री गौरीपूजन आहे आणि आज गणेश पूजन आहे, महणजे केवढा मोठा दविस आहे हे आपण लक्षात घेतले पाहिजे. आपल्यामध्ये जे गणेश तत्त्व आहे, ते गौरीला सांगते की, हा मनुष्य ठीक आहे कवि नाही. महणजे त्याच्यामध्ये व्यवस्था कती सुंदर केलेली आहे ती बघा. की वरून ज्या दोन नाड्या येत आहेत इडा आणि पिंगला, आता सहजयोगाचं अगदीच वाचन आपण केलं नसेल तर थोडं कठीण जाईल. पण जरी लक्षात घेतलं तर इतकं कठीण नाहीये. इडा आणि पिंगला या दोन नाड्या आपल्यामध्ये आहेत. पैकी एक महाकाली आणि एक महासरस्वती. ह्या दोन नाड्या आहेत. ह्या महाकालीतूनच महासरस्वती नघिलेली आहे. महणजे ती करियाशक्ती आहे. पहिली इच्छाशक्ती आहे आणि दुसरी करियाशक्ती आहे. या दोन्ही शक्तीतून, जे काही आपण ह्या जन्मात केलेले आहे, पूर्व जन्मात केलेले आहे, जे काय आपले सुकृत आहे आणि जे आपले दुष्कृत आहे, या सगळ्यांचा पाढा तकिडे बसून लहानसे आपल्यामध्ये जे श्री गणेश देव आहेत ते घेत असतात. ते बघत असतात की ह्या माणसांनी कती पुण्य केलेले आहे. आता पुण्य कशाशी खातात हे आजकालच्या मॉडर्न लोकांना माहीत नाही आणि त्याबद्दल त्यांचा वचिरही नाही. लोकांना असे वाटते की, ह्याला काय अर्थ आहे ? पुण्य कती आहे ? जर ती पुण्याची भावनाच नाही, तर पाप आणि त्याचे कषालन वगैरे ह्या गोष्टी कळण्यात काही अर्थच राहत नाही. पण मानवाला पाप आणि पुण्य याचा भाव आलेला असतो. जनावराला तो नसतो. जनावराला अनेक भाव नसतात. आता समजा एखाद्या जनावराला तुम्ही शेणातून घेऊन गेलात कवि घाणीतून घेऊन गेलात तर त्याला वास येत नाही. त्याला सौंदर्य कशाशी खातात ते माहीत नाही. तुम्ही मानव झाल्याबरोबर तुम्हाला पाप - पुण्याचा वचिर येतो. तुम्हाला समजते की हे चुकलेले आहे. हे पाप आहे हे कडु नये. हे पुण्य आहे, हे केले पाहिजे. पाप- पुण्याचा नविडा आपण करण्यापेक्षा, पाप -पुण्याचा संबंध रोखाढोखा हा श्री गणेश आपल्यात बसून करत असतात. प्रत्येक मानवामध्ये श्री गणेशाचे स्थान आहे आणि ते प्रोस्टेट ग्लॅंड च्या जवळ असून, त्याला आम्ही मूलाधार चक्र असे म्हणतो. त्रिकोणाकार अस्थीला मूलाधार असे म्हटले आहे. तथि कुंडलनी आई बसलेली आहे. त्या त्रिकोणाकार अस्थीच्या खाली, श्री गणेश आरामात जाऊन तथि तथि रक्षा म्हणण्यापेक्षा, तथि लज्जेचे रक्षण करीत असतात.

आता आपल्याला असे माहीतच आहे की, श्री गणेशाची स्थापना श्री गौरीनी कशी केली. तथि लग्न झाले होते, पण अजून पतीशी भेट झालेली नव्हती. त्यावेळी ती आंधोळीला गेली होती आणि आपल्या अंगातला मळ काढून... आता बघा हातामध्ये संबंध जर व्हायबरेनस आहेत, महणजे त्या सगळ्या शरीराला सुद्धा चैतन्य लहरी असल्या आणि हे चैतन्य जर वाहत असेल आणि ते जर तुम्ही मळात घेतले, तर त्या मळालाही ते चैतन्य येते. त्या मळाचा तनि गणपती केला आणि तो आपल्या नहाणीच्या बाहेरच्या बाजूला ठेवला. आता बघा आपल्या नहाणीच्या बाहेरच्या बाजूला ठेवला नाही कारण नहाणीतून सगळी घाण वाहत असते. आपल्याकडे पुष्कळांना माहीत असेल की, नहाणीतले पाणी जेव्हा वाहते तेव्हा त्याच्यावर पुष्कळांदा अळूची पाने कवि कमळाची फुलेसुद्धा लोक लावतात आणि तथि ती चांगली लागतात. आश्चर्याची गोष्ट आहे की, जथि फार डबकं असेल तथिच कमळाची फुले लागतात. त्याचेच उदाहरण श्री गणेशाचे आहे. महणजे घरातला सर्वात घाणीचा जो प्रदेश आहे, त्या घाणीवरती हे कमळ लागलेले आहे आणि तो आपल्या सुगंधाने, त्या सर्व घाणीला सुगंधीत करत असतो. ही जी त्याची शक्ती आहे, ती शक्ती आपल्या आयुष्यात सुद्धा फार मदत करते. आपल्यामध्ये आसपास जी काय घाण दसिते ती ह्या गणेशतत्त्वामुळे सुरक्षित होते. आता ह्या गणेश तत्त्वाने कुंडलनीचे महणजे श्री गौरीचे आधी पूजन करावे लागते. महणजे तुमच्या श्री गणेश तत्त्वाने आधी तुम्हाला आपल्या कुंडलनीचे पूजन करावे लागते. महणजे काय,... आपल्यामध्ये अबोधिता आणायला पाहिजे. आपल्याला आश्चर्य वाटेल की हे जे गणेश तत्त्व आहे, ज्यावेळी आपले कुंडलनीचे जागरण होते, (श्री माताजी इतरांशी बोलत आहेत) त्यावेळेला श्री गणेश तत्त्वाचा सुगंध संबंध शरीरात पसरतो. पुष्कळांना वशिष्ठः सहजयोग्यांना, ज्या वेळेला कुंडलनीचे जागरण होते, तेव्हा सुगंध येतो. कारण श्री गणेश तत्त्व हे पृथ्वी तत्त्वातून बनविले आहे. कवि पृथ्वीलाच गणेश तत्त्वातून बनवलंय. ह्या श्री महागणेशातून पृथ्वी बनवलेली आहे. तर आपल्यामध्ये जो गणेश आहे तो सुद्धा पृथ्वी तत्त्वातून बनवला आहे.

आता आपल्याला माहिती आहे की, सगळे सुगंध पृथ्वीतून येतात. सगळ्या फुलांचे सुगंध पृथ्वीतून येतात. त्यामुळे कुंडलनी जागरण होतांना पुष्कळांना अनेक तरहेचे सुगंध येतात. इतकेच नाही तर सहजयोगी मला सांगतात की, श्री माताजी तुमची आठवण आली की, अत्यंत सुगंध येतात आणि तुमच्या शरीरातून पण असे सुगंध येत असतात असं लोक सांगतात. पुष्कळांची कधी कधी गैरसमजूत होते की, श्री माताजी काही तरी सेंट लावतात, पण तसे नाही. जर तुमच्यामध्ये श्री गणेश तत्त्व जागृत असेल तर आतून सुगंध येत असतो. तरहेतरहेचे सुगंध माणसाच्या अंगातून येत असतात.

पण काही आपल्याला माहीत असतील की, असेही जगामध्ये साधूंसंत आहेत जे स्वतःला साधूंसंत म्हणवतात आणि त्यांना सुगंध चालत नाही. स्वतःला परमेश्वर म्हणवतात व त्यांना सुगंध चालत नाही. आपल्याकडे व्यवस्थित लहिले आहे. कोणतेही देवाचे वर्णन वाचलेत. वशिष्ठः गणेशाचे, तर तो सुगंधप्रिय आहे. इतकेच नाही तर तो कुसुमप्रिय आहे व तो कमलप्रिय आहे. तसेच श्री वशिष्ठाच्या वर्णनात लहिलेले आहे, श्री देवीच्या वर्णनात लहिलेले आहे. त्याचा अर्थ असा आहे की, ज्या लोकांना सुगंध प्रिय नाही व ज्यांना सुगंध चालत नाही त्यांच्यात काहीतरी दोष आहे. ते परमेश्वराच्या वरिधात आहेत. त्यांच्यात परमेश्वरी शक्ती नाही हे अगदी हमखास. ज्या माणसाला सुगंध मुळीच चालत नाही, त्यांच्यात काहीतरी परमेश्वराच्या वरिधातील बसलेलं आहे. कारण सुगंध पृथ्वी तत्त्वातले महान तत्त्व आहे. योगभाषेमध्ये त्याला अनेक नावं आहेत. ते सांगून काही उपयोगाचे नाही. त्यांनी आणखी तुम्हाला वचिर येईल पण सांगायचे महणजे असे की, जी काही पंचमहातत्त्व आहेत आणि त्यांच्या आधी त्याची जी काय प्राणतत्त्वे आहेत, त्या प्राणतत्त्वातला आद्य महणजे सुगंध. त्या तत्त्वांनीच आपली पृथ्वीही झालेली आहे. त्या प्राणतत्त्वानेच घडवलेला हा श्री गणेश आहे. तेव्हा श्री गणेशाचे पूजन करतांना, पहिल्यांदा आपण स्वतःला सुगंधीत केले पाहिजे, महणजे काय की आपापले जीवन हे अर्त सूक्ष्मातून सुगंधित झाले पाहिजे. बाह्यतः नाही. वरून जितका मनुष्य दुष्ट असेल, वाईट असेल तितकाच तो दुरांगी असतो. आमच्या सहजयोगाच्या दृष्टीने असा मनुष्य दुरांगी होय.. वरून जरी त्याच्यातून सुगंध येत असला तरी तो मनुष्य काही सुगंधी नाही. सुगंध असा असला पाहिजे की, मनुष्याला आकर्षण वाटले पाहिजे. एखाद्या माणसाजवळ जाऊन आपण उभे राहिलो आणि जर आपल्याला त्या माणसाबद्दल सुप्रसन्न वाटले आणि पावत्रि वाटले तर तो मनुष्य खरा सुगंधीत आहे. नाहीतर असा मनुष्य असेल की, ज्याच्यातून संपूर्ण लालसा आणि घाणेरड्या प्रवृत्त्या बाहेर वाहत आहेत, अशा माणसाजवळ जाऊन जर आपण उभे राहिलो तर अशा माणसाला बघून काही काही लोकांना बरेही वाटत असेल, तर हे त्यांच्या दुष्ट प्रवृत्तीवर अवलंबून आहे. पण ते लोक काही श्री गणेश तत्त्वातले नाहीत. श्री गणेश तत्त्वाचा मनुष्य हा अत्यंत सात्विक असतो, पण तरीसुद्धा त्या माणसामध्ये एक तरहेचे वशिष्ठ आकर्षण असते. त्या आकर्षणात एवढे पावत्रि असते, की ते पवत्रि आकर्षणच, माणसाला सुखी ठेवते. आता आकर्षणाच्या कल्पनासुद्धा फार विकृति झाल्या आहेत. त्या गणेश तत्त्वाच्या वरिधात आहेत. त्याला कारण असे की, माणसांमध्ये श्री गणेश तत्त्व राहिले नाही. जर माणसात श्री

गणेश तत्व असले तर, आकर्षण सुद्धा आपल्या श्री गणेश तत्वावर असते. सहजच आहे. आपले आकर्षण आहे ते तत्व आपल्यात असल्याशिवाय तथि आपले आकर्षण कसे होणार!

एक फार प्रसिद्ध मोनालिसाचे चित्र आहे. आपण ऐकलच असेल 'ल'ओनार्द - द - वंसी' ने ते काढलेले फार सुंदर चित्र आहे आणि ते पॅरिस लुव्हर म्युझियम मध्ये ठेवलेले आहे. आता त्या चित्राला पाहिलं, त्या बाईला पाहिलं तर ती फार सुस्त बाई आहे. काही विशेष तथ्यात आजकालच्या मॉडर्न बायकांच्या दृष्टीने आणि ब्युटीच्या ज्या मॉडर्न आयडियाज आहेत त्या दृष्टीने तिला कधीही ब्युटीक्वीन म्हणणार नाही आणि तथ्यात तोंडावर एक त-हेचे समति आहे, ज्याला 'मोबाईल स्माईल ऑफ मोनालिसा' म्हणतात आणि त्या स्माईलवरच लोकांनी हजारो वर्षे मेहनत करूनसुद्धा त्यांना अशा तऱ्हेचे परत काढता आले नाही. हे जे प्रसिद्ध चित्र आहे, त्यामध्ये मुख्य काय असेल म्हणजे ह्याच तत्व काय आहे तर ते म्हणजे पावतिर्य. त्या चित्रात इतके पावतिर्य आहे की ते आकर्षक आहे. आणि आजकालच्या आधुनिक काळात, वकिर्षित आणि विकृत भावनेच्या मागेसुद्धा, मला आश्चर्य वाटते हजारोनी लोक तथि ते नुसतं चित्र बघण्यासाठी लुवरला येतात. जर ते चित्र त्यादविशी नसेल तर कोणीही आतमध्ये येत नाही. इतकं मोठे ते म्युझियम आहे पण कोणीही आतमध्ये यायला तयार नाही. जर ते चित्र बघायला मळिणार नसेल तर. म्हणजे त्या चित्रात काहीही नाही. ती बाई अगदी सध्या वेशात ,साथे तथि केस आहेत आणि असा चेहरा अत्यंत साधा असतांनासुद्धा त्या चित्रात असं कोणतं आकर्षण आहे? पावतिर्य . पावतिर्य हे त्याच आकर्षण आहे.

पण आजकालच्या आधुनिक काळात जर तुम्ही पावतिर्याच्या गोष्टी केल्या, तर आपले जे मोठमोठाले बुद्धीजीवी लोक आहेत त्यांना मुळीच पटत नाही. त्यांना वाटते ह्या काहीतरी जुन्या कल्पना आहेत आणि ह्या जुन्या कल्पना म्हणजे हे नका करू, ते नका करू, हे असे नाही केले पाहजि, ते तसे नाही केले पाहजि. अशा रीतीने तुम्ही लोकांना कंडशनिगि करता आणि तसे करून मग मनुष्य वाईट मार्गाला लागतो. आता सांगायचे म्हणजे असे की, माणसामध्ये पावतिर्य हे पवतिर आईवडिलांच्या संगतीने येते. पहिल्या प्रथम आई . ती आईच जर पवतिर नसली, तर मुलाचे पवतिर असणे फार कठीण आहे. पण एखादा जीव असतो सुद्धा की, मी असं पाहिलं की, अत्यंत वाईट मार्गाला लागलेल्या बाईच्या पोटीसुद्धा जन्माला येतो आणि तो एवढ्यासाठीच येतो की, त्या बाईचा उद्धार करावा. आणि स्वतः तो फार मोठा जीव असतो. मोठा पडि असतो आणि विशेष पुण्यवान आत्मा त्या ठिकाणी जन्माला येतो. म्हणजे असे की, जसे घाणीत कमळ फुलावे तसा तो तथि जन्माला येतो असे मी पाहिले आहे. लंडनला विशेष करून मला फार आश्चर्य वाटलं अशी काही लहान मुलं आहेत ज्यांच्या आयांना आपण दारातसुद्धा उभं करणार नाही. असे जरी असले तरी ही म्हणजे एखादी अपवादात्मक गोष्ट आहे. स्वभावतः जर आई, पवतिर बाई असली तर, मुलगा कवि मुलगी हे पवतिरपणाला फार सोप्या रीतीने पोहोचतात कवि सहजपणे त्यांना पवतिरपणा लाभतो. आपल्याकडे म्हणून आई वरिद्ध बोललेलं कुणाला चालत नाही. एक अक्षरसुद्धा आईवरिद्ध बोलले तर धावून येतात . पण अशा कति आया आजकाल आहेत ज्यांच्यामध्ये हे पावतिर्य आहे. पावतिर्यामध्ये आईचे जे मुख्य असते, ते म्हणजे तिला आपल्या पतीसाठी नषिठा असायला पाहजि पहिले. जर पार्वतीला शंकराची नषिठा नसती तर तिला काही अर्थ आहे का ? पार्वतीला काहीच अर्थ नाही जरी ती शंकराच्या वर शक्तीशालिनी वाटली, कारण ती शक्ती शंकराची आहे. श्री सदाशिविची ती शक्ति जरी असली, तरीसुद्धा तीनी पहिल्यांदा शंकराला वरण केले, त्याच्या पुढे मान झुकवली आहे. आणि तेव्हाच ती शक्तिशालिनी मानली गेलेली आहे. पण ती त्याची शक्ति आहे.

परमेश्वराचे कवि देवतांचे वेगळे असते आणि भाषांचे अगदी वेगळे असते. त्यांना हे समजायचे नाही. त्यांना हे समजतच नाही की, नवऱ्याचे आणि बायकोचे इतके पटलेले की, त्यांच्यात दोन भागच नाही. जसा काही चंद्र आणि चंद्रिका असो कवि सूर्य आणि सूर्याचे करिण असो तसा एकपणा माणसाला समजतच नाही. माणसाला असे वाटते की, बायको आणि नवरा यांच्यात भांडणे ही झालीच पाहजित. जर भांडणे नाही झाली तर काहीतरी अस्वाभाविक गोष्ट आहे. अशा रीतीचे एक अत्यंत पवतिर बंधन नवऱ्यात आणि बायकोत कवि आपण म्हणू श्री सदाशिवित आणि श्री पार्वतीत होते व त्यांचा पुत्र हा श्री गणेश, पार्वतीने नुसत्या आपल्या पावतिर्याने जन्माला घातला म्हणजे त्याच्यात तनि बापाचाही भाग घेतलेला नाही. म्हणजे नुसत्या आपल्या पावतिर्याने व आपल्या संकल्पाने तनि गणेशाला जन्म दिलेला आहे. ही केवढी मोठी गोष्ट आहे. तथ्या पावतिर्यानी, ते संकल्पानी तनि हे करून दिलेले आहे. सहजयोगातसुद्धा फक्त आमचे जे काही पुण्य असेल, ते आम्ही पणाला लावलेले आहे. त्या पणानी ज्या लोकांना व जतिक्या लोकांना जन्म देता येईल ततिक्यांना द्यायचा असा आमचा, आपल्या जीवनाचा आम्ही हाच एक अर्थ काढलेला आहे.

आता इथे माझ्या आधी इतके वक्ते माझ्याबद्दल सांगून गेले. तुम्ही त्याचा काही वचिर घेऊ नका. आधी जोपर्यंत तुम्हाला माझ्याबद्दल काही मळित नाही, अनुभव मळित नाही तोपर्यंत तुम्ही या गोष्टीत अडकू नका. या गोष्टीनी लोकांच्या डोक्यांना आड्या पडतात. इतकच नाही लोकांना राग येतो. आता या मुलाला सुद्धा राग आला. कारण हे म्हणाले की श्री माताजी देवी आहेत. असं म्हटलेलं लोकांना अजबित आवडत नाही.(माताजी इतर सहज योग्यांशी बोलतात ही पार मंडळी आहेत). त्याचा रागच येतो. आणि राग येणं हे माणसाच्या स्वभावाला अनुसरून आहे. की तुम्हाला कोणी देवी म्हटलं की झालं. देवी म्हटलं की लोकांना राग येतो. पण मूर्ख लोकांनी आपण स्वतःला देवता कवि भगवान म्हटले तरी मात्र लोक त्यांच्यापुढे अगदी डोकं टेकतात. त्यांना मग हे अगदी भगवान वाटतात . त्यांना अगदी नागवे करून जरी नागवेले कवि त्यांना अगदीच पैशांनी वगैरे जरी नागवे केले तरी चालेल. पण त्यांना भगवान म्हणतील. पण जे खरे आहे ते समजून घेतलं पाहजि. आणि जर ते आपल्याला मळिले, समजले की, त्याला काय अर्थ आहे आणि का असे म्हणावे लागते ? व का असे मानावे लागते ? ते मी आज सांगणार आहे.

म्हणजे श्री गणेशाला जर तुम्ही देवच नाही मानले तर तुमचे काहीही चालू शकत नाही आणि चालत नाही. पण ते प्रत्यक्षात दसित नाही म्हणून लोकांना कळत नाही. म्हणजे एक डॉक्टरसुद्धा घरी श्री गणेशाचा फोटो ठेवेल. त्याला कुंकू लावेल अथवा त्याला टळि लावेल. आणि खीन जर त्याला मी सांगितले की श्री गणेश तत्व हे तुमच्यामध्ये शरीरकिरीत्या स्थिति असते तुम्हाला त्याने शरीरकिरी फायदा होतो, तर कधीही तो मानायला तयार होणार नाही. पण त्याला मी सांगितले की, तुम्ही श्री गणेशाचे फोटो काढून ठेवा तर ते ही मानायला तयार होणार नाहीत. पण जर मी म्हटले श्री गणेश तत्वाशिवाय तुम्ही चालू हलू शकत नाही तर ते ही गोष्ट मानायला तयार नाहीत. त्यांना असं वाटतं की त्यासाठी डॉक्टरच पाहजि. आता देवत्व आपण मानत नाही गणेशांचे. पण सहजयोगात हमखास मानावे लागते. त्याला कारण असे आहे की, जो काही त्रास तुम्हाला जर ह्या श्री गणेश तत्वामुळे झालेला असेल तर मात्र तुम्हाला श्री गणेशालाच आळावावे लागते. म्हणजे असे आहे की, गणेश तत्व - समजा प्रोसटेटे ग्लॅण्डचा त्रास असला आता एक अनुभवाची गोष्ट सांगते. आमचे शिष्य आहेत अग्नीहोत्री म्हणून. त्यांचे नाव राजवाडे पण त्यांनी अग्नीचे मोठे मोठे यज्ञ केले म्हणून अग्नीहोत्री राजवाडे असं पडलं आहे. फारच पट्टीचे सहजयोगी आहेत. २- ३ वर्षांपूर्वी एक दविस माझ्याकडे आले व म्हणाले, "मला काही त्रास नाही, फक्त प्रोसटेटचा त्रास आहे." मला मोठे आश्चर्य वाटलं. हा एवढा मोठा गणेश पूजक व सहजयोगी, त्यांना प्रोसटेट चा त्रास कसा होणार? कारण प्रोसटेटचा त्रास गणेश तत्वाच्या त्रासाने कवि गणेश रुसणान होतो. यांच्यावर गणेश रुसण्याचे कारण नाही. कारण हे पट्टीचे सहजयोगी आहेत आणि माझ्यावर त्यांची शरद्धा आहे व अत्यंत भोळा मनुष्य. मग हे गणेश तत्व त्याच्या हातात कसे उलटे चालू लागलं ते माझ्या लक्षात नाही आले. मी त्यांना म्हटले, "घ्या की थोडा प्रसाद." प्रसाद म्हणून चणे असतात. ते दिल्यावर त्यांच्या बरोबरचे म्हणाले, "आज दादा काही खात नाहीत. " म्हटलं "का? म्हणे आज संकष्टी आहे. म्हटलं आज का नाही खात तुम्ही?" म्हणे, "सगळ्यांनी सांगितलं की संकष्टीला चणे नाही खायचे." म्हटलं हेच चुकलंय. संकष्टी म्हणजे गणेशाचा वाढदविस. आता बघा तुम्ही सगळे शकिलेले. कोणी काही सांगितलं तरी बुद्धी वापरली पाहजि. सतरकतेने घेतले पाहजि. संकष्टीला आम्ही उपवास करतो. संकष्टी कवि गणेश चतुर्थी हे त्याचे जन्मदविस आहेत. त्याच्या जन्मदविशी तुम्ही उपास करता, म्हणजे काय सूतक पाळायचे आहे का? एक साथी गोष्ट आहे, मनुष्याचे जे expression असते कवि मनुष्य जे दाखवतो दुःख झाले कवि सुख मळिले. जर घरात कोणी मनुष्य मेला तर आपण जेवत नाही. आता जर तुमच्या घरी मुलगा झाला कवि नातू झाला तर तुम्ही पेढे वाटाल, मेजवान्या द्याल, समारंभ कराल. मग श्री गणेश जन्माला आले तर तुम्ही उपाशी बसाल, तर मग होणारच प्रोसटेट चा त्रास, मग युटसचा कॅन्सर. तो सुद्धा याच्यामुळे होतो. श्री गणेश तत्वाला जर तुम्ही नीट वागवले नाही तर म्हणजे तुमच्या मुलाला नीट वागवले नाही तर, जर तुमच्यामध्ये मातृत्व नसेल तर, ह्या सर्व गोष्टीमुळे युटसचा त्रास होतो. श्री गणेश तत्वाचे काही काही फार अगदी पवतिर नयिम आहेत. ते जर तुम्ही पाळले नाही तर तुम्हाला युटसचा त्रास होतो. पण हा त्रास, एक डॉक्टर, श्री गणेशाशी लावू शकत नाही. त्याचा संबंध श्री गणेशाशीच आहे. ते तो लावू शकत नाहीत. तो फक्त इथपर्यंत येतो की, प्रोसटेट ग्लॅण्ड खराब झाली आहे कवि फार तर पेल्व्हिक फ्लेक्ससि खराब झाले आहे. पण ह्याच्या मागचे जे अंडर करंटस आहेत कवि ह्याच्याअंत जे परोक्षपणाने जे जाणले जातात कवि ज्याला म्हटले पाहजि की अलख आहे, जे तुम्हाला दसित नाही, त्यासाठी तुमच्याजवळ अजून डोळे नाहीत, त्यासाठी तुमच्याजवळ अजून संवेदना आलेली नाही, अजून तुमची परंप्रितरी झालेली नाही. तेव्हा तुम्ही कसे लक्षात घेणार की, हा त्रास श्री गणेश तत्व बघिडल्यामुळे झाला आणि श्री गणेश च आमच्यात रागावलेला आहे. तेव्हा त्या दैवताला प्रसन्न केल्याशिवाय आम्ही सहजयोग करू शकत नाही. असे म्हटल्याबरोबर ते डॉक्टर एकदम घसरले. गणेशाचे नाव घेतल्याबरोबर सगळे डॉक्टर एकदम घसरतात की आम्ही श्री गणेशाला मानायला तयार नाही. आम्ही फक्त सायंटिस्टना मानतो. मग बसा. तुमचा कॅन्सर वगैरे त्रास गणेश तत्वाला मानल्याशिवाय ठीक होणार नाही. श्री गणेश तत्व बघिडल्यामुळे कॅन्सर होतो. श्री गणेश तत्व जर आपल्यामध्ये बघिडले कारण ते हर एक ठिकाणी प्रत्येक अणू-रेणूत सगळीकडे संतुलन बघत असते. तेव्हा ते जर बघिडलं तर आपल्याला कॅन्सरचा रोग होतो. आता आम्ही कॅन्सर ठीक करतो, केला आहे आणि करणार, पण आमचा काही हा धंदा नाही. म्हणजे आता तर मी म्हटलंय , तुम्ही सर्व कॅन्सर पेशंट्सना शोधून काढून नका कृपा करून. कारण आम्ही पुष्कळांना ठीक

केलं आण्णि बलिकुल बेकार गेले ते. इथे सुद्धा दोन चार बसलेले असतील. पण बहुतेक ते मग सहज योगाला येत नाहीत. पुढे वाढवत नाहीत. परत कॅन्सर झाला की " माताजी तुम्ही आमहाला एकदा बरं केलं होतं, तर परत कसा झाला ? तुम्ही सहज योग्य केला का पुढे ? तुम्ही त्याच्यावर मेहनत केली का ? वचिर केला का ? तुम्ही गणेश स्तवन केलं का ? तुम्ही गणेशाला समजले का ? तसे काही नाही. आम्ही तुमचा फुकट ठीक केला कॅन्सर. एक पैसे घेतला नाही. परत आम्ही तुमचा ठीक करायचा आण्णि तुम्ही जरासुद्धा पुष्पांथ करू नये ?

तेव्हा श्री गणेश तत्व कति महत्त्वाचे आहे, त्याला कति महात्म्य द्यावे तेवढे थोडे आहे. हे अत्यंत सुंदर असे चार पाकळ्यांचे श्री गणेश तत्व आपल्यामध्ये असते आण्णि ह्या चार पाकळ्यांच्या श्री गणेश तत्वामध्ये बसलेला मधोमध गणेश, जो आहे तो आपल्यामध्ये ज्याला आपण पेल्विक प्लेक्सस म्हणतो, म्हणजे ही नुसती फझिकल साईड आहे. नुसत्या फझिकल साईडला तो बघत असतो. म्हणजे आपल्या शारीरिक साईडला त्याच्यातले एक एक अंग आहे. म्हणजे त्याला जे अनेक अंगे आहेत. त्यापैकी पहिले अंग म्हणजे शारीरिक अंग म्हणजे कवि मानसिक अंग. आता मानसिक अंगाचे जे बीज आहे ते श्री गणेश तत्व. तुम्ही पाहिलं आहे, आता मी दाखवतं की इच्छाशक्ती म्हणजे जी डावीकडची शक्ती आहे जी आपल्याला सगळ्या भावना देते. त्या भावनेच्या मुळातच गणेश बसल्यामुळे ज्या माणसाला वेड लागले असेल, त्याचे श्री गणेश तत्वच खराब असेल पाहजि. त्याचा अर्थ असा नाही की, तो मनुष्य अपवतिर आहे. पण त्याच्या पवतिरतेला धक्का लागला. त्याच्या पवतिरतेला कुणी ठेच मारली, तरीही त्याला होऊ शकते. एखाद्या माणसाला जर दुसऱ्या माणसाने खूप छळले, तरी त्याचे श्रीगणेश तत्व बघिडू शकते कारण त्याला असे वाटते की परमेश्वर आहे तर मग ह्या माणसाचा छळ का नाही करत ? हा मनुष्य मला इतका सतावतो का ? जर परमेश्वर आहे, जर गणेश आहे, तर याचा वध का नाही करत ? त्याच्या हातात परस आहे, तर त्याला मारून का नाही टाकत ? असे प्रश्न त्या माणसाला उभे झाले की, हळूहळू त्याची डावी बाजू खराब होत जाते आण्णि ती खराब झाली म्हणजे मग त्याला वेड लागायची पाळी येते.

आता बघा की श्री गणेश तत्वाचे कति संतुलन(Balancing) असते. जर तुम्ही कतिही परश्रम केले आण्णि कतिही त्रास घेतला कवि जर बुद्धीने पुष्कळ मेहनत केली आण्णि पुढचा वचिर केला, प्लॅनगि केले, आजकालच्या लोकांना हा एक आजार लागलेला आहे जरा बुद्धीने वचिर करण्याचा. म्हणजे फार वचिर सुरू झाला आण्णि त्या वचिरामध्ये जर संतुलन राहिले नाही तर तुमची डावी बाजू एकदम कामातून जाते म्हणजे थंजून फ्रीझन होऊन जाते, थंजिते आण्णि उजवी बाजू जास्त वाढू लागते. त्यामुळे डाव्या बाजूचे जेवढे रोग आहेत ते श्री गणेश तत्व बघिडल्यामुळे होतात. पैकी मधुमेह. हा रोग श्री गणेश तत्व आपल्यात बघिडले म्हणजे.... गणेशाचे जे (balancing) आहे ते ठीक करण्यासाठी आपले लक्ष मधुमेहाकडे श्री गणेश घालतात. डायबेटीस चा मनुष्य लगेच कमी काम करू लागतो. त्याचप्रमाणे हृदयविकारसुद्धा. जर तुम्ही अत्यंत डोक्याचे काम केले तर हृदयविकार होतो. आता हे बघितले का संतुलन ? डोक्याचे काम केले तर हार्ट अटक येतो. हे गणेशाचे कार्य आहे. कारण गणेशाचं आपण पाहिलं आहे की त्याचं स्वस्तिक आपल्या शरीरात अशा रीतीने आण्णि असं बनविलेले असते, ते म्हणजे दोन ह्या ज्या शक्त्या एकात एक अशा येतात. पैकी डावीकडून जी अशी शक्ती येते, ही म्हणजे महाकालीची शक्ती. उजवीकडून येते ती महासरस्वतीची. मधोमध जथे त्यांचा मलिनबद्धि आहे, तो मलिनबद्धि मात्र महालक्ष्मीच्या लाईन मध्ये आहे. डावीकडची सपिथेटीक नर्वस सिस्टीम जी आहे ती महाकालीच्या शक्तीने चालते म्हणजे इच्छाशक्तीने चालते. आता एखाद्या माणसाच्या इच्छेवरिद्ध वरिद्ध फार कार्य झाले आण्णि त्याला फार त्रास झाला, त्याच्या कोणत्याही इच्छा पूर्ण झाल्या नाहीत, तर त्याला वेड लागेल. त्याला हार्ट अटॅक नाही येणार. हार्ट अटॅक त्या माणसाला येईल, ज्याला पुष्कळ पाहजि. त्याला हे ही पाहजि, ते ही पाहजि, पुष्कळ प्लॅनगि पाहजि. ते करायला पाहजि, देशकार्याला नघिाले. राष्ट्रकार्याला नघिाले. काही काही उगीचच. डोक्याचे नुसते भ्रम आहे म्हणजे यांचे. काही कुणी कार्य केलेले नाही. केलेले असते तर दसिले असते समोर. नुसते भांडणं लावून ठेवले आपापसात.

आता हे जे कार्य आहे ते बाहेरचे आपण फार कार्य करतो. हे कार्य केलं पाहजि ते कार्य केलं पाहजि याच्या बदल वचिर केला पाहजि, या सर्व गोष्टींमुळे आपली जी लेफ्ट साईड आहे, जिला आपण इदा नाडी असे म्हणतो कवि महालक्ष्मी जे तत्व आहे ते कमजोर होऊन जातं. ते कमजोर झाल्याबरोबर त्याच्यामुळे जे काही प्लावीत आहे कवि त्याच्यामुळे सप्लाय जे काही आपले ऑर्गान्स आहेत त्याच्यावर धोका संभवतो. ते मी तुम्हाला सांगितलेलंच आहे की युरेस, कडिनी, डायबेटीस ज्याला पंक्रीआस सप्लायनचं काम तसंच हार्ट अटॅक हे सगळे रोग माणसाच्या अर्धा वचिराने होतात आण्णि त्याचा बॅलन्स श्री गणेशाने होतो. हे श्री गणेशाचं कार्य आहे. म्हणून तुम्ही पाहिले असेल की लोक जरी घाईत असले तरी श्री गणेशाचे देऊळ दसिले तर नमस्कार करुन घेतात तेवढ्यातल्या तेवढ्यात. सदिधविनियकाला सुद्धा कति रांग लागते. पण त्याला काही अर्थ आहे काय ? ते तरी करुन तेव्हाच फायदा होईल, जेव्हा तुमच्यामध्ये आत्मसाक्षात्कार आलेला आहे. जर तुमच्यात आत्मसाक्षात्कार आला नाही, जर तुमचे परमेश्वराशी कनेक्शन नाही, तर तुम्हाला हेही कळणार नाही कोणता खोटा गुरु आहे, कोणता खरा गुरु आहे हे ही तुमच्या लक्षात येणार नाही. म्हणजे हे जे बीज तुमच्यामध्ये गणेशाचे आहे ते कुंडलिनी उठल्यावर, कुंडलिनीला सगळ्यात प्रथम श्री गणेश समजून सांगतात की या गृहस्थाला हे हे त्रास आहेत व ही कुंडलिनी दाखवते की तिला इंपॉर्मर म्हटलं पाहजि ती सर्व सांगत राहते. आता ही कुंडलिनी उठली की लगेच तुमच्या लक्षात येईल एखाद्याला समजा लविहरचा त्रास आहे, तर ती तथि जाऊन धकधक करेल. तुमच्या डोळ्यांनी दसिते. जर नाभचिक्कर धरलेले असेल कवि नाभचिक्करावरती पकड असली, तर नाभचिक्कराच्या खाली जेव्हा कुंडलिनी उठेल, तेव्हा तुमच्या डोळ्यांनी तुम्ही तथि स्पंदन अथवा धकधक बघू शकाल. ती त्या ठिकाणी एखाद्या माणसाला जर समजा भूतबाधा असेल, तर संबंध पाठीवरती ती अशी धकधक करेल. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. आम्ही त्याच्यावरती फिलिम घेतलेली आहे. कुंडलिनी जरी उठते आमच्यामुळे होते ह्याच्याबद्दल काही शंका नाही. कुंडलिनी उठते, पण जर श्री गणेश तत्व खराब असेल तर तो परत तिला खाली ओढून घेईल. ती वरपर्यंत आली तर परत धपकन खाली जाणार. असे अनेक इथे गुरु आहेत, पुण्याला गुरु होते ज्यांचे अनेक कसिसे आहेत. म्हणजे काय करत असतात माहित नाही. पण त्यांचे वैशिष्ट्य हे की कुंडलिनी जरी आम्ही वर आणून बांधली तरी पटकन ते खाली ओढून घ्यायचे आण्णि त्यांनी काय गणेश तत्वाला हानी केली ते मला ठाऊक नाही. ...त्यांनी कुठे काय हात घातला की काय केलं ते माहित नाही, पण त्यांचे जे आम्ही पाहिलेले आहे ते हे की कुंडलिनी हमखास खाली पडते. पाच वेळा जरी कुंडलिनी उचलली तरी खाली पडते. तेव्हा ते काय करत होते म्हणून मी बऱ्याच वेळेला गुरुघंतालाकडे जाऊन सुद्धा आले, बघण्यासाठी. कारणासाठी. करतात तरी काय ? तेव्हा मी हे पाहिलेले आहे पुष्कळा लोकांना की अत्यंत घाणेरडे आण्णि अनुचित प्रकार करत असतात. प्रथम ते गणेश तत्व खराब करतात. काही ना काही बहाणयाने. ते म्हणतात 'कुंडलिनीला उचलायला आम्हाला खाली हात घालायला पाहजि म्हणजे बघा. गणेश तत्व, लहान बालकासारखे तथि बसलेले आहे, आपल्या आईच्या लज्जा रक्षणांर्थ. आण्णि गणेश तत्त्वाने आपल्या सेक्सची चालना मळिते. तेव्हा जे लोक असे म्हणतात की सेक्सने आम्ही, कुंडलिनी जागरण करु म्हणजे ते असं म्हणू लागले की गणेशाचा वाईट संबंध त्याच्या आईशी म्हणजे कुंडलिनीशी लावतो. तो तथि बसलेला आहे. त्या माराने कोणी गेला तर तडाक मारतो. आमच्याकडे पुष्कळ मंडळी आली आहेत ज्यांनी सांगितलं की 'माताजी, आमची कुंडलिनी जागृत झाली'. म्हटलं 'असं का? मग काय होतय ?' आता आम्ही तुमच्यासमोर बसले असतांना असं असं सुरू झालं. 'म्हटलं 'असं का झालं तुमचं ?' कुंडलिनी जागृत झाली म्हणजे हातात थंड वारा यायला पाहजि. पण त्यांच्या गळ्याला संबंध मोठमोठ्या फोड आले बलसिटर सारखे आण्णि त्यातून सारखं पाणी नथितय. काही लोकांच्या अंगात कमालीची गरमी. दिलिलीला एका माणसाने मला तनिदा तार केली की 'माताजी, माझी कुंडलिनी जागृत झाली मी काय करु?' तेव्हा मी मुंबईला होते. म्हटलं त्याला तार करा आण्णि बोलवून घ्या. पण मी तथि दिलिलीतून नघिाले आण्णि तो तथि पोहोचला. तर माझ्या वहिनी सांगत होत्या तो सारखा इथून तथिून धावत असायचा. जसे काही त्याला हजार मुंग्या कवि हजार वचि चावले आहेत. इथून तथिून धावत असायचे. दिलिलीला एक गृहस्थ आहेत डॉ. बत्रा म्हणून.. ते असेच एका प्रोग्रॅमला आले होते. जसे तुम्ही आला आहात. त्यावेळेला मी क्युरगि करत होते लोकांचे, आता काही करत नाही. तर ते म्हणाले, ' माताजी, मला बघा. महिन्यापासून मी असा छळला गेलोय. मला वचि चावून राहिले आहेत. माझी कुंडलिनी जागृत झाली आहे.' लोक म्हणतात, अमुक झालं तमुक झालं. तेव्हा मी म्हटले बसा दोन मनीट, तरी त्यांना अगदी धीर धरवेना. तेव्हा मी त्यांच्याजवळ गेले व पाच मनीटांत त्यांना शांत केले. कारण ही पृथ्वी. ते जमिनीवर उभे होते. तुम्ही आज जमिनीवर बसलात. मला फार आनंद झाला. आज अगदी बरोबर संबंध योग जुळलेला आहे. त्या पृथ्वी मातेने त्यांची संबंध उष्णता ओढून घेतली. आता ते तुम्ही कसे पृथ्वी मातेला सांगणार की, हे पृथ्वी माते, तू माझी संबंध गरमी ओढून घे. ओढूनच नाही घेणार ती, पण सहजयोग्याची ती ओढून घेते. त्याला कारण असे आहे की, एकदा ते तत्व तुमच्यात जागृत झाले तर तेच तत्व या पृथ्वीत असल्यामुळे, त्याच तत्वावर ही पृथ्वी चालत असल्यामुळे ती अगदी ओढून घेते व म्हणूनच आपल्यामध्ये ते तत्व जागृत ठेवलं पाहजि व ते पावतिर्य ठेवलं पाहजि माणसाने. इतकेच नाही तर सहजयोगमध्ये, मग त्या पावतिर्याचा जो पुतळा व त्याला चालवणारा जो राजा आहे. त्या देशामध्ये (शरीरामध्ये) जो राज्यकर्ता आहे. अशा श्री गणेशाला 'त्रिवार' नमस्कार करून आण्णि त्याच श्री गणेशासारखे आपल्यामध्ये पावतिर्य आणण्याचा आपण प्रयत्न केला पाहजि.

आता ज्या गोष्टी सांगू नयेत आण्णि जे लोक सांगत आहेत, ज्याबद्दल पुष्कळ वाच्यता झाली आहे आण्णि लोक बोलत आहेत आण्णि अशा रीतीने पुष्कळ तांत्रिकांनी सुद्धा आपल्या देशामध्ये आक्रमण केले आहे. त्यांचे आक्रमण राजकीय नसले तरी इतके अनैतिक आण्णि इतके घातक आहे की, त्यांचे आपण आज भोग उचलतो आहोत. या तांत्रिकांनी सगळा घाणेरडेपणा सहाव्या शतकांत अतिथि केला. त्याला करणं अशी की, त्या वेळेचे राजे म्हणजे फार खुशाल चेडू असे. लोकांच्या पैशावरती.... जास्त पैसा झाला म्हणजे हेच होते. आधी गणेशतत्व खराब करा. पैसा माणसाजवळ जर अती झाला म्हणजे तो श्री गणेश तत्वाच्या मागे लागतो. तरुण मुलीच्या मागे लागणे, लहान अबोध मुलीच्या मागे लागणे हे त्याच्यातून फोफावते. हे लोकसुद्धा जे काय करतात. त्यांच्यातही तेच आहे की कोणतीही अबोधति दसिली की त्याला हाणायचे. कुणीही अबोध मनुष्य दसिला की त्याला मारायचे. आपलीच अबोधति खतम करुन घ्यायची. हे श्वेटलं. तर या खुशालचेडू आण्णि पैनी लोकांच्यासाठी, म्हणजे त्यावेळेचे राजे

महाराजे म्हणजे एकदम वलिासी. आणतियांचे जे मंत्रीगण होते ते बहुतेक जैन लोक होते. आता या जैन लोकांचे एका स्थिती ला जाऊन इतकी कर्मठता त्या लोकांमध्ये आली, इतकी मूर्ख कर्मठता आली की ततिकी मला वाटत हद्दिसुथानातल्या कोणत्याही धर्मात आली नाही. अत्यंत कर्मठ लोक झाले ते. कारण इतर धर्मांमध्ये थोडस संतुलन (बलांसांनिग) आहे पण जैन लोकात अत्यंत कर्मठता आली आण मी एका जैनाला वचिरलं. एक फार मोठे जैनी साधू माझ्याकडे आले होते. मी म्हटलं की ' काहो, तुम्ही महावीरांनी मनन करायला सांगितलं होत आण तुम्ही देवळ बांधून आण हे कस वपन करून आण नागवं फरित हे काय नेमकं चालवलंय? हे कशाला करता तुम्ही ?ह्याची काय गरज आहे तुम्हाला . आधी मनन करा. मननानी परमेश्वराला मळिवा. तर त्यांनी सांगितलं की आम्ही अशासाठी करतो की मनन वगैरे केलं की आमच्यात सदिध्या येतात. सदिध्या आल्या की आम्ही भुतासारखे ओरडायचो. हे करायचो, ते करायचो.करा म्हटलं , कमी होईल. त्यावेळला ते झालं असेल तुमचं.अतशिय याच्यामुळे ते झालं असेल. पण आता ही स्थिती आलेली आहे की तुम्ही मननाला बसा आण पार होऊन जा. पण अजूनही आमच्यात आहेत. पुष्कळ जैन लोक आलेले आहेत. आता नगरला अनेकजण या गोष्टीमुळे पार झालेत. कारण त्यांना दसिलं की हे फालतूचे धंदे करून, आजपर्यंत काही आपल्याला परमेश्वर मळिला नाही . असे अनेक लोक ज्यांनी परमेश्वराकडे आटोकाट प्रयत्न करुन जर परमेश्वर मळिल्लिला नाही, तर आता काहीतरी नवीन असलं तर बघावं म्हणून आलेले, सहज योगात पार झालेले आहेत. तर माझं म्हणणं असं आहे की आपल्यामध्येही कर्मठ लोक फार आहेत. कर्मठता आपल्यामध्ये कमी नाही. महाराष्ट्रात तर फारच कर्मठता आहे. म्हणजे सकाळी तरेसष्ट वेळा हात धुतले पाहजि. कुणी सांगितले माहीत नाही. पण त्या बाईंनी जर बासष्ट वेळा हात धुतले आण तरेसष्ट वेळा धुतले नाही तर रात्रभर तिला झोप येणार नाही. काहीतरी इतक्या वाती वळल्याच पाहजि. अमुक लाख तमुक केलच पाहजि, पण जे करायला पाहजि ते मात्र होत नाही, म्हणजे वाती वळायच्या आण त्या वेळेला आपल्या सुनेच्या कवि मुलीच्या काहीतरी वाईट गोष्टी सांगत बसायचे. असे आपल्याकडे प्रकार आहेत. त्यापैकी सांगायचे म्हणजे असे की, सहजयोग हा प्रत्येकाला मळिणार नाही. येर्यागबाळ्याचे काम नोहे.

श्री रामदासांनी सगळी आमच्या कार्याची जी काही पूर्वपठिका सांगितली आहे. जर तुम्ही दासबोध वाचला, तर आम्हाला मुळीच तुम्हाला काही सांगायला नको. त्यांनी हे सगळे सांगून ठेवलेले आहे आण तेच खरे आहे. ज्या माणसामध्ये कॅलबिर असते (ती कुवत असते) आण जो खरोखर त्या पट्टीचा असेल, त्याच माणसाला खरोखर सहजयोग साधेल. सगळ्यांना साधत नाही. होतो, म्हणजे व्हायब्रेशनस येतील. पार व्हाल. पण परत गेले कामातून. अशा आम्ही हजारो लोकांना व्हायब्रेशनस दली. या मुंबई शहरातच नदिन तरी दहा हजार लोकांना व्हायब्रेशनस दली आहेत. पण कति लोक त्यातले खरोखरच पुढे आले. तर म्हणायला फार कमी. कारण लोकांची दृष्टीच मुळी उलट्याकडे जाते.

एक आमचे गुरू आहेत मोठे ते आम्हाला मानतात सुद्धा. ते आम्हाला म्हणत होते गाढवांना गाढवांचेच काम दलि पाहजि. तुम्ही कशाला रयिलायझेशन देत बसतात. तुम्हाला इतकी काय गरज पडली आहे. म्हटलं गरज च पडली आहे, वेळ आली आहे तशी. जर आता रयिलायझेशन झालं नाही तर, हा शेवटला नविडा आहे. लासूट जजमेण्ट आहे. आता चालायचे नाही म्हटलं. आता जजमेण्ट लहिन घ्या स्वतःच. ह्यच्यावरती जे काही होणार आहे, तुमचं जे काही नफा नुकसान होणार आहे, त्याच्यामध्ये अकरा रुद्र येणार आहेत. अकरा रुद्र, एकच रुद्र ह्या संबंध वशिवाला संपवण्यासाठी समर्थ आहे, पण जेव्हा अकरा रुद्र येतील तेव्हा तुम्ही त्याची कल्पना करू शकत नाहीत. ते अगदी संबंध संपवून टाकतील. त्याच्या आधी ज्या लोकांचा नविडा व्हायचा आहे, तो नविडा आताच सहजयोगाने झाला पाहजि आण तो लोकांनी घेतला पाहजि. पण बहुतेक लोकांचे असे असते की लहान लहानशा गोष्टीत लोक बथिरतात आण लहान लहानशा गोष्टीवरून नधिन जातात. पैकी जर आम्ही पैसेबसि घेत असतो, आण तेमाशा वगैरे केला असता, तर लोकांना जास्त आवडेल. मी म्हटलं की तुम्ही कति पैसे देणार ते सांगा आधी मला. कति पैसे आहेत तुमच्याकडे द्यायला? म्हणजे मनुष्याच्या अहंकाराला पुष्टी दली तर मनुष्य यायला तयार असतो. पण सहजयोगामध्ये हे सांगायचे असते की हे सगळे काही परमेश्वर करतो. हे सहज घडते.

एका फूलातून जसे फळ नधिते तसेच तुमचे सुद्धा होणार आहे आण जिसे तुम्हाला नाक, डोळे, तोंड आण ही मानवस्थिती आलेली आहे, तशीच अतमिनव स्थिती सुद्धा परमेश्वरच तुम्हाला ही एक गफिट आहे, दान आहे. परमेश्वरच तुम्हाला देणार आहे. तुम्ही या बाबतीत काही करू शकत नाही. ही भूमिका मानायला मनुष्य मुळी तयार होऊ शकत नाही. त्याला एवढा अहंकार झालेला आहे. त्याला वाटते डोक्यावर जोपर्यंत मी दहा दविस उभा राहणार नाही, तोपर्यंत मला काही मळिणारच नाही. आधी हे लक्षात घेतले पाहजि की, ज्या परमेश्वराने अशा अनंत गोष्टी करून ठेवलेल्या आहेत, ज्या आपण काहीही करू शकत नाही. कोणतीही जवित कार्य आपण करू शकत नाही, तथि आपण अतमिनव तरी कसे होऊ? तोच करणार. पण एवढेच होते की, पार झाल्यावर फक्त मनुष्य योनीतच मनुष्याला समजते की, आपण पार झालो, ही पहिली गोष्ट. दुसरी, त्याच्यात जी शक्ती येते की, तो दुसऱ्यांना पार करू शकतो. त्याच्यातून ती शक्ती वाहते. तो एक-एक असा अनेक होऊ शकतो. म्हणजे त्याला देवत्व प्राप्त होईल. तो स्वतः देवत्वात येईल. आता असे पुष्कळसे लोक आहेत. ज्यांनी गुरू वगैरे ठेवले आहेत. मोठमोठाले आहेत, पण त्यांच्या शिष्यांमध्ये कोणा मध्ये देवत्व आलेले मी पाहिलेले नाही. काही ट्रान्सफॉर्मेशन झालेलं पाहिलं नाही. ते जथि होते तथिच आहेत. जरी झाले तरी, ते भयानी कवि शर्दधेनी. पण आतून ते घटीत झालेलं नाही. ती घटना घडलेली नाही. ते ट्रान्सफॉर्मेशन(परिवर्तन) आतून झालेले नाही. म्हणजे यांचा जर रेडओ ठीक करायचा म्हटलं कवि फुलाचे फळ करायचे म्हटले, म्हणजे संबंध बदलते. तशी स्थिती मात्र कोणाला आलेली नाही, तेव्हा, सांगायचे असे आहे की, त्यासाठी आपले गणेश तत्व जे आहे, त्याला आपण आधी सांभाळले पाहजि. आजकालच्या काळामध्ये नाना तरह्या जाहरिती पाहतो आण सिबंध जाहरिती म्हणजे सो कॉलड अड्वान्समेंट कवि डेव्हलपमेंट जे वेस्टर्न कंट्रीस मध्ये झालं, ते खड्यात पण गेले आहेत. त्यांचा सर्वनाश झालेला आहे. ते इतक्या दुःखात पडले की, आता रात्रंदविस ह्याच योजना करत बसलेत की, आता आम्ही आत्महत्या कोणत्या प्रकारची करावी. ही त्यांची स्थिती आलेली आहे. तेव्हा तुम्ही त्या मार्गाला जाताना एक वेळ वचिर करून बघितला पाहजि की आपण का हे सगळे करत आहोत. त्याला काही तरी अर्थ लागला पाहजि. आपण आज मानव स्थितीला आलो आहोत, तर आपल्याला सुद्धा काही तरी अर्थ लागला पाहजि. आयुष्यभर तेच तेच करणयात काही अर्थ नाही. तसंच जी मंडळी परमेश्वराला सोडून नधाली तशी ही मंडळी परमेश्वराच्या नावाला नुसती चकितून आहेत. सकाळपासून देवाला दवि दाखवला, घंटी मारली की चालले. त्या रतीने कवि जे तरेसष्ट वेळा हात धुण्याच्या काहीच्या कर्मठपणाबद्दल सांगितले, अशा तरही जी कर्मठ मंडळी आहेत. त्यांनी समजून घेतले पाहजि की, अशा तरह्या फुकाच्या गोष्टींनी परमेश्वर कदापि मळिणार नाही. परमेश्वर आपल्यामध्ये आहे. तो जागृत केला पाहजि, जागृत राखला पाहजि आण दुसऱ्यांच्या मध्ये जागृत केला पाहजि. हा सहजयोगाचा संदेश आहे.

तर कुंडलनी ही आई आण शरी गणेश ही त्यांची कृती आहे आण गणेश हे तचि मुल आहे. आपल्यामध्ये असलेली कुंडलनी शरी गणेशाच्या नुसत्या हातावर फरित असते. गणेशाच्या हातात काय असते ते तुम्ही पाहिले असेल. तसेच पोटावर त्यांच्या सर्प बांधलेला असतो कवि पुष्कळवेळा त्यांच्या एका हातामध्ये म्हणजे गणेशाला तसे म्हटले तर चारच हात आहेत पण खरे म्हणजे त्यांना अनंत हात आहेत. पैकी एका हातामध्ये कथी कथी साप दाखवतात, तीच ही कुंडलनी. तसेच आमच्या सहजयोग्यांना, जे पार होत आहेत त्यांच्या मध्ये त्यांच्या नुसत्या हातावर कुंडलनी चढते. ह्यांनी हात असा वर केला म्हणजे कुंडलनी वर जाते. म्हणजे आता लहानसा सहजयोगी मुलगासुद्धा कुंडलनी वर उचलतो. दोन दोन वर्षाची मुले, पाच-सहा महिन्याची मुले सुद्धा तुम्हाला सांगतील, तुमची कुंडलनी कुठे आहे ते. माझी नात सहा महिन्याची होती. तेव्हा हे शरी मोदी माझ्याकडे आले होते आण त्यांचे आज्ञाचक्र धरलेले होते. तर बोलता बोलता तिला काही समजेना. ती अशी रांगत होती तरी ती हातामध्ये माझा कुंवाचा करंडा घेऊन आली आण त्यांच्या कपाळाला कुंकू लावले आण त्यांचे आज्ञाचक्र तनि सोडवून टाकले. सारखी तिला हीच मेहनत असते. तेच मी माझ्या इतर सहजयोग्यांच्या लहान-लहान मुलांमध्ये पण पाहिलेले आहे. कति जन्मजात पार आहेत. जन्मजात.म्हणजे केवढी मोठी ही गोष्ट, परमेश्वराने आता सुरवात केली आहे. म्हणजे साक्षात जन्मजात पार मंडळी आज संसारामध्ये जन्माला येत आहेत. त्यांच्यासाठी संन्यास घ्यायला नको. संन्यास वगैरे घ्यायला गरज वाटते त्याला अजून पार होता आले नाही. पार झाल्यावरती तुम्ही आतून आपोआप सुटत जाता. सुटत गेल्यामुळे बाहेरचा संन्यास काही घ्यायला नको. म्हणजे संन्यासघ्यायचा , जगामध्ये त्यांच्या जाहरिती लावायच्या की आम्ही संन्यासघेतला म्हणजे आतून जर काही घडलं नसेल तर जाहरिती लावायची काय गरज आहे? जर तुम्ही पुरुष असला, तर चेहरा बघूनच लोक सांगतील की हा पुरुष आहे की बाई. त्याच्या काय जाहरिती लावून फरिता की आम्ही पुरुष आहोत, आम्ही बायका आहोत. तशातलाच हा प्रकार आहे की संन्याशी जर तुम्ही मनाने झालात तर आतून सन्यस्त आहात. वरून काही जरी असलं तरी आतून तुम्ही तथि आहात आण ही स्थिती सहजयोगामध्ये सहज गाठता येते. त्याला संन्यास वगैरे घेण्याची काहीही गरज नाही. संसारातून जाण्याची काहीही गरज नाही. श्री शंकराची जी स्थिती आहे कवि श्री शंकरांनी जी स्थिती प्राप्त करुन घेतली आहे त्याला सुद्धा गणेश नरिमाण करावे लागले तसे तुम्हाला सुद्धा ते शरी गणेश नरिमाण करायला पाहजि. आता आपल्या कडे लोक असं म्हणतात की लोकसंख्या हद्दिसुथानात जास्त आहे. कबुल आहे. मी मानते की लोकसंख्या जास्त आहे. इतर कुठे वाढावी लोकसंख्या?इंग्लंडला मायनस होतेय, जरमनीला मायनस होतेय, अमेरिकिला मायनस होतेय कारण तथि कोणी शहाणा जन्माला येणारच नाही. सगळे आपल्याच इथे येणार. कारण तथि जर मुलांना प्रत्येक आठ दविसामध्ये म्हणजे स्टॅटस्टिकि आहे - इंग्लंडला आई- वडिल दोन मुलांना मारत असतात. हे तथिले स्टॅटस्टिकि आहे तर कोण शहाणा तथि जन्माला येईल. म्हणून आपल्या देशात हे जन्माला येतात.या सगळ्यांचा मूर्खपणा आपण सहन करतो आहे आण आपल्याला दूषण लागते आहे. ही मुलं दुसरीकडे जन्माला येणारच नाही कारण इतकी वाईट स्थिती आहे मुलांची दुसऱ्या ठिकाणी. फक्त आपल्या देशात मुलांचं कौतुक आहे.

आजच एक लहान मुलगा माझ्याकडे आला त्याला मराठी येतं व म्हणाला दुडूदुडू धावण्याला इंग्लिशमध्ये काय शब्द आहे ? म्हटलं त्यांच्याकडे कुठं असणार? लहान मुलांना बघतात तरी का कसे धावतात ते. आपल्याकडे दुडूदुडू धावणे आणा हा वात्सल्य रस. आपल्याकडे श्रीकृष्णाचे वर्णन वाचावं कवि श्रीरामाचे लहानपणाचे वर्णन वाचावं म्हणजे अगदी कौतुक वाटते.

कुठेही तुम्हाला खरसिताचे लहानपणाचे वर्णन मळिणार नाही. फक्त आपले रेव्हरंड टळिक होते त्यांनी मात्र 'हीच अंगुली मुखी घालूनी, मधू गोष्टी वदसी' वगैरे वगैरे असं लहान मुलांचं वर्णन केलेले आहे कारण त्यांच्या हृदयामध्ये भारतीयता असल्यामुळे त्यांनी खरसिताचे सुद्धा लहानपण कसं असेल त्याचं वर्णन केलं आहे. पण तुम्हाला कुठेही दुडूदुडू ह्याला शब्द मळिणार नाही इंग्लिश भाषेमध्ये. मला सुद्धा समजेना की याला कसं समजून सांगावं कारण लहान मुलांचे जे अंगभाव आहेत, अंगवकिषेप आहेत, जसं बाळसं धरणं आपण म्हणतो, त्याला काय इंग्लिश भाषेत काही अर्थ नाही. उलट ते म्हणतात की मुलांनी फॅट नसावं, थिन असायला पाहजि कारण आत्तापासून सनिमा, अक्टर्स आणि एक्ट्रेसस होत आहेत. अशा रतीच्या नवीन नवीन कल्पना काढून त्यांनी त्यांच्यामधील अबोधति आहे ती काढून घेतली आहे. आण ते आपण करू नये आण त्यांच्यापासून आपल्याला घेण्यासारखे काही नाही. लहान मुलांना जन्मल्याबरोबर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, कारण मला असंच वाटत होतं तुमच्यासारखं. कोणताही लहान मुलगा जन्मला की आपण केवढं सांभाळतो. पण हे लोक दुसऱ्या खोलीत टाकून देतात त्याला न्यापी लावून. आण कुतरे आण भांजरी मात्र आपल्या बेडूम मध्ये ठेवतात. मला समजलं नाही असं का? तर म्हणे डसिटर्ब होतो रात्रीचा. म्हटलं तुम्ही आले कशाला जगात? मी जेव्हा माझ्या मुली येणार होत्या, त्यांची मुलं येणार होती तर आमच्या साहेबांच्या सेक्रेटरी, त्या बऱ्याच महातार्या बाई आहेत. त्यांना मुलं बाळे काहीच नाही, त्या मला म्हणाल्या, 'तुम्ही अपसेट असाल?' म्हटलं 'अपसेट कशाला? मला तर खूप आनंद झाला आहे मुलं येणार आहेत म्हणून.' नाही. 'म्हणे तुमचं घर बीर घाणेरडं होईल.' म्हटलं झालं. आमच्याकडे असे वचिार सुद्धा डोक्यात कधी येणार नाहीत. म्हणजे संबंध इगो ओरिएंटेशन येतं. म्हणजे तुम्ही गणेश तत्वाकडे लक्ष दिलं नाही तर 'इगो ओरिएंटड होतो. त्याला भयंकर अहंकार येतो. अहंकारी माणसाचा असा गणेश तत्वाचा झगडा आहे. आपण पहिलेच असेल हे जे मोठे राजकीय नेते असतात त्यांचे चारित्र्य आपण पाहिले तर झरि. त्याला कारण आहे. कारण इगो मनुष्याला आला, की तो राईट साईड ने वाढत जातो आण राईट साईडच्या वाढल्यामुळे मनुष्याला इगो येतो आण इगो मुळे श्री गणेश तरी काय कवि श्री गणेश तत्व तरी काय? पवतिरता म्हणजे काय? मीच म्हणजे सर्व काही आहे असे समजून व त्यांच्यातले हे गणेश तत्व नष्ट पावते, पण त्यातले दुसरे एक उदाहरण म्हणजे असे की जे लोक संन्यास घ्यायचा आण लग्न करायचे नाही. घराच्या बाहेर रहायचे, आणखी कुणाशी संबंध ठेवायचा नाही. ते सुद्धा हे दुसरे लोक आहेत. श्री गणेश तत्व जर आपल्यात जागृत असेल, तर संसारात राहूनच परमेश्वर मळिवता येतो आण जर देवत्व मळिवायचे असेल, तर संसारात राहिले पाहजि. ब्रह्मर्षिपद मिळू शकेल, जर तुम्ही अगदी फारच कडक अगदी तीव्र वैराग्य आचरले तर. पण मला असे आता वाटायला लागले आहे की, ब्रह्मर्षी सुद्धा एवढे मोठे पोहोचलेले आहेत, मी यांना ओळखले, पुष्कळसे लोक आहेत पण ते आता काही करायला तयार नाहीत. त्यांना एवढी आंतरकिता नाही आण ते इतकी मेहनत करायला तयार नाहीत. मला कधी कधी वाईट वाटते आण त्यांचे असे मत आहे की, जे हे त्यांचे भक्त आहेत, त्या भक्तांची अजून तयारी नाही. जर मेहनत केली तर आपण तयारी करू शकतो आण त्याला पुढे आणू शकतो. पुष्कळदा मला असे वाटते की, हे सगळेजण जर आता माझ्या मदतीला आले तर बरे होईल.

मला फार मानतात असे एक गृहस्थ आहेत कलकत्त्या जवळ. त्यांचे नाव श्री ब्रह्मचारी म्हणून आहे. आणखी ते फार पोहोचलेले आहेत आण त्यांनी माझ्याबद्दल एका अमेरिकन माणसाला सांगितले की, श्री माताजी साक्षात् आल्यावर आम्ही आता बघत बसलो आहोत त्यांचे काम. आम्हाला हेच कार्य करायचे आहे व बाकीचे काही राक्षसाचा नाश वगैरे ते आम्ही मनन शक्तीने करतो आहोत असे सांगत होते. पण ते गृहस्थ इथे आल्यावर मी त्यांना म्हटले की, 'तुम्ही त्यांना अमेरिकेला घेऊन का नाही जात?' ते अमेरिकेला गेले, पाच दिवसातच तथिंन पळाले आण मला म्हणाले, मला अशा लोकांना भेटायचे नाही. ते अगदी घाणेरडे लोक आहेत. म्हणजे काय की त्यांना माणसाची इम्युनिटी नाही अली अजून. माणसात न राहिल्यामुळे ते अगदी माणूसधाणे झालेत असं म्हटलं तरी चालेल. त्यामुळे काय होतं एखादे साधू संत आले तरी तुम्ही त्यांच्या चरणावर जाल. त्यांच्यावर श्रद्धा ठेवाल, त्यामुळे तुमची स्थिती सुधारेल यात शंका नाही. पण मग रयिलायझेशन कसं होणार? कारण त्यासाठी घाणीतच हात घालावा लागतो मुळी. मुलाला ठीक करायचे, मुलाला सांभाळायचे आहे तर आईला घाणीतच हात घालावा लागतो. जर ती घाण-घाण करत असेल, तर मुलाला स्वच्छ कोण करणार आहे? आण म्हणूनच हे आईचं कार्य आहे आण आईचं कार्य सहज योगात आम्ही करत आहोत. आपण सर्वांनी त्यामध्ये न्हावून घ्यावे, त्याच्यामधील आनंद उचलावा हीच एक आईची इच्छा आहे. आईची एकच इच्छा असते की, जी काही शक्ती आमच्यात आहे, मुलात यायला पाहजि. असू आम्ही जे काही दैवी बीवी असू तर आपल्या घरात राहा म्हणावं. तुमचा आम्हाला काय फायदा? असो मोठे भगवान म्हणून नाहीतर काही. त्यांचा फायदा काय आहे? जोपर्यंत जनसाधारणांना ज्ञाचा फायदा होत नाही, जोपर्यंत जनसाधारण त्यांच्यातून काही मळिवू शकत नाही, जोपर्यंत त्यांच्या मुलाला त्यांच्या शक्त्या मळित नाहीत अशा आईचा उपयोग काय? अशा आई असल्यापेक्षा नसलेल्या बऱ्या. तेव्हा ज्ञा व्यक्तीला तुम्ही गुरु मानता, कवि आई मानता कवि आपल्यापेक्षा मोठे मानता, त्यांनी जर स्वतःचाच अर्थ लावलेला नाही तर त्यांच्या जीवनाचा तुम्हाला तरी काय आदर्श मळिणार आहे? सहजयोगामध्ये 'स्व' चा अर्थ लागतो. 'स्व' चा अर्थ म्हणजे तुमच्या आत्म्याचा अर्थ लागतो. आण ते पुढच्या लैकर मध्ये मी सांगणार आहे. सध्या गणेश तत्वावर मी सांगितलं आहे. आता आम्ही सांगायचं म्हणजे मी जवळजवळ त्यांच्यावर पन्नास पानांचं लहिन काढलेलं आहे. मूलाधार चक्रावरती. मूलाधार चक्रावर श्री गणेशाचे स्थान कसे आहे. त्याच्यात कुंडलिनीचे आवाज कसे होतात आण कुंडलिनी कशी फिरते. नंतर प्रत्येक पाकळ्यामध्ये कसे तऱ्हेतऱ्हेचे अंग आहेत आण ते कशा रीतीने पाकळ्यामध्ये ते कसे शोषण करून घेतात वगैरे बरेच आहे त्याच्यामध्ये. आण ते ज्ञान सगळे तुम्हाला मळिले पाहजि आण ते मळिणार आण काहीही आम्ही त्याच्यातले लपवून ठेवणार नाही. प्रत्येक गोष्ट आम्ही तुम्हाला सांगायला तयार आहोत. पण तुम्हाला सुद्धा पार झाल्यानंतर पुष्पार्थ करायला पाहजि. जर तुम्ही पुष्पार्थ केला नाही, तर तुम्हाला काहीही फायदा होणार नाही. तर आजचा हा प्रोग्राम खरं म्हणजे कुंडलिनी जागृतीचा आहे. तुम्ही त्याच्यात मेहनत करावी असं मला वाटत. आता पूजेमध्ये काय करावे हा प्रश्न लोकांना असतो. माताजी, श्री गणेशाच्या पूजेला काय करावे? कारण आम्ही परीक्षे वंदिया जाणतो. जे तुम्हाला दसित नाही, त्याला नानकांनी 'अलख' म्हटले आहे. त्या डोळ्यांनी आम्ही बघतो. तेव्हा आम्हाला सांगायचे आहे, पहिल्यांदा पावतिर्य तुमच्यात आहे का ते बघा. आंधोळ वगैरे करणे हे तर झालेच. त्याचे काही नाही. ते नाही केले तरी चालेल, पण एक मुसलमान सुद्धा श्री गणेश पूजा फार छान करतो. आपल्याला आश्चर्य वाटेल. अलजेरियाचे जवळ जवळ पाचशे मुसलमान तरुण मुले-मुली पार झालेली आहेत. पण त्यातला जो मुख्य आहे, त्याचे नाव आहे जमेल आण ति, श्री गणेश पूजा इतकी सुंदर करतो ते अगदी बघण्यासारखे आहे आण श्री गणेशाला ठेवून स्वतः त्यांची पूजा करतो. म्हणजे सहजयोगामध्ये हद्दि, मुसलमान, खरिश्चन सगळेच येतात आण त्यापेक्षा त्यांच्या अनेक देवता कशा त्याच्यामध्ये आहेत ते दाखवले आहे.

आता गणेशाचं जे आहे ते आजचा चक्रावर आल्यावर खरसित स्वरूपात या संसारात आलेले आहेत. देवी महात्म्या मध्ये तुम्ही वाचलं असेल तर देवीचं जे भागवत श्री मार्कंडेयांनी लिहिले आहे मार्कंडेय म्हणजे आमचा सर्वात उत्तम पुत्र आहे असं म्हटलं तरी चालेल. त्यांनी, आजकाल कोणी वाचत नाही म्हणा मार्कंडेयांना. पण जर तुम्हाला मळिलं तर, त्यातील श्री महावर्षिणुवरील वर्णन वाचा. त्यांनी सांगितले आहे की, राधेने स्वतःच स्वतःचा पूत्र तयार केला होता. म्हणजे जसा पार्वतीने केला होता, तसाच तनि केला होता. पण गणेश तत्व हे त्याच बेस आहे. आण गणेश तत्वावर आधारित, त्यांनी जो पूत्र तयार केला होता, तो ह्या संसारात खरसित म्हणून आला. आता खरसित. कारण राधेने तयार केला म्हणून कृष्णाच्या नावाने तो खरसित आहे आण यिशोदा आहे तथिया नावावर म्हणून येथू. अशा रीतीने त्यांनी हे जे गणेश तत्व आहे त्यांचे जे पूर्णपणे उद्घाटन केले, ते खरसित स्वरूपात केलेले आहे. म्हणून हे लोक जे आपल्याला खरिश्चन खरिश्चन म्हणवतात त्यांना हे सुद्धा माहीत नाही की हे आधी श्री गणेश तत्व आहे आण गणेश तत्वाचा हा प्रादुरभाव आहे आण तीच आता अकरा दुदरामध्ये कसा येणार आहे, ते मी नंतर आपल्याला सांगणार आहे. पण सांगायचे असे आहे की, 'आजचा चक्रावर' गेल्यावर, जे परस हातात ठेवून गणेश सगळ्यांना थाडथाड मारत होते, ते ह्या ठिकाणी जाऊन कृष्मेचे एक साधन झालेले आहेत. कृष्मा करणे हे मानवाचे सगळ्यात मोठे साधन आहे त्याला हातात तलवार नको. काही नको. नुसती जर त्यांनी लोकांना कृष्मा केली, तर त्यांना काहीही त्रास होणार नाही आण म्हणूनच आजच्या ह्या काळामध्ये, आम्ही सहजयोगामध्ये आपले जेव्हा आजचाच धरते, तेव्हा सांगतो की, सगळ्यांना कृष्मा करा आण त्यांनी कति फायदा होतो ते अनेक लोकांना माहीत आहे आण सहजयोगातल्या लोकांनी ते मान्य केलेले आहे आण त्यांनी पाहिले आहे कारण सगळे काही सहजयोगात प्रत्यक्षात आहे. जर तुम्ही कृष्मा नाही केली तर तुमचे आजचाचकर सुटणार नाही. तुमची डोकेंदऱ्या जाणार नाही, तुमचा त्रास जाणार नाही व तुमचा ट्युमर खाली येणार नाही. तेव्हा कृष्मा ही केलीच पाहजि. कारण जोपर्यंत नाक धरले नाही, तोड दाबलं नाही तोपर्यंत मनुष्य गोष्टीला तयार होत नाही. म्हणूनच हे सगळे आजार आलेले आहेत असे मला वाटायला लागले आहे. कारण जोपर्यंत माणसाला अगदी कतिही समजावून सांगितले तरी तो एकावर एक आपली शककल काढत असतो की याला काहीतरी दुसरा अर्थ असेल. त्याला काहीतरी दुसरा अर्थ असेल. तर तुमचा अर्थ अजून लागलेला नाही. तुमचे अजून कनेक्शन नेमके लागलेले नाही, तेव्हा ते लावून घ्या. 'आधी आत्मसाक्षात्कार करून घ्या' हेच आमचं सांगणे आहे. त्यात काहीतरी शककल काढू नका. ते काही वचिारांनी, विविदांनी कवि पुस्तक वाचून होत नाही, ते आतून व्हायला पाहजि. ते झाले पाहजि. ही घटना झाली पाहजि. त्यावर काही वेळेस इतके महामूर्ख लोक असतात वशिषतः शहरात, खेडेगावात नाही. ते म्हणतात, 'अहो, आमचं झालंच नाही बघा, आम्ही कसे?' म्हणजे फारच उत्तम तुम्ही अगदी! काय वचिारता? अहो, तुमचे झाले नाही, म्हणजे काहीतरी मोठा दोष आहे तुमच्यात. शारीरिक असेल, मानसिक असेल, बौद्धिक असेल, तो काढून घ्या. ते काही चांगले नाही. झाले पाहजि. झाल्यावरच आनंद येणार आहे, असा मानध्या समजून घेतले म्हणजे सगळे ठीक होईल.

आता यापैकी जो अहंकाराचा भाग आहे, तो मात्र श्री गणेशाच्या चरणी आज वाहन करावा. हे सगळ्यावर आज तुम्ही जर केलं तर आमचे अर्धे प्रश्न सुटतील. गणेशाला आपला अहंकार, कास तरी करून की बाबा तू आमचा अहंकार घे, असं जर म्हणून तुम्ही आज त्याला दिले, तर माझ्यासाठी खूपच आनंदाची गोष्ट होईल. कारण गणेश सारखा पुत्र सर्वांना असावा असे आम्ही सांगतो. आणि त्याच्या नुसत्या नावानी संबंध शरीर माझं अगदी चैतन्य लहरीनी वाहू लागत. त्या अश्या सुंदर गणेशाला नमन करून मी आजचं माझं भाषण संपवते.

प्रश्न आहेत का प्रश्न? प्रश्न असलेच पाहजित. आम्ही काही पोलिटिकल लीडर नाही आहोत. आणि तुमच्याकडे काही इलेक्शन साठी आलेलो नाही आहोत, की आम्हाला वोट द्या वगैरे. तुम्ही स्वतःला वोट देता की नाही हे बघायचं आहे. आता इंग्लिश मध्ये सांगते की नथिंग इस सेलुलरि हयिर सो डोन्ट कम वथि द ऍटट्रिब्यूट ऑफ या पर्चेझर, बट इट इस समर्थिंग टू बी गफिटेट . हं, वचिर एखादा प्रश्न- प्रश्न वचिरा. आता असं आहे की हाताचं वायब्रेशनस आमच्या सहज योग्यांच्या हातातून वाहतात आणि आपलं ही वाहतील आणि ते चैतन्य लहरी वगैरे काय आहे आणि आदी शंकराचार्यांनी या बद्दल काय लिहिलंय ते सांगणारच आहे. पण ह्या ज्या .वायब्रेशनस आहेत, त्या वाहताना त्याचं बंधन कसं (माताजी बोलत आहेत .. ' . थोडंसं सांगते बसा न .. तुम्हाला घाई आहे का ? हो हो उद्या सांगणार आहे , या. पण नुसतं सांगणं ऐकायला येऊ नका. मेहेरबानी करून. काही घ्यायला या. मी काही प्रवचन देत नाही. . काही तरी घ्यायला या. आणि घरच्यांनाही घेऊन या. वाट बघत बसू नका. उद्या सगळ्यांना घेऊन या आणि पार होऊन जा. बघा आता. बसा बसा.अहो एवढ्या घाई घाईत होत नाही. म्हणजे परवा एक डॉक्टर आले. म्हणजे मी आ म्हटलं वझिटिला चाललो होतो, तर रस्त्यात आहे म्हणून येऊन गेलो. म्हटलं असं का? मग आता जा म्हटलं तुम्ही वझिटिला, तेच बरं होईल. (बसा बसा) परमेश्वरासाठी वेळ नसतो आपल्याला . त्यांनी सगळं काही आपल्याला त्याचं वेळेसाठी दिलंय. सगळी काही जी स्पष्टी रचना करून त्यात एवढं जे सायन्स आलेलं आहे, ते सायन्स याच्याच साठी आलेलं आहे. सायन्स फक्त मननासाठी परमेश्वराने दिलंय पण मानवाला ते समजत नाही.

1979-09-23, 2nd Day of Navaratri Celebrations, Kundalini Vishnu Shakti & Brahma Shakti

23 सप्टेंबर 1979

Navaratri Puja

Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

हा पाऊस सुद्धा आमच्या सारखाच लहरी दसितो. (Shri Mataji smiles)

आमही गेलो होतो नगर जलिह्यात, आणा बिाहेरच एक आमचे सहजयोगी भेटले पेडगावला आणा मिहणायला लागले “माताजी तसं सगळ काही ठीक आहे आपल्या कृपेनी पण ह्या वेळेला पाउस काही झाला नाही अगदीच, ह्या बाजूला”. तर मी म्हटलं बरं होईल, कधी होईल? म्हटलं आजच होईल, तुम्हाला आजच पाहजि तर. त्याचा नंतर नगरला फार मोठा पुरोग्राम होता रात्रीचा. जसं भाषणाला सुरुवात केली तसाच एकदम कडाक्याच्या पाउस सुरू. खुप जोराने. आज त्याच्या वरताण आहे म्हणा. म्हणजे तुमची सगळीच परीक्षा घेतलीये त्याने. पाउस असुन सुद्धा कति मंडळी येतात पुरोग्रामला या दादरला हे बघून मला खरंच फार आनंद झाला. ही खरी परीक्षा आहे. पुरवी काळी गुरू लोक तरतरह्या परीक्षा घेत असत. अजूनही मी पाहिलेलंय गुरू लोकांची पद्धतच वेगळी असते आईच्या मानाने. सगळ्यांना आधी भांडी घासायला लावतात, त्यांच्याकडणं खुप सेवा करुन घेतात, त्यांची खुप परीक्षा करुन घेतात आणा शेवटी जेव्हा ते त्यांच्या परीक्षेला उतरतात तेव्हा त्यांना काहीतरी ते देतात. पण पावसाने मात्र आज तुमची खरंच परीक्षा घेतली. एक फायदा पण आहे की जोपर्यंत पाउस थांबणार नाही तोपर्यंत तुम्ही काय इधुन जाणार नाही आणा हलणार नाही.

एकंदरीत मजाच आहे सहजयोग म्हणजे. असो... सांगायचं म्हणजे असं की सहजयोग ही एक लीला आहे... आमच्यासाठी. तेव्हा ते काही असं सरियस होण्याचं काही काम नाहीये. एक लीलाच आहे एक खेळ आहे तो. ज्याला जे जमतं त्याला तो खेळच वाटतो, ज्याला जे जमत नाही त्याला ते थोडसं कठीण वाटतं.

आता आपल्यामध्ये लहान मुलांनी वाजवून दाखवलं, मला फार आनंद झाला. ते लोण, जे आपल्या भारत वर्षामध्ये मोठमोठ्या संत साधूंनी दिलेलंय, संगीताचं ज्ञान जे आत्म्याला तोषवतं, ते आता आपले तरुण मुलं करत आहेत, फार मोठी गोष्ट आहे. त्यांना प्रोत्साहन दिलं पाहजि. आणा हळूहळू हे सुद्धा जेव्हा शक्तील, नष्टिणात होतील तर त्यांना सुद्धा एक खेळच होउन जाईल. हे वाजवणं सुद्धा एक खेळच होउन जाईल. त्यांच आता कौतुक करावं तसं आपलं मी मला कौतुक वाटतं. आता सुरुवात आहे सहजयोगाची, एकदा सहजयोग हा असा जमला, मग असा रंगतो की नाही आणा भिग अगदी खेळ होउन जातो. आमचे चव्हाण साहेब आता आपल्याला सांगतच होते, असे अनेक सहजयोगी आहेत आहे त्यांनी ह्याच्यावर अगदी मास्टरी केलेली आहे, नष्टिणात आहेत. मला स्वतःला आश्चर्य वाटतं की काय कमालीची यांची तयारी आहे. मी उगीचच कधी कधी वेड पांघरून म्हणते असं का, असं आहे की नाहीये? दोन तीनदा परीक्षा पण घेते आणा बिघते चांगलेच उतरलेत सहजयोगाला.

आजचा वषिय, कुंडलिनी आणा विश्व शक्ती तसंच ब्रम्ह शक्ती असा फार प्रचंड वषिय ह्या लोकांनी माझ्या साठी ठेवलेला आहे. काये की फक्त जर कुंडलिनी घेतलं तर सात दविस पाहजि ब्रम्ह शक्ती घेतलं तर सात दविस पाहजि आणखी सात दविस ब्रम्ह शक्तीला पाहजि, असं एकंदरीत एकविस दविसाचा जर तुम्ही पुरोग्राम ठेवला तर वशिद रतीने ह्या वषियांवर सांगता येईल. पण तरी सुद्धा ह्याच्यात फारच अगदी ज्याला म्हणतात एलमिटरी वरवरचे असे सांगता येईल. तेव्हा या तीनही गोष्टींचा आज उल्लेख करण्या पलीकडे जास्त काही होवू शकणार नाही. तरी सुद्धा जर लक्षपूर्वक हा वषिय ऐकला तर आपल्याला लक्षात येईल.

भाषण देताना सुद्धा मी असं लक्ष असं आपल्या कुंडलिनी वरच असते, तेव्हा असा हात ठेवावा सगळ्यांनी. मुख्य तेच आहे. सगळ्या भाषणाला वगैरेला अर्थ तेव्हाच लागतो जेव्हा तुम्ही पार होता. नाहीतर त्याला काही अर्थ लागत नाही. हात अशे ठेवायचे. पायामध्ये जर जोडेबडे असतील तर काढून टाकलेले बरे. गळ्यामध्ये काळंबळि काही घातलं असेल तर ते काढून टाकावं. कमरेला कधी कधी करगोटा वगैरे असतो तो काढलेला बरा. वषिशतः खेड्यामध्ये पुष्कळ मी हा प्रकार पाहिलेला आहे, पण इथे असं जर असलं जर आपण काढून टाकावं. मी सांगितल्या बरोबर दोन दोन म्हणा करगोट्याचे अशे गठ्ठे च्या गठ्ठे खेड्यामध्ये एकत्र होतात.

आता काल आपल्याला मी थोडंसं सांगितले की परमेश्वराची इच्छा कवि त्याची इच्छा शक्ती ही आपल्या डाव्या इडा नाडीतून वाहत असते. त्या इच्छा शक्तीचाच थोडासा भाग कुंडलिनीही आहे. म्हणजे परमेश्वराने आपली इच्छाच आपल्या मध्ये या त्रिकोणाकार अस्थिमध्ये ठेवलेली आहे. फरक एवढाच की एक वस्तू आपण अगदी नवीनच जन्मलेली, नूतन अजून जचिं लग्न झालेलं आहे, जरी ती परमेश्वराची शक्ती असल्यामुळे परमेश्वराचं लग्न झालं असं म्हणजे सर्बोत्कृष्टीला म्हटलं पाहजि प्रतिकी रुपाने. पण अशी ती नवधा श्री कुंडलिनी जी अजून पुर्ण पावतिर्यातच आहे, अशी या त्रिकोणाकार अस्थिमध्ये बसलेली आहे.

ही शक्ती, मनुष्याचा पडि तयार झाल्यावर जी वाचलेली शक्ती असते ती शक्ती आहे, म्हणून हिला इंग्लिश मध्ये रेसिड्युअल (residual) एनर्जी असं म्हणतात. पण ही शुद्ध शक्ती आहे. ही शुद्ध इच्छा परमेश्वराची आहे. ही सर्बथ परमेश्वराचीच इच्छा असल्यामुळे, हचियात आपल्या इच्छेचा समागम न झाल्यामुळे, कवि त्याच्यात कोणताही परिणाम आपल्या इच्छेचा न आल्यामुळे ती अत्यंत शुद्ध आहे आणा त्या शुद्धतेत ती तथि बसलेली आहे. म्हणजे ही परमेश्वरी इच्छाच आहे. ही त्रिकोणाकार शक्ती जी बाहेरुन त्रिकोणाकार दसिते आतुन साडेतीन वेटोळे घालून आपल्या मध्ये बसलेली आहे. आता साडेतीन वेटोळे काय आहेत वगैरे त्यात सुद्धा फार मोठं गणति आहे पण मी म्हटलं की ह्या सर्व गोष्टींचा मी नुस्तं उल्लेख करत चालेल, पुढे आपण ह्याच्यावर लहिलेली पुस्तके आहेत ती वाचावी. आमच्या जवळही एक फार छान पुस्तक इंग्लिश मधील आहे ते जर आपण वाचुन काढलं तर फार फायदा होईल.

नंतर ही शक्ती, जसं एखाद्या बी, बीजा मध्ये अंकुर शक्ती जर आपण पाहिले असेल त्यातील जर अंकुर पाहिले असेल अशी ही वेगळी काढून, अंकुर शक्ती म्हणता येईल त्या त्रिकोणाकार अस्थिमध्ये ठेवण्यात आली आहे. आता ही जी इच्छा शक्ती आहे ती जेव्हा आपण वापु लागलो, जी आपल्या इडा नाडीतून वाहत, तेव्हा इच्छेला पुर्ण करण्यासाठी काहीतरी क्रिया करावी लागते. नुसती इच्छाच राहिली, तर त्याचं काही दृश्य आपल्याला दिसू शकणार नाही. ह्या इच्छेला क्रियेमध्ये घालाव लागत आणा त्यासाठी त्या इच्छेतनच क्रिया शक्ती नधिलेली आहे आणा ती क्रिया शक्ती आपल्या उजव्या बाजूस आलेली आहे. ती आपल्या शरीरामध्ये पगिला नाडीतून वाहत असते. काल मी सांगितलं तसं ह्या दोन्ही शक्त्या ज्या बद्दि वर येऊन मळितात तथिच गणेश स्थापना आहे.

इच्छा शक्ती ही भावनामय, भावनात्मक आहे. माणसाच्या भावना दसित नाहीत, अदृश्य होतात. त्या भावनेला जेव्हा साकार रुप येतं तेव्हाच ते आपल्याला दसितं, पण ते साकार रुप सुद्धा क्रिया शक्ती मुळे होतं. तेव्हा जी दुसरी क्रिया शक्ती आपल्या डावीकडून उजवीकडे येते, ह्या क्रिया शक्तीला आमही सहजयोगा मध्ये महाल... महाका... महासरस्वती ची शक्ती म्हणतो. पहिलीला महाकाली ची शक्ती आणा दुसरी महासरस्वती ची शक्ती म्हणतो. आज इतके वायब्रेशन्स आहेत मला की बोलायला झोपत नाहीये. महासरस्वती ची शक्ती ही आपल्या उजव्या पगिलातून वाहत असते, हीच ब्रम्ह शक्ती आहे. ही ब्रम्ह शक्ती आहे जेव्हा कार्यान्वति होते, ब्रम्हातली क्रिया शक्ती जेव्हा कार्यान्वति होते तिलाच आपण ब्रम्ह शक्ती म्हणतो आणा त्याचे देवता हे ब्रम्हदेव आहेत. म्हणजे महासरस्वती ह्या ब्रम्ह क्रियेला मदत करतात ब्रम्हाचा क्रिया शक्तीला मदत करतात. जेव्हा ती शक्ती ज्याच्यातून वाहत असते तेव्हा ब्रम्ह कार्यान्वति होतात.

आता जे काही आपण योग... ह्याच्यात वाचलेलं आहे वेदात वगैरे हे सर्व काही फक्त ब्रम्ह शक्ती वर लहिलेलं आहे. आश्चर्याची गोष्ट आहे की आपण एकच घेऊन बसलोय. ज्या वेळी मानव संसारात आला, तेव्हा त्याला सुद्धा क्रिया करण्याची इच्छा झाली. इच्छा शक्ती तर त्याच्यात होतीच पण क्रिया करण्याची इच्छा झाली. क्रिया करण्यासाठी आधी त्याला पहिला सामना करावा लागला तो पाच पंचमहाभूतांचा. हे पाच पंचमहाभूत आपल्या मध्ये आले कुठून? तर त्याचा पाच तन्मात्रा, त्याचा आधी महत् अहंकार आदी, असे एकंदर चोवीस गुण आहेत ते. ह्या सर्व शक्तीतून ते चोवीस गुण प्रकट झाले आणा त्यांनी संसारामध्ये पंचमहाभूत आली. आता ती सुद्धा एक स्टोरीच आहे म्हणा. ह्या पंचमहाभूतांना हातात कसं घ्यायचं, त्याच्यावर मास्टरी कशी मळवायची, त्यांचा उपयोगात कसं आणायचं, त्यांना जाणून कसं घ्यायचं तेव्हा एका गोष्टीचा त्यांना अंदाज लागला की ह्या सर्व पंचमहाभूतांवर काहीतरी एक एक दैवत आहेत, एक एक अशी काहीतरी शक्ती आहे की जी त्याला कंट्रोल करते. प्रत्येक पंचमहाभूताला एक शक्ती आहे जी त्याला सांभाळून आहे आणा तीच त्याला अबाधति वाहत आहे. तेव्हा त्यांनी प्रत्येक अग्नी, वायू वगैरे प्रत्येक देवतांची पूजा सुरुवातीला केली. वशिष्ठः यज्ञ वगैरे जेवढे आहेत ते सगळे ह्या पंचमहाभूतांना खुश करण्यासाठी केलेले आहेत. ही पुरवची वेळ आहे. ज्यावेळी मानवाने कृषी सुरुवात केली कवि कोणत्याही क्रियेला सुरुवात केली, त्याने घर बांधायला सुरू केली कवि त्याने मोठमोठाल्या संस्था स्थापन केल्या, त्यावेळेला त्यांना पंचमहाभूतांवरती पहिल्यांदा मास्टरी

मळिवायची होती. म्हणून त्याने यज्ञ, हवन वगैरे करून त्या पंचमहाभूतांना जागृत केले. त्यांना जागृत करतांना त्याला साधवण आलं की त्याच्यातही सात शक्त्या आहेत. त्या सात शक्त्यांपैकी एक शक्ती गायत्री आहे, धर्ती, सावत्री आहे, अशा अनेक सात शक्त्या आहेत. तेव्हा गायत्री मंत्र हा त्या वेदातून नंधिला आणि गायत्री मंत्र हा सुद्धा पगिला नाडी वरती बसलेल्या सर्व देवतांना, म्हणजे पंचमहाभूतांवर राज्य करणाऱ्या सर्व देवतांना, उजव्या बाजूला असलेल्या, वरिटाच्या उजव्या बाजूला असलेल्या सर्व देवतांना जागृत करण्यासाठी एक महाशक्ती माणसाने नरिमाण केली. आणि जेव्हा त्याने ह्या पंचमहाभूतांना आहुत्या दिल्या, त्याच्यातल्या देवतांना आवाहन केले तेव्हा ते देवता जागृत झाले. त्या देवतांच्या जागृती मुळे, हे पुष्कळ हजारो वर्षांपूर्वीची गोष्ट मी तुम्हांला सांगतेय रामाच्या आधीची गोष्ट आहे, जेव्हा त्या सर्व शक्त्या जागृत झाल्या तेव्हा त्यापासून त्यांनी आपले जे काही माणसाचे रलेशन म्हणता येईल कवि जाला आपण म्हणू की रामाच्या वेळेला फार उच्च स्थितीला आपण पोहोचलेलो होतो, त्यावेळेला वमिनं सुद्धा होती, वमिनातून लोक जात असत, रामाने सुद्धा वमिनाने प्रवास केलेला आहे. आणि अर्जुनाच्या वेळेला सुद्धा चक्रव्यूह सारखे आपल्या कडे असे वशिष्ठ तरहेचे प्रसाधने होती, कवि असे तरहेची उपकरणे होती की ज्याने आपण मोठमोठाल्या लढाया जेव्हा शकत होतो. त्यावेळेला मसिईलस वगैरे सगळे आपल्याकडे होते. आणि आज जसे पायलेटलेस बॉम्ब आहे आहेत तश्या तरहेचे काही, तसेच अंतरिक्षामध्ये सुद्धा जाण्यासाठी सर्व व्यवस्था होत्या ही गोष्ट अगदी खरी आहे. त्याच एक उदाहरण मळिते आपल्या आता... थोड्या दविसां पुरवी इथे एक फार अगदी आश्चर्यजनक एक फार मोठी गोष्ट माझ्या लक्षात आली, मी कोलंबियाला गेले होते. आता कोलंबिया कुठे आणि इंडिया कुठे आहे, आणि तिथे लोकांनी मला सांगितले की हे जे त्यांच्या नेवीच जे प्रतिक आहे ते “कंडोर” म्हणून आहे. तर मला आश्चर्य वाटलं, मी त्यांना विचारलं की “कंडोर” म्हणजे गरुड, तर मी म्हटलं की तुम्ही आपल्या ह्याच प्रतिक कंडोर कस ठेवलेल आहे? नेवीच? तर ते असं म्हणाले की आमच्या इथे अशी आख्यायिका आहे, की जुन्या इंडियन्स मी अशी आख्यायिका सांगितली आहे, एक कोलंबिया देश असा आहे फक्त जथे की त्यांचे जे जुने इंडियन्स होते त्यांना कोणीही नेसतनाबूत केलेले नाही. तेव्हा त्याचे अजून आख्यायिका चाललेल्या आहेत. अशी आख्यायिका आहे की एक वशिष्ठ म्हणून देव आहेत इंडियात, भारतीय देव आहेत आणि ते गरुडावरती इथे आले होते. आता हे मला जवळजवळ एक वर्षापूर्वीची गोष्ट आहे मी कोलंबियाला गेले होते. आता कति आश्चर्याची गोष्ट आहे, बघा! की वशिष्ठ वर आरुढ होऊन... वशिष्ठ गरुडावर आरुढ होऊन इथे कोलंबियाला आले होते. आणि म्हणून ह्याच जे एम्ब्लम (emblem) आहे ते गरुड ठेवलेल आहे. तर मी म्हटलं की तुम्ही गरुड का ठेवल नेवीच? तर म्हणे की नेवी एरोप्लेन नधियच्या आधी सुर झाली आणि कारण ते गरुडावर आले होते तर आम्ही तर असा विचार केला की आम्ही तर इतके पोहोचलेले नाही जतिके भारतीय लोक आहेत, तर नदिन आम्ही नेवी वरच त्याच प्रतिक केले पाहजि. तर त्यावेळेला आपली स्थिती फार उच्च होती. आपली जी भारतीय संस्कृती जी आपण म्हणतोय त्यावेळेला अगदी उच्चतमच स्थितीला होती. लोकांच्या जवळ अनेक तरहेचे वाहने असायची आणि राहण्याचे प्रासाद वगैरे सुद्धा खूप सुंदर बांधलेले असायचे. आपण जर पांडवांच्या वेळेला वाचलं तर जथे द्रौपदी हसली तो जो, जे माया महल तनि बनवलेला होता आणि तिथे द्रौपदी हसली होती ते सुद्धा सगळं काही जे आहे ते सुद्धा या पगिला नाडीच्या कृपेने मळिलेलं आहे.

आता इंग्लिश मध्ये ह्याला आपण सुप्राकॉन्शियस एरिया म्हणू. म्हणजे या प्रांतात जर मनुष्य नीटपणे वावरला आणि उच्च दशेला पोहोचला तर तो भुरग्या मध्ये काय आहे? नंतर आकाशात काय आहे? तो विचरण करू शकतो वगैरे सर्व काही गोष्टी आहेत. पण ह्या पगिला नाडीला प्रार्थना करताना अनेक गोष्टीचा विचार केला जात होता. प्रथम म्हणजे पुरवीची आपली जी वर्णावस्था होती, ती वर्णावस्था एक वशिष्ठ पद्धतीने बनवलेली होती. म्हणजे आधी पंचवीस वर्षांचा मुलगा होईस्तोवर कवि वीस पंचवीस वर्षांचा म्हणटलं तरी चालेल, मुलं कवि मुली एका युनिव्हर्सिटीत जात आणि त्याला आपण गोत्र म्हणत. त्या युनिव्हर्सिटीतले मुलं कवि मुली आपापसांत मळीच लग्न करू शकत नसत, इतकेच नव्हे तर वर्षांनुवर्ष कवि पढियानपढिया सुद्धा जर त्यांची इच्छा झाली की इथे लग्न करायचे तर ते म्हणजे मना होत. ते अर्धमी होत. अजून सुद्धा आपल्या कडे सगोत्र विवाह करत नाहीत. म्हणजे तेव्हाची जी प्रथा होती की एका युनिव्हर्सिटीत वाढलेली मुलं ही लग्न करू शकत नसत, संपूर्ण बर्महचर्य पंचवीस वर्षे घालवण्यात येते. त्या संपूर्ण बर्महचर्यामध्ये जे रयिलाइज्ड सोलस होते जे आत्मसाक्षात्कारी गुरू होते ते मुलांना त्या ब्राम्हचर्या मध्ये हठयोग शिकवत असत. आजकाल चा हठयोग म्हणजे सिनिमा एक्टर आणि एक्टरस बनवण्याचा झालेला आहे. कालच त्यांनी प्रश्न मला विचारला होता की शरी माताजी हठयोग आणि कुंडलिनीचा काय संबंध आहे? आता मॉडर्न सगळंच घाणरेडे झाल्यामुळे पुरुषाची जो पातांजल शास्त्र आहे ज्याच्या मध्ये अष्टांग योग जो सांगितलेला आहे की ज्याच्यामध्ये सारी आठही अंगावरती जोर असायचा. नुसते असणं करणं म्हणजे लोकांच्या डोक्यात सुद्धा येणार नव्हत त्या वेळेला. कारण असणं वगैरे ही पंचवीस वर्षांपर्यंत जेव्हा मुलगा कवि मुलगी अजून लग्न झालेली नाहीये, पुरण पणे बर्महचर्यात भाऊ आणि बहीण बनून एका युनिव्हर्सिटीत राहतात तेव्हा एका आत्मसाक्षात्कारी पुरुषा कडे राहून त्या आसनांची ते दक्षिण घेत असत. आजकालचे आसणं सुद्धा अगदी खोटे आहेत. सगळ्या आसनांमध्ये मी बघते की कुंडलिनीला वरीथ करणारे सगळे प्रकार भरलेले आहेत. फारच असे कमी आसनं आहेत की जे खरोखर, म्हणजे जे बरोबर आहे आणि जे पोषक आहेत. आपल्या आत्म्याला पोषक आहेत कवि असं म्हटलं पाहजि की आपल्या आत्मिक उन्नतीला पोषक आहेत असे फारच कमी आसनं आजकाल लोकांच्या हातात आहेत. म्हणजे ही आली तरी अशी की आजकाल च्या काळातच काही लोक जे काही गुरूंच्या कडे हिमालयात वगैरे गेले होते, आता नाव घेऊ नये त्या लोकांच पण काही लोक असतील असे गेलेले. तर पुरवी गुरू एकच दोन लोकांना दक्षिण देत असत फारच कमी लोकांना आणि अत्यंत परिक्षा होत असत. त्या एक एका पायरी ने वर चढावे लागत असे. म्हणजे ही दक्षिण पंचवीस वर्षे झाली मुलांना मळिली तरी त्यांना रयिलायजेशन कवि आत्मज्ज्ञान होत असेही नाही पण त्यांची तयारी धार्मिक जीवनासाठी होते. पण त्यानंतर काही काही लोक फारच थोडेसे नविडलेल्या लोकांना आत्मज्ज्ञान देण्यात येत असत. आता हे काही लोक आता आधुनिक काळातच काही लोक गेले असतील काही गुरूंच्या कडे हिमालयावर वगैरे आणि तिथून त्यांची हकालपट्टी झाली. आता त्यांना फक्त थोडी आसनं गसिनं मळिल्यावर, येवून त्यांनी सुरू केले आपले इकडे, पोट आतमध्ये घालणे, डोक्यावर उभं राहणं, अमुक करणं तमुक करणं. आणि ह्या आसनांमध्ये इतकी खोडी आहे, इतके खराब आहेत काही काही आसनं की काही काही लोक एकदा हठयोगाला गेले की त्यांना कुंडलिनी जागृती होतच नाही. आता पुष्कळदा आमहाला बरं वाटतं माताजी त्यांनी, म्हणजे शारीरिक तुम्हाला बरं वाटलं. नुसतं शारीरिक त्यांनी बरं वाटलं. म्हणजे ही पगिला नाडी जर तुम्ही जास्त वापरली तर तुम्हाला शारीरिक अवश्य बरं वाटेल कारण ही शारीरिक आणि भिन्नसकि ह्या दोन गोष्टीसाठी या नाडीतून शक्ती वाहत असते. पण शरीराला जरी वाटलं तरी तुमच्या भावनांच काय झालं? त्या मार्गाला जाणारे लोक अत्यंत रूक्ष होऊन जातात कारण ही सूर्य नाडी आहे त्यामुळे ह्याचा वर जाणारे लोक इतके रूक्ष होऊन जातात, अशा माणसांच नेहमी डिवीरस होणार, बायकोशी पटणार नाही आणि गृहलक्ष्मी च स्थान घरात खराब होणार. त्यांशिवी त्यांना एक प्रकारचं वैराग्य येणार. म्हणजे मूर्खपणाच आहे सगळा. त्यांशिवी असे लोक कधी कधी इतके तापट होऊन जातात जसे आपल्या कडे काही लोक होते पुरवी काळी सुद्धा आपल्याला माहीतच आहे की हरशिचंद्राला कति छळून काढले वशिष्टामतिरानी. हे काही कल्याणाचे मार्ग आहेत का? जरी असले वशिष्टामतिर फार पोहोचलेले तपस्वी, की कोणाला पाहिले तर भस्म करून टाकलं, कोणाला सांगितलं तर त्याला तथिच नेसतनाबूत केले, पण हे काही कल्याणाचे मार्ग नव्हे. कवि हे परेमाचे मार्ग नव्हे. हा मार्ग आपला नाही आहे. सहजयोगा मध्ये आपल्याला हा मार्ग अवलंबून घ्यायचा नाही. ह्या मार्गाने म्हणे काही लोक महरषी झालेत. झाले असतील तर झाले असतील पण त्यांचा काय उपयोग सर्व सामान्य माणसाला होणार आहे? कवि त्यांनी अंतरिक करून तरी काय मळिलेलं आहे? कधी कधी मला प्रश्न पडतो की अश्या रीतीचे जे अर्धवट लोक असतात ते नुसतं सन्यासी पणाचं ढोंग करून फरित असतात. म्हणून सन्यासांला सहजयोगात मारण नाही. सन्यासी आतली वस्तु आहे आणि ती पगिला नाडीचा पुरण जागृतीने होते. पण ती नाडी सहजयोगात आत्मज्ज्ञान आल्यानंतर जागृत झाली पाहजि त्याच्या आधी झालेली, जागृत असेल तर त्याने मनुष्य अर्धवट होतो. म्हणून तुम्हाला दसिले असेल की पुष्कळसे सन्यासी फक्त कपडे घालून सन्यासी असतात. आणि त्यांच्या सारख्या परीक्षा होत असतात म्हणजे असं की कति त्यांच वय झालं तरी त्यांना त्यांचे नाद सुटत नाहीत आणि त्या नादातच ते गुंतलेले असतात. त्यासाठी त्यांना एवढा आटोकाट प्रयत्न करावा लागतो. पण एकदा तुम्ही सहजयोगात आल्यावर इतकं व्यवस्थित धर्माच सगळं काही बसून जातं की तुम्हाला एवढा आटोकाट प्रयत्न करावा लागत नाही. आणि माणसा मध्ये आपोआप पवित्रता जागृत होते. त्याला इतर बायकांचा बदल कवि इतरांच्या वस्तु बदल काही आकर्षण राहात नाही कारण तो समाधानी होवून जातो. ही एक पद्धत उजव्या साइडची आपल्या कडे राहिली जेव्हा वेदांनी कृषिती वगैरे म्हणून आणि ह्या पंचमहाभूतांना जागृत केले. त्याच्या फलस्वरूप आज आपल्या मध्ये सायन्स आलेलं आहे. सायन्स तर की कुठून आलं? ही जी मंडळी वेदोक्त वगैरे बोलत असत त्यांनी पाश्चिमात्य देशांमध्ये जन्म घेतला आणि त्यांनी, कारण ते अर्धवट राहिले होते त्यांनी परत ह्या पंचमहाभूतांना सायन्सनी जिकण्याचा प्रयत्न केला. आणि सायन्सनी त्यांनी, त्यांना असं वाटतं की त्यांनी पंचमहाभूते जिकली आणि त्यांच्यात जिकून आता ते म्हणजे चंद्रावर आणि कुठे कुठे जात आहेत.

पण ही उजवी बाजू म्हणजे फारच जास्त मोहिनी आहे. माणसाला त्याच्या मध्ये फारच जास्त महत्त्व वाटतं आणि इकडे लोक फार धावतात. म्हणजे असं की “तुम्ही आकाशात उडू शकता” असं कोणी सांगितले की लगेच त्याला एक एक हजार पाउंड्स सुद्धा द्यायला लोक तयार होतात. आता ही मूर्खपणा ची गोष्ट आहे की आपण आकाशात उडण्याची काय जुरत आहे? आहे पक्षी उडतात. आता आपण पक्ष्यांच्या वर जाणार आहोत का आपल्याला पक्षी व्हायचे? आपल्याला एरोप्लेन आहेत सगळे आहेत आता पक्षी होण्याची काय आपली स्थिती आलेली आहे का? आणि उडून तरी काय मळिवणार. अमेरिकी होऊन, आपल्याला फार आश्चर्य वाटेल, एक आठ वर्षांपूर्वी फार तीन मोठे सायनटिस्ट मला भेटायला इथे आले होते. मला फार आश्चर्य वाटले की इतके महामूर्ख कसे हे? मी त्यांना म्हटलं की ही जी उडण्याची गोष्ट आहे ते होवू शकत पण ह्याच्या मध्ये भूतबाधा होते. माणसाचे शरीर सुकल्या सारखं वाटतं, त्याचा भाग दोन होतो. ते इकडे तिकडे बसल्या सारखं वाटतं, त्याला वाटतं बाकीचे लोक वेगळे आहेत, मी वरती गेलो, वरून मला काही तरी दसितंय, ही सगळी भूतबाधा आहे. ह्या उजव्या बाजूला सुद्धा असे पुष्कळसे लोक असतात जे अत्यंत महत्वाकांक्षी असतात. महत्वाकांक्षी लोक मेले आणि त्यांच्या महत्वाकांक्षा पुरण नाही झाल्या म्हणजे नेहमी अतृप्तच असतात ते लोक. तेव्हा त्यांना असं वाटतं की कसं तरी करून परत संसाराला यावं. मरालया तयार नसतात ते. म्हणून मग ते कोणत्या माणसा मध्ये घुसून आणि हे प्रयोग करत असतात. कायप ही ह्याचातिले अनेक प्रयोग आहेत

त्याच्यातला एक म्हणजे लोकांना क्युअर करणे इच्छित करणे वगैरे. लंडनला एक गृहस्थ आहेत त्यांचा नाव आहे डॉ लॅम म्हणजे होते, लेट डॉ लॅम. ते मेल्यावर त्यांना फार महत्वाकांक्षा होती की मी अशी अशी सर्जरी करायची, हे हे करायचं वगैरे. तर त्यांचे जे भूत म्हणा कवि पुरेत आत्मा म्हणा, एका सोलजर च्या अंगात आलं आणि त्या सोलजरला सांगायला लागलं की तु आता लंडनला चलून माझ्या मुलाला सांग की मी असा असा आहे म्हणून आणामी तुझ्या अंगात आलेलो आहे. तर तो सोलजर म्हणाला की त्याला कसा विश्वास वाटेल? म्हणे मी त्याच्याशी बोलतो तु चल तर खरं. मग हा तथि गेल्यावर परत हा सोलजर फ्रान्स मध्ये गेला आणत्या मुलाला त्यांनी त्याच्या पुष्कळशा सकिरेट गोष्टी सांगितल्यावर मग त्या मुलाला विश्वास वाटला की याच्यात माझे वडील आलेले आहेत. तर त्यांनी तथि एक सर्जरी काढली, इतकंच नाही पण इंटरनॅशनल क्युरेटिव सेटर काढलं तथि. आता त्या सेटरच्या सगळीकडे शाखा आहेत. त्यांची मला ओळख झाली ती मुंबईतच कारण एक बाई माझ्याकडे आल्या आणत्यांचे असे असे हाथ व्हायला लागले. म्हटलं हे कुठून आलं तुमच्यात? तर मग तनि मला ही सगळी गाथा सांगितली की तला बरं वाटत नसे तयिया पोटात दुखायचं वगैरे तर त्यांनी ह्या सेटरला पत्र लिहिलं. मग त्यांनी सांगितलं की पाच वाजता अमक्या तारखेला आमच्या वेळेला पाच वाजता आम्ही तुम्हाला ठीक करु. पाच वाजता त्या हलू लागल्या, दरदरून त्यांना घाम आला आणत्यांच्यात पोटात काहीतरी गडबड गडबड झाली, काहीतरी झालं आणत्यांच्या नंतर मग त्या बर्या झाल्या. म्हणजे पोटाच दुखणं गेलं पण डोक्यात दुखू लागले. डोक्यात दुखू लागलं, त्याच्या नंतर त्या भ्रमपिटा सारख्या झाल्या आण फार त्यांची स्थिती खराब झाली. त्यांचे यजमान माझ्याकडे घेऊन आले. मी म्हटलं की आता ह्यांनी काहीतरी तयिया मध्ये भूत भरलेलं दसितंय. कारण असंय की कुंडलनीला काही टाइम नसतो. तुम्ही जर म्हटलं की पाच वाजून सहा मनीटांनी तुमची कुंडलनी मी जागृत करतो, असं काही होवू शकत नाही. तुम्ही असं म्हणता का की एका झाडाला आज फळ येणार आहे ते दहा वाजून पाच मनीटांनी बरोबर येणार आहे म्हूर्तानी? असं एखाद्याला फळ आपण सांगू शकता का? जर ही जिवित करिया आहे तर त्याला आपण काही टाइम नाही देवू शकत की ह्याच टाइमला होइल. टाइम सांगता येत नाही, जेव्हा योगायोग येईल तेव्हाच घडेल असेच म्हणता येईल. तेव्हा कोणाची आज होइल, तर कोणाची उद्या होइल, कोणाची परवा होइल आणझाली जरी ती टकिवायला पाहजि. कारण जसं काही एखाद्या बी ला तुम्ही जरी जागृती दिली आणत्या बी तुन अंकुर नघाले, तरी त्या अंकुर बरोबर जमीनीवर पडलंय की नाही, जर ते खडका जमीन असली आण त्याच्या मध्ये ते जर बी पडलं तर ते वायाच जाणार. जर तुम्ही खडका सारखे असाल तर आमची मेहनत वायाच जाणार आहे. तेव्हा तुम्ही स्वतःला आधी बघून ठेवा की तुम्ही खडका सारखे होवू नका. जी काही तुमच्यात जागृती होइल ती पुरणपणे रुजवून तुमच्यातनं वृक्ष नघाले पाहजि. आमच्याकडे असे असे सहजयोगी आहेत, एक एका माणसाने दहा दहा हजार माणसांना पार केलंय आण काही काही असे आहेत की त्यांच स्वतः तोड पहात रहा काही होत नाही. आण काही असे आहेत की एकदा आले की परत त्यांच तोड बघायला मळित नाही. म्हणजे ते भारुड आहे ना की तीन तऱ्हेच गाव होतं, तसे प्रकार रोज आमहाला सहजयोगात (आहे). ते नमुने आमहाला नेहमी दसित नाही.

आता ही पगिला नाडी म्हणजे ब्रम्ह शक्ती, म्हणजे हे पाच तन्मात्रा आणत्यातून नघालेल्या ह्या पाच पंचमहाभूतांना जागृत करण्याची जी शक्ती आहे ती पगिला नाडी वर आहे. मनुष्य सुद्धा जेव्हा कोणतीही करिया शक्ती करतो कवि कोणताही पुढचा विचार करतो, भवषियाचा विचार करतो, कवि जेव्हा तो आपल्या शारीरिक कार्यासाठी उद्यत होतो, शरीराला, शरीर चांगलं राहिले पाहजि, शरीराचा बांधा ठीक झाला पाहजि कवि आपली प्रकृती ठीक झाली पाहजि वगैरे असे विचार करतो तेव्हा ही शक्ती फार वाहु लागते. त्याशविया जेव्हा आपल्या शारीरिक शक्तीचा आपण उपयोग करतो तेव्हा सुद्धा ही शक्ती फार वाहु लागते. म्हणजे एकच शक्ती फार जर वाहु लागली तर दुसरी शक्ती थिजून जाईल. आण एक शक्ती जास्त वाहिल्यामुळे कधी कधी फार असंतुलन येवून मनुष्यामध्ये विकृती येवू लागते. मी कालच आपल्याला सांगितले की जेव्हा आपण उजवी बाजू जास्त वापरतो तेव्हा डावी बाजू आपली कामातून जाते आणत्यामुळे डावीकडेच सर्व रोग होतात. आण उजवी बाजू जर जास्त वापरली तर कसले रोग होवू शकतात ते आपण पहायला पाहजि. कारण मी सांगितले ना की वषिय फार मोठा आहे आण मला सांगायचे फार थोड्यात आहे. तेव्हा जमेल तेवढे बघुया. त्यातून आज म्हणजे व्हायब्रेशन्सचा (vibrations) पण जोर फार आहे.

आता पहिल्यांदा म्हणजे असे की ही शक्ती आपल्याला फार वापरल्यामुळे आपल्याला जे ह्यातून मुख्य कार्य आहे ते आपण करू शकत नाही. पहिलं मुख्य कार्य हे आहे स्वाध्यासन चक्राचे, त्या नाडीला स्वाध्यासन चक्रच चालवत असतं, कारण ब्रम्ह देव हे स्वाध्यासन चक्रावर बसलेले आहेत आण तेच ह्याला शक्ती देत असतात. तर ब्रम्हदेवाचे पहिले कार्य हे आहे की सृजन शक्ती साठी लागणारी जेवढी शक्ती आहे ती तुम्ही पुरती करायची. जर तुम्ही मोठाले आर्टिस्ट असला समजा, जर तुम्ही मोठे आर्टिस्ट असला आण सहजयोगी नसलात आण आर्टिस्टच असला तर तुम्हाला काय रोग होवू शकतात? पैकी पहिला रोग तुम्हाला असा होईल की तुम्ही फार कठोर स्वभावाचे होवू शकता. तुमच्या मध्ये काहीही प्रेमळपणा राहणार नाही. तुमच्याजवळ कोणी मनुष्य उभा राहू शकणार नाही. अगदी बोर म्हणतात तसे नंबरी. जर मनुष्य फार मोठा आर्टिस्ट असला तर तो दाढी वाढवतो, काहीतरी आपण सन्यासी असल्याचे दाखवायचं वगैरे प्रकार करायला लागतो. आर्टिस्ट म्हणजे हजार माणसात तुम्ही ओळखायचे की का हो तुम्ही आर्टिस्ट का? असे म्हटल्या बरोबर एक त्याने मारलं नाही तर नशीब समजायचे. अत्यंत क्रोधी असतो. आर्टिस्टला फार क्रोध येतो. त्याला कारण काय तर उजवीकडे ची बाजू आपण फार वापरल्यामुळे दुसरं संतुलन येत नाही. त्याच्या भावना कमी होतात. जर एखादा मनुष्य फार धावत असेल, आजकाल पुष्कळ इथे हनुमन्तरनात ती करेझ आली की नाही माहिती नाही पण बाकी सर्व देशांमध्ये जांगिंग ची फार एक करेझ चाललेली आहे. म्हणजे सगळे लोक धावत असतात सकाळी. असा एक डेटिस्ट आमच्या कडे आला आण मला म्हणायला लागला की "माताजी, मी सारखा धावत असतो पण मला आता भावनाच राहिल्या नाहीत. मला काही सुख होत नाही दुःख होत नाही, मी सुखदुःखाच्या पलीकडे गेलो." म्हटलं असं नसतं ते. आनंद ही दुसरी गोष्ट आहे पण सुखदुःखाच्या पलीकडे जाऊन कठोर होणे, दगडा सारखे होणं म्हणजे काही माणुसकीला धरून नाही. असा मनुष्य माणुसकीला विसरूनच जातो म्हणे. माणुसकी शब्द काय त्याला लक्षात रहात नाही. म्हणजे असा मनुष्य अत्यंत सडेतोड म्हणतात अश्या तऱ्हेचा कवि स्पष्टवक्ता म्हणतात अश्या तऱ्हेचा असतो. कोणाचं काही दुखेल कवि कोणाला काही त्रास होईल कवि कोणाला आपण बोलतोय तर त्याच त्याला काहीतरी दुःख होईल वगैरे कल्पना अशा माणसाला येत नाही. आण तो कधी कधी फार यशस्वी सुद्धा होतो. पण ज्याला आपण यश म्हणतो ते पाच तत्वांना जकिल्यानंतर येऊ शकते. म्हणजे एखादा मनुष्य फार मोठा ऑफिसर असला समजा कवि काहीतरी त्यांनी फार मोठा राजकीय नेता असला म्हणजे हमखास त्याला हा रोग होणार, पगिला नाडीचा त्याला रोग होतो. म्हणजे ग ची बाधा होते त्याला. ग ची बाधा झाली की अशा माणसा जवळ एक ढाल घेऊन गेले पाहजि. सरळ तुम्ही जर भेटायला गेले तर कधी तुमचं डोकं फुटेल याचा काही नेम नसतो. एकदा एका मनिस्टर कडे एक गृहस्थ भेटायला गेले, आणखी तथि एक गृहस्थ दुसरे होते आण ते सर्वानवर ओरडत होते, ते बघिरे आपले वलिजर होते यु पी चे मनुष्य, त्यांना काही माहिती नव्हत हा प्रकार काय. तर त्यांनी म्हटलं की तुम्हाला काय झालं? तर ते म्हणे "तुमको मालुम नही मैं पी. ए. हूँ". ते म्हणे "अरे! पहिले बताया होता की तुम पीये हुवे हो." त्यांनी सांगितले की "मैं पी. ए. हूँ", म्हणजे त्यांना पी. ए. झाले म्हणजे काय, अगदी एक डोकं होऊन जातं. तेव्हा जे पगिला नाडी वरती जे फार कार्य शक्ती नी, कवि अगदी आम्ही कार्य करणार, हे कार्य करणार ते कार्य करणार असे लोक जे बोलत असतात त्यांच्या मागे एक अत्यंत वकिषपित प्राणी जीवत असतो आण तो म्हणजे एक अत्यंत कठोर हृदयी मनुष्य. त्याला भावना नसते त्याला विचार नसतो त्याला कोणाचं सुखदुःख समजत नाही. आता आपल्या महाराष्ट्रात लोकांच असा म्हणजे आहे की महाराष्ट्रीयन लोक म्हणजे जरा जास्तच कठीण बोलतात. कठीण बोलणाऱ्याची पद्धत आपल्या महाराष्ट्रात फार आहे. आण अगदी मारमकि म्हणायच त्याला, म्हणजे असा की मनुष्याचा मर्मच छेदला पाहजि. गोड बोलणं जरा आपल्याकडे कमी आहे आण त्यालाही कारण मला असं वाटतं की आपण साधु संतांनी आपल्या डोक्यावर चमिटे मारलेले आहेत तर आपल्याला असं वाटतं आपल्याला ही त्यांच लोन मळिलंय तर आपणही दोन चार चमिटे लोकांना घेतले तर काय हरकत आहे? पण साधु संतांच वेगळं आहे त्यांच ते... परीक्षा घेण्याचे प्रकार असले तरी सुद्धा आपल्याला हा अधिकार नाही. आपण मात्र सगळ्यांशी गोड बोलले पाहजि. गोड बोलणं म्हणजे काही त्याचयामध्ये कोणाची तुम्ही हांजी हांजी करत नाही, म्हणजे दुसरं म्हणजे असे की आम्ही कोणाची हांजी हांजी करू शकत नाही. अहो, एकतर तुम्ही हांजी तरी कराल नाहीतर कोणाला जोड्याने तरी बडवाल, काही मधोमध आहे की नाही? सहजयोग आमचा हा मधोमध आहे. तेव्हा माणसामध्ये एक तऱ्हेचा गोडवा असला पाहजि, बोलताना त्याच्या मध्ये भावना असली पाहजि. दुसऱ्या माणसाला ही भावना असतात, त्याला दुःखवर्ताना सुद्धा आपण लक्षात घेतले पाहजि. वशिष्ठः बायकांच असतं, की त्यांना सगळ्यात जास्त भावना हव्यात त्याच कधी कधी इतका दुष्टावा करतात की आश्चर्य वाटतं. की इतका दुष्टपणा बायकांना कुठून येतो? त्याला कारण असं की त्यासुद्धा फार जास्त भवषियाचा विचार करतात म्हणजे सारखं, आज आम्ही स्वयंपाक काय करायचा? आज आमहाला काय जेवणाची करायचंय? आता ती मुलगी जाणार तथि जेवण पाठवायचे, माझ्या नरयाचं असं करायचंय. अश्या रीतीने जेव्हा मनुष्य अनेक विचार करू लागतो आण ह्या तऱ्हेने सगळं फ्यूचरचा कवि भवषियाचा विचार करू लागतो त्यावेळेला त्याची राइट साइड धरली जाते. राइट साइड धरली गेली म्हणजे असा मनुष्य अत्यंत दुःखी जीव असतो. कारण असा मनुष्याला कोणीही जवळ करत नाही. आण हा सगळ्यात मोठा रोग आहे तो आपल्याला दसित नाही. आपल्या समाजामध्ये पुष्कळ यशस्वी लोक झालेले आहेत पुष्कळ मोठे मोठे लोक झालेले आहेत तर त्याबद्दल काही शंका नाही पण त्यांचा जो कोरडेपणा आहे त्या कोरडेपणा मुळे त्यांचं नाव घ्यायला लोक सकाळी घ्यायला धरत नाही, फार तर संध्याकाळी घेतील आण तोड धुवून टाकतील अशी स्थिती असते. आता ह्या मार्गावर चालणार्या लोकांची, ते म्हणजे अतं मध्ये उतरतात अतं क्रियेमध्ये उतरतात ते म्हणजे आम्ही काहीतरी मोठे भारी काम करत आहोत अशी कल्पना करून बाकी सर्व कार्यांना मुक्तात. म्हणजे तुमची फॅमिली आहे, तुमचं घर आहे, तुमची मुलं आहेत तकिडे लक्ष द्यायचे. वशिष्ठ करून हे पाश्चिमात्य देशांत फार आहे, बायकांच तसंच आहे पुरुषांच तसंच आहे. त्यांना पूर्ण वेळ म्हणजे काहीतरी आम्ही बाहेर करून दाखवलं पाहजि, जगामध्ये काहीतरी नाव करून दाखवलं पाहजि, जगामध्ये काहीतरी मोठं होऊन दाखवलं पाहजि असं प्रत्येकाला वाटत असल्यामुळे आण मुख्य म्हणजे पैसे कमविले पाहजि हे मुख्य. आण ते पैसे कसे गमावले पाहजि ते दुसरं मुख्य असतं. त्याच्यामुळे सगळ्या बायका आण पुरुष त्याच्याच मागे लागलेले आहेत की आम्ही पैसे कसे कमविले पाहजि. त्यामुळे घरातील मुलं कशी राहतात, नवरा बायकोच अगदी पटत नाही, आता अर्थात तथि लग्न संस्थाच मुळी संपलेली आहे त्याच्यामुळे. आण

कोणाशीच कोणाच पटत नाही. मला तर मी लंडनला गेले तर मला वाटलं की हे सगळे आमच्यावरती कुत्र्यासारखे..... सगळे आपापसांत बोलतात तर नुसतं कुत्र्याशी का? बोलताना म्हणजे भांडायला सुरुवात करायची. टेलिव्हिजन उघडला की नवरा बायकोचं भांडण दाखवणार, नाहीतर मुलाचं आईचं भांडण दाखवणार, नाहीतर भाऊ बहिणीच भांडण दाखवणार, भांडणच दाखवतात दुसरं काहीच नाही. म्हणजे कुठे परेमाने कोणी कोणाशी बोलताना काही दसितंच नाही आणि परेमा दाखवतील ते इतकं अश्लिल आणि घाणेरडे की ते ही बघायला नको. म्हणजे तुम्हाला टेलिव्हिजनच बंद करावा असं वाटतं, तेव्हा आपापसांत परेमाने राहणे, तुसडेपणा करणं आणि कोणाला कमी लेखणं, कोणाशी वाईट रीतीने बोलणं वगैरे हे सर्व हे सुद्धा माझ्यामते फार सामाजिक असे दोष आहेत आणि रोग आहेत. हे रोग एकदा जडले की समाज एकदम ढासळून पडतो. जेव्हा पगिला नाडी वर आपण फार प्रवेश करतो आणि पगिला नाडी जेव्हा फार आपल्या मध्ये बलवत्तर होते त्यावेळेला माणसामध्ये एक तरहेचा असमाधानाचा त्वेष येतो आणि त्या त्वेषामध्ये, तो एक जो त्वेष येवून जातो त्या त्वेषामध्ये त्याच्या हे लक्षात येत नाही की आपण दुसऱ्याला काही बोलतोय की आपण बेशरमासारखं वागतोय की आपण दुसऱ्याच्या भावना दुखावतोय, कतितीरी कमळांना आपण ठेच मारलेली आहे. आता काय केलं पाहिजे? ह्याचा इलाज काय? तर मी लोकांना म्हटलं की तुम्ही प्लॅनगि करु नका, तर लोकांना समजत नाही की माताजी असं कसं म्हणतात की प्लॅनगि करु नका. म्हणजे अगदी फारच जुनाट दसितात माताजी. पण मी म्हणते प्लॅनगि करु नका आधी परमेश्वराच प्लॅनगि बघा आणि भग प्लॅनगि करा. आता बघा आपण प्लॅनगि केलं की आम्ही बाहेर सगळ्यांचा प्रोग्राम करणार, बरं होईल जमीन असली तर माताजींचा प्रोग्रामला. पण देवाची इच्छा होती की तुम्ही आतमध्येच बसायचं. तेव्हा ते फसिकटलं तर इथे बसले, समजा जर एखादा प्लॅनर असता तर त्याने कॅन्सर केला असता सगळा प्रोग्राम, नाही म्हणजे नाही. माझं जे होतं प्लॅन जर ते बनलं नाही तर मी पुढे जाणारच नाही. म्हणजे जर समजा इथुन आपल्याला पुण्याला जायचंय आणि आपण म्हटलं की आम्ही प्लॅन करतो, आधी राइटला जाऊ मग लेफ्ट ला जाऊ मग राइटला, जाऊ मग तुम्ही कदाचित ठाण्याला ही पोहचाल आणि पागलखान्यातही पोहचाल. अश्या तरहेचं जे विकसित प्लॅनगि चालतंय त्याचेच परिणाम आज आपल्या देशाला भोगायला लागतात. म्हणजे परमेश्वराच प्लॅनगि हे ओळखले पाहिजे, की हे परमेश्वराच प्लॅनगि जो पर्यंत आपण ओळखू शकत नाही तोपर्यंत आपल्या प्लॅनगिला काहीही अर्थ येत नाही. प्रत्येक प्लॅनगि मध्ये अध्यात्म आहे, प्रत्येक प्लॅनगि मध्ये अर्थ आहे आणि प्रत्येक प्लॅनगि मध्ये परमेश्वराचा हात आहे. कारण त्याचं कार्य हे फार मोठं आहे आणि त्याची शक्ती फार मोठी आहे. त्याच्या जवळ सर्व तरहेचा शक्ती आहेत.

आता हे जे बरं म्हणत आहे ते जेव्हा आध्यात्मात उतरतं तेव्हा त्याचा फायदा आपल्याला सहजयोगात कसा होतो ते मी सांगते. इलेक्ट्रिसिटी ही आली आपल्या मध्ये, ही इलेक्ट्रिसिटी आलेली जी आहे कवि आपण टेलिव्हिजन वगैरे बघतो कवि आपण असं पाहिलं आहे की सामुहिक रतिया आपण बरच कार्य ह्या पंचतत्त्वांनी करु शकतो. आता आपल्याला आश्चर्य वाटेल की सहजयोगींनी आपल्या मध्ये जेव्हा हे बरं म्हणत तत्त्व जागृत होतं, बरं म्हणत तत्त्व जागृत होतं म्हणजे आपण त्याच्यावर मास्टर करत नाही पण आपल्यातलं बरं म्हणत तत्त्व जेव्हा जागृत होतं तेव्हा काय होतं? तेव्हा आपल्या हातून ज्या वायब्रेशन्स चालू आहेत त्या आपल्याशी बोलू लागतात. म्हणजे इथे बसल्या बसल्या आपण सांगू शकता की आपल्या वडलांची स्थिती काय आहे, आपल्या आईची स्थिती काय आहे, देशाची स्थिती काय आहे, आपल्या प्राइम मॅनिस्ट्रिची स्थिती काय आहे, ते कुठे आहे, काय त्यांची, त्यांची कुंडली कुठे आहे, ते कुठे बसलेले आहेत त्यांना काय त्रास आहे, त्यांना कोणता रोग होणार आहे, कोणता रोग झालेला आहे, कोणता रोग आहे, इथे बसल्या बसल्या आपण सांगू शकता. आमच्या लंडनला एक डेव्हिड ब्राउन म्हणून फार चांगला सहजयोगी आहे. आधी आधी पार झाल्यावर त्याला काही माझ्या गोष्टींचा फार विश्वास वाटत नसे विशेष कारण त्या लोकांसाठी ही फारच मोठी गोष्ट आहे. तेव्हा एक दसि त्याच्या हातामध्ये इथे जळू लागलं, तर त्यानी परत डीकोडिंग जे आम्ही केलेय त्यात वाचलं की हे बोट वशिर्द्ध चक्राचं आहे. ह्या वशिर्द्ध चक्र हे वडलांचे स्थान आहे, ह्या वडलांचे त्याचं वशिर्द्ध चक्र खराब आहे. त्याने विचार केला की बरेच दसितात आपल्या आईला आपण फोन नाही केलेला, तर त्याने स्कॉटलंडला फोन केला. तर त्याने विचारलं की तुम्ही कसे आहात म्हणे मी तल ठीक आहे पण तुम्हे वडील फार आजारी आहेत. त्यांना काय झालं? ब्रॉकायटसि! आता आपल्या जवळ हे दूर परीक्षण वगैरे वगैरे जे काही होत आहेत ते सगळं काही सहजयोगात आल्यावर सहज होतं. नक्सिनला जेव्हा सर्व त्रास वहायचा होता त्याच्या आधीच आम्ही लोकांनी सगळ्यांनी सांगितले होते की नक्सिन महाराज गेलेत म्हणून. कोणी मरणार आहे की नाही ते सुद्धा आपल्याला कळू शकतं. कोणी मेलं की नाही हे सुद्धा कळू शकतं. आणि जे ह्याने कळू शकतच नाही म्हणजे कोणी मनुष्य आत्मसाक्षात्कारी आहे कवि नाही, हे खरंय की नाही खोटं आहे हे वहायब्रेशन्सनी कळत. आता तुम्हाला आश्चर्य वाटेल वहायब्रेशन्सची कति कमाल आहे ते, सौंदर्य ह्याच्यात आहे की नाही हे सुद्धा वहायब्रेशन्सनी कळत. म्हणजे आर्टसिट लोक आहेत आता, आमच्यात जेव्हा सहजयोगात आल्यानंतर हे आर्टसिट कुठल्या कुठे पोहीचलेत. म्हणजे बहुतेक आता परदेशातच गेल्यामुळे आता ते नाहीतच इथे की तुमच्या समोर गाणं बणिं म्हणायला. पण जेव्हा बरं म्हणत तत्त्व जागृत होतं तेव्हा आपल्या संबंध ह्याला, संबंध जे काही आपण करत आहोत त्याला एक तरहेचा अशी धार लागते म्हणा कवि त्या कृतीला एक तरहेची अशी रुपरेषा येते. त्या रुपरेषेचं जे कोइफशिनस (coefficient) आहे, त्याचं एक जर तुम्ही कोइफशिनस काढलं तर त्याच्यातून बरोबर हे वहायब्रेशन्स फ्लो वहायला लागतील. त्या वहायब्रेशन्स फ्लो झाल्या बरोबर दुसरा मनुष्य जो बसलेला असतो त्याच्या आत्म्याला आनंद होवू लागतो आणि त्याला ती कला फार आवडू लागते.

आता आमच्यातले एक सहजयोगी होते, त्यांना नौकरी नव्हती ते माझ्याकडे आले. ते मला म्हणाले माताजी मी काय करू? म्हटलं तुम्ही इंटरियर डेकोरेटर व्हा. ते म्हणाले “कपाळ माझं, मी कधी लाकूड काशाशी खातात ते मला माहीत नाही. तुम्ही मला इंटरियर डेकोरेटर वहायला का सांगता?” म्हटलं तुम्ही होवून तर बघा, नुसतं वहायब्रेशन्स वरती इंटरियर डेकोरेशन करायचं, दुसरं काही नाही. बरं म्हणाले आणि आज ते त्याच्यात त्यांनी लाखो रुपये कमावले. म्हणजे असंय की वहायब्रेशन्स नी कळतं की हे बरोबर आहे की नाही. आणि जे वहायब्रेशन्स नी ठीक आहे ते युनिव्हर्सल आहे. जी गोष्ट सर्व संसारात मान्य असेल त्या गोष्टीला सगळ्यात चांगले वहायब्रेशन्स असतात. सौंदर्य दृष्टी त्याने येते. आता इथे बसल्या बसल्या सुद्धा तुम्ही सांगू शकता की कुठल्या ठिकाणी, जर समजा विचारायचं असलं की तुमचे गुरू कोण? आता म्हणे ते मेलेत, काही हरकत नाही आता ते ह्या संसारात नाही तरी हरकत नाही. तरी तुम्ही सांगू शकता की ते खरे होते की खोटे. जे काही ह्याने सांगता येत नाही, फार तर फार इथुन लंडनला तुम्ही फोन करु शकता. फार तर फार! पण लंडनला एखादा जर मनुष्य असला तर तो आजारी आहे की नाही हे तुम्ही इथे बसल्या बसल्या सांगू शकत नाही आणि त्याला एकही पैसा लागण नाही. त्यावर आता पुढे असं की तथि ते आजारी आहेत आणि तुम्ही इथे त्यांना बंधनं दिल्या बरोबर तथि ते ठीक झाले. हे तुम्हाला जमु शकणार नाही आणि त्याचे खूप मजेदार खेळ पण चालू असतात. आता समिल्याला एक मनुष्य होता, कर्नल की काहीतरी म्हणजे होते ते फार मोठे आणि त्यांना कॅन्सरचा रोग झाला असं डॉक्टरांनी सांगितले. दिलिलीला घेऊन आले. नंतर आमच्याकडे सहजयोग्यांना असं काही झालं की आम्ही ठीक करून दाखवतो आता. हे जरा अहंकार चढला त्यांना. त्याचात त्यांना काही कॅन्सर बनिस्वर ठीक होइना आणि ते काही बरे होइना. आणि त्यांनी मला फोन केला, तर मला सांगितलं ते काही साकार मानत नाही नरिंकार मानतात. असं का म्हटलं? कोण होतात ते मानणारे न मानणारे? आम्ही हे मानत नाही ते मानत नाही म्हणजे आहेत कोण ते काय रयिलाइज्ड सोल आहेत का? ते कश्यावरून सांगतात की आम्ही हे मानतो आम्ही ते मानत नाही. म्हटलं मग त्यांचा तुम्ही काही कॅन्सर बनिस्वर ठीक करु नका. सोडून द्या! असं म्हटल्यावर त्यांनी जाऊन सांगितले की अश्या माणसाचा माताजीनी सांगितले कॅन्सर ठीक नाही करायचा जो हे मानून बसलाय ते मानून बसलाय, सत्य बघायची त्याची तयारीच नाही आहे. तो म्हणाला असं का, माताजी असं म्हणाल्या का? बरं मग मी क्षमा मागतो. त्याच्यानंतर ते लोक काही गेले आणि त्यांचा कॅन्सर बरा झाला. कॅन्सर बरा होऊन ते अगदी खणखणीत बरे झाले. आता डॉक्टरच असं म्हणणं आहे की त्यांना कॅन्सरच नव्हता. म्हटलं धन्य तुमची आणि धन्य ह्यांची सुद्धा. तो आता कर्नल ओरडून सांगतो की आहो मला कॅन्सर होता, हे पेपरस बघा, कोणी बघायला सुद्धा तयार नाही. तर अशा लोकांना कोढच आहे ते एक तरहेची. म्हणजे अज्जान आहे ते, अवदिया आहे ती. कारण अहंकार ही अशी वस्तू आहे ती एकदा जर तुमच्यात पसरली तर मात्र तुम्हाला खरोखर अंधकारात मनुष्य जातो. स्वतःला ओळखू शकत नाही इतक्या अंधकारात मनुष्य ढकलला जातो. आता अहंकार कसा येतो ते मी दाखवते, खाली आता हे इडा नाडी जी आहे ती ह्या इथुन अशी सुरू होते आणि पगिला नाडी ही इथुन अशी सुरू होते. आता पगिला नाडी कवि इडा नाडी जेव्हा कार्यान्वित होतात तेव्हा त्यांच्यातून निघालेले धुर म्हणण, जसे एखाद्या फॅक्टरीतून धुर निघतात की नाही, कवि त्याचं बाय प्रोडक्ट्स म्हणण, म्हणून दोन संस्था तयार होतात: एक म्हणजे अहंकार आणि एक म्हणजे प्रती अहंकार. म्हणजे आपण जी करिया शक्ती वापरतो त्याच्यामुळे आपल्या मध्ये अहंकार निर्माण होतो, तो असा इकडून जाऊन आणि ह्या साइडला पसरतो आणि जेव्हा आपल्या मध्ये आपण इमोशनली वागतो तेव्हा आपल्या मध्ये प्रती अहंकार तयार होतो. ती सुद्धा, ती सुद्धा संस्था अशी इकडून जाऊन इकडे फुग्यासारखी अशी पसरते. तर ह्या प्रमाणे आपल्या मध्ये दोन्ही संस्था अहंकार आणि प्रती अहंकार येतात. पैकी प्रती अहंकार जे लोक फार इमोशनल असतात त्या लोकांमध्ये येतो. प्रती अहंकार म्हणजे ह्याच उदाहरण असं सांगायचं, की समजा एखाद लहान मूल आई जवळ दूध पीत असते, आणि त्या दूध पतिना त्याला अगदी आनंदात आहे तेव्हा आईने सांगितले की आता बघ तु रडू नकोस मी तुला दुसरीकडे घेते. म्हणून तनि तसंच वळवलं तसंच त्याचा अहंकार आला, की हनि का म्हणून माझ्या ह्याच्यात बबिबा घातला. अहंकार आल्या बरोबर आई म्हणते की बघ आता रडायचं नाही चूप रहा. आईने असं म्हटल्यावर त्याच्यात प्रती अहंकार आला. म्हणजे तो चूप झाला पण प्रती अहंकार आला. म्हणजे जेव्हा तुम्ही कोणाचा अहंकार दबावता त्याला प्रती अहंकार येतो. त्याला इंग्लिश मध्ये कंडशनिगि असं म्हणतात. आपण जेवढे वाचन करतो म्हणजे जेवढे आपल्या मध्ये संस्कार होतात ते प्रती अहंकाराने होतात. आणि जे अहंकाराने आपण कार्य करतो ते तर आपल्याला माहीतच आहेत. पण सुसंस्कार वेगळी गोष्ट आहे. संस्कार नुसते करून काय, ते तर पुष्कळशे लोक आम्ही बुवा मानतच नाही ही गोष्ट. ही प्रती अहंकाराची गोष्ट आहे, मानत का नाही? तुम्ही काही अनुभव घेतलेला आहे का? तुम्ही काही पाहिलं आहे का? म्हणजे ज्याला ओपन माइंडेडनेस म्हणतात ते तुमच्यात नाही.

दुसरा अहंकारी मनुष्य असतो तो म्हणतो की मला माझा परमेश्वरावरच विश्वास नाही, मी देवाला मानत नाही, मी कोणाला मानत नाही, म्हणजे कोणतेच संस्कार नाही

त्याच्यावर. एका मध्ये अत्यंत अतिसंस्कार आहेत आणि एका मध्ये कोणतेच संस्कार नाहीत. दोन्ही तऱ्हेच्या संस्था आपल्या मध्ये असतात त्यांना अहंकार आणि प्रति अहंकार असे म्हणतात.

आता ही जी शक्ती आहे पगिला नाडी, ती आपल्या मध्ये राइट सपिथेटिक नर्व्हस सिस्टीम मुळे येते. जेव्हा आपण ही शक्ती वापरु लागतो जास्त कवि अतिक्रम करु लागतो त्यावेळेला आपल्या मध्ये कॅन्सर सारखा रोग होऊ शकतो. कॅन्सर सारखा रोग कसा होतो ते आपण पाहिले पाहिले. चक्रामधुन जसं समजा हे एक चक्र आहे आणि ही डावी संस्था आहे आणि ही उजवी संस्था आहे. कवि म्हणता येईल हे इडा नाडी च कार्य आहे आणि पगिला नाडी च कार्य आहे आणि मधोमध ही सुषुम्ना नाडी आहे. तर आपण जर ह्याच्यतली ही उजवी बाजू वापरु लागलो फार जास्त तर डावी बाजूतलं हे जे स्थान बनलेलं आहे ते तुटते. आणि आतले जे देवता आहेत ते झोपी जातात कवि कधी कधी लुप्त ही होतात. त्याच्या नंतर मग ही बाजू आपोआप चालू लागते आणि बाजू पण आपोआप चालू लागते आणि त्याच्यामुळे कॅन्सर चा रोग होतो. ऑन देअर ओन म्हटलं पाहिले.

तर कोणत्याही गोष्टीने तुमची सपिथेटिक नर्व्हस सिस्टीम म्हणजे ह्या दोन्ही सपिथेटिक नर्व्हस सिस्टीम ऍक्टिवे झाल्या की कॅन्सर चा रोग होतो. पण बहुतेक कॅन्सर चा रोग आश्चर्याची गोष्ट आहे की कुणू भेटल्यामुळे कवि कळ्या वदिया मुळे होतात. आश्चर्याची गोष्ट आहे की कॅन्सरच्या रोगाचा मागे कोणत्या ना कोणत्यातरी गुरू चा प्रकार असतो. म्हणजे कति भयंकर हे गुरू आहेत ह्याच्या वरुन आपल्या लक्षात येईल. आजपर्यंत मी जतिक्या कॅन्सरच्या केसेस ठीक केल्या आहेत सगळ्यांच्या मध्ये एकतर गुरूचा तरी प्रकार होता कवि त्यांना काहीतरी काळ्या वदियेचा प्रकार आहे. म्हणजे ही जी कॅन्सर ची जी शक्ती आहे ती लेफ्ट कडून सुरू होते आणि लेफ्ट साइडला डॉक्टर जाऊ शकत नाही म्हणून डॉक्टर कॅन्सर कधीच ठीक करू शकणार नाहीत. त्यांनी फार तर फार मान कापावी, नाक कापावे, डोळे कापावे पण कॅन्सर मात्र ते ठीक करू शकत नाही.

आता जी मधली शक्ती आहे ज्याला वषिणू शक्ती म्हणतात, त्या शक्ती बदल मला नाही वाटत की मला एवढ्या थोड्या वेळात सांगता येईल. तेव्हा आपण हे, ह्या शक्ती बदल मी उद्या सांगेन आपल्याला शवि शक्ती बरोबर ही शक्ती मी उद्या सांगेल. आणि त्या शक्तीचा दमावर आपण सहजयोग वटवून घेतलेला आहे. जर ह्या दोनच शक्त्या असत्या तर आपलं इवोल्युशनच झालं नसतं, आपण अमीबा चे मानव झालो नसतो आणि आज ह्या स्थितीला आलो नसतो की आपण सहजयोगा मध्ये येवून त्या परम स्थितीला प्राप्त व्हाल.

तेव्हा हात आता असे करावे. अरे! व्हायब्रेशन्स पण फार आहेत तेव्हा एका तऱ्हेने उपकारच आहेत त्या पावसाचे. बोलताच येत नाही आहे. हा, हात असे करा.

आता कृपा करून डोळे मटो. आज इतके व्हायब्रेशन्स आहेत की अगदी सहजच तुम्ही लोक पार होणार आहात ह्याबद्दल काही शंका नाही. डोळे मटो. फक्त डोळे बंद करा आणि दोन्ही हात माझ्याकडे करा. पहिल्यांदा नर्विचारता येईल आणि त्याचा नंतर हातामध्ये थंड थंड असा वारा येऊ लागेल. सगळ्यांनी नुसते डोळे मटून हात माझ्याकडे करायचे.

Distant talking of Sahajyogi with Shri Mataji.

Shri Mataji: उजवं स्वाधष्ठान, हा, आज ब्रम्ह शक्ती वर बोललो आणि आज स्वाधष्ठान, हा!

जय श्री माताजी!

[1979-09-24, Navaratri Celebrations, Kundalini and Shri Shiva Shakti](#)

24 सप्टेंबर 1979

Navaratri Puja

Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - In Progress

आज का दिन भारत में हमारे लिए बहुत ही खुशियों का दिन है। सूर्य अभी मकर राशि में है और मकर राशि से वह करकवृत्त में जब आता है, तब यह सूर्य पृथ्वी के नजदीक आता है। तब यह धरणीमाता सृजनशीलता से पुनः कार्यान्वृति होती है और अत्यन्त सुन्दर फूलों का निर्माण करती है। सुन्दर, पौष्टिक और पूरण समाधान देने वाली चीजों, उदाहरणार्थ फलों का निर्माण करती है और वह अपनी आँखों को हरियाली द्वारा ठण्डक पहुँचाती है जो उसी के पास है। केवल सूर्य के आगमन से पृथ्वी हमें बहुवर्धि ऐसी चीजों से आशीर्वादित करती है।

इसी तरह से सहजयोग के सूर्य का उदय हुआ है और शरीरबन्धु तक पहुँच रहा है। और आपको इसका परिणाम भी दिखाया गया है भूमितत्त्व पर जो क'आपका मूलधार है। और इस मूलधार की सृजन शक्ति जो क'कुण्डलिनी है, वो चढ़ती जा रही है और आपके अस्तित्व से खेल रही है, जिसका परिणाम आप अपनी जन्मदिनी में देख सकते हैं। जिसके कारण आपकी जन्मदिनी बहुत सुन्दर हो गयी है, जिसने आपकी जन्मदिनी को आनन्द से ओत-प्रोत कर दिया है।

अब आप लोग एक ऐसी जगह पहुँच गये हैं जहाँ से एक ऊँची उड़ान लेनी है। इस उड़ान के समय आपको अपने विचारों पर, अपनी कल्पनाओं और अपनी शक्तों, इन सब पर नजर रखनी चाहिये। इन्हीं कंडीशनगि की वजह से हम उनके जाल में खुद को उलझाए हुए हैं, जिसके कारण हम पर उनका बुरा असर पड़ता है। मुझे यह बात समझ में नहीं आ रही है कि मूलतः जिनकी कोई कीमत नहीं, फिर भी हम उनसे चपिके रहते हैं, जिनमें कोई जान ही नहीं है। जब आप किसी ऊँचाई तक पहुँचते हैं तब बहुत से लोग पीछे रहते हैं, छूट जाते हैं, कारण है कंडीशनगि। हो सकता है कोई उसमें से बाहर ही ना निकले। तो मेरी आपसे नम्र प्रार्थना है कि आपने अपने आपको ध्यान में संपूर्ण समर्पित करना है। सामूहिकता में खुद को एकरूप करना है। आपको संपूर्णतया सामूहिकता के शरण में जाना है। हर रोज आपने स्वयं को यह सवाल करना है कि, "मैंने सहजयोग के लिए क्या किया? खुद के लिए मैंने क्या किया?"

कृपया आप सभी समझ लीजिए कि आपने जो जन्मिदारी स्वीकार की है, उसे संपूर्णतया निभाने के लिए आपको तैयार रहना है, यह मेरी इच्छा है। ऐसा न हो कि इस उड़ान के सलिसल में आपमें से कोई पीछे रह जाए, कोई खो जाए, क्योंकि अब तक आपने अपने आपको कंडीशनगि से बाहर नहीं निकाला है।

यह कंडीशनगि अनेक प्रकार की होती है। कोई अज्ञान से निर्माण होती है, कोई अंधविश्वास से निर्माण होती है, या फिर उन सबसे निर्माण होती है जिनका हमें सामना करना पड़ता हो। कभी-कभी अपने ही देश की कंडीशनगि होती है, हमारी जाति से होती है, अपनी वशिष्ट आदतों से वे निर्माण हो सकती हैं। ऐसी और भी चीजें हैं जिनके द्वारा हम एक दूसरे को तोलते-नापते हैं, मगर यहाँ हमने अपने आपको ही तोलना है। यह देखना है कि क्या हम सहज संस्कृति का पालन कर रहे हैं या नहीं। अगर आपने सहज संस्कृति को नहीं अपनाया तो आपके लिए बहुत कठिन हो जाएगा। मैं आपको सावधान करना चाहती हूँ कि जो नाव सब को लेकर चलने वाली है, उस पर आप सवार नहीं हो पाएँगे। फिर आप कहोगे कि, 'माताजी, कुछ लोग तो पीछे रह गये हैं, कृपया उनकी मदद कीजिए।' ऐसे लोगों की आप मदद कीजिए, उनको वास्तविक स्थिति से पहचान करवा दीजिए। साफ शब्दों में कह दीजिए। उन्हें नेक रास्ते पर चलने की साफ-साफ सूचना दीजिए। जब भी आपको पता चले कि वे गलत रास्ते से जा रहे हैं, उन्हें सतर्क कर दीजिए। दिन-ब-दिन हालात खराब होते जा रहे हैं। निर्णायक समय आ चुका है। तो आप सभी सहजयोग को सहज में न ले तो बहुत अच्छा होगा। यही मैं आपसे निवेदन करना चाहती हूँ।

बाकी सब चीजें एक माया-जाल की तरह हैं जहाँ आपको भौतिक चीजें ठीक लगती हैं। यहाँ परमात्मा यह नहीं देखते हैं कि कौन अमीर है, कौन पैसे वाला है, कौन गरीब है। वह केवल एक ही चीज देखता है कि आप अध्यात्म की दृष्टि से कितने अमीर हैं। परमात्मा यह भी नहीं देखता कि आपकी शैक्षणिक पात्रता क्या है, आपके पास विश्वविद्यालय की कितनी उपाधियाँ हैं, आपका उद्देश्य क्या है। वह केवल यह देखता है कि आप कितने अबोध हैं, आपने सहजयोग के लिए क्या किया, आपने ईश्वर के लिए कितना काम किया। इसलिए आपने कौन-कौन सी चीजों को प्राधान्य देना है, यह आपने तय करना है, इसकी ओर नजर रखें। सहजयोग आपको अत्यन्त सूक्ष्मता से आँकता है। तो अब इस निर्णायक समय में आप लोग निर्णायक जाने गये हैं, मगर आने वाली चढ़ान के लिए आपको अत्यन्त सावधानी बरतनी है। जिनको हृदय से लगता है कि 'मैं एक सहजयोगी हूँ' पर वास्तव में नहीं है, ऐसे लोग पीछे रह सकते हैं।

तो अब सूर्य का उदय हो चुका है, शरीरबन्धु तक। यह अत्यन्त महत्वपूर्ण बात है। ऐसे में हर एक ने अपने आप में सावधानी बरतनी है। जो सूरज अपने इर्द-गिर्द हरियाली फैलाता है, वही सूरज अपनी गर्मी से हमें झुलसा सकता है। तो आप सावधानी से रहें। हर वक्त सहजयोग के मार्गदर्शन में रहें और देखें कि हमसे क्या गलतियाँ हुई हैं, हममें यह जड़त्व क्यों निर्माण हुआ है, हमारा यह मार्ग क्यों दुर्गम होता जा रहा है।

अब तक तो मैं बहुत ही खुश हूँ, बहुत आनन्द में हूँ कि आज तक मैं आपको जो भी कहती रही, जिस-जिसका भी आपको मार्गदर्शन दिया है, वह आपने शांति से सुना और अपनाया भी है। और तो और, रोजमर्रा की जन्मदिनी में आपने उसे ग्रहण भी किया है, अमल भी किया है। मुझे नहीं लगता है कि कुछ समय के बाद आपको कुछ बताने की जरूरत पड़ेगी। आगे जाकर आपको आपके प्रकाश में ही ज्ञान हो जाएगा कि क्या गलत है, क्या सही है। फिर भी, मुझे लगता है कि पूजा में और संगीत में तथा और अन्य चीजों के लिए आप अपना हृदय खोल दें। अगर आप अपना हृदय नहीं खोलेंगे तो कोई भी चीज कार्यान्वृति नहीं होगी। कोई भी चीज उसी समय कार्यान्वृति होगी जब आपकी आत्मा हृदय में होगी। आपकी सभी कंडीशनगि, आपका अहंकार, पूर्णतया गायब हो जाएगा, अगर आप खुद ही तय करेंगे कि, "सहजयोग के लिए मैं अपना हृदय संपूर्णतया खोल दूँ।"

आपको अनेक आशीर्वाद!

आजचा दिवस भारतात आपल्याला साजरा करण्याजोगा आहे, कारण सूर्य हा आता मकरवृत्तात आहे आणि मकरवृत्तातून तो करकवृत्ताकडे येतो. जेव्हा सूर्य हा पृथ्वीकडे परत येतो तेव्हा ह्या धरणीमातेची संपूर्ण सर्जनशीलता पुन्हा कार्यान्वृति होते आणि ती अत्यंत सुंदर अशा फुलांची निर्मिती करते, तसेच सुंदर, पौष्टिक गोष्टीची आणि प्रसन्नता देणारी गोष्टीची, उदा. फळांची निर्मिती, आणि आपल्या डोळ्यांना हरिवळीने थंडावा देते. सूर्याच्या केवळ आगमनाने पृथ्वी आपल्याला बहुवर्धि अशा गोष्टींनी आशीर्वादित करते.

असाच एक सूर्य, सहजयोगाचा, आता उगवला आहे आणि किळसापर्यंत पोहोचला आहे. ह्याचा तुम्हाला प्रत्यय आलाच आहे। अगदी सर्वप्रथम, तुमचे मूलधार, त्या मूलधाराची जी शक्ती, सर्जनशील शक्ती, जी कुंडलिनी आहे, ती उत्थान पावली आहे। जेव्हा उत्थानाने तुमच्या अस्तित्वाला एक रूप आले आहे। त्याची प्रचीती तुम्हाला पदोपदी आली आहे। तुमचे जीवनच सुंदर बनले आहे, अगदी आनंदाने ओथंबलेले असे तुमचे जीवन झाले आहे।

आता आपण अशा एका उच्च ठिकाणी पोहोचलो आहोत जिथून तुम्हाला उंच भरारी, एक उंच झेप घ्यायची आहे। ही भरारी घेतेवेळी तुम्हाला सारासार विचार, कल्पना आणि आपल्या अटी, या सर्वांकडे आपल्याला लक्ष द्यायला हवे। तुम्ही स्वतःला ह्या कंडीशनगिनी घेरलेले असते। सर्व कंडीशनगिचा आपल्यावर भडमिर झालेला असतो। मला हे समजत नाही की ज्या गोष्टीची मूलतः काहीच कमित नाही, तरीही त्यांना आपण चकिततो। ह्या उंच उडी घेतेवेळी, ही झेप घेतेवेळी, बरेच जण पाठीमागे टाकले जाणार आहेत। ह्याचा परिणाम म्हणून कदाचित त्यातून कोणी बाहेरही पडू शकणार नाही। तेव्हा ह्या क्षणी माझी तुम्हाला नम्र विनंती आहे की तुम्ही स्वतःला ध्यानामध्ये संपूर्ण समर्पित करून घ्या, सामूहिकतेत स्वतःला झोकून द्या। दररोज तुम्ही स्वतःला हा प्रश्न केला पाहिजे की, "मी सहजयोगासाठी काय केले? मी स्वतःसाठी काय केले?"

कृपया तुम्ही स्वतः हे समजून घ्या की तुम्ही ही जी झेप घेतली आहे, जी जबाबदारी स्वीकारली आहे, ती संपूर्णपणे, अचूकपणे घेतली पाहिजे। त्यासाठी मी तुम्हाला संपूर्ण

तयारीत राहण्याचा सल्ला देते। संपूर्ण तयारीत राहणे म्हणजे ह्या उडीमध्ये, ह्या भरारीमध्ये तुम्ही स्वतःलाच कुठे हरवून बसाल कवि काही पाठीमागेही टाकले जाल, कारण तुम्ही स्वतःला त्या कंडशिनगिमध्ये बाहेर काढले नसेल।

कंडशिनगि अनेक प्रकारच्या आहेत। काही अज्ञानातून निर्माण होतात, काही अंधविश्वासातून, आणि अशा अनेक गोष्टी ज्यांमधून आपल्याला जावे लागलेले असते। कधीकधी आपल्या देशाच्या कंडशिनगि असतात, कधी आपल्या जातीच्या, काही आपल्याच विशिष्ट शैलीतून निर्माण झालेल्या असतात। आणि अजून अशा बऱ्याच गोष्टी असतात ज्यातून आपण दुसऱ्यांना तोलत-मोलत असतो। परंतु इथे आपण स्वतःलाच तोलायला हवे, स्वतःला सांगायला हवे की आपण स्वतः सहज संस्कृती अंगीकारली आहे की नाही। ही गोष्ट लक्षात नाही ठेवली तर खूप कठीण होऊन बसेल।

जी नाव आपल्याला घेऊन जाणार, मी तुम्हाला सावध करू इच्छिते ह्याबाबत, की मग तुम्ही म्हणाल, 'माताजी, कति तरी लोक पाठीमागे राहिले आहेत।' जर तुमच्या लक्षात आले की काही लोक पाठीमागेच आहेत, त्यांना मदत करा, वस्तुस्थितीची जाणीव द्या, स्पष्ट शब्दात सांगून आणि स्पष्ट सूचना देऊन त्यांना योग्य मार्गावर ठेवा। तुम्हाला जर जाणवले की अमूक एक चुकीच्या मार्गावर आहे, तर त्याला योग्य ताकीद द्या। आज ह्या क्षणी ही वेळ अटीतटीची आहे। तेव्हा तुम्ही सर्वांनी सहजयोगाला एकदम गृहीत धरू नका, हे मी तुम्हाला सांगू इच्छिते।

इतर सर्व गोष्टी एखाद्या मृगजळासारख्या आहेत। ज्या तुम्हाला त्या वेळी भौतिकितेतल्या गोष्टीच बरोबर असल्यासारख्या वाटतात। इथे परमेश्वर परवा करत नाही की कोण श्रीमंत आहे आणि कोण गरीब आहे। तो केवळ हे बघतो की आध्यात्मिक दृष्टीने कोण कति श्रीमंत आहे। परमेश्वर हेही बघत नाही की तुमची शैक्षणिक पात्रता काय आहे, तुमच्याकडे कति पदव्या आहेत कवि तुमचा दख्खण कति वगैरे। तो केवळ हे बघतो की तुम्ही कति अबोध आहात, तुम्ही सहजयोगासाठी कति कार्य केले, तुम्ही परमेश्वरासाठी काय काम केले। तेव्हा तुम्ही तुमच्या कोणत्या गोष्टींना प्राधान्य द्यायला हवे ह्याकडे लक्ष द्या। मी तुम्हाला आवर्जून सांगू इच्छिते की सहजयोग तुम्हाला अत्यंत सूक्ष्म नजरेतून पारखत असतो। तेव्हा ह्या अखेरच्या निवाड्यात तुम्ही लोक निर्णायक ठरला आहात। परंतु पुढच्या पायरीसाठी तुम्हाला अत्यंत काळजीपूर्वक राहायला हवे। ज्यांना वाटते अगदी हृदयातून की 'मी सहजयोगी आहे' पण ते नाहीत, ते पाठीमागेच राहतात।

तेव्हा सूर्य उगवला आहे, हे अत्यंत महत्त्वाचे आहे, अगदी शिखरापर्यंत पोहोचला आहे। आणि ह्या काळात प्रत्येकाने ही काळजी घ्यायला हवी की तोच सूर्य आपल्या सभोवताली हरिबल पसरवतो, तोच सूर्य आपल्या प्रखरतेने औरबाडू शकतो। तेव्हा काळजीपूर्वक राहा। आपल्यामध्ये काय चुकते, आपल्यामध्ये असे जडत्व का येते, आपला मार्ग असा दुर्गम का होतोय, याकडे लक्ष द्या।

परंतु आतापर्यंत मी अतिशय खूब आहे, अगदी आनंदी आहे। जे काही मी तुम्हाला सांगत आले, ज्या ज्या बाबतीत मी तुम्हाला मार्गदर्शन केले, ते तुम्ही शांतपणे मान्य केले। अगदी रोजच्या जीवनात तुम्ही त्याला ग्रहण केलेत, त्याला अमलात आणले। काही कालांतराने, मला नाही वाटत की मला तुम्हाला आणखी काही सांगायची जरूर पडेल। पुढे तुम्हाला तुमच्याच प्रकाशात काय चूक आहे, काय बरोबर, हे आपोआपच दिसायला लागेल। परंतु तरीही मला वाटते, पूजेमध्ये, संगीतात, तसेच प्रत्येक गोष्टीमध्ये तुम्ही तुमचे हृदय उघडे ठेवायला हवे। जर तुम्ही तुमचे हृदय उघडे ठेवले नाही, तर कोणतीच गोष्ट कार्यान्वित होणार नाही, कारण ती गोष्ट तेव्हाच कार्यान्वित होते जेव्हा तुमचा आत्म्या तुमच्या हृदयात असतो। तुमच्या सर्व कंडशिनगि, तुमचा अहंकार, पूर्णपणे गायब होईल जेव्हा तुम्ही स्वतःच ठरवाल की, "सहजयोगासाठी मी माझे हृदय संपूर्णपणे उघडे ठेवीन।"

तुम्हाला अनेक आशीर्वाद

[1979-09-27, Navaratri Celebrations, Shri Kundalini, Shakti and Shri Jesus](#)

27 सप्टेंबर 1979

Navaratri Puja

Hinduja Auditorium, Mumbai (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Advice (Hindi) "Shri Kundalini Shakti and Shri Jesus Christ". Hinduja Auditorium, Bombay (India), 27 September 1979.

[Translation from Hindi to Marathi]

'श्री कुंडलिनी शक्ती आणि श्री येशु ख्रिस्त' हा वषिय फारच मनोरंजक व आकर्षक असून सामान्य लोकांसाठी एक अभिनव वषिय आहे कारण की आजपर्यंत कधीही कोणीही श्री येशु ख्रिस्ताचा संबंध कुंडलिनी शक्तीशी लावलेला नाही. धर्माच्या वरिष्ठ वृक्षावर अनेक देशांमध्ये अनेक प्रकारच्या भाषांमध्ये अनेक प्रकारचे पुष्पपूरी साधु-संत होऊन गेले. ह्या वृक्षीतृतीचा आपापसात काय संबंध होता ते फक्त त्या वरिष्ठ वृक्षालाच माहीत आहे. जेथे जेथे पुष्पपूरी साधु-संत झाले तेथे तेथे त्यांनी धर्माचा सुगंध पसरविला. परंतु आसपासच्या लोकांना या सुगंधाचे कवि साधु-संतांचे महत्त्व समजले नाही. तेव्हा एखाद्या संताचा संबंध आदिशक्तीशी असू शकतो कवि नाही ह्याची जाणीव इतरजनांना असणे दूरच. मी ज्या स्थितीवरून आपणास हे सांगत आहे ती स्थिती आपणास प्राप्त झाल्यास वरील गोष्टीची अनुभूती आपणास येईल. कारण मी जे आपणास सांगत आहे हे सत्य आहे कवि नाही हे जाणण्याचे तंत्र सध्या आपणाकडे नाही कवि सत्य काय आहे ह्याची सदिधता आपणाकडे सध्या नाही. तोपर्यंत आपले शारीरिक यंत्र वरील गोष्ट पडताळून पहाण्यास परंपुरण नसते. परंतु ज्यावेळी आपले शारीरिक यंत्र सत्याशी जोडले जाते, त्यावेळी आपण वरील गोष्टीचा पडताळा घेऊ शकतो. याचाच अर्थ प्रथम आपण सहजयोगात येऊन 'पार' होणे आवश्यक आहे. 'पार' झाल्यानंतर आपल्या हातातून चैतन्य लहरी वाहू लागतात. एखादी गोष्ट सत्य असल्यास आपल्या हातात थंड थंड चैतन्य लहरीचे तरंग येऊ लागतात व असत्य असेल तर गरम लहरी येतात. अशा तऱ्हेने प्रयोग करून आपण एखादी गोष्ट सत्य आहे कवि नाही हे जाणू शकतो. ख्रिश्चन मंडळी श्री येशु ख्रिस्ताबद्दल जे जाणतात ते 'बायबल' ह्या ग्रंथामुळे. 'बायबल' हा ग्रंथ अतिशय गुढ आहे. हा इतका गहन आहे की कवितेकडे मंडळी त्यातील गहन अर्थ कवि गुढार्थ समजू शकले नाहीत. बायबलमध्ये असे लिहिले आहे की, 'मी बाळाच्या जीभा धारण करून तुमच्यासमोर येईन.' इतर लोकांनी ह्याचा अर्थ आस लावला की, ज्यावेळी परमेश्वराचे अवतारण होईल त्यावेळी त्याच्यामधून ज्वाला नथित अस्तील कवि त्याद्वारे आपण त्याला पाहू शकणार नाही. वस्तुतः जर खरा अर्थ पाहिला तर तो असा आहे की, 'माझे दर्शन आपणास सहस्रारात होईल.' 'बायबल' ग्रंथात अनेक ठिकाणी अशाप्रकारे श्री कुंडलिनी शक्ती व सहस्रार ह्याचे वर्णन आढळेल. अशा गोष्टीचे फक्त संक्षिप्त वर्णन आता इथे येणे शक्य आहे. श्री येशु ख्रिस्तांनी सांगितले आहे की, 'जे माझ्या वरिधात नाहीत ते म्लेंछ आहेत.' ह्याचा अर्थ 'मी मंडळी माझ्या वरिधात नाहीत ती माझ्याबरोबर आहेत.' आपण ख्रिश्चनमंडळींना जर विचारले की ही मंडळी कोण होती तर त्यांना ह्याचा पत्ता नाही. श्री येशु ख्रिस्तांमध्ये दोन महान शक्तींचा संयोग आढळतो. एक श्री गणेशांची शक्ती, जी येशु ख्रिस्ताची मूळ शक्ती मानली गेली आहे व दुसरी शक्ती श्री कार्तिकीयांची, त्यामुळे श्री येशु ख्रिस्तांचे स्वरूप हे संपूर्ण ब्रह्म तत्त्व,

ॐ कार रूपी आहे. श्री येशु ख्रिस्ताचे वडील साक्षात् श्रीकृष्ण असल्यामुळे, श्रीकृष्णांनी त्यांना जन्मापूर्वीच अनेक वर दिले होते. त्यापैकी एक वरदान हे की तुम्ही नेहमी माझ्यापासून वरच्या स्थानावर स्थिति असाल. ह्याचे स्पष्टीकरण असे देता येईल की श्रीकृष्णांचे स्थान आपल्या मानेच्या ठिकाणी असलेल्या वशिद्धी चक्रावर आहे, तर श्री ख्रिस्तांचे स्थान आपल्या डोक्यात मागील बाजूस दोन डोळ्यांच्या दृष्टी वाहन नेणाऱ्या नसा छेदतात तिथे स्थिति असलेल्या आज्ञा चक्रावर आहे. तसेच दुसरा वर श्रीकृष्णांनी असा दिला होता की, 'तुम्ही' सार्या वशिवांचे आधार व्हाल. तसिरा वर असा की 'मला पूजेमध्ये जे प्राप्त होते, त्याचा सोळावा हिस्सा सर्वप्रथम तुम्हाला मिळेल.' या प्रकारे अनेक वरदान दिल्यानंतर श्रीकृष्णांनी त्यांना अवतार घेण्याची आज्ञा दिली. आपण 'श्री मार्कडेय' पुराण वाचल्यास वरील गोष्टी आपणास समजतील कारण की यात श्री मार्कडेय यांनी अशा अनेक सूक्ष्म गोष्टीची उकल केली आहे. ह्याच पुराणात श्री महावर्षिणुंचे वर्णनसुद्धा केले आहे. आपण ध्यानात जाऊन हे वर्णन ऐकले तर लक्षात येईल की हे वर्णन श्री येशु ख्रिस्तांचेच आहे. आता आपण श्री ख्रिस्त हा शब्द अभ्यासला तर असे लक्षात येईल की, हा शब्द 'कृष्ण' या शब्दाच्या अपभ्रंशापासून निर्मित झाला आहे. वास्तविक श्री येशु ख्रिस्ताचे वडील श्री कृष्णच आहेत आणि ह्यामुळेच त्यांना ख्रिस्त म्हणतात. त्यांचे नावसुद्धा 'जझिस' ज्या प्रकारे बनविले गेले आहे ते मनोरंजक आहे. श्री यशोदा मातेस 'येसु' या नावांनी संबोधिले जात असे, तर उत्तर प्रदेशात अजूनही कोणाचे नाव 'येसु' असल्यास तसे न म्हणता 'जेसु' म्हणतांना आपणास आढळेल. यावरून असे स्पष्ट होते की, यशोदा पासून येशु व त्यापासून जसू व त्यापासून 'श्री जझिस खराईस्ट' हे नाव तयार झाले आहे. ज्या ज्या वेळेस श्री ख्रिस्त आपल्या वडिलांच्या गोष्टी सांगत असत त्या त्या वेळी ते श्रीकृष्णांबद्दल सांगत होते. ते वरिष्ठांच्या गोष्टी करत होते कारण त्यांच्या अवतारणाच्या काळात जरी श्रीकृष्णांनी त्यांच्याबरोबर अवतार घेतला नव्हता तरी त्यांचे सर्व कार्य वरिष्ठ पुरुषाला म्हणजेच 'परमेश्वराला' कसे जाणावे याकरिता होते. श्री ख्रिस्तांची आई साक्षात् श्री महालक्ष्मी होती. श्री मेरी माता. त्याच श्री महालक्ष्मी व आदिशक्ती होत आणि आपल्या मातेस त्यांनी 'होली घोस्ट' म्हणून म्हटलेले आहे. श्री ख्रिस्तांकडे एकादश रुद्रांच्या शक्त्या आहेत, म्हणजेच अकरा संहार शक्त्या होत. ह्या शक्त्यांची स्थाने आपल्या माथ्यासभोवार आहेत. ज्यावेळेस श्री कलकी शक्तीचे अवतरण होते, त्यावेळेस ह्या सर्व अकरा शक्त्या संहाराचे कार्य करतात. या अकरा शक्त्यांपैकी एक शक्ती श्री हनुमानांची आहे तर दुसरी श्री भैरवनाथांची आहे. या दोन शक्तींना बायबलमध्ये अनुक्रमे सेंट मायकेल व सेंट गॅब्रियल अशी नावे दिलेली आहेत. आपण ह्या शक्तींना सहजयोगात येऊन पार झाल्यावर इंग्रजीत संबोधित करूनही त्यांना जागृत करू शकतो अथवा मराठीत कवि संस्कृतमध्ये पण संबोधित करून जागृत करू शकतो. आपल्या उजवीकडील नाडी-पगिला नाडी ही श्री हनुमानजींच्या शक्तीने कार्यान्वित होत असते. ज्यावेळेस आपल्या पगिला नाडीवर दाब येतो कवि त्यात अवरोध निर्माण होतो, त्यावेळेस श्री हनुमानजींच्या मंत्राने लगेच फरक जाणवतो. तसेच जर श्री सेंट मायकेल यांचे नाव

घेतले तरी पगिला नाडीत फरक जाणवेल. आपल्या डावीकडील नाडी, इडा नाडी सेंट गॅब्रियल कवि श्री भैरवनाथांच्या शक्तीने कार्यान्वित होत असते व त्यांच्या मंत्रामुळे इडा नाडीवरील त्रास कवि अवरोध कमी होतो. वरील गोष्टीचा पडताळा सहजयोगात येऊन पार झाल्यावर कोणासही येऊ शकतो हे सांगण्याचे तात्पर्य एवढेच की, आपण स्वतःला हिंदू कवि मुसलमान कवि ख्रिश्चन असे वेगळे करून आपापसात भांडण करणे म्हणजे मूर्खपणा आहे. आपण यातील तत्त्वाची गोष्ट पकडली तर लक्षात येईल, की एकाच धर्माच्या वृक्षावरील ही अनेक फुले आहेत व आपापसात एका शक्तीमुळे संबंधित आहेत. आपणास कदाचित जाणून आश्चर्य वाटेल की, सहजयोगात कुंडलिनी जागृती होणे हे साधकाच्या आज्ञा चक्रावर फार अवलंबून असते. सध्याच्या युगात बऱ्याचशा मंडळींवर अहंकाराची छाप जास्त आहे कारण की, अनेक मंडळी अहंकाराच्या प्रवृत्तीत गुंतलेली आहेत. अहंकारी वृत्तीमुळे मनुष्य आपल्या खऱ्या धर्मापासून वचिलीत होतो व त्याची दशाभूल झाल्यामुळे तो अहंकाराला पुष्ठी देणारी जी कार्ये आहेत, अशा कार्यात सतत मग्न असतो. या अहंकारापासून मुक्तता मिळविण्यासाठी श्री येशु ख्रिस्तांची फार मदत होते. ज्याप्रमाणे श्री महंमद पैगंबरांनी कुंडलिनी जागृती व दुष्ट शक्तीपासून कसे निवारण करायचे याबद्दल लिहिले आहे, त्याचप्रमाणे श्री ख्रिस्तांनी फारच सोप्या प्रकारे आपल्यामध्ये कोणत्या शक्ती आहेत व कोणती शस्त्रे आहेत त्याबद्दल सांगितले आहे. त्यापैकी प्रथम म्हणजे 'क्षमा करणे' हे होय. जे श्री गणेश तत्त्वामध्ये परोक्ष रूपाने कार्य करते, तत्त्वांत क्षमेशच्या रूपाने कार्यान्वित होत. वास्तविक क्षमा हे फार मोठे आयुध आहे कारण त्यामुळे मनुष्य ते मनुष्य अहंकारापासून बचावला जातो. जर आपणास कोणी दुःख दिले, त्रास दिला कवि कोणी आपला अपमान केला, तर आपले मन सारखे त्याबद्दल विचार करीत राहिल व उद्विग्न होईल. आपण रात्रंदिवस अशा माणसाबद्दल विचार कराल व झालेल्या घटना परत परत आठवून स्वतःला त्रास करून घ्याल. परंतु यातून मुक्त होण्यास सहजयोगात आम्ही अशा माणसांस सर्वांना क्षमा करण्यास सांगतो. दुसऱ्यांना क्षमा करणे हे एक मोठे आयुध श्री ख्रिस्तांमुळे आम्हास प्राप्त झाले आहे. ज्यामुळे आपण स्वतःला इतरांपासून होणाऱ्या त्रासातून मुक्त करू शकतो. श्री ख्रिस्तांकडे अनेक शक्त्या होत्या व त्यामध्ये एकादश रुद्र स्थिति आहेत हे वर सांगितलेले आहे. इतक्या सर्व शक्त्या त्यांच्यामध्ये असूनसुद्धा त्यांनी स्वतःला कुरासार का टांगून घेतले कवि यामधून ते स्वतःस का वाचवू शकले नाहीत ? श्री ख्रिस्तांकडे इतक्या शक्त्या होत्या की ते त्यांना त्रास देणाऱ्यांचे क्षणात हनन करू शकले असते. त्याची आई श्री मेरी माता साक्षात् श्री आदिशक्ती होती व त्या मातेससुद्धा तिच्या मुलावरील होणारे अत्याचार पाहिले गेले नाहीत. परंतु परमेश्वराला नाटक कारवायाचे होते. खरी गोष्ट तर ही आहे, की श्री ख्रिस्त सुख कवि दुःख यात गुरफटले नव्हते व त्यांना हे नाटक पूर्णपणे वठवायचे होते. त्यांच्यासाठी सर्व खेळ होता, पण लोकांनी त्यांना सुळावर चढविले ती मंडळी कति मूर्ख होती ? त्या काळच्या लोकांमधील मूर्खपणा नष्टून जावा म्हणून श्री ख्रिस्त स्वतः गाढावर स्वार होत होते. आपणास कधी डोकडुखीचा त्रास होत असल्यास आपण कुठलेही औषध न घेता, श्री ख्रिस्तांची अशी प्रार्थना करा, की या जगात ज्यांनी कोणी आम्हाला त्रास दिला आहे, अशा सर्वांना क्षमा करा. तर आपली डोकडुखी लगेच थांबेल. मात्र यासाठी आपण सहजयोगात येऊन कुंडलिनी

जागृती घेऊन त्यानंतर पार होणं आवश्यक आहे कारण सहजयोगात कुंडलिनी शक्तीच्या जागृतीनंतर साधकामधील श्री ख्रिस्त तत्त्व जागृत होते, नाहीतर नाही. हे चक्र

इतकं सूक्ष्म आहे, की डॉक्टरसुद्धा हे पाहू शकत नाहीत. या चक्रावर एक अती सूक्ष्म द्वार आहे. ह्यामुळेच श्री खरसितांनी म्हटलं होतं की, 'मी दरवाजा आहे' हे अतसूक्ष्म द्वार उल्लंघनास सोपे व्हावे, याकरिताच श्री खरसितांनी या भूतलावर अवतार घेतला व स्वतः हे द्वार प्रथम उल्लंघवले. आपल्या अहंभावामुळे आपण श्री खरसितांना सुळावर चढविले कारण की एखादा मनुष्य परमेश्वर म्हणून कसा येऊ शकतो, हे आमहाला, आमच्या बुद्धीला पटले नाही व आपण आपल्या अहंकारामुळे सत्याचा धक्का केला. श्री खरसितांनी असे कोणते वाईट कृत्य केले होते की ज्यामुळे त्यांना सुळावर चढविले गेले! उलट जगातील अनेक रोगी लोकांना त्यांनी त्यांच्या शक्तीने बरे केले. जगात सत्याचा प्रचार केला. लोकांना कृत्येक चांगल्या गोष्टी शिकवल्या, लोकांना सुव्यवस्थित, सुसंस्कृत जीवन जगायला शिकविले, ते नेहमी प्रेमाच्या गोष्टी करत. लोकांसाठी अनेक चांगल्या गोष्टी करूनसुद्धा अखेरीस आपण त्यांना दुःख दिले, त्रास दिला. जी माणसं तुम्हाला घाणेरडे शिकवतात कवि तुम्हाला मूर्ख बनवतात त्याच्या मातर तुम्ही पाया पडाल. मूर्खपणाची कृती कमाल आहे बघा? हल्ली कोणीही सोम्या-गोम्याने गुरू व्हावं, लोकांना लुबाडावं, लोकांकडून पैसे उकळावेत असे चालले आहे. अशाची लोक वाहवा करतात. कोणी सत्यावर उभे राहून लोकांना खरा मार्ग दाखवायचा म्हटलं तर त्याचे कोणी ऐकत तर नाहीतच, परंतु उलट त्यांच्यावर हल्ले चढवतात. अशा महामूर्ख लोकांना धडे शिकविण्यासाठी परमेश्वराने त्यांच्या सुपुत्राला, श्री खरसितांना या जगात पाठविले, पण त्यांना लोकांनी सुळी दिली आणि असेच प्रकार अनेक वेळा लोक करत आहेत. आपण इतिहास वाचाल तर हे आपल्या लक्षात येईल. ज्या ज्या वेळेस परमेश्वराने अवतार घेतला आहे कवि संत महात्मांनी अवतार घेतला आहे, त्या त्या वेळेस लोकांनी त्यांना दुःख, कष्ट व त्रास दिलेले आहेत. त्यांच्याकडून शिकण्याऐवजी स्वतः मूर्खासारखे वागले. महाराष्ट्रातील संत श्रेष्ठ श्री तुकाराम महाराज कवि श्री ज्ञानेश्वर महाराज यांच्याबाबतीत हेच दिसून येईल. तसेच श्री गुरुनानक, श्री महंमद साहेब हयांचे बाबतीत पण तसाच प्रकार झाल्याचे दिसले. मनुष्य नेहमी सत्यापासून पळत असतो व असत्य गोष्टींना चकितून राहतो. जेव्हा - संतांचे कवि परमेश्वराचे अवतरण होते, त्यावेळी जर असा प्रश्न विचारला की ही व्यक्ती अवतारी कोणा साधु संत अथवा पवित्र आहे का ? तर सहजयोगात लोकांना असा प्रश्न विचारताक्षणीच लगेच थंड लहरी हातात येऊन अशा प्रश्नाचे होकाराची उत्तर मिळेल. गत गोष्टीमुळे मनुष्याचा अहंकार बळावतो. उदा.मी अमक्याचा शिष्य आहे इ. परंतु जे समोर प्रत्यक्ष प्रमाण असते त्याचे माणसाला भान नसते. त्यात मनुष्य स्वतःचा स्वार्थ गमावतो. आता पहा स्वार्थ म्हणजे 'स्व' चा अर्थ आपण समजणे आवश्यक आहे. आज गंगा समजा एका ठिकाणाहून वहात आहे, पण आपण दुसरीकडे जाऊन बसलात व म्हणू लागलात की, 'गंगा या ठिकाणाहून वाहत आहे व आम्ही गंगानदीवर बसलो आहोत.' हे जसे हास्यास्पद होईल, तद्वतच ही गोष्ट होय. आपणासमोर आज जे साक्षात कवि प्रमाण आहे. त्याचाच स्वीकार करा. श्री खरसितांच्यावेळी देखील अशीच परिस्थिती होती. त्यावेळी श्री खरसितांनी कुंडलनी जागृतीचे अनेक प्रयत्न केले परंतु महामुश्कलीने २१ जणांना त्यांनी पार केले.

सहजयोगात मातर हजारो जण पार झाले आहेत. श्री खरसित त्यावेळी अनेकांना पार करू शकले असते पण त्यांच्या शिष्यांनी असा विचार केला, की श्री खरसित फक्त रोग्यांना बरे करतात व त्या व्यतिरिक्त काही असेल असे त्यांना वाटले नाही. त्यामुळे त्यांचे सर्व शिष्य सर्व प्रकारच्या रोग्यांना त्यांचेकडे घेऊन येत असत. श्री खरसितांनी अनेक वेळा पाण्यावर चालून दाखविले होते कारण की ते स्वतः पूर्णव होते, अकारणी होते. इतके असूनसुद्धा त्यावेळच्या लोकांच्या हे लक्षात आले नाही, की श्री खरसित परमेश्वराचे सुपुत्र होते. महामुश्कलीने त्याकाळी श्री खरसितांनी काही कोळ्यांना एकत्र केले (कारण की इतर कोणी मंडळी त्यांच्याबरोबर यायला तयारच नव्हती) व फार मुश्कलीने त्या कोळ्यांना त्यांनी पार केले. पार केल्यावर ही कोळी मंडळी खरसितांकडे कुणा ना कुणा रोग्याला बरे करण्यासाठी घेऊन येत. 'आमच्या येथे सहजयोगातसुद्धा बरीच मंडळी पार व रोगमुक्त झाली आहेत.' मनुष्याने समजले पाहिजे की, अहंकार हा फार सूक्ष्म आहे. आता दुसरा प्रकार आढळतो, तो म्हणजे आपल्या अहंकाराशी लढायचे. ते पण ठीक नाही. अहंकाराशी टक्कर देऊन तो नाहीसा होत नाही. तो आपल्यात शोषित झाला पाहिजे. ज्यावेळेस आपले चित्त कुंडलनीवर वरिजमान होते व अशावेळी कुंडलनी आपल्या ब्रह्मरंध्रास छेदते व वरिटांत सामील होते, त्यावेळी अहंकार शोषित होतो. खरा अहंकार म्हणजे वरिटात अहंकार म्हणजेच त्या वरिटात शक्तीचा अहंकार कबिहना वरिटात अहंकार आहे. आपल्यामधील अहंकार सुटत नाही. काय करता आपण ? 'अहंकारात सिं: अहंकार.' आपण स्वतःला विचारून पहा, की आपण काय करतो ? एखाद्या मृत वस्तूचा आकार बदलण्याव्यतिरिक्त आपण काही करू शकतो का? एखाद्या फुलापासून आपण फळ बनवू शकतो का? हे नाक, हे तोंड, हे सुंदर मनुष्य शरीर आपणास प्राप्त झाले, हे कसे झाले ? आपण अमीबापासून मानव स्थितीला कसे प्राप्त झाले ? हे कसे झाले ? परमेश्वराची असीम कृपा होय, की ज्यामुळे आपणास अतसुंदर असा मानव देह प्राप्त झाला. काय मानव याची परतफेड करू शकतो का? आपण असे कोणतेही जिवित कार्य करू शकतो ? एका टेस्ट बेबीच्या निर्माणानंतर मनुष्यात इतका मोठा अहंकार निर्माण झाला, त्यातही पाहिले तर मूलतः हे कार्य जिवित नाही कारण की, ज्याप्रकारे आपण एखाद्या झाडाचे (क्रॉस ब्रडिंग) करतो तद्वतच एका ठिकाणाहून जिवित जीव घेऊन ही क्रिया केली आहे, पण ह्या गोष्टीबद्दलसुद्धा मानवाला केवढा अहंकार? चंद्रावर जाऊन पोहोचले तर कती अहंकार! ज्याने चंद्र-सूर्यासारखे अनेक ग्रह, तारे व ही सृष्टी बनविली, त्याच्यापुढे आपला अहंकार दांभिक आहे, द्युब खोटा आहे व त्या वरिटात पुरुषाचा अहंकारच सत्य आहे, कारण की, तो सर्व करीत आहे. वरिटात पुरुष सर्व करीत आहे हे समजले पाहिजे. तेव्हा श्री वरिटात पुरुषालाच सर्व काही करू द्या. आपण एक यंत्राप्रमाणे आहोत. समजा मी एखाद्या माईकवरून बोलत आहे व माईक मधून माझे बोललेले आपणापर्यंत वहात आहे. माईक फक्त साक्ष आहे, पण बोलण्याचे कार्य मी करत आहे व ती शक्ती माईकमधून वहात आहे. तद्वत आपण परमेश्वराचे एक यंत्र आहात. त्या वरिटात आपणास घडविले आहे. तेव्हा त्या वरिटाची शक्ती आपणामधून वाहू द्या व स्वतःचा अर्थ लावून घ्या. हाच अर्थ उलगडून सांगण्यासाठी आजचा चक्र की, जे अतिशय कठीण चक्र आहे व ज्यावर स्थिति अतिशय सूक्ष्म तत्त्व अकार, पूर्णव स्थिति आहे, तेच म्हणजे श्री खरसित हे या जगात अवतरीत झाले. आता कुंडलनीचा व श्री खरसितांचा संबंध म्हणजे सूर्याचा सूर्यकरणाशी जो संबंध,

त्याप्रमाणे कवि चंद्राचा चंद्रकिंशी जो संबंध, त्याप्रमाणे आहे. श्री कुंडलनीने, म्हणजेच श्री गौरीमातेने आपल्या शक्तीने, तपस्येने, मनोबळाने व पुण्याईने श्री गणेशांना निर्माण केले. ज्यावेळेस श्री गणेश स्वतः अवतार घेण्यास सदिध झाले त्यावेळेस श्री खरसितांचा जन्म झाला. या संसारात अनेक गोष्टी आहेत ज्यांचा उलगडा अजूनही मानवास झालेला नाही. आपण असा विचार करता का की एखाद्या बीजामध्ये अंकुर कसा निर्माण होतो ? आपण श्वास कसे घेतो ? आपलं चलन-वर्तन कसं होतं ? आपल्या मेंदामध्ये शक्ती कोठून येते ? आपण या संसारात कसे आलो ? अशा कृत्येक गोष्टी आहेत. काय मनुष्य या सर्वांचे नदिन लावू शकतो का? आपण म्हणतो की, पृथ्वीत गुरुत्वाकर्षणाची शक्ती आहे, परंतु आपण असा विचार करा की ही शक्ती कोठून आहे ? आपणाला अनेक गोष्टींचा उलगडा झालेला नाही कारण की आपण भ्रमात आहत व या भ्रमाचा बीमोड करावयास हवा. जोपर्यंत आपणामधील भ्रमाचा भोपळा फुटणार नाही, तोपर्यंत आपणामध्ये भ्रमकता जास्त प्रमाणात बळावेल. या संसारात मानवाच्या उत्क्रांतीसाठी त्याच्या भ्रमाचा विच्छेद होणे हे आवश्यक आहे. ज्या ज्या वेळेस मानवाने कवि कोणत्याही जीविताने उत्क्रांतीसाठी पाऊल उचलले त्या त्या वेळी अवतार झालेला आहे. आपणास माहीतच आहे की श्री वशिष्णु, श्रीराम अवतार घेऊन वनात फिरले. तसेच मानवाला समजवण्यासाठी एक आदर्श राजा कसा असावा याचे सुंदर नाटक त्यांनी प्रदर्शित केले. अशाचप्रकारे श्रीकृष्णाचे जीवन होते आणि त्याचप्रमाणे श्री येशू खरसितांचे जीवन होय. श्री खरसितांच्या जीवनाकडे लक्ष टाकल्यास एक गोष्ट फार प्रकर्षाने निदर्शनास येते. ती म्हणजे त्याकाळच्या समाजाच्या लोकांतील महामूर्खपणा, ज्यामुळे ही महान व्यक्ती सुळावर चढविली गेली. इतकी मूर्खता की, त्यावेळी एका चोरास, गुन्हेगाराला सोडून द्यावी की, श्री खरसितांना? असा लोकांना सवाल केला असता तेथील जण लोकांनी चोराला सोडून द्यावे व श्री खरसितांना फाशी द्यावे, अशी मागणी केली. आज ह्याच लोकांची काय परिस्थिती आहे आपणास माहीत आहे. त्यांनी जे पाप केलेले आहे, ते अनेक जन्मात फटणार नाही, धुतलं जाणार नाही. अजूनही अशी मंडळी अहंकारात गुरफटलेली आहेत. त्यांना वाटते की आम्ही फार मोठं पुण्यकर्म केले. अजूनही जर ह्या लोकांनी परमेश्वराजवळ क्षमा मागितली की 'हे परमात्मा, तुमच्या पवित्र तत्त्वाला फाशी दिल्याबद्दल आम्हाला क्षमा करा. आपले पवित्र तत्त्व नष्ट केले त्याबद्दल आम्हाला क्षमा करा.' तर परमेश्वर लोकांना लगेच क्षमा करील. परंतु क्षमा मागणे ही मानवाला फार कठीण गोष्ट वाटते. तो अनेक दुष्टता करून जातो. अशी जगात कती माणसं आहेत की, ज्यांनी संतांचे पूजन केले आहे. आपण श्री गुरुनानकाच उदाहरण घ्या. पदोपदी त्यांना लोकांनी सतावले आहे. श्री कबीरांचे उदाहरण घ्या. या जगात लोकांनी आजपर्यंत प्रत्येक संतांना दुःखाशियाय दुसरं काहीच दिले नाही, पण मी आता सांगू इच्छिते की जग आता बदलले आहे. सत्ययुगाची सुरुवात झाली आहे. आपण प्रयत्न करून पाहू शकता. आपण कोणाही संतांना-साधूंना आता त्रास देऊ शकणार नाही. याचे कारण श्री खरसितच आहेत. श्री खरसितांनी जगात फार मोठी शक्ती संचारीत केली आहे, की ज्यामुळे संतांना त्रास देणाऱ्या दुष्ट मंडळींना कष्ट भोगावे लागतील, त्यांना शिक्षा होईल. श्री खरसितांचे एकादश रुद्र आज पूर्णतया सज्ज आहेत आणि त्यामुळे जे कोणी साधु-संतांना त्रास देतील त्यांचा सर्वनाश होईल. कोणत्याही महात्मास सतावणे हे महापाप आहे. आपण श्री येशू खरसितांच्या उदाहणावरून पूर्णपणे समजून घ्या

की अशा प्रकारची मूर्खता करू नका. जर अशी मूर्खता आपण परत केली तर आपला कायमचा सर्वनाश होईल. श्री खरसितांच्या जीवनातून शिकण्यासारखी फार मोठी गोष्ट असेल तर ती म्हणजे 'ठेविले अनंते तैसेच रहावे', त्यांनी आपला व्यवसाय कधी बदलला नाही. त्यांनी स्वतःला कधी बैरागी समजून समाजातून दूर ठेवले नाही. उलट ते काही लग्न समारंभास गेले, तिथे त्यांनी स्वतः लग्नाची व्यवस्था केली. एकदा तर लग्नाच्या वेळी पाण्यापासून त्यांनी दराक्षाचा रस निर्माण केला, असे वर्णन बायबलमध्ये आहे. आता माणसाने फक्त हाच एक विषय त्यातला नविडून काढला की श्री खरसितांनी पाण्यापासून वाइन बनविली, म्हणजे ते दारू पीत होते. आपण जर हबिरू भाषेचा अभ्यास केलात तर लक्षात येईल की, वाइन ह्या शब्दाचा अर्थ शुद्ध ताज्या दराक्षाचा रस. त्याचा अर्थ दारू होत नाही. श्री खरसितांचे कार्य होते की, आपले आजचा चक्र मोकळे करून आपला अहंकार विरधवायचा. माझे कार्य आहे, की मी आपली कुंडलनी शक्ती जागृत करून आपल्या सहस्राराचे छेदन करणे हे समग्रतेचे कार्य असल्यामुळे हे कार्य प्रत्येकाच्या बाबतीत मला करावयाचे आहे. मला समग्रतेत श्री खरसितांबद्दल, गुरुनानांबद्दल, श्री जनकांबद्दल व अशा अनेक

आता आजूचा चक्र कोणत्या कारणांमुळे खराब होते ते पाहू या. आजूचा चक्र बघिडण्याचे मुख्य कारण आपले डोळे. मनुष्याने आपल्या डोळ्यांची फार नगिा घ्यावयास हवी कारण की डोळे फार महत्त्वपूर्ण आहेत. दुसरे कारण आपण आपला माथा कोणाही अनधिकारी व्यक्तीसमोर कवि वाईट ठिकाणी टेकवल्यामुळे आजूचा चक्र खराब होते. ह्यासाठीच श्री खसितांनी सांगितले होते की आपला माथा वाटेल तथि झुकवायचा नाही कारण की, असे केल्याने अजाणतेपणाने आपण जे कमवलेले असते ते त्यासमोर गमावून बसतो. फक्त परमेश्वरी अवतार असलेल्या व्यक्तीसमोरच माथा टेकवला पाहजि, दूसऱ्या कोणाही माणसासमोर आपले डोळे टेकवायचे नाही. हे फार महत्त्वपूर्ण आहे. आपण आपले डोळे कुठे चुकीच्या ठिकाणी टेकवले तर लगेच आपले आजूचा चक्र पकडले जाणार. सहजयोगात आमच्या पहाण्यात आले आहे, की आजकाल इतर अनेक जणांची आजूचा चक्र खराब असतात. याला कारण चुकीच्या ठिकाणी डोळे टेकणे कवि चुकीचे गुरू केल्यामुळेसुद्धा आजूचा चक्र बघिडते. डोळ्यांचे कतिथेच रोग वरील अनेक कारणासूतव होतात. हे चक्र स्वच्छ ठेवण्यासाठी मनुष्याने नेहमी अत्यंत पवतिर गोष्टीचे वाचन केले पाहजि. अपवतिर गोष्टी मुळीच वाचता कामा नयेत. बऱ्याच जणांना असं वाटतं की, त्यात काय झालं? कवि आमचा धंदा असल्यामुळे काही गोष्टी कराव्या लागतात. परंतु अशा अपवतिर गोष्टीमुळे डोळे बघिडतात. मला हे समजत नाही, ज्या गोष्टी खराब असतात त्या गोष्टी माणसं का करतात? एखाद्या अपवतिर कवि गलचिड माणसाकडे बघतिल्यानंतरसुद्धा आजूचा चक्र बघिडू शकते. श्री खसितांनी फार जोरात ठासून सांगितले होते की, 'तुम्ही व्यभचार करू नका, पण मी तुम्हाला सांगतो, की तुमची नजरदेखील व्यभचारी असता कामा नये.' त्यांनी इतकं ठासून सांगितलं होतं, की जर आपली नजर अपवतिर असेल, तर आपल्याला डोळ्यांचा त्रास होणार व डोळे कमकुवत होणार. याचा अर्थ असा नाही, की आपल्याला चष्मा घालावयास लागत असेल तर आपण अपवतिर कवि गैर व्यक्ती होते. परंतु काही वयानंतर चष्मा लावावाच लागतो हा जीवनाचा नयिम आहे. परंतु डोळे खराब होतात ते आपली नजर स्थिर न ठेवल्यामुळे व एका ठिकाणाहून दुसरीकडे सारखी नजर फिरवल्यामुळे. काही लोकांचे चितित सारखं एका ठिकाणाहून दुसरीकडे थावत असते, अशा लोकांना हे कळतसुद्धा नाही, की अशाप्रकारे एकसारखी नजर एका ठिकाणाहून दुसरीकडे फिरवल्यामुळे आपले डोळे बघिडत असतात. आजूचा चक्र बघिडण्याचे दुसरे कारण म्हणजे माणसाची कार्यपद्धती. समजा आपण पुष्कळ काम करता, फारच अती कर्मी आहात व आपण चांगली कामे करत आहात, कुठलंही वाईट कार्य करत नाही. तर अशा अतीकर्मांमुळे मग ते अती वाचन असो, की अती शविणकाम असो, की अतशिय अभ्यास असो, की मग अती वचार असो, आजूचा चक्र बघिडते. याचे कारण असे की, ज्यावेळेस तुम्ही अती कर्म करता, त्यावेळेस तुम्ही परमेश्वराला वसिरता. त्यावेळी आपणामध्ये ईश्वरपूरणशिन स्थति होत नाही. कुंडलीनी ही अत्यंत सत्य व पवतिर गोष्ट आहे. ही काही ढोगबाजी कवि दुकानात वकित मळिल अशी वस्तू नाही. हे अत्यंत सत्य आहे. जोपर्यंत आपण सत्यात उतरणार नाही, तोपर्यंत आपण हे जाणू शकणार नाही. वाममार्गाचा अवलंब करून आपण सत्याला ओळखू शकणार नाही. ज्यावेळेस आपण सत्याशी एकाकार व्हाल, तादात्म्य पावाल तेव्हाच आपणास कळेल की, सत्य काय आहे. त्यावेळेस आपणास समजेल की, आपण परम पति परमेश्वर याचे एक साधन आहोत. ज्यामधून परमेश्वरी शक्तीचे वहन होत आहे. जी परमेश्वरी शक्ती सारया

विश्रुता पसरली आहे, सा्या विश्वाचं संचालन करते, त्याच परमेश्वराच्या परेम शक्तीचे आपण साधन आहोत. यात श्री खरसिताचे कति मोठे बलदिन आहे ? कारण की, त्याचयामुळेच आपले आज्ञा चक्र उघडले गेले. आपले आज्ञा चक्र उघडले नाही, तर कुंडलिनी शक्तीचे उत्थापन होणार नाही, कारण की ज्या माणसाचे आज्ञा चक्र पकडले आहे, त्याचे मूलाधार चक्रसुद्धा पकडले जाते. जर एखाद्या व्यक्तीचे आज्ञा चक्र फारच पकडले असेल तर त्या व्यक्तीची कुंडलिनी शक्ती कोणत्याही कारणाने जागृत होणार नाही. आज्ञा चक्रावरील पकड सोडवण्यासाठी आमही कुंकू लावतो त्यामुळे अहंकार व आपल्या अनेक विपत्ती दूर होतात. जेव्हा तुमच्या आज्ञा चक्राच्या ठिकाणी कुंकू लावले जाते, त्यावेळी आपले आज्ञा चक्र उघडते व त्यामुळे कुंडलिनी शक्ती वर जाते. इतका गहन संबंध कुंडलिनी शक्ती व श्री खरसित यांचा आहे. जे श्री गणेश, मूलाधार चक्रावर स्थिति राहून आपल्या कुंडलिनी शक्तीच्या लज्जेचे रक्षण करतात, तेच श्री गणेश आज्ञा चक्रावर त्या कुंडलिनी शक्तीचे दवार खुले करतात. हे चक्र ठीक ठेवण्यासाठी आपण काय केले पाहिजे? त्यासाठी अनेक मार्ग आहेत. कुठल्याही अतश्रियेतुळे समाज दूषित होऊ शकतो व म्हणूनच कुठल्याही प्रकारची अतश्रियात अयोग्य आहे. संतुलितपणामुळे आपल्या डोळ्यांनासुद्धा विश्रुती मळिते. सहजयोगात यासाठी बरेच उपचार आहेत. परंतु यासाठी प्रथम पार होणे आवश्यक आहे. त्यानंतर डोळ्यांसाठी अनेक प्रकारचे व्यायाम आहेत, की ज्यामुळे आपले आज्ञा चक्रसुद्धा ठीक राहू शकते. त्यापैकी एक म्हणजे आपला अहंकार आपण पहात बसणे व स्वतःशीच विचार करायचा की; महाराज काय विचार आहे, कुठं नधिलात? स्वतःला अशाप्रकारे आश्रित पाहून संबोधिल्यामुळे आपण आपला अहंकार पाहू शकाल व अहंकारामुळे डोळ्यावर येणारा ताण कमी होईल. आता दुसरी बाजू आहे, ती आज्ञा चक्राच्या मागील बाजूस म्हणजे आपल्या कपाळाच्या बरोबर मागे, मानेच्या वर जवळजवळ एक वीत कवि ८ बोटे वर. ह्या भागास श्री महागणेशांचा भाग म्हणतात. श्री गणेशांनी श्री महागणेशांचा अवतार घेतला तोच तो श्री खरसिताचा अवतार होय. श्री खरसिताचे स्थान मधोमध असून त्याच्या सभोवार अकरा उदरांचे राज्य आहे व या राज्याचे प्रभुत्व श्री खरसिताकडे आहे. ह्या एकदश उदरात श्री महागणेश व श्री षडानसुद्धा आहेत. कुंडलिनी जागृत झाल्यानंतर जर आपण कृष्णभर डोळे उघडले तर काही वेळ आपणास सभोवार सरळ अंधुक अंधुक दसिल कारण की ज्यावेळी कुंडलिनी शक्ती जागृत होते त्यावेळी आपली बुबुळे वसिफारीत होतात व थंडावतात ज्याला Dilatation of pupils असे वैद्यकीय शास्त्रात म्हणतात व ही प्रक्रिया पॅसपिथॅटिक नव्हस ससिटीममुळे होते. खरसितांच्या नुसत्या चिंतनाने, मननाने कवि ध्यानात आपले आज्ञा चक्र ठीक होऊ शकते, परंतु त्यांच्याबद्दल त्यांच्या जीवनानंतर ज्या रूढी कवि प्रणालिका बनविल्या आहेत, त्यांचे अनुकरण म्हणजे श्री खरसितांचे मनन नव्हे. आता काही गोष्टी ज्या सनातन आहेत, त्या मी तुमहास सांगणार आहे. प्रथम म्हणजे एकाही सृत्रीकडे वाईट दृष्टीने पाहणे म्हणजे महापाप आहे. आपणच विचार करा की, रात्रंदेने जे लोक रस्त्यावरील अनेक सृत्रीकडे वाईट नजरेने पहातात ते कति महापाप करीत आहेत ? श्री खरसितांनी या गोष्टी २००० वर्षांपूर्वी आपणास सांगितल्या. परंतु त्यांनी या गोष्टी उघड करून सांगितल्या नव्हत्या आर्ण म्हणूनच मी त्या गोष्टी परत आपणास सांगत आहे. श्री खरसितांनी ह्याच गोष्टी सांगितल्या पण आपण त्यांना सुळी दिली. श्री खरसितांनी एवढंच सांगितलं

होतं की, ही गोष्ट कडू नका. कारण की ही गोष्ट घाणेरडी आहे. वाईट नजर ठेवल्याने त्याचे दुष्परिणाम काय होतात हे श्री खरसितांनी सांगितले आहे. त्यामुळे मनुष्य एखाद्या पशुसारखा वागू लागतो, कारण की, रात्रंदिवस त्याच्या मनात घाणेरड्या वचारांची चक्रे चालू असतात. यासाठी आपल्या योगशास्त्रात लहिले आहे, आपली चतितवृत्ती सावठून धरा व चतित योग्य मार्गावर ठेवा. आपले चतित ईश्वरा प्रती नतमस्तक ठेवले पाहिजे. की आम्ही योगापासून बनविले गेले आहोत. आमची भूमी योगभूमी आहे. आम्ही अहंकारवादी नाही कवि आम्हास अहंकार होणेही नव्हे. आम्हाला अहंकारवादितो नको आहे. आम्हाला या योगभूमीवर योग्याप्रमाणे रहायचे आहे. एक दिवस असा येईल ज्यावेळी आम्हा सर्वांना योग प्राप्त होईल. त्यावेळी सारे जग या देशाच्या चरणावर लोळण घेईल. त्यावेळेस लोकांना कळेल की, श्री खरसित कोण होते, आले व त्यांचे यथायोग्य प्रकारे या पवित्र कुठून भूमीवर पूजन होईल. आपल्या पवित्र भारतभूमीत आजही 'तु' ची लजजा राखली जाते व त्यांना सन्मानाने वागवले जात आहे. आपल्या देशात आपण आईला मानतो. इतर देशातील मंडळी जेव्हा भारतात येतील त्यावेळी त्यांना कळेल, की श्री खरसितांचा खरा धर्म भारतात अत्यंत आदराने पाळला जात आहे, खरशिन्धन धर्माच्या राष्ट्रात नव्हे. श्री खरसितांनी महत्त्वं आहे, की आपला दुसऱ्यांदा जन्म व्हावयास पाहिजे कवि आपण द्वजि व्हावयास हवे. मनुष्याचा दुसरा जन्म फक्त कुंडलनी जागृतीमुळेच होऊ शकतो. जोपर्यंत एखाद्याची कुंडलनी शक्ती जागृत होणार नाही, तोपर्यंत तो पुनर्जन्मास प्राप्त होणार नाही. जोपर्यंत आपला दुसरा जन्म होणार नाही, तोपर्यंत आपण परमेश्वराला ओळखू शकणार नाही. आपण सर्वांनी पार झाल्यावर बायबल वाचावे. आपणास आश्चर्य वाटेल की, त्यात श्री खरसितांनी सहजोग्याची महती सांगण्याव्यतिरिक्त दुसरे काहीही सांगितलेले नाही. एकेक गोष्ट इतकी बारीक आपण सूक्ष्म सांगितली आहे. ज्या लोकांना दृष्टी नाही, ते या सर्व गोष्टींचा विपर्यास करीत आहेत. खरा अर्थाने बापतिसमा देणे म्हणजे कुंडलनी शक्ती जागृत करून सहसारापर्यंत आणणे व त्यांना

आपल्या सहस्राराचे छेदन होऊन परमेश्वरी शक्ती व आपली कुंडलिनी शक्ती यांचा संयोग घडवून आणणे. म्हणजेच कुंडलिनी शक्तीवरील जे अखेरचे कार्य आहे. परंतु ह्या पादर्यांना बापूतसिमावषिणी जरादेखील कल्पना नाही. उलट ते अनधिकार चेष्टा करीत आहेत. नाहीतर मग असे पादरी भूत (दयेच्या) कामात गुंतलेले आढळतील. गरीबांची सेवा करा. रोग्यांची सेवा करा इत्यादी. आपण म्हणाल की, 'माताजी, हे तर चांगलं कार्य करीत आहेत.' हो, चांगलं, परंतु हे परमेश्वराचे कार्य नाही. परमेश्वराचे हे काम नाही की पैसे देऊन गरीबांची सेवा करणे. परमेश्वराचे कार्य तुम्हाला त्याच्या साम्राज्यात घेऊन जायचे न त्याच्याशीच भेट करून द्यायची. त्यांना सुख, शांती, समृद्धी, शोभा व ऐश्वर्य या सर्वांनी परिपूर्ण करावयाचे, हे परमेश्वराचे कार्य आहे. एखादा मनुष्य चोरी करतो कवि खोटे बोलतो कवि गरीब म्हणून भटकतो, परमेश्वर अशा माणसाचे जाऊन पाय पकडणार नाही. हे दयचे (भूत) काम आहे. ते एखाद्या माणसाने करावे हे तुम्ही पूर्णपणे समजून काही खरसिती लोक धर्मांतराचे कार्य करताना आढळतील. कोठे आदवासी माणसे असतील तथि जातील. तथि काही सेवेचे काम करतील. मग सर्वांना खरशिचन बनवतील, परंतु एक गोष्ट लक्षात घेतली पाहजि, की हे परमेश्वराचे कार्य नव्हे. परमेश्वराचे कार्य अबाधित आहे. सहजयोगात लोकांची कुंडलिनी जागृत करताच लोक बरे होतात. आम्ही सहजयोगात दखाऊ भूतदयेचे

कार्य करीत नाही. पण जर कधी आम्ही कूठे हॉस्पिटलमध्ये गेलो तर २५ - ३० रोग्यांना सहज बरे करू शकतो. त्यांची कुंडलिनी जागृत करताच ते आपोआप बरे होऊ शकतात कारण की, आमची परमेशक्ती आहे. त्यामुळे रोग्यांची कुंडलिनी जागृती होताच त्यांच्यामधून शक्ती वाहू लागते व त्यामुळे ते बरे होतात. श्री खरसितांनी सुद्धा अनेक लोकांना बरे केले. ते त्यांच्यामधून वाहणाऱ्या परमेशक्तीमुळे. श्री खरसित कधी कोणाची पादसेवा करण्यास जाऊन बसले नव्हते, ह्या गोष्टी आपण सुज्ञपणे समजणे आवश्यक आहे. ज्या गोष्टी पूर्वी चुकीने केल्या आहेत त्याची पुनरावृत्ती करू नका. आपण स्वतः साक्षात्कार मळिवून घ्या. हे आपलं कार्य. आत्मसाक्षात्कार मुख्य झाल्यानंतर आपणामधील शक्ती जागृत होतात. त्यामुळे सहजयोगात करकरोगासारखे असाध्य रोग बरे झालेले आहेत, कबिहुना आपण कोणालाही रोगमुक्त करू शकता. करकरोगासारखे असाध्य रोग फक्त सहजयोगामुळेच बरे होऊ शकतात, पण लोक बरे झाल्यावर आपल्या पूर्वीच्या मार्गावर परत जातात. ती मंडळी परमेश्वराला शोधत नाहीत. अशा लोकांना त्यांचा रोग बरा होण्यापुरता परमेश्वर आठवतो. त्यांना असे वाटत नाही, की आपण परमेश्वराला प्राप्त करणे आवश्यक आहे. जो माणूस परमेश्वराचा दीप बनू इच्छित नाही, अशा लोकांना परमेश्वराने का बरे करावे? अशा माणसांना ठीक केले काय कवि नाही, त्यांच्यापासून जगाला प्रकाश मळिणार नाही. परमेश्वर असे दीप लावील की ज्यामुळे सर्व जगात प्रकाश पसरेल. परमेश्वराने मूर्ख लोकांना ठीक कशाला करावयाचे? ज्या माणसात परमेश्वराचं कार्य करण्याची इच्छा नाही, परमेश्वर प्राप्तीची इच्छा नाही, अशा लोकांना परमेश्वराने मदत का करावी? ज्यांना गर्बासाठी कार्य करायचे आहे, सामाजिक कार्य करायचे आहे, त्यांनी त्याचा संबंध परमेश्वराच्या कार्याशी लावू नये. काही लोक इतक्या नम्रितरावर परमेश्वराचा संबंध लावतात, की एके ठिकाणी मी पाहिले की, दुकानाची पाटी 'साईनाथ बंडी' अशी होती. अशा प्रकारे परमेश्वराची चेष्टा करणे म्हणजे सर्रास परमेश्वराचा अपमान आहे. सर्व गोष्टींचे प्रमाण असले पाहजि, मर्यादा असली पाहजि. प्रत्येक गोष्टीचा परमेश्वराशी संबंध लावून आपण महापाप करीत असतो हे समजले पाहजि. साईनाथ बंडी' कवि 'लक्ष्मी हंगि' म्हणजे परमेश्वराची चेष्टा आहे आणि असे केल्याने लोकांना काय लाभ होतो? काही लोक म्हणतात, 'माताजी, यामुळे आमचं शुभ झालं.' शुभ म्हणजे काय? तर जास्त पैसे मळिले, अशा प्रकारे धंदा केल्यास त्याचा त्रासच होईल. अशामुळे परमेश्वराचा अपमान होतो. श्री खरसित सर्व मानवजातीच्या कल्याणार्थ आणि उद्धारार्थ जन्माला आले होते. ते काही कोणाची वैयक्तिक संपदा म्हणून नव्हते. जे स्वतः ॐकार रूपी प्रणव होते. सत्य होते. परमेश्वराचे इतर जे अवतार झाले त्यांची शरीरे पृथ्वी तत्त्वापासून बनविली होती. परंतु श्री खरसिताचे शरीर प्राण तत्त्वापासून बनवले गेले होते आणि म्हणूनच त्यांचे मृत्युनंतर पुनरुत्थापन झाले व हे पुनरुत्थापन झाल्यानंतरच त्यांच्या अनेक श्रियांच्या डोक्यात प्रकाश पडला, की ते साक्षात् परमेश्वर होते व नंतर मग धावाधाव सुरू झाली. मग त्यांच्या नावाचा मंत्रोच्चार वगैरे सुरू झाला. मग ती मंडळी नाना प्रकारची भाषणे देऊ लागली. तात्पर्य परमेश्वराचा अवतार आलेला असताना त्या अवतारास ओळखून लोकांनी आपली आत्मोन्नती केल्यास चहकडे आनंदी आनंद होईल. आपण सर्वजण परमेश्वराच्या योगास प्राप्त व्हा. अनंत आशीर्वाद !

1980-01-11, Public Program

11 जानेवारी 1980

Public Program

Akurdi (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

1980-01-11 Program at Akurdi, Pune

आता आपण परम पूज्य माताजीनी पुणे जवळी चचिवड येथे आकुरडी गावी केलेला उपदेश ऐका. हा उपदेश दनिंक ११ जानेवारी १९८० रोजी केला होता. मी आता काय बोलणार आहे हेच माझ्या लक्षात येत नव्हतं. कारण हे सारं प्रेमाचं कार्य आहे. परमेश्वराचं मानवावर अत्यंत प्रेम आहे. इतकं कोणत्याही वस्तूवर नाही. सृष्टी संबंध नरिमाण केल्यावर, सर्व सृष्टीला आपल्या शक्तीच्या जोरावर पूर्णपणे सुसज्ज केल्यावर त्यांनी मनुष्याची नरिमिती केली. फार मेहनत घेऊन ही नरिमिती केलेली आहे, आणि ह्या मानवाच्या हातातून, काही तरी वशिष घडणार आहे, एक लहानसा अमीबा आज मानव स्थितीला पोहचला तो कशासाठी? ह्या दवियाची तयारी हजारो वर्षांनी परमेश्वराने केली आहे. अनेक वेळेला अवतरणं ह्या संसारात आली. त्यांनी हे महान कार्य करून मानव नरिमाण केला. त्या नंतर धर्माची सुद्धा स्थापना केली. मानवामध्ये धर्म स्थापन करून त्याला पूर्ण पणे स्वतंत्रता देण्यात आलेली आहे. वाटलं तर त्याने अधर्मात जावं, वाटलं तर त्याने धर्मात राहावं. माणसाला त्याची बुद्धी वापरण्याची पूर्ण मुभा आहे. हे एवढ्यासाठी, की जेव्हा त्याला परमेश्वराच्या साम्राज्यात प्रवेश मिळणार त्या वेळी तो स्वतंत्र असला पाहिजे. आपल्या स्वतंत्रतेत त्याने धर्म सहज योग जो अनेक वर्षांपासून अनेक अवतरणांनी केला, तो हा महायोगाच्या स्थितीला आलेला आहे. इथं आमची तुमची गाठ पडली ठका ठका. प्रेमाचा सगळा आनंद शेवटी त्यांनी स्वतःच्या धर्मात बसलं पाहिजे. अशा स्थितीमध्ये आज हा सहज योग, महायोगाच्या पूर्ण (अस्पष्ट) जन्माला आलेला आहे. महायोग म्हणजे, आता आम्ही मुंबईहून आलो पुण्याला. पुण्याहून, ह्यांनी सांगितलं आकुरडीला जायचंय माताजी, तरी योग घडला नव्हता, थोडा आराम केला, अजून योग घडला नाही, माझी मुलं वाट बघत बसली आहेत, अजून आम्हाला त्यांचं दर्शन झालेलं नाही. तो पर्यंत योग घडलेला नाही. प्रयत्न चालू आहे. अनेक मार्ग अवलंबिते करावे लागले. शेवटी काय योग घडला पाहिजे. मी तुम्हाला भेटलं पाहिजे, तुम्ही मला भेटलं पाहिजे. नंतर मोटारीने नघालो, इकडून तिकडून रस्ता चुकविते, रस्त्यामध्ये गर्दी फार. आतुरतेने, इथे आल्यावर सुद्धा थोडंसं पुढे नघून गेलो. तरी योग घडला नाही. शेवटी आता इथे आल्यावर आपण सगळ्यांना डोळे भरून पाहिले, तेव्हा खरा योग घडला, हा महायोगाचा क्षण आहे म्हणून सहज योग जो अनेक वर्षांपासून अनेक अवतरणांनी केला, तो हा महायोगाच्या स्थितीला आलेला आहे. इथं आमची तुमची गाठ पडली ठका ठका. प्रेमाचा सगळा आनंद वीरावस्थेत वेगळाच आहे. आतुरता, उत्कंठता, मग भक्तीची गीतं, पंढरीला जाणं, सगळं काही. पण भेटी झाल्यावर मात्र आनंदाला पारावार उरत नाही. ही प्रेमाची महिमा आहे. हे सगळं प्रेम, ह्या धकाधकीच्या काळात सुद्धा आतून सगळं बसलेलं आहे, त्याला वशिष कारण म्हणजे सर्व विश्वामध्ये ही पृथ्वी वशिष, आणि, त्या पृथ्वीमध्ये हा भरतखंड फार वशिष. भारतवर्ष, हा हृदिस्थान, परमेश्वरानं, वशिष रूपांने सजवलेला आहे. ही योग भूमी आहे. दुसऱ्या देशामध्ये योग नाही, इथे योगावर विचार नाही. धर्मावर विचार नाही, फक्त उपभोगावर, भोग, इथे भोग हे मुख्य आहे. जो पर्यंत माणसाला परमेश्वर मिळित नाही तो पर्यंत, एक भारतीय, एक हृदिस्थानी, त्याला वाटतं माझ्या आयुष्याला काही अर्थ लागला नाही, अजून परमेश्वर काही मिळालेला नाही. पण इतर सर्व देशामध्ये भोग मिळाला पाहिजे, माझ्या जवळ एक मोटार असली तर दहा मोटारी असल्या पाहिजेत, एक घर असलं तर दहा घरं असली पाहिजेत. नाना तरहेचे भोग, घाणेरडे भोग, अत्यंत दृष्टतेला नेणारे, सर्व वधिवसक भोग, त्याकडे माणसं झुकली. तर सर्व प्रथम म्हणजे आपल्या भारत भूमीला योगाचं केवढं मोठं साधन मिळालेलं आहे. त्यातल्या त्यात आपला महाराष्ट्र म्हणजे साधू संतांची नुसती डेप. खैरात झालेली आहे. कतितीरी साधू संतांनी ह्या पूर्ण महाराष्ट्रावर जन्म घेतला. त्याला काही तरी कारण असायला पाहिजे. ज्ञानेश्वरांसारख्या महान, मी त्यांना अवतरणच मानते तुम्ही त्यांना साधू संत म्हणा, पण ते अवतारच होते. आणि तो अवतार फार मोठा होता. माझ्यावर एक पुस्तक लिहिलेलं आहे, त्याच्यात जर तुम्ही वाचलंत, तर आपल्याला कळेल की तो परमेश्वराचा एक अवतारच होता. आणि ह्या दवियाची तयारी ह्या महाराष्ट्रात फार सुंदर केलेली आहे. तुम्ही त्या महाराष्ट्रातलं धार्मिक दवि आहात. आणि त्याची अत्यंत सुंदर जोपासना करून तुम्हाला तयार केलेलं आहे. पण प्रत्येक साधू संत जिवित असताना मात्र आपण त्यांना मानत नाही. स्वतः ज्ञानेश्वर जेव्हा जिवित होते, त्यांनी इतक्या हाल अपेष्टा सहन केल्या की परवा सासवडला गेल्यावर, त्यांच्या ज्येष्ठ बंधूंचं तथि समाधीचं स्थान बघतिल्यावर, मला माझे अशूर आवरता आवरेना. अशा महान साधू संतांचा सुद्धा आपण इतका छळ या योगभूमीत केलेला आहे. ह्या महाराष्ट्रात कति साधू संतांना आपण छळलेलं आहे. ते जिवित असताना त्यांची आपण कधीच कमित केली नाही त्याला कारण असं की ते सर्व साधारण लोकांसारखे राहत होते. त्यांना काय प्राप्त झालेलं आहे, ते कोणच्या स्थितीला आहेत, ते जाणण्याची आपल्यामध्ये पात्रता नाही, आपले डोळे आंढळे होते. त्यामुळे आपण त्यांना ओळखलं नाही, त्यांचे छळ झाले. पण त्यांनी वातावरण मात्र अत्यंत शुद्ध केलेलं आहे. ते वातावरण आजही मला सगळीकडे दृष्टीत आहे. जरी त्यांचा तुम्ही छळ केला, जरी तुम्ही त्यांना मान्य केलं नाही पण त्यांचं वातावरण अजून इथे आहे. त्यांच्या नंतर मात्र लोकांनी त्यांना उचलून धरलं. त्यांचे मकतेदार नघाले. इथं आमच्या मुंबईला एक फार मोठं ज्ञानेश्वरांचे मंदिर आहे. तथि माझं भाषण झालं, तर मी त्यांना म्हटलं की आता आम्ही इथे लोकांना ध्यान करायला लावतो. तर ते म्हणाले ध्यान-बनि इथं करायचं नाही तर मी म्हटलं हे काय बोवा, नाही म्हणून दविया घाला तुम्ही, पण ध्यान करू शकत नाही. म्हटलं काय ज्ञानेश्वरांनी दविया घातल्या होत्या का? त्यांचं वेगळं आहे, पण आम्ही दविया घालणार, आणि तुम्ही दविया घातल्या तर आम्हाला चालेल, पण ध्यान चालणार नाही. आहो म्हटलं, आता तुम्ही ज्ञानेश्वरांना पुतळ्यामध्ये घातलंय, तेव्हा आता तुमच्याशी बोलण्यात काही अर्थ नाही. ते आज जर जिवित असते तर बोलणी झाली असती. पण ते जिवित होते तेव्हा त्यांनाही तुम्ही असंच सांगितलं असेल की दविया घाला, आणि आज मी आले तर मला ही सांगता दविया घाला म्हणून, तर ह्या वातावरणामध्ये, इतके सूक्ष्मतेत कार्य करून गेलेलं हे लोक जरी असले तरी सुद्धा बाहेर, जडतेत जेव्हा पाहिलं जाला इंग्लिश मध्ये ग्रीक म्हणतात त्याच्यामध्ये ही आपल्याला जाणीव राहत नाही की आपण कोठे वाहवत चाललो आहे. त्यांना खायला नव्हतं, साई नाथांना जेवायला नव्हतं, ते कुठंही राहत असत, झोपायला त्यांना व्यवस्थित जागा नव्हती, साक्षात दत्तात्रयांचे अवतरण ते, त्यांची ही स्थिती आम्ही केलेली आहे. आम्ही आमच्या वडिलांनी नसून, त्यांच्या वडिलांनी केली असेल, तेव्हा हे लक्षात घेतलं पाहिजे की, काहीतरी आपलं कुठेतरी चुकत असतं काहीतरी. ही पुण्यभूमी आहे. साधू संतांची भूमी आहे. सगळं असताना सुद्धा आपण त्यांना ओळखलं का नाही? आणि सगळं कळून सुद्धा आपण अशा मार्गाला कशे लागलो? त्याला कारण असं की प्रत्येक अवतरण आल्यानंतर कवि साधू संतां आल्यानंतर ते उपसृष्ट मागाहून येतात. त्यांनी लगेच तुकारामांची पाटी लावलेली 'तुकाराम साधू मार्ग'. तुकाराम असताना त्यांना हाणायचं आणि तुकाराम गेल्यानंतर 'तुकाराम साधू मार्ग' लागलेलं. (अस्पष्ट) आणि त्याच्यामध्ये अत्यंत सूक्ष्मता, सूक्ष्म काम करतात हे. पहिल्यांदा हे की त्याच्यासाठी इमारत बांधायची आहे बोवा, मग त्याला पैसे पाहिजेत असं का मग हे साधू बाबा तुकारामांचे खास शिष्य होते, होते की नाही देवाला ठाऊक. तर तेव्हा ते जे खरे तुकाराम होते, त्यांचा काही विचार होत नाही. जे त्यांचे शिष्य आहेत त्यांच्या पायावर यायला सुरुवात, मग त्यांना खायला-प्यायला पोटी पाहिजे. शेवटी असं कळतं की ते शिष्य साहेबांनी बलिडिंगा बनवल्या आणि लोकांना असं वाटतं की वा वा वा! कति लोक यांच्याकडे येतात बोवा, म्हणजे अति सूक्ष्मामध्ये तुमचा जो अहंकार आहे, त्याला ते चेतावनी देतात. मला असं वाटतं आम्ही या साधू संताना आता वकित घेतलंय, पण ते लक्षात येत नाही. आपल्या लक्षात येत नाही. तेच सगळं काही आपल्या समाजात झालेलं आहे. तिकडे जर लक्ष दिलं, आता देवळात. देवळात सुद्धा पैसे टाकायचे. परवा मी सासवडला गेले होते, तथि एक बाई आल्या, त्यांनी मला दहा पैसे मला दिले. म्हटलं, मला हे नको, म्हटलं तुम्हाला जास्तीचे पाहिजेत का माताजी? म्हणजे आपल्या दृष्टीला हे समजतच नाही की, परमेश्वराला तुम्ही वकित घेऊ शकत नाही. त्याला काबूत तुम्ही करू शकत नाही. त्याच्यावर तुमचा काहीही अधिकार नाहीय. तसा फक्त प्रेमाचा अधिकार आहे. जर तुमचं परमेश्वरावर नतीत प्रेम असलं तर तुमच्याकडे तो धावत येईल. तो प्रेमाचा भुकेला आहे. बाकी तुम्ही त्याला कशाने जिवितपणी बघू शकत नाही. जर तुम्ही म्हटलं की तो येऊन आमच्यासमोर जिवित उभा राहिल, तर शक्य नाही, पण जर तुम्ही प्रेमाचं भुकेले असलात तर तो कोणच्याही परस्थितीत तुमच्याकडे येईल. हे तुम्हाला माहितय. ज्यांना (अस्पष्ट) नामदेवांचे उदाहरण आहे. आपल्याकडे म्हणजे कति साधू संतांची दवाळी लागली आहे मुळी त्या दवाळीत सुद्धा हा अंधार मध्ये आणणारे लोक पुष्कळ आहेत. सगळीकडे बसलेले आहेत. आपल्या देवळात बसलेले आहेत, कवि असे समाज बमिज काढून चालवलेले आहेत. परमेश्वर आपल्या हृदयात, मंदिरात बसलेला आहे. तो आपण जाणला पाहिजे. आपल्यामध्ये जो प्रकाश आहे, तो जागृत झाला पाहिजे. आपल्याला हे कळलं पाहिजे की आतमध्ये काय आहे आपल्या आणि बाहेर काय आहे. प्रकाशाचं हेच एक लक्षण असतं. समजा जर हे दवि गेले तर काहीही दसिणार नाही. जर आपल्यामध्ये दवि लागला तर सगळं दसिलं पाहिजे, की आपल्यामध्ये कुठे काय काळ-बेर आहे आणि कसं ते स्वच्छ होत आहे. तसंच हे दसिलं पाहिजे की दुसऱ्याशी आपले संबंध कसे आहेत. दुसऱ्यांच्या बरोबर संबंध ठेवताना आपल्याला त्यांच्यातलं काही कळतंय की उगीचच आपण वर वर करतो की बाई साडी कशी नैसली कवि ह्या पुरुषाने याच्याकडे मोटर आहे का? आपण हे बघतो आहे की त्या मनुष्याची आतली प्रामाणिक स्थिती काय आहे? ते बघतो. त्याला कळण्यासाठी सुद्धा प्रकाश हा पाहिजे आणि हा प्रकाश आपल्या आत्म्याचा आहे, असं सगळ्या साधू संतांनी सांगून ठेवलेलं आहे. तर जशे आपण म्हणजे अत्यंत समृद्ध होतो आणि संपदाशाली असलो जरी आपल्यामध्ये अत्यंत शक्तीचा साठा असला आणि आपण अगदी तयारीत आहोत आता, आपल्या फुलांची फळं व्हायला काहीही वेळ लागणार आहे अशा जरी स्थितीत आपण असलो आणि परमेश्वराने तथि आणून आपल्याला सोडलं असलं तरी सुद्धा हे लक्षात ठेवलं पाहिजे की आत्तापर्यंत आपलं लक्ष बाहेरच होतं आणि बाहेरच्याच गोष्टींशी आपण तादात्म्य घेतलेलं होतं तेव्हा आतमध्ये बसणं सोपं काम नाही. म्हणजे आजच मी सांगत होते यांना की एखाद्या पुरुषाला जर सवय असली की घराच्या बाहेर राहणं. गृहस्थपणाची सवय नसली तर लग्न झाल्यावर तो उठला की बाहेर पावत, काय झालं की बाहेर पळतो. हळूहळू त्याला आपल्या घरात पत्नी आल्याचं सौख्य जाणवतं, मग तो घरात बसू लागतो, तसंच

आमच्या सहजयोगाचं होतं. पुष्कळांचं होतं. पुष्कळांचं होत नाही. आणज्यांचं होतं ते लोकसुद्धा परत परत बाहेर धावत फिरतात. नसत्या त्यांना गोष्टीचं आकर्षण वाटतं. पण जेव्हा काही माधुर्य त्यांच्यामध्ये पाझर लागतं तेव्हा प्रेमाचे आविष्कार आणतियाचे चमत्कार दिसू लागतात, तेव्हा मग माणसाला काहीही दुसरं आवडत नाही. कारण अमृत प्यायल्यावर कोणी गटारातलं पाणी पितं का? ते अमृत तुमच्यामध्येच आहे. माझं काय काम आहे नुसतं साधं. तुमचे दवि आहेत तेवढे फक्त पेटवायचे, त्याच्यावर माझं काही विशेष काम नाही. ते पेटवले पाहजित. कसे असले तरी पेटवले पाहजित. तेव्हा सहजयोग म्हणजे फार मोठी कमिया आहे. प्रथम म्हणजे हजार खून माफ म्हणतात. तुम्ही काहीही प्रवृत्तनमात ह्या जन्मात काहीही पापं केली असतील तरी आमच्या प्रेमापुढे ती तोंडकीच आहेत. असं कोणचंही पाप तुम्ही करू शकत नाही, जे आमचं प्रेम धुऊन काढू शकत नाही. ही मात्र गोष्ट नरिविवाद आहे. तेव्हा त्याबद्दल मुळीच वचिर करू नये, की आमच्या हातून हे पाप घडलं कवि ते पाप घडलं. ही फार मोठी सहजयोगाची कमिया पहिल्यांदा आहे की तुम्हांला तुमची कर्म भोगा वगैरे सहजयोग सांगत नाही. (अस्पष्ट) झालं संपलं आता. कर्म तरी तुमचा अहंकारच भोगतोय ना. ज्याला अहंकार नाही तो कसलं कर्म भोगतो हो. सगळं नाटक आहे. जोपर्यंत नाटकात तुम्ही आहात तेव्हा तुम्हांला वाटतं की आम्ही शिवाजी आहोत कुणाला वाटतं की आम्ही औरंगजेब आहोत. नाटक संपल्यावर कळतं की अरे हे तर नाटक होतं. आपण नाटक खेळत होतो. हे नाटकच फक्त संपवायचं आहे. ते संपल्यावर मसत वाटतं की अहाहा काय मजा येऊन राहिलीय. हे काय मूर्खासारखे सगळे लोक करत आहेत कामं, मग सगळं लक्षात येतं, आण प्रकाशाशिवीय नुसत्या लेक्चरबाजीने काहीही कार्य होण्यासारखं नाहीय. बोलून बोलून तरी काय बोलणार. शेवटी जोपर्यंत तुम्हांला त्याचा स्वाद मळिणार नाही, त्याचा तुम्ही आस्वाद घेणार नाही तोपर्यंत हे सगळं बोलणंसुद्धा व्यर्थ आहे. तेव्हा तुम्ही ते मळिवा. ते तुमच्यात आहे. तुझं आहे तुजपाशी सांगितलेलं आहे. ते काय आहे ते तुम्हांला कसं मळिलं ते झाल्यावर काय होतं, त्याच्यानंतर ते स्तरि कसं करायचं. आताच मी आले तर त्यांनी आरतीला दवि आणला होता आण तो दवि वझिलासुद्धा. थोडासा धूर आला परत पेटला असं सहजयोगाचं आहे. पुष्कळांचा सहजयोग आधी थोडा-बहुत जमतो न जमतो तो की परत थोडासा उतरतो, परत चढतो पण कुंडलनी मात्र सोडत नाही कारण ती तुमची आई आहे. जन्म-जन्मानंतरापासून ही तुमच्यामध्ये आहे. साडेतीन वेढे घालून बसलेली आहे. जसा टेपेरेकॉर्डर असतो ना तसं ते सगळं तुमचं नमूद करून घेतं. आणा वियवस्थिति तथि बसलेली आहे. ही तुमची आई आहे. ही तुमची प्रत्येकाची एक वेगळी वेगळी आई आहे. आण ती आई सहजच वर येते. कारण मी त्यांची आई आहे. तेव्हा मला पाहिल्याबरोबर आनंदाने ती वर येते, आण एकदम जोरात अनुभव येतो. पहिला अनुभव फार जोरात येतो, पूर आल्यासारखा मग ओसरतो. जरसा पूर काही काही लोकांचा तर फारच ओसरतो. दुसऱ्या वेळेला आलं तर वाटतं अहं काय कसं काय तुमचं ते समजलं आम्हाला (हास्य) गेलं कोणत्या तरी खड्डयात. कारण आपल्या प्रांतामध्ये अनेक खड्डे खळगे आहेत. त्यातून वाहताना गंगा जरी जोरात एकदा वाहून आली तरी ती जाते परत त्या खळग्याच्याकडे त्यांना भरायला. आता हा मध्यमार्ग आहे. नदी ही मध्यमार्गातून वाहत असते. आणा जेव्हा ती प्रशस्त होते तेव्हा दोन्हीकडे तचि जे पाट आहेत, ते व्यवस्थिति सुपीक होतात. तसंच आहे समाजाचंही जो मध्य मार्ग आहे, तुम्ही जर गंगेला वाहून घेणार पाणी आहे, त्या गंगेमध्ये सुद्धा हे वायबरेशंस आहेत. ह्या चैतन्यलहरी आहेत. तिला वाहून नेणारं जे पाणी आहे ते तुम्ही मध्यमवर्गातले लोक आहात. अर्त श्रमींत कामातून गेलेले आहेत. त्यातले कति येतील देवाला ठाऊक आहे. मी तिकडे लक्षच देत नाही मुळी. ते आलेत शहरात लुटायला. मला तर माहीतीच आहे, भगवे कपडे घाल नाहीतर नागवं कर, नाहीतर काहीतर कर, पैशे काढायचे धंदे. त्याच्यासाठी वाटटेल ते पाप करायला हे लोक तयार आहेत. ते सगळे शहरात नघाले कवि शहर त्या लोकांना ते बोलावतात. आपल्या खेडेगावामध्ये ह्या धर्मभूमीत जे समाधानी लोक आहेत तेच खरे या सहजयोगाचे वाहक आहेत, आणा ही घटना फार उत्तम घटति होते. अशा लोकांना त्याचा अत्यंत लाभ होतो आण सहजयोगाचं खरं वरदान याच लोकांसाठी आहे. जे लोक अगदी दरदिरी असून भक्तिार्यासारखे रस्त्यात फिरतात, चोर्या-मार्या करतात. पैशाला सगळे महात्म्य आहे. काहीही समाधान नाहीय, अशा लोकांना मात्र थोडासा वेळ लागणार आहे. पण तुमच्यासाठी मात्र धावत आली आहे गंगा घरी, असं समजलं पाहजि. म्हणजे हा अगदी मान आहे आपला. हा आपला मान आहे. आजपर्यंत समाजाने मध्यमवर्गाचा कधीही मान केला नाही. मध्यमवर्ग म्हणजे नेहमीच चरिडला गेला. एकीकडून भक्तिार्यांनी चरिडून टाकलेला आहे, आण मध्यमवर्गाने नेहमी आपला धर्म पाळलेला आहे, आण राहिलेले आहेत आपल्या धर्माने. काहीही कुणी त्रास दिला तर तो त्या स्थितीला जागून राहिलेला आहे. तेव्हा हा आपला मान आहे. ह्या आकुरडीच्या ह्या रस्त्यावरून मी पुष्कळांदा गेले आहे. आणा मला पुष्कळांदा असं वाटायचं की ह्या खेडेगावात कधी मी येणार आण कधी या लोकांना भेटणार? कसं काय होणार आहे. कधी ही गंगा बांध फोडून आतमध्ये वाहणार आहे ते मला पुष्कळ वेळेला लक्षात यायचं आण आज ते बघून इतका मला आनंद झालेला आहे. इतका मला आनंद झालेला आहे. की असंच एक एक गाव एक एक खेडं जागृत होऊ दे. जोपर्यंत तुम्ही जागृत होणार नाही तोपर्यंत तुमचा जो काही व्यवहार आहे, त्याला काही अर्थ लागत नाही. तुमच्या आयुष्याला काही अर्थ नाही. तसं ह्या एका वस्तूला काहीही अर्थ नाही जर ह्याचा संबंध इथे मेन्सशी लावला नाही तसंच तुम्हांला सुद्धा मेन्सशी लावण्यासाठी कुंडलनी म्हणून शक्ती तुमच्यामध्ये आहे आणा काहीही तुम्हांला त्रास होणार नाही ती तुमची संकषात आई आहे. आई मुलाला जन्म देते सर्व त्रास स्वतःवर घेते. मुलाला आठवण तरी असते का? आपला जन्म कसा झाला? ती आई कोणाच्या त्रासातून नष्टिन गेली ती. जर तुम्ही आई असाल तर तुम्हांला ही गोष्ट लवकर लक्षात येईल की कति त्रास आई उचलते, पण जसा मुलगा जन्मला कवि मुलगी जन्मली की कसं काय ओ ठीक आहे ना! सगळं वसिरते ती, तसंच आहे. अगदी तसंच साधं- सरळ प्रेमाचं आहे, ते तुम्ही घ्यावं, ते तुम्हांला मळिवां. अनंत कालातून ही कुंडलनी तुमच्यामध्ये वास्तव्य करून आहे. इतकंच नव्हे तर ही संबंध चकर सुद्धा जशी इथे दाखवलेली आहे तुमच्यामध्ये स्थिति आहे. हे सगळं असूनसुद्धा जर तुमची जागृती झाली नाही तर आम्हालाही काही अर्थ राहणार नाही. सगळे दवि अगदी तयार आहेत हे माझ्या लक्षात आहे. आणा ते दवि नुसते अशे सरळ पेटवायचे आहेत. एक दवि पेटवल्यावर अनेक दवि पेटवता येतात. आता आपले जे राहुरीचे धुमाळ साहेब आपल्यासमोर उभे होते त्यांनी हजारो लोकांना जागृती दिलेली आहे, तसेच आपणसुद्धा (अस्पष्ट) जे काही करत आहोत ते प्रेमाने करत आहोत का? असा प्रश्न वचिरून हा संकल्प पूर्ण करायचा. (अस्पष्ट) आता एका वर्षांनंतर मी येणार आहे (अस्पष्ट) तेव्हा वचिरणार आहे (अस्पष्ट) दुसरा संकल्प असा करायचा की सहजयोगाबद्दल शंका (अस्पष्ट) सहजयोग आपल्यामध्ये वाढवायचा कसा? म्हणजे आता (अस्पष्ट) सकाळपासून ते संध्याकाळपर्यंत फोटो (अस्पष्ट) मग म्हणायचं माताजी मी सहजयोग (अस्पष्ट) त्याला काहीही अर्थ नाही. आपलं वादय दुरुस्त केलं पाहजि. आपण (अस्पष्ट) कष्टांनं उभं राहिलं पाहजि काही (अस्पष्ट) दोन दविस पाहा तुम्ही तसिर्या दविशी (अस्पष्ट) अनंत काळात (अस्पष्ट) कोणचीही गोष्ट त्याच्यामध्ये आपण कुठपत काय करतोय ते बघायला पाहजि. दुसरा काय करतोय ते बघतिलं की गेलो. सहजयोग म्हणजे आपण काय करतोय. आम्ही (अस्पष्ट) हा करतो तो करतो अमुक झालं तमुक झालं ते करण्यापेक्षा मी काय करतो हे जर बघत चालले तर स्वच्छता जास्त होईल (अस्पष्ट) सारखं इतरांच्या बाबतीत (अस्पष्ट) पण त्याचा अर्थ असा नाही की तुम्ही आता माताजीचं (अस्पष्ट) फार काही पापी वगैरे असं नाटक ओळखून स्वतःला स्वच्छ करत नष्टिन जायचं (अस्पष्ट) मी कति पापी (अस्पष्ट). आम्ही अगदी जवळ आलो. तुम्ही आमच्या हृदयात आहात तेव्हा तसा काही वचिर करायचा नाही. (अस्पष्ट) म्हणजे आता रस्त्याने चालताना कुणीतरी रस्त्याने भांडतात (अस्पष्ट) तुम्ही कोण आम्ही माताजीचे सहजयोगी. झालं मग डोक्याला हात लावून घेतला. अहो, ते माताजीचे सहजयोगी रस्त्यात डोकी फोडत होते असे म्हणतील, म्हणजे माताजीना असं वाटतं कधी कधी की आता काय लागेल आण कुठे जाऊ, पण असं करायचं की माताजीचे सहजयोगी अत्यंत शांत आहेत. शांत (अस्पष्ट) भांडण झालं की तीच तरा आपली खुरची दुसऱ्याला देणार, आपली जागा दुसऱ्याला द्या अशी माणसं संत साधू आहेत. असं ऐकायला मळिलं म्हणजे मला खरं आनंद होतो. जोपर्यंत (अस्पष्ट) असं मला ऐकायला मळिलं पाहजि. तुम्ही नाही सांगत पण दुसऱ्यांनी सांगितलं पाहजि. हा सहजयोग आहे. आणा तिसरा संकल्प फार सोपा आणा कठीण आहे. तो म्हणजे ज्या दविशी सामूहिकतेत ध्यान आहे त्यादविशी हजार राहिलं पाहजि. त्याच्याबद्दल माझा सटाहास एवढ्यासाठी आहे की तुम्हांला माहित नाही की त्यामुळे तुम्हांला काय मळिते. अजून तुम्ही अज्ञानी आहात. अजून लहान मुलं आहात. तसं मी तुम्हांला सांगते प्रत्येक प्रोग्रामला जो काही सामूहिक प्रोग्राम असेल, अकुरडीला असला तरी जावं. दुसरं काय करायचं आपल्याला. आता सनिमाबनिमा तुम्हांला काही आवडणार नाही. (अस्पष्ट) तर बघायचीच नाही, मग आता हे सहजयोगाचे प्रोग्राम, आनंदाचा मेळावा तथि जावं तथि भेटतात आपले लोक (अस्पष्ट) असं वचिर करून कुठेही प्रोग्राम असोत. जतिके प्रोग्राम होतील तथि जावं. सामूहिक (अस्पष्ट) अर्थात तुमची पण तयारी झाली पाहजि. तुम्ही पण सामूहिक चेतनेमध्ये कुठेही प्रोग्राम असला, (अस्पष्ट) आता बघा मुंबईहून आले (अस्पष्ट) आता मुंबईला या तुम्ही काय लागतं (अस्पष्ट) अकुरडीची मंडळी आली मला कति आनंद होईल बरं. कुठेही मेळावा असला जमलं की तथि जायचं काय चार पैशे खर्च लागतं नाही आणा मग तुम्हांला तथि राहायचंच आहे. सगळं काही जे आहे, नवीन कषेत्त म्हणा कवि काय ते मळिवायचं आहे. तेव्हा पूर्ण (अस्पष्ट) मळिवण्यासाठी सगळ्या सहजयोग्यांना भेटलं पाहजि. कसा काय त्रास आहे, सगळ्यांनी (अस्पष्ट) ही जर आपली संघशक्ती वाढली प्रेमाची तर मग परमेश्वराच्या साम्राज्यात यायला वेळ लागणार नाही. (अस्पष्ट) मात्र आज वचन घेणार आहे. (अस्पष्ट) जथिही सामूहिक प्रोग्राम होतील तथि पर्यटन केला पाहजि जाण्याचा. (अस्पष्ट) जसे आपण सकाळी रोज अंधोळ केल्याशिवाय बाहेर जायला मागत नाही. लंडनला आपले महाराष्ट्रीयन असतात ना जरी त्यांना डॉक्टरनी सांगितलं की सकाळी उठून अंधोळ नका करू तरी करतात, कॅनसर होतो त्यांना. (अस्पष्ट) तशी सवय लावू नका. एकदा याची गोडी लागली की मजा येणार मग याच्याशिवाय चैन येणार नाही. दुसरं काही (अस्पष्ट) नरिनंद त्याच्यात समाधान यायला पाहजि सगळं प्रेमाने वागलं पाहजि आपापसांत अं सगळं कळलं पाहजि गोड (अस्पष्ट) मग त्याच्यामध्ये न जात आहे ना पात आहे. (अस्पष्ट) हे कोण आहेत. आम्ही हे सगळं काही आपल्या सहजयोगात नाही. आपण सगळी एका आईची मुलं आहोत. एकच धर्मातून नघिलेली सगळी मुलं तेव्हा आपल्यामध्ये (अस्पष्ट) वगैरे असं काही (अस्पष्ट) फक्त प्रेमाचं साम्राज्य आहे, असं लक्षात घेऊन प्रत्येकाचे जेव्हा जेव्हा प्रोग्राम होईल मग तुम्हांला त्याचे लाभ काळतील. त्यानंतर तुमचे जे काही अनुभव असतील ते अशा ठिकाणी सांगावेत आण नवीन काहीतरी (अस्पष्ट) अशारतिने ध्यान केले पाहजि. आणा भजन वगैरे सुद्धा म्हटली पाहजित. अशा रीतीने आपण तयारी जर केली आपला सहजयोग वाढेल तेव्हा सगळ्यांना एक शक्ती (अस्पष्ट) फार जबरदस्त आहे अगम्य आहे (अस्पष्ट) सगळे चरिजीव आण सगळे महान आत्मे आहेत. तुमच्यावर आशीर्वाद (अस्पष्ट) कुठे वाहवत गेलं तर त्याची काय परवा असणार? ते आम्हांला चकितलंय तोपर्यंत त्याची परवा आहे काढून टाकल्यावर नखाला काय कमित आहे. नघिलेली नखं होऊ नका चकितलेली हवीत. त्या लोकांना अनुभव येतात पुष्कळ (अस्पष्ट) तुमच्यासाठी माताजीनी केलं, आमच्यासाठी काही केलं नाही. तुमच्यात पातून नाही त्याची लायकी पाहजि आण लायकी (अस्पष्ट) सगळ्यांनी आपापसांत मळिवाचं. एक दुसऱ्याबद्दल मुळीच वाईट बोलायचं नाही. कारण

आज जो तुम्हांला असा भेटतो, तो उद्या बदलेल, परवा बदलेल आणि उत्तम होणार आहे. अतः उत्तम होणार आहे. फक्त एवढंच आहे, एखाद्याचे वायब्रेशन जर खराब असेल त्याचा त्रास होत असणार जास्त बोलणारा असला, आगाऊ असला तर त्याला पाच-सहा लोकांनी मळीन सांगायचं की बाबा! तुझे वायब्रेशन ठीक नाहीत तेव्हा तू कृपा करून आपले वायब्रेशन ठीक करून घे. आम्ही तुला मदत करायला तयार आहोत आणि अशा माणसांनी मुळीच वाईट वाटून घेऊ नये. एखादा मनुष्य म्हणेल की त्याच्याशी बोलू नका अशा माणसाने (अस्पष्ट) प्रसन्नचित्त आनंदी तेच खरे सहजयोगी आहेत, तर आता वर्षभराने आम्ही येणार. (अस्पष्ट) प्रोग्रामला सगळ्यांनी आलं पाहिजे. सहजयोगाने (अस्पष्ट) पूजेला येणार पण प्रोग्रामला येणार नाही (अस्पष्ट). परत या प्रोग्राममध्ये सहजयोग्यांनी प्रश्न विचारायचे नाहीत. पुष्कळसे सहजयोगी अर्धवट जे असतात ते त्या प्रोग्राममध्ये शिष्टपणा दाखवायला प्रश्न विचारतात. (अस्पष्ट)

1980-01-18, The Meaning Of Nirmala

18 जानेवारी 1980

Talk to Sahaja Yogis

Rahuri (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

The Meaning Of Nirmala, 1980-01-18

आपण अशे भेटलो म्हणजे आपापल्या हतिगुजाच्या गोष्टी करू शकतो, आणि त्याबद्दल जे काही बारीक-सारीक असेल हे सुद्धा आपण सांगू शकतो एकमेकांना, कस आपण स्वतःला स्वच्छ केले पाहजे कारण आपल्या आईचं नावच मुळी नर्मला आहे. आणि या नावामध्ये पुष्कळ शक्त आहे. पहिला शब्द 'नर्म' आहे. 'नर्म' म्हणजे नाही, नाही जे नाही आणि जे आहे त्याला म्हणतात महामाया. तुम्ही जे नाही आहे वास्तविक, पण आहे असं भासतं, त्याचं नाव आहे महामाया. तसंच हे सर्व संसाराचं आहे. हे दसितं आहे म्हणून, पण हे काही नाहीच. ह्याला जर आपण बघितलं आणि ह्याच्यात आपण फसलेलो असलो, की असं वाटतं की हेच आहे, हेच आहे वयर्थ आहे. आर्थिक परिस्थिती वाईट आहे, सामाजिक परिस्थिती वाईट आहे, संसारिक परिस्थिती वाईट आहे. सगळं वाईट दसितं. चांगलं काही दसित नाही. समुद्राच्या वर वरच्या थरावर जे पाणी असतं, ते अत्यंत गढूळ, घाणेरडं, त्याच्यामध्ये काय काय वस्तू तरेतरे असतात; पण खोल गाभार्यात त्याच्यात गेलं की, इतकं सौंदर्य त्याच्यात, एवढी संपदा शक्ती सगळं काही असतं. तेव्हा ते वरचं काही होतं हे सुद्धा लक्षात राहत नाही. पण सांगायचं म्हणजे हा सगळा भ्रम आहे. हे जे काही बाह्यातलं आहे हे सगळं भ्रम आहे. हे नाही, हे पहिल्यांदा लक्षात ठेवले पाहजे. 'नर्म' शब्दाची जर तुम्ही आपल्यामध्ये स्थापना केली, हे नाही, हे नाहीय इथून सुरुवात करायची. 'नेर्म' नेर्म वचने नर्मोही (अस्पष्ट) हे नाही, हा वचिर नाही, हा वचिर नाही. परत हा वचिर नाहीय असं म्हणत गेलं पाहजे. 'नर्म' शब्द जो आहे तो वसिरगासहति 'नर्म' आहे त्याचा अर्थ लागतो, तर कायतरी दुसरं आहे. जो भ्रम आपल्याला दसितो तो भ्रम नाही, तर काहीतरी त्याच्या पलीकडचं आहे आणि ह्या भ्रमामध्ये आपण इतके भ्रमसाट दविस घालवले आहेत. आपलं आयुष्य आपण इतकं वयर्थ घालवलेलं आहे की जे नाही ते इतकं महत्वाचं वाटतं आणि त्यामुळे आपण पुष्कळ पापांचे ढीग एकत्र केले. ह्या गोष्टीत आनंद मळिल, त्या गोष्टीत आनंद मळिल. त्याच्यामध्ये सुख मळिल, ह्याच्यामध्ये सुख मळिल असं वचिर करून आपण जे काही उपभोगण्याचा प्रयत्न केला त्याच्यामध्ये आपल्याला काही मळिलेलं नाहीय. नसिसार आहे ते सगळं. ह्याच्यात सार नाही. नसित्व आहे तेव्हा अशी दृष्टी ठेवायची की हे नाही आहे, हे सगळं साफ झूठ आहे. ब्रम्ह हेच एक सत्य आहे बाकी सर्व झूठ आहे, असं वचिर करत जायचं मग सहजयोगाला अर्थ लागतो. म्हणजे होतं काय बाबा सहजयोगी लोक पार झाल्यावर त्यांना असं वाटतं, आता आम्ही पार झालो नं, मग आम्हाला माताजीचा आशीर्वाद आहे मग आमच्याजवळ ऐश्वर्य काय नाही, म्हणजे ऐश्वर्यामध्ये परमेश्वर आहे असं त्यांना वाटतं. पार झालो मग आमच्या घरामध्ये ठीक का होत नाही? पार झालो तरी आमचा स्वभाव का बदलत नाही? असा वचिर केला पाहजे पहिल्याने. तेव्हा मग लक्षात येईल की आपला स्वभाव नाही बदललेला. आणि 'स्व' 'भाव' स्वभाव शब्द कती सुंदर आहे बघा. 'स्व', 'स्व' म्हणजे आत्मा त्याचा भाव तो मळिवलाय का आपण? 'स्व' चा 'भाव' जर आपण मळिवला, तरी बाह्यात काही जरी असलं तरी आतलं जे इतकं सुंदर आणि अनुपम आहे, की ते बाह्यातलं नुसतं नाटकासारखं वाटलं पाहजे. हे साक्षीस्वरूपत्व जे आहे ते जो पर्यंत तुमच्यामध्ये पूर्णपणे जागत होत नाही तोपर्यंत 'नर्म' शब्दाचा अर्थ तुम्ही लावलेला नाही आणि त्याचा उपयोगही केलेला नाही असं जर मनुष्य लक्षात घेईल की आपण 'नर्म' वर बसलो नाही आणि अजूनही आपण कधीतरी भावनेच्या आहारी जातो आणि कधी-कधी सततेच्या आहारी. दुसऱ्यावर जबरदस्ती करतो कवि काहीतरी उगाचच सहन करत बसतो आणि त्याच्याबद्दल आपले रडत बसतो, कवि मी एवढं सहन केलं हे झालं ते झालं. त्याच्या मधोमध आपली स्थिती आहे, 'नर्म' वर म्हणजे हेही नाही आणि तेही नाही. मध्ये उभे आहात तुम्ही. ही स्थिती आपली स्थापित करायला पाहजे. ती ध्यानामध्ये फार उत्तम होते. नुसता 'नर्म' शब्दाचा तुम्ही मंत्र केला तरी सुद्धा ध्यानामध्ये होऊ शकते नर्विचारित. पहिलं नर्विचारित यायचं. कोणतंही वचिर मग तो कशाचा असेना का? सुष्ट, दुष्ट कसा ही असेना का? त्या वचिरावर जर तुम्ही उड्या मारयला सुरुवात झाली एकदा जर का हे जमपुंगि सुरु झालं की मग तुम्हांला मला एक तरहेचा इनर्शिया कवि मला त्याचं, एक ती स्थिती स्थापन होते, स्थिती स्थापना होते आणि ती स्थिती झाली म्हणजे तुम्ही प्रत्येक वचिरावर उडतच असता, ह्या वचिरावरनं, त्या वचिरावर, ह्या वचिरावरनं त्या वचिरावर म्हणून इतरही जणांनी असं सांगितलं की एखादा वाईट वचिर आला की त्याला सुष्ट वचिराचा वरीध करायचा, म्हणजे इकडंनं एखादी गाडी आली की त्याला आपण दुसरी गाडी जर रेटली तर दोही गाड्या ज्या आहेत त्या मग कुठे तरी मधोमध येतील. एक अर्थानं बरं आहे हे. पण कधी कधी त्याने नुकसान होऊ शकतं. म्हणजे तकिडनं एक वचिर येतो आहे आणि आपण इकडून एक वचिर समजा चांगला वचिर काढला कवि ह्या वचिराच्या उलटा आपण घालायचा, तर तो वचिर दबून परत चुपचाप बसला कुठे? आणि कुठे तरी एकदमच नघिल असंही होऊ शकतं, आणि असं पुष्कळांचं होतं. दाबून ठेवले वचिर, काहीतरी चांगलं केलं पाहजे, नेहमी चांगलं वागलं पाहजे. दुसऱ्याशी चांगलं राहिलं पाहजे अशी वचिर घेऊन लोक चालले, की त्रास होतो, एकदम कधीतरी तो राग नघितो, कधीतरी मग एकदम असं संताप येतो की नाही लोकांसमोर. अहो, इतके शहाणे वागणारे, एकदम चडिले कशे? आतली सारखी सुद्धा चुकते आपली आणि आतलं जे काही सौंदर्य आहे ते एकदम नष्ट होऊन जातं. तेव्हा काय करायचं नर्विचारित राहायचं. वचिर हाच नघितो ठेवला पाहजे. अगदी नर्विचारित आपण राहिलं म्हणजे मधोमध विलंबात आपण आलो. वचिरच सोडायचा, एकदम प्रयत्न केला पाहजे वचिरांचा आता लोकांना असं वाटतं माताजी वचिरांशविय कसं होणार? वचिरांच्याशविय कसं चालवायचं? वचिरांच्याशविय काय फायदा नाही, वचिर काय आहेत पोकळ गोष्टी आहेत. नर्विचारित तुम्ही आलात आणि एकाकार झालेले आहेत, म्हणजे तुमचा बटु परमेश्वराच्या सागरात मळिला. तेव्हा त्याची शक्ती तुमच्यात आली तेव्हा ही बोटे काही वचिर करत बसत नाही, फिरतंय ना? वचिर त्याला द्यायचा, तू कर आमचा वचिर पण कठीण जातं कारण आपण नर्विचारित असलो माताजी आम्ही सगळं समर्पण केलं. समर्पण केलं आम्ही आई, सगळं काही समर्पण केलं पण काही जुळत नाही, बोलायच्या गोष्टी आहेत त्या, कारण बोलायचं नुसतं समर्पण, नर्विचारिता गाठायची म्हणजे समर्पण. वचिर आपण सोडला, वचिर सोडल्याबरोबर मधोमध आलो, मधोमध आल्याबरोबर, नर्विचारितमध्ये आपण परमेश्वराच्या शक्तीशी एकाकार झालो. परमेश्वराच्या शक्तीशी एकाकार झालो मग, तो सगळं काही बघतो आपलं बारीक-सारीक. तुम्हांला आश्चर्य वाटेल, पण तुम्ही स्वतः आपल्या वचिरांनी एखादवेळा करून बघा मग 'संकल्प-विकल्प करोति' तो म्हणायचं. आम्ही या रस्त्याने जाऊ या, जाऊन बघा, करून बघा. आता सगळ्यांनी करून बघतिलेलं आहे, सगळ्या देशा-देशांतून झालेलं आहे. सगळ्यांनी हा प्रयत्न करून बघतिलेला आहे. परत सगळं नसिसार ठरलं. तर हे करून बघण्यासारखं आहे, करून बघा, आणि करून बघतिल्यानंतर तुमच्या लक्षात येईल की तो मार्ग चुकीचा होता. तर आपण फक्त नर्विचारित राहिल्याबरोबर 'नर्म' कल्पना आपल्यामध्ये येते. ती प्रेरणात्मक असते. आणि आपल्याला आश्चर्य वाटेल, सगळं ताट समोर मांडल्यासारखं वाटतं. भाषणाला उभं राहायचंय, नर्विचारित उभं राहिलं काही वचिर येऊ द्यायचे नाही, आणि जर बोलायला लागले. त्या लोकांनी कधीही भाषण दिलं नव्हतं, ज्याला माहिती नाही भाषण कसं द्यायचं. ज्यांना काहीच ज्ञान नाही विशेष, ते बोलायला उभे राहिले ना की अशे बोलतात की लोकांना आश्चर्य वाटतं, हे बोलतात, हे वचिर कुठून आले त्यांच्या डोक्यातनं. कारण नेहमी ते जे तार लागली, तोंडातून नघून राहिलेय. तुमच्या डोक्यात काहीच येत नाहीय. आता आमचं आम्ही सांगतो आपल्याला, आता जसं आपण प्रार्थना केली, आई आमचं असं करून दे. ते मी वचिरात घेत नाही. आश्चर्याची गोष्ट आहे, नर्विचारित घेतो, म्हणजे तुम्ही म्हटलं मग त्याच्यावर आम्ही वचिर करायचा मग त्याला असं करू वगैरे काही नाही, नर्विचारित घेतलं की त्याची सगळी मशिनरी तयार, त्याच्यात घालायचं की खट, खट, खट तयार होऊन संपलं. त्या मशिनरीला काम करू द्यायचं. Silent machinery म्हटलं पाहजे. त्या शांत मशिनरी मध्ये आपले प्रश्न घातले पाहजे. पण ते बुद्धिजीवी लोकांना फार कठीण. प्रत्येक गोष्टीत वचिर करायचे, सगळं झालं, कोणचाही विषय आकलन करताना नर्विचारिता साधता आली पाहजे. आपोआप नर्विचारिता येते. आता तुम्ही संशोधन करताना नर्विचारित करा. तिथेही हात चालवायचे फक्त, पण नर्विचारित बरोबर संशोधन जमेल तुम्हांला. आता मी कतितीरी गोष्टी सांगते. मी जरी जन्मात सायन्स काहीच वाचलं नाही, काही मला काही माहिती नाही, सगळं ज्ञान कुठून येतं त्या नर्विचारिततून येतं. नुसतं बोलतेय मी, नुसतंय बोलून राहिलेय, बोलतेय, (अस्पष्ट) सगळं तयार केलं होतं कॉम्प्युटर. तो बोलतोय सटासट. पण तुम्ही जर नर्विचारित आला नाही तर तुमचा कॉम्प्युटर तुम्ही वापरत नाही, आणि तुम्ही काहीतरी वडून आणखीन त्या कॉम्प्युटरच्या वर काहीतरी लावलय डोकं, तो एवढं जुना कॉम्प्युटर बनवला आहे प्रसिद्ध त्याची एवढी मेहनत केलेली आहे. त्यात इतकं व्यवस्थित अगदी अचूक सगळं काम करून ठेवलेलं आहे. त्यामुळे तुमच्या हातून चुका होणारच, कारण त्या कॉम्प्युटरचं तुम्ही ऐकत नाही. आपलंच सगळं चरहाट. त्याला काही अर्थ आहे, तर त्याला शब्द 'प्र' आहे आणि प्रक्षिपण वगैरे आपण 'प्र' शब्द वापरतो. 'प्र' म्हणजे नर्विचारित जे काही घडतं, ते सगळं 'प्र' आहे. जे काही सर्व होतं ते 'प्र' आहे ते इतकं प्रचंड आहे, बघा प्र चंड, चंड आहे पण चंडावरी तो प्रचंड, प्र-काशित, प्र-ज्ञ आता अशे 'प्र' या शब्दाला अर्थ असा आहे की, enlightened प्रकाशित आहे. प्रकाश बोलतो का काही, पण दाखवतो स्पष्ट. हे आहे, हे आहे, हे आहे. तसंच नर्विचारिता प्रकाश आहे हा. 'नर्म' याला वसिरगासह नर्विचार, नर्विद्याज्य, नरिहंकारी, नरिहार असे अनेक शब्द 'नर्म' पासून नघितात. मग नर्विकल्पात येता येतं. आधी नर्विचार वहायचं, मग नर्विकल्प विकल्प सुटतात मग कळतं की काहीतरी शक्ती आहे आणि ते सर्व कार्य करतेय, फटाफट पण कशी करतेय बारीक बघा. अगदी बारीक, अगदी बारीक असतं त्याचं काम. तुम्हांला अगदी आश्चर्य वाटेल की अगदी, पण अवचित असं कसं घडलं कसं, आता काहीच पण तसंच आहे, म्हणून आम्ही घड्याळाला कधी बघत नाही. कती घड्याळात वाजलेत माझ्या, समजा कधी-कधी एकाच्या वेळेला वाजतात रात्रीचे एक, तीनलाच घडयाळ बंद पडलं तर तीन वाजून राहिले. कधी तरी लोकांना दाखवायला- बखिवायला कलिल्या-बलिल्या दिलिया, आयचं आपलं घडयाळ नर्विचारित. ते थांबलेलं घडयाळ आहे परमन्त. जे घडायचं ते घडून येतं, घडून येतं. मग काय वाईट नाही वाटत. उशीर झाला तरी नाही झाला तरी, काय आपण आहोत ना जिये आहोत तिथे. आता काल गाडी फेळ झाली, बसलो आरामात, म्हणजे आम्हांला हे सगळे बघायचे होते तारे-बरे. कधी बघायला मळित नाहीत

त्या लंडनला. आता बघावं मजेत. आता तारे बघत बसलो. बाकीच्या लोकांना घाई झाली, त्यांना लागले वायब्रेशन. आता म्हटलं कशाला वायब्रेशन वाया घालवता, तारे- बरि बघा की, तुम्हांला कधी बघायला मळितात का जन्मात बघा की, हे सौंदर्य पाहायचं होतं त्यावेळेला आकाशामध्ये प्रचंड पसरलेलं होतं. तेव्हा आकाशाला असं वाटलं की माताजीनी बघावं आमच्याकडे थोडं कधी-कधी. आमच्याकडे बघतिलं पाहजि ना! त्या सहजयोग्यांकडे लक्ष देतात. माझी इच्छा होती उतरून बघायचं, पण म्हटलं, लगेच सहजयोगी धावतील माताजीनी त्रास होईल म्हणून आपलं तथिनं बघत होतो आम्ही सगळे काही. मजा वाटत होती, म्हणजे काय आहे की आपण कुणाची बंदशि करायची नाही. फक्त नरिचिारितित राहिलं म्हणजे परमेश्वर आपल्याला अगदी हातावर सांभाळून सगळीकडे घेऊन जातो. सगळी व्यवस्था तो करतो. त्याला काही सांगावं लागतं नाही. त्याला सगळं माहित आहे. पण तुम्ही आलात की नाही त्या प्रवाहात, तुम्ही आलात की नाही. परमेश्वराच्या प्रवाहात तुम्ही आलात की नाही हे पाहिलं पाहजि, आणा! जर तुम्ही त्या प्रवाहात नाही, तर मात्र तुम्ही अजून काठावरच अडकलेत. मग तो प्रवाह येतो, ढकलतो दोन-तीनदा, काढतो. परत चाललेत त्या काठावरच. मग म्हणायचं माताजी आमचं काही जुळतच नाही. काही होतच नाही, पण तुम्ही अडकलेय ना, आपल्या ह्याच्यामध्ये आहे, अं गणेश स्तुती फार सुंदर आहे आपली. जी आहे ती 'पडता प्रवाही', प्रवाही शब्द वापरलेला आहे. प्रवाहात जेव्हा आम्ही पडतो प्रवाहात. प्रवाहात वाहायचं, म्हणजे त्याच्यामध्ये आपला प्रवाह नको. प्र-वाह, 'प्र' परत आला, हे वाहन करतो. पण 'प्र' enlighten जो आहे, त्या प्रवाहात पडायचं. 'पडता प्रवाही' आपलं आहे ना, 'नरिवाणी रक्षावे'. आमचं जेव्हा नरिवाण होईल तेव्हा तुम्ही आमचं रक्षण करा. 'रक्ष रक्ष परमेश्वरा' असं आपण परमेश्वराला म्हणतो पण आपण आपलंच रक्षण करत बसलोय. तर परमेश्वर कशाला तुमचं रक्षण करेल, तो म्हणेल चला चला चालू दे थोडं. होऊ दे त्याचं रक्षण, मग सगळं दुःख जगाचं. डोंगराचे डोंगर मला येतं हसायला. अहो काय नुसते बलूनस आहेत नुसते, फुगे. त्याला काही अर्थ नाहीय. आपल्या गांधीरयात उतरायला शकिलं पाहजि ते नरिचिारितितलं समजलं पाहजि, म्हणजे नरिचिारितिल्लं होणार. नरिसक्त आसकता नाही. माझा मुलगा, माझी मुलगी हे आपल्याकडचं वशिष्ठ. इंग्लंडला उलटं आहे. इंग्लंड वगैरे ला माझा मुलगा, माझी मुलगी नसतं. फक्त मी, माझ्यापुरतं. मुलगा गेला चुलीत. एक स्थिती तिथे ही की मुला-बाळांना सुद्धा माहून टाकतात. कुणाला वशिवास नाही वाटणार, पण मारतात, अगदी सर्रास, प्रत्येक आठवड्याला दोन मुलं मारतात. आई वगैरे, इतके दुष्ट लोकं पण इकडे मुलासाठी देश वकियायला काढतील. हा माझा मुलगा आहे त्याला काहीतरी वशिष्ठ दलित पाहजि. माझा आहे ना, दुसऱ्यांना नाही मळिलं तरी चालेल. माझ्या मुलाला, माझं, माझा नवरा, माझं घर, माझं, माझं चाललं. शेवटी तसंच होतं. शेवटी मग मीच राहून जातं. माझं काही नाही तुझं सगळं काही. बकरीला म्हणतात फार सुंदर लहिलिलं आहे कबीराने की, बकरी आधी जवित असते तेव्हा म्या म्या म्या म्या करत फिरते म्हणजे मी मी मी मी असं. मग तिला मारलं जीव गेला तिचा आता काही राहिलं नाही. मग तेव्हा लक्षात येतं. सगळं आयुष्यभर मी काय म्या म्या करत बसलो, ज्यांना मी मी मी म्हणत होतो ते सगळे बेकार नधिले. सगळे संसारातले लोक, जे आपले घरातले लोक ज्यांनी ज्यांना मी म्हणत होते की माझे आहेत. ते सगळे बेकार नधिले. त्यांनीच मला कापून खाल्लं. मग, मग त्या बकरीच्या लक्षात येतं. मग तिच्या आतड्या काढतात, त्या ओढतात आणा! त्या ओढून त्याच्या तारा करून जेव्हा ढोलकडेवाले चालतात ना, ती धुनकी असते ना, ती मग तू ही, तू ही, तू ही, तू ही तूच ऐकायला येतं. तूच एक आहे तसं आपलं झालं पाहजि. मी नाही, माझं अस्तित्वच नाही आहे, असं एकदा ठरवलं म्हणजे मी शब्दाला अर्थ लागतो.

मग आपण 'ला' शब्द घेऊया. 'ला' शब्द म्हणजे हा ललतिचा शब्द आहे. 'ला' माझं दुसरं नाव ललति पण आहे, हे देवीचं वरदान आहे. हे देवीचं अस्त्र आहे. 'ला' शब्द 'ला' म्हणजे देवी जेव्हा ललति होते कवि शक्ती जेव्हा ललति होते. आता ललति म्हणजे कार्यशील. त्याच्यामध्ये जेव्हा लहरी येतात. तुमच्या हातात लहरी आहेत. त्या लाटा आपल्याला लाटा म्हणतात, तसं हातामध्ये ह्या ज्या लाटा येऊन राहिल्या आहेत, लहरी येतात, ही जेव्हा शक्ती कार्यान्वित होते त्या शक्तीला ललति शक्ती असं म्हणतात. पण ते अत्यंत सौंदर्यशाली आहे. प्रेममय मुख्य म्हणजे प्रेममय, प्रेमाची ही जी शक्ती जेव्हा कार्यान्वित होते ती 'ला' आणा! ह्याचं तुम्हांला सगळीकडे आवरण आहे. ती कार्यान्वित असल्यावर मग कशाला काळजी करायची. तुमची काय ही शक्ती आहे, आहो, एक झाडातून तुम्ही फळ काढू शकत नाही, ओढून असं काढून दाखवा, एक तरी फळ तर सोडा, तुम्ही एक पानसुद्धा काढू शकत नाही. एक मूळ काढू शकत नाही. इतकं असं आहे. तुम्हांला पार केलंय. 'ला' शक्ती आहे त्या शक्तीतून 'म' शक्ती आणा! 'नः' शक्ती अशा दोन्ही शक्ती नधिलेल्या आहेत, म्हणजे 'नः' शक्ती ही ब्रम्हदेवाची शक्ती सरस्वती ही आहे आणा! सरस्वती शक्तीमध्ये मनुष्याला 'नः' पणां आला पाहजि. 'नः' पणा म्हणजे पूर्णपणे अनासक्ती. अनासक्ता यायला पाहजि. आणा! 'ला' शक्तीमध्ये प्रेम आहे आणा! ती शक्ती इतरांशी आपला संबंध जोडते. ललाम, लावण्य शब्द आपण ऐकला असेल. ह्या शब्दांमध्ये 'ला' शब्द येतो आणा! 'ल' म्हणजे आपण लहान मुलांना ल ल ला शकितो, म्हणजे त्यांना चुप करायचं असलं की, त्या शब्दाला गोडवा आहे, आणा! त्या गोडव्याने आपण सगळ्यांना भरवून टाकलं पाहजि. सगळ्यांशी बोलताना आपण ती शक्ती वापरली पाहजि. म्हणजे सगळीकडे चराचरामध्ये ती शक्ती ही परमेश्वरी परमेश्वरी सगळीकडे पसरली असताना काय केलं पाहजि आपण, एकतर वचिर सोडला पाहजि पहिल्या शक्तीचा कारण पहिल्या शक्तीमुळे वचिर उपनून होतो आणा! शेवटल्या शक्तीमध्ये काय केलं पाहजि. ही 'ला' शक्ती आहे, त्या शक्तीमध्ये आपण त्या प्रेमाचा आनंद घेतला पाहजि. तो कसा घेणार. एकाकार होऊन, तन्मय होऊन. आपलं प्रेम दुसऱ्यावर कर्ती आहे हे कुणी मोजतं का कधी कुणी? ते मोजलं पाहजि काय मजा येते अगदी की आपलं कर्ती प्रेम आहे सगळ्यांवर, असं कधी तुम्हांला येतं का डोक्यात. माझं तसंच असतं नेहमीच, मला हे वाटतं अहाहा काय प्रेम वाहू आहे राहिलंय कर्ती छान वाटतंय, पण तसं तुम्हांला वाटतं की नाही माहित नाही. माणसांचं मला समजत नाही, एवढं पण तसं मला वाटतं काय वहायला लागलंय माझं प्रेम वा वा! काय आनंद येऊन राहिलाय. तसा एखादा स्वरणकार कवि एखादा कलाकार, जेव्हा आपलं संगीत त्याचं वाहू लागतं तर ते बघतो, काय माझं संगीत वाहून राहिलंय वा रे वा! काय मजा येऊन राहिलीय. तसं हे प्रेम नुसतं अबाधित वाहिलं म्हणजे ती ललाम शक्ती. तीच या लाटांची शक्ती आणा! तीच ही ललति शक्ती आहे. तर त्या ललति शक्तीला प्राप्त झालं पाहजि. तर त्याच्यामध्ये पाहिलं असं की दुसऱ्यांच्याकडे आपली जी दृष्टी असते ती कशी आहे तिकडे लक्ष दिलं पाहजि. म्हणजे खालच्या प्रतीच्या लोकांची दृष्टी दुसऱ्याकडे नेहमी अशी असते, की आमचं काय मारायचं म्हणजे चोरायचं, चोरटे लोक बसलेत म्हणजे आता आले की ते आधी जोडे, चपला पाहतील याच्यातील नव्या कर्ती आहेत, मग त्या उचलल्या. आतमध्ये आले, यातले शरीर कर्ती दसितात, त्यांचे खशे कुठे आहेत ते आधी बघायचं पण खशिशाविय, मग ते खशि चाचपले. मग बघतिलं की हे सत्ताधारी आहेत, मग त्यांना चकितले, मग त्यांना काहीतरी लोणी लावायचं. त्यांच्याशी दोस्ती सोडायची, त्यांच्यापासून काय मळिवता येईल ते मळियायचं अशी अगदी नमिनस्तरातली जे लोक असतात त्यांची दृष्टी असते, कोण, कुठे बघता कसा पण रकाम करायचं तिकडे दृष्टी असते अगदी नमिनस्तरातली. त्यांच्यावर काही लोकांची दृष्टी असते की, दुसऱ्याचं काय वाईट असेल वैगुण्य ते बघत बघत बसायचं. त्यांच्यात काय आनंद मळितो मला माहित नाही. ह्या माणसाला हेच नाही त्याचं नाकच ठीक नाही, त्याचं तोंडच ठीक नाही. तर त्याच्या घरात असंच होतं. त्यांच्या घरात भांडणच होतात. तर त्यांच्यात हेच आहे त्याच्यात ही खराबी त्याच्यात ती खराबी पण त्याने काय मळिणार आहे आपल्याला. मनुष्य अशानं माणूसघाणा होतो आणा! त्याने ही फार माणसाला स्वतःला त्रास होतो म्हणजे स्वतःला त्रास कसा करून घ्यायचा ते माणसाला जाऊन शकिलं पाहजि. मला तर ते परत परत शक्तिवं लागणार आहे कारण मला ते काही जमत नाही. मला आनंद ह्याच्यातच होतो की सगळ्यांना भेटून केवढा आनंद होतो. (या या असं काय वाकून या आहे जागा या या बसा बसा आहे जागा या) तर ही ललाम शक्ती जी आहे जी वापरायची. त्या शक्तीला आपण असं वापरलं पाहजि की दुसऱ्यांच्याकडे पाहताना नरिचिारितित जावं, नरिचिारितित गेल्याबरोबर त्या माणसातही नरिचिारिता येईल म्हणून मी म्हणतं बंधनं दया. बंधनं दिली म्हणजे 'नः' शक्ती आणा! 'ला' शक्तीला जर बंधनं दिली म्हणजे 'ला' शक्तीला 'मो' मध्ये 'नः' मध्ये आपलं तर फार फायदा होतो. पुष्कळांना सांगायला लागतं डावी साइड उचला आणा! उजवीकडे टाका, अतिक्रमी लोकांना मी फार कार्य करत आहे वगैरे वगैरे असे मी लोकांना वाटतं म्हणजे फार एक कार्यरत असतात. त्यांना सांगते की डावी उजवीकडे घाला, म्हणजे स्वतःचे जे प्रेम आहे ते आपल्या पाच तत्वात भरायचं. जसं आपण रंग भरतो की नाही कॅनवास वर जसा आपण रंग भरतो, तसं आपल्या हृदयातलं जे प्रेम आहे ते आपणूनी जी प्रीती जी आहे ती आपणून आपण आपल्या ज्या कार्याची शक्ती आहे ती शक्ती त्याच्यामध्ये भरायची. ती शक्ती एकदा भरली की ज्या अशा माणसाला फार रंगत येते आणा! ती हळूहळू असा पसरतो, त्याची प्रीती अशी वाहते. मराठीत एक शब्द आहे स्नेहाळते. त्याची कृती जी आहे ती स्नेहाळते. त्याला असा रंग चढतो अशा माणसाला आणा! इतका आकर्षक असतो तो मनुष्य. अशा माणसाजवळ तासून तासून नुसतं जाऊन बसलं तरी वाटतं बुवा बसलेत कुठेतरी नविांत छान, तर ती स्नेहाळली पाहजि. पण त्याचा उपयोग असा होतो की माणसं जोडली जातात, तोडली जात नाहीत. आपलेपणा वाढतो. सगळ्यांना वाटतं की कुठं तरी असं स्थान आहे तिथे आपल्याला प्रेम, स्नेह सोडव काही मळिलंय, तर ही प्रभृती जी येते प्रेमाची शक्ती आहे, ती जोपासली पाहजि. आपल्यामध्ये अशे वचिर आले कोणचेही तर असं समजलं पाहजि की आपण त्या गंगेमध्ये (अस्पष्ट) टाकतोय असं जर आपण वचिर ठेवला तर आपली जी 'ला' शक्ती आहे. प्रेमशक्ती आहे. ती पूर्णपणे स्वच्छ राहिली अगदी स्वच्छ राहिली आणा! त्याच्या स्वच्छतेत आपल्याला खूप आनंद वाटे. दुसऱ्यांच्याकडे पाहण्याचा दृष्टी मध्ये कोणचाही चकितिसकपणा नसला पाहजि. मला जर वचिरले की हे गृहस्थ कशे आहेत, पण मी फार तर कुंडलीनीवर सांगू शकेन की हे त्यांचे हे धरतं कधीकधी, याच्या पलीकडे हे गृहस्थ कशे आहेत त्यांचा स्वभाव कसा आहे वगैरे असं कुणी वचिरले की माझ्या लक्षात येत नाही ती गोष्ट. अगदी लक्षात येत नाही. कुणी मग सांगतिलं की मग हे फार ह्यांचा स्वभाव असं आहे तसा आहे कवि काय स्वभाव म्हणजे काय दोन मनिटिची गोष्ट. आज नदी इथे वाहतेय तर उदया कुठे वाहणार आहे काय सांगता येत नाही. आता तुम्ही कोणाच्या मुक्कामावर बसलात हे पाहायचं. तुम्ही जर इकडेच बसला घाणीत ती इथं वाहतेय तर तुम्हांला वकिषपित वाटतंय, असेल आम्ही तिकडं सागराकडं बघतोय. तेव्हा ही नदी कुठं येणार आहे ते आम्हांला माहित आहे आणा! परिवर्तन हे सहजयोगात हे नेहमी होत असतं. तेव्हा माणसाला (अस्पष्ट) मारलं पाहजि. हा मनुष्य अगदी कामातून गेलेला आहे. आता हा काही कामाचा नाही असं नाही समजलं पाहजि. प्रत्येक माणसामध्ये परिवर्तन होणार आणा! झालंच पाहजि आणा! आपल्या सहजयोगाचं कार्यच म्हणजे परिवर्तनच आहे. तेव्हा ज्यांचा सहजयोगावर वशिवास आहे त्यांनी कोणत्याही माणसाला असं म्हटलं नाही पाहजि की हा मनुष्य कामातून गेला. प्रत्येक माणसाला ह्याची पूर्णपणे सवलत दिली पाहजि. आता आपणच बघता की आम्ही कुठं होतो आणा! कुठं आलो. ही आता नदी कुठं चालली पुढे असं जर वचिर केला तर तुम्ही स्वतःची तर इज्जत करालच, पण दुसऱ्यांचीही कराल. स्वतः ची ज्या माणसाला इज्जत नसते तो दुसऱ्यांची करत नसतो. तेव्हा ललाम शक्तीला खूप वाढवलं पाहजि. याच्यावर बोलायला लागले मला एका पुस्तक लाहिलं लागेल पण त्याच्यात मजा काय आहे ते मात्र मी तुम्हांला सांगू

शकत नाही. कारण ते शब्दात घालता येत नाही. शब्द म्हटले तर फारच अपुरे पडतात. त्या गोष्टीला हे घालायचं म्हटलं तर जसं आपलं स्मृति जर तुम्ही अंकित करायचं म्हटलं तर फार तर त्याचे मसल्स कराल पण त्याचे इफेक्टस तुम्ही सांगू शकणार नाही, तशातलंच आहे. ह्या ही शक्तीला वाढवलं पाहजि. ललाम शक्ती त्याने माणसाला एक सौंदर्य एक आकर्षकता, एक फार स्वभाव चांगला बोलताना, वागण्यात सर्व गोष्टींमध्ये हे आपल्याला बघतिलं पाहजि की आपली ललाम शक्ती वाढते का? एखाद्या माणसाचा रागावण्याचा गोडवा तो सुद्धा गोडवा आहे. एक मनिटिअट रागावणं आणि एक मनिटिअट हसण्याला येतं अशा फारच गोड आणि मधुमय शक्तीला ललति शक्ती म्हणतात. त्याचा अगदी वपिर्यास लोकांनी करून ठेवलेला आहे, की लोकांचं असं म्हणणं आहे की ललति शक्ती संहारक असते वगैरे असं मूळीच नाही. ही अत्यंत सुंदर आणि फारच कारीगरीवाली असते आणि कलात्मक इतकी असते, म्हणजे आता सांगायचं असं की समजा एक तुम्ही बी पेरलं. त्यातल्या बी मध्ये काही अवयव नष्ट होतात, ती ललति शक्ती (अस्पष्ट) तच्यावर मग झाड आलं ते झाड आल्यावर तच्यावर पानं फुटतात, पानं आता गळतातसुद्धा. आता आपण पाहिलं तर ती सुद्धा सहज, तेव्हा एक झाडाला आकार येतो. त्याच्यानंतर मग फुलं आली आणि त्या फुलांमधून जेव्हा फळे येतात तेव्हा फुलातलं काही प्रकार गळतात आणि फळं येतात आणि फळं ही कापावी लागतात आणि खावी लागतात, खाल्ल्यावर जो आस्वाद येतो तो ही ती शक्ती आहे त्याचप्रमाणे ह्या दोन्हीही शक्त्या म्हणजे कायतरी काट-छाट केल्याशिवाय मूर्तत्वा बनत नाहीत. तसंच ही काट-छाट सुद्धा त्याच्यात लागते. असं जेव्हा आपल्या लक्षात येईल तेव्हा आपल्या हातून काही काट-छाट होईल की ते काही वाईट आहे असे नाही समजले पाहजि, त्याचीही गरजच आहे, पण ती कलाकार कलात्मक दृष्टीने करतो आणि एखादा असा बोथट मनुष्य असला तर तो बोथटपणाने करतो. कति कलात्मकता तुमच्यात आहे त्याच्यावर ह्या शक्तीचं अवलंबन असतं. आता एखादं चित्र आपण बघावं आणि बघतच राहावं (अस्पष्ट) अहो काय आहे याच्यात काही सांगता येत नाही, शब्दात येत नाही, बघतो आम्ही तेव्हा अशी चित्रं काही काही असतात ती पहिली की, नरिचिारिती स्थापति होते. नरिचिारिती स्थापति होऊन मनुष्य नुसता संबंधच्या संबंध आनंद उपभोग असतो आणि ती स्थिती सगळ्यात उत्तम, अतुल्यतम आहे. त्याला असं आहे, तसं आहे कवि त्यांची कशी तुलना करायची वगैरे कवि काहीतरी अलंकार त्याला घालायचे आणि काहीतरी अलंकृत भाषेत त्याचे वर्णन करण्यापेक्षा नुसतं त्याचं मनसोकृत आनंद घ्यायचा रसास्वाद म्हणतात त्याला तसा रसास्वाद घेत राहायचा त्याला शब्द नाहीत. त्याला वर्णन नाही आहे. ते फक्त आतून अनुभवायचं आहे. तो अनुभव सगळ्यांना घडला पाहजि.

आता 'म' मधला शब्द फार मजेदार आहे. 'म' हा महालक्ष्मीचा शब्द आहे. 'म' म्हणजे आपली धर्मशक्ती, तशीच आपली उत्क्रांतीची शक्ती आहे. 'म' शब्दांमध्ये माणसाला धडपड करावी लागते. गोष्ट आत्मसात करावी लागते. आतमध्ये घ्यावं लागतं. आकलन करावं लागतं दोन्हीकडून. जसा एखादा आरटसिट आपल्या 'ला' शक्तीने आपल्या (अस्पष्ट) करतो नंतर 'नः' शक्तीने त्याची रचना करतो, आणि त्याला ठीक करायच्या वेळेला तो 'म' शक्ती वापरतो. प्रत्येक वेळेला बघतो ठीक आहे का नाही, मग परत हे करा, मग परत मटिवायचं परत करायचं. ती 'म' शक्ती झाली म्हणजे हे ठीक नाही ना मग दुसरं आणायचं, तसिरं बघायचं, हे जे ठीक करण्याचं काम आहे त्याला थोडी धडपड पाहजि. स्वतःलाही ठीक करत राहावं लागतं ते जर नसलं आपल्यामध्ये तर उत्क्रांती झाली नसती. परमेश्वराला एक फार धडपड करावी लागते. ही 'म' शक्ती ही म्हणजे आपल्याला हसूतगत करावी लागते, आणि त्या शक्तीला प्राप्त होण्यासाठी टकिवावी लागते. ते टकिवणं जर आलं नाही तर दोन्ही शक्त्या झडून पडतात. या शक्तीत तुम्ही जर उभे राहिलत तर दोन्ही साडू पडतात. मध्यबद्धि आहे. Centre of gravity आहे. त्या मध्यबद्धिमध्ये असायला पाहजि आणि मध्यबद्धि ही 'म' शक्ती आहे आपल्या उत्क्रांतीची जी आणि त्या उत्क्रांतीच्या शक्तीवर जेव्हा तुम्ही वाढत जाल तेव्हाच या दोन्ही शक्त्या तुमच्यामधनं कार्यान्वति होतील. पण 'म' शक्तीचा मात्र पूर्णपणे समज यायला पाहजि आणि त्याची जोपासना केली पाहजि. म्हणजे असं की 'असेल माझा हरी तर देईल खाटल्यावरी' जागृतीपर्यंत ठीक आहे. तो देईल खाटल्यावरी, कबूल त्याच्यापुढे त्याच्यामध्ये ही 'म' शक्ती जी आहे ती आपल्यामध्ये दोन्हीच संतुलन घेऊन करावी लागते. रंगाचं जसं आपण संतुलन करतो, रागदारीत आपण जसं स्वरांचं संतुलन करतो, तसंच आपल्याला ह्या दोन्ही शक्तीचं 'नः' आणि 'ला' या दोन शक्तीचं संतुलन मध्ये साधावं लागतं, आणि ते संतुलन साधण्यासाठी आपल्याला धडपड करावी लागते. ते आपल्यातनं पुष्कळदा नघिन जातं, ज्यांनी हे साधलं तो सहजयोगी उच्च स्थितीला गेला. फार जास्त इमोशनल सहजयोगी सुद्धा काही कामाचा नाही. कवि फार जास्त कारयत सहजयोगी सुद्धा काही कामाचा नाही. पण जो आपल्या प्रेमशक्तीला कारयत करतो आणि वारंवार त्याचं सहिचलोकन करतो. म्हणजे असं आहे की कार्य पद्धती एक आहे समजा आमच्या कार्यपद्धतीला प्रत्येक वेळेला माताजी काहीतरी नवीन काढतात हे तुम्ही पाहिलं असेल प्रत्येक वेळेला माताजीचं काहीतरी नवीन काढतात हे. तुम्ही पाहिलं असेल. प्रत्येक वेळेला माताजीचं काहीतरी नवीन असतं. नवीन पद्धत असते की आता हे नाही जमलं तर दुसरं करून बघायचं. ते नाही जमलं तर तकिडून, जर डोक्यातनं नाही गेलं तर शेपटाकडनं. कधी हसून करते तर कधी रडून करते. कधी समजावून करते तर कधी प्रेमाने सांगते तसं करते. तसंच प्रत्येकाने जर एक पद्धती फकिस् नाही करायची. ही एक पद्धत आहे, सकाळी उठले कुंकू लावले, माताजीना नमस्कार केला की मेकॅनिकल झाले तुम्ही. ही जवित पद्धती नाही. जवित पद्धतीमध्ये नवीन नवीन पद्धती शोधून काढायच्या. तसं मी नेहमी मूळाचं उदाहरण देते की एक मूळ नघिल की ते मूळ हळूहळू जमनीत पेरत जातं स्वतःला. आता जथि-जथि त्याला अडचणी येतात तथि बरोबर वळसा घालून नेटाने पुढे जाते ते काही भांडत नाही. आहे ना बस बाबा तू आहे ठीक आहे, वळसा घालून बरोबर ते जाऊन बसतं आणि जर तथि अडचणी नसल्या तर ते झाडाला मुळी ते धरूच शकणार नाही. अडचणी पाहजिच अडचणी नसल्या की तर तथि काही झाड टकिणार नाही, म्हणून अडचणी पाहजिच अडचणी असल्याशिवाय तुमची प्रगतीच होणार नाही. पण त्या अडचणीवर कसा मात करायचा ते जे शकिते ती ही 'म' शक्ती आहे. आणि म्हणून ती 'मा' शक्ती ती आईची शक्ती. म्हणजे त्याला सगळ्यात प्रथम मनुष्यामध्ये सृज्यता ज्याला वझिडम म्हणतात ते पाहजि. हे आम्ही असं करत आलो तर तसं झालं, मी करणारा आता आमहाला समजो एखाद्या माणसाचा स्वभाव फार गरीब आहे. गरीब ज्याला आपल्याकडे शब्द वापरतात आणि या आम्ही बदलत नाही काय करणार अहो बदला तुम्ही. सहि व्हा. एखादा सहि आहे आता, तुम्ही जरा शेळी व्हा. असं केल्याशिवाय होणार नाही. आपल्या पद्धती बदलायला पाहजिच. रोजच्या ज्या माणसाला पद्धती बदलता येत नाहीत तो मनुष्य कधीही सहजयोग वाढवू शकणार नाही. कारण तो एका पद्धतीला चकिटला. लोक कंटाळले त्या पद्धतीला आता काहीतरी नवीन पद्धत पाहजि. बोर होतो ना मनुष्य, तरीही 'म' पद्धती बायकांना फार समजते. बायकांना याची अक्कल फार असते. म्हणजे आज अमुक केले आज पोहे मग उद्या करंज्या, तसिर्या दविशी काहीतरी. सगळं काही बदलून करायचं. म्हणजे पुरुषांना हे लागते सारखी curiosity की आज घरी गेलं की काय असणार बेत. त्याचं नाव बेत. मग ते कुठे जातात हॉटेलात, घरी येणार सरळ काही असलं तरी (हास्य) घरी या. ते बायकांना अक्कल आहे. तर ही जी स्थिती आहे त्याने मनुष्य संतुलन साधतो. त्यांनी मनुष्य एकरसता प्राप्त करतो. ह्या शक्तीला जेव्हा तुम्ही उच्च स्थितीला नेता, तेव्हा हे जे वायबरेशन्स आहेत ते संपूर्णतः संबंध सृज्यतेतच वाहतात. जर तुमच्यात सृज्यता नसली तर हे वायबरेशन्स वाहणार नाहीत. ज्या माणसांमधनं वायबरेशन्स अत्यंत येतात तो सृज्य आहे, त्याची ती सृज्यताच वाहते. हे लक्षात ठेवलं पाहजि आणि वायबरेशन्स थांबणार तुम्ही जरी कति दिसले. हे मोठे सहजयोगी आहेत, अमुक-तमुक पायावर दिसतं त्या पकडी आल्या म्हणजे समजायचं आपलं संतुलन सुटलेलं आहे. संतुलन सुटलंय म्हणजे काय आपल्यामध्ये 'म' शक्ती कति कमी आहे. म्हणून आमचं नाव खरोखर 'माताजी' जे काढलंय त्यातला 'मा' हा पहिला शब्द 'मा' 'मा' चं आहे आणि आमच्या 'मा' शक्तीमुळे हे कार्य घडून आलंय. आता जर 'ल' शक्ती असती तर काय जमलं नसतं. 'नः' ही शक्ती असती तरी काही जमलं नसतं. ह्या 'नः' शक्त्या घेऊन आलो पण खरंच म्हणजे याच्यावर मात आहे 'मा' शक्ती आणि 'म' शक्तीचं तुम्ही पाहिलंय की आईचं पहिल्यांदा हे सदिध झालं पाहजि की तुमची आई आहे हे सदिध व्हायला पाहजि आपोआप. कुणीही आलं आणि म्हणाल तुमची आई आहे, तुम्ही मानाल का? नाही मानणार. आईची सदिधता यायला पाहजि की आमची आई आहे, आई म्हणजे काय, आमचं स्थान आहे ती आमचा अधिकार आहे पूर्ण तच्यावर आणि तिचा आमच्यावर पूर्ण अधिकार म्हणूनच आहे कारण ती आमच्यावर एवढं प्रेम करते. कति नरिच्यार्ज्य तचिं प्रेम आहे. आणि ती आमची हतिचतिक आहे, मंगलकारी आहे. तच्यामध्ये काहीही तच्या हृदयात आमच्या वरिद्ध नाही आहे. हे आमहाला म्हणजे 'स्व' ला सुशोभित आहे. तेच तच्यामध्ये आहे. असं जर लक्षात आलं तर आईवर विश्वास बसणार आहे कवि आई जर घातक असली तर कोणाचा विश्वास बसणार आहे का? तर ती सदिधता दुसऱ्यांना पटवून दिली पाहजि आणि ते सहजयोग्यांना साधलं पाहजि की सगळ्यांना वाटलं पाहजि की आहे कुणीतरी, हा एक सृज्य आहे. आणि त्याला संतुलन यायला पाहजि. ते संतुलन प्रेमाचं आणि कार्यशक्तीचं असं सुंदर साधलं पाहजि की लोकांना कळलंच नाही पाहजि. त्याच्या लक्षात सुद्धा आलं नाही पाहजि. पण त्या माणसाचा परीणाम सगळ्यांवर असला पाहजि. हे सहजयोग्यांनी साधायला पाहजि. आता या तनिही शक्त्या कशा वापरायच्या, त्या कार्यान्वति कशा करायच्या वगैरे तुम्ही वचिर करा आणि घरी करा, म्हणजे 'नः' ही शक्तीत सर्व सौंदर्य असायला पाहजि. घरामध्ये creativity असायला पाहजि. नवीन-नवीन तऱ्हेने वचिर केला पाहजि. लोकांशी बोलण्याच्या सुद्धा पद्धती नवीन काढल्या पाहजिच. सहजयोग पसरवण्याच्या शक्त्या वापरल्या पाहजिच. नवीन-नवीन असं काही केलं पाहजि, तसं केलं पाहजि. या सर्व शक्त्या जर तुम्ही नीट वापरायच्या तर त्याला 'नः' शक्ती म्हणजे कार्यशक्ती फार जबरदस्त पाहजि आणि मग ती जर शक्ती जमली नाही म्हणजे अर्थात 'ला' शक्ती ही मुख्य प्रेमशक्ती पाहजि पण प्रेमशक्ती कार्यान्वति आणायची ती 'नः' शक्तीने, पण ती जर जमली नाही तर दुसरं. पहिल्यांदा लाल-पविळा रंग वापरून नाही जमला ना, मग पविळा आणि हरिवा वापरून बघू नाही जमलं ना मग हे वापरून बघू. हे जे सृज्यपणाचे आहे म्हणजे जे की हट्ट नाही ठेवला पाहजि. हट्टी स्वभाव असला की सहजयोग जमत नाही. नाही ना जमलं आपल्याला, काय सहजयोगच पसरवायचा आहे ना, लोकांचं भलंचं करायचं ना, कल्याणच करायचं ना, नाहीतर हे, तर ते. आता मी तुमच्या हट्टाला फार बळी पडते. कारण तुम्हा लोकांचे जर हट्ट नाही नभावेले, तर तुम्ही लोक आणखीन हट्टाला पेटता. म्हणून तर म्हटलं माताजी असं नाही होत. कधी-कधी मी पण दामटून घेते नाही मला जायचंय, मला करायचं आहे. मी हे करीन, कधी-कधीच करते. पण बहुतेक मी तुमच्या हट्टावरून चालते. कारण मला माहितय माणसाला हट्ट दिलं त्याचा आमच्यासारखं नाहीय. तो हट्ट म्हणजे काय करून टाकेल. देवास ठाऊक. नाक काढून टाकेल स्वतःचे की डोळे काढून टाकेल की काय करेल ते माहित नाही. तेव्हा माणसाच्या हट्टाला केव्हा पेटवलं नाही पाहजि. हे आमहाला समजतं ते ही 'म' शक्तीमुळे. पण आपला हट्ट सोडला पाहजि. माताजीना हट्ट नसतो. जे आहे ते खरं आहे ते काय करायचं ते वशिष्ट आहे म्हणून करायचं. तर आमहाला काही इच्छा नाही आहे. आमच्याकडे 'ला' शक्ती नाही आहे, की 'नः' शक्ती नाही की 'म' शक्ती नाही आहे. काहीही नाही. त्या शक्त्या आम्ही आहोत हे ही आमहाला माहिती नाही. आम्ही नुसतं बघत असतो सगळा खेळ काढलेला आहे. या शक्त्या काय आणि हे

काय आपलं बघायचं असलं जे जेव्हा होऊन जातं तेव्हाच मानवामध्ये सदिध सहजयोगी तयार होतील. अजून सदिध नाही झाले. सहजयोगी झालेत पण अजून सदिध नाही झालेत. सदिधता (इकडे-तकडे बघू नका, डिसटर्ब नाही करायचं डिसटर्ब नाही करायचं) सदिधता साधली पाहजि. (they get disturb) सदिधता साधली पाहजि. आण सदिध सहजयोगी जो असतो तो अगदी एकतार होऊन परमेश्वराला आपल्या काबूत करून घेतो. सगळं काही त्याच्या हातून वाहू लागतं. तेव्हा आता बघायचं आहे. मी आता वर्षभराला जातेय, कुठं-कुठं तुम्ही आपली सदिधता वापरता, कशी-कशी वापरता आण मी हळूहळू सांगत असते प्रत्येकाला की, असं नको, तसं नको, त्याचं वाईट नाही वाटून घ्यायचं. मग 'म' शक्तीमध्ये वाईट नाही वाटायचं. मला सांगायलाच पाहजि हे असं करू नका ते असं त्याने त्रास होईल असं करू नका वगैरे पुष्कळांना वाईट वाटते. एक गृहस्थ आमच्या मुंबईला होते, तर ते लोकांना पायावर घेत असत. मला काही माहिती नव्हतं. मग एकदा त्यांचे शिष्य आले, म्हणजे त्यांनी आपले शिष्य केले होते असं मला माहिती नव्हतं ठीक आहे, त्यांना म्हटलं तुम्ही पायावर कशाला घेता? त्यांना फार वाईट वाटलं. पण ह्यांचे वायब्रेशन्स कमी झाले होते त्यांचे म्हटलं पायावर घ्यायचं नाही असं तुम्ही शपथ घ्या, म्हणून तुमची सदिधता कमी होतेय. अगदी नाही, पायावर घ्यायचं नाही. आम्ही असं आईनं सांगितलंय, असं म्हटल्याबरोबर ती गोष्ट होणार आहे. आम्ही सदिध झालं पाहजि ही गोष्ट लक्षात जर धरली, आम्हांला सगळ्यांनी मानलं पाहजि ही की आम्ही सदिध आहोत. बघतिल्याबरोबर पटलं पाहजि. असं का झालं तर सगळं उत्तम होईल. एक मी सांगितलं आहे की सगळ्यांना आपल्याकडे जेवायला बोलवा. प्रत्येकाने एक-एक करून ठेवायचे सगळ्या नातलगंना बोलवून जागृती द्यायची. सगळे जेवढे नातलग असतील, गावातले त्यांना बोलवायचं. आमच्याकडे माताजीची फार मोठी पूजा मांडली आहे तर माताजीची म्हणू नका, पूजाच म्हणा. आले म्हणजे त्यांना बसवायचं पार करायला. अशारतीने जर झालं तर चार सहजयोगी बरोबर बोलवायचे जेवायला. बरं मग, आजचं भाषण translate जर इंग्लिशच्या लोकांना द्यायचं. फार beautifully done.

1980-12-09, Seminar

9 डिसेंबर 1980

Talk to Sahaja Yogis

Sane Gururji Vidyalay School, Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

1980-12-09 Seminar India (Marathi)

Sahaj Seminar Date : 9th December 1980 Place Mumbai □□□□ Seminar & Meeting Speech-Language Marathi CONTENTS |
Transcript Marathi 02 - 15 English Hindi || Translation English Hindi Marathi

FINAL TRANSCRIPT MARATHI TALK

सर्व संसारिक गोष्टीकडे लक्ष, जसे माझ्या मुलीचं लग्न, झालं माताजीचे पाच तास त्याच्यात. इथे जागृती नाही. लंडनला हृदय आहे. इथे लोकांना हृदय राहिलं नाही. हृदय गेलं त्यांचं, संपलं. ते मागेच पार वळून गेलं दसितं कुठेतरी. संपलय. ते हृदय नाही, फ्रोजन हार्ट, थजिलंय हृदय त्या लोकांचं. झालं. तसिरं झालं, युरोप, ते दारूने संबंध भरलंय! तथिलं लविह्र कसं असणार? तेव्हा ही दशा झालेली आहे वरित पुरुषांची.

आता तुम्ही जागृत व्हावं. तुमचं लक्ष परमेश्वराकडे वेधलं पाहजि. काही नाही, आम्ही जातो की हनुमानाला. एखादा नमस्कार घातला की झालं. सकाळी जातो ना! बरं बुवा झालं. पुष्कळ झालं. आम्ही नमस्कार तर करतो. आहे आमचा विश्वास हं परमेश्वरावर! अगदी उपकारच आहेत परमेश्वरावर सगळ्यांचे! अहो, तुम्हाला काही मळिवायचं आहे की नाही असा प्रश्न चार लोकांना वचिरायला पाहजि. सहजयोग्यांचं मुख्य कार्य म्हणजे असं आहे, की प्रकाश मळिला दविरायला, तर तो काय करतो? सहजयोगानंतर मग काय करायचं? प्रकाश द्यायचा असतो. कति लोकांना प्रकाश दिला आम्ही? केवढा सुगंध आहे तुमच्यात. केवढा आनंद आहे तुमच्यामध्ये! तो वाटला का तुम्ही का स्वतःच आनंद बसले. माझी साधना चांगली असली म्हणजे झालं. 'मी साधना खूप करतो माताजी, माझ्या घरी बसून. आणि काहीच प्रगती होत नाही.' होणार कशी? पसरायला पाहजि नां! जोपर्यंत कलेक्टिव्हिटी येणार नाही, जागतिकता येणार नाही, सार्वभौमिकता येणार नाही, तोपर्यंत तुमच्या सहजयोगाला काहीही अर्थ नाहीये. अगदी बेकार आहे. जंगलामध्ये जर एखादं फूल आलं, आणि त्याला कतिही सुगंध असला, तरी त्याचा काय उपयोग आहे? तेव्हा सर्व समाजामध्ये, सर्वसाधारण लोकांमध्ये ही वार्ता जायला पाहजि. बोलायला पाहजि, सांगायला पाहजि, की आम्ही सहजयोगी आहोत. तुम्ही आपली कुंडलिनी जागृत करून घ्या आणि पार होऊन घ्या. ह्या महाराष्ट्र भूमीचे एवढे पुण्य आहे! संत भूमीच नाही, अष्टवनीयक इथे ठाकलेत. अशा ह्या संतभूमीमध्ये लोकांचं लक्ष आहे कुठे? म्हणजे तुम्ही आहात काय? आणि कोण आहात? इकडे लक्ष द्या. तुम्ही मेन ऑफ गॉड, परमेश्वराचे पुत्र आहात तुम्ही. विशेष करून तुम्हाला परमेश्वर त्याचे साम्राज्य द्यायला बसलेला आहे. ते सोडलं एकीकडे आणि भलत्या ठिकाणी कुठे लक्ष घातलं आहे तुम्ही.

सहजयोग्यांच्यासाठी फार आनंदाची गोष्ट ही आहे, की मी जवळजवळ सात देशांमध्ये फिरले. पोर्तुगाल, स्पेन, जर्मनी, इटली, स्वित्झरलंड, फ्रान्स, फ्रान्सला उत्तरेला आणि दक्षिणेला दोन्हीकडे. आणि ह्या सर्व देशांमध्ये जवळ जवळ २००-२०० पक्के सहजयोगी तयार झालेले आहेत. अल्जेरियाचं सांगितलं मी तुम्हाला. पक्कं हं! 'अँडव्हेट' च पुस्तक पाठ. माझ्या टेप अगदी पाठ आहेत सगळ्यांना. ऑस्ट्रेलियाला दोनशे-अडीचशे मंडळी आहेत. सगळ्यांना माझ्या टेपस पाठ आहेत. तुम्हाला सांगितलेल्या सगळ्या कहाण्या त्यांना पाठ आहेत. तुम्हाला वचिरलं तर, माताजी कधी बोलल्या होत्या का असे? माहीत नाही बुवा! म्हणजे सनिमाची गाणी पाठ आहेत. हा काही सहजयोग नाही आणि ही काही सहजयोगाची पद्धतही नाही. एवढ्या उदात्त कार्याला लागलेल्या लोकांना फार उदात्त जीवन घालवायला पाहजि आणि त्यागाचं जीवन आहे हे. 'येर्यागबाळ्याचे काम नोहे'. ते मावळे मराठे लढले, त्यापेक्षाही हे मोठं काम आहे. सार्या जगाची नगिटिव्हिटी घालवायची आहे. सगळ्या जगाच्या फेनेटसिजिमला घाला घालायचा आहे. सगळ्यांच्या राजनैतिक डोक्याला जरा अक्कल द्यायची आहे. ते कसं काय होणार आहे, तुम्ही मला सांगा. ती शिवाची वरात आली होती नां, तसा प्रकाश आहे थोडाबहुत सहजयोगाचा. आता मुंबईहून येतात पत्र! वाचनासारखी आहेत! तुम्ही जर वाचली, पुष्कळांची पत्र, तर तुम्हाला समजेल माताजी काय म्हणतात ते! काही काही लोक मात्र पोहोचलेले आहेत हं! पण काही काही लोकांचं तेच रडगाणं. २८ पानांची पत्र. बरं त्याच्यामध्ये संबंध सारथ हा, मी तरी काय करणार? मला वेळ नाही ही २८ पानं वाचायला. म्हणजे टप्प्याटप्प्याने मी जरी वाचली, तरी ह्या आशेने की बुवा, कुठेतरी सहजयोग येईल मध्ये. नाही तसं नाही. आईला तसं सांगितलं तर झालं. उगीचच आनंदायची. कशाला? उगीचच तिला थोडंसं प्रसन्न केलं तर कशाला? सगळ्यांची रडगाणी. पण त्यातल्या त्यात काही काही लोक मात्र असे आहेत, की खरोखर कमळासारखे. नुसतं पत्र आलं की व्हायब्रेशनस सुरू.

बरं तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, तकिडे वलियातेले लोक त्या घाणीत जन्माला आले, पण काय त्यांच्या बैठकी, काय त्यांच्या पद्धती आहेत, तुम्ही अगदी पहाण्यासारख्या आहेत. ते तुम्हाला देवासारखे पूजतात हो. प्रत्येकाला. त्यांना वाटतं हनिदुस्थानातला मनुष्य म्हणजे काय, वाह! तो आधी साधु-संत असेल म्हणूनच त्या देशात जन्माला आला. आम्ही घाणरे म्हणून इकडे जन्माला आलो. तुम्ही म्हणजे खरे साधु-संत. तुमच्यासाठी माळा घेऊन येताहेत आता. तुमच्या दर्शनानेच आम्ही पावन होऊ, अस त्यांना वाटतं तकिडे. त्यात सत्यांश ही पुष्कळ आहे. परमेश्वराला मळिवाण फार सोपं आहे, पण त्याला ओळखणं फार कठीण आहे. त्यात बसणं कठीण. माणसाचं जरास हृदय उघडाव लागतं. त्या उघड्या अंतःकरणाने आपलीच उदात्तता पहावी लागते आधी. तेवढं उदात्त असायला पाहजि आणि ते नसलं, तर काहीही त्यात बसू शकणार नाही. त्या कॅमेर्यामध्ये काहीही येऊ शकणार नाही. सगळं आऊट ऑफ फोकस होईल. ते फोकसिंग करावं लागतं. त्यासाठी मेहनत पाहजि.

दुसरं असं, की योगभूमीच्या आशीर्वादाने, कमी मेहनतीत काम होऊ शकतं. फार कमी मेहनत पाहजि. थोड्या मेहनतीने होऊ शकतं, पण लक्ष मात्र परमेश्वराकडे असायला पाहजि. जर परमेश्वराकडे लक्ष असलं, तर मग काहीही नको आणि एकदा जर का त्याची आवड बसली तर मग दुसरं काही बरं वाटत नाही. सगळे तुमचे प्रश्न सुटतील. आता एक साधारण गोष्ट सांगते. कालच एक बाई आल्या होत्या आमच्याकडे. त्या मला सांगायला लागल्या, 'माताजी माझे हरियाचे दागिने हरवले.' 'बरं मग?' 'मी तुम्हाला पत्र पाठवले आणि ज्यादिवशी तुम्हाला पत्र मळिलं असेल, त्याच दिवशी माझे दागिने मला मळिले.' खरं सांगायचं म्हणजे मी पत्र वगैरे काही वाचलं नव्हतं. पण ते आलं नां माझ्या हातात. झालं. पण ते दागिने मळिवाण्यांचं काही माझं कार्य नाही. ते पोलिसांचं कार्य आहे. माझे आहे का? पण मळिले. पण त्यांचं मला आवडलं ते हे त्याच्यातलं की, 'तुमचं काही उत्तर आलं नाही, तर मी असा वचिर केला, की मी कोण होते माताजींना त्रास देणारी, माझ्या दागिन्यांसाठी? आणि त्यांनी जरा धडा दिला मला चांगलाच. फार दागिन्यांवर माझं लक्ष होतं.' ते म्हटलं बरं नघिलं. तेवढं मात्र माझं काम होतं. ती अक्कल आली, ते माझं काम आहे. ते पोलिसांचं नाही.

अशा रीतीने अनेक कार्य तुमची संसारातली होऊ शकतात. कारण परमेश्वराने सांगितलेले आहे, की 'योगक्षेमं वहाम्यहम्' योग आधी घडू द्या. क्षेम मी बघतो की. पण आधी योग घडू द्या. हे सांगितलेलं सगळे वसिरतात. सिद्धिविनीयकाला पार झाल्याशिविय काय म्हणता हो जाऊन तुम्ही? तुमचं कनेक्शन कुठे आहे? तथि फक्त त्या भटजीबुवाशी तुमचं कनेक्शन आहे. म्हणजे भटजीबुवा जे काही मळिवायचं ते मळिवतात. बाकी परमेश्वराशी तुमचा कुठे संबंध आहे? म्हणे मी फक्त वडिलाला बोलवत होते. वडिल, वडिल करायचे. कशाला? काही असेल तरी वडिलाला सांगायचं. मग? मला दुष्टांत झाले. मग? म्हटलं, वडिलांचं तुमच्यावरती काही करून वगैरे आहे का? त्याच्यावर तुमचं? तुम्ही त्याला खशितून काढून, 'अरे वडिला, अमुक कर. अरे वडिला, तमुक कर.' त्याच्याशी कनेक्शन तर होऊ द्या. आधी कनेक्शन होऊ द्या, मग संबंध ठीक करून घ्या. बसवून घ्या स्वतःची पातळी. मग काय सांगायला नको. मग पाऊस पडतो कपेचा. पण सगळ्यात मोठी कृपा, परमेश्वरावर प्रेम करता आलं पाहजि. ही सगळ्यात मोठी कृपा आहे. ती त्या परलहादाला अक्कल होती बरं. जेव्हा साक्षात् परमेश्वर नरसंहि रूपात उतरले, त्यांनी वचिरलं, काय पाहजि तुला? जगातलं काय पाहजि ते मागून घे. साक्षात् वषिणू होते. त्यांनी काय सांगितलं, 'तव चरणा रवदि....' आठ वर्षाच्या मुलाला ही अक्कल होती. ते एकदा जर अमृतासारखं मळिलं, मग दुसरं काहीही नको. तेच मळिवावं, असं सहजयोग्याने एक व्रत घ्यायला पाहजि. कारण ही फार आणीबाणीची वेळ आहे. जर आपण जिकून घेतलं, तर स्वर्ग काय पण परमेश्वराचं सर्व साम्राज्य आपल्या हातात आहे. आणि हिरलो, तर सैतानाचं राज्य येणार.

तेव्हा ही वेळ आणीबाणीची आहे. आणि ह्या वेळेला फक्त वीरतवालाच यश येणार आहे. वीरतवापासून मुकलं नाही पाहजि. तुमच्या आईला कोणत्याही जगाची भीती नाही, तुम्हाला माहिती आहे. कोणाच्या धमकीची भीती नाही, कशाची भीती नाही. तुम्हाला कशाची भीती आहे? तेव्हा नथिड्या छातीने सरसावलं पाहजि. त्यात आपल्या देशाची

परंपरा फार मोठी आहे. त्या परंपरेला धरून, त्या व्यवस्थेला धरूनच सगळे कार्य व्यवस्थित होणार आहे. त्याच्यामध्ये गोडवा, सामंजस्य, सहिष्णूता, आणि विशेष गुण यायला पाहजे. आपापसातले संबंध देण्याचे झाले पाहजे. घेण्याचे नाहीत. तुमच्या आईचे देण्याचे आहेत ना संबंध, का काही घेते वगैरे मी तुमच्याकडून? देतच राहिले पाहजे. देण्याची जी मजा आहे ती घेण्याची नाही. सगळ्यांना माहिती आहे, जसं हातातून वहात राहतं, इतकं वहातं की बोलतासुद्धा येत नाही. तसेच वहायला पाहजे. आता चरम मळिल्यावर परम मळिल्यावर हे दगडधोंडे काय करायचेत. असा एक साधा वचिर केला पाहजे.

सहजयोगाला फळं लागायला सुरुवात झाली आहे. पाच वर्षात फार मोठे कार्य होणार आहे. पण तुम्ही कुठे रहाणार त्याचा अंदाज घेतला पाहजे. कारण आऊट ऑफ सरक्युलेशन सहजयोगातून पुष्कळ लोक जातात, एकदम टॅजंट मधे म्हणतात तसं. तेव्हा आऊट ऑफ सरक्युलेशन मात्र जाऊ नका. चकितूनच रहा आणि चकितवून घ्या. वजन असायला पाहजे. तब्यतीत वजन पाहजे माणसाच्या. लहान लहान गोष्टीमध्ये प्रतष्ठिति लोक हलत नाहीत. प्रतष्ठितेला वजन पाहजे. एका वजनाने रहायला पाहजे. कोणी म्हणे, की आमच्या देशामध्ये कोणी आहेत म्हणे, त्यांना म्हणे सारखे बंगालीच पाहजे, कोणाला मद्रासीच पाहजे, मग महाराष्ट्रियनसना महाराष्ट्रीयन का नको? सगळे जर गाढव आहेत तर तुम्ही शेपूट लावून गाढव कशाला होता? तुम्ही शहाणपण का धरत नाही. उद्या ही वेळ येणार आहे, सर्व जगामध्ये मराठी लोक शक्तिणार आहेत. माहिती आहे का? म्हणजे तुम्ही शहाणपणा धरला तर हं! नाहीतर फुरं शक्तिवं लागेल. सगळे लोक मराठीच शक्ति आहेत. लंडनला सगळे मराठी शक्ति आहेत. कारण मराठी भाषेमध्ये कुंडलीनवीर सगळ्यात जास्त पुस्तक आणि चर्चा आहे. पण महाराष्ट्रीयन लोक मात्र सगळे साहेब झाले. साहेब इथे आले, की ते चक्रावतात, की ह्यांना तर मराठी येतच नाही आणि आम्ही मराठी शक्ति उपयोग काय? हद्दी तर मुळीच येत नाही. हद्दी. हद्दी बोलायचं म्हणजे काय! अहो, आम्ही काय खेडून आहोत की काय हद्दी बोलायला? त्या लंडनला एक मनुष्य नाही मळिणार हद्दी बोलणारा. तुम्हाला आश्चर्य वाटे. सगळे इंग्लिश. म्हणजे गुजराती आपले. व्वा. पक्कं इंग्लिश झालेत तकिडे जाऊन. आश्चर्य वाटतं. एवढी जुनी परंपरा आपल्यामध्ये होती, ती कशी अशी नष्ट झाली?

आता परवा त्यांनी तकिडे एका मासकामध्ये फार वाईट आर्टिकल लिहिले की ती रास करतात नाही का ! त्या रासमध्ये सगळी मुलं-मुली जातात दारू पळिण आणि नाचतात. त्यांचे फोटो वगैरे दिले. आणि देवीचा फोटो. त्या देवीसमोर नाचतात दारू पळिण. त्यावेळेला मुलं, मुली आपापसामध्ये सलिकशन करतात आणि त्यावेळेला अलाऊड आहे, तुम्ही वाटेल ते केलं तरी. काय म्हणावं आता, देवीचा फोटो. म्हटलं हे तांत्रिक दिसतात कुठले तरी. आणि नेवरातरीत नऊ दविस हा प्रकार. पूजन बीजन गेलं एकीकडे. ते दारू पळिण आठ तास म्हणा, नाहीतर दहा तास, झगियाचं. आणि म्हणे देवीसमोर नाच! कधी ऐकल्या नव्हत्या अशा तऱ्हेच्या पूजा आजकाल सुरू झालेल्या आहेत.

सहजयोगाच्या लोकांना सत्य काय आहे? धर्म काय आहे? त्याचं सत्य स्वरूप, नरिम्ह स्वरूप काय आहे? ते सगळे समजून घेतलं पाहजे. आणि त्याच्यावर उभं रहायला पाहजे. हिमितीने. आता आमचे शेजारी आमहाला म्हणतात, 'दारू प्या, मग माताजी कसं करायचं? आता असं आहे की आम्ही जरा मोठे ऑफिसर आहोत नां. म्हणून आम्ही जास्तीच शेण खातो. आता परवाच एक येऊन आमहाला असं म्हणाले. म्हटलं, 'असं का. तुम्ही केवढे मोठे ऑफिसर आहात हो दारू पणियासाठी?' म्हणजे प्यायलेच पाहजे म्हणे. 'असं कां? नाहीतर काय होणार आहे तुमचं?' हे ऐकूनसुद्धा मला आश्चर्य वाटतं. बाळबोध घराण्यातले आम्ही. 'दारू ही चाललीच पाहजे, म्हणजे काय प्रमोशन नाही व्हायचं आमचं.' म्हणजे हे डिमोशन घेऊन प्रमोशन कशाला पाहजे! मग सिगरेट शिवाय सोशल लाइफ कसं होणार? आणि म्हटलं, जेव्हा तुम्हाला कॅन्सर होईल थरोटचा, तेव्हा माताजी उभ्या राहतील तुम्हाला ठीक करायला. नाहीतर तंबाखू पाहजे. म्हणजे सोशल नाही का! म्हणजे ज्याने सोशल लाइफ झरि होईल ते कार्य करायचं. जे स्मोकिंग करत नाही त्यांना वचिरा स्मोकर्सचं. एक जर स्मोकर आला तर नको रे बाबा हा मनुष्य असं वाटतं. पण सहजयोगात सगळं सुटतं हं! सुटलच पाहजे आणि जर सुटलं नाही तर तो सहजयोगी नाही. म्हणून घेऊ नका मुळी सहजयोगी स्वतःला. एक होते माताजीच्या पाठीमागे प्यायचे कधी कधी. मला कळलं. आले मग प्रोग्रॅमला आणि सांगायला लागले, माझं तोंड हनुमानासारखं फुगतंय. म्हटलं, असं का? काय चालतं काय तुमचं माझ्यामागे? सोडा म्हटलं ती तंबाखू, ती सुटली तेव्हा बरे झाले. दुसरं, तुम्हाला माहितीच आहे. दुसरे प्रकार तुम्हाला माहितीच आहे. सांगायला नकोच. सहजयोग म्हणजे इतका सेल्फ करेक्टिंग फोर्स आहे, की तुमच्यादेखच दसितंय. अं, माताजीना काय कळतं? असंच म्हणतात आपलं. आता आलं नां! केवढी मोठी चूक आहे, की आपल्या वशिद्धी चक्रावर हा आघात करायचा. म्हणजे केवढी मोठी चूक आहे! जरा त्याची कल्पना करा. वरिटाचं स्थान आहे. वरिटावर तुम्ही आघात करता. म्हणजे काय तुम्हाला स्वतःची काही कमित आहे की नाही! हे सहजयोग्याने समजलं पाहजे आणि आताही सहजयोगी जे स्वतःला म्हणतात आणि सिगरेट पतिता त्यांनी, 'आम्ही सहजयोगी नाही' म्हणून कपाळावर लहिन टाकायचं. म्हणजे सहजयोग्यांना अशी कल्पना कधीही नाही झाली पाहजे, की आमच्या हातून कोणतही पाप झालं तरी आम्ही सहजयोगी. म्हणजे हा एक सटल टाइप ऑफ इगो (सूक्ष्मात्मता अहंकार) मी म्हणते त्याला. हा सूक्ष्म तऱ्हेचा अहंकार सहजयोग्यांमध्ये येतो की, 'आता आम्ही सहजयोगी, मग काय! आम्ही काही केलं तरी सब खून माफ. अहो, त्याच्या उलट आहे. जतिके उंच चढाल ततिकेच खाली आहे. म्हणून पडू नका. जतिके चढले ते गच्च धरून बसा. तुम्ही हलले की जाणार खाली. एवढ्या मेहनतीने चढायचं आणि त्या दोन पैशाच्या घाणेरड्या तंबाखुसाठी खाली उड्या मारायच्या, हे शहाणपण कोणी सांगितलं!

आता हे झालं म्हणून मी सांगते तुम्हाला. एक प्रकार झालेला आहे. सगळे सहजयोगी लागले होते तकिडे जसलोकला. चला. उद्या कोणी तंबाखू घेऊन जर त्याला त्रास झाला तर मुळीच कोणी जाऊ नका. मी सांगते. मरू देत. आज मेले तर उद्या येणारच आहेत माझ्या डोक्याशी. त्याच्यासाठी सगळ्यांची पत्र, तार माझ्याकडे, अमकं तमकं. झाले बरे म्हणा. त्यांचा कॅन्सर झाला बरा. पण आता मात्र करणार नाही. कशाला तंबाखू खायची? आता इतकी वर्षे माझ्याजवळ आहात, तंबाखू अजून खाता. मग तंबाखूच खा. आता पुढे मात्र मी चालू देणार नाही. कधी पत्रे आली नव्हती, ततिकी ह्या तंबाखुवाल्यासाठी माझ्याकडे पत्र आली. सगळ्यांची एनर्जी त्याच्यासाठी. आल्याबरोबर सगळ्यांची लेफ्ट नाभी धरलेली. सगळ्यांचं स्प्लीन खराब. स्पिंडीमीटर खराब. आता ह्यांचे मी ठीक करू परत! समिपथीज (सहानुभूती) नको अशा माणसांसाठी! सांगायचं सरळ माताजीनी सांगितलंय, की ज्याने तंबाखू घेतली तो सहजयोगी नाहीच. त्याला आणायचेच नाही मुळी सहजयोगात! आधी तंबाखू सोड. मग. खोट बोलणं. अगदी वर्ज्य करायला पाहजे. जीभेतून तुमची आग्नी सरस्वती शक्ती नष्ट जाणार. खोटं बोलायचं नाही. सगळे म्हटलं पाहजे असं नको. म्हणजे त्याचा अर्थ असा नाही की कोणी दसिलं, अहो, तुम्ही... आज हे.... आहेत असे शहाणे! एकदम तोंडावर फटकळपणा करायचा नाही. सरळ सांगितलं पाहजे असं नाही काही. पण जे काही सांगायचं ते खरं सांगावं. नाहीतर सांगू नये. खोटेपणा करायचा नाही.

आता त्याचेही अनुभव आलेत बरेच आमहाला म्हणून सांगते. माझ्याशी खोटे बोलण्यात काय अर्थ आहे हो! मला तुमच्या पार सात तकिडे नी सात तकिडे नी सात तकिडे सगळं दसितंय. तर माझ्याशी कशाला खोटे बोलायचं? तेव्हा खोटेपणा मात्र अगदी सोडलाच पाहजे. अगदी! जसं काही महारोग असतो नां, लेप्सी, तसं समजलं पाहजे. आपल्या देशाचा दोष म्हणजे खोटेपणा. कोणतं म्हणजे दोषपणा. कोणतं म्हणजे खोटे सर्रास बोलूनच टाकायचे. काय होतं? पुढे काय होणार? खोटेपणा सोडायला पाहजे. सहजयोग्यांनी व्रत घ्यायला पाहजे, की आम्ही खोटे बोलणार नाही. बोलू नका वाटलं तर. सांगू नका. अनाधिकार कोणाला सांगायची गरज नाही. समजा एखादा मनुष्य आला कोणाला मारायला आणि मला वचिरलं, 'माताजी, कुठे आहे तो सांगा?' तर तो कोण अधिकारी आहे मला वचिरणारा? मी त्याला काही सांगणार नाही. पण ह्याच्यात कोणता खरेपणा आहे, की बुवा तथि लपलेला आहे. जाऊन त्याला मार. ज्याला म्हणतात डिसिक्शन, सारासार बुद्धी, ते डेव्हलप करायला पाहजे सहजयोग्याने. काही खोटं बोलण्याची गरज नाही. खोटं ते लोक बोलतात, ज्यांना कशाची भीती असते. ज्यांना कशाची गरज असते. अरे, तुमच्यामध्ये जर परमेश्वरच जागृत झाला तर कशाला खोटे बोलायचं? जेव्हा सत्यच जागृत झालेलं आहे तर खोटं कशाला बोलायचं? तेव्हा हे एक व्रत घ्यायला पाहजे, की आम्ही खोटे बोलणार नाही. हे दूसरं व्रत घ्यायला पाहजे, की आम्ही खोटे बोलणार नाही. व्यसनं सोडलीच पाहजेत आणि खोटे आम्ही बोलणार नाही. हे व्रत आहे आमचं. आणि मग बघा, काय मजा आहे हो. स्वतःच्या गुणांचा आस्वाद घेणं म्हणजे केवढी मजेची गोष्ट आहे! बसावं आणि ते बघत रहावं. अहाहा, काय रंग पसरतात आपले. आणि आपल्यात दुरुगुण असले, त्याचा दुरांध म्हणजे आपल्याला नको म्हणून लोकांना जेल मध्ये घातलं तर जेल आवडत नाही. मला घाला म्हणजे मला बुवा बरं वाटे. थोडा वेळ तरी आपल्याबरोबर थोडावेळ बसलो, म्हणजे आनंद वाटे. स्वतःच्या सदगुणांचा आनंद घेणे. दुसऱ्यांच्या सदगुणांचा आनंद घेणे. दुरुगुणांकडे दुरलक्ष करणे. जर गावात कुठे घाण असली तर आपण जाणार नाही तथि. नाकावर कपडा ठेवणार. पण एखाद्या माणसात जर घाण असली तर ती आपण चार-चौघात फरिवल्याशिवाय आपल्याला चैन नाही. मग ती पेपरमध्ये यायला पाहजे. 'अहो, तुम्ही ऐकलं का त्यांची सून, अमकं, ठमकं, तमकं.' त्याच्याच वाढवलेल्या आवृत्त्या आहेत ! हे सहजयोग्यांना शोभण्यासारखं नाही. इकडच्या गोष्टी तकिडे, अशा कषुलक आणि कषुदर गोष्टीकडे लक्ष देणं आणि त्याबद्दल एवढ्या गोष्टी करणं, आपल्याला शोभणार नाही. आपण प्रतष्ठिति लोक आहोत. समाजातले अती प्रतष्ठिति जीव आहात तुम्ही! तेव्हा ती प्रतष्ठिता सांभाळायला पाहजे.

आता बातमीदार. आले. बघतील काय? माताजी साडी घालून आल्या. तर कशी त्यांची साडी होती आणि अमुक होतं, तमुक होतं. त्याच्या पलीकडे त्यांना दृष्टी नाही. ते बातमीदार आहेत. पण तुम्ही साक्षी आहात. तुमच्यामध्ये गहनता यायला पाहजे. कषुलक आणि कषुदर गोष्टीबद्दल वचिर करणं, तुम्ही ह्यांचं ऐकलं का ? त्याला गोंसपि म्हणतात इंग्लिशमध्ये. असल्या गोष्टीमध्ये सहजयोग्यांनी जर आपला वेळ घालवला, तर झालं. एकच आयुष्य मळिलेलं आहे फार महत्त्वाचं, ते असं दवडू नका. ते ही फार आहे. कारण आमच्याकडे तसे बाढ (लोक) येतात, 'माताजी, तुम्ही ऐकलं का आम्ही त्यांचं असं ऐकलं होतं.' आमहाला काय? सगळ्या गावच्या गप्पा. अमका

तऱ्याबऱोबर पळाला आण्णती तऱ्याच्याबऱोबर पळाली. पळू देत. तुमचं काय जातंय ? अशा घाणेऱड्या गोष्टीकडे लक्ष तरी कशाला द्यायचं. तऱ्याबदल वाचा तरी कशाला उघडायची. आपली ही शुध्द वाचा परमेश्वराच्या कार्यात घालायची सोडून ह्या सगळ्यांच्या गप्पा मारण्याची काही गरज नाही सहजयोग्यांना. हे तसिरे वरत घ्या. कष्टुल्लक गोष्टीकडे लक्ष नको. दोन पैसे रकिषाला द्यायचे की तीन पैसे द्यायचे. अहो, तीनच द्या. काही हरकत नाही. तो धापा टाकत तुम्हाला घेऊन आला. कशाला तऱ्याचा आणखीन श्वास घेता तुम्ही. तीन पैसे तऱ्याला दिले तर तुमचं काय कमी होईल? द्यायचं शकता थोडं. पैशाची आकडेमोड फार नको. नाहीतर लागतील हं त्रास व्हायला. भयंकर पैशीक लोक असतात, त्यांना भयंकर पैशाचा त्रास होतो. तेव्हा तुम्ही अकाऊंटन्सी एकेका पैशाची करू नका आण्ण किदुरुपणा कमी करा. हे चौथं वरत आहे.

स्वतःच्या बाबतीत मातृ थोडं केलेलं बरं. खाण्यापिण्याच्या बाबतीत, वशिष करून चमचमीत खाणे, वगैरे. आल्याबरोबर लविहर सगळ्यांचं धरलेलं. मी म्हटलं होतं अहो, तळलेलं इतकं खाऊ नका, चमचमीत. हे आमच्या बायकांचं फार वशिष आहे. नवऱ्यांना चमचमीत घालायचं आण्ण काबूत ठेवायचं, की सरळ ऑफसिमधून घरी. आज मी अमका बेत केला आहे, की नवरा सरळ घरी येणार.. जातो कुठे? चमचमीत जेवण आहे नां! मग घरीच येणार. कुठे जातो बरं. पण त्याचं लविहर कुठे जातं इकडे लक्ष दिलं पाहजि. लविहर हेच आपल्या तत्तवाला मुख्य धरून आहे आण्ण ते तत्तव म्हणजे लक्ष, आपलं अटेशन जे आहे ते ह्या लविहरमुळे कायम असतं. तेव्हा खाण्याकडे लक्ष अती, की मला हे पसंत आहे. मला आज श्रीखंड पाहजि. झालं. गेले सहजयोग्यातून. माताजीचे पाहिलं, काहीही दिलं तरी आमहाला ते लक्षातच रहात नाही. जे मळिलं ते. जैसे राखवू, तैसेही रवू, 'हे आमहाला चालत नाही,' हे सहजयोग्यांनी म्हणायचं नाही. खाण्याच्या बाबतीत लक्ष जरा कमी करायला पाहजि. हडिस्थानाच्या लोकांचं खरं म्हणजे जीभ जी आहे, ती सगळ्यात अंक्टविह आण्ण सेन्सटिविह. डोळे नाहीत ततिके. नाक आहे म्हणा थोडं बहुत. पण कान आण्ण डोळे नाहीत. जर शविया दिल्या, तर सगळ्यांना अगदी वनोद होतो इथे. शविवी कोणी दिली एखादी, शविवीगाळ करणं, म्हणजे एक मोठं, भारी, काय म्हणायचं तऱ्याला, एक वनोदाचा सागर उफाळण्यासारखं आहे. कान सेन्सटिविह नाहीत आपले. कसलीही घाणेऱडी गाणी असली तरी वाह, वाह काय मजेदार गाणी चालली आहेत! तऱ्या बाबतीत कानामध्ये सेन्सटिविहिटी नाही.

काहीतरी मधूर ऐकलं पाहजि. 'सदासरवदा योग तुझा घडावा,' असं काहीतरी व्हावं, असं काहीतरी सुंदर कानावर पडलं पाहजि. तकिडे लक्ष नाही. आण्ण डोळ्यात तर मुळीच नाही. सौंदर्यदृष्टीचं वातावरण इतकं बदललेले आहे, दयार्दरा डोळ्यांमध्ये नाही आण्ण एकंदर लोकांकडे पहाण्याची दृष्टी चकितिसक तरी असेल कवि अतंयंत गलचिछ असेल. ते सहजयोग्यांना शोभणार नाही. फक्त दयार्दरा, कूणामय, फक्त देणारी दृष्टी, फक्त प्रकाश जाणारी दृष्टी, काही घेणार नाही अशी दृष्टी पाहजि. एक दृष्टी पडली तर कुंडलनी खट्कन उभी राहिली पाहजि तरच तो सहजयोगी म्हटला पाहजि. एका दृष्टीने. मग पुढची स्थिती संकल्पाने. नुसता संकल्प करायचा, की जागृती व्हायलाच पाहजि. ही शक्ती यायला पाहजि. अहो, मराठा आहात तुम्ही, शवियाच्या राज्यातले. ते गेले आता इंग्लंडला जन्माला आले. आता हे तकिडेच बाजारबुणगे आलेत इकडे. असं म्हटलं तरी चालेल. कारण तऱ्या लोकांची जी शविलरी बघते तर मला आश्चर्य वाटतं. अशा तऱ्या देशामध्ये त्यांनी सगळ्यांची डोकी पकवून ठेवलेली आहेत. सगळ्या ब्रिटिशांची डोकी ठिकाणावर लावली.

तर तऱ्याच्यातलं मुख्य सार हे आहे, की एक वशिष श्रेणीतले लोक आहात तुम्ही. एक वशिष प्रतष्ठित मंडळी आहात. तुमच्यासाठी परमेश्वराने आपलं साम्राज्य उघडं केलेले आहे. तऱ्याच्यामध्ये आता आपण येणार. तेव्हा तुमची प्रस्थिती काय असायला पाहजि ? तुमचं असतत्त्व कसं असायला पाहजि? तुम्हाला पाहताच काय वाटलं पाहजि? आरशासमोर उभं राहून फक्त स्वतःला म्हणायचं की, 'मी सहजयोगी आहे.' केवढं मोठं कार्य आहे तुमच्या हातात. लाखातून एक एक मनुष्य हुडकून काढला, तो काही असा नाही काढलेला आम्ही. आमच्या दृष्टीमध्ये काही फरक नाही. आम्ही काही चुकलेलो नाही, मात्र तुम्ही आमहाला चुकवू नका. तुम्ही होतात काही तरी म्हणून तुम्हाला हुडकून काढलेले आहे. म्हणूनच तुम्हाला सगळं काही दिलं आहे. इतकं कुंडलनीचं ज्ञान आतापर्यंत कोणालाही नाही. इतकं तुम्हाला आहे! जाऊन वचिरून बघा. पुष्कळ मोठमोठाले आहेत. वचिरा. कोणालाही सहजयोग्यांपेक्षा जास्त कुंडलनीचं ज्ञान नाही. आण्ण हातावर कुंडलनी तुमचीच फिरते. तुमची कति चक्रे धरलेली असली, तरी ती नरिमळ उभी राहते संबंधच्या संबंध. कोणाचं रयिलायझेशन चुकत नाही. तुमची चक्रं धरलेली असली तरी. तुमच्यात कतिही गडबड असली तरी तऱ्या तुमच्या जागरणात येत नाही, हे तुम्हाला माहिती आहे. तऱ्याबदल मला सांगायला नको. एवढी प्रचंड शक्ती आपल्यामध्ये असल्यावर तऱ्या शक्तीला साजेसं सगळं रूप असायला पाहजि, की नाही! सस शसिम - (आपलं व्यक्तित्व इतरांपेक्षा वशिष हवं) - या संधीनी जर राहिलात तर ती डगिनटी आपल्यात येऊ शकते. आण्ण ते एक तऱ्हेचं व्यक्तित्व, वशिष व्यक्तित्व आहे. लोकांना वाटलं पाहजि, की हा मनुष्य आहे बुवा काहीतरी, वशिष आहे. काही म्हणा, असं वाटलं पाहजि तुम्हाला पाहिल्याबरोबर की काहीतरी आहे ह्याचं वैशिष्ट्य. आता ही बाजू सोडली तर बाकी बाजू मातृ सुंदर आहे. मुख्य म्हणजे अशी की कधीही जगामध्ये इतके पार लोक नाहीत. एवढा मेळावा नव्हता, म्हणून हा महायोग आहे. कधीही जगामध्ये इतक्या सटकन लोक पार झाले नव्हते. म्हणजे काय हे, तयारी बघा, तयारी काय आहे! अहो, सुरुवातीला दोन वर्षे पंचवीस माणसांवर मेहनत करून, ओरडून आरडून, बारा माणसांना कसं तरी पार केलं होतं आण्ण नंतर जे सुरू झालं सटासट ते तुम्हाला माहिती आहे, की कसे लोक पार होताहेत! काय दशला आलेत म्हणजे काय आहे ? इतक फास्ट जऱ्याला म्हणायचं कार्य कधी झालेलं कोणी पाहिलेलं नाही. माझ्या तरी बुवा कधी लक्षात आलेलं नाही. पौराणिक स्थितीतसुद्धा नाही. जऱ्याला आपण सत्ययुग म्हणतो तऱ्या स्थितीत सुद्धा नव्हतं. इतके लोक पार होणं हे एक वशिष आहे. आण्ण तुमच्या शक्तीला पारावार नाही. खरोखर नाही. प्रचंड शक्ती आहे. फक्त तुम्ही वापरून बघा. आता म्हणजे राहिलं काय आहे कमी! असा वचिरावा प्रश्न, 'माताजी, काय कमी राहिलं आहे तेवढं आता सांगा. तुम्ही आमहाला असं म्हणता, मग राहिलं काय?' एकच कमी राहिलं आहे, की तुम्ही काय आहात? तुम्ही कोणत्या प्रतीचे हरि आहात ? तुमचे पैलू कति आहेत? ते एकदा जाणून घ्या बरं. बस! मग मला काही सांगायला नको. आधी स्वतःचं फक्त जाणून घ्या. आण्ण जाणण्यासाठी तुम्हाला चतित दिलं आहे आम्ही. प्रकाशित झालेलं चतित आहे तुमच्याजवळ. त्याने जाणून घ्या आधी तुम्ही काय आहे ते. मग पुढे काही मला बोलायला नको. सांगायला नको. साक्षातच दसिणार आहे ते.

भक्तीची साथ आहे, इतक पवतिर सगळं आहे. फक्त स्वतःबदल कल्पना नाही. हा तेवढा दोष आहे. मी कोण आहे, ते ओळखा. ते जाणून घ्या आण्ण स्वतःची इज्जत करायला शकिलं पाहजि. जर स्वतःचीच आम्ही केली नाही, तर दुसऱ्यांची आमहाला काहीही वाटणार नाही कमित. आधी स्वतःची कमित करून घ्या. माझ्यासाठी तुम्ही जरी कतिही महान असलात तरी तुमच्यासाठी तुम्ही महान व्हायला पाहजि. मग तऱ्याची ऐट बघा. झालं एकदा हे सुरू झालं, मग आमचं काही कार्य रहात नाही. तुम्ही तुम्हाला ओळखलं नं, मग झालं. आमहाला काय करायचंय आता? एवढेच एक कार्य आहे आण्ण ते जुळवून घेतलं पाहजि. सहजयोग हा इतका मोठा ज्ञानाचा भांडार आहे. इतका मोठा सागर आहे नुसता ज्ञानाचा. तो संबंध तुमच्यातून वाहू शकतो. संबंध सत्य तुमच्यातून ओसडून वाहू शकतं. सगळ्या जगाला तुम्ही पाणी पाजू शकता. ही तुमची स्थिती आहे. तेव्हा 'माताजी, आम्ही काय आमहाला फक्त पाचशे रुपये पगार आहे. त्याने काय होणार?' तऱ्या खरसिताला केवढा पगार होता हो? ज्याने सर्व वशिवाला हलवलं. 'आम्ही, म्हणजे काय खरेड्याशी. आमहाला काही नाही.' 'बरं, आणखीन.' 'आम्हाला काय माताजी, आम्ही तकिडे फक्त एक साधारण सुताराचं काम करतो.' सुताराचा मुलगा होता ना तो! त्यानेसुद्धा कोणाला पार नाही केलेले. ते तुम्ही केलेले आहे. तेव्हा स्वतःची कमित करा आण्ण कमित लावून घ्या. बघू या आता. सगळ्यांना अनंत आशीर्वाद !

अनंत प्रेमाने आवाहन, की ह्या महायोगामध्ये सामील व्हायला पाहजि. एकाहून एक हरि सजले पाहजि. तऱ्याच्यापेक्षा आमहाला काहीही नको. आण्ण ह्या देशाचं जे काही दारूण आहे, ते सगळं काढायला पाहजि मला. ते कार्य तुमच्या हातात आहे. तुम्ही खरंच असणार भारतीय तर, भारतीयांचं डोकं ठीक करा. सहजयोगाशविय होणार नाही. सहजयोगच पाहजि तऱ्याला. तऱ्याच्याशविय होणार नाही. सहजयोग लादा तऱ्याच्यावरती. आता काय करणार! तसं सरळ जर डोक्यात येत नाही, तर सहजयोग लादला पाहजि तऱ्याच्या डोक्यावरती.

बाकी आता तुम्हाला काही प्रश्न असतील तर वचिरा. कारण हा सहजयोग्यांसाठीच आहे. नवीन मंडळी कति आली? हात वर करा बरं. अहो, बरीच दसिताहेत. आता माझं तकिडे जाऊन काही छापू नका, उलटसुलट. वा वा छान, आता नवीन मंडळी पुढे येऊन बसू देत. आण्ण आमच्या सहजयोग्यांना काही प्रश्न असेल तर वचिरा. म्हणजे सहज योग मी सांगतिलाच नाही हं. बाकी त्याचं वर्णनच करत होते. म्हणजे तुम्हाला घाबरल्यासारखं तर नाही झालं? (नवीन लोकांना) हं या पुढे. तसं काही नाही हो. तसं अगदी सोपं काम आहे. मी नंतरचं सांगत होते.

चारट बरिट नाही का? बरं काही हरकत नाही. आपण कुंडलनी वषिथी ऐकलेलेच आहे. पण जे काही सांगितलेले आहे ते अगदी खरं आहे. आपल्यामध्ये कुंडलनी नावाची शक्ती त्रिकोणाकार अस्यमध्ये स्थिति असते आण्ण तऱ्या अस्यथीला लॅटनिमध्ये सेकुरम असं म्हणतात. तेव्हा लॅटनि भाषेलासुद्धा ही कुंडलनी शक्ती ज्या घरामध्ये बसलेली आहे, तऱ्या सेकुरम म्हणजे सेकुरेड म्हणण्याची सुबुद्धी तऱ्या लोकांना झाली. म्हणजे त्यांना तरी तऱ्याच्यात काहीतरी गम्य होतं असं वाटतं. दुसरं संस्कृत भाषा ही नॉर्वेमध्ये खरी म्हणजे झालेली आहे. सुरुवातीला जी भाषा होती तऱ्या पुरी-लॅटनि भाषा असं म्हणतात कवि संस्कृतच्या आधीची भाषा. ती भाषा आल्यानंतर लोकांच्या असं लक्षात आलं, की कुंडलनीचं जे भ्रमण आहे, तऱ्या भ्रमणाने गुंजारव होतात. आण्ण तऱ्या भ्रमणाचे ननिद आपल्या चक्रांवरती ऐकायला येतात. आण्ण तऱ्याच्यावर अवलंबून त्यांनी ही आपली जी देवनागरी भाषा आहे ती बनवली. म्हणजे आता वशिद्धी चक्रावरती संबंध अ, आ, इ, ई, उ, ऊ, जे आहेत संबंध वशिद्धी चक्रावरती कुंडलनीचा ननिद आहे. तेव्हा ही भाषा देवांना माहिती आहे म्हणून ह्याला देववाणी म्हणतात. अशा रीतीने संस्कृत भाषेचा अर्थ आहे सन+कृत, सन म्हणजे शुध्द कवि पवतिर, कृत अशी जी

भाषा, त्यानंतरची ती संस्कृत झाली, बाकीचं जे राहिलं ते लॅटिन झालं. अशा रीतीने ह्या संस्कृत भाषेचा आवर्भाव झाला आणि ती भाषा भारतामध्ये वापरण्यात येऊ लागली. म्हणून संस्कृत ह्या भाषेला देववाणी म्हणतात. कारण ती देवांना कळते त्याचे जे ननिदा आहेत, ते आपल्यामध्ये स्थिति असलेल्या देवतांना कळतात, म्हणून संस्कृत भाषेचे महत्त्व आहे. त्याप्रमाणे सेकर्म हा शब्दसुद्धा सेक्रेडपासून आलेला आहे. आणि ती जी भाषा वाचलेली होती, जी लॅटिन होती, त्या भाषेमध्ये तिला सेकर्म म्हणतात. म्हणजे त्यांनासुद्धा कुंडलनीबद्दल माहिती ही होती. नाहीतर त्यांनी त्याला सेकर्म म्हटलं नसतं. नंतर मेडिकल सायन्सचं असं म्हणणं आहे, की जर संबंध शरीर जरी जळून गेलं तरीसुद्धा ही त्रिकोणाकार अस्थी जळत नाही. म्हणून त्यांनी तिला सेक्रेड असं म्हटलं आहे. आता ही शक्ती आपल्यामध्ये आहे आणि ती तुम्ही बघू शकता डोळ्याने. जेव्हा कुंडलनीचं जागरण होतं, तेव्हा पुष्कळ लोकांमध्ये नाभी चक्र, जे वरचं चक्र आहे, ते गच्च असं दबलं आहे. त्याच्यामुळे जेव्हा ही कुंडलनी जागृत होते ती त्याला उघडण्यासाठी धक्का देते. ते बंद वगैरे जे आपण राजयोगात वाचतो ते आतमध्ये घटते होतं. ते करावं लागत नाही आर्टफिशिअली. ती आतमध्ये घटना घटते असते आणि त्यावेळेला आपल्याला डोळ्याने बघता येतं. कुंडलनी अशी धकधक, धकधक, त्रिकोणाकार अस्थिमध्ये जसं काही हृदय असं व्हावं असं होतं. अगदी अँकच्युअली असं होतं. पण ज्या लोकांची स्थिती साधारण मध्यमा आहे, जे लोक फार जास्त एक्स्ट्रिमला जात नाही, अतिवर नसतात. त्यांची कुंडलनी सटकन चढते. त्यांना काही त्रास होत नाही कवि ज्ञाना काही शारीरिक, मानसिक, बौद्धिक असं काही त्रास नसले त्या लोकांची कुंडलनी सटकन चढून ते पार होतात आणि काहीही त्रास होत नाही. विशेषतः लहान मुलं वगैरे असली, त्यांना तर मुळीच त्रास होत नाही. पुष्कळशा अशा वयोवृद्ध लोकांनासुद्धा पाहिलं आहे, त्यांना काहीही त्रास न होता एका क्षणात कुंडलनी चढून ते पार झालेले आहेत.

तेव्हा ही शक्ती प्रत्येकामध्ये आहे. ही आपल्यामध्ये एका सुप्तावस्थेत असते. जशी अंकुराची शक्ती एखाद्या बीमध्ये सुप्तावस्थेत असते, त्याप्रमाणे. मातेच्या गर्भात, पृथ्वी मातेच्या गर्भात घातल्यावर बी रूजू लागतं. आणि त्याची जी शक्ती सुप्त असते. ती जागृत होऊन तयारतून अंकुर फुटू लागतो. तसेच आपल्यामध्येसुद्धा अगदी जिवंत हे कार्य आहे आणि जिवंत कार्य घटते होतं. ते त्याचवेळेला घटते होऊ शकतं, जेव्हा त्याला जागृत करण्याची शक्ती त्याच्यासमोर साक्षात् असते. ही शक्ती एखाद्या इलेक्ट्रिकसारखी नाही. इलेक्ट्रिकला काही समजतंय का मी काय बोलते ते! ही प्रेमशक्ती आहे. ही प्रेमाची शक्ती आहे. प्रमेश्वराचं हे प्रेम आहे. तेव्हा तिला सगळं समजतं. मी कोण आहे ते तिला माहितीये. तिला हे ही माहिती आहे, की तुम्ही कोण आहात? तिला हे ही माहिती आहे, की तुम्ही काय काय चुका केल्या आहेत! सगळं टेपड आहे तुमच्याकडे. ती टेप आहे तुमची. पण ती तुमची आई आहे. आई आहे आणि ती तुमचीच आई आहे. तुमची कुंडलनी तुमची आई आहे. तिला दुसरा मुलगा आणि मुलगी नाही. तुम्हीच तचि पुत्र आणि तुम्हीच तचि सगळे काही आहात. त्याच्या पलीकडे तिला काही इंटरसेट नाही. कसं तरी करून ह्या माझ्या मुलाला दुसरा जन्म दिला पाहिजे. हीच तचि जन्मानुजन्माची धडपड आहे आणि तेच ती करते. तेव्हा अशी कुंडलनी तुम्हाला त्रास देते वरगैरे, असं जे म्हणतात, ते महामूर्ख आहेत. त्यांचं मुळीच ऐकू नका. तुमची जी आई रात्रंदिवस तुमच्या हातासाठी धडपडते आहे, ती तुम्हाला कसा बरं त्रास देईल! बरं, ह्यांना होतं काय, की अनाधिकार चेष्टा हे करतात. म्हणजे आता समजा खेड्यातून एखादा मनुष्य आला आणि त्याने दोन्ही बोट प्लगमध्ये घातले आणि सांगितलं की इलेक्ट्रिसिटी लाईटच्या ऐवजी शॉक देते. तर तुम्ही काय म्हणाल ? तसेच आहे हे की, जाणकार मनुष्य ज्याला म्हणतात, जो जाणतो, तोच मनुष्य, पण हा जाणणारा मनुष्य बुद्धीने जाणणारा नव्हे. त्याच्या स्थितीने जाणणारा पाहिजे. त्याची अवस्था जाणणारा पाहिजे. त्याच्या जाणकारीची एक अवस्था असते. बुद्धीने जाणकार नसतो तो. पण एका अवस्थेत असतो आणि ती अवस्था कुंडलनी जागृत झाल्यावर सगळ्यांना प्राप्त होते. त्या अवस्थेला आत्मसाक्षात्कार अस म्हणतात.

ही कुंडलनी फक्त सहा चक्रांना छेदते. सातवं चक्र हे कुंडलनीच्या खाली आहे. हे ही एक मोठं लक्षणा घेण्यासारखं आहे. म्हणजे हे रजनीशसारखे जे गाढव आहेत, गाढव म्हणून म्हणजे गाढवाचाच अपमान आहे म्हणजे. ह्या लोकांना हे माहीत नाही मला वाटतं, की कुंडलनी ही खालच्या चक्राच्या वर आहे. तेव्हा ह्या संबंध ह्या गोष्टीशी नाही. तिथे गणपती बसवलेत. जो चरिबालक गणपती आहे तो तिथे बसवला आहे. त्याला ह्याच्याशी काही संबंध नाही. ही कुंडलनी जेव्हा जागृत होते, तेव्हा अत्यंत सूक्ष्म एखाद्या केसासारखी, ब्रह्मनाडीतून, आता मी सगळ्या नाड्यांची नावं सध्या सांगत नाही. नाहीतर फार कन्फ्युजन होईल. पण सगळ्यात ही अंतर्तम नाडी आहे, त्याच्यातून नघिते आणि येऊन वर हे ब्रह्मरंध्र, जथि फॉटनेल बोन एरिया आहे, ज्याला आपण मराठीत टाळू म्हणतो, तिथे येऊन त्याला छेदते. म्हणजे टाळू कशी एकदम नरम होऊन जाते. आणि तुम्हाला इथेसुद्धा थंड थंड येतांना वाटेल. डोक्यातून असं थंड थंड, गार, गार वारं येतं. हातातून असा गार गार वारा येऊ लागतो.

आता आपलं आत्म्याचं जे स्थान आहे, ते हृदय आहे. हृदयामध्ये आत्म्याचं स्थान आहे. पण हे हृदय चक्राचं, स्वतःचं आसन आहे. सीट आहे तिची. म्हणजे आता आपली सीट दिलीला आहे. इथे जरी असले प्रेसिडेंट, तरी आपण कळवतो दिलीला. दिलीला कळलं म्हणजे पोहोचलं त्याच्यापर्यंत. तर ते जेव्हा भेदन झालं की लगेच तकिडे आत्म्याला कळतं आणि हातातून हे जे थंड थंड वहायला लागतं, हे आत्म्याचं ननिदा आहेत. अनहत आहे आणि हे जे वहायला लागलं, हे जे थंड थंड हातातून वार्यासारखं, चैतन्य लहरीचा जो प्रवाह असा वाहू लागतो ते तुमच्या आत्म्याचे द्योतक आहे. आत्मा हा स्वतःच्याच आनंदात असतो. आनंदाचा काही वचार नाही. आनंदाला तो शोधत नसतो. तो आनंदात आहे. तो आनंद स्वरूप आहे. पण जेव्हा त्याला आपल्या चित्तावर त्याचा प्रकाश पडतो, तेव्हा आपल्या चित्तातसुद्धा आनंद प्रकाशतो. तेव्हा आपलं जे मनुष्याचं चित्त आहे ते मानवी चेतनेचं चित्त आहे. हे ह्युमन अवेअरनेस आहे, त्याच्यामध्ये जेव्हा त्याच्यामध्ये जेव्हा आत्म्याचा प्रकाश येतो, तेव्हा संबंध आत्मा प्रकाशति होती आपल्यामध्ये. आपल्यामध्ये जशी एखादी समजा, छोटीशी ज्योत आहे, जसं गॅसलाइटमध्ये आपण पाहिलं असेल, गॅसला काही लाइट नसतो. पण ज्योतीने त्याला स्पर्श केल्याबरोबर एकदम त्याचा मोठठा उजेड होतो, तसं आपलं जे चित्त, एकदम अंधारात जे असतं, ते एकदम प्रकाशति होतं. पण ह्या प्रकाशामुळे आपल्यामध्ये सार्वभौमकिता येते. म्हणजे सांगावं लागत नाही, घटना घटते होते. होताच तुम्ही. ते सांगावं लागत नाही. कवि तुम्ही सगळे भाऊ-भाऊ आहात कवि भाऊ-बहिणी आहात असं सांगावं लागत नाही. तुमच्या बोटामधून हे जे वहायला लागतात, हे जे परमेश्वराचं स्पंदन वाहू लागतं, तर ह्या बोटांवरच तुम्हाला कळतं, स्वतःचं कोणतं चक्रं धरलेलं आहे! कारण ही सगळी चक्र आहेत. १, २, ३, ४, ५, ६ आणि ७, डावीकडचं धरलं की उजवीकडचं धरलं. ते तुमच्या बोटावर तुम्हाला कळतं. इतकेच नव्हे पण दुसऱ्यांचं कोणतं धरलेलं आहे, ते ही कळतं. आत्ता तुम्ही पार व्हा आणि ह्यांचं तुम्ही सांगू लागाल. असं आहे ते. त्याला काही नॉलेज लागत नाही.

आता ही लहानशी मुलगी आहे नां, ही पार आहे तर ती सुद्धा सांगेल, की तुमचं हे बोट धरलेलं आहे, ते धरलेलं आहे. हे धरलंय, तुम्हाला सर्दीचा त्रास आहे. तुम्ही दहा मुलांचे डोळे बांधून जरी उभं केलं तरी ते सगळे एकच बोट दाखवणार. कारण सत्य एकच आहे. म्हणजे हे सब्जेक्टविह नॉलेज होतं. तेव्हा काही त्याबद्दल वाद रहात नाही. सगळे एकच सांगतील. म्हणजे स्वतःबद्दलही सांगायचं असलं, तरी सांगतील 'माझं आजूचा चक्र धरलंय माताजी.' म्हणजे काय ? आजूचा चक्र अहंकाराने येतं. पण एखाद्याला म्हटलं की, तुला अहंकार आहे, तर द्यायचा तो एक ठेवून. पण ह्याच्यात मनुष्य स्वतःच म्हणतो ह्याला काढा आता. मला दसितोय मोठा मोठा अहंकाराचा स्रोत. काढा तो. कारण आपण आपल्यापासून वेगळे होऊन स्वतःला बघू लागतो. आपल्या साडीवर जर काही घाण पडली आणि कोणी सांगितलं की 'घाणेरडी झाली हो साडी.' तर बरं बुवा, चला धुवून टाका. पण माणसाचं तसं नसतं. कोणी सांगितलं की, 'तुला अहंकार आहे.' तर मनुष्य त्याला मारायला धावतो. अरे, तू काही अहंकार नाही. तो अहंकार तुला चकितलेला आहे. तो सुटलेला बरा. पण शेवटी तो स्वतःलाच बघू लागतो. त्याच्यात साक्षी स्वरूपतत्त्व येतं. आणि जे संसारात आपण सगळे, परमेश्वराला विसरलेले आहोत, तर लक्षात येतं की हे सगळे नाटक आहे मुळी. आणि ज्या नाटकामध्ये आपण स्वतःला शिविजी समजतो ते कळतं, की नाही. हे आम्ही नुसते कपडे घालून शिविजीचं नाटक करत होतो. बाकी काही नाही. तेव्हा खरा रंग चढतो जीवनाला आणि जीवन अत्यंत आनंदमय होतं.

आता जे काही मी तुम्हाला सांगितलं आधी ते सहज घडतं. ९९% पटलं पाहिजे. आता लोक आमच्या कडे आले होते, त्यांना मी इरगीस्ट आणि केमीस्ट म्हणायचे. म्हणजे कोमास्थितीमध्ये. इतके इरग घेत होते. पण दुसऱ्या दिवसापासून सटकन सगळं सुटलं. दारू, सगिरेट सगळं सटकन. ९९%. पण १% एखादा असेलही थोडा चकित. असतो एखादा चकित मनुष्य. पण त्याने चिकाटी लावायची आणि तो लावतोच. नाही तर धरते मग. लेफ्ट वशिद्धी धरली कवि माझं हे धरलं, ते धरलं. हे लक्षात येतं. म्हणजे दुखतं मग. सोडवलं नाही तर जाता कुठे ?

अशा रीतीने ते आपोआप सहज घडतं. सहज म्हणजे स ह ज. सह म्हणजे तुमच्या बरोबर जन्मलेला असा हा जो योग आहे, हा तुमचा अधिकार आहे. हा जन्मसिद्ध अधिकार आहे. तो तुम्ही मळिवलाच पाहिजे. पण हा अधिकार परमेश्वराच्या कृपेने मळितो आणि तो नम्रतेने मागला पाहिजे. त्याबद्दल तुम्ही म्हटलं की आम्ही स्ट्राइक (संप) वर जातो, कवि त्यासाठी आम्ही एखादं युनियन फॉर्म करू. तसं काही चालत नाही बरं ! त्याबाबतीमध्ये नम्रता बाळगली पाहिजे. दुसरं काही नाही. आणि त्याच्यात घडतं हो ! आता कसं सांगायचं? होतं नं, तसं झालंच आहे तर काय करायचं! आणि ते होण्यासारखं आहे, झाल्यावर जे दोष होतात ते आधी सांगितलं तर बरं आहे. त्याच्यात जमलं पाहिजे, नाहीतर वाया जायचं तुम्ही. वाया जाऊ नका. परत दहा वर्षांनी मला भेटाल आणि सांगाल, माताजी, झालं होतं. पण आम्ही गेलो कामातून. मग उशीर व्हायचा. म्हणून ह्याची मजा पूर्णपणे घ्या. एकदा आता आलेलं नां तुम्ही! आता पूर्णपणे घ्या.

पण असा आहे सहजयोगाचा दोष. यात पैसे वगैरे काही देता येत नाही माताजीना. माताजीना बांधता येत नाही. वाटेल तेव्हा येतील नी वाटेल तेव्हा जातील. असा प्रकार आहे

हा. तेव्हा माणसाला असं वाटतं की बुवा आपण पैसेच दिले नाहीत. समजा एखादा वॉर्ट सनिमा असला आणि तुम्ही पैसे दिले तर बसून रहाल तुम्ही. कारण पैसे दिलेत नां! मग इतका त्रास झाला तरी बसा आता. सहजयोगात पैसेच दिले नाहीत. तेव्हा त्याला बंधन कसलं आहे! थोडं तरी आतमध्ये जायला पाहजि. मग जेव्हा मजा येऊ लागते, तेव्हा जरी मी तुम्हाला म्हटलं सोडा सहजयोग, तरी 'नको रे बाबा. ह्याच्या पलीकडे आम्हाला काहीही नको. हेच पाहजि,' असं म्हणाल. पण आधी थोडंसं नेटाने पुढे जावं लागतं. ते बघतात. म्हणजे हे हे सगळे तुमच्यातले देव आहेत नां, ते बघतात, की कोणत्या पट्टीचे आहात तुम्ही. जर नसले तर ढकलून देणार. तेव्हा मी तुम्हाला स्वतःच सांगते, की जरी मी तुम्हाला दसिले फार सरळ, तरी तशी नाहीये. पुष्कळ माया आहे. तेव्हा माझ्या चक्करमध्ये येऊ नका. लक्ष स्वतःवर ठेवायचं. बरं का? कारण माया फरिवल्याशविय मी तुमची ओळख कशी करू? मग फरिवते कधी कधी चक्कर तर चक्करमध्ये येऊ नका. लक्ष ठेवा आणि तुमच्यापेक्षा जे आधी झालेले आहेत त्यांना वचारा. म्हणजे ते सांगतील 'आम्ही कुठे धडपडलो. आमची कोणती चूक झाली होती.' त्यांनी सांगितल्यावर तुमच्या लक्षात येईल, की हे धडपडले होते नां, आपण तसं धडपडायचं नाही.

आता ब्राइटनमध्ये एक गृहस्थ आले आणि दाखवायला लागले शबिपणा. येऊन बसले. असं तोंड करून बसले आणि भिग मला म्हणायला लागले की, 'मी तुमची मदत करायला आलो' वगैरे वगैरे. एवढा मोठा आवाज काढून. कोणी अँबर्नॉर्मल मनुष्य असला म्हणजे तो सहजयोगी नाही. सहजयोग म्हणजे अगदी नॉर्मल असायला पाहजि. त्याचे कपडे नॉर्मल असायला पाहजि. म्हणजे काहीतरी भलते कपडे घालून फारियाला लागला, तर तो सहजयोगी नाही असं समजायचं. अगदी नॉर्मल असला तरच तो सहजयोगी. ती त्याची ओळख आहे. आणि कोणी अँबर्नॉर्मली वागू लागला, की मी कोणी तरी वशिष आहे. त्याला म्हणायचं, 'बरं, ठीक आहे. व्हाल ठीक तुम्ही. आले होते बरेच असे इकडे.' जसं जवाहरलालजीच आहे नां! एकदा ते पागलखान्यात गेले. तर एका वेड्याने त्यांना वचारलं की, 'तुम्ही कोण?' ते म्हणाले, 'मी जवाहरलाल.' 'असं का!' म्हणे, 'ते प्राइम मनिस्टर (पंतप्रधान) जवाहरलाल ते तुम्हीच का?' 'हो, हो,' म्हणे, 'मीच. काय हरकत नाही.' 'ठीक व्हाल. आम्ही असच म्हणत होतो.' तशातला प्रकार आहे.

तेव्हा स्वतःकडे लक्ष ठेवायला पाहजि. अगदी नॉर्मल होऊन जाईल. काहीही शो ऑफ करायचा नाही. काहीही वशिष करायचं नाही. शो ऑफ केला की गेलं. आता पुष्कळ पूर्वी यायचे हो. काय त्यांचा तो श्वास चालायचा. ओरडायचे काय ? म्हटलं, हे आहे काय पागलखाना? तसं काहीही करायचं नाही. कोणाला दाखवायचं आहे? स्वतःच स्वतःला दाखवायचं आहे. सर्टफिकेट स्वतःच स्वतःला द्यायचं. माताजीच काही सर्टफिकेट नको. त्यांचं सर्टफिकेट काय कामाचं? तुमचं स्वतःच काय सर्टफिकेट आहे ते स्वतःला द्या. म्हणजे झालं. माताजीचं घेऊ नका सर्टफिकेट, कारण आम्ही म्हणजे चक्करबाज आहोत. आम्ही सांगू ही तुम्हाला काही तरी. त्या चक्करमध्ये येऊ नका. आम्ही सांगणारच नाही काही गोष्टी. तुम्ही स्वतःच स्वतःला समजून घ्या आणि तेवढी पात्रता तुमच्यात आहे.

तेव्हां तेवढं मात्र, की आम्ही आमच्याशी काही खोटेपणा करणार नाही. कशाला करायचा? अहो, आपल्यालाच ठगवायला नघालो तर मग झालं काय? हे कोणतं शहाणपण आहे? तेव्हा स्वतःला काही ठगवू नका. मळिवून घ्या. दुसरं असं आहे, की वचार करून मळिणार नाही. कोणी म्हणेल, की मी वचार करून हे मळिवतो. वचारांच्या पलीकडे आहे. हे वचारांच्या पलीकडे आहे. हे सीमेतलं नाही असीमेतलं आहे. तेव्हा जे असीम आहे त्याला सीमेने तुम्ही गाठू शकत नाही. वचाराला सीमा आहे. पण जे तुम्ही गाठाल ते तुम्हाला अगदी लॉजिकल वाटेल. त्याला लॉजिक आहे. इलॉजिकल नाही. पण रॅशनलटी नाहीये. म्हणजे बसले. असं कसं माताजी म्हणतात ? असं कसं होईल? होत नां! बघा. काय होत नाही? तेव्हा वचार करत बसले.

आता परवा आम्ही ते पुस्तक वाचलं. त्याच्यात असं लहिलं होतं. पण तुम्हाला मळिलं कां? असा वचार करा. नाही नां मळिलं आतापर्यंत! मग मळिवून घ्या. मळिल नाही नां, हे नरिविवाद आहे. नाहीतर इथे आले कशाला माझ्याकडे? तेव्हा आता मळिवूनच घ्या आल्यासरशी. आता ह्याच्याद्वन आणि खीन काय सांगायचं बरं! फुकटात मळिवून घ्या. तुमचं तुम्हाला देते ते. घ्या तुम्ही.

आता काही प्रश्न असला तर वचारा. नंतर नको.

प्रश्न : कुंडलनी जागृत झाल्यासारखं काही वाटत नाही.

उत्तर : ते झाल्यावर तुम्हाला वाटेल. जेव्हा होईल तेव्हा ते वाटेल. पण वाटेल काय? हातातून असं थंड थंड येईल. आता थंड थंड आल्यावरती हे आम्ही जागृत झालो कवि नाही, हे कसं ओळखायचं. आता मी तुम्हाला हजार रुपये दिले समजा. आणि तुम्ही इंग्लिश आहात आणि तुम्हाला माहीत नाही रुपये म्हणजे कशाशी खातात? ते बाजारात जाऊन वठवल्याशविय तुम्हाला कसं कळणार? तेव्हा हे काय झालेलं आहे ते आधी हात चालवून तर पहा. त्याची बुद्धीशी सांगड नाही. त्याचा तुम्ही प्रयोग करून बघा. माताजी म्हणतात नां आम्ही पार झालो, बघा, चढवून बघा तुम्ही. चढते का दुसऱ्यांची? तुम्हाला आश्चर्य वाटेल स्वतःवर.

पॅरिसला एक मुलगा भेटला. तो म्हणाला की, इट इज टू गुड टू बी ट्रुथ मदर. आय डॉनट नो हाऊ टू बलिव्हि. आय सेड इट इज. आय एम टॉकगि अबाऊट गॉड. आय एम नॉट टेलगि अबाऊट समिपल थगिझ. ही इस गॉड अल्मायटी. यु से दॅट. बट इ यू नो व्हॉट डज दॅट मीन. ही इस गॉड अल्मायटी.

म्हणजे काय प्रचंड शक्ती आहे ती. करून तरी बघा. मग दुसरा हा ही वचार येतो, की आमच्यात कसं येईल? अहो, तुम्ही काही तरी वशिष आहात म्हणूनच येतंय. शंभरदा सांगतिलं. पण माणसाला हा वशिवासच बसत नाही, की आम्ही काहीतरी आहोत. आता परत परत सांगते की तुम्ही वशिष आहात. आणि ह्या वशिषाला काही तरी झालं पाहजि, की ते वैशिष्ट्य त्याचं प्रकाशित झालं पाहजि. ही घटना फक्त व्हायला पाहजि. आता ते तुम्ही स्वतः एक्सपेरिमेंट करून बघा की. खरं आहे की नाही. पण त्याच्याबद्दल सुद्धा एक तऱ्हेचा प्रोटोकॉल आहे. म्हणजे समजा तुम्हाला एखाद्याने हारि दिला. तर तुम्ही त्या माणसाला असं म्हणणार का खोटं आहे? हा हारि नाही. म्हणजे हे काय शोभतं कां? मग तुम्ही हळूच हारि घेऊन जाल. रत्नपारख्याकडे जा. 'मी काही तथे बोललो नाही. हा हारि कसा मळिला मला काही समजत नाही. बघा बरं हा खरा आहे का?' तर तो तुम्हाला साष्टांग नमस्कार घालेल आणि म्हणेल 'अरे बाबा, हे तुम्हाला मळिलं कुठून ? अलभ्य आहे.' हं काय? येतंय का थंड ? डोळे मटि. चष्मे घ्या काढून.

1980-12-09, Seminar Part 3

9 डिसेंबर 1980

Talk to Sahaja Yogis

Penicillin Factory, Akurdi (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Public Program, Marathi, Penicillin Factory, Akurdi, Pune

1980-12-09 Akurdi session

मागच्या वर्षी आकुरडीला आमचा प्रोग्रॅम झाला, तेव्हा मी म्हटलं होतं सहजच की पेनसिलीन फॅक्टरी मध्ये बघा प्रयत्न करून, बरीच मंडळी पार होतील. तेव्हा लोकांच्या लक्षात आलं नाही की माताजींनी पेनसिलीन फॅक्टरीचं नाव का घेतलं? त्याला कारण असं की माझ्या भावाच्या लग्नात मी आले होते इथे पुण्याला. आणि तुमच्या गेस्ट हाऊस मध्ये थांबले होते. तेव्हा सकाळी उठून इकडे खूप अनवाणीने फिरले, आणि भाई अशी इच्छा होती, की ही जर जागा सुद्धा चैतन्यमय झाली, तर जी कामगार मंडळी इथे येतील, त्यांच्यावर या वातावरणाचा अवश्य परिणाम होईल. आणि त्याचा आज मात्र दृश्य दिसलं. तेव्हा सीता आणि राम या महाराष्ट्रामध्ये अनवाणी का फिरले, त्यांची कारण आपल्या लक्षात येईल.

परमेश्वरानी फार कार्य केलेलं आहे. त्याची आपल्याला जाणीव नाही, की आपल्यासाठी परमेश्वरानी काय काय कार्य केलेलं आहे. संबंध सृष्टीच बघा कती सुंदर परमेश्वरानी रचली. रोजच्या आपल्या व्यवहारात सुद्धा आपण बघतो पण आपल्या लक्षात येत नाही की आपण जे अनन्य खातो, जी आपण फळ खातो, ही फळसुद्धा, परमेश्वरानी आपल्यासाठीच तयार केलेली आहेत. एका फुलातून आपण फळ काढू शकत नाही. एक सुद्धा आपण जवित कार्य करू शकत नाही.

सायनसच असं म्हणणं आहे की आम्ही अमीबा पासून माणसं झालो. ते तरी परमेश्वरानीच केलेलं आहे. अनेक वेळा या संसारामध्ये परमेश्वराचं अवतार झालं. वषिणू स्वरूपात. आणि त्यांनी हे उत्क्रांतीचं कार्य हे इवोल्युशनचं कार्य केलेलं आहे. पण जेव्हा जेव्हा ही अवतार संसारात झाली तेव्हा लोकांना हे समजलं नाही की याचा आपल्याला काय लाभ होतो. त्यामुळे आपल्यामध्ये कोणची अशी बांधणी नव्हती. त्यामुळे कोणची आपल्याला अशी वरची पायरी नव्हती. श्री वषिणूंनी कशाला दशावतार घेतले, असा आपण का विचार करत नाही. आणि जर व्यवस्थित बघितलं, तर बघा आधी मत्स्यावतार. मत्स्यावतार की घेतला? कारण आधी मासळीच बाहेर आली पाण्यातून बाहेर. त्याच्यापुढे एक एक अवतार बघितले तरी तुमच्या लक्षात येईल की मग सरपटणारे प्राणी तयार झाले. अशा रीतीने अनेक तऱ्हेचे जे प्राणी तयार झाले, त्यामध्ये परमेश्वराचा हात आहे. शेवटी आता मानव झाले. हा मानव झाला त्यातसुद्धा ख्रिस्ताचा अवतार सगळ्यात शेवटला आपण मानला पाहजि. त्याच्यानंतर बुद्ध झाले, महावीर झाले. नानक, कबीर हे सगळे झाले. मोठे मोठे संत साधू आपल्या या महाराष्ट्रात ज्ञानेशांसारखे झाले. त्यांची नावं घ्यावी तेवढी थोडी. नामदेव झाले, एकनाथ झाले, तुकाराम झाले. रामदास स्वामीसारखे फार मोठे संत होऊन गेले. ह्या संतांनी काही धर्म स्थापन केला नाही, जसा आपण समजतो. त्यांनी आपल्यामध्ये तो धर्म स्थापन केला. आपल्या आत. मनुष्याचा त्यांनी धर्म बांधलेला आहे. बाह्यात नाही.

देवळ बांधली, आम्ही हिंदू झालो. मशविदी बांधल्या, आम्ही मुसलमान झालो. व्वा. ख्रिश्चन लोकांनी चर्च बांधले आम्ही ख्रिश्चन झालो. तुम्ही फक्त मानव आहात ही गोष्ट प्रथम मानली पाहजि. ख्रिस्तांनी सुद्धा म्हटलंय, की जे माझ्या वरिधात नाहीत, ते माझे आहेत. ते कोण? पण त्यांना बोलू दिलं नाही. तीन वर्षात त्यांना संपवून टाकलं. तीन वर्ष फक्त ते बोलले. त्याच्या नंतर त्यांना बोलू दिलं नाही. साईनाथांसारखे फार मोठे दत्तात्रयांचे इथे वरदान आलं होतं. ते मुसलमान होते. तरी आपण मानतो न त्यांना. ते दत्तात्रय होते हे आपण मानतो न? ते कसं कळलं आपल्याला? ते दत्तात्रयाचे अवतार होते खरेच, हे आपल्याला कसं कळलं? त्यांच्या शक्तीमुळे कळलं. त्यांच्यात जी शक्ती होती त्यामुळे आपल्याला कळलेलं आहे. पण त्याच्या मध्ये एक स्थिती आता मानवाची आलेली आहे की तुम्हीच स्वतःची शक्ती जाणून घ्या. अष्टवनीयक हे खरे की खोटे, ज्योतिरलिङ्ग हे खरे की खोटे, इतकंच काय लंडन मध्ये मी पाहिलंय, तिथिल्या लोकांना काही माहिती नाही. तिथि स्टोनेहेंच म्हणून एक जागा आहे. तिथि सुद्धा असे दगड बाहेर नघिलेले. आणि त्यांना व्हायब्रेशन्स, त्या चैतन्य लहरी आहेत. त्यांना काही माहिती नाही हे आहे काय. त्याला काय काय नावं देतात हे आहे ते आहे. पण तिथि बघितलं की कळतं, व्हायब्रेशन्स आहेत. तेव्हा तुमचा परत जन्म झाला पाहजि हे प्रत्येकांनी सांगितलेलं आहे. मुसलमान लोक त्याला पीर म्हणायचे. की तुमचा "पीर" झाला पाहजि. नानकांनी त्याला "पार" म्हणून म्हटलेलं आहे. नानक आणि महंमदांमध्ये काहीच फरक नाही. एवढासुद्धा फरक नाही. एकच आहे. ख्रिस्तांनी त्याला "यु आर टु बी बॉर्न अगेन" स्पष्ट सांगितलेलं आहे. तुमचा परत जन्म झाला पाहजि. बापूतसिमा म्हटलंय बापूतसिमा. हिंदू धर्मात त्याला ब्रह्मत्व म्हटलेलं आहे. ब्राम्हण झाला पाहजि. आपल्याकडे आता ब्राम्हण जन्मानुसार होतो. तसं काही नाही. जर तसं असतं तर व्यास मुनी हे ब्राम्हण नसते. ज्यांनी गीता लिहिली आहे. ते एका कोळीचीचे पुत्र होते. वाल्मिकी हे स्वतः कोळी होते जन्मानुसार धर्म असतो, वगैरे अशा रीतीच्या या सर्व भ्रामक कल्पना डोक्यात घालून काहीतरी तुम्ही वेगळे आणि हे वेगळे.

संसाराची कशी घडी मोडायची, त्यांना कशा रीतीने वगिलिते करायचं, तोडून टाकायचं, आपापसामध्ये कसं वैमनस्य आणि द्वेषाचं राज्य स्थापन करायचं, हे ह्या लोकांनी कार्य केलेलं आहे. पण मानव हा परमेश्वरातला एक अंगप्रत्यंग आहे. परमेश्वर जर एक शरीरयष्टी पूर्ण असली तर त्यातला प्रत्येक सेल (cell) हा मनुष्य आहे, प्रत्येक पेशी हा मानव आहे. फक्त तो जेव्हा जागृत होतो, तेव्हाच त्याला कळतं की ह्या संबंध वरिटाचे आपण एक अंगप्रत्यंग आहोत. ते झाल्याशिवाय ते कळत नाही. बाह्यतः आपण काहीही भक्ती केली. तुलसीदासांचं तसं झालं. तुलसीदासांनी रामाला स्वतः टळी लावला आणि राम येऊन समोर उभे राहिले, त्यांना ओळखले. ख्रिस्ताला कोणी ओळखलं नाही. जर ओळखलं असतं तर त्याला काही क्रॉस वर घातलं नसतं. जो साक्षात परमेश्वराचा पुत्र, गणेशाचं अवतार आहे, साक्षात ब्रम्हाचं अवतार, ब्रम्ह साक्षात अवतरेले, त्यांना तुम्ही कसुसावर घातलं. जर त्यांनी ओळखलं असतं की साईनाथ हे, आता परवाचीच गोष्ट आहे. हे दत्ताचे अवतार आहेत, तर ह्या तुमच्या महाराष्ट्र भूमीतच त्यांना जेवायला सुद्धा नव्हतं. तुम्ही मोठे दत्त भक्त. तुम्ही ओळखलं का दत्ताला. आता ते गेल्यावर मात्र त्यांच्या पूजा पाठ सगळं काही सुरू आहे. पण भामट्यांना मात्र त्यांच्या जीवनातच तुम्ही फार मान्य (मान) दिलेला आहे. तेव्हा ते अज्ञानात घडलं. तुम्हाला ज्ञान नव्हतं, चक्रुषु नव्हते. बघायला नव्हतं. त्यामुळे हे घडलेलं आहे. त्याबद्दल परमेश्वरानी सगळ्यांना क्षमा करायचं ठरवलेलं आहे. जे झालं ते विसरून जा. मागचं पुढचं विसरून गेलं पाहजि. फक्त आता काय आहे ते मळिवा. आणि ते मळिवण्यासाठी आपल्यामध्ये परमेश्वरानी ही शक्ती ठेवलेली आहे. ही अनादी कालापासून आपल्यामध्ये, ही आई, कुंडलनी, जगदंबा तिला म्हटलेलं आहे, आपल्यामध्ये परमेश्वरानी ठेवलेली आहे. ती अंकुरासारखी सुप्तावस्थेमध्ये आहे. त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये असते. त्याला इंग्लिश मध्ये सेक्रेम म्हणतात. बघा. सेक्रेमचा अर्थ ही सेक्रेड. म्हणजे पावन, पवित्र. त्या वेळीसुद्धा लॅटिन भाषेमध्ये लोकांना माहिती होतं की "ही" म्हणजे काहीतरी विशेष पावन वस्तू. ह्या शक्तीच्या जागृतीने तुम्हाला आत्म्याचं दर्शन होतं, असं लिहिलेलं आहे. ही शक्ती आपल्यामध्ये जागृत झाली पाहजि. जर ही शक्ती जागृत झाली तर नुसत्या भाषणाने कवि कोणचा तरी एक विचार करून घेऊन आम्ही ठीक आहोत, आम्ही जे केलं ते ठीक आहे, आम्हाला हेच पटतं. आपलं आयुष्य वाया जाईल.

जर आम्ही ह्या मशीनीला मेन्स (mains) मध्ये लावलं नाही तर ही चालू होणार नाही. ह्याच्यात शक्ती येणार नाही. जे ह्याला बनवण्यात, मेहनत करण्यात जे काही आम्ही श्रम घालवले ते सगळे वाया जाणार. तुम्हाला मेहनत करून परमेश्वरानी जे बनवलेलं आहे, त्याचा जो पर्यंत तुम्हाला अर्थ लागणार नाही, जो पर्यंत तुम्हाला कळणार नाही तुम्ही काय आहात तो पर्यंत तुम्ही सुद्धा वाया जाणार. तर तुमचा संबंध परमेश्वराशी झाला पाहजि. सहजचा अर्थ आहे "जन्मसदिध". परमेश्वराशी योग होण्याचा तुमचा जो संबंध आहे, तो जन्मसदिध आहे. तो तुमच्यामध्ये जन्मसदिध आहे. हा अंकुर रुपानी, शक्ती रुपानी, कुंडलनी रुपानी तुमच्यामध्ये वास करतो. पण ही कुंडलनी सुद्धा सहसा जागृत होत नाही. ही गोष्ट नरिविद. जर एखाद्या रानटी माणसाला एक बी दिलं आणि त्यांनी कधी वृक्ष कशाशी खातात त्याला माहिती नाही. त्याला सांगितलं की ह्या बी पासून एवढा मोठा वृक्ष झालेला आहे, तर तो म्हणेल हे कसं शक्य आहे हो? तो ते मोडून पाहील, तोडून पाहील. म्हणे आम्ही याच्यात घुसूनही पाहिलं तरी आम्हाला कळलं नाही. ही शक्ती असती तर ह्याच्यात दिसलं असतं. पण एका माळ्याला दिल्यावर त्याला माहिती आहे की ह्या भूमीच्या, भूमी मातेच्या उदरात घातल्यावर ह्याला अंकुर फुटणार कारण त्याच्यात ती शक्ती सुप्तावस्थेत आहे. आणि म्हणूनच आईचं स्वरूप पाहजि. कारण मेहनत करायला आईचं तयार असतं. रागावणं, बघिडणं हे फार सोपं काम आहे. पण प्रेम करणं हे लोकांना कठीण वाटतं. आम्हाला काही कठीण वाटत नाही. तसंच कुंडलनीचं जागरण अशाच लोकांच्या मध्ये होणार आहे, जे स्वतः प्रेमस्वरूप आहेत. ज्यांच्यामध्ये प्रेम नाही, ज्यांच्या मध्ये परमेश्वराचा साक्षात्कार नाही, ज्यांना ह्याचा अधिकार नाही, त्यांच्या समोर कुंडलनी जागृत होणार नाही.

आता आपलंच बघा. जर शाळेचा मास्तर आला तर मुलं लगेच उभी राहतील. पण जर शाळेचा एक हमाल आला तर मुलं उभं राहणार आहेत? ज्याचा अधिकार असेल तोच हे कार्य करू शकेल आणि हा अधिकार सुद्धा परमात आहे. ते आपल्याला समजत नाही. अधिकार म्हणजे दंडुकेबाजीच आपल्याला समजते. पण हा परमाचा अधिकार आहे. ज्या माणसाला ह्या परमाचा अधिकार असतो, तोच ही कुंडलनी जागृत करू शकतो. असं वधान आहे. इतकंच नाही ज्यांनी हिंदू धर्माची स्थापना केली, त्यांचे प्रेरक होते अशा आदि शंकराचार्यांनी तर हेच सांगितलेलं आहे की योग सांख्य वगैरे करून, त्याच्यावर वादविवाद करून, त्याच्यावर भाषण देऊन, त्याच्याबद्दल पुष्कळ बोलून कवि काय डोक्यावर उभं राहून कवि भजनं म्हणून कवि काहीही म्हणून परमेश्वर मळित नाही. कुंडलनीच्या जागृतीनी मळितो आणि कुंडलनीची जागृती ही आईच्याच कपेने होते. अगदी स्पष्ट लहिलंय. आणि शेवटलं त्यांचं पुस्तक सुद्धा, जे सौंदर्य लहरी म्हणून प्रसिद्ध आहे, त्याच्यात त्यांनी काहीही विवेचन केलेलं नाही. पहिल्यांदा "विवेक चुडामणी" म्हणून पुस्तक लहिलं, ज्यात काहीही केलं नाही. फक्त त्यांनी आईची स्तुती केली. तिचि जे एक हजार चक्र त्यांना माहिती होते, त्यांचं सगळं वशिद वर्णन, ती "हुं" म्हणजे तेव्हा त्याला काय अर्थ आहे, "हा" म्हणजे तेव्हा त्याला काय होतं, तिचि कसे काय ते फरितात आणि त्या वेळला कशा रीतीने शक्तीचे मार्ग बनतात आणि कशा रीतीने कुंडलनी जागृत होते वगैरे हेच नुसतं ते वर्णन करत राहिले. तेव्हा लोकांनी विचारलं की तुम्ही इतके विद्वान असून हे काय? म्हणे ह्याच्या पलीकडे काहीही नाही. ह्याच्या शविय जर कुंडलनी जागृत होतं नाही, तर मग बाकीचं सांगायचं कशाला? म्हणजे एखाद्या बी ला आपल्याला जर रोपवायचं असलं तर आपण इथे लेकचर दिलं, आता ह्या बीचं असं आहे, त्याच तसं आहे, अमकंच आहे, तर त्याच्यात काही येणार आहे का? तुम्ही त्याच्यासमोर हठयोग करा नाहीतर डोक्यावर उभे राहा नाहीतर, पुष्कळ लोक जीभ बीभ कापून आतमध्ये घशात घालतात. काय काय प्रकार करतात. एका पायावर उभे तानतास. उपास करायचा तपास करायचा. हे करायचं, ते करायचं, नाव घेत राहायची. पोपटपंवी करायची सगळं करतात. करून बघा. ते रोप येणार आहे का? ते सहजच येईल आपोआप येईल. स्पॉन्टेनियस. त्याच्यासाठी काही करावं लागणार नाही.

आज तुम्ही झाले मानव, त्याला तुम्ही काय केलेलं आहे. आता हा पेनसिलीनचा शोध सुद्धा जो मॅडम क्यूरीनी लावला, तो तरी कसा लावला. ते तिच्याच पुस्तकातनं म्हटलेलं बरं. तिचं असं म्हणणं आहे की मी सगळीकडे शोधत होते, मला काही सापडलं नाही. शांतपणे एकदा बसले होते, तर कुठून तरी अनून मधून, अजुजातातून मला एकदम कळलं की पेनसिलीन हे ह्या ठिकाणी मळिणार. जे ज्ञात आहे ते सगळं आपलं आहेच समोर. लायब्ररीत सगळं ठेवलेलं आहे. जे अजुजातात आहे तिथून कळलं म्हणजे ते ज्ञात. आणि सगळ्यात जे अजुजातात आहे ते हे सत्य की तुम्ही आत्मा आहात, तुम्ही आत्मा आहात. हे शरीर - मन, बुद्धी, अहंकार नाही. तुम्ही आत्मा आहात. हे खरं सत्य आहे. आणि हे सत्य एकदा आपल्यामध्ये मांडलं गेलं, जाणवलं गेलं आणि आपल्यातनं आत्मा वाहू लागला म्हणजे आपल्याला खरा अर्थ लागेल, म्हणजे आपण समर्थ व्हाल. त्याच्या आधी जर म्हाणायचं की तुम्ही हे करू नका, ते करू नका, हे तोडा ते तोडा. काळे कपडे घाला नाहीतर पांढरे कपडे घाला. नाहीतर डोक्यात हे घाला आणखीन संन्याशी बनून फारी, नाहीतर काय, जगाभरच्या गोष्टी ज्या आहेत, त्याला काय अर्थ आहे? हे सगळं ज्यांनी केलं, हजारो वर्षांपासून तुम्ही पाहिलंय रुढीगत, त्याचा काही अर्थ लागला? जो पर्यंत तुमच्यात जागृती होत नाही, जो पर्यंत तुमच्यात प्रकाश येत नाही, तो पर्यंत परिवर्तन होणं हे अशक्य आहे.

अगदी बी चेच उदाहरण परत घ्या. बी मध्ये परिवर्तन तेव्हाच होतं जेव्हा त्याच्यातला अंकुर जागृत होतो. तो अंकुर जागृत झाला पाहजि. जो पर्यंत तो अंकुर तुमच्यामध्ये जागृत होणार नाही, तो पर्यंत तुमच्यात कोणत्याही प्रकारचं परिवर्तन येऊ शकत नाही. तुमची वाढ होऊ शकत नाही. तुमची वृद्धी होऊ शकत नाही. आणि तुमचं जे काही आंधळ्यासारखं चाललेलं वर्तन आहे, ते बदलू शकत नाही. डोळे आल्याबरोबर तुमच्या एकदम लक्षात येईल की हे इथे काळं, हे इथे पांढरं, हे इथे निळं आहे. अंधारात सगळेच रंग एकसारखे दिसतात. काहीही समजत नाही आणि सुचत नाही. आता एक पद्धत अशी की तुम्ही ह्या खोलीत आले. अंधार आहे. चाचपडत चाचपडत एक खुरची धरली. म्हणे खुरची म्हणजे खोली. आपल्याला हत्तीची कहाणी माहिती आहे. (सहज योग्यांशी बोलत आहेत, "थोडं पुढे या ... " १६.५ पर्यंत) देवळात जातात. आम्हाला दर्शन घ्यायचं आहे. इथेही फार आहे. माताजी आम्हाला दर्शन द्या. हजारो माणसं आली तरी दर्शन पाहजि. अहो दर्शन दर्शन झालं. कतिदा आले पायावर देवाच्या तुम्ही. इथून पायी जाता पांडुरंगाला. तिथे त्याचे पाय सुद्धा घासून टाकले. पण तुमच्यात काही आलं आहे का? असा स्वतःला प्रश्न विचारायचा. मी बघितलं, त्या बघिार्या पांडुरंगाचे पाय सुद्धा, त्याचे दगड सुद्धा पायाचे झाले. गेलेत. पण इकडे काही झालं का? म्हणे चंदना परी झालितो पांडुरंग. तो झालितो पण तुमचं काय झालंय? तुमच्यात काय चंदनाचा वास आला का? कारण जे चंदन आहे ते अजून जागृत झालेलं नाही. ते जागृत झालं पाहजि. ते झाल्यानंतर मग बाकीचं बोलू या. आधी तुम्ही प्रकाश तर घ्या. आता ह्या खोलीत तुम्ही जर अंधारात आलात. मागे मी सांगत होतं तसं, तर तुम्हाला काय दिसलं? एक हे दिसलं ते सत्य, ते दिसलं ते सत्य. एखाद्या पंख्याला लागलं तर पंखा सत्य. त्याच्यासाठी भांडत राहायचं. पंखावाल्याने खुरचीवाल्याशी भांडायचं, खुरचीवाल्यानी सतरंजीवाल्याशी भांडायचं. हे सारखं चालू. त्याचं म्हणणं हे सत्य, त्याचं म्हणणं ते सत्य. पण डोळे सगळ्यांचे बंद असल्यामुळे आता बघा, आई हे सांगणार आहे. तुम्ही जरा शांत बसा. डोळे उघडते मग बघा. त्यातूनही तुम्हाला माहिती आहे की एक बटन दाबलं की सगळीकडे लाईट दिसतो. पण जाणकार पाहजि. ज्याला हे लाईट माहिती आहे तोच जाणेल. तोच होईल. त्यानी जर सांगितलं की हा दवि तुम्ही पेटवायचा असेल तर इथे दाबा. लगेच दवि पेटणार. पण त्या दवियाच्या मागे केवढी मोठी पूर्वपीठिका आहे. संबंध इतिहास आहे त्याच्या मागे. त्यामुळे नुसतं काही आम्ही बटन दाबण्यासारखी गोष्ट नाही. म्हणजे ही जी कुंडलनी आपल्यामध्ये आहे आणि ही जी चक्र आपल्यामध्ये परमेश्वरानी बांधलेली आहेत, आणि जी स्थिति आहेत, जी तुम्ही बघू शकता. कुंडलनीचं चढणं, तिचं स्पंदन पुष्कळ लोकांमध्ये दिसतं. तर हे जे काय परमेश्वरानी कार्य केलेलं आहे ते काही आजचं नाही. ते तुम्ही कार्बन होता, त्याच्याही आधी तुम्ही काय होता, तिथून आहे. आणि संबंध विश्व आपल्यामध्ये आहे. संबंध विश्व आपल्यामध्ये आहे. पण ते विश्व जाणण्यासाठी प्रथम आत्म्याचा प्रकाश मळिला पाहजि.

संध्याकाळी मी आत्म्यावर बोलणार आहे. आज कुंडलनीवर बोलते. कुंडलनी शक्ती ही तुमची शुद्ध इच्छा शक्ती आहे, शुद्ध इच्छा शक्ती. म्हणजे त्या इच्छेत दुसरं काही मकिसचर नाही. फक्त परमेश्वराला मळिवावं, परमेश्वरात समावावं, आत्म्याचं दर्शन मळिवून आत्म्यामुळे परमेश्वराला मळिवावं, ही एक शुद्ध इच्छा तुमच्यामध्ये परमेश्वरानी कुंडलनी रूपांनी ठेवलेली आहे. ती आहे. पण अंधुक आहे. तिला थोडीशी चालना जर मळिली, तर ती पूर्णपणे जागृत होऊन, सगळ्या काही तुमच्या इच्छांवर मात करून, सगळं चिंत आत्मध्ये ओढून तुम्हाला आत्म्याचं दर्शन देईल. आता हे चिंत तुम्ही आत्म्याकडे न्या असं म्हटलं तर नेऊ शकता का तुम्ही? नाही नेऊ शकत. तुमचं लक्ष माझ्याकडे आहे, माझ्या भाषणाकडे आहे. पण जर मी म्हटलं हे चिंत तुम्ही तिकडे न्या तर नेऊ शकत नाही. पण एकदा ती घटना झाली म्हणजे आपोआप आत्मध्ये चिंत ओढलं जातं आणि मनुष्याला त्या आत्म्याची ओळख होते. जेव्हा हे घडतं तेव्हा मनुष्यामध्ये एकदम बदल होतो. एकदम. त्याचवेळी. चेहर्यामध्ये एकदम तकाकी येते, डोळे चमकू लागतात, अगदी हरियासारखे. हातातून थंड थंड असे प्रवाह निघतात. शीमण शविम.

इथे इलेक्ट्रिसिटी आली तर तुम्हाला सांगावं लागतं, की त्याचं चलन वलन कसं करायचं, ती वापरायची कशी? इथून तिकडे न्यायची ती कशी, त्याचं कसं कनेक्शन करायचं, त्याच्यामध्ये कशी मधे मधे रयिस्ट्रेंट वगैरे अशी इंस्ट्रुमेंट्स घालायची, तसंच सहज योगाचं आहे. एकदा पार झाल्यावर त्याचं शक्तिषण घ्या. पण ते इतकं सहज साध्य, कारण आपल्या आत्मध्ये, आता तुम्हाला काही मला सांगावं लागत नाही की हा नळि रंग आहे. पण एकदा तुम्हाला कुणीतरी सांगितलं होतं, की हा नळि रंग आहे. आता नळि रंग काय आहे हे आपल्याला माहिती आहे. लाल रंग काय आहे ते माहितय. एकदा सांगावं लागतं. तसं जर का एकदा सांगितलं की हे चक्र म्हणजे विशुद्धी चक्र श्रीकृष्णाचं आहे, आणि जेव्हा हे खराब होतं त्यामुळे सर्दी खोकला वगैरे हे आजार होतात. अर्ता नाम स्मरणाने सुद्धा हे चक्र खराब होतं. तसंच हे चक्र, हे डावीकडचं विशुद्धी चक्र आहे. तंबाखू वगैरे खालल्याने हे चक्र खराब होतं. कवि एखाद्या माणसाना असा विचार केला की माझं नेहमी चुकतंय, असं म्हणजे, सारखं आपल्याबद्दल काहीतरी न्यूगंड वापरून जो मनुष्य विचार करतो त्यालाही हे चक्र धरतं. मग त्याला मात कशी करायची वगैरे. कारण कनेक्शन झाल्यावरच तुम्ही करू शकता. त्याच्या आधी तुमचं कनेक्शन नसताना तुम्ही टेलिफोन तरी कुठे करणार? म्हणे आम्ही परमेश्वराला सारखी आठवण करतो, असच. मग, म्हणे आम्ही हातावरती घेऊन पंडिची पूजा करतो आणि आम्हाला हार्ट अटॅक आला. हार्ट मध्ये शवि असतांना तुम्हाला हार्ट अटॅक कसा आला हो? त्याला कारण असं अनधिकार चेष्टा आहे. तुम्हाला अजून परमेश्वराच्या साम्राज्यात जायचंय. जो पर्यंत तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात जाणार नाही तो पर्यंत परमेश्वराचे तुम्ही नागरिक नाही. परमेश्वराचे नागरिक झाल्याशिवाय, त्याच्या साम्राज्यातलं जे काही वरदान आहे ते तुम्ही कसं वापरू शकणार? त्याच्यावर तुमचा काय अधिकार आहे? समजा, तुम्ही हिंदुस्तानचे नागरिक असाल तर तुम्ही हिंदुस्तानचे जे पंतप्रधान आहेत त्यांच्यावर तुमचा हक्क आहे. पण जर तुम्ही इंग्लंडला जाऊन आपली निदर्शने केली तर तुम्हाला लोक पकडून नेतील. तुम्ही कोण हो? तेव्हा परमेश्वराच्या साम्राज्यात आधी माणसाला जायला पाहजि. आणि त्यानंतर मग भक्तीला खरा उमाळा येतो.

कृष्णानी याबद्दल गीतेमध्ये फार सुंदर सांगितलेलं आहे. कृष्ण म्हणजे हा फार मोठा राजकारणी होता. कारण त्याचं संबंध अवतरणच मुळी एक विशेष लीला होती. लीला करून लोकांना समजवून सांगत असे. तसं सरळ ऐकत नाहीत. मग काहीतरी कुठेतरी फटका द्यायचा म्हणजे कळतं. सरळ बोट घालून जर तूप नघिलं नाही तर वाकडं थोडसं बोट करायलाच पाहजि. आणि ती वेळ अशी होती. म्हणून कृष्णानी फक्त अर्जुनाला सांगितलं. दुसऱ्याला सांगितलं नाही. आणि त्या ठिकाणी जर तेही अर्जुन समजले नाही

महणून मग त्यांनी बोट उलट करून गोष्टी केल्या. आण अगदी दोन शब्दात मी तुम्हाला आता गीता सांगते, त्याचं मर्म काय आहे. मग आता तुम्हीही समजून घ्या.

पहिल्यांदा, पहिल्यांदाच त्यांनी सांगितलं की तू ज्ञानाला प्राप्त हो. ज्ञानाला तुम्ही प्राप्त कसे होणार, पुस्तक वाचून? कबीरानी महत्वं " पढी पढी पंडित मूरख भये" आण भी इथे बघते नं असे मूरख, रोज येतात. पढतमूरख आपल्या मराठीत फार धारदार वाक्य आहे. रामदासांनी पुष्कळ पढतमूरख पाहिले असतील. तेव्हाच त्यांनी त्यांचा पढतमूरख उल्लेख केला आहे. आण हे पढतमूरख जे आहेत, त्यांनी होणार नाही.

ज्ञान हे महणजे आतमध्ये आपली जी चेतना आहे ती जागृत झाली महणजे त्या चेतनेत आपण जाणलं पाहजि. आज आपली मानवाची चेतना आहे. समजा जर इथे घाण असली तर त्या घाणीतनं आपण जाऊ शकत नाही. नाकावर लगेच बोट ठेवू. पण एखादं जर घोडं तुम्ही काढायचं म्हटलं तर त्याला काही घाण यायची नाही. तो आपला सरळ नघिल. त्याच्यामध्ये ती चेतना आलेली नाही. त्याच मन तेवढं चेंतीत झालेलं नाही. कवि त्याच्या व्यक्ततेवाला ती चेतना आलेली नाही की ही घाण आहे. ह्या घाणीतनं जायचं नाही. परत तुम्ही कोणत्याही रंगाचं त्याला काहीही दिलं तरी त्याला समजायचं नाही. आपल्याला रंग संगती समजते. सौंदर्य काय आहे ते समजतं. माणसाच्या चेतनेमध्ये ह्या वस्तू आलेल्या आहेत. पण आपल्याला अजून पाप पुण्य नुसतं बुद्धीनी समजतं. आईनी सांगितलं न हे वाईट, म्हणून करायचं नाही. वडलांनी सांगितलं म्हणून करायचं नाही, कवि गीतेत लहिलिय म्हणून करायचं नाही. पण ते अजून आपल्यामध्ये चेतनेत आलेलं नाही. सहजयोगानंतर ते आपल्या चेतनेत येतं. महणजे तुम्ही करायचं म्हटलं तरी करू शकत नाही. त्रास होईल. व्हायब्रेशन्स आणा. जर तुम्ही असा प्रयत्न केला की आम्ही काहीतरी करून बघू या. लगेच डोकं जाम धरणार. आपोआप ते घटित होईल. त्याच्यासाठी तुम्हाला काही प्रयत्न करावा लागणार नाही. हा धर्म तुमच्यात जागृत झाल्यावर, तुम्हाला मला सांगावं लागणार नाही. तुम्ही स्वतः सुख कराल.

एक गृहस्थ होते. ते फार तंबाखू घ्यायचे. सहज योगानंतर सुद्धा त्यांनी काही प्रयत्न नाही केला. एका कृष्णात सुद्धा शकली असती. पण त्यांनी प्रयत्न केला नाही. आता तंबाखू लहानपणापासून घेत असल्यामुळे त्यांना काही सुटली नाही. शेवटी माझ्या कडे येऊन म्हणाले " माताजी, मी ध्यानाला बसलो की माझं तोंड असं मोठं मोठं मोठं होतं असं वाटतं. जसं काही हनुमानासारखं होतोय की काय मला काही समजना" . आता म्हटलं सांगू का खरं? तुम्ही तंबाखू घेताय मला माहति आहे. मागे जाता. कधी तरी तंबाखू असं असं करून घेता, खरी गोष्ट आहे की नाही? म्हणे चांगलंच घेतो माताजी. याबद्दल शंका नाही. आता मानतो मी. म्हटलं आता माझ्या समोर नुसतं प्रॉमिस कर, तंबाखू घेणार नाही. माझ्यापासून लपवून ठेवण्यात काय अर्थ? म्हटल्याबरोबर तंबाखू खटकून सुटली आण ते गेलं त्यांचं. त्रहेतरेही अशा गोष्टी सुटत जातात. आपोआप आतमध्ये धर्म जागृत होतो. सांगायला नको. त्याला मेहनत करायला नको. ही धर्माची जागृती होती हे ज्ञान झालं. ज्ञान म्हणजे तुमच्यामध्ये, जे तुमचं व्यक्तित्व आहे, त्याच्यातच ती चेतना आहे. ती चेतनाच चेंतीत झाली पाहजि. ह्याला "ज्ञान" कृष्णानी म्हटलंय आण म्हणून त्यांनी सांगितलंय की ज्ञानानीच तुम्ही परमेश्वराला जणू शकता. हे ज्ञान.

भक्तीबद्दल त्यांनी मग सांगितलं की भक्ती करायची तर अनन्य करा. ते फार चांगलं आहे. पुष्पम, फलं, तोयं काय असेल ते मला द्या. घेतो मी. घ्यायच्या वेळेस मी सगळं घेतो. द्यायच्या वेळाला अनन्य . आता ह्या शब्दामध्ये तुम्ही बघा त्याची एक फोड आहे. अनन्य . म्हणजे जेव्हा दुसरा रहात नाही तेव्हा. म्हणजे पार झालेले . पार झाल्यावरच भक्तीला मजा आहे. नाही तर तुम्ही कुणाला टाही फोडून बोलवता?

जसं आता तुम्हाला, मी आपल्याला सांगितलं, सहज योगाचे पुष्कळ प्रकार आहेत. अनंत लोकांना, अनंत आशीर्वाद मिळाले. एक आमच्याकडे आर्कटिकट होते. म्हणे माताजी मी एवढी देवाची पूजा करायचो, देवीची एवढी पूजा करायचो पण माझ्याकडे अठरा वंश्वे दारदिय. सहजयोगात आल्यावरती म्हणे पावसाचा पाऊस पडू लागतो. पावसाचा पाऊस म्हणजे कसला? तर म्हणे की ज्या ठिकाणी फार पाऊस पडत होता अशा ठिकाणी त्यांनी स्पेशल त्रहेची घरं बांधायला म्हणून मला पाठवलं आण नुसता तथि पैसेच पैसे.

एक अगदी साधारण मनुष्य. शेतकरी. त्याच थोडं लहानसं शेत. अर्ध्या एकराचं सुद्धा नव्हतं आण कोळी. ते रोज माझ्या दर्शनाला आले म्हणजे एक फुलांचा सुंदर हार करून आणायचे. मी म्हटलं " दादा तुम्ही एवढा कशाला खर्च करता? फार आहे हे तुमच्यासाठी पाटील. एवढं करू नका. मला नाही बरं वाटत" . आई म्हणे तुम्हाला माहति आहे मग असं कशाला मला म्हणता? त्यांनी सांगितलं की माझ्या शेताला, शेतातली अर्धी जमीन अगदी पडीक होती. अर्धी जमीन म्हणजे अर्धा एकर जवळ जवळ मी जमीन वापरतो. एक माझ्याकडे मनुष्य आला आण म्हणाला की ह्या जमिनीतली मी माती घेऊन जाऊ का ? ह्या मातीला जर मी वापरलं तर ह्या मातीमुळे वट्टी चांगल्या होतील. म्हणजे थोडीशी ती माती जर मकिस केली तर आण म्हणे मला इतका त्याच्यातनं पैसा मळि लागला, त्याचा एक हार म्हणजे काय आहे? अशा रीतीने तुमच्या मध्ये जे लक्ष्मी तत्व नाभी चक्रावर आहे ते जागृत झालं. म्हणजे होतं. म्हणून कृष्णानी सांगितलंय की तू अनन्य भक्ती कर. जो प्रयत्न परमेश्वराचं तुमचं कनेक्शन झालेलं नाही तर हे टाहो फोडून काय उपयोग. एवढे वारकरी जातात. बघा त्यांची काय दशा? दारदिय. तबबेती त्यांच्या खराब. त्यांना कॅसर झालेला. थरोट मध्ये ट्रबल. काय डोकं फोडलेलं त्या बडव्यांनी. काय काय प्रकार. भक्तीयासारखी त्यांची स्थिती. हे काय वट्टीला आवडत असेल? पण त्यांचा अजून संबंध वट्टीलाशी झाला नाही . झाल्याबरोबर अगदी सगळं बदललं ! म्हणून त्यांनी सांगितलं की अनन्य भक्ती करा. आधी परमेश्वराला मळिवून घ्या. मग त्या भक्तीला खरी मजा येते. नाहीतर काहीतरी काल्पनिक असं वाटतं.

आपल्या मुलांनी तर परमेश्वराचं नावच सोडलेलं आहे. कारण आमच्या इथे सकाळी चार ला उठायचं, चंदन उगाळायचं, देवाला आंधोळ हे करायचं. करून तरी त्याला काय मिळालं. राग तेवढाच येतो. दारू प्यायची तर दारू पित, बल्लंकाचा पैसा तर बल्लंकाचा पैसाही वापरतात. सगळे धंदे . सगळे धंदे. फक्त सकाळी उठून मात्र ते उगाळत बसतात. तेव्हा ह्यांना काय मिळालं. जर ह्यांना काही मिळालं नाही तर आम्ही तरी मी मेहनत कशाला करायची? म्हणून परमेश्वरच नाही असा त्यांनी नकाल काढलेला आहे.

अल्जेरिया देशामध्ये त्यांचे जे मोठे म्हणजे वयोवृद्ध लोक आहेत, ते मात्र अगदी पक्के खोमेनीसारखे आहेत . फंडामेंटलसिट म्हणतात त्यांना. आण त्यांनी अगदी जो, मनुष्यानी जराशी चूक केली की त्याचा हात कापून टाकायचा. कुणी काही केलं की गळा कापून टाकायचा. त्याला वाळूत गाडून टाकायचं, वरून जोडे मारायचे असे भयंकर भयंकर प्रकार त्यांनी तत्व नाभी चक्रावर आहे ते जागृत झालं. म्हणजे होतं. म्हणून कृष्णानी सांगितलंय की तू अनन्य भक्ती कर. जो प्रयत्न परमेश्वराचं तुमचं कनेक्शन झालेलं नाही तर हे टाहो फोडून काय उपयोग. एवढे वारकरी जातात. बघा त्यांची काय दशा? दारदिय. तबबेती त्यांच्या खराब. त्यांना कॅसर झालेला. थरोट मध्ये ट्रबल. काय डोकं फोडलेलं त्या बडव्यांनी. काय काय प्रकार. भक्तीयासारखी त्यांची स्थिती. हे काय वट्टीला आवडत असेल? पण त्यांचा अजून संबंध वट्टीलाशी झाला नाही . झाल्याबरोबर अगदी सगळं बदललं ! म्हणून त्यांनी सांगितलं की अनन्य भक्ती करा. आधी परमेश्वराला मळिवून घ्या. मग त्या भक्तीला खरी मजा येते. नाहीतर काहीतरी काल्पनिक असं वाटतं.

तसिरं म्हणजे "करमयोग", श्रीकृष्णानी सांगितला की जे काही तुला करम करायचं आहे, ते तू परमेश्वराच्या चरणी ठेव. बरेच लोक मला वचिरतात." आम्ही माताजी जे काही करायचो ते आम्ही परमेश्वराच्या चरणी ठेवलं". ह्या अशक्यातल्या गोष्टी आहेत. श्रीकृष्णांची पद्धत होती की अशक्य गोष्टी सांगायच्या. अशक्य. अहो कतिही म्हटलं तुम्ही परमेश्वराच्या ह्याच्यात ठेवलं, पण ठेवलंय का तुम्ही ? कारण जो प्रयत्न अहं भाव आहे तो प्रयत्न ते सुटणारच नाही. तो अहं भावच सुटला पाहजि. आता लोक लागले की आता अहं भाव सोडायचा तर याच्याशी भांडायला लागेल. त्या दृष्टीनी लोक लागले. जसा त्या फुग्याला मार बसला की एवढा मोठा मोठा होत जातो. अशा माणसाला आणखी डबल अहं भाव येतो. म्हणतात न आम्ही हे सोडलं ते सोडलं, आम्ही हे सोडलं ते सोडलं . फक्त बुद्धी सोडलेली दसिते. बाकी काही सोडलेलं नाही. असा भलता अहं भाव लोकांना येतो, आण आम्ही सगळं काही परमेश्वरावर सोडलं असा वचिर करून खोट्यामध्ये राहतात. भ्रामकतेत. ते तेव्हाच घडतं, हे तेव्हाच घडतं जेव्हा तुमच्या हातून हे वाहू लागतं सहज. आण तुम्ही काय म्हणता? वाहतंय, जातंय, येतंय काही तरी तसिरंय. तुम्ही तसिरेच आहात. हे चेतन्य वाहून राहिलिय, माताजी कुंडलीनी वर येतेय.

माझ्याबरोबर एक अमेरिकेला बाई आली होती. ती म्हणाली माताजी मी इतक्या ह्याने तुमच्याबरोबर आले की माझ्या मुलाला तुम्ही रयिलायझेशन द्या पण तो होत नाही. म्हटलं आता मी काय करू? तुम्ही द्या म्हटलं सरटफिकेट. असं कसं द्यायचं सरटफिकेट? म्हटलं ते, ते व्हायला पाहजि . तुमची इच्छा आहे तशी माझी इच्छा असून तरी ते व्हायला पाहजि न. घडलं पाहजि. त्याच्यात काही खोट बोलता येत नाही. काही पैसे मोजता येत नाही. काही डोक्यावर उभं राहता येत नाही. जे आहे ते आहे ते असंय.

तेव्हा कर्मयोगातसुद्धा ते तेव्हाच घडणार, कर्मयोग खरा तेव्हाच घडतो जेव्हा तुम्ही पार होता. मग म्हणतात चाललय येतंय जातंय. आता आम्ही साक्षी झालो. हे जोपर्यंत घडत नाही तोपर्यंत भ्रामकतेत राहून लोकांनी असा वचिर केला नाही पाहजि की आम्ही फार मोठे फारमकि(?) झालो. मग असं म्हटलं पाहजि की धर्म इतका जागृत होतो, जसं एखादं फूल फळ व्हावं अन फूल संबंध संपून जावं, मनुष्य गुणातीत धर्मातीत होऊन जातो. ती दशा यायला पाहजि. आजकाल तरतरूहा प्रकार, नाना तरूहेचे गुरु नाना तरूहेचे हे सगळं नधिलेलं आहे. पायलीचे पन्नास म्हणतात तसे नधिलेले आहेत. पण तुम्हाला काही मळिलं आहे का?

आता कालच एक गृहस्थ आले. मला म्हणे मला साक्षात्कार झाला असं मला वाटतं. कुणी दिला? आमचे गुरु. म्हटलं हे बघा. तुम्हाला वाटतंय ना तुम्ही हे सांगा की ह्या माणसाची कुंडलनी कुठे आहे? अहो एवढं तरी ज्ञान पाहजि. ते नाही सांगता येणार. बरं तुमची कुठंय ते तरी सांगा. तेही नाही सांगता येणार. म्हटलं मग कशाचा साक्षात्कार झाला? समजा एखाद्या आंधळ्याचे डोळे बरे झाले, तर "माझे डोळे बरे झाले" तर डॉक्टर त्यांना वचिरले की कती बोटं आहेत ते सांगा. ते नाही मला सांगता येणार पण डोळे बरे झाले. असं कसं होईल? ते दसिलं पाहजि न, ते समजलं पाहजि न, ते जाणलं पाहजि न नाहीतर तुमचे डोळे कसे बरे झाले? अश्या तरूहेचे गुरु आहेत. म्हणे की मला क्रिया होते. असं का? एक गृहस्थ आले, दोन्ही पाय माझ्याकडे करून बसले. ह्यांनी सांगतिलं अहो असं माताजीच्याकडे बसायचं नसतं, दोन्ही पाय. ते माहतिप मला पण मी काय करू? असे जवळ पाय केले तर मी बेडकासारखा होतो. असं का? ते काय आमच्या गुरूंनी सांगतिलं की तुमची जागृती झाली तर तुम्ही बेडकासारखे व्हाल. आता तुम्ही काय बेडूक होणार याच्या पुढे मानव झाल्यावर? का काय साप का वचि. एक साधा वचिर घ्या. तुम्ही बेडकासारखे उडता काय, डोक्यावर उभे राहता काय म्हणजे तुम्हाला स्वतःचा तोल सुद्धा रहात नाही. ज्या शरीराचा तोल आतापर्यंत तुम्ही मानव देहामध्ये मळिवला, तो सुद्धा सुटला आणि त्याच्या पलीकडे तुम्ही बेताल होऊन नाचू लागले, वेड्यासारखे उडू लागले, कपडे काढू लागले - म्हणजे हा काय प्रकार आहे मूर्खपणाचा? आणि तो म्हणे आम्ही पार झालो. जर नागवं होऊन मनुष्याला पार व्हायचं असतं तर सगळे जानवर आधी पार करा. माणसं कशाला? काहीच्या बाही काढून ठेवतात. पण मूर्ख लोकांची सुद्धा कमाल आहे. आता तुम्ही जर असा शहाणपणा ठेवला तर तुमच्यासाठी सप्लाय डिपार्टमेंट आहेच. पुष्कळ लोक अशा रीतीने तयार होऊन येतात.

आमच्या नागपूरला एक गृहस्थ होते. त्यांना चांगला मी ओळखून आहे. त्यांच्या आमच्या साहेबांच्या कंपनी मध्ये, ते फार वाह्यात होते, त्यांच्या वडिलांनी सांगतिलं की कुठेरी करून टाका म्हणून. त्यांचे वडीलही आमच्या ऑफिस मध्ये होते. तर त्यांना साहेबांनी सांगतिलं की बरं तुम्ही, त्यांना मी पाठवतो परसनल. तथि जाऊन पन्नास धंदे केले. ते ब्लॅक मार्केट केलं, काय समालगि बगिलगि जेवढं करायचं सगळं करून आले. मग वडील वारले. तर त्यांना प्रॉपर्टी वगैरे मळिली. बायकांचे दागिने विकिले, घर विकिलं. अमुक केलं तमुक केलं आणि पळाले. त्यांची आई रडत आली आता काय करायचं, आम्ही त्याच्यावर वशिवास ठेऊन त्याला दागिने दिले. सगळे काढून दिले. आता मुलानी चोरी केल्यावर पोलिसात कसं जायचं अमकं तमकं सगळं काही. तर बचाव्या त्या आपल्या कुठेरी माहरी जाऊन बसल्या बडोद्याला. आता ह्या गृहस्थांचं फार मोठं नाव झालं. नाव काय तर म्हणे गुलाब बाबा. नाव ठेवलं गुलाब बाबा. त्यांनी, आईनी सांगतिलं की माझ्याकडे पुष्कळ पैसे बसि पाठवले, सगळं काही झालं. परत घर आमहाला करून दिलं. पैसे पाठवायचा. तर मी त्याला एकदा शपथ घातली. म्हटलं सांग. कोण आहेस तू. कसे पैसे पाठवतो. पत्रात लिहिलं. तर मग कळलं की हे महाराज म्हणजे गुलाब बाबा नावाने प्रसिद्ध आहेत. गुलाब बाबा. म्हणजे धटगिण आहे तो. तर मी असा नरिप पाठवला की त्या गुलाब बाबाला सांगा की मी नागपूरला येते. त्यानंतर तीन महिने ते कुठे दसिले नाहीत ते गुलाब बाबा कुणालाही. आणि ते सगळ्यांना सांगत काय होते, घोड्याचे नंबर. आणि हे सगळे मारवाडी लोक तथि जाऊन घोड्याचे नंबर वचिरत होते. आता हा वचिर करा. परमेश्वराला काय घोड्याचे नंबर माहति असतात? पण तथि ओळीनी लोक उभे. अहो तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, हज्जारा लोक त्याच्याकडे. म्हणजे आता हे माणसाचं शहाणपण तुम्ही स्वतः बघा. हे अखेखे सगळे प्रकार. भुताटकीचे. तुम्हाला कुणी हरि दिला काय कवि घोडं दिलं तरी काय? ते काय परमेश्वराला आणखीन काही अक्कल नाहीये?

नाहीतर आपल्या बायकांचं म्हणजे अंगात येतं. अंगात. सगळ्या मोलकरण्यांच्या अंगात देवी येते. तिला आणखी काही जागा दसिली नाही बचायली. लागल्या त्यांच्या पूजेला. त्यांच्या पायावर आलं का झालं. पण ते अंगात येणं कती कठीण आहे. त्यांनी कती त्रास होतो माणसाला. वेड्यापशियासारखे लोक होतात. हे सगळे भुताटकीचे प्रकार आहेत. आपल्या महाराष्ट्रात वशिषे करून आणि ते देवळात करतात. महालक्ष्मीच्या देवळात हा प्रकार. त्यांच्या ट्रसटीनी संगतिलं, माताजी तुम्ही साक्षात असून आमच्या ह्याच्यात हे. आधी म्हटलं हे बंद करा. पहिली गोष्ट. दुसरं ही दुकान बंद करा मग मी येणार. अन सरासर त्यांना बोलवून घेतलं देवळात. म्हटलं हे पैसे खाण्याचे धंदे परमेश्वराच्या नावावर जे तुम्ही काढलेत ते आधी बंद करा. तर माझ्यावर रागावले. म्हटलं जा. आज रागवाल उद्या रागवाल. गव्हरनमेंटनी घेतलं दहा दिवसांमध्ये. तेव्हा तुम्ही स्वतः च्या लोकांना महत्व देता आणि ते तुमचा फायदा उचलतात. त्यांनी परमेश्वर मळिणार नाही. परमेश्वर तुमच्यामध्ये आहे, तो मळिवून घ्या.

मग तसिरी तरूहा. नानकानी सांगतिलं कसितःमधे शोध. स्वतःमधे शोध तर त्याची अखंड भजन म्हणायची. स्वतःमधे शोध रे बाबा, स्वतःमधे शोध रे बाबा. अरे शोधणार कोण आहे? मी सांगतिलं की तुम्ही जर हे पेनसिलीन घेतलं तर तुम्हाला बरं वाटेल. तर तुम्ही रस्त्याने चालले पेनसिलीन घेतलं तर मला बरं वाटेल. त्यांनी काय तुम्ही पेनसिलीन घेतलं का? स्वतःचा इलाज केला काय? काय त्यांनी तुम्हाला फायदा झाला का? म्हणजे बुद्धीची जोड जी म्हणतात ती भलत्याच ठिकाणी द्यायची. मग बुद्धीची जोड आली की टवाळक्या करायच्या परमेश्वराच्या. परमेश्वर नाही. हे काहीतरी उगीच खोटं दसितंय. हे. एक तर दुरबुद्धी तरी असेल कवि सुबुद्धी तरी असेल. सुबुद्धी नाही. सुबुद्धी म्हणजे स्वतः साक्षात परमेश्वर आहे. म्हणून आपण वनियकाला आधी म्हणतो की आम्हाला सुबुद्धी दे. सुबुद्धी देणारा हा आपला भोळा वनियक. आणि त्याला आपण वचिरतो तू आम्हाला सुबुद्धी दे, तुझ्या सुबुद्धीनी आम्हाला सुद्धा परमेश्वर मळि दे.

आता वनियक कोण आहे? शंकर कोण आहे? कृष्ण कोण आहे? आपल्यामध्ये त्यांचं स्थान काय आहे? खरसित कोण आहेत? महम्मद कोण आहेत? ह्यांच्याबद्दल आपल्याला काहीही माहति नाही. एखाद्या हरदिस बुवानी उभं राहायचं, कुठूनतरी डॉबर आणलेलं आपल्याला बुक्का लावायचा, आणि तोंडाला काळ फासून त्यांनी काहीतरी लेक्चर द्यायचं. त्यांच्या पायावर डोकं ठेवायचं झालं, इतशिरी. अहो केवढं मोठं धन परमेश्वरानी तुम्हाला देऊन ठेवलेलं आहे तुमच्यामध्ये. ते मळिवायला नको का. ते मळिवलं पाहजि. आणि ते तुम्ही हमखास मळिवून घेणार. वशिषतः या महाराष्ट्राच्या पावन भूमीत. आज शिवाजी महाराजांना पाहिल्या बरोबर मला एकदम ते दविस आठवले. काय ते. ते काय ती त्यांची समज. अवतारच जसा काही. धर्म काय हे त्यांना माहति. मुसलमानांच्या सुनेचं सुद्धा त्यांनी केवढं महत्व केलं आणि लोकांना पटवून सांगतिलं की दुसऱ्यांच्या बायकांवरती आपली दृष्टी कशी असली पाहजि. राजे महाराजे असून सुद्धा काय दैदपियमान लोकं या देशामध्ये झालेले आहेत. ते महाराष्ट्राचं एक वैशिष्ट्य आहे. पण ते पार होते, जागृत होते. सगळ्यात मोठे सहज योगी महाराष्ट्रातले ते. पण त्या वेळाला ज्या कार्याची गरज होती, त्या वेळाला आपला देश पारतंत्र्यात होता म्हणून त्यांच्याशी भांडायचं होतं, ते कार्य त्यांनी केलं. पण त्यातही ते पार होते. धर्मांनी केलं. अधर्म केला नाही. आज ही स्थिती आलेली आहे की आमच्यामध्ये आमचं जे पारतंत्र्य आलेलं आहे, आम्हीच जे आमच्या पारतंत्र्याचं केलं ते करायचं म्हणून शिवाजी आमच्यामध्ये जागृत झाला पाहजि. हे कार्य फार सोपं सरळ आहे. त्याच्यासाठी आम्ही सगळी कमिया केलेली आहे. प्रत्येक तरूहतरूहेच्या लोकांना काय काय प्रकार असतात ते सर्व आम्ही प्रत्येकाच्या कुंडलनीत घुसून घुसून काढून घेतलेलं आहे. सगळ्यांचं आम्हाला बारीक सारीक माहति आहे. की हे कळलं. की हे इथल्या धपानातनं आलेले आहेत. ह्यांचं कळलं. हे ह्या नाटकातनं आलेले आहेत. मग त्याची बरोबर कशी व्यवस्था करायची, तेच सांगणारंय. अगदी सोपं आहे. पण स्वतःबद्दल काहीतरी भ्रामक कल्पना नसल्या पाहजि. पहिली गोष्ट. स्वतःला काहीतरी न्यूनगंड नसला पाहजि. पुष्कळ लोकांना असतं, माताजी मी पामर आहे, माझ्यात काय आहे, मी कश्या कामाचा आहे. अहो तुम्ही जर असता तर माझ्यापुढे कशाला आला असता तुम्ही इथे?

दुसरं हे की मी कोणीतरी आहे. शषिटम भारती. म्हणे एक सायंटसिट फार मोठे आहेत. मी म्हटलं असं आहे का. आता एक प्रश्न वचिरा की माताजी तुम्ही साक्षात सायन्सचं सगळं, ज्ञान तुम्हीच आहात का? खटकन त्यांच्या हातात शक्ती सुटू झाली. ही तरी कुठून तरी शक्ती येते. बाह्यात जे एवढं मोठं आपल्याला झाड दसितंय त्याच्यात कुठून शक्ती येते, त्या पाळ्या मुळ्यातनं. ते खाली दबलेलं आहे. जर आपण नुसतं झाडचं बनलो तर जवित राहू शकतो का? पाश्चिमात्य देशात हे लोक नुसतं झाड बनण्याच्या मागे लागले आहेत. आता फक्त एकच वचिर करत असतात की जीव कसा द्यायचा? सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत त्यांना हेच एक नाटक असतं की आता जीव कसा द्यायचा. पाळंमुळं शोधून काढल्यावरच ते झाड राहणार आहे आणि ती पाळेमुळे ह्या देशातच आहेत. हाताला लागली. आता संबंध मानव जीवन हे सुखकर होणार. त्याला लागणारी ही शक्ती सहजयोगाने पूर्ण होणार आहे.

आज संध्याकाळी मी सगळं काही आपल्याला सांगणारच आहे चक्रांच्या बाबतीत. आणि ह्यानी आपली राजकीय, सामाजिक, आर्थिक आणि मानसिक तशीच

आपली शारीरिक सर्व स्थिती कशी सुधारते, हयाबद्दल मी संध्याकाळी सांगीन. तरी आता पुष्कळ सांगतिलं. तुम्हाला काही प्रश्न असतील तर वचारा. आण आता पार होऊन घ्या कारण उशीरही खूप झालेला आहे. तेव्हा सगळ्यांनी पार होऊन घ्या आधी. पार झाल्याशिवाय काही होणार नाही. तेव्हा जर काही एखादा प्रश्न असला तर वचारा.

1980-12-10, Talk to Sahaja Yogis

10 डिसेंबर 1980

Talk to Sahaja Yogis

Sane Gururji Vidyalyay School, Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Reviewed

आता चव्हाणांनी आपल्याला सहजयोगाबद्दल सवसितर माहिती दिलेली आहे. पण कोणत्याही गोष्टीची जर माहिती मिळाली, तर ती गोष्ट मिळाली असं नसतं. माहितीने आपण फक्त जाणतो, की अमुक वस्तू अशी आहे. समजा आम्ही लंडनची आपल्याला माहिती दिली. तरी तुम्ही काही लंडनला अजून गेले नाहीत न ! तेव्हा लंडनला जाऊन तथिल कसं काय वातावरण आहे, त्याचा अनुभव यायला पाहजि. त्यानंतर संबंध लंडनमध्ये काय काय प्रकार आहेत, कोणते रस्ते आहेत, कोणत्या इमारती आहेत, त्या सर्वांचे सुद्धा ज्ञान व्हायला पाहजि. त्याच्यानंतर, ते सगळे कळल्यावर तथिले कायदेकानून काय आहेत ? म आपण तथि वागायचं कसं ? ज्याने आपल्याला सगळ्यात जास्त फायदा होईल, ज्यासाठी आपण आलो. त्याला अर्थ लगेला, हा सगळा वचिर आपणावा लागतो. तसेच अगदी सहजयोगाच आहे. फक्त एवढाच आहे फरक, की सहजयोग ही जिवित क्रिया आहे. जिवित क्रियेत आणा कृत्रिम क्रियेत फार अंतर असतं. जिवित क्रियेत कोणती गोष्ट कशी घडेल ते सांगता येत नाही. म्हणजे आता एखादं झाड जर तुम्ही लावलं, त्याला कुठे फांदी फुटेल, कुठे फुलं येतील, कधी येतील, कशी उमलतील, कति फळं येतील ? ते काही आधी सांगता येत नाही. परत ते दिसायचं नाही काही, सकाळी उठले फुल आली. एखाद्या दविशी सकाळी उठले फळ झाली. तसं सहजयोगाचं आहे. आधी पार व्हायचं. म्हणजे तुमचे कोब फुटले. पार झाल्यावर, आता काय काय होतंय आमच्या आतून ते बघत रहायचं, साक्षी स्वरूपात. त्यासाठी पोषक काय करावे लागेल, तेवढं करत जायचं आणि ते करण्यासाठी शक्ती येते माणसामध्ये. म्हणजे आता मी कधीही प्रोग्रॅमच्या आधी म्हणत नाही की तुम्ही दारू पळि नका, की सगिरेट पळि नका, की हे करू नका, वगैरे कधीही म्हणत नाही. सहजयोग झाल्यावर मग म्हणते. कारण त्याच्याआधी तुम्हाला शक्ती नसते. वलि पॉवर तेवढी नसते तुम्हाला. सकाळी ठरवतील हे करणार नाही आणि तेच हमखास होईल. ते समजतं आईला. पण पार झाल्यावर इतकी आतून शक्ती येते, आपोआपच, शक्तीपेक्षा काय, की चित्तच इतकं वेगळं होऊन जातं, की तकिडे लक्षच जात नाही. मनुष्य सनात होतो नुसता आनंदात. त्यामुळे दुसरीकडे काही लक्ष जात नाही. लक्ष परमेश्वराकडे वेधतं आणि त्याच्या आनंदातच तुम्ही इंबत असता. दुसरं काहीही नको आणि मग सगळं आपोआप घडतं. आपोआप जे घडतं तेच जिवित आहे. ही प्रक्रिया अगदी जिवित आहे, हे समजलं पाहजि आणि आपण नुसते एक साक्षी आहोत, ते बघायचं कवि आम्ही कुठे होतो आणि कुठे आलो. दूसरी फारच महत्त्वाची गोष्ट सहजयोगाच्या आजच्या सद्यकाळातली, ती ही, की जो सहजयोग आहे त्याचं महायोगात रूपांतर झालेलं आहे. म्हणजे पूर्वी एखादं दोन माणसं, पार व्हायची. एक-दोन फळं लागायची. पण आज, जनसाधारण अनेक, अनंत लोकांना पार केलेच पाहजि, झालेच पाहजि, वेळ आलेली आहे. ते पार झाल्यावर त्यांनीही इतरांना पार केलं पाहजि. त्यांच्या हातून लोक पार होणार. एवढ्याशा साधनेतसुद्धा लोक पार होतात आणि दिस-यांना पार करतात. आजपर्यंत असं झालं नव्हतं.

मी कालच आपल्याला सांगितलं, मलिटनचं जे पुस्तक आहे, त्याच्यात लहिल्लं आहे, की तुम्ही देवाची माणसं, एक- दोन प्रॉफेट्स व्हायचे. पण आता ही देवाची माणसं चट्कन प्रॉफेट्स होतील आणि ती अनेक प्रॉफेट्स आपल्यातून काढतील आणि करतील. पूर्वपुण्याईची गोष्ट बोलू नका तुम्ही कोणी. त्याबद्दल मुळीच काळजी करू नका. काय होती आमची पूर्वपुण्याई, अमुकतमुक ? काही बघायचं नाही. कुठे मला हशियेच येत नाही कशाचा, पैशाचा तर अगदीच येत नाही. आताच कोणी तरी म्हटलं, अहो म्हटलं, पाच पैशाची असली तरी चालेल, दोन पैशाची असली तरी चालेल. ओव्हरड्राफ्ट असला तरी चालेल. एकदाचं होऊन घ्या पार. पण पार झाल्यावर जसं मी म्हटलं, आधी अनुभव आल्यावर, जाणलं पाहजि, की आता आपण दूस-या प्रांगणात उतरलो आहे. आपली चेतना आता सामूहिक झाली आहे. सामूहिक चेतनेत आलो आपण. चेतनाच बदलली आहे मुळी. त्याच्यामध्ये एकदम बदल आला, ट्रान्सफॉर्मेशन झालेलं आहे. फुलाचं आता फळ झालं आपण, तेव्हा सगळ्या सगळंच बदलेल आहे आणि ही जेव्हा जागतिक चेतना आपल्यामध्ये आली तर तिची जोपासना करावी लागते. जर ती जोपासना तुम्ही केली नाही, तर मातर सहजयोग हरवतो परत. अशी बरीच मंडळी मी पाहिलेली आहेत. येतात पार होतात, संपलं. त्याचे लाभ होतात, पार झाल्याबरोबर. पहिला म्हणजे लक्ष्मीचा प्रसाद. आता परवाच एक बाई म्हणाल्या, 'माझे दागिने सापडले.' अहो काय ते दागिन्यात काय ठेवलं आहे ? पण जाऊ दे. कोणाला नोकरी मिळाली. कोणाला धंदा मिळाला. कोणाला पैशांचा पाऊस पडला, कोणाला काय झालं, हे सगळं झालं. त्याला काय मला समजत नाही, काय त्याचं वैशिष्ट्य आहे, पण जाऊ देत. मग झालं, आम्ही आता सहजयोगी झालो. आता प्रसन्न झाली आमच्यावरती देवी. आता झालं. आम्ही ठीक झालो. कोणी सांगितलं, 'माझ्या आईचं पटल नव्हतं, वडलांचं पटल नव्हतं. अमुक झालं. बायको पळाली, अमकं, तमकं.' ते ठीक झालं. पण ते तर सगळं काय आहे त्याच्यात ? कोणी सांगितलं माझी तब्येत बरी झाली. वेडे होते ते ठीक झाले. अमकं झालं. हे तर कमीत कमी झालंच पाहजि. इतकं तर होणारच. त्याला काय अर्थ आहे ! पण आत्म्याशी जो तुमचा संबंध, त्याचं जे वरदान तुम्हाला मिळालेलं आहे, ते गाठलं पाहजि. ते जमवणं जरा कठीण जातं. कारण बाकी गोष्टींशी आपला संबंध आहे. पैसे आपल्याला समजतात, परमेश्वराची श्रीमंती नाही समजत. ती ऐत नाही येत आपल्यामध्ये, क आम्ही परमेश्वरी राज्यात उतरलेलो आहोत, त्या ऐतीने रहायला पाहजि. श्रीमंती आली म्हणजे कळतं, मोटारी घेतल्या पाहजि. घरं घेतली पाहजि. थोडंस असं डोकं करून चाललं पाहजि. वगैरे वगैरे समजतं. त्याचं आपल्याला बरेच नदिन आहे. पण परमेश्वरी शक्ती आपल्यामध्ये आली म्हणजे आपल्या वागणुकीत, आपल्या व्यवहारात, काय चमक येते आणि आपल्या शक्तीला काय धार येते त्याची कल्पना पार कमी लोकांना आहे आणि कशी असणार ? ते कधी पाहिलंच नाही. बहतेक भामटेच येतात. बुवा बनून. म्हणजे आत्तापर्यंत देवाच्या नावावर इतका अधर्म आणि इतका मूर्खपणा चाललेला आहे, की आपण काहीतरी झालो हे म्हणायलासुद्धा सहजयोग्यांना लाज वाटते. ह्या मॉडर्न काळामध्ये असं म्हणायचं, की आम्ही साधू झालो आतून कवि पीर झालो, मौलवी झालो, तर लोक काय म्हणतील ? हसतील. काय हो बोलता तुम्ही ? चांगलं नॉर्मल माणसासारखं बोला. काहीतरीच चालतं तुमचं. म्हणून तकिडे लक्ष द्यावं लागतं. लक्ष असं, की आता आत्म्याचा आनंद आमच्यात येऊ लागला, झिरपू लागला, पण त्याच्या प्रकाशात आम्ही चाललो आहे कवि नाही ? नवीन प्रकाश आमच्यामध्ये आला आहे, असं दूस-यांना दिसतंय की नाही ? मग सगळं शक्तिषण आत्मिक होतं. स्परिच्युअल एज्युकेशन सुरू होतं आणि स्परिटिव शक्तिवतो तुम्हाला. आत्माच शक्तिवतो. आत्म्यानेच परमात्म्याची ओळख होते. त्याच्याशिविय परमात्म्याला तुम्ही जाणू शकत नाही. हे लहिल्लं आहे सगळीकडे. मी सांगते असं नाही. पण आत्म्याची ओळख न करता, आपले जाऊन, कुठेही जाऊन टाळ कुटत बसले, की परमेश्वर ठाकलाच पाहजि, असं लोकांचं म्हणणं आहे. म्हणजे अस त्यांचं डिमांड आहे. म्हणजे आग्रहाचं असं म्हणणं आहे, की झालेच पाहजि. मी एवढी पारायणं केली आणि काय ? परमेश्वर म्हणजे अगदी बेकार दसितो ! एवढी पारायणं केली. तुमचा आत्म्याशी संबंध झालेला नाही. अनधिकार चेष्टा आहे सगळी. ते फार चुकलं तुमचं की पारायणं केली. कोणी सांगितली होती ? कबीराने सांगितलं, 'पढी पढी पंडित मूर्ख भये !' ते कळलं मला लंडनला गेल्यावर. अती वाचनाने लोक खरच मूर्ख कसे होतात, ते लंडनच्या मूर्खांना पाहून मला कळलं. अती मूर्ख लोक आहेत तकिडे, काही काही. सगळेच नाही आहेत. पण काही काही तकिडे अती मूर्ख आहेत आणि ते सगळे सुशिक्षित, शकिलेले, मोठे वदिवान लोक आहेत. तेव्हा जी जिवित क्रिया आहे, त्या जिवित क्रियेला वाचन हे कशाला पाहजि ? एक साधी गोष्ट आहे. तुम्ही एखादं बी जर पेरायचं म्हटलं, जर पेरलं तर त्याच्यासमोर तुम्ही काही गीता वाचणार, की पारायणं करणार, की डोक्यावर उभे राहणार, की हठयोग करणार, दोन्ही पाय असे फाकवून ? तसना तस त्याच्यावरती तुम्ही मेहनत करा, ते उगवेल का ? आपोआपच उगवणार आहे नं ! आता ही गोष्ट फक्त लक्षात घ्यायची, की हे सगळे काही आपोआप घडणार आहे. त्याचा अंकूर तुमच्यामध्ये आहे, ती कुंडलनी तुमच्यामध्ये आहे, ती शक्ती तुमच्यामध्ये आहे, आणि हे फक्त आपोआप सगळं घडणार आहे. हा अगदी मनामध्ये पक्का वचिर ठेवायचा. आता नाही घडलं तर, 'माताजी का नाही घडलं आम्हाला ?' म्हणून माझ्याशी वादायचं नाही. नाही घडलं बाबा मी काही करू शकत नाही. एखादं बी खराब गेलं त्याला मी काय करणार ? पण त्याचा अर्थ असा नाही, की तुम्हीच स्वतःला म्हणायचं की, 'मीच वाईट आहे. माझ्यातच खराबी आहे.' अमकं तमकं. असं नाही. त्याच्यामध्ये मग असा वचिर घ्यायचा, की नाही घडलं नां, तर काय गोष्ट आहे बघुयात. माताजी प्रश्न वचिरातील. आता कालच मी एका गृहस्थांना वचिरलं, 'काही, म्हटलं तुम्ही कोणत्या तांत्रिकाकडे गेले का ?' 'नाही. 'काही झालं का ?' 'नाही. 'चांगले होते. त्यांची चक्र ठीक आहेत. मग लेफ्ट नाभीवर आल्यावर वचिरलं, 'बायको कशी आहे ?' 'बायकोच्या अंगात येतं.' म्हटलं झालं, तेच. अंगात येतं म्हणजे हे भूत आहे. दुसरा काहीही नाही. कोणाच्याही अंगात आलं म्हणजे ते भूतच आहे. हे जाणलं पाहजि. ते काही देवबवि अंगात यायला देवाला काही अक्कल आहे की नाही ? की मोलकरणीच्या अंगात येउन रहिल्लं देव. आता काय सांगायचं ! आणि मग झगुन रहिले वेड्यासारखे आणि मग पागलखान्यात शेवटी देव जातात काय ? आहो जया माणसा मध्ये देव येईल त्याला काही तरी अद्वितीय शरीर पाहजि की नाही ? कवाटलेल त्या माणसाच्या अंगात देव यायला. तीकडे भांडी घासली, आणि बसल्या की आले देव त्यांच्या अंगात ! म्हणजे ह्या देवाच्या व्याख्यात तरी काय करावं ! अंगात येणं वगैरे हे सगळे भूत आहे, हे लक्षात ठेवा. परमेश्वर जर अंगात जाणूत झाला आपल्या, आपल्या आत्म्यामध्ये जाणूत झाला तर, मनुष्यामध्ये सामूहिक चेतना जाणूत होते. ते होतो. इतकंच नव्हे, पण प्रचंड शक्ती त्याच्यातून वाहू लागते. हे झालं पाहजि. शक्ती म्हणजे कोणाला मारणारी नसते. ही प्रेमाची शक्ती आहे ना ! तुमच्या हातून सगळ्यांच्या कुंडलिनिया अशा उठतील तुम्ही बघा. कालच एक तरुण इथे बसले होते, चट्कन पार झाले आणि सांगायला लागले, 'माताजी ह्यांचं हे धरतंय, त्यांचं ते धरतंय.' म्हटलं, 'तुम्हाला कळलं कसं ?' म्हणे, 'माझं जरा दुखतंय ना, त्याने कळलं मला.' पटापट सांगायला लागले दुसऱ्यांना, 'अहो, असे बसा. हलकं बसा. काय करता तुम्ही ? अगदी हलकं बसा. आत्ता होतंय. आता ह्याला महायोग का म्हणायचं ? विशेष म्हणजे सातही चक्र सहस्रारात आहेत. त्यांचं स्थान सहस्रारात आहे. जी चक्र ह्यांनी सांगितली तुम्हाला आता, ती सर्व चक्र सहस्रारामध्ये आहेत. म्हणजे त्यांचे स्थान आहे. त्यांची जागा आहे. आसन आहे त्यांचं. सीट आहे त्यांची. हे आजूचा चक्र आहे. हे मागे आहे ते मूलाधार चक्र आहे. इकडे स्वाध्याय आहे. हे नाभी आहे. हे हृदय आहे आणि नाभीचा थोडा भाग इथे पण आहे. हे वशिद्धी आहे. हे चक्र वशिद्धी आहे आणि संबध अकरा रूद्रांचं, एकादश रूद्र हे इथे आहे. अशी सगळी चक्र आपल्या

सहस्रताराच्या प्रांगणात आहेत. म्हणजे लबिके एरिया ज्याला म्हणतात इंग्लिशमध्ये, त्या एरियामध्ये आहेत आणि सर्व वशिवाची कुंडलनी आज सहस्रतारावर आलेली आहे. म्हणजे सार्या चक्रांवर तिचे कार्य आहे आणि म्हणूनच हा महायोग आहे. म्हणूनच ह्याच्या आधी एक एक चक्रावर एक एक इनकार्नेशन आलेत आणि त्यामुळे त्या त्या चक्रांचे कार्य झालेले आहे आणि आज इथे ही कुंडलनी आली आहे, तिथे मोकळेच मळिला पाहजि.

कारण सातही चक्रांवर ती तिचे राज्य आहे. सातही चक्रांना ती सांभाळून आहे, सर्व शक्तीमान. जेव्ही सर्व जे नाव आहेत देवीची, ते सगळे आहेत. त्यामुळे कोणतेही परमयुक्तेशन, कॉम्बिनेशनस असले तुमचे, कोणचाही तुमचा त्रास असला, काही असलं, तरी चक्रांना ही कुंडलनी बरोबर धरून आणि पार करते. कारण सगळं तिथेच आहे. पूर्वी एक एक चक्रांवर कुंडलनी चढवायची. समजा नाभीवर अडकली की नाभीचे मंत्र त्याला सांगायचे. तो धोकत बसायचा तीन जन्म. नाभी उघडली, की मग त्याच्यावर, आज्ञावर अडकली तर आज्ञाचं, तो धोकत बसायचा तकिडे. पण त्याचा दुरुपयोग हा झाला की, 'मंतर दे रहे है.' आता मंतर द्यायला कशाला गुरू पाहजि? गाढवही देऊ शकतो? लंडनला तर असे मंत्र दलित, आइंगा आणि ठीगा. आता बघा. त्यांना काही येत नाही बघि-यांना संस्कृत. त्यांना सांगतिलं की तुम्ही ठीगा मंत्र घ्या, नाहीतर आइंगा मंत्र घ्या. आता काय सांगावं ? आता मंत्र एके ठिकाणी तेव्हा देता येतो, जेव्हा ती कुंडलनी वर चढून एका ठिकाणी थांबली आहे. पण ही जेट कुंडलनी आहे. आज इथे तर उद्या तिथे. इतकेच नाही ह्या क्षणाला एखाद्याची कुंडलनी तुम्ही चढवतांना बघाल, तर ती अर्ध्या रस्त्यावर येऊन थांबली आणि तुम्ही नाव घेतलं की सटकन वर. झाले पार. जबरदस्त शक्ती वाहून राहिली आहे आणि त्या शक्तीचं स्वरूप जे आहे, अती सूक्ष्म आहे आणि प्रकांड आहे. जतिकं सूक्ष्म असेल ततिकं प्रकांड असतं. जसं एच बाँब आहे. हायड्रोजन बाँब आहे, तो अती सूक्ष्म तत्त्वावरती आहे, की हायड्रोजनचे दोन ऑटम वेगळे केले, म्हणजे ते जेव्हा परत भेटायला येतात तेव्हा एकदम एक्सप्लोजन होतं. अगदी तसेच आहे हे. अती सूक्ष्म आहे ही. आणि अती सूक्ष्म आहे हे आणि प्रकांड आहे. त्यामुळे हे कार्य घडत आहे. त्याबद्दल तुम्ही शंका जी काढता जी ह्या बुद्धीने, ती बुद्धी सीमति आहे. त्याच्या पलीकडची ही घटना आहे. ती घटना तुमच्यामध्ये घटित झाली पाहजि. मुख्य हे आहे. ती घटना जर घटित नाही झाली तर तुमचं अती शहाणपण काही कामाचं नाही. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. ती घटना घटित होण्यासाठी थोडसं कमी करा. "तेरी साकरी गली", तुमच्यात जर शषिटपणा असला तर तो शषिटपणा इथे चालायचा नाही. हे सगळं काही जागृत कार्य आहे. हे ज्याला घडलं, झालं, तो धन्य ! बाकी तुम्ही असल मोठे लाटसाहब तर बसा आपल्या घरी. त्या कुंडलनीला फकिर नाही त्या गोष्टीची. तुम्ही कोण? अहो, म्हणे आम्ही कोण? तर आम्ही आमचा एवढा मोठा पगार. बरं, का ? ठेवा. तुमच्या मोटारी कोणत्या ते बघत नाही कुंडलनी. नम्रपणे घ्यायला पाहजि. सारं कार्य हृदयाचं असल्यामुळे हृदयाने वचिर करता आला पाहजि. तो येतो का आपल्याला? पहिल्यांदा हे बघा. हृदय एवढं पाहजि. आता ह्या पुण्यभूमीमध्ये तुम्हा लोकांना हृदयं खूप मोठी मळिलेली आहेत. हे मातर खरं आहे. आता मुंबईचं मला सांगता येत नाही. मुंबईला मोठ्या मोठ्या हृदयाचे लोकसुद्धा असे होऊन जातात. पण तरीसुद्धा ह्या पुण्यभूमीचं फार मोठं माहात्म्य आहे आणि त्या माहात्म्यामुळेच तुम्ही लोक पार लवकर होता. पण आम्ही परमेश्वराला शोधतो आहे आतून. नक्कीच शोधतो आहे. हा वशिवास आपल्याबद्दल तरी पूर्ण ठेवा. कारण त्या श्रेणीतले लोक पार होणार आहेत. जे शोधत नाहीत, त्यांच्या पुढे परमेश्वर काही त्यांच्या पायावर येणार नाही.

सहजयोगात कोणत्याच प्रकारची मेबरशीप वगैरे नाहीये. कोणत्याच प्रकारचं ऑरगनायझेशन वगैरे नाहीये. हा सहजयोगी मेबर आहे, असं कोणी म्हणू शकत नाही. सहजयोगी व्हावा लागतो. बनाव लागतो. घडावा लागतो. जर तो घडला नाही, तर त्याला कोणी सहजयोगी म्हणणार नाही. असल तुम्ही लाटसाहब तर बसा. आधीच मी सांगितलेले आहे. त्याचा काहीही, काहीही फायदा नाही. तर ही घटना घडावी आणि ते व्हावं, जे आम्ही आहोत. त्यासाठी आईची करूणा वाहते आहे. त्या गंगेत आम्ही हात धुवून घ्यावा. ह्या अशा एका साध्या, सरळ वृत्तीने सहजयोग घडला पाहजि. बुद्धीने आणि चिकित्सा करून सहजयोग घडत नाही. तुम्ही कसली चिकित्सा करता हो? कुंडलनी ही आपोआपच चढणार असल्यामुळे तुम्ही काय तिच्याशी काही वादविवाद घालणार आहात का ? माझ्याशी घाला. मी उगीचच तुमच्याशी बोलते. पण तकिडे कुंडलनी आणि खीनच थजित चालली. तकिडे लक्ष ठेवा. इकडे तुम्ही माझ्याशी वाद घालता आणि तकिडे कुंडलनी थजिायला लागली. कशाला वाद घालता. ते होऊ देत. घडू देत. इतरांचे झालंय तस आमचेही व्हावा. त्यापुढे ती जागतिक चेतना आमच्यामध्ये पूर्णपणे जागृत व्हावी आणि संबंध संसाराचा आज जे परिवर्तन होणार आहे, त्याच्यामध्ये आमचाही मोठा भारी हात असावा. उद्या सर्व संसारातले देश, वदिश आपल्या चरणावर इथे येणार आहेत. पण तुम्हाला कल्पना नाही, की तुम्ही कुठले दवि आहात ते. हा मोठा प्रश्न आहे. शंभरदा जरी सांगितलं की, अहो, तुम्ही फार मोठे लोक आहात. स्वतःची कमित कमी करू नका. तरी ते काही लोकांना समजत नाही. कारण सगळे पैशवरच अवलंबून आहे नां! स्वतःची कमितसुद्धा! कवि सत्ता! तुम्ही जे आहात, ते जर एवढे मोठे नसता, तर आम्ही ह्या मुंबई शहरात कशाला आलो असतो वारंवार! तुमच्या सेवेला! दहा वर्षापासून मेहनत कशाला केली असती? पण तुम्हाला स्वतःची जाणीव मातर नाही ही गोष्ट नरिविवाद आहे. दहा वर्षाच्या मेहनतीत कमीत कमी पंधरा हजार लोकांना मी पार केलेले आहे ह्या मुंबई शहरात. पण तरीसुद्धा ते पार झालेले कुठे गेले आणि थोडेसेच लोक का पुढे आले ? ह्याला कारण स्वतःची कमित नाही. वेळ नाही मुळी! स्वतःसाठी वेळ नाही. तेव्हा स्वतःसाठी वेळ द्या. तुम्ही मोठी माणसं आहात म्हणून सांगते. स्वतःसाठी वेळ द्या. स्वतःची कमित करा. स्वतःला समजून घ्या. काहीतरी आहे, म्हणूनच माताजी सारखं म्हणतात. मग उद्या कॅन्सर झाला म्हणजे मग माताजीकडे येतातच. 'माताजी, आमचा कॅन्सर झाला. आता तुम्हीच मला सोडवा.' तुम्हीच मला यच्यानत बचाऊन घ्या, म्हणजे माझं असं म्हणणं नाही, की सहजयोगी केला म्हणजे कॅन्सर होतो. पण माणसाचं असं आहे, की अती काहीतरी त्याच्यावर आल्याशिवाय तो परमेश्वराची आठवण करत नाही. हे शहाणपणाचं लक्षण नाही. शहाणी माणसं आहेत त्यांनी समजलं पाहजि, की काहीतरी वशिष आहे, ते मळिवून घ्यावं आणि आम्ही आहोत वशिष, ते मळिवणार आम्ही. इतकेच नाही तर त्या जागतिक चेतनेतले आम्ही मोठे, भारी स्तंभ आहोत. ते स्तंभ बनून आम्ही उभे राहू शकतो. हे सगळे तुमचे लीडर बीडर बेकार आहेत हो. आले नी गेले. काय त्यांचं आहे ? काय त्यांना आहे ? काय आहे त्यांच्यात व्यक्तित्व ? सगळ्यांचं दसितच आहे पाजळलेलं ज्ञान. तुम्ही तयार व्हायला पाहजि. तुम्ही परमेश्वराला शोधायला नघिलेत नां! मग आम्ही देतो ते! ते घ्या. आम्ही देतो म्हटल्यावर सगळे रागवले. तसं करायचं नाही. अहो, आम्ही कोण देणार ? तुमचेच तुम्ही घ्या. आम्ही काही देत बीत नाही. नुसतीच मेहनत आहे आमची. तेव्हा नम्रपणाने कुंडलनी शक्ती जागृत करून घ्या. ती तुम्हा सर्वामध्ये आहे. ती आहे कवि नाही त्याचा पडताळा घ्या. ते व्यवस्थित बघून घ्या.

प्रत्येक ज्ञानाला एक पाचवं डायमॅन्शन आहे आणि ते आहे आत्म्याचं. कोणतेही, तुमच्या फजिकिसला आहे, तुमच्या कॅमसिट्रीलासुद्धा आहे ते. तुमच्या मेडिकल सायन्सला आहे. तुमच्या सगळ्या सायन्सला आहे, ते पाचवं डायमॅन्शन तुम्ही जर घातलं नाही, तर सगळं अर्धवट आहे. तेव्हा पाचवं डायमॅन्शन तुम्ही आत्म्याने मळिवून तुमचं जे ज्ञान आहे ते त्या प्राकाशात बघा म्हणजे कळेल मी काय म्हणते ते. बरं, आता फार उशीर झाला. आता आपण सगळ्यांना पार करूयात. ते झालं म्हणजे झालं. ह्या भाषणाने होणार तरी काय आहे ? काय आहे, एखादा सेन्सबिल प्रश्न असला तर वचिरा. सेन्सबिल असला पाहजि बरं का! काहीतरी बडबडायचं म्हणून वचिरा नका. इथे काही आपल्याला माहीत आहे काही राजकयिता नाही. मला काही इलेक्शन लढवायचं नाही तुमच्या पासून. असला प्रश्न तर वचिरा. घाबू बीबू नका !

आता एक प्रश्न मला कळतोय जो तुम्हाला वचिरावसा वाटतो तो, की कुंडलनी वरती यायची म्हणजे माताजी, म्हणतात, त्याला फार त्रास होतो आणि त्याला फार कठीण त्याला तपस्या करावी लागते. वगैरे वगैरे असा प्रश्न डोक्यात येतो. कारण वाचलेलं आहे ब-याच लोकांनी त्याबद्दल. आता ज्याला मोटर चालवता येत नाही, त्याला जर तुम्ही मोटर दली तर तो सगळ्यांना नेउन कोलमडणार. असे लोक कुंडलनीला हात घालायला गेले, की तुम्ही असं म्हणायचं की ते मोटर चालवणं म्हणजेच स्वतःला मारण्यासारखं आहे. तशातलाच प्रकार आहे. ज्याला येत नाही त्याने हात कशाला घालायचा? मग आम्ही असू कोणीतरी म्हणून असं होतंय. हे दुसरं घ्या. असल्याशिवाय कसं होईल ? आहे, आमच्याबद्दल सगळे लहिलेलं आहे. त्याला काही दूर जायला नको. ते नंतर तुम्ही ओळखून काढालच, का होतय ते ? आणि जे लोक असं सांगतात, की फार अभ्यास करावा लागतो वगैरे, वगैरे कवि त्याच्यासाठी फार मेहनत करावी लागते, स्वच्छता करावी लागते. झालं, तुमचं पुष्कळ झालं. लहान मुलाला सांगितलं की तू स्वच्छ होऊन रहा. तो आपला पाय रगडत बसतो. आई आली की म्हणते, झालं, तुझं पुष्कळ झालं. इकडे ये. थोडासा साबण वगैरे लावला की पाय स्वच्छ! तशातलं आहे. लहान मुलांचे काय अल्पधार्षित पाये! तुम्ही काय स्वच्छता करणार? कुंडलनी तर जागृत झालेली नाही. कसली स्वच्छता करता हो? अहो, जर प्रकाश आलेला नाही, तर स्वच्छता करता कशाची ? प्रकाश आल्यावर करून बघा. आपोआपच होते स्वच्छता!

हं, आणखीन वचिरा. काय प्रश्न असेल तर.

प्रश्न : (अस्पष्ट) कुंडलनी जागृत झाल्यावर टाळत येते, त्याला काही टाइम असतो उत्तर : सांगितलं नां त्याला काही टाइम नसतो. बघा, काही लोकांची कुंडलनी जी चढते, ती अगदी तिथिप्रयंत आणि काही लोकांची चढली नाही की घसरली. ते गुरुर अवलंबून. आता घाणरेडे गुरू पुष्कळ नघिलेत. एकाहून एक वकिषपित. काही घाणरेडे आहेत, काही मूर्ख आहेत. काही संन्याकडे आहेत. संन्याशी लोकांनी जर कुंडलनी चढवली असती, तर झालं. संन्यासी-बन्याशी चालत नाही सहजयोगाला. सर्वसाधारण, नॉर्मल माणसं पाहजित. हे संन्यासी म्हणजे नुसतं थोतांड आहे, थोतांड. संन्यास्त मनुष्य आतून असतो बाहेरून होत नाही. आता रस्त्याने आम्ही गेलो तर, ते नागवे नघिले होते जैन. म्हटलं, काय हे! आता काय म्हणायचं, महामूर्खपणा! परमेश्वराचा अपमान. असं सगळीकडे पसरलंय, काही नां काही तरी. हे थोतांड, ते थोतांड. पण एखाद्या सतपुरुषाचा संबंध असला तुमचा. तर कदाचित हे जरूर मी सांगेन, की तुम्ही पार नाही होऊ शकत. पण त्याने अडथळे येत नाही. कुंडलनीला अडथळे येत नाहीत.

हं बोला .

प्रश्न : कुंडलनी सगळ्यांमध्ये असते का ?

उत्तर : हो, हो, फक्त राक्षसांना नसते. नाही का ? पण आहे तुमची मला माहिती आहे. करते नां, बसा बसा, मी करायलाच आले आहे. धावत पळत आले. बसा, बसा. बसूनच होणार आहे. आरामात बसा. करते तुमची. सगळ्यांना आहे. जागृत झाली नाही ह्याचा अर्थ असा नाही की नाहीये. चांगली आहे. व्यवस्थित आहे. बसा, बसा. होईल आता.

हं बोला आणखीन काय ?

(इंग्लिशमध्ये प्रश्न)

प्रश्न :- तुम्ही सांगता सगळ्यांमध्ये कुंडलिनी आहे , ती कशी जागृत करायची ? , how to do it?
That is my job,

first you have to get it, what is the harm, what is the harm getting it from me,

there is no harm,
अस आहे

I dont know how to drive a car, But you know, so i dont mind you drive my car,I know how to drive Kundalini,let me do my job & you do your job,

नाही का? त्याच्यात काही वाईट वाटाण्या सारख नाही,
अहो, भयंकर त्रास आहेत कुंडलिनी जागृत करण्यात. पण करतय मी. नंतर तुम्ही करू शकता पार झाल्यावर. आता इथे पुष्कळ, ५०% लोकांना सगळ माहिती आहे. ५०% इथे बसले आहेत. तुम्हाला दिसतात का काही वेगळे ? त्यांच्या हातावर कुंडलिनी फिरते आहे. ऑटोसिस्ट ५०% बसलेत इथे सगळे. तुम्ही ओळखणार नाही. तसही तुम्हाला काही वाटायचं नाही. पण ते बोटाने फिरवताहेत कुंडलिन्या.

प्रश्न : (अस्पष्ट)

उत्तर :

त्याचं काहीतरी कन्फ्युजन आहे. ती कुंडली म्हणजे होरोस्कोप आहे. ही कुंडलिनी म्हणून एक शक्ती आहे. That's a confusion, there is the power within us, which is dormant, settled in the triangular bone, that is called as kundalini, which gives us our rebirth, rebirth! , that has nothing to do with your horoscope i.e kundali,

प्रश्न:-- Dose kundalini practicing improving our health?

That minimum

That is the minimum of minimum,

प्रश्न : (अस्पष्ट)

Everything

हे बघा

Its not only that all these thing i had told you physical,mental, emotional but it gives you your own power, it transform you completely, this is what you are waiting for , this is what your evaluationary thing, this is the last judgement,

हं पुढे.

प्रश्न : (अस्पष्ट)

एक तुमचा बरथ झाला, त्याच्या नंतर सेकंड बरथ जो आहे तुमचा ज्याला दवजि म्हणतात कवि ब्राह्मण म्हणतात, जे ब्रह्मतत्त्वाला जाणणं म्हणतात. तो सेकंड बरथ आहे, पक्षाला दवजि म्हणतात. माहिती आहे नां तुम्हाला. एक अंड्यासारखा जन्म असतो आणि नंतर मग त्याचं ट्रान्सफॉर्मेशन झाल्यावरती दूसरा जन्म असतो त्याला. तसेच हे जो दुसरा जन्म आहे तुमचा, ते, त्याबद्दल सांगते आहे मी. कळलं कां ?

प्रश्न : कुंडलिनी जागृत झाल्या नंतर परत ती झोपते का?

उत्तर : कधी कधी झोपते हं!. कधी कधी झोपते, आता तुम्ही तयारामागे हात धुवूनच लागलात, मग काय करणार ? मग ती पळते आपल्या याच्यामध्ये आणि तिथे जाऊन झोपते. मग काय करणार? जागृती झाल्यावर त्याची सगळी तुम्हाला मी सांगणार आहे टरकि. कुंडलिनीला कशी खूप ठेवायची? जागृत कशी ठेवायची? सगळं काही सांगणार आहे. पण जमत नाही काही काही लोकांना. तरी तेच धंदे. एका गृहस्थांची आम्ही कुंडलिनी जागृत केली. मग, ते काहत्यांची दारू सुटली. सगिरेट सुटली. सगळं काही झालं. तर चोर्यामार्ग्या करू लागले. मग म्हटलं, की अहो तुमची जागृत झाली, ती खाली पडली. परत नीट करा. तर परत नीट करण्याच्या ऐवजी परत त्यांनी सुरू केले धंदे. मग दारू प्यायला लागले. एक- दोनदा बघिडली कुंडलिनी. झाले व्हायब्रेशनस गेले. सगळं झालं. एका बाईने कुंडलिनी जागृत झाली तर एक सेंटर चालवलं सहजयोगाचं. आणि तिथे मग हळूहळू तनि ब्लॅक मॅजिक सुरू केलं. लोकांना सांगायचं, घोड्याचा नंबर काय आहे ? अमुक तमुक. हे सगळे प्रकार केल्यावर काय होणार आहे? कुंडलिनी कशी जागृत होईल? . त्याचे नियम आहेत.

हं बोला .

प्रश्न : ... पॉवरफुल आहे नां, मग हे बाकीचे धंदे का करतात?

उत्तर : ९९ सुटतात हो, पण काही काही लोक पॉवरफुली ह्याने करतात. काय करायचं? She help you a lot. पण तुम्ही सगळं entirely तयारामागे नाही टाकता येत . तुम्हाला वलि पॉवर पाहजि. तुम्हाला इच्छा पाहजि. कुंडलिनी काही तुम्हाला फोर्स नाही करणार your freedom is very much respected but you have given the strength to do असता, पण मग हरवतं.

प्रश्न: आपलं कोण हरवणार आहे?

उत्तर : तुम्हीच. तुम्ही राहता. तरी रहता नं, मुश्किल तर ही आहे नां माणसाची. तेवढी तयारी नसते. म्हणून जरा मेहनत करावी लागते. काय आहे, सहजयोग की आम्ही वाटटेल त्या माणसाला आम्ही बोलवतो न. पूरवी दहा माणसातून एकाला गुरू बोलवत असत. त्याला आधी उलटं व्हिरीवर टांगायचे तीन दविस. त्यातून बचावले तर दोन-चार दणके. त्याच्यातून बचावले तर मग त्याच्या गळ्याला दोरा बांधून हलवायचे त्याला. तेव्हा त्यांना पार करत असत. पण माताजीच तसं नाही. या बुवा कसेही असले तरी पार होऊन घ्या. मग थोडी मेहनत पाहजि नं. कच्चं काम असलं तर थोडी मेहनत नको. एखादं जर फोर्थ हँडशीप (चार वेळा वकिलेली वस्तू) असलं तर त्याला रपिअर करावं लागतं जरा. न्यू असतं तर मस्त आहे. काही वचारायला नको. तेव्हा घाबरू नका. तुमचं तसं नाही. तस तुमचं ठीक आहे.

हं

प्रश्न : Awakening our kundalini can we know our rebirth?

उत्तर : अहो, रबिथ म्हणजे काय समजले तुम्ही! प्रविहिसि बरथ नाही. नेकस्ट बरथसुद्धा नाही. काय करायचं आहे नेकस्ट बरथ घेऊन? काय होणार आहे? In this lifetime you become another personal, In this lifetime only, you don't have to worry about the future or the past, forget it, you stand up in the present

कळलं का?

हं बोला

मागच्या वर्षी अकलूजला आमचा प्रोग्रॅम झाला, तेव्हा मी म्हटलं होत सहजच, की पेनसिलिनी फॅक्टरीमध्ये बघा प्रयत्न करून. बरीच मंडळी पार होतील. तेव्हा लोकांच्या लक्षात आलं नाही, की माताजीनी पेनसिलिनी फॅक्टरीचे नाव का घेतले? त्याला कारण असं की माझ्या भावाच्या लग्नात मी आले होते पुण्याला आणि तुमच्या गेस्टहाऊसमध्ये थांबले होते. सकाळी उठून इथे मी खूप अनवाणी फिरिले. तर माझी अशी इच्छा होती, की ही जर जागासुद्धा चैतन्यमय झाली, तर जी कामगार मंडळी इथे येतील, त्यांच्यावर ह्या वातावरणाचा अवश्य परिणाम होईल आणि त्याचं आज मात्र दृश्य दिसलं. तेव्हा सीता आणि राम ह्या या महाराष्ट्रामध्ये अनवाणी का फिरिले? त्याचही कारण आपल्या लक्षात येईल.

परमेश्वराने फार कार्य केलेले आहे. त्याची आपल्याला जाणीव नाही, की आपल्यासाठी परमेश्वराने काय काय कार्य केलेले आहे. संबंध सृष्टीच बघा कती सुंदर परमेश्वराने रचलेली आहे. रोजच्या आपल्या व्यवहारातसुद्धा आपण बघतो, पण आपल्या लक्षात येत नाही, की जे आपण अन्न खातो, जे आपण फळ खातो, ही

फळसुद्धा परमेश्वराने आपल्यासाठी तयार केलेली आहेत. एका फुलातून आपण फळ काढू शकत नाही. एकसुद्धा आपण जिवित कार्य करू शकत नाही. सायनसूचक असं म्हणणं आहे, की आम्ही अर्माबापासून माणसं झालोत. ते तरी परमेश्वरानेच केलेले आहे. अनेक वेळेला ह्या संसारामध्ये परमेश्वराचं अवतरण झालं, वशिष्णुस्वरूपात आणां त्यांनी हे उत्कर्षाची कार्य, हे इव्होल्युशनच कार्य केलेले आहे. पण जेव्हा जेव्हा ही अवतरण संसारात झाली, तेव्हा लोकांना हे समजलं नाही, की ह्याचा आपल्याला काय लाभ होतो? त्यामुळे आपल्यामध्ये कोणती अशी बाहेरुन होते. त्यामुळे आपल्याला कोणती अशी वरची पायरी मिळते?

शरीरवशिष्णुंनी कशाला दशावतार घेतले? असा आपण का विचार करत नाही? आणां जर व्यवस्थित बघितलं तर बघा आधी मत्स्यावतार आहे. मत्स्यावतार का घेतला? कारण आधी मासळीच बाहेर आली पाण्यातून बाहेर. त्याच्यापुढे एक एक अवतार बघितले तरी तुमच्या लक्षात येईल, की मग सरपटणारे प्राणी तयार झाले. अशा रीतीने अनेक तरहेचे जे प्राणी तयार झाले, त्यामध्ये परमेश्वराचा हात आहे. शेवटी आता मानव झाला. हा मानव झाला, त्यातसुद्धा खरसिताचा अवतार सगळ्यात शेवटला असे आपण मानला पाहजि. त्याच्यानंतर बुध्द झाले, महावीर झाले. नानक, कबीर हे सगळे झाले. मोठे मोठे संत, साधू आपल्या ह्या महाराष्ट्रात ज्ञानेशांसारखे झाले. त्यांची सुध्दा नावं घ्यावीत तेवढी थोडी. नामदेव झाले, एकनाथ झाले, तुकाराम झाले. रामदास स्वामीसारखे फार मोठे संत होऊन गेले. ह्या संतांनी काही धर्म स्थापन केला नाही, जस आपण समजतो, त्यांनी आपल्यामध्ये तो धर्म स्थापन केला. आपल्या आत. मनुष्याचा त्यांनी धर्म बांधलेला आहे. बाह्यात नाही. देवळ बांधली, आम्ही हद्दि झालो. मशदी बांधल्या, आम्ही मुसलमान झालो. खरशिचन लोकांनी चर्च बांधले, आम्ही खरशिचन झालो. तुम्ही फक्त मानव आहात. ही गोष्ट प्रथम मानली पाहजि. खरसितांनीसुद्धा म्हटलेलं आहे, की जे माझ्या वरीधात नाही, ते माझे आहेत, ते कोण? पण त्यांना बोलूच दिलं नाही. तीन वर्षात त्यांना संपवून टाकलं. तीन वर्षे फक्त ते बोलले. त्याच्यानंतर त्यांना बोलू दिलं नाही. साईनाथांसारखे फार मोठे दत्तात्रेयांचं इथे वरदान आलं होतं. ते मुसलमान होते. तरी आपण मानतो नां त्यांना! ते दत्तात्रेय होते हे आपण मानतो नां! ते कसं कळलं आपल्याला? ते दत्तात्रेय अवतार होते खरे, हे आपल्याला कसं कळलं? त्यांच्या शक्तीमुळे कळलं. त्यांच्यात जी शक्ती होती त्यामुळे आपल्याला कळलं. पण त्याच्यामध्ये एक स्थिती मानवाची आलेली आहे, की तुम्हीच स्वतःची शक्ती जाणून घ्या. अष्टवनीयक हे खरे की खोटे? ज्योतिरलिग हे खरे की खोटे? इतकेच काय लंडनमध्ये मी पाहिलं, की तथिल्या लोकांना काही माहिती नाही. तथि स्टोन्हेज म्हणून एक जागा आहे, तथिसुद्धा असे दांड बाहेर नघिलेले आहेत आणां त्यांना व्हायब्रेशन्स आहेत, चैतन्य लहरी. त्यांना काही माहिती नाही, हे आहे काय? त्यांना काही काही नावे देतात, हे आहे, ते आहे, पण तथि बघितलं की कळतं, की व्हायब्रेशन्स आहेत. तेव्हा तुमचा परत जन्म झाला पाहजि, हे प्रत्येकाने सांगितलेले आहे. मुसलमान लोक त्याला 'पीर होणे' म्हणतात, की तुमचा पीर झाला पाहजि. नानकांनी त्याला पार होणे म्हटलेले आहे. नानक आणां मोहम्मदांमध्ये काहीच फरक नाही. एवढासुद्धा फरक नाही. एकच आहे, खरसितांनी त्याला 'यू आर टु बी बॉर्न अगेन' स्पष्ट सांगितलेलं आहे. 'तुमचा परत जन्म झाला पाहजि.' बापूतसिमा म्हटलेलं आहे. बापूतझिम. हद्दि धरमात त्याला ब्रह्ममत्त्व म्हटलेलं आहे. ब्राह्मण झाला पाहजि. आपल्याकडे आता ब्राह्मण जन्मानुसार होतो. तसे काही नाही. जर तस असत तर व्यास मुनी ब्राह्मण नसते, ज्यांनी गीता लिहिलेली आहे. ते एका कोळीणीचे पुत्र होते. वाल्मिकी हे स्वतः कोळी होते.

जन्मानुसार धर्म असतो, वगैरे अशा रतिचिंया सर्व भ्रामक कल्पना डोक्यात घालून काहीतरी तुम्ही वेगळे आणां हे वेगळे. संसाराची कशी घडी मोडायची? त्यांना कशा रीतीने वगिलीत करायचं? तोडून टाकायचं? आपापसामध्ये कसं वैमनस्य आणां देवेषांचं राज्य स्थापन करायचं? हे ह्या लोकांनी कार्य केलेले आहे. पण मानव हा परमेश्वरातला एक अंगप्रत्यंग आहे. परमेश्वर जर एक शरीरयष्टीपूर्ण असली तर त्यातला प्रत्येक सेल हा मनुष्य आहे. प्रत्येक पेशी हा मानव आहे. फक्त तो जेव्हा जागृत होतो, तेव्हाच त्याला कळतं, की ह्या संबंध वरिटाचे आपण एक अंगप्रत्यंग आहोत. ते झाल्याशिवाय ते कळत नाही. बाह्यतः आपण काहीही गोष्ट केली. तुलसीदासांचं तसं झालं. तुलसीदासांनी रामाला स्वतः टळी लावला आणां राम समोर येऊन उभे राहिले तर त्यांना ओळखलं नाही. खरसिताला कोणी ओळखलं? जर ओळखलं असतं तर त्याला क्रॉसवर घातलं असतं? जो साक्षात् परमेश्वराचा पुत्र गणेशाचा अवतार आहे. साक्षात् ब्रह्माचा अवतार आहे. ब्रह्म साक्षात् अवतरले. त्यांना तुम्ही क्रॉसवर चढवलं. जर त्यांनी ओळखलं असतं, की साईनाथ हे, आत्ताच परवाचीच गोष्ट आहे, हे दत्तात्रेय अवतार होते, ह्या तुमच्या महाराष्ट्र भूमीतच त्यांना जेवायलासुद्धा नव्हतं. तुम्ही मोठे दत्तभक्त! तुम्ही ओळखल का दत्ताला? आता ते गेल्यावर मात्र त्यांच्या पूजापाठ सगळं काही सुरू आहे. पण भामट्यांना मात्र त्यांच्या जीवनातच तुम्ही फार मान्य दिलेला आहे. तेव्हा ते अज्जानातच घडलं. तुम्हाला ज्ञान नव्हतं. चकूषू नव्हते. बघायला हवं. त्यामुळे हे घडलेलं आहे. त्याबद्दल सगळ्यांना परमेश्वराने क्षमा करायची ठरविल आहे. जे झालं ते विसरायचं. मागचं पुढचं विसरून गेलं पाहजि. फक्त आता काय आहे ते मळिवा आणां ते मळिवणियासाठी आपल्यामध्येच परमेश्वराने ही शक्ती ठेवलेली आहे. हा अनादिकालापासून आपल्यामध्ये, ही आई कुंडलनी, जगदंबा तिला म्हटलेलं आहे, आपल्यामध्ये परमेश्वराने ठेवलेली आहे. ती अंकुरासारखी सुप्तावस्थेमध्ये, त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये असते. त्याला इंग्लिशमध्ये सेक्रेम म्हणतात. बघा, सेक्रेमचा अर्थ आहे सक्ति. म्हणजे पावन, पवित्र. त्यावेळेलासुद्धा लॅटिन भाषेमध्ये लोकांना माहिती होती, की ही म्हणजे काहीतरी वशिष पांवर आहे. ह्या शक्तीच्या जागृतीने तुम्हाला आत्म्याचं दर्शन होतं. असं लहिलेलं आहे. ही शक्ती आपल्यामध्ये जागृत झाली पाहजि. जर ही शक्ती जागृत झाली तर नुसतं भाषणाने कवि कोणचा तरी विचार करुन घेऊन आम्ही ठीक आहोत. आम्ही जे केलं ते ठीक आहे. आम्हाला हेच पटतं. आपलं आयुष्य वाया घालवायचं. जर आम्ही ह्या मशिनला मेनसमध्ये लावलं नाही, तर ही चालू होणार नाही. ह्याच्यात शक्ती येणार नाही. जे ह्याला बनवण्यात, मेहनत करण्यात, जे काही आम्ही श्रम घालवले, ते सगळे वाया गेले. तुम्हाला मेहनत म्हणून परमेश्वराने जे बनवलेले आहे, त्याचा जोपर्यंत तुम्हाला अर्थ लागणार नाही, जोपर्यंत तुम्हाला कळणार नाही, तुम्ही काय आहात, तोपर्यंत तुम्हीसुद्धा वाया जाणार. तर तुमचा संबंध परमेश्वराशी झाला पाहजि. 'सहज'चा अर्थ आहे जन्मसिद्धि, परमेश्वराशी योग होण्याचा तुमचा जो संबंध आहे, तो जन्मसिद्धि आहे. तो जन्मसिद्धि आहे. हा अंकुर रूपाचे, शक्ती रूपाचे, कुंडलनी रूपाचे तुमच्यामध्ये वास करतो. पण ही कुंडलनीसुद्धा सहस्रार जागृत होत नाही. ही गोष्ट नरिविद आहे. जर एखाद्या रानटी माणसाला एक बी दिलं आणां त्यांनी वृक्ष कश्याशी खातात हे माहिती नाही, त्याला सांगितलं की ह्या बी पासून एवढा मोठा वृक्ष झालेला आहे. तर तो म्हणेल हे कसं शक्य आहे हो? तो ते मोडून पाहिले, तोडून पाहिले, म्हणे आम्ही ह्याच्यात घुसूनही पाहिलं तरी आम्हाला कळलं नाही. ही शक्ती असती तर ह्याच्यात दिसलं असतं. पण एका माळ्याला दिलावर त्याला माहिती आहे, की ह्या भूमीच्या, भूमीमातेच्या उदरात घातल्यावर ह्याला अंकुर फुटणार. कारण त्याच्यात ही शक्ती सुप्तावस्थेत आहे आणां म्हणूनच आईचं स्वरूप पाहजि. कारण मेहनत करायला आईचं तयार असते. रागवणं, बघिडणं हे फार सोपं काम आहे. पण प्रेम करणं हे लोकांना कठीण वाटतं. आम्हाला काही कठीण वाटत नाही. तसेच कुंडलनीचं जागरण अशाच लोकांच्यामुळे होणार आहे. जे स्वतः परमस्वरूप आहेत. ज्यांच्यामध्ये परमेश्वराचा साक्षात्कार नाही, ज्यांना ह्याचा अधिकार नाही, त्यांच्यासमोर कुंडलनी जागृत होणार नाही. आता आपलेच बघा. जर शाळेचा मास्तर आला तर मुलं लगेच उभी राहतात. पण जर शाळेचा एक हमाल आला, तर मुलं उभे राहणार आहेत का? ज्याचा अधिकार असेल तोच हे कार्य करू शकतो आणां हा अधिकारसुद्धा प्रेमाचा आहे. ते आपल्याला समजत नाही. अधिकार म्हणजे दंडाचे बाजी आपल्याला समजते. पण हा प्रेमाचा अधिकार आहे. ज्या माणसाला ह्या प्रेमाचा अधिकार असतो, तोच ही कुंडलनी जागृत करू शकतो, असं विधान आहे. इतकेच नाही तर ज्यांनी हद्दि धर्माची स्थापना केली, जे त्याचे प्रेरक होते त्या आदर्शकार्यांनी तर हे सांगितलेलं आहे, की योग, सांख्य वगैरे करून, त्याच्यावर वादविवाद करून, त्याच्यावर भाषण देऊन त्याच्याबद्दल पुष्कळ बोलून कवि काही डोक्यावर उभं राहून कवि भजनं म्हणून कवि काहीही म्हणून परमेश्वर मळित नाही. कुंडलनीच्या जागृतीने माणसो आणां कुंडलनीची जागृती ही आईच्याच कपेने होते. अगदी स्पष्ट लहिलं आहे आणां शिवटचं त्यांचं पुस्तकसुद्धा जे 'सौंदर्य लहरी' म्हणून प्रसिद्ध आहे, त्याच्यात त्यांनी काहीही विचिन केलेलं नाही. पहिल्यांदा 'विवेक चुडामणी' म्हणून पुस्तक लहिलं. त्याच्यात काहीही केलं नाही. फक्त त्यांनी आईची सतुती केली. तचि जे एक हजार चक्र त्यांना माहिती होते त्याचं सगळं विषद वर्णन, ती 'हू' म्हणते तेव्हा त्याला काय अर्थ आहे. ती 'हां' म्हणते तेव्हा काय होतं? तचि कसे काय ते फरितात? आणां त्यावेळेला कशा रीतीने शक्तीचे मार्ग बनतात आणां कशा रीतीने कुंडलनी जागृत होते. वगैरे वगैरे हेच नुसतं ते वर्णन करत राहिले. तेव्हा लोकांनी विचारलं, की तुम्ही इतके विद्वान असून हे काय? म्हणे ह्याच्या पलीकडे काहीही नाही. ह्याच्याशिवाय जर कुंडलनी जागृत होत नाही तर मग बाकीचं सांगायचं कशाला? म्हणजे एखाद्या बी ला आपल्याला रोपायचं असलं आणां आपण इथे लेकचर दिलं की आता ह्या 'बी'च असं आहे, तसं आहे, अमकं आहे, तमकं आहे, तर त्याच्यात काही येणार आहे का? तुम्ही त्याच्यासमोर ठेवोग करा, नाहीतर डोक्यावर उभे रहा, नाहीतर पुष्कळ लोक जीभ-भबि कापून घशात घालतात. काय काय प्रकार करतात! एका पायावर उभे आहेत तासन्तास. उपवास तापास करायचा! हे करायचं, ते करायचं. नावं घेत रहायची. पोपटपंची करायची. सगळं करायचं. करून बघा, ते रोप येणार आहे का? ते सहज येतं. आपणहुन येतं. त्याच्यासाठी काही करावं लागणार नाही. आज तुम्ही झाले मानव, त्याला तुम्ही काय केलं आहे मुळी? आता हा पेनसिलिनिचासुद्धा शोध, जो मॅडम क्युरींनी लावला. तो तरी कसा लावला? ते तचिचाच पुस्तकात बघितलेलं बरं. तचि असं म्हणणं आहे, की मी सगळीकडे शोधत होते. मला काही सापडलं नाही. शांतपणे एकदा बसले होते, तर कुठून तरी अज्जातातून मला एकदम कळलं, की पेनसिलिनीन हे ह्या ठिकाणी मळिणार. जे ज्ञात आहे, ते सगळं आहेच समोर. लायब्ररीत सगळं ठेवलेलं आहे. जे अज्जातात आहे, तिथून कळलं. म्हणजे तेच ज्ञान आणां सगळ्या ज्ञातात आहे. ते हे सत्य की तुम्ही आत्मा आहात. तुम्ही आत्मा आहात. हे शरीर, मन, बुद्धी, अहंकार नाही. तुम्ही आत्मा आहात. हे खरं सत्य आहे आणां हे सत्य एकदा आपल्यामध्ये बाणलं गेलं जाणवलं गेलं आणां आपल्यातला आत्मा वाहू लागला, म्हणजे आपल्याला खरा अर्थ लागेल. म्हणजे आपण समर्थ व्हाल. त्याच्या आधी जर म्हणायचं की तुम्ही हे करू नका, ते करू नका, हे सोडा, ते सोडा, काळे कपडे घाला, नाहीतर पांढरे कपडे घाला. डोक्यात हे घाला, नाहीतर संन्यासी बनून फिरा, नाहीतर. काय जगावेगळ्या गोष्टी ज्या आहेत. त्याला काही अर्थ आहे? हे सगळे ज्यांनी केलं, हजारो वर्षांपासून तुम्ही पाहिलं आहे, रूढीगत, त्याचा काही अर्थ लागला? जोपर्यंत तुमच्यात जागृती होत नाही, जोपर्यंत तुमच्यात प्रकाश येत नाही, तोपर्यंत परिवर्तन होणं हे अशक्य आहे. अगदी 'बी'चं उदाहरण परत. बी मध्ये परिवर्तन तेव्हाच होतं, जेव्हा त्याच्यातला अंकुर जागृत होतो. तो अंकुर जागृत झाला पाहजि. जोपर्यंत तो अंकुर तुमच्यामध्ये जागृत होणार नाही, तोपर्यंत तुमच्यात कोणत्याही प्रकारचं परिवर्तन येऊ शकत नाही. तुमची वाढ होऊ शकत नाही. तुमची वृद्धी होऊ शकत नाही. आणां तुमचे काही आंधळ्यासारखे चाललेले वर्तन आहे, ते बदलू शकत नाही. डोळे आल्याबरोबर तुमच्या

एकदम लक्षात येतं, की हे इथं काळं, हे इथं पांढरं, हे इथे नळिं आहे. अंधारात सगळेच रंग एकसारखे दिसतात. काहीही समजत नाही आणि सुचत नाही. आता एक पद्धत अशी, की तुम्ही ह्या खोलीत आले. अंधार आहे. चाचपडत चाचपडत एक खुरची धरली. म्हणे, खुरची म्हणजे खोली. आपल्याला हत्तीची कहाणी माहिती आहे. देवळात जातात. आमहाला दर्शन घ्यायचं आहे. इथेही फार आहे. 'माताजी, आमहाला दर्शन द्या.' हजारो माणसं आली तरी दर्शन पाहजि. अहो, दर्शन-दर्शन झालं. कतिदा आले देवाच्या पायावर तुम्ही! इथून पायी जाता पांडुरंगाला. तथे त्याचे पायसुद्धा घासून टाकलेत. पण तुमच्यात काही आलं आहे का? असा सवतःला प्रश्न वचिारायचा. मी बघतिलं आहे, त्या बघिया-या पांडुरंगाच्या पाय सुद्धा, पायाचे दगडसुद्धा झिजून गेले आहेत. पण इकडे काही झालं कां? म्हणे, 'चंदनापरी झिजितो पांडुरंग.' तो झिजितो, पण तुमचं काय झालं? तुमच्यात काही चंदनाचा वास आला का? कारण जे चंदन आहे, ते अजून जागृत झालेलं नाही. ते जागृत झालं पाहजि. ते झाल्यानंतर बाकीच बघ्या. आधी तुम्ही प्रकाश तर घ्या. आता ह्या खोलीत जर तुम्ही अंधारात आलात, मागे मी सांगत होते तसं, तर तुम्हाला काय दिसलं? एक हे दिसलं हे सत्य आहे, ते दिसलं ते सत्य आहे. एखाद्या पंख्याला लागलात तर पंखा सत्य आहे. त्याच्यासाठी भांडणं करायची. पंख्यावाल्याने खुरचीवाल्याशी भांडायचं, खुरचीवाल्याने सतरंजीशी भांडायचं, ते सारखं चालूच. त्यांचं म्हणणं हे सत्य, ह्यांचं म्हणणं ते सत्य. पण डोळे सगळ्यांचे बंद असल्यामुळे आता बघा. आई हे सांगणार आहे, तुम्ही जरा शांत बसा. डोळे उघडते, मग बघा. त्यातूनही तुम्हाला माहिती आहे, की एक बटण दाबलं की सगळीकडे लाइट येऊ शकतो. पण जाणकार कोण? ज्याला हे लाइट माहिती आहे, तोच जाणकार.. त्याने जर सांगितलं की हा दवा तुम्ही पेटवायचा, तर इथे दाबा. लगेच दवा पेटणार. पण त्या दव्याच्या मागे केवढी मोठी पूर्वपीठिका आहे. संबंध इतिहास आहे त्याच्यात. त्यामुळे नुसतं काही आमही बटण दाबले ही काही गोष्ट नाही. म्हणजे ही जी कुंडलनी आपल्यामध्ये आहे, ही जी चक्रं आपल्यामध्ये परमेश्वराने बांधलेली आहेत आणि ति स्थिति आहे, जी तुम्ही बघू शकता. कुंडलनीच चढणं, तिचं संपदन पुष्कळ लोकांमध्ये दिसतं. तर हे जे काही परमेश्वराने कार्य केलेलं आहे, ते काही आजचं नाहीये. ते तुम्ही कार्बन होता, त्याच्याही आधी तुम्ही काय होता ? इथून आहे, आणि संबंध विश्व आपल्यामध्ये, संबंध विश्व आपल्यामध्ये आहे, पण ते विश्व जाणण्यासाठी प्रथम आत्म्याचा प्रकाश मिळविला पाहजि. संध्याकाळी मी आत्म्यावर बोलणार आहे. आज कुंडलनीवर बोलते.

कुंडलनी शक्ती ही तुमची शुद्ध इच्छा शक्ती आहे. शुद्ध इच्छा शक्ती, म्हणजे त्या इच्छेत दुसरं काही मक्किश्चर नाही. फक्त परमेश्वराला मळिवावं, परमेश्वरात सामावं. आत्म्याचं दर्शन मिळवून आत्म्यामुळे परमेश्वराला मळिवावं. ही एक शुद्ध इच्छा तुमच्यामध्ये परमेश्वराने कुंडलनी रूपांने ठेवलेली आहे. ती आहे, पण अंधूक आहे. तिला थोडीशी चालना जर मिळाली तर ती पूर्णपणे जागृत होऊन. सगळ्या काही तुमच्या इच्छांवर मात करून, सगळं चिंतित आतमध्ये ओढून तुम्हाला आत्म्याचं दर्शन देईल. आता 'हे चिंतित तुम्ही आत्म्याकडे न्या,' असं म्हटलं तर नेऊ शकता का तुम्ही? नाही नेऊ शकत. तुमचे लक्ष माझ्याकडे, माझ्या भाषणाकडे आहे. पण जर मी म्हटलं, की हे चिंतित तुम्ही तकिडे न्या, तर नेऊ शकत नाही. पण एकदा ती घटना झाली म्हणजे आपोआप चिंतित आतमध्ये ओढलं जातं आणि मनुष्याला त्या आत्म्याची ओळख पटते. जेव्हा हे घडतं तेव्हा मनुष्यामध्ये एकदम बदल होतो. एकदम. त्याच वेळेस, चेह-या मध्ये एकदम चकाकी येते, डोळे चमकू लागतात. अगदी हरियासारखे. हातातून थंड थंड असे प्रवाह येतात. ही शक्ती. ही वाहु लागते. इथे इलेक्ट्रिसिटी आली तर तुम्हाला सांगावं लागतं. की त्याचं चलनवलन कसं करायचं? ती वापरायची कशी ? ती इथून तकिडे न्यायची कशी, त्याच कस कनेक्शन करायचं, त्याच्यामध्ये कसे मध्दे इलेक्ट्रोस्टाट वगैरे असे इन्स्ट्रुमेंट घालायचे? तसेच सहजयोगाचे आहे. एकदा पार झाल्यावर त्याचं शक्किष्ण घ्यावं लागतं. पण ते इतकं सहज साध्य, कारण आपल्या आतमध्ये ते आहे. आता तुम्हाला काही मला सांगावं लागत नाही, की हा नळिा रंग आहे. पण एकदा तुम्हाला कोणीतरी सांगितलं होतं, की हा नळिा रंग आहे. आता नळिा रंग काय ते आपल्याला माहिती आहे. लाल रंग काय ते आपल्याला माहिती आहे.

एकदा सांगावं लागतं. तसंच जर का एकदा सांगितलं, की हे चक्र म्हणजे विशुद्धी चक्र श्रीकृष्णाचं आहे आणि जेव्हा हे खराब होतं, त्यामुळे सर्दी, खोकला वगैरे हे आजार होतात. अती नामस्मरणाने सुद्धा हे चक्र खराब होतं. तसेच हे चक्र डावीकडचं विशुद्धी चक्र आहे. तंबाखू वगैरे खाल्ल्याने हे चक्र खराब होतं कवि एखाद्या माणसाने असा वचिर केला, की माझं नेहमी चुकतंय. असं म्हणजे सारखं आपल्याबद्दल काहीतरी न्यूनगंड वापरून जो मनुष्य वचिर करतो त्याचं हे चक्र धरतं. मग त्याच्यावर मात कशी करायची वगैरे. कारण कनेक्शन झाल्यावरच तुम्ही करू शकता. त्याच्याआधी तुमचं कनेक्शन नसताना तुम्ही टेलिफोन तरी कुठे करणार? म्हणे आमही परमेश्वराची सारखी आठवण करतो. अस का? मग, म्हणे आमही हातावरती घेऊन पडिाची पुजा करतो आणि आमहाला हार्ट अटॅक आला. हार्टमध्ये शवि असतांना तुम्हाला हार्ट अटॅक कसा आला हो? त्याला कारण असं, अनधिकार चेष्टा आहे. तुम्हाला अजून परमेश्वराच्या साम्राज्यात जायचं आहे. जोपर्यंत तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात जाणार नाही, तोपर्यंत परमेश्वराचे तुम्ही नागरिक नाहीत. परमेश्वराचे नागरिक झाल्याशिवाय त्याच्या साम्राज्यातलं जे काही वरदान आहे, ते तुम्ही कसं वापरू शकणार ? त्याच्यावर तुमचा काय अधिकार आहे? समजा, तुम्ही हडिस्थानचे नागरिक असाल, तर तुम्ही हडिस्थानचे जे पंतप्रधान आहेत त्यांच्यावर तुमचा हक्क आहे. पण जर तुम्ही इंग्लंडला जाऊन आपली निदर्शने केली, तर तुम्हाला लोक पकडूनच देतील. तुम्ही कोण? तेव्हा परमेश्वराच्या साम्राज्यात आधी माणसाला जायला पाहजि. आणि त्यानंतर मग भक्तीला खरा उमाळा येतो.

कृष्णाने हयाबद्दल गीतेमध्ये फार सुंदर सांगितलं आहे. कृष्ण म्हणजे हा फार मोठा राजकारणी होता. कारण त्याचं संबंध अवतरणच मुळी एक विशेष लीलामय होतं. लीला करून लोकांना समजवून सांगायचं. तसं सरळ ऐकत नाहीत ना. मग काही तरी कुठून तरी फटका द्यायचा, म्हणजे कळेल. सरळ बोट घालून जर तूप नधिलं नाही, तर वाकडं थोडंस बोट करायला पाहजि आणि ती वेळ अशी होती. म्हणून कृष्णाने फक्त अर्जुनाला सांगितलं. दुस-याला सांगितलं नाही, आणि त्यात जे सांगितलं तेही अर्जुन समजले नाहीत, म्हणून मग त्यांनी बोट उलटं करून गोष्टी केल्या आणि अगदी दोन शब्दात मी आता तुम्हाला गीता सांगते. त्याचं मर्म काय आहे ते तुम्ही समजून घ्या. पहिल्यांदा त्यांनी सांगितलं, की तू ज्ञानाला पराप्त हो. ज्ञानाला तुम्ही पराप्त कसे होणार? पुस्तकं वाचू? कबीराने सांगितलं की, 'पढी पढी पंडित मूर्ख भये' आणि मी ते बघते असे मूर्ख रोज येतात. 'पढत मूर्ख' आपल्या मराठीत, फार धार धार भाषा आहे. रामदासांनी असे पुष्कळ पढत मूर्ख पाहिले असतील. तेव्हाच त्यांनी त्यांना पढत मूर्ख म्हटलेले आहे आणि हे पढत मूर्ख जे आहेत, त्याने होणार. ज्ञान हे जे म्हणजे आपली जी चेतना आहे, ती जागृत झाली म्हणजे त्या चेतनेत आपण जाणलं पाहजि. आज आपली मानवाची चेतना आहे. समजा जर इथे घाण असली तर त्या घाणीतून आपण जाऊ शकत नाही. नाकावर लगेच बोट ठेऊ. पण एखादं घोडं जर तुम्ही काढायचं म्हटलं, त्याला काही घाण घ्यायची नाही. तो आपला सरळ नधिल. त्याच्यामध्ये ती चेतना आलेली नाही. त्याचं मन तेवढं चेंतीत झालेलं नाही कवि त्याच्या व्यक्तित्वाला ती चेतना आलेली नाही, की ही घाण आहे. त्या घाणीतून जायचं. परत तुम्ही कोणत्याही रंगाचं त्याला काहीही दिलं तरी त्याला समजायचं नाही. आपल्याला रंगसांगती समजते. सौंदर्य काय ते समजतं. माणसाच्या चेतनेमध्ये ह्या वस्तू आलेल्या आहेत. पण आपल्याला अजून पाप-पुण्य नुसत्या बुद्धीने समजतं. आईने सांगितलं नां हे वाईट, म्हणून करायचं नाही. वडिलांनी सांगितलं म्हणून करायचं नाही कवि गीतेत लिहिले आहे म्हणून करायचं नाही. पण ते अजून आपल्यामध्ये चेतनेत आलेलं नाही. सहजयोगानंतर ते आपल्या चेतनेत येणार. म्हणजे तुम्ही करायचं म्हटलं तरी करू शकत नाही. त्रास होणार. व्हायब्रेशन्स जाणार. जर तुम्ही असा प्रयत्न केला, की आमही काहीतरी करून बघू, तर लगेच डोकं जाम होणार. आपोआप ते घटति हीईल. त्याच्यासाठी तुम्हाला काही प्रयत्न करावा लागणार नाही. हा धर्म तुमच्यात जागृत झाल्यावर तुम्हाला मला सांगावं लागणार नाही. तुम्ही सवतःच सोडून देणार.

एक गृहस्थ होते. ते फार तंबाखू घ्यायचे. सहजयोगानंतर सुद्धा त्यांनी काही प्रयत्न नाही केला. एका कृष्णात सुटू शकली असती, पण त्यांनी प्रयत्न केला नाही आता तंबाखू लहानपणापासून घेत असल्यामुळे त्यांना काही सुटली नाही. शेवटी माझ्याकडे म्हणे कां, 'माताजी, मी ध्यानाला बसलो की माझ तोंड असं मोठं मोठं होतं. अस वाटतं जसं काही हनुमानासारखं होतं की काय? मला काही समजना. ' आता म्हटलं, 'सांगू का खरच ? तुम्ही तंबाखू घेता मला माहिती आहे. मागे जाता कधीतरी तंबाखू असं असं करून घेता. खरी गोष्ट आहे की नाही? म्हणे, 'चांगलीच घेतो माताजी, हयाबद्दल शंका नाही. ते मानतो मी.' म्हटलं, 'आता माझ्यासमोर नुसतं प्रॉमिस करा. तंबाखू घेणार नाही. माझ्यापासून लपवून ठेवण्यात काय अर्थ आहे ?' म्हटल्याबरोबर तंबाखू खटकून सुटली आणि ते गेलं त्याचं. पण तरीही अशा गोष्टी सुटत जातात. आपोआप आतमध्ये धर्म जागृत होतो. सांगायला नको. त्याला मेहनत करायला नको. ही धर्माची जागृती होती. हे ज्ञान झालं. ज्ञान म्हणजे, तुमच्यामध्ये, जे तुमचं व्यक्तित्व आहे, त्याच्यातच ती चेतना आहे. तुमची चेतनाच चेंतीत झाली. ह्याला ज्ञान कृष्णाने म्हटले आहे आणि म्हणून त्यांनी सांगितलं, की ज्ञानानेच तुम्ही परमेश्वराला जाणू शकता. भक्तीबद्दल त्यांनी मग सांगितलं, की भक्ती करायची तर अनन्य करा. ते फार चांगलं आहे. पुष्पं, फलं, तोयं, काय असेल ते मला द्या. घेतो मी. घ्यायच्या वेळी मी सगळं घेतो. द्यायच्या वेळेला अनन्य. आता ह्या शब्दामध्ये तुम्ही बघा, त्याची एक फोड आहे. अनन्य म्हणजे जेव्हा दुसरा रहात नाही तेव्हा. म्हणजे पार झालेले. पार झाल्यावरच भक्तीला मजा आहे, नाहीतर तुम्ही कोणाला टाहो फोडून बोलवता. जसं आता धुमाळींनी आपल्याला सांगितलं की सहजयोगाचे पुष्कळ प्रकार आहेत. अनंत लोकांना अनंत आश्रवाद मिळाले. एक आमच्याकडे आर्कटिक होतं. म्हणे, 'माताजी, मी एवढी देवाची पूजा करायचो. देवीची एवढी पूजा करायचो पण माझ्याकडे अठरा विश्व दारिद्र्य. सहजयोगात आल्यावर म्हणे पावसाचा पाऊस सुरू.' पावसाचा पाऊस म्हणजे कसला? तर म्हणे, 'ज्या ठिकाणी फार पाऊस पडत होता, अशा ठिकाणी त्यांनी सुपेशल तऱ्हेची घरं बांधायला म्हणून मला पाठवलं आणि नुसते तथि पैसेच पैसे.'

एक अगदी साधारण मनुष्य, शेतकरी. त्याच्याजवळ लहानसं शेत, अर्ध्या एकराचं सुद्धा नव्हतं आणि कोळी, ते रोज माझ्या दर्शनाला आले म्हणजे एक फुलाचा सुंदर हार करून आणायचे. मी म्हटलं, 'दादा, तुम्ही एवढा कशाला खर्च करता ? फार आहे तुमच्यासाठी. एवढं करू नका. मला नाही जमत. 'आई, म्हणे तुम्हाला माहिती आहे, मग असं कशाला म्हणता ? त्यांनी सांगितलं, 'माझ्या शेतातली अर्धी जमीन अगदी पडीक होती. अर्धी जमीन म्हणजे जवळजवळ अर्धा एकर जमीन मी वापरतो. एक माझ्याकडे मनुष्य आला मी मला म्हणाला, ह्या जमिनीतली मी माती घेऊन जाऊ का? ह्या मातीला मी वापरलं तर ह्या मातीमुळे वटि चांगल्या होतील. म्हणजे थोडीशी अशी जर माती मकिस केली तर.' आणि म्हणे मला इतका त्याच्यातून पैसा मिळू लागला. अशा रीतीने लक्ष्मी तत्त्व जे तुमच्या नाभी चक्रावर आहे ते जागृत झालं. म्हणजे होत, म्हणून कृष्णाने सांगितलं की तु अनन्य भक्ती कर. जोपर्यंत परमेश्वराशी तुमचं कनेक्शन झालेलं नाही, तर टाहो फोडून काय उपयोग ? एवढे वारकरी जातात, बघा त्यांची काय दशा आहे ? दारिद्र्य, तब्येती त्यांच्या खराब, त्यांना कॅन्सर झालेले. थ्रोटरमध्ये ट्रबल (घशाच्या समस्या), काय डोकं फोडलेलं

त्या बडव्यांनी, काय काय प्रकार. भक्तीर्यासारखी त्यांची स्थिती. हे काय वढिठलाला आवडत असेल? पण त्यांचा अजून संबंध वढिठलाशी झाला नाही. झाल्याबरोबरच हे सगळे बदलणार. म्हणून त्यांनी सांगितले की अनन्य भक्ती करा. आधी परमेश्वराला मळिवून घ्या. मग त्या भक्तीला खरी मजा येते. नाहीतर काहीतरी काल्पनिक असं वाटतं. आपल्या मुलांनी तर परमेश्वराचं नावच सोडलं आहे. कारण आमची आई सकाळी चारला उठायच, चंदन उगाळायचं, देवाला आंधोळ, हे कारायच, ते करून तरी त्यांना काय मळिलं? राग तेवढाच येतो. दारू प्यायची तर दारू पतिता. बल्लेकचा पैसा त बल्लेकचा पैसाही वापरतात. सगळे धंदे, सगळे धंदे आहेत. फक्त सकाळी उठून मातर ते उगाळत बसायचं. तेव्हा ह्यांना काय मळिलं? जर ह्यांना काही मळिलं नाही तर आम्ही तरी ही मेहनत कशाला करायची? म्हणून परमेश्वरच नाही असा त्यांनी नकाल काढलेला आहे. अलजेरिया देशामध्ये त्यांचे जे मोठे वयोवृद्ध लोक आहेत, ते मात्र अगदी पक्के खोमेणीसारखे आहेत. फंडामेंटलसिट म्हणतात त्याला. त्यांनी अगदी, मनुष्याने जराशी चूक केली की त्याचा हात कापून टाकायचा. कोणी काही केलं की गळा कापून टाकायचा. त्याला वाळूत गाडून टाकायचं. वरून जोडे मारायचे. असे भयंकर भयंकर प्रकार त्यांनी केले. शरीयत काही तरी काढली आहे. अगदी खोमेणीसारखा प्रकार. अती धर्माधता. ते बघून तथिली जी मुलं आहेत ती कम्युनसिट झाली. त्यांनी सांगितलं असला काही परमेश्वर असू शकत नाही. परमेश्वर इतका दुष्ट कसा असेल? पण त्याच्यातला एकच मुलगा आमच्या लंडनला आला नी पार झाला, एकच मुलगा. लगेच त्याने जाऊन सांगितलं, परमेश्वर आहे. तो धर्मोपदेशक नाही आणि त्याला नाही म्हणण्यातही नाही. मधोमध. आज आपल्याला आश्चर्य वाटेल, तथि पुष्कळ शकिलेली, सुशिक्षित मुलं, मुसलमान आहेत ते, ५०० मुलं पार झालेली आहेत, अलजेरियामध्ये. तेव्हा ह्या तुमच्या समाजात सुध्दा, तुमच्या मुलांचा तुम्ही वचिर कर. त्याहीपुढे सांगायचं म्हणजे असं, की नकाराची वेळ आलेली आहे. तेव्हा ही अनन्य भक्ती घेतली पाहिजे.

तसिरं म्हणजे कर्मयोग श्रीकृष्णाने सांगितला की, 'जे काही तुला कर्म करायचं आहे, ते तू परमेश्वराच्या चरणी ठेव.' बरेच लोक मला वचिरात, माताजी, आम्हाला जे काही करायचं आहे, ते आम्ही परमेश्वराच्या चरणी ठेवलं. ही अशक्यातल्या गोष्टी आहेत. श्रीकृष्णाची पद्धत ही की अशक्य गोष्टी सांगायच्या. अशक्य. अहो कतिही म्हटलं तुम्ही, परमेश्वराच्या चरणी ठेवलं, पण ठेवलंय का तुम्ही? कारण जोपर्यंत अहंभाव आहे, तोपर्यंत ते सुटणारच नाही. तो अहंभावच सुटला पाहिजे. आता लोक लागले, हा अहंभाव सोडायचा. त्याच्याशी भांडायला लागले. तो अजुन डोक्यावर येतो, जसं त्या फुग्याला मार बसला, की एवढा मोठा मोठा होत जातो, अशा माणसाला आणखीन डबल अहंभाव येतो. म्हणजे म्हणतात नां, आम्ही हे सोडलं, ते सोडलं. फक्त बुद्धी सोडलेली दसिते. बाकी काही सोडलेलं नाही. असला भलता अहंभाव लोकांना येतो आणि आम्ही सगळे काही परमेश्वरावर सोडलं, असा वचिर करुन खोट्या मध्ये राहतात, भ्रामक कल्पनेत राहतात. हे तेव्हाच घडतं, हे तेव्हाच घडतं जेव्हा तुमच्या हातून हे वाहू लागतं. तुम्ही काय म्हणता, वहातंय, जातंय, येतंय. काहीतरीच. तुम्ही तसिरच. हे चैतन्य वाहू लागतं. माताजी, कुंडलीनी वर येतेय.

माझ्याबरोबर अमेरिकेला एक बाई आली होती. ती म्हणाली, माताजी, मी इतक्या ह्याने तुमच्याबरोबर आले. माझ्या मुलाला तुम्ही रयिलाइझेशन द्याल. म्हटलं आता मी काय करू? तुम्ही द्या म्हटलं सरटफिकिट. असं कसं द्यायचं सरटफिकिट? तेच, ते व्हायला पाहिजे. तुमची इच्छा तशी माझी इच्छा असली तरी ते व्हायला पाहिजे. घडलं पाहिजे. त्याच्यात काही खोटं बोलता येत नाही. ते पैसे मोजता येत नाहीत. डोक्यावर उभं राहता येत नाही. जे आहे ते आहे. असं आहे. तेव्हा कर्मयोगात सुद्धा, हे तेव्हाच घडणार, कर्मयोग खरा तेव्हाच घडतो, जेव्हा तुम्ही पार होता. मग म्हणता, चाललंय, येतंय, जातंय. आता आम्ही साकषी झालो. हे जोपर्यंत घडत नाही, तोपर्यंत भ्रामकतेत राहून लोकांनी असा वचिर केला नाही पाहिजे, की आम्ही फार मोठे धारमिक झालो. मग असं म्हटलं पाहिजे, की धर्म इतका जागृत होतो. जसं एखादं फुल फळ व्हावं आणि फूल संबंधसंपून जावं. मनुष्य गुणातीत, धर्मातीत होऊन जातो. ती दशा यायला पाहिजे. आजकाल तरहेतरहेचे प्रकार, नाना तरहेचे गुरू, नाना तरहेचे हे सगळे नघिलेले आहेत. पायलीचे पन्नास म्हणतात तसे नघिलेले आहेत. पण तुम्हाला काही मळिलं आहे का? आता कालच गृहस्थ आले. मला म्हणे 'साकषात्कार झाला, असं मला वाटतं.' 'कोणी दिला?' 'अमकं गुरू.' म्हटलं, 'बघा, तुम्हाला वाटतंय नां, तुम्ही हे सांगा, की ह्या माणसाची कुंडलीनी कुठे आहे? अहो, एवढं तरी ज्ञान पाहिजे.' 'ते नाही सांगता येणार.' 'बरं तुमची कुठे आहे ते सांगा?' 'तेही नाही सांगता येणार.' म्हटलं मग कशाचा साकषात्कार झाला. समजा, एखाद्या आंधळ्याचे डोळे बरे झाले, माझे डोळे बरे झाले की, डॉक्टर त्याला वचिरेल की, 'कति बोटं आहेत ते सांगा?' 'ते नाही मला सांगता येणार. पण डोळे बरे झाले.' असं कसं हो. ते दसिलं पाहिजे नां! ते समजलं पाहिजे नां! ते जाणलं पाहिजे नां! नाहीतर तुमचे डोळे कसे बरे झाले? अशातहेचे गुरू आहेत. म्हणे की मला क्रिया होते. असं कां? एक गृहस्थ आले. दोन्ही पाय माझ्याकडे करून बसले. एकाने सांगितलं, की अहो, असं माताजीकडे अस बसायचं नसतं दोन्ही पाय करुन. 'ते माहती आहे मला. पण मी काय करू? असे जवळ पाय केले तर मी बेडकासारखा होतो.' असं कां? 'ते काय आमच्या गुरांनी सांगितलं, की तुमची जागृती झाली की तुम्ही बेडकासारखे होता.' आता तुम्ही काय बेडूक होणार आहात ह्याच्यापुढे, मानव झाल्यावर? का साप का वचि? एक साधा वचिर घ्या. तुम्ही बेडकासारखे उडता काय, डोक्यावर उभे राहता काय? म्हणजे तुम्हाला स्वतःचा तोलसुद्धा रहात नाही. ज्या शरीराचा तोल तुम्ही आत्तापर्यंत ह्या मानव देहामध्ये मळिलला, तो सुद्धा सुटला आणि त्याच्यापुढे तुम्ही बैताल होऊन नाचू लागले. वेड्यासारखे उडू लागले. कपडे काढू लागले. म्हणजे हा काय प्रकार मूर्खपणाचा? आणि तो म्हणे, 'आम्ही पार झालो.' जर नागवं होऊन मनुष्याला पार व्हायचं असतं, तर सगळी जनावरं आधी पार करा. माणसं कशाला? काहीच्या काही काढून ठेवतात. पण मूर्ख लोकांची सुद्धा कमाल आहे. आता तुम्ही जर असा शहाणपणा ठेवला, तर तुमच्यासाठी सप्लाय डिपार्टमेंट आहेच. पुष्कळ लोक अशा रीतीने तयार होऊन येतात.

आमच्या नागपूरला एक गृहस्थ होते. त्यांना मी चांगली ओळखून आहे. आमच्या साहेबांच्या कंपनीत होते. ते फार वाह्यात होते. त्यांच्या वडिलांनी सांगितलं की कुठेतरी लावून टाका म्हणून. त्यांचे वडीलही आमच्या ऑफिसमध्ये होते. तर साहेबांनी सांगितलं, 'त्यांना मी पाठवतो तथि.' तथि जाऊन पन्नास धंदे केले. बल्लेक मारकेट केलं. समारंगण वगैरे काय करायचं ते सगळं करून आले. मग वडील वारले. तर त्यांना पुरांपरती वगैरे मळिली. बायकोचे दागनि विकले, घर विकलं, अमुक केलं, तमुक केलं आणि पसार. त्यांची आई रडत आली. 'आता काय करायचं? आम्ही त्याच्यावर विश्वास ठेवून त्याला दागनि दिले. सगळे काढून दिले. आता मुलाने चोरी केल्यावर पोलिसात कसं जायचं? अमकं तमकं सगळं.' बघिऱ्या त्या आपल कुठेतरी माहेरी जाऊन राहू लागल्या बडोदयाला. आता ह्या गृहस्थांचं खूप मोठं नाव झालं. नाव काय तर म्हणे गुलाबबाबा. नाव त्यांचं गुलाबबाबा, त्यांच्या आईंनी सांगितलं की, 'माझ्याकडे पुष्कळ पैसे वगैरे पाठवले. सगळे काही झाले. परत घर आम्हाला करून दिले. पैसे पाठवायचा. तर मी त्याला एकदा शपथ घातली. म्हटलं सांग कोण आहेस तू? कसे पैसे पाठवतो? पत्रात लहिलं. तर मग कळलं, की हे महाराज म्हणजे गुलाबबाबा नावाने प्रसिद्ध आहेत.' म्हणजे धर्तग आहे नुसतं, तर मी असा नरिप पाठवला की, 'त्या गुलाबबाबाला सांगा की मी नागपूरला येत आहे.' त्यानंतर तीन महिने ते कुठे दसिले नाहीत गुलाबबाबा. कोणालाही. ते सगळ्यांना सांगत काय होते, तर घोड्याचे नंबरस आणि सगळे हे मारवाडी तथि जाऊन घोड्याचे नंबर वचिरात होते. आता हा वचिर कर, की परमेश्वराला काही घोड्याचे नंबर माहती आसतात का? पण तथि ओळीने लोक उभे. अहो, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, हजारो लोक त्याच्याकडे. म्हणजे आता हे माणसांचं शहाणपण तुम्ही बघा. हे असले सगळे प्रकार भुताटकीचे. तुम्हाला कोणी हसि दिला काय कवि घोडं दिलं काय, ते काय परमेश्वराला आणखीन काही अक्कल नाहीये? नाहीतर आपल्या बायकांचं म्हणजे अंगात येतं, अंगात. सगळ्या मोलकरणीच्या अंगात देवी येते. तिला आणखीन काही जागा दसिली नाही बघिरीला. लागले त्यांच्या पूजेला. त्यांच्या पायावर यायचं. झालं. पण ते अंगात येणं कति कठीण आहे. त्याने कति त्रास होतो माणसाला. वेड्यापशिसारखे लोक होतात. हे सगळे भुताटकीचे प्रकार आहेत. आपल्या महाराष्ट्रात वशिष्करून आणि ते देवळात, महालक्ष्मीच्या देवळात हा प्रकार आहे. त्यांच्या दस्तींनी सांगितलं, माताजी, तुम्ही साकषात् असून आमच्या इथे या. आधी म्हटलं 'हे बंद करा.' पहिली गोष्ट. दुसरं ही दुकानं बंद करा. मग मी येणार. हे पैसे खाण्याचे धंदे जे परमेश्वराच्या दमावर तुम्ही काढलेत ते आधी बंद करा. तर माझ्यावर रागवले. आज रागवाल, उद्या रागवाल. गव्हर्नमेंटने घेतलं दहा दिवसांनी. तेव्हा तुम्ही स्वतःच ह्या लोकांना महत्त्व देता आणि तुमचा फायदा उचलतात. त्याने परमेश्वर मळिणार नाही. परमेश्वर तुमच्यामध्ये आहे तो मळिवून घ्या.

मग तसिरी तरहा. नानकांनी सांगितलं, की स्वतःमध्ये शोध. स्वतःमध्ये शोध तर त्याची अखंड भजन म्हणायची. स्वतःमध्ये शोध रे बाबा, स्वतःमध्ये शोध रे बाबा. अरे हे शोधणार कोण आहेत? मी सांगितलं की तुम्ही जर हे पेनसिलीन घेतलं तर तुम्हाला बरं वाटेल. तर तुम्ही रस्त्याने म्हणत चालले, की पेनसिलीन घेतलं तर मला बरं वाटेल. त्याने काय तुम्ही पेनसिलीन घेतला का. स्वतःचा इलाज केला का? काय त्याने काही तुम्हाला फायदा झाला का? म्हणजे बुद्धीची जोड जी म्हणतात ती भलत्या ठिकाणी द्यायची. बुद्धीची जोड आली की टवाळक्या करायच्या परमेश्वराच्या. 'परमेश्वर नाही. हे काही तरी उगीचच खोटं दसितंय.' हे, एकतर दुरबुद्धी तरी असेल कवि सुबुद्धी तरी असेल. सुबुद्धी नाही. सुबुद्धीमध्ये स्वतः साकषात् परमेश्वर आहे. म्हणून आपण वनियकाला आधी म्हणतो, 'मला सुबुद्धी दे.' सुबुद्धी देणारा हा आपला भोळा वनियक आहे. आणि त्याला आपण वचिरा. तू आम्हाला सुबुद्धी दे. तुझ्या सुबुद्धीने आम्हाला सुद्धा परमेश्वर मळि दे. त आज वनियक कोण आहे, शंकर कोण आहे, कृष्ण कोण आहे? आपल्यामध्ये त्यांचं स्थान काय आहे? खसित कोण आहेत? मोहममद कोण आहेत? ह्यांच्याबद्दल आपल्याला काहीही माहती नाही. एखाद्या हरदिस बुवाने उभं रहायचं. कुठूनतरी डांबर आणलेला बुकला लावायचा आणि तोडाला काळे फासून त्याने काहीतरी लेक्चर द्यायचं. त्यांच्या पायावर डोकं ठेवायचं. झालं. इतशिरी. अहो, केवढं मोठं धन परमेश्वराने तुम्हाला देऊन ठेवलेलं आहे तुमच्यामध्ये. ते मळिवायला नको का? ते मळिवलं पाहिजे आणि ते तुम्ही हमखास मळिवून घेणार. वशिषतः ह्या महाराष्ट्राच्या पावन भूमीत. आज शिवाजी महाराजांना पाहिल्यावर मला एकदम ते दविस आठवले. काय त्यांचं ते तेज, काय त्यांची ती समज. अवतारच होते जसं काही. धर्म काय आहे त्यांना माहती आहे. मुसलमानाच्या सूनंच सुद्धा त्यांनी केवढं महत्त्व केलं आणि लोकांना पटवून सांगितलं, की दुस-यांच्या बायकांवरती आपली दृष्टी कशी काय? राजे-महाराजे असून सुद्धा काय दैवपियमान लोक ह्या देशामध्ये झालेले आहेत! ते महाराष्ट्राचं एक वैशिष्ट्य आहे. पण ते पार होते. जागृत होते. सगळ्यात मोठे सहजयोगी महाराष्ट्रातले ते. पण त्यावेळेला त्या कार्याची गरज होती. त्यावेळेला आपला देश पारतंत्र्यात होता म्हणून ज्याच्याशी भांडायचं ते कार्य त्यांनी केलेले आहे. पण त्यातही ते पार होते, धरमाने, अधर्म केला नाही. आज ही स्थिती आलेली आहे, की आमच्यामध्ये आमचेच जे पारतंत्र्य आलेलं आहे, आम्ही जे आमच्या पारतंत्र्यात पोहोचलेलो आहोत, ते काढा तुम्ही. शिवाजी आमच्यामध्ये जागृत झाला पाहिजे. हे कार्य फार सोपं, सरळ आहे. त्याच्यासाठी आम्ही सगळी कमिया केलेली आहे. प्रत्येक, तरहेच्या लोकांचा काय प्रकार असतात, ते सर्व आम्ही प्रत्येकाच्या कुंडलीनीनुन घुसुन काढून घेतलेलं आहे. सगळ्यांचं आम्हाला बारीकसारीक माहती आहे. की

हे कळलं, हे इथल्या दुकानातून आलेले आहेत. ह्यांचं कळलं. हे ह्या नाटकातून आलेले आहेत. मग त्याची बरोबर कशी व्यवस्था करायची, तेच सगळ अगदी सोपं आहे. पण स्वतःबद्दल काहीतरी भ्रामक कल्पना नसल्या पाहजे पहिली गोष्ट. स्वतःला काहीतरी नयूनगंड नसला पाहजे. पुष्कळ लोकांना असतं, 'माताजी, मी पामर आहे. माझ्यात काय आहे ? मी कोणत्या कामाचा आहे ?' अहो, तुम्ही जर असे असता तर माझ्यापुढे कशाला आला असता तुम्ही? दूसर हे की मी म्हणजे कोणी तरी. शिष्टं भारती. म्हणजे एक सायंटिस्ट फार मोठे होते. मॅम्हटल असं आहे का? आता एक प्रश्न वचारा, 'माताजी, , साक्षात् तुम्ही सायन्सचं सगळ ज्ञान तुम्हीच आहात का ? ' खट्कन त्यांच्या हातात शक्ती सुरू झाली. ही शक्ती तरी कुठूनतरी येते. बाह्यात जे एवढं मोठे आपल्याला झाड दिसतंय, त्याच्यात कुठून शक्ती येते ? त्या पाण्यामुळे. ते खाली दबलेलं आहे. जर आपण नुसतं झाडच बनलो, तर जवळ राहू शकतो का? पाश्चिमात्य देशात कसं, हे लोक झाड बनण्याच्या मागे लागले आहेत. आता फक्त एकच वचिर करत होते की जीव कसा द्यायचा? सकाळपासून संध्याकाळ पर्यंत त्यांना हेच एकच नाटक होतं, की आमचा जीव कसा द्यायचा? पाळेमुळे शोधून काढल्यावरच ते झाड राहणार आहे आणि ती पाळेमुळे ह्या देशात आहेत. ती हाताला लागली. आता संबंध मानव जीवन हे सुखकर होणार. त्याला लागणारी ही शक्ती सहजयोगाने पूर्ण होणार आहे. आज संध्याकाळी मी सगळे काही आपल्याला सांगणार आहे चक्रांच्या बाबतीत. आण ह्याने आपली राजकीय, सामाजिक, आर्थिक आणि मानसिक तशीच आपली शारीरिक स्थिती कशी सुधारते, ह्याबद्दल मी संध्याकाळी सांगेन. तरी आता पुष्कळ सांगतिलं. तुम्हाला काही प्रश्न असतील तर वचिरा. आणि आता पार होऊन घ्या. आता उशीरही खूप झालेला आहे. सगळ्यांनी पार होऊन घ्या, पार झाल्याशिवाय काही होणार नाही. तेव्हा जर काही प्रश्न असला तर वचिरा.

1981-02-15, Tattwa Ki Baat

15 फेब्रुवारी 1981

Public Program

University of Delhi, New Delhi (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

1981-02-15 Talk at Delhi University 1981: Tattwa Ki Baat 1, Delhi

[Marathi Translation from Hindi]

MARATHI TRANSLATION (Hindi Talk) Scanned from Marathi Chaitanya Lahari काल मी तुम्हाला सांगितले होते की आज तत्वाबद्दल आहे. पण तत्वे अनेक आहेत. ही जी अनेक तत्वे आहेत. सांगेन, जेव्हा आपण एखाद्या झाडाकडे पाहतो, तेव्हा आपल्या नरिनरिळ्या चक्रांवर त्यांचा वास आहे. पण ती एका शरिरात हे लक्षांत येते की त्याचे मध्ये कोणती तरी शक्ती प्रवाहति समावर्षि आहेत आणि एकाच दिशेने त्यांचे कार्य चालू आहे. व प्रभावति आहे की जड्यामुळे तो वृक्ष वाढतो व पूरणत्वाच्या त स्थितीला पोचतो. ही शक्ती त्याच्या मध्ये नसेल तर हे कार्य आहे. जस मूळाधार चक्रावर श्री गणेशाचे तत्त्व आहे. गणेश होऊ शकत नाही. पण ही शक्ती त्याने कशी मळिविली त्याचे तत्त्व, मर्म काय आहे ? जे बाह्यांत दिसून येते ते झाड, पृथ्वी इतक्या जोरात फरित आहे की जर आपल्यामध्ये गणेश त्याची फळे-फुले-पाने दिसतात; हे काही तत्त्व नव्हे. ते त्या तत्त्व नसते तर पृथ्वीवर आपण टकिलो नसतो. पृथ्वीला सर्वापेक्षा सूक्ष्म आहे. त्या सूक्ष्माला तर आपण बघू शकत चकितून राहू शकलो नसतो. कोणी म्हणेल की माताजी, नाही. ते जर साकार असते तर दसिले असते. परंतु ते पृथ्वीच्या आंत सुध्दा गणेश तत्त्व आहे ? ही गोष्ट खरी आहे. नरिंकार स्थिती मध्ये आहे. याचा अर्थ त्याच्यात असलेली पृथ्वीच्या गणेश तत्वाच्या योगानेच आपण पृथ्वीला धरून पाणी, जरी ते वहात असले तर ते तत्त्व नाही. पाणीच त्या आहेत परंतु पृथ्वीचे आंत जे गणेश तत्त्व आहे ते पृथ्वीचा शक्तीला आपल्यातून वहात असते. म्हणजे जर पाणी तत्त्व जो (axis) आहे त्यावर गणेश तत्त्व स्थिति आहे. खरं म्हणजे आहे असे धरले तर दगडावर पाणी टाकल्याने काही झाडे (axis) वगैरे काही नाही. परंतु अस समजलं जात की ही जी उगवत नाही. तर तत्वाबद्दल हे लक्षांत घेतले पाहिजे की शक्ती आहे ती ह्या (axis) वर सरळ रेषेवर काम करते. प्रत्येक गोष्टीचे आपले- आपले तत्त्व असते. पाण्याचे आपले अगदी मधोमध ही शक्ती असते. तर हे तत्त्व आपल्यामध्ये तत्त्व आहे. वृक्षाचे आपले तत्त्व आहे. दगडाचे सुध्दा तत्त्व आहे. कोणत्या स्वरुपात असते ? ह्या तत्त्वामुळे आपल्याला दिशेचे त्याच प्रमाणे मानवाचे सुध्दा आपले तत्त्व (Principle) आहे ज्ञान होते प्राण्यामध्ये हे तत्त्व जास्त असते पक्षांमध्ये हे फारच जयाच्या आधारावर तो सर्व व्यवहार करीत असतो. मोठा जास्त असते. कारण ते अगदी भोळे जीव असतात, होत असतो व त्याच्या ध्येयाची प्राप्ती होत असते. त्यांचे ध्येय एकच आहे. आणि एकच गोष्ट त्यांना मळिवायची तत्त्वामुळे आपण पृथ्वीला धरून आहोत. फेकले जात नाही. ? त्यांच्यामध्ये कपट वगैरे काही नसते. ते वचिर करू शकत हे तत्त्व एकच असू शकत नाही. जसे मी सांगितले नाहीत, त्याच्यामध्ये वचिर करण्याची शक्ती नाही. ते पुढ्या की जर पाण्याचे तत्त्वाने झाड न घित असले तर दगडातून वचिर करू शकत नाहीत मागचाही नाही. समोर जे येईल ते कां येत नाही ? जर बीज जल तत्त्वामुळे संगोपले जात असेल तर ते पृथ्वी मातेला कां शरण जाते ? पृथ्वी माते मुळेच जर सर्व कार्य होत असेल तर हा दगड आहे तो मोठा का एखादे माकड जोपर्यंत मरत नाही तोपर्यंत इतर माकडे होत नाही ? याचा अर्थ असा की अनेक तत्त्वामध्ये एक तत्त्व आरडा औरडा करतात. परंतु जसे ते मरेल तसे त्याला ते त्याच्यावर ते काम चालवतात. मागच्या गोष्टीचा ते अजबित वचिर करत नाहीत. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल तुम्ही बघा की 19

Marathi Translation (Hindi Talk) सोडून पळून जातात. ह्याचा अर्थ सर्व संपले. आता तो मेला की कोणीतरी चलाखी करुन तुम्हाला खाऊन टाकेल. अथवा याचा अर्थ एखाद्या दगडासारखा झाला त्याचा आता काही तुम्ही कोणाच्या तरी मागे लागून चलाखी करुन त्याला कसे उपयोग नाही अगदी नरिंरथक झाला. परंतु हळू हळू त्याला जसा बुडवावे ह्याचे मागे आहात. ह्या दोन्ही परिस्थितीत तुमची अनुभव येतो तसा जरूर परिणाम होतो. जस तुम्ही वाघाला अबोधिता (Innocene) कमी कमी होत जाते. जेव्हा अशी पकडण्याचा प्रयत्न केला. दोन चार वेळा त्याला जाळ्यात परिस्थिती येते तेव्हा तुम्हाला दिशांची जाणीव होत नाही. एक पकडले की मग कळते की येथे काहीतरी गडबड आहे. साधी गोष्ट, तुम्ही रागावू नका मी आजकाल बघते की पूर्वी बऱ्याचशा गोष्टी ईश्वरानेच दिलेल्या असतात. परंतु काही तो मुलीमध्ये अबोधिता होती परंतु त्यांचेमध्ये सुध्दा आता ती स्वतःच शक्ति. माणसाकडून पण तो बरेच शक्ति. पण नाही. विशेषतः दिल्ली शहरामध्ये आजकाल त्या प्रत्येक त्याच्यामध्ये परमात्म्याने दिलेल्या गोष्टी बऱ्याच आहेत. पुरुषाकडे नजर उचलून बघू लागल्या आहेत. पूर्वी फक्त त्यामुळे त्याला स्फूर्ती येते. जसे जपान मध्ये असे पक्षी आहेत, पुरुषच बघत असत. आजकाल स्त्रियांनी सुध्दा हे सुरु केले जेव्हा ते उडतात कवि जास्त दूर जातात तेव्हा लोकांना हे आहे आता तुम्हाला असे वाटते की ही फार साधी गोष्ट आहे. कळतं की भूकंप होणार आहे. कारण त्या पक्षांना गडगडाटीचा ह्यात अस विशेष काय आहे ? अशा तऱ्हेने प्रत्येक पुरुषाकडे आवाज बराच आधी ऐकू येतो. जनावरांना सुध्दा आवाज बघणे जरूर आहे का ? लोक म्हणतील की मातजी माणसापेक्षा जास्त आधी ऐकू येतो. त्यांचेकडे ऐकण्याची शक्ति आचारावद्दल सांगताहेत. परंतु हे फार गहन आहे. जेवढे शक्ति जास्त असते. पाहण्याची जास्त असते, जर एखादी घर तुम्ही बघाल तेवढे तुमचे चित्त बाहेर जाईल. जितकी तुमची उंचावतून बघेल तर तिला लगेच लक्षांत येते की तो माणूस दृष्टी बाहेर जाईल तितके तुमचे मूलाधारचक्र खराब होईल. जवित आहे की मेलेला आहे. या सर्व इंद्रियांच्या आंत शक्ति बऱ्याच लोकांना ही सवय असते. प्रत्येकजणीत वाचण्याची आहेत. त्या प्राण्यांमध्ये माणसापेक्षा जास्त आहेत. सर्वात की विशेषतः अशा तऱ्हेच्या गोष्टीकडे बघण्याची कवि मोठी शक्ति त्यांच्यामध्ये असते. जी गणेश तत्त्वामध्ये मळिते. रस्त्यांत असलेल्या प्रत्येक गोष्टीकडे जर एखादी गोष्ट ती म्हणजे दिशांचे ज्ञान. कोणत्या दिशेला जावयास पाहिजे. बघण्याची चुकून दसिली नाही तर मागे वळून लोक ती मी कालच तुम्हाला सांगितले की पक्षी जेव्हा सेबेरियातून बघतील. बाजारांत दसिणारी प्रत्येक गोष्ट जणू काय येतात तेव्हा या शक्ति योगानेच त्यांना हे समजते की ते बघितलीच पाहिजे. हे काय आहे, वगैरे. दक्षिण दिशेला जात आहेत, की पूर्वेला की पश्चिमेला की डोळ्याचा आपल्या मूलाधार चक्रांशी फार जवळचा संबंध उत्तरेला. परंतु जसे जसे गणेश तत्त्व कमी होत जाते तसे आहे. डोक्याच्या मागच्या बाजूस सुध्दा आपले मूलाधार चक्र तसे दिशांचे ज्ञान समाप्त होत जाते. दुसरीकडे मनुष्य प्राणी आहे. त्याचा परिणाम आमच्या डोळ्यावर होतो. म्हणून जे जेव्हा फार वचिर करू लागतो की मी हे करू का ते करू, लोक आपले डोळे इकडे तिकडे सतत फिरविते असतात त्यांना ह्याच्यात कती फायदा होईल. ह्याच्यात पैसे गुंतवावे का न मी सूचना देऊन ठेवते की त्यांचे मूलाधार चक्र फार खराब गुंतवावे अशा सारख्या नरिंरथक गोष्टीमध्ये आपले चित्त वाया होत जाते आणि अजब अजब प्रकारचे त्रास त्यांना सहन घालवतो तेव्हा त्यांचे दिशांचा अंदाज कमी होतो. त्याला तुम्ही करावे लागतात. सर्वांत प्रथम असे होते की अशा व्यक्तीचे एका दिशेला उभे करा आणि सांगा की तुला उत्तरेकडे जायचे चित्त थरि रहात नाही. कारण तो आपली दिशा वसिरला. आहे, थोड्या वेळात तो तुम्हाला दक्षिणेकडे जाताना दसिल. इकडे तिकडे हळू हळू पहाणे हे सुध्दा दिशाभूल असण्याचे रस्त्याचे ज्ञान त्याचेकडे रहात नाही. जर त्याला तुम्ही कुठे लक्षण आहे. ज्या मनुष्याला कोठे जायचे आहे हे माहित आहे उभे केले आणि वचिरले की रात्री पूर्व, पश्चिम, उत्तर दक्षिण तो सरळ चालतो. आपली दिशा वसिरणे फक्त मनुष्यालाच सूर्य नसताना कसे शोधावे, जेव्हा अशा प्रकारे तुमचे चित्त शक्य आहे. जनावराला नाही कारण. त्याने दिशा वसिरावी जास्त बाहेर जाऊ लागते कवि तुम्ही दुसऱ्याच्या चलाखीमुळे असे काहीही कारण घडत नाही. समजा एखाद्या प्राण्याने फसले जाता अथवा चलाखी करून दुसऱ्याला फसवू पाहतां. दुसऱ्या एका प्राण्याला मारुन टाकून दिले. त्याला माहित आहे दोन्ही मुळे हे होऊ शकेल. एक तर तुम्ही भयभीत असाल की त्याने कोठे टाकून दिले आहे, त्याला त्याचा वास येईल कम 20

Marathi Translation (Hindi Talk) आणि सर्व समजून येईल की पक्षांला कोठे मारुन टाकले आहे. आहे तेव्हा या बाबतीत हे ठरवणे कठीण आहे की सरकार व बरोबर तो वेळेवर त्या जागेवर पोहोचेल., चुकणार नाही. चोर आहे की ज्याचेकडून उत्पन्ना वरील कर वसूल केला जर तुम्हाला एखाद्या मांजराला घराबाहेर काढायचे असेल तर जातो तो चोर आहे. परंतु ज्याची दृष्टी सत्तरीचे बाबतीत शुध्द सात मैल दूर जावून त्याला सोडून दिले तरी सुध्दा कदाचित नाही, तो परमात्म्याचे दृष्टीने अत्यंत वाईट माणूस होय. ते परत येईल. कुत्र्याचे तर काय सांगावे त्याने अशा तऱ्हेने स्वतःची पत्नी सोडून इतर सर्व स्त्रियांकडे शुध्द दृष्टीने पाहिले वास घेऊन फिरल्यावर लगेच त्याला कळते की चोर कुठे पाहिजे. आजकाल लोकांचा विश्वास बसत नाही. की पूर्वी सापडेल आणि कुठली गोष्ट घेवून कुठे ठेवली आहे. परंतु लोकांचे वागणे असे होते. माझ्या बरोबरीचे सर्व लोक असेच मनुष्यामध्ये ही वास घेण्याची शक्ति सुध्दा नष्ट होऊन जाते. वागताना मी बघितले. परंतु आतां पहावे तो वृध्द सत्तरी. त्याला घाणीची दुरगंधी होईल पण पापाची येणार नाही. त्याला पुरुषांचा सुध्दा सत्यानाश झाला आहे. या वयांत आपल्यापेक्षा तो वास समजणारच नाही. जे पाप आपल्यामध्ये बसलं आहे तरुण ते लोकाकडून या गोष्टी शकिले व वाया गेले. तरुण आणि महापापी माणूस आहे त्याचे शेजारी आपण उभे लोकांपक्षांही ते जास्त वाया गेले आहेत. कळत नाही की या आहेत तरी सुध्दा त्याला घाणीची दुरगंधी येईल. परंतु ह्या लोकांना केव्हा अककल येणार जेव्हा मी तरुण होते तेव्हा महापापी माणसाची दुरगंधी त्याला येणार नाही. आणि तो असा प्रश्न उद्भवलाच नाही. मी कोठेही एकटी जात असे. महापापी कोणीही असो मंत्री अथवा आणखी कोणी त्याची पंजाब मध्ये मी राहिले आहे. कोणाचीही अनादर करण्याची खुशामत करण्यास ह्या व्यक्तीला काहीही वाटणार नाही. हिंमतच नव्हती. लोकांनी फाडून खाल्ले असते. विशेषतः गणेश तत्त्व खराब झाल्याने असे म्हणावे लागेल. माणसाचे सदराजी लोक, एखाद्या स्वतःरीकडे वाईट नजरेनी पाहिले तर सर्व अस्तित्वच खराब होऊन जाते. कारण गणेश तत्त्वावर रक्तापात होण्यापर्यंत पाळी

यायची. आज अशी स्थिती आली चंद्र वर्षाव करत असतो. चंद्र जेव्हा खराब होतो तेव्हा त्या आहे की कोणाची कोणाला पर्वाच राहिली नाही. हे कशामुळे मनुष्याला वेडेपणाचा (Lunacy) आजार होतो. तो वेडा होतो, झाले? लोकांचे चिंतित ठिकाणावर नसते पन्नास वर्षापूर्वी वेडेपणाचे काय, वास्तविक त्याचे असे होते की, जेव्हा मनुष्य असे नव्हते. चाळीस वर्षापूर्वी सुध्दा नव्हते. आमच्या नजरेतील आपले डोळे भ्रमिरवित ठेवतो, तेव्हा स्वतःचे चिंतावर त्याला नित्यतरण ठेवता येत नाही. अशा स्थयतीत एखाद्या दुष्ट आत्मा त्याचेवर आघात करू शकतो. परदेशातील लोकांना सर्व जाणीव असे. पूर्वी लोक असे वागत असत. आता जास्त मी सांगितले की, हे डोळ्याचे तुम्ही काय आरंभिले आहे ? शहाणे झाले आहेत ना ! येथे स्वच्छ शब्दांत हे लहिन ठेवले आहे "Thou Shall not लाज-लजा सगळी कोठे गेली आहे ? कोणी लाज पाळा असे सांगत बसते का ? ते सर्व अंदाजानेच होत असते माणसांना क असे वागून आपण आपले गणेश तत्व घालविले आहे व त्याबरोबर सर्वच घालवून बसलो आहोत. काल तुम्ही वचिरले म्हणून हे सांगितले, अन्यथा लोक रागावतील म्हणून मी कधी बोलत नाही. पण आजकालचे हे वातावरण अतशिय वाईट आहे, नुकसानकारक आहे. सर्व तहवी बेशिस्त, अन्याय, दुष्टपणा, इत्यादी वाईट प्रवृत्ती आमचेमध्ये येत आहेत. अशा वागण्याने आता स्त्रिया सुध्दा जर अशा वागू लागल्या तर पुरुषांची स्थिती कशी असेल ? पुरुष तर पुरुषच आहेत. पण स्त्रियासुध्दा जगात असे वागू लागल्या तर परमात्म्याचे राज्य येणे फार अवघड आहे. आज काल ह्या जगात गुरू सुध्दा असे झाले आहेत की ते शकितवित की असे धंदे करा म्हणजे परमेश्वर मळिले. लोकांच्या अशा Commit adultery पण मी म्हणून I would say "Thou Shall not have adulterous eyes". अशा तऱ्हेने आपण आपले गणेशतत्व खराब करीत असतो. आणज्याचे गणेश तत्व खराब होते त्याची कुंडलनी टक्कु शकत नाही. ती पुन्हा खाली खेचली जाते. कुंडलनी कतिही प्रयत्नांनी वर उठू दे. श्रीगणेश, एखाद्या रक्ताप्रमाणे ती खाली ओढून घेतात. कुंडलनी वर चढत नाही आण चढली तरी खाली बसते. एखादा चोर, लबाड असू दे, परमात्म्याचे दृष्टीने फार मोठा गुन्हेगार ठरत नाही. सरकार पासून काही चोरून ठेवले, समजा एखाद्याने आपले (Income) उत्पन्न सरकार पासून लपविले, आपलीच कमाई 21

Marathi Translation (Hindi Talk) वागण्यामुळे ते अशा गुंथ्या हातात सापडतात व त्यांना नाहीत. कारण आईकरिता कोणतेही काम अवघड नाही, त्वी फावते ह्या ठिकाणी जतिके लोक बसले आहेत. त्याच्या दहापट नावेच आहेत पापनाशनी वगैरे, तर मग अवघड काय आहे? जास्ती गुरू लोकांकडे जातील. मी सांगते त्या गोष्टी कोणालाही परंतु पार झाल्यानंतर हे लक्षात ठेवले पाहजे, की सर्व गुन्हे आवडत नाहीत, मग तुम्हाला जे करावयाचे आहे ते करा तुमचे गणेश तत्व नष्ट करा आण तुमच्यातील श्री गणेश आण अंधकारातच होता. काहीही असो पण त्यानंतर मात्र झोपतील कुंडलनी तत्व हे काही वजिजानाचा वषिय नाही. तो हे लक्षात ठेवले पाहजे. की आपल्या गणेश तत्वाला तुम्ही पावत्रियाचा वषिय आहे. पवत्रि वृत्ती चे (Holiness) लोक सहजरतिया जागृत करू शकता. जर हे पाश्चिमात्य लोक मला म्हणतात. पण जेव्हा मी (her holiness) पावत्रियाबद्दल टक्कून राहिले आहेत तर तुम्ही का नाही टक्कार ? जर ह्या सांगते तेव्हा त्यांच्या लक्षातच येत नाही की ह्या दविसात लोकांनी सुध्दा पावत्रिय म्हणजे काय हे शकून घेतले आहे कोणताच गुरू पवत्रि व्हायला सांगत नाही. आण माताजी मात्र तर तुम्ही भारतीय लोक शक्तिगार नाही काय ? अजून तरी अजब आहेत आण सुरवातीलाच त्या सांगतात की तुम्हांला मला एक सुध्दा भारतीय माणूस असा भेटला नाही. की ज्याला पावत्रिय राखले पाहजे. बहुतेक गुरू असेच सांगतात की अपवत्रि होणे आवडते. ते तसे वागतात पण हे लक्षातही तुम्हाला हवे ते करा फक्त पैसा येथे आणून द्या. ते एवढेच ठेवतात की ते चुकीचे आहे. तो गुन्हा आहे. कोणताही भारतीय बघतात की तुम्ही पैसा दिला की नाही. कुंडलनी जागृती एक असो परदेशात राहणाराही असो तो वागतो पण हे लक्षात सत्य Reality आहे. वास्तविकता (Actualisation) आहे. ठेवतो की ते चुकीचे वागणे आहे. परंतु ह्या बचिरांना ते त्यांच्याकरता मनुष्याने पवत्रि असणे आवश्यक आहे. जर चुकीचे वागतात हे माहिती सुध्दा नसते त्यांना वाटते की ते तुम्ही पवत्रि नसाल तर तुम्हांस कुंडलनी जागृतीचा अधिकार फार चांगले काम करत आहेत आण ते म्हणतात सुध्दा की मळि नये. तरी सुध्दा आईच्या नात्याने आपला मुलगा इतका असे वागलेच पाहजे कारण त्या शविय त्यांचे कल्याण नाही. वाया गेलेला आहे हे आईला पटतच नाही, तचियाकरिता सर्वच इतके ते मूर्ख आहेत या बाबतीत म्हणजे अगदी साधे भोळे अवघड होऊन बसते. कारण तिला ते सर्व लांचछनास्पद वाटते. आहेत. तरी सुध्दा ते वाचले. तुम्ही ठीक व्हाल. परंतु म्हणून, आपली सारी पुण्याई पणाला लावून हे सांगते की पूजा तुमच्यावर जबाबदारी आहे. गणेश तत्वाला, जसे श्री. गणेश वगैरे करत जा. तुम्हांला आवडो अथवा न आवडो पण तुम्हांला आहेत, तसे जोपासले पाहजे. मूलधार चक्र कोठे आहे ते हे लक्षात घेतले पाहजे की पार झाल्यानंतर तुमच्या जीवनात पहा. जेथे उत्तससजन होते त्या स्थानावर श्री गणेशांची स्थापना पावत्रिय आणणे आवश्यक आहे ह्याचा अर्थ असा नाही की केली आहे. ते सर्व काम श्री गणेश करतात. जसे चखिलांत तुम्ही संन्यासी बनावे. संन्याशांना सहजयोग अजबित कमळ असते तसे श्री गणेश आहेत. आपल्या सुगंधाने ते मळिगार नाही. माझ्या सांगण्याचा उद्देश असा नाही की तुम्ही सौरभ इतके पसरवित की चखिल सुध्दा सुगंधमय होऊन अनैसर्गिकपणाने रहा. त्यामुळे मनुष्य फार शुष्क होऊन जातो. जातो. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल जसे तुमचे गणेश तत्व ते सुध्दा चालणार नाही. सहजयोगात मंगलमय वैवाहिक प्रस्थापित होऊ लागेल तसा तुम्ही कधी अनुभव घेतला नसेल जीवनाला आश्रिवाद आहेत. सहजयोगात सुध्दा विवाह होतात की कल्पना केली नसेल इतका आनंद तुमच्या आत तुम्हाला आण ते बहुतेक सर्व लाभदायी झाले आहेत. आमच्या येथे होऊ लागतो कारण ह्याचे तत्व नर्मिल आहे. त्या तत्वाचा सहजयोगातर्फे विवाह होतात व त्यामुळे फारच लाभ होतो. अर्थच नर्मिलता आहे. जी गोष्ट नर्मिल आहे. म्हणजे विवाह एक मंगलमय कार्य आहे. आण तुम्हांला माहिती आहे तत्वामध्ये त्याचा सर्व मळ नघिन जातो. आण तेच नर्मिल की त्या मध्ये आपण श्री. गणेशाची स्तुती करतो. जर तुमच्या असू शकते की जे आपल्या मध्ये कोणताही मळ राहू देत मध्ये पावत्रिय नसेल तर तुम्ही परमात्म्याबद्दल बोलू शकत नाही. जे नर्मिल करते ते तत्वच असते कारण तत्वाला नाही. म्हणून बरेच लोक विचारात की माताजी आमच्या कोणतीच गोष्ट चकित शकत नाही. कायम ते तत्वच रहाते फळाचे काय होणार आण आमचे कर्म चांगले आहे. कां म्हणून, सर्वतः प्रथम आपण गणेशाचे आवाहन करतो आण नाही? माझ्यासमोर अशा गोष्टी अजबित करावयाच्या त्यांची भक्ती करतो. परंतु सध्या असे लोक आले आहेत की, पार होईपर्यंतच माफ आहेत कारण तुम्ही पार झाला नव्हतां तडिरे 22

Marathi Translation (Hindi Talk) कुंडलनीच्या नावाखाली श्री गणेशाचा सकाळ पासून वातावरण तयार करतात की जेथे ते आपली दुष्कृत्ये करू संध्याकाळ पर्यंत अपमान करीत असतात. इतका अपमान शकतात. जेथे ते स्मशान वदिया, भूत वदिया वगैरेचे खेळ करून करतात की, मी ते सांगू शकत नाही. कुंडलीनी त्यांची आई लोकांना भ्रमांत पाडतात. हे लक्षात ठेवले पाहजे की, ज्यांचे आहे आण ती ही कुमारी स्वरुपात कन्या स्थितीमध्ये जेव्हा गणेशतत्व ठीक आहे. त्याचेवर कोणताही तांत्रिक हात उचलू पतीचे स्वागत करण्याची वेळ आली ती आंघोळीस गेली होती शकत नाही, मग त्याने कतिही प्रयत्न करू दे. ज्यांचे गणेश म्हणजे त्यांचा विवाह झाला होता परंतु पतीची भेट झाली तत्व ठीक आहे त्यांचे केसाला सुध्दा कोणी धक्का लावणार नव्हती. तर जेव्हा ती आंघोळीला गेली होती तेव्हा त्यांनी श्री नाही. म्हणून जे काही गणेश तत्व आहे, ते संरक्षणचे तत्व गणेशाला नरिमाण करुन नहाणी घराचे बाहेर ठेवून दिले. ही आहे. खरी गोष्ट आहे. दुसऱ्या अर्थात कवि दुसऱ्या (Dimention) मध्ये असे की, त्याने आपल्या आईचे रक्षण करावे तचिया आपल्या गणेश तत्वाला फारच संभाळून ठेवले पाहजे. प्रथम प्रतषिठेचे रक्षण करावे. कारण ती Virgin कुमारी आहे. अशा आपली नजर खाली ठेवा. लक्ष्मणा सारखे व्हा आण आपली प्रकारे आपल्यामध्ये जी गौरी स्वरुपा कुंडलीनी आहे. ती नजर सीतेच्या चरणावरच ठेवा. त्यांच्यात काही पाप नव्हते. अजून Virgin आहे. त्यांचे त्यांच्या पतीबरोबर करून मलिन पुण त्यांना हे ज्ञात होते की, नजर वर उचलून बघणे म्हणजे झालेले नाही. त्याचे पती आत्मा स्वरुप शवि आहेत. आण आपले चित्त बघिडवण आहे. म्हणून त्यांनी चरणाकडे त्या दरवाजापाशी श्री गणेश बसलेले आहेत. त्या दरवाजा टुष्टी ठेवली गणेश तत्व आपल्याला पृथ्वी मातेकडून मळिले मधून श्री. शंकर सुध्दा आत जाऊ शकत नाहीत इतका तो आहे. धरणी भातेने आपल्याला गणेश तत्व दिले आहे. म्हणून पवत्रि दरवाजा आहे. आण हे दुष्ट लोक, त्यांना मांत्रीकाकडून म्हटले पाहजे, कुंडलनी मातेच्याकडे त्या देऊन आम्हाला दशांचे ज्ञान दिले आहे. जेव्हा मनुष्यामध्ये बाजूने जाण्याचा प्रयत्न करतात त्यामुळे त्यांना प्रत्येक गुणेश तत्व जागृत होते, तेव्हा त्यांचे मध्ये वविक बुद्धी येते. प्रकारचा त्रास होतो. ज्या माणसामध्ये पावत्रिय नाही. त्याला कुंडलनी जागृत करण्याचा आधिकार नाही. जर अशी व्यक्ता वविक द्या, सदबुद्धि द्या. मनुष्यामध्ये जर दशांचे ज्ञान असेल प्रयत्न करेल तर गणेश त्यांच्यावर नाराज होतील. आण तेर फारसे बघिडणार नाही. पण त्याला चांगले वाड्याचे ज्ञान परणिमातः त्यांच्यामध्ये अनेक प्रकारच्या वक्ती नरिमाण असणे आवश्यक आहे, म्हणून आपण त्यांचेकडे वविकाची होतील. मी ऐकले आहे की, काही लोक ओरडू लागतात काही मागणी करतो, म्हणून त्यांना वविक देणारे म्हणतात, हेच नाचू लागतात काही भ्रमभ्रिठा सारखे वागतात. आण काही गणेश तत्व आहे. जनावरासारखे आवाज करतात. मी पाहिले आहे. काहीचे अंगावर फोड येतात. कारण अशा अपवत्रि लोकांचे कडे सर्वात जास्त संरक्षण गणेश तत्वामुळे होते. म्हणून आपण पृथ्वीचे अनेक आभार मानू या, कारण त्यांनी हे तत्व म्हणून श्री गणेशांना आपण प्रार्थना करतो की आम्हांला आता आपले मध्ये दुसरे जे महत्वाचे तत्व आहे ते म्हणजे वषिणू तत्व होय वषिणू तत्वामुळे आमचेमध्ये धर्माची धारणा होते, जो आपल्यामध्ये असलेल्या नाभी चक्रातून गेल्यामुळे की, जे अपवत्रि आहेत आण जे कुंडलीनीला चुकीच्या मार्गाने व चुकीच्या रस्त्याने जागृत करण्याचा प्रयत्न प्रभावित होतो. आपल्या भोवती नाभी मध्ये धर्म असतो. करतात, त्याचेवर स्वतः साक्षात श्री गणेश रागावतात. त्या साधकाला फार त्रास होतो. सर्व तांत्रिक शास्त्रां शरी गणेशांना नाराज करून मळिवतात. ज्यांना लोक तांत्रिक समजतात ते जेव्हा तुम्ही आरमीबा होता तेव्हा आपले अनन शोधत होता. त्यांच्या पेक्षा उच्च दशेत आल्यावर मानवी अवस्थेत आल्यावर स्वतःच्या सत्तेच्या शोधात असता व त्याच्या वरच्या स्थितीत ईश्वराला शोधता. तुमच्या मधला धर्म हा की, तुम्ही ईश्वराला शोधा हा मनुष्य धर्म आहे. फक्त मानवच परमात्म्याला शोधत असतो प्राणी नाहीत. हा मनुष्याचा धर्म आहे. याचे दहा धर्म आहेत, व हे दहा धर्म आपल्याला श्री खरे तांत्रिक नाहीत. खरे खरे नर्मिला तंत्र, हा सहज योग आहे. कारण तंत्र म्हणजे कुंडलनी, यंत्र म्हणजे कुंडलनी आण ते शास्त्र फक्त सहज योगातच शकित येते. बाकी जे तांत्रिक आहेत, ते परमात्म्याच्या वरिधी आहेत, देवीला, श्री गणेशांना नाराज करुन, त्यांचे समोर व्यभिचार करुन, असे 23

Marathi Translation (Hindi Talk) स्थूल स्वरूप, व तुम्हाला ते कळले. परंतु तत्वाचे बाबतीत कोणतेही काम जेव्हा माणूस करतो तेव्हा त्याचे कार्य तत्वाने उजळून नघाले पाहिजे. समजा आपण येथे बोलतो आहोत (Microphone) याचे माध्यमातून व आम्ही काय बोलत आहोत. ते तुम्हाला कळते आहे. पण या पेक्षाही जास्त चांगली गोष्ट आली तर ती यंत्रणा जी काम करति असेल, नवीनच असेल. तसेच माणसांमधील जे तत्त्व आहे ते एक नवनि वकिसति तत्त्व आहे. आणार्ति ते तत्त्व जे आहे ते परमात्म्याला शोधणे. त्यांचेच ते तत्त्व असल्यामुळे तो ईश्वराला शोधत असतो. म्हणून मनुष्याचे प्रथम तत्त्व आहे की, परमेश्वराला शोधणे जो मनुष्य परमेश्वराला शोधत नाही तो पशु पेक्षाही खालचा आहे, मनुष्य जेव्हा परमेश्वराला शोधण्यास नघाला तेव्हा त्याचे नाभी चक्रातील तत्त्व पूर्ण झाले. आता तो पुढच्या वषिणू पासून मळितात. श्री वषिणूकडून आपणास अनेक लाभ होतात. परंतु हे सत्य नाही. की त्यांचे कडून आपणास फक्त पैसाच मळितो. अशा चुकीच्या कल्पना आपल्या मनात घर घरून बसल्या आहेत की, वषिणूकडून आपल्याला कपेस मळिते. व बाकी त्यांत काही अर्थ नाही. वचिार करा की, फक्त कपेसने काय फायदा होतो. जेव्हा मनुष्याला कपेस मळिते, समता, एक स्थिति ह्या, एक मासा आहे. त्याच्या लक्षात आले की, समुद्रामुळे आपणसंतुष्ट आहोत, व त्यामुळे त्याला समाधान मळिते. तेव्हा असा वचिार येतो की, समुद्र तर आपण पाहिला त्याचा धर्म आपल्याला समजला समुद्राचा धर्म आपल्याला समजला, आता हे जमीनीचा धर्म काय आहे. ते वघायचे आहे. तेव्हा तो पुढे होते. मत्स्यावतार जो झाला तो ह्या साठीच एक मासा समुद्रातून बाहेर आला. तेव्हा तो मासा बाहेर आला फक्त एकच मासा जो प्रथमच बाहेर आला त्याला आपण तत्वावर आला. जेव्हा तो परमात्म्याला शोधू लागला तेव्हा अवतार मानतो. जो पहिल्यांदा बाहेर आला व आपल्या त्याने बघतिले की, जगात सर्व सृष्टी बहरलेली आहे. बरोबर इतर माशांना बाहेर आणले. काय शकिण्यासाठी? कदाचित ह्या ग्रहांवर तार्यांवर आण सर्वा ठिकाणी ईश्वर की धर्म काय आहे कोणता धर्म? जमीनीचा धर्म काय आहे ? असेल. त्याचेकडे त्याची दृष्टी गेली. तेव्हा त्याला हरिण्य म्हणून ते मासे बाहेर आले. त्यांच्यात आता दुसरा धर्म ग्रभाची स्मृती आली. त्यानी वेद लहिले त्याचे चतित अग्नी शकिण्याची इच्छा निर्माण झाली. आधी पाण्याचा धर्म शकिले वगैरे पाच तत्वाकडे गेले त्यांना समजून घेण्याचा त्याने प्रयत्न व नंतर जमिनीचा धर्म शक्ती लागले. जेव्हा जमिनीचा धर्म केला. ते समजावून घेतल्यावर हवन वगैरे केले आण शक्ती लागले तेव्हा सरपटतांना त्यांना असे समजले की, ब्रम्हदेव, सरस्वतीची पूजा केली. हे सर्व झाल्यावर त्यांना जमिनीवर वृक्ष आहेत व वृक्षांची पाने सुद्धा आपण खाऊ वाटले की, आता, हे सर्व ज्ञान मळिले. जसं वजिजानामध्ये शकतो. सर्वात प्रथम भूक असते व त्याचेसाठी मनुष्य शोधात लोकांना सर्वच समजले, बरेच काही समजले. पण जेव्हा असतो. शोधण्याची शक्ती सर्वात प्रथम नाभीमध्ये असते वजिजानाचा परिणाम समजला तेव्हा ते म्हणाले की, हे काय आपण तर अणूबाय बनविला. आता हे वजिजानावाले लोक अशा ठिकाणी उभे आहेत की, येथून पुढे गेल्यास खाईच कारण तेथे भूक असते. प्राणी झाल्यावर लयाला वाटले की, मान वर करून आहे. ह्या पुढे एक पाऊल जरी गेले तरी एक कषणात सर्व चालावे फार मान झुकचून चाललो आता. वर करून चालावे. जेव्हा त्याने वर उचलली तेव्हा मनुष्य बनला. हळू हळू तो जग नष्ट होईल. आता, त्यांनी पुस्तके लहिली आहेत. ती माणूस बनला. तर आपल्या आत धर्म आहेत. व आपण धर्म तुम्ही बघतिलीस, तर एक आहे Shock ह्या वषियावर. धारण करीत असतो. प्रथम माशाचा धर्म होता. व त्यामळे म्हणजे केवढा मोठा धक्का आहे. आण जगातील लोक तो पाण्यात पोहत होता. नंतर कासवाचा धर्म होता की, तो अजिजानांत बसून आहेत आण म्हणून आम्ही दुःखी आहोत. जमीनीवर सरपटत होता. नंतर जे प्राणी आले त्यांचा धर्म जसे प्रान्स मधील लोक नेहमी चेहरे पाडून असतात. मी वचिारले काय झाले तर हे लोक म्हणाले की, माताजी "ह्या लोकांना जर आपण सांगतिल की, आपण आनंदी आहोत आपणसुखी आहोत तर ते म्हणतील तुमच्या सारखा जास्त मूर्ख दुसरा नसेल. ह्या जगांत काय चालू आहे ते तुम्हांला माहित नाही. "तेव्हा मी म्हणाले असं का ? कारण हे म्हणतात होता की चार पायाने चालावे पण त्यांची मान झुकलेली असे. नंतर घोड्या सारखी त्यांनी मान वर उचलली. व सर्व शरिच उभे केले व मागचे दोन पायावर ते उभे राहिले. त्यानंतर हा मनुष्याचा धर्म आहे. की, तो दोन पायावर उभा आहे. व त्याची मान सरळ आहे. हे तर बाह्योत आले. अतिशय 24

Marathi Translation (Hindi Talk) की, आम्ही लहिति वाचत असतो, आण आम्ही अशी पुस्तके तकिडे लोक काळजीत असतात की, वीज जाते की काय, वाचली आहेत आण त्याच्या बरुन असं समजतं की, ह्या अमेरिकेत एकदा वीज गेली तर कतितीरी अपघात झाले, जगावर फार मोठे संकट येणार आण आण सारे जग नष्ट संकट आली कति ती त्रास झाला, लोकांना जणू काही तुफान होणार आहे. माणसांनी स्वतःला एका मनिटिच्या आत नष्ट उठले. भूकंप झाल्यावर सुद्धा इतके संकट आले नसेल इतके करण्याची पूर्ण तयारी केली आहे. आण हे फारच मोठं संकट वीज गेल्यावर आले. ते एक मोठे नाटकच झालं. इतक्या आहे आण तुम्ही सुखात. " त्यांचा वशिवासच बसत नाही. टोकापर्यंत त्यांनी स्वतःला गुलाम बनवून ठेवले आहे. आता मी म्हणाले, " म्हणून हे लोक दारु पतित की, काय, कारण त्यांना वाटू लागले आहे की, प्लास्टिकचे डोंगर उभे केले फारच दुःखी जीव आहेत. फारच दुःखी आहेत म्हणून चेहरा आहेत आण आता ह्या प्लॅस्टिकचे काय करायचे ? आता ते पाडतात. मग दारु कां पतित ? असंही असेल की. आपले नष्ट कसे करायचे ? ह्या मागे लागले आहेत. आण आता दुःख कमी करत आहे. " ते म्हणाले होय हेच लक्षात घ्या डोकेधरून बसले आहेत. एखाद्या घरांत तुम्ही गेलात तर न माताजी की. ते दुःख कमी करत आहोत. परंतु प्रत्येक चौकात जाणे तुम्हांला कति प्लॅस्टिकच्या गोष्टी दसितील भारतीय पॅरसिच्या प्रत्येक चौकात तुम्हाला एक घाणेरडी बाई उभी लोकांना हे वेड लागत आहे. आताच मला सुद्धा ते सांगतात असलेली दसिल. ती कशा करति ? मी म्हणाले की, माणसाने की, विलायतेतून येताना नायलॉनची साडी आणा. अरे येथे स्वतः करति एक नाटक रचन ठेवलेले आहे. की, मी फारच इतक्या सुंदर कॉटन (सुती) च्या रेशमी साड्या मळितात. दुःखी आहे म्हणून मला दारुही प्यायला पाहिजे व पाप का तुम्हीच नायलानच्या साड्या नसता ? पण आमच्या करायला पाहिजे. जर मी दारु प्यालो नाही तर माझे दुःख लोकांना नायलॉनचा शोक आला आहे आपल्याला प्लॅस्टिकचा कसे हलके होईल अशा तऱ्हेने मुरखासारखे ते बडबडतात. शोक आहे. तकिडच्या लोकांचा वशिवास बसणार नाही इतके तात्पर्य हे की, परमात्म्याचा शोध हेच जर तत्त्व आहे तर आपण मूर्ख आहोत. तकिडे तर लोक कॉटनला भगवान हे तुमच्या लक्षात येईल की, वजिजानाच्या रस्त्याने जावून समजतात. कारण त्यांना ते मळितच नाही. आधी त्यांनी खुप परमात्मा भेटू शकणार नाही. वजिजानाच्या रस्त्याने जाऊन कॉटनचे कपडे बनविले. जे काही तुम्ही मळिलिले आहे. जे काही ज्ञान तुम्ही मळिलिले आहे. त्याने कोणालाच आनंद मळिलेला नाही. अर्थात आदी प्रकारचे ग्लास असतील; ह्याच्या करति एक ग्लास, त्याच्या पेक्षा तुम्ही जास्त आळशी झाला अहांत हे नक्की आता करति तो ग्लास आणखी कशा करति तसिरा ग्लास वगैरे तुम्हाला चालता येत नाही. इंग्लंड मध्ये जर तुम्ही एखाद्या जेवायला बसतील तर एका पदार्थाला एक चमचा दुसऱ्याला दुकानांत गेलात आण एखाद्याला सांगितले की, दोन चार दुसरा, तसिर्याला तसिरा. ह्या पदार्थासाठी एक प्लेट, त्या सहाचा गुणाकार कर तर ते काही त्याला येणार नाही. त्यांना पुढार्यासाठी दुसरी प्लेट आण कशाला तरी तसिरी प्लेट, एका कॉम्प्युटर लागली. त्या शिवाय त्याचे चालत नाही. आण ती ताट घ्या आण हातांनी खा, पन्नास प्रकारचे ग्लास, पन्नास जर हरविला तर त्याचे डोके गेले कामातून आधी प्रकारचे चमचे, पन्नास प्रकारची भांडी, करायचेत काय ? अतविचारामुळे त्याचे हात नरिपयोगी झाले. कोणतेही आतां परस्थिती अशी आली आहे की, सर्व काही बाहेर कशादि काढण्याचे काम कविा स्वैपाक करण्याचे काम वगैरे काढले. त्यांनी पृथ्वीमातेच्या पोटात जे काही तत्त्व आहे ते ते करु शकत नाहीत. आता जेव्हा त्याचे डोके जास्त चालू बाहेर काढले आण रिकामे झाले. आता कामात खातात लागले तेव्हा यंत्र बनविले आण त्या यंत्रात आपले डोके सकाळपासून संध्याकाळी पर्यंत कागदात खातात आमचे एक घातले आता जेव्हा यंत्र आले तेव्हा डोके नरिपयोगी झाले. आता यंत्रच त्याचे सर्वसत्ती झाले आहे. त्याचे शिवाय ते वळणाचे होते. म्हणाले की तर कंटाळलो. रोज सहल करुन, काहीच करु शकत नाहीत. जर तिथी वीज बंद झाली तर माझे तबबेत खराब झाली. जेव्हा बघावे तेव्हा प्लॅस्टिकची लोक आपल्याकडे मी. ईश्वराच्या कृपेने आपल्या येथे लोट नाहीत कागदाची प्लेट दाग्याची घरी ही परस्थिती आहे अजुनी ठीक आहे. बीज जाण्याची लोकांना सवय आहे. समजा, त्यांच्या घरी दारु असते तर घरांत दहा का नातेवाईक तकिडे अमेरिकेला गेले होते. बचिारे जुन्या 25

Marathi Translation (Hindi Talk) आण आपण म्हणतो की, ते श्रीमंत आहेत, पैसेवाले आहेत. आपण जडातच अडकून बसतो कारण जडता है काही तत्त्व प्लॅस्टिकशिवाय त्याचे घरी काय आहे ? प्लॅस्टिकमध्ये नाही, सर्व पंचमहाभूतांचे तत्त्व ब्रम्ह आहे आण आत्मा जेवायचे प्लॅस्टिकमध्येच रहावयाचे प्लॅस्टिकमध्ये मरायचे. मळिलिल्यावर ब्रम्ह तत्त्व आपल्यामधून वाहू लागते. ते तत्त्व त्यांच्या घरी आता अशी अवस्था आहे. हॉटेल मध्ये राहिले सोडून आपण इतरच शोधत बसलो व जेथे तत्त्व बलिकूल आण हॉटेल मध्ये मेले ते एखाद्या भटक्या लोकांसारखे झाले नसून सर्व जडच आहे अशा स्तरावर येऊन पोहोचलो त्यामुळे आहेत. त्यांचे सगळे संपुष्टात आले आहे. इतक्या त्यांच्या त्या देशामध्ये अशी परस्थिती आता आली आहे की, तेथे चुका झाल्या आहेत. ह्या शास्त्रवाल्यांच्या कोणत्याही कोणीही खुष नाही सर्व शास्त्रे मळिलिली. खुप शकिले व गोष्टीवर जर मी बोलू लागले. तर हसून हसून पोट दुखू वदिदान बनले पण आता अशा टोकावर उभे आहेत की, एक लागेल. वैद्यकीय शास्त्रांत असे आहे, काय झाले आहे ? काही जरी पाऊल पुढे टाकले तरी सर्व खड्यात जातील. म्हणून नाही जरा नीट बघा. आताच एक साहेब सांगत होते की, सर्व लोक तकिडे दुःखी आहेत, वमिनसक आहेत व इतके ते ज्यांनी दात घासतात त्या टूथपेस्ट मध्ये ल्कोरोफॉर्म त्रासलेले आहेत की, फार थोडे लोक तकिडे असे आहेत की, मसिल्लेला असतो. क्लोरोफॉर्म मसिल्ल्या मुळे लोकांना आता ज्यांचे शरिरीचा कोणताही भाग हासरी लागला आहे, कोणाचे डोळे कॅन्सर होऊ लागला आहे. तेव्हा एकजण म्हणाला की, फडफडतात कोणाचे नाक हलते, कोणाचे डोळे वाकडे असते. भारतातून नीम पेस्ट मागवा त्याच्यात क्लोरोफॉर्म नसतो. मी शांत असे काहीही नसते. बायका नवयांना मारतात, नवरे म्हणाले ते चांगले आहे. क्लोरोफॉर्म महाग आहे तो आम्ही बायकांना-मारतात मुलांना मारत असतात, आई बापांना काढून पाठवणार ? आम्ही नाही ते घालू शकत आतां येथून मारतात, दर आठवड्यांत कमीत कमी दोन मुले आई वसतू नरियात होवू लागतील. हाताला ते लोक जो साबण बापाकडून मारली जातात, कधी एकलय ? अगदी ठार लावतात त्यांच्यात काही रसायने घालतात. तो काही अससल मारतात, ही तेथील आकडे वारी आहे. अगदी नाही तरी दोन साबण नसतो. थोडे दविसांनी बघा भारतातील साबण साच्या मरतातच. आण ति सुद्धा आई - वडिलांचे हातून, तेव्हा अशा जगभर पाठविला जाईल, कारण हडिस्तानचा साबण शुद्ध तेव्हा असे संस्कृती जेथे तयार झाली आहे. तेथे हे लक्षात घेतले असतो. तो तत्वावर बनविला जातो. कोणत्याही कृत्रिमतेवर पाहजे की, त्यांना तत्त्व माहीत नाही. जर तत्त्व त्यांना ठाऊक नाही. त्यांचे

कडील सर्व कृत्रीम असते. मी कोणतीही वदिशी असते तर त्यांची आज ही स्थिती नसती. कारण तत्व वस्तु वापरीत नाही. त्यांचेकडे सेंट्स असतात. त्यात तंबाखू आनंददायी असते. आण त्याला वाटते की, मी फार मोठा आहे. मी तंबाखू वापरतो. त्यांचे सेंट्स नशिकार आहे व तेथे पोहोचले पाहिजे. वेदामध्ये हे लहिले आतां आपल्या देशामध्ये आपण म्हणतो ब्रम्ह तंबाखूच्या पाण्यापासून बनवितो. आपल्याकडची अतरे असल असतात. तर त्यांच्याकडची सगळी रसायने असतात. तिकडे इतक्या कृत्रीम गोष्टी वापरतात व त्यामुळे जाणणे, जर सर्व वेद वाचून सुद्धा मनुष्याने जर 'स्व' ला कोणाच्या भुवया गळून पडतात, तर कोणाचे तरुणपणातच जाणले नाहीतर वेदाचा उपयोग काय ? हे जर खर आहे, तर कस गळून पडतात, तर कोणाला दाढीच नसते. नंतर कळले की. हे लोक असल्या गोष्टी वापरतात त्यामुळे त्यांना हे सर्व नाही. त्याचे पठणाने बाकी सर्व होईल पण आत्मज्ञान नाही होऊ लागले आहे. तिकडे सरदार लोकांची परिस्थिती बिकट आहे ते लहिले आहे व त्याच्याच आपण आग्रह धरुन बसतो. परंतु वेदांतच हे लहिले आहे की वेद. म्हणजे वंदि म्हणजे प्रथम हे आहे की, वेद पठण करुन तुम्हांला आत्मज्ञान होत होऊ शकत. गायत्री मंत्र आहे. सर्व लोक गायत्री जप करीत असतात. अगरदी पुष्कळ करतात. पण अशा बडबडण्याने गायत्री देवी जागृत होणार आहे का? कोणाची झाली आहे कां? असे कोणी भेटले आहे कां? गायत्री जप का करायचा आहे, व ते लोक जास्त दारु पडि लागले तर आणखी बिकट होईल. तर सांगण्याचे तात्पर्य असे की, तत्व न जाणल्यामुळे लोक कृत्रीम गोष्टीकडे वळतात, पंचमहाभूते तत्वे मानून सुद्धा 26

Marathi Translation (Hindi Talk) वडलिंच्या घरी, तर तचि सुरक्षितपणा संपला. नवऱ्याला वशिषतः भारतातील नवऱ्यांना असे वाटते की, त्यांनी काहीही केले तरी ठीकच आहे. ते कधी पाप करीत नाहीत सर्व पवित्रयाचा ठेका स्त्रियांनीच घेतला आहे. पुरुषांना त्यांची काही आवश्यकता नाही. आपल्याकडे पुरुषांचा साधारणपणे असा वचिर असतो. याचा इलाज करण्याच्या सुद्धा काही पद्धती आहेत. इंग्लंडमध्ये तुम्ही जा. तेथे सर्व नवरे हमाल झाले आहेत हमाल! सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत गाढवासारखे ते सुद्धा तुम्हाला माहीत नाही ? गायत्रीला जागृत करण्याचे आधी आपल्या आत्म्याला जागृत करणे आवश्यक आहे. गायत्री परमात्म्याची एक शांती आहे. जो पर्यंत परमात्म्याला तुम्ही जाणत नाही तो पर्यंत गायत्री जप करुन काय होणार? समजा तुमच्यावर पंतप्रधान नाराज आहेत. तेव्हा तुम्ही कोणसही प्रसन्न करुन घेतले तरी त्याचा उपयोग प दुसऱ्या काय होणार? तुम्हास कोणीही वाचवू शकत नाही. जो पर्यंत तुम्हाला ईश्वर मळित नाही तोपर्यंत या सर्व शक्ती व्यर्थ आहेत. त्याचा अर्थ एवढीच. फक्त आत्म्याच तत्व आहे. तो मळिलेला काम करतात. घरी आल्यावर बायकोने जर घटस्फोट घेतला जाहजि. या शक्ती मळिलून तुम्ही परमात्मा मळिलू शकत तर त्याचे घरादाराची विक्री होते. अर्धी मालमत्ता पत्नीची नाही. परंतु परमेश्वर प्राप्ती नंतर या शक्तीची तत्वे तुम्हाला बनते. एखाद्या पुरुषाने जर दोन-तीन वेळा असे केले अथवा मळितात. तेव्हा या शक्तीचे वर जी शक्ती आहे तिकडे त्याचे बाबतीत असे झाले, तर तो अगदी रस्त्यावर येतो. आपल्याला लक्ष दलि पाहिजे. याचे वर जी शक्ती असते तिला तो दारु पडिण मरणार व त्याची बायको दोन-तीन लग्ने देवी शक्ती म्हणतात. ती आपल्या हृदय चक्रांत असते. हृदय करुन खूप शरीरमंत होणार तेव्हा हा जो बाह्यातील उपाय चक्राचा अर्थ हृदय नाही. हे दुसरे तत्व आहे. ज्याला हृदय तत्वमधून नाही तर बाह्यातून होतो, तेव्हा पुरुष बचिरे, चक्राचे तत्व म्हणावे लागले. ते दवी तत्व आहे. आता तुमचा वशिवास बसणार नाही पण पुरुष बायकांचे मागे मागे आपल्यामध्ये देवी तत्व काय आहे? जेव्हा हे खराब झाल्यास फरित असतात. ती नवऱ्याला हकूम सोडत असते. (भांडी नुकसान होते ते समजावून घ्या. देवी तत्वामुळे आमचे मध्ये घासा, अशी भांडी घासतात का? कर काढा, कसा काढायचा सुरक्षितपणा प्रस्थापित होतो या तत्वामुळे आपण सुरक्षित करे. तुमच्या आईने शक्तिवलि नाही का तुम्हाला । आश्चर्य होतो. मूल १२ वर्षांचे होईपर्यंत देवी तत्वामुळे, आपल्या वाटते पण मी डोळ्यांनी बघितले आहे. त्याला अंधगुणे sternum मध्ये (छातीच्या मधोमध असलेले हाड) सैनिक काढावी लागतात. सर्व स्वच्छता करावी लागते. चार बनतात, त्यांना Anti bodies असे म्हणतात. व त्या सर्व माणसामधून सुद्धा त्याला उठवून काम काढायला लावले जाते. शरीरभर पसरतात. व तुमचेवर कोणताही हल्ला आल्यास थोडेसी जरी असवच्छ झाले तरी त्याला उठवून साफ (रोगाचा) त्याला थांबवण्यासाठी तयार रहातात. एखाद्या करावयास सांगतात. म्हणून वलियतेमध्ये स्वैपाक घर फारच व्यक्तचि सुरक्षितपणाचे भावनेवर काही कारणामुळे परिणाम विकिसीत झाले आहे. कारण पुरुषांना सांभाळावे लागते. येथे झाल्यास हे चक्र पकडले जाते काही दविसापूर्वीचे मी सांगितले होते की, स्त्रियांमध्ये अनेक कारणामुळे सुरक्षितपणाची पुरुषांना काहीही काम करता येत नाही. कोणतेही काम असो भावना फार लवकर कमी होते, जसे एक स्त्री चांगली सद्गुणी त्यांना वाटते काय जरुर आहे काम करण्याची? एखादी वस्तु आहे. पण तचिया पतीने तचि संरक्षण केले नाही कवि तचिया दुरुस्त करायचे असेल अथवा दुसरे काही काम असो. त्यांना पतीवर संशय आले कवि तो दुसऱ्या स्त्री बरोबर संबंध त्याचेशी काहीही करतव्य नाही. परदेशात गेल्यावर त्यांना ठेवीत आहे, तर तचि हे चक्र पकडले जाते, अशा वेळी कळते त्यांना स्वैपाक करता येत नाही. भांडी धुता येत होते. मुलींना काही समजावून बकिर नाही दलि तर वेड लावले अथवा नाही काहीच करता येत नाही व तिकडे पाहजि, व त्यासाठी तलि हे समजाविले पाहजि की तुझ्याशिविय मला दुसरे जास्त प्रिय काही नाही. त्याने कशा त्यांचे हात खराब होतात. मग म्हणतात आईची फार प्रकारे पत्नीला सुरक्षित वाटेल याचा वचिर केला पाहजि. आठवण येते, कारण येथे आम्हाला चांगले खावयास मळित तचिवर रागावता कामा नये तो जर तलि म्हणू लागला की नाही. मी वचिरले की स्वतः का बनवत नाही, तर म्हणाले तू कोण वचिरणार तू फारच संशयी आहेस. जा आपल्या की, आम्हाला काहीच येत नाही. पुरुष झाले म्हणजे आळशी चुली समोर बसावे लागले म्हणजे कळेल. आपल्याकडे नोकर मळित नाही. वशिषतः वदियार्थ्यांचे फार अडते, कारण 27

Marathi Translation (Hindi Talk) बनले आहेत. त्यांना काही करायचे नाही नुकतेच एक मोठे तत्व जर खराब झाले तर कॅन्सरचा आजार फार लवकर Secretary साहेब भेटले. शक्तिषण खात्याचे सचिव., त्यांचे होतो. कॅन्सर होण्याचा सर्वात सोपा मार्ग म्हणजे एखाद्या बोलणे ऐकून मोठे आश्चर्य वाटले. ते म्हणाले दहा वर्षांत वाईट गुरुकडे जावे, पाच वर्षात कॅन्सर नाही झाला तर बघा. भारतात सर्व टिकाणी स्त्रीया दिसतील व पुरुष सगळे झाडू दहा वर्षे झाली मी त्यांची नावे सांगत आहे की, ते कसे गुरु मारायला लागतील. मी वचिरले का? तेव्हा ते म्हणाले की, चरात आहेत. ते तुमचे नुकसान करतील तर ते मलाच वदियार्थी म्हणजे मुले इतकी आळशी आहेत व त्यांचे नेते सांगतात की, माताजी तुम्ही असे म्हणू नका तुम्हाला ते गोळ्या गुडगरी करतात. दहा-दहा वर्षे एका वर्गात यसतात. मी घालतील. मी म्हणाले ज्याची हिममत असेल त्याने चालवावी म्हणाले म्हणूनच आपल्या देशात असे दृश्य दसिते आहे व बंदूक, त्यांची नावे सुद्धा सांगितली. पण त्यांचेकडे लोक गेले मुलीमध्ये मात्र स्वभावने चांगली आहेत जिच्याकडे काही व हृदय विकार घेऊन परत आले. पण कृपा करुन हृदय वविक आहे अशी मुलगी येत होते. मुलींना काही समजावून बकिर नाही दलि तर वेड लावले अथवा (Epilapsy) सांगा, त्या समजावून घेतील. मुलांना सांगा ते काठ्या घेवून (अपस्मार) चा आजार दलि एवढ्यावरच जर त्यांचे तयार आहेत। व त्यांचे नेते इतके वाईट आहेत की, त्यांचेशी समाधान झाले नाही तर कॅन्सर देतील कारण तुम्ही त्यांना बोलणे शक्यच नाही मुलींना दविसभर सांसरी कसे वागायचे पैसे देणार तेव्हा काही तरी त्यांनी तुम्हाला द्यायलाच हवे. ते शक्तिवायचे व मुलांना सांगायचे की सासुरवाडीला गेलास इतकी त्यांची सेवा केली खसि भरले तेव्हा काही तरी तुम्हाला तर मोटार जरुर माग, अशा त्हेने कोणत्याही व्यवस्थेमध्ये मळिलेच पाहजि गुरु तत्व खराब झाल्यावर कतितीरी आपण त्यामागचे तत्व काय आहे ते बघत नाही व त्याचे प्रकारचे कॅन्सर माणसाला होतात, आपली जी मूर्खा आहे ती तत्वाप्रमाणे आपण इलाज करत नाही. व त्यामुळे आपल्यात कोणा समोर ही चुकवायची नाही प्रत्येकासमोर डोके फार मोठे दोष नरिमाण होतात. म्हणून वविहामागचे तत्व टेकण्याची काय आवश्यकता आहे ? आपल्या आई पाहिले पाहजि. ब ते म्हणजे आपली पत्नी आहे. आपल्याकडे वडलिसमोर जरुर टेकवा पण एखाद्याला गुरू मानून असे सांगवे लागते, तर तिकडे पुरुषांना असुरक्षित बाटते. त्याच्यासमोर माथा टेकवण्याची जरुर नाही. जो परमात्म्याची म्हणून तेथे स्त्रीयांचे हे चक्र जर खराब झाले तर त्यांना भेट घडवील तो गुरु. स्तनाचा कॅन्सर होण्याची शक्यता (Breast cancer) असते. जास्त करुन हा आजार असुरक्षित वाटल्यामुळेच माझे यांचे उलट आहे. मी लोकांना सांगते की, माझे पाया पडू नका तर सहा हजार लोक माझे पायावर डोकी होतो. तो ठीक करायचा असेल तर लचिया नवऱ्याला सांगा की. बायकोचे नीट संरक्षण कर. पण ते माझे ऐकणार नाहीत आपटतात. व व्हायबर्शनसमुळे माझे पाय सुजतात. मी सांगितले तर राग येतो. माताजी दर्शन घेऊ देत नाहीत, असे व डॉक्टर हा आजार ठीक करु शकत नाहीत, ते सांगणार. लोकांना ही एक सवयच लागली आहे. कोणी म्हणतात. ऑपरेशन करा, कॅन्सर आला आहे. हे कापा ते कापी नाक श्रीमान १०८.४२० वगैरे आले की, त्यांना साष्टांग कापा. कान कापा, कॅन्सर झालेल्या व्यक्तीचे अर्थे अवयव कापलेलेच असणार व थोड्याशा अवयवावरच तो आपले आम्हाला आशीर्वाद दलि व चक्रर येवून आम्ही पडलो व काम चालवितो. सहज योग असा नाही. सहज योगात पाच दहा वर्षात वेड्याचे हॉस्पिटलमध्ये लोग हा वचिरच तत्वावर काम चालते. कोणते तत्व खराब आहे ते पहायचे करीत नाहीत की या माणसाने गुरु केला आहे, तर त्याची व टीक करायचे. नमस्कार घालायचा व चक्रर येवून पडायचे. गुरुरी प्रकृती तरी कमीतकमी ठीक रहावी. याचे तरी बरे असावे. पण हजारो लाखो लोक त्याचे कडे जातात. "तुमचे गुरु काय करतात." सातव्या मजल्यावर बसले आहेत. बोलत नाहीत मीनी बाब आहेत ना ते." काय बोलणार? डोक्यात काही असेल तर बोलतील ते मीनी बाब आहेत. बोलणार नाहीत. आता, नाभी चक्राच्या चारही बाजूला जी महान तत्वे आपल्यामध्ये आहेत. ज्यांना धर्म तत्वे म्हणावे लागेल व त्या धर्म तत्वांना सांभाळणारे जे तत्व आहे. जे त्यांचा आधार आहे. जे ज्यांना मार्गदर्शन करते, ते आहे गुरु तत्व ते गुरु 28

Marathi Translation (Hindi Talk) जवळ गेलात तर चमिता मारतील चमिट्याचा मार खायला तुम्हाला शोधायला हवेत. म्हणजे तुम्ही सुटणार बाकी कोण लोक शंभर रुपये देतील. कारण मीनी बाब आहेत. ज्तिका खाणार? ते कोणत्या दुकानात मळितात? यानी तर आपला ते देखावा करतील तेवढे चांगले परत्येक गुरु काही नवीन हसिसा घेतला व दुसऱ्याची शफिरस केली. डॉक्टर लोक दखावटी पणा काढतो. असे एका गुरुरे सांगितले की करतात तसे एखाद्याच्याकडे तुम्ही जावून म्हणलात की माझे तुम्हाला हवेत उडायला शक्तिवणे. मुलांना तरी पुष्कळ समजते डोळे खराब आहेत. तर ते म्हणणार आधी जाऊन दात पण मोट्यांचे डोक्यांत काहीच शरित नाही. या लोकांनी तीन, तपासून घ्या. मग तुमचे सगळे दात काढून टाकतील व तीन हजार पीड घेतले आहेत. तीन तीन हजार वचिर काढा. सांगतील की डोळे तपासून घ्या. त्याच्यात बहुतेक फोड झाला

लोकांना उडायला शकविणार." मी म्हणाले दुदैव लोकांना आहे. सगळे करुन झाले आणि लक्षात आले की आपल्याला तुमच्या गुरुनांच का नाही उडवून दाखवायला सांगत? प्रथम काही झालेच नाही. अशी या लोकांची पद्धत आहे. ही सर्व त्यांना उडायला सांगायचे व मग पैसे द्यायचे. बघिऱ्यांना खाण्यासाठी आधी बटाटे उकडले व उकडून त्याचे पाणी तीन जास्त नाही. घेत राहिलेल्या साठी त्या गुरूचे धरी जा. दुसऱ्या दविस प्यायला दिले: म्हणजे उडण्यासाठी तुमचे वजन कमी करायला हवे. त्यासाठी तीन हजार पौंड म्हणजे उडण्यासाठी बघिऱ्या पार रस्त्यावर आला आहे घर वकिले वायका मुले तुमचे वजन कमी करायला हवे. त्यासाठी तीन हजार पौंड तसिरीकडे भीक मागत आहेत. यांची वंभिगणी आहे. हे म्हणाले की, आम्ही इतकेच घेतो गुरुने राहिलेला सर्व पैसा काढून घेतला आता असे कळते की, म्हणजे जवळ जवळ साठ हजार रुपये. त्यानंतर बटाट्याच्या साली खायला दिल्या. सगळ्यांना सांगितले तुमचे वजन वाढता कामा नये. शेवटी जे सडलेले बटाटे होते ते खोयला की देवाच्या नावावर जे काय चालते ते देवाचे काम असते दिले त्यांना (diarheoa) झाला तर म्हणाले हे होणे तर ते अगदी चुक आहे. असे, आज एक बाईसाहेब तकिडे आवश्यक आहे. त्यामुळे तुमचे वजन घटले. मग थोडे दविस म्हणाल्या माताजी माझे गुरु फार मोठे पोचलेले गृहस्थ आहेत. उलट टांगले व तसेच ठेवले, का तर वजन घटले पाहजि. यांत शंका नाही, आणि येथे बसून दडोरा पटिते आहे. की, त्यानंतर (Foam) वर ठेवले व उड्या मारायला लावले. मी गुरुला शरण गेले आहे. मी गुरुला शरण गेले आहे. तेव्हा घोड्यावरून उड्या मारतात तसे. व फोटो काढले वर्तमान मी वचिारले मग काय झाले ? तेव्हा म्हणाली माताजी मी पार पत्रांत दिले. फोटो की आम्ही हवेत चालतो आहोत. झाले स्वतःचेच स्वतःला सर्टफिकेट ! मग मी वचिारले. आपण जेव्हा आपली अक्कल वापरीत नाही तेव्हा असल्या गुरुंचे घरी जात असतो. आपल्याला जर असे वाटते छापून अगदी खोटे साफ खोटे तुमच्या मोटारी आहेत, गाड्या आहेत, त्यातून हडि, तुम्ही जर हवेतून असे तसे चालाल तर कोठे तरी आदळाल बघिार करा, की त्याची कारय आवश्यकता आहे. आता माणसाला पक्षी हाण्याची आवश्यकता आहे की, काही वशिष, म्हणजे परम व्हावयास हवे. आपल्या गुरु तत्वाची दया आली पाहजि. आपली अक्कल गहाण "कशा पार झालात?" लर म्हणजे गुरुला शरण गेल्यामुळे. मी पार झाले. "असे तर मला शरण येऊन सुद्धा होणार नाही. तसे गुरु तर वारले. पण मी तुमच्या समोर बसली आहे. तुम्ही म्हणाला, माताजी मी तुम्हाला शरण आहे. मला पार करा. तर नाही होणार थोडे फार स्वतःचे भांडवल पण व का लागते कंडलनी पण जागृत व्हावी लागते पार होणे आवश्यक आहे. पार होत नाही तोपर्यंत माताजी मी तुम्हाला शरण आले आहे. असे म्हणून काही उपयोग नाही. मी स्वच्छ सांगते, पार व्हावे लागते. मी शरण आलो म्हणजे सोपे आहे. पण काम मला करायचय, माझे हातून झाले पाहजि. जोपर्यंत माझे हातून काम होत नाही, तोपर्यंत सर्व नरिऱ्थकच आहे. मी स्पष्ट सांगते जो पार नाही तो नाही. आहे तो आहे यांत खोटे (Certificate) कोणी देऊ शकत नाही. तुम्ही माझ्याशी चे गुरु तत्व खराब टाकतात व त्या मूर्खाकडे जाऊन स्वतः करुन घेतात. एवढा सरळ वचिार करत नाहीत. एका ग्रहस्थाने वचिारले "माझ्या कर्मगतीचे काय?" मी म्हणाले. "तुमचे गुरु काय म्हणतात?" म्हणाले "माझ्या गुरुने सांगितले आहे की, तुझ्या पापाचा फक्त १ / ६८ इतकाच भाग मी खाऊ शकतो. "मी वचिारले" ते कोणत्या हशिबाने आणि बाकी कोण खाणार? याचा अर्थ अजून सदुसध्द गुरु 29

Marathi Translation (Hindi Talk) समाधान वाटले. काल सगळे म्हणाले की. माताजी उद्या भांडा, लढाई करा, काहीही करा मी काय करणार? नाही, तर नाही, झालात पार झालात. अगदी साधा सरळ हशिब सनिमा असल्याने (टी. व्ही.) वर कोणी येणार नाही आहे. आम्ही प्रयत्न करू शकतो पण पार नाही. करू शकत. पुरोगर्मला. माझे पती आज लंडनला चालले होते. पण त्यांना आम्ही प्रयत्न करू, परेम देऊ, सगळ काही करू पण पार तुमचे मी तशीच सोडून आले. वमिान तळावर सोडण्यास गेले नाही. तुम्हाला झाले पाहजि. जसे जेवण अगदी रुचकर जेवण मी मी म्हटले काही लोक तरी नक्कीच येतील म्हणून जायला बनविले पण तुम्हाला जर जभि नसेल, तर मी तुम्हाला काय पाहजि. म्हणून मी आले आणि म्हणून मला फार आनंद झाला देणार, आणि तुम्हाला काय चव समजणार? तुमची जीभ की, तुम्ही तुमचा सनिमा सोडून सुद्धा येथे आलात तुम्ही जागृत झाली पाहजि. तला संवेदना झाली पाहजि. की तत्वाला जास्त महत्त्व दिले म्हणून मी आज फार खूष आहे. माताजी काय बनवून आपल्याला वाढले. पाहजि. का मीच तुमचे साठी खाऊ सुद्धा. तेव्हा हे जाणले पाहजि की तत्व एकच आहे. व ते म्हणजे गुरु तुम्हाला चिंतामध्ये Seriousness (गांभीर्य) येऊ नये म्हणून मी परमात्म्याशी एकरुप करवितो जो परम मळिवून देतो तोच अतशिय हलके फुलके अशा तहेचे तुम्हाला समजाविले. पण गुरु दुसरा कोणी गुरु नाही. सर्व आंधळे आहेत आणि एक याचा अर्थ असा नाही की, पोरकट पणाने वागले यांत गांभीर्य आंधळा दुसऱ्या आंधळ्याला कोठे घेऊन जातीय ते फक्त आहे. मला ती एक लीला आहे. ही सर्व लीला आहे. म्हणून देवच जाणे. शरणागतीने काही फरक पडत नाही. अगदी शांत चिंतिताने दोन्ही हात माझे समोर करा व चिंतित "शरणागती तर पार झाल्यावर सुरु होते. त्या पूर्वीची अगदी मोकळे सोडा. तत्वाबद्दल मी तुम्हाला अगदी साध्या शरणागत काहीच नाही. तुम्ही पाहिले असेल की पार केल्याशविय मला कोणाला पायावर येऊ द्यायचे नसते. अतशिय महान व गांभीर्य वषिय आहे. व त्याची महनता व कारण त्यात काय अर्थ आहे.? जर तुम्ही पारच झाला नाहीत गांभीर्य तमचेवर पसरावी. कारण महनताच मळिवायची तर मी काय करुं? प्रथम पार होणे आवश्यक आहे. हे जरूर गोष्ट आहे. ती मुळे मनुष्य दबला जात नाही वी वाहयला आहे की बरेच लोक पाण्यावर आल्यावरच पार होतात. ते जात नाही. तर त्यामध्ये तो वृद्धगित होतो. ही ठीक आहे. पण त्यावेळी शरणागतची काहीच आवश्यकता नाही. त्यानंतर शरणागत झाले पाहजि. जेव्हा शरणागत तुम्हाला खाल्ले ईश्वराला कृपेने आपण आज सर्वजण पार व्हा म्हणजे उद्या फार मजा येईल. आणि उद्या सगळ्यांना घेऊन या. शब्दात, हलक्या फुलक्या पद्धतीने सांगितले. कारण तो माझ्या मते बहुतेक सर्व लोक पार झाले आहेत. पार होते वेळी तुमच्या लक्षात येईल की हातावर धड असा वारा व्हायचे त्यावेळी शरण जाण्यास कमीत कमी आत्ता तर पार जावयास हवे प्रकाश तर असावयास हवे. प्रकाश असल्याशविय जाणवतो. व आपण. नरिचिार होता स्वतःला नरिचिार तुम्ही माझे पण पायावर येऊ नका. कदाचित मी सुद्धा १०८,४३० वगैरे असेल, कोणास ठाऊक? आणि मी असले आणि आनंद मळिवा. वषिय गहन होता तरी सुद्धा तुम्ही पार तरी तुम्हास कसे समजणार की मी आहे अथवा नाही? मी झालात. मी आजपर्यंत तत्वाच्या वषियावर बोलले नव्हते. काहीतरी कसे समजणार? केव्हाही, जोपर्यंत पार होत आज प्रथमच तत्वावर बोलले. अगदी गप्पा गोष्टी करीत नाही. तोपर्यंत तुम्ही माझे पायावर येऊ नका म्हणून तुम्हाला तत्वाला प्राप्त करुन घेतले पाहजि. कोणाचेही पुढे मस्तक झुकवण्यास प्रतबिधि केला होता. जो परमात्मा मळिवून देईल फक्त त्याचे पुढे मस्तक झुकवा ही बघा तुमच्या हातावर थंड थंड हवा येऊ लागेल. हेच घटना जोपर्यंत तुमचे मध्ये घटीत होत नाही. तोपर्यंत कोणत्याही तत्व हीन गोष्टीचा सर्वाकार तुम्ही करू नये म्हणून प्राप्त व्हायचे आहे. ते आत्म्याचे तत्व आहे ते आपल्या मधून आपले जे संरक्षणाचे तत्व आहे त्या बद्दल मी तुम्हाला लहरी सारखे, लहरी सारखे वहात आहे. ते आत्म्याचे तत्व सांगितले. उद्या आणखी काही तत्वाबद्दल सांगेन. आज फार ब्रम्ह तत्व आहे. ठेवण्याचा प्रयत्न करा. डोळे अगदी बंद ठेवा. थोडा वेळ हा अतशिय सूक्ष्म वषिय आहे म्हणून सूक्ष्मांत जाऊन मळिवायचे आहे. हाच जीवनाचा उद्देश आहे. या ब्रम्हत्वाला लांबलचक चर्चा केली. एका बाबतीत आज मला फार 30

1982-01-19, Puja

19 जानेवारी 1982

Devi Puja

Pune (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

मंगळवार, जानेवारी 19th, 1982

महाराष्ट्राचं प्रेम अगाध आहे आणि ते माझ्या नुसतं हृदयात भरून येतं. इतकं प्रेम तुम्ही लोकांनी दिलिलं आहे, की त्या प्रेमातच सर्व संसार बुडाला, तर आनंदाच्या लहरी, कती जोरात वाहू लागतील याची मला कल्पना सुद्धा करवत नाही. त्या प्रेमासाठीच धडपडत ही मंडळी तुमची भाषाही त्यांना येत नाही, तरी सुद्धा इतक्या लांबून दुरून धडपडत महाराष्ट्रात जायचे म्हणून येतात. असं प्रेम जगात कुठेही नाही. हे अगदी खरं आहे. जरा मराठी भाषा सडेतोड आहे, जरा दांडगी आहे, खणखणते जास्त. पण हृदय मात्र प्रेमाने भरलेलं आहे. भाषेमध्ये खोटा दांभकिपणा नाही.

पण एकंदरीत प्रेमाची व्याख्या सुद्धा मराठी भाषेतच करता येते. कती तरी शब्द शोधून मला बाहेर सापडत नाहीत. जशी आपल्या मराठी भाषेत आहेत. कारण हृदयामध्ये जो प्रेमाचा प्रवाह वाहत आहे, त्याच्याच लहरी आदळून, आपटून, नवीन नवीन शब्द बनवतात. आणि त्या शब्दांचे तुषार, त्यातून संगीत जाणवतं. हे असलं अबाधित प्रेम सदा सर्वदा महाराष्ट्रात राहिलं पाहजि. ज्या लोकांचा संबंध बाहेरच्या लोकांशी आला आहे, अश्या लोकांमध्ये मात्र, थोडासा फेरबदल झालेला आहे. त्यामुळे प्रेम काय आहे हे लोकांना कळत नाही. प्रेमामध्ये मनुष्याला त्याग म्हणजे हा जाणवतच नाही. एखाद्या आईला आपल्या मुलाबद्दल आस्था वाटते. वशिष्ठ: जर एखादं मूल आजारी असलं तर तच्चा जीव नुसतं कासावीस होतो त्या मुलासाठी. हे कसं? केवढं तच्चासाठी हे धन आहे मोठं, स्वतःचा जीव आतमध्ये घालून, डोक्यात घालून, रात्रंदविस ती त्या मुलाच्या सेवेसाठी असते. हे कुठून येतं? हे एवढे त्यागाचे जीवन पण वाटते का त्याग आहे? कसंही करून मुलगा ठीक झाला पाहजि माझा. तसंच आपल्या नवऱ्याबद्दल मुलांच्या बद्दल हीच आस्था ह्या देशात बायकांना आहे. आणि आहे. अजून पुष्कळांना आहे. तेव्हा बाहेरचं वारं मात्र त्या प्रेमाच्या ज्योतीला लागू देऊ नका. ते सांभाळून ठेवा म्हणजे बाहेरचे जेवढे आहेत ते तुमच्या पासून शकितील. ते घालवायचे नाही. आजकाल नवीन वारं सुरू झालेलं आहे की प्रेमबीम काही नाही. प्रेमाला काही अर्थ नाही. प्रेम म्हणजे मूर्खपणा आहे. सगळ्यांशी तोडून वागायचं, सहज योगाला ते शोभत नाही. चार तऱ्हेची माणसे आहेत. पुष्कळ सहज योगीही नसतात. सहज योगाच्या वरिद्ध बोलतात. खरंय. वाटतं हे काय? पण त्यांच्यावर दया केली पाहजि. उद्या हे नरकात पडणार. आपलेच भाऊबंद आहेत. हे नरकात पडणार. तेव्हा एक तऱ्हेनी त्यांच्याबद्दल आंतरिक भावना ठेऊन, कोणालाही दुरावलं नाही पाहजि. सर्वांशी प्रेमानी वागलं पाहजि.

माझं लग्न झालं, ते म्हणजे उत्तर प्रदेशात. तिथीही पाहिलं मी. पुष्कळ साठा आहे प्रेमाचा. पण प्रेम बोलून दाखवायचं फार कठीण लोकांना वाटतं. मी गेल्यानंतर मात्र सर्वांना वाचा फुटली. प्रेम बोलूनही दाखवावं लागतं, सांगावं लागतं, जपावं लागतं. मुख्य म्हणजे कुटुंब व्यवस्था महाराष्ट्रात ही फार चांगली आहे. बायकांनी सांभाळलेली आहे. पण आता बायकांनी जर आपलं धार्जणिय सोडलं, आपली पद्धत सोडली, दुसऱ्याचं बघून बदलायला लागल्या तर मात्र या देशाचं फार नुकसान होईल. आपल्या जुन्या पद्धती फार वाईट आहेत, असं बायकांनी कधी वचिरात घ्यायचं नाही. सहन करावं लागतं. पण सहन करणारा सुद्धा कोण आहे? त्यालाही शक्ती पाहजि. ज्याला शक्ती नाही तो काय सहन करणार? बायका ह्या साक्षात शक्तिसवरूपच असतात की नाही? आणि जर स्त्रीने ती शक्ती वापरली नाही तर ती काय होणार? पुरुषांचे वेगळे आहे, बायकांचे वेगळे आहे. जसं एका रथाला दोन चाकं असतात एक उजवीकडे एक डावीकडे. डावीकडच्या चाकाने उजवीकडे येण्याचा प्रयत्न करू नये. तो मूर्खपणा आहे. आता बाकीच्या फार पुढारलेल्या देशातल्या बायका, पुढारलेल्या. पुढारल्या कुठे माहिती नाही. शगि नघिलेत.

त्यांचं तरी बघा काय म्हणजे काय स्थिती करून ठेवलेली आहे. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की लंडन इंग्लंड मध्ये प्रत्येक आठवड्याला मी असं ऐकलं होतं की दोन मुलं मारली जातात. आई मारते. ऐकले का तुम्ही? तुम्ही जन्मात कुठेच ऐकले नाही. पण आता मी ऐकलं हे लंडनला आहे. इंग्लंडची तर गोष्टच होणार.

प्रेमासाठी सहन ही करावंच लागणार आणि त्याच्यातच आनंद आहे की आमही प्रेम करतो. प्रेमाचा आनंद प्रेम आहे. त्याच्या पलीकडे काय? प्रेम करण्यातच खरा आनंद आहे. बाकी कशातच आनंद नाही, तसंही पाहिलं तरी. काय दोन वस्तू मळिल्यात कवि नाही मळिल्यात.

भांडणापूरवी नवराबायकोत हेच व्हायचं. नवरा म्हणायचा काय स्वतःचं बघत नाही. सकाळी उठून कामाला आपली लागते. काही व्यवस्था ठीक नाही तुला स्वतःची. काही तरी स्वतःचं करून घे. लपून छापून सगळे आहे. घरच्या वडीलधार्या लोकांच्या समोर नसायचं. असं काय आहे? सकाळी नवराच उठून थोडं पाणीबिणी भरून ठेवायचा. मला इतकं माहिती आहे आमच्या घराण्यात, की फार काम पडलं तर साडी नेसून त्यांनी पाणी भरलं, की कुणाला दसिलं नाही पाहजि. कारण बायको बाळंतीण व्हायची आहे आणि तिला त्रास होईल. असे प्रेमाचे पूर्वी प्रकार होते. बाहेरून सर्व व्यवस्थिती. पण आतून मात्र अगदी प्रेम, आणि ते जतन करून परत त्याची जाणीव करून द्यायची. हे पुरुषांचं फार चुकतं की बायका इकंकी करून त्याची जाणीव त्यांना देत नाही. मग त्या उद्धट होतात. दुःखी होतात. ते वाढत गेलं की वाढतच जातं. मग ऐकायचं नाही नवऱ्याचं. ही फार वाईट गोष्ट आहे. आणि मुळात, मुळात चुकतं म्हणजे एवढंसं लहान दसित ना ते आपल्याला ते फार मोठं आहे. एक छदिर जसं काही व्हावं संबंध परमेश्वराच्या पदरात, तसं आहे. तेव्हा दोन शब्द जरी नवऱ्याने काढले तरी हरकत नाही. कारण बाहेरचा सर्व ताप घेऊन घरात येतात तेव्हा आपल्यावरच येणार. पण नवऱ्यांनी सुद्धा ताल ठेवला पाहजि.

मी आज एवढ्याचसाठी म्हणतेय कारण परदेशातून आल्यावर मला ही तफावत जाणवली. आणि वाटलं की कुठे माझ्या देशातल्या बायकासुद्धा या मूर्ख बायकांसारख्या कुठे वाहून जाऊ नाही. कारण संबंध शक्तीचं सार त्यांच्यातच. दसायला आपलं कुटुंब म्हणजे फार लहान वाटतं. पण तसं नाही. ते फार मोठं घटक आहे. आणि एक कुटुंब सहज योगामध्ये, म्हणजे एवढे मोठे घटक आहे, की त्या घटकामध्ये आज फार मोठमोठाले जीव जन्माला येणार आहेत. एवढे मोठमोठाले जीव जन्माला येणार आहेत, त्याची आपल्याला कल्पनासुद्धा करता येणार नाही. त्यासाठी अश्या कुटुंबाची व्यवस्था करायला पाहजि जथि मनुष्याला, एक असं वाटलं पाहजि की वशिष्ठ काहीतरी सुंदर पैकी घटतं आहे, की तिथे गेलं म्हणजे अगदी शांत. ती शांती स्थापित करायचं स्थान म्हणजेच घर आहे, कुटुंब व्यवस्था आहे.

आपण शांतीच्या फार मोठ्या गोष्टी करतो. पुष्कळश्या बायका मी पहिल्या आहेत आमही मेबर आहोत म्हणे आमही शांती देऊ. आणि घरी? घटस्फोट ! तेव्हा घरामध्ये शांती असल्याशिवाय बाहेरच्या शांतीला काही अर्थ नाही. तुम्ही कतीही पैसे कमवा, काही करा त्याला काही अर्थ आहे? त्याचा काय उपयोग? पुरुषांनी सांभाळून घ्यायला पाहजि बायकांनी सांभाळून घेतले पाहजि. दोन चाकं आहात तुम्ही एकाच रथाचे. आणि तो रथ एवढा मोठा आहे. त्या रथाचे तुम्ही चाकं आहात. त्या रथाचे वहन तुम्ही करत आहात. आणि केवढी मोठी ती गोष्ट आहे त्याची कल्पना दुसऱ्या देशामध्ये जाऊन कळते. ते छिन्नभिन्न झालेत सगळे ती छिन्नभिन्नता इतकी जास्त जाणवते इतकं दुःख वाटतं आणि आता जोडता, जोडता येत नाही. त्याला जोडणारा आता काही असा त्यांनी ग्लू काढलेला नाही. तिकडे सर्व तऱ्हेचे बोल्ट काढलेले आहेत. पण नवरा बायकोचे जोडणारा काहीच नाही.

ते मराठी भाषेचं वैशिष्ट्य हे आहे की बोलतांनाही गोडवा असायला पाहजि. एक गोडवा आणून बोलता आलं पाहजि. आणि ते जर साधले नाही वशिष्ठ: पुरुषांनी. सारखं बायकोकडे लक्ष, फक्त तच्चा चुका काढण्यातच असलं तर ती कधी ठीक होणारच नाही, कारण तिला सध्या, नाहीतरी चुकाच काढतच असतात काही केलं तरी, मग कश्याला ठीक व्हायचं? ही गोष्ट जरी आज लहान दसिते लोकांना, की माताजी आज हे काय सांगत बसल्या? राष्ट्राला गोष्टी करणं फार सोपं आहे. राष्ट्र फार मोठं मोठे झाले पण ज्यांची कुटुंब व्यवस्था बघिडलेली आहे ते राष्ट्र आज रसातळाला नघिले अगदी रसातळाला त्यांचं काहीही भलं होणार नाही. तेव्हा ही दोरी इकडचं सांभाळून ठेवा. खुटीला जास्त महत्त्व आहे. एकदा जर का खुंट सुटली तर बेफाम होऊन जाईल संबंध संसार. म्हणून आज प्रथम तुम्हाला वशिष्ठ करून सांगते, की कुटुंब व्यवस्था सांभाळून घ्या.

आता रोज बघते, अमेरिकेला जाऊन आल्यापासून, तर तथिल्या लोकांना बघून मला आश्चर्य वाटेल इतके तापट लोक आहेत. इतके तापट आहेत की ज्या दविशी मी तिथे पोहोचली तर बातमी होती की जरासं एका माणसाचं दुसऱ्याशी भांडण झालं तर ह्यांनी पसितून काढून त्याला मारलं. रस्त्यावरच. ओळख ना देख. लहानश्या एका गोष्टीवरून

भांडण झाल की पसितूल काढून मारतात? एवढे तापट व तामसी लोक आहेत तथि. म्हणजे त्यांच्या आईचा आणि घडिलांचा पत्ता घेतला तर कळेल, की त्यांनी कती तरी लग्न बगिन करून ह्या मुलांचा सत्यानाश केला. जर तुम्हाला राक्षस तयार करायेचे असले तर तुम्ही घरात भांडण तयार करा. बायकांवर फार मोठी जबाबदारी आहे. घरातध्ये सर्व काही शांती आहे आणि शांतीचंच लेण बायकांनी घातलं पाहजि, पुरुषांनी दिलं पाहजि आणि बायकांनी घातलं पाहजि. ज्यानी आपल्या घरातली शांती शुद्ध होईल अश्या गोष्टी कराव्यात. सहज योग्यांनी असा मनाचा नर्धार केला पाहजि की बोलायचे तर गोडच बोलायचं, दोन चुका क्षमा केल्या पाहजि. आई तरी आमच्या कतीतरी चुका क्षमा करत होती. आणि तसेच बायकांनी तसेच दुर्लक्ष पुरुषांकडे (माफ) केलं पाहजि. इतकी जरुरीची गोष्ट आहे. इतकी महत्वाची गोष्ट आहे.

ह्या देशाचे सगळे धागे तुटून जातील आणि जर काही धागे तुटायला सुरवात झाली तर सर्व वस्त्रहरण होऊन जाईल, म्हणून आपल्या देशाबद्दल म्हटले आहे की -

'यत्र नार्या पूज्यन्ते तत्र रमन्ते देवता' .

इथे देवीची पूजा होते इथे गृहलक्ष्मी वसते. त्या गृहलक्ष्मीचे जथि स्थान असते, गृहलक्ष्मी म्हणजे ती लक्ष्मी होण्यालायक असायलाच पाहजि. सारखं भकार्यासारखं मला हे घेऊन द्या मला ते घेऊन द्या हे कधी गृहलक्ष्मीचं लक्षण नसते. म्हणजे तुम्ही भिकारी, राणीपद कसलं? राणी असाल तर तिला पद असतं. मग नवऱ्यांनी फोर्स केला तरीसुद्धा, नको कश्याला घरात एवढं सगळं आहे, राहू द्या, काय करायेचे आहे? म्हणजे कती ही बाजू एकमेकांना पेलावी लागते त्याचा अंदाज नाही आणि त्याच्यात रस कश्याचा असतो? प्रेमाचा. प्रेमाश्रविय सहज योग होणार नाही. प्रेमाश्रविय सर्व संसार बदलणार. नाही. प्रेमाश्रविय काही मार्ग मला दसित नाही. जो पर्यंत आपापसांत प्रेम होणार नाही नुसत्या वरच्या ऑरगॅनझेशननी आणि नुसत्या इकडच्या तिकडच्या गोष्टी करून काहीही होणार नाही. प्रेम हे मुख्य आहे.

परत हेही लक्षात ठेवलं पाहजि की इज्जत कवि आपण ज्याला अबुर म्हणतो ती पुरुषांनाही असते, बायकांनाच असते असं नाही. पुरुषांनी आपल्या इज्जतीचा खयाल ठेवला पाहजि त्याचा वचार ठेवला पाहजि. असं नाही मला काही इज्जतच नाही, मी म्हणजे पुरुष मग काय? घोड्यासारखं उधळलं तरी मी पुरुषच आहे कवि गाढवासारखा जरी वागलं तरी मी पुरुषच आहे. काही केले तरी मी पुरुषच आहे. आणि भाकडासारख्या जरी उद्या मारल्या तरी मी पुरुषच आहे. मग तुम्ही भाकड व्हाल गाढव व्हाल, पण माणूस होणार नाही. पुरुषाला आपली अबुर पाहजि. जशी बाईला आपली अबुर पसंत आहे तशी पुरुषाला असली पाहजि. लक्ष्मणासारखा पुरुष बघा - कसे डोळे खाली करून चालायचा. स्वतः आपल्या वाहनीच्या पायाश्रविय वरती काही बघतिलं नाही. तेव्हा या पाशवी प्रवृत्ती आपल्यातल्या काढून टाका आणि स्वतःची इज्जत करा. हे दुसरं भिकारीपण आहे की सगळ्या बायकांच्या कडे भरिभरि बघत फरियचं. त्यांच्या मागे लंपटासारखं धावायचं. हे एक प्रकारचं भिकारीपण आहे. कोणत्याही गोष्टीसाठी एवढं अगदी हे मला हवंच, मला पाहजिच. तर पुरुषांचं, हे दुसरं भिकारीपणाचे लक्षण. जो राजा बादशाह असतो त्याला काय तुम्ही जमनीवर बसवा कनि कुठंही बसवा. सहजयोगामध्ये कसंही बसता आलं पाहजि, कसंही करता आलं पाहजि. सगळ्याच्या वर आहात तुम्ही. आत्म्याचे स्वरूप झाल्यावरती तुम्हाला कश्याची गरज आहे? कशाचीच नाही.

आता हे लोक जे आले आहेत फॉरेन वरून त्यांच्यातलं आमहाला बरं आहे तकिडे. म्हणजे गाड्या घेतल्यात, इथून तथिपर्यंत त्यांच्या कारपेटी लागल्या आहेत. त्यांच्या झोपायचे व्यवस्थति इतकं काही व्यवस्थति अगदी काही वचिरू नका. बछिन्यातून उठले नाही की बाथरूम तथि जवळच. कधीही उठा, अकराच्या आधी तर कधी उठतच नाही. अकरा वाजता उठतील. अंधोळी मात्र वर्षभरात एक दोन केल्या तर फार. जसं पाहजि तसं वागत असतात. म्हणून ते इथे येऊन जी शसित लागते त्याच्यासाठी ते मुद्दामून खर्च करून इथे आले की शसित लागते. परत अडी अडचणीत राहता येतं. जीवाला जरा तस पडते. ते तस घेण्यासाठी पैशे जुळवून इथे आले तुमच्याकडे, आणि तुम्ही त्या तशी पासून का पळता? शरीराला कसे तावून सुलाखून ठेवले पाहजि. म्हणून गृहस्थाला गृहस्थाश्रम म्हटले आहे. आश्रम आहे. आराम करण्याची जागा नाही. आराम म्हणजे अगदी बेकार वस्तू आहे. मला समजतच नाही. आरामाची गरजच काय आहे एवढी? माणसाला कसे अगदी तडकाफडकी असायला पाहजि. आराम करायला लागले, म्हणजे जे काही जगातले आहे ते डोक्यावर बसणार. एकदा खुरचीवर बसले तर खाली बसू शकणार नाही तुम्ही. आरामपसंत व्हायलाच नको. म्हातारपण नधायचं नाही. अशे लोक असतात की त्यांना उठायला सुद्धा एक मनुष्य लागतो आणि बेसायला एक मनुष्य. हे असलं जीवन तुम्हाला जर करून घ्यायचं असलं तर आरामात राहा.

सहज योगी म्हणजे कसा अगदी तत्पर असायला पाहजि. तत् पर. तेव्हा आपल्या संस्कृतीत महाराष्ट्रात सकाळी आपल्या ४:३० ला अंधोळी बघिळी करून. आमचं म्हणजे लहानपण असं गेलेलं आहे. ४:३० ला उठायचं. वडील आमचे ५ ला फरून बाहेर यायचे. ५ वाजता घर सगळं स्वच्छ करून सगळे जण तयार होऊन सर्व मुलं, हे ११ जण असायचे. आता ते तसं राहिलं नाही बाकीच्यामध्ये. सगळे आपले शसित. कधी एक कागद बाहेर टाकायचा म्हणजे वडिलांनी मात्र त्याच्या वरती ओरडायचं. एक कागद नाही. अजून माझी सवय आहे. एखादा जरी हातात कागद मी आपल्या हातात घेऊन फिरते की कुठेही काही दसिलं की घालायचं. डस्टबिन. पण आपल्याकडे नसतातच. आपलाकडे वैयक्तिक आणि सवच्छता फार आहे. पूर्वी मानसिक पण फार होती म्हटलं तरी चालेल. मन कसं स्वच्छ ठेवलं पाहजि. मन स्वच्छ ठेवा. मनात घाण नाही ठेवली पाहजि. घाण ठेवली म्हणजे कसले तरी आपण वाईट आक्षेप लोकांना करतो. वाईट काहीतरी बोलतो. काही तरी अवधायक घडतं. काहीतरी दुष्ट असं घडतं. अजाण म्हणून तसं बोलायचं, तसं करायचं नाही. हे कसं करणार? त्याच्या तत्वावर आलं की कळतं, की कां होतं? कारण आपल्या मनामध्ये जर वषि ठेवलं तर सापा सारखे आपण कुणालाही लावले की लावले. चावले बुआ. अमुक ते चावले. चावरे असे आडनाव मी तरी ऐकलेलं नाही महाराष्ट्रात. सगळे आहे. पण चावरे नाही. पण बरेच लोक आहेत चावरे. आणि त्यांचं नाव चावरेच ठेवावं. आडनाव बदलून. त्यांच्याशी कोणी बोलायला गेलं की डसले. काय भेटले का तुम्हाला? हो. मळिला एक. काय?

कमळाच्या फुलांना कुणाला चावलेलं आजपर्यंत ऐकले नाही. भुंग्या सारख्या माणसाला सुद्धा आपल्याकडे आणून व्यवस्थति, आरामात, झोपा. ते लक्ष्मीच्या हातात आहे. तेव्हा चावरेपणा आपल्या भाषणातलं शरीरातून काढून टाका. दांभकिपणानं, खोटं, पण खरं म्हणजे तुम्ही चावरे आहात का? आम्ही बुवा खरं बोलतो आम्ही फार स्पष्टवक्ते. हे आपल्या महाराष्ट्रात फार. स्पष्टवक्ते कधी, टिकांसारखे स्पष्टवक्ते खरे स्पष्टवक्ते आहेत. आगरकरांसारखे. अशे अशे लोक आपल्या देशात झाले, ह्या महाराष्ट्रात तसा स्पष्टवक्ता पुन्हा मी पहिला नाही. स्पष्टवक्ते म्हणजे लोकांना श्रविया देणे, घाणेरड्या गोष्टी बोलणे, हे स्पष्टवक्ते. आमच्यामध्ये दांभकिपणा नाही. जे करायचं ते आम्ही उघड्या रस्त्यावर करतो. असं कां ? फार शहाणे आहात तुम्ही. त्या बाबतीत ही एक समज असायला पाहजि त्या पेक्षा दांभकिपणा बरा मी म्हणते. जी माणसं उघड्या रस्त्यावर घाणेरडी कामं करतात ते म्हणजे सगळी घाणच उघडी करून टाकतात. कुणाला काही मर्यादाच राहणार नाही. नदिन दांभकि मनुष्य एवढा आहे की तेवढ्यापुरतं करतो आणि त्याला भीती वाटते. ते पसरत नाही. पण जे उघड्या रस्त्यावर चालतात प्रकार, ते मात्र थांबत नाही. आणि त्यासाठी स्वतःची ज्याला अबुरच नाही, प्रतर्षिता नाही, अप्रतर्षित मनुष्य आहे. त्याच काय लागत त्याला ? स्वतःची प्रतर्षिता कुठे गेली? आणि शांती प्रतर्षितेश्रविय मळिच शकत नाही. ज्याला आपली स्वतःची प्रतर्षिता असते तो हत्तीसारखा आरामात चालतो. त्याची शांती ढळत नाही. आपण प्रतर्षित अहो कवि नाही ते पाहिलं पाहजि. थलिलपणा करणे बाष्कळपणा करणे, चेष्टा करणे, एक दुसऱ्याचं वाईट बघणे, ह्या म्हणजे कती नमिन स्तरातल्या गोष्टी आहेत आणि ते त्या सहज योगानंतर दसितं आणि ते बदल जर आपल्यात आलेला नसला तर असं समजायचं की अजून आम्ही सहज योगी झालेलो नाही. सहज योग म्हणजे काय तुम्ही मेम्बरशिप करू शकत नाही ते मी कालच सांगितलेलं आहे. त्याच्या मध्ये तुम्हाला डुबावं लागतं आणि ते इतकं सुंदर आहे, इतकी मृदुता आहे त्याच्या मध्ये.

पूर्वी मी असं बघितलं होत की आमचे सहज योगी सगळ्यांच्या पहिल्या रांगेत येऊन बसले, कोणाचाही program असला, आधी आम्ही तथि बसलेले आहोत. अहो, तुम्ही व्यवस्था बघा तकिडे, तुम्ही येऊन बसले. बाकीची व्यवस्था कोण बघणार? म्हणजे घरातल्या बाईनी आधीच जेवायचं. अजून आपल्याकडे बायका असं करत नाहीत. अश्यातला प्रकार. तुम्ही समोरच येऊन बसले का? हो म्हणाले. तीन चार रांगा राखून ठेवल्या. असं का? बरं. आता बसा म्हटलं तुमची पूजा करते. ते आता बदलत बदलत मागच्या रांगेत गेले आणि आता बघते की बाहेरच बसतात, बचिरे. तुम्ही पुढे इतरांना करा. ज्यांना गरजच आहे त्यांना. ही गोष्ट जेव्हा येऊ लागली तेव्हा समजायचं की सहजयोग जमतो आहे बुवा आपल्याला. कारण कुठेही असले तरी आपल्या माताजी आहेत. त्यांचंच कार्य करतोय. त्यांचंच आम्ही बघतोय. सहज योग त्यांचाच आहे, ते आम्ही सिद्ध करू. असा वचार करून, दुसून ही केला काय की कुठून ही केला काय, आम्ही तथि जाऊ. जथि योग्य असेल तथि माताजी आमहाला ठेवा अश्या समाधानाने व्यक्ती जो वागतो त्याला सहजयोग लाभतो.

तर तसिरी गोष्ट म्हणजे समाधान माणसामध्ये पाहजि. समाधानाश्रविय शांती प्रस्थापति होणार नाही. आज कुणाकडी गेले तर त्यांच्याकडे आम्ही आज अमुक बघितलं. ते फार छान आहे. मग गेले बाजारात धडपडत. तेच मळिलं पाहजि. आता ज्या लोकांनी मळिलं आहे इकडे त्यांना ते माती मोलाचं झालाय. सगळं आणून घरातध्ये ठेऊन करायचं तरी काय? लोणचं घालायचं का? जे दुसऱ्यांकडे दसिलं ते आपण आणायचं मग आपलं वैशिष्ट्य काय राहील? अहो काहीतरी नवीन आणा. आणि सौख्य नाही त्या माणसाला अश्या माणसाला काही सौख्य नाही. आपोआप गोष्टी घडतात सहजयोग्यांना सगळं काही मळितं. त्याचं सौख्य, सौंदर्य सगळं काही मळितं. पण पहिल्यांदा

मनुष्याला समाधान असायला पाहजि. समाधानाचे एवढं सौख्य काय, कशाला? समाधान! सहज योगानंतर तुम्हाला तुमचा आत्माच मळिला त्याच्यावर आता समाधानाला आणखी काय पाहजि? जे स्वतः साक्षात समाधान स्वरूप आहे तेच तुमच्यात जागृत झाल्यावर आता कसले समाधान पाहजि माताजी ह्याला? पण त्याचा अर्थ असा नाही की भगवी वस्त्र घालून माझ्या समोर उभे राहा. दुसरंही असतं. आता काय, आता आम्ही सहज योगी झालो, आता आम्ही भगवी वस्त्र मळकी घालू. पण समाधानामध्ये सौंदर्य उगते. जेव्हा मनुष्याला समाधान असते तेव्हा तो प्रसन्नचित्त असतो. देवीचं तसंच. तला समाधान असले की ती प्रसन्न असते, नसलं की स्पष्ट दिसते की समाधान काही वाटलं नाही माताजी. तुम्ही जर समाधानी असला तर तुमचं जे आयुष्य आहे ते सौंदर्यवान, अत्यंत हळुवार. पूर्वी मी पाहिलं होतं लोक ओरडायचे एक दुसऱ्याला सहजयोगात. नुसतं कोकलणं चालायचं. मी म्हणायचे आता कसं होणार लोकांचं? कोणी आला की फटका द्यायचा तलवारीचा. कोणी आलं की दारात, 'आले का तुम्ही? या.' म्हणजे तो पळायचा. सहजयोग नको रे बाबा. तिथे जहाल लोक राहतात सगळे. तो जहालपणा आता मावळला. आता थंड वातावरण झालं आहे. हे आता केवढं छान झालं.

असं वाटलं पाहजि की खरोखरच कमळात आलो की काय? हा त्याचा सुगंध, ह्या सुगंधामध्ये आम्ही येऊन आम्ही नाहून राहिलो आहे. असं वाटलं पाहजि. एका नवीन माणसाला भीती नाही वाटली पाहजि. त्याला वाटलं पाहजि की आलो बुवा आपण कुठेतरी. हा स्वर्ग आहे आणं हे स्वर्गाचे देवदूत बसले आहेत सगळे. परधिन वागणं सगळंच काही स्वर्गासारखे पाहजि कारण तुम्ही स्वर्गात आलात. आपल्यातला स्वर्ग जागृत झालेला आहे तेव्हा त्याचा परिमळ हा दरवळलाच पाहजि. अश्या प्रकारे आपला सहजयोग आज महाराष्ट्रात हळू हळू वाढत आहे.

1982-01-27, Puja, Be Thankful To God

27 जानेवारी 1982

Devi Puja

Solapur (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Be Thankful to God; Count Your Blessings

27th Jan. 1982, Kolapur, Maharashtra India

.आता ह्यांना जे सांगितलं ते तुम्ही ऐकलेलं आहे. पण तरीसुद्धा जरी तुमची खूप स्तुती केली, तरीसुद्धा हे समजलं पाहजि की आपल्या हृदिसुतानात सुद्धा अनेक तरतूहेचे प्रकार आहेत. ज्यांनी आपण बांधले जातो. ह्यांच्यात श्रद्धा नाही आणि तुमच्यात आंधळी श्रद्धा, पहिली गोष्ट आंधळी श्रद्धा आहे. ती आंधळी श्रद्धा नीट केली पाहजि. आता माताजीनी सांगितलं, की समजा असं सांगितलं, की बघा काळ्यामध्ये काळं घालू नका, की लगेच माझ्यावरती सगळे दंडे घेऊन येतात, का माताजी म्हणे, अरे मी काय, मी कशाला सांगते? ज्या गोष्टीला मी मना करते ते का करते? उगीचच सांगत नाही. काळं घातलं म्हणजे त्याने त्रास होतो, ते करायचं नाही. नाही, हे माताजी आम्ही ते ही करतो आणि हेही करतो, तसं चालायचं नाही. दोन्ही करता येणार नाही. सहजयोग करायचा म्हणजे तो शुद्ध स्थितीत केला पाहजि. ह्यांच्यामध्ये अश्रद्धा आहे, पण तुमच्यामध्ये आंधळी श्रद्धा आहे आणि हट्टी आहात त्याबाबतीत. तेव्हा ते ही ठीक नाही. आता युगधर्म आपण म्हटलेलं आहे. म्हणजे या युगामध्ये, सहजयोगाची धारणा, योगाने धारण करायची असते. त्याच्यासाठी शहाणपण असायला पाहजि. शहाणपण जर नसलं, हट्ट जर केला, तर काहीच करता येण्यासारखं नाही. हट्ट नाही करायचा. बघायला पाहजि, माताजी जे म्हणतात ते खरं होतं की नाही. झालं ना एकदा, कळलं ना तुम्हाला, व्हायबॅरेशनस आले नं, हे सगळं लहिलेलं नं देवीचे महात्म्य, की माताजीच्या पायावर तुम्ही कुंडलीनी पाहिली ना असताना, तर झालं ना, आता मला पुढे सांगायला कशाला पाहजि. जर हे साक्षात आहे, तर मग कळलं पाहजि आपल्याला, की माताजी जे म्हणतात ते केलं पाहजि. सहजयोगात जे म्हटलंय ते केलं पाहजि, जर ते तुम्ही करणार नाही, तर सहजयोग तुमच्यात वाढणार नाही. नाही वाढला की मग माताजीवर दोष लावायचा की माताजीनी, अहो, आम्ही इतक्या दविसापासून सहजयोग करतो पण माताजीनी आम्हाला एवढं सुद्धा मदत केलेली नाही. म्हणजे तुम्ही केलेला नाही सहजयोग बरोबर! कुठेतेरी पाणी मुरतंय आणि ते पाहिलं पाहजि. कुठे पाणी मुरतंय ते जर तुमच्या लक्षात आलं, आणि असा अट्टहास नाही धरायचा, हट्ट नाही धरायचा. हट्ट धरणं हा आपल्या महाराष्टरीयन लोकांचा वंशिश गुण आहे. प्रत्येक गोष्टीत हट्ट धरायचा, आम्हाला हेच पाहजि. हे करा नाहीतर नाही. पण तसं नाहीये ना. जे आहे ते स्वतः बघायचं, शहाणपण धरायचं. आणि जे आहे ते घ्यायचं. साधुसंतांनी जे सांगितलंय तेच आम्ही सांगतो. पण तुम्ही कुठे साधुसंतांचं करता. काहीतरी आपलं मनानी काढलेलं आहे. जे काही आपल्या मनानं काढलंय आणि त्यांनी जे तुम्ही प्रकार करून राहिलात, त्यांनी कतितीरी आपल्या देशाला त्रास झालेला आहे. आता शंभरदा मी सांगितलेलं आहे, की हे बाबाजी लोकांच्या कडे जाऊ नका. हे तांत्रिक असतात, ते भुत घालतात तुमच्यात. जर आपल्या देशातले तांत्रिक गेले तर आपल्या देशातली दरदारीपणा जाणार आहे, हे मी शंभरदा सांगते. तुमच्यातला तांत्रिक जर गेला, तर, देवी इथे येऊ शकते. कारण काय आहे, लक्ष्मीचं असं सूत्र असतं की जर इकडं तांत्रिक आला की ती तकिडनं नघिली. म्हणून गंडोरे बांधू नका, तावीज घालू नका, तांत्रिकाला आणू नका. मग दारदिर्य आलं की, अहो माताजी, अहो असं कसं झालं? योगाने कर्षण होतं असं कर्षणाने सांगितलंय, पण योग जमला पाहजि ना. आधी योग जमवून घ्या. आधी योग सांगितलाय, मग कर्षण सांगितलाय. आधी कर्षण नाही सांगितलेलं. योग झाल्यानंतर परमेश्वराच्या साम्राज्यात आल्यावर परमेश्वर तुम्हाला आशीर्वाद देतो. पण आधी योग तर जमवून घ्या. योगाच्या बाबतीत अत्यंत हट्ट असतो. आणि तो हट्ट केल्यामुळे सगळ्या गोष्टीला दरिगाई होते. दरिगाईची वेळ नाही. ह्या वेळेला जतिक्या लवकर सहजयोग मळित आहे, जतिक्या झपाट्याने तुम्ही वाढू शकाल, जतिक्या झपाट्याने सहजयोगाचा धर्म वाढेल, ततिकच आपल्याला, आपल्या देशाला आणि सर्वच मानवजातीलाच त्याचा फायदा होणार आहे. हे एकदा जर लक्षात आलं, तर मनुष्य लगेच, जे माताजी नी म्हटलं तेच करा. आम्हाला करायचं नाही दुसरं, अशानला. आता प्रत्येकाला आहे की आम्ही कुणाचे बंदे नाही आहोत, आम्ही कशाला करायचं, नका करू. पण उद्या तुम्हाला त्रास झाल्यावर तुम्ही परत आमच्याकडे येणार. डॉक्टरनी काही सांगितलं, समजा, आता हे डॉक्टर ते आधी हे सदिध झालं की नाही, तुम्हाला हे सदिध झालं की माताजीनी आम्हाला पार केलं. आता हे सदिध झाल्यावर जे माताजी म्हणतात तेच खरं आहे. मी परत सांगितलं, की व्हायबॅरेशनस बघून तुम्ही प्रत्येक गोष्ट कर. कोणी म्हटलं आम्ही मोठे आहोत म्हणून काय मोठं होत नाही. असाल तुम्ही आपल्या ठिकाणी. परमेश्वराच्या दृष्टीत मनुष्य मोठा आहे की नाही ते व्हायबॅरेशननी बघायला पाहजि. व्हायबॅरेशननी बघतिल्याशिवाय कोणच्याही गोष्टीला मान्यता नाही द्यायची. आता आपल्या इथे सुद्धा पुष्कळ साधु-संत झालेत, पैकी काही खोटे आहेत आणि अजून त्यांची पूजा होते. म्हणजे हे गजानन महाराज, हा काही मनुष्य खरा नाहीये, मुळीच खरा नाहीये. तुम्ही व्हायबॅरेशन बघा नुसता अंगाला, नुसतं जसं काही कुणी वचू चावावे तसं होतं त्या माणसाला बघून. जो मनुष्य खरा आहे, अककलकोटचे खरे आहेत, ते खरे आहेत. ते उपासनी महाराज खरे नाहीत. साईनाथ फारच मोठे खरे होते. पण त्यांच्यावर तो जो दुसरा आहे, आता आलेला, सत्य म्हणवणारा, तो खरा नाहीये. म्हणजे जे आहे ते आहे, जे नाही ते नाही. माताजी कशाला कुणाला चांगलं म्हणतात की कुणाला वाईट म्हणतात, असा वचिर केला पाहजि. माझं काही नातं आहे का त्यांच्याशी? खर्या लोकांशी आहे, खोट्याशी नाही. आता तुम्हाला जर मी स्पष्ट नाही सांगितलं तर कोण सांगणार आहे. जर आईने स्पष्ट नाही सांगितलं तर कोणी सांगायचं? पुष्कळांचं म्हणणं असं आहे की माताजी फार चकितिसा करतात. अहो, चकितिसा बकितिसा काय करत नाही, मी स्पष्ट सांगते. आता समजा जर एखाद्या आईने पाहिलं, आपला मुलगा आगीतून चाललाय, त्याला मुलाला दसित नाही, आंधळा आहे, तर ती सांगणार ना बेटा तकिडे आग आहे तकिडे जाऊ नको. पहिल्यांदा प्रमाने सांगेल, समजावून सांगेल, सगळं करून बघेल. आणि भग, जर तो जळाला तर त्याला मग नीटही करते नंतर ती. पण कशाला जाळून पोळून घ्यायचं स्वतःला. स्वतःबद्दल जरा लक्ष द्यायला नको का? स्वतःला जाळूनपोळून कसं चालणार आहे.

दुसरं म्हणजे, पैशाच्या बाबतीतसुद्धा सांगायचंय की पैसे सुद्धा, आपल्याकडे इतके पोटभरू लोक आहेत, सगळेजण देवाच्या नावावर पैसे कमावतात. खूप पैसे कमवायचे आणि खायचे. दुसऱ्याचे पैसे घ्यायचे आणि त्याच्यावरती जिवन जगायचं. असे पुष्कळ लोक आहेत. अशा लोकांपासून दूर राहिलं पाहजि. सहज योगात कुणी पोटभरूपाणा करत आहेत, कुणालाही, केला की त्याला त्रास होणार. मला माहित आहे, लोकांना भयंकर त्रास झालेले आहेत. सात सात पढिया त्यांच्या उद्धरणार नाही. तेव्हा त्यांनी पैशात गडबड करायची नाही. ते तर एक झालंच, पण त्याशिवाय जे लोक असे धंदे करतात त्यांच्याकडे जायचं नाही. आता परवा आम्ही एकाकडे गेलो होतो. ते सहज योगी आहेत. आणि ते एक असे आणून बसवले, त्यांनी, गुरुर्य कुणीतरी, हवनाला. म्हटलं हे कसे, हे तर पार नाहीत. मग ह्यांना कशाला बसवलं हवनाला? ह्यांचं आम्हाला पोचणार आहे का? तुम्ही बसा म्हटलं. अहो आम्ही म्हणे ब्राह्मण नाही, आम्हाला काय येत नाही. काही नाही. तुम्ही असतील तर आम्हाला चालतील, ते नको. तुम्हाला काही येत नसलं तरी आम्हाला चालेल. नुसतं तुम्ही आहुतीला काही घातलं तरी आम्हाला चालेल, पण ते नकोत आम्हाला. कारण त्यांना काही येत नाही, पोटभरू आहेत ते. त्या पोटभरू माणसांनी आमची पूजा होत नाही. मनुष्य पवितर पाहजि आणि पार पाहजि. सहज योग म्हणजे, अगदी दविय आहे, दविय आहे. आणि त्या दवियत तुम्ही तुमचं दविय झालं पाहजि. तुमच्यात दवियता आली पाहजि. दवियता येण्यासाठी अगदी, जसं काही सोनं आपण वसितवातून काढतो आणि अगदी ते जसं अगदी लकाकून नघितं तसं तुमचं झालं पाहजि. तेव्हा तो सहजयोग, नाही तर त्याला काय फायदा आहे? सहजयोग म्हणजे दुसरे काहीतरी असं चालतात आपले लोक इकडे तकिडे धंदे, असे धर्मप्रचारक, अमुक-तमुक तशातला प्रकार करायचा नाही. तुम्हाला काहीतरी तावून सुलाखून, काहीतरी वंशिश तुमचं झालं पाहजि. तुमची जी आज परिस्थिती आहे, कवि जे काही आहे, ते सगळं बदलून काहीतरी वंशिश तुमच्यातनं नघालं पाहजि. जसं हरियाला आपण पैलू पाडतो, तसे तुमचे सगळे पैलू पूर्णपणे पाडून घेतले पाहजि. ह्या असं जर झालं तरच ह्या सहजयोगाला अर्थ आहे. मगच मी त्याला खरं म्हणजे महायोग म्हणेन. नाहीतर ह्या अशा सहजयोगाला अर्थ काय आहे? की माताजी आम्हाला खायला मळिलं, आम्हाला माताजी अमुक झालं, ह्याला काय राहिलं, हे काही वंशिश नाही मला वाटतं. दुसरं सांगायचं म्हणजे असं की, थोडंसं माझपण आपल्याकडे, फार वकिषित पद्धतीचं आहे. वलियातेत वगैरे, माझा मुलगा कुणी नाही, माझी मुलगी कुणी नाही, माझा भाऊ कुणी नाही, माझं कुणी नाही, अशा रीतीची वृत्ती आहे, मीच सगळं. इकडे माझ्याकडे आले म्हणजे भाऊ, बहीण, आई, आजोबापासून सगळे जण जे आहेत त्या सगळ्यांचं मी बघितलं पाहजि. आता ते माझ्याजवळ आले अथवा पार झाले कवि नाही त्याचा काही वचिरच नाही. आता त्यांच्या भावाच्या बहणीच्या अमक्याचे तमके कुणीतरी वारले. माताजी, त्यांचं तुम्ही कसं बघायला पाहजि होतं. अहो कबूल, पण ते कुठे होते. तेव्हा हे माझे आहेत, हे माझे आहेत, हे माझे आहेत, तसं नाही. माझे सोयरीक कोण, जे वडिलांचे? हे लक्षात ठेवलं पाहजि. जे वडिलांचे खरे, ते माझे सोयरीक. बाकी लोकांच्याबद्दल उगीचच ऊहापोह करून काय उपयोग आहे. जर ते सहजयोगातच नाही, त्यांनी जर परमशिवच मळिवण्याचा प्रयत्न केलेला नाही, तर असे माझे सोयरीक उगीचच झाले, म्हणजे काहीतरी झालं, आपले संबंध जुळले. काहीतरी पूर्वजन्माचे असतील तर संबंध जुळले. पण ह्या जन्मात मात्र त्यांच्याबद्दल खंत पाळणे कवि त्यांच्याबद्दल काहीतरी आस्था ठेवणे, उगीचच ठेवण्यात काय अर्थ आहे. आणि ज्या माणसांनी अशी आस्था ठेवली त्याला त्रास होणार.

दुसरं, एक, दुसरी गोष्ट सांगायचे म्हणजे, मी, माझी फार इच्छा आहे तुमच्या घरी यावं, बसावं, मला खूप आनंद होतो. घरात, गृहस्थात, कुटुंबात जावं आणि कुणी म्हटलं की मी म्हणते पण येते. पण हे लक्षात ठेवलं पाहजि, आईला फार वेळ नसतो. त्या वेळेत जर तुम्ही म्हणालात तर काय म्हणणार, मला तोडून म्हणता येत नाही, नाही येणार वगैरे. पण इतका वेळ कुठे आहे आईला. सकाळपासून माणसं यायला लागलीत, तथि बसलो, त्यामुळे कुणाच्या घरी कधी जाणं नाही झालं, तर ते वाईट नाही वाटून घ्यायचं.

माझं घर कोणचं आहे, जे माझं घर तेच तुमचं घर आहे नं. मी तिथे आहेच. आली तर बरं, नाही आली तर बरं, असा वचिार ठेवला पाहजि आणवाईट मातर वाटून घेतलं नाही पाहजि अशा गोष्टीचं. जर नाही झालं आईच्या हातून तर झालं, काय हरकत आहे, नाही आल्या ना माताजी, काय हरकत आहे. त्याच्यात काय. माताजीना एवढी कामं आहेत, काही हरकत नाही. माझ्याच घरी आलं पाहजि, असा अट्टाहास, हा दुसरं माझं आहे. आणतियात शहाणपण जातं. वाईट नाही वाटून घ्यायचं. आजच मला कुठं जायचं होतं, गेले नाही, मला बरं नाही वाटलं, पण करता काय? तेव्हा तुम्ही त्याबाबतीत असं म्हणायचं, की माताजी तुम्ही नका वाईट वाटून घेऊ, आम्हाला माहिती आहे तुम्ही कामात आहात. तुम्ही काय इकडे तिकडे जात नाही. तुम्ही सगळं आमच्यासाठीच आयुष्य घालवता. आता माझं, माझा संसार आहे, सगळं सोडून इथे तीन-चार महिने राहते, ऑस्ट्रेलियाला जायचं, अमेरिकेला जायचं, नदिन तरी सहा-सात महिने वर्षातनं बाहेर राहते. माझे यजमान आहेत, घर आहे माझं, घरद्वार सोडून, सगळं काही, तुम्ही रहाल का सहा-सात महिने, कुणीतरी? तसं करतये मी. तेव्हा एखाद वेळेला माताजीना सुट्टी द्यावी, त्याला काय हरकत नाही. आण इतकं वाईट नाही वाटून घ्यायचं त्याचं. तेव्हा ह्या ज्या गोष्टी आहेत, आता पूर्वीचे लोक, साधुसंत तर कुणाच्या घरी जातच नसत. त्यांचा नयिम असायचा आणसिंहजयोगातही आमचा नयिम आहे तसा थोडाबहुत. घरी कुणाच्या जायचं नाही. एकाच्या घरी गेलं की दुसरा म्हणतो, माझ्या घरी या. मग ते म्हणतात की आमच्या घरी आले होते माताजी, म्हणजे ते एक महात्म्य झालं. म्हणजे काही लोक म्हणत नाहीत तर काही म्हणतात. तर शक्यतो कुणाच्या घरी जायचं नाही, असं आमचा एक नयिम आहे. शक्यतो एकाच माणसावरती सगळं घालायचं नाही. आता पेटकर आहेत, आमचे दामले आहेत. आतूता ह्या दोघांचं म्हणजे वास्तव्य, एकाच पुण्याला, एकाच मुंबईला. आता जोपर्यंत सोलापूरला व्यवस्था झाली नाही, तोपर्यंत हयांनी येऊन इकडे करायचं. मग आता सोलापूरच्या माणसांनी सांभाळलं पाहजि. त्यांनी जबाबदारी घ्यायची. असंच आम्ही सहजयोगाचं करतो. आता असं नाही की हे लोक आले पाहजि, की मग व्यवस्था झाली पाहजि. त्यांच्यावर आता टाकलंय, त्यांनी आपली व्यवस्था बघायची, त्यांनीच. हळूहळू मग आता ह्या लोकांनी सुद्धा आसपास असं सेंटर सुरू करायचं. जोपर्यंत ते सेंटर उभारत नाहीत, तोपर्यंत ते बघायचं, मग सोडून टाकायचं. तिथे चकितून बसायचं नाही, की हे मी सेंटर उभारलं आता माझंच इथे सगळं चाललं पाहजि, असं धरून बसायचं नाही. कुठेही सेंटर उघडायचं असलं, तिथे करायचं, चार माणसं तिथे उभी झाली की ते सोडून टाकायचं, परत आपल्या कार्याला लागायचं. परत दुसरं सेंटर उघडायचं, ते तिथे सुरू झालं म्हणजे ते तिथे, त्या लोकांना, चार लोकांना तयार करून, तुम्ही बा तुमचं सांभाळा, आम्ही तुम्हाला सांगितलं, आता तुम्ही करा. अशा रीतीनेच वृक्ष फोफावणार आहे. आण अशा रीतीने जर तुम्ही आपल्याला समजुतदारपणानी सगळ्या गोष्टी घेतल्या, प्रेमांनी घेतल्या, वाईट नाही वाटून घ्यायचं, वाईट वाटून घेणं म्हणजे आपल्याकडे रुसवा-फुगवी हा जो प्रकार आहे, हे काही इकडे आपल्याकडे लग्न मांडलेलं नाही कवि तुम्ही वराकडचे नाही आण मी वधू कडची नाही. माझी तर नेहमीच स्थिती अशी असते की मी वधूकडची आहे. नेहमी पाय धरण्या धराव्या लागतात. तर तसं आईला करायला लागलं नाही पाहजि. आपण समजलं पाहजि की आई जे करते, ते आपल्या भल्यासाठी करते आहे. आण आपलीच आई आहे. वाटेल ते आम्ही मागतिलं तरी देणार आहे ती. जे असेल ते तुमचं आहे. सगळा काही अधिकार तुमचाच आहे. त्याबद्दल शंकाच नाही. पण तरीसुद्धा आपला अधिकार कसा वापरायचा, कतिपत वापरायचा, आण तेव्हा वापरताना सुद्धा, आमचा आईवर अधिकार आहे, म्हणजे आमचाच अधिकार नाही, सर्वांचाच अधिकार आहे. सर्वांचाच सगळं काही आहे. सर्वस्व जे आहे, त्यालाच हे माताजीचं मळिणार आहे, असं समजून एका सामूहिक चेतनेत, माणसाने राहिलं पाहजि. कुणी मी मोठा की तु मोठा, की माताजी ना मीच, आता त्यांच्यासाठी मी फळ घेऊन आलो, तर मी मोठा झालो कवि तुम्ही त्यांच्यासाठी सतरंज्या आणल्या म्हणून मोठे झाले, असे वचिार जर केले तर मात्र सहजयोगात तुमची प्रगती होणार नाही, तुमचं नुकसान होईल. म्हणून तुमचं नुकसान झालं नाही पाहजि. सहजयोगाचे सगळे काही कायदेकानून तेवढे समजून घ्या. ते कायदे कानून परमेश्वरी कायदेकानून आहेत. जर ते तुम्ही प्रेमांनी पाळलेत, प्रेमांनी परत म्हणते, रागावून नाही. प्रेमांनी, समजुतदारपणानी ते जर पाळले तर तुमचे वृक्ष होतील, मोठे मोठे वृक्ष होणार. आण तुम्ही स्वतः समर्थ होऊन अतबिलशाली होणार आहे. आण ही संबंध शक्ती तुमच्यातनं स्वतः वाहू लागेल. आण मला काही करायला नको. तर अशाप्रकारे, सोलापूरला आता येणं झालेलं आहे. पुढच्या वर्षी सर्व सोलापूरच्या मंडळींनी, मी जो प्रोग्राम आखून पाठवीन, तशा रीतीने इथे व्यवस्था करायची. मी आखलेला प्रोग्राम जर तुम्ही ठरवला तर सगळी व्यवस्था एका क्षणात होईल. पण जर तुम्ही आपलं स्वतःचं लावलं मध्ये की, नाही असं नाही तसं आहे, तर मग त्रास होईल. मग म्हणायचं माताजी ही व्यवस्था नाही झाली, ती व्यवस्था झाली, असं. कारण माझं लक्ष तुमच्याकडे मी प्रोग्राम आखल्याप्रमाणे आहे. मी जे काही लढून पाठवलं ते तुम्ही मान्य करायचं. आण बघा मग मी तुमची व्यवस्था करते, सगळं तयार होईल. पैसे उभे राहतील, तुम्हाला काही त्रास होणार नाही, काहीही होणार नाही. पण आपली व्यवस्था करायला सुरुवात केली म्हणजे त्रास होईल. हे जर लक्षात आलं आण समज त्याची जर तुम्ही घेतलीत, तर तुम्ही म्हणजे सर्व जगामध्ये प्रसिद्धि व्हाल. सर्व जगात तुमचं नाव होणार आहे. हे सहज योगी म्हणजे सोलापूरचे हे विशेष, हयांनी काय केलं, इतक्या इतक्या लोकांना पार करून सोडलेलं आहे. ते अमके एवढे विशेष. आतूता धुमाळीचं नाव सार्या गावात झालंय. कारण शहाणी माणसं आहेत. शहाणीपण फार आहेत. पूर्वी धुमाळी मध्ये थोडंसं होतं, थोडा अहंकार. तो काढून टाकला त्यांनी. आता शहाणपण आलंय. अहंकार काढला पाहजि. आतूता हट्ट म्हणून अगदी करत नाही. तेव्हा कोणत्याही माणसांनी, त्यांच्याकडे बघून स्वतःला सुधारून घेतले पाहजि. हट्ट कवि जदिदीपणा करणं, दुसऱ्यांच्या डोक्यावर बसणं वगैरे वगैरे हे प्रकार सहजयोगाला मुळीच शोभत नाहीत. उलट जतिका सहजयोगी वर येतो, ततिकाच तो नम्र होत जातो. ही त्याची ओळख आहे. मी कशाचीच तुमच्यावर जबरदस्ती कधी करत नाही. हे करा, असं म्हणून म्हणत नाही. काय असेल ते मान्य. जे म्हणाल ते. जथे ठेवायचं तिथे ठेवा. ठेवायचं असलं तर ठेवा नाहीतर बाहेर ठेवा. जमनीवर झोपा म्हटलं तर जमनीवर झोपायचं. आमचा कोणताच तुमच्यावरती कोणत्याच गोष्टीचा पगडा नाही. तेव्हा तुम्ही पण अशाच रीतीने, नम्रपणानी, प्रेमांनी. आतूता एवढ्या मोठ्या परमेश्वराच्या कार्याच्या वेळेला तुमचा जन्म झाला. तुम्ही एवढं मोठं परमेश्वराचं कार्य करत आहात, इतकंच नाही पण त्या कार्यात तुम्ही इतके यशस्वी झालात, हे कति म्हणजे, हज्जारी वर्षांच्या तपश्चर्या केलेल्या मोठ्या मोठ्या ऋषीमुनीना जे लाभलं नाही ते तुम्हाला मळिलेलं आहे. हे भाग्य कोणाला मळिलेलं आहे. असा वचिार करून, अत्यंत नम्रता धरून, प्रेमांनी स्वतःकडे लक्ष दिलं पाहजि आण दुसऱ्यांच्या कडेही. माझ्या बायकोचं महत्त्व झालं पाहजि, माझ्या बायकोचं गाणं झालं पाहजि, तनीच मरिवलं पाहजि, असल्या तऱ्हेच्या मूर्खपणाच्या गोष्टी केल्या, की ती बायकोच तुमच्या डोक्यावरती मर्या वाटायला लागेल. तेव्हा सहज योगाला फार जपून असायला पाहजि, समजलं पाहजि. सहज योग म्हणजे काही एका दोघांसाठी नाही, सर्व जगासाठी आहे. आण त्या सर्व जगात तुम्ही एक विशेष कौदणात हरि बसवल्यासारखे होऊ शकता. नाहीतर अगदी, जसं काही तरी आपण, काढून टाकतो, झाडून टाकतो, तशातलेही होऊ शकता. त्यापैकी तुम्हाला काय करायचंय ते तुम्ही नशिचि करायचं, मी करू शकत नाही. तेवढंच मला जमत नाही. ते तुम्हीच नशिचि केलं पाहजि. त्याचा नविडा तुम्ही करायला पाहजि. मी तो नविडा करू शकत नाही.

तर आतूता पूजेला सुरुवात करायला हरकत नाही. बरोबर बारा वाजले, जशी माझी इच्छा होती.

(सहजयोगी सूचना देतांना :- या ठिकाणचे जे सहजयोगी मंडळी आहेत त्यांना पूजेला पुढे बसवावं अशी माताजींनी सूचना केलेली आहे. त्याप्रमाणे मी नावं घेतो, मला माहिती आहे ती, त्या लोकांनी पुढे यावं.)

श्री माताजी :- सगळ्यांनाच बसू देत. काही जास्त दसित नाहीत.

(सहजयोगी सूचना देतांना :- श्री व सौ बावळे, या पुढे या लगेच, पटापट उठून, श्री व सौ. चीटे, श्री व सौ जोशी.< Not Clear> नंतर कालदिस, माऊलीकर, मधु मतिर वकरी, अशोक तांबेकर, श्री व सौ तांबेकर.)

1982-02-01, Public Program

1 फेब्रुवारी 1982

Public Program

Mahatma Phule Krishi Vidyapeeth, Rahuri (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Public Program At Agricultural University ICU 1st February 1982 Date: Place Rahuri Public Program Type

मराठी माणसाला अजून स्वतःबद्दल वशिष जाणीव नाही. वशिष करून तरूण मंडळीना सांगायचे आहे मला. परवा एका भाषणात एक गृहस्थ मला म्हणाले की आपल्या तरूण मंडळीची अगदी अधोगती होते आहे माताजी आणि त्याबद्दल तुमचे काय कार्य चालले आहे ते तुम्ही आमहाला सांगा. हे लोक उद्या वाया जाणार. दारू पळिंन, अगदी वाट्टेल तसे वागून सगळ्यांची नाचक्की करणार आहेत. यांना कोणाही बद्दल आता श्रद्धा वाटत नाही, कुणाचाही मानपान ठेवत नाही, सगळ्यांची थट्टा करतात आणि अगदी त्यांचे जीवन एखाद्या मूर्खासारखे झाले आहे. मी म्हंटले, 'इतके काही वाईट नाही आहे हो. असं सगळंच म्हणून नका तुम्ही. काही लोक आहेत तसे. आणि सगळं काही इतके बघिलेले नाही आणि बघिडू शकत नाही.' कारण अनंत शक्त्या या आपल्या भारत भूमीला आशीर्वादीत करताहेत. या तुमच्या महाराष्ट्रात सर्व वशिवाची कुंडलनी नावाची शक्ती आहे. पण ही कुंडलनी सुप्तावस्थेत आहे एवढच आहे. पण तचि परिणाम मात्र आपल्या चरित्रावर, आपल्या संस्कृतीवर आहेत. महाराष्ट्रात सुद्धा असे अनेक लोक होऊन गेले ज्यांचे वर्णन करता येत नाही. ज्ञानेश्वर एक असे झाले तरी आपल्याला माहिती आहेत की कतीतरी संत साधू वारंवार म्हणजे तुम्ही दत्तात्रयांच्या वेळेपासून पाहिले तर आदनाथ सुद्धा - त्यांच्या आधी पासून आदनाथ-दत्तात्रयांचे जे अवतरण होते सुरुवातीचे आदनाथांचे, ते सुद्धा या महाराष्ट्रात झाले. इतकच नव्हे तर जे मोठे मोठे संत-साधू झाले त्यांनी नेहमी महाराष्ट्राला भेट दिली. जे बाहेर होते, गुरानाक होते ते इकडे आले कवि जे जे असे- वल्लभाचार्य होते फार मोठे ते महाराष्ट्रात येऊन गेले. इतकेच नव्हे तर श्री राम आणि श्री सीता या पुनीत भूमीवर फिरलेले आहेत. त्यांचे चरण या भूमीला लागलेले आहेत. ही भूमी पावन आहे आणि त्या पावन भूमीत तुमचा पावन जन्म झाला आहे. पण आपण पावन आहोत ही कल्पना मात्र फार कमी लोकांना आहे आणि त्यामुळे सगळे प्रश्न उभे रहातात. तुम्ही पावन आहात म्हणजे तुमच्यात एक फार मोठी शक्ती आहे. ही शक्ती पावत्रियाची शक्ती तुमच्यात आहे. आणि ही जी पावत्रियाची शक्ती आहे ती जास्त वाढवली पाहिजे. ती कमी करू नये. ती आपण कमी करत जातो. सीतेची पावन शक्ती एवढी जबरदस्त होती की रावणासारखा राक्षस सुद्धा तचियाकडे डोळे वर करून बघू शकत नसे. आपल्या देशामध्ये पावन शक्तीला फार महत्त्व दिलेले आहे आणि ती पावन शक्ती महाराष्ट्रात फार आहे. तुमचा जन्म या पावन भूमीत झाला आहे तर त्या पावन शक्तीला स्मरून सांगते की आपल्यामध्ये आत्मा आहे असे सर्वांनी सांगितले आहे. पण आजपर्यंत सगळ्यांनी सांगितले आहे पण सायन्स काही आत्मा शोधून दाखवू शकत नाही कारण सायन्स फार तर फार आपल्या प्राण शक्तीवरच काम करू शकतो. प्राणशक्ती शिविय आपल्यामध्ये एक मनःशक्ती आहे. ती डायकडे असते. त्याशिविय आपल्यामध्ये धर्मशक्ती आहे. म्हणजे सायन्स या गोष्टीचे उत्तर देऊ शकत नाही की अंबापासून मनुष्य का झाला ? पृथ्वीमध्ये ग्रॅनहाईट आहे असे म्हणतात □

गुरुत्वाकर्षण शक्ती आहे पण ती का आहे? आणि ती कुठून आली? आणि तिचा उपयोग आपण कसा करून घेऊ अद्यात्मासाठी, ते ते सांगू शकत नाही. यावेळेला आपण पृथ्वीतलावर बसलेले आहात आणि आम्ही तिचा उपयोग करून घेत आहोत. आपण तिथे बसलेले आहात. हे एक फारच मोठे दान आहे की आपण या पृथ्वीतलावर, या पावन भूमीवर बसलेले आहोत. त्याच्यामध्ये जी पावन शक्ती आहे तिचा उपयोग कसा करून घेता येईल? याबद्दल सायन्स काहीही सांगू शकत नाही. म्हणजे एखाद्या उसाचा चिपाड काढावा आणि त्याच्यानंतर या चिपाडातून साखर कशी बनवायची याचा शोध लावायचा त्याप्रकारे सायन्स आहे. कारण सायन्स म्हणजे एकच शक्ती, तचि समीकरण नाही आहे, तचि एकत्रीकरण नाही आहे. पण त्या शक्तीला अनेक शक्तीत विभागून तचि रपरशरीळी आहे. आणि त्याच्यामध्ये इतकी स्थिती झालेली आहे की एका डोळ्याला एक डॉक्टर तर दुसऱ्या डोळ्याला दुसरा डॉक्टर. ही सर्व जी काही मानवनिर्मिती आहे कवि जे काही जीवंत कार्य संसारात बघतो, एका झाडाला फूल आली, फुलाला फळ लागली आश्चर्याची गोष्ट आहे. एका लहान बी तून एवढं मोठं झाड नघिले. त्याला फूल आली, त्या फूलांना फळे लागली. एवढी मोठी जीवंत क्रिया - आपण विचारसुद्धा करत नाही. असं वाटत की आपला अधिकारच आहे की आत आपण जमनीत बी पेरलं, बी मधून रोप आली पाहजित, रोपाला फूल लागले पाहजित, त्याचे धान्य झाले पाहजि आणि आपल्याला ते धान्य मळिले पाहजि. आणि हे सर्व करणारं कोण आहे? याची कोण शक्ती आहे? हे मात्र सायन्स सांगू शकत नाही. ते फक्त असं सांगू शकतात की असं बी लावलं की त्याच्यातून रोप नघिणार का ते सांगू नाही शकत. ते रोप नघिलं, त्या रोपाला तुम्ही जर असं सुकवून घेतलं तर त्याचं तुम्ही असं असं करू शकता. पण असं का होतं हे मात्र ते सांगू शकत नाही. त्यामुळे माणसाला फक्त जे दसितं समोर तेवढंच माहिती आहे. त्याच्या पलकडचे माहीत नाही आणि सायन्सने ते दसिणार नाही. कारण सायन्सला आपली सीमा आहे. आता असं म्हणतात की असीम आहे. सर्वत्र पसरलेली अशी परमेश्वरी शक्ती आहे आणि तिला ब्रह्मशक्ती म्हणतात. शंकराचार्यांनी म्हणजे आदि शंकराचार्यांनी ब्रह्म तेवढे सत्य आहे बाकी मथिया आहे असे सांगितलेले आहे. ते आता सायन्सवर कसं पटवून सांगायचे हा प्रश्न आहे. मी सुद्धा तुमच्यासारखी म्हणून सायन्स शिकले, त्याच्यानंतर मेडीकल शिकले कारण म्हणजे डॉक्टरांच्यासमोर डॉकफोड करायची तर ते आपलंच पहिल्यांदा घेऊन बसणार. तेव्हा त्यांच्याशी बोलायला मला आधी हे कळले पाहजि की ह्याला ते काय म्हणतात, ब्रह्माला काय म्हणतात ते त्यांना माहिती नाही. हे ब्रह्मतत्त्व चारीकडे आहे. या ब्रह्मतत्त्वानेच कार्य होत असतात. तुमच्या शेतात तुम्ही जे काही लावता, उस लावता, त्याची लागवड करता आणि उस पुढे मोठे होऊन आणि जे काही जीवंत कार्य घटीत होतं ते संबंध या ब्रह्मशक्तीने होते आणि ही सर्वव्यापी ब्रह्मशक्ती आहे. आता असं मी म्हणते. समजा सायन्समध्ये असं मी म्हंटलं की तुम्ही दोन इलेक्ट्रोडस लावले तर त्याच्यातून इलेक्ट्रिसिटी येते तर तुम्ही ते फक्त ऐकून घ्यायचं आणि त्याच्यानंतर आम्ही ते सिद्ध करून दाखवू. एकदा सिद्ध झाल्यावरती ही जी पहिली धारणा होती ते सिद्ध केल्यावरती ते सायन्स होईल. तसंच हे परमेश्वरी सायन्स आहे. पण हे फार मजेदार सायन्स आहे. ते असं की जर मी तुम्हाला म्हंटले की आता आपण सगळे इथे बसलेले आहात, आता पृथ्वीची जी

गुरुत्वाकर्षण शक्ती आहे, मॅग्नेट आहे हे गणेश तत्त्व आहे. तिथेच अडकणार सहजयोगी. त्याच्याहीवर जे सहजयोगी नाहीत ते ही अडकू शकतात ते गणेश तत्त्व. आता हे गणेश तत्त्व आपल्यामध्ये सुद्धा आहे. आणि जर का अशी माझ्यात शक्ती असली की मी त्या गणेश तत्त्वाला जागृत करू शकले तर तुमच्यातले गणेश तत्त्व जागृत होईल. हे गणेश तत्त्व तुमच्यात जागृत झाल्याबरोबर काय होईल ? हे गणेश तत्त्व तुमच्यात जागृत झाल्याबरोबर तुमच्यात सुबुद्धी आणि विविक येणार. कारण श्री गणेश हे सुबुद्धी दाता आहे. इतकच नाही तर तुमची कुंडलनी जागृत होईल. कुंडलनी नावाची एक शक्ती आपल्यात असते, तनि संबंध आपलं ब्रह्मांड रचले आहे. आणि शेवटी ती वाट बघत असते त्यावेळेची जेव्हा असा कोणी अधिकारी पुरुष परमेश्वराकडून त्या कुंडलनीचे उत्थापन करू शकेल. म्हणजे असं की बी असलं आणि बी ला तुम्ही असं ठेवलं तर काही त्याच्यावर परिणाम होणार नाही. पण त्या बी मध्ये ती सुप्त शक्ती आहे की ज्याने त्याच्यामध्ये अंकुर फुटू शकेल. जेव्हा तुम्ही त्या बी ला आपल्या पृथ्वीच्या उदरात घालाल तेव्हा ते जाणून घेईल आता आम्ही पृथ्वीच्या उदरात आलो आणि त्यात अंकुरिले. तशीच ही शक्ती तुमच्यात वास करत असते. जेव्हा तुम्ही अशा एखाद्या महायोग्याच्या सन्निध्ये येता तेव्हा ती कुंडलनी आपोआप उभी राहील. ही कुंडलनी म्हणजे तुमच्यामध्ये असलेली इच्छा शक्ती आहे. ती इच्छा जथे तुम्ही परमेश्वराला एकाकार झालं पाहजि. ही तुमच्या मध्ये सुप्तावस्थेमध्ये ही इच्छा आहे आणि त्या इच्छेमुळे तुम्ही अम्बाचे मनुष्य झालात, मानव झालात. ही मानवाकृती तुम्ही अशी मळिवलीत की ह्या मानवाकृतीतच अस काही आहे एक मंदिर आहे. आत्म्याचा दिवा पेटवला जाणार आहे. ही कुंडलनी जेव्हा जागृत होते तेव्हा ती सहा चक्रांना भेदून ह्या डोक्याला इथे ब्रह्मरंध्रावर येऊन धकधक असा तचि आवाज पुष्कळांना ऐकू येतो. पुष्कळांची दसितेसुद्धा पुष्कळांची तुम्ही बघसुद्धा शकता. ज्यांना अटकाव असतो त्यांची दसिते सुद्धा शकता. आणि त्याच्यानंतर तिथे फोडून, हे ब्रह्मरंध्र फोडून तुम्हाला सूक्ष्म दशेला घेऊन जाते. आता तुम्हाला मी म्हंटले तुम्ही सूक्ष्म व्हा म्हणजे सूक्ष्म होऊ शकत नाही. मी लेक्चर दिले तुम्हाला तरीसुद्धा तुम्ही सूक्ष्म होऊ शकत नाही. काहीही करून तुम्ही सूक्ष्म होऊ शकत नाही. ही घटना घडायला लागते. आता एखाद्या बी ला म्हंटले की तू आता अंकुर हो तर होईल का अंकुर ? डोक्यावर तुम्ही उभे राहिल, आसनं केली अमूक केले तरी होईल का ? ते घडावं लागतं. बी घडावं लागतं. जोपर्यंत ते बी घडलं नाही तोपर्यंत ते अंकुरले नाही आणि कोणी सांगितले ते अंकुरले तरी तुम्ही वशिवास करणार का ? तर ही घटना तुमच्यात घटते आणि घडल्याबरोबर तुमचा आत्मा आणि तुमचा जीव यांच्यामध्ये एकात्र असतो. आता हा आत्मा तुमच्या हृदयामध्ये असतो पण त्याचे स्थान हे असल्यामुळे त्यांचे जे एकीकरण झालेले आहे, त्यांची जी समग्रता मळिलेली आहे त्यामुळे आपल्या हातून या अशा थंड थंड लहरी वाहू ही लागतात, जाणवूही लागतात. ह्या ज्या थंड थंड लहरी जाणवू लागतात हेच आपल्या हाती ब्रह्म लागले आहे. जे ब्रह्म, ज्याच्यामध्ये क्रियाशक्ती, मनःशक्ती, धर्म शक्ती तनिही शक्त्या सामावलेल्या आहेत अशी ही त्रिगुणात्मक शक्ती आपल्या हाती लागली आहे. मग ती शक्ती तुम्ही वापरू लागलात की त्याचं संबंध सायन्स हळूहळू तुम्हाला समजू लागतं. ह्याचं सायन्स काय आहे वगैरे वगैरे हे नंतर बघितलं पाहजि. मी आधी नेहमी सांगत असतं की जर समजा इथे दिवा नसता आणि आम्ही सांगितलं असतं की याच्यावर इथे छत आहे, त्याला नळी रंग आहे, पविळा आहे, जांभळा आहे वगैरे वगैरे तर तुम्हाला काही

कळलं नसतं. त्यात जर डोळे आंढळे असते तर आणखीनच कळलं नसतं. तुम्ही एक खांबच धरून बसले असता की खांबच म्हणजे सायन्स आहे, अमूक म्हणजे सायन्स आहे.

तर जे काही तुम्ही सायनसमध्ये जाणलेलं आहे ते अजून आंधळे आहे. त्याची अजून परपिकत्वा अजून आलेली नाही. कारण जे काही तुम्ही जाणलेले आहे ते काय आहे हे तुम्ही सांगू शकत नाही. तेव्हा सायनसमध्ये एवढाच प्रमाणकिपणा आहे की आम्ही त्याबाबतीत आंधळे आहोत असं ते मानतात. जर त्यांना वचिरालं तुमचं याच्या पुढचं काय. माहीत नाही. त्याचं आमहाला माहीत नाही ते स्पष्ट सांगतात. त्याच्या पलकिडचं आमहाला माहीती नाही, जेवढं माहीती तेवढं माहीती. याबद्दल ते प्रमाणकि आहेत की आम्ही अजून आंधळे आहोत, पण जर तुम्ही आंधळे नसता तर तुम्हाला सगळं दसिलं असतं. तेव्हा हा आंधळेपणा गेला पाहजि. आणं तो जाणयासाठी आत्म्याचा दवि आपल्यामध्ये लावला पाहजि. आता कसा लावायचा दवि? तुम्ही मानव झालात तर कसे झालात? काही तुम्ही वशिष कार्य केलं होतं का त्याच्यासाठी. काहीही केलं नव्हतं. आपोआपच झालात, सहजच झालात. आणं म्हणून सहजच म्हणून तुम्ही ते होणार. हे झालंच पाहजि. हे जर झालं नाही तर संबंध मानवनिर्मितीला अर्थ राहाणार नाही. समजा की सुद्धा आम्ही एक काहीतरी साधन केलेले आहे पण याला जर आम्ही मेन्सलाच लावले नाही तर याला काही अर्थ रहात नाही. म्हणून मानवाला सुद्धा काही अर्थ राहिलेला नाही. आणं जेव्हा मनुष्य हे समजतो की मला काही अर्थ नाही तेव्हा मात्र त्याच्यामध्ये या सर्व अशा गोष्टी येतात ज्याला आपण म्हणतो त्या अधोगतीला नेतात. त्याला वाटतं की याच्यात काय ठेवलंय, उगीचच्या उगीच हे कशाला करायचे, ते कशाला करायचे, त्याच्यात काय ठेवलेले आहे, उडणटपूपपणाने राहिला काय हरकत आहे, उगीच आपल्या जीवाला त्रास कशाला करून घ्यायचा. तेव्हा त्यांचही चुकत नाही कारण त्यांच्या जीवनाला काही अर्थ लागलेला आहे. आणं जे लोक फार धर्म धर्म म्हणून फरितातसुद्धा ते अत्यंत भ्रष्टाचारी, खोटे बोलणारे, त्यांच्यामध्ये काहीही पावतिय नाही. तेव्हा एका तरुण माणसाला ज्याचं डोकं फार ज्ञानाने भरलेले आहे आणं ज्यांनी सायनसमध्ये पुष्कळ काही जाणलेले आहे त्याला वाटतं की हे सगळं खोटं आहे. याला काही अर्थ नाही. परमेश्वर म्हणून कोणचीच वस्तू नाही. पण परमेश्वर हा आहे हे सहजयोगाने सिद्ध होऊ शकते. तर आजचा हा सहजयोग एक महायोग आहे कारण सहजयोगाने पूर्वी एक दोन माणसं पार होतं असत, एक- दोन फळे या झाडाला लागायची पण आज हजारो पार होतात. दुसरं संबंध सायनस तुम्ही सहजयोगाने समजू शकता. इतकचं नव्हे तर ही शक्ती तुमच्यात जागृत झाल्यावर तुम्ही अत्यंत शक्तीशाली स्वतः होता. तुमच्यातले दोष जाऊन तुम्ही तुमच्या तत्त्वावर, तत्त्व एकदा मळाल्यावर सर्व वस्तू आपोआप ठीक होतात, सर्व परिस्थिती आपोआप ठीक होते. एखाद्या झाडाला समजा कीड लागली. तुम्ही त्याची पान जर स्वच्छ केली. सायनस म्हणजे पानाला स्वच्छ करणे. बाहेरून तुम्ही त्याला काही केलं तर ते झाड ठीक होईल का? त्याच्या मुळातूनच जायला पाहजि. आणं त्या मुळातून तुम्ही कसे जाणार? जोपर्यंत ते मूळच शोधलेले नाही. आणं ते मूळ म्हणजे आपल्या त्रिपिणाकार अस्थीमध्ये बसलेली कुंडलिनी आहे. तिची जागृती झाली पाहजि. आणं ती जागृती झाल्यावर तुम्हालाही नवनि सूक्ष्मदेही, नवनि जागृती आणं नवनि जाणवि येते. एखाद्या जनावराला म्हंटले की या घाणेरड्या गल्लीतून जा तर तो सरळ जाईल, त्याला काही त्रास होणार नाही. पण एखाद्या माणसाला म्हंटले तर तो म्हणेल की काय घाण आहे, आम्ही कसं जाणार माताजी. आमचे तर फार हाल होणार. पण त्याला जर एखादं पाप करायला म्हंटले तर त्याला त्रास नाही होणार. काही काही लोकांना होतो पण काही काही लोकांना सरळ पापाच्या गल्ल्यात जायला काही वाटत नाही. काही पाप करायचे म्हंटले तर काय झालं? थोडसं केलं तर काय झालं? पण जेव्हा तुम्ही पार होता तेव्हा आपोआप सटकन सगळं संपतं कारण तुमच्यात धर्म जागृती होते.

पहिली गोष्ट म्हणजे धर्म जागृती. ते आपोआपच घडत नाही. आता इथे काही काही लोक असे आलेले आहेत की ते इरग घेऊन घेऊन अगदी मरणावस्थेत माझ्याकडे आले होते. तुम्हाला त्यांच्या चेहऱ्यावरून वाटणार नाही. मरणावस्थेत. आणं नाना रोगांनी पडित. पार झाल्यावर आत इरग घ्या म्हंटल तर 'नको रे बाबा ती घाण'. आणं जे आहे ते कसं स्वच्छ करायचं याच्या मार्गे लागतात. आणं अशा रीतीने यांनी आपल्याला एकदम शक्तशाली करून या सर्व काही या सवयी आहेत ज्यांनी त्यांना गुलाम करून ठेवलेले आहे त्या सर्व सवयांनी वजिय मळिवला आहे. मनुष्य एक आनंदात आल्यावर त्याला हे असलं काहीतरी आवडत नाही. जो एकदा अमृत पति. त्याला असलं काहीतरी पाणी आवडेल का? आणं त्यामुळे त्याचा संबंध स्वभाव बदलून एक तेजस्वति येते. पण सगळ्यात मुख्य म्हणजे हे ब्रह्म इथे साधल्यामुळे, मनुष्य सर्वांमध्येच तो ब्रह्म असल्यामुळे आणं सर्वांमध्ये ती आत्मा असल्यामुळे या वरित पुरुषामध्ये आम्ही सगळे काही एकाकार होतो. या बोटाला हे बोट समजतं. इथे जर दुखलं तर हे बोट त्याला जरास चोळून जे करेल तर कुणी असं म्हणणार नाही की या बोटावर या हाताचे उपकार आहेत. त्यामुळे सामूहिक चेतना ही जागृत होते. परत मी सांगते हे घडतं. ही जागृत होते. जशी तुमच्यामध्ये ही चेतना आहे की यावेळेला याला प्रकाश आहे कवि याला गरम आहे की थंड आहे. तशी ही चेतना तुमच्या सेंटरल नव्वहस सिस्टम मध्ये, तुमच्या मजजातंतूंमध्ये जागृत होते. आणं तुम्ही आपल्या बोटांवर सुद्धा ते जाणवू शकता. हे शास्त्र फार मोठे आहे. पण मी आधीच म्हटल्याप्रमाणे आंधळ्यांना जे दसित नाही ते आधी बघू देत. पहिल्यांदा दवि लागला पाहजि. दवि लावू देत मग सगळे काही सांगितलेलं बरं. कारण दवि लावायच्या आधी सगळंच तुम्हाला मी सांगायला लागले तर डोकंदखी व्हायची. जर मी तुम्हाला सांगितलं की ही इलेक्ट्रिसिटी इतहिसात कशी तयार झाली, मग त्याचे कनेक्शन कुठून आणले आणं कुठून इलेक्ट्रिसिटी आणली वगैरे वगैरे आणं अंधारातच बसवले तर तुम्ही अर्थ नव्हि जाणार. म्हणून पहिल्यांदा हे जाणलं पाहजि की आमच्यामध्ये जो आत्मास्वरूप दवि आहे. आता हा तुमच्यात आहे. तुमच्याजवळ त्याची शक्ती आहे. तुमच्यातच कुंडलिनी तुमची आई आहे. यांचे मलिन करणे सुद्धा तुमच्यावर अवलंबून आहे. म्हणजे असं आहे की मी कुणावर जबरदस्ती करू शकत नाही. आणं कोणीही कुणावर जबरदस्ती करू शकत नाही. परमेश्वराने तुम्हाला स्वतंत्रता दिलेली आहे. जर तुम्हाला नरकात जायचे असले तर नरकात जा, जर परमेश्वराच्या साम्राज्यात जायचे असले तर परमेश्वराच्या साम्राज्यात जा. त्याबद्दल तुमची स्वतंत्रता परमेश्वर घेणार नाही. एखादं गव्हर्नमेंट तुमची स्वतंत्रता घेऊन घेईल, पण परमेश्वराचं गव्हर्नमेंट तुमची स्वतंत्रता घेणार नाही. तर म्हणूनच तुम्हाला आरजवून सांगायचं इकडे लक्ष द्या. आजपर्यंत आयुष्यात जे काही झालं ते वसिरून जायचं. आणं आता पार होऊन घेतलं पाहजि. स्वतः ला पार करून घेतलं पाहजि. तुमच्यातही काही कटक असतील. मी म्हणत नाही. प्रत्येक वेळेला आम्ही पाहिलेले आहे की कुठेही आम्ही लेकचर दिले की दोन-चार समाजकटक म्हणा कवि परमेश्वरवरील ती तत्त्व असे लोक उभे रहातात. आणं उभे राहून दुसऱ्या लोकांना फतिवून आम्ही जर नरकात आहोत तर यांनी कशाला स्वर्गात जायचं म्हणून लोकांचे पाय ओढत असतात. तेव्हा अशा लोकांकडे लक्ष न देता तुम्ही स्वतः नीट होऊन रहा. आणं उद्या त्यांना सुद्धा वर घेऊन जाऊ शकता. तेव्हा अशा लोकांच्या कऱ्यात येऊन पुष्कळ लोकांनी सहजयोग त्यागलेला आहे. परत त्यांना त्रास झाला परत ते सहजयोगात आलेले आहेत. तेव्हा त्याने आपली गती कमी होते. आणं काही काही लोक सहज योग स्विकारून आपली प्रगती करून ते आज कुठल्याकुठे पोहोचलेले आहेत. सूक्ष्मदेही होऊन ते आज कतितीरी लोकांचे कल्याण करत आहेत, भले करत आहेत. इतकंच नव्हे तर त्यांनी एक मोठा, नवनि पद्धतीची योग पद्धती आहे तिला पूर्णपणे हस्तगत केलेले आहे. आणं अशा लोकांच्याबद्दल मला फार अभिमान वाटतो. मी एक आई

आहे आणं आईचं एकच असतं की माझी मुलं कोणच्या थराला जातात. तिचं सगळं काही ऐश्वर्य तिची सगळी मुलं आहेत. तिची सगळी शोभा तिची मुलं आहेत. तिचं सगळं काही मळियायचे आहे ते मुलांच्यामध्ये. आमहाला जरी हजारो शक्त्या असल्या, लोकांनी सांगितलं की माताजी अमूक आहे, तमूक आहे असतील, आदशिकती असतील तर काय? काही असल्या तर असू देत. तुम्हाला त्याचा काय फायदा झाला? तुम्ही काय मळिलं? तुमच्यामध्ये काय वशिष झालेले आहे ते बघितलं पाहजि. आणं ते झाल्याशविय मलाही चैन येणार नाही. आता आपल्याला माहीती आहे की माझ्या यजमानांच्या नोकरीमुळे वलियायतेत असते. माझं येणं कधी कधी होत असतं म्हणजे वर्षाकाठी येतच असते मी. पण माझी मुख्य लक्ष आहे ते महाराष्ट्रावर वशिष करून या शेतकरीवर्गातल्या तुमच्या या तरुण पढीवर आहे. आणं अनेकदा मी सहजयोगावर लेकचर दिलेले आहे पण मी बघते सहजयोगात अजून गहनता येत नाही. वदियार्थी वर्गात जी एक गहनता यायला पाहजि, कॉलेज मध्ये कवि कृषी वदियालयात ती अजून गहनता येत नाही आणं ती मोठी जबाबदारी आहे कारण हे मनमंतर सुरू झालेले आहे. १९७० साली त्यांनी सांगितले हे सुरू झालेले आहे. ही गोष्ट खरी आहे. सगळ्या जगात हे सुरू झाले आहे. सगळीकडे हे सुरू झाले आहे. आता ह्यात जे लोक, बाटीत जे लोक बसले आहेत ते पार होणार आणं बाकीचे मात्र राहून जातील. तेव्हा परत परत विनिती करून सांगायचे आहे की तुमच्यात ही शक्ती आहे. सर्वांनी ती शक्ती आपल्यामध्ये मळिवून घ्या. जर काही नाही झालं तरी सुद्धा प्रयत्न करता येतो. परत परत प्रयत्न करता येतो आणं प्रयत्नांती परमेश्वर सांगितलेले आहे तसंच आपल्यामध्ये जी परमेश्वरी शक्ती आहे, जी इच्छा आहे आपल्याला परमेश्वर होण्याची ती आपण पूर्ण करून घेतली पाहजि. त्याच्याशविय कोणतेही समाधान होणार नाही. तुमच्या संबंध जीवनाला कोणताही अर्थ लागणार नाही. सर्व मानवजातीलाच काही अर्थ राहाणार नाही. तेव्हा कृपा करून आता सर्वांनी शांतपणे हा अनुग्रह, हे प्रेमाचं सांगणं ऐकून घ्यावं आणं अनुग्रह घ्यावा आणं सगळ्यांनी आत्मसाक्षात्काराला प्राप्त व्हावं.

[1982-02-01, Ekadasha Rudra Swayambhu Shilanyas](#)

1 फेब्रुवारी 1982

Visit

Musalwadi (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Ekadasha Rudra Swayambhu Shilanyas (Marathi Transcript)

आफ्टर सहस्रार सो ब्युटीफुल , इट्स त्रिगुणात्मिका ,

सी , वन टू थ्री .. कॅन यु सी द त्रिगुणात्मिका . थसि इज आज्ञा हयिर.

ब्युटीफुल ! व्हेन आय से दॅट, इट इझ इव्हन मोर ! (सामूहिक हास्य).

नारळ वगैरे फोडा इथे.

सहजी : हो. फोडतो ना.

श्री माताजी : जे साधू संत सांगू शकतात , ते कोणी सांगू शकत नाही. आता हे सगळे साधू संत आलेत , तुम्हाला इथे सांगायला . ह्याचं नाव काय ठेवणार तुम्ही? देवळाचे ? कारण हे सहस्रार आहे. संबंध सातही देव आहेत.

सहज योगी : ह्यांनी आता काय प्राचीन काळापासून म्हसोबा म्हटलं आहे .

श्री माताजी : काय ?

सहज योगी : म्हसोबा .

श्री माताजी : म्हसोबा? तर म्हसोबा का झालं ?

सहज योगी : अनेक दैवत म्हणून म्हसोबा त्याला नाव आहे .

श्री माताजी : अनेक दैवत म्हणून म्हसोबा. एकादश रुद्र . एकादश रुद्र . म्हसोबा म्हणजे एकादश रुद्र आहे ...थोडंसं म्हसोबा म्हणजे कसं आहे . ते काही सगळ्यांना समजत नाही.

सहज योगी : अवघड आहे .

श्री माताजी : तेव्हा एकादश रुद्र म्हटलं तरी चालेल . कवि सहस्रार आहे हे. म्हणजे सातही देवता आहेत पण प्रसन्न आहेत. पण एकादश रुद्र म्हणजे डस्ट्रिक्टिव्ह पॉवर आहेत. अकरा. त्रिगुणात्मिकाचीही . नाव काहीही दिलं तरी काय ते समजलं पाहिजे. तत्त्व त्याच्यातलं काय आहे..... काय आहे, तीन आहेत ना आपल्यामध्ये?

सहज योगी : हो.

श्री माताजी : महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती. पैकी (श्री माताजी स्वयंभू कडे निर्देश करून म्हणतात)

ही मधली महालक्ष्मी आहे आणही , ही महाकाली आणही महासरस्वती . अश्या रीतीनं हे बनवलेलं आहे . आणही सगळी चक्र आहेत त्यांची आत. फारच सुंदर आहे.

सहज योगी : आणही, हे ...

श्री माताजी : हे पण पवत्रिच दगड असतात. काय आहे माझं म्हणणं , ह्यालाही लावलं तर वाईट काही नाही, तेही पवत्रिच आहेत. कारण ह्याच्या आसपास जे दगड आहेत, ते अपवत्रिच कसे असतील.

सहज योगी : नाही .

श्री माताजी : तेही पवत्रिच आहेत. पण त्यांचं काही पूजन करण्यासारखं नाही. हे मात्र खरे येऊन राहिलं. ह्याच्यात काही शंकाच नाही. हे जे तीन आहेत खाली.

सहज योगी : प्लॅन आला आहे का आपला? प्लान आलाय?

सहज योगी : आलाय आलाय .

सहजी : कुठे आहे ?

सर्व सहजी : श्री नर्मला देवी कजिय . जगन्माता श्री नर्मला देवी कजिय.

(श्री माताजी शिलान्यासाचे पूजन करतात. सहजी टाळ्या वाजवतात)

श्री माताजी : चांगलं आहे. केवढं मोठं आहे. हे महाराष्ट्राचं भूषण आहे. सर्व देव इथे वसलेत. अनबलीव्हेबल. इझंट इट? मरिंकल ऑफ द मरिंकल .

[1982-02-01, Talk](#)

1 फेब्रुवारी 1982

Public Program

Rahuri (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Talk

तो ला काय अर्थ आहे कितो असा कसिकाषात् च आत्ता तुम्ही फोटो घेता हे सायन्स चे आपल्यावरती केवढे मोठे काम आहे आत्ता मी हॉंग काँगला (at Hong Kong) गेले होते . एक तथे फार एक चांगली मुलगी होती ,तचि संबंध स्वतः चे सगळे टेलीवजिनिची वेगरे व्यवस्था होती. तचि माझ्यावर फार श्रध्दा होती तनि सांगतिले कि टेलीवजिनिवरती (on television) एक घेऊ का ? म्हटले घ्या आणमिग तनि टेलीवजिनिवर दाखवले कि आणतियांना सांगतिले कि तुम्ही आत्ता माताजीकडे असे सगळे हात करून बसा , पाच मनिटि आणमिला सांगतिले अशा तुम्ही उभ्या राहा काही हरकत नाही आणा पुष्कळ लोकांना जागृती आली (आनंदाने हसून सांगत आहेत) आणतियांनी पत्र लहिले की आमच्या हातात अशा थंड थंड वाऱ्या सारखे काही वाहिले ,कां या चैतन्य लहरी आहेत ? यांच्या बदल सगळ्यांनी सांगतिलेले आहे . महंमद साहेबांनी त्याला रुह असे म्हटलेले आहे .या चैतन्य लहरीच्या बदल एक मोठे पुस्तक आदिशंकराचार्यांनी लहिलेले आहे. आत्ताचे शंकराचार्य नाहीत ते जुने . जे खरे शंकराचार्य होते . त्यांनी एवढे मोठे एक पुस्तक (हाताच्या बोटाने मोजून दाखवत आहेत)या चैतन्य लहरीवर लहिलेले आहे .आपण वाचतच नाही मुळी त्याच्या मुळे आपल्याला हिकल्पना होत नाही कि आपल्या या धर्मात सुध्दा केवढा मोठा आपला वारसा आहे . त्याच्यावर ख्रिस्तानी याला कूल ब्रीझ ऑफ द होली घोस्ट (cool breeze of holy ghost)असे म्हटलेले आहे .अगदी स्पष्ट ;ह्याच्या हून स्पष्ट काय म्हणणार कि म्हणजे आधी कुंडलनी ;पण होली घोस्ट वषियी (with the subject of holy ghost) ख्रिस्त जास्त बोललेले नाहीत कारण त्यांची आई सुध्दा हि आदिशक्ती होती . त्या वेळेला जर त्यांनी सांगतिले असते कि माझी आई आदिशक्ती आहे तर लोकांनी तच्यावरच हल्ला केला असता ,आणमिग त्यांना सहन झाले नसते मग ते एकादश रुद्रात उतरले असते . म्हणून ते नाटक पूर्ण व्हावे म्हणून ते आपल्या आई बदल ते वशिष्ट बोलले नाहीत . पण इतर लोकांना त्यांनी सांगतिले .नंतर त्यांच्या आईची सुध्दा लोक पूजा करु लागले . आत्ता ख्रिस्ताबद्दल सुध्दा इतके खोटे नाटे लोकांनी सांगतिलेले आहे कि ,महंमद साहेबांच्या बदलसुध्दा इतके खोटे नाटे करतात कि ,आत्ता या देशां मध्ये लोकांना अशी शंका पडली बुवा कि आहे तरी काय ?कारण या धर्मातले लोक इतके गर्वष्ठ झाले जसे हद्दी लोक सुध्दा (tape is paused)आले का?(हातामधला फोटो सर्वांना दाखवत आहेत)हा आपल्या सेंटरला ऑस्ट्रेलियाच्या (from Australia) लोकांच्या तर्फे बक्षिस . (टाळ्यांचा आवाज),कॅलेंडर (calendar) (हाता मधले कॅलेंडर सर्वांना दाखवत आहेत) प्रत्येकाला देत आहेत ते . हे ख्रिस्ताने आपल्या आई बदल म्हटलेले होते (हाता मधले कॅलेंडरकडे बोट दाखवत आहेत) बी होल्ड द मदर (be hold the mother) म्हणजे आई कडे लक्ष ठेवा कितो सगळे काही सांगणार आहे हे ख्रिस्ताने सांगून ठेवलेले होते (टाळ्यांचा आवाज). हे कॅलेंडर (calendar) यांनी खास तुमच्या कार्यकर्त्यांसाठी दिलेले आहे

1982-02-01, Shri Durga Puja

1 फेब्रुवारी 1982

Durga Puja

Rahuri (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Shri Durga Puja. Rahuri (India), 1 February 1982.

आजची अष्टमी आहे आणि सकाळी रथसप्तमी

आजची अष्टमी आहे आणि सकाळी रथसप्तमी! अष्टमीच्या दविशी पूजन मळिणं ही फार मोठी गोष्ट आहे. आणि राहुरीला, हे माझं माहेरघर आहे. या ठिकाणी पूजन झालं हे त्याहून वशिष्ठ आहे. ह्या अष्टमीच्या दविशी, आपण तो दविस साजरा करतो, जेव्हा देवीने अष्टभुजा देवी बनून जगात फार पराक्रम केले. मुख्य पराक्रम म्हणजे जे मोठे मोठे दुष्ट राक्षस होते त्यांचं हनन करणं, त्यांचा नाश करणं. तिला नवचंडी असं म्हणतात, चण्डिका ही अष्टभुजा आहे. दुर्गा.. वगैरे तिची अनेक नावं आहेत. आणि तिने ह्या सर्व चंड-मुंड आदी ह्या अशा नवचंडांचा नाश केलेला आहे, म्हणून तिला नवचंडी म्हणतात. इतकंच नव्हे, महिषासुरासारख्या राक्षसाचा सुद्धा तिने वध केलेला आहे. त्याच्यानंतर, महिषासुराला मारल्यावर देवांनी तिची फार भक्ती केली आणि तिची भजन केलं. पण ज्या भक्तांनी तिला बोलवलं ते अत्यंत धार्मिक, सात्विक आणि अत्यंत गुणी होते. त्यांच्या गुणावर प्रसन्न होऊन देवीने अवतार घेतलेला आहे. तेव्हा आपल्यामध्येही ते गुण बाणले गेले पाहिजेत. आपला देवीवर काय अधिकार? 'माताजी, आम्ही तुमची पूजा ठेवली आहे. म्हणजे जसं काही आम्ही एखादा कार्यक्रम ठेवलेला आहे, तिथे तुम्ही या, प्रेसडेंट बनून,' तसा काहीतरी प्रकार आहे. म्हणजे पुष्कळांदा म्हणतात, माताजी आम्ही पूजा 'ह्या' वेळेला ठेवली. तसं ठेवून चालायचं नाही. तशी ठेवता येत नाही. आम्ही असलो प्रसन्न तर बसू पूजेला, नाहीतर नाही. आमच्या ह्याच्यावर अवलंबून असतं, तर म्हणून देवीला आधी बोलवावं लागतं, आर्चणं द्यावं लागतं. पाचारण असतं, वगैरे वगैरे ... ती काय अशी येऊन बसत नाही- "आता तुम्ही ठेवली आहे तर आम्ही बरोबर घड्याळाला येऊन बसलो बुवा, करा आमची पूजा!" कारण देवीला पूजेची गरज नाही, पूजेची गरज तुम्हाला आहे. तेव्हा प्रसन्नचित्त देवी असायला पाहिजे आणि तिची प्रसन्नता, जेव्हा तिला असं दसितं की तिच्या मुलांनी चुका केलेल्या आहेत, तिची मुलं अजून फार चुका करत आहेत आणि त्यांच्यामध्ये जी श्रद्धा आहे त्यात खोटेपणा आहे... काही काही लोकांच्यामध्ये. काहीमध्ये श्रद्धा आहेत पण चुका आहेत. काहीच्यामध्ये श्रद्धाच नाहीये, खोटेपणा आहे, वरपांगीपणा आहे, काहीतरी आत्मध्ये वषि असून वरून दाखवतात की आम्ही फार चांगले आहोत. ह्या सर्व गोष्टी पाहिल्या म्हणजे देवीचंही मन रुष्ट होतं आणि तिला वाटतं, कशाला ह्यांना पूजा द्यायची. हे ह्या योग्यतेला नाहीत. तेव्हा सद्गुणी झालं पाहिजे.

सद्गुणामध्ये सगळ्यात मोठा गुण शंकराचार्यांना, आदर्शकराचार्यांना वचिरलं की सगळ्यात मोठा गुण कोणता? तर त्यांनी सांगितलं देवीभक्ती, आईभक्ती ! ती देवी आहे, तुमची आई देवी आहे हे समजून तिची भक्ती करा. आणि त्या भक्तीमध्ये खोटेपणा नसला पाहिजे. पहिला गुण, सर्वोत्तम गुण हा आहे की ज्या माणसामध्ये हृदयापासून देवीबद्दल भक्ती असेल त्याचे सर्व दुरगुण नष्ट होतील, त्याला प्रकाश मळिल, मोक्ष मळिल. म्हणून त्यांनी नेहमी देवीची स्तुती केली आहे, सुरुवातीला पुष्कळ त्यांनी वर्णन केलं, आणखीन, पुष्कळ त्यांनी मोठमोठाले 'वविकचूडामणी', वगैरे पुस्तकं लहिली. पण शेवटी त्यांनी नुसतं म्हटलं, 'देवीला फक्त प्रसन्न केलं की सगळं मळितं तर कशाला करायला पाहिजे काही? एवढे वादविवाद तरी कशाला करायचे, एवढं वविचन तरी कशाला करायचं, एवढं डोकं कशाला फोडायचं, आपलं बस, देवीची स्तुती करा म्हणजे झालं, सगळं काही जे मळायचं ते मळितं.' त्यांचं शहाणपण फार कमी लोकांना असतं, सांगायचं म्हणजे. ते शहाणपण जेव्हा आपल्यामध्ये येईल तेव्हा मग तुमचा अधिकार देवीवर होतो. तसंच, काहीही न करतांना सुद्धा आता आम्ही प्रसन्नच आहोत. आणि तुम्ही कति चुका केल्या तरी त्या सर्व आम्ही क्षमा करतो. तसं केल्याशिवाय व्हायचं नाही म्हणून. फार मोठठं हृदय घेऊन आलोय. आणि सर्व तुमच्या चुका आम्ही क्षमा करतो. पण खोटेपणा मात्र आमच्याबरोबर केला नाही पाहिजे. दुसरं असं की 'आमचं चुकलं .. चुकलं' म्हणून सारखं रडतही बसलं नाही पाहिजे. तसं केलं तर सुद्धा देवीला त्रासच होतो. तेव्हा, "काय चुकलं माकलं तर क्षमा करा, आता आम्ही पुढे करणार नाही", अशी आज तुम्ही प्रतज्ञा केली पाहिजे. कारण आजची अष्टमीला भीष्मअष्टमी असं म्हणतात.

भीष्मअष्टमी! आता भीष्माचं काय होतं - भीष्मांनी प्रतज्ञा केली होती तुम्हाला माहितीय आणि ती, कोणत्याही स्थितीत त्याने ती प्रतज्ञा मोडलेली नाही. तेव्हा आज प्रतज्ञा करण्याचा एक दविस आहे, म्हणून ह्या अष्टमीला तुम्ही जी प्रतज्ञा कराल त्या प्रतज्ञेप्रमाणे सर्व जगाला त्याचं फळ मळणार आहे. म्हणजे ह्या लहानशा जागेत आपण बसलो आहे, तर इथं आपलं हे लावलेलं आहे आणि ही सगळी काही व्यवस्था केलेली आहे, म्हणजे असा वचिर नाही केला पाहिजे की इथे कसं होणार? हे फार मोठठं, आपण केंद्र आहे, ह्या वेळेला. जथे आम्ही बसलो तिथे सर्व वशिवाचं केंद्र आलेलं आहे. तेव्हा ह्या वेळेला ज्या तुम्ही पूर्ण मनाने, पूर्ण भक्तीने जी तुम्ही प्रतज्ञा कराल त्याचं फळ सर्व संसाराला मळणार आहे असं समजलं पाहिजे.

[1982-02-03, Shivaji School, Vishesh goshti sathi vel aali aahe](#)

3 फेब्रुवारी 1982

Public Program

Rahuri (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Vishesh Goshti Sathi Vel Aali Aahe 3rd February 1982 Date : Place Rahuri Public Program

[Marathi Transcript]

ORIGINAL TRANSCRIPT MARATHI TALK परमेश्वराच्या अनेक कृपा आपल्यावर होतात. माणसावरती अनेक त्याच्या कृपा होतात. त्याच्या आशीर्वादाने अनेक उत्तम आणि उत्तम असं जीवन त्याला मिळतं, पण मनुष्य मात्र परमेश्वराला प्रत्येक क्षणी विसरत असतो. परमेश्वराने साक्षात ही सर्व पृथ्वी आपल्यासाठी निर्माण केलेली आहे आणि ती पृथ्वी निर्माण करून त्याच्यामध्ये विशेष रूपाने एक स्थान बनवलं आहे, ज्याच्यामुळे ती फार सूर्याच्या जवळ नाही, चंद्रापासून ततिकी दर आहे जतिकी तिला रहायला पाहजे. आणि त्या पृथ्वीमध्ये हे जीवजंतू तयार करून आज ते सुंदर दूर कार्य मनुष्य निर्मितीमध्ये फलद्रूप झालेले आहे, म्हणजे आता तुम्ही मानव झालात. आता मानव स्थितीत आल्यावर आपण परमेश्वराला विसरून जावं हे बरोबर नाही. ज्या परमेश्वराने आपल्याला इतकं ऐश्वर्य, सुख आणि शांती दिलेली आहे त्या परमेश्वराला लोक फार लवकर विसरतात, पण ज्या लोकांना परमेश्वराने एवढा आराम दिलेला नाही, जे अजून दारिद्र्यात आहेत, दुःखात आहेत, आजारी आहेत, त्रासात आहेत ते मात्र परमेश्वराची आठवण करत राहतात. पण ज्या लोकांना परमेश्वराने दिलेले आहे ते मात्र त्याला विसरून जातात. ही मोठी आश्चर्याची गोष्ट आहे. ज्यांना आशीर्वाद दिला ते मात्र परमेश्वराला साफ विसरून जातात आणि ज्यांना दिला नाही ते मात्र त्याची आठवण काढत राहतात. मग त्याची आठवण केल्यावर, त्यांनाही आशीर्वाद मिळाल्यावर ते ही विसरून जातील. मानवाचं असं वचितिर डोकं आहे की त्याला काहीही दिलं झेपतच नाही. म्हणून हे आपण समजलं पाहजे की सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत जर आपण बसून मोजत बसलो की परमेश्वराने सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत आपल्याला कती तरुने आशीर्वादित केलेले आहे तर आपल्याला आश्चर्य वाटे! आजच माझ्याकडे पुण्यातले पुष्कळ श्रीमंत लोक आले. त्यांच्या घरी कती आजार आहेत, त्या लोकांना कती त्रास आहेत, कती मानसिक त्रास आहेत. कुणाचा मुलगाच दारू पतिये, तर कुणाचा नवराच दारू पतिये, तर कुणाची बायकोच वाया गेलेली आहे अशा रीतीने सर्वांना एवढे प्रश्न आहेत. एखाद्याला आईचरच प्रेम मिळालं नाही, तर एखाद्याला बापाचं प्रेम मिळालं नाही, तर एखाद्याला मुलाचं वागणं पसंत नाही. अशातऱ्हेने अनेक त्यांचे प्रश्न आहेत आणि ते प्रश्न आपल्याजवळ नाहीत आज, पण ते प्रश्न उद्या तुमच्याजवळ जास्त पैसा आला कवि जास्त सत्ता आली तर ते तुमच्यासमोर उभे राहतील. जर तुम्ही हे लक्षात घेतलं की हे सर्व परमेश्वराने आपल्याला का दिल्या, ही सर्व सुविधा परमेश्वराने आपल्याला का दिली आहे ? तर मात्र तसं होणार नाही. परमेश्वराने आधी तुमची खाण्या-पिण्याची व्यवस्था केलेली आहे. पूर्वी लोकांनी पुष्कळ जर काही खायचं म्हटलं तरी चार जनावरं मारल्याशिवाय ते खाऊ शकत नसत. जंगलामध्ये जावं लागायचं, एकाच ठिकाणी रहावं लागायचं, कती लोकांना तर नविन्यालासुद्धा एक छत नसायचं. मग तिथे साप, वृचि, वाघ अशारीतीची भयंकर जनावरं असायची. त्यांच्यापासून भीती असायची. त्या

Original Transcript : Marathi सर्वांचे नविरण होऊन आज आपण एका सुव्यवस्थित ठिकाणी राहतो आहे. त्याशिवाय ह्या सर्व गोष्टींचे आता परमेश्वराने आपल्याला वरदान दिलेले आहे, टेलिफोन दिलेला आहे, नंतर आपल्याला ऐकायलासुद्धा, पुष्कळांजवळ मी पाहिलेले आहे की तुमच्याजवळ रेडियो वगैरे आहे. पण हे सगळं जरी मिळालं तरी आपण परमेश्वराला जास्तच विसरत चाललो आहोत. परमेश्वराने आपल्याला का दिलं? ज्या माणसाला पहावं त्याला तो घड्याळ लावून फिरतो आणि म्हणतो की आता वेळ नाहीये, फार उशीर झाला, फार उशीर झाला. प्रत्येकाला वेळ नाहीये. आता मी तिथे ब्राह्मणीला गेले होते, तिथे पुष्कळशा बायका उशिराने आल्या. म्हणाल्या, 'माताजी, आम्ही कामावर गेलो होतो तर आम्हाला वेळ झाला नाही तर, आम्ही येऊ नाही शकलो तर, आताच दर्शन द्या वगैरे वगैरे.' तर मी म्हटलं की, 'एक दविस नसत्या गेल्या तर काय झालं. आम्ही लंडनहुन आलो एक दविस तुम्ही जर नसते गेले, तर दोन पैसे तुम्हाला कमी मिळाले असते. काही हरकत नाही. एक दविस माताजी भेटायला इतक्या लांबून आल्या तर आम्ही त्यांना भेटायला आलो असतो. बरं आम्ही समजा जर नघिन गेलो असतो तर तुमची आमची भेटच झाली नसती. पण महत्त्व कशाचं आहे ? तर दोन पैसे आपले बुडाले नाही पाहजे. ते फार महत्त्वाचे आहे. मग उद्या आजारी पडले तर मात्र इथून लंडनपर्यंतचे तिकीट घेऊन तिथे येतील की आमच्या मुलाला ठीक करा. पण आज तुमच्या दारात आम्ही आलेलो आहोत तर तुम्हाला वेळ नाही. तर हे तुम्हाला परमेश्वराने का दिलं? हे घड्याळात सारखं तुमचं बघणं चालतं की आज वेळ नाही, काल वेळ नव्हता, उद्याही वेळ राहणार नाही, मग घड्याळ कशाला बांधता? जर तुमच्या जवळ वेळच रहात नाही तर घड्याळ बांधून तरी उपयोग काय? तर हा जो वेळेसाठी, जो मनुष्याला सारखा त्रास आहे तो एकाच कारणामुळे आहे की त्याला हे माहीत नाही की ही वेळ आपण का शोधत होतो? कोणची वेळ गाठायची आहे ? कोणत्या वेळेसाठी एवढी आपली धडपड चाललेली आहे ? कशासाठी वेळ पाहजे? इकडून तिकडे वाया दवडण्यासाठी कवि इकडून दारूच्या गुत्त्यात गेले कवि घाणेरडी कामं केली, कुणाचे गळे कापले, कुणाचा खून केला अशा घाणेरड्या गोष्टी करण्यासाठी वेळ मिळालेला आहे? काहीतरी विशेष गोष्टीसाठी ही वेळ आलेली आहे. आपल्या भारतात काय कवि बाहेर कधीही लोकांनी घड्याळ वेळ पाहिला नव्हता. आता हे नवीन सूत्र का नघिलं लावून आहे? का? कशाला आपल्याला घड्याळाचं सारखं वाटतं की वेळ गेला बुवा, हा वेळ गेला, तो वेळ गेला असं अशासाठी वाटत आहे ? की आता माणसाला मनन करण्याची वेळ आलेली आहे! स्वतःसाठी त्याला वेळ द्यायला पाहजे. स्वतःबद्दल त्याला समजलं पाहजे की मी कोण आहे? मी कशाला ह्या जगात आलो? जर माणसाला वेळ मिळाला तर तो काहीतरी भ्रमविष्टासारखं दुसरेच वचिर करत बसतो. पण हा जो वेळ मिळवण्याचा सगळ्यांना एक छंद लागलेला आहे तो एवढ्यासाठीच आहे की त्यांनी हा वचिर केला पाहजे की मला काय करायचे आहे? मी कशाला ह्या जगात आलो ? परमेश्वराने मला कशाला आणलेले आहे या जगात? मला एवढ्या योनीतून काढून मानव स्थितीत का आणलेले आहे ? माझ्या जीवनाला काय अर्थ आहे ? हा असा वचिर करण्यासाठी आपली ही धडपड आहे की आपण वेळ वाचवला पाहजे. पण तसं होत नाही. तसं मुळीच होत नाही. जर तुम्हाला कुणाला म्हटलं, 'मला आजच गेलं पाहजे मुंबईला, आजच गेलं पाहजे.' 'कशाला आजच गेलं पाहजे?' 'नाही, कसही करून तुम्ही तिकीट काढा. मला आजच गेलं पाहजे.' 'का?' तर 'मला सट्टा खेळायचाय.' जे काही मनुष्य करतो अगदी विपरीत करत असतो. जे त्याला करायचं आहे त्याच्या विपरीत करत 3

Original Transcript : Marathi वेळ असतो. सरळ गोष्टी त्याला समजतच नाही की, बाबारे कशाला एवढा वेळ वाचवतोस? कशासाठी एवढा वाचवतोय? सगळे आपलं आयुष्य तुझं वायाच गेलेले आहे की रे! तुला हे कळलं का की तू ह्या संसारात कशाला आलास? आता तुम्ही कशाला ह्या संसारात आला ? तर परमेश्वराला जाणण्यासाठी ! परमेश्वराने ही सर्व सृष्टी केली, तुम्हाला सगळं काही दिलं, शेवटी एवढ्यासाठी की तुमच्यामध्ये सुजाणता यावी, तुमच्यामध्ये धर्म यावा आणि नंतर तुम्ही त्या धार्मिक स्थितीमध्ये परमेश्वराशी एकात्म वहा. केवळ या जीवाचा आणि आत्म्याचा संबंध होतो. तुम्ही त्या परम पति्या परमात्म्याच्या साम्राज्यात प्रवेश करावा म्हणूनच परमेश्वराने ही सगळी रचना केलेली आहे आणि तो आतुरतेने तुमची वाट बघतो आहे की हे कधी माझ्याकडे येणार, पण तुम्ही पैसे मिळाले म्हणून इकडे बहकले, सत्ता मिळाली म्हणून तिकडे बहकले, नाहीतर आपल्या मुला-बाळांमध्ये कुठे ना कुठे तरी असं तुमचं चित्त गेलेले आहे आणि तुमच्याजवळ एवढासुद्धा वेळ नाही की तुम्ही दोन मिनिट परमेश्वराच्याबद्दल वचिर कराल . पाश्चिमात्य देशातील लोकांनी सगळे हेच प्रकार केले. रातूर- दविस धडपड करून हे कर रे, ते कर रे, पैसे एकत्र कर रे, काय काय त्यांना जे करायचे ते करून शेवटी काय झालं? त्यांच्या मुलांनी आपल्या आई-वडिलांचं घर सोडलं आणि आम्हाला हे पैसे डोक्यावर घेऊन फरीयचे नाही. तुम्ही सांभाळा ते आणि ते लागले आपल्या मार्गाला आणि ते कुठे जाऊन पोहोचले तर त्यांनी हे सगळं तऱ्हेतऱ्हे गांजा-बजिा घ्यायला सुरुवात केली. आता तुम्हालाही त्या रस्त्याने जायचे असले तर जा. त्याला कोणी काही मना करू शकत नाही कारण तुम्हाला स्वतंत्रता आहे. तुम्ही म्हणाल की आम्हाला नरकात जायचंय तर जा. सरळ जाऊ शकता. पण जर तुम्ही समजलात की, 'मी कोण आहे? कशासाठी आलो आहे या जगात? मला काय काय करायचे आहे ? आणि माझी काय स्थिती आहे, वस्तुस्थिती काय आहे ?' हे जर तुमच्या लक्षात आलं तर मात्र तुम्ही अधोगतीला न जाता सहजयोगाकडे याल. यालाही एक फाटा आहे, त्या फाट्याने, आपल्या एका लहानशा मार्गानच तुम्ही आपल्या आत्म्यापर्यंत पोहोचू शकता. हे आत्म्याला ठाऊक आहे की तुमचा रस्ता कुठे आहे. तुम्ही कुठे चालला आहात. पण अजून तुमच्या चित्तात तो आत्मा आलेला नाही. तुमच्या चित्तात तो आत्मा आला, चित्तात म्हणजे, आता तुमचं माझ्याकडे चित्त आहे, तुमचं माझ्याकडे लक्ष आहे. तुम्ही बघता मी उभी आहे, माझे बोलणं ऐकता, सगळे काही तुम्हाला माहिती आहे की माताजी ह्या आमच्यासमोर बोलत आहेत. पण मी म्हटलं की, 'आता तुमचं चित्त तुम्ही आपल्या आत्म्याकडे लावा कवि परमेश्वराकडे लावा.' तर 'कसं लावायचं माताजी? मोठं कठीण काम दसितयं ! असं कसं न्यायचं. आतमध्ये चित्त न्यायचं तरी कसं? कारण चित्त तर आमचे बाहेरच पसरलेले आहे. जे जातय बाहेर तेच चित्त आहे. तेव्हा आतमध्ये ते कसं घेऊन जायचं. आमच्या हृदयात जर आत्मा आहे तर आम्ही हृदयाकडे कसं चित्त न्यायचं !' म्हणूनच परमेश्वराने एक युक्ती योजलेली आहे की तुमच्यामध्येच एक कुंडलिनी नावाची शक्ती, जी तुम्हाला अंकुरते, अशी शक्ती त्याने त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये ठेवलेली आहे. जेव्हा ही कुंडलिनी शक्ती तुमच्यामध्ये जागृत होते तेव्हा एक घटना घडते. समजा आम्ही इथे उभे आहोत आणि वरून काही पडलं तर सगळ्यांचं लक्ष तिकडे जाईल की नाही! आणि आपलं तर चित्त इतकं चलायमान आहे की एक मनुष्य इकडून तिकडे गेला तरी आपलं लक्ष तिकडे जातं. तेव्हा अशी जेव्हा घटना आतमध्ये होते तर आपलं चित्त आतमध्ये

Original Transcript : Marathi चलबचिल करणारं मन जे आहे ते आतमध्ये ओढलं जातं. ते जेव्हा आतमध्ये ओढलं जातं तेव्हा आपल्याला काही आतमध्ये चतित न्यावे लागत नाही. आपल्याला असं वाटतं की आपोआपच काहीतरी झालंय आणि आपलं चतित आतमध्ये चाललेलं आहे. तेव्हा ही कुंडलनी जागृत होऊन आणि सहा चक्रांतून नघून, ह्या सूक्ष्म चक्रांतून नघून ह्या ब्रह्मरंध्राला भेदते. जेव्हा ती ब्रह्मरंध्राला भेदते इथे त्यावेळेला तुम्ही जसं या मशीनचं कनेक्शन लागलेलं आहे 'मेन' शी तसं तुमचंही कनेक्शन परमेश्वराशी होते. म्हणजे समजा हीच कुंडलनी आहे. ह्या वस्तूला काहीच अर्थ येणार नाही जर ह्याचं कनेक्शन लागलं नाही तर. कोणत्याही मानवाला सुद्धा काहीही अर्थ नाही आहे जोपर्यंत त्याचे परमात्म्याशी तादात्म्य झालेलं नाही. हे झालंच पाहजि. घडलेच पाहजि. जर हे झालं नाही तर ह्या मनुष्याच्या आयुष्याला काहीही अर्थ नाही. तो नरिस्थक आहे. तो जन्माला येतो काय आणि मरतो काय, काहीही फरक नाही. जनावरांना तरी आहे अर्थ कारण त्यांना मनुष्य व्हायचं आहे. जनावरं येतात आणि मरतात तर त्यांना काही अर्थ आहे कारण नंतर त्यांना मनुष्य व्हायचं आहे. पण जर मनुष्याला देवपण घ्यायचं नसलं आणि त्याला जर आत्म्याशी संबंध जोडायचा नसला तर तो कामातून गेला. कारण आता पुढे तो काय करणार? तेव्हा तुम्ही आपल्या आत्म्याला ओळखलं पाहजि आणि आत्म्यामध्ये लीन झाले पाहजि. पण ते व्हायचं कसं? परत 'माताजी कसं होणार?' मी परत म्हणतेय ही कुंडलनी शक्ती तुमच्यात जागृत होते. मग ही कशी जागृत होते? जसं एखाद्या बी ला तुम्ही मातेच्या उदरात घातलं म्हणजे ते कसं आपोआप अंकुरतं तसं आपोआप सहजच ही कुंडलनी तुमच्यामध्ये जागृत होते, पण त्याला जागृत करणारा कुणीतरी अधिकारी पुरुष लागतो. अधिकार परमेश्वरापासून, परमेश्वराच्या प्रेमापासून आलेला पाहजि. पोटभरू लोकांना हे कार्य जमणार नाही. नुसते वटिडवाद करणार्या लोकांना हे जमणार नाही. ही एक शक्ती आहे, ज्याच्यामध्ये ही शक्ती असते त्या शक्तीमुळेच तुमची कुंडलनी जागृत होते. म्हणजे जसा एक दवा पेटलेला असेल तोच दुसरा दवा पेटवू शकतो. जेव्हा माणसं आपल्याला असं समजतात की आम्ही म्हणजे काहीतरी मोठे आहोत. आम्ही मोठे सायंटिस्ट आहोत कवि अमुक आहोत, तमुक आहोत तर ते नुसते मानव स्थितीत आहेत फक्त. त्यांचा काहीही उपयोग परमेश्वराला होत नाही. जेव्हा तुमचा संबंध आत्म्याशी होतो तेव्हा तुमच्यातून ही ब्रह्मशक्ती वाहून पसरलेली आहे. ती सगळीकडे वातावरणात असते, तयियाचमुळे सर्व फुलांची फळं होतात. त्याच्यामुळेच बी अंकुरते. त्याच्यामुळेच सर्व जिवितं करिया होतात. तुमचाही जन्म त्याच्याचमुळे झालेला आहे. त्या शक्तीची येते. ही ब्रह्मशक्ती चढकडे तुमच्या हाताला जाणीव होते, परत मी म्हणते त्याची जाणीव होते. जाणीव म्हणजे जशी तुम्हाला गरम आणि थंडची जाणीव होते तशीच तुम्हाला या चैतन्य लहरीची जाणीव होते आणि तुमच्या हातामध्ये अशा थंड थंड लहरी येऊ लागतात. ही ओळख पुष्कळ वर्षांपूर्वी मार्कंडेय स्वामींनी सांगितली, त्याच्यानंतर आदिशंकराचार्यांनी सांगितली, खरसितानी सांगितली, मोहम्मद साहेबांनी सांगितली, सगळ्यांनी सांगितलेली आहे. तरीसुद्धा तुम्हाला जोपर्यंत झालेली नाही तोपर्यंत माझ्या लेकचरला काहीच अर्थ नाही. तेव्हा हे घटति झाले पाहजि, तुमची जागृती झाली पाहजि. तुम्हाला हे मळिलं पाहजि. हीच माझी एक परम इच्छा आहे. म्हणूनच मी तुमच्यासाठी इतक्या लांबून इथे आलेली आहे. ते मळिवून घ्या. तुमचं जे आहे ते तुमच्यापाशीच आहे, ते तुमच्याजवळच आहे आणि ते फक्त तुम्हाला द्यायचं आहे, ते तुम्ही सहजच सगळं घेऊन परत त्याची वाढ करून घ्या कारण अंकुरतांना मात्र अंकुर 5

Original Transcript : Marathi फार सोप्या तरहेने बाहेर पडतं, पण नंतर त्या लहानशा रोपट्याची फार काळजी घ्यावी लागते. म्हणून तुम्हालाही स्वतःची फार काळजी घ्यावी लागेल. म्हणून पार झाल्यावर सुद्धा जरी बरं वाटलं तरीसुद्धा तुम्ही जाऊन इथल्या सेंटरवर पूर्णपणे ह्याची जी काही माहिती आहे ती घेऊन त्याप्रमाणे वागून आपले वृक्ष वाढवून घ्यावेत. ह्याच्यामुळे मनुष्याची शारीरिक, मानसिक व बौद्धिक स्थिती चांगली होते. सगळ्यात मुख्य म्हणजे त्याची धार्मिक प्रवृत्ती बरोबर होते. त्याला हे समजतं की हा खोटा आहे की खरा आहे. हा गुरू वाईट आहे की चांगला आहे. हे त्याला समजतं. आता परवा उसळवाडीला एके ठिकाणी मी गेले होते, तीन-चार वर्षांपूर्वी, तर मला तथि फार बरं वाटलं आणखीन व्हायब्रेशनस आले म्हणजे थंड लहरी आल्या. तर मी वचारलं की, 'इथे थंड लहरी कशा येतात?' त्यांनी सांगितलं की, 'इथे एक स्थान आहे म्हसोबाचं!' मी जाऊन बघितलं. म्हटलं, 'हे तर अगदी जागृत स्थान आहे इथून केवढ्या अशा थंड-थंड लहरी येतात.' पण जर तुम्ही पार नसले तर तुम्हाला हा दगड काय कवि तो दगड काय! दगडामध्ये काही फरक कळणार आहे का? तेव्हा ही जाणीव तुमच्यामध्ये झाली पाहजि. ती जाणीव होताच तुमच्यामध्ये आनंदाचं साम्राज्य येतं आणि तुम्हाला सर्व परमेश्वरी शक्त्या हळूहळू कळू लागतात. तेव्हा आज हा दविस आलेला आहे की परमेश्वरी शक्ती तुम्हाला मळिली पाहजि आणि भांडीही राहरीवर वशिष्ट प्रेम आहे, म्हणून मी अनेकदा येते. तर कृपा करून तुम्ही लोक आता आपली कुंडलनी जागृत करून घ्या आणि त्याच्यानंतर इतरांची पण कुंडलनी अशीच जागृत करून घ्या.

1982-02-21, Marriages

21 फेब्रुवारी 1982

Marriage

New Delhi (India)

Talk Language: English | Translation (English to Marathi) - Reviewed

1982-0221, Marriages, Delhi, India.

आपण आनंदी आहोत आणि संपूर्ण विश्व आनंदाने फुलेल . (प्रेक्षक टाळ्यांचा आवाज)

मागच्या वेळी आपली फक्त सहा लग्ने झाली होती आणि वेळी आपली दुप्पट झाली आहे, आपल्याकडे बारा लग्ने झाली आहेत. (प्रेक्षक टाळ्या वाजवतात, प्रेक्षकांमधून कोणीतरी म्हणाले, पुढच्या वर्षी 24) मला आशा आहे की तुम्ही ही प्रगती करत राहाल. (प्रेक्षक हसण्याचा आवाज)

सहजयोगीसाठी विवाह ही एक अतिशय महत्त्वाची संस्था आहे, जे लोक लग्न करत नाहीत कवि विवाहांवर विश्वास ठेवत नाहीत त्यांना आम्ही स्वीकारत नाही. तसेच, आपण संन्यासी असलेल्या लोकांना स्वीकारत नाही. त्यामुळे आपल्यासाठी साठी विविध कारणांसाठी विवाह ही एक अतिशय महत्त्वाची संस्था आहे कारण सुखी वैवाहिक जीवनाचे, या पृथ्वीवर जगाची शांतता नांदू लागेल. मग आपल्यातील सामूहिक अस्तित्वाने तुमच्या आत्म्याने.

विवाहांना आजूबाजूच्या सर्व लोकांचा आशीर्वाद मिळावा आणि विवाह असा असावा की ज्यामुळे लोकांना आनंद मिळावा.

आता पती-पत्नीची जबाबदारी आहे की त्यांचे विवाह (३४:४८) अतिशय यशस्वी करणे. त्यात एक साधी गोष्ट म्हणजे तुम्ही प्रेमासाठी लग्न केले आहे. तुम्ही फक्त एखाद्या व्यक्तीवर प्रेम करता. जर तुम्ही एखाद्या व्यक्तीवर प्रेम करायला सुरुवात केली तर तुम्हाला त्या व्यक्तीबद्दल सर्व काही कळेल आणि तुम्हाला त्या प्रेमाचा आनंद मिळेल. प्रेमाशिवाय तुम्ही वैवाहिक जीवनाचा आनंद घेऊ शकत नाही. प्रेम हा एकमेव मार्ग आहे ज्यामुळे तुम्ही वैवाहिक जीवनाचा आनंद घेऊ शकता.

वशिष्ट: या देशात विवाहांना समाजाचा खूप पाठिंबा आहे आणि विवाह यशस्वी व्हावेत अशी प्रत्येकाची इच्छा असते. कारण त्यांना माहिती आहे की चांगले वैवाहिक जीवन न राहिल्यास मुले उद्ध्वस्त होतील. ते अस्वस्थ होतील, संपूर्ण जग खूप अस्वस्थ होईल.

त्यामुळे कधी कधी भांडणे कवि भांडणे झाली तर नेहमीप्रमाणेच. हे मुलांच्या उपस्थितीत, नोकरांच्या उपस्थितीत कवि इतर लोकांच्या उपस्थितीत केले जाऊ शकत नाही तर दररोज आपल्या सर्व समस्या सोडवण्याचा प्रयत्न करा आणि नंतर झोपा. सहजयोगी भविष्यात कवि भूतकाळावर विश्वास ठेवत नाहीत. ते वर्तमानात आहेत .

[slate : छपरावर घालण्यासाठी वापरात येणारा करड्या रंगाचा सपाट दगड,

छप्पर : roof

]

म्हणून दररोज तुमची स्लेट पूर्णपणे स्वच्छ करा आणि एकदा तुम्ही ती साफ केली की तुम्ही प्रेमाने झोपता आणि जर तुम्ही ती साफ केली तर स्तब्धता येणार नाही.

आता लग्नाचे आशीर्वाद इतके आहेत की ते सर्व या कमी कालावधीत सांगणे शक्य नाही . पण सर्वदा मोठी गोष्ट म्हणजे उत्क्रांतीसाठी चांगले विवाह होणे आवश्यक आहे. कारण सहजयोगीची लग्ने झाली तर अनेक महान आत्मे जे पृथ्वीतलावर जन्माला येऊ इच्छितात.

आणि ते एकमेकांसोबत प्रेमळ आहेत (प्रेमळपणे वागतात) एकमेकांवर प्रेम असणाऱ्या लोकांमध्ये जन्म घेऊ इच्छितात.

त्यांना तुमचे पैसे नको आहेत, त्यांना दुसरे काही नको आहे तर त्यांना फक्त प्रेमळ नवरा-बायको हवे आहेत .

म्हणून येथे असलेल्या सर्व सहजयोगींनी हे जाणून घेतले पाहिजे की तुम्ही सहजयोगी असाल आणि तुम्ही एकमेकांवर प्रेम करत नसाल तर समस्या निर्माण होईल.

मुख्यतः, प्रेम तुमच्या अहंकाराच्या अभिमुखतेमुळे वक्र केलेले असते . (अहंकारामुळे प्रेमाला वेगळे / वाकडे वळण लागते . अभिमुखता = अहंकाराशी केंद्रित होऊन मुखातून ते व्यक्त झाल्यामुळे , अभिमुखता = ORIENTATION), म्हणून तुमच्या अहंकारावर लक्ष ठेवा.

तुमचा अहंकार तूटत झाल्यामुळे तुम्ही एकमेकांना दुखावता.

तुमचा अहंकार कोणालाही (काहीही) तूटत करत नाही कारण हा अहंकार तुम्हाला काहीही देत नाही.

शक्यतोवर, स्वतःच्या नव्हे तर दुसऱ्याच्या आरामाची आणि संरक्षणाची काळजी घेण्याचा प्रयत्न करा.

मग तुम्ही एकमेकांना चांगल्या प्रकारे समजून घेण्यास सुरुवात कराल .

आणि इथे आपण स्वतःला, आपल्या आत्म्याला संतुष्ट करत आहोत आणि आपला अहंकार नाही हे समजून घेऊन खूप प्रेम वाहू शकेल .

हे तुम्हाला माहीत आहे, कपिती-पत्नीचे वाईट कौटुंबिक नात्यामुळे / संबंधामुळे अनेक रोग होतात.

त्यामुळे सहजयोगी जोडप्यांमध्ये योग्य समज असणे आवश्यक आहे कारण त्यांना नशिचितपणे माहिती आहे की पत्नी आणि पतीचे स्थान आणि सरवकाही आपल्या चक्रात आहे. जर तुम्हाला तुमची चक्रे व्यवस्थित ठेवायची असतील, तर तुम्हाला तुमच्या नात्यात खूप शूर (पण / शूरतेने) आणि प्रेमळ आणि उत्स्फूर्तपणे प्रेम करावे लागेल.

तुम्ही संपूर्ण जगाचे संपूर्ण राज्य मळिवू शकता परंतु जोपर्यंत तुमचे वैवाहिक जीवन खरोखर आनंदी होत नाही तोपर्यंत तुम्ही जीवनाचा आनंद घेऊ शकत नाही.

आता कधी-कधी आपण स्वतःचा न्याय (नविडा) न करता इतरांना न्याय (नविडा) करू लागतो.

लग्नात (लग्नाच्या नात्यात / संबंधात) तुम्हाला न्याय (नविडा) करण्याची (न्यायाधीश होण्याची) गरज नाही.

स्त्री ही स्त्री असते आणि पुरुष हा पुरुष असतो. स्त्री पुरुष होऊ शकत नाही . पुरुषाने स्त्री बनू नये.

म्हणून, तुम्ही दुसऱ्या व्यक्तीचा न्याय करू नका कवि स्वतःचा न्याय करू नका.

फक्त प्रेम. प्रेमाने (लग्नाचे नाते / लग्न) व्यवस्थापित करू शकता

कारण खूप तर्कसंगत नरिणय (तर्कट नरिणय संगता) हे खूप मूर्खपणाचे असू शकते .

त्यामुळे एकमेकांचा न्याय करू नका, एकमेकांवर जसे आहेत तसे प्रेम करा.

तर्कशुद्धतेनुसार, काही मानवांनी त्यांच्या स्वतःच्या समजानुसार देवाची कल्पना करण्याचा प्रयत्न केला आहे.

तुम्ही असे करू शकत नाही . असेच / अशा प्रकारे तुमच्या ज्ञानानुसार तुम्ही स्त्री कवि पुरुष कल्पना करू शकत नाही .

आता तुम्ही आलेल्या नवीन व्यक्तीमत्वाचे कौतुक करण्याची जबाबदारी घेऊन लग्न केले आहे.

(आता तुम्ही जबाबदारी घेऊन लग्न केले आहेस , ती जबाबदारी म्हणजे आलेल्या नवीन व्यक्तीमत्वाचे कौतुक करणे .)

आपल्याला माहिती असणे आवश्यक आहे की आपल्याकडे एक प्रचंड कार्य आहे. संपूर्ण जग बदलायचे आहे.

हे माझ्या बाजूने ते खूप महत्वाकांक्षी (दसित) आहे, असे म्हटले पाहिजे.

समजा जर चांगल्या सहजयोग्यांनी /सहजयोगींनी योग्य वचिर, योग्य आचरण, योग्य वागणूक आण योग्य वैवाहिक जीवन अंगकिरले (आत्मसात केले) मला खात्री आहे की आपण ते करू शकतो.

आपण व्यवस्थापति करू शकतो परंतु जबाबदारी पूर्णपणे तुमच्यावर आहे.

त्यामुळे इतर लोक त्यांचे वैवाहिक जीवन कसे व्यवस्थापति करतात याचे अनुकरण करू नका ./अनुसरूण करू नका. (/ कॉपी करू नका.)

आपल्याला खूप वेगळे वैवाहिक जीवन अतशिय/खूप खूप जबाबदारीने जगावे लागेल.

आपल्याला जगाला दाखवून द्यायचे आहे की वैवाहिक जीवन हा एक मार्ग आहे ज्याने आपण उत्क्रांती प्रक्रिया अत्यंत छोट्या मार्गाने / थोडक्या मार्गाने स्थापति / स्थापन केली आहे .

खूप खूप धन्यवाद.

देव तुम्हा सर्वांना आशीर्वाद देवो. सर्व जोडप्यांनो, मी तुम्हाला खूप आनंदी, समृद्ध आण आध्यात्मिक वैवाहिक जीवनासाठी शुभेच्छा देते .

धन्यवाद.

प.पू.श्री माताजी नर्मला देवी.

1982-12-19, Shri Mahakali Puja

19 डिसेंबर 1982

Mahakali Puja

Lonavala (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft | Translation (English to Marathi) - Draft

Shri Mahakali Puja, Lonavala, Maharashtra (India), 19 December 1982.

[Marathi Transcript]

ORIGINAL TRANSCRIPT MARATHI TALK आता मराठीत सांगते थोडसं. इंग्लिश भाषेचा असा दोष आहे, की त्यांच्यावरिद्ध काही सांगायचं असलं तर ते तुम्हालाही कळेल. पण मराठी भाषेचा हा फायदा आहे, की मराठी भाषेत तुमच्यावरिद्ध काही बोलायचं असेल तर ते त्यांना कळणार नाही. हा तुमचा फायदा आहे! म्हणजे ते गुप्त राहतं सगळं. तुम्ही जे धंदे करता ते सगळे गुप्त असतात. हा तुम्हाला मराठी भाषेचा फार मोठा फायदा आहे आणि त्यामुळे माताजीनासुद्धा कळत नाही, असं जे लोकांना वाटतं, तर मला मराठी भाषा कळते आणि हिंदीही कळते आणि त्याहून भुतांची भाषा फार चांगली कळते. तेव्हा आज जे महाकालीच मी सांगितलं, तकिडे लक्ष दिलं पाहजि, की महाकालीकडे लक्ष असायला पाहजि आणि आपल्यामध्ये जे दोष आहेत ते काढायच्या मार्गे असलं पाहजि. आता प्रथम आपल्याला जे प्रकार होतात, ते मी आधीच सांगितलं की, 'माझ्या मुलाला बघा.' 'काय झालं तुमच्या मुलाला?' 'काही नाही. फक्त लहानपणापासून बळिण्यातच असतो. हातपाय त्याचे मोडलेले आहेत. डोकं फरिलेलं आहे. काही खात नाही. पिते नाही. कंभर त्याची वाकत नाही. फक्त एवढं एकदा माताजी, तुम्ही पाय तिथे लावलेत तर बरं होईल.' 'फक्त पूर्वकर्म बोलताहेत. ती मी कुठवर एवढं झालं. आता हे कशामुळे झालेलं आहे. सांगायला नको. ही तुमची जकिणार. कति खणार आहे? असा जीव आहे, त्याला वाचवून तरी काय करायचं? त्याला क्षमा करते, की त्याला परत जन्म घेऊ देत. समजलं पाहजि. त्याच्यावरही कृपा करा, स्वतःवरही करा आणि माझ्यावर वशिषतः. पण तुमचे पाय माताजी घरी लागू द्या. तुम्हाला समजतं ना हे सगळं की माताजी अमुक आहेत. तुम्हाला सांगावं लागत नाही. 'पाच मनिटि तरी, बरं दोनच मनिटि. बर एकच मनिटि.' आणि त्या घरात गेलं, म्हणजे सात मजले चढून जावं लागणार. लफिटच आऊट आहे. असं का, आता रगडा मला तिथे. मग रगडायचं. आता ते सगळं झालं, आम्ही केलं पुष्कळ. रगडलं आपल्याला तुमच्यासाठी. जे म्हटलं ते केलं. हयाला बघ रे, त्याला बघ रे, मावशीला बघ रे, अमक्याला बघ रे, सगळ्यांना बघून टाकलं. आता मी कोणाला बघणार नाही. तुमची असेल मावशी तर तुम्ही बघा. माझी ती मावशी नाही. कळलं कां! स्पष्ट मी सांगते. आता मला कोणी सांगायचं नाही, की माझ्या हयाचं हे बघ, माझ्या त्याचं ते बघ. कृपा करा आता माझ्यावर. फार झालं. दूसरं म्हणजे आपल्या घरचे जे पूर्वाभ्यास आहेत ते आपणू नका माझ्यासमोर. त्याने मला अगदी कंटाळा आला आहे. सहजयोगावरती लक्ष द्यायला पाहजि. सहजयोग आम्ही कसा वाढवणार? सहजयोगासाठी काय करायला पाहजि, सेंटर कसं वाढवलं पाहजि? आमच्यात काय चुकतं? का लोक आमच्याकडे येत नाही? आमच्यामध्ये कोणती वाईट गोष्ट आहे? हे स्वतः बसून ठरवायचं. बाता मारायच्या नाहीत. बसून वचार करायचा, आमच्यात काय खराबी आहे? आम्ही सहजयोगात काय खराब करतो? आमच्यात का जमत नाही? पूजेला कमीत कमी 10

Original Transcript : Marathi पंधरा भुतं तुम्ही जमा नाही केली, तर तुम्ही पट्टीचे मुंबईकर नाही. पण जर पुण्याला गेलं तर कमीत कमी एकवीस तरी असायला पाहजित. कारण पुण्याला तर महाभुतं असलीच पाहजित. ती आणून पूजेला बसवली नाही आणि माताजींना त्रास दिला नाही तर पुणेकर कसले! पेशवाई न ती, मग मातारजींनी सहन केलंच पाहजि. मग आणून बसवायचे. अहो, पूजेला नदिन बघा तरी कोण येतंय, कोण येत नाही ते. वाटेल ते आणून पूजेला बसवायचे. हे अगदी वशिष आहे. 'माताजी, पूजेला येऊ का? म्हणजे सगळ्यांना माहती आहे ना माताजी असं आहे. आम्ही येऊन बसतो ना पूजेला.' पण अधिकार आहे का त्यांना पूजेला बसण्याचा, हे तुम्ही पाहिले पाहजि. पण इकडे उलट आहे. इकडे मला सांगावं लागतं की मी अमुक आहे. 'मी आदशिकृती आहे,' हे आधी सांगावं लागतं. तुम्हाला सांगावं लागत नाही. माहती आहे तुम्हाला. मग, जेवढा फायदा घेता येईल तेवढा घेतला पाहजि. जतिकी भुतं आहेत ततिकी आणा. गंगेत सगळी घाण घातली तर गंगा ती धुवून काढणारच. पण घाण घातलीच पाहजि का? कधीतरी असा ही वचार करीत जा, की आम्ही माताजीच्या हयाच्यात नेहमी अशा लोकांना घेऊन जातो. काही शुद्ध लोक भेटले तर बरंय! हया भुतांच्या हयाने काय काम होणार आहे, मला त्रास देण्यापलीकडे. तेव्हा ही भुतं तुम्ही सांभाळून फक्त जे शुद्ध आहेत त्यांना तुम्ही पूजेला आणलं पाहजि. आतापर्यंत मी सगळे सहन करून घेतलं, पण आता हयाच्यापुढे करणार नाही. जर तुम्ही भुतं घेऊन आले तर तुमच्या घरी दहा भुतं बसवीन. स्पष्ट सांगते. एक नाही, दहा. मला बसवणं कठीण नाही आहे त्यांना आणि तिथे परमंन्तली बसवून ठेवीन. मी हसून सांगते. पण खरं सांगते मला फार त्रास होतो हया गोष्टीचा! हे महाकालीचं स्वरुप जे आहे ते अत्यंत परेमळ आहे आणि तुम्हाला रक्षक आहे. इतकेच नाही तर तुमची सगळी काही जी इच्छा आहे ती पूर्ण करायला समर्थ आहे. पण अशा फालतूच्या इच्छा तुम्ही जर घेऊन आलात, कति आमहाला करदन करायचं आहे आणि संहार करायचा आहे. आम्ही काय करायचं? तुम्ही मुलं म्हणून आम्ही कति सहन करायचं? हया मूर्खपणाच्या गोष्टी आहेत. दूसरं म्हणजे, हे तर झालं भुतांच्या बाबतीत. भयंकर अँटॅचमेंट, अगदी आमचे प्रधान म्हणतात ना की फॅटर्नटि असते. एकाला भूत असलं की बरोबर तो दुसऱ्या भुताला चिकिटतो. अगदी बरोबर, ओळखायचं म्हणजे तरी काय की हयांच्यात भुतं आहेत कां? दहा भुतं एकत्र मळाली की समजायचं की दहाच्या दहा भुतं, एकमेकाला चिकिटली. चिकिटणारच. कारण भूत भूतालाच चिकिटत. अगदी स्टॅप आहे त्याचा. हे कृपा करून लक्षात ठेवलं पाहजि. 'सज्जनांची संगती गाठायची.' सज्जनांनी स्वतःला एकत्र बांधून आणखीन एक गुरुप करून राहायचं आहे आणि भांडायचं नाही. तो गुरुप एक करून ठेवला मग हळूहळू करून तो गुरुप वाढवत गेले पाहजि. म्हणजे तो न्युकलअस बनतो. तो न्युकलअस असा वाढवत जायचा मग सज्जनांनी जवळ जवळ येत जायचं. भांडकुदळपणा हे लक्षण भुतांचं आहे. क्रोध आदी हया गोष्टी भुतांच्या लक्षणे आहेत. तेव्हा क्रोध येऊ द्यायचा नाही. राग येऊ द्यायचा नाही कवि घाईघाईने लोक काम करतात, अरे हे कर रे, ते कर रे. असं, तसं. म्हणजे मला कळलं, की हे आलं इकडे. दहा भुतं बसली तर मनुष्य करणार तरी काय? एक तऱ्हेचा रूबाब पाहजि माणसात. काय शिवाजी महाराज नां तुम्ही! म्हणजे शिवाजी महाराजांचे नुसते पुतळेच उभे करतात जथे तिथे. अहो, तुम्ही शिवाजी महाराज! त्यांचा रूबाब काय आणि तुमचा रूबाब काय! ते पहा. 11

Original Transcript : Marathi कालच पुण्यात मी सांगितलं, की पंक्तीला फुकट कुठून बसतात सहजयोगी म्हणजे कमालच झाली बुवा! अहो, या महाराष्ट्रात आमच्या मेहतराणीला जरी म्हणत असू. 'जे जेवायला बस.' तर ती तशी बसायची नाही दहादा तिला नमिर्तण दिल्याशिवाय. हे आम्ही आमच्या डोळ्यांनी पाहिलेले आहे. शिवाजी महाराजांच्या गोष्टी सोडा, माझ्या डोळ्यांनी मी पाहिले आहे, की आमच्या घरच्या मेहतराणीला जरी म्हणायचं असलं की, 'बाई तू जेवायला ये.' तर तशी येणार नाही, तिला नमिर्तण गेलं नाही तर. 'मला तुम्ही माताजी, आमंत्रण पत्रिका दिली नाही तर मी कशी येऊ ?' ही पद्धत आम्ही आमच्या डोळ्यांनी पाहिलेली आहे. आणि आता चांगले सहजयोगी, सभ्य लोक फुकटखोरी करून सगळी मुलंबाळं घेऊन जेवायला बसतात, हे ऐकून मला वाटलं आता मी काय बोलायचं! म्हणजे कोणती पद्धत ही, कोणती लेव्हल झाली! खाण्याचा म्हणजे आपल्याला भयंकर त्रास आहे. कुठे जेवायला असलं, भोजन असलं, मग भजन असलं म्हणजे चांगलं. जेवणाशिवाय आपण बोलत नाही. म्हणजे काय इकराची जात आहोत की काय! मला समजत नाही. कसे हे या शिवाजीच्या राज्यात जन्माला आले ? हेच मला आधी लक्षात येत नाही. कुठेही खायला मळालं की धावत जायचं, ही काय पद्धत झाली ! फुकटखोरीला काहीतरी मर्यादा पाहजि आणि ही फुकटखोरी परमेश्वराला दसिते. आपण फुकटखोरी कुठेही करणार नाही. आता एखाद्याची मोटर चालली, बसून घ्या. 'कशाला?' 'अहो, तेवढेच पैसे वाचतील.' आणि ते पैसे जाणार कुठे? ते पैसे वाचवून तुम्ही करणार काय? स्वतःच्या इज्जतीने माणसाने रहायला शकिलं पाहजि. ज्याला स्वतःची इज्जत नाही तो सहजयोगात काय येणार हो! आणि करणार तरी काय? पहिल्यांदा मनुष्याने इच्छा केली पाहजि की, 'आमची इज्जत होईल. आम्ही काहीतरी रूबाबदार होऊ. अशी आम्हाला सुबुद्धीच मळाली पाहजि.' सहजयोगी म्हणजे काय हे फुकटखोर, हे भांडण करणारे, आपापसात नावं ठेवणारे, म्हणजे माझ्या नावाची बदनामी होऊन जाते. तर आज पहिल्यांदा ही इच्छा करायची, पहिल्यांदा, की फुकटखोरी ही सहजयोग्याला शोभत नाही. तुम्हाला फुकट सहजयोग दिला तर त्याचा अर्थ असा नाही, की तुम्ही फुकटखोरी करीत फरियचं. अहो, उलट होतंय आजकाल. माझ्याच खशितातून पैसे चाललेत. म्हणजे गुरूला पैसे द्यायच्या ऐवजी गुरूच पैसे देत आहेत. ही काय तऱ्हा आहे! तुम्हीच वचार करा, असं चालेल का परमेश्वराला ? त्यांना पटेल का? तुम्हाला सगळे माहती आहे. सगळं शास्त्र माहती आहे चांगलेच. शास्त्र काही सांगायला नको. पण त्यात तुम्ही फुट फट होत ते बघा. स्वतः आपली कोणती पोझिशन आपण बनवलेली आहे ते बघा. पैशाचा तर फार मोठा त्रास आहे. कुठेही चार पैसे वाचवता आले तर वाचवावे आणि चार घबाड मळालं तर काय, वा, बझिनेसच आहे सगळा. माताजी, काही बझिनेस करीत नाही हे माहती आहे ना तुम्हाला आणि तुम्ही सहजयोगात बझिनेस करू नये. मग पुढे मला सांगू नये. मग तुमचाही बझिनेस होईल. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. सहजयोगी सत्यवस्तू आहे, खरेपणा आहे. परमेश्वराचे साम्राज्य आहे, तिथे हे चालायचे नाही. ते काही इंडिया गव्हर्नमेंट नाही. परमेश्वराचं साम्राज्य आहे, हे लक्षात ठेवलं पाहजि. इंडिया गव्हर्नमेंटमध्ये चालतील तुमचे लालचपत आणि सगळे धंदे. परमेश्वराच्या साम्राज्यात हे चालणार नाही. म्हणून मी सांगते बजावून परत. आज इथे सांगते आहे. लक्षात ठेवा. खबरदार कोणीसुद्धा जर एकही पैसा कमवण्याचा कवि फुकटखोरीचा प्रयत्न केला हयाच्यापुढे आणि जर काही त्रास झाला तर मी त्याला जबाबदार नाही. इमानदारीत उतरलं पाहजि. अहो, 12

Original Transcript : Marathi इमान म्हणजे केवढं होतं पूरवी. महाराष्ट्रीयनांच इमान म्हणजे कोणी जकू शकत नव्हतं. अजूनही संबध हनिदुस्थानात गाजलेले आहेत इमानासाठी. फार इमानदार लोकं! गरीब लोक बरे तुम्हाला सांगते. इथल्या मोलकणी, तुम्ही कलिल्या द्या, काही हात लावणार नाहीत पैशांना ! पण हे मध्यम स्थितीतले साहेब लोक. हे दुसऱ्यांच्या दमावर साहेबी करण्यासाठी वाटेल ते करायला तयार आहेत. फार तर दोन कुडते कमी घाला. काही फरक पडणार नाही. रेशमी नसले तर काँटनचे घाला. आता तुम्हाला 'वसुधैव कुटुम्बकम्' करून टाकलं आहे आम्ही. पण उदार चरति नाही. पैशाच्या बाबतीत अगदी कवडीचुंबक. मग पुण्याला तर प्रसदिधच आहेत म्हणे. आता पुण्यावर फार मोठी जबाबदारी आहे. काल एवढे मोठे, तुमचे सदरन कमांडचे जनरल साहेब मला म्हणाले, की आम्ही पुण्यभूमीत बसलो आहे. म्हटलं, असं कां? आणि मला म्हणाले, 'माताजी, तुम्ही ह्याला पूर्यभूमी सारखं म्हणता आणि पुण्याला वशिष पुण्य म्हणता, तर इथेच तुम्ही का नाही वास्तव्य करत आणि इथेच तुम्ही राहून आमची का नाही मदत करत?' एवढी ते पुण्याची महती गात होते. बचिरे आपले शीख आहेत, पंजाबातून आले. 'दुरून डोंगर साजरे', तर आपले पुण्याची महती गात होते. मी आपलं ऐकत होते. भाषणातही महती वगैरे गायली आहे. तेव्हा पूणेवाल्यांवर फारच जबाबदारी आहे. केवढी मी तुमची स्तुती केलेली आहे! मला वाटतं, भरमसाठ स्तुतीमुळेच हे झालेलं आहे बहुदा. बघा एक पत्र लहिलं होतं मी तुम्हाला. ते छापून आलं. त्याचं ट्रान्सलेशन कुलकर्णींना जमेना. मला जमेना, अशी स्तुती मी तुमची केली. तुम्हाला परमेश्वर मानून पूजलं आणि तुम्ही हे काय भकिऱ्यासारखे उभे आहात. दरदिरी लक्ष्णं! तेव्हा ह्या स्वतुपातून नघायला पाहजि. एवढेच एक करा. आपल्या जबाबदारीवर. स्वतः आम्ही इज्जतीची माणसं आहोत. कोण आमच्यावरती खर्च करणार! मग बघा साक्षात् लक्ष्मी तुमचे पाय धुणार. पण म्हणून नाही करायचं. परत तेच. माताजींनी सांगितलं आहे नां, म्हणून आम्ही हे करतोय. लक्ष्मी आमचे पाय नाही धूत. म्हणजे असं पत्र येईल माझ्याजवळ असं दहा पानी. तुम्ही असं म्हणाले, तुम्ही असं म्हणाले, लक्ष्मी आमचे पाय धूत नाही. लक्ष्मीने उलट आम्ही हारलो. आता एकही पैसा नाही. करजबाजारी झालो. बायको पळाली, सगळं झालं. अशा भयंकर परिस्थितीत सहजयोग उभा करायचा आहे. झंझावात! त्या झंझावातात सहजयोग्यांच्या रोपाला सांभाळून धरणारे पाहजित हो! कुठे गेले ते ? सगळे गेले का शिविजींच्या बरोबर की पेशवाईतच गेले? संपले. ह्या रोपाला सांभाळून धरणारे लोक उभे करा आणि तुम्ही नाही केले तर मी उभे करीन. आणि मग ते तुमचं ठीक करतील. तुमच्यात ते सगळे असतांनासुद्धा तुम्ही जर ते उभं करणार नाही तर कुठून उभं करू. तर पुणेवाल्यांवर फार जबाबदारी आहे. मुंबईकरांना खूप झाडून ठेवलेले आहे आधीच. त्यांना झाडायला नको आता. पण मुंबईकरांनी हालायला पाहजि. गणपतीसारखे चकितून मुंबईत राहतात. हलल्याशिवाय मुंबईकरांचा काही फायदा होणार नाही. हललेच पाहजि. हलतच नाही मुळी! हललेच पाहजि. प्रत्येकाने ह्यावेळेला ठरवायचं, मी इथून गेल्यावर प्रत्येक मुंबईकराने महाराष्ट्राच्या सर्व सेंटर्सना भेट दिली पाहजि. प्रत्येकाने. पैसे आहेत. सेंटवर गेल्यावर ते काही तुम्हाला भुक्त मारणार नाहीत. सुट्टी घेऊन, काहीही करून प्रत्येकाने दोन-चार तरी सेंटर्सना भेट दिली पाहजि. 'बरं, माताजींनी आता दोन- चारच म्हटलं नां! मग दोनच घेऊयात.' मग दोन म्हणजे एक असलं तरी झालं. मग कळव्याला गेलं की झालं. 13

Original Transcript : Marathi कळवा म्हणजे सेंटरच आहे नाही तरी आणि मुंबईच्या बाहेरच आहे नाही का? म्हणजे हद्दीत नाही. मग बघायचे मॅपवर हद्दीत आहे, की बाहेर आहे. बाहेरच आहे मग काय! मग झालं, 'आम्ही कळव्याला जाऊन आलो माताजी.' 'असं कां?' मग ठाण्याला जाता का आता ? ठाण्याला जा, तिथे बरं राहिल तुम्हाला. वटवाघुळं बनून. तिथे पुष्कळ आहेत. ते कसं काय राहिल ? काय! उत्तम ! ही व्यवस्था नको सहजयोग्यांची. ती माझी मुलं आहेत. काय करताहात स्वतःबरोबर. लक्ष ठेवा स्वतःकडे. तुम्ही माझी मुलं आहात! तेव्हा वटवाघुळाच्या ह्या स्थितीला जायचं नाही. मुळीच जायचं नाही. तेव्हा सांभाळून रहा. हे सांभाळण्याची वेळ आलेली आहे. आता ह्यांच्याहून जास्त लोक येतील. त्यांना लुबाडायचं म्हणजे काय! तुम्ही काय ठगी करता की काय रस्त्यावर. म्हणजे त्यावेळेच ठग आता महाराष्ट्रात जन्माला आले असतील. तर तसे सांगावं. त्यांनी सगळ्यांनी इथेच जन्म घेतलेला आहे आणि हे ठग सगळे आता बसून ठगत आहेत सगळ्यांना. खुल्या दिलाने राहिलं पाहजि. आता उद्या मंडळी येणार आहेत. सगळ्यांनी काही ना काही तरी त्यांना बक्षीस म्हणून द्यावं. मागच्या वेळेला मीच खर्च करून सगळ्यांना बक्षीस दिलं होतं. पुणेकरांच्या तरफे त्यांना आता आंबे दिले आणि लोटे आणि पात्र दिले. कशाला ? पुणेकरांच्या तरफे! आणि पुणेकरांनी काय केलं! व्वा! आम्ही समागम दिला माताजी, जेवायला बसलो सगळ्यांच्या बरोबर व्यवस्थित. सगळ्यांनी काही ना काही बक्षीस ह्यांना दिली पाहजित. प्रत्येकाने मतिरता जोडली पाहजि. पण मतिरता म्हणजे अशी नाही, की मला जरा पाचशे रुपये उसने द्या. मी करज घेतलं होतं. माझी आई मेलेली आहे. तिच्या अंगावर कपडा नाही. हे असले प्रकार करण्यापेक्षा त्या लोकांना तुमच्याबद्दल काय कल्पना होणार आहे ते तुम्ही लक्षात घेतलं पाहजि. स्पष्टपणे मी हे सांगते. आज स्पष्टच बोललं बरं. असल्या प्रकारच्या हलकटपणाच्या गोष्टी करायच्या नाहीत. जाऊन दोसती करायची. त्यांच्यासमोर आपला मोठेपणा दाखवला पाहजि. ते तुमच्या दर्शनाला आलेले आहेत. हे चांगले आहे, की परमेश्वराच्या दर्शनाला जा आणि परमेश्वर भीक मागतो आहे ! काय स्थिती आहे हो! ही काय स्थिती आहे. तेव्हा लक्षात घेतलं पाहजि. इतका विपरीत करू नका सहजयोगाचा. तेव्हा कृपा करून ह्यांच्यासाठी काहीतरी करा. ते तुमच्यासाठी कति बक्षिस घेऊन आले आहेत. एवढा खर्च करून इथे आलेत. आपल्याला पैसे तर समजतात कमीत कमी आणखीन काही समजलं नाही तरी. हे लोक केवढा खर्च करून आलेले आहेत ! त्यांच्यासाठी एखादी वस्तू दिली तर नेहमी लक्षात ठेवतील. प्रेमाने मडिया माराव्यात. त्यांना प्रेमाने घरी जेवायला बोलवायचं. दिलेलीकरांच हृदय बघा केवढं मोठे आहे! 'सात दिवस आम्ही आमच्याकडे ठेवतो माताजी. तुम्ही काही केलं तरी आम्ही ऐकणार नाही. सात दिवस आम्ही आमच्याकडे ठेवू. आम्ही घेऊ. आम्ही एका खोलीत जरी राहतो तर काय झालं. आम्ही वाटून घेऊ. ' हे दिलीकर. तसे सगळ्यांना वाटून मुंबईकर दिलदार आहेत. त्याबद्दल शंका नाही. मुंबईकर दिलदार आहेत, पण हालत नाहीत. दिलीवाले लोणावळ्याला येतील, पण आज कति सहजयोगी मुंबईहून इथे आले, रविवारला आपण पूजा ठेवली तर. हातावर मोजून घ्या. आज यायला काय झालं होतं पूजेला. माताजी आज पूजेला बसणार आहेत. हे लोक इतक्या दुरून आले. तुम्ही काही इथपर्यंत येऊ शकत नव्हते ? कति लोक आले आहेत मुंबईचे मला लिस्ट करून द्या. काय झालं होतं यायला त्यांना आज! सकाळच्या गाडीने यायचं आणि संध्याकाळच्या गाडीने जायला काय झालं होतं ? काय दर आहे लोणावळा? आता काय कळव्याला प्रोग्रॅम केला म्हणजे होईल. तर त्याच्यामध्ये 14

Original Transcript : Marathi आंतरिकता नाही. ओढ नाहीये. तुमची जर आई उद्या आली असती तर आले असते भेटायला. नक्की. मी तुमची आई नाही आहे का? तुमच्या आईची आई आहे मी. माझ्याशिवाय चालणार आहे का तुमचं! आंतरिकता नाहीये. मुंबईच्या लोकांना आंतरिकता असायला पाहजि. दिल खोल असून फायदा काय ? आंतरिकता पाहजि. पैसे खर्च करून सगळं वकित घेता येत नाही. आंतरिकतेने येतं. आंतरिकता आहे का तुम्हाला. आपल्याकडे लक्ष दिलं पाहजि, आम्ही आंतरिक आहोत की नाही. अंतःकरणपासून वाटलं पाहजि. असं नाही म्हणत की सर्वांना नाही वाटत. काही लोकांना मुळीच वाटत नाही. 'माताजी, तुम्ही आल्यामुळे आमचा हा फायदा झाला, तो फायदा झाला.' अहो, माझा काय फायदा झाला तो तर बघू द्या मला. आता मुंबईला जर चार माणसं आली तर मला विचार करावा लागतो कोणाच्या घरी ठेवायचं. ज्याच्या घरी ठेवावं तो उचलबांगडीच करत असतो. इथे हेच काम दसितंय. हे आले ना ह्याला ह्याच्याकडे घाला. त्यांची टोपी ह्याच्यावर. काही समजतच नाही हे काय आहे. त्यांना काही तुमचं समजत नाही तर समजवून सांगा. पण आंतरिकता नाहीये. आंतरिकता असायला पाहजि. सगळ्याच गोष्टी पेशाने वकित घेता येत नाही. पण तेच आम्ही जातो खेडेगावा, म्हणजे बहार आहे. आंतरिकता आहे. सगळं मसत आहे. काय मजा येते हो! बैलगाडी असो नाही तर काही असो. पायी चालायला लागलं तरी काय झालं. अनवाणी चालायला लागलं तरी काय झालं! अहो, प्रेमाचं एवढे जे धो धो वहात असतं. त्याच्यापुढे काही नको मग. त्याच्या मग काही इच्छा रहात नाही. असं ठेवलं पाहजि आणि तेच शकिलं पाहजि त्या लोकांपासून. खुले आहेत. कधीही माझ्याकडून एक कवडीही घेणार नाहीत. मला त्रास देणार नाहीत. सगळी व्यवस्था कशी मसत ! सकाळी सगळे आंधोळ करून इतके व्यवस्थित उभे. तेव्हा वाटतं अरे, माझा महाराष्ट्र हा! बस, मुंबई आणि पुणेकरांवर फार मोठी जबाबदारी आहे. तुम्ही सरताज ना इथे बसलेले. हातात तलवारी घेऊन. गंजू देऊ नका. सगळ्यांना सांगणं आहे, थोडे दिवस खेडेगावात जाऊन रहावं आणि थोडं खेडेगावातल्या लोकांकडून शकियां. जरी काही नसलं घरात तरी अत्यंत प्रेमाने, 'एक कप चहाच घेऊन जा माताजी. काही तरी घ्या. नुसतं पाणी नको.' आणि केवढं प्रेमाने. हृदय भरून येतं. तसेच पाहजि. आंतरिकता पाहजि. ह्या लोकांना बघून हृदय भरलं पाहजि. हे आले आहेत. कसे आमच्या जीवाशी हे आलेले आहेत. ह्यांना कुठे ठेऊ आणि कुठे नको. न्हाऊमाखू घालू की काय करू ? कसं करू? असा विचार यायला पाहजि. ह्यांना जायचंय, आता कधी भेट होणार. हे आमचे जीवाचे नघिले आहेत. तसं नाही. त्याच्याकडून कति काय काढता येईल ते आपण काढलं पाहजि. आता हे सगळे वसिरा. झालं गेलं वसिरून जायचं. आता पुढची वाटचाल करायची. त्या वाटचालीमध्ये आपण वर वर उठत जायचं. दैवातून अद्वैतात आल्याशिवाय होणार नाही. आणि आपण अजून दैवात बसलेला आहोत आणि त्या दैवात थोडेसेच काटे आहेत. ते काढावे लागणार. पैशाचा हा जो आपल्या डोक्यामध्ये बोजा आहे, काढून टाका. तुम्हाला लाखोनी पैसे मळतील. 'योगक्षेम वहाम्यहम्' म्हटलेले आहे. सोडून बघा. ह्यांना प्रेमाने जवळ करा. चार पैसे खर्च करा. काहीही लागत नाही. तुम्ही करजबाजारी होणार नाही. मला काही नको आहे, पण ह्यांच्यासाठी करा. हे बाहेरून आले, त्यांना प्रेमाने जवळ घ्या. 15

[English to Marathi Translation]

MARATHI TRANSLATION (EnglishTalk) आज प्रथमतः आपण सर्वांनी आपली इच्छा आपल्या मनामध्ये प्रस्थापित करावयास पाहजि की आम्ही सर्वजण साधक असून आम्हाला आमची प्रगती करून प्रगल्भता मिळविता पाहजि. आजची पूजा ही सर्व विश्वासाठी आहे. ह्या इच्छेने सर्व जग प्रकाशित झाले पाहजि. तुमची इच्छा इतकी तीव्र असावी, की तने महाकालीची म्हणजे आत्म्याला मिळविण्याच्या शुद्ध इच्छेच्या चैतन्य लहरी सोडल्या पाहजित. ती खरी इच्छा, बाकी सर्व इच्छा

मृगजळासारख्या आहेत. ईश्वराने तुम्हाला खास करून प्रथम इच्छा व्यक्त करण्यासाठी व नंतर त्या पावतिर्याची प्रखर इच्छा प्राप्त करून घेण्यासाठी नविडले आहे. तुम्हाला सर्व जगाला शुद्ध करावयाचे आहे. फक्त साधकांना नाही तर जे साधक नाहीत अशांसाठी, ज्याच्या पलीकडे काही त्याला म्हणजे आत्म्याला मळिबणियाच्या इच्छेचे वलय तुम्हाला या वशिवाच्या भोवती नरिमाण करावयाचे आहे. इच्छेश्चिवाय हे वशिष्ट राहिले नसते. ही परमेश्वरी इच्छा हीच आदिशक्ती होय.. ही सर्वत्र पसरलेली इच्छा आहे. हीच ती आपणा सर्वांच्या ठिकाणी असणारी कुंडलनी होय. कुंडलनी फक्त एकच इच्छा आहे आणि ती म्हणजे आत्मा होय. याशिविय असणारी कुठलीही इच्छा ठेवल्यास कुंडलनी वर चढत नाही. कुंडलनीला जेव्हा समजते, की ही इच्छा जचियाकडून पूर्ण होणार आहे. अशी व्यक्ती साधकाचे समोर आहे. तेव्हाच ती जागृत होते. जर तुम्हाला इच्छाच नसेल तर कोणीच ती नरिमाण करू शकत नाही. सहजयोग्यांनी आपली इच्छा कोणावर लादू नये. तुम्हाला जागृती मळिल्यावर लगेच पहिला अडथळा येतो ते म्हणजे तुम्ही प्रथम तुमच्या कुटुंबाचा वचिर करता. तुम्ही वचिर करावयास लागता, की माझ्या आईला ते मळिलं नाही, माझ्या वडिलांना ते मळिलं नाही, माझ्या बायकोला ते मळिलं नाही, माझ्या मुलांना ते मळिलं नाही, तुम्ही हे लक्षात ठेवलं पाहिजे की, ही नाही भौतिक आहेत, संस्कृतमध्ये त्याला लौकिक असा शब्द आहे. ते अलौकिक नाहीत, ते ऐहिक नात्याच्या पलीकडेचे नाहीत. हे संबंध लौकिक आहेत आणि हे पाहणे ही लौकिक आहेत. तेव्हा तुम्ही जर ह्या नात्यातच गुरफटला गेलात तर महामाया तुमचा हा खेळ चालू देते. तो तुमचा खेळ तुम्हाला हवा तेवढा चालू राहतो. लोक माझ्याकडे त्यांच्या नात्याच्या मंडळीना घेऊन येतात. सरतेशेवटी त्यांच्या हे लक्षात येते, की ही फार मोठी चूक त्यांनी केली. आपल्या आयुष्यातील अत्यंत मोलाचे क्षण, तास, वर्ष व शक्ती अशा लोकांवर वाया गेलेली आहे की जे माताजीचे लक्ष वेधून घेण्यास अपात्र आहेत. तुम्हाला जेवढ्या लवकर कळेल तेवढे बरे की तुमच्यात ही इच्छा असेलही आणि कदाचित तुमच्या लौकिक नात्याच्या लोकांत नसेलही परंतु त्याने काही फरक पडत नाही. ज्यावेळी खरसिताला सांगितले की तुमचे बंधू व भगिनी बाहेर थांबलेले आहेत, तेव्हा खरसित म्हणाले, 'माझे बंधू कोण? माझ्या भगिनी कोण? तेव्हा लोकांनी हे जाणलं पाहिजे की जे आपल्या घरगुती कटकटीमध्येच अडकून पडतात आणि माझे लक्ष वेधू इच्छित, तेव्हा तुम्ही हे लक्षात ठेवा, की मी फक्त त्यांच्याशी खेळत 16

MarathiTranslation (English Talk) असते. त्याचा त्यांना काहीच फायदा नाही. तुमच्या प्रगतीकरता तुम्ही तुमच्या नात्यागोत्याच्या लोकांतील इच्छा काढून टाकली पाहिजे. ही फार महत्त्वाची गोष्ट आहे. महाकालीची शक्ती प्रस्थापित करण्यासाठी हे सर्वतः पहिले तत्त्व आहे. वशिष्टतः भारतातील लोक हे त्यांच्या कुटुंबाकडे जीवनात फार अडकलेले असतात आणि म्हणून तो फार मोठा प्रश्न होतून बसला आहे. जर तुम्ही एका व्यक्तीला जागृती दिली तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की तचि सर्व नातेवाईक, भुतांचा समुदायच आहे. एकदा तुम्ही एका व्यक्तीला जागृती दिली, की तुम्ही अडचणीत पडतात आणि सर्व भुत हळूहळू पुढे सरतात आणि मला छळण्यासाठी प्रयत्न करतात. त्यात माझी शक्ती वनिकारण वाया जाते. आणि त्याचा तुम्हाला काही उपयोग होत नाही. तुम्हाला असे झाले म्हणजे कळेल की ही चांगली गोष्ट नाही. जर तुम्हाला वेळ वाया देवडावयाचा असेल तर मी तुम्हाला वाया घालवू देईन. परंतु जर तुम्हाला तुमची उन्नती करावयाची असेल तर ही भौतिक नातीगोती असून ही काही शुद्ध इच्छा नाही, हे तुम्ही लक्षात ठेवले पाहिजे. तेव्हा तुमची शुद्ध इच्छा ही भौतिक इच्छेपासून वेगळी करण्याचा प्रयत्न करा. ह्याचा अर्थ तुम्ही तुमचे कुटुंब सोडा असा नाही. तुम्ही तुमची आई सोडा, बहीण सोडा असा नाही. परंतु तुम्ही इतरजणांना बघता तसेच त्यांना साक्षी स्वरूपात राहून पहा की खरोखरच त्यांना आंतरिक इच्छा आहे की नाही. ती असेल तर चांगलीच आहे. ती तुमच्या नात्याची मंडळी आहेत म्हणून काही त्यांना अपात्र ठरवायचे नाही. दोन्हीकडून ते लागू पडते. जसे ती नात्याची आहेत म्हणून लायक आहेत असे नाही. त्याचप्रमाणे त्यांना नात्याची आहेत म्हणून वाळीतही टाकू नये. सहजयोगात तुमची इच्छा, शुद्ध इच्छा असली पाहिजे. तुम्हाला कित्येक गोष्टींमधून बाहेर पडायचे आहे. परंतु जे लोक कुटुंबात गुरफटलेले आहेत त्यांनी आपल्या नातेवाईकांवर सहजयोगाची जबरदस्ती करू नये. कमीतकमी त्यांना माझ्या डोक्यावर बसवू नये. आता आपल्यातील ही इच्छा की जी महाकालीची शक्ती दुर्गोचर होत आहे, आपल्याकडे बऱ्याच मार्गांनी येत असते. जसं मी तुम्हाला पहिल्यांदाच सांगितले, की तुम्हाला जागृती मळिल्यानंतर तुम्ही सहजयोगी असल्यामुळे आपल्याला नातेवाईकांसाठी काहीतरी करावे असे वाटणे. त्यानंतर दुसरी इच्छा आपल्यामध्ये येते ती म्हणजे, आपल्या नातेवाईकांना बरे करावे. तुम्ही स्वतःला जाणून घ्या आणि तुम्ही बघाल की इतरांनाही तसेच वाटते. तेव्हा महारोगापासून ते आणावे आणि कुटुंबातील सर्व कटकटी माझ्यापर्यंत आणतात. अत्यंत साध्या गोष्टी म्हणजे गर्भारपण कवि कुषुलक सद्विपर्यंत जो काही त्रास असेल त्यांना असे वाटते, की ते आईकडे साध्या शक्ति, की ज्या अत्यंत नैसर्गिक असतात, त्या तुमच्या चिंतात आणल्या जातात, तर तुमच्या चिंतात जर त्या आहेत तर मी म्हणून, की होऊ दे तुमचेच. बघा तुमचे प्रश्न सोडवता येतात का? पण जर तुमच्या चिंतात ते नसतील तर ते माझ्या चिंतामध्ये असतात. तुम्ही त्यांना माझ्यावर सोपवा. मी त्यांना बघून घेईन. पण हे दुष्ट चक्र आहे. मनातील अत्यंत सूक्ष्म वचिर आहे की, 'ठीक आहे माताजी, आम्ही आमच्या चिंतातून काढून टाकलं, आता तुम्ही त्यांच्याकडे लक्ष द्या.' परंतु हा काही मार्ग नाही. आपल्यात फक्त एकच की तीव्र इच्छा असली पाहिजे आणि ती म्हणजे 'मी आत्मा झालो आहे का? मी माझे ध्येय गाठले आहे का? मी भौतिक इच्छेवर हात केली का?' स्वतःला शुद्ध करा. एकदा का तुम्ही शुद्ध करू लागला की जे काही गळून पडेल तकिडे लक्ष असते. हे फक्त आश्वासन आहे, पण खात्री नाही. जर ते माझ्या चिंतात येणे पात्र असतील तर त्याचेकडे मी बघेन. जसं मी 17

MarathiTranslation (English Talk) माझ्या चिंताला महत्त्व देते तसं तुम्ही पण महत्त्व दिलं पाहिजे. मला वाटतं की मी माझ्या चिंताला महत्त्व देते त्याच्यापेक्षा किततीरी जास्त तुम्ही तुमच्या चिंताला दिले पाहिजे. कारण बऱ्याचशा गोष्टी मी माझ्यातच घडवू शकते. कारण सर्व काही माझ्या चिंतात आहे. पण तुम्ही मात्र तुमची इच्छा भौतिक कटकटींमधून काढून शुद्ध करण्याचा प्रयत्न करा. जेव्हा तुम्ही ती त्याच्याही पुढे न्याल तेव्हा तुम्ही वचिर कराल, माताजी, आपल्या देशाच्या अडचणीचे काय? बरे, मग तुम्ही तुमच्या देशाचा नकाशा मजबूत द्या म्हणजे संपलं. त्यात सर्व काही आलं. आता स्वतःला शुद्ध करा. तुमची जी इच्छा असेल ती सोडून द्या आणि तुम्ही एकदा का शुद्ध झालात की तो भाग तुमच्या चिंताद्वारे व्यापला जाईल. हे फार समजून घेण्यासारखं आहे. तुम्ही जेव्हा त्याच्या बाहेर जाल तेव्हाच तुम्ही त्याच्यावर उजेडाचा झोत फेकू शकाल. पण तुम्ही त्यातच रहाल तर तो उजेड लपला जाईल. तथि उरजेड फाकणार नाही. तुम्हाला त्या इच्छेच्या पलीकडे गेले पाहिजे. तुम्हाला इच्छा झाली, की प्रत्येकवेळी तुम्ही तचिचर मात करून जो तुमचा प्रश्न मी सोडवावा असे तुम्हाला वाटते, त्याचेवर तुम्हाला प्रकाश टाकता आला पाहिजे. ही सर्व माझी डोकेंदखी नषिकारण तुमच्यावर घेत आहात. तुम्हाला फक्त एकच गोष्ट करावयाची आहे. तुम्ही फक्त आत्मा बनले पाहिजे म्हणजे झालं. ही इतकी साधी गोष्ट आहे. बाकी सर्व माझी डोकेंदखी आहे. आता तुमची सामूहिक इच्छा ज्या अडचणीकडे वळायला पाहिजे ती फार वेगळी असावी. तुमच्या शुद्धतेचा पाया मजबूत करण्यासाठी, शुद्धतेने सुगंधित होण्यासाठी तुमचे चित्त हे दुसऱ्या बाजूला असले पाहिजे. आता तुम्ही मला सामोरे नसून माझ्याबरोबर सर्व जगाला सामोरे गेलेले आहात हे लक्षात घ्या आणि मग सर्व प्रवृत्तीच बदलले. तुमची प्रवृत्ती अशी असावयास पाहिजे की, 'मी काय देऊ शकतो, कसं देऊ शकतो. माझ्या देण्यात काय चुका आहेत? मला फार दक्ष रहावयास पाहिजे. माझे चित्त कोठे आहे? मला माझ्याबाबतीत अधिक दक्ष रहावयास पाहिजे की मी काय करीत आहे? माझ्या जबाबदारा काय?' तुम्ही शुद्ध असण्याची इच्छा ठेवली पाहिजे. तुमची शुद्ध इच्छा असणे म्हणजेच आत्मा असणे. परंतु तुमच्या स्वतःबद्दल तुमची जबाबदारी काय? तुम्ही अशी इच्छा केली पाहिजे की, तुमची स्वतःबद्दलची जबाबदारी तुम्हाला कळायी आणि ती पूर्ण व्हावी. आता सहजयोगाबाबत तुमची काय जबाबदारी आहे? सहजयोग जे परमेश्वरी कार्य आहे, ज्याला सुरुवात झाली आहे आणि तुम्ही माझे हात आहात. त्या सहजयोगात तुमची काय जबाबदारी आहे? तुम्हाला परमेश्वरी कार्य करावयाचे आहे आणि परमेश्वराविरुद्ध असणार्या प्रवृत्तीशी, सैतानी प्रवृत्तीशी तुम्हाला लढा द्यावयाचा आहे. पुढे तुम्ही तुमच्या कुटुंबावषियी आता जबाबदार नाही आणि आहेत ते अर्धवट सहजयोगी आहेत. मी तर म्हणून, की ते अगदीच नरिपयोगी असून कामातून गेलेले आहेत. असे सर्व जण गळले जातील. त्यांच्या कुटुंबांनाही त्रास सोसावा लागेल आणि मला माहीत आहे, की ते असच घडणार आहे कारण आता शक्ती अशातरहेने एकत्र येत आहे की त्यातून नविडीला सुरुवात होईल. तुम्ही आत्मा बनल पाहिजे. ही स्वतःबाबतची तुमची जबाबदारी आहे. सहजयोगाबाबतची जबाबदारी म्हणजे तुम्ही मला अधिकाधिक चांगल्या रीतीने समजणे. तुमची जबाबदारी म्हणजे तुमच्यातीलच ही यंत्रणा समजावून घेणे व ती कशी काम करते, कशी वागते ते समजावून घेणे. तुमची जबाबदारी तुम्ही स्वतः गुरु बनणे, एक कुषुद्र व्यक्ती न बनता एक आदरणीय व्यक्ती बनणे. 18

MarathiTranslation (English Talk) जर तुम्ही तेवढ्या उंचीवर जाणार असाल तर तुमच्यापैकी प्रत्येकजण संपूर्ण वशिवाच्या मोलाचा आहे. तुमच्यामधील महत्ता वाढवून जर तेवढी उंची तुम्ही गाठणार असाल तर वशिवामागून वशिष्ट तुमच्या पायावर घालता येतील. ज्या लोकांना अजूनही खालच्या पातळीवर रहावयाचे आहे ते कधीच प्रगती करू शकणार नाहीत. उदाहरणार्थ पश्चिमी सहजयोगीचे प्रश्न म्हणजे ते मातेविरुद्ध पाप करतात तर पूर्वेकडील सहजयोगी पतियाविरुद्ध पाप करतात, परंतु ह्यातून तुम्हाला बाहेर पडणं काही कठीण नाही. चित्त शुद्ध ठेवलं सहजयोगात स्वतःचे चित्त शुद्ध ठेवण्याच्या सर्व पद्धती तुम्हाला माहीत आहेत आणि जर चित्त शुद्ध नसेल तर तुमच्या इच्छेवर अत्यंत कुषुलक व नरिथक गोष्टींचा परिणाम होईल, की ज्याचा तुमच्या प्रगतीशी काहीही संबंध नाही. जो चांगला सहजयोगी असतो तो आपल्या कपड्याबाबत कोण काय म्हणेल, कोण त्याच्याशी कसा वागेल याबाबत नःशिक असतो. हा माणूस असा आहे, तो माणूस तसा आहे, असल्या टकिंवर त्याचे लक्ष असते आणि आक्रमकता वर्गारेचा प्रश्नच उरत नाही कारण एक-दुसरा असा भावच उरत नाही. परंतु अडचण अशी आहे, की मी जेव्हा हे म्हणते तेव्हा मी हे तुमच्या प्रत्येकावषियीच म्हणत असते असे कुणालाच वाटत नाही. जे चढाऊ वृत्तीचे आहेत ते आपल्याच वृत्तीने वागतात. तर जे मवाळ आहेत ते उलट वचिर करतात. जसे मी जर एखाद्या चढाऊ वृत्तीच्या व्यक्तीबद्दल बोलले तर जे मवाळ लोक आहेत, ते त्याच माणसावषियी वचिर करतील, पण स्वतःवषियी नाही. तुम्ही ताबडतोब तुमचे चित्त दुसऱ्या व्यक्तीवर नेता आणि दुसऱ्या लोकांच्या दोषावरच लक्ष ठेवता. म्हणून तुमची इच्छा अशा तरहेने ओझे असल्याने कमी कमी होत जाते. तेव्हा जागरुकता, संपूर्णपणे जागरुकता म्हणजे सत्कर्ता असणे फार महत्त्वाचे आहे. म्हणजे आपण आपलं चित्त सतत आपली शुद्ध इच्छा वाढविण्यावर ठेवलं पाहिजे. इच्छा ही तुमच्या हृदयातून

येते आणा तुमची घडणच अशी आहे, की तुमचं बरहमरंधर हे ही हृदयच आहे. जर तुमचं हृदय स्वच्छ नसेल तर ते स्वच्छ राहू शकत नाही. जे लोक सहजयोगाचा मोठेपणा सांगतात आणि सहजयोगाबद्दल मोठमोठ्या गोष्टी बोलतात ते सर्व ठीक आहे, परंतु जर त्यांचे हृदयच उघडे नसेल तर ते नविवळ स्वतःची फसवणूक करती असतात. स्वतःचे हृदय खुले करण्याचा प्रयत्न करा. मला आशा आहे की, जेव्हा तुम्ही ही पूजा करून महाकालीची आराधना करून व हा वशिष्ठ होम कराल तेव्हा आपण नशिबाला अशा तऱ्हेचे एक वलय प्रस्थापित करून सर्व वशिष्वाला प्रकाशित करू शकू. परंतु ह्या कार्यात आपण कतिपय सहभागी झालेलो आहोत हा दृष्टिकोन तुम्ही ठेवला पाहिजे. मी अजून दुसऱ्या वशिष्वाचा विचार करीत आहे काय? मी माझ्या आत्म्याचा विचार करत आहे की अजूनही अत्यंत कष्टाने बाबीचाच विचार करत आहे. तेव्हा डावी बाजू ही गणेशापासून सुरुवात होऊन गणेशातच तर्का शेवट होतो. श्री गणेशाचा फक्त मुलभूत एकच गुण आहे आणि तो म्हणजे गणेश हा पूर्णपणे आपल्या मातेला शरण आलेला आहे. त्याला इतर देवदेवता समजत नाहीत. त्याला स्वतःच्या पतियाबद्दल माहिती नाही. त्याला फक्त त्याच्या मातेची ओळख आहे आणि तो पूर्णपणे तिला शरण आलेला आहे. परंतु ही शुद्ध इच्छा करण्याशील झाली पाहिजे. त्याबद्दल मी जशजश पूजा होत जातील तसे सांगेन. पण आज सर्वजण आत्मा होण्याच्या आपल्या शुद्ध इच्छेमध्ये स्वतःला प्रस्थापित करू. 19

MarathiTranslation (English Talk) आता पश्चिमी मन म्हणेल, की हे कसे ? हे कसं करायचं ? हा नेहमीच प्रश्न राहिलेला आहे. मी सांगू, ते अगदी सोपं आहे. आदि शंकराचार्यांनी वविक चुडामणीचे लिखाण केले. पुष्कळ पुस्तकं लिहिली आणि त्या वशिष्वाच्या तत्त्वज्ञानावरही लिखाण केले आणि त्यानंतर सर्व मोठ्या बुद्धीवादी लोकांनी त्यांच्यामागे त्यांना बेचैन केले आणि त्यांना म्हणाले, 'हे घ्या ते घ्या.' तेव्हा शंकराचार्यांनी त्या लोकांचा नाव सोडला आणि नंतर त्यांनी फक्त त्यांच्या मातेचे वर्णन व तत्त्वावशिष्टी भक्तीचे वर्णन करणारे सौंदर्यलहरीचे लिखाण केले. त्यांनी लिहिलेला प्रत्येक श्लोक 'मंत्र' आहे. शरणागती ही फक्त मनाची कविता तुमच्या मनातून आलेली नाही, तर ती हृदयापासून शरणागती आहे. ही अगदी हृदयाची शरणागती आहे. पश्चिमिकडील सहजयोग्यांना माहीत आहे, की त्यांच्यावर त्याची पाळमुळं घातक प्रवृत्तीचे हल्ले कसे एकामागून एक झाले, वशिष्ठः जेव्हा फ्रॉइड सारखा भयंकर माणूस उखडून काढण्यासाठी आला. पश्चिमी लोकांनी ते डोळे मट्टून स्वीकारले आणि शेवटी त्यांना नरकाच्या वाटेवर सोडले. हे सर्व आता बाहेर काढावं. ते सर्व मूर्खपणाचं असून ह्या सर्व परमेश्वर वरीधी कारवाया आहेत. मग तुम्हाला कळेल, की आता ह्याला जोमाने लढा दिला पाहिजे आणि म्हणाल, 'हा आमच्या मुलभूत तत्त्वाचा नाश आहे. जर आमची आई सर्व महान उदात्त पोषक आणि उन्नत व मुक्त करण्याचा उगम आहे आणि तुम्ही आमहाला आमच्या मुळापासून तोडत आहात.' तुम्हाला मला वाटले, जनावरांप्रमाणे वागवण्यात आलेले आहे आणि त्याला आपण सर्वजण इतक्या खालच्या पातळीवर म्हणजे अगदी जवाणू सारख्या जगणाऱ्या माणसांसारखे झालेले हवे आहे. तेव्हा तुम्ही तुमच्यावर झालेले सर्व हल्ले समजणे अत्यंत महत्त्वाचे आहे आणि तुम्ही अत्यंत जागृत राहून त्यांच्याशी संबंध ठेवू नये. सरतेशेवटी मी असं सांगेन की, तुम्ही ह्या देशात वरची टोक नसून खोलवर गेलेली मुळे बघण्यासाठी आलेले आहात. तुमची पश्चिमी स्वप्न वृत्ती बदला, टेलिफोन चांगले नसून तुम्हाला एकही टेलिफोन करता येणार नाही. टपाल व्यवस्था अगदीच भयंकर आहे आणि रेल्वे खराब आहेत. परंतु येथील लोक मात्र फार चांगले आहेत. त्यांना धर्म काय माहीत आहे. हे कुंडलीनीचे स्थान असल्यामुळे आणि प्रत्यक्ष श्री गणेश याठिकाणी बसलेले असल्यामुळे त्यांच्यावर कसल्याही प्रकारचे हल्ले झालेले नाहीत. ह्या महाराष्ट्राला अस्वस्थतेचा संरक्षण असताना कुणाला ह्यांच्यावर हल्ले करण्याची काय छाती आहे. मला माहीत नाही की महाराष्ट्रीयन लोकांना याची कल्पना आहे की नाही. शिवाय याठिकाणी कतितीतरी मारुती आहेत, तेव्हा त्यांच्यावर कोण हल्ले करणार ? याठिकाणी कोणत्याही दुष्ट प्रवृत्तीचा प्रभाव नाही. फक्त हे लोक स्वतःच जरा पैशाच्या मागे लागलेले आहेत आणि हाच त्यांना एक श्राप आहे. जर ते त्यातून बाहेर पडतील तर ते अत्यंत महान लोक होतील. तेव्हा तुम्ही या देशात पाश्चिमात्य सुख भोगावयास आलेले नाहीत. तर आत्म्याचं सुख जाणणार आहात. तुम्ही भारताबद्दलचे तुमचे विचार बदला. मी एअर इंडियाबद्दल बलिकूल म्हणत नाही. तुम्ही सहजयोगी म्हणून तुम्ही एअर इंडियेने यावं हा समज चुकीचा आहे. सहजयोगीशी एअर इंडियाचा काहीही संबंध नाही. रेल्वेचा कवि इतर कशाचाही सहजयोगीशी संबंध नाही. तेव्हा कृपा करून तुम्ही देशाभिनामी राहून आपलीच एअर लाईन वापरा, तुम्ही इथे आल्यानंतर तुम्हाला असं दिसून आलं असेल, की येथील लोक अत्यंत नरिगस आहेत. त्यांना 20

MarathiTranslation (English Talk) फ्रॉइड समजू शकत नाही. तुम्ही त्यांच्याशी या वशिष्वावर बोलू शकत नाही कारण ते त्यांना समजत नाही. याबाबतीत ते जरा वरच्या दर्जाचे आहेत. कारण त्यांच्यावर कोणी हल्ले केलेले नाहीत. एका दृष्टीने तुम्ही त्यांच्याहीपेक्षा श्रेष्ठ आहात कारण तुमच्यावर जरी हल्ले झालेले असले तरी त्यातून तुम्ही बाहेर आलेले आहात. तुम्ही फक्त तुमची दृष्टी वळवा आणि दुसऱ्या तडीवर जाल, ही फार महान गोष्ट आहे. तेव्हा तुम्हाला एक प्रकारचा आधार पण वाटेल की या मोठ्या देशात तुमच्यासारखाच विश्वास आणि श्रद्धा असणारे अनेक लोक आहेत. म्हणून तुम्ही आचंब्यात पडू नका. अशा तऱ्हेने आज आपल्याला महाकाली तत्त्वाची पूजा आरंभ करायची आहे. आजचा दविस गौरीचा आहे कवि गौरी गणेशाचा आहे. जरी पंचांगाप्रमाणे तो नसला तरी माझ्या सांगण्याप्रमाणे आपण आपल्या मध्ये अत्यंत सूक्ष्मतेत त्याला प्रस्थापित करू या. इच्छा शुद्ध असली पाहिजे आणि आपल्यामधील अनेक अडथळे धुवून टाकले पाहिजेत. आपण अत्यंत महान सहजयोगी होण्याची इच्छा करा, आपण एक जबाबदार सहजयोगी होण्याची इच्छा करा. आपण एक आपल्या मातेला पूर्णपणे शरण जाण्याची इच्छा करा. हे काही कठीण नाही. अहंकारच शेवटी जातो कारण नाहीतर तुम्ही शरणागती कसली करणार ? तुम्ही माझे प्रेम संपादण्यापेक्षा मला तुमच्याकडून अधिक काही नको. तुमचं हृदय उघड करून माझं प्रेम संपादा हाच शरणागतीचा अर्थ होय.. अहंकार सोडा म्हणजे झालं. इतर कार्य सहज होईल. मी तुमच्या हृदयात प्रवेश करण्याचा प्रयत्न करीत आहे आणि मी अवश्य तथे स्थिर होईन. 21

1982-12-30, Public Program

30 डिसेंबर 1982

Public Program

Malharpath, Kolhapur (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

The talk starts at 10:10

परम पूज्य श्री माताजी श्री नर्मला देवी यांनी ३० डिसेंबर १९८२ साली मल्हारपेठ, भारत येथे नवीन साधकांना दिलेला उपदेश आणं जागृती:

कलयुगामध्ये जन्म घेणं आणं तेही आईच्या रूपाने म्हणजे फार कठीण काम आहे. गुरु म्हटला की त्याचा आपोआपच सगळ्यांना वचक असतो. आई म्हटली की प्रत्येक मानवाला असे वाटतं की आपल्या जी हक्काची आई आहे आपण कसंही तचियाशी वागलं तरी ती आपल्याला क्षमाच करणार आहे. तेव्हा सहजयोग आईच्या रूपानी साध्य करणं तर व्हावंच लागतं, कारण त्याच्याशिविय होणारच नव्हतं. आईचं व्हायला पाहजि. दुसऱ्या कोणाच्या शक्तितच नव्हतं हे काम. तर मल्हारपेठेत सत्कार बघून आईचा या कलयुगात, फार आश्चर्य वाटलं आणं फार आनंद झाला. म्हणजे - कलयुग बदलून कृतयुगाला सुरुवात झाली आहे - असं पंचांगात आहे, ते खरं आहे, हे आज मात्र मला पटलं. आम्ही एक स्त्री आहोत, तेही आई आहोत. म्हणजे एकतरहेचा दुबळेपणा आहे हृदयाला. तुमचं काही वाईट झालं तर तेही दुखतं, त्यानीच त्रास होतो आणं तुमचं चांगलं व्हावं म्हणून इतका आटोकाट प्रयत्न असतो, की कसंही करून ह्यांना एकदा मळिलं पाहजि, कारण आईला स्वतःचं काहीच नसतं. तिला आपली मुलं ठीक झाली, त्यांना शक्ती मिळाली, त्यांचं जे काही आहे ते त्यांना मळिलं, त्याच्या पलीकडे काय आईला नको असतं. तेव्हा एक फक्त देण्याचं जे काम आहे, ते झालं म्हणजे कृतार्थ वाटतं. त्याच्या पलीकडे आणखीन आम्हाला काही नको.

आपण इतकी मंडळी मल्हारपेठेत सहजयोगाच्या कार्यक्रमाला आलात, म्हणजे कति भावकि आणं कति सात्विक लोक! परत संत तुकारामांच्या नावाने इथे एवढी सुंदर शाळा काढलेली आहे. याबद्दल मला इथले मुख्याध्यापक जे आहेत, ते मला दसिले नाहीत कोणते आहेत ते. तर त्यांना - अत्यंत त्यांचे आभार मानायचे आहे. संत तुकाराम म्हणजे दुसरे तसिरे कोणी नसून आमचेंच आपलेंच, स्वतःचेंच आहेत. त्यांनी संबंध सहजयोगाची व्यवस्था आधीच करून ठेवली होती. त्याची तयारी आपल्या सर्व कवितेमध्ये त्यांनी पसरवून ठेवलेली होती. आज अनेक वेळेला भाषणातून मी त्यांचे उल्लेख करत असते. इतकंच नव्हे पण ही जी मंडळी परदेशातली आली आहेत, त्यांनीसुद्धा त्यांची भजनं शिकलेली आहेत आणं भराठीत व्यवस्थित म्हणतात, त्यांची भजनं म्हणतात. आता तुम्हाला कधी जर ऐकायला मिळाली, तुम्हाला आनंद वाटेल की हे मराठी भाषा शिकून आलेत आणं भराठी भाषेत संत तुकारामांची भजनं चांगलीच पाठ करून ठेवलेली आहेत त्या लोकांनी. त्यांचे अर्थ काय आहे, त्यांचे अर्थ काय, गुपति अर्थ काय, वगैरे सर्वच शिकून राहिले आहेत.

पण आपल्याकडे मात्र थोडं धर्माकडे मनुष्याला जास्त लक्ष पाहजि, कारण आपण खरोखर वंशेष लोक आहोत! जरी आपल्याला एवढी श्रीमंती नसली, तरी आपण एक वंशेष आहोत. कारण या सहयाद्रीच्या पठारावर आपल्याला माहिती आहे, की साडेतीन वेळी घालून वंशवाची कुंडलनी वसलेली आहे. साडेतीन पीठं जी आहेत, ती ह्या आपल्या महाराष्ट्रात आहेत. इतकंच नव्हे तर अष्टवर्णियकुसुद्धा ह्या महाराष्ट्रात आहेत. म्हणजे आपल्याला पृथ्वीचं फार मोठे देणं आहे आणं फार महत्वाची आपली भूमी आहे आणं ह्या भूमीवर तुम्ही जन्मल्यामुळे ह्या भूमीचं जे दान आहे, ते तुम्हाला रात्रंदिवस मळित असतं. ह्याचं जे काही खाणं-पिणं वगैरे आहे ते सगळं तुम्हाला मळित असतं. ते सगळं मिळालेलं आहे. ते सस्यश्यामलां भूमीमध्ये इथे आपण आता इतक्या भरभराटीला आलो, की आपल्याला आश्चर्य वाटेल.

माझी आई नगरची होती आणं तिचं वडील श्रीमंत असायचे आणं मुंबईला जायचे आणं तिथून द्राक्ष घेऊन यायचे. जर्मनचे द्राक्ष घेऊन यायचे. आणखीन फक्त तिलाच खायला मिळायचे आणं इतर मुलींना शाळेतल्या - मळित नसे. तर जेव्हा लग्न होऊन ती नागपूरला गेली, तर मला सांगत असे की "बाई, मला एक वाटतं की आमच्या नगरच्या लोकांना कधी द्राक्ष खायला मिळाली नाही. त्यांनी कधी द्राक्ष पाहिली नाही. इथे जर कोणाला द्राक्ष खायला मिळाली तर कति बरं होईल!" म्हटलं, "मळितली, तुम्ही काळजी करू नका." आणं आज बघा, केवढी सुबत्ता तुमच्यामध्ये आली! कति फरक झालेला आहे! आज त्या नाही आहेत, पण त्या लोकांच्या सगळ्यांच्या आत्म्याला कति आनंद झाला असेल, ज्या दविशी ही सुबत्ता लोकांमध्ये आली! पण सुबत्तेवरून धर्म वाढला पाहजि. परमेश्वरावरची भक्ती वाढली पाहजि. परमेश्वराच्या साम्राज्यावरही वंशवास ठेवला पाहजि. पण सुबत्ता आल्याबरोबर माणसाला असं वाटतं 'मीच हे केले, मीच ते केले!' पण मनुष्य काय करू शकतो? तुम्हीच सांगा. जर एखादं झाड पडलं आणं मेलं, तर त्याचं तुम्ही फर्नचिर (furniture) करू शकता. पण एका बी ला तरी तुम्ही रोखू शकता का? कवि एका फळातून तुम्ही म्हणाल तर बी काढू शकता. पण एका फुलाला तुम्ही फळ करू शकता का? काहीच करू शकत नाही.

सर्व जिवित कार्य आहे. हे परमेश्वराच्या शक्तनि होत असतं. ही परमेश्वराची जिवित शक्ति आहे, त्यानीच आपल्याला मानवसुद्धा केलं आहे आणं ते सहजच केलं आहे. 'सह-ज', सह म्हणजे तुमच्याबरोबर जन्मलेला असा हा योगाचा अधिकार आहे, ही तुमच्यामध्ये कुंडलनी आहे. त्याबद्दल ज्ञानेश्वरांनी सांगितलेलं आहे. अनादीकाळापासून हे चाललेलं आहे. सगळे सहजच व्यवस्था आहे. ही सर्व सृष्टीची रचना सहज आहे. त्यातून तुमचं हे मानव होणंसुद्धा सहज आहे आणं त्यापलीकडे अतिमानव होणंसुद्धा सहज आहे. काही त्याला कर्म पद्धत नाही, काही त्याला त्रास नाही. पण प्रत्येक वेळेला जेव्हा जेव्हा असं काही झालेलं आहे, तेव्हा एकाला कोणाला तरी येऊन हे कार्य करावं लागतं. त्यात आता आमची नेमणूक झाली आहे, म्हणून हे आता कार्य होत आहे. तरी अनेकांनी याचा फायदा घ्यावा. स्वतःला अतिमानव करून घ्यायचं. ते सगळं आपल्यामध्ये आहे. आत्मा आपल्या मध्ये आहे आणं कुंडलनी आपल्यामध्ये आहे. फक्त कुंडलनीचा संबंध आत्म्याशी झाल्याबरोबरच, त्या सर्वव्यापी शक्ती बरोबर आपला संबंध होऊन, हातातून असं गार-गार वाहू लागतं. डोक्यातूनही इथून बरहमरंधरात असं गार-गार वाहू लागतं. आता सहाव्या अध्यायामध्ये का सांगितलं की तो वर्ज्य आहे? कदाचित काही ब्राह्मणांनी उगीचच, यांना काही मळि नये म्हणून सांगितलं असेल कवि का सांगितलं, मला हे समजत नाही. पण कुंडलनीच्या नावावरसुद्धा अत्यंत गोथळ लोकांनी करून ठेवलेला आहे. कारण ज्यांना अधिकार नाही त्यांनी हे कार्य करायचं नाही. अधिकार हा परमेश्वराकडून येतो. अशा माणसाला शुद्ध पावतिर्य असावं लागतं. ज्या माणसांमध्ये स्वतःचं पावतिर्य नाही, तो दुसऱ्याच्या कुंडलनीला हात कसा घालू शकेल? कारण कुंडलनी, ही तुमची अतिपवित्र अशी आई आहे, आणं ती प्रत्येकाजवळ आहे. तिला तुम्ही मलीन नाही करू शकत. ती अत्यंत पवित्र, अशी तुमची शुद्ध इच्छा, बाकी सर्व तुमच्या इच्छा वकित होतात. पण ती शुद्ध इच्छा, परमेश्वराला मळिवण्याची जी शुद्ध इच्छा आहे, ती कुठे सारखी नसते आणं म्हणून तिला म्हणतात, ती सुप्तावस्थेत आहे. कारण अजून तचि जागरण झालेलं नाही आणं ते जागरण तेव्हाच होऊ शकेल, जेव्हा त्या कुंडलनीला हे कळेल की समोर, कुणी तरी अशी व्यक्ती आहे, जी त्या कुंडलनीच्या कार्याला जाणते. आता आमच्यामुळे म्हणा कवि इतर सहजयोग्यांच्यामुळे, इतर पुष्कळ लोक पार झाले. त्यातले काही लोक इथे आले आणं बिरेच सहजयोगी लोकांनी इथे येऊन, एवढं मोठं - इथे बरंच कार्य सुरू केलेलं आहे. आता असंचं मल्हारपेठेत, मग पुढे असं वाढत-वाढत, हे सहयोगाचं कार्य सगळीकडे पसरलं पाहजि आणं हे पसरणारच.

कारण ह्याबद्दल पूर्वी हजारो वर्षांपूर्वी भाकीत झालेलं आहे. हे भाकीत म्हणजे आपल्याला आश्चर्य वाटतं, की भृगुंनी, हज्जारो वर्षांपूर्वी, सोळा-सतरा हज्जार वर्षांपूर्वी म्हणतात लहिन दिलं आहे. आता त्यांचे कति हजार वर्षं झाले, त्याबद्दल वाद घालण्यापेक्षा असे त्यांनी पुष्कळ जुनं, नाडीग्रंथामध्ये लहिन दिलेलं आहे, की १९७० सालापासून हे कार्य सुरू होणार आहे. आणं सहजयोग हा १९७० सालापासून सुरू झाला आणं त्यात सहजच अशी कुंडलनी जागृत होऊन, आणखी सगळ्यांना हे परमेश्वराचे जे ज्ञान आहे, ते मिळणार आहे. आता जसं सांगितलं की तुकारामांनी काही वाचन केलं नव्हतं. ही गोष्ट खरी आहे. रामदासांचं काही वाचन झालेलं कुठे पाहण्यात नाही आलं, कोणच्या शाळेत ते गेले नाहीत. चोखामेळा झाले कवि कुणीही झालं, सखुबाई झाल्या कवि नामदेव झाले, त्यांनी कोणत्या शाळा, युनविहर्सटी (university) पाहिल्या नव्हत्या. पण शाळा, युनविहर्सटीत (university) जाणं वाईट आहे असं मी म्हणत नाही. पण शाळा, युनविहर्सटीत (university) जाऊन तुम्ही परमेश्वराच्या वर होत नाही. शाळा, युनविहर्सटीत (university) जाऊन, लोकांना असं वाटतं की जे पुस्तकात आहे ते परमेश्वराच्या वर आहे. इथेच माणूस चुकतो. तेसुद्धा ज्ञान परमेश्वरापासून आलेलं आहे. सगळं ज्ञान परमेश्वरापासूनच येतं. पण शेवटी आत्म्याचं दर्शन झाल्यावर त्यात, आतूनच ते ज्ञान येऊ लागतं आणं सर्व साधारण मनुष्यसुद्धा अगदी इतका संतां सारखा बोलू लागतो.

सहजयोगानी पार झाल्यावर, आपण सर्व संतच होतो आणं संतांना काही तुम्ही घरदार सोडून पलायनवाद घेण्याची गरज नाही. घरातच राहून, मुला-बाळांमध्ये राहून, आपला संसार चांगलासा साजरा करून, अगदी व्यवस्थित पणें नांदून, त्या घरामध्ये एकतरहेचं परमेश्वराचं साम्राज्य आणलं पाहजि आणं ते साम्राज्य सुखादायी, आनंददायी आणं

मंगलमयी असेल. ते जर झालं नाही, तर ते परमेश्वराचं साम्राज्य नाही. असा ईश्वरीय अंश तुमच्यामध्ये जागृत झाल्याबरोबर, तुमचं वागणं कसं ईश्वरीय होऊन जातं! आता इथे जी मंडळी आलेली आहेत बाहेरून, जसं ह्यांनी सांगितलं ते लोक तर तुमच्या मानाने पुष्कळच जास्त वसलेले आहेत, पुष्कळ जास्त. तर हे म्हणजे संत. खरं म्हणजे ह्यांची एक स्थिती फार उच्च प्रतीची असली पाहजि. जर आज हे पार झाले आणि उद्या सगळं सोडून बसले. ही स्थिती आपल्या महाराष्ट्रात मी एवढी पाहिली नाही. तरी पुष्कळ चांगलं आहे. पण तरीसुद्धा एका दविसात आज पार झाले आणि उद्या सगळं सोडून आणि व्यवस्थिती झाले - असे हे लोक. म्हणजे कित्या मोठे संत असायला पाहजि! म्हणजे यांची पूर्वजन्माची केवढी कमाई असायला पाहजि! त्याच्या शिवाय काही होऊ शकत नाही; की आजच ह्यांना मी पार केलं आणि उद्याच्या दविशी अगदी सगळं मोकळं सोडून, अगदी कमळासारखे वर आले. सगळं चखिलातलं राहून गेलं आणि सगळे वर आले. हे मात्र मला ह्यांचं पाहून फार आश्चर्य वाटतं. हे यांचं वशिष्ट आहे. बरं त्यांना तुमच्यासारखी धर्म-मीमांसा नाही. त्यांना काही लहानपणापासून तुमचं वळण मळिलेलं नाही. जसं वागायचं तसं वागा! आई-वडलांचं सुद्धा लक्ष नाही. घर वगैरे - अशी काही व्यवस्था नसतानासुद्धा, ह्या लोकांनी जसा सहजयोग आत्मसात केला आणि जो डोक्यावर उचलून धरलेला आहे, त्याच्याकडे पाहून मला कधीकधी आश्चर्य वाटतं, की आपल्या महाराष्ट्रात आपण रोजच धर्माबद्दल ऐकत असतो आणि आपल्याला एवढे-एवढे मोठे संत झालेले आहेत, त्यांनी, लहानपणापासून आपण त्यांचे अभंगवाणी वगैरे म्हणत असतानासुद्धा, जेव्हा आपल्या जवळ हा धर्म येतो, आपल्या आत जागृत होतो, तेव्हा मात्र आपण एवढ्या जोराने जमत का नाही? कारण कदाचित आपल्याला अतःमाहीत असल्यामुळे, 'अतःपरिचिंयात अवज्जा' होत असेल आणि त्यामुळे लोक एवढे त्याच्यात जमत नाहीत. पण खरं सांगायचं म्हणजे, आपल्या देशामध्ये इतकं वरदान आहे परमेश्वराचं, इथे आपण खरोखर इतके भाग्यवान लोक आहोत, की त्याची आपल्याला कल्पनाच नाही आहे, की ह्या लोकांनी काय काय दुःख केलं आणि काय काय त्रास सहन केला... असो. जे असेल ते झालं, आता मात्र पुढे सर्वांनी सहजयोग जमवून घ्यायचा.

सहजयोगामध्ये म्हटलं तर, अनाद आहे, पूर्वी काळचा आलेला, आज तसाच आहे आणि पुढे अत्यंत मॉडर्न (modern) पण आहे. कारण याच्या मध्ये सर्व धर्मांची शक्ति मिळविलेली आहे. तेव्हा अगदी सगळ्यात वशिष्ट म्हटलं तरी अगदी मॉडर्न (modern) हा धर्म आहे, की दत्तात्रेयांचा संबंध रामाशी काय आहे? दत्तात्रेयांचा संबंध मोहम्मदाशी काय आहे? याचा संबंध इतर गुरू लोकांशी काय आहे? सर्व जगातले गुरू हे कोण-कोण दत्तात्रेयांची अवतरणे झाली, हे सगळं काही सहजयोगात आहे. मग सीतेला झालेली दोन मुलं, लव आणि कुश, त्यांचा काय झालं? ते कोणाचे अवतरण आहेत? त्यांची अवतरणं काय झाली? ते पुढे बुद्ध, महावीर कसे झाले? वगैरे सगळं काही - तुम्हाला सहजयोगात समजेल आणि बरं, हे जे आपण काय बोलत आहोत, आज पर्यंत 'बोलाचाच भात, बोलाचीच कढी!' पण आता मात्र हे तुम्ही सिद्ध करू शकता.

एक मनुष्य मुसलमान होते. ते इराणातून आले - डॉक्टर होते. त्यांना पोटाचा भयंकर कॅन्सर (cancer) झालेला. तर मी त्यांना म्हटलं की "तुम्ही दत्तात्रेयाला मानता का?" ते म्हणजे "नाही. आम्ही फक्त मोहम्मद साहेबांना मानतो". तर म्हटलं, "ते एकच होते". "ते आम्ही मानायला तयार नाही. आम्ही फक्त मानतो, ते फक्त मोहम्मद साहेबांना. बाकी आम्ही कोणाला मानत नाही." म्हटलं, "जर तुम्ही हे मानलं नाही, तर मी तुम्हाला ठीक करू शकत नाही. म्हणूनच तुम्हाला पोटाचा कॅन्सर (cancer) झाला." तर ते काही मानायला तयार नव्हते. तर म्हटलं, "तुम्ही आता घरी जा मग. मी पुढे काही करू शकत नाही. माझे मी हात टेकले तुमच्यापुढे." तर त्यांच्या बायकोला थोडं शहाणपण आलं. आठ दविसांनी परत घेऊन आली. की आता 'हे' मरायलाच टेकले आहेत, तेव्हा, "आता तुम्ही काय म्हणाल आई, तेच करू" मी म्हटलं, "आता म्हणा तुम्ही, की मोहम्मद, तुम्ही दत्तात्रेय आहात का? असा प्रश्न वचिारा. मोहम्मद साहेब तुम्ही दत्तात्रेयच आहात का? असा प्रश्न वचिारा." करता - करता, त्यांचा कॅन्सर (cancer) एकदम ठीक झाला! असं आम्ही तुम्हाला सिद्ध करून दाखवतो. आता कुंडलनी जागृत झाली; समजा, जर ही कुंडलनी इथे येऊन अडकली, तर हे कोणतं चक्र आहे? [श्री माताजी अनाहत चक्रावर हात ठेवतात]. आता इथे अडकली तर कोणचं नाव घेतलं पाहजि? तर जगदंबेचं नाव. आता जर जगदंबेचं नाव तुम्ही आधीपासून उगीचच घेत असाल तर.. पुष्कळांना आहे, 'आम्ही हा मंत्र घेतला, आम्ही तो मंत्र घेतला, आम्ही रामाचा मंत्र घेतला आणि आम्हाला काय आजार आहे? - तर दमा आहे!' होणार... कारण ज्या माणसाने रामाचा मंत्र घेतला, ते आमच्याकडे, जे आम्ही; उजव्या हाताला जे चक्र आहे रामाचं, हृदयाजवळ, त्या चक्रावरती काम करावं लागतं आणि खरोखर ज्या माणसाला अधिकार नाही रामाचं नाव घेण्याचं, त्यांनी जर घेतलं, तर त्याचं ते चक्र धरतं. कारण असं आहे की, तुमचा अजून परमेश्वराशी संबंध झालेला नाही. समजा जर, तुमचे इथले जे कुणी मनिस्टर (minister) असतील, समजा - आमची त्यांची काही ओळख नाही, काही नाही, आम्ही जाऊन त्यांचं नाव घ्यायला सुरुवात केली, तर तिथे पोलीस आम्हाला पकडतील की नाही? तसंच होतं. म्हणजे जोपर्यंत तुमचं योगसाधन झालेलं नाही, जोपर्यंत तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात नाही आलात, तेव्हा वेड्यासारखे पोपटपंची करून जर तुम्ही एकच नाव घेत राहिलात, तर ते चक्र तुमचं नक्की खराब होईल. म्हणून लक्षात ठेवलं पाहजि, की नामाचा सुद्धा महिमा फार आहे. पण नामाचा महिमा म्हणजे गुरूंनी जे नाव दिलं ते घेतलं पाहजि. पण आजकाल गुरू सुद्धा इतके भामटे नविले, की वाटेल ते नाव देतात! म्हणजे त्याला काही अर्थच लागत नाही. म्हणजे स्वतः सुद्धा गुरू जो असतो, तो स्वतः पार असायला पाहजि. आता ओळखताच येत नाही लोकांना, गुरू कोणता पार आहे? आणि गुरू आहे की नाही? हा संत आहे की नाही? ही सुद्धा लोकांना ओळख पटत नाही.

आता परवा आम्ही एका गावाला गेलो होतो. त्याचं नाव होतं - मर्या की टाकळी. गेल्याबरोबर मी सांगितलं की, "कुणीतरी फार मोठे संत होऊन गेले." "हो" म्हणे, "माताजी, मर्या होते इथे. ते फार मोठे संत झाले." आणि तिथे आम्ही बसलो तर डोक्यावर असा जोरात त्यांनी लाईट (light) फेकला, की फोटो (photo) सुद्धा तो लाईट (light) आला. यांनी जो फेकलेला लाईट, तो तुम्ही आता बघा. तुम्हाला दिसेल. पण काय आहे की; आता तुम्ही म्हणाल, तो मुसलमान होता मर्या तो, तर तो पार नव्हता. तो मुसलमान असो, हिंदू असो, त्यांना जात नसते. कारण संन्यासी ना! त्यांना कसली जात आली? तसच कुठेही एखादा मनुष्य म्हटलं, की हा पार आहे की नाही आहे, तर ते कसं कळणार? जागृत स्थान आहे की नाही, ते कसं कळणार? तर तुमच्या मध्ये अजून ती शक्ति आलेली नाही बघण्याची.

जेव्हा तुम्हाला - कुंडलनीचं तुमचं जागरण होतं आणि तुमचा आत्मा जेव्हा तुमच्या चित्तातून वाहू लागतो, तेव्हा तुम्ही कुठेही हात करून वचिरलं, की ते स्थान खरं आहे की खोटं आहे? जर खरं असेल तर आतून एकदम धडधड असं हातात येऊ लागेल चैतन्याच्या लहरी. ज्या आदर्शकारांच्यांनी सांगितल्या होत्या, त्या चैतन्याच्या लहरी तुमच्या हातात अशा भरभर-भरभर येऊ लागतील. आता असं म्हणाल, की हे कार्य पूर्वी फार कठीण होतं. होतं! असो, पण आम्हाला नाही. पहिली गोष्ट; कारण की आम्ही वशिष्ट आहोत. बरं आणि दुसरी गोष्ट अशी, की झाडाला पूर्वी एकच-दोन फुलं लागली, म्हणून आजच बहार आलेली आहे आणि पुष्कळ फळं होतात; तर मग ते मानत का नाही की बहार आलेली आहे? याच्यात भांडण कशाला करायचं की, पूर्वीही नव्हतं आणि आता स्वच्छता का नाही करत? हे काय? आम्हाला जसं जमतंय तसं आम्ही करतो आहे आणि हे तुम्ही करून बघा. ह्याला काही पैसे लागत नाही, ह्याला काही मेहनत लागत नाही. पण एकदा पार झाल्यावर मात्र तुम्हाला जमावं लागतं. जसं एखादं बी तुम्ही आज आईच्या उदरात घातलं की तिच्या शक्ताने ते जरी त्याच्यात अंकुर आला, तरी ते बीज जपावं लागतं. तो अंकुर वृक्ष होईल तोवर ते जपावं लागतं. तसंच सहजयोगामध्ये नंतर जपावं लागतं आणि ही सगळी सामूहिक क्रिया आहे.

तुम्ही म्हणाल, "माताजी, आम्ही घरी फोटो घेऊन गेलो, तिथे मेहनत केली, तिथे पूजा केली." त्यांनी चालायचं नाही. सामूहिक आहे. म्हणून इथे जे सेंटर (centre) आहे, त्या सेंटर (centre) वर सर्व मंडळींनी येऊन भेटलं पाहजि. नंतर येऊन मला पुढल्यावरची सांगायचं नाही की, "माताजी, आम्ही प्रोग्रामला (programme) आलो होतो, जागृत झालो, पण आम्हाला कॅन्सरचा (cancer) रोग झाला." मग कोणचाही तुम्हाला रोग होणार नाही, कोणचाही तुम्हाला त्रास होणार नाही. उलट तुम्हीच दुसऱ्यांचे त्रास ठीक करणार. दुसऱ्यांचे जेवढे काही वैतागलेले जीव आहेत, त्यांना तुम्ही ठीक करणार. घरामध्ये ज्यांच्या संसारीक त्रास असतील, ते तुम्ही ठीक करणार. म्हणजे तुम्ही शक्तिशाली होणार. पण ही शक्ति पहिल्यांदा तुम्ही पूर्णपणे आपल्यामध्ये सामावून घेतली पाहजि आणि ती सामावल्यानंतर, तिचा उपयोग कसा करायचा ते शकिलं पाहजि. स्वतःला कसं बचावलं पाहजि, तेही शकिलं पाहजि. त्याला आम्ही 'केवच' असं म्हणतो. म्हणजे 'बंधन' असं. ही बंधनं कशी घ्यायची, घरातून जाताना कवि घरात झोपताना, ते शकिलं पाहजि. या सर्व गोष्टी सहजयोगात अशा आहेत - जसं तुम्हाला एक आम्ही मोटार दिली: आता मोटार आधी तुम्ही सुरळीत केली, तर तुम्ही आधी त्याची - त्याच्यामध्ये शक्ति पायला पाहजि. नाहीतर तर ती मोटार चालणारच नाही. तेव्हा आधी त्याचं स्वचि (switch) उघडायला पाहजि. तसं झालं समजा की, तुमचं आधी स्वचि (switch) उघडलं. त्याच्यामुळे तुमच्या मध्ये शक्ति आली. म्हणजे तुमच्यामध्ये आता जागृती झाली. त्याच्यानंतर आता हे डावी साईड (side) आणि उजवी साईड (side) काय - ती समजून घेतली पाहजि. म्हणजे तुमचं ब्रेक (brake) आणि एक्सिलरेटर (accelerator) कसं चालतं, हे समजून घेतलं पाहजि. मग करता करता, तुम्ही नष्टात अगदी होऊन जाता. नष्टात झाल्यावर ऑटोमॅटिकली (automatically) तुम्ही ती मशीन (machine) चालवू शकता. हे मशीन (machine) कशी चालते हे समजून घेणं हीच म्हणजे 'सहजयोग वदिया', आणि त्याला तुम्हाला काहीही कठीण जाणार नाही. कारण लगेच चुकलं ते समजतं, लगेच व्हायब्रेशन्स (vibrations) जातात. लगेच हे ठीक केलं की लगेच व्हायब्रेशन्स (vibrations) येतात. बरं त्याच्यानंतर - मग ते झाल्यानंतर, जो ह्याचा स्वामी आहे, म्हणजे ह्याचा स्वामी जो आत्मा आहे, तो फ्री (free) होऊन जातो. म्हणजे या मोटारीचा जो स्वामी आहे, तो आपल्या मथला ड्रायव्हरही (driver) बघतो आणि त्यातला ब्रेक (break) बघतो आणि एक्सिलरेटर (accelerator) ही बघतो.

अशी स्थिती आल्यावर तर मात्र तुम्ही नर्विकल्पात उतरता. म्हणून सहजयोगामध्ये दोन पायऱ्या असतात. पहिली पायरी असते 'नर्विचारीता' आणि दुसरी पायरी असते

‘नर्विकल्पता’. ती सगळ्यांनी मळिवली पाहजि. ते मळिवल्याशियाय सहजयोगाचं कार्य इतक्या गहनतेने होणार नाही. याला गहराई येणार नाही. त्याला गहनता येण्यासाठी माणसाला पाहजि की त्यांनी स्वतःबद्दल आस्था पाहजि. स्वतः आम्ही काहीतरी वशिष आहोत, स्वतः आधी संत झालं पाहजि आणि “येर्या गबाळ्याचे काम नोहे” जे सांगून गेलेले आहे, ती अगदी गोष्ट खरी आहे. पट्टीचे लोक पाहजि त्याला. सहजयोगाला जे पट्टीचे लोक असतात, त्यांनी इतकी कार्य करून दाखवलेले आहेत की आश्चर्याची गोष्ट आहे. आता धुमाळ साहेबच आपल्याला माहति आहेत, त्यांनी हजारो लोकांची जागृती दिलेली आहे. कती लोकांना यांनी ठीक केलेलं आहे. पण सहजयोगामध्ये लोकांना ठीक करण्याच काम नाही आहे. ते आपोआपच पार झाल्यावर लोक ठीक होतात. तेव्हा सगळे जगातले आजारी घेऊन नाही यायचं. मला पुष्कळ लोक असं म्हणतात की, “माताजी, तुमच्याकडे जेवढे शिष्य येतात तेवढे आजारीच येतात का?” म्हटलं, “नाही. हजारोनी सगळे चांगलेच येतात. पण एखाद-दोन आजारीसुद्धा येतो, आणि जर पार झाले, तर तुम्ही सर्व ठीक होऊ शकता!” तेव्हा लक्ष इकडे द्यायचं की आमचं भलं होण्यासाठी परमेश्वरानी सहजयोगाला आज महायोगाच रूप दिलेलं आहे. तेव्हा या गंगेत सगळ्यांनी न्हाऊन घेतलं पाहजि.

जागृती (realisation)

कृपा करून सगळ्यांनी माझ्याकडे असे हात करायचे. आज उशीर झाला, उशीर होतोच आम्हाला; म्हणजे तथिच एक प्रोग्राम (programme) परत झाला, तो प्रोग्रॅम (programme) करून मग इकडे आलो त्यामुळे उशीर होतोच. तरी काही हरकत नाही. वेळेनी सर्व कार्य होत असतात. तेव्हा नुसते असे हात करून बसा आणि आता डोळे मटि..... फक्त डोळे मटायचे. काही दुसरं करायचं नाही..... सगळ्यांच्या हातामधे थंड येत असेल... पण ज्यांच्या येत नसेल त्यांनी जमनीवर थोडा नमस्कार करा दोन्ही हातांनी, म्हणजे येईल. पटकन असा नमस्कार जमनीला, धरतीमातेला नमस्कार केला, की ती ओढून घेईन सगळा काही त्रास. आणि खटाखट हातात येऊ लागेल. नम्रपणे नमस्कार करुन घ्यायचा; “आई, माझं काही चुकलं असेल तर ओढून घ्या स्वतःमध्ये.” हलू नका... हलणं-बलणं नाही. जे हलत असतील, त्यांनी डोळे उघडायचे. ही काय चांगली लक्षणं नाहीत. ज्यांचं अंग हलतं आहे, त्यांना काहीतरी त्रास आहे. अंग हललं नाही पाहजि, डोळे हलले नाही पाहजि. काही नाही, सगळं आत मध्ये. आंतर योग आहे. बाहेर हलतात, म्हणजे काहीतरी चुकलेलं आहे तुमच्या गुरूचं. काहीतरी चुकीचं करून ठेवलेलं आहे. ते बरोबर नाही. डोळे उघडे ठेवायचे. काहीही बाहेर तमाशा नाही करायचा. अगदी डोळे उघडे ठेवायचे. अशा लोकांनी, ज्यांना हलायला होतं आहे कवि अंगात वारं येतं आहे, अशा लोकांनी डोळे उघडे ठेवायचे..... काहीही बाह्यात होत नाही. आतमध्ये सगळं घटति होतं. आता बघा, डोक्यावरसुद्धा बघा, गारगार येतं आहे का बघा डोक्यावर. उजवा हात डोक्यावर ठेवा. डावा हात माझ्याकडे. डोळे उघडेच ठेवा. टाळूवर बघा. टाळूवर अधांतरी धरायचं, अधांतरी धरा आणि फिरवून बघा गारगार येतं आहे का बघा.. वरती अधांतरी धरून. येतं आहे ना?... आलं का?... बघा सर्वांनी टोपी काढून बघा.. काही हरकत नाही, गार वाटेला! आता गारच वाटणार आहे सगळ्यांना. उन्हातसुद्धा गार वाटणार आहे. दुसरा हात करून बघा, येतं आहे का गार?

1982-12-30, Meeting with Sahaja Yogis after Public Program (poor sound)

30 डिसिंबर 1982

Talk to Sahaja Yogis

Malharpeth, Kolhapur (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - NEEDED

[Marathi parts missing]

Shri Mataji: Yes, you can wait here. But then we have to go to rest house, for resting.

[Cut in the video]

Warren: Not today. He may arrive but-

Shri Mataji: So, better to send him to Kolhapur. Because now we are going to another place.

How do you like these things here?

You see all these marinas, big things, we call it as the Western garden, you see, the whole thing is called as 'Sahyadri', these are ranges of Sahyadri. And as you know, Maharashtra is made out of the plateau. And this is one side like this and the other side is the sea. And we are moving on the hills, like that.

Gavin: This is a totally different landscape, that's much richer.

Shri Mataji: Yes. Yes, of course. That side is very huge. Bombay and all that is beyond this, you see. There's a small strip of land to the sea. Then this higher land and then the plateau. It's like that. But it's a very different type.

Be careful! These are Americans.

[Laughter]

Hello, mister, you'll be here this side. They catch, Americans, very fast. [Laughter]

Yes, they are horrible ones.

Sahaja Yogi: Mother, would you like to give it to the school ...

Shri Mataji: Not to the schools, but to the centre here.

Sahaja Yogi: Centre, yes.

[Marathi]

Shri Mataji: This is the Karama [unsure] name, very simple, you know, very simple.

Very simple, they have made it out stone, this way.

[Hindi conversation]

You have got the keys or not? Nothing.

[Marathi conversation]

[Unclear English words]

Shri Mataji: The girls are still singing.

Sahaja Yogis: Yes.

Shri Mataji: Beautiful song, it was very beautiful, about the Adi Shakti, you see. Tremendous! Tremendous. Sahaja Yogis. In the end, they say about Sahaja Yoga. And also the poetry was so great, I think. I don't know from where they get things like that.

Sahaja Yogis: From you, Mother.

[Laughter]

Shri Mataji: They said that, Mother Earth has become the sign. You see, like that poetry. So tremendous!

[Marathi conversation]

Shri Mataji: Six thousand people now came. My feet, you see, get swollen up.

Yesterday, [Marathi conversation]

Sahaja Yogi: Mother, never [unclear] would be defended by Westerners and Americans [unclear].

Shri Mataji: Americans' dance. Horrible, ne? But these are from the smaller trees. But when they become big, they come up with the three- [Marathi conversation]

[Cut in the video]

[It seems that people come to do namaskar and then sit down anywhere in the room.]

Sahaja Yogi: No, no. In the middle.

Shri Mataji: You must bring them, bring them and seat there in this line. So much so, that's all. No, no, no, no. Not double [unclear]. This line is all right. You have to get up and take this line.

Indian Sahaja Yogi: You have to get up and go away following this [unsure].

[Unclear English words]

This fruit is from my own place, Nagpur, they make big, big oranges like this. You see how these oranges are very different from yours, you see.

[Shri Mataji shows the orange]. Big!

Try it. You try it.

And this is the place, you see, just see. This is the place where Rama is very much worshipped. They found out this [unclear] also. Ramdas Swami is a worshipper of Rama because he was Hanuman himself. And all these fruits are, they are called as Ramphal because Rama was very fond of these fruits. So, they grow mostly here in [unclear]. Now these are the same. This one is another one.
[Unclear].

Have you all got a place [unclear]?
[Marathi conversation]
Please, come in.
[Marathi conversation]

Are there some people who are still left out? Foreigners [Marathi]
Come along here! Now.

[Marathi conversation]

Look at this! [Applause]
Sahaja Yogis: Ah!
[Applause]
[Indian Sahaja Yogis bring garlands.]
Bolo Nirmala Devi Ki
Jai!
[Applause]
[Marathi conversation]

Shri Mataji: There are all the Sahaja Yogis who have organised this program.
[Applause]

[Marathi conversation]

There are also Sahaja Yogis here, who have got their Realization that day. So, all your brothers are here and brothers and sisters. [Marathi conversation].
From this centre, we want to give you a present, all the Sahaja Yogis. We've got something from Pune centre, those plates.
[Indian Sahaja Yogis bring garlands.]
Bolo Nirmala Devi Ki
Jai!

[Marathi conversation]

[Shri Mataji shows a poster of one puja photo]
[Applause]
[Marathi conversation]

[Shri Mataji shows 2 posters of puja photos]
This is the one, give it to her.

[Marathi conversation]

This is, they are giving you one each, one [oil lamp] from Kolhapur.
Sahaja Yogis: Ah!
[Applause]

If there are Sahaja Yogis who cannot see me, from the West, please stand. And this has a double arrangement that you can use of course, for a candle standing lamp. Apart from that, you can also use for [unclear, aapkiniranjan?].

Bolo Nirmala Devi Ki
Jai!
[Marathi conversation]

There's another they wanted to give you, a [unclear].

[Marathi conversation]

[Applause]

Let us see. Now, you see, I think each one could take one more of this. Now those who have one each, we'll give them later on, when we'll reach. We have got one more, you see, [unclear].

[Shri Mataji puts another present].
Sahaja Yogis: Woah!
[Applause]

And as you went to [unclear] centres, now for the whole month, I've got this, for the whole centres, you see. Now you can be able to tell Me the whole centres.

Sahaja Yogi: London.

Indian Sahaja Yogi: Switzerland?

Shri Mataji: How many people have got that first thing? Please, raise the hand.

Indian Sahaja Yogi: Please, raise the hand.

Indian Sahaja Yogi: You got it.

Sahaja Yogi: Yes.

[Marathi conversation]

Shri Mataji: Now the new centres send [unclear].

You see because we have so many luggage with us [unclear].

Now, how many centres you think are the whole centres, let's see. London, Sydney. All right, one by one.

London? Who will come for London?

Sahaja Yogi: Nicolas.

Shri Mataji: Nick.

This is the image, I mean, you need not worship it, there are just a amulet [unsure].

[Applause]

[Shri Mataji distributes the present and calls the centres. Sahaj Yogis applause].

New York?

Paris?

[Unclear].

Italy, Rome?

Vancouver?

Vancouver?

He. He is from. You belong to America, all right. New York is [unclear]. All right.

[Unclear conversation]

Germany?

Sahaja Yogi: Vienna, Vienna.

Shri Mataji: Vienna?

Mexico?

Sahaja Yogi: Mexico, yeah!

Malaysia?

Sahaja Yogi: Singapore?

Shri Mataji: The rest is India.

Sahaja Yogi: They've got already, India.

Marie: Belgium.

Shri Mataji: Belgium, sorry. Belgium?

Now, you were very fond of playing this.

Sahaja Yogis: Ah!

Shri Mataji: So, I have bought for you, one pair each. And I have got also the tray, which you have to try because I didn't have time to [unclear].

[Laughter]

But now when we go there, we have got enough place to dance. There, you should bring.

[Unclear conversation]

There it will be, all right.

Because I was thinking we are going just now to [unclear]. There we will be sleeping [unsure].

Indian Sahaja Yogi: People are waiting, then bus.

[Marathi conversation]

Don't try to put anything on top. We will have to go on the other side with another bus.

Indian Sahaja Yogi: Those who are sleeping on the banties, and not sleeping on the ground, please go outside. We have made arrangements within the next room. Otherwise, there is another room, please.

[1982-12-31, Vastushanti Puja](#)

31 डिसेंबर 1982

Vastu Shanti Puja

Pandharpur (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

आता शेवटला परत हात जोडून वनिती आहे आपण जावं कारण ह्या लोकांना मी काय बोलते आहे ते आपण ऐकलं आहे म्हणून त्यांना लाजल्या सारखं होईल क नाही ,थोडासा लक्षात घ्या त्यांना बोलायला हीच जागा आहे ,आता कुठं बोलायला मळित नाही ,त्यांना काहीतरी मी सांगते तर पुन्हा पुन्हा आपण तुमच्या समोरच बोलायचं ते त्यांना बरोबर दिसत नाही तेव्हा कृपा करा काय कस मला समजत नाही दोन शब्द या लोकांना मला सांगायचे आहेत ते सुद्धा खाजगी रतिया ,तुमची एव्हडी सतुती तोंड भरून करते आणि ते बसले क तुम्ही इकडून तकिडे तकिडून इकडे फिरून राहिलात याची काय गरज आहे .मला समजताच नाही असं काय करायचं .या लोकांना तरी दिसलं पाहजि ना क आपण मानाची लोक आहोत ना ,असं कशाला करायचं ,तुम्हाला माझ्या बद्दल फार वाटत मला माहिती आहे पण त्यांना हे समजणार नाही त्यांना असं वाटेल कमुद्दाम हुन इथे उभे आहेत आणि आम्हाला आई बोलते आहे तर तेच ऐकू लागलेत .आता शहाणपणा करा आणि थोडासा त्यांना खाजगी बोलायचं आहे त्यांना सोडून द्या . मी सांगतिलं ना तुम्हाला सहज योगी नाहीतर कशाला बसले तुम्ही इथे ,आता मी सांगतिलंच होत बंधन घाला सोडून टाका .आता आणखीन कुना कुणाला फटि यायला हवी असेल त्यांनी इथे उभं राहायचं .जे लोक पार नाहीत त्यांनी इथे उभं राहू नका सगळ्यांना तुम्हाला फटि येतील .आधीच सांगतिलं मी कोण कोण उभे आहेत जा बर .म्हणून सांगत होते मी कृपा करून बसू नका . त्यांना थोडं कुंकू लावा जाईल फटि ,आता कृपा करून इथं उभं राहू नका .कति म्हुंटल क तुम्हाला त्रास होईल बसू नका ,तुमच्या भल्या साठी सांगते आहे .आता हे लोक येऊन राहिले आहेत तकिडून ,सांगा त्यांना येऊ नका म्हणून ,समजताच नाही याना कस सांगायचं ,

1983-01-07, Shri Ganesha Puja and Devi Puja

7 जानेवारी 1983

Ganesha Puja

Rahuri (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Shri Ganesha And Devi Puja Date 7th January 1983: Place Rahuri Type Puja

तुम्हा सगळ्यांना पाहून इतका आनंद झाला मला आणि कधी राहरीला जाते असं झालं होतं. एकदाचे आम्ही पोहोचलो आणि ह्या राहरीच्या ह्या पवतिर परसिरात पूर्वी अनेक कार्य देवीने केलेली आहेत. पण आताचे जे कार्य आहे ते सगळ्यात मंगलमय आणि सुखदायी आहे. राक्षसांना मारायचं म्हणजे हे काही विशेष सुखदायी वगैरे कार्य नव्हतं आणि अशा घाणेरड्या लोकांशी झुंजत राहण्यापेक्षा कधीतरी असे लोक जे कमळाच्या सुंदर कळ्यांप्रमाणे कुठेतरी वाट बघत बसले आहेत, त्यांची फूलं करण्यात जी मजा येणार आहे कवि त्यांची फळ करण्यात जी मजा येणार आहे, ती कधीतरी लुटावी असं फार वाटत असेल ते मात्र या जन्मात पूर्ण झालेलं आहे. आणि तुम्हा लोकांचे आनंद बघून फार आनंद वाटला. कतिही म्हटलं तरी ह्या भारतभूमीच्या पाठीवर ही जी महाराष्ट्राची भूमी आहे, ह्याच्यामध्ये पूर्ण विश्वाची कुंडलनी आहे ही आपल्याला अनेकदा सांगितलेले आहे. बरं त्याच्यात शास्त्रात आधार असा की ह्याच्यात साडेतीन पीठ आहे असं सांगितलेले आहे. साडेतीन पीठ फक्त कुंडलनीला असतात. तसेच अष्टवनीयक आहेत. हे सुद्धा सर्व महाराष्ट्रात आहेत. ते खरे की खोटे हे तुम्ही पार झाल्याशिवाय जाणू शकत नाहीत. कारण पार झाल्यावरच तुम्हाला कळेल त्याच्यातून येतय ते. पण मुळवाडीला तर साक्षात् सहस्रारच मुळी आहे. तेव्हा ही कति महान भूमी आहे हे तुमच्या लक्षात येईल आणि इथे जे चमत्कार घडणार आहेत ते कुठेही अशा प्रकारचे घडू शकत नाहीत. म्हणजे ह्या परसिरात. कारण ही गोष्ट तुम्हाला माहीत नसेल, ही फार चमत्कारपूर्ण जागा आहे. मच्छिदिरनाथांसारख्या माणसाने, जे फार मोठे दत्तात्रयाचे अवतार होते, त्यांनी पुष्कळ मेहनत केलेली आहे. त्याच्याआधी या भूमीला शांडलिय वगैरे अशा मुनींनी पावन केलेले आहे. तेव्हा ही भूमी अत्यंत पवतिर आहे. इतकी पवतिर की रामाला आणि सीतेला सुद्धा पायातल्या वहाणा काढून इथे यावे लागले. तेव्हा अशा या पवतिर भूमीवर तुम्ही बसलेले आहात. म्हणजे अत्यंत भाग्यवान आहात. आणि ते भाग्य विशेषच उजळायला आलंय आज. कारण एक तर हे थोडीशी सुबत्ता पण आलेली आहे. आणि त्या सुबत्तेमध्ये पोटापाण्याची एवढी वविचना न राहिल्यामुळे परमेश्वरही लोकांना सुचू लागला आहे. म्हणजे हे सुद्धा नशीबच म्हटलं पाहिजे. कारण सुबत्ता आल्याबरोबर घाणेरड्याच गोष्टी लोकांना सुचतात. चांगल्या गोष्टी सुचणं म्हणजे कठीण काम आहे. म्हणजे अजून तरी देवाला धरून राहिलेले असं बरेच आहेत ह्या भूमीवर आणि म्हणूनच आपल्याला इतकं सहजयोगी आजही एवढ्या सुबत्तेत दसितात आणि ते इतकं मोठं कार्य करीत आहेत. पूजेच्या बाबतीत सांगायचं म्हणजे असं, की तुम्हाला माहिती आहे, सहजयोगामध्ये आम्ही इंग्लंड वगैरेला फार कमी लोकांना पूजेत येऊ देतो. आता बारा देशांचे लोक इथे आलेले आहेत. प्रत्येक देशातून पाच-सहा लोक फार तर असतील कवि काही देशांतून १०-१५ असेही लोक आहेत. पण त्याच्यातले फार कमी लोक आम्ही पूजेला येऊ देतो. त्याचं कारण असं आहे, की परदेशात आता धर्म काय आहे ? ती भावना राहिलेली नाही.

त्यांच्यावर अनेक हल्ले झालेले आहेत. आणि त्यातले असे घाणेरडे हल्ले झालेले आहेत, की त्या हल्ल्यांमुळे लोकांना धर्म काय कवि चांगुलपणा काय कवि पावतिर काय याची कल्पनाच राहिलेली नाही. आता हृदिस्थानी मनुष्य कतिही बघिडला तरी त्यांना हे लक्षात राहतं की हा वाईटपणा आहे, हा चांगुलपणा आहे. पण तसं मात्र ह्या लोकांचं नाही. ते कतिही वाईट मारगाला गेले तरी म्हणतात, 'त्याच्यात काय चुकलं आमचं? ह्याच्यात काय चुकलं आमचं?' म्हणजे धर्माचे एक प्रमाण आहे कवि ज्याला आपण म्हणू खूंट आहे, ते खूंटच तुटलेले आहे. त्यात बेफाम, वाट्टेल तसं वागायचं. आणि ते वागल्यानंतर, म्हणजे नरकात पडल्यानंतर, अगदी नरकच उभा केला आहे सगळ्यांनी ! त्याच्यातून मग सहजयोगात येणं मग त्याच्यात पवतिर होणं आणि भग्न ह्या हवन कुंडातून नधिणं म्हणजे फारच कमालीची गोष्ट ह्या लोकांनी केलेली आहे. त्याला कारण म्हणजे हे मोठे संत-साधू असले पाहिजेत. नाहीतर अशा मोठ्या नरकात जो मनुष्य राहिला तो होरपळूनच जाणार. पण त्याच्यातून नधिण हे वर आलेले आहेत. पण तुमचं तसं नाही. तुम्ही अजून सुद्धा पवतिर वातावरणात वाढलेले, बाळबोध घराण्यातले संभावित लोक आहात. त्याच्यामुळे तुमचं काही बघिडलेले नाही. थोडं बहुत इकडेतिकडे काही बघिडलं असेल, तर सहजयोगाला कठीण जात नाही. पण एकंदर आपण सुचारू रूपाने राहो आणि आपल्यात फार बाळबोधपणा आहे. त्याचा आपल्याला लाभ होईल, पण ह्यांची जी चिकाटी आहे, ह्यांची जी मेहनत आहे आणि ज्या जोमाने हे सहजयोगात लागतात तसं मात्र इकडे दसित नाही आपल्याला. कारण आपल्याला जे सोप्यात मळितं त्याची आपल्याला कदर वाटत नाही. इथे म्हणजे पार व्हायला, तुम्हाला ते दसिलच, की खेडेगावात सहा-सहा, सात- सात हजार माणसं पटापट पार होतात. पण तिथी एका माणसावर मला पाच-पाच महिने लागतात. हात मोडतात माझे. तेव्हा इथल्या लोकांना सहजयोगात काय आम्हाला मळिलं हे समजत नाही. एकदा गगनगड महाराजांना भेटायला बरेचसे सहजयोगी गेले होते. तर गगनगड महाराजांनी त्यांना सांगितलं की, 'मला एकंदर एकवीस हजार वर्ष लागली व्हायबरे शनस यायला. मी पहिल्यांदा बेडूक होतो. तेव्हापासून मला सगळं आठवतय. आणि बेडकापासून हळूहळू मी मानव झालो. तेव्हापासून मी परमेश्वराला म्हणत होतो, की परमेश्वरा, मला कसेतरी करून घेतून दे. करता- करता मानव झाल्यावरही मी फार तपश्चर्या केली. अनेक, हजारो वर्ष तपश्चर्या केली.' एकवीस हजार वर्ष तुम्ही बघा, म्हणजे कति असतात ते. आणि मानव बनून सुद्धा म्हणे, 'मी बारा हजार वर्ष तपश्चर्या केली आणि बारा हजार वर्षांनंतर, आत्ता दोन जन्मांपूर्वी मला व्हायबरे शनस हाताला लागले. तेव्हा आता तसिरा जन्म माझा व्हायबरे शनसचा असल्यामुळे त्याची मला महानता आणि मोठेपणा माहीत आहे आणि तुम्हाला माताजीनी हे असं फुकटात दिलं आहे हे सगळं. तेव्हा मी त्यांना पुष्कळांदा वचिरतो, की तुम्ही सगळ्यांना असं फुकटात कशाला वाटत चालले? त्यांना काही अककल तरी आहे का? त्यांना काय माहिती? तर माताजी म्हणतात, की आमची मर्जी असं समजा तुम्ही. त्या आपलं हसून असं सांगतात.' पण तशी गोष्ट नाही. वेळ आलेली आहे. देण्याची वेळ आलेली आहे. देण्याची वेळ आली म्हणजे सर्वांना द्यावेच लागणार. वेळही आलेली आहे. परत परमेश्वरालाही वविचनाही पडलेली आहे, की जर आता ह्या लोकांना पार नाही केलं तर मात्र सर्वनाश होणार आहे. सबंध जी काही विश्वातली सृष्टी आहे, ती माणसावर आधारित आहे. जर माणसाचा सर्वनाश झाला, तर परमेश्वराच्या ह्या पूर्ण सृष्टीचा सर्वनाश होऊन व्यर्थ होईल.

म्हणून ही वेळ आलेली आहे. आणि ह्या बहारीच्या वेळेत तुम्ही अनेक लोक पार होता. पण तरी सुद्धा ही फार महत्त्वाची गोष्ट आहे आणि ती समजून घेतली पाहिजे, की आम्हाला जर ही विशेष देणगी मळिलेली आहे, तिचा उपयोग सुद्धा एक विशेषच असायला पाहिजे आणि आम्ही सुद्धा एक विशेष झालं पाहिजे. नाहीतर उगीचच एवढी मोठी गोष्ट आम्हाला देऊन सुद्धा अगदी व्यर्थ आहे. तर समजा एखाद्या भकिऱ्याला आपण जर राज्यपद दिलं आणि तरी सुद्धा तो भकिऱ्यासारखा भीकच मागत बसला, तर त्या राज्यपदाचा काय उपयोग होणार! म्हणून भकिऱ्याला असं कळलं पाहिजे, की जरी त्यावेळी भकिरी होतो तरी आत्ता मी राजा आहे आणि राजा होऊनच बसलेलो आहे. आणि माझं राज्यपद मला मळिलेलं आहे तर त्या मान्यतेने, त्या आदराने आणि त्या गौरवाने त्या माणसाने बसायला पाहिजे. नाहीतर तो राज्य कसं करणार? नाहीतर आपल्याकडचे आजकालचे जे राज्यकर्ते आहेत, त्यांची अशी स्थिती आली की, 'होते आधी भकिरी, राज्यपद आले तशी, तिथी हडिणे राहीना.' तशी स्थिती आहे ह्या लोकांची. तेव्हा तसं झालं नाही पाहिजे. कारण सहजयोगात मूळ पद रहात नाही. 'मूळ स्वभाव जाईना' तशी गोष्ट आहे. ह्याच्यात तुमचा मूलाग्र अगदी बदलून जातो. तुम्ही दुसरे होऊन जाता. आधी सांगितलं होतं मी की, अंडरूपाने मनुष्य रहात असतो. म्हणून त्याला मानव असं म्हणतात. म्हणजे पशूपेक्षा बरा आहे. पशू तर पाशात असतो. त्याला पाश असतो परमेश्वराचा. त्या पाशात तो फरित असतो. त्या पाशातून निघू शकत नाही म्हणून त्याला पशू असे म्हणतात. तो पाश मात्र सुटलेला असतो. अंडरूपाने असतो. आणि स्वतःची कशी प्रगती करून घ्यायची ह्याची त्याला पूर्ण मुभा असते, पण त्या मुभेनंतर मग तो कसा वागतो? कुठे जातो? कसं आपलं बघिडून घेतो? काय आपली स्थिती करून घेतो, हे मात्र त्याच्या अकलेवर आणि त्याच्या सुजाणतेपणावर अवलंबून असतं. पण शेवटी असं म्हणणं आहे, की अत्यंत हे केल्यानंतर त्याला हळूहळू एकतरहेचं शहाणपण येतं, सुजाणता येते, सुबुद्धी येते. आणि ही सुबुद्धी, व्हज्जिडम आल्यावर मात्र तो अशा मार्गाला धरतो, जो परमेश्वराचा आहे. पण पुष्कळ लोक तसेच न धरताना सुद्धा सहजयोगात आले आहेत. तरी सुद्धा ते पार झाले आहेत. म्हणजे त्यांचा पक्षी रूपामध्ये पुनर्जन्म झाला. आता एका अंड्याचा आणि पक्ष्याचा आपापसामध्ये काही संबंध दसित नाही बाह्यतः, पण तेच आज पक्षी रूपाने बाहेर येऊन दुसरे स्वरूप घेतले आहे. तेव्हा तुम्ही दुसऱ्या स्वरूपात आल्यावर तुम्हाला जर राज्यपद दिलं तर त्याला काय हरकत आहे ? असेच मी महाराजांना म्हटलं, तुम्हाला काय एवढं वाईट वाटत आहे लोकांचं? म्हणे, 'तुमच्यासाठी कति लोक जीव द्यायला तयार होतील?' म्हटलं, 'मला कोणाचा जीव घ्यायचा नाही आहे. जीव द्यायला कशाला पाहिजे?' पण तुम्हाला ज्या स्वरूपात आम्ही आणलेले आहे, आता तुम्ही संत झाले, मोठे संत झाले. तुम्ही म्हणजे आता हातावरती, बोटावरती कुंडलनी उचलता ते फक्त गणेशाला साध्य होतं पूर्वी. ते फक्त गणेशाला साध्य होतं. पूर्वी एकेका चक्रावरती लोक कुंडलनी उचलून थांबत असत. आज सबंध हाताने, बोट अशी नुसती फरिवली म्हणजे एखाद्या काय पण कति लोकांच्या तुम्ही कुंडलनी उचलू शकता. म्हणजे केवढं मोठं गणेशाचं स्थान तुम्हाला दिलेले आहे! तेव्हा तुम्ही गणेश स्वरूपात आला का? आणि गणेशाचं वैशिष्ट्य फक्त एकच आहे, की नतिंत आपल्या आईवरती भक्ती आणि प्रेम आहे आणि म्हणूनच सर्व शक्ती त्याला आईने दिलेली आहे. सर्व

शक्ती. 'सर्व शक्ती समन्वित.' ही गणेश शक्ती जी आहे त्याच्यात सर्व शक्ती आहेत. जर तुम्ही गणेशाचं अथर्वशीर्ष म्हटलं, तर त्याच्यात सर्व शक्ती आहेत. ब्रह्मदेवात काही आहेत. विष्णुमध्ये काही आहेत आणि महेशामध्ये काही आहेत, पण ह्या सर्व शक्तींचा जे काही सार आहे, तत्त्व आहे ते गणेशामध्ये आहे. त्याला

कारण असे आहे, की आई ही जर परमेश्वराची सर्व शक्ती असली तर त्या शक्तीचं सर्व सार तनि आपल्या मुलांना दिलेले आहे. त्या सर्व शक्त्या ह्या गणेशामध्ये आहेत. तेव्हा आपल्याला आईने गणेशस्वरूप केलेले आहे. गणेशासारखे जन्माला घातलेले आहे आणि आता आमची कुंडलनी, जी त्रिकोणाकार अस्थिमधून नघित होती, ती आता पोटातून नघायला पाहजि. जशी गणेशाची कुंडलनी त्याच्या पोटात आहे. तशी आता त्या त्रिकोणाकार अस्थितून नघून ती पोटातून नघायला पाहजि. तेव्हा मात्र खरे आम्ही संत होऊ. पोटातून नघाली पाहजि, म्हणजे काय? त्याचा अर्थ असा आहे, जेव्हा कुंडलनी पोटातून नघाली, म्हणजे आपण जे काही आजपर्यंत परमेश्वराला शोधत होतो, आधी आपण ते पैशात शोधत होतो कवि आपण आधी खाण्या-पण्यात शोधत होतो, मग पैशात शोधू लागलो. ही जी नाभी चक्राची जेवढी कार्य होती, ती आता म्हणजे साक्षात् कुंडलनी स्वयं तिथे बसलेली आहे. म्हणजे आपल्याला आणखीन कसलाच शोध नाही, नुसते आपण कुंडलनीवरच बसलेले आहोत. ही जेव्हा स्थिती होईल तेव्हा आपण मान्य केल पाहजि, की आपण खरच परीक्षेला उतरलो, आपण खरच संत झालो तेव्हा ह्याच्यावर आता आपल्याला कुठे जायचे नाही.

[1983-01-14, Shri Saraswati Puja](#)

14 जानेवारी 1983

Saraswati Puja

Dhule (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

[Marathi Transcript]

आता धुळ्याच्या सहजयोग्यांसाठी अस सांगायचं की, आता बरेच लोकं काल पार झालेले दसिले. आणखी थोडं सरियिसली पण सहज योगात येतायत अस वाटलं. तेव्हा धुळ्यांच्या लोकांनी मात्र काळजी घ्यायला पाहजि. राऊळ बाईंनी पुष्कळ मेहनत केलेली आहे. त्याचं घर इथे आहे, तुम्हाला माहति आहे. तिथे सगळ्यांनी रविवारी सकाळी अगदी व्यवस्थिती पणे ध्यान हे केलं पाहजि. तसंच घरी रोज बैठक पाहीजे. बैठक जर तुम्ही केली नाही तर सहजयोगी जमणार नाही. तुमच्या वर अवलंबून आहे. जतिकी तुम्ही बैठक कराल, जतिकी तुमच्या मध्ये गहनता येईल, ततिका सहजयोग वाढणार आहे. जर तुम्ही स्वतः मेहनत नाही केली, तर सहज योग वाढणार नाही आण तुम्हालाही सहजयोगाचा काही लाभ होणार नाही. म्हणून रोज अगदी न चुकता सकाळ-संध्याकाळ बैठक ही पाहजि. सकाळी जरी थोडा वेळ असला, तरी संध्याकाळी व्यवस्थिती आरामात बैठक पाहजि. हळुहळू तुम्हाला आश्चर्य वाटेल तुमच्या जवळ पुष्कळ टाईम वाचू लागले, कारण बाकीचे तुम्हाला काय आवडणारच नाही. इकडे जायचं, तकिडे जायचं, गप्पा मारायच्या, फालतूच्या गोष्टी तुम्हाला काही आवडणार नाही. नको रे ते असं होईल उगीचच्या गोष्टी करत राहतात. उलट तुम्हाला वाटेल की काय बसून राहिलेत सगळे, बेकारचे लोक यांना काही समजत नाही. उगीचच आपला कशाला इथे वेळ घालवायचा. तेव्हा ते ही सुटून जाईल आण तिच्याच्या नंतर मग, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल जसे तुम्ही जमू लागला, जसे तुम्ही मूळात जाल. मुळं दोन चारच असतात पण ती जेव्हा खोल जायला लागतात झाडं वाढू लागतं. असा सहज योग वाढताना तुम्हाला दसिल. म्हणून माझा तुमच्यावर अनंत आशीर्वाद आहे. काल मी धुळ्याच्या लोकांना खूप समजावून सांगितले. पण तुम्ही सगळ्यांनी खूप मेहनत केली पाहजि, खूप पोजिटिविली राहिलं पाहजि, म्हणजे काय होणार नाही.

1983-01-17, Public Program, Dharmachi Durgati Jhali aahe

17 जानेवारी 1983

Public Program

N.D.C.C Bank Hall, Nashik (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Public program, Day 2, Dhule, India, 17-01-1983

नाशकिके मान्यवर कलेक्टर साहेब तशेच सहजयोगी व्यवस्थापक आणि नाशकिकी भावकि मंडळी या सर्वांना माझा नमस्कार. आम्ही बाह्यतर साली नाशकिला आलो होतो, त्यावेळेला सहजयोगी नुकताच सुरु झाला होता, आणि बरीच मंडळी त्यावेळेला इथे साक्षात्कार पावून पावन झाली होती आणि त्यांनी अनेक ठिकाणी जाऊन सहजयोगी वाढवला, पण नाशकाला कार्य मातृ तसंच राहिलं. आता डॉक्टर साळवी इथं आलेले आहेत, आणि मधून मधून इतर मुंबईची मंडळी सुद्धा इथं येत असतात, त्यामुळे मला पूर्ण आशा आहे की सहजयोगी इथे सुद्धा फोफावेल. सर्व प्रथम, सर्व गोष्टी विसरून धर्म आदी कांही सायन्सच्या वगैरे एक मनुष्याने असा विचार केला पाहिजे की आम्ही ह्या संसारात कशासाठी आलो? आमच्या जीवनाचं लक्ष्य काय आहे? जर आम्ही एका अर्भापासून आज मानवस्थितीला आलो तर ते कशासाठी? या जीवनाला काही अर्थ आहे कवि नाही? अर्थात या भारतभूमीमध्ये वशिष्ठः महाराष्ट्रात जथि आपली साडे तीन पीढे बसली आहेत, वशिवाची सर्व कुंडलनी आहे, अशा महान देशामध्ये जन्मलेल्या लोकांना हे तर माहीतच आहे की या संसारातून ज्याला आत्मसाक्षात्कार मिळाला तो महान झाला तेच सगळ्यात मोठं मळिवायचं आहे. त्यातून काही नवीन येणार नाही, म्हणजे ते काही रोकलं जाणार नाही. पण त्याच्यात जर अंकुर काढायचे असले तर तुम्हांला आईच्या उदरात घालावं लागेल त्या आईलाच ही शक्ती आहे की त्याला ती अंकुर फोडू शकते. तेव्हा तुम्ही काहीही वाद-विवाद न करताना सरळ जाऊन जेव्हा काही पेरणी करायची असेल तेव्हा बघ्या आईच्या उदरात घालता, त्याबद्दल तुम्ही काही वाद-विवाद करत नाही कारण तुम्ही पाहिलेलं आहे, त्याच्यासमोर काही पुस्तक वाचत नाहीत कवि लायब्ररीत घेऊन जात नाहीत, की त्याचं डिसिकशन करून मायक्रोस्कोप मध्ये बघत बसत नाही. सरळ जाऊन ते तुम्ही आईच्या उदरात घालता, आणि तिथेच ते जिवंत कार्य होते आणि तुम्ही जेव्हा मानव झाला आहात, हे जिवंत कार्य सुद्धा सहजच घडलेलं आहे. मराठी भाषेत सहजचा अर्थ आहे म्हणजे काही त्रास न घेता. पण तसा संस्कृत अर्थ 'सह' म्हणजे तुमच्या बरोबर आणि 'ज' म्हणजे जन्मलेला. हा योग 'सहजयोग' हा तुमच्याबरोबर जन्मलेला आहे, म्हणजे त्याची परिस्थिती एका मानव स्थितीत आहे आणि ती स्थिती आपल्यामध्ये असल्यामुळे आपल्याला ती मिळाली पाहिजे, हा आपला जन्मसिद्ध अधिकार आहे, इतकंच नव्हे हे घटते झालंच पाहिजे, म्हणजे मानव ज्या स्थितीला आता आलेला आहे, ती स्थिती संपूर्ण नाही. हे आपल्याला दिसतं आहे की जर ही स्थिती संपूर्ण असती तर एवढे वाद-विवाद, त्रास, भांडण, अधोगती, अमुक-तमुक हे कशाला झालं असतं, कारण मनुष्य अजून संपूर्णत्वाला पोचलेला नाही. त्याला त्याचा अर्थ अजून मिळालेला नाही आणि जोपर्यंत त्याला त्याचा अर्थ मिळालेला नाही, तोपर्यंत ही सर्व स्थिती अशी राहणार. जर तुम्ही अंधारात या खोलीत आलात समजा तर काही तुम्हांला समजणार नाही, तुम्हांला असं वाटेल हा खांब आहे हाच सत्य स्वरूप आहे, काही खुरची दिसली तर खुरचीच सत्यस्वरूप आहे, पण एकदम जर ह्याच्यात दिवा लावला तर तुमच्या सगळे दृष्टीपथात येईल की आहे काय कवि वास्तवकिता काय पण हा दिवा लावायची सुद्धा करीया म्हणजे बघा कति सहज आहे. नुसतं एक बटन दाबलं की सगळीकडे प्रकाश होतो. पण जरी हा प्रकाश इतका सहज घडला तरी ह्याला एक फार मोठी पूर्वपठिका आहे. इतकंच नव्हे पण एक इतिहास आहे आणि त्या इतिहासाच्या वर हे जे काही संशोधन लावून त्याच्यावर आता ही जी तुम्हांला काही व्यवस्था झाली आहे. ती फक्त एका बटनावर येऊन बसली आहे. एक बटन दाबलं की सगळीकडे प्रकाश होतो आणि आपल्याला दिसत जातं. तसाच आजचा सहजयोग सुद्धा अनादी आहे आणि तो घटत घटत आज या स्थितीला आलाय की त्याला आपण महायोग म्हणतं पाहिजे. ज्ञानेश्वरांनी याला महायोग म्हणतं आहे. इतकंच नाही त्याचं पसायदान आहे ते संबंध सहजयोगाचं वर्णन आहे. संबंध तसंच 'स्व' चं तंत्र म्हणजे काय? हे शोधून काढावं असं शिवाजी राजांनी सुद्धा सांगितलं होतं. शिवाजी म्हणजे एक फार मोठा महायोगी होता पण लोकांबरोबर त्यांनी धर्माबद्दल अशी चर्चा नाही केली पण आतून ते फार मोठे योगी होते आणि त्यांनी सांगितलं की आता 'स्व' चं तंत्र ओळखलं पाहिजे स्वातंत्र्य झालं, आणि हे 'स्व' म्हणजेच आपला आत्मा. आता अंग्रेजी वदियेच सुद्धा असं आहे की मुद्दाम त्याच्यासाठीच मेडीसीन शिकले कारण मी म्हणतं मला मेडिकलच्या लोकांशी सुद्धा बोलावं लागेल. माझं डॉक फोडतील तर आपण शिकून घेतलेलं बरं. तर त्यात औटीनोमस नर्वस सिस्टिम म्हणून म्हणतात. औटी म्हणजे काय स्व पण हा स्व कोण आहे. तुम्ही नुसतं नाव दिलं आहे. औटी आपण मोटारीला म्हणतो औटीमोबिल, म्हणजे काय त्याच्यात एक इरायव्हर असतो, पण आपल्याला तो इरायव्हर दिसतो, पण हे न दिसणार्या अशा कुणाला तरी औटी म्हणतात. तो कोण औटी आहे? तो म्हणजे आपल्या शास्त्रात सांगितलेला आत्मा हा सगळ्यांचा औटी आहे आणि त्या औटीमुळे ह्या सर्व संस्था चालत असतात असं एक तर्क आहे आपण त्यांना समजावून सांगू शकतो. आता सहजयोगाबद्दल आपल्याकडे लोक जरी अनभिज्ञ असले तरी हे समजू शकतात की जे काही वर आपल्याला दिसतं, डोळ्यांत जे साक्षात दिसत आहे त्याचं ज्ञान जर सायन्स आहे आणि त्याचं मूळ म्हणजेच योग वदिया आहे तर मग दोन्हीही जाणून घेतलंच पाहिजे. कारण नुसतं जर तुम्हांला झाडचं मिळालं तर हे झाड वाढत वाढत जाऊन कोलमडून पडायचं, कारण त्यांची पाळे मुळे पण नीट पाहिली नाही तर हे कोलमडून पडणारच म्हणूनच आज ही दशा सायन्सच्या संबंध प्रांगणत फार वाढ केल्या देशांची झालेली आहे. कोणाचा पायपोस कोणाच्या पायात नाही. आपल्याला आश्चर्य वाटेल की लंडन सारख्या शहरामध्ये लंडन सारख्या प्रगतीशील शहरामध्ये एका आठवड्यामध्ये दोन मुलं आईबाप मारून टाकतात ठार, म्हणजे इतके पाशवी हे लोक झालेत, इतक्या पशु स्थितीला पोहोचले आहेत की आपल्या आई-वडलांना सुद्धा मारूनच टाकतात, आज आपण आजीला सुद्धा लहान-लहान मुलं सात-सात, आठ वर्षांची मुलं मारून टाकतात. मला तर आधी वाटलं होतं युरोपमध्ये असेल पण नंतर मला करेक्ट करून हे सांगितलं की नाही हे लंडनमध्येच आहे. फक्त लंडन सटिमध्ये होते. ह्या पशु स्थितीला हे लोक कशे पोचले कारण हे यंत्र जे आहे त्याच्यात आत्मा नाही. या यंत्राबरोबर राहून राहून ते यंत्र झाले, त्यांना काही भावना राहिल्या नाहीत. तेव्हा आपण सायन्स कडे फार आघाडीने जातो. त्यानं खायला-प्यायला फार तर होईल, पण हृदय मातृ दगडाचं होऊन जाईल. तेव्हा अगदी हृदयात बसलेला जो आत्मा आहे त्याला मळिवलं पाहिजे, मग वाटेल ते करा. जर आत्मा मळिवलं पाहिलं नाही आणि त्याच्यानंतर तुम्ही आणि त्याच्यानंतर तुम्ही कोणाच्याही कष्टात राहिले तरीसुद्धा तुमच्या चारीकडे प्रकाश असा फाकेल. एकीकडे धावत जाणार नाही. सायन्सची प्रगती झाली म्हणजे मनुष्य एकीकडे धावत जातो आणि पिरत ती सगळी प्रगती घेऊन डोक्यावरच बसते. म्हणजे जर तुम्ही संपूर्ण सायन्स बघितला तो विध्वंसक आहे, संपूर्ण सायन्स हे विध्वंसक शास्त्र आहे बघा आता ज्या ज्या देशांनी आपण नाही नशबिने एवढे, पण जे देश फार प्रगती करून गेलेले आहेत, त्या देशाच्या सायन्सच्या टोटलीटी मध्ये जर तुम्ही बघितलं तर त्या देशांमध्ये सर्व तरहेचे विध्वंसक कार्य चाललेले आहेत. इतके भयंकर आणि इतक्या गहन त्या घाणेरडेपणामध्ये ते गेलेले आहेत की आम्हांला आपल्याला सांगायची सुद्धा सोय नाही, म्हणजे आपल्या हडिस्थानी माणसाच्या डोक्यावरून ते जायचं. इतका मूर्खपणा तिथं चाललेला आहे आणि उलट अधार्मिक अत्यंत अधार्मिक रितीने राहून हर तरहेचे विचित्र रोग वगैरे त्यांना झालेले आहेत. आता ही जी एक दशा आहे तिच्या आपण वाहत चाललोय, कारण सायन्स, सायन्स. आपल्याला फेरिन् म्हणजे फार वशिष्ट वाटते. आजच एक बाई मला सांगत होती त्याची फोरिन्ची माती जरी लोकांना सांगितली तरी डोक्याला लावतील आणि लोक इथे येतात, आता ह्यांना सर्व कळलं आहे. ते फेरिन्चे प्लास्टिक (अस्पष्ट). त्याला म्हणतात ही प्लास्टिक सुबत्ता आहे, प्लास्टिक सुबत्ता नको. नुसते हातमागावरचे कपडे शोधता शोधता आमच्या नाकी नऊ आले. तुमच्या मागे कुठे हातमागावरचे मळिले नाहीत, शेवटी एका कोपऱ्यात जाऊन मळिले. तिथले चार कपडे आणले तर केवढ्या आनंदाने घालून ते फेरिले. आणि आपल्याला म्हणजे फोरिन्चं असं वाटतं की वा वा वा! खरं म्हणजे त्यांनीच आपल्यापासून सगळं काही शिकून घ्यायचंय, मातृ आपण आपलं आधी मळिवून घेतलं पाहिजे. त्यांनी जे काही मळिवलं सायन्समध्ये ते सुद्धा या देशात घडलं आहे. यज्ञादी वगैरे करून आपण तेव्हा पंचमहातत्वांना जागृती दिली तेव्हाच त्यांना हे कळलं की पंचमहातत्वातून काय मिळालं, पण एवढं सगळं ज्ञान मिळवून सुद्धा त्यांनी काय काढलेलं आहे तर ऑटोमोबॅम्ब, दुसऱ्या तरहेचे बॉम्ब्स हे सगळे विध्वंसक कला त्यांनी हस्तगत केल्या आहेत. माझं असं म्हणणं नाही की आपण अगदी बैलगाडीच्या

स्थितीत राहायला पाहजि. तसं माझं मुळीच म्हणणं नाही पण सायन्स मध्ये जाताना सायन्सचं सर्व काही आहे असा मात्र डोक्यावर वचिर नाही केला पाहजि. सायन्स तेव्हाच लाभदायी होऊ शकतं जेव्हा तुमहांला आत्म्याची प्रचिती मिळेल. आता एक साधारण गोष्ट हे (माईक कडे बोट दाखवून) आपल्याला हे आयुध आहे. तुम्ही म्हणाल माताजी जर सायन्स नसतं झालं तर हे कसं आलं असतं, कबूल, ही गोष्ट खरी आहे. जर सायन्स नसतं आलं तर हा मला मळिला नसता ही गोष्ट आमहांला कबूल आहे, पण ह्यानेच लोकांचा उद्धार होणार नव्हता, त्याला आम्ही पाहजि, याने उद्धार होणार आहे का लोकांचा? त्याला आम्ही पाहजि, तेव्हा हे आमच्याकडे असलं तरी मुख्य प्रामुख्याने नाही. आता दुसरी गोष्ट सायन्सचा उपयोग तरी काय हे सुद्धा आपल्याला सांगितल्य. यज्ञ वगैरे केल्यामुळे जी पंचमहाभूतं आम्ही जागृत केली होती त्याचाच परिणामस्वरूप आज सायन्स आपल्याला उपलब्ध झाले आहे आणि त्या सायन्स चा उपयोग सुद्धा परमेश्वरी कार्यासाठीच होणार. दुसऱ्या कोणच्याच कार्यासाठी जर तो केला तो विध्वंसक होणार म्हणजे आपले टेलीव्हिजन बघा, आम्ही ह्याला गेलो होतो हॉगकॉगला, तिथे एका विशेष कंपनीचा तो टेलीव्हिजन स्वतःचाच प्रोग्राम करत असत आणि इथे आमचे शिष्य झाले आणि त्यांनी सांगितलं माताजी तुम्ही एकदा टेलीव्हिजनवर नुसत्या उभ्या राहा आणि त्याच्यानंतर त्यावेळेला जे लोक बघत होते ते वगैरे आमच्या हातामध्ये थंड थंड अशा चैतन्यलहरी आल्या. नुसत्या टेलीव्हिजनवरनं जो टेलीव्हिजनच्या नुसत्या पटावर आम्ही उभे राहिलो त्यांच्या हातामध्ये अशा थंड थंड लहरी आल्या आणि एक-दोन लोकांना काही रोग होते तेही बरे झाले, म्हणजे ह्या सगळ्या सायन्सच्या गोष्टींचा उपयोग परमेश्वरी कार्यासाठीच व्हायला पाहजि, कारण ही परमेश्वरानेच दिलेली पंचमहाभूतं आहेत आणि त्यांचा उपयोग जर परमेश्वरी कार्यासाठी नाही केला तर तो विध्वंसक होईल ही मोठी तत्वाची गोष्ट आहे ती समजून ठेवली पाहजि. म्हणजे ज्या तत्वासाठी ह्या मुळातून हे झाड काढलेलं आहे जर तेच मूळ त्यांनी तयार नाही केलं, समजा जर मुळातून नघिलेली ही झाडं त्याच्यात जर बी तयार नाही झाले आणि शक्य तयार झाले तर असल्या झाडाचा काय उपयोग आहे? परत त्याच्यातून मुळं नघिली पाहजि. अशातून हे बी त्याच्यात तयार झाले पाहजि तरच त्या झाडाला काहीतरी अर्थ आहे आणि तिसरं मानवाचं सुद्धा आहे. ह्या एका शेवटल्या स्थितीमध्ये आज मनुष्य आला आहे. त्या देशामध्ये लोकांनी बघितले की आता कुठं जातो आहे कोलम्बुस आम्ही कुठे पडणार पडला आणि ते बघूनच ते दचकून बसले आहेत आणि त्यांना वाटतं कोणचा शॉक आमच्यावरती येणार आहे आणि आपण अजून त्या परिस्थितीत पोचले नाहीत. म्हणून आपल्याला केवढं मोठं आहे त्याचं, तरीसुद्धा आपल्याला भारत वर्षांत विशेषतः महाराष्ट्रात त्याला महाराष्ट्र म्हणतं ते अनादिक आहे. ही गोष्ट खरी अजूनही ऐशी टक्के लोकांचं परमेश्वरावर अत्यंत प्रेम आहे. भाविक लोक. दहा परसेंट लोक त्यातले उपटसुंभ आहेत. देवाच्या नावावर पैसे कमावतात. हे धंदे कर ते धंदे कर, काही लखिण करून टाक, खोटी कामं करा. कुणी गुरू मेला म्हणजे त्याचे खूप काही भांडणं चालतात. पैशावरून सगळा काही पैशापायी (अस्पष्ट) परमेश्वराच्या नावावर पैसा हे महान पातक आहे आणि अशी महान पातकं केलेली लोक मग रसातळाला जातात, पण जरी त्यातले दहा परसेंट जरी वरिधक असले तरी परमेश्वराला जरी नास्तिक असले तरी ते तरी नास्तिकच आहेत. कारण नास्तिकता सुद्धा अशामुळे आलेली आहे, कारण त्यांना परमेश्वराचा अजून बोध झालेला नाही, संबोध झालेला आहे. उगीचच वेड्यासारखे आमचे आईवडील उगीचच कायतरी देवळात काय जातात, घंटा काय वाजवतात आणि हे काय करतात. बामणांना पैसे देतात, नुसते पैसे लुटतात, ऐकायला तयार नाहीत अशे गुरू करून ठेवलेले आहेत. सगळे खोटे गुरू आहेत असा एक बौद्धिक विचार, कॉलेजातील गेलेली मुले म्हणता, कवि शक्तिष्वक म्हणा, कवि बुद्धविवादी लोक ह्याच्या डोक्यात येतो. तो ही सहजच बरोबर आहे, कारण खरोखरच धर्माची दुरगती आपल्या देशामध्ये नाही तर अनेक देशांमध्ये झाली आहे. प्रत्येक धर्मात झाली आहे, त्याबद्दल शंकाच नाही, कारण सर्व तऱ्हेचा गोंधळ, सर्व तऱ्हेचा व्यभिचार आणि सर्व तऱ्हेची (अस्पष्ट) भ्रष्टाचार हा धर्मात सर्वांत जास्त आहे. त्यामुळे लोकांना असं वाटतं, आम्ही आजपर्यंत आम्ही टाळू नसून कुठून कुठून 'पांडुरंग पांडुरंग' केलं तरी माताजी आमच्या नशिबी परमेश्वर का नाही? काही लोक मला विचारतात माताजी आम्ही रोज पारायणं करतो दत्तात्रयाची पण आमची पोटेच खराब झाली आहेत, म्हणजे दत्तात्रयाचं स्थान आहे पोट आणि ते कसं खराब झालं. बरोबर आता ही समजा मशीन आहे कवि तुमचा टेलिफोन आहे याचं जर कनेक्शनच झालं नाही तर तुम्ही टेलिफोन फरित सुटले तर टेलिफोन तुमचा खराब होईल की नाही त्याच्यात देवाचा काय दोष आहे. देवाला दोष लावणं बरोबर नाही. जर तुमचा जर योगच झाला नाही तर कसेम कसा होणार? कृष्णानं स्पष्टच सांगितलंय 'योगक्षेमं वहाम्यहम्' आधी योग व्हायला पाहजि मग क्षेम होणार. संबंध कृष्णाच्या गीतेमध्ये जे वर्णन करून सांगितलंय ते जर मनुष्याने पार झाल्याशिवाय बघितलं तेव्हा साक्षात्कार झाल्याशिवाय बघितलं तर अगदी उलटं दिसतं. कारण कृष्ण हे मोठे राजकारणी परमेश्वरी तत्व होतं. फार मोठे राजकारणी परमेश्वरी तत्व होते आणि त्यांनी असं बघितलं की अर्जुनाच्या डोक्यात काही प्रकाश पडत नाही, त्यांनी सांगितलं की त्यांनी अर्जुनाला सांगितलं अर्जुनाला स्पष्ट सांगितलं की, बाबा हे तुझे नातलग बतिलग जेवढे तुला दिसतायत, तुला उपरती आलेली आहे हे सर्व काही खोटं आहे. हे सर्व आधीच मेलेले आहेत तेव्हा तू मार. त्याच्यात काही हरकत नाही, तर पुष्कळांचा समज कृष्णाने हिसा वदिया शक्तिवली, पुष्कळांचं असं आहे कृष्णाच्या वरिधात कृष्णानं हिसा शक्तिवली. अर्जुनाला आता असं आहे की खरोखरच मनुष्य गेलेला आहे कवि नाही त्याची जडस्थिती काय आहे आणि आत्मा त्याचा अवनिशी आहे की नाही ते जेव्हा तुम्ही सुकृष्मरूपाने या मुळात उतरणार नाही तोपर्यंत समजावून सांगणं म्हणजे असंच आहे की एखाद्या आंधळ्या माणसाला सांगायचं की हा रंग कोणचा, तो रंग कोणचा? दुसरी म्हणजे कृष्णाच्या बाबतीमध्ये समज आपला जितका आहे तितका (अस्पष्ट) त्यांनी सुरुवातीलाच सांगितलंय तू ज्ञानयोग ज्ञानाचा अर्थ आपल्याला असं वाटतं की पुस्तकी योग, कवि पुस्तकात वाचणे. कृष्ण कधी शाळेत जाऊन त्याने पुस्तक वाचली असतील की नाही, थोडे दविस गुरू कडे होते पण युनिव्हर्सिटीला गेलेले वगैरे आपण काही ऐकलेले नाही, आणि कोणचेही संत साधू युनिव्हर्सिटीला गेलेले नाहीत. तेव्हा ज्ञान चा अर्थ जो आहे तो आपण अगदी चूक समजतो. ज्ञानाचा अर्थ असा आहे की आपल्या चिंतामध्ये आत्म्याचे दर्शन होणं हेच खरं ज्ञान आहे. त्यात परंतु जेवढं तुमचं ज्ञान आहे, ते सगळं बुद्धीचा खेळ आहे. संबंध बुद्धीचा खेळ म्हणजे आता आपल्याला एक मनुष्य समोर येऊन उभा राहतो, तो मनुष्य खरा आहे का खोटा आहे ते सांगतं येईल का? नाही, विचारते, तुमच्या बुद्धीने तुम्ही हे सांगू शकता का? एखादा जर दगड ठेवलेला असतो जमनीवर तो नघिलेला कोणी म्हणतो हा स्वयंभू आहे, कोणी म्हणतो नाही. तुम्ही सांगू शकता का? आहे की नाही आहे? कशी ओळख करायची त्याची, तुम्ही सांगू शकता का, दुसऱ्या माणसाला कोणचा रोग आहे? कोणचा त्रास आहे? नुसते हात अशे करून, म्हणजे काय की तुमहांला जे ज्ञान आहे ते फक्त डोक्याने मिळिलेले ज्ञान आहे. डोक्याच्या पलकडचं नाहीय आणि डोकं हे समिति आहे, असमितलं नाहीय तेव्हा जोपर्यंत तुमच्यामध्ये चैतन्य शक्ती वाहते, तुम्ही कोणत्या गोष्टीचं प्रमाण म्हणजे अंदाज सांगणार? आता आपलं डायग्नोसिस सुद्धा करायचं झालं म्हणजे माणसाचा अर्धा जीव काढल्यानंतर मग सरळ सांगतात की बुवा तू आता मरणार असं सर्टिफिकेट नंतर द्यायचं, बाबा तू आता मरणार हे सर्टिफिकेट देण्यासाठी त्याचं डायग्नोसिस करत बसतात. पण सहजयोगात लगेच मनुष्य सांगू शकतो की तुला कोणचा रोग आहे अगदी लहान मुलासुद्धा सांगू शकतो. इतकं हे सोपं काम झालंय, कारण हे तत्वावरचं काम आहे. जर तुम्ही तत्वावर उतरलात तर तुम्ही बरोबर सांगू शकता की कोणाला कोणचा त्रास आहे, आणि हे आत्मसाक्षात्काराचं कार्य आता अत्यंत जोरानं आता वाढत आहे. इतर ठिकाणी फार झालेलं आहे फक्त ह्या नाशकात वगैरे या बाजूला इतके वाढलेलं नाहीय. पण तरी आपण नाशकाला बसलोय. नाशक हे फार पवित्र स्थान आहे. गोदावरीच्या कनिःयावर सगळीकडे प्रसिद्ध आहे, पण त्याची पवित्रता आता हळू हळू कमी होत चाललीय, कारण देवळातून सगळा घाणेरडा प्रकार चाललेला आपण बघतोच आहोत. दुसरं म्हणजे असं की लोकांचं सुद्धा वागणं त्या पवित्रतेला तुम्ही तीर्थस्थानी आहात तसं गृहीत धरून राहत नाही. आता परवाच एक गृहस्थ मला म्हणाले, ते देवीच्या देवळात गेले होते. सप्तशृंगी ही जागृत आहे आणि तिथी गुरुजी बसलेत तर त्यांनी त्याला तंबाखू म्हणून आशीर्वाद दिला. अशा गुरुजींना काढून फेका म्हणून मागेच मी सांगून ठेवलेलं होतं, पण तिथी बसलेले आहेत व्यवस्थिती गुरुजी कारण शाळा बळी चालवतात. अशे गुरुजी जे तंबाखूचे जर तुमहांला देतात प्रसन्न अशा व्यक्ती मनुष्याला तिथी बसवून त्याला पैसे देत बसण्यापेक्षा तुम्ही घरी बसून जर देवघर कलात तर तो बरा फळणार आहे. तेव्हा प्रत्येक देवाच्या ठिकाणी जथी काही स्वयंभू आलेला आहे तिथी बरोबर अशे लोक जाऊन बसलेत, तांतिर नाहीतर खोटे लोक पैसे भरवणारे असे बसल्यामुळे तिथी सुद्धा देव उठणार. देवाला सुद्धा कंटाळा यायचा या गोष्टीचा की हे काय मूर्खपणा चाललेला आहे, आणि त्यामुळे जी अधोगती आता आपल्या सर्व तीर्थस्थानांना येत आहे ती आता यापुढे येणार नाही. जर आपण सर्व साक्षात्कारी झालो कारण साक्षात्कारी माणसाला पहिला गुण येतो म्हणजे तो काय सर्व वस्तू शुद्ध, निरमल करत जातो. आपोआप शुद्ध आणि निरमल होत जातात वस्तू. पहिल्यांदा त्याचं हृदय स्नेहमय होतं. सच्चिदानंदाची ही जी शक्ती आहे त्यातले हे पहिल्यांदा सत्य काय ते कळतं. इथे बसल्या बसल्या सुद्धा जर तुमहांला कुणाच्याबद्दल विचार करायचा असेल तर हा मनुष्य कसा आहे, लगेच तुमच्या बोटांवरती ह्या सात चक्रांवरती आणि इथे पाच, सहा, सात असं (तळहाताकडे दाखवून) (चारट च्या दशिने पाहून) ते असं ठेवलेलं आहे, आपल्या समोर आपण बघा ते सात चक्रांचे असे हातावरसुद्धा त्यांचे परिणाम दिसून येतात, म्हणजे आपण जर दहा मुलं घेतली साक्षात्कारी आहेत. आमच्याकडे पुष्कळ अशी मुलं जन्माला येतात जी साक्षात्कारी आहेत, पण तुमहांला कसं कळणार आपला मुलगा साक्षात्कारी आहे की नाही. कारण तुम्ही स्वतः साक्षात्कारी नसल्यामुळे त्याच्यातनं चैतन्य लहरी येतात की नाही कळत नाही तर या सात बोटांमधून लगेच आपण हात केल्यावर लगेच कळून येईल की हा हात इथे बोट चमका मारतं, या बोटाला चमका मारतं आणि हे बोट धरलेलं आहे, म्हणजे काहीतरी ह्या माणसाने अशी गोष्ट केली आहे. जी अनाधिकार चेष्टा आहे, धर्माच्या नावावर एखादा मनुष्य धर्माबद्दल मुळीच परमेश्वराकडून अधिकार मिळालेला नाही. अशा माणसांच्या समोर जाऊन जर तुम्ही डोकं टेकलं तर हे दोन चक्र धरणार आणि असा मनुष्य हळूहळू भ्रमति होऊन वेडा होईल. परवा एक गृहस्थ आमच्याकडे आले. ते त्यांना मी सांगितलं, एक वारा आलेला मनुष्य असायचा. वारं याचं म्हणजे ही एक आणखी भ्रामक कल्पना आहे एक तर सायन्स च्या भ्रामक कल्पना आणि दुसऱ्या म्हणजे भाविक लोकांच्या अशा दोन्हीच्या कचाट्यात आम्ही सापडलेलो आहो, तर अशी की, कुणाच्या अंगात वारं आलं म्हणजे देव आला, आता जरा डोकं थोडं त्या ठिकाणी लावायला पाहजि, अहो परमेश्वर कुणाच्या अंगात यायला काही ताकद पाहजि की नाही त्या माणसाला. एक अक्कल पाहजि. वाट्टेल त्या मोलकरणीच्या अंगात सुद्धा देवी येऊ लागल्या. प्रत्येकाच्या अंगात येऊ लागल्या, ही सगळी भूतं आहेत. आणि त्या माणसाला (अस्पष्ट) असे गुरू शोधत (अस्पष्ट) थोडं ज्यांच्या अंगात येतं ते तुमहांला नुकसान करेल की, त्याने ऐकले नाही, आता परवा मी तिथी गेले तर ते म्हणाले, माताजी माझे डोळे गेले. डोळे उघडे आहेत संबंध मागचा भाग धरल्यामुळे स्वाध्याय चक्र आणि मूलाधार चक्र मार्ग धरल्यामुळे अगदी आंधळा झाला आता कॅन्सरला फार लोक घाबरतात आणि कॅन्सरचा रोग सुद्धा अनाधिकार चेष्टेमुळे होतो. कोणच्या प्रकारची अनाधिकार चेष्टा केली, धर्माच्या बाबतीत तर कॅन्सरचा रोग हमखास होतो, ही परमेश्वराची शक्ति आहे, करकरी जाला म्हणतात. कॅन्सर हा जो मनुष्य धर्माच्या बाबतीमध्ये अनाधिकार

चेष्टा करतो, त्याला हा रोग केव्हाही होऊ शकतो, हे लक्षात ठेवायला पाहजि. आता मी तुम्हांला स्पष्टपणाने अशासाठी सांगते कारण मी आई आहे. तुम्हांला वाईट वाटो अथवा बरे वाटो मला काही तुमच्याकडून वोटस घ्यायचे नाहीत की मी तुम्हांला प्रसन्न करायला आली नाही. तुम्हांला जे खरंय ते सांगायला आले. अशे जे लोक कार्य करत असतात. अनाधिकार चेष्टा परमेश्वराच्या वरीं धात करायची अशा लोकांना हा रोग फार लवकर होतो. आता दुसऱ्यामच आपल्याला सांगत होते, ही गोष्ट खरी आहे, कारण त्यांनी स्वतः पण पाहिलंय, आम्ही बरेच कॅन्सरचे रोग बरे केलेत. याबद्दल शंकाच नाही आता अशा पुष्कळ लोकांना गरीब, श्रीमंत, हा रोग गरबिंना कमी होतो, श्रीमंतांना जास्त होतो. श्रीमंतांचं तुम्हांला माहीतच आहे, की कुठीतरी त्यांना असं वाटत असतं की आपण हा पैसा कमावतोय, कुठंतरी धर्मकारणी लावायचा, मग मुंग्या मळिल्या तर त्यांना देत बसायचं आता त्या मुंग्यांना मी रीयलायजेशन देणार आहे? मुंग्यांना कशे द्यायचे मग ते नाही तर फॅरिनहून त्यांनी पुष्कळसे भिकारी बोलावले नगरला मी गेले तर ते माझ्याशी येऊन भांडायला लागले सर्वजण, माताजी हे फोरेनेरस इथे येतात आमच्याकडे भीक मागायला येतात. 'हरे रामा, हरे रामा' करत आमच्याजवळ भीक मागतायत. आता आम्ही थोडे दविस तरी पोसलं, लाड केले, आता मात्र कंटाळा आला. श्री माताजी तर हे कुठनं आले, मी म्हटलं की असं आहे आपल्याकडे श्रीमंत लोकांना अक्कल यायला पाहजि आता भुनग्यांच्या ऐवजी मी तरी काय करू आता तुम्ही पाळा, सोपं नाही तर काही करा पण एक अकलेची गोष्ट अशी आहे की कोणत्या माणसाला दीक्षा देत बसायची. मग तो फोरेनेर असला तर फोरेनेर दीक्षा. तेच आपलं स्वतःचं महत्त्व करून घ्यायचं. अशा रीतीने आपण आपल्या धर्माचं काय काय वाटोळे करून ठेवलंय आणि धर्म हा शुद्ध नरिमल आहे अतः अल्लाहदादी आणि आपल्यात संतुलन नरिमाण करणारा असा महान पवित्र परमेश्वराचा स्तरोत आहे ते सोडून काहीतरी भलतंच घेऊन धर्म धरून बसायचं याला धर्म मानायचा, त्याला धर्म मानायचा हे मानवानं सगळं आपल्या बुद्धीने काढलेलं आहे आणि धर्म हा बुद्धीच्या पलीकडचा आहे मग दुसरे एखादे समाजवादी माझ्या डोक्यावर येऊन बसणार. माताजी हा समाजवाद असा आहे, समाजवाद तसा आहे, समाजवादाचं असं आहे, हे वादतच बसले माझ्याशी. तुम्ही गरबिंची सेवा करा, अहो गरीब श्रीमंत आम्हांला दसितंच नाहीत हे तुम्ही केलेत. देवाने काही गरीब-श्रीमंत बनवले नाहीत. कोणी आला, तरी पाण्याचं असं आहे, जथे खळगा दसिला भरतंच जाणार, पुढे जाणारच नाही पाणी, तथिच जमून राहणार (अस्पष्ट) आम्हांला गरीब-श्रीमंत काय दसित नाही, सगळे आम्हांला परिय आहेत. आम्ही सगळ्यांचं भलं करतो. पण एवढाच फरक आहे तुमच्यात- आमच्यात. तुम्ही नुसतं समाजवाद बोलता आमचा कार्यान्वित होतो. हे सगळं काही तुमचं नुसतं बोलण्याचे थंड आहेत आणि हे शब्दजालामध्ये पकडून स्वतःला, स्वतःला तर तुम्ही नुकसानात घालणारच आहात पण दुसऱ्यांनाही घालणार आहात, कारण शब्दजाल आहे. तुमच्या हातून आज कुणाचं काही भलं झालंय का? पहिल्यांदा प्रश्न आहे- तुम्ही कोणाचं भलं केलंय का? असा एक प्रश्न स्वतःला विचारावा, जसा ख्रिस्ताने एकदा एका वेश्येवरती लोकांनी खूप दगड मारले, तेव्हा जाऊन तो उभा राहिला. त्याचा वेश्येशी काही संबंध नाही, काही नाही, मध्येच जाऊन उभा राहिला. तुमच्यातला ज्यांनी कोणी पाप नाही केलं त्यांनी हत्तिया अंगावर दगड धोडा घालावा नाहीतर माझ्यावर मारावा. तेव्हा सगळे चुप झाले. तशी स्थिती इथे आहे. तुम्ही कोणाचं भलं केलं आहे काय? उगीचच नुसते हे वाद ते वाद अशे घालून लोकांचं नुसतं डोकं फरिवण्या पलीकडे काही झालेले नाही. तेव्हा या राजकारणाला सुद्धा काही अर्थ नाही. आता वादाचं जर घेतलं तर लोकांचं असं म्हणणं आहे की पुंजीवाद, (अस्पष्ट) सर्व पुंजी जर माझ्याजवळ असली (अस्पष्ट) मी पुंजीवादी पण सगळ्यात मोठी कॉम्युनिस्ट सुद्धा मीच आहे, कारण दलियाशिवीचैन येत नाही. सगळं वाटल्याशिवाय चैन येत नाही असा पुंजीवादी तुम्ही सहजयोगात व्हा. मग हे जे राजकारण वगैरे तुमचे आहे. मार्क्सवाद अमके वाद, तमके वाद. मला तर वाटतं, नुसता वाद हा शब्द सुद्धा नुसत्या डोक्यातून चालवलेला लढ्याचा आहे, याच्यामध्ये कार्यान्वित म्हणजे काहीच नाही. कॉम्युनिस्ट पाहिले तरी काय कार्यान्वित आहे? एक बाबाजी आले त्यांनी सांगितलं ते असं करू नका, तसं करू नका, इथं करू नका. इथली गरीबी आहे, इथं म्हणजे गरीब लोक वाळू खातात, आता कुठे पहिले देवाला ठाऊक आणि स्वतः मात्र इम्पोर्टेड गाडीतून गेले. दुसऱ्यांच्या दमावर हे असले जे दुटप्पी तरहेचे वरतून आहे कवि हा जो एक आपण म्हणू की भोदपणा आहे कवि जे ढोंग रचलेलं आहे, देवाच्या नावानं हे सगळं बुद्धीवादांमुळे, कारण ज्या माणसांना बुद्धीवरती पेलायचं आहे तो लेकचर नुसते देऊन देऊन सुद्धा देवाला उडवून लावू शकतो. तेव्हा देव हा आहे कवि नाही ह्याची सदिधात केली आहे ते आधी जाणावं. आपण त्या परमेश्वरासमोर कोण आहोत अहो, जो एका फुलातनं फळ काढत असतो. अशा हजारो, करोडो अशा जिवित कार्याला जो उन्नत आहे, त्याच्यासमोर आम्ही होतो का आम्ही तरी एका फुलाचं तरी फळ करू शकतो का? हा विचार करा. एवढे मोठे सायंटिस्ट बसतात. मी म्हटलं तुम्ही एक तरी जिवित कार्य करून दाखवा, पण कुंडलनी जागरण हे मात्र जिवित कार्य आहे, कारण तुमच्या ज्या त्रिकोणाकार अस्थिमिथे जी कुंडलनी बसलेली आहे, ती साक्षात जागृत होते. तथिच संपदन दसितं. तथिच चढणं दसितं, तथिच 'शून्य शखिरपर अहद बाजे' जे म्हटलेलं आहे ते बरोबर इथे तुम्हांला वाजतं. त्याच्यानंतर त्याचा प्रसाद जो हातातनं थंड थंड लहरी वाहू लागतात. मग हेच लोक लोकांना बरं करतात. बरं करणं वगैरे हे सगळं लौकिक आहे. लोकांना बरं करणं 'योगकशेम वहामयहम' पुष्कळांची आर्थिक परिस्थिती फार दुस्त होते. आता हे डॉक्टर सुस्त ह्यांचा तर चौपटीने, पाचपटीने पगार झालेला आहे. नंतर एक सायंटिस्ट आले होते, त्यांचा एक छोटसा हा होता थप्पस होता त्याच्यामध्ये दारू का पडि नये असं त्यांनी मला विचारलं, ते म्हणजे लविहर वर लहलित होते तर मी त्यांना सायंटिफिक भाषेत सांगितलं की (अस्पष्ट) कसं कसं रुपांतर होतं. या दारूमुळे आणि दारूमध्ये काय असतं त्यांनी कसं होतं तर त्यांनी थकक पडले आणि त्यांचा पी. एच. डी. जो तीस वर्षांपासून पास होत नव्हता, महानारे होऊन गेले बघिरे. तो पास झाला. तत्वावाल्यांनी सर्व गोष्टी समजतात की कुठे काय बघिडलंय, कुठे काय पण सहजयोगामध्ये आम्ही असे सांगत नाही की तुम्ही हे करू नका, ते करू नका, हे खाऊ नका, ते खाऊ नका. एकदा सहजयोगात या म्हणजे आपोआप सगळं सुटतं कारण जेव्हा तुम्ही समर्थ व्हाल तेव्हा तुमच्यात शक्ती येईल आणि जेव्हा तुमच्यामधून अमृत वाहू लागेल तेव्हा अशा घाणेरुद्धा गोष्टीच्याकडे मनुष्य कशाला धावेल आणि जेव्हा तुम्ही स्वतः स्वतःत व्हाल तेव्हा त्या स्वातंत्र्यात तुम्ही कोणाची गुलामी करणार नाही आणि जो मनुष्य स्वतःची गुलामी करत नाही तो दुसऱ्याची कशाला गुलामी करून घेईल. तेव्हा एक नवीनच तरहेचा मानव तयार होतो त्याला आपण महामानव असं म्हणतो. महायोगामध्ये महामानव तयार होतात, अशेच आपल्यामध्ये अनेक आहेत. आपल्या देशात हजारोनी लोक आहेत. खटकन पार होतात. हजारो लोक, एका क्षणामध्ये लोकं पार होतांना मी पाहिलं आहे पण ह्या लोकांसाठी मात्र फार मेहनत करावी लागते पण ह्याच्यातला एक एक मनुष्यसुद्धा आपल्या हजारो लोकांच्याबरोबर बसतो कारण तो मेहनत करून प्रवीण होतो, हुशार होतो, तो शक्तिन घेतो. नुसता वादविवाद घालत बसत नाही कवि आळस करत नाही, त्याबद्दल मेहनत करतो, मेहनत करून जिकून त्याच्यावर बसतो. आता डॉक्टर संघीसुद्धा जर सायंटिस्ट नसते तर इतक्या उच्चपरीचे मला वाटतं कधी कधी सहजयोगी झाले नसते. कारण त्यांनी पाहिलं की हा खरोखर सायन्स आहे त्याच्या संबंध तरहेने मेहनत करून हे कमावलं पण आपल्या देशातले पुष्कळसे भावकि लोकसुद्धा राहुरी जलिह्यातले वशिष करून हजारो लोक पार झाले. त्याचं आयुष्य बदललं त्यांचे रोग गेले, त्यांची व्यसनं सुटली, व्याधी गेल्या, व्यसनानी झालेले लोक आता मुक्त होऊन आता आणि व्यवस्थिती असा सहजयोग करतात. परवा एक बैलगाडीतून मी जात होते. बैलगाडीला हाकणारा एक सहजयोगीच आणि तो बोलायला लागला तर म्हटलं तर साक्षात कबीर उभे आहेत की काय आणि त्याने कधी शाळा बघितलेली नाही, कबीरासारखे बोलत होते, आणि मी ऐकून अगदी आश्चर्यचकित झाले, म्हणजे माताजी हे सगळं सहजयोगात कळतं नाही का? आणि मला आश्चर्य वाटले हा मनुष्य एक सर्वसाधारण दसिणारा इतका मोठा पोचलेला विद्वान कसा? जो कोणी साधारण मनुष्य समजू सुद्धा शकणार नाही, अशांतीने अतः उच्चतरहेचे तत्त्वज्ञान तुम्हांला सांगत होता लोकांच्याबद्दल मला फार आनंद झाला. एक सर्वसाधारण बैलगाडी हाकणारा मनुष्य एका गावात राहणारा त्याला एवढं ज्ञान मळिलं म्हणजे सगळं ज्ञान आपल्या डोक्यातच आहे. फक्त तथि प्रकाश जायला पाहजि. तो प्रकाश मळिल्या पाहजि. तेव्हा आता जेवायला मळियचं असलं तर आपल्याला आमंत्रण द्यावं लागतं. आपल्या महाराष्ट्रात वशिष करून दहा दहा आमंत्रणं द्यावी लागतात, नाहीतर लोक येत नाहीत पायघड्या घातल्याशिवाय. बरं त्याच्यानंतर जर तुम्हांला लग्नाला बोलवायचं तर तुम्हांला अक्षता वगैरे वाटाव्या लागतात. नाहीतर लोक म्हणतात आम्ही येत नाही, आम्हांला अक्षता मळिल्या नाहीत. आता सहजयोगासाठी मात्र हात जोडून वनिती आहे, सगळ्यांना की कृपा करून नम्रपणे स्वतःचं जे काही आहे ते घेऊन जा कारण आम्हांला काही देणं-घेणं नाहीय. तुमचा दवि आहे, फक्त तो पेटवायचा आहे, एक पेटलेला दवि अनेक दवि पेटवू शकतो. आपल्यात जसे 'ज्योत से ज्योत मलियो' तशातली स्थिती, त्याला काही तुम्हांला मला द्यायचं नाही, मला तुमच्याकडून काही घ्यायचं नाही. फक्त तुमच्यात हा दवि आहे. आत्मसाक्षात्कार करायचं कार्य हे मला साध्य आहे ते कसं झालं काय झालं, ते आता सांगण्यासारखं नाहीय. पण तुम्ही नंतर बघाल तर तुम्हांला कळेल की कसं झालं? फक्त तेवढंच मला येतं उद्या जर हे (माईक कडे बोट दाखवून) तुटलं तर मला नीट करता येत नाही. मला बँकेतले पैसे कसे काढायचे ते येत नाही. मला काहीच येत नाही, जगातलं काम. तेव्हा एवढं एक काम येतं तेवढं त्याच्यासाठी माताजीनीच कशाला करायचं, परवा एक गृहस्थ म्हणाले, माताजी तुमचाच फोटो कशाला, म्हटलं तुमचा ठेवा (हास्य). तुम्हीच कशाला? तुम्ही बसा, मला बरं, माझा नवरा फार चांगला आहे, माझी मुलं-बाळं फार चांगली आहेत मी संसारात रमून आहे. तुमच्यासाठी थडपडत इतकी गावातनं भटकते, सगळं काही करते, तुम्ही जर करू शकला तर उत्तम मी तुम्हांला हार घालते, बसा म्हटलं तुम्हांला माताजी म्हणू या. तुम्ही बसा. पण ते जमण्यासारखं आहे का? म्हणजे असा मनुष्य आपल्या लक्षातच येत नाही. जो मनुष्य आंतरिक प्रेमाने प्रेमासाठी प्रेमाचं कार्य करतो. हे आपल्या डोक्यातच येऊ शकत नाही कारण आपण तशे नाही आहोत तेव्हा तसं नाही, तशीही लोक पुष्कळ झालेत आणि आहेत आपल्यासमोर होते. आजकालच्या काळात कमी असतील. आज-कालच्या काळातही पुष्कळसे साधू-संत आहेत, पण दरीखोऱ्यात लपून बसले आहेत. मला सांगतात माताजी बारा वर्षांनंतर आम्ही येऊ. माताजी आमचे तर हात-पाय मोडलेले लोकांनी. आपण त्यांचा छळच करत आहोत. अशा सर्व लोकांचा आपण छळच केलेला आहे. जे झालं ते झालं आता वसिरून जा. पण आता मात्र नावनिदानं हे जाणलं पाहजि. जर आम्हांला हे मळिलं तर आम्ही ओळखू कोण संत आम्ही कोण असत. ह्याबद्दल अनेक तरहेने प्रवीसुद्धा भाकिते झालेली आहेत. कवि काहीही झालेलं असलं तरीसुद्धा, जो पर्यंत तुम्हांला साक्षात्कार होत नाही, जोपर्यंत त्याची साक्ष तुम्हांला पटत नाही, तोपर्यंत हे सर्व काही व्यर्थ आहे. तेव्हा तुम्ही हे कृपा करून घ्या. हे वरदान तुमच्यातच आहे, तुमचंच आहे, तुमचीच संपदा आहे ती तुम्ही मळिवून घ्या. एवढं मात्र मी फार आर्जवानं तुम्हांला मागते.

आजचा पहिलाच दविस आहे म्हणून एक दोन- चार प्रश्न विचारा, पण उगीचच कोणचे वाद वगैरे घेऊन तुम्ही ह्या पुस्तकात असं लहिलियं, आमचे गुरुजी असे म्हणाले असं करून वगिरू नका. कारण जर ते म्हणाले असतील तर त्यांना म्हणावं तुम्हीच आत्मसाक्षात्कार घ्या, मी असं जर म्हणाले आम्ही आत्मसाक्षात्कार देतो म्हणजे

असे गुरु कुणाला धरून बसू नका. जे काही वचिारायचं असेल तेच तुमच्याबद्दल कवि समाजाबद्दल कवि काहीतरी प्रश्न सहजयोगाबद्दलच वचिारलेला बरा, प्रश्न वचिारून घ्या असला तर....

यांचा प्रश्न असा आहे की जर हदीमध्ये बनि पात्रता के कुंडलनी का जागरण हो तो नुकसान करेगा या होगी नहीं?

ये आपको सोचने की बात नहीं है, हमको सोचने की बात है समझ लीजिए, आप किसी स्कूल में गए या कोलेज में गए तो वह प्रिन्सिपल साहब सोचेंगे न, आपको तो यही सोचना चाहिए की मेरी पात्रता है क्योंकि मैं कहती हूँ, और मैं की शक्ति जब है तो वह पात्रता दे सकती है तो देगी भी और उसके प्यार में शक्ति है तो कुंडलनी भी जागृत करेगी, तो विश्वास से बैठना चाहिए। अपने लिए अपने प्रति आस्था रखनी चाहिए। अपने प्रति आस्था स्वतःबद्दल विश्वास असायला पाहजि. स्वतःबद्दल आस्था असायला पाहजि. जर आपलयाबद्दल आस्था नाही ठेवली माणसाने तर मात्र कठीण जातं. स्वतःबद्दल न्यूनत्वाची भावना आपण पुष्कळ शकिलो. मी पतति, तुम्ही अमुक, तमुक असं काही करायचं नाही. परमेश्वर हा दयेचा सागर, प्रेमाचा सागर, क्षमेचा सागर असा फार मोठा आपला फार मोठा बाप आहे. तो सर्व समर्थ आहे, जर त्याची इच्छा असली तरी काहीही होऊ शकतं. असा पूर्ण निर्धार करून बसायचं आणि स्वतः बद्दल काही आम्ही अपात्री वगैरे असा काही वचिार करू नका. तो आम्ही करू, तो तुम्हांला करायचा नाही. तुम्ही आपलं आरामात बसा, होईलच कुंडलनी जागरण, दुसरं असं की सहजयोगात आजपर्यंत आम्ही कुंडलनीचा त्रास झालेला पाहिलेलं नाही. त्याला कारण असे की, आम्ही जाणकार आहोत. जे जाणकार नसतात (माईकडे दाखवून) ह्यालाच जर आम्हांला ठीक करायला सांगतिलं की आम्हांला शॉक बसेल कारण आम्हांला माहिती नाही ना त्याच्यातलं काही, ज्याला माहिती आहे ज्याला हे कार्य माहिती आहे आणि जो अधिकारी आहे त्याला काहीच त्रास होत नाही आणि तो दुसऱ्यांना त्रास होऊ देत नाही. दुसरं हा म्हणजे तुमचा पुनर्जन्म आहे. तुमचा जन्म झाला तेव्हा तुमच्या आईनेच कष्ट उचलले. तुम्ही काय उचललेत का? तनि तुमची पात्रता बघतिली की नाही की जन्माच्या आधी कशी होती, पात्र आहेत की नाहीत तनि आपल्याला जन्म दिला, असह्य वेदना सहन करून ती मुलांना जन्म देऊ शकते कारण ती धात्री आहे. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. आम्ही आईच्या स्वरुपात तुमच्या समोर उभे आहोत आणि आईच्या स्वरुपात काहीही मनुष्य कार्य करू शकतो. मग आता काय तुमचं? बोला काय?

प्रश्न- मोह आणि संमोहन याच्यामध्ये काही फरक आहे का?

पुष्कळ आहे बेटा, सांगते याचं उत्तर, बसा एक मनिटि

मोह आणि आत्मसंमोहन यांच्यात फार फरक आहे. आत्मसंमोहन म्हणजे एक झुठी गोष्ट आहे. अगदी खोटं आहे ते. त्याच्यात आत्म संमोहनात मनुष्य आपल्याला समजतो की मी फार मोठा झालो, मला हे फार मज्जिलं, ते मज्जिलं, मी आत्मा आहे आणि मी ओंकार आहे. हे तर असं झालं की उदया मी म्हणतलं इंदिराजी आहे, म्हणजे कलेक्टरसाहेब मला अरेस्ट करतील की नाही. स्वतःबद्दल खोट्या कल्पना करून घेणं याला आत्म संमोहन म्हणतात. पण आत्म्याचा आपल्यातून प्रकाश पडणं ही खरी गोष्ट आहे. त्याचं ते कार्यान्वित आहे. त्याची प्रत्येक गोष्टीची तुम्हांला पडताळा येईल. ही खरी आहे की नाही ही शक्ती, कशी वाहते. ती दुसऱ्यामध्ये तुम्ही जागृत करू शकता. ती आल्यावरती टाळ्यावरती कशी येते, लहान मुले सुद्धा सांगू शकतात. आता ह्या ठिकाणी ही कुंडलनी थांबलेली आहे. इथे हे चक्र धरलेलं आहे. या चक्रावरती कोणची देवता बसलेली आहे, ती कशी जागृत करायची त्याचे सुद्धा मंत्र आहेत.

1983-01-18, Shri Ganesha Puja and Havan

18 जानेवारी 1983

Ganesha Puja

Dr Sanghvi's House, Nashik (India)

Talk Language: English

Please be seated. योगी- मी कपडे बदलून येतो. श्री माताजी- हो, या. श्रीमाताजी- ते काढून घ्या हो. योगी- पुष्कळ होती न. श्रीमाताजी- हो. श्रीमाताजी- येता येत साहेब. श्रीमाताजी- हेच्यात एक हे काढा. स्वस्तिक काढून घ्या.

श्रीमाताजी- कुंकूवाच. श्रीमाताजी- काय झाल? अरे! काय झाल? काय झाल? श्रीमाताजी- या, तुम्ही इथे पुजेला बसा. श्रीमाताजी- पुजेला कोण बसणारे? ते बघा कसे बसले. आहा!! श्रीमाताजी- या बसून घ्या.

राजे आहात तुम्ही. बसा. श्रीमाताजी- खैतानिआले का? नही आए? क्या हो गया? योगीनी- हम् हे कलश उचल. योगीनी- रिकामी बादली ठेवा ह तथै. योगीनी- आणखी ठेव. योगीनी- वाटी भर. योगी- आई तु कुठे बसशलि?

योगीनी- मी इथे बसते. योगी- इथ बस. योगी- मग हे जे आहे ते पुढे घे. योगीनी- नाही, असू दे. योगी- हे घे. योगीनी- हं योगीनी- प्रसादाच इथे ठेवते. योगी - हो. योगीनी- पंचामृत एका भांड्यात काढून ठेव. योगीनी- एका भांड्यात काढून घ्यायच. योगी - ***** योगीनी - नाही, एका भांड्यात दुध, दही, साखर, मध ***** श्रीमाताजी - नेहतानि आला नाही आजून.

योगी - येतायेत ते. योगीनी- माताजींना पाणी द्या प्यायला. श्रीमाताजी- आजची तथि काय, ती काढली का? योगी- आज गणेश चतुर्दशी. योगीनी- वनियकी गणेश---. योगी- वनियकी चतुर्थी ये. श्रीमाताजी- चतुर्थी, संकष्टी वा!! योगी- बाराला गणेशांचा जन्मय माताजी. श्रीमाताजी- हो का. तेव्हा बघा बरोबर टाईम शरि आलोय.

श्रीमाताजी- वाटलच मला फार जबरदस्त व्हाइब्रेशनेत. योगी-आपली ईच्छा शेवटी गणेशाची साधना करायची. योगी- गणेशाचा दविस केव्हडा मोठठा मळिला. भाग्य आमच. श्रीमाताजी- वाटलच, एवढे व्हायब्रेशन कशे. श्रीमाताजी- सुरू करू. योगी- सप्तशंगी अ...सप्तशंगी I'm sorry, Saptashringi today चतुरच येणार माझ्या तोंडात उगमाला काय म्हणतात? Source, Source of this river is also very near. योगीनी- आरती करते. मी सर्वांची एकदा क्षमा मागते. श्रीमाताजी- बर.

योगी- माताजी क्षमा करा. योगीनी- क्षमीते सर्व प्राण्या प्राणीमाता क्षमोत हो मजशी। सर्व प्राण्याशी मम् मैत्री राहो न वैर कोणाशी माझ्या हातू काही जरी चूका झाल्या असल्या, तर त्या सर्वांनी मला, आमच्या सर्व परीवाराला क्षमा करावी. योगीनी- मी आता माताजीची पुजा करायला इंदूर म्हणून मी स्वतःची माझ्या पुजा करून, माताजीची पुजा करते. श्रीमाताजी- जोरानी म्हण. योगी- ओमकारम् बद्धि संयुक्तं नित्यं ध्यायंत योगीनः कामदं मोक्षतंचैव। ओमकाराय नमो नमः। ह्या म्हणणारेत का? त्यांना, समोर बसल्यात न. योगीनी- दशदक्षिणांची पुजा. योगीनी- ही पुजा का करायची, तर ज्या वेळेला परमेश्वराच्या चरणावर आपण जातो, कवि परमेश्वराला आपण खुद्द भजतो, त्या वेळेला सगळे दशदक्षिणा देव म्हणजे दाही दशिंचे जे देव आहेत, ते पहिल्यांदा त्यांना जागच्या जागी बसवून आर्णा माताजीच्या पुजेला आमंत्रण दिले आहे. सगळ्या दाहि दशिंच्या देवांना आमंत्रण देऊन ते ठिकठिकाणी बसवले आहेत. तेव्हा आता आपण माताजीच्या चरणाची पुजा करायला शुद्ध झालेला आहोत.

योगीनी- युक्शरसा अभषिका। योगीनी- गर्ता, गर्ता: अभषिक। योगीनी- दधि (Yogurt) योगीनी- थंड होत न दहि. श्रीमाताजी- हं चालायच. योगीनी- हे पाणी आता आपण काढून घेऊ. श्रीमाताजी- ही धुवायची पद्धत अगदी बेसुटए. योगीनी- खाली गरम आहे न. श्रीमाताजी- नाही. योगीनी- थंड झालय. योगीनी- हे सर्व (unaudible). श्रीमाताजी- हम्. योगीनी- जय जय चतुर्थ कलशाभषिकं करोमति स्वाहा। श्रीमाताजी-(about yogi) म्हणजे सीमा सारखा दसितो. एकच चेहराय.

योगी- आपलं हे पब्लिसिटीच सगळ काम हयालाच दिलं होत. आर्टीस्ट आहे. सगळे पोस्टर्स लावण, करण, हॅड बलिस, बॅनर्स तयार करण, त्याने आपले चार्टर्स तयार केलेत. सगळ आर्टीस्टीक आहे. श्रीमाताजी- वा!!! पहाटेला जाऊन वर्तमानपत्रात, प्रत्येक वर्तमानपत्रात घालून सात हजार असे केलेत. शांती मंत्र शांतता हवी होण्या करता हा शांती मंत्र असतो. इतं शांती मंत्र समाप्तं। आपल्याकडे जशे ते बाधा काढतात न तोच प्रकार आहे, अगदी, Exactly असच आहे. योगीनी- माताजी कढत नाही न. माताजी- छान झाल.

योगीनी- आता चांगल्या पाण्याने... योगी- आता अस कर, बर का, थोडी साखर लाव म्हणजे हे सगळ नष्ट जाईल. पढी साखर लावावी. पढी साखर लावली म्हणजे ऑपाँप हे. श्रीमाताजी- सगळ नष्ट जात. योगी- Neutralized होत ते पूर्वीचे लोक न scientifically बोलता येत नव्हत, पण त्यांनी सगळ करून ठेवल. श्रीमाताजी- जाणत होते ते. योगी- जाणत होते ते. आता बघा ताबोडतोब कस हे नष्टिल. बादली काढ, बादली घे, तस्थि काढ. श्रीमाताजी- एक Liver वर आहे, म्हणून याच काय होत, कजिर तुम्ही charbohydreeds घेतले तर Liver मध्ये जे Fats असतात, ते dissolve होऊन जातात. हा principle आहे.

म्हणून ज्यांना Liver असते, समजा active Liver त्यांना हे देतात. योगी- charbohydreeds देतात, म्हणून त्यांना ऊस खायला वगैरे देतात. योगीनी- पाण्याने धून टाकू. श्रीमाताजी- हे पाणी जरा जपून ठेवायच, कारण आता मी सगळ्यांना योगी- ह्याच्यात आपण हे थोडथोड दडिनच टाकू. श्रीमाताजी- आधी धून घ्या. पण माझ काय म्हणण कनिुसत पाणी पायावर घालायच. आणति पाणी, ते आपण आणलेले आहेत न त्याच्यात टाकून मग, आधी हे काढून घ्यायच. स्वच्छ काढून घ्यायच. मग, हात न घालता नुसते पायावरती पाणी घालून ते पाणी ओतून घ्या. योगीनी- पाणी कसय माताजी.

श्रीमाताजी- गरम ए. योगीनी- थंड पाणी घेऊ थोडस? श्रीमाताजी- नड नड ठिके. योगीनी- झाल, तळ पायाच वगैरे झाल न. दुसऱ्या परात घ्या. योगीनी- हे पाणी टाकून देऊ त्याच्यात. हे ह्याच्यात राहू द्या. दुसरी परात घेऊन, त्या परातीत पाणी काढून योगी- नुसत पायाच पाणी काढू घेऊ. श्रीमाताजी- आणतियाला हात नाही घालायचा. नुसत धूवून तथि ठेऊन देऊ आण मग त्याचात एकएक उचलू आपण हे करून टाकू.

योगी- त्या प्रत्येक हेच्यात. आता तुम्ही अस पाणी घाला कतियाच्यात हात नाही घातले पाहजि. काढून घ्या. ते घाला ह कळशतिल. हम.. चालेल. ठिके, घाला. योगी- कळसचि आपण टाकणारच होतो, कळशियायला थोडा उशरि झाला म्हणून श्रीमाताजी- काही हरकत नाही. योगीनी- हे पाणी थोड बघा कढत आहे की काय? श्रीमाताजी- थोडस टाका मी बघते. हात नका घालू.

म्हणजे काये की आपले vibrations जातात त्याचात योगीनी- कढतेका, थंड करते.. श्रीमाताजी- नाही नाही कडक नाही. आहे थोडस आहे. थोड थंड टाका. हे आहे न थंड. बोट नाही घालायच, दुसर घे. बोट नका घालू फक्त घाला.. ओतून द्या. आता खाली कढत आहे मात्र, थोड पाणी घाला. योगी- चालेल माताजी. श्रीमाताजी- हो आता ठिक आहे. घाला परत कढते, घाला मला वाटत आता पाणी काढून घ्याव त्याच कळशति.

त्याच कळशति काढल तरी चालेल, पाणी नाही, हात नाही न घातलेला, त्या कळशति काढा, त्याच कळशति स्ट्रेनलेसच्या, हं.. स्ट्रेनलेसच्या कळशति काढून हे पाणी त्या कळशति टाकल तर चालेल. नाही नाही चालेल, हं चालेल. ते नंतर वाढवतात, वाढवावच लागत, आता हात नाही घालायचा एवढच. योगी- हे पाणी बाहेरूनच अस धरून. श्रीमाताजी- हं, बाहेरूनच धरून घाला बरोबर व्यवस्थति हात नाही घातला म्हणजे झाल, vibrations बचावले पाहीजेत. तुमचे vibrations काही वाईटत, हो न. योगी- सावकाश सावकाश टाक श्रीमाताजी- सर्व टाका. द्या टाकून, झालं त. एकदा आणखीन धूतल तर चालेल हे आपल वेगळ ठेवा पण त्याला कळकेल बर का, त्याच काय म्हणणए. योगी- ताबोडतोब हे करून घेऊन.

श्रीमाताजी- काढून घ्या ते. योगी- दुसऱ्या स्टेशनलेस स्टॅलिनच्या हयाच्यात योगीनी- बादली आणू रिकामी एक. श्रीमाताजी- स्टेशनलेस स्टॅलिनची आहे न. श्रीमाताजी- आता ते त्याच्यात काढून घ्या म्हणजे, ते पाणी सरवांना होऊन जाईल द्यायला. आणखी भरून घ्या थोडस, सगळ्यांना पुरल पाहीजे. बारा लोक आहेत न. घासून घ्यायला पाहीजेत न लोटी, त्यांना देतील. ते ठेऊन द्या आपण वेगळ, आता हात पहा घातला परत जाऊ दे आता हे वेगळच ठेऊन द्या. हे वेगळच ठेऊ तेच्यात ते टाकून दे. झाकून द्या कापडानी हो हे पतळी नाही ह्याच्यातच सगळ टाकून द्या ह ह्याचात टाका.

तकिडे टाकून द्या, हं बस झाल. योगी- सरस्वती, सरस्वती-महालक्ष्मीची आता पुजा चालू होणारे. Ahamkar, योगीनी- कोणत्याही वस्तुचा. योगी-आतम्यावर शुद्धिकरायच जे आपण म्हणत होतो तेच झाल. श्रीमाताजी- सगळ सहजयोग आहे. योगी- काल आपल्याला ते कर्म योगाबद्दल म्हणत होते श्रीमाताजी- अकर्म झाला पाहजे. अर्घा योगी- अगोदर वाहा ते. आधी ते द्या न, तुम्हाला मला एक हे द्यावे लागेल आधी, काय म्हणतात ते, सुपारी. सुपारी द्यावी लागेल. योगीनी-देते महाअर्घ्याचेवेळेला.

योगीनी- आधी वस्तूचा पुजा Now, this is a (ह्याचा अर्थ सांगू द्या.) मग, सुपारी देणार आता. आधी सुपारी द्यायची गणेशाची. योगीनी- तुमच्या हातात देऊ. श्रीमाताजी-नाही म्हणजे गणेश आहे न, तुम्ही म्हणालात, आता द्या. आता हेच्यात कर्ती बारीक आहे हे बघा, हे Apple जे आहे हे foreign country साठी गणेश आहे. कारण तथि असत. SY: जय माला न. SM: So this is for you people, the Ganesha, योगीनी- आता.. अर्घ्य दिल्यानंतर जप करायचा असतो न तर तो सात वेळा आपल्या नावाचा जप करायचा आर्णमग जय माला सगळ वर्णन करायच. श्रीमाताजी- तो जप म्हणजे आता कोणता? Realized soul नीच लहीलय न हे.

संघ??? शुद्ध ज्योत, संगवे सुत,... योगी-संगवे सुत म्हणजे संगवेची मूल आमही सर्व संगवेची अच्छा!! अच्छा!! संगवी सुत.. आणतिसही संधाला सुद्धा अर्थय - Collective. Collectivity. योगी-संगवी म्हणजे Collectivity योगीनी- सर्व करून मग आरती करायची न मागावून. सर्व पायाला हे करून वगैरे. साडी हे करून वगैरे. श्रीमाताजी- काय ते लोक, थोडस मला हे वाटत, देवीच हवन झाल तर करून घ्याव. कर्ती वाजले? योगी- आता बारा वाजले, सव्वाबारा वाजले.

श्रीमाताजी- ह म वेळे अजून, योगीनी- जेवणाला एक तास आहे अजून. योगीनी- हवन मग काय लागेल? श्रीमाताजी- हवनाच नुसती लाकड पाहजित, मळितील न? योगी- आहेत. श्रीमाताजी- आणखीन वटि, बस झाल. तुप वगैरे, तांदुळ, बस झाल.. योगीनी- आहे, आहे. श्रीमाताजी- आणखीन, सामग्री तर नसेल सगळी.. योगीनी- नसेल, श्रीमाताजी- थोड धूप तर असेल.. योगीनी- धूप आहे. धूप, कापूर, उदबत्ती, (---), सगळ आहे, योगीनी- अगोदर मग तोपर्यंत, हे तयारी होमाची होई पर्यंत हे करते वस्त्र-बसित्, हे काढून.. योगी- पायाला हे करून घ्याव लागेल न. श्रीमाताजी- ते दलिलीच्या, तो आला होता तो मुलगा आलाय की नाही हो राऊळबाई? योगी- आहे न तो, वर्सा न?

श्रीमाताजी- राऊळबाई? श्रीमाताजी- राऊळबाई? योगी- दलिलीच कोण? श्रीमाताजी- साऊथ इंडियन. योगी- साऊथ इंडियन तो पहा, हरे राम हरे कृष्णवाला. श्रीमाताजी- नाही नाही, त्याला वाटतय रामकृष्णांच भूत लागलय. योगी- ह ह रामकृष्णांच, ते काल आपण म्हणक होतो न, त्यान दाढी केलीए आज. श्रीमाताजी- त कुठे कराव मग? मधोमध कराव श्रीमाताजी- सतरंज्या काढून घ्या. योगी- होमाची अरेजमेत श्रीमाताजी- दळवी, तुम्ही घ्या जरा हात.

होमाची व्यवस्था करा ..अनलि यहाँ पर कोई सामग्री मलिंगी, हवन सामग्री वो हवन सामग्री जसि कहते है। योगी- हवन की सामग्री like a श्रीमाताजी- जसि मे सब ऐसा सामग्री लखि रहता है। कुठे मळिल आता हवन सामग्री? योगी- हम पुछताछ करते है। श्रीमाताजी- हवन सामग्री इथे मळिल न हो. योगी- गावात जाव लागेल. श्रीमाताजी- मेहतानीज को बुलालो। सामग्री मलि जाएगी। आणखीन घ्या न कुणाला, तुम्ही लोक या. लवकर चटाचट आवरा. तुझ हे मराठीच एक द्या आमहाला ह्याना मी जरा हे शकितवे. मराठीत म्हणायच. छाने, सरस्वतीच, छान लहीलेलय, जयानी पण लहीलय, तो रीअलाइज सोल आहे. हातानी त्याला घातल थोड.. *** घातल की ते चमकत थोड. आलता मकिस् करा म्हणजे चमकून नघिल ते, नाही तर काय होत ते, चमकत नाही बरोबर आलता पाहीजे.

जर दूर घ्या. Remove that, a little bit. ह्यालाच जास्त हलवून घ्या माझ्या मते, हे जरा जवळ घ्या, ह्या बाजूला ----हिसतरंजी हालवून घ्या.. अगदीच ए, त्याला हे नाही..(आलत्या बद्दल) काय झाल तुला पुरग्य, का रडतो तू? ---करून टाक त्याला.. मधोमद नाही येत, एकीकडे झाल जरा, it doesn't matter, चला. ह्या आरटीस्टेट मोठ्या भारी, हो नाही तर काय, मला माहतीए.. मेहतानी, तुम लोग भी आओ इधर हवन मे, बैठो। नाशकातल्या लोकांनी इथे बसायच हवनासाठी. काय म्हणता येत ते.... ह, आओ। वो तो बैठ नही पाएगी। उसको रहेन दो। और वो आ जाओ, तुम लोग आ जाओ और तुम भी आ जाओ रडू नका, कशाला रडतो, काय झाल? काय झाल? आई शविय अगदी एक मनीट रहात नाही तू सारखी आई पाहीजे.. त्या दुसऱ्यात न त्यापण, काय करा, काढून, धून मग घाला, म्हणजे काय होईल, ते दसितील, चमकतील तरी..त्या नळियात न, त्याही काढून धून अन् घालून टाका. थोडस्..... काय हे, तुम्ही कशाला केलत? ते तुम्ही मागे दिलेले जे होते, ते आमच्या आश्रमात दिले एक एक, ते तुम्ही ते मंगळसुत्र मला नेहमी एक प्लास्टीकच घालता, तर आता हे घालत जा म्हटल.

(unaodiable) योगी- माताजी, पण हे प्लास्टीकच ते हे होत नाही न श्रीमाताजी- ह म्हणून, ह म्हणून, त्याना मग हे.... योगी- आपल्या भारतीय संस्कृतीला प्लास्टीक चालतच नाही न, इमीटेशन कुठेच नकोए श्रीमाताजी- त, मी आपल जे आहे ते आमच्या आश्रमात दिलेय, की पुजेला तेच वापरायच तुम्ही मागच्यावेळेला दिलिल. आता परत हे कुणाला तरी एखाद्या सेटरला दिलि, की पुजेत वापरा म्हणून. उलटय, उलटय. वा!!! काय वचिरायलाच नको. इकडून उघडायला पाहीजे ही खालची बाजू हो हो, का तुम्ही कुठे नघिले? योगी- ते गाडीतून डबा आणतो तूपाचा. श्रीमाताजी- आणखी न, तुम्हारी माँ तो बैठ नही सकती। लाने गए? वहाँ पे.. You must spread something for them. थोडासा एसे क्यो नही करते उसको जरासा, उसको ऐसे बखालो.

जरासा, उठाके उसका ऐसा करलो खास करके, बचि मे से हाफ करलो और इसको हाफ करके, उसको मोड देओ उलटी तरफ से हाफ करो न, उलटी तरफ से हाफ करो नही तो मटिटी उपर आजाए ऐसे उलटी तरफ से हाफ करोना, ऐसे, अभी ऐसा-ऐसा बछि के, सुनो, ऐसा बछि के और फरि ऐसा बछिवा जरा धूर हटना, उसको मोड के बछिदो, ठैरो वो बतायेगे Would be a good idea. Take your आसन, ये अच्छी है, जरासा और पास ले जाओ। ये जरा दूर रखो। काय? त्यांना अस करा, ताट देऊन द्या, द्रोण असतील का द्रोण योगिनी- वाट्या? श्रीमाताजी- वाट्या देऊ, वाट्या वाट्या आणताट आणतालाकड मागून घ्या. योगी- सगळी लाकड आपल्याजवळ नघालीत, अगोदर काढून ठेवली होती श्रीमाताजी- आण पंपळाची लाकड वगैरे योगी- पपिळ आहे, उंबर आहे, आंबा आहे, लंबि आहे, सगळी लाकड आपल्याजवळ आहे. ओले तर पडणार नाहीत, थोडे सुके घ्या आधी. योगी- नाही सुके आहेत. श्रीमाताजी- सुके घाला आधी. हे बघा तेल लावायची पद्धत, फार रतिसर आहेत ह्या स्वतःचा हात नाही लावायचा. पण ह्यानी कुंकू सुद्धा लावता न तुम्ही लोक?

अस-अस करून. योगी- उटी लावतात, उटी. श्रीमाताजी- ह, उटी-उटी लावतात ते उघडून घ्या. त्याला एका ह्याच्यात घालून द्या. आण चिमचा तुम्ही अस करा, कुणाला तरी सांगा म्हणजे मी सगळ एका माणसाने उठून करून घेते. आता एक पातेल घेऊन या, चमचा घेऊन या, जरा मोठा तुपासाठी एक पातेल आण चिमचा, सांगा त्याना योगी-चमचा जरा लहान घे. श्रीमाताजी- हो चालेल. श्रीमाताजी- हो जरा लहान घ्या. योगी- फार तुप पडेल एकदम मोठ. श्रीमाताजी- एकशे आठ नावाला काही फार नाही.....ह...एकशे आठ.

इतकेले तर नाही जास्त ही होऊ शकतात. कारण वेळए, होऊ शकतात, करून टाका आरामात. जेवढे होइल तेवढे चांगलय, सहस्त्रनाम झाल तर फारच चांगल योगीनी- इच्छाच होती. श्रीमाताजी- परवा बघा.. सरस्वतीचे एक हजार नाव, रेणुका देवीचे एक हजार नाव आण एकशे आठ कालीचे नाव, महाकालीची नाव अशी कतितीरी नाव घेतली त्यानी फटाफट, ते फार फास्ट होते. नागराज मागच्या वेळेला, राऊळ बाईच्या पुजेत हा डबा कस काय मागे रायला ग? डबा काय? डबा कस काय आणला?, म्हणजे? आमही आणला. आमच डोकय.. टाईमशीर सगळ आमही घेईन येतो. तुम्हाला माहतीए न योगी- सगळ आईने सहज घडवून घेतल. गुलाबाच्या पाकळ्या सुद्धा आईसाहेब त्यान बळच टाकले बळ नगरवरून हार आणले त्याने बळ फुल टाकली, तो सहजयोगीए आमचा, त्याने भरपूर पाच-पंचवीस फूल टाकली ती नेमकी कामी आली.

ती सगळी व्यवस्था आमही करत असतो न. ह्यानच काम फार व्यवस्थीत योगी- हार देणारा, हार तयार करणारा आपला सहजयोगी श्रीमाताजी- हे काय मला देणार?, अहो

काय तुम्ही कती खर्च केले? योगीनि काही नाही माताजी. पावडर ला... डबीसहीत लावते मग पावडर आता... योगीनि हो लावा न देवी जरा मॉडर्न झाली योगीनि ओटी घ्यायला. ह वो लेओ इसको बछिाव, अभी तुम लोग को भी सखिना चाहीए न सब। इसको बछिाव नचि में और इसमें घी डालो। एक बछिाव नचि में एक नचि में बछिाव पूरा उलटके, उलटके उसपे घी डालिए। और डालिए, बचि में घी। बस। अभी, इसको थोडा-थोडा तोड-तोड के, घी में डूबो के रखे। घी में भीगो के, उसको घी में भीगो के घी में डालो। अब बस ठकि है। पकड जाएगा। ऐसे ऊपर रखते है, देखो ऐसे करके। लकडी दो लगाओ, लकडी लाए? सुकलेलया दोन लाकड द्या, दोन-तीन उसके ऊपर रखते है। बस ऐसे ही, ऐसे ठकि है। नाही जराशी, जराशी, अस करा, थोडस, ह्यानी जरा अर्धे अर्धे करून घ्या. तुकडे करून द्या. आहे का काही? द्या. आता आपण द्या ओटीच.

सीमा आली का?, अर्धे करा अर्धे त्याला एखाद लाकूड कवि काहीतरी मागवा अस कापायला. काय? अस, तुम्ही बायकांनी बघायला पाहीजे, उठा कुणी तरी बघा. कुणी तरी पाहेल पाहीजे. दोन मधून भाग झालेला बरा. असस. ते सांगतील. ऐसे त्रिकोण त्रिकोण लगाना। उंचे उठा करके। नही-नही उतता बडा नही। तुम्ही या न पुढे, उनको करने देया। इतते बडे-बडे नही। पकडगे नही, लहान-लहान ते, त्या ठेवतील. ते ते द्या मधले, तुटलेले, तुटलेले द्या लहान, ह अशा तरेच्या ह अशा ठेवा, योगीनि भुसा, भुसा आहे न, भुसा. श्रीमाताजी- भुसा त आधी घातलाच पाहीजे.

या चला, योगीनि पदर पसरून कृष्ण माग माताजीना. (Yogini to other Yogini for forgiveness) योगीनि शतशा: वेळा कृष्ण, शतशा: वेळा कृष्ण, शतशा: वेळा कृष्ण, पाया खाली. ह, ठकि उजवी साईड थरथरते. आता अस करा, उठा उजवा हात माझ्याकडे करून, डावा हात बाहेर काढून बसा. उजवा हात माझ्याकडे करून, डावा हात बाहेर काढून तथि आता बसा, कुठेही. नाहीतर इथे बसा. इकडे बसले तरी चालेल. जरा इकडे जाऊन, अशा इकडे बसलेल बर कारण उजवा हात माझ्याकडे करायचा आण डावा हात बाहेर, इथे बसा. बाहेर, मंडपाच्या बाहेर गेला पाहीजे हात, बसून घ्या, बसून घ्या, बसून. काहीतरी घालून घे, स्वतःला व्यवस्थिति घालून व्यवस्थिति बस जमनीवर नको.

योगीनि हे कुठे ठेऊ श्रीमाताजी? श्रीमाताजी- राऊळ बाई कुठे गेल्या? ते झाल आता सगळ आण आता फूल आलीत मी म्हटल फूल, योगीनि सगळच जमून गेल श्रीमाताजी. योगी- माताजीच करवून घेतात आपल्याकडन, दुसर काय? श्रीमाताजी- झाल बरोबर आल. योगीनि खर म्हणजे समधाही पुष्कळ मळाली श्रीमाताजी- मळाली का? कुठ? घरातच का? योगीनि जंगलातली समधा. श्रीमाताजी- ह ही समधा, योगीनि पुष्कळ मळाल्या म्हणजे.

श्रीमाताजी- तर-तरहेच्या, तर-तरहेच्या योगीनि तीन झाड आहेत माताजी. रान गौर्या मळाल्या. त्या पाहीजे मुख्य म्हणजे. श्रीमाताजी- बर हे थोडीशी रांगोळी असली त ती ह्याच्यावर घालून घ्या... वटिवर रांगोळी घालून घ्या. आतमध्ये घाला.. आधी आतमध्ये तांदूळ कच्चे असतील तरी ठकि, चांगले असतात. योगीनि ते ही घेतले आण थोडे शजिवून घेतले. योगीनि शजिलेले नको? श्रीमाताजी- असले तरी चालतात. आपल मग नैवेद्या धरता येइल. जर नसेल घ्यायचा उपयोग तर मग त्याच नैवेद्यात धरता येईल.

श्रीमाताजी- बर. ताट काढून घ्या लागलत. फोटो ह्यांना घ्यायचा असेल हा जर तर त्यांना ताटात घेऊ द्या. योगी- हार घालायचा. हे जरा व्यवस्थिति करून घ्या म्हणजे हे सर्व येत न, पहा. रूमाल द्या. हे व्यवस्थिति सर्व ते तुमचे हे सगळे ठेवा ते. ते लहान लहान त्याला काय म्हणता तुम्ही. हे राहू द्या. हे ही राहू द्या.

फूल ह्याच्यावर ठेवा अशी. नाही ती तुमच्या इथे आहेत. इथे ठेवा, इकडे ह्या ठिकाणी. तथि ठेवा, तथि ठेवा. ते पावडराच काढून घ्या. ते काही नको मॉडर्न. बर झाल. योगीनि साडी राहू दे माताजी? श्रीमाताजी- ह साडी राहू दे. साडी ही अशी तचि फोटो येतो मग पायावर फोटो घेतील.

त्याच्या चारीबाजूला ठेवात येत. त्या ताटाच्या चारीबाजूला ठेवा. आता तर सगळे जर घालायला आले, तर जास्त होतील. योगीनि नाही पायाखाली, पायाजवळ ठेवायचा. ह तथि ठेवा, पायाखाली. पायाच्याखाली, नाही आता घातलेला होता न तो. घातलेला होता. ह अस गोल करून, ह असस. ह आता तुम्ही लोक सगळे सरका. ते आणायला गेलेत सामग्री, सामग्री मळिल.

योगी- सगळ आहे आता. तेवढ हातांना नाही लावल. तुम्ही लोक बसा दोघीजणी, नवरा-बायको, तुमच्या घरातले लोक सुद्धा या. Unaudible..जरा एक-एक पैर पर बैठना ऐसे। ऐसे-ऐसे ही जैसे इन्होंने बैठे है। ऐसे बैठो न। ठकि है। करून घ्या. कुठे गेले. आण ते हे आपले, तुमचे ह आण, मुलगा आण सून काय ते? मग कस? योगीनि तळि, तांदूळ, साखर, खोबर, हे सगळय. श्रीमाताजी- व्वा!!! धूप आहे ह्यानच्याकडे.

योगीनि गुगळ घ्यायला गेलेत ते. गुगळ आण ते. तांदळांमध्ये घाला थोडस तूप. का हो सर्वच ह्याच्यात थोडस तूप घातलत योगीनि सगळयात घातलय. आणखीन घालून घ्या त्याच्यात. हो मक्कि करून आणलेलय. योगीनि कापूर घालून द्या. श्रीमाताजी- ते मक्कि केल का? योगीनि जी श्रीमाताजी- काय? योगीनि तूप.

योगीनि तूप घातले न सगळ्यान मध्ये. योगीनि कापूर घालून? योगीनि कापूराच्या हे घाला. योगीनि वड्या घालू? श्रीमाताजी- सगळ एकात घेणार? हे वेगळेवेगळे घालणार? श्रीमाताजी- सगळ एक करून टाका. योगीनि ते जरा जऊ आणायला गेलेत. योगीनि जऊ आले का मग सुरू करू. श्रीमाताजी- आम्ही सामुग्रीही मागवली.

योगीनि हवन सामुग्री. श्रीमाताजी- सुरूवात करावी, मग जऊ आले त चालेल काही फरक पडत नाही. योगीनि आपली आदल्या जशी असेल तस. श्रीमाताजी- जशे शब्द होतील तसे ते शब्द झाले या... योगी- जवस आणायला गेलेत. श्रीमाताजी- नसले तर चालतात. बसा, आणखीन कोण? सुरूवात करा, जाँइन करतील, कारण आपण ततिकीच नाव जास्त होतील. योगीनि जरा मध घाला ह्याच्यात योगी- जरा आणखीन टाका थोडा, आणखीन घाला भरपूर घाला. श्रीमाताजी- ते काय? योगीनि मध थोड.

श्रीमाताजी- छान आईडी आहे. योगी- ऐन वेळेवर माताजी. श्रीमाताजी- हुशार लोक आहेत. योगी- आपणच जमऊन घेता माताजी. हा एवढा मोठठा योग आल्यावर आम्हाला कल्पनाही नव्हती, काल पाहील आम्ही. योगीनि नाही माझी इच्छा फार होती. श्रीमाताजी- नाही आज व्हायब्रेशनस पाहीले मला एकदम वाटलच काहीतरी आहे म्हणून वचिरल आपल्याला मी. योगी- आम्ही काल पाहील श्रीमाताजी- व्वा, आज वनियाकी चतुर्थी. बरय का ग? ह.. या.. सुरूवात करावी मला अस वाटत, कारण तर इतकी जर नाव आहेत.

आपण मग करून टाकू बरीच होतील तशी मग. है क्या? one thousand names है Devi के? मग जवस नसल तर चालेल. योगीनि ललति सहस्रनाम तुम्ही आणलेल नाही. योगीनि सहस्रनाम नाहीए. सप्तशतीच्या ह्याच्यात असेल न माताजी. श्रीमाताजी- सहस्रनाम नसत. योगीनि ते पुस्तक आहे. श्रीमाताजी- पण ते हजार त होणार नाहीत नाव.

प्रोक्षण कशाला म्हणतात मराठीत, प्रोक्षण? योगीनि शपिडायच, शपिडायच प्रयिताम्, प्रयिताम्. श्रीमाताजी- फारच छान, वाचतांना व्हायब्रेशन केवढे यायला लागले. कुणीतरी मराठीच इंगलीश मध्ये ट्रान्सलेशन सांगू शकेल का इथे. डॉक्टर साहेबांना सांगते. डॉक्टर साहेब आले का? या, वनियाकी, व्वा. unaudible.. आहो, ऐकल का आज गणेशाच नधिल तुमच्याकडे पुस्तक. हे वाचण्यासारखय खरच सुंदर ए.

1983-01-20, Public Program

20 जानेवारी 1983

Public Program

Shahapur (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Public Programme in Shahapur, Maharashtra.

माहिती नव्हतं. आणितक्या लांबून यायचं, म्हणजे एकदम मला असं वाटलं की सहाच्या नंतर प्रोग्राम आहे वगैरे त्यामुळे थोडा उशीर झाला. तरी हरकत नाही जेव्हा वेळ यायची असते तेव्हाच ती येते, असं आम्ही आततापर्यंत सहजयोगात पाहिलेलं आहे. आता सहजयोग म्हणजे काय आणसिंहजयोगाचा उपयोग काय वगैरे वगैरे अनेक वषियांवर आपण आधीच ऐकलेलं असेल, आणखी पुस्तकही आहेत त्याची ती वाचलीही असतील. सांगायचं म्हणजे असं, की आजकालच्या या धकाधकीच्या काळामध्ये मनुष्य नुसता म्हणजे घाबरून गेलेला आहे. त्याला आतली काही शांती म्हणून नाहीये. आण आतली शांतता नसल्यामुळे बाहेरही तो शांत राहू शकत नाही. बाहेरही तो बंडखोरासारखा वागतो कवि अगदीच वाह्यात पणाने काहीतरी बोलत राहतो कवि भांडणं करतो कवि त्याच्या वर गेला जुलमी जर झाला तर खून पाडतो, सगळ्या तऱ्हेचे जुलूम करायला मनुष्य शकिलेला आहे, ह्या अशा धकाधकीच्या काळामुळे. जर त्याच्या मनामध्ये शांतता असली, त्याच्या हृदयामध्ये जर शांती असली, तर तो बाहेर सुद्धा शांती राखू शकतो. पण जर आतच शांतता नाहीये तर बाहेर कशी शांतता राखायची? तेव्हा कुणी जर सांगितलं की बुवा तुम्ही आता शांत राहा आण समाधानी राहा, तर लोकांना असा प्रश्न पडतो की ह्या अशा काळामध्ये, मनुष्याने शांत तरी कसे राहायचं? सगळीकडून जसा काही वणवा पेटावा असं वाटायला लागतं. इकडे बघितलं तर राजकारणात सुद्धा मनुष्याला असं दिसतं की काहीही ह्याला भविष्य नाही. ह्या राजकारणाला काही भविष्य दिसत नाही. मारामारी, दंगल, नाही तर एक इलेक्शनला हरले मग दुसरे जकिले, म्हणजे होणार तरी काय या भारताचं असं लोकांना वाटू लागतं. तसिरं म्हणजे घरांमध्ये सुद्धा भांडण, तंटे, आपापसांमध्ये मोठमोठाले झगडे ह्या सर्व गोष्टींमुळे मनुष्य खरोखर म्हणजे आज वैतागून गेलेला आहे, पण ह्या वैतागलेल्या स्थितीमध्ये आता करायचं काय, तर लोकांना असं वाटतं की काहीतरी याच्यातून पळवाट काढली पाहिजे. आण पळवाटीचे अनेक अनेक प्रकार आपल्या शहरातून तर आहेतच पण खेडेगावात सुद्धा खूप पसरलेले आहेत. म्हणजे काही लोक दारू पडिन त्यांना वाटतं आपलं जे दुःख आहे ते हलके होईल कवि ह्या समाजापासून आपल्याला थोडा वेळ सुटी मिळेल म्हणून तो जाऊन दारू पति. ते नाही जमलं तर मग इतर गोष्टीच्या पळवाटी जशा आहेत की आपलं देवळात जायचं, जाऊन टाळ कुटत बसायचं. नाहीतर देवळात चार पैसे द्यायचं कुणाला आण तिथे जाऊन आपल्या गप्पा मारत बसायचं. ते नाही जमलं तर एखाद्याच्या अंगात वारं-बार आलं की त्याच्या नादी लागायचं. कुणाच्यातरी नादी लागायचं, स्वतः च्या नादी लागायचं नाही, कारण स्वतःच्या नादी लागता येत नाही. कारण ज्याच्या नादी लागायचं त्याला शांती नाहीये. स्वतःच्या आत मध्ये जोपर्यंत शांती असणार नाही तोपर्यंत मनुष्य शांती बाहेरच शोधणार. त्याची सगळी सुखाची साधनंही बाहेरच असणार. सगळी प्रेमाची साधनं सुद्धा बाहेरच असणार. त्याला आपल्या आतमध्ये ते प्रेम जाणवत नाही स्वतःबद्दल आण एक तऱ्हेची उपरती आतून आल्यामुळे तो बाह्यात अडकलेला आहे आण या लौकिकात अडकलेला आहे. अशाच परिस्थितीमध्ये मनुष्याला असं वाटतं काहीतरी वरिगळा म्हणून काहीतरी करत राहिलं पाहिजे. पण जे काही तो करतो, त्याचा जर संपूर्ण आपण हशोब जर काढला तर काही वशिष सुख मिळिलेलं नाही. आता एखाद्या माणसाने खूप पैसा एकत्र केला, तरी त्या माणसाला काही वशिष सुख दिसत नाही. एखाद्या माणसाने मोठं राजकारणामध्ये मोठं मळिवलं जरी असलं, परमेश्वराने तरी त्याला जर पाहिलं तरी त्याला काही सुख वाटत नाही आण त्याच्यात शांतता तर मूळीच नसते. तसिरं म्हणजे पुष्कळांना वाटतं की आपल्या कौटुंबिक जीवनामध्येच काहीतरी आपण मिळवावं, तर तिथेही तसं काही दिसत नाही. रात्रंदिवस मला लोक भेटत असतात आण सांगत असतात माताजी आमच्या कुटुंबियांना हा त्रास आहे. आमच्या कुटुंबात ही भांडणं आहेत. असं चाललंय, तसं चाललंय. म्हणजे कुठेतरी आपलं चुकलेलं आहे, कुठेतरी आपल्यामध्ये कमीपणा आहे, काहीतरी गोष्ट राहिलेली आहे आपल्यामध्ये. जर असं नसतं तर मानवासारखे हे जे परमेश्वराने एक सुंदर साधन तयार केलेलं आहे ते असं वकिलोपाला गेलं नसतं. ही स्थिती आली त्याला काहीतरी कारण असायला पाहिजे. आण ते काय कारण ते आपण बघू या.

आपल्याला आज मानव केलं त्याचाच आपण विचार करत नाही की हे परमेश्वराने का केलं? तो विचार आपल्या डोक्यात कधीही डोकावत नाही की त्यांनी आपल्याला मानव का केलं? बाकी आपण मानव आहोत हे आपल्याला माहिती आहे. माणसाचे जे अधिकार आहेत ते आपल्याला मिळायला पाहिजेत, आपण काय जानवरासारखे राहायला तयार नाही. मग हा मानव देह आपण का धारण केला? याच्यात परमेश्वराची काय इच्छा होती, तकिडे थोडंसं लक्ष दल पाहिजे. परमेश्वराने हा मानव देह अनंत कोटीतून काढून मग तयार केलेला आहे हे तर आपल्याला माहिती आहे. सायनसने सुद्धा हे सिद्ध करून दिलेलं आहे. आण हा देह इतका हळुवारपणे, इतका सुंदरतेने तयार केलेला आहे, त्याला कारण म्हणजे परमेश्वराची एक फार मोठी इच्छा आहे. आण ती इच्छा अशी आहे जशी कोणत्याही बापाची असते. पण हा सगळ्या बापांचा बाप, प्रेमाचा सागर असा परमेश्वर त्याची ही इच्छा आहे, जो सर्वसमर्थ आहे. ही ह्या माझ्या मुलांना मी माझ्या साम्राज्यात राज्य दल पाहिजे. त्यांनी माझ्या साम्राज्यात आलं पाहिजे. त्यांना मी आनंद दल पाहिजे. त्यांना मी संतोष दल पाहिजे. त्यांचं सगळं दुःख गेलं पाहिजे. सगळा त्यांचा ताप गेला पाहिजे. ही परमेश्वराची परम इच्छा होती म्हणून त्याने मानव घडवला. हा मानव जोपर्यंत मनुष्य स्थितीत असतो तेव्हा त्याच्या डोक्यात सुद्धा हा विचार येत नाही की तो मानव का झाला? कवि त्याला याची जाणीव सुद्धा होत नाही की परमेश्वर कति मोठा आहे. काही काही लोकांचा परमेश्वरावर विश्वास असतो, पण तो आंधळा विश्वास असतो. कारण आईवडिलांनी सांगितलं म्हणून परमेश्वरावर विश्वास ठेवायचा, कवि काहीतरी थोडंबहुत आपलं भलं झालं म्हणून परमेश्वरावर विश्वास ठेवायचा, कवि कुठे दोन चार देवळं पाहिली की त्याच्यावर विश्वास ठेवायचा, हे जरी असलं तरी उद्धा तुमची मुलं काही परमेश्वरावर विश्वास ठेवणार नाहीत, उलट टवाळक्या करत परमेश्वराची सुद्धा नालसुती करत फरितील. त्याला इलाज काहीतरी असायला पाहिजे पण इलाजापेक्षा जर हा इलाज झालाच नाही तर मात्र सगळ्या गोष्टींचा नाईलाज होणार आहे. सर्वप्रथम हे लक्षात घेतलं पाहिजे की परमेश्वराने आपल्याला त्याच्या साम्राज्यात येण्यासाठी तयार केलं, तेव्हा काहीतरी कमी आहे आपण त्याच्या साम्राज्यात नाही. जर असतो तर अशी आपली केवलिवाणी स्थिती झाली नसती. जर तो सर्वसमर्थ आहे तर आपलं जे आज दारुण दुःख आहे ते आपल्याला दिसलं नसतं. म्हणजे एक तर तो सर्वसमर्थ तरी नाही आण जर तो सर्वसमर्थ आहे तर त्याने असं कोणचं तरी अजून कार्य केलेलं नाही कवि आमच्यात काहीतरी कमी आहे की जे आमहाला त्याचं सुख लाभलेलं नाही.

तर, ही मानवस्थिती जी आहे, ही अजून संपूर्णाला गेलेली नाही, संपूर्णत्व ह्याला आलेलं नाही. हे आपल्या लक्षात येत नाही. हे कसं संपूर्णत्व येणार, मनुष्याने हा विचार केला पाहिजे की हे संपूर्णत्व आपल्याला कशाने येणार आहे. त्याबद्दल अनेक थोर जेवढे आपल्या देशात झाले संत साधु, इतर देशात झाले, तसेच अवतरण झाली सर्वानी सांगितलंय की तुमच्या आत्म्याला तुम्ही मिळवलं पाहिजे, तुमचा आत्मसाक्षात्कार झाला पाहिजे, तुमची जागृती व्हायला पाहिजे. तुमची जागृती झाल्यावर मगच ह्या आत्म्याची तुमची भेट होईल आण आत्म्याला जाणल्याशिवाय तुम्ही परमेश्वराला जाणू शकत नाही. कारण आत्मा हे परमेश्वराचं प्रतिबिंब आहे. पण आता हा आत्मा आहे तरी कुठे आण तो शोधून जरी काढायचा, तर कसा काढायचा? आता जे काही आपण शाळेत वगैरे शिकतो कवि शाळेच्या पुढे जे काही कॉलेजमध्ये शिकतो कवि त्याच्याही पुढे काही शिकतो वगैरे, हे सगळं बाह्यातलंच आहे, त्याने काय परमेश्वर जाणता येत नाही. कारण जसं वृक्षाला आपण बघू शकतो तसंच आपण हे सगळं बाहेरच बघू शकतो. पण जो वृक्ष आपण बघतो त्याच्या खाली मुळात काहीतरी असल्याशिवाय तो वृक्ष उभा राहिल का? म्हणजे प्लास्टिकचं झाड उभं राहिल, पण खऱ्याखऱ्या झाडाला जर बघितलं तर त्याला हे मूळ हे पाहिजे. तेव्हा आपलं मूळ काय आहे हे शोधून काढलं पाहिजे, आण हे मुळाचं जे ज्ञान आहे, ते सहज योगाचं ज्ञान आहे.

‘सहज’ - ‘सह’ म्हणजे तुमच्या बरोबर आण ‘ज’ म्हणजे जन्मलेला. तुमच्याबरोबर जन्मलेला हा योग आहे म्हणजे हा तुमचा अधिकार आहे. तुझं आहे तुजपाशी, असं सांगितलेलं आहे. ते जे तुमच्यापाशी आहे ते फक्त जागृत करायचंय आण ते जागृत झालं म्हणजे हा योग घडतो म्हणजे तुमचा संबंध त्या परमेश्वराच्या सर्वव्यापी ब्रह्म शक्तीने होतो. आता ही ब्रह्म शक्ती काय आहे? सर्व म्हणतात की सगळीकडे प्रत्येक अणु रेणू मध्ये ही ब्रह्म शक्ती व्यापलेली आहे, पण आमहाला काही दिसत नाही. आता वारा तरी आपल्याला दिसतो का, पण वाहायला म्हणजे कळतो. तर ही शक्ती कार्यान्वित आहे आण ती कशी कार्यान्वित आहे, ती जर आपण एखाद्या झाडाकडे बघितलं, जे जिवित कार्य करत आहेत तर आपल्या लक्षात येईल की एक फुल येतं आण फुल येतं आण फुल येतं त्याचं फळ होतं. अनेक फुले येतात आण त्यांची फळं होतात आपण काही त्याबद्दल करत नाही, सहजच ते घडून येतं. अशी अनेक हजारी, करोडो अशी कार्ये, जिवित कार्ये आपल्यात होत असतात. आपल्या सुद्धा या हृदयामध्ये जी धकधक होत असते, ज्यानी आपण जिवित आहोत हे त्याचं लक्षण होतं, हे सुद्धा कार्य त्याच ब्रह्मशक्तीने होतं. सर्व जेवढं जिवित कार्य आहे ते परमेश्वर करत असतो. आता इथं झाड लागलेली आहेत, आपल्याला वाटतं आहेत तर आहेत, त्याचं काय वशिष? एक लहानसं बी तुम्ही जर जमनीत घातलं तर ते रोप होऊन येतं. पण ते कसं येतं? त्याला कोणची शक्ती कार्य करत असते? तर ती ब्रह्मशक्ती, परमेश्वराची शक्ती आहे. तिला आमच्या सहजयोग भाषेमध्ये महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती अशी तनिहीची मिळून जी आदिशक्तीची शक्ती आहे, ते म्हणतात. त्या ब्रह्मशक्तीमुळेच ही सर्व कार्ये होत असतात आण त्याच शक्तीमुळे आज आपण एका लहानश्या अमीबाच्या पेशी पासून मानव झालेलो आहोत. आण ती शक्ती हे कार्य पुढे सुद्धा करते कारण ते कार्य झाल्याशिवाय माणसाच्या हाताला ती शक्ती लागू शकत नाही. तर

जेव्हा आपला योग घडतो, तेव्हा हा आत्मा आपल्या चिंतात येतो. आतापर्यंत आपला आत्मा आपल्या चिंतात नाही. आतापर्यंत आपल्याला तो आत्मा बघत असतो. 'कषेत्रज' असं म्हटलेलं आहे त्याला कृष्णानी. पण त्याला ह्या कषेत्रात प्रवेश नाहीये. आपल्याला तो कळत नाही कुठे आहे, कसा वाहावतोय कवि काय ? पण जेव्हा ही योग करीया घडते, तेव्हा आपल्या चिंतामध्ये, आपल्या चिंतामध्ये तो आत्मा येऊन चैतन्याच्या लहरी हातातनं वाहू लागतात. हे त्याचं लक्षण आदर्शकाराच्यापासून सर्वांनी सांगितलंय. बायबलमध्ये सुद्धा कूल ब्रिडि ऑफ द होली घोस्ट म्हटलेलं आहे. होली घोस्ट म्हणजे आदर्शकृती. आणखीन कुराणात सुद्धा त्याला रुह असं म्हटलेलं आहे. कुराणात तर इथपर्यंत म्हटलंय की जेव्हा उत्थानाचे दिवस येतील तेव्हा तुमचे हात बोलतील. तर ज्यावेळी तुमच्या आत्म्याला कसंही करून जर चिंतात आणलं तर हे घडलं पाहजि. पण त्याची व्यवस्था आपल्यामध्ये काय करून ठेवली आहे परमेश्वराने.

तर त्रिकोणाकार असंमिथ्ये कुंडलिनी म्हणून एक शक्ती साडेतीन वेटीळे घालून बसलेली आहे. आता आपल्याला आश्चर्य वाटेल की सर्व विश्वाची कुंडलिनी या महाराष्ट्र भूमीत आहे. आता तुम्ही म्हणाल कशावरून ? आपण ऐकलंच असेल की महाराष्ट्रात साडेतीन पीठं आहेत. कुणाला खरं वाटणार नाही, की हे कशावरून ही पीठं आहेत. कारण अजून तुमचं आत्म्याचं दर्शन झालेलं नाही. ज्या दृष्टीतुम्ही योगीजन व्हाल, तेव्हा तुम्ही जाऊन जथे ही पीठं आहेत, म्हणजे आता सप्तशृंगीला अर्थ मातराचं पीठ आहे म्हणतात. आता आमच्या बरोबर पुष्कळ फरिनेचे योगी लोक आलेत. ते सगळे बघायला गेले होते. तर खालूनच म्हणजे वर जायच्या आधीच, खालूनच इतक्या चैतन्याच्या लहरी येत होत्या की त्यांना ते पटलं. पण तुम्हाला कसं कळणार ? जर कोणी म्हटलं की हा वनियक आहे, अष्टवनियक आहे, हा खरा की खोटा ? कशावरून हे वनियक पृथ्वीच्या आतून आले आहेत ? आणं हे आपण म्हणतो स्वयंभू आहेत, स्वयंभू कशावरून ? कोणच्या दगडाला आपण म्हणू शकतो ? ओळखायचं कसं ? तर जो मनुष्य योगीजन होतो, ही कुंडलिनीच्या उत्थापनानंतर जेव्हा त्याचा आत्मा त्याच्या चिंतात येतो तेव्हा त्याच्या हातातून अशा ज्या लहरी वाहू लागतात, तेव्हा त्याने जाऊन जर बघितलं तर त्याच्या हातात लगेच लक्षात येईल की हे स्वयंभू आहे कवि नाहीत.

तर अजून आपली जी चेतना आहे ज्यानी आपण डोळ्यांनी बघतो, कानांनी ऐकतो, नाकानी वास घेतो, ह्या ज्या चेतना आहेत ह्या अजून संपूर्णाला आलेल्या नाहीत. ह्या अजून अधुर्या आहेत. म्हणून आपल्याला कळत नाही. आता कुणाला जर म्हटलं की बाबा तू हे पाप करू नकोस, तर ऐकलं तर ऐकलं, नाहीतर नाही, बुद्धीचा खेळ आहे. त्याच्या बुद्धीला पटलं, करेल, नाहीतर नाही करणार. कारण बुद्धीचा काही ठिकाणा नसतो. काहीही करेल तरी बुद्धी म्हणेल, हे केलं, मी ठीकच केलं. गांधीजीचा खून करून सुद्धा त्यांचा खुनी म्हणाला, मी चांगलंच केलं गांधीजींना मारून. तेव्हा ह्या बुद्धीला काही अर्थ राहिलेला नाही. ह्या बुद्धी पलीकडे असं काहीतरी असायला पाहजि. की ज्याचं उत्तर 'परमाणू' असायला पाहजि. त्याच्यावर उत्तर नसलं पाहजि आणं तो म्हणजे तुमचा आत्मा. जेव्हा तो आत्मा तुमच्यातनं वाहू लागतो, जेव्हा ही करीया तुमच्यात घडते, तेव्हा हातातून अशा चैतन्याच्या लहरी वाहू लागल्या आणं ह्या चैतन्याच्या लहरी वाहू लागल्यावरती आपण समजायचं की आमचा योग संधि झाला. पण तरीसुद्धा ही संधिचता जरी झाली तरी ते वापरून पाहिलं पाहजि. जसं म्हणजे आता आपल्याला जर आम्ही एखादी मोटर गाडी दिली आणं मोटर गाडी दिल्यावर सुद्धा ती चालू झाली. पण आपल्याला कशी वापरायची ते जर कळलं नाही तर ते वाया गेलं की नाही सगळं ?

म्हणजे आपण ज्याला योग म्हणतो त्याला दोन अर्थ असतात. योग म्हणजे योग जथे तुमचा संबंध परमेश्वराशी येतो तो, आणखीन त्याला एक गृहीत अर्थ आहे की योग म्हणजे युक्ती, म्हणजे त्याची कुशलता. ज्या योग्याला त्याची कुशलता माहित नाही, म्हणजे असंच आहे की जर प्रकाशाला हेच माहित नाही की माझ्यातनं प्रकाश नघितो आहे तर त्याचा काय फायदा, तो कुठे जाऊन पडायचा तकिडे. ज्या माणसाला हेच माहित नाही की माझ्यातून तो प्रकाश वाहतो आहे आणं तो कसा वाहतो आहे ? आणं त्याचा मी उपयोग कसा करून घ्यायचा ? ते कसं वापरून पाहायचं ? ह्याचं तंतर कसं वापरायचं ? हे जोपर्यंत तो समजून घेत नाही तोपर्यंत योग पूर्णत्वाला आला नाही.

शिविबानं सांगितलं होतं की, 'स्व' चं तंतर ओळखलं पाहजि. स्वतंत्र - स्वातंत्र्य नव्हतं म्हटलं त्यांनी. 'स्व' चं तंतर म्हटलं होतं. 'स्व' म्हणजे आत्मा. ह्याला ज्याला ऑटो म्हणतात तो 'स्व'. ह्या 'स्व' चं तंतर आपण ओळखलं पाहजि. पण ओळखण्यापूर्वी त्याची भेट तर व्हायला पाहजि. तो मळिला तर पाहजि. म्हणून पहिल्यांदा सहज योग हा घडतो आणं सहजयोगा नंतर जेव्हा आपण ते शकून घेतो, त्याची कला आपण तेव्हा शकून घेतो, तेव्हा आपण म्हणू शकतो की खरा आपल्याला, त्या कुशलतेचा वगैरे संबंध अंदाज आल्यावर आपल्याला पूर्णपणे पटलं की हा जो आत्मा आहे, हा आपल्या मध्ये आहे. त्याची जाणीव होते. ते आपण जाणून घेतो.

आता पुष्कळसे लोक आहेत, आत्मसंमोहन करून घेतात. म्हणजे आम्ही म्हणजे मोठे योगी आहोत म्हणून फरित असतात. काही लोक येऊन मला म्हणाले की माताजी माझी कुंडलिनी जागृत झाली, असं का म्हटलं ? मग तुम्ही करता काय ? आम्ही म्हणे बेडकासारखे उडतो. अही म्हटलं, आता तुम्ही काय बेडक होणार आहात का ? डोकं वापरा म्हटलं, डोकं नाही काय तुम्हाला ? आता तुम्ही बेडक होणार आहात का ? आणं जे काय व्हायचं तो अंतर्योग असतो. तो बाहेर तुम्ही उडायला, कुणीही उडू शकतं. कुणाला सांगितलं, बेडकासारखे उडायला तर येतं, पण कुंडलिनीचं जागरण पुष्कळ लोकांच्यामध्ये तुम्ही डोळ्याने बघू शकता की त्रिकोणीकार असंमिथ्ये संपदन होतं म्हणजे जिवितपणा येतो. आणं ते संपदन जर तुम्ही कानाला स्टेथोस्कोप घातला तर अगदी बघू, ऐकायला येतं. इतकंच नव्हे तर पुष्कळांना डोळ्यांनी सुद्धा दिसू शकतं जर ते हळूहळू चाललं असलं तर. पण बहुतेक लोकांची कुंडलिनी सटकन वर येते.

आता ज्ञानेश्वरीला असं म्हणतात की गीतेला सर्वसामान्यात आणण्याचं कार्य ज्ञानेश्वरांनी केलेलं आहे. तसंच योगाला सुद्धा सर्वसामान्य माणसाला जर आणलं नाही तर त्या योगालाही काही अर्थ राहत नाही. एखादा जर योगीजन आला तर त्यांना छळण्या पलीकडे सामान्य जनांनी काहीच केलं नाही आज पर्यंत. कोणीही साधु संत आले तर त्यांचा कसा छळ करायचा यापलीकडे सामान्य जनांनी त्यांची मदत फारच कमी केली. एखाद्याच माणसाने त्यांची मदत केली आहे आणं ज्याने मदत केली आहे त्यालाही मारलेले आहे. तेव्हा सगळ्यांनाच संत करून टाकायचं, तेच बरं आहे आणं ह्या दृष्टीने हा आज सहजयोग महायोग झालेला आहे.

सहज योग म्हणजे अनाद आहे. इंद्राला सुद्धा सहजयोगाने आत्मसाक्षात्कार झाला होता, असं म्हटलेलं आहे आणं त्याची एक जागा सुद्धा आपल्या कन्याकुमारीच्या जवळ आहे. तेव्हा आत्मसाक्षात्कार हा मळिवलाच पाहजि की ज्याच्यासाठी लोक वाटेल ते धडपडतात. वाटेल ते करतात. पण हे लक्षात ठेवलं पाहजि की आत्मसाक्षात्कारासाठी जर तुमच्याकडं कुणी पैसे घेत असला तर तो मनुष्य आत्मसाक्षात्काराकरी नाही. तो खोटा मनुष्य आहे. कारण परमेश्वराला पैसे कसे खातात ते माहित नाही. पण आपल्याकडे इतके धर्मभोळे लोक आहेत, की आता मी गावां-खेड्यांत गेलं की मला आणून काहीतरी दहा पैसे - पाच पैसे घालतात आणं मी म्हटलं की आम्ही पैसे घेत नाही तर बरं आम्ही तुम्हाला वीस पैसे देऊ का असं म्हणतात. त्यांना कतितीही समजावून सांगितलं की बुवा परमेश्वराला पैसे नकोत. काही तुम्हाला पैसे द्यायला नकोत. पैशाने परमेश्वराला वकित घेता येत नाही, पण माणसाच्या डोक्यातच हे जात नाही, की असं कसं आहे की जगात परमेश्वराश्रयाय बाकी सर्व गोष्टींना आपण पैसे देतो. मग या परमेश्वराला पैसे का नाही लागत ? पण तसं पाहिलं तर पुष्कळ गोष्टीसाठी आपण देतच नाही एकही पैसा. आता तुमचा जन्म झाला तेव्हा तुम्ही कतिती पैसे परमेश्वराला दलित ? पहिल्यांदा हे वचारलं पाहजि. बरं तुम्ही रोजच हे बघता की फळं झाडावर होतात, फुलं होतात, त्याच्यासाठी तुम्ही कतिती पैसे देता ? अहो आता इथे बसून तुम्ही ही जी हवा आहे ती आपल्या आत मध्ये जाते, बाहेर जाते, तुम्ही आता जिवित आहात सगळेजण यांच्यासाठी कतिती पैसे आपण परमेश्वराला देतो ? कोणत्याही महत्त्वपूर्ण गोष्टीसाठी आपल्याला पैसे द्यावे लागत नाहीत. फालतू गोष्टीसाठी आपण देत असतो. जी खरी गोष्ट परमेश्वराची आहे त्याच्यासाठी तुम्हाला पैसे द्यायला नकोत. आणं जर कोणी भामटा तसं करत असेल तर त्याला स्पष्ट सांगायचं की तू महाभामटा आहे. आणं त्यामुळे आपली देवळं खराब झालेली आहेत, आपले धर्म खराब झालेले आहेत आणं धर्मगुरू त्याहूनही दुष्ट झालेले आहेत. तेव्हा अशा लोकांना सांभाळून ठेवले पाहजि. मी मुदामहून आज सांगायला आलेले आहे की खेडेगावातून विशेष करून हे प्रकार फार वाढलेले आहेत.

दुसरं असं म्हणजे अशा भामट्या लोकांकडे गेलं तर अनेक रोग होतात. पैकी दुसरा प्रकार जो खेडेगावात फार होतो आणं फार तो वाईट प्रकार आहे म्हणजे अंगात वारे येणे. हे म्हणजे नुसती भूतवर्दिया. एखाद्या माणसाच्या अंगात जर भूत आलं तर त्याला आपण म्हणतो ह्याच्या अंगात देवी आली आहे कवि त्या बाईच्या अंगात देवी आली आहे. कवि एखाद्या माणसाला आला, तर खंडोबा आला. पण खंडोबाला अंगावर घ्यायला हा माणूस कसा आहे ते तर पाहिलं पाहजि. तो वाटेल ते धंदे करतो. वाटेल तसा वागतो. त्याला काही अक्कल नाही. पण त्याच्यात खंडोबा यायला तोच एक मोठा वंशिश कुठून मळिला ? कवि ती बाई जी भांडी घासते आणखी रातंदिवस शविया देत असते, ती भांडकुदळ. तच्यामध्ये देवी यायला असं काय झालंय देवीला तच्याबद्दल प्रेम, हे लक्षात ठेवलं पाहजि. पण त्याच्या पुढचंही लक्षात ठेवलं पाहजि की अशा लोकांच्याकडे जर तुम्ही जाऊन आणं त्यांना त्यांच्या पायावर आपलं डोकं वगैरे ठेवलं तर मी खबरदार तुम्हाला सांगते की याचे इतकं दुष्परिणाम होतात की लोकांचे डोळे जातात. मी पाहिलिय आता, कतितीरी केसेस पाहिलियात की अशा लोकांच्या पायावर ज्यांनी डोकं ठेवलंय, त्यांचे डोळे उघडे आहेत आणखी एकदम आंधळे झालेले आहेत. कतितीरी मी लोक असे मी पाहिलेले आहेत. तेव्हा कृपा करून आता कुणीही असे वारे आलेल्या बायकांच्याकडे कवि पुरुषांच्याकडे जायचं नाही. त्यांना घरात असले तर

पागलखान्यात भरती करावं कवि त्यांचा इलाज करावा. पण ती माणसं काही नॉर्मल नसतात. त्यांच्यामध्ये भूतं असतात आणि ही भूतं जर तुम्हाला धरली तर सगळ्यात पहिल्यांदा आंधळेपणा येतो. दुसरा कॅन्सरचा रोग सुद्धा अशा भुतांनीच होतो. आता डॉक्टरांनी मान्य केलेलं आहे की भूतं तर ते म्हणत नाहीत. प्रोटीन फफूटी एट (58) आणि फफूटी टू (52) असं म्हणतात. नाव काय दिलं तरी असतात ती भूतं. भुताला काही नाव दिलं तरी बदलणार कसं ? इंग्लिश नाव द्या कवि इंडियन नाव द्या. आहे तर ते भूतच. आणि ही सगळी भूतं ह्यांच्या अंगावर आल्यावर तुम्हाला त्यांच्यात एवढं काय वैशिष्ट्य वाटतं हेच मला समजत नाही. तेव्हा ह्या गोष्टीकडे आपण लक्ष दिलं पाहजि की आपण जरी सहजयोगात आल्यावर पुष्कळ लोक मला असं कळलं की तरी वारं आलं की लोक त्यांच्याकडे जातात म्हणजे लोकांना डोकं आहे की नाही ? अहो तुम्ही संत झाले, साधू झाले. आणि या वारे वाल्यांच्याकडे कशाला जाता तुम्ही ? आणि ते तरी तुम्हाला काय सांगणार ? जगातल्याच गोष्टी की तुझा बाप कधी मरेल आणि तुझी आई कधी मरेल ? परमेश्वराला काही या गोष्टीचा काही संबंध आहे का ? परमेश्वर तुम्हाला जे द्यायचं ते परमच देणार. जे मुख्य आहे तेच देणार आहे. जे तत्त्व आहे तेच देणार आहे. फालतूच्या गोष्टी तुम्हाला देण्यासाठी परमेश्वर बसलेला नाही. तेव्हा हे लक्षात ठेवलं पाहजि की वारेवाल्या लोकांच्याकडे जायचं नाही.

दुसरी गोष्ट म्हणजे, की हे संन्याशी बाबा लोक सगळीकडे फिरत असतात. आता आपल्या ह्या एरियामध्ये एक स्वामी नित्यानंद झाले, ते खरे होते. पण ते कुणाला भेटत नव्हते, कुणाकडून काही पैशे घेत नव्हते कवि काही नाही, आपले बचिरे, त्यांना सगळे लोक मारायला जायचे, म्हणून ते सगळ्यांना मारायचे आणि म्हणायचे, मला कोणाला भेटायचं नाही. बाकी मात्र, इतके भामटे इथे बसलेले आहेत की त्यांचा आता मला हेच कळलं की एका भामट्याने इथे पुष्कळ हरि-बरि लपवून ठेवलेले आहेत. त्याच्यावरून दोघांची, त्यांच्या शिष्यांची भांडणं चाललेली आहेत. आणि अशा लोकांच्या आहारी जाऊन मनुष्य आपली सगळी मालमत्ता त्यांना देऊ देतो. आपली बायका-पोरं त्यांना देऊ देतो. म्हणजे आहे तरी काय ? हा वचिर केला पाहजि की ह्या माणसाने आम्हाला काहीतरी आतमभूत असं केलं तर नाही, की ज्याच्यामुळे आम्ही याच्याकडे वहावत चाललो आहे ? मुख्य म्हणजे असं लक्षात ठेवलं पाहजि की जो मनुष्य खरोखर म्हणजे संन्याशी आहे त्याचा आपल्या गृहस्थाशी काय संबंध ? आम्ही गृहस्थाचे लोक म्हणजे यज्ञज्ञात आहोत. आम्ही आपली मुलं-बाळं सांभाळतो. आम्हाला नातू, पणतू सगळे काही आहेत. चार नातलगंना धरून आम्ही आपला संसार व्यवस्थित संतुलनात चालवतो आहोत. आणि हे कुठून बाहेरून आता संन्याशी आले, त्यांनी संन्यास घेऊन जंगलात राहावं. हे आमच्या दमावरती सव्वा तोळं सोनं घाला वगैरे, ह्यांना सोऱ्याचं काय करायचं आहे ? ह्यांना पैशाचं काय करायचं ? हा पण असा वचिर केला पाहजि.

एक गृहस्थ होते. तर ते माझ्याकडे त्यांच्या बायकोला घेऊन आले. श्रीमंत फार होते. तर मला म्हणायला लागले, बाबांनी मला हरियाची अंगठी दिली. असं का म्हटलं, तुम्हाला कशाला दिली ? तुमच्याकडे कति हरि आहेत ? पुष्कळ आहेत. मग म्हटलं, तुम्हाला कशाला दिली, तुमच्या इरायव्हरला दिली असती तरी बरं झालं असतं. तुम्हाला कशाला दिली हरियाची अंगठी ? नाही म्हणे आता त्यांनी मला दिली. म्हटलं असं का ? तुमच्यात जास्त श्रद्धा आहे, म्हणून तुम्हाला दिली ती. तर म्हटलं तुम्ही माझ्याकडे कशाला आलात, मी काही हरि-बरि देत नाही. तुम्ही माझ्याकडे उगीचच आलात. तर ते म्हणाले, आमच्याकडे दुसरा प्रश्न सुरू झाला आहे. म्हटलं, काय झालं ? आमच्या घरातले हरि जात आहेत. असं का ? मग त्याच्या बायकोला मी बघितलं. तर ती नुसती भ्रमति. तर्कियावर काहीतरी त्याने संमोहन वदिया केलेली होती त्या माणसाने. तर ती लागली बोलायला. की ते बा असं आहे की माझ्यामध्ये एक मनुष्य आहे, तो मला असं सांगतो की सगळे हरि तू बाबाजीला देऊन टाक. कारण हे बाबाजीला दिलेले बरे, हे दगड धोडे कशाला तू ठेवतेस ? जरा उतरवलं तचिं ते भूत आणि म्हटलं, बाई तू एवढी डॉक्टर आहेस, तू असा वचिर कर की तू समाजात राहणारी बाई आहेस, लग्न झालेले. तुझ्या नवऱ्याच्या कमाईचे दोन दागिने, तू लग्न झालेली बाई आहेस, तू अशी बोडकी तर फट्टि शकत नाहीस ? तुला चार दागिने घालावे लागणार. म्हणून त्याने तुला दागिने दिले. पण हा संन्याशी, जो की भगवे वस्त्र घालून फिरतोय, त्याला कशाला दगड-धोडे पाहजि. आणि जर ते तुला दगड धोडे आहेत तर त्याला राख वाटायला पाहजि की नाही ? तर तू त्याला कशाला देतेस मग ? तेव्हा तर्किया डोक्यात थोडासा प्रकाश पडला. पण अशा लोकांकडे गेल्यामुळे अनंत तर्कचे रोग होतात. घाणेरडे रोग, वाटले ते होऊन राहिलेय. आणि ह्याच्याचमुळे आपली गरबी जात नाही. अशा माणसांकडे एकदा कुणी गेलं की त्याला हार्ट अटॅक येणार कवि काहीतरी घाणेरडा रोग होणार कवि त्याच्या घरातली सारी श्रीमंती नष्टून जाणार. तर मी आधी सांगून ठेवते की हे सगळे भूतांचे प्रकार आहेत, त्याला भानामतीचे प्रकार म्हणतात. तेव्हा ते जपून असावेत. देवाच्या नावाखाली हे प्रकार चालणार नाहीत. आणि जरी त्यांनी कति दविस चालवले तरी शेवटी तो मनुष्य उघडकीला येतो. कवि लोकांना कळतं की हे धर्तीग आहे. लोकांच्या लक्षात येतं. पण तेवढ्यात कति लोक बुद्ध तयार. अहो आम्ही बुडालेले, आम्ही बुडालेले. रस्त्यावर फिरतात लोक.

तेव्हा जे मळात आहे ते जाणण्यासाठी तुम्हाला आत्म्याला शोधवलं पाहजि आणि आत्म्याशिविय जे जीवन सुरू होतं, ते जाऊन कोसळून पडतं. आता बघा मी सुद्धा परदेशात असते. माझ्याबरोबर बारा देशातले लोक आले आहेत. त्यांना आज आणलं नाही आम्ही. थकले फार होते म्हणून. त्यांची स्थिती बघा. त्यांच्या देशांमध्ये इतकी उन्नती झाली आहे, त्यांना सगळ्यांना मोटारी आहेत. चार-चार बंगले आहेत. खूप आरामात राहतात. सगळं काही आहे. पण एकाची बायको एका जवळ नाही. एकाचं मूल एकाजवळ नाही. मारामारी. तथि लंडनला, लंडन शहरांमध्ये, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल जे आपल्याहुन मोठे राज्य करत होते एकेकाळी. त्या शहरी ही दशा आहे की लंडन शहरांमध्ये, एका आठवड्यामध्ये दोन मुलांना आई-वडील मारून टाकतात. प्रत्येक आठवड्याला दोन मुलं मारली जातात. आणि चांगली मुलं. हे बघा, हे प्रगतीशील देश आहेत की आपल्या मुलांना मारतात. अहो जानवर सुद्धा असं करत नाहीत. म्हणजे अगदी पशु, त्याहुनही घाणेरडे लोक झालेले आहेत. म्हणजे काय म्हणावं यांना ? इतकेच जुलमी आणि खूनशी आहेत. हे असं जर तुम्हाला व्हायचं असलं तर असल्या प्रगतीला जायचं. प्रगती व्हायला हरकत नाही, पण आत्म्याशिविय प्रगती करायची नाही. जोपर्यंत आपल्या हातामध्ये प्रकाश नसेल तोपर्यंत आपण जर कोणचीही प्रगती केली तर आपण कुठेतरी अंधारात जाऊन पडणार. म्हणून आधी प्रकाश मळिवला पाहजि. आधी आपल्या आत्म्याला मळिवलं पाहजि. आपल्यामध्येच आपला आत्मा आहे, आपल्याचमध्ये आपली कुंडलिनी आहे. फक्त चुकतं कुठे ? मला असं कळलं की इथे सुद्धा पुष्कळ लोक पार झाले होते आणि मग हळू करत करत करत सगळे घसरले. त्याला कारण असं आहे, की आधी जे रोप, लहानसं अंकुर असं फुटलेलं असतं, तेव्हा त्याला जपावं लागतं, त्याची जपणूक जर नीट झाली आणि त्याची व्यवस्था नीटपणे करून जर तुम्ही त्याचा वृक्ष तयार केलात, तर अशा वृक्षाखाली हजारो लोक येऊ शकतात. एका दीपापासून तुम्ही दुसरा दीप पाजळू शकता. ही गोष्ट जरी खरी असली तरी जो पाजळलेला दीप आहे, त्याला मात्र स्वतःला जपावं लागतं, की उदया वार्याने तो वझून जाणार नाही. एकदा तो जमला म्हणजे तो हजारो लोकांना सुद्धा मारगदर्शन करू शकतो. ह्या देशाचं भवितव्य कवि सारंग वशिवाचं भवितव्य आज ह्या गोष्टीवर अवलंबून आहे. आणि म्हणून तुम्हाला माझी अशी वनिती आहे की जरी तुम्ही शहापूरला राहत असला, जरी ही जागा लहान असली, तुम्हाला वाटेल माताजी इतक्याने सांगतात कळकळीने, पण तरी मोक्याची आहे, मोक्याची जागा आहे. इथे अनेक तर्कचे लोक येतात. इथले, म्हणजे मुंबईकडेचे लोक आहेत सुशिक्षित, आणखी परत मग इथले खेडे गावातले लोक आहेत अशिक्षित, अशा रीतीने सर्व तर्कचे लोक इथे आहेत आणि ह्यांच्यामध्ये जर तुम्ही हे कार्य सुरू केलं, तर तुम्ही फार मोठं कार्य कराल. आज ह्या भारतामध्ये, महाराष्ट्र सगळ्यात मोठा देश आहे. आणि सिंतांची जरी ही भूमी म्हटली तरी सुद्धा त्याहुन मी म्हणून की इतकी पवित्र भूमी आहे इथे की श्रीरामांनी आणि मातेने सुद्धा पायातल्या वहाणा काढल्या होत्या दंडकारण्यात यायला. तर ह्या दंडकारण्यात बसून, एवढ्या मोठ्या पवित्र स्थितीत असून आणि जर तुम्ही या संपदेचा फायदा करून नाही घेतला तर लोक काय म्हणतील ? कमिनि आपण काय आहोत ? आपण कुठे आलेलो आहोत ? आपली काय प्रतर्षिता आहे ? आपल्यापासून जगाला काय अपेक्षा आहेत ? उदया तो दविस येईल. आज बारा देशातले लोक इथे आलेत. महाराष्ट्राला बघायला आणि आजही इथे येण्यासाठी फार हे होते, पण मी म्हटलं तुम्ही थकले तर राहू द्या. आज काय त्यांना मी आणलं नाही. पण हे लोक आलेत, आज हजारो देशातले लोक इथे येतील, तुमच्या दर्शनासाठी. पण आधी तुम्ही कोण आहात हे लक्षात घेतलं पाहजि. समजा तुम्हाला सहिसनही दिलं आणि सहिसनावर बसून तुम्ही जर भीकच मागत बसलात, तर लोक म्हणतील हा कसला राजा बसवलाय सहिसनावर ? तशी स्थिती आहे म्हणून आपण कोण आहोत ? आपण कुठे राहतो ? आपली काय स्थिती आहे आणि जगाला आपल्यापासून काय अपेक्षा आहेत ते समजून घेतलं पाहजि. तेव्हा अशा बेकारच्या वस्तूंमध्ये आपण लक्ष नाही दिलं पाहजि.

सहजयोगामुळे तुमचे सर्व आजार जातील. डॉक्टरांची बलि तुम्हाला भरावी लागणार नाही. तुमची सगळी दुःखं दूर होतील. तुमचे जे काही पैशाचे प्रश्न आहेत ते सोडवले जातील. हे सगळं लौकिक प्रश्न तर सहजच सोडवले जातील. पण समजा जर एखाद्या झाडाला, एखादं पान जर खराब असलं तर त्याला वरून तुम्ही काहीजरी दिलं तरी तात्पुरतं होणार आहे. पण जर तुम्ही मळातच त्याला पोषक असं काही दिलं, तर ते संबंध झाडात पसरतं, तसंच सहजयोग आहे. अनेक लोकांची दुःखं ठीक होतात. मोठंमोठे दारू पणारे लोकांनी आपोआप दारू सोडली. मी कोणाला म्हणत नाही, दारू सोडा कारण तसं म्हटलं तर अर्थ लोक चालू नष्टून जायचे. मी तसं कोणाला काही सांगत नाही. पण हे आपोआप सगळं घडतं. सर्व व्यसनं सुटून तुम्ही अगदी मुक्त होता. कुणाची तुम्हाला गुलामी करायला नको. पण असा मुक्त मनुष्य दुसऱ्यांच्यावरती आक्रमण करत नाही कवि कोणाचं आक्रमण घेत नाही, त्याला समर्थ करून परमेश्वर उभा करतो. तेव्हा जे रामदास स्वामींनी आपल्याला सांगून ठेवलेलं आहे की समर्थाचिया वक्र पाहे असा ह्या त्रिभुवनात कोणी नाहीये, असे तुम्ही लोक आहात.

तेव्हा या योगाला प्राप्त करावं. त्याच्यामध्ये स्वतःला स्थापन करावं आणि एक मोठा असा समाज उभा केला पाहजि. जोपर्यंत असा समाज उभा करणार नाही, तुमचं राजकारण वगैरे अगदी बेकार आहे. त्याला काही अर्थ नाही. कारण नुसता बोलाचाच भात आणि बोलाचीच कढी आहे. परवा एक समाजवादी आले माझ्याशी भांडायला. म्हणे मातेजी तुम्ही गरबांची सेवा नाही करत का ? तर म्हटलं मला गरीब-श्रीमंत मला गरिब माहित नाही कारण मला कोणाकडून जर पैशेच घ्यायचे नाही तर गरीब श्रीमंत

कोण मोजत बसणार आहे ? कोणी माझ्या समोर आला तर माझा स्वभाव पाण्यासारखा आहे. जथे गड्डा असेल तथे भरून काढणारा आहे आणि पुढे जाणार. तेव्हा आम्हाला हे तुम्ही काही सांगू तुमचा समाजवाद. पण एवढं मला माहित आहे की तुम्ही नुसतं डोक्याने समाजवाद आहे आणि तोंडाने बोलता, माझा समाजवाद कार्यान्वित आहे, तो कार्य करतो, तो वाहतोय. त्याचा फायदा होतो लोकांना. तुम्ही नुसतं तोंडाच्या गप्पा मारून मारून समाजवादी झालेले आहात. मग त्यांचं तोंड बंद झालं आणि चूप झाले. सर्व हे जे काही म्हणणं आहे. आता कम्युनिझम पाहजि. पुष्कळ म्हणतात की कम्युनिझम आलं म्हणजे फार चांगलं होईल. सगळ्यांना रशियाला पाठवा म्हणजे कळेल काय असतं कम्युनिझम म्हणजे काय ? आम्ही जाऊन आलेलो आहे. आणि कॅपिटॅलिझम म्हणजे काय हे इंग्लंडला जाऊन बघा. पण सहजयोगात आम्ही म्हणतो आम्ही मोठे भारी कॅपिटॅलिस्ट आहोत. आम्ही पाठयपुंजीवादी आहोत कारण सगळी शक्ती जर आमच्या जवळ आहे तर आम्ही सगळ्यात आहोतच पूंजीवादी. पण सगळ्यांना वाटल्याशिवाय चैन येत नाही म्हणून घर-दार सोडून तुमच्या मागे, आम्ही तुमची आर्जव करत बसलेलो आहोत. तेव्हा सगळ्यांनी शहाणपण धरावं.

सहजयोगाचा वषिय इतका मोठा आहे की या थोड्या वेळामध्ये आणखी त्याला सांगता येणार नाही वसितारपूरवक. तरी अनेक आमच्या टेप्स वगैरे आहेत. जर तुमचं इथे सेटर व्यवस्थति सुरू झालं, तर तुम्ही ते टेप्स ऐकू शकता. आम्ही तुम्हाला टेपरेकॉर्डर पण सेटरला पाठवू. तसेच आमचे फोटो वगैरे पाठवू. आणखी व्यवस्थति इथे कार्य सुरू होऊ शकतं. पण पहिल्यांदा हा नशिचय केला पाहजि की एकदा आम्हाला जागृती झाल्यावर आम्ही त्याचं तंत्र शकून घेऊ. नाहीतर जागृतीला काही अर्थ नाही आणि आमच्या मेहनतीलाही काही अर्थ राहणार नाही.

आता मला परत जायचं आहे. आणि म्हणून मी सर्वांची इथे आभारी आहे. ज्या सहजयोगी मंडळींनी ही व्यवस्था केली त्याच्यासाठी आम्ही सगळ्यांचे आभारी आहोत. तसंच आपल्या शहापूरचे जे लोक आहेत, जे इतका वेळ बसले, ताटकळून गेले आणि परत आले त्यां सगळ्यांची मी आभारी आहे. पण पुढच्या वेळेला मातृ आपण व्यवस्थति प्रोग्राम करू. इथे चांगला प्रोग्राम करूयात. आणि मंडळींना पूर्णपणे समाधान वाटेल अशा रीतीने मी इथे राहीन. आज इतका वेळ नाहीये. तरी आपण मला क्षमा करावी. बाकी एखादा प्रश्न असला तर वचारा आणि भिग आपण जागृतीचं कार्य सुरू करू..... पाणीआणि मुलांनी सुद्धा नुसत्या टवाळक्या करून आपलं आयुष्य घालवायचं नसतं. कळलं का ? नुसत्या टवाळक्या करायच्या नाहीत. नोटपणे प्रश्न वचारा. प्रश्न फार गंभीर आहे. (भारतमाता की जय) हा.. आता प्रश्न वचारा ? हा...(सगळे दगड मारतात मागून...)...कोण ? (मागून आला दगड....) आता तुम्ही दगड-बगिड माराला तेवढंच एक राहिलेय का ? आता दगडे व्हा तुम्ही ? आणखीन काही येत नाही.....वा..वा... अगदी महामूर्ख लोकं आहेत. कारण काय आहे की अक्कल तर काही नाही आणि परत म्हणतात ना की उथळ पाण्याला खळखळाट फार. ते आहे. उथळ पाण्याला खळखळाट असणारच. त्याशिवाय त्याच्या पलीकडे आहे काय त्यांच्यात ? आता दगड मारा आणि धोडे घेऊन या डोक्यात. त्या पलीकडे आणखी काही करताच येत नाही. तेच मी म्हणते की खुनशीपणा येऊन राहिलाय लोकांमध्ये. (भारतमाता की जय !) काय तुमचं भारतमाता, बघू बरं इकडे या. भारतमाता. नुसता जयजयकार करून काय मळिवलंत तुम्ही ? बोला ना ? अशे भ्याडासारखे कशाला करता ? दगड कशाला फेकता ? इकडे या समोर. असेल हमित तर समोर या. तकिडे भ्याडासारखे बसून काय दगड फेकून राहिलाय बायकांवर ? त्यापेक्षा जाऊन साड्या नेसा. मूर्ख कुठले ? खबरदार जर कोणी दगड-बगिड फेकला तर ? प्रश्न असेल तर वचारा काही ? तुम्हाला प्रश्न असेल तर ? मोठे आले भारतमाताची जय गाणारे ? आहे का काही प्रश्न ? नसेल तर आता पण थोडंसं ध्यानात जाऊ या. बरं का . हां. या, इकडे या.

त्र्यस्थ : तुम्ही आतापर्यंत जे तत्त्वज्ञान सांगितलं सगळं ते सगळं या

भूमीतलंच आहे ?

श्री माताजी : कुठल्या ?

त्र्यस्थ : या आपल्या भारतभूमीतलंच आहे काय ? म्हणजे रामदासांचा तुम्ही उल्लेख केलात, ज्ञानेश्वरांचा उल्लेख केलात. ते सगळं या भूमीतलंच आहे. तर ह्याला आपण हद्दि तत्त्वज्ञान असे म्हणतो. म्हणजे अनादिकालापासून आहे.

श्री माताजी : हा. बरोबर आहे. मग ?

त्र्यस्थ : साधारणपणे पाच हजार वर्षांपासून याला आपण हद्दि तत्त्वज्ञान असं म्हणतो.

श्री माताजी : बरं मग ?

त्र्यस्थ : मग तसा उल्लेख का नाही केला ?

श्री माताजी : काय, म्हणजे काय उल्लेख केला पाहजि ? अहो आदर्शिकाराच्यांना तुम्ही वाचलय का ? हद्दि तत्त्वज्ञान तुम्ही सांगणारे मला ? आधी जाऊन तुम्ही. मी आदर्शिकाराच्यांचं नाव घेतलय ना. हे बघा, तुम्ही लोक जे, इकडे या. हे बघा. तुम्ही शहाणे आहात. इकडे या. इकडे या .मला कळलं तुम्ही काय आहे ते ? मी स्वतः हद्दि धर्माला वाचवून राहिलेय, तुम्ही लोक नाही.

त्र्यस्थ : तसं नाही. पण हद्दि धर्माचं तत्त्वज्ञान आहे ते तुम्ही सांगा की ?

श्री माताजी : मग अर्थातच. मग काय ?

त्र्यस्थ : तुम्ही सांगा ना असं.

श्री माताजी : मग असं काय तुम्ही हद्दि धर्माचे काय ठेकेदार आहात ?

त्र्यस्थ : ठेकेदार आहात असं कसं म्हणता ?

श्री माताजी : नाही मग ?

त्र्यस्थ : हे तत्त्वज्ञान या भूमीत रुजलेलं आहे की नाही ?

श्री माताजी : हो अर्थातच.

त्र्यस्थ : हा मग

श्री माताजी : मग काय ?

त्र्यस्थ : मग हद्दिचं तत्त्वज्ञान असं तुम्ही म्हणा की.

श्री माताजी : हद्दिचं म्हणजे तुम्ही हद्दि आहात असं तुम्हाला वाटतं का ?

त्रयस्थ : म्हणजे काय ?

श्री माताजी : मला नाही वाटत.

त्रयस्थ : त्याचं असं आहे. (श्री माताजी नर्मला देवी की जय)(गोधळ....)

श्री माताजी : नाही नाही. तुम्ही नाही. जे हद्दी लोक असतात, जे हद्दी लोक असतात.

त्रयस्थ : हद्दीची व्याख्या करा ना.

श्री माताजी : हद्दी लोक. ते बघा ऐका. हद्दी लोक ते. ऐका ऐका. हद्दी लोक ते. अहो, काय प्रतष्ठा ?

(भारत माता की जय)

श्री माताजी : काही प्रतष्ठा तरी आहे काय त्यांना हद्दी लोकांची ? ए, पागल. गुंडगरी करणं हे हद्दी धर्माचं लक्षण नाहीये. तुम्हाला माहीत आहे शिवाजी राया.

आ.... त्यांनी बायकांना दगड मारले होते ? तुम्ही लोक हद्दी धर्म म्हणता ?

काय हो ?

त्रयस्थ स्त्री : २-४ दगडं आलेत या इकडे.

श्री माताजी : आता हद्दी धर्माचं मुख्य लक्षण काय आहे ? शक्तीचे उपासक आहेत. हद्दी लोक शक्तीचे उपासक आहेत आणि आत्मज्ञानाचे वेडे आहेत. आत्म्याचं ज्ञान मळिलं पाहजि. हे सर्व हद्दी धर्मात, हद्दी शास्त्रात सांगितलेलं आहे. दगड मारायला नाही शकिलंय.

त्रयस्थ : (अस्पष्ट...गोधळ...)

श्री माताजी : पण तुम्ही काय त्यांना सांगितलेलं आहे? मी म्हणते. तुम्ही त्यांना म्हणावं,

येऊन बसा. मी तुम्हाला हद्दी धर्म शिकवते. बसा. तुम्ही जोपर्यंत

समर्थ होणार नाहीत हद्दी लोक, तोपर्यंत तुम्ही हद्दी नाही. समर्थ. ऐकून घ्या. ऐकून घ्या. इकडे या. इकडे या. तुम्ही इकडे या. तुमचं कार्य मी करत आहे. हे बघा .तुम्ही इकडे या. तुम्ही समर्थ व्हा असे मी म्हणतेय. वाईट का बोलतेय मी? बरोबर बोलतेय मी.

त्रयस्थ : मी त्यांचं समर्थन करतोय असं नाही.

श्री माताजी : माझं काय म्हणणं आहे. मी म्हणतेय, तुम्ही समर्थ व्हा. म्हणजे तुम्हाला जो

अर्थ आहे, तुम्ही हद्दी आहात ते तुम्ही व्हा. पण तसं नाहीये. लोक तसं

नाहीये.त्याचं तुम्ही पोलिटिकल बनवून ठेवलंय. पोलिटिकल नाहीये. हद्दी

धर्म काय आहे ?

त्रयस्थ : हे पोलिटिकल नाहीये. हे पॉलिटिकल बेसवरती वचारत नाहीये.

श्री माताजी : हा मग. बोलायला लागा. मग तत्त्वावर या. तत्त्व जे आहे. तत्त्व काय आहे की आत्म्याचं आपल्याला दर्शन झालं पाहजि. कळलं. शिवाजी रायांनी सांगितलं आहे की 'स्व' चं तंत्र जाणलं पाहजि .कळलं. तुम्ही जाणलं का, नाही जाणलं ? म्हणून मी म्हटलं, जाणून घ्या. आधी तुम्ही जाणून घ्या. आधी बसून जाणून तर घ्या. मग कळेल तुम्हाला मी काय बोलते ते. मग हद्दी धर्म कती वशिव्यापी आहे तो कळेल. तो कुठला इथलाच नाहीये. इथला दगड मारणार नाहीये.

त्रयस्थ : नाही नाही. यांच्यावर तुम्ही जाऊ नका.

श्री माताजी : मी सांगते तुम्हाला. हे स्वतःला हद्दी म्हणवतात ना, पण ह्यांना काही आहे का ? कळलं का ?

त्रयस्थ : हद्दी तत्त्वज्ञानात कुठे म्हटलंय की सगळ्याचं ऐकलच पाहजि असं....

श्री माताजी : हद्दी तत्त्वज्ञान असं नाहीये. हद्दी तत्त्वज्ञान आहे आत्म्याला आपल्यात उतरवलं पाहजि.

त्रयस्थ : पण इतक्या लहान मुलांना कसं काय समजावून सांगणार ?

श्री माताजी : अहो, एवढ्या एवढ्या मुलाला सुद्धा येतं. म्हणून तर म्हणते, तुम्ही ऐकून तर घ्या शांतपणे मी काय सांगते ते. नुसतं इथं आपण ओरडून- आरडून हद्दी धर्म वाचवू शकत नाही आपण. हद्दी धर्माला कोणी नष्ट करू शकत नाही. पण कोण नष्ट करेल, आपणच. कारण आपण अज्ञानात अजून आहोत. ज्ञान जाणलं पाहजि. ज्ञान जाणल्याशिवाय होणार नाही ना?

त्रयस्थ : मला एवढंच म्हणायचं आहे की तुम्ही हा जो प्रचार करत आहात, हद्दी धर्माचाच आहे की नाही ? मग तुम्ही सांगा की हा या भूमीतलाच आहे.

श्री माताजी : आम्ही कोणत्याही धर्माचा करत नाही .कारण काय आहे धर्म ही जी संस्था आहे, जी हद्दी धर्म संस्था म्हणवता, त्याच्यामध्ये आज पुष्कळशा संकुचित प्रवृत्त्या आलेल्या आहेत.

त्रयस्थ : आता ते वसिरा. (अस्पष्ट आहे)

श्री माताजी : म्हणूनच. म्हणूनच.आम्ही तो शब्द वापरलेला नाही.कारण आज त्या शब्दाला विकृती आली आहे. समजा आता सुरती म्हणजे कुंडलनी. आणति जर तंबाखूला सुरती नाव देऊन ठेवलय? तर आम्ही सुरती शब्द का नाही गाळणार ?

त्रयस्थ : आताची लोकं आहेत त्यांनी विकृत केलेला आहे. (अस्पष्ट...) हद्दि धर्म हा शब्द विकृत झालेला नाही.

श्री माताजी : हद्दि धर्मच विकृत करून ठेवलेला आहे तुम्ही. तोच तर सांगते मी.

त्रयस्थ : हद्दि धर्मातल्या लोकांनी विकृत केलेला आहे . याचा अर्थ हद्दि धर्म विकृत कसा होतो?

श्री माताजी : नाही. हद्दि धर्म नाही झालेला. पण ती व्याख्या ? त्याची लोकांना समजत नाही. आणहा जो मी तत्त्वज्ञान सांगते हे आपल्या देशात झालेलं, मी स्वतः सांगतेय तुम्हाला.

त्रयस्थ : पण हद्दि तत्त्वज्ञान म्हणतात ना या सगळ्याला. आता भारतामध्ये कोणी या तत्त्वज्ञानाचा अभ्यास केला तर कुणीही म्हणेल की हद्दि तत्त्वज्ञानाचा अभ्यास केलाय म्हणून.

श्री माताजी : मी हद्दि नाही म्हणणार .एवढ्याचसाठी मी म्हणेन भारतीय. भारतीय शब्द

बरा आहे. त्याच्यापेक्षा भारतीय तत्त्वज्ञान ठेवा. पण हद्दि नका ठेवू. हद्दि

म्हणजे हे की गांधीजीला मारलं ते हद्दि तत्त्वज्ञान आहे ना?

त्रयस्थ : नाही. असं कसं म्हणता येणार?

श्री माताजी : म्हणतात ना ते .म्हणतच होते.

त्रयस्थ : पण कोण म्हणताहेत याचा अर्थ ते वस्तुस्थिती नाही .

श्री माताजी : माझं काय म्हणणं. शब्दजालात फसायचं नसतं. तुम्ही स्वतः आत्म्याचं दर्शन घ्या. स्वतः समर्थ व्हा. म्हणजे तुम्हाला कळेल. जे सांगितलेलं आहे ते मी करून दाखवणार. कळलं का ? असं करून तुम्ही समाजवाद्यांना महत्त्व देणार आहात. मी तुमच्याच तर्फे आहे आणमी तेच तुमचं कार्य करतेय, पण अजून हद्दि धर्माची पूर्ण कल्पना करून घ्या. त्याचा सगळ प्रगाढ रूप तुम्ही समजून घ्या. वरचं वरचं नका समजून घेऊ नुसतं.

त्रयस्थ : हद्दि धर्माने वास्तविक असं सांगितलंय की म्हणजे हद्दि धर्म असं म्हणतो की हे जे बायबल, आपलं मोहम्मद कवि येशू ख्रिस्त आहे.

श्री माताजी : असं काही म्हटलेलं नाही.

त्रयस्थ : एका परमेश्वराचे सगळे मंत्र आहेत.

श्री माताजी : आम्ही तेच म्हणतोय. सगळं तेच आहे बेटा.

त्रयस्थ : आपण अनादी काळापासून सांगितलेलं आहे की नाही ?

श्री माताजी : हो. अर्थात आहेत ना. तर तेच मी सांगतेय, पण तुम्ही एका भाषणांमध्ये

माझं जजमेंट कसं करायचं?

त्रयस्थ : मी जजमेंट करत नाहीये.

श्री माताजी : मी तेच करत आहे. उलट तुमच्या उलट मी शहाणे लोक सांगते कसे आहेत ते . आम्ही याला गेलो कोणच्या गावाला बरं ? इचलकरंजीला. तथि आम्हाला तुमच्यासारखे काही मुलं भेटले याच्यामध्ये. तर म्हणाले, माताजी आम्ही तुमच्या प्रोग्रामला आलो होतो. आम्ही तुमचे लेक्चर्स ऐकलेले आहेत आणआम्ही ही संघटना येथे करत आहोत कारण येथे विज्ञान परिषद झाली. त्यांनी सांगितलं की हा हद्दि धर्म खोटा आहे म्हणून. तर तुम्ही सदिध करून द्या. कारण तुम्ही सदिध करून द्या की हद्दि धर्म हा कति उच्च प्रतीचा आहे. म्हणून आम्ही तुमच्यासाठी आलो. पण हे ऐकायला सुद्धा तयार नाहीत. त्यांना काय सांगायचं. जे हद्दि धर्माचं तत्त्व आहे तेच आम्ही घेऊन आलेलो आहोत. पण त्याच्यात सर्व धर्म समावलेले आहेत. आज मी काही हद्दि धर्मावर बोलत नव्हते. हे मी तत्त्वज्ञान सांगितलं ते सांगितलेलं आहे. ते तुम्ही आता तत्त्वज्ञान घेऊन आता त्याच्यात वाद विवाद न करताना पहिल्यांदा समर्थ व्हा. आपला आत्म योग

त्रयस्थ : आम्ही समर्थ होण्यासाठीच संघटना करतो.

श्री माताजी : पण संघटनाने मळिना बेटा. मी तुला सांगते. मी तुला सांगते. माझा ऐकून घे.

त्रयस्थ : आता तुम्ही करता ही संघटनाच आहे ना ?

श्री माताजी : नाही नाही. ही जी संघटना

त्रयस्थ : तुमच्या शिष्य बाहेर जाऊन सगळ्यांना सांगणार की नाही म्हणजे संघटनाच करताय.

श्री माताजी : पण आमच्या संघटनेत आणतुमच्या संघटनेत फरक आहे. काय फरक आहे तो समजून घ्या. तुम्ही आधी त्याच्यामध्ये आत्मसाक्षात्कार घ्या. जसे शिवाजी होते. योगी पुरुष. तुम्ही आधी योगीजन व्हा. योगजिन झाल्यावर तुम्ही संघटना करा म्हणजे जिवित संघटना होईल. अशी मूर्खासारखी नाही होणार. त्याला काहीतरी अर्थ

लागेल. कळलं का तुम्हाला ?

त्रयस्थ : तुमच्या म्हणण्याप्रमाणे या सर्वांना सुधारायचं असेल तर शेवटी काहीतरी संघटनाच केली पाहिजे की नाही ?

श्री माताजी : पण संघटना जर तुम्ही आधी केली आणि त्याला जर आत्म्याची साथ नसली तर ती पडून जाणार.

त्रयस्थ : हे पहिल्यांदा शकियायला पाहिजे.

श्री माताजी : मी तेच सांगून राहिली. तुम्ही आधी आपल्या आत्म्याला प्राप्त व्हा. आत्म्याला प्राप्त झाल्यावर देव कुठेत ? त्यांची स्थानं आपल्या मध्ये कुठे आहेत ? कृष्ण कुठे आहेत आपल्यामध्ये ? आता ह्या लोकांना गणपती काय आहे हे माहीत नाही. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. तुम्ही जरा आमच्या फरिन्सशी बोला तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. त्यांना गणपती काय आहे ? कुठे आहे ?

सगळं माहिती आहे. तुम्हाला माहिती आहे का गणपती तुमचा कुठे आहे कवि कृष्ण कुठे आहे ? नाय नाय. एक सांगायचं असं की आपल्यामध्ये

जे....

त्रयस्थ : परमेश्वराला कोणी कोणत्या दबावाखाली...

श्री माताजी : नाही. तसं नाहीये. हे अज्ञान आहे. हे अज्ञान आहे बेटा. नाही नाही. सर्वच आपल्यामध्ये आहे. (गोधळ....) पण ते कुठेतरी आहे आपल्या मध्ये. आता त्याच्यासाठी सगळ्या मध्ये कोणी हद्दि धर्म संस्थापनार्थ कोणी केलेला आहे नंतर ? म्हणजे सगळ्यांमध्ये आहे ज्याला रविहायवल् म्हणतात. आदिशंकराचार्यांनी केलंय. आता आदिशंकराचार्यांनी जे सांगितलंय ते कार्य आमही करत आहोत. तेव्हा आधी शक्ती तर घ्या बेटा. तुम्ही लोक तरुण आहात. शहाणे आहात. जे तुम्ही म्हणताय ते बरोबर आहे. कवि तुम्ही बाह्यातलं सांगताय. मी लौकिकातलं नाही सांगत आहे. मी म्हणते तुम्ही आधी अलौकिक व्हा. शक्तिमध्ये जे होतं तो तुमच्यात येऊ द्या आधी.

त्रयस्थ : बरोबर आहे. पण त्याचा मार्ग सांगतिला नाही. कसं करायचं ?

श्री माताजी : ते सांगते. पण हे ऐकायला तयार नाही. नाही नाही. सांगते ना बेटा.

(गोधळ....) आता तुम्ही लोक ऐकून घ्या. तुम्ही कोणी हद्दि. आता समजलं का ? तुम्हाला बोलणं समजलं की नाही ? तुम्ही नुसतं हुल्लडबाजी शकिलेत का हद्दि धर्मात ? हां. आता ऐका. तुम्ही ऐकून घ्या. नाही नाही. काही नाही. तरुण मुलं आहेत ना ? त्यांना समजावून सांगितलं तर काही हरकत नाही. मला जरा पाणी द्या. आता ऐकून घ्या.

समजून घ्या. हे बघा समजून घेतलं पाहिजे. असं वेड्यासारखं करून काही होणार नाहीये. त्याने काही फायदा होणार नाही. नाही नाही. मी समजावून सांगते. मी समजावून सांगते. तुम्ही राहू द्या. तुम्ही लोक हद्दि धर्माला मानता ना ? मानता की नाही ? आता हद्दि धर्माला जे लोक मानतात - जे तुमचे प्रवर्तक होते आदी शंकराचार्य. त्यांचं तुम्ही पुस्तक वाचलंय का ? त्यांच्याबद्दल काही जाणलं आहे का ? काही नाही. तेव्हा जोपर्यंत तुम्हाला त्यांचं ज्ञान येणार नाही बेटा, तोपर्यंत तुमच्या हद्दि धर्माला अर्थ नाही राहत, कारण त्याच्यातला प्रकाश तर बघा. अंधारामध्ये तुम्ही हद्दि हद्दि म्हणून काही उपयोगाचं नाही. तुम्ही माझं ऐका. ह्याला काही अर्थ नाहीये. अशा रीतीच्या अनेकदा लाटी आल्या आणि संपल्या. अशा संघटनेचा काही फायदा होणार नाही. कशाचा फायदा होणार आहे, जेव्हा त्याच्यातला प्रकाश, तत्त्व धरा. तुम्ही अजून तत्त्व धरलेलं नाही. जे तत्त्व सर्व विश्वव्यापी आहे, त्याला तुम्ही शहापूर परतं केलंय कवि असं केलंय हे चुकतंय की नाही. म्हणजे तुम्ही हद्दि धर्मावरच अत्याचार करून राहिलात माझ्यामते.. कारण त्याच्यातलं तत्त्व जर समजून घ्यायचं नाही, त्याच्यातला प्रकाश समजून घ्यायचं नाही आणि काही तरी घेऊन आपलं नघाले तर लोक काय म्हणतील तुम्हाला ? तुमच्याशी जर कोणी काही वचिरलं तर तुम्हाला त्याच्यातलं तत्त्व कळलंलं आहे का बेटा ? असं कसं ? समजून तर घेतलं पाहिजे. आमही तुम्हाला आईसारख्या आहोत ना ? मग असं काय वेड्यासारखं वागायचं ? हद्दि धर्मामध्ये आईचा मान ठेवला पाहिजे हे तर सांगितलं आहे ना ? हे सांगितलंय की नाही ? की आईला शिव्या दिल्या पाहिजेत आणि खडे मारले पाहिजेत असं सांगितलंय ? मग काहीतरी तुम्ही वागून दाखवा ना हद्दि धर्मासारखं. शक्ति आपल्या आईला केवढं मानत असत आणि तुम्हाला जर शक्तिसारखे व्हायचंय तर आधी ते योगीजन होते. तुम्ही योगी झालं पाहिजे की नाही ? एक लक्ष, मी तुम्हाला समर्थ करायला आलेय आणि तुम्ही मला दगड घालताय म्हणजे काय म्हणावं ? हे शहाणपण कुणी सांगितलेलं आहे ? ज्याचा झेडा लावायला नघिलेत, त्याच्या मागचं तत्त्व तर समजून घेतलं पाहिजे आपण. सर्व जगामध्ये त्याचं तत्त्व मी शकिते आणि आपल्या देशामध्ये असं करून कसं चालेल ? तुम्हाला माहीतच नाही अजून तुम्ही काय सांगतात ते. तुमचाच मी, मी तुम्हाला समर्थ करायला आलेय. मी तुमचं लीडरशिप करायला आलेय. मी काही फालतू लोकांसाठी नाही आलेले. तुमच्यासाठी आलेय. पण तुम्हाला अजून माहीतच नाही तुम्हाला काय पाहिजे ते. हे तर जाणून घेतलं पाहिजे की नाही. आता आरामात बसा. इथे बसा. मी सांगते कसं करायचं ते. या इकडे. (या इकडे) अशे आरामात बसा. आता सगळे आपले समर्थ होऊन घ्या. बसा बरं. बसा. समजून घ्या बेटा. चला येऊन बसा. नुसती हुल्लडबाजी करून काही फायदा नाही. आपल्या प्रतष्ठेने येऊन बसा. तुम्ही सगळे जण समर्थ होऊ शकता. (गोधळ.....) तुम्ही बसा. तुम्ही बसा. तुम्हाला मी पार करते. (गोधळाचा आवाज.....) आता हे काय आहे ? याला काय काही अर्थ आहे ? स्वतःही करायचं नाही, दुसऱ्यांना करू द्यायचं नाही. तुम्ही सांगा, हे काय आहे ? आमही करतोय ते कार्य फार मोठं आहे. विश्वाचं कार्य आहे ते. बसा बसा सगळे. म्हणूनच आपला हद्दि धर्म दाबला गेला आहे, कारण आपण त्याला असं लहान करून टाकलेलं आहे, कोतं करून टाकलेलं आहे. एवढा विश्वव्यापी धर्म आपण सर्व नाश करून टाकलेला आहे अशा मूर्खपणाने आणि मूर्खाच्या हाती कोलीत दिल्यासारखं झालेलं आहे मी तुम्हाला सांगते खरी गोष्ट. आता तेच त्याचा प्रकाश, त्याचा दवि सांभाळून घ्या. काही तरी उगीचच वेड्यासारखं करण्यात काही अर्थ नाही. आता बघा त्यांच्यातल्या कांती लोकांना आत्मसाक्षात्कार होतो ? बघायचं. हा, आता शांत बसा बरं. तुम्ही जशे समर्थ व्हाल, तुम्हाला स्वतः लक्षात येईल की तुम्हा मध्ये कती शक्ती आहे ती. शक्तीला तर जाणलं पाहिजे. शक्तीचे पुजारी आहात ना तुम्ही ? देवीचे पुजारी आहात ना ? मग शक्तीला जाणले पाहिजे. हां. आणि असं करून संघटना होणारच नाही कारण ती बाह्यातली संघटना आहे. आता तुम्ही मला बोलू देणार आहात की नाही ? काय ? (अस्पष्ट आहे). मूर्खपणा करू नका. (अरे जास्त बोलू नका) म्हणजे मूर्खपणाशिवीय आणि मला काही दसितच नाही तुमच्यात अककल. आणि तुम्हाला आश्चर्य वाटेल फक्त शहापूरला मी हा नमुना पाहिला. आणि खीन कुठे मी असं पाहिलं नाही. मी कुठे कुठे गेले. आदिविशी जागेत गेले. कुठे कुठे गेले. अशे मूर्ख मी कुठे पाहिले नाहीत. हे सगळे शहापूरला कुठून आलेत ? इथे काय मूर्खांचं हॉस्पिटल वगैरे आहे की काय ? असं दसितंय अगदी स्पष्ट. (हसण्याचा आवाज) टवाळकी करणं नाही. कसं बोलू ? आता काय करणार आम्ही ? अहो, तुम्ही जाऊन सांगा त्यांना ना. ह्यांना चूप रहायला सांगा. नाही तर होणार नाही. कारण ही ध्यानाची गोष्ट आहे ना. त्यांना नसेल राहायचं त्यांनी नाही राहावं. पण थट्टा करणं ह्यांनी होणार नाही. (आवडत नसेल त्यांनी नघून जावं). हां. दुसऱ्यांना कशाला त्रास देता ? म्हणजे आगाऊपणा कशाला ? काय आहे हे ? हे तुम्ही जरा सांगा. (ऐकून घ्या. ऐकून घ्या त्यांचं. नंतर पाहू.) नंतर पाहू. जरा बसा तर खरी. हा, बसा बसा. आता शांतपणाने ऐकून घ्या. हे कुंडलनीचं शास्त्र. आता थांबा थांबा, तुम्ही बोलू नका, राहू द्या. मी सांभाळून घेते. राहू द्या, राहू द्या. जाऊंदे. आता हे बघा, हे कुंडलनीचं शास्त्र हद्दि धर्मातच सांगितलेलं आहे पण तुम्हाला माहिती आहे का कुणाला ? तुम्ही वाचलं तरी आहे का ? हद्दि धर्माची संघटना करण्यासाठी पहिल्यांदा आपला आत्मा मळवा. ज्यांनी आत्मा मळविला नाही तो करू शकत नाही. पहिल्यांदा आपला आत्मा मळविला पाहिजे. त्याला गांभीर्य पाहिजे. हुल्लडबाजीने होणार नाही. जेव्हा तुम्हाला ध्यान करायचं आहे, त्याला एक गांभीर्य पाहिजे. आपल्यासमोर शिवाजी महाराजांचं हे उदाहरण आहे ना. त्यातला कोण शिवाजी महाराजांसारखा आहे ते मला बघायचंय तुमच्यातला. नुसतं त्यांचे झेंडे लावून होणार नाही. त्यांची प्रतष्ठिता, त्यांच्या पायाच्या धुळी बरोबर तरी कुणी आहे का इथे ? असेल तर समोर यावं. उदाहरण शिवाजीचं आणि वागणं कुणासारखं- औरंगजेबासारखं आहे. आता बसा शांत जरा दोन मिनिटे. त्यांच्या लायकीचे व्हा, मग त्यांचं नाव घ्या. अगदी आता शांतपणे हा वषिय असा आहे की हे जिवित आपल्यामध्ये आहे आणि हे आपल्या देशामध्येच ऋषीमुनींनी शोधून काढलेलं आहे. ऋषीमुनींनी हे आपल्या देशामध्ये सगळ्यांनी शोधून काढलंय. त्याचं तत्त्व समजल्याशिवाय आपल्याला काहीही लक्षात येणार नाही. तेव्हा हे ऋषीमुनींनी जे ज्ञान शोधून काढलेलं आहे ते आपण मळविलं पाहिजे. हा आपला वारसा आहे. आपला वारसा आहे हा, भारताचा हा वारसा आहे. तो जोपर्यंत तुम्ही मळवणार नाही तोपर्यंत बाह्यातून कोणीही तुम्हाला मानून घेणार नाही. परवा वजिजान आणि प्रिषिड झाली. त्याच्यामध्ये हद्दि धर्माला 100 त्यांनी शिव्या सांगितल्या आणि सांगितलं हा खोटा धर्म आहे, अमुक आहे, तमुक आहे. तुम्ही सदिध करू शकता का ? मी सदिध करु

शकते. तुम्ही करू शकता का ? वज्रिजानाच्या पुढे, इथं थापा मारण्यात काय अर्थ आहे? वज्रिजानाच्या पुढे आपल्या देशामध्ये अशा गोष्टी झालेल्या आहेत. आधीच मी सांगितलेलं आहे, तकिडे लक्षच नाहीये. तुम्ही माझेच आहात. हे जे तुम्ही कार्य करता, ते माझंच आहे. पण बाह्यांगी माझं कार्य नाही. प्रतष्ठितं कार्य आहे. मोठेपणाचं कार्य आहे. मोठं व्हायचंय. काहीतरी थल्लिर आणा चिपि टाईपचं नाही बनायचंय. आता अशे हात करून बसा सगळेजण.

(श्री माताजी मांडीवर हात घेऊन बसायला सांगत आहेत) बघा. कसं होतं ते. सरळ आहे. अगदी सगळे नम्रपणाने. नम्रता हे पहिले असायला पाहजि. डोळे मटि सगळे. आरामात. आता आम्ही इथे ध्यानाला बसलोय. ऋषीमुनींच्या तथि राक्षस लोक जाऊन आणा त्रास देत असत. त्यातले तुम्ही दसिता. (वळून.....) अशे हात करा. डोळे मटि. डोळे मटून घ्या. हात अशे करा. त्यांना बोलू द्या, काही हरकत नाही. (गोधळ...) तुम्ही ठीक होऊन पहा. म्हणजे काय त्यांना तुम्ही ठीक कराल. कारण काय आहे एक जरी लीडर ठीक झाला तरी सगळे ठीक होतील. तुम्ही अशे डोळे मटि. आरामात. नम्रपणे बसा. फक्त अशे हात ठेवा. काही नाही. आता प्रथम जमनीला नमस्कार करायचा, ही आपली भारत भूमी जी आहे, पवित्र भूमी आहे, तिला नमस्कार आधी करायचा. जमनीला पूर्ण नम्रपणे नमस्कार करून आणा गिणेशाचं नाव घेऊन अशे दोन्ही हात अशे करा माझ्याकडे. पहिल्यांदा जमनीला नमस्कार करा आणा भिग हात माझ्याकडे करून आणा श्रीगणेशाला नमस्कार करून आणा बसा. डोळे मटि, डोळे मटून घ्या. नुसते डोळे मटायचे, काही करायचं नाही. डोळे मटि. (गोधळ....) हे सगळे तुमचे फोटो जाणार आहेत अमेरिकेत. जाऊ देत. बघू देत त्यांना कति शहाणे लोक आहेत ते. तुमची फलिम बनून राहिली आहे लक्षात ठेवले पाहजि. हद्दी धरमाचे लोक कति शहाणे आहेत ते जरा बाहेर जाऊ देत आणा बिघू देत त्यांना सुद्धा. त्यांना फार तुमच्याबद्दल मान आहे ना. सगळ्यांना बघू देत कति शहाणे लोक इथे राहतात ते. आता सर्वप्रथम जाणीव, आपल्या टाळूवर तुम्ही उजवा हात ठेवा. टाळूवर, उजवा हात... वरती ठेवायचा, अंदांतरी ..वर .. तुम्ही बघा .. तुम्हीसुद्धा बघा. असा हात ठेवायचा. सगळ्यांनी बघायचं, आता तुमच्या आतूनच बघा, अशी थंड थंड चैतन्य लहरी येतायत की नाही, बघा. डोक्यात. बोलू नका महाराज. कृपा करा. फारच दयावंत आहात तुम्ही लोक. आम्ही इथे परमेश्वरी कार्य करतोय आणा तुम्ही फार चांगलं राक्षसी कार्य करून राहिलीत, चूप रहा जरा दोन मनिटि. बघा येतंय का ? टाळूवर बघा. बघा नपिरूते त्यांना. ते झाले का पार? येतंय का बेटा तुमच्या ? येतंय का बघा तुमच्या ? येतंय का बघा. येतंय का ? बोलू नका. आता सगळ्यांना डिसट्रब नाही करायचं. तुम्हाला पार करून देतो आम्ही. आम्ही करणार तुम्हाला पार. प्रॉमिसि. हां, बघा. आलं का ? आलं ? डोक्याच्या वर बघा आम्ही तुम्हाला पार करूनच जाणार. मग तुम्ही बघा काय ते. हां, आलं का ? येतंय ? आता डावा हात वर करून बघा. आता डाव्या हाताने बघा, येतंय का ? पूर्ण परीक्षा स्वतःची घ्या. गरम येत असलं तर थोड्या वेळाने थंड थंड येईल. आपल्यातूनच ही शक्ती येतेय. वाहतेय. वाहतेय का बघा. आधी शक्तशाली व्हा. मग संघटना करा. येतंय का ? गार गार वाटतंय ? असो. आता दोन्ही हातात बघा गार येतंय का ? बघा. आता येतंय का हातात गार बघा. हां. बसा. बसा बेटा बसा. शहाण्यासारखं. डोळे मटि. डोळे मटून बसा..... बसा. दोन्ही हात असे करा. बघा गार येतंय का हातात ? वाटतंय ? वाटतंय ना. आता वचिरा, माताजी ही ब्रह्म शक्ती आहे का ? वचिरा, मनात वचिरा. माताजी ही ब्रह्म शक्ती आहे का वचिरा. म्हणजे हातात गार गार गार गार आणखी वाटेल बघा. वाटतंय ? थोडं शांत व्हा. शांत झाल्याश्विय काही कळणार नाही. अहो कशाला हसता मूर्खासारखे, सगळे लोक ध्यान करतायत. थोडं तरी सुट्टी करा. परमेश्वराचं कार्य चाललंय, थोडं तरी अक्कल ठेवा. कशाची काही प्रतष्ठिता, कोणाचा मान-पान काही आहे का नाही ? ज्यांना स्वतःचाच मान नाही ते दुसऱ्याचा काय मान करणार ? जरा बघा बरं येतंय ? वरून बघा त्यांच्या डोक्यावर येतंय का ? झाले, झाले, पार झाले. वरून.. हात नका लावू. वरूनच बघा. हं, बहुतेक सगळ्यांचं झालंय. झालं का ? गार येतंय हातात. हातात बघा. आता दोन्ही वर करून बघा येतंय का ? असं वर करून बघा. (गोधळ....) येतंय का बघा बरं, येतंय का हातात ? येतंय नं. आता असे हात ठेवा आणा शांत राहा, शांत राहून बघा, काही वचिरा येत नाही मनात बघा आता. नरिवचिरीता स्थापीत झाली का बघा. ज्यांना मळियचंय त्यांना मळिणारच आहे. काही जरी केलं तरी सुद्धा. संतांना सगळ्यांनीच छळलेलं आहे आजपर्यंत. पण आता खबरदार. फार दविस हे चालणार नाहीये. हा. बघा बरं झालं, पार झाले. येतंय तुम्हाला, आलं ? हातात येतंय ? आता हे शक्तीन घ्या. सगळं शास्त्र शक्तीन घ्या. मग तुम्हाला दाखवते मी काय ते समर्थता. हे काय आलं हातातून, हे बघा. ही कोणची ब्रह्मशक्ती आली आ ? तुम्ही या माझ्याबरोबर. मी तुम्हाला सांगते. हं. आलं का ? आता ज्या लोकांना आलेलं आहे आणा ज्या लोकांना हातामध्ये अशी शक्ती आलेली आहे ही शक्ती काय आहे ती जाणली पाहजि. ती कशी वापरायची ती जाणली पाहजि. हा आत्मबोध झालेला आहे. हे सगळं शकिलं पाहजि. हे नुसतं तोंडाचं बोलणं नाहीये. हे कार्यानवृत्ति होतं. त्यांनी कॅन्सर सारखे रोग ठीक करू शकतात, तुम्ही पुष्कळसं करू शकता. ते कसं ते शक्तीन घ्यायचं आणा जे लोक तुमच्या वरिधात राहतील त्यांना त्रास होणार आहे. तुम्ही मुळीच काळजी करायची नाही. त्यांना नक्कीच त्रास होईल. कारण परमेश्वर जो आहे तो सुद्धा स्वतःचं बघत असतो. तेव्हा तुम्ही अशा लोकांच्याकडे मुळीच लक्ष द्यायचं नाही. ज्यांना जे करायचंय ते करू द्या. जे बोलायचंय ते बोलू द्या. तुम्हाला जे करायचंय ते तुम्ही करा. कारण तुम्हाला मळिलेलं आहे. तुम्हाला जाणीव झालेली आहे. तेव्हा त्याची तुम्ही मान्यता ठेवा. इतर लोकांकडे लक्ष द्यायचं नाही. आपल्याला जे मळिवायचं ते आम्ही मळिवलेलं आहे आणा त्याच्या वरती सावध झालं पाहजि. तेव्हा ज्या लोकांना हे मळिलेलं आहे त्या लोकांनी, (कुठे आहे सेंटर तुमचं?) भलिवडीला सेंटर आहे. तुम्ही सांगा. ते सांगतील तुम्हाला पत्ता, तथि जायचं सगळ्यांनी आणा जाऊन पुढे काय करायचं, काय नाही करायचं ते शकिलं पाहजि आणा त्याच्यासाठी मेहनत पाहजि, मेहनत पाहजि, ते शकिलं पाहजि. हे सत्र काय आहे? कसं वापरायचं, कसं नाही वापरायचं ते शकिलं पाहजि. जोपर्यंत तुम्ही शकिणार नाही, तोपर्यंत तुम्हाला कळणार नाही की झालं ते काय झालेलं आहे. आणा अत्यंत याच्यानंतर छान नदिरा येईल, योगनदिरा तुम्हाला. आणा उद्यापासनं अगदी शांत वाटेल. पण, तरीसुद्धा जोपर्यंत तुम्ही हे शक्तीन घेणार नाही, ह्याच्यात अगदी प्रवीण व्हायला पाहजि. सगळं शक्तीन घेतलं पाहजि. हे सगळं आपल्या गुरु-मुनींनी सांगून ठेवलेलं आहे आणा अनादी काळापासून याचा सगळा अभ्यास झालेला आहे. तेव्हा हे शक्तीन घ्या आणा मळिवून घ्या.

बसा तुम्ही, बसा. बसून घ्या. अशे हात करा. बसा, दोन्ही हात अशे करून बसा. डोळे मटि. मटून घ्या. शहाण्यासारखं वागलं पाहजि ना ? कुठे तरी शहाणपण ठेवा. कुठे तरी दसिलं पाहजि ना शहाणपण. डोळे मटि. आता स्वतःचा आधी मान ठेवा. तुम्ही सांगा कुठे आहे ते. कुठे सेंटर आहे ते समजून घ्या. आणा तथि ते सगळं तुम्हाला सांगतील, की ही जी तुमच्यात शक्ती आलेली आहे ती कशी वापरायची. आता या मुली असून त्यांना जास्त शहाणपण आहे. पुण्याला येऊन जागृती घेतली तेव्हापासून सगळं शक्तीन घेतलेलं आहे आणा जिर तुम्ही लोक शकियालाच तयार नसलात तर तुम्हाला कोण सांगणार आहे? उलट आम्ही तुम्हाला समर्थ करायला आलोय हे नशीब समजायचं. (आमचं सेंटर भारती वटिठल खांडे, मुक्काम पोस्ट भलिवाडी, तालुका शहापूर, जलिहा ठाणे आणा ध्यानाची वेळ - पाच ते सात, वार रविवार. ज्यांना योगाचा फायदा घ्यायचा असेल त्यांनी जरूर या आम्ही तुमच्यासाठी वेळ काढून तुम्हाला याची सुवर्णसंधी देऊ.) (हसण्याचा आवाज) काय म्हणता ? (जरा जास्त वाढेल. वाढत राहील. त्यांच्याकडे आपण जास्त लक्ष दिलं तर वाढत राहील) नाही नाही. म्हणजे काय आहे. त्यांचं चुकत नाहीये. त्यांचं चुकलेलं नाही. काय आहे, अज्ञानी आहेत अजून काही अज्ञान आहे ना. अपुरं ज्ञान असल्यामुळे असं. त्यांचं चुकलेलं नाही. ते येतील रस्त्यावर, त्यांना काही, मला काही राग येत नाहीये त्यांचा जरासा. कतिही म्हटलं तरी ते तरी काय करणार ? काय आहे, आतनं जी फलिगि येतेय त्याच्यामुळे करतायेत. त्यांना काय अजून काही समजत नाहीये की काय करायचं. समजतील. बरं, आपलं काय नाव हो महाराज? काय नाव आपलं ? आपलं काय नाव आहे ?

त्र्यस्थ : माझं नाव ?

श्री माताजी : या इकडे या. काही नाही. काय नाव आपलं?

त्र्यस्थ : आनंद रानडे.

श्री माताजी : आनंद रानडे. तुम्ही कुणाचे रानड्यांचे कुणी आहात का काय ? मग या

आता. जसं नाव आहे तसं काहीतरी केलं पाहजि. फार मोठी माणसं

झाली रानडे यांच्यात. तर या आपण. मी तथि आहे वैतरणाला.

त्र्यस्थ : मला एकच शेवटचा प्रश्न वचिरायचा आहे.

श्री माताजी : हां.

त्र्यस्थ : तुम्ही आज सहजयोग सांगतिलात. हा वास्तविक अष्टांगयोग

सांगतिलेला आहे पतंजली योगामध्ये.

श्री माताजी : अष्टांगयोग सांगतिला होता त्यावेळची गोष्ट वेगळी होती. आता त्यावेळी

आपल्याकडे ब्रह्मचर्यात २५ वर्षांपर्यंत लोक रहात असत आणि विहलिते

मध्ये जाऊन राहायची आणि सगोत्र विवाह होत. सगोत्र विवाह म्हणजे

काय? आपल्याला युनिव्हर्सिटीत (अस्पष्ट आहे). त्यावेळेला अष्टांगयोग

वगैरे करत असत. त्याला आता हजारो वर्ष झाली. १४ हजार वर्षांपूर्वीची

गोष्ट आहे. आता आजच्या धकाधकीच्या काळामध्ये अष्टांगयोग करायला

तुम्हाला तरी वेळ आहे काय? नाय आता. म्हणून त्याच्यातला जो पहिला

अंग आहे. अष्टांगातलं पहिलं काय? काय माहिती सांगा बरं तुम्ही? मग मी

सांगते. तुम्हाला माहिती नाही ना ? आता मी सांगते तुम्हाला.

त्रयस्थ : तसिरं अंग मला माहिती आहे.

श्री माताजी : हा. तसिरं अंग नाही. पहिलं अंग जे आहे. पहिलं अंग ते घेतलं मी. आणि

परमेश्वराची प्रतीक्षा करणे. प्राणप्रतीक्षा करणे. हे पहिलं अंग. ते झाल्याशिवाय, म्हणजे असं आहे बघा म्हणजे अगदी लॉजिकल आहे की जर तुमची कुंडलिनी चालली नाही तर तुम्हाला कळणार कसं कोणचं चक्र धरलंय ? मग कोणचं आसन करायचं ते ? सगळं ते व्यवस्थित आहे.

अगदी सांगोपांग सायन्स आहे. तुम्ही शकून घ्या. नाहीतर फॉरेनचे लोक येऊन तुम्हाला शिकवतील.

त्रयस्थ : अष्टांगात त्यांनी सांगितलंय की सुरुवातीला तुम्ही तुमच्या मनावरती

कंट्रोल ठेवला पाहिजे.

श्री माताजी : नाही. कंट्रोल वगैरे जे सांगितलेलं आहे ते नंतर. आधी परमेश्वराची

प्राणप्रतीक्षा आहे. ईश्वर प्रतीक्षा ही पहिली गोष्ट आहे. ती झाली आता.

आता त्याच्या नंतर पुढे काय करायचं ते संबंध सहजयोगच आहे. पुढे सुद्धा...

त्रयस्थ : तुमच्या इथे योगासनांचा काही संबंध नाही का ?

श्री माताजी : योगासन आम्ही करवतो ना. नाही नाही. पण योगासनात आता समजा तुमचं जर एखादं चक्र खराब असलं, समजा तुमचं पोटात दुखणं आहे तर तुम्हाला आम्ही त्याचंच आसन सांगू ना. तुम्हाला डोळ्याचं आसन सांगू काय ? त्याला एक सायन्स आहे की नाही प्रत्येक गोष्टीला. तसेच मंत्रांना सायन्स आहे. तुम्ही काय करता की ज्याला म्हणतात ना की काहीतरी अपुरं ज्ञान आणि उलट काय होतं, बदनामी होते. आपल्या धर्माची बदनामी झाली, सगळीकडे. पण आपल्याला ज्ञान नाही. तेव्हा मी इथे फुकट तुम्हाला द्यायला बसलेय, ते घ्या म्हणजे सगळं तुम्हाला कळेल की विशाल आहे ते. त्याची विशालता तुम्ही अशी लहान करू नका. समजलं बेटा. तुम्हाला समजलं पाहिजे ना. कोणचं चक्र खराब झालंय ? कशाने खराब झालेलंय. ते कसं ठीक करायचं ? तथी कोणची देवता आहे ? ते जागृत कसं करायचं हे शकिले पाहिजे की नाही. हे सायन्स असायला पाहिजे. लॉजिकली तुम्ही बघा.

त्रयस्थ : त्याच्यामध्ये शेवटचं त्यांनी म्हटलंय योगासनं ध्यानधारणा समाधी. समाधी

तत्त्व आहे ना.

श्री माताजी : समाधी तत्त्व आहे.

त्रयस्थ : हा सहज योग तुम्ही सांगतिला हे समाधीच आहे शेवटची. अष्टांगयोग

वगैरे ते.

श्री माताजी : पण आधी त्याच्यामध्ये...

त्रयस्थ : पण पायऱ्यांनी जायला लागेल ना.

श्री माताजी : पायऱ्या होतात ना. पण पहिल्या पायरीला तर उतरा. पहिल्यांदा त्यांच्या

ईश्वर प्रतीक्षा असा आहे. ईश्वर प्रणधान असा शब्द आहे त्याला. ईश्वर

प्रणधान.

त्रयस्थ : हे आता रागावले हे सगळे लोक तुम्ही जास्त बोलल्यामुळे रागावले.

म्हणजे तुम्ही मूर्ख म्हटले त्यांना.

श्री माताजी: नाही नाही. मूर्ख म्हणजे आधी त्यांनी दगड मारले म्हणून. इथे मुलांना

दगड मारले. मग हे काय शहाणपण आहे तुम्ही सांगा. मी याच्यावर सुद्धा.

कति चुकलं? आधी जर ह्यांनी दगड जर मारले नसते. मी दगड

मारल्यावर म्हटलं. दगड नाही मारायचे. फार वाईट गोष्ट आहे. दगड

मारायचे म्हणजे काय? आम्ही इथे ईश्वराचं कार्य करत आहोत ना. तुम्ही

दगड मारायचं म्हणजे काय लक्षण चांगलं आहे का? कति वाईट लक्षण

आहे तुम्ही सांगा आणि तुम्ही बोलता हद्दी धर्माच्या गोष्टी आणि वागता

कशे? म्हणून मी म्हटलं. नाहीतर मी बोलले नसते. त्यांनी दगड मारले नसते तर मला काय म्हणायचंय, मी तुमच्यासाठीच इथे आले आहे इतका त्रास करून. आले आहे ना? कळलं का? आता शहाणपण धरा आणि तुमच्या सगळ्यांना मी बोलावते. या तुम्ही, मुंबईला या. या आमच्या मुंबईला. कति तरी हजारोनी लोक पार झाले आहेत. हजारोनी लोक झाले आहेत. आणि इथपर्यंत अजून काही आलो नाही आम्ही शहापूरला. तर आलोय तर

मुंबई काही दूर नाहीये. मुंबईला या तुम्ही. पुरोग्रामला वगैरे. कति तरी दहा-बारा सेंटर नघालेत. पण त्यांचं शक्तिषण जरा जास्त आहे इथल्या पेक्षा कारण आणि इथं तुम्हा लोकांना अजून संस्कृतचं एवढं ज्ञान नाहीये. तुम्हाला माहिती नाहीये की आपल्या शास्त्रात कति सांगितलेलं आहे ते त्याच्यावर जे गहन सांगितलंय. ज्यांचा अभ्यास आहे त्यांना लवकर पटतं कारण अर्थ ज्ञान... ..

त्रयस्थ: नाही. आमचा सुद्धा अभ्यास झालाय. अभ्यास केलेला आहे. त्यामुळे

तुम्ही सांगता ते पटतंय. पण मी मघाशी म्हटल्याप्रमाणे हे या धर्मातलं,

या भूमितलं तत्वज्ञान आहे असं तुम्ही सांगा ना.

श्री माताजी: असं. पण ते माझ्यावर जबरदस्ती करण्यापेक्षा तुम्ही स्वतःवर जबरदस्ती

करून घ्या.

त्रयस्थ: आम्ही करतोच ना. मी संघाचं काम करतो ना.

श्री माताजी: संघ. राष्ट्रीय संघ. आम्ही जेवढा संघ जो निर्माण केलाय तो संघ

शक्तिशाली आहे. संघ जो आहे. संघ म्हणजे काय? संघ म्हणजे त्याला

म्हणतात ज्याच्यामध्ये सामूहिक चेतना जागृत होते. चेतना जागृत व्हायला पाहिजे. नुसतं बोलायचं नाही. जागृत. सामूहिक चेतना आता तुमच्या जागृतीत. इथपर्यंत तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की तुम्ही आता दुसऱ्याचं सांगू

शक्ता चक्र काय धरले ते. तुमचं सांगू शकता. म्हणजे नीट व्यवस्थित बसले तर. इतकच नाही. इथे बसल्या बसल्या तुम्ही सांगू शकता. परमेश्वराचं जे साम्राज्य आहे, जी ब्रह्म शक्ती आहे, त्याच्या मध्ये सगळं आहे. त्याच्या संघटनेत उतरलं पाहिजे. सामूहिक चेतनेत उतरलं पाहिजे. चेतनेत, परत उतरलं पाहिजे. नुसतं बोलायचं नाही.

त्रयस्थ: तुम्ही कसा या पद्धतीने प्रयत्न करता. तसा आम्ही सुद्धा करतो ना प्रयत्न.

श्री माताजी: ती पद्धत बाहेरची आहे बेटा. त्याने नाही होणार. तुम्हाला आतून ते

मळिलं पाहिजे. मुळात तुम्ही आधी मळिलून घ्या.

त्रयस्थ: पण काय आहे, सामान्य माणसांना एकदम आपण सांगू शकत नाही असं एकदम की तुम्ही असं बसा.

श्री माताजी: आजच असं झालं मला. आजच असं झालं. सगळे व्हलेंजेस मध्ये गेले.

हजारोनी लोक महाराष्ट्रात पार झाले. आज शहापूरलाच मी हे पाहिलं.

आणखी कुठेच पाहिलं नाही तुम्हाला स्पष्टच सांगते.

त्रयस्थ: हे नसेल तर वेगळ्या मार्गावर....

श्री माताजी: नाही नाही. कुठे नाही. लोक पार झाले बघा. तुम्हाला राहुरीला. तुम्ही

बघा. जवळ जवळ वीस हजार लोक आहेत आणि त्यांनी सगळ्यांना दारू

सोडली, व्यसनं सोडली. त्यांना सगळं काही ज्ञान झालेलं आहे आणि

अगदी सर्वसाधारण व्हलिजेसचे लोक. एक मनुष्य मला बैलगाडीत घेऊन

गेली. त्या बैलगाडीतला मनुष्य, मला आश्चर्य वाटलं. कबीरा सारखा

बोलत होता. मी अगदी आश्चर्याने बघत राहिली. म्हणे माताजी, ज्ञान

सगळं आतमधेच आहे. एकदा तथि गेलं पाहजि. हे जे सांगतिलंय..

त्रयस्थ : यांना पण समजायला पाहजि ना आपल्याला. आता वेगळा मार्ग करावा

लागेल. मग असे शांत बसत नसेल तर वेगळा मार्ग.....

श्री माताजी : असं आहे. मी आई आहे नां. तुम्हाला क्षमा करायची आहे सगळ्यांना

आणितुम्हाला समजावून सांगायचं आहे. कधी कधीच हातात छडी घ्यावी

लागते एखाद वेळेला. काही हरकत नाही.

त्रयस्थ : पण समजा ती अशी बसत नसतील तर वेगळा मार्ग.....

श्री माताजी : बेटा, सगळ्यात मुख्य मार्ग हाच आहे आणि बसत नाही ते जरा कठीणच

[1983-02-02, The Vishuddhi Chakra](#)

2 फेब्रुवारी 1983

Public Program

New Delhi (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (English to Marathi) - Draft

MARATHI TRANSLATION OF

19830202 TALK ABOUT Vishuddhi, DELHI

प्रेषतिच्या जन्मानंतर ते आपल्या जाणविमधुये एक नवीन वचार लहरी आणतात. आपल्या धर्मभावनेमध्ये 'एक नवीन परमाण आपल्या आत एकरूप होताना समजून घेणे आवश्यक आहे. ते असे का ? पूर्वीच्या प्रेषितांनी त्यांचे वचार कसे आपल्या वचारधारेमध्ये रुजविले आहेत. मग आपण म्हणू शकतो, की मोहम्मद पैगंबरांनी असे सांगितले आहे, की जे प्रेषित या आधी पृथ्वीतलावर आले त्यांनी नवीन वचारधारा आणून मानवामध्ये नवीन उत्क्रांती प्रस्थापित केली. एक नवीन पालवी मानवी मनाला अंकुरली. मानवाची नावीन्याची कल्पना ही आहे की जे जुने-पुराणे आहे ते टाकून द्यावे आणि नवे ते घ्यावे कवि ते असे म्हणतात, की नावीन्य म्हणजे पूर्णतः एक नकिततम सानत्तधियाची अवस्था की या अवस्थेमध्ये मानवाचे उत्थान होईल. पूर्वेकडील आणि पश्चिमेकडील लोकांच्या अवचारीपणाचे ते एक प्रमुख कारण होते. जेव्हा केव्हा एखादी नवकल्पना येते, आपण असे म्हणू शकतो की प्रथम प्रेषित पृथ्वीवर आले आणि त्यांच्या असे लक्षात आले की, मूर्तीपूजा चुकीची आहे. कारण बायबलमध्ये असे सांगितले आहे, की पृथ्वी मातेमधून निर्माण झालेल्या गोष्टीमधून मूर्ती तयार करून त्या मूर्तीची पूजा करणे हे चूक आहे. म्हणून त्यांनी टोकाच्या वचारधारेचा धर्म निर्माण केला आणि सांगितले की कशाची पूजा करू नये. पृथ्वी मातेतून निर्माण केलेल्या मूर्तीची सुद्धा. या जगामध्ये पृथ्वीमातेने निर्माण केलेल्या अनेक गोष्टी आहेत. त्यापैकी कोणत्याही गोष्टीची पुनर्निर्मिती करून त्यामधून मूर्ती कवि चित्र निर्माण करून त्याची पूजा करू नये. 'हे असे करू नये, मूर्तीपूजा करू नये' असे सांगणारे प्रेषित जेव्हा गेले तेव्हा दुसऱ्या गटाच्या लोकांनी अत्यंत टोकाची भूमिका घेऊन सांगितले की पृथ्वीमातेमधून निर्माण झालेला कोणत्याच गोष्टीची पूजा करू नये अशा प्रकारे मानवामध्ये टोकाच्या वचारांचे दोन गट तयार झाले. एका परिस्थितीमध्ये एक गट सांगतो की, हे असे करू नये. मग लोक तसे वागतात आणि सांगतात की प्रेषिताने सांगितल्याप्रमाणे असे करू नये. अर्थातच हे सर्व प्रेषितांच्या मृत्यूनंतर! प्रेषित जिवित असताना त्यांचे कोणीही ऐकले नसते. ते त्यांचा छळ करतात. त्यांना त्रास देऊन भंडावून सोडतात. सर्व बाजूंनी त्यांचा असा छळ करतात, की अंततः ते त्यांचा वघही करतील.

दुसरे असे, की प्रत्येक प्रेषित हा वेगवेगळ्या कालखंडामध्ये जन्मास आला आहे. त्या कालखंडामधील परिस्थितीप्रमाणे त्या त्या वेळच्या समस्यांवर प्रेषितांनी भाष्य केले. ज्यावेळी मोहम्मद साहेबांचा अवतार झाला त्यावेळी त्यांनी सांगितले की, 'दार पडि नये.' लोक म्हणाले, 'ठीक आहे, आम्ही दार पणार नाही, पण धुम्रपान करू शकतो.' मोहम्मद साहेबांना परत दुसऱे करून सांगावे लागले, की मीच शेवटचा प्रेषित आहे. पण त्यांना कळून चुकले की ते शेवटचे प्रेषित नाहीत. तेव्हा गुरू नानकांचा अवतार घेऊन परत पृथ्वीवर येवून त्यांनी लोकांना सांगितले, की 'धुम्रपानसुद्धा करू नका.' अशाप्रकारे काही लोक कवि काही समूह की जे एखाद्या अवताराचे अनुयायी असतात, तसल्याच टोकाला जाऊन या अवताराने बांधलेली वचारधारा, ती परंपरा खाली खेचतात. तो महाकाय वृक्ष तोडून त्या जागी स्वतःचे रोपटे लावतात, की जे बनावट असते. मोहम्मद साहेबांच्या वचारांना वेगळ्या मार्गाने वेगळ्या पातळीवर नेले गेले आणि गुरूनानकांच्या वचारधारेला त्यांच्या अनुयायांनी दुसऱ्या मार्गाने दुसऱ्या पातळीवर नेले. अशा वेगवेगळ्या पातळीवर नेल्यामुळे त्या दोन प्रेषितांचा एकमेकांशी संबंध नाही असे त्यांच्या अनुयायांना वाटले. पण ते खरे नाही! आपणास माहीतच आहे, त्यानंतर पुष्कळ गोष्टी घडल्या. असं बघा की, ज्यावेळी एखादे पुनरुज्जीवन सुरू होते, त्यावेळी लोक एकदम टोकाची भूमिका घेतात आणि नाश पावतात.

ख्रिस्ती धर्मामध्ये असेच घडले, असे तुम्हाला आढळेल. ख्रिस्त जेव्हा अवतरीत झाले तेव्हा, त्यांना संघर्ष कराव्या लागलेल्या समस्यांवर ते बोलले. पण त्यांना मुख्यतः ख्रिस्ताच्या पुनरुत्थानाविषयी बोलावयाचे होते. ते ख्रिस्ताचे उत्थान, त्या उत्थानाविषयी ते बोलले. ते आत्म्याविषयी बोलले. येशूच्या पुनरुत्थानामध्ये त्यांनी असे दाखवून दिले, की त्यांचे उत्थान झाले, पण लोक या गोष्टीमध्ये अडकून पडले नाहीत. लोकांनी असा कधीच वचार केला नाही, की त्यांना ख्रिस्ती धर्मामध्ये उत्थानाच्या वाटेवर जायचे आहे. कोणासही उत्थान नकोच होते. त्यांनी धर्माविषयी इकडून तिकडून लहान-सहान गोष्टी गोळा केल्या. एक इसम आला, त्याचे नाव सेंट पॉल, की जो कधीही ख्रिस्ताबरोबर नव्हता कवि कोणीच नव्हता. त्याने ख्रिस्तांमध्ये नवीन एक धर्म सुरू केला, की जो ख्रिस्त कवि ख्रिस्तवरील एक मूर्खपणा होता. या पैकी कोणत्याही प्रेषितांनी आपल्या आधीच्या अवतारांना नाकारले नाही.

एकसंध राहण्याची, अखंडित राहण्याची नवीन समस्या उत्पन्न झाली होती. मोहम्मद साहेबांना हे माहीत होते, की ही समस्या कधी न कधी उपस्थित होणार आहे. तेव्हा ते सहजयोगाविषयी, पुनरुत्थान होणार आहे अशा अर्थाने खूप बोलले. जगाच्या होणार्या शेवटपाेक्षा पुनरुत्थानाविषयी ते अधिक बोलले. आश्चर्य असे की 'कयामत' विषयी ते फार कमी बोलले. पुनरुत्थानाविषयी ते बोलले कारण त्यावेळी पुनरुत्थान समजून घेणे ही "एक समस्या होती. ज्या समस्यांना त्यांना तोंड द्यावे लागले, त्याविषयी ते बोलले. मी तुम्हाला सांगितले आहे, की कसे बुद्ध आत्मसाक्षात्काराविषयी बोलले, परमेश्वराविषयी नाही. कारण जे जे ईश्वराकडे गेले, ज्यांनी ज्यांनी ईश्वराचा वचार केला, ज्यांनी ज्यांनी ईश्वराची आराधना केली, त्यांना असे वाटले, की ते स्वतः ईश्वर आहेत. म्हणून बुद्ध म्हणाले की, 'तुम्ही तुमचा आत्मसाक्षात्कार मळिलला पाहजि.' त्यानंतर महावीरांनी नरकाविषयी सांगितले. लोक नरकामध्ये जाऊ शकतात. कारण हे सांगणे त्यांचे काम होते. अंशतः ते त्यांचे काम होते. अंशतःच होते. मानवांची विविध रूपे त्यांना उलगडून दाखवायची होती. वेगळी स्वरूपे, वेगळे दृष्टिकोण!

जेव्हा मोहम्मद साहेबांनी लोकांना नमाज पढणे शिकवायला सुरुवात केली तेव्हा लोक त्यांना हसले. हे काय करीत आहेत? आम्ही हात असे करावेत असे त्यांना का वाटते? आम्ही जमनीवर बसावे व आपले हात गुडघ्यावर ठेवावे हे असे त्यांना का हवे आहे? आता तुम्ही एक सहजयोगी म्हणून हे समजून घ्या की त्यांना आपले नाभी चक्र आणि आमच्यामधील धर्म प्रथमतः सुधारयचे होते. या सर्व क्रियांमुळे कुंडलीनेचे जागरण होणार होते. पण साक्षात्काराश्रयाय त्यांनी केलेले नमाज फलदरप होणार नाहीत. तुम्ही गुडघे दुमडून घ्या कवि हवे ते करा. धर्ममातेडांनी त्यांच्या नमाजाच्या क्रियाविषयी वाक्युद्ध केले, पण त्यामागच्या सत्याचा त्यांनी कधी वचार केला नाही. या गोष्टीवरुन त्यांनी खूप गोष्टी केला. काही मोठ्या संघटना स्थापन केल्या आणि सत्य पार बघिडवून टाकले. मोहम्मदांनी सांगितले की, 'अल्लाह-हो-अकबर' म्हणताना हे बोट कानात घालून म्हणावे आणि तसे तुम्ही करता. होय ना? सर्व सहजयोगी हे बोट कानात घालून 'अल्लाह-हो-अकबर' म्हणतात. कारण तुम्हाला चांगले माहीत आहे, की हे बोट वशिद्धीचे आहे आणि या चक्राचे दैवत श्रीकृष्ण आहेत. 'अल्लाह-हो-अकबर' म्हणतात, श्रीकृष्ण वरिष्ठ होतात. म्हणून जेव्हा जेव्हा तुम्हाला अकबरांची प्रार्थना करावयाची असते तेव्हा हे बोट कानामध्ये घालून 'अल्लाह-हो-अकबर' म्हणावे.

हे सर्व धर्मसंबंध आणि इतर सर्वच काही कोणी समजून घेतले नाही. हिंदूंच्यासाठी श्रीकृष्ण हे ओंकार आहेत, तर पाश्चात्त्यांसाठी ख्रिस्त हे ओंकार आहेत. इतर अरब लोकांसाठी मोहम्मद साहेब हे ओंकार आहेत. असे हे कसे असू शकते ? श्रीकृष्ण, मोहम्मदसाहेब इ. एकमेकांशी संबंधित आहेत. हे असे संबंध सहजयोगात कसे प्रस्थापित करावयाचे ही एक मोठी समस्या आहे. सहजयोगामध्ये येणारा प्रत्येकजण वेगळ्या पंथाचा आणि वेगळ्या दृढ तत्त्वाचा. तेव्हा या सर्वांना एकत्रित करून त्यांना 'तुम्ही एकच आहात' असे सांगणे केवळ अशक्य! हिंदू-मुस्लिम ऐक्याबद्दल आपण बोलतो. मोहम्मद साहेब याबद्दल अनभिज्ञ होते, पण नानकासाहेबांनी सांगितले की हिंदू-मुस्लिम ऐक्यासाठीच ते आले आहेत. पण जगात इतरत्र कुठेही हिंदू-मुस्लिम ऐक्य कवि इतर कोणतेही ऐक्य घडून येत नाही. हितसंबंधाच्या बाहेर हे घटित होत नाही. बाहेर तुमचा भाऊ, तुमचा स्वतःचा सख्खा भाऊ राहत नाही. पण तुमच्यातील आत्मतत्त्व जागृत झाल्यावर तुमच्या आत्म्याचा संबंध पूर्ण वरिष्ठांशी प्रस्थापित होतो, अकबरांशी घटित होतो. जर तुम्हाला आत्ममध्ये वरिष्ठांशी, अकबरांशी जोडले जायचे आहे, तर तुमचा आत्मसाक्षात्कार झालेलाच असला पाहजि, अन्यथा त्या केवळ हवेतल्या गप्पा ठरतील. तुम्हाला माहीत नाही की, अकबर हे कोण आहेत? या वरिष्ठांशी तुमचा संबंध प्रस्थापित असला पाहजि. कारण वरिष्ठ प्राक्कालापासून असतित्वात आहे. वास्तविक पाहता वेगवेगळ्या अवतरणांमुळे आपण सर्वजण एकसंध झालेलेच नाही आहोत. जरी आपण पूर्णतः नास्तिक नसलो तरी परमेश्वरावरती आपला विश्वास नाही कवि परमेश्वराच्या वरिष्ठात असलेल्या इतर गोष्टीवर आपला विश्वास आहे असे काही आपण म्हणत नाही. जरी परमेश्वरावरती आपला विश्वास नसला तरी परमेश्वराच्या काही लीलांवरती, काही स्वरूपांवरती आपला विश्वास असतो. पण पूर्ण वरिष्ठ स्वरूप आपणास सामूहिकतेमध्ये दिसत नाही. तो ईश्वर एकच आहे, हे आपण पाहिले पाहजि. प्रत्येकजण म्हणतो की, ईश्वर एकच आहे. अर्थात ईश्वर एकच आहे. मी एक व्यक्ती आहे, पण मी एक गृहिणी पण आहे, 'मला घरातील कामकाज करणे आवश्यक आहे' की कोणाची तरी बहीण आहे. मी तुमची आई आहे आणि माझ्या मुलांची सुद्धा आई आहे आणि आजी पण आहे. अशाप्रकारे माझ्या कामाची विविध रूपे

आहेत. ती मी करते. प्रत्येकाने ती करावीतच. जेव्हा आपण ईश्वर एकच आहे असे मानतो तेव्हा तो जतिरालटरच्या प्रचंड शळिसारखा भासतो, पण तुम्ही जाऊन पाहिलेत तर जबिरालटरची शळिका एकसंघ नाही. या जगातील कोणतीही गोष्ट एकसंघ आहे असे म्हणता येणार नाही. ते एक संयुक्त आहे, मशिरण आहे. मग असे असेल तर वशिवामध्ये संचार करणारा ईश्वर एकसंघ कसा? ईश्वर एकच, एकसंघ असेल तर त्याची अनेक रूपे असायला नकोत. परंतु परमेश्वराची अनेक रूपे आहेत हे आपण समजून घेतले पाहिजे. तेव्हा मला असे वाटते, की या जगात ईश्वरावषिणी दोन मते आहेत. एक मत असे, की ईश्वर एकच आहे आणि त्याची कोणतीही रूपे नाहीत. हे चूक आहे. खरसितांनी म्हटले आहे की, 'जे माझ्या वरीधात नाहीत, ते माझ्याबरोबर आहेत.' म्हणून परमेश्वर शळिप्रमाणे एकसंघ आहे असे समजणे हे कपोलकल्पित आहे. पहा हा मंडप! कसा आहे? खूप दवि लावलेले आहेत, पण आमहा सवांना एकच प्रकाश प्राप्त होत आहे. प्रत्येक दवि हा वेगवेगळा प्रकाश देत नाही. तसे आहे का? मग ते आपापसामध्ये का भांडताहेत? कशासाठी भांडताहेत? मूळ प्रकाशामध्ये ते थोडेसे अधिक करून सांगताहेत. मंडप एकच आहे, 'पण खूप दवि आहेत. एकच दवि अपुरा पडेल.

वविधि कालखंडात एकेका व्यक्तीस जन्म घ्यावा लागतो. प्रत्येक वेळी अशा व्यक्तीने जन्मास आल्यानंतर एकप्रकारे मनुष्याच्या जाणीव आणि जागृतीला प्रकाशित केले पाहिजे. त्यात वविधिता ही असणारच. कारण मानव वैविध्यपूर्ण आहे. ही वविधिता अशी असेल, की समजा, तुम्ही एखाद्याचे त्याच्या उजव्या बाजूवरील कार्य उचलून धरत आहात, तर त्याठिकाणी दुसरा कोणी तरी येवून त्याच्या डाव्या बाजूच्या आयामाचे समर्थन करेल. हे सर्व आपल्या आतमध्ये घटित केले आहे, पण मानवाला त्याच्या दुराग्रहामुळे आणि अज्ञानामुळे ते जाणवत नाही. संपूर्ण जगाकडे आपण पाहिलेत तर आपणास आढळेल, की आपली रचना अशीच झाली आहे, अर्थात बाह्य दसिण्यात वविधिता आहेच. एक भारतीय हा भारतीयासारखाच दसिल, पण फक्त भारतामध्येच तुम्ही पहाल की भारतीयांमध्ये अनेक वेगवेगळे चेहरे आहेत. वविधि रंग आणि वभिन्न रूपे भारतीयांच्या चेहऱ्यावर तुम्ही पाहू शकाल. भारत वैशिष्ट्यपूर्ण आहे, की जथे अनेक प्रकारची माणसे आहेत. तुम्हाला इथे रशियन भेटतील, जपानी, चायनीज भेटतील. आफ्रिकन भेटतील. या देशात प्रत्येक प्रकारची माणसे आहेत. ही गोष्ट हे दर्शवते, की या सर्व लोकांना "भारतीय" म्हणता येईल. आपण सर्व एकच आहोत याचा वसिर सर्वदा फक्त अज्ञानामुळेच पडतो असे नव्हे. प्रत्येक मानव हा सारख्याच प्रकारे हसतो. तो वेगवेगळ्या प्रकारे हसतो का? खाललेल्या अनुाचे चरण ही तो एकाच प्रकारे करतो. तो रडतो ते ही सारख्याच प्रकारे. त्याच्या रडण्याचे ओरडणे ही सारखेच असते, हावभाव ही सारखेच असतात. एखादी स्त्री आपल्या पतीवर रागावली असेल..... काल मी आमच्या बंधूबरोबर एक कार्यक्रम पहात होते. मला आश्चर्य वाटते, की आपले आवर्भावसुद्धा सारखेच असतात. माझे बंधू मला दाखवत होते, की एखादी स्त्री कशी तर्क्या नवऱ्याशी भांडते.. कशी वागते. वर वर्णन केलेल्या सर्व भावकर्या आपण पाहिल्या, तर आपणास आश्चर्य वाटते, की जगातील सर्व स्त्रियांच्या भावकर्या या सारख्याच आहेत. यावर पुरुषांची प्रतिक्रिया तुम्हाला बघायची असेल, तर ती ही तशी एकासारखीच असते.

माझे पती हे शास्त्रीजीचे सचिव होते हे तुम्हाला माहीत आहे. ताशकंदला ते लालबहादूर शास्त्रीजीच्या समवेत होते. तसे एकदा युगोसलाव्हीयाला गेले होते. या भेटी दरम्यान जनरल टटोची यांची पत्नी आणि सो.शास्त्री यांची मैत्री झाली. खूप गाढ मैत्री झाली. शास्त्रीजींनी त्यांना इशारेवजा सूचना केली की, 'पहा, तुम्ही दोघी आता चांगल्या मैत्रीणी झाल्या आहात. इथून नघितांना भारतीय स्त्रीप्रमाणे रडू नका!' शेवटी नघितांना सो.शास्त्रींनी आपले अशूर बरच वेळ आवरले. पण त्या मला म्हणाल्या, 'मी रडू आवरलेच होते, पण मसिस टटोच रडत होत्या. त्या खूपच रडत होत्या, मग त्या अगदी मोठ्यानेच रडायला लागल्या, माझ्या गळ्यात पडून! मग यात मला माझे अशूर आवरता नाही आले. मी ही रडायला लागले आणि आमच्या दोघीच्या पतींना खाली मान घालावी लागली.' म्हणून मूलभूतपणे जगातील सर्व स्त्रिया आणि पुरुष एखाद्या परस्परितीमध्ये सारखीच प्रतिक्रिया व्यक्त करतात आणि हे बघा, की त्यांच्या प्रतिक्रिया या त्यांच्या मुलांवरही तशाच होतात. मुले ही तशीच वागतात. त्याच पद्धतीने वागतात! असे समजा, की आपल्याला कळले, की जगामध्ये कुठे तरी दोन मुले अडकून पडली आहेत आणि त्यांना काहीतरी होते आहे. संपूर्ण जग चर्चित होईल आणि विचार करेल, की त्या मुलांना कसे वाचवता येईल. त्यांना वाचवण्यासाठी काहीतरी करायला पाहिजे. जग त्यांच्याकरिता ईश्वराकडे प्रार्थना करेल, 'हे परमेश्वरा, ही दोन मुले कुठेतरी, कशांनी तरी अडचणीत सापडली आहेत त्यांना वाचव!' प्रत्येकजण चर्चित असले, जसे काही स्वतःचीच मुले तथे संकटात आहेत. एखाद्या मृत्यूच्यावेळी सुद्धा हे असेच असते. हे मी पाहिले आहे. अवकाशातून जेव्हा विमान जमनीवर उतरत असते, तेव्हा लोक चर्चित असतात की ते स्वतःला गमावतील. प्रत्येक मशीदीमध्ये, मंदिरात, चर्चमध्ये आणि सर्वत्र असेच असते. कोणी अमेरिकन असेल, तर तो अमेरिकेत आहे असा कोणी विचार करीत नाही. कोणता धर्म वगैरे काही नाही. असे पहा, की त्यांच्याकरिता तो एक मानवधर्म असतो! मानवामधील बंधुत्व कार्यान्वित होते. अशावेळी तो कोणत्या देशाचे, अमेरिकन लोकांनी भारतीयांचे काय केले असा कोणताही विचार नसतो. एकच विचार असतो की, "परमेश्वरा त्यांना वाचव. कृपा करून वाचव." त्यांच्याकरिता प्रत्येकजण प्रार्थना करीत असतो. परमेश्वराकडे मागणे मागत असतो, की ते वाचले पाहिजेत. अशावेळी आपल्यामध्ये काय घडत असते? आपण कसे वसिरतो, त्यावेळी आपण सत्याला स्पर्श करतो. तर ते असे आहे. कोणीही प्रयत्न करू दे!

हटिलरने जेव्हा ज्यू लोकांचा छळ केला तेव्हा प्रत्येकाची सहानुभूती ज्यूंच्या बरोबर होती. पण जेव्हा ज्यू लोकांनी मुस्लिमांना त्रास द्यायला सुरुवात केली तेव्हा प्रत्येकाची सहानुभूती मुस्लिमांसाठी होती. मग तुम्ही सर्व धर्माचा का विचार करावा? ज्यू लोकांना सुद्धा मुस्लिमांबद्दल सहानुभूती होती. अशावेळी त्यांच्यामध्ये काय मतभेद होते, याचा विचार आपण करीत नाही. कोणाही व्यक्तीने 'चांगले झाले, त्यांना शक्ती झाली' असे म्हटले नाही, ज्यूंनी सुद्धा! म्हणजे आमच्यामध्ये स्थिति जे मानवीय आहे, त्यामुळे आपल्यासारख्याच इतर लोकांना झालेल्या छळामुळे आपल्याला क्लेश होतात. अर्थातच धर्मवेडेपणाच्या भयानक कल्पनेने कवि भीतीने कवि 'हल्लेखोरपणामुळे कवि अशाच काही गोष्टीमुळे आपण नरिंदी होतो. तुम्ही जर जर्मन लोकांना विचारलेत, की असहाय्य लोकांची झालेली कृतल कशी होती, तर त्यांची मान खाली झुकते. ते म्हणतात, 'आम्हाला माहीत नाही. आम्ही त्यावेळी आमचेच (शुद्धीवर) नव्हतो. आम्ही ते कसे केले माहीत नाही. ते कसे काय घडून आले हे आम्हाला कळले नाही. खरेच आम्हाला माहीत नाही, ते कसे घडून गेले.' म्हणून जेव्हा तुमच्यावरती हिसा चढते तेव्हा असा विचार करायचा की, 'ईश्वरा, मी एक मानव आहे. तसेच ते देखील मानव आहेत.' त्यामुळे एकात्मता येते. ती जाणवित उतरते. ही एकात्मकतेची भावना प्राणमित्रांमध्ये इतकी नसते. जर प्राणमित्रांना काही कृती करायची असेल तर त्यांना काही वाटत नाही. माकडाचे पल्लू आजारी असेल तर त्याची आई काळजीत असते. ती कचाळते, ती ओरडते, पण जर तेच पल्लू मृत पावले तर ती माकडीण ते मेलेले पल्लू सरळ बाजूला फेकून देईल आणि परत उठून उभी राहील. एकात्मकतेची भावना फक्त मानवामध्येच आहे आणि आपल्या जाणवितही आहे.

'ही एकात्मकतेची जाणीव आपल्याला कृष्णावताराने दिली. श्रीकृष्णांनी आपणास मानवतेची भावना दिली कवि ही मानवतेची जाणीव त्यांनी आपल्यामध्ये जागृत केली. मानवी संबंधांची जाणीव ज्यांनी आपल्याला दिली त्या व्यक्तमित्रांला आपण ओळखायला हवं आणि ज्या वेळी अशा समस्या निर्माण झाल्या, जशा की कोणी तरी मला म्हणाले, की सोमनाथला त्यावेळी श्रीकृष्ण हे धडा शक्तिविण्यासाठी मोहम्मद गझनी बनून आले होते. सोमनाथ मंदिरात पैसे उकळणाऱ्या भीषण ब्राह्मणांना मोहम्मद गझनी हा धडा शक्तिविण्यास आला होता, हा अनेक हद्दिचा वशिष्टास होता. खरच अनेक हद्दिना हा वशिष्टास होता, की पैसे कमावणाऱ्या, खरं तर गरीब भक्त की जे सोमनाथांच्या चरणी समर्पित होते, त्यांची पळिवणूक करणाऱ्या भयंकर ब्राह्मणांना धडा शक्तिविण्यासाठी सोमनाथाची मूर्ती तोडण्यासाठी श्रीकृष्ण मोहम्मद गझनी बनून आले होते. ते साक्षात परमेश्वर होते. म्हणून ते असे करू शकले.

आपल्याला हे समजून घेतले पाहिजे, की जर आपण सामूहिकतेमध्ये राहू शकलो नाही, तर मानवीय अखंडत्व आपल्याला उमजणार नाही. आपण असे अखंड नाही आहोत, हे आपल्याला उमजले पाहिजे. मन एक विचार करते, तर हृदय दुसरा, तर चित्त तसिर्याच गोष्टीवर असते. तुम्हाला सांगितल्याप्रमाणे मला इतके आश्चर्य वाटते की, 'दारू पळि नका' हे सर्व प्रेषितांनी सांगितले होते, पण त्या त्या धर्मातील लोकांनी दारू पळि सोडले नाही, पण असे असूनसुद्धा परमेश्वर ते वसिरून जातो. मानव मदरिलयात जातो. पति, पडतो आणि अडखळत बाहेर पडतो. पण तरीसुद्धा ते मदरिलयात जातातच आणि त्याच परिस्थितीत पुनः पुनः अडकतात. का? कारण मन त्यांना सांगते की दारू पळि नका', बुद्धी सांगते की, दारू पळि नका', पण त्यांचे हृदय दुबळे असते. ते थांबूच शकत नाही. या मानवाच्या सवयी! खंडीत दुबळ्या विचारामधून अशा सवयी निर्माण होतात. आपण आतमध्ये इतके विखुरलेले आहोत, की माणसाला काही चांगले करावयाचे असेल, तर नेमके तो त्याच्या उलट करतो. म्हणून मनुष्याच्या जीवनातील या दुबळेपणामुळे आपण परमेश्वराच्या सान्निध्यात असतो.

संगीताबद्दल आणि एकंदर प्रत्येक गोष्टीबद्दल ईश्वराने खूप सांगितले आहे. मानव जातीवरील प्रेमापोटीच परमेश्वराने संगीत निर्माण केले. ईश्वराच्या आराधनेसाठी नसेल, तर ते संगीत नाही. मी तुम्हाला एक उदाहरण देते. त्यावेळी मी फलिम सेन्सॉर बोरडवर होते. तर एक बाई होत्या. त्या कव्वाली वगैरे असं काहीतरी लहीत असत. मी त्यांच्या कव्वाली सेन्सॉर केल्या आणि त्यांना म्हणाले, 'या रचना काही कव्वाली नाहीत.' त्यांनी विचारले, 'का?' मी त्यांना सांगितले की, 'या रचना 'मुजरा' या प्रकारातील आहेत. खालच्या दर्जाच्या व भयंकर विषयासक्त आहेत. हा परमेश्वराचा अपमान आहे. तुम्ही अशा रचना गाऊ शकत नाही.' तेव्हा त्या बाई म्हणाल्या, 'नाही, नाही. या रचना कव्वालीच आहेत.' मी म्हणाले, तुम्हाला माहीत आहे का की स्त्रिया कव्वाली कधीच गात नाहीत. कव्वालीची रचना अशी घाणेरडी नसते आणि जशा वेश्या गातात तशा तुम्ही का गात आहात?' एकंदरच संगीत हे परमेश्वराची सतुती स्वरूपच असावे, आणखीन काही नाही. म्हणून आपल्याकडे नाचांची भारूडे, भजने आहेत,

पण तुम्हाला असे आढळेल की, श्रीकृष्णांच्या वेळचे संगीत केवळ रासलीलेसाठी होते. रा म्हणजे चैतन्य, स म्हणजे समान. राधा आणि ते सर्वजण रासलीला खेळत असत. संगीताच्या तालावर रासलीला खेळता खेळता हे चैतन्य सगळीकडे पसरत असे, की ज्यामुळे सामूहिकता प्रस्थापित होत असे. हे सर्व सामूहिकतेसाठी होते. तुम्ही हे समजू शकाल की मानवास हे ओळखता येत नाही. वषियासक्तीतील ज्ञानेन्द्रियांना सुखकर असे संगीत ते ऐकतात. हे परमेश्वराच्या वरिधात आहे. परमेश्वराच्या आराधनेसाठी ही संगीत शक्ती आपल्याला प्राप्त झाली आहे, आणखी कशाकरिता नाही. वासनाधनितेकडे घेऊन जाणाऱ्या कवि इतर मनोरंजनात्मक गोष्टीसाठी संगीत नाही. कारण असे की अशा प्रकारच्या संगीताची उमटणारी प्रतिक्रिया ही त्याच संगीतामध्ये समाविष्ट असते. संगीत हे ईश्वरासाठी आहे, हे सांगून देखील आपल्याकडील होरान झेबू सारख्या गृहस्थाला संगीत काय आहे हे समजलेले नव्हते. हा एक कट्टर माणूस आणि इतर मुसलमि हे कव्वाली वगैरे काही गात नसत. ते भयानक अशा गझलस गायचे, की ज्यामध्ये सूत्री आणि पुरुष यांच्यातील वरिहाचे वर्णन आणि इतर बीभत्स वर्णन असायचे. बीभत्स संगीत गाणारे काही लहान सहान गुरुप, ज्यांनी संगीत म्हणून गायलेले असे काहीही मनोरंजनीय संगीत मानवापर्यंत पोहोचले. या गोष्टीचा कळस म्हणजे उमर खैय्याम! 'कोण होता तो? तर एक नास्तिक! खरच एक नास्तिक, भयंकर माणूस. पण तो या लोकांना खूप आवडतो. उमर खय्यामचे काव्य - काय ते काव्य! पण लोकांना ते आवडते. का? कारण मनुष्याच्या हृदयातील रूक्ष वदिर्णतेला उमर खय्यामच्या या गझला आवडतात. 'या, इथे मदरिपान करूयात, जीवनात यासारखे दुसरे रमणीय आहे काय? कोणास ठाऊक या आयुष्यात पुढे घडणार आहे काय?' खरं तर मोहम्मद साहेबांनी सांगितल्याप्रमाणे मदरिपान वर्ज्य करावे असे काव्य उमर खय्यामने गायला हवे होते, पण अशा मदरिपान करण्यावषयीच्या कवितांची लोकांनी कदर केली. इराकमध्ये तो एक महान कवी म्हणून ओळखला जातो. याच इराकमध्ये आज खोमेनी सारखा क्रूर माणूस जन्माला आला, जो अद्यापही या उमर खैय्यामचा आदर करतो. पण खोमेनी उमर खैय्यामचा आदर कसा काय करू शकतो, हे मला काही कळत नाही. हा कति वरिधाभास आहे. पहा हा उमर खैय्याम, कति बीभत्स गझला गातोय, ज्या परमेश्वराची आराधना करणाऱ्या नाहीत. जे संगीत परमेश्वराची स्तुती करणारे नाही, ते संगीत नाहीच मुळी! ते ओगळ आहे, अश्लील आहे, गलच्छि आहे.

भारतातील आमचे शास्त्रीय संगीत हे ३७ वर आधारित आहे. जेव्हा ते कुंडलनी पर्यंत पोहोचते तेव्हा विशुद्धी चक्रातून अंआईऊंऊंरी रं करं एं ओं अं अं अं असे ध्वनी नघितात. हे सोळा स्वर, सोळा चक्रातून कवि उपचक्रातून कवि विशुद्धी चक्राच्या सोळा पाकळ्यांमधून उमटतात. विशुद्धी चक्रांचे हे बीजमंत्र आहेत. हे सर्व स्वर इथून गळ्यातून उमटतात. म्हणून जेव्हा आपण बीभत्स गाणी गातो तेव्हा आपण आपले विशुद्धी चक्र खराब करतो आणि म्हणूनच जे लोक अशी बीभत्स, अश्लील गाणी गातात, त्यांना दारू पणियाची आवश्यकता असतेच. कारण मला असं वाटतं की, दारूशिवी ते असली गाणी गाऊ शकणार नाहीत. दारूशिवी त्यांना सहन होणार नाही कवि न पति ते असे काही करू शकणार नाहीत. त्यांना ईश्वरापासून दूर नेणारी अशी एखादी पळवाट मळिलेली असते. म्हणू त्यावेळी संगीत आणि दारू असे हातात हात घालून चाललेले होते. पाश्चिमात्य देशात संगीताच्या सर्व परंपरा मोडल्या. कारण त्यांच्यामध्ये असा काही वचिरच शल्लिक उरला नव्हता, की जो त्यांना 'संगीत म्हणजे परमेश्वर' अशी ओळख देईल. प्रारंभनंतरचे परमेश्वराचे ईश्वरत्व हेच संगीत होते. सर्वच संगीत हे परमेश्वराच्या आराधनेसाठी हवे. सर्व रागदारी परमेश्वराच्या भक्तीसाठी हवी. दविसाच्या ठराविक प्रहरी नमाज पढावा, अशी व्यवस्था आपल्याकडे नाही, पण वेगवेगळ्या प्रहरी कोणते शास्त्रीय संगीत ऐकावे, ही व्यवस्था आपल्याकडे आहे. विभिन्न प्रहरी वशिष्ट संगीताचे सूर वशिष्ट राग आळवतात व त्यातून वशिष्ट रसनिर्मिती होते. हे रस आपल्याला परमेश्वराशी जोडतात. जे रस परमेश्वराशी एकत्र करत नाही तो रस आपल्याला आत्मनुभूती देत नाही. असा कोणताही रस नाही की जो आत्मानंद प्राप्त करून देत नाही. बीभत्स रसामध्ये चित्-वचित् कलाकृतीचा आविष्कार अनुभवास येतो. मनात दाटलेल्या मळभात कवि अनुभवलेल्या ओगळपणामुळे असे बीभत्स रस निर्माण होतात. आपली इच्छाशक्ती शास्त्रोक्त आहे. आपले संगीतसुद्धा कमालीचे शास्त्रोक्त आहे. कारण जेव्हा कुंडलनी आपल्या गतशीलतेमध्ये सप्तस्वरांमधून वास करते तेव्हा संगीताची शास्त्रीय बांधणी होते. हे सप्त स्वर आपल्या सात चक्रांवरती प्रस्थापित आहेत. सा पासून त्यांची सुरुवात होते. मगरे ग म - म म्हणजे मंदर, प ध नी. माझ्या नावाची सुरुवातसुद्धा 'न' ने होते.

सप्तस्वर या सात सुरांनी बांधलेले आहेत. तसेच वकित स्वर ही आहेत. वकित स्वर आणि आपल्या चक्राचा वचिर करता आपल्याला बारा स्वरांची बांधणी करणे आवश्यक आहे. पण खऱ्या अर्थाने शास्त्रीय संगीत कोणाला समजलेलेच नाही. सरस्वतीची (वदिचे) देवता शारदा आपल्यामध्ये स्थिति वरिटाची संगीत संदेशवाहनी आहे आणि ती आपल्याला कसं गायचं हे शिकविते. परमेश्वराला काय आवडते हे देवी शारदा आपणास सांगते. या रागाची कशी बांधणी केली असेल याचा वचिर करा. कारण प्रथम ते आरोह आणि अवरोहाकरिता स्वरांची नविड करतात, की जे परमेश्वरास आवडतात. अशाप्रकारे रागांची निर्मिती होते. रागाचे स्वर बांधीव असतात. तुम्ही या रागाच्या स्वरांना बदलू शकत नाही. कारण असं अनुभवास आले आहे, की यावेळी आत्मजागृती होते. चैतन्याच्या जागृतीने त्यांना ही अनुभूती आली. ते अशा प्रकारे कार्यानुवति झाले. वीणा वादनामध्ये त्यांचे स्वर तंतोतंत जुळले. तंतोतंत लागलेल्या सुरांच्या अनुभूतीची अतशिय सुंदर प्रचिती येते. आता हे लक्षात येईल, की हे लोक जे पाश्चिमात्य देशांतून आले आहेत त्यांना हिंदुस्थानी शास्त्रीय संगीताची बौद्धिक पातळीवर माहिती नसते, पण त्यांना ते आत्मिक पातळीवर समजते, कारण त्यांना आत्मानंद प्राप्त होतो आणि चैतन्य प्रवाहित होते. ही संगीताची जाणीव आणि संगीताचे स्वरचित् आपल्यामध्ये श्रीकृष्णांनी निर्माण केले. तोच तो श्रीकृष्ण ज्यांनी आपल्याला ताल शिकविला. अर्थातच आपण म्हणू शकतो की, हेच शवि ज्यांनी तालनृत्य केले. पण संपूर्ण मानवामध्ये आपल्या लयीने ज्यांनी तालनृत्य साकारले ते श्रीकृष्णच आहेत. त्यांनी सर्व 'काळ ताल धरला. ज्याप्रकारे श्रीकृष्ण उभे राहतात, ते उभे राहणे हे तालातच असते आणि त्यांचे बसरीवादन हेच सूचित करते की, परमेश्वराचे परेम हेच संगीत आहे. त्याचे संगीत हे परमेश्वरी प्रेमाची पाखरण असते की जे तुम्हाला शांत करते, की जे तुम्हाला मुक्त करते, की जे तुम्हाला तृप्त करते, की जे तुम्हाला सुखी करते. म्हणून त्यांना जे काही सांगायचे होते ते त्यांनी त्यांच्या माधुर्यातून, त्यांच्या संगीतातून सांगितले. त्यांनी कधीही काव्य केले नाही. केले का? त्यांनी कधीही काव्य केले नसले तरी जेव्हा ते बोलले, ते जेव्हा त्यांच्या गदरीया भाषेत, गद्यात बोलले - ती गीता झाली. फक्त जेव्हा ते बोलले - ते बोल 'गीता' झाले. अर्थातच लोकांनी त्याचा बऱ्यापैकी वपिर्यास केला. ती लय! लोक जेव्हा गीतेची पारायणे करतात, तेव्हा मला जाणवते ती लय! असे असूनही आपण हे स्वीकारले पाहजि, की मानवजातीच्या कल्याणासाठी श्रीकृष्णांच्या श्रीमुखातून गद्यातून प्रकटलेली गीता काव्यरूपात अवतरली, साक्षात गद्यातून! श्रीकृष्णांनी ती सहजपणे तुम्हाला कळेल अशी सांगितली. कारण मनुष्य प्रथम फक्त संगीतच समजू शकला. संगीतातील ताल समजू शकला. मानवाला गीतेतील अनेक शब्द आणि भ्रम समजणे शक्य नव्हते, पण श्रीकृष्णांनी ते शक्य केले.

कुराणात प्रत्येक आयामाच्या सुरुवातीचे काही शब्द कोणासही समजत नाहीत. ते शब्द दुसरे तसिरे काही नसून बीजमंत्र आहेत. पण त्यांनी या बीजमंत्रांना तथि स्थान दिले. त्यांना माहीत होते, की लोकांना हे बीजमंत्र समजणार नाहीत. पण त्यांना हे ही वाटत होते की लोकांना हे बीजमंत्र समजायलाच पाहजि. म्हणून त्यांनी बीजमंत्रांना हे स्थान दिले. या सर्व गोष्टी कदाचित तुम्हाला कळणार ही नाहीत. कदाचित मी कोण आहे हे ही कळणार नाही. शक्यता आहे, पण त्यांनी जे काही केले ते मानवाच्या हितसाठीच केले. हे सर्व घडलेले आहे. श्रीकृष्णांनी त्या युगात 'हति' ही कल्पना आपल्यामध्ये उजविली. कारण असे म्हटले आहे, की तुम्ही नेहमी सत्य बोलले पाहजि. सत्य अशा प्रकारे बोलले पाहजि, की ते सर्वांना प्रिय वाटले पाहजि. आपण सर्वांनी मधुर बोलले पाहजि. हा श्रीकृष्णांचा संदेश आहे.

ज्यांचे विशुद्धी चक्र सुस्थितीत आहे, ते खूप चांगले, मधुर बोलतात. सर्वांचे हृदय जकिण्याची कला त्यांच्या आवाजातील माधुर्यात असते. लोकांना खालच्या पातळीवर न नेता ते वरच्या पदावर घेऊन जातात. मधुरतेने सर्व काही करावे असे श्रीकृष्णांनी सांगितले आहे. ती त्यांची मुख्य धारा होती. त्यांच्या सर्व कार्यामध्ये देवी लीला असते. कारण त्यांनी ते अत्यंत माधुर्याने केले. त्यांनी जे काही केले त्या सर्व दैवी लीला होत्या. विश्व हे काही गंभीरपणे, तीक्ष्णपणे कवि ताण-तणावामध्ये जगावे असे स्थान नाही, पण लीलया जगावे. या कृष्ण लीला, हे नाट्य पहावे. सर्वच काही एक नाटक! म्हणूनच हे सर्व मधुर आहे. या विश्वाकडे एक नाटक म्हणून पाहिले तर ते अजून मधुर वाटेल. याच्यामधील मधुरता अशी आहे, की कोणी जरी मूर्खपणा करीत असेल तरी तुम्ही त्यामध्ये आनंद घ्याल. जेव्हा हे विश्व एक नाटक आहे असे कळते, तेव्हा जरी कोणी कोणाचा खून जरी केला तरी ते नाटक आहे, मथिया आहे असे वाटते आणि तुम्ही चिंतामुक्त होता. जगत हे एक नाट्य आहे, या सर्व लीला आहेत हे श्रीकृष्णांनी सांगितले. जेणेकरून मानवाने हे सर्व गांभीर्याने न घेता या लीलांमध्ये खरेखुरे पात्र बनून सहभागी व्हावे. असे पहा, की या लीलेमध्ये कोणीतरी एक पात्र शविजी महाराज बनवून तयार केलेत. दुसऱ्या बाजूकडून कोणीतरी पात्र येऊन या पात्रावर तलवारीने वार करीत असेल, तर आपण म्हणतो, की शविजी महाराजांचे पात्र करणारा नट काही चांगला नाही. तेव्हा तो नट खऱ्याखऱ्या शविजी महाराजांच्या भूमिकेत शरितो आणि दुसऱ्या पात्रावर उलट वार करतो. तर हे एक नाटक आहे. श्रीकृष्णांनी या सर्व लीला दाखविलेल्या आहेत. नःसंदेह त्या लीलाच आहेत. पण जेव्हा जेव्हा तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी होता तेव्हा तुम्ही या सर्वांकडे एक नाटक म्हणून कवि एक नाट्य समजून पाहता.

तुम्ही सर्वांनी हे पाहिलेच असेल, की बरेचसे सहजयोगी नेहमी हसत असतात. कारण ज्याप्रकारे गोष्टी घडतात त्या कळलेल्या असतात. जरी एखादा कोणी गुरू दुस्वर्तन करीत असेल, तर 'काय हा मूर्खपणा' असे वाटून तुम्हाला हसायला येईल. आज मला कोणीतरी भेटायला आले. ते मला म्हणाले, 'माताजी, आयुष्यात मी खूप मूर्खपणाच्या गोष्टी केल्या.' आणि ते हसायला लागले. ते म्हणाले, 'या सर्व गोष्टीकडे जेव्हा मी बघतो तेव्हा खरच हसायला येतं.' ते पुढे म्हणाले, 'मी एका गुरूकडे गेलो होतो. ते लोकांना नाम देत होते. मी त्यांच्यापर्यंत असा प्रत्येक केला की, त्यांच्याकडे जाणाऱ्या लोकांना, मला ही गुरूकडे न्या, अशी वनिती केली. ते तसे फार काही श्रीमंत नव्हते, त्यामुळे त्यांना ते 'नाम' वगैरे काही मळित नव्हते. पण ते म्हणत होते, 'मला नाम हवे, मला नाम हवेच आहे.' पण गुरू म्हणत होते, 'नाही, नाही. एवढ्यात नाही. तुला चांबायला

पाहजि.' ते म्हणाले, 'मी त्यांच्या सेवापेटीमध्ये खूपच पैसे ओतले आहेत. ते म्हणतील त्याप्रमाणे मी सर्व काही केले. पण त्यांनी (गुरंनी) काही मला नाव दिलेले नाही, पण शेवटी ती वेळ आली, त्यावेळी ते गुरू म्हणाले, ठीक आहे. मी तुला नांव देतो आणि त्यांनी मला एक नाव दिले ज्याचा मी जप सुरू केला. मी वेड्यासारखा त्या नावाचा जप करू लागलो. माझे डोके दुखणे सुरू झाले. तेव्हा ते म्हणाले, 'ठीक आहे. असा त्रास तुला होणारच! या त्रासातून तुला जावे लागेलच कारण ते नाव तू स्वतः मागून घेतले आहेस!' हे गृहस्थ ज्यावेळी माझ्याकडे आले होते, त्यावेळी पृथ्वीवर असतित्वात नसलेल्या एखाद्या भयंकर प्राण्यासारखे दिसत होते. अत्यंत दयनीय अवस्थेत ते माझ्याकडे आले होते. आता ते पूरणपणे बरे झाले आहेत. मी त्यांना त्या दविशी ओळखलेसुद्धा नाही. मी त्यांच्याकडे पाहतच राहिली. मी म्हटले, 'अरे देवा, ते तुम्हीच कां?' तेव्हा ते मला म्हणाले, 'माताजी, या सर्व गोष्टींचे मला हसू येते! मी पाहतोय की लोक कसे मूर्खसारखे कुगुरूकडे जातात. कसे चुकीच्या गोष्टीच्या, चुकीच्या कल्पनांच्या मागे धावतात आणि महत्त्वाचा मुद्दा कसे गमावून बसतात.' मग त्यांनी मला एक प्रश्न विचारला की, 'माताजी, तुमच्यापर्यंत येण्यासाठी त्यांना अधःपतनाच्या इतक्या खालच्या पातळीवर उतरावे लागते का?' मी म्हणाले, 'त्यांच्या बाबतीत माहीत नाही की त्यांनी काय विचार केला असेल! पण हे सत्य आहे, की लोक इतके मूर्ख असतात की विशुद्धी चक्रावरील दोषामुळे सकारात्मक गोष्टीचा स्वीकार करण्यापेक्षा ते अशा चुकीच्या कल्पना आणि नकारात्मक गोष्टीच्या मागे खूप लवकर धावतात.'

जर तुमचे विशुद्धी चक्र शुद्ध असेल, तर तुमच्या हातातून चैतन्य वाहत असते. बऱ्याच लोकांचे विशुद्धी चक्र शुद्ध नसल्याने आत्मसाक्षात्कारानंतरही त्यांच्या हातामधून चैतन्याची अनुभूती त्यांना होत नाही. याचा काय अर्थ होतो, की तुमचे विशुद्धी चक्र ठीक नाही. प्रथमतः तुमच्या वरचढ स्वभावामुळे तुम्ही सामूहिकतेमधील व्यक्ती नसता. स्वभावामुळे! तुम्ही सामूहिकतेशी समरस होणारी व्यक्ती नसता! जसे की काही असंतुष्ट व्यक्ती असतात, त्यांचे, 'मला हे हवे, मला ते हवे, मला झोपण्यासाठी चांगला बछिना हवा. माझ्यासाठी तसेच हवे. मी तसेच करीन.' अशा प्रकारच्या 'मी' अहंकार आणि प्रतर्त अहंकाराची सुरुवात या विशुद्धी चक्रातून होत असल्याने अशा लोकांच्यामध्ये हा 'मी' अतोनात भरलेला असतो. असं पहा, की एखादा माणूस जर अहंकारी व्यक्तीमत्त्व असेल, तर तो सामूहिकतेमध्ये रमत नाही. कारण इतर सामूहिकतेपासून वेगळा झालेला असतो. त्याच्यातील ३ कार त्याच्या अहंकारी व्यक्तीमत्त्वाने झाकाळलेला असतो. म्हणून तो समूदायात राहत नाही. आता असं बघा, की श्रीकृष्ण कोणासोबत वाढले? लहान लहान गोप-गोपीबरोबर. गाई चारण्याकरिता ते स्वतः जात असत, फक्त गायीच्या मागे गुराखी म्हणून. तुम्ही असं पहा, की श्रीमंत लोकांमध्ये कवि श्रीमंतीमध्ये कोणत्याही दैवी अवतरणास रस नव्हता. जगाच्या दृष्टीकोणातून अत्यंत सामान्य असणाऱ्या लोकांच्या बरोबर श्रीकृष्णांनी वास्तव्य केले; खेळले, त्यांच्याबरोबर मधुर लीला केल्या. लोणी चोरले. त्यांनी खरच लोणी चोरले. कृष्णावर टीका करणाऱ्या लोकांनी त्यांना चोर म्हटले, 'ते चोर होते.' खरोखर ते चोरांच्या वरचे चोर होते, असं बरंच काही.

श्रीकृष्ण लोणी चोरत होते कारण पैसे मळविण्यासाठी गोपी मथुरेस जाऊन लोणी विकायच्या! मथुरेतील भयंकर राक्षसांच्या तब्येती सुधारण्यासाठी या लोण्याने मदत व्हायची! म्हणून श्रीकृष्ण, मथुरेतील राक्षसांच्या सुदृढ होणाऱ्या तब्येती पाहून मथुरेला लोणी पाठवायला राजी नसायचे. लोणी चोरणे हा एकमेव उपाय होता, की ज्यामुळे मथुरेला लोणी जाण्याचे थांबावे. ते राक्षस उपाशी मरावेत. त्यांच्यामध्ये जीवनसत्त्व अ आणि डे ची कमतरता वाढावी, त्यांना घशाचा त्रास व्हावा आणि त्यांचे हात इतके कमजोर व्हावेत, की त्यांची हत्यारे उचलण्यासाठी त्यामध्ये शक्ती नसावी. त्यांच्यावर वार करण्याची ही एक चांगली युक्ती आहे, की ते प्रतिकार करू शकणार नाहीत. अशाप्रकारे त्यांनी हे सदिध केले की मोठे ध्येय प्राप्त करण्यासाठी काही छोट्या छोट्या मूर्खपणाच्या, चुकीच्या गोष्टींचा त्याग करावा लागतो. 'हति!' हति महत्त्वाचे. कारण त्यांनीच सांगितले होते, की जर खरं बोललात तर लोक दुखावतील. जर असं होत असेल, तर मग काय करायचं? एक तर लोकांना दुखावयचं कवि खरं बोलायचं नाही कवि खरं बोलायचं आणि लोकांना दुखावयचं! या दोन्ही गोष्टी बरोबर होणार नाहीत. समजा मी कोणाला म्हटले, 'तू अगदी वाईट आहेस', तर ती व्यक्ती दुखावणार, समजा त्या व्यक्तीला मी खरे नाही सांगितले, तर ती व्यक्ती कामातून जाणार! मग काय करायचं? श्रीकृष्णांनी ही समस्या सोडविली.

त्यांनी असे केले, की दोन्हीच्यामध्ये 'हति', शब्द आणला. 'हति' म्हणजे तुमच्या आत्म्यवृत्तीस जे चांगले आहे ते! जे काही आत्म्यास चांगले आहे ते! 'हति' या शब्दाचाच अर्थ असा आहे, की जे काही तुमच्या आत्म्यास बरे वाटेल ते! उदा.मी कोणाला तरी सांगते की, 'तुम्ही तसे करू नये', त्याला आज कदाचित वाईट वाटेल, पण जर त्यांना उमजले की, 'आई माझ्या चांगल्यासाठी सांगते आहे.' तर त्याप्रमाणे तो ते करेल आणि त्याला त्याचा फायदा ही होईल - 'हतिकारक'! कवि समजा त्याने ते काम केले नाही, मग काय होईल? असे समजा, की मी त्यांना काहीही सांगितले नव्हते आणि त्यांनी काही माहती नव्हती कवि मी त्याला सांगितल्याप्रमाणे तो ते काम करीत नाही, तर त्यांना त्याचे खूप वाईट वाटेल. हे त्याच्या आत्म्यास क्लेशकारक होईल. ते त्याला आवडणार नाही, पण असे हतिचे काही करताना त्या व्यक्तीस सर्व सांगावे लागते आणि काही वेळा ते अतशिय वेदनादायक असते. त्या दविशी मी कोणाला तरी म्हणाले, 'तुम्ही दुसऱ्याचे आजार बरे करू शकत नाही कारण तुम्ही स्वतः अजून ततिके परिपूर्ण नाही आहात.' त्यांना अतशिय वाईट वाटले. मग मला परत त्यांना सांगावे लागले, 'ठीक आहे, चालू ठेवा, तुम्ही बरे करू शकता इतरांना चांगल्याप्रकारे, पण तुम्ही काही झालं तर परत माझ्याकडे येऊ नका.' मग तर ती व्यक्ती वेड्याच्या इसपतिळातच भरती होईल, पण जेव्हा तो वेड्याच्या इसपतिळात जाईल, तेव्हा तो काय म्हणेल? मी जे काही त्याला सांगितले होते, ते त्याच्या हतिसाठी होते का? मग त्याचा राग जाईल का? शेवटी आपल्याला हीत कशात आहे हे सांगायचे आहे. ते सांगा. सांगणे हे महत्त्वाचे! करणे नाही, सांगणे. 'हीत' हे तुम्ही तुमच्या विशुद्धी चक्रावरून सांगता, तेव्हा ते पर्ये होते. अर्थात तो प्रकाश आहे. म्हणून आत्मप्रकाश देणारी गोष्ट तुम्ही सांगा अन्यथा काही सांगू नका. पण लोक इतके आक्रमक असतात की दुसऱ्याची चूक सुधारण्यासाठी पुढे सरसावतात, पण ते प्रेमाने व्हायला हवे. हति म्हणजे प्रेमापोटी केलेले सर्व काही. कोणास काही सांगायचे असल्यास ते प्रेमाने सांगता आले पाहजि. ते सांगणे आवश्यक आहे का हे पाहिले पाहजि आणि तिसरी अट म्हणजे, तुम्हाला तो अधिकार असावयास पाहजि आणि जर तसा अधिकार नसेल तर गप्प बसा. परमेश्वर त्याची काळजी घेईल. तुमचा इतर कोणावर ताबा नाही, पण जर तुम्हाला कोणाला प्रेमाने काही सांगायचे आहे आणि तुम्हाला तसा अधिकारदेखील आहे तर ते तुम्हास सांगायलाच पाहजि. जर तुम्हाला अधिकार नसेल तर कोणालाही काहीही सांगू नका, तथापि त्या व्यक्तीस ते पर्ये वाटणार असेल आणि त्याच्या हतिचे असेल तर जरूर सांगावे. श्रीकृष्णांनी आपणास हे अशा प्रकारे सांगितले आहे की अधिकार-चेष्टा करू नका; म्हणजे अनाधिकाराने काहीही करू नये. असं पहा, की कोणीतरी माझ्याकडे येईल आणि मी मला विचारे, 'कोठे आहे ती अमुक व्यक्ती, ज्याचा मला खून करावयाचा आहे? मग सत्य काय आहे? मी त्याला सांगावे कां, 'ठीक आहे, अगदी खरोखर, तो तकिडे लपला आहे, जा आणि त्याला मारून टाक!' सरकारी कायद्याने ते एकवेळ बरोबर असेल ही! मला माहीत नाही, तसे आहे का? मला सरकारचे 'कायदेकानून समजत नाहीत. ते तसं नसतं! मग त्याला काय सांगायला पाहजि? आपण गप्प रहावे. त्याला काहीही अधिकार नाही! तुम्हाला विचारण्याचा कवि तुमच्याकडून ती माहती घेण्याचा त्याला अधिकार नाही! तुम्ही अगदी शांत बसा. मी तसेच करते. मग कदाचित तो तुम्हाला छेळेल-काहीतरी करेल. तुम्ही फक्त सांगा, "मला काहीच माहीत नाही." अशी अनाधिकारी चेष्टा खूप वेळा अवलंबिली जाते. असे लोक की जे देशभक्त असतात, आपल्या देशासाठी लढत असतात आणि त्या लोकांना त्यांच्याकडून माहती काढायची असते, त्यांचा छळ होतो. खूप छळ होतो. पण ते माहती देत नाहीत. भीतीपोटी नाही तर त्यांच्याबरोबर लढणाऱ्या इतर देशभक्तांच्या प्रेमापोटी, बऱ्याचदा हे आपल्या देशात घडलेले आहे. तेव्हा इतर माणसांच्या अधिकारात जे आहे त्यासंबंधी आपण काही बोलू नये. त्याला अधिकार नव्हता मला प्रश्न विचारण्याचा. असा दूरदर्शीपणा तुमच्याकडे असायला पाहजि.

श्रीकृष्णांनी तो आपणास दिला आहे. त्यांच्यातील दूरदर्शीपणा. मला खूप लोक विचारतात, 'माताजी, अशा या परिस्थितीत मी काय करावे? त्या परिस्थितीत मी काय करू?' याचा अर्थ असा आहे की त्या व्यक्तीने आपल्या विशुद्धी चक्रातील दूरदर्शीपणाची वाढ केली नाही. त्याने त्याचा विकास केला नाही. तो अजून त्या पद्धतीने परिपक्व झालेला नाही. अजूनही तो मला प्रश्न विचारण्याच्या स्थितीमध्येच आहे. निरविकल्प स्थितीत तुम्हाला प्रश्न पडत नाही. तुम्हाला काय करावयास पाहजि हे बरोबर कळते. कोणावर कधी ओरडावे, केव्हा गप्प बसावे, केव्हा शांत रहावे, कोणत्या वेळी कंती बोलावे या गुणांचा विकास तुमच्यामध्ये योग्य अशा विशुद्धी चक्रामुळे होतो. कारण ते तुम्ही दुसऱ्या व्यक्तीच्या हतिसाठी करता. आपण शांत राहिल्याने कधीकधी आपला अधिकाधिक फायदा होतो. हे श्रीकृष्णांनी आपणास शिकविले. त्यांनी ते आपणास फक्त शिकविले असे नाही तर त्यांनी आपल्या विशुद्धी चक्रावरती दूरदर्शीपणा प्रस्थापित केला. जगतू नाट्य साक्षी स्वरूपात पाहण्यासाठी त्यांनी आपल्यामध्ये शक्ती घटीत केली. निरलिपिता! ते योगेश्वर होते, योग्यांचे ईश्वर! ज्यांनी आपल्यामध्ये योग घटित केला ते श्रीकृष्णच होते. हो हे स्वाभाविक आहे, की आपणास सदाशिवींना प्राप्त करायचे आहे. पण शिवी प्राप्तीसाठी श्रीकृष्ण आपणास मदत करतात. ते श्रीकृष्ण, जे अकबर आहेत. तेच महालक्ष्मी तत्त्व आहे. तेच मध्यमार्ग आहेत. जे आपणास शिवापर्यंत घेऊन जातात. सर्व देवगण त्यांना प्रेरीत करीत आहेत. उत्क्रांती अवस्थेतील एक महान कार्य त्यांनी आपल्यासाठी कार्यान्वित केले आहे.

म्हणजे आपले विशुद्धी चक्र संतुलनात असेल, तर सहजयोग्यांमध्ये दूरदर्शीपणा कसा विकसित करायचा हे आपणास निसिंदग्धिपणे समजते. आपण जे बोलतो ते लोकांना कसे 'पर्ये' वाटेल, लोक कसे प्रोत्साहित होतील, त्यांना ते पर्ये कसे होईल या संबंधी काही मार्ग आपण योजू शकतो. तो प्रेममय असेल आणि त्यांच्या हतिचाही, काही वेळा तुम्हाला कठोर बोलावे लागते कवि तुमचे मौन इतरांना कठोर वाटत असेल, तर काही बघिडत नाही! शेवटी त्यांच्यासाठी ते हतिवह असेल. अंतर्निधेय हीत आहे. आपल्यामध्ये हीत प्रस्थापित करण्यामध्ये श्रीकृष्णांच्या मनात हेच होते. त्याचप्रमाणे त्यांची संहारक शक्ती, जी सर्वनाश करते, खूप लोक याबद्दल त्यांच्यावर टीका करतात. जसे हे जैन लोक!

श्रीकृष्णांचा एक मामेभाऊ होता, नेमनिध. तो काही कृष्ण नव्हता, तो एक सर्वसामान्य माणूस होता. पण उत्क्रांतीमध्ये त्याने एक वरची पातळी मळिविली होती. प्राणीमात्रांच्या हत्येच्या तटिकाऱ्याची तौतर भावना त्याच्या मनामध्ये बसली होती. अर्थात प्राणीमात्राची हत्या ही काही खूप चांगली गोष्ट नाही, पण तो काही स्वतः हत्या करीत नव्हता. तसे पाहिले तर ती त्याच्या लग्नाचीच तयारी होती. प्राणीमात्रांच्या हत्येच्या तटिकाऱ्याची भावना त्याच्या मनामध्ये इतकी पक्की झाली होती, की त्याने खऱ्या जैन धर्मापासून एक वेगळी गोष्ट सुरू केली, एक वेगळा पंथ की ज्याच्यामध्ये प्राणीमात्राची हत्या वर्ज्य होती. हे इतके हास्यास्पद झाले आहे, की मानवापेक्षा ठेकणांना जास्त महत्त्व प्राप्त झाले. तसेच डासांना पण खूप महत्त्व प्राप्त झाले. या पंथाचे लोक आपले मुख आच्छादन करून रस्त्यावरून चालू लागले. मूर्ख गोष्टीचा अगदी कळस! म्हणून श्रीकृष्णांनी आपणास दरदर्शीपणा प्रदान केला. हे अतशिय महत्त्वाचे होते. कारण आपण जे विखुरलेले असतो, ते विखुरलेपण या दरदर्शीपणाच्या देणगीमुळे नष्ट झाले.

'पण बऱ्याच लोकांचे विशुद्धी चक्र ठीक नसते. एकीकडे उजव्या बाजूचे विशुद्धी चक्र, जे अतशिय आक्रमक असते. यामुळे आपल्या बोलण्याने आपण इतरांवर वरचढपणा करतो, हावी होतो. पुष्कळशा राजकारणी लोकांमध्ये अशा प्रकारची शक्ती असते की ज्यांच्यामध्ये एखाद्या अमानवीय शक्तीने प्रवेश केला असेल. जसे की हटिलरच्या बाबतीत झाले होते. माणसाच्या मनावर कब्जा करणाऱ्या घाणेरड्या युक्त्या काही तबितमधील लामांनी शकिल्या होत्या. हटिलरने अशा आत्म्यांचा त्याच्या लोकांच्या मनामध्ये शरिकाव करणाऱ्याची व्यवस्था केली होती की ज्यामुळे त्या लोकांनी हजारो, हजारो लोकांची हत्या केली.

डावी विशुद्धी ही एक वेगळी समस्या आहे. अशा लोकांमध्ये सामुदायिकतेची भावना नसते. कारण ते सतत कोणाला तरी घाबरलेले असतात. ते इतके नकारात्मक असतात की ते नेहमी समोरच्या व्यक्तीमधील फक्त नकारात्मक बाजूच पाहतात. मी अशी माणसे पाहिली आहेत की जी माझ्याकडे येतात आणि इतर 'सहजयोग्यांबद्दल सांगतात की, 'त्या सहजयोग्यांचे ते चुकीचे आहे, या सहजयोग्यांचे हे चुकीचे आहे.' हे अतशिय चूक आहे. एकदेखील सकारात्मक गोष्ट नाही का? ते फक्त नकारात्मक गोष्टीच पाहतात. त्यामुळे ते सामुदायिक होऊ शकत नाहीत. ते सतत भीतीग्रस्त असतात. त्यांच्यात असे काहीतरी असते की ते त्यांना सतत घाबरवत असते. म्हणून नेहमी त्यांना इतरांची भीती वाटत असते. अपराधीपणाच्या भावनेने त्यांचे डोळे विशुद्धी चक्र बाधाग्रस्त झालेले असते. तुम्हाला आश्चर्य वाटे, विशेषतः पार्श्वमितात देशांमध्ये - खरं तर ते अतशिय आक्रमक आहेत, असं मानतात - त्यांची डावी विशुद्धी भीषण असते. त्यांच्या करणीने त्यांच्यामध्ये मोठी अपराधी भावना आलेली असते. ते हे समजतात की लोक कसे वागतात, त्यांचा समाज कसा वागतो आणि त्यांच्या देशातील लोक कसे वागतात. एक अपराधी जाणीव त्यांच्यामध्ये नेहमी बसलेली असते. याशिविय ब्रायन म्हणाल्याप्रमाणे मूळ कापलेली असतात. खरंच मूळ कापलेली असतात, त्यामुळे परमेश्वराच्या वरिधात ते वागतात आणि हे अत्यंत चुकीचे आहे, हे ही त्यांच्या लक्षात येत नाही; हे खरं आहे. 'आपण चुकीच्या गोष्टी करतो', या गोष्टीचे ज्ञान असूनही ते चुकीच्या गोष्टी करतात. त्यामुळे डाव्या विशुद्धी चक्रावर अपराधीपणाची 'पकड येते. त्यांच्या सुप्त अवस्थेतील मनामध्ये त्याची सदसद्विक बुद्धी कार्यान्वित होते आणि तुम्ही कतिही नाही म्हणाला तरी अपराधीपणाची भावना मनात साचत राहते. त्यामुळे डाव्या विशुद्धी चक्रावर बाधा येते. त्यावेळी असं म्हटलं पाहिजे की, 'माताजी, मी अपराधी नाही.' डाव्या विशुद्धी चक्रावर अहंकाराच्या प्रतिक्रियेने स्वतःस लपविलेले असते. ही अहंकाराची एक वेगळी बाजू आहे. त्यामुळे त्यांच्यामध्ये अपराधीपणाची भावना आलेली असते. 'मी तसं करायला नको होतं. मी तसं वागायला नको होतं,' अशाप्रकारच्या दोन्ही प्रवृत्ती चुकीच्या आहेत. जेव्हा तुम्ही डाव्या बाजूवर असता, त्यावेळी तुम्ही स्वतःवर चडिता, स्वतःचा छळ करता आणि जेव्हा तुम्ही उजव्या बाजूवर असता तेव्हा तुम्ही इतरांना छळता, इतरांवर रागावता, म्हणून मध्यनाडीवर राहणे तेव्हाच शक्य होते, जेव्हा तुमचे विशुद्धी चक्र संतुलनात असते, अन्यथा नाही.

आपल्या दोन्ही तळहातांवर सारख्या प्रमाणात चैतन्य लहरीची अनुभूती आत्मजागृतीनंतर ही काही लोकांना येत नाही हे तुम्ही पाहिले असेल. त्याचे कारण म्हणजे त्यांच्यात संतुलन नसते. हाताद्वारे समजते की त्यांच्यामध्ये संतुलन नाही. सहजयोगात आल्यावर मनुष्याचे दोन्ही हात अतशिय महत्त्वाचे ठरले आहेत. तुमच्या दोन्ही हातांमध्ये सारख्या प्रमाणात चैतन्य लहरीची अनुभूती येत नसेल तर तुमच्यात काहीतरी चुकीचे घडले आहे. तुमच्यात कोणत्या बाजूवर चैतन्य लहरी जाणवत नाहीत, म्हणजे असं पहा, की तुमच्या उजव्या बाजूवरील चैतन्य लहरीची जाणीव होत नाही कवि तुम्हाला उजव्या बाजूला जडत्व जाणवत असेल, उजवी बाजू जास्त गरम झाली असेल तर तुम्ही खात्रीपूर्वक उजव्या बाजूचे (राईट साईड) व्यक्ती आहात. अशा बाबतीत डावी बाजू अगदीच संवेदन शून्य असेल.

परंतु डाव्या हातावर चैतन्य लहरीची अनुभूती चांगली असेल आणि उजव्या बाजूला काहीही चैतन्य लहरी जाणवत नसतील, तर त्याचा अर्थ तुम्ही उजव्या बाजूच्या व्यक्ती आहात. तुम्ही डाव्या बाजूचे नाहीत, पण दुसऱ्या बाजूने विचार करता, हेच उलट असेल तर, तुम्ही डाव्या बाजूच्या (लेफ्ट साईड) व्यक्ती असता. याचा अर्थ असा की संतुलनात नसता. तुमच्या हातावरील संतुलनाची जाणीव व्हायला पाहिजे. हे माहीत असायला पाहिजे की सहजयोगात फक्त विचार करून, तुम्हाला होणाऱ्या त्रासाचे निराकरण होत नाही. त्याकरिता तुमच्या हातांनी त्यावर कार्य करणे आवश्यक आहे. मी जसं तुम्हाला सांगते की, फक्त विचार करून तुम्ही तुमची गाडी चालवू शकत नाही. तुम्हाला तुमच्या हातांचा उपयोग करता आला पाहिजे. पूर्ण सहजयोगाच्या ज्ञानानेच तुमच्या हाताचा उपयोग करून, तुम्ही ध्यानाच्या कोणत्या पायरीवर आहात, कोणत्या स्थितीमध्ये आहात आणि चैतन्य अनुभूती म्हणजे काय हे समजायला पाहिजे. तुमच्या हातांचा उपयोग करा. तुमच्या हातावरील चैतन्य लहरी पाहून तुम्ही नित्याच्या व्यवहारातील कामे करता, तेव्हा इतर लोक म्हणतील, हे लोक वेडे झाले आहेत, प्रत्येक गोष्टीसाठी 'हातावरील चैतन्य लहरी पाहताहेत'. अशा प्रकारे त्यांना हे ही जाणवेल की मोहमद साहेबांनी असाच हाताचा उपयोग करण्यास सांगितले होते, पण लोक त्यांना त्यावेळी हसले होते. आज कोणालाही त्याची लाज वाटत नाही. कोणी कोणास हसत नाहीत, अगदी मशनिप्रमाणे, यांत्रिक पद्धतीने ते हातांचा उपयोग करताहेत. जरी मोहमद साहेबांनी सांगितल्याप्रमाणे नसला तरी.

म्हणून प्रथम तुमच्या हातांचा उपयोग तुमच्या सर्व हेतुपूर्तीसाठी करा. तुमच्यासाठी करा. हेच हात तुम्हाला मदत करू शकतील. आता कुंडलिनी जागृत झालेली आहे. सर्व चक्रांमधून तऱ्हेची कमी अधिक प्रमाणात का होईना भ्रमण सुरू आहे. हे सर्व घडत आहे. म्हणून कुंडलिनीचे उत्थापन जास्तीत जास्त करा. तुमच्या हाताने तुम्ही ते करू शकता. ते एक वस्तू आहे. ज्यावेळी कुंडलिनी तुमच्या हाताने वरती उचलता, त्यावेळी तुमच्या हातातून अधिकाधिक चैतन्य लहरी प्रवाहित होतात. फक्त तुमचे हातच कुंडलिनी चढवू शकतात. तुम्ही स्वतःला बंधने घेतांना कवि कुंडली चढवतांना तुमच्या हातामधून चैतन्य प्रसारित होते. या सर्व क्रिया काळजीपूर्वक शकून घ्या. तुमचे हात अतशिय महत्त्वाचे आहेत. तुमच्या हातामधून चैतन्य लहरी वाहत नसतील तर तुम्हाला त्याची काळजी करावयास हवी. सुरुवातीपासूनच तुमच्या हातामधून चैतन्य लहरीची अनुभूती व्हायला हवी. प्रवर्जनातील दोषामुळे कवि इतर काही गोष्टीमुळे तुम्हाला हातामध्ये काही समस्या सतावत असतील, तर त्या त्या चक्राच्या हातावरील स्थानांमध्ये त्याची जाणीव होईल. त्यानंतर काही वेळाने तुमच्या चक्रांची जाणीव तुम्हाला सहसारावर होईल. काही हरकत नाही. त्यामुळे तुम्ही काहीसे असवस्थ वगैरे होण्याचे काही कारण नाही. सर्व काही ठीक करण्यात तुम्ही यशस्वी व्हाल. मग चक्रांची काळजी करण्याचे काही कारण नाही. काळजीचे काहीच कारण नाही. तुम्ही म्हणाल, 'अरे, हे एवढंच का! छान!' तुम्हाला ती जाणीव होते. ही जाणीवसुद्धा विशुद्धी चक्रातून येते. आपण फक्त अनुभवतो. फक्त अनुभवतो.

विशुद्धी चक्राचे अत्यंत महत्त्वाचे कार्य हे आहे की ते शुद्ध आणि निरमळ असले पाहिजे. सर्व मंत्र म्हणण्यासाठी विशुद्धी चक्राच्या शुद्धतेचीच मदत होते. जेव्हा एखादा गुरू मंत्र देतो तेव्हा प्रथम त्याच्या डाव्या विशुद्धी चक्रावर काही दोष आहे का, इतर कोणत्या चक्रावर आघात झाला आहे, हे तुम्ही पाहिले पाहिजे, पण प्रथम आहे ती डाव्या विशुद्धी चक्राची बाधा. त्याच्याकरीता आपण मंत्रसिद्धीचा मंत्र म्हणावा. ही मंत्रसिद्धी अशा व्यक्तीस प्राप्त होते ज्यांचे डोळे विशुद्धी चक्र शुद्ध आहे. अन्यथा त्या व्यक्तीकडून मंत्रसिद्धी होऊ शकत नाही. जे काही मंत्र ते म्हणतील ते फक्त यंत्रवत असतील. मंत्र योग्य पद्धतीने म्हणण्यासाठी आणि परिणामस्वरूप ते सिद्ध मंत्र होण्यासाठी तुमची विशुद्धी चांगली असली पाहिजे. जर तुमचे डोळे विशुद्धी चक्र ठीक नसेल, तर 'अल्लाह- 'हो-अकबर' हा मंत्र म्हणण्याला सुद्धा काही अर्थ नसतो.

म्हणून तुम्ही असं पहा, की सहजयोगामध्ये चैतन्याच्या अनुभूतीसाठी डोळे आणि उजवे विशुद्धी चक्र कति महत्त्वाचे आहे. म्हणून सहजयोगामध्ये विशुद्धी चक्राचा विशेष महत्त्वाचा सहभाग आणि भूमिका आहे. कारण या चक्रामुळे आपण वरिटाशी, सर्वेसर्वा शक्तीशी जोडले जातो. मग तुम्ही अशा मुद्यावर येता की हे सर्व विशुद्धी चक्रामुळे घडते. 'पूर्ण अकबर' आपणास कळतो. तुम्ही त्याच्याशी जोडले जाता. विशुद्धी चक्रामुळे ही एकरूपता प्रस्थापित होते आणि तुम्हाला त्याची अनुभूती येते. परमेश्वरी चैतन्याची अनुभूती होण्याचा सर्वात सोपा मार्ग म्हणजे तुमच्या हातांची संवेदनशीलता, मग हे विशुद्ध चक्र शुद्ध कसे ठेवायचे ही समस्या आहे. मला असं सांगण्यात आले आहे की, विशुद्धी चक्रावरील हे भाषण मी संपवावे आणि आता नघिावे, पण मला असं वाटतं की, विशुद्धी चक्रावरील हे विविचन आजच संपवावे.

आपले वशिद्धी चक्र संतुलनात ठेवण्यासाठी आपणास काय करावयास पाहजि? तुम्ही लोणी खायला पाहजि. कारण त्यात प्रामुख्याने अ व ड जीवनसत्त्व आहेत. जीवनसत्त्व ड. कृष्ण करा. त्यामुळे तुमच्या शरीराला कॅल्शियम मिळून त्याची वाढ होते. तुम्ही एक शक्तिशाली माणूस बनता. तुम्ही लोणी न घेता फक्त कॅल्शियम घेतले तर समस्या निर्माण होतात. शरीरक दृष्ट्या बघता वशिद्धी चक्राच्या तुमच्या काही समस्या असतील तर तुम्ही लोणी खावे. मी तुम्हाला हे सांगते, गरम पाण्यामध्ये थोडेसे लोणी घ्या. त्या पाण्यामध्ये ते वरिष्ठ घटक घ्या आणि प्या. वशिद्धी चक्र आपल्याला आवश्यक असलेल्या थंड प्रवृत्तीची काळजी घेते. थंड प्रकृती. जेव्हा यकृतामध्ये उष्णता होते, तेव्हा ती सर्व शरीरात पसरते. ही उष्णता थंड करण्याचे एकमेव चक्र म्हणजे वशिद्धी चक्र आणि जर आतमधील इपिथेलिअल सेलस कोरडे करण्याची, त्याच्या लायनगिची काही समस्या उद्भवत असल्यास पाण्याबरोबर लोणी खावे क्वि नुसतेच लोणी उन्हाळ्याच्या दविसात खावे. पण त्यासोबत कर्बोदके घेऊ नका. कर्बोदके नकोत. त्यामुळे तुमचे वजन वाढणार नाही. हवे तितके लोणी खा. तुमचे वजन वाढणार नाही. तुम्ही कर्बोदके घेणे पूर्णपणे बंद केलेत तर तुमचा आहार हा सातत्त्विक आहार होईल. कर्बोदकांना स्पष्टही करू नका आणि मग पहा, तुम्हाला आश्चर्य वाटे की तुम्हाला कसा सातत्त्विक आहार मिळाला आहे. लोणी व प्रथिने घ्या. सर्व चरबीयुक्त पदार्थ, साय (क्रीम), प्रत्येक गोष्ट घ्या, तुम्हाला त्याचा काहीही त्रास होणार नाही. प्रथिनांसाठी सर्व सुका मेवा (फळे) घ्या आणि सर्वच वस्तू खा. गोडासाठी मध घ्या, पण कर्बोदके घेऊ नका. आजकाल मध साखरेपासून बनवतात हे तुम्हाला माहीत आहे. जर तुम्ही कर्बोदके टाळलीत आणि ह्या अशा गोष्टी घेतल्या तर तुमची प्रकृती चांगली राहील, पण आपण धीराने घ्यायला पाहजि. आपल्यामध्ये सर्व प्रकारचे असंतुलन असते. म्हणून मी सांगते, 'तुम्हाला यकृताची समस्या आहे, तर साखर खा. पण जर तुम्ही असेच साखर खाणे बंद केले असेल तर त्याचा उपयोग होणार नाही. तुम्हाला प्रथम यकृत ठीक करावे लागेल. त्यानंतर साखर खाणे बंद केले तर चालेल. काही होणार नाही. पण तत्पूर्वी नको. सर्व डॉक्टरांस साधारणपणे सांगतात, की साखर खाऊ नका. चरबी शरीरातून बाहेर पडते, तेव्हा शरीर सुडौल, मुलायम होते. चरबी शरीरात टिकून राहत नाही. कर्बोदकांच्या अभावामुळे शरीरात चरबी टिकून राहणे शक्य नसते.

तुम्ही हे घरी करू शकता की थोडे लोणी घ्या, ते दोन्ही हातावर चोळा. ठीक आहे? आता हात धुऊन टाका. लोणी धुले जाणार नाही. ते हाताला चिकटून राहील. लोणी असे धुले जाणार नाही. पण जर काही पश्चिम पदार्थाचा, जसे की पीठ, उपयोग केला तर मग हातावरून लोणी धुले जाईल. त्यामध्ये वरिष्ठ घटक जाईल. जर कर्बोदकाचा उपयोग केला नाही तर लोणी वरिष्ठ घटक जाणार नाही. पण हे त्या लोकांसाठी आहे, ज्यांच्यामध्ये कोणत्याही प्रकारचे असंतुलन नसते. जे पूर्णपणे संतुलनात आहेत, ते लोक हे करू शकतात. मी करू शकते, पण मला कोणी करू देत नाही. सर्वजण माझा उपयोग करतात, जसा काही मी कचऱ्याचा डबबा आहे. मला फक्त जेवण भरवण्यासाठी करतात. मी खाल्ले नाही तर... अस पहा, आपल्या आईला काही हलकं-फुलकं थोडंस खायला द्या. पण मी असे लोक पाहिले आहेत ते जर मला वाढत असतील, तर ते खूपच वाढतात आणि मी थोडसच खाल्लं तर म्हणतील, 'काय हे, श्रीमाताजी कती थोडं...' !' खरं तर मला त्याचीही आवश्यकता नसते. लोकांनी माझा स्वभाव समजून घेतला पाहजि. जेव्हा मला ते जेवण वाढतात, तेव्हा ते इतकं जास्त वाढतात, की मी ते खाऊच शकत नाही. मी खूप कमी जेवते. मला थोडसच चालतं. मला कर्बोदके खाण्याची आवश्यकता नाही. खरंच नसते. मला कर्बोदकांची गरज नाही, पण 'माताजी, मी हे बनवले आहे आपल्यासाठी, माताजी, मी हे लाडू बनवले आहेत. आपण खावेत. आई हे मी...' मग मी म्हणते, 'ठीक आहे, आण बाबा. तुमच्या आनंदासाठी मला त्रास झाला तरी चालेल.' प्रथम!

इतकी साथी गोष्ट तुम्हाला समजायला पाहजि की, तुम्ही मला आग्रह करू नका! आग्रह करण्याची खरच 'काहीही आवश्यकता नाही. कोणालाही खाण्याचा आग्रह करू नका. मला माहीत असते, की मी ज्यांना आग्रह करते, त्यांना त्याची आवश्यकता असते. 'पण तुम्ही आग्रह करू शकत नाही. कारण तुमच्याकडे तसा दूरदर्शीपणा नाही. जर तुम्हाला माहीत असेल, की कोणाला आग्रह करायचा आणि कोणाला नाही, तर मग ठीक आहे. पण ज्यावेळी आग्रह करता, त्यावेळी ते अन्न चेतन्यति केले आहे का हे पाहिले पाहजि. जर ते अन्न चेतन्यति नसेल आणि असे अन्न खाण्याचा तुम्ही आग्रह करीत असाल, तर ते खाण्याचा माणसाला त्याचा त्रास होईल.

तुम्हा सर्वांना जर वशिद्धी चक्राचे महत्त्व समजून घ्यायचे असेल, तर प्रथमतः तुम्ही जे काही बोलाल ते सहजयोगावषियीचेच असायला पाहजि. इतर कशाबद्दल नाही. जर तुम्हाला कोठे लेकचर द्यायचे असेल - मला आधीच माहीत होते, की पुष्कळसे सहजयोगी हे कोणत्या ना कोणत्या संस्थेशी जोडलेले होते. या संस्थेचा सदस्य, त्या संस्थेचा सदस्य आणि अशा काही भयंकर संस्थांचे सदस्य की ज्या परमेश्वर वरीधी आहेत. उदाहरणार्थ हरे रामा हरे कृष्ण. जे खरसित वरीधी आहेत. बाह्यतः ते खरसिताच्या वरीधातले आहेत आणि अंतर्गता ते कृष्ण वरीधी आहेत, पूणतः श्रीकृष्णांच्या वरीधात. जो कोणी तिथे जातो आणि परमेश्वराच्या नावाने याचना करतो, त्याचे वशिद्धी चक्र प्रचंड बघिलेले असते. वशिद्धी चक्र बघिडण्याचे अनेक त्रास त्यांना भोगावे लागतात - जसे की कॅन्सर! असं बरंच काही आणि त्यातच ते मृत्यू पावतात.

ज्या व्यक्तीचे वशिद्धी चक्र चांगले आहे. त्यांचा चेहण टवटवीत, पूर्णपणे उजळलेला असतो, जसा की पौराणिक पूर्ण चंद्र आणि जर तुमचे वशिद्धी चक्र ठीक नसेल, तर तुमचा चेहरा कोमजलेला असतो. जर वशिद्धी चक्राचे कार्य अत्युत्तम असेल, तर तुमची कांती नटिल असते. चेहरा ताजा आणि चमकदार दिसतो. डोळ्यांत सुद्धा चमक असते. कारण वशिद्धी चक्र डोळ्यांची सुद्धा काळजी घेते. ते मानेची काळजी घेते, ते कानाची काळजी घेते, ते नाकाची काळजी घेते. जर वशिद्धी चक्र खराब झाले असेल, तर तुम्हाला नाक-कान-घसा यांच्या समस्या सतावत असतात. जर एखाद्या व्यक्तीला या समस्या असतील तर आपण म्हणू शकतो, की तो माणूस त्या अमूक 'एखाद्या संघटनेचा नेता असावा. त्यांना असं वाटतं की ते 'हरे रामा हरे कृष्ण' असं बोलताहेत. पण खरं तर ते पूर्ण वरीधी पूर्णपणे कृष्ण लीलेच्या वरीधी काम करताहेत. अगदी ठामपणे. श्रीकृष्णाचे नांव अशाप्रकारे वेड्यासारखे, सर्व लोकांसमोर उभे राहून अशा भयंकर वेषात - धोतर व कुडता की जे त्यांनी अगदी चमत्कारीक असे तयार केले आहेत - त्यांना हे ही माहीत नाही की ते कसे नसावेत. त्या सर्वांनी कशा साड्या नसल्यात! पुरुषांनी वकित घेतलेले धोतर आपल्या हजामत केलेल्या डोक्यावर बांधले. श्रीकृष्णाने कधी डोक्यावरचे केस काढले होते का? कधी केस काढले होते का? श्रीकृष्णाने आपल्याला दिलेली भेट म्हणजेच त्यांचे केस आहेत. खरे तर श्रीकृष्णाच्या केसांचे वर्णन नेहमीच कवितेमध्ये केलेले आहे.

एक गोष्ट आहे, एका उर्दू कवीची, जो भारतीय होता. खरं तर हद्दी होता, पण उर्दू कवी आणि काही फाजील लोकांनी त्याला आवाहन केले.... यमकाची एक ओळ सांगितली आणि दुसरी ओळ पूर्ण करण्याचे आव्हान दिले. तो म्हणाला, '.....' त्याप्रमाणे त्याने ती ओळ अशी पूर्ण केली,

कतियेक कवतिंमध्ये श्रीकृष्णांच्या केसांचे वर्णन आलेले आहे. येथे ते हजामत करून धोतर आपल्या डोक्यावर बांधून फिरताहेत. श्रीकृष्णाचे आपल्या डोक्यावरचे केस कधी कापले होते का? त्यांनी डोक्याची पूर्ण हजामत केली होती का? ते योगेश्वर होते. त्यांच्या सोळा हजार पत्नी होत्या. त्यावेळी श्रीकृष्णांच्या बरोबर सर्व गोष्टी कार्यान्वित करण्यासाठी सहजयोगी नव्हते, म्हणून त्यांनी त्या शक्तीच्या पत्नी म्हणून स्वीकारले. त्या सर्व त्यांच्यामधीलच योगिनी होत्या. त्यांनी ते सर्व नाटक रचले. त्या शक्तीच्या पत्नी म्हणून स्वीकार केला. कारण एखाद्या पुरुषाने सरीला, शिष्या म्हणून स्वीकारले, तर स्वाभाविकपणे सर्वजण त्या पुरुषाला दोष देतात. 'पुरुष'ला 'सरी' शक्ती म्हणून त्याचेबरोबर हवी असते. सत्री सदासर्वदा शक्तीच असते. म्हणून त्या श्रीकृष्णांच्या पत्नी बनून आल्या आणि श्रीकृष्ण सोळा हजार शक्तीच्या आणि पाच राण्यांचे पती बनले. त्या पाच राण्या म्हणजे पंचतत्त्व. त्यांनी सर्व लीला केल्या. त्यांनी सृजन केले.... तुम्हाला श्रीकृष्णांबद्दल कसे कळणार? त्यांना समजण्यासाठी तुम्ही कति खोलवर जाऊ शकता, म्हणून हे लोक कृष्णोत्पत्ती श्रीकृष्णाचा धावा करतात. प्रत्येक कृष्णाला रस्त्यावर उभे राहून त्यांच्या नावाने याचना करतात. प्रत्येक ठिकाणी भक्तिप्रमाणे भीक मागत फिरतात. श्रीकृष्ण कधीही भीक मागत नव्हते. कधीही नाही. या भक्तिप्रमाणे नरिमति परमेश्वराच्या नावावर होते. मला असं वाटतं की परमेश्वराच्या नावाने भीक मागणे हे प्रचंड पाप आहे. परमेश्वराच्या मंदिरासमोर मी हे सर्व घडतांना पाहिले आहे. माझ्या मनात विचार येत असे की, परमेश्वराच्या मंदिरात, परमेश्वरासमोर उभे राहून ते भीक मागताहेत. फकीर 'होणे म्हणजेच भीक मागणे! हे सर्व काय आहे? हे लक्षण समृद्धीचे आहे का? श्रीकृष्ण बादशहा होते. योगेश्वर... आणा हे भिकारी, श्रीकृष्णाचे अनुयायी? महाभयंकर. ते कति दयनीय दिसतात. अगदी कोबीसारखे आणि सर्वांचा असा विश्वास आहे की ते सर्व शांत आहेत.

स्वाभाविक आहे, जर कोणी समजानात रहात असेल, तर तो शांतच असणार, अगदी मृतावस्थेत! आणि आमचा देश जो एक गरीब देश आहे, जो या भक्तिप्रमाणे पोसतो आहे. या देशातील श्रीमंत लोकांनी त्यांना पैसा आणि जमीन दिली. हे लामा आणि हे पाश्चिमात्य देशातील भयंकर लोक, जे तकिडून इकडे आले आहेत, त्यांना अशा प्रकारे मदत करण्याचा हा काय उपाय आहे? हे लोक काही काम करीत नाहीत. खूप छान! इथे येतात, 'हरे रामा हरे कृष्ण' म्हणतात आणि गीता वाचतात. गीतेमधील काही श्लोक पाठ म्हणून दाखवतात आणि पैसे कमवतात. छानपैकी पैसे कमवतात. खेड्यापाड्यात जायचे, एकदोन ठिकाणी थांबायचे आणि भीक मागायची. तुमचा यावर विश्वास बसेल? आणि आमच्या सरकारला त्याची काहीच पर्वा नाही. हे कोण आहेत? ते इकडे का आले आहेत? परमेश्वराच्या नांवावर ते अशाप्रकारे इथे भीक का मागताहेत? जेव्हा की आपल्या देशामध्ये आधीच इतके सर्व भिकारी परमेश्वराच्या नावावरती भीक मागत असताना, मग या असल्या भयंकर लोकांना 'मदत करण्यापेक्षा का नाही त्यांना एकत्र

करीत आणित्यांना मदत करत?

हे लोक परमेश्वर वरीधी आण शरीकृष्णांच्या वरीधात कार्य करीत आहेत. ज्यावेळी तुम्ही असे परमेश्वराचे व्यर्थ नाव घेता, तेव्हा तुमच्या वशिद्धीवर बाधा येते. मला असे लोक माहीत आहेत, की बसून वाहे गुरू, वाहे गुरू, वाहे गुरू म्हणत असतात. हे असे आहे कां, नानक साहेब इतके स्वस्त आहेत की त्यांचे नांव असे घेत बसावे, वाहे गुरू, वाहे गुरू, वाहे गुरू! सदासर्वकाळ हातामध्ये जपमाळ घेऊन परमेश्वराचे नाम जपण्याचे, हे सर्व काय चालले आहे? परमेश्वर कोण आहे? तो काय तुमच्या खशिात आहे का? तो असा कवडीमोल आहे. का, की तुम्हाला तो स्वस्तात मळिल? का, का तुमचे वशिद्धी चक्र असे खराब करीत आहात? सर्वांना हे समजायला हवं! त्यावेळी तुम्हाला खूप आश्चर्य वाटले! तुम्ही असे वशिद्धी चक्र खराब करून घेता. आत्मसाक्षात्कार प्राप्तीच्या मार्गातील हे महत्त्वाचे चक्र खराब करता. या अथांगाशी जर तुम्हाला एकरूपता साधायची असेल, तर तुमचे चक्र नरिमळ असावयास पाहजि.

या दविसात सर्दी होते. कारण भारतामध्ये आण इतरतरसुद्धा या स्त्रिया आपले शरीर पूरणपणे झाकत नाहीत कारण त्यांना असं वाटतं की आपण फॅशनेबल आहोत हे त्यामुळे इतरांना दसिणार नाही कवि असंच काही तरी! तसेच अत्यंत अपुरे, तोकडे कपडे वापरण्याची अत्याधुनिक नवीनच एक प्रथा सुरू झाली आहे. दोन्ही बाजूनेही ते परमेश्वर वरीधी आहे. सर्वप्रथम म्हणजे शरीराचे प्रदर्शन हे मूर्खपणाचे लक्षण आहे. म्हणूनच मोहम्मद साहेबांनी वशिद्धी चक्राबाबत खूप सांगितले आहे. जसं की स्त्रियांनी त्यांचे शरीर पूरणपणे झाकले पाहजि. मी कधी कधी विचार करते, की ती एक चांगली गोष्ट आहे. फॅशनचा मूर्खपणा आजकाल इतका वाढला आहे, की काही काळानंतर तुम्ही पहाल, हे सर्व फॅशन करणारे मच्छर कपड्याशिवीय अवतीभवती फरि लागतील. हा अगदी कळस असेल. हे अशा व्यक्तीचे लक्षण असते, की ती व्यक्ती 'तो' नसतो कवि 'ती' नसते. ती व्यक्ती 'ते' असतात. 'ते' लाक नेहमीच असे वागतात. 'ते' जे कोणी असतात, त्यांची काही लक्षणं असतात. म्हणून रजनीश : जेव्हा लोक त्यांच्याकडे जातात, तेव्हा हे लोक 'ते' बनतात. कारण त्यांच्यामध्ये अशाप्रकारे आकर्षित करण्याची शक्ती असते. कारण त्यांच्यामध्ये लाज-लज्जा, शरम जरासुद्धा उरलेली नसते. हे सर्व असे आहे.

म्हणून आपल्या वशिद्धी चक्राची आपण सर्वांनी काळजी घेणे आवश्यक आहे, हे समजून घेतले पाहजि. फॅशन आण इतर गोष्टी इतक्या महत्त्वाच्या नाहीत. महत्त्वाचे आहे, ते म्हणजे तुमची तब्येत. तुम्ही तुमची वशिद्धी खराब केलीत तर फार चुकीचे होईल. म्हणून प्रत्येकाने आपल्या वशिद्धी चक्राची काळजी नेहमी घेतली पाहजि. तुम्ही सर्वांनी आपल्या आण दुसऱ्याच्या वशिद्धी चक्राची काळजी घेण्याचा प्रयत्न नेहमी करावयास पाहजि.

हा मंडप येथे घातलेला मला पसंत नव्हता. मी संयोजकांना तसे सांगितले. तर ते म्हणाले की, 'आपणच म्हणालात की तो बाहेर मोकळ्या जागेवर असावा.' आता मी असं म्हणत नाही की तुम्ही हमालयावर जा. तुमचा दरदर्शीपणा तुम्ही वापरायला पाहजि. ही एक गोष्ट हरवली आहे. तुमच्याकडे तारतम्य हवे. अशा थंडीत लोकांना असं मोकळ्या जागेत बसण्याची व्यवस्था करणं - मला माहीत आहे, की तुम्ही चांगले साधक आहात. जे लोक सामूहिकतेसाठी कार्य करतात त्यांना हे कळायला हवे की लोकांच्या घशाचे रक्षण, वशिद्धी चक्राचे रक्षण होईल अशी व्यवस्था करायला पाहजि. हे फारच महत्त्वाचे आहे. अतशिय महत्त्वाचे! आण तुम्हाला सर्वांना हे माहीत आहे, की मी तुमच्या वशिद्धी चक्राची कती काळजी घेते. प्रत्येकाच्या वशिद्धी चक्राची. कारण मला हे माहीत आहे की ते कती महत्त्वाचे आहे. कारण अशी काळजी घेतली नाही तर तुम्ही सर्वजण विखुरले जाल आण कुंडलनीचे सर्व कार्य वाया जाईल आण भाता कुंडलनीला त्याचा त्रास होईल. म्हणून सर्वांनी आपले वशिद्धी चक्र स्वच्छ ठेवण्याची जबाबदारी घ्यावी. आपण स्वतःला योग्यप्रकारे स्वच्छ ठेवणे, रोज सकाळी आपला घसा साफ करणे, त्याकरिता खळखळून गुळगुळ्या करणे इत्यादी प्रकारे वशिद्धी चक्राची काळजी घेतली पाहजि. तुम्हाला हे ऐहिक सुखाचे वाटेल, पण आईकरिता या ऐहिक सुखाच्या गोष्टीसुद्धा आध्यात्मिक सुखाच्या गोष्टीइतक्याच महत्त्वाच्या असतात. शुद्ध वशिद्धी चक्राशिवीय सहजयोगात येण्याचा काय उपयोग ? म्हणून कृपा करून तुमच्या वशिद्धी चक्राची काळजी घ्या. तथि योगेश्वराला प्रस्थापित करा. शरीकृष्णांना तथि पहा. त्यांच्यासारखे होण्याचा प्रयत्न करा. तुम्ही हे समजून घ्या, की परमेश्वराने रचलेले नाटक साक्षीभावाने पाहण्यास आलेले आहात आण शरीकृष्णांची बासरी, की जथि मंजूळ स्वर तुमच्या गळ्यातून बाहेर पडताहेत. तुम्हा सर्वांना अनंत आशीर्वाद!

1984-01-22, Public Program

22 जानेवारी 1984

Public Program

Ahmednagar (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Public Program, Ahmadnagar, India 22nd January 1984

राहुरी कारखान्याचे सन्माननीय अध्यक्ष श्री सरजेराव पाटील तसेच मतिर संघ संस्थेचे संचालक लोक, आपण येथे जमलेले सर्व राहुरीकर आणि भागासलेले लोक, म्हणजे तसं म्हणायचं मला बरं नाही वाटत कारण सगळी माझीच मुलं आहेत. सगळ्यांना माझा नमस्कार. दादा साहेबांची एकदा अचानक भेट झाली आणि मी तेव्हाच ओळखून पाहिली की, ह्या मनुष्याला खरोखर लोकांच्यासाठी कळवळा आहे. ज्याच्या हृदयामध्ये कळवळा नाही त्यांनी समाज नेते होऊ नये. ज्यांनी समाजकार्य केलं नाही त्यांनी राजकारणात येऊ नये. ज्यांनी समाजकार्य केलंय ते जर राजकारणात आले तर त्यांना कळवळा राहिल लोकांसाठी पण बहुतेक लोक समाजकार्यासाठी एवढ्यासाठी करतात की आपण राजकारणात येऊन पैसे कमवू. ते मला सगळं माहित आहे. मी लहानपणापासून आपल्या देशाची स्थिती पाहिलेली आहे. तुम्हा सगळ्या मध्ये कदाचित माझे सगळ्यात वय जास्त असेल. माझे वडील सुद्धा फार धर्मनशित, अत्यंत उच्चपंथीचे समाजकर्ते, देशकर्ते, राष्ट्रकर्ते आणि परत डॉक्टर आंबेडकरांच्या बरोबर अत्यंत मैत्री, अत्यंत मैत्री होती. जिव्हाळ्याची मैत्री होती. आमच्या घरी येणं-जाणं सगळकाही.. मी यांना लहानपणापासून पाहिलं होतं. मी त्यांना काका म्हणत असं. तेव्हा अत्यंत जवळचे नात त्यांच्याबरोबर राहिले ल आहे. आणि अत्यंत तेजस्वी, उदार अशे ते होते. माझे वडील गांधीवादी होते. आणि हे थोडंसं गांधीजीच्या वरिंथात होते. तेव्हा त्यांचा वादही चालत असे, संघर्षाची जी गोष्ट म्हटली ती. पण आपापसात अत्यंत मैत्री होती, फार मैत्री. माझे वडील जेलमध्ये गेले की यायचे आमच्या घरी वचारायला की कसं काय चाललंय ठीक आहे की नाही. अशा सर्व मोठ्या मोठ्या लोकांच्या बरोबर माझं लहानपण गेलेलं आहे. मी गांधी आश्रमातही वाढली आणि त्यांच्या संघर्षातूनच मी एक नष्टिकर काढला. ज्योतिबा फुले झाले कवि इतर जे काही समाजकर्ते झाले, आगरकर झाले, टळिक झाले, ह्या सर्वांच्या संघर्षांमध्ये जी चीड होती ती गोष्ट खरी आहे. जातीयता ही आपल्या देशातली सर्वात भयंकर कीड आहे. म्हणजे कॅन्सरचा रोग आहे. आपण म्हणू ह्याला की याच्यापेक्षा कोड आलेलं बरं पण ती हि जातीयतेची कीड आपण काढली पाहिजे. आणि ही जातीयता यायला सुद्धा कारण पोटभुर लोकांचा आहे. आता आपण वचार करा की, जातीयता आली की तुम्ही जन्मापासूनच काय महार झाले नी जन्मापासूनच तुम्ही हे झाले, हे कसं शक्य आहे जर तुम्ही असा वचार करा की ज्यांनी गीता लहिली ..कुणी लहिली व्यासांनी लहिली गीता? माझ वचारण हे आहे, ज्यांनी जात बनवली त्यांना मी वचारते, व्यास कोण होते? एका कोळीणीचा पुत्र त्याला बाप नाही, अनाथ ते व्यास. त्यांनी गीता लहिली, ती वाचून तुम्ही जातीयवाद कसा वाढवता? काय हो, जाती हा शब्द जो नघिला हा नंतर लोकांनी स्वतःच वर्चस्व स्थापन करण्यासाठी केला. आपल्या देशांमध्ये अशा तऱ्हेची जात नव्हती. कर्मानुसार जात होती. चार जाती मानल्या जात असत. पहिली जात जो ब्रम्हाला शोधतो तो ब्रम्हमण. वाल्मर्की कोण होता..परत एक कोळी. आज त्याच रामायण डोक्यावर घेऊन बसतात आणि जातीयता करता म्हणजे मला समजत नाही. ह्याचा मेळ कसा बसवायचा ते सांगा तुम्ही. तर हे काहीतरी स्वतःच वर्चस्व करण्यासाठी लोकांनी जन्मापासून जात काढली पण कर्माप्रमाणे जात होती. पहिल्यांदा जात परमेश्वराने ज्या जाती घातल्या त्या आतल्या होत्या बाहेरच्या नाही. आता समजा एक झाडाची जात आहे. आंब्याची जात आहे त्याला आंबा आला पाहिजे. जो मनुष्य ब्रम्ह तत्वाला जाणून घेतो, ब्रम्ह तत्वात वलीन होतो, तोच ब्रम्हमण आहे. अशे कति ब्रम्हमण असतील ते माझ्यासमोर या. परवा मी असाच प्रश्न केला, येऊन माझ्यासमोर अशे अशे करायला लागले. म्हटलं हे काय होतंय तुम्हाला मोठे ब्रम्हमण बनता हे असं असं कशाला? तुम्ही ब्रम्हाला जाणलं आहे ना? माताजी तुम्ही शक्ती म्हणून आम्ही हालतोय हे शेजारचे हलतात म्हटलं जाऊन वचारा कोण आहेत ते. त्यांनी जाऊन वचारपूस केली कळलं की, ते ठाण्याहून पागलखान्यातून ठीक व्हायला आले. म्हटलं तुम्ही नति एकच. काही तुमच्यामध्ये जास्त नाही म्हणून स्वतःला काहीतरी शषित समजून जर कुणी म्हणेल की, मी ब्रम्ह तत्वाला प्राप्त झालो आणि मी ब्रम्हमण आहे. तर हे अशा सर्तफिकित ने... सेलफसर्तफिकित ने काही होणार नाही. अशे सर्व धर्मांमध्ये झाले. आणि आता सांगायचं म्हणजे क इव्हन शेड्युल कास्ट मध्ये आमच्या ओळखीचे एक गृहस्थ होते. ते चांगले हे होते...जातीचे... काय म्हणतात त्याला, म्हणजे मराठा समजा त्यांना, राजपूत. पण ते स्वतःला शेड्युल कास्ट म्हणून आले, तर मी म्हटलं असं कसं तुम्ही असे कसे शेड्युल कास्ट झाले? म्हणे आता आय. ए.एस. मध्ये यायचं तर शेड्युल कास्ट झालं पाहिजे म्हणजे आता दुसरी जात काढली आणखी. तर हे अशे संघर्ष चालू ह्या गोष्टी काही ठीक होणार नाही. दुसरी गोष्ट म्हणजे जात ही आपल्या देशात नव्हती. ज्यांनी ब्रम्हकर्म स्वीकार्य केलं ते ब्रम्हमण. ज्यांनी युद्धांमध्ये परमेश्वराला शोधण्याचा प्रयत्न केला ते कष्टरथि. आणि ज्यांनी पैशांमध्ये, म्हणजे आपले जेवढे मारवाडी आहेत, ते वैश्य कारण त्यांनी पैशांमध्ये परमेश्वर शोधला. आणि ज्यांनी असा वचार केला की, काही काम पडलं तरी हरकत नाही पैसे कमवायचे त्यांना कष्टुद्र म्हटलं. आणि अशा लोकांना उगीचच ज्या लोकांना आपल्याला जबरदस्ती करून काहीतरी वाईट म्हणायचं म्हणून त्यांचं नाव महार करून टाकलं, तसं करून टाकलं. जे शेती करतात ते सगळ्यात मोठं कार्य आहे. शेती उपांजन करणं, शेतीचे कार्य करणं सरवात उच्च आहे. पण जो आय ए एस चा मनुष्य असला कलेक्टर तो उच्च मानला जातो आपल्याला देशात तो तर सारकी नौर आहे त्याला तरी माहिती आहे का? ती नोकराची जात आहे त्याला आपण कलेक्टर म्हणून नमस्कार करतो. आणि जो शेतीचा मनुष्य जो जमनीत आपलं उपजत कार्य करतो, तो उच्च कार्याला लागलेला आहे. तेव्हा ही सर्व सगळी डोक्याचीच करामत आहे. काहीतरी डोकं चालवून कसं लोकांच्या डोक्यामध्ये धोडा घालायचा. हे आपल्या देशातल्या लोकांना फार चांगलं येतं. आणि ते अजून चालू आहे कुठे तरी चालूच असणार. आंबेडकरांच्या बदल मला अत्यंत आदर आहे. माझे वडील सुद्धा कॉन्स्टिट्यूट असेंबलीमध्ये मेबर होते. त्यांनी कॉन्स्टिट्यूशन केलं. अलादीन कृष्ण स्वामी अय्यर ते आमच्या घरी येऊन बसत असत आणि वाद विवाद व्हायचा. तेव्हा माझे वडील म्हणाले की, असं करूया की, जे लोक आपल्याला फार उच्च स्थितीचे म्हणतात. कारण माझे वडील साधू मनुष्य होते. त्यांना आपण साधू कऱू. म्हणजे त्यांच्यामध्ये लक्ष्मी तत्त्व जागृत होऊन ते सगळ्यांची मदत करतील. जसं आता सरजेराव पाटीलांचा झालं त्यांनी दिलं तेव्हा होईल. आंबेडकरांचं म्हणणं असं होतं तुम्ही काही यांच्या गोष्टी येऊ नका. हे लोक फार दृष्ट आहेत, लबाड आहेत. जे मोठे मोठे ब्रम्हमण वगैरे बनतात ते काही आपल्याला देणार नाही, यांचा आता लढाच केला पाहिजे असं त्यांचं म्हणणं. नंतर अल्लादिन कृष्ण स्वामी अय्यर हे जे त्याचे चेअरमन होते. आपल्याला माहिती आहे आपलं जे कॉन्स्टिट्यूशन बनवलं गेलं त्याच्यात सरवात, सगळ्यात विद्वान मनुष्य म्हणजे अल्लादिन अगदी पक्का संन्याशी तुम्हाला सांगते, दोन धोतरावर राहणारा मनुष्य. त्याचं मी सगळं पाहिलं म्हणून सांगते अशी माणसं आम्ही पाहिलीत. तुमचं नशीब नाही चांगलं म्हणून आता हे दुसरंच बघतात. पण आमचं नशीब चांगलं आम्ही अत्यंत त्यागी माणसं पाहिलेले आहेत. त्यांचे वशिष्ठ सांगतिले तर, तुम्हाला असं वाटेल माताजी कुठल्या गोष्टी करतात आणि त्यात हे अल्लादिन होते. ते तर ब्रम्हमणांच्या मागे हात धुऊन लागले होते. स्वतः ब्रम्हमण असून यांच्या म्हणजे सगळ्यांच्या शेड्या कापा. तेव्हा त्यांच्यामध्ये जी जागृती होती. आणि त्यांना जे वाटायची चीड म्हणजे चीड सगळ्यांनाच वाटली काय आगरकरांना वाटली नाही, का टळिकांना वाटली नाही, काय गांधींना वाटली नाही, पण प्रत्येकाने आपापल्या तऱ्हेने सर्व गोष्टी मांडल्या. आता जे बुद्धांचा आहे ते बरोबर आहे. बुद्धांनी पहिल्यांदा सांगितलं की, बुद्ध शरणम् गच्छामि! म्हणजे नुसतं बोलायचं नसतं ते. आधी तुम्ही बुद्ध झाले का? बुद्ध म्हणजे काय पाट्या लावून बुद्ध नाही होत काय हो? नुसते आम्ही खर्शचन म्हणून पाटी लावली आणि बुद्ध म्हणून पाटी लावली म्हणून आम्ही आपण काही बुद्ध होत नाही. बुद्ध झालं पाहिजे. हे बुद्ध बसले तुमच्यासमोर.. ज्यांनी ब्रम्हाला जाणलं तो बुद्ध. ज्याला बोध झाला, ज्याला जाणीव झाली तो बुद्ध. ते कार्य आम्ही करतोय ना आता सहजयोगाच आधी बुद्ध होऊन घ्या. दुसरे त्यांनी सांगितलं धम्मम शरणम् गच्छामि. म्हणजे धर्म जागृत झाला पाहिजे. सांगितलं की दारू पळि नका की हमखास पणिरा हे मी बघतेय. लहानपणी सुद्धा आजीबाई होते मी तेव्हापासून बघते. जे म्हटलं नाही करायचं तेच करायचं ही मनुष्याची प्रवृत्ती आहे बंडखोर. तेव्हा त्याच्यात जर धर्म जागृत केला तर आपोआप सगळं सुटत म्हणून धर्म जागृत करायचा. धम्म शरणम् गच्छामि! पण सगळ्यात शेवटलं संघम शरणम् गच्छामि! जे सांगितलेलं आहे बुद्धांचं ते सर्व समजून घेतलं पाहिजे. बुद्ध झाल्याशिवाय होत नाही तुम्ही संघात उतु शकत नाही. संघ म्हणजे काय? याला आपण सामूहिक चेतना म्हणतो. त्या संबंध शरीराच्या अंग प्रत्यंगांमध्ये हे बोट कवि हे बोट वेगळं आहे का. एकाच संघात बांधलेलं आहे. तसंच या वरिष्ठ पुरुषांमध्ये आपण सगळे एक अंगप्रत्यंग आहोत. त्याच्यात फक्त जागृत व्हावं लागतं. जर तुम्ही जागृत झाला तर तुम्ही संघात आले मग काय. मग कोणची जात नी कोणती पात तुमच्या हाताला बोटाला काय वेगळी जात आहे, नाकाला काय वेगळी जात आहे. आणि जर आम्ही ह्या बोटाची मदत केली तर आम्ही काय कोणाची सेवा केली. तर ते आतून झालं पाहिजे. आपण झाडावरतीच भांडत बसलोयत असं मला सगळं वाटायचं लहानपणापासून. ही सगळी मंडळी झाडावर बसून आपापसात भांडत आहेत, बोलत आहेत, वचार करत आहेत. आता यांनी म्हटलं की काही वशिष्ठ होऊ शकलं नाही. त्याला कारण असं की मूळात जाणं. प्रत्येक गोष्टीचं तत्त्व धरलं पाहिजे. आणि त्या तत्त्वामधे मुख्य तत्त्व हे आहे की तुमचा आत्मा हा सर्व वशिवात व्यापलिला आहे, ते वशिष्टव्यापी स्वरूप तुम्ही मळून घ्या. हे आमचं सरळ सहयोग. मग म्हणजे कोण ब्रम्हमण आणि कोण कष्टुद्र सगळे योगीजन झाल्यावरती परमेश्वराच्या साम्राज्यात उतरल्यावरती जातीयता कुठून राहणार. ही सगळे माणसांनी पसरलेली घाण आहे आहो माणूस जेथे असेल तेथे घाण होणारच. तुम्ही आता जाऊन बघा एखाद्या जंगलात एक सुद्धा घाण दसिणार नाही. ते जसचं गाव यायला लागलं बाहेरूनच सुगंध येतो ती माणसं आहेत. जानवर राहतात, साप राहतात सर्व तऱ्हेचे राहतात पण एवढी घाण दसित नाही. ते गावात आलं की कळत की हो गाव लागलं ते माणसाला सवय आहे. त्याला फक्त डोकं असय जबरदस्त की, कसं तरी जे काही चांगलं असेल त्याच काहीतरी अनष्टि करून टाकायच. बुद्धांचा तरी काय भलं केलेलं आहे का. मी बघते बुद्ध मार्गी लोकांना तं मला आश्चर्य वाटते. अरे बापरे!

बुद्धाला काय करून ठेवलं . हे जैनांचे , जैनांचे महावीर त्यांचे काय हाल करून ठेवलेत . ते समकालीन एकच गोष्ट करत होते . त्यांचे हाल करून ठेवले . खरसितांचे हाल करून ठेवले . आपल्या सर्व साधुसंतांनी काय जे काही शकिलं त्यांचेही हाल करून ठेवले . आता जागृत तुम्हीच व्हा . सगळ्यांना बुद्ध करायचं कार्य मी काढलेलं आहे . खरा बुद्ध धर्म हा सहज योग आहे , कारण ह्याच्यात तुम्ही स्वतः बुद्ध होता , तुम्हाला बोध होतो . कारण तुमच्या बोटांमधून बोध येतो . आण तुम्ही जाणता तुमचं काय चुकलंय , दुसऱ्याचं चुकलंय , कसं स्वतःला नीट करून घ्यायचं . आण एकदा हा जर तुम्ही बुद्ध धर्म तुम्ही घेतला जो आताला तुमचा सर्वांचा आहे . सगळ्यांना कुंडलिनी आहे . कुंडलिनीला जात-पात काही नाही आहे का ? तुमच्या आत्म्याला काही जात-पात आहे का ? फक्त कुंडलिनी आत्म्याचा संबंध जोडून देणे हे एक कार्य आहे . ते झालं की , लक्ष्मीच तत्व सुद्धा जागृत होतं . आता मी म्हणून मागासलेल्या लोकांना त्रास का आहे ? त्यांच्या त्रासाचं सुद्धा एक तत्व आहे . ते जाणून घ्या . मी सांगते आई आहे म्हणून सांगतिलंच पाहजि . म्हणजे भूत आण हे सगळे परेत वदिया , समशान वदिया करून हे धंदे करून आपण आपला सर्वनाश करून घेतलेला आहे मागासलेल्या जातीने ते सगळं सोडल पाहजि तुम्ही . चेटकं हे ते फार करतात . परवा मला एक भेटले होते मागासलेले . त्यांनी मला प्रश्न टाकला माताजी मग , जर परमेश्वर सगळीकडे एक सारखा आहे तं.. आम्ही अजून एवढे मागासलेले का आहो आधी परमेश्वराच्या साम्राज्यात या , तुम्ही तर इंदिराबाईच्या साम्राज्यात बसले . हा प्रश्न त्यांना जाऊन वचिारा . पण जर मला वचिराल तर तुम्ही आधी परमेश्वराच्या साम्राज्यात येऊन मग पहा कशी दरदिरता राहते . कारण हे एकदा संकट सुटलं , हे जे चेटकाचा प्रकार चालतो आण हे जे धंदे चालतात आण खीण ब्राह्मणांची भर आण म्हणजे हे सगळे उपटसुंभ जाऊन तिथे तुमचे आम्ही भलं करतो चार अंगठ्या आम्हाला द्या आण दोन रुपये आम्हाला द्या . हे अशेच तकिडे ते पण आहे . हे सगळं जर तुम्ही सगळं सोडलं तर गरबी पळून जाणार . कारण हे जथि असेल तेथे ये लक्ष्मी पळते बाहेर . बर परत सांगते पुढची गोष्ट कारण मी सर्व देशात फिरिलेली पण आहे पुष्कळ . जातीयता नधून गेली तरी समता येणार नाही , हे लक्षात ठेवा . समता शब्द वेगळा . आता काय आहे की ज्या ठिकाणी जातीयता नाही परदेशात तिथे काय लोक सुखी आहेत . तिथे काय दूरदशा आहे ते मला वचिरा तुम्ही . इंग्लंडला तर नाही पण त्या नुसत्या लंडन शहरांमध्ये प्रत्येक आठवड्यात दोन मुले आई-वडील मारून टाकतात . आता बोला . जातीयता नाही तिथे . आहो जेव्हा दुसऱ्यांना नाही मारू शकत नाही म्हाण बनून तर आता आपल्याच मुलांना मारायला सुरुवात केली म्हणजे काहीतरी बघिडलेलं आहे ना डोकं काहीतरी बघिडलेलं आहे . कोणाला वशिवास नाही वाटायचा पण हे तेथे तिथिलं म्हणजे स्टॅटसिटिक्स मध्ये आहे की , त्या लंडन शहरांमध्ये दोन मुलं आई-वडील मारून टाकतात . मी आपल्या डोळ्यांनी बघतिल . एवढी एवढी लहान लहान जन्मलेली मुलं दुसऱ्या खोलीत झोपायची आण कुत्र , मांजर आपल्या खोलीत झोपायची . पाहिले का तुम्ही कुठे . ती मुलं तकिडे मरून गेली तरी चालतील . तुम्हाला वशिवास नाही वाटणार इतके दुष्ट स्वभावाचे लोक आहेत . उल्ल्यासुल्ल्या बंदुकांनी याला गोळ्या झाड . अमेरिकेत हे सारखं चालतं , आण चोर्यामार्ग्या तर इतक्या की तुम्हाला आश्चर्य वाटेल . आता आम्ही येथे रात्रीचे फिरतो कोणी अडवत नाही काही नाही . तिथे तर अशी रात्रीची फिरण्याची सोयच नाही कुठेच . दविसाडवळ्या सुद्धा तुम्ही जर हातामध्ये परस घेऊन गेले तर ओढून घेतात , लंडनला सुद्धा . अमेरिकेला तर काय वचिरायलाचं नको मी गेले तर साहेबांनी येऊन सांगतिलं सर्व दागिने मुलांना पार करून घेतलं तसं तुम्हीही पार करून घ्या . हा खरा आशीर्वाद आहे . आता आपण जे म्हटलं की , पैशाचं सोग घेता येतं कबूल आहे . पण पैशाचा चीज आपण करू शकत नाही . ते चीज करायला शकिलं पाहजि . तर एक साधारण आपल्याला गोष्ट सांगते की आमच्या सहज योगा मध्ये खेड्यातला मनुष्य . आता त्याला मागासलेला कसं म्हणायचं माझा मुलगाच आहे तो . आता म्हणा तुम्ही त्याला मागासलेला . तुमच्या जाती बनलेल्या आहेत तर मी काय करू . अशा जातीचा एक मनुष्य आमच्याकडे येत असत पाटील आहेत ते . फार सभ्य मनुष्य आण फार गरीब . बरं सहज योगात दान धर्माची प्रथा नाही . आम्ही प्रथा नाही ठेवलीय . पण एका अर्थी दान होतच आहे ते , ते दान होतं . तर तो मनुष्य आमच्याकडे आला तर मी म्हटलं काय करता पाटील . रोजची फुलांचा एक हार घेऊन येता , कसं तरी हो , मी कोणाला तरी म्हटलं बाळ ह्यांच्या कमीत कमी हाराचे तरी पैसे द्या तुम्ही . असं- तसं मला जरास ते कसंसंच वाटलं की हाराचं कशाला माझ्यासाठी आणखीन . इथे एवढे एवढे हार येतात . आण हे कशाला आपले पैसे घालतात . त तो म्हणाला माताजी माझा प्रश्न सुटला..... कसा ? नाही म्हणजे आता पैशाचा मला काही प्रश्न नाही . असं काय , काय झालं काय ? नाही आमची पडीक जमीन होतीनं बाहेर.. मी तिथं ध्यान करतो बसून सकाळचं आण संध्याकाळी थोडीशी शतपावली करतो तिथे . त काय झालं काय ? अहो , त्या जमनीत काय गुण आला माहिती नाही . एक संधी माझ्याकडे आला असं म्हणाला की , ह्या जमनीची थोडीशी माती घेऊन गेले . ती पुण्यवान जमीन झाली ना तर आमच्या वटा दगडासारखे नघिल्या तर तो तराजून तोलून घेतो . हे लक्ष्मी तत्त्व जागृत झालं आता तुम्हाला तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की , त्या मुलाचा मुलगा , त्या माणसाचा मुलगा जे जे स्कूल ऑफ आर्टमध्ये म्हणजे जथि फार श्रीमंताची , माझी मुलगी तेथे शिकिली . हजारी तिथे रुपये लागतात तिथे फरसट क्लास फरसट आल्यामुळे स्कॉलरशिप मिळवून आता शकित आहेत . हे लक्ष्मी तत्त्व आधी जागृत करून घेतलं . म्हणून मला कबूल आहे . तुम्ही शाळा घाला , शक्तिप्र द्या . पण एक तर त्यांना पार केले पाहजि . बुद्ध केलं पाहजि . आण दुसरं तुमच्या खेड्यातलं हे जे एक टोटेक आण हे करत फिरतात यांना मात्र तुम्ही काढून टाका . हे परमेश्वराच्या वरिधात आहेत . पैसे बनवण्यासाठी हे जे लोक काम करत असतात . परेत वदिया , समशान वदिया , भानामती वगैरे ह्या सगळ्यांचा तुम्ही नायनाट करा . म्हणजे लक्ष्मी तत्त्व जागृत होईल . आण तिच्याच्यातले काही आपल्या राजकारणी लोकांच्याही डोक्यात घुसलेले आहेत भूत . हे भुताटलेले लोक आहेत . हे भुताटलेले आहे म्हणून असं होतय . ह्यांची भूत नघितील हे काही नॉर्मल लोक मला वाटतच नाही ह्यांच्या बोलण्यावरून ह्यांना आधी नॉर्मलाइज करायला ह्यांनाही सहज योगात आणूया . सगळेजण योगजिन होऊया म्हणजे बघा . आता सांगायचं म्हणजे असं की , आपल्या समाजाच कल्याण , देशाचं कल्याण , सर्व वशिवाचा कल्याण करायचं असलं तर आपल्यामध्ये समग्रता यायला पाहजि . समग्र म्हणजे सगळ्यांच्या अग्न्याला एकाच दोरीने बांधून घ्यायच आहे . आण ती दोरी म्हणजे वशिवाची कुंडलिनी आहे . त्या एकदा दोरीत तुम्ही बांधले गेले म्हणजे कसली जात न कसली पात . सर्व त्या प्रभू परमेश्वराच्या अंगातले अंग प्रत्यंग झाल्यावरती कोणची जात आण कोणचं काय . हे आमचं कार्य आहे , तेव्हा बाहेरच्या झाडावरच्या पानांना जोडण्यात काही अर्थ नाही . मुळाला घुसलं पाहजि आण म्हणून सर्वात मुख्य सांगायचं म्हणजे असं की , इथे आपण जे वसतगृह कराल त्यात कुणी मागासलेला म्हणून म्हणायचं नाही . कोणी काही म्हणायचं नाही . कारण याला उगीच कलंक कसला आला आण . हे नसते जबरदस्तीचे धंदे आहेत . आण हे आपल्या देशात ह्या प्रमाणात आहे तिथे दुसऱ्या प्रमाणात आहे . परत आपल्याला अस वाटतं की , आपल्याजवळ पैसे आले असं झालं म्हणजे आपण फार बरे आहोत तसंही नाहीये हो . ह्या लोकांच्या जवळ एवढे पैसे आहेत . मी परवाच सांगतिलं की , स्वझिरलंडला , नॉर्वे आण सिडन तिन देशांमध्ये सगळ्यात जास्त पैसे आहे . आण तिथे सगळ्यात जास्त लोक आत्महत्या करतात . आता बोला त्यांनाही डोहाळे लागले आत्महत्याचे . काय म्हणाव . तिथले तरुण मुलं आले मुली आल्या , त्यांच्या हाता मध्ये मला अशी जाण झाली की जशी काही परेताची स्थिती आहे . मी म्हटलं तुम्ही करता काय तरुण लोक तोड अशी सुकलेले मेल्यासारखी . मी म्हटलं झालं काय तुम्हाला ? नाही म्हणे आम्ही बसल्या बसल्या हा वचिरा करतो की आत्महत्या कशी करायची . खायला-प्यायला सगळं ज्याला कशाची ददात नाही त्याची ददात म्हणजे आत्महत्या करणे . तर म्हटलं झालं काय असं काय करता तुम्हाला काय खायला नाही की प्यायला नाही , तुमच्या तुमच्याकडे काय मोटारी नाही का गिड्या नाहीत ही शक्तिपण नाही . सगळं झालं मग नाही म्हणे आम्हाला आनंद नाही मिळाला कारण आम्हाला आनंद मिळाला नाही कोणत्या गोष्टीत म्हणून आम्ही आता आनंदाकडे वळतो . बुद्धाचच उदाहरण आहे ना . सगळं असून सुद्धा तो कशाला गेला परमेश्वराच्या शोधात . तशे हे परमेश्वराच्या शोधात आता स्वतः आत्महत्या करून राहिले . तेव्हा तुम्ही कशाला ततिक लांब जाऊन आत्महत्या करून मग परमेश्वर मिळता . आताच मळिन घ्या ना . इतक्या लांबचा रस्ता कशाला . आधी ते लोक ड्रग घ्यायचे , मग ते ते भुतासारखे केस काढून तशे फिरले , आरडा ओरडा केला , सगळं केलं त्यांनी , संपलं त्यांचं ते . आता आले सहज योगात आण मी म्हटल की , एवढं लांबलचक फारिच की काय गरज आहे . इथचं हृदयात च बसलेले आहेत . तुमच्या आत्म्याचे स्थान तुमच्या हृदयात आहे . ते आपण घ्यावं आण तिच्या शक्ती पुढे बघा काय ही दरदिरता आहे काहीच नाही तशीच नष्ट होऊन जाणार . कृष्णानी सांगतिलेलं आहे ना कि योग कषेम वहाम्यहम् ! म्हटलेले आहेत.. . योग कषेम वहाम्यहम् ! योग झाल्यावर तो तुमचा कषेम बघणार पण आधी योग तर घ्या . जर तोपर्यंत त्याचं कनेक्शनच लावलेलं नाही तर त्याचा उपयोग काय . आधी योग घ्या असं मी सगळ्यांना सांगते . मग पुढे बोलू पण योग घेतला अंकुर फुटला की बसले एकीकडे जाऊन . थोडीशी मेहनत एक महिन्याची आणखी करा म्हणजे बघा तुमचं वस्तीगृह बघा काय बघा . या संबंध राहुरीला एक नवीन रूप येणार आहे . आमची हीच मेहनत आहे . आमच्या आईवडिलांचं स्थान आहे . आण त्यांना जरी ते श्रीमंत होते फार आण सगळं काही घरात असून सुद्धा आण सगळा त्याग करून सुद्धा एक समाधान त्यांना मिळाले नाही की , आमच्या देशाचं काही भलं झालं नाही . आम्ही एवढी मेहनत केली जेलमध्ये गेलो आम्ही आमच्या मुलांचा सगळ्यांचा त्याग केला सगळं काही केलं तरी सुद्धा आमच्या देशाचं काही भलं झालं नाही . पण आमचे पप्पा आमचे वडील जे होते फार साधू-संन्यासी मनुष्य होते . त्यांनी मला सांगतिलं बाई तु ज्या कार्यासाठी आली आहेस , ते कार्य फार मोठे आहे . हा महायोग आहे तर तू ते शोधून काढ की , सर्व जनसमाजाला कशा रीतीने योग देता येईल . जर तू ते शोधून काढलंसं तर माझ्या जीवनाचं सारथक झालं . ते तू शोधून काढ त्यांच्या वेळेपर्यंत मी करू शकले नव्हते . पण पण आई जायच्या आधी तनि वचिराले झालं का ते ? म्हटलं हो झालं शोधून काढलं , तनि आनंदाने पुराण सोडला . तेव्हा जे आम्ही मोठे मोठे लोक पूर्वी पाहून गेले होते पाहिले होते पुष्कळ मोठे लोक झाले , त्यांच्याही पेक्षा तुम्ही मोठे होऊ शकतात फक्त आपल्या आत्म्याला जागृत करून घ्या . ते अगदी सोपं काम आहे त्याला पैसे लागत नाहीत , बलिडिंगा लागत नाही . जथि असाल तिथे होईल . हे आधी घेऊन घ्या सरळ आहे ना गोष्ट हे एकदा मळिवून घ्या म्हणजे बघा तुमचं कार्य कसं सुरळीत

आणवियवस्थति झालं . हाच एक दोष आपल्यात आपल्यामध्ये आहे की अजून परमेश्वराच्या परमेश्वराच्या साम्राज्यात पदार्पण झालेलं नाही .त्याचा आशीर्वाद द्यायचा तर कसा द्यायचा. ज्या झाडाला अजून पाणी लागलेलं नाही ते सुकूनच जाणार म्हणून कनेक्शन हे करून घेतलं पाहजे संबंध हा जोडून घ्यावा हा आमच्या सहजयोगाचा सरळ धोपट मारा आहे. बाकी या मुलांना सुद्धा फार उदारता आहे . हे बाहेरून आलेल्या लोकांना फार उदारता आहे आणि आधीच आम्ही आता आम्ही आता गेलो होतो तिथे कुडाच्या तथे काहीतरी व्यवस्था झाली मुलांची शाळेची वगैरे तर मला म्हणतात माताजी आम्ही एक -एका मुलाला आमचं आमचा वारसा करू . ते करतील म्हणा पण त्यांनी काही मोठ धोरण नाहीय माझं ,होईल म्हणजे पैसे मळतील, शकिले आहो शकिले ले कतितीरी गाढव मी पाहिले , शकून काही शहाणपण येत नाही माणसाला. अगदी महा गाढव असतात आणि हे राजकारणी काही शकिलेले नाहीत का ?त्यांच्यात हृदयच नाहीय ,हृदयच नाही आहे बघायला की आहो आपल्या शेजारचा हा मनुष्य मरतोय आणि तुम्ही काय गमजा करता आणि पैसे काय खाताय . ते हृदय जागृत व्हायला पाहजि आणि त्याच्यासाठी म्हणून आमचा सहजयोगाचा कार्यक्रम चाललेला आहे. आम्ही जे काही होईल ते संबंध सगळ्यांच्यासाठी करतोय, आणि ते करणार आहोत. जे काही आपल्याला त्रास असतील ,काय असतील ,नुसतं सांगायची उशीर आहे . पुष्कळांचे इलाज होतात . नुसत ऐकून सुद्धा होऊ शकतात. परमेश्वराच्या साम्राज्यात मात्र आपण या नाहीतर आमचा हात नाही चालत .आमचा हात परमेश्वराच्या साम्राज्यात आल्यावर चालेल. तो आशीर्वाद तुम्ही घ्या की ,परमेश्वराच्या साम्राज्यात येऊन बसा आसनावर, आणि मळिवा स्वतःच .तुज आहे तुजपाशी ते घ्या . मग कोण रांजले आणि कोण गांजले . अहो दवा लावल्यावरती दवियाला प्रकाश देतो स्वतः.तून दवा लावण्याची वेळ आहे आणि तो तोपर्यंत आपण मागतो की तेल घाला याला दवा ठीक करा . त्याची वात ठीक करा आणखीण करा.आता काही नका करा तुम्हाला तुमचा दवा मी ठीक ही करते. आणि तेवून घेते. तो तुम्ही तेवत ठेवायचा बस. तुम्हीच देणारे होणार एवढं मात्र करून घ्या जे खरं आहे तत्व , ते एकदा मळिवा हे फार जरुरी आहे. बाकी सगळे मळिवलेले तुम्ही पाहिले नं . काय त्यांनी दवा लावले ते तेही कळलेलं आहे . तेव्हा आता तुम्हाला खरोखर जर दवा लावायचे आहेत . तर जे असतील आहे ते मळिवल पाहजि नकला वरती राहू नका .अशी एक अत्यंत प्रजाळ वनिती मी तुम्हाला करते. मी आई आहे जर काही तुम्हाला बोलले असेन तर आईचं वाईट वाटून नाही घेतलं पाहजि .ती तुमच्या हितसाठी झटते आहे . तुमच्या हितपलीकडे मला काहीही नको जे काही आहे माझ्याकडे ते सगळं तुम्हाला द्यायलाच मी आलेले आहे ते घेऊन टाका म्हणजे मी मोकळी होणार. सर्वांनी मला इथे बोलवलं, भूमिपूजन केलं. आम्हा सर्वांच्यातर्फे तुम्ही जे मागाल ते आम्ही द्यायला तयार आहोत . मला त्यातलं काही समजत नाही विशेष . तेव्हा ते आपण मला कळवावं म्हणजे आमचं काय आहे की जागतिक एक ऑर्गनायझेशन असल्यामुळे त्यांचं काय व्यवस्था आहेत. काय ते त्यांच्या मार्फत सगळं काही होतं .मला पैशाचं एक अक्षर कळत नाही.. तेव्हा त्यांचं काय असेल ते तुम्ही लहिन कळवा . काय तुमच्या गरजा असतील ते आम्ही तथिनं मग पाठवायचं काय करायचं ते करू पण मला काही महत्त्व नाही . माझं महत्त्व आहे , तुमच्यातले कति लोक जागृत होतात न कति सहयोगी होतात. तर आता मी जशी आलेली आहे. आशीर्वाद स्वरूप सर्वांनी असा हा हात करून बसायचं फक्त आरामात आणि विचार जरा बंद करा.आता तुम्ही असाल राजकारणी.तुम्ही असाल कुठले काही.पण सध्या तुम्ही ही आईची मुलं होऊन बसा . आणि हे घेऊन घ्या तुमचं तुमच्याजवळ जे आहे .तुमच्या आत्म्याच तुम्ही घेऊन घ्या अशे हात करून बसा. त्याला जात पात लागत नाही , काही लागत नाही ,तुमच्या मध्येच आत्म्याच स्थान आहे. ते तुम्ही मळिन घ्या. काय सुमंतराव , नाव तुमचं सुमंत आहे ना सुमंत कोण होते माहिती आहे का तुम्हाला , माहिती आहे का ? रामाचे सचिव होते. फार मोठं नाव घेतल तुम्ही , काय ? आईने काहीतरी विचार करूनच नाव ठेवलं असणारं . तेव्हा आता तसं काहीतरी करायलाही पाहजि .अशे हात करून बसा . आहो त्या रामांनी भलिलीणीचे उष्टे बोरं खाल्ले .मी म्हणते भलिलीणीचे उष्टे बोरं काय तऱ्हेचा हातचं जेवण सुद्धा खाणार नाहीत ते गाढव , आहे ना गोष्ट खरी. मी आई आहे म्हणून म्हटले यांना . त्यांनी भलिलीणीची बोर खाऊन दाखवली. तरी त्यांच्या डोक्यात प्रकाश नाही पडला तर कसा प्रकाश पडणार ,आत्म्याच पाहजि त्याच्याशिवीय इलाज नाही .काहीही करून दाखवलं हो , वदिराच्या घरी जाऊन कृष्णांनी अनन खाल्लेले आहे. पण तरी सुद्धा लोकांच्या डोक्यात प्रकाश पडला नाही . वेद एवढा मोठा गीतेचा संबंध ग्रंथ सुद्धा त्यांनी कुणाच्या हातून लहिवला . तर त्यांना आणखीन कोणी मळिले नव्हते तर शोधून त्यांनी व्यास काढला कोळीणीच्या .रामायण वाल्मिकी कडून लहिन काढलं परमेश्वरांनी . परमेश्वराचा चुकलेलं नाही वारंवार धडे देतोय तुम्हाला . पण मनुष्याच्या जातीला अक्कल नाही येणार, कति धसके बसले तरी तसेच म्हणून आधी पार होऊन घ्या तुम्हीच होऊन घ्या आता बुद्ध म्हणजे झालं . मग मला काही बोलायला नको, कळलं का ? आता अशे हात ठेवा . साधे अशे हात करून बसायचं . आता डोक्यावरती बघा तुमच्या गार येते का ? . ह्या हातानी बघा डोक्यातनं गार नधिलं पाहजि. टोप्या काढून बसा. आईसमोर कोणी टोप्या घालून बसत नाही . काढा टोप्या सगळ्या . टोप्या कशाला आईला . हं ... आईकडे आपण कशे येतो बरं हं ... बघा वर येते का ? डोक्यावर गार गार ? गार आलो पाहजि डोक्यातनं . ज्या भूमीवर बसला आहात ती भूमी केवढी पुण्यभूमी आहे ते कळेल तुम्हाला .हं ... येते का ? काय हो. आता उजवा हात करा. गर्मी फार आहे. सगळ्यांची गर्मी चढते आणि भग आजार होतात . गर्मी फार आहे डोक्यात. हात उजवा माझ्याकडे करून सगळ्यांना क्शमा करा आता . आधी सगळ्या राजकारण्यांना क्शमा करा . अज्ञानात करून राहिले ते काम हां... आणि ज्यांनी जातीयता पसरवली त्यांनाही क्शमा करा . मूर्ख आहेत ते , कोणी गाढव आहेत कोणी मूर्ख आहेत काय करायचं सगळ्यांना क्शमा करायची आपण समजदारीनी आता बघा येतयं डोक्यावर काय सुमंत राव ? बघा गार आलं पाहजि हं ... क्शमा करा, क्शमा, डोळे मटून क्शमा करायची. क्शमा करता येत नाही लोकांना आणि म्हणतात की माताजी क्शमा कशी करायची . अहो पण जर तुम्ही क्शमा नाही केली तर तुम्ही स्वतःला त्रास करून घेतात. दुसऱ्याला करत नाही . हां ... क्शमा करा ,मी क्शमा केली म्हणावं मनानी म्हणायचं पूर्ण मनानी . बघा येतोय का ? तुमच्याच डोक्यातून नधिलं पाहजि . बघा जरा बारीक सूक्ष्म आहे ते ,सूक्ष्म आहे . आपण जडात बसलोय ,सूक्ष्म आहे , आलं का ?येतंय .. बघा सूक्ष्म आहे . तुमचं स्वतःचं आहे, हे स्वतःच आहे बघा ,गार येते का ? आता चारीकडे सुद्धा गारवा वाटेल. हात असा पसरवा आता, आता हात अशे वर करून बघा. आणि विचारा हे ब्रह्म शक्ती आहे का ही परमेश्वराची शक्ती आहे का आई ? असं विचारायचं मला विचारा , ही परमेश्वरी शक्ती आहे का? मनापासून विचारा याचं उत्तर मी देते , ही आहे , ही शक्ती आहे. बघा.. हातात येऊन राहिली तुमच्या . हे चारीकडे जे जिवंत कार्य परमेश्वर करतो , ते आपण बघत नाही. लागलं आता हाताला गार ? झालं ... आता बघा शांत वाटेल आता ह्याच्या नंतर बघा प्रचीती हळू - हळू , काय ? झालं आता बुद्धम् शरणम् गच्छाम् म्हणायचं नाहीतर मंतराला काही अर्थ नाही. तो जागृत नाही. हं ... आता हे जतिक्यांची नावं घेतले सगळे साक्षात्कारी होते , सगळे साक्षात्कारी . पण त्यावेळेला ही गोष्ट करण्याची करण्याची सोय नव्हती . येतय का ? हातात गार येतय ,काय आलं ? . छान वाटतंय शांत तर आता मी सगळ्यांचा नरिप घेते आणि परमेश्वरी कृपेने सगळं तुमचं कार्य सुव्यवस्थित होईल . मुलांची मला पत्ते पाठवा, फोटो पाठवा .. ह्या लोकांची इच्छा आहे की ,इथल्या मुलांना ऍडॉप्ट करायचं मग ते त्यांची व्यवस्था बघतील , परेम देतील त्यांना . अशा रीतीने हे लोक करतील आणि आपण त्यांच्या मुलांचे पत्ते आणि त्यांचे फोटो वगैरे पाठवून द्यावे . त्यांनाही पार करावं त्यांची प्रकृती बरी राहील. सर्व रीतीने ठीक होणार. तर आपण बोलावलं त्याबद्दल अत्यंत आपली मी आभारी आणि सर्व सहजयोग्यांच्या तर्फे मी सगळ्यांचे आभार मानते .

1984-01-26, Devi Puja

26 जानेवारी 1984

Devi Puja

Rahuri (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Devi Puja 26th January 1984 Date: Place Rahuri Type Puja

राहरीबद्दल ह्यांना मी सांगितलं नाही, की राहरीचं काय महात्म्य आहे. राहरीमध्ये शालविहनांचं राज्य राहलं. आदिकाळामध्ये इथे एक राहर म्हणून राक्षस होता. फार दष्ट आण तो लोकांना छळत असे. आण त्याच उच्चाटन करण्यासाठी देवीने अवतार घेतला आण तिने त्या राहुला ह्या राहरीमध्ये मारलं. 'री' शब्दाचा अर्थ होतो, 'री' म्हणजे महालक्ष्मी स्वरूप. महालक्ष्मी स्वरूपाने मारलं. म्हणून, आपण असं देवी महात्म्य असं वाचत नाही. कारण देवीमध्ये फक्त महाकालीचं वर्णन आहे. राहुला मुसळवाडीमध्ये मुसळाने मारलं. तरी तो पळत होता. नंतर ओरडला. म्हणून त्या गावाला आरडगाव म्हणतात. मग तो इथे येऊन धाराशाही झाला. मेला इथे म्हणून राहरीचं महात्म्य आहे. पण त्याचं कती लांबलचक आहे ते बघतिलं पाहजि, की आज इतक्या वर्षांनंतर, हजारो वर्षांनंतर शालीवाहनांचे बभ्रूवाहन राज्य करत असतांना त्यांनी वकिर्मादतियाला हरवलं. वकिर्मादतिय हा एक उज्जैनचा राजा होता. त्याचं स्वतः च एक पंचांग होतं. कॅलेंडर होतं. त्यांनी आपलं एक कॅलेंडर सुरू केलं. त्याचं नाव शालविहान. शक त्यांनी सुरू केलं आण त्या शालविहान शकाप्रमाणे १९८८ का काहीतरी वर्षे झालेली आहेत. (थोडे इंग्लिश, नंतर मराठी सुरू) तर ह्यांना मी असं सांगत होते की शालविहनाचं जे कॅलेंडर होतं, ते त्यांनी केल्यानंतर मग त्यांनी जे राज्य स्थापन केलं, आण सुरू त्याच्यात राहलं ते गुढीपाडवा, तुम्हाला माहिती आहे म्हणून तुम्हाला सांगितलं नाही. ह्यांना मी इंग्लिशमध्ये सांगितलं. आपल्याकडे गुढीपाडवा म्हणजे ती शाल, जी शाल ते वाहत असत म्हणून त्याला शालविहान देवीची शाल आण ह्या देवीच्या शालमध्ये काय असतं, तुम्हाला माहिती आहे, की त्या शालीने तिला सौंदर्य येतं. आण त्याशिवीय ती त्याने आपल्या अंगाचं रक्षण करते. म्हणजे थंडीवार्यापासून रक्षण करते. तचि बाळजेंचं रक्षण करते. आण इतर घाण वगैरे लागणार असली तरी त्यापासून रक्षण होतं. म्हणजे ती जी आपलं रक्षण करते, ती जे आपलं प्रोटेक्शन करते, तचि एक समिबॉलिक म्हणा, एक द्योतक स्वरूप आपण तिला एक शाल देतो. म्हणजे आमचं केलंस तर आम्ही तु तुला ही शाल देऊ. ते त्याच द्योतक आहे. आण नंतर मुलं झोपली, ती त्रासात असली कवि आजारी असली तर आपली ही शाल त्यांच्यावर पांघरते. म्हणून ह्या शालीचं फार महात्म्य आहे. पूर्वी आपल्याला माहिती आहे, की आपल्या महाराष्ट्रात पूर्वी कोणीही असलं तर अंगावर नेहमी शाल देत असत. आता आपण मॉडर्न झालोत म्हणून शाल घेऊन फरित नाही. (थोडे इंग्लिश स्पष्ट, परत मराठी सुरू) तर ह्या शालीवाहनांने वकिर्मादतियाला हरवल्यानंतर जे पंचांग केलं ते टळिकांनी मानलं. □

टळिकांच्यामुळे हे शालविहनांचं जे कॅलेंडर आहे, ते आपण अॅक्सेप्ट (स्वीकारलेले) केलेले आहे. आण त्याच्यामध्ये काय आहे, की सूक्ष्म आहे. फार आहे. शालविहनांचे जे कॅलेंडर आहे आता ह्यावेळेला त्याच्यामध्ये दिलेला हा कृतयुग आहे. कलियुग नाहीये. कृतयुग म्हणजे ह्यावेळेला जे परम चैतन्य आहे ते कार्यान्वित आहे, म्हणून हा कृतयुग आहे. आण तो बरोबर माझ्या जन्माच्या वेळेपासून सुरू झालेला आहे. म्हणजे कती सटल आहे. म्हणजे कती सूक्ष्मात त्याने हे धरलंय. म्हणून टळिकांनी सांगितलं की हे खर कॅलेंडर आहे आण हेच वापरलं पाहजि आण म्हणून महाराष्ट्रात आपण सगळीकडे शालीवाहन पंचांग वापरतो. हे शालीवाहन पंचांग जरासं वेगळ पडत. पण सहजयोग्यांनी शालीवाहन पंचांग वापरावं. ते खरं आहे. बाकी जे बाह्यातलं, जे वकिर्मादतियांचं आहे, ते बरोबर नाही. हेच वापरलं पाहजि. आता नॉर्थ इंडियामध्ये मी पण सांगणार आहे, की हेच पंचांग तुम्ही वापरा. कारण हे सूक्ष्मात आहे. तर राहुरीच मी आपल्याला महत्त्व सांगितलं, शालविहनांचं महत्त्व सांगितलं. आता नांदगावी आपला प्रोग्रॅम होणार आहे. नांदगाव हे माझ्या माहेरचं गाव आहे. म्हणजे असं की आईच्या माहेरचं गाव आहे. लखुजी जाधवांचं तथि ठाणं आहे. लखुजी जाधव जेव्हा सर्वांना त्रासून, कंटाळून इथे येऊन राहिले होते, तेव्हा शालविहनाला औरंगजेब भित्तिय हे त्यांना माहिती होतं. औरंगजेब अहमदनगरपर्यंत आला, पण ह्या राहुरी भागात आला नाही. कुठलेच मुसलमान इकडे आले नाहीत. त्याला कारण म्हणजे हे देवीचे भक्त आहेत, म्हणून तो भीत होता. म्हणून तो इकडे आलाच नाही. तथि लखुजी जाधव येऊन राहिले. ते नांदगावी राहिले आण ह्यांनी त्यांचं जेव्हा (अस्पष्ट) बुडालं तेव्हा त्यांनी येऊन इथे राजधानी केली आण..... त्यांची एक लहानशी राजधानी होती. असो, आता तथि त्यांनी मला जमनी देऊ केल्यात. आण अशा रीतीने परत इतिहासाची पुनरावृत्ती होऊन राहिली आहे. तथि आपल सहजयोगाच काम सुरू होणार आहे. तथि त्यांनी अनेक जमनी मला देऊ केल्या आहेत. अशाप्रकारे आपल्याला आता सहजयोग जो आहे, तो परत सूक्ष्मातून सुरू करायचा आहे. त्यावेळेला त्यांनी जो केला तो जडामध्ये होता आता आपल्याला तोच सूक्ष्मातून करायचा आहे. म्हणून राहरीचं फार महत्त्व आहे. आण ह्या घडीला आपण सगळे बंधन देऊयात.

1984-02-06, Procession and Public Program

6 फेब्रुवारी 1984

Public Program

Satara (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Public Program, Satara, India 1984-02-06

प्रार्थना!

ओम असतो मा सद्गमय।

तमसो मा ज्योतरिगमय।

मृत्योर्मा अमृतं गमय।

ओम शांतिः शांतिः शांतिः।

ओम तत्सत् श्री नारायण तू, पुरुषोत्तम गुरु तू ॥

सदिध बुद्ध तू, स्कंद वनियाक, सवति पावक तू ॥

ब्रह्म मजद तू, यहव शक्ती तू, इशू पति प्रभू तू ॥

उदर वषिणू तू, रामकृष्ण तू, रहीम ताओ तू ॥

वासुदेव गो-वशिवरूप तू, चदिनंद हरी तू ॥

अद्वितीय तू अकाल नरिभय, आत्मलंगि शवि तू ॥

ओम तत्सत् श्री नारायण तू

स्वागत गीत.....

श्री माताजी: मागच्या वेळेला आपण म्हटलं होतं “आदिमा”, म्हणाल की नाही या लोकांना फार आवडतं. फॉरनर्स तर शकिलेत.

सहजयोगी: मुली म्हणत असतील तर.....

श्री माताजी: यांना येतं का?

सहजयोगी: हे म्हणणारे नाहीत. ते आले नाहीत.

श्री माताजी: नाही. या आमच्या फॉरनर्सना बोलावून म्हणायला सांगायचं?

सहजयोगी: हो.

श्री माताजी: बोलवा. अलेक्झांडर अलेक्झांडर... Come along here about 2 - 3 persons who could sing with him the “Adima”, the song that they sung last time. ते हल्लीचं होतं. शिवाजीरावांनी बसवलं होतं. शिवाजीराव, तुमचं गाणं ह्या लोकांनी इतका छान बसवलं होतं. तुमचे भाऊ नाही आले? आलेत?

सहजयोगी: हार्मोनियम पाहजि?

श्री माताजी: हो. हार्मोनियम तर पाहजि. तबला ही पाहजि. हार्मोनियम पाहजि.

सहजयोगी: आता कृपा करून कोणी बोलू नये. शांत रहा सगळ्यांनी. श्री माताजीकडे हात करून शांत बसावे. दोन्ही हात मांडीवर ठेवावे आणि शांत बसावे.

श्री माताजी: “आदिमा”, भाऊ कुठे तुमचे? शिवाजीराजांचे भाऊ कुठे आहेत? या बरं.

सहजयोगी: एस. पी. देसाई सर सापडले. कोणीही उभं राहायचं नाही. खाली बसून घ्या कृपा करून.

श्री माताजी: You all could sing wherever you are, I think and you can join him. हे गाणं आपण मागच्या वेळेला माझ्यावर रचून म्हटलं होतं देसाई साहेबांनी आणि ते ह्या लोकांनी शकून घेतलं आणि जाऊन परदेशात मग ते बसवलं त्यांनी आणि ते म्हणू लागले. ह्या लोकांपासून असं शकियचं आहे की जी गोष्ट एकदा चांगली, अत्युत्तम आहे अशी समजली की त्याच्या मागे लागतात. हे आपण ह्यांच्यापासून शकिलं पाहजि. कोणचीही गोष्ट जी छान आहे, उत्तम आहे ती स्वकिरायची आणि ते करायचं हा ह्यांचा हय्या आहे. म्हणून ह्यांच्या देशांमध्ये इतकी प्रगती झालेली आहे. आपल्या देशांमध्ये माताजी आल्या, एक भाषण झालं, गेलं. मग दुसऱ्या वेळेला आले, गेले झाले. काय त्याच्या पुढे जायचं नाही. यांना विचारलं की सहजयोगी आहेत? म्हणजे चार-पाच आहेत फक्त मल्लहारपेठेत. म्हणजे काय? इतक्या आम्ही दुरून येतो, हजारो मैल दुरून आणि तुम्ही लोक दोन-चार माणसं सहजयोग घेता म्हणजे काय नुसतं दर्शन घ्यायचं? आता दर्शनाला देवळ पुष्कळ बनली आहेत आमची. काही मळिवलं पाहजि ना? You all can sing wherever you are if you know the song.

भजन प्रस्तुतीकरण: हे आदिमा..... हे अंतमा.....

जयकार: बोलो श्री आदिशक्ती माताजी श्री नर्मला देवी की जय ||

सहजयोगी: परम पूज्य माताजी श्री नरिमला देवी, आजच्या ह्या कार्यक्रमाचे मल्हारपेठचे सहजयोगी बंधू-भगनी तसेच या श्री संत तुकाराम वदियालयाचे मुख्याध्यापक तसेच गुरुवर्य आर्ण आजच्या ह्या महायोगाच्या कार्यक्रमाकरिता जमलेले भावकि बंधू-भगनी, आज ह्या ठिकाणी परमपूज्य माताजींचे मल्हारपेठच्या भूमीवर दुसऱ्यांदा आगमन होत आहे. ही आपल्या सर्वांची फार मोठी पूर्वपुण्याई म्हटली पाहजि. त्याचबरोबर आज ह्या ठिकाणी सुमारे चौदा देशातून शंभर परदेशी सहजयोगी मंडळी इथे आलेली आहे. हा एक फार मोठा योग म्हटला पाहजि. या जमलेल्या मंडळीमध्ये, आलेल्या मंडळीमध्ये अनेक डॉक्टर्स आहेत. इंजिनियर्स आहेत. वकील आहेत. बॅरिस्टर आहेत आर्ण एकाहून एक अशी थोर मंडळी आर्ण राजदूत सुद्धा म्हणून जे काम केलेले महाराष्ट्रामध्ये अशी काही मंडळी, युनोमध्ये सर्वसि केलेली काही मंडळी आर्ण अशी थोर मंडळी या ठिकाणी आलेली आहेत. तसेच शक्तिषण कषेत्रातली सुद्धा काही तज्ज्ञ मंडळी स्वतिझरलंडहून इथे आलेली आहेत. आर्ण ते एवढ्या करता या मल्हारपेठसारख्या खेडेगावी येऊन राहिलेले कवि महाराष्ट्राच्या दौऱ्यात येऊन राहिलेले क सहजयोगाबद्दल त्यांनी अतशिय ज्ञान प्राप्त केलेले आहे. परमेश्वराबद्दल संपूर्ण शास्त्र शोधून काढलेले आहे, मोठमोठी पुस्तक लहिन काढलेली आहेत आर्ण त्यांना असा अनुभव आलेला आहे की महाराष्ट्राइतक जगात कुठेही संतांनी कार्य केलेले नाही. महाराष्ट्र हा जगातला स्वर्ग आहे अशी त्यांची खात्री झालेली आहे. आर्ण संत महात्मांनी या भूमीवर काय काय कार्य केलेले, कति चैतन्य या भूमीवर ओतून ठेवलेले आहे, हे चैतन्य ग्रहण करण्याकरता जसे माणसाला ज्ञान चकू असतात तसे ही आजच्या कलीयुगातली सहजयोगातली चकू मंडळी आहेत आर्ण केवळ परमेश्वर प्राप्त करण्याकरता हजारो मैलांवरून हजारो रुपये खर्च करून ही मंडळी येथे आली आहेत याची आपण सर्वांनी कृपा नोंद घेतली पाहजि. या मंडळींना काहीतरी यामध्ये प्राप्त झालेले आहे. आर्ण हे आलेले आहेत. आता मागे दोन महिन्यांपूर्वीची मी युरोप देशाचा दौरा करून आलो आर्ण तेथील हे सहजयोग कार्य बघून आल्यानंतर थकक झालो तथि बघून. एक गोष्ट त्यांना एखादी पटली की ही परमेश्वराच्या वरीधात आहे तर तचि लागलीच दुसऱ्या दिवशी त्याग करून ही मंडळी जसं चखिलातून कमळं नघिवातीत अशी ही नघिलेली आहेत आर्ण युरोप देश जर बघतिला तर जीवनामान त्याठिकाणी इतकं वाहवलेलं आहे, ग्रहस्वास्थ्य एवढी नष्ट झाली आर्ण अशा या ठिकाणी परमपूज्य माताजीच्या कृपेने हरियासारखी ही माणसं तथि नरिमाण झाली आहेत हे पाहून मी स्वतः फार भारावून गेलो. त्यांना तुमची संस्कृती माहिती नाही, काही माहिती नाही. घरद्वार नाही. परंतु सहजयोगाने उद्धार होणार आहे. आर्ण हे आपण काही प्राप्त केलेले नाही आर्ण हा या अशा सहजयोगाचा थोर वारसा भारतामध्ये आहे. वशिष्य करून महाराष्ट्रातून गेलेला आहे याची आपण पूर्णपणे जाणीव ठेवली पाहजि. आता या ठिकाणी बरीचशी हजारो मंडळी आज वशिवात येतात. परंतु याच्यानंतर आता माताजी सगळ्यांना सहज योगाचा अनुग्रह करतील. कुंडलिनी जागृती करतील. परंतु ही जी आज दसिणारी, श्री माताजीच्या शब्दात सांगायचे तर आज दसिणारी ही जी फुले आहेत यांची फळं केव्हा होणार? सहजयोगाचं असंच होतं. मंडळी येतात, पार होतात. परंतु पुढे मात्र मेहनत करत नाहीत. का मेहनत करत नाहीत, का स्वतःची कमित अशी वाया दवडतात हे समजत नाही? अजून हे लोकांना कळत नाही की आम्ही परमेश्वराचा धावा केल्यानंतर, परमेश्वर प्राप्ती नंतर, परमेश्वरपासून काय मळियचं आहे? काय मळियाचं आहे? कशासाठी आम्ही मानव झालो? याचा आपण विचार ठेवत नाही. तेव्हा सहजयोग आज मळिणं ही फार सोपी गोष्ट आहे. तथि हजारोच्या संख्येने माणसं पार होतात आर्ण ती पाहण्याकरता ही मंडळी इथे आलेली आहेत. पण पार झाल्यानंतर जी मेहनत व्हायला पाहजि, जी ती मंडळी आज करतात, जी ती मंडळी आज दुसऱ्याच दिवशी व्यसनाचा त्याग करतात आर्ण स्वच्छ होतात. तो एक फार मोठा आदर्श आपण त्यांचा डोळ्यासमोर ठेवण्यासारखा आहे. चकिटी, मेहनत, पहाटे उठून, चारला उठून, एवढ्या थंडीच्या देशामध्ये सुद्धा ते सनान करून, तास तास, दोन दोन तास ध्यान करतात. मठिच्या पाण्याची ट्रीटमेंट करतात. एक एक चक्रावर तास-तास मंत्र म्हणत असतील. ही जी त्यांच्यामध्ये चकिटी आहे, ही शकिली पाहजि. मनुष्य पुढे जातो काहीतरी अंगीच्या गुणांनी. त्यांची चकिटी याच दिशेने जाते. इंग्रजीमध्ये एक म्हण आहे. The patience and the perseverance overcome the mountains. (द पेशिन्स अँड द पर्सविरांस ओव्हरकम द माउंटन्स).

तेव्हा आपल्या इथं जर काय जर असेल तर चकिटी नाही इथं लोकांची. बैठक पाहजि लोकांची. हे प्राप्त झाल्यानंतर आज ही जी मुलं सुंदर सुंदर इथं या ठिकाणी जमलेली आहेत, ही पुढच्या युगामध्ये फार मोठे महामानव बनणार आहेत. ही मुलं चांगली बनण्याकरता आई वडलांचे कर्तव्य आहे की त्यांना घरामध्ये तसे वातावरण तयार ठेवले पाहजि. चांगलं झाड जरी लावलं तरी त्याची नगि ठेवावी लागते. आज जर तुम्ही जर ह्या मुलांची नीट देखभाल केली नाही परमेश्वराच्या दृष्टीने, तर काळ कोणालाही माफ करणार नाही. आलेल्या परस्थितीचा माणसाने भरपूर फायदा घ्यावा. गंगा आलेली आहे. मी भरपूर भरून घेईन. पण आपल्या घागरी त्या गळक्या आहेत, घागरीला जी भोक पडलेली आहेत अजजानाची, ती पहिली आपण बंद करून घ्यावी. परम पूज्य माताजींचे कार्य अनादकालापासून, अनंत कालापासून आदमियेचं कार्य चाललेलं आहे, चालत आहे आर्ण चालणार आहे. तुम्ही आम्ही जे महामानव झालेलो आहे, यांना मात्र काळ माफ करणार नाही हे लक्षात घ्या. काळ हा नेहमी जात असतो. काळ कोणा करता थांबत नाही. आपल्याकडे म्हटलेले आहे,

वशि्व चक्र हे अवरित फरिते, सारखा काळ चालला हो.

तर काळाच्या ओघात आता हे परत घेण्याची वेळ आलेली आहे. आर्ण या वेळेला मात्र जर माणसाने शहाणपणा नाही ठेवला, तर आपण असं वाचलेलं सुद्धा भाकीत आहे की पुढं असं काही जगामध्ये घडेल की फक्त परमेश्वर तत्वाला असलेली माणसंच फक्त व्यवस्थित राहतील आर्ण बाकीच्यांचं काय होईल याचा कोणी अंदाज बांधू शकत नाही, असं प्रत्येक धर्म ग्रंथात सांगून ठेवलेले आहे. तेव्हा आता ही परमेश्वराने संधी दिली आहे तुम्हाला, असं वाटायला नको की त्या वेळेला आम्हाला कोणीही सहजयोग दिला नव्हता. मी नेहमी सांगतो की माताजी नेहमी दोन दारं खुली ठेवत असतात. एक स्वर्ग आर्ण एक नर्क तर आहेच आहे. तेव्हा आता हे माणसाचं शहाणपण आहे आर्ण ही माणसाला स्वतंत्रता दिली की तुम्ही कोणच्याही दारामध्ये जाऊन प्रवेश घेऊ शकता. तेव्हा मला असं वाटतं आता सुज्ज शहाण्याला सांगणे न लगे. कार्यक्रमाला मुळातच भरपूर वेळ झालाय. परंतु शेवटी परमेश्वराचं कार्य आहे त्या मुहूर्तावर होत असतं हे आम्ही मान्य बुद्धीतून म्हणलं तरी त्याला काही अर्थ नाही. ज्या वेळेला तुम्हाला आशीर्वाद मळियाचा त्या वेळेलाच मळिणार. पण त्याची कमित ठेवली पाहजि. मुलांना व्यवस्थित ध्यानधारणा शकिली पाहजि. घरामध्ये पूजा-अर्चा, ध्यानधारणा, आरती म्हणली पाहजि. आरती म्हटल्याने कति त्रास नघिन जातात याचे पुष्कळ अनुभव आहेत. आता काय आपला फारसा वेळ मी घेऊ इच्छित नाही. सर्वांनी शांत चित्ताने बसावे. उभे राहिलेल्या सगळ्या मुलांना खाली बसवा. कुणीही उभं राहू नये. बघ्यासारखे जे आपण उभे राहतो, बोलत असतो, याचं चित्तर हे चौदा देशांमध्ये जाणार आहे हे लक्षात धरा. ही जी आलेली आंतरराष्ट्रीय वाकरी मंडळी मी म्हणतो यांना, एक तुमच्यापासून शसित, श्री माताजीचा त्यांना जतिका आदर आहे ततिक्याच आदराने तुम्ही इथे बसले पाहजि. एकही शब्द बोलला नाही पाहजि. शांत बसायचं आहे. ज्या वेळेला श्री माताजी इथे आपल्याला दोन शब्द सांगत असतील त्यावेळेला कृपा सगळ्यांनी असे मांडीवर हात ठेवून बसावे आर्ण शांत रीतीने चित्ताने जमनीवर बसून घ्यावे. भूमीला फार चैतन्य आहे. तुम्हाला माताजीचे भाषण ऐकायचं, व्हायब्रेशन जाणवताना. चैतन्य येईल. आर्ण बोलू नये कोणी कृपा करून आर्ण शेवटी एक जाताजाता सुवातीला सूचना देऊन ठेवतो की आपल्या इकडे सगळं झाल्यानंतर शजिसतोवर दम नघितो पण तो नीवेपर्यंत नघित नाही. दर्शनाच्या वेळेला आपल्या इथे एक बेशसितीचं प्रदर्शन होतं. हे लक्षात घ्या की इथे कॅमेरे लावलेले आहेत. या कॅमेऱ्यांमध्ये एक चौदा पंधरा देशांमध्ये जगभर एक चित्तर जाणार आहे. तेव्हा भारतामध्ये काय शसित आहे मुलांना, काय वळण आहे, याचं फार वचित्तर चित्तर जाऊ नये अशी मला सर्वांना कळकळीने हात जोडून वनिती आहे. दर्शन घ्यायचं झालं, पहिल्यांदा स्त्रिया मुलांना घेऊन द्यावं. मागची मंडळी तशीच बसून राहावं. आयुष्यात कुठे वेळ जात नाही आपला. एक दहा मनिटिनी काय दुनिया बुडणार नाही मोठी. परदेशी आले तर जरा शांततेने घ्यावं. एवढा जरा संयम ठेवावा मला असं वाटतं आर्ण चांगला एक आदर्श आपण मल्हारपेठची मंडळी शसितीने तारून नेतील आर्ण आर्ण महाराष्ट्रभर वातावरण पसरले आता गांभीर्याचं, पावतिर्याचं अशी मला आशा आहे. पुन्हा एकदा इथल्या व्यवस्थापन मंडळींना मी धन्यवाद देतो. त्यांनी एवढ्या तळमळीने पुढे येऊन.

श्री माताजी: तसेच वदियारथीवर्य त्याने फार आमहाला सहयोग दिला. फार मदत केली. ही वेळ आणीबाणीची आलेली आहे. वेळ आणीबाणीची आहे. हे कुणाच्या लक्षात येत नाहीये. म्हणून प्रत्येकाला वाटतं की काय होईल जास्तीत जास्त? ही अशी आणीबाणीची वेळ आलेली आहे की ह्या वेळेला जर तुम्ही जागृत झाला नाही तर नेहमीसाठी राक्षसांची इथे पूर्ण वरात येणार आहे. परमेश्वर आर्ण राक्षसामध्ये लढाई चालू आहे. आपल्याला ऐकायला येतं काय तकिडे? (अस्पष्ट..... ट्रेनचा आवाज.....अस्पष्ट.....)

सहजयोगी: विचार काही करू नका ध्यानात जा सगळे.

श्री माताजी: आपल्या हातामध्ये थंड थंड असं काही वाटलेलं आहे. पुष्कळांना वाटलंय. काही लोकांना नाही वाटलेलं. कबूल आर्ण डोक्यातून सुद्धा असं काही तरी गार गार नघियासारखं वाटलं. ते आहे काय? ते काय मळिलं आपल्याला? ही आपल्यामधील जी शक्ति आहे ती जागृत झाली. आपल्यामध्ये प्रचंड शक्ती आहे. आता हे बघा की जेव्हा मी आपल्याला भाषण देत होते आर्ण याचं (माइक) कनेक्शन नव्हतं तेव्हा आपल्याला काही आवाज येत नव्हता. त्याचा काहीच उपयोग राहिला नाही. तसंच माणसाचं आहे. जोपर्यंत परमेश्वराशी संबध होत नाही, तोपर्यंत त्याला काहीही अर्थ लागत नाही. आपण आतापर्यंत जे काही काम करतो, आंधळ्यासारखं सगळं चाललेलं

आहे. त्याच्यामुळे परमेश्वराला दोष देण्यात काही अर्थ नाहीये. फक्त अजून आपलं कनेक्शन लागलेलं नाही, संबंध झालेला नाही, योग झालेला नाही, असं समजून माणसाने शांतपणाने तो योग घ्यावा. त्यात रमलं पाहजि. मल्हारपेठला फार थोडे सहजयोगी आहेत हे ऐकून आश्चर्य वाटलं. कारण बहुतेक कुठच्याही ग्रामीण भागात गेलं म्हणजे लोकांना सहजयोगी लवकर साधता येतो आणि ते तेथे जमतात. कारण ग्रामीण भागातले लोक सरळ हृदयाचे असतात. त्यांच्यामध्ये परमेश्वराबद्दल आस्था असते. परेम असतं. पण मल्हारपेठेमध्ये तसं झालं नाही याचं मला मोठं आश्चर्य वाटलं. आता आपण असं लक्षात घेऊ की जर आपला परमेश्वराशी संबंध नाही झाला तर काय होईल? काय होईल त्याच्या शिवाय हे समजून घेतलं पाहजि. आपल्याला असं वाटतं की आपल्याजवळ पैशे आले, श्रीमंती झाली म्हणजे आपण सुटलो ही गोष्ट खोटी आहे. आम्ही अशा देशात फिरलोय जिथे फार श्रीमंती आहे आणि लोक अत्यंत दुःखी आहेत. इतके दुःखी आहेत की पटापट आत्महत्या करत आहेत. ही गोष्ट खरीच सांगते ती तुम्हाला. तेव्हा पैशाने काय मनुष्याला सुख मिळत नाही. मग नुसता अहंकार मिळतो. जे लोक साधारणतः सुखवस्तू लोक आहेत ते स्वतःला फार शिष्ट समजून परमेश्वरापासून दूर राहतात. पण हे सुख त्यांना माहित नाही, उद्या बोचणार आहे त्यांना. तेव्हा जर परमेश्वराशी संबंध नाही झाला तर मनुष्य समाधानी होऊ शकत नाही. त्याला कती मळिलं तरी तो समाधानी होऊ शकत नाही. इथे एक गृहस्थ मला भेटले होते आता. त्यांच्यामुळे जरा उशीरही झाला. ते मला म्हणायला लागले, आता आम्ही धरण योजना करतो आहे. त्याच्यामुळे लोकांना समृद्धी येईल. म्हणून समृद्धी येऊन लोक सुखी होतील का तुम्हाला असं वाटतं? तुम्ही एका माणसाला शंभर रुपये द्या तो लगेच चालला गुंतत्यात दारू प्यायला. जराशे सुखवस्तू लोक झाले म्हणजे परमेश्वरापासून दूर राहतात ऐटीत. त्यांच्यात नैतिक पातळी राहतच नाही. त्याच्यामुळे अत्यंत नुकसान होतं. तरतरेचे रोग आहेत. कॅन्सरचा रोग आहे. हृदयाचा रोग आहे. पोटाचा रोग आहे. डोळ्यांचा रोग आहे. डायबटीसचा रोग आहे. साखर साखर म्हणतात तर लोक साखर खाऊ शकत नाही. त्यांना डायबटीस होतो. जे लोक जास्त जेवतात ते जास्त जेऊ शकत नाही. त्यांना अपचन होतं. त्यांना लव्हिहर झालं म्हणजे त्यांना भूका लागत नाही. मग जेवू शकत नाही. म्हणजे जोपर्यंत परमेश्वराशी संबंध येत नाही तोपर्यंत जीवनाला संतुलन न आल्यामुळे अनेक शारीरिक व्याधी होतात. दुसरं म्हणजे पुष्कळसे मानसिक रोग होऊन जातात लोकांना. ६५ टक्के लोक अमेरिकेमध्ये वेडे आहेत. ६५ टक्के लोक वेडे आहेत. त्यांनी प्रत्येकाजवळ वेड्यांच्या डॉक्टरांकडे जात असतात, सायकोलॉजिस्ट म्हणतात त्यांना. त्यांना पैशे भरत असतात. म्हणजे जर त्यांना समजा दहा हजार रुपये मिळाले, त्यातले पाच हजार रुपये औषधपाण्यातच जातात मुळी. बाकी दारू. हे असलं शहाणपण माणसाला तोपर्यंत असतं जोपर्यंत त्याला डोळे येत नाहीत. तो डोळस झाल्यावर त्याला सम्यक ज्ञान येतं. आणि मग ऐश्वर्याला सुद्धा मजा येते. आता ज्या लोकांना वाईट सवयी आहेत. त्यांना माहित आहे वाईट आहे, सोडलं पाहजि. त्यांना काही आवडत नाही पण सोडता येत नाही कारण तेव्हा इच्छाशक्ती जबरदस्त नाहीये. ती बळावते. समर्थ मनुष्य होतो. त्याला स्वतःची इज्जत येते. आता शिविजी महाराज आपण म्हणतो एवढे मोठे झालेत? शिविजी महाराज कोण होते? साधा एक राजा म्हटलं तर चालेल. पण काय त्यांच्यात वंशिश होतं म्हणजे ते साक्षात्कारी राजा होते. तुमच्या सातारा जिल्ह्यामध्ये ताराबाई म्हणून एक फार शूरवीर बाई होऊन गेली. ती सुद्धा साक्षात्कारी होती. (अस्पष्ट.....) ज्यानं सुख दिलं नाही, तुम्हाला आनंद दिला नाही, तर तेव्हा माझं कोतुक करून तरी काय फायद्याचं आहे? आईसाठी केलं पण आईला एकच पाहजि. तिच्याकडे जे काही आहे, जी काही तथी शक्ती आहे ती तुम्ही घ्या आणि वापरा. आणि सौख्याने नांदा या परमेश्वराच्या साम्राज्यात. हे व्हायला पाहजि. दुसरं काही पाहजि असं नाहीये. एवढं फक्त पाहजि. थोडं ऐकून घ्यावं. समजून घ्यावं. जी भक्ती केली तुम्ही आतापर्यंत, त्या भक्तीचं थोर म्हणूनच आम्ही आलो आज. पण आता भेटल्यावर तरी दुसरी भक्ती सुरू पाहजि. तिला अनन्य भक्ती म्हणतात. पराभक्ती म्हणतात. जेव्हा आपली भेट झाली तेव्हा त्या आस्थेला सुद्धा काही अर्थ नाही. त्या दर्शनाला काही अर्थ नाही. त्या भक्तीला काही अर्थ नाही. जोपर्यंत तुम्ही त्याचा पूर्णपणे उपयोग करून घेतलेला नाही. आईचं म्हणणं एवढच असतं, की बाबा जे काही तुला आहे, त्याचा तू उपयोग करून घे. त्याच्यासाठी काहीही पैशे द्यावे लागत नाहीत. काहीही करावं लागत नाही. फक्त चिंतित परमेश्वराकडे ठेवलं पाहजि. चिंतित कुठे आहे? आपले चिंतित कुठे आहे ते पाहिलं पाहजि. सगळ्या आया-बहिणींना पण सांगायचं आहे. जर तुम्हाला आपल्या मुलाबाळांची काळजी आहे आणि उद्या त्यांना काही रोग होऊ नये, काही त्रास होऊ नये, तसेच परमेश्वराच्या साम्राज्याचा संबंध आशीर्वाद त्यांना मिळावा तर त्यांना सहजयोगात उतरवलं पाहजि तुम्ही. आणि थोडीशी मेहनत केली पाहजि. सहजयोग म्हणजे काही पंथ नाहीये. हे तुमच्यामध्ये असलेलं जे जिवित तत्व आहे, जे अंकुरायचंय. त्याच्यामध्ये कोणचाही बाह्यातला धर्म, पंथ, जातीभेद काहीही नाहीये. सर्व मानवामध्ये असलेली ही कुंडलिनी जागृत करायची आणि ती जागृत झाल्यावर त्याला त्याच्या आत्म्याचा प्रकाश त्याच्या चिंतात आणून द्यायचा आहे. एवढंच काम आहे. मग बघा तुम्ही कती शक्तशाली होता. मग बघा तुमचं कती भलं होतं. सगळं नुकसान तुमचं भरून नविलं. तेव्हा आता टाळ कुटण्याचे दविस गेले. आता परमेश्वराला भेटण्याची गोष्ट करा. परमेश्वराच्या साम्राज्यात येण्याची गोष्ट करा. जे काही तुम्ही सहन केलं आज पर्यंत, त्रास उचलले, परमेश्वराच्या नावात टाहो फोडला, ते आता पूर्णत्वाला येणार आहेत. तेव्हा मात्र पाठमोरे होऊन बसलेले आहात तुम्ही. आणि व्यर्थ गोष्टीमध्ये आपला वेळ घालवता. तेव्हा कृपा करून शहाणपणा धरला पाहजि आणि पुढच्या वेळेला मी येईन तेव्हा मला असं ऐकायला नको की चार आणि पाच इथे फक्त सहजयोगी आहेत, मल्हारपेठेत आणि बाकी सगळे आंधळेच्या आंधळे, जशेच्या तशे. डोळस व्हायला पाहजि आणि डोळस झाल्यावर तुमच्या हातातच चैतन्याच्या लहरी वाहतात. ही सगळीकडे जी सुष्टी पसरलेली आहे, तिचं चलनवलन करणारी जी जिवित शक्ती आहे, जमिनी या फुलातच फळं होतात, ती शक्ती तुमच्या हाताला लागली आज. ती ब्रह्म शक्ती आहे म्हणून बरं झालं. ही वीज गेली आहे. म्हणून तुम्ही थोडंसं ध्यान केलं, नाहीतर ध्यानाला कोण येणार होतं? ध्यानात कोणी बसणार नव्हतं. तेव्हा बरं झालं, एका अर्थी हे झालं. त्याने फायदेच होणार आहेत. तरी आता इथून ध्यान कसं करायचं ते शिकिले पाहजि आणि इथे सेंटर आहे आपलं. इतके छान सहजयोगी आहेत. मल्हारपेठेच्या सहजयोग्यांना लोक फार मान देतात. पण इथे मात्र लोकांना ते समजत नाही. तेव्हा इतके संत साधू आले. त्यांनी जे काही कार्य केले, त्याची फळे आम्ही उचलतच आहोत. पण आता तुम्ही ते घ्यावे. त्याचे फायदे उचलून घ्यावे असं माझं तुम्हाला सांगणं आहे कळकळीचं. आईला काही नको, हे तुम्हाला माहित आहे. फक्त एवढंस देण्याला काय झालं? आई बरं, आम्ही आमच्या आत्म्याचा प्रकाश जागृत करून घेऊ, हे वचन तुम्ही द्यायला पाहजि मला. आणि हे केलं पाहजि. आणि मेहनत केली पाहजि. दोन चार असतात उपटसुंभ, दोन चार गुंडही असतात. प्रत्येक गावात असतात. पण आता त्यांचं चालणार नाहीये. पण जर तुम्ही त्यांचं चालू दिलं, तर मात्र गुंडांचं राज्य येणार आहे. गुंडांचं काय, शैतानाचं राज्य येणार आहे. आणि कुणाच्याही मनामध्ये शांती राहणार नाही. सर्वनाश होईल. तेव्हा लक्षात ठेवलं पाहजि की आपल्याला शक्तशाली करूया. ही शक्ती तुमच्यामध्ये आहे. बायका-पुरुषांमध्ये आहे. मुलांमध्ये आहे. सगळ्यांमध्ये आहे. वयाचा सुद्धा त्याच्यामध्ये काही फरक पडत नाही. तेव्हा कृपा करून ही गोष्ट प्राप्त करावी. आज सगळ्यांनाच त्याची जाणीव झालेली आहे. पण पुढं काय करायचं? कसं करायचं? ते शिकिलं पाहजि. आणि इथे सहजयोगाचं सेंटर आहे, तिथे गेलं पाहजि. तसेच तुम्हाला तिथे फोटो मिळतील. तुम्हाला काही आज्ञा असलं, तर ते कसे बरे करायचे ते सांगण्यात येईल. त्याच्यातून तुम्हाला काही जर दुसऱ्यांना जागृत करायचं, ते कसं करायचं? ते सांगण्यात येईल. दुसरे काही प्रश्न असतील ते ठीक करण्यात येईल. तुमच्या सवयी कशा सोडायच्या ते सांगण्यात येईल. हे सगळं सुटून तुम्ही आपले स्वतंत्र होता. कोणचीच सवय नाही. स्वतंत्रतेत बसले आहेत. आता आम्हाला बघा. तसं आम्ही श्रीमंत घरातले आहोत. ऐशे आरामात राहतोही, पण आता मुळात इथे मी जमनीवर झोपू शकते. मला काही प्रश्न नाही. कारण आम्ही स्वतंत्र राजे आहोत आम्ही. कुठे बसलो तरीही राजे आहोत, जमनीवर बसलो तरी कवि पायऱ्यावर बसलो तरीही कवि साहिसनावर बसलो तरीही. असा राजापणा आला पाहजि आणि तिब्येत मनुष्याची अशी झाली पाहजि की लोकांना वाटलं पाहजि की उभा आहे कोणीतरी, देवाने केलेला मनुष्य आहे हा, देव माणूस. त्याचं राक्षसी होऊन जगामध्ये कती तुम्ही मरिवाले, तरी लोक थुंकतील तुमच्यावर. तुम्हाला वाटतं की दोन-चार खोटं बोलून जर तुम्ही लोकांना फसवून काय मिळवलं तर फार मिळवलं, वसिरू नका. उद्या तुम्ही मैल्यावरती कोणी तुमचे पुतळे उभारणार नाही आणि उभारले तरी ते पाडून टाकतील, त्याच्यावर थुंकतील आणि तुडवतील ते. लक्षात ठेवलं पाहजि. आपलं आचरण ठीक करण्यासाठी सुद्धा तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार पाहजि. म्हणजे तुमच्यात शक्ती येईल. आणि तुमच्यात बुद्धी येईल, सुबुद्धी येईल. तुमच्यात दैवी शक्ती जागृत होईल. आणि तुम्ही एक वंशिश लोक व्हाल. तुम्ही महाराष्ट्राचे लोक फार वंशिश आहात हे जाणलं पाहजि आणि शिविजी महाराजांचा आपल्यासमोर नुसते पुतळे बांधून होणार नाही. आपणही त्यांच्या पुतळ्यात काय ते जाणून त्याप्रमाणे आपलं आचरण केलं पाहजि. तुकारामांचे एवढे उपकार आहेत, त्या शाळेत तुम्ही शिकता. तुकारामांनी जे काही सांगितलेलं आहे त्यातलं थोडंतरी आपल्यात आलंय काय हे बघितलं पाहजि. पण आत्मसाक्षात्कारानंतर असं वाटायला लागेल तुम्हाला की आपण एक झालोत, तन्मय झालोत तुकारामांच्या बाबतीत. असो. आज फार उशीरही झाला. दुसऱ्या कामात फसल्यामुळे मी उशीराने आले. मला फार वाईट वाटत होतं की अजून सगळी भक्त मंडळी बसली असतील, कती तहानेली, भुकेली सगळेजण माझी वाट बघत बसतात, कधी पोचते आणि कधी काय? तेव्हा इथे आल्यावर कळलं की नाही माताजी, हे तर नुसते बघे आहेत सगळे. काही कामाचे लोक नाहीत. मला फार वाईट वाटलं. असं कसं म्हणताय? इतकी माझी वाट बघतात. मग कशाला वाट बघतिली माझी? माझ्यापासून काही घ्यायचं नव्हतं, तर कशाला वाट बघतिली? हे आईचं प्रेम आहे. आई आपली असते. अगदी आपली जवळची आपली असते. तिच्याबरोबर काही फरक नसतो. आणि तनि म्हटलेलं ते लक्षात ठेवलं पाहजि. जशी तुम्ही प्रेमाने वाट बघतिली, तसेच आम्ही प्रेमाने येथे आलेलो आहोत. तेव्हा ते प्रेम घ्यावं आणि आपल्यामध्ये ते जागृत करून घ्यावं आणि त्याचा उपभोग घ्यावा, हाच माझा आशीर्वाद आहे तुम्हा सर्वांना.

(अस्पष्ट संवाद.....)

सहजयोगी: कुंडलिनी कशी चढवून बांधायची ते लोकांना दाखवतात आणि त्यांच्याकडून करवून घेतात.

1984-02-07, Shivaji the Anchavatara

7 फेब्रुवारी 1984

Devi Puja

Satara (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

शुवाजी महाराजान बद्दल सांगत होते कारण सातार्याला राजधानी स्थापन केली होती .त्यांच्यात जे गुण होते ते आपण घेतले पाहजित .त्यांच्यातला वशिष गुण असा होता कित्यांच्यात कोणतेच दोष नव्हते जे आपल्या माणसं मध्ये दोष असतात कुणाला कशाची सवय कुणाला कशाची लत ,कुणाला काहीतरी वेड्या सारखं कशाच्या मागे लागले तर लागले .त्या च्या वरून हे सदिध होत कति अंशावतार होते .अंशावतार असल्या मुळे त्यांना कोणतीच वाईट सवय ,वाईट खोड ,खोट बोलणं ,दारू पणिं ,या गोष्टी त्यांना सांगाव्या लागल्याचं नाहीत .ते तसे नव्हतेच .दुसरं अत्यंत स्वभावाने गोड होते .स्वभाव फार गोड होता .अत्यंत गोड स्वभावाचे आर्ण आईला पूर्णपणे समरपति होते .कधीही त्यांनी कुणाला वाकडा शब्द बोलला नाही कवि कुणावरही ओरडले नाहीत का कुणावर बघिडले नाहीत .हे दोन गुण फार कठीण असतात .जेव्हा मनुष्याला इतकं आईच वरदान असत आर्ण त्या वरदाना मध्ये एक महत्त्व हायेंत कारण ते महाराज होते .पण तरी सुद्धा स्वभावा मध्ये अत्यंत गोडवा होता .आर्ण स्वतः बद्दल शिष्ट पणा नव्हता कति मी राजा आहे आर्ण हे गोर गरीब आहेत आर्ण हे मावळे आहेत त्यांच्याशी कस बोलायचं .त्यांच्या बरोबर बसायचं त्यांच्या बरोबर भाकरी खायाची ,कांदा भाकरी त्यांच्या बरोबर मजेत खात असत .रात्रन दविस प्रवास करायचे ,घोड्यावर कुठे हिरातरीच झोपायचं ,काही करायचं अशा रीतीने त्यांनी आपलं आयुष्य काढलं .आर्ण अत्यंत हाल अपेष्टा त्यांनी सहन केल्या आर्ण त्याच्या नंतर जेव्हा संभाजी महाराज आर्ण शाहू महाराज यांचं भांडण झालं त्याला कारण एकाच होत भाऊबंदकी .त्या आपल्या मराठा लोकां न मध्ये स्वभाव आहे कति अंगात वळण आलेलं आहे त्याच्या शविय आपल्याला झेपत नाही म्हणजे सहनच करायला आपण तयार होत नाही कति भाऊबंदकी आपल्याला आहे .हि गोष्ट ऐकायला पण आपण तयार होत नाही पण हि गोष्ट आतमध्ये अगदी मुरलेली आहे .तेव्हा लक्षात ठेवलं पाहजि .सहज योगात पण भाऊबंदकी मी बघते सारखी ,कुठेही गेलं कति भाऊबंदकी आहे .हा महाराष्ट्राचा एक फार मोठा दुरगुण आहे .भाऊबंदकी मुले आपण एक राज्य गमावलं .आता परमेश्वरच साम्राज्य गमावू नये .जे लोक परमेश्वराच्या कार्यात आहेत त्यांना सगळ्यांना जोडून असलं पाहजि . तोडलं नाही पाहजि ,तोडून बोलायचं नसत .शुवाजी महाराजांची प्रथा अशी नव्हती ,ज्यांनी काही कार्य केलं त्याच ते केव्हड कौतुक आर्ण महत्त्व करत असत .. आपल्याला माहिती आहे सहिगड जकिल्यावर ते म्हणाले गड मळिला पण सहि गेला .हि केव्हड मोठी गोष्ट आहे , कति गड मळिला काय झालं पण सहि गेला ना आमचा आर्ण ते जे काय सगळं त्यांचं वागणं होत त्याच्या मध्ये आपण हे शकिलं पाहजि कति सहज योगात सुद्धा दुसऱ्या माणसाचं महत्त्व करणं फार जरुरी आहे स्वतःच महत्त्व करत बसायचं नाही .आमही वंशीष्ट ,आमही वंशिष ,आमही सगळं काही असं नाही केलं पाहजि .पुष्कळ लोकांना वाटत आपण शकिलेले आहोत ,सहज योगात काही लोक सुखवस्तू आर्ण शकिलेले आहेत तर ते इतर ग्रामीण लोकांशी मकिसअप होत नाहीत .हि चुकीची गोष्ट आहे .ते लोक वेगळे आमही वेगळे ,आमही वेगळं राहायचं त्यांनी वेगळं राहायचं अशी जर भावना अली तर सहज योग्य तुम्हाला मळिला नाही .योग्याला जात पात काही नसते ,ऊच्च नीच काही वचिार नसतो .इतकं च नव्हे तर श्रीमंत गरीब असा वचिार पण योग्यानं मध्ये नसला पाहजि .तरच तुम्ही योगी झाले .तर योग्यांची ओळख हि आहे कति सरमसिळ सरवजण आपण एक आहोत .आपण आईची सगळी मूल बाळ आहोत आपल्या मध्ये काहीही फरक नसला पाहजि ,पूर्ण पणे समता असली पाहजि .आपल्या देशाला जर बदलून काढायचं आहे तर जस आपण आपल्या समोर शुवाजीचं च एक उदाहरण ठेवलेलं आहे आर्ण बघितलेलं आहे कति पहिली गोष्ट स्वतः मध्ये काही दोष नसला पाहजि .स्वतः त दोष असलेला माणूस दुसऱ्या ना काय सांगू शकणार .दुसरं म्हणजे असं कति त्यांचे फोल्लोवरस होते त्यांना सुद्धा त्यांच्या बद्दल नतिनत श्रद्धा होती .सारखं तुम्ही आपले लीडर शी भांडत असल्या दुसऱ्यांचे दोषच काढत असाल तर ते हि चुकीचं आहे .दोनही मेळ असायला पाहजि तरच भाऊबंदकी होत नाही .आर्ण हा जर दोन्ही मेळ बसवला नाही तर मात्र भाऊबंदकी सुरु होते . तुटक पणे फार बोलणं हे फार चुकीचं आहे .तसेच आपल्या लीडरला मान न देणं ,त्याचा सारखा पान उतारा करणं ,सारखं त्याच वाईट काढणं ,त्यालाच शकिवायला जाण हे फार चुकीचं आहे .तेव्हा या जर दोन गोष्टी आपण सांभाळल्या तर आपल्या देशातली भाऊबंदकी संपणार .ती नसली पाहजि अगदी नघाली पाहजि मुळातून नघाली पाहजि .आर्ण दुसऱ्याचा दोष बघून कधी नघिणार नाही स्वतःचा दोष काढला पाहजि .मी सातार्याला एव्हड्या साठी म्हणते कति सातार्यातच स्वराज्याची स्थापना झाली आर्ण सातार्यातच स्वराज्याची बेबंदशाही सुरु झाली .तेव्हा दोन्ही गोष्टी लक्षात ठेवल्या पाहजित कति आपल्या मध्ये बेबंदशाही नसली पाहजि .हे प्रेमाचं कार्य आहे .आर्ण प्रेमाला जोडत गेलं पाहजि बाकी जेव्हडे काही वचिार आर्ण आर्ण हे सगळं लोक करतात ,काही बुद्धविदी लोक असतात ते बुद्धीच्या जोरावर दुसऱ्या पासून दूर होतात प्रेमाच्या दमावरच तुम्ही राहिल पाहजि .प्रेम हे सहजयोगाचं अनून आहे .आपण कति दुसऱ्यावर प्रेम केलं ,दुसऱ्याचे दोष काढण्या पेक्षा आपण दुसऱ्यांना कति दिले हे बघितले पाहजि तेव्हा दोन्ही गोष्टी जपून वापरल्या पाहजित .सातार्याला आता हे कार्य सुरु झालेलं आहे मला फार आनंद झाला .आर्ण काल मला फार बर वाटलं .कतितीरी साधक तथि होते .इतकं लोक पार झाले .सहजयोग मध्ये फार मोठं मोठं करायचं आहे आर्ण फार मोठी माणस होणार आहेत .हेच उद्याचे सगळे पुढारी आहेत इथे बसलेले .हे सगळं बघून फार मला आनंद झाला .पण लक्षात ठेवलं पाहजि जे आपलं पूर्वी राजकारणात चुकलं ते आता परमेश्वराच्या साम्राज्यात चुकलं नाही पाहजि .परमेश्वराच्या राज्याचे कायदे फार जबरदस्त आर्ण कडक असतात .जो माणूस त्या कायद्याच्या वरिधात जाईल तो तथिच हाणाला जाईल .तेव्हा सांभाळून असायला पाहजि ,फार सांभाळून असावं लागत .त्याचे आशीर्वाद हि अनंत आहेत ,क्षमा हि अनंत आहे पण एका मुदती पर्यंत असत ते .त्याच्या नंतर मात्र हात त्याचा जोरात पडतो .तथि तुमचं मग काही चालू शकणार नाही .म्हणून लक्षात ठेवलं पाहजि आता आपण परमेश्वराच्या साम्राज्यात येत आहोत तेव्हा अशी सुबुद्धी धरली पाहजि कति इथे कोणतंही असल्या तऱ्हेचं गलचिछ जे राजकारण आहे ते आणायचं नाही .या गलचिछ गोष्टी वर आणायच्या नाहीत .आपण प्रेमाच्या राज्यात सरव एका दुव्यानी एकदुसऱ्याला बांधलेले ,एकाच आईची मुले आहोत .तेव्हा आपापसात जी सत्ता मळिवायची ती स्वतः वर मळिवली पाहजि .दुसऱ्यांवर सत्ता मळिवायची हि जागा नव्हे .स्वतःवर सत्ता मळिवली पाहजि हि जागा आहे .हे समजलं पाहजि .जर का सत्ता तुम्ही स्वतःवर मळिवली तर पहिली गोष्ट तुमच्या वृहयबरेअशन मध्ये दसिल .तुमचे वृहयबरेअशन कसे आहेत त्या वरून मला कळत तुमच्यात काय चाललं आहे आर्ण कुठे बघिड होतो आहे .तेव्हा कृपा करून कोणतीही भाऊबंदकी आर्ण अशा तऱ्हेचे गुरुपस बांधायचं नाहीत आर्ण बांधले गेले कति लगेच तोडत जायचं .माताजीनी सांगितलं आहे कति गुरुपस बांधायचं नाहीत .कुणाच्या वरिद्ध बसून बोलायचं नाही .कुणाला वाईट म्हणायचं नाही .सगळे मळिऊन राहिल पाहजि .हा वचिार मला सातार्याला आल्यावर आला कति आता इथे लोकांना याची नोंद करायला सांगितली पाहजि .जाणीव दली पाहजि कारण सहजयोग म्हणजे फार सहज मळितो .आर्ण त्याच्यात जी पहिली गोष्ट होती म्हणजे ती कति मनुष्याला सत्ता येते त्या सत्ते मध्ये तो दुसऱ्याला दाबू लागतो .सहजयोगात एक गोष्ट लक्षात ठेवली पाहजि कति माताजीनी एकेक माणसाला प्रत्येक ठिकाणी नयुक्त केलं आहे .आर्ण प्रत्येकाशी त्या संबंध ठेवतात .त्यांचा संबंध त्या एका नयुक्ती मुळे होतो .जस आपल्या डोक्यात सुद्धा एक बरेन आहे .त्या बरेन पासून आपण सगळ्यांचा संबंध ठेवतो .तसच सहजयोगात करावं लागत तेव्हा त्या माणसात काही बघिड झाला तर माझ्या लगेच लक्षात येईल आर्ण मी त्याला ठीक करू शकेन .पण तुम्ही त्याचे दोष काढून सगळंच खळिखळि करून टाकाल .लक्षात अली ना गोष्ट तुमच्या जी एक माणूस लीडर असेल त्याला तुम्ही मान्य करा .आर्ण मी त्याला बघते ,त्यांनी जर चुका केल्या तर मला सगळं समजत .प्रत्येकाचं मला समजत .इतकं मला बारीक माहिती आहे तुम्हाला माहिती नाही .मी सांगत नाही म्हणत नाही याचा अर्थ असा नाही कति मला कळत नाही .मला सगळ्यांचं माहिती आहे तेव्हा ज्या एका माणसाला आपण लीडर केलेलं आहे त्याला मान्य केलं पाहजि .माताजीवर भरोसा आहे झालं तर .तुम्ही जास्त शकिलेले असाल कवि तुमच्या जवळ जास्त पैसे असतील कतिही असलं तरी तस काही करायचं नाही .एक जो माणूस आहे जो पर्यंत मला तो ठीक वाटतो तो पर्यंत त्याला राहूदया .पुढे जर त्या माणसाचं काही वाईट असेल तर मी त्याला काढून टाकेन .मला स्वतःला ते समजत एव्हडं लक्षात ठेवलं पाहजि .म्हणजे सहजयोग वाढणार आहे कारण जरी सहजयोग आपण म्हणू त्याच्या मध्ये काहीही संस्था नाही काही तुम्हाला पैसे द्यावे लागत नाहीत ,मेम्बरशिप नाही तेव्हा कशाने जोडले जाणार आपण तर प्रेमाने जोडले जाणार .सगळ्यांनी प्रेमाने जोडून घ्यायचं .आर्ण दुसरं म्हणजे असं कति प्रेमाची सत्ता जी येते आहे ती माताजी पासून येते आहे .तेव्हा त्यांनी ज्या माणसाला ठेवलं आहे लीडर म्हणून त्याला ठेवायचं .नंतर त्या माणसात वळत दोष दसिला तर मी काढून टाकणार आहे .अगदी नक्की काढून टाकणार .तेव्हा माझ्यावर पूर्ण भसित ठेवली पाहजि .आर्ण आपलं चरित्र आहे ते कस बनवायचं ,आपण त्यात कस वागलं पाहजि हे शकिण्या साठी तुमच्या समोर मी आहे ना .बर तुम्हाला जर वाटत असेल मी माताजीन सारखं नाही राहू शकत आहे तर शुवाजी महाराज आहेत त्यांना बघा .काहीही कठीण नाही .सहज योगात पार झालेल्या लोकांना काहीही कठीण नाही .पुष्कळ लोक आहेत अगदी आयुष्य एकदम बदलून जात ,या लोकांना बघा कति बदलले .जमनीवर बसू शकत नव्हते पाच मनिटि सुद्धा ,मेहनत करून करून जमनीवर बसायचं शकिले .तर ध्यान धारणा वेगरे व्यवस्थति करावी रोज संध्याकाळी नदिन झोपायच्या आधी जर पंधरा वीस मनिटि ध्यान धारणा केली तरी स्तुति बारी होते आर्ण सकाळच्या वेळेला बाहेर जायच्या आधी एक पाच मनिटि पूजा केली फोटोची किमग झालं पण प्रत्येक आवड्यात सगळ्यांनी भेटलं पाहजि .तर ते झालं नाही तर सहजयोग वठत नाही प्रत्येक आवड्यात सगळ्यांनी भेटलं पाहजि कारण हि सामूहिक चेतना आहे .तुर्मा म्हणाल माताजी आमही तुमचा फोटो ठेवतो ,पूजा करतोतरी आमहाला हा त्रास झाला काही उपयोग नाही माझं लक्ष नसत मी आपल्याला कालच सांगितलं कति जेव्हा ताक घुसळतो आर्ण त्यातलं लोणी बाहेर काढतो तेव्हा गोळ्याला चकितलेलं लोणी आपण बाहेर काढतो आर्ण बाकीचं फेकून टाकतो तेव्हा गोळ्याला चकितलेलं लोकच आमच्या जवळ आहेत बाकीमाझं लक्ष नसत .तेव्हा त्या ठिकाणी यायला पाहजि जथि दहा माणसं भेटतात बोललं पाहजि चरचा केली पाहजि .पण उद्दष्ट बाजी करायची नाही बोलणं कमी असावं आर्ण ध्यान जास्त असावं म्हणजे बर होईल .पण गट बाजी असली म्हमजे मी तुझं ठीक करतो ,मी तुझं फकिस करतो ,असं सुरु झालं म्हणजे गेलं .इथे येऊन ध्यान धारणा करायची सगळ्यांनी भजन म्हणायच आरती म्हणायची ,काही आपापसातले प्रश्न असतील तर ते मटिवायचे .पण तथि बसून काहीतरी वादविवाद करणे कति हे करणे ते करणे हे सगळं करू नये .उलट सहजयोगा मध्ये जे काय मळिवायचे आहे त्याच्या वाढीला मदत करायची आहे .आमची वाढ काय झाली ,कशी झाली ,कुठे आमही पोहोचतो हे

बघायला पाहजि .हळू हळू महाराष्ट्रात सहजयोग जमेल .पण पुढची मात्र कधी कधी काळजी वाटते की एव्हडी माझी केलेली मेहनत वाया नाही गेली पाहजि .तुमच्यावर सर्व जगाची भस्ति आहे हे लक्षात ठेवा .सर्व जगाची भस्ति ही महाराष्ट्रीयन लोकं वरती आहे हे लक्षात ठेवलं पाहजि .आणि जर तुम्ही बुडवलं तर ते हि शक्य आहे तुम्हाला तेव्हा तसं करू नये आपल्या मध्ये जे दोष आहेत ते काढू न टाकायचे .स्वभावा मध्ये गोडवा आणला पाहजि प्रेमाने बोललं पाहजि .आणि सिगळयनशी समतेने वागले पाहजि .हे वागण्यात आलं तर ते आतमध्ये सुद्धा येईल .कारण आता तुमच्यात आत बाहेर एकच झाले आहे .जे तुम्ही आत कराल ते बाहेर येईल आणि बाहेर कराल ते आत येईल कारण आता तुमच्यात आत बाहेर एकच झाले आहे .असं होत नसत पण आता संबंध झालेला आहे .समजा हे बाहेरच खराब झालं तरी आवाज येत नाही आणि आतलं खराब झालं तरी आवाज येत नाही .दोन्ही वस्तु नीट असायला पाहजि .पुष्कळांचं असं म्हणणं असत की आम्ही ध्यान करतो माताजी आम्हाला व्हायबरेएशन ठीक आहेत पण तरी बाह्यतलं ठीक व्हायला पाहजि .नाहीतर हळू हळू आतलं आहे ते संपून जाणार .म्हणून आत आणि बाहेर दोन्ही माणसाला एक सारखं असलं पाहजि .आणि दिसायला तेजस्वती असली पाहजि .पण त्या तेजा मध्ये कोणत्याच तरहेचा दाह नसला पाहजि ,दाहकता नसली पाहजि .पण अत्यंत सौम्य ,सुंदर ,चंद्रा सारखं शीतल असायला पाहजि पुढच्या वेळेला मी येईन तेव्हा आणखीन मंडळी राहतील आणि पुष्कळ मंडळी मळिून आपण इथे पूजन करूयात .पण ह्या वेळेला मात्र मी येणार नाही पुढल्या वर्षी मी येणार त्यावेळी मी एक रात्र इथे राहणार आहे .तेव्हा बघू काय जमलं तर करूयात

1984-02-08, Public Program

8 फेब्रुवारी 1984

Public Program

Pune (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Public Program, Pune, India

या पुण्यभूमीवर आधीही पुष्कळ आक्रमण झालेले आहे. इतर राक्षसी प्रवृत्तींनी अनेक वेळेला याच्यावरती आक्रमण केलं. शिवाजी महाराज असताना सुद्धा आपल्याला माहिती आहे; येथे पुष्कळ अशा घटना झाल्या ज्या इतिहासात अद्वितीय आहेत. म्हणजे इथल्या जनतेने नेहमी सत्याचाच भाग उचलून धरला. त्या साठी झगडले. त्याचं ध्येय नेहमी सत्याला धरून राहणं असं होतं. नंतर आपल्या भारतामध्ये जो स्वातंत्र्याचा लढा झाला त्यात सुद्धा इथे वीरत्वाने लोक लढले आणि स्वातंत्र्य मिळवून दिलं. तसंच सामाजिक पातळीवर सुद्धा फार महत्वाची कामगिरी केलेली आहे. तेव्हा खरं म्हणजे महाराष्ट्राची मानसिक भूमी ही पुणे. जरी मुंबईला आपण म्हणतो की राजधानी आहे, पण आर्थिक राजधानी असली तरी जी मानसिक म्हटली पाहजे कवि धार्मिक म्हटली पाहजे ती पुण्यभूमी ही पुण्याची आहे. या पुणेकरांवर एक मोठा भारी जबाबदारीचा भाग येतो. तो इतका मोठा जबाबदारीचा भाग आहे याची कल्पना सुद्धा तुम्हांला नसावी. कधी-कधी मला आश्चर्य वाटतं. पण दैवकृपेने येथे सहजयोग जमू लागलाय. हळूहळू त्याची पाळेमुळे जमू लागली आहेत. हे बघून मला फार आनंद होतो.

पूरवी मला फार आश्चर्य वाटायचं की सर्व तरहेचे दुष्ट प्रवृत्तीचे राक्षस या पुण्यभूमीला कशे प्राप्त झाले आणि येथे येऊन त्यांनी कशे लोकांवर अत्याचार केले. पाशवी प्रवृत्तीचे लोक तसेच दुष्ट, रानटी तरहेचे बाबाजी वगैरे अशा तरहेचे लोक येथे आले. त्या नंतर इतर ढोंगी आणि अशे लोक येऊन त्यांनी पुष्कळ आक्रमण केलं. पण तरीसुद्धा त्यांची पुण्याई ते जकू शकले नाहीत. आणि सगळ्यांना पराभूत व्हावं लागलं आणि त्यांना इथून कूच करावं लागलं. आज अशा परिस्थितीत आपण बसलेली आहोत. इथे मला दोन तरहेची लोक दिसतात. त्यातील एक म्हणजे रूढीवादी लोक. अजून आपल्या रूढी आपल्यामध्ये इतक्या रुजलेल्या आहेत, ते आपण डोळे उघडून बघायला तयार नाही. त्या रूढीबद्दल एकही अक्षर बोललं म्हणजे लोकांना राग येतो, पण या पुण्यातच अनेक रूढी आपण बदललेल्या आहेत, हे लोक विसरले. आगरकरांनी बालवधिवेचा वरीर केला. इतकंच नव्हे तर वधिवेचा वविह त्यांनी केला. म्हणजे केवढी मोठी गोष्ट केली, हे आता तुम्हाला समजत नाही, पण त्यावेळेला ही फार मोठी गोष्ट होती. म्हणजे वधिवेचा वविह करणं म्हणजे केवढं अधार्मिक कार्य केलं असं लोकांना वाटत असे, ते आगरकरांनी करून दाखवलं. टिकिकांनी 'स्वराज्य हा माझा जन्मसिद्ध हक्क आहे', असं उभ्या कोर्टात जाऊन सांगितलं. अशे पाणीदार लोक ह्या पुण्यभूमीत निर्माण झालेले आहेत; आणि परत होणार आहेत, आणि आहेतही. पण ही जी रूढीगत आपली स्थिती झालेली आहे, त्याला आपण बदललं पाहजे, कारण हे जाणत नाही आपण. ही आणबिणीची वेळ आहे. ही फार आणबिणीची वेळ आहे. हे फार भयंकर चाललेलं आहे. तुम्हाला अजून अंदाजच नाहीय की कति राक्षसांचा इथे धुमाकूळ होणार आहे; आणि काय परिस्थिती निर्माण होईल. आपण झोपेतच आहोत. अजून गुंगीतच आहोत. आपल्याला अजून लक्षातच येत नाही की आपण चाललो कुठे; आणि जरी म्हटलं, याला काही पर्याय आहे तो शब्द बरोबर नाही. याला काही गत्यंतर नाही राहिलं, अशी स्थिती आज आली आहे.

लोकांना सहजयोगात येताच लाभ होतो. लाभ होतो, होणारच, कारण तुमची कुंडलनी ही जागृत झाली पण नुसती धुगधुग त्याची. आपण जसं आता प्रमलिताने इतकं सुंदर सांगितलं, असं मी इथे कतिती तरी हजारो लोकांना बरं केलं आहे; पण कति लोक सहजयोग नष्टिने आणि शरद्धेने करतात? फार कमी. त्यामुळे होतं काय की हजारो लोकांना बरे केलं तरी व्यर्थ आहे. ते लोक आजारी असतात, बरं नसतं त्यांना. करणेमुळे सहजयोग त्यांच्यावरती वाहतो म्हटलं पाहजे. कृपा करतो आणि त्याने लोक बरे होतात. पण प्रमलिताने अशे कति लोक मी बघतिलेत; कमी जे त्याच्यात नष्टिने उतरतात आणि नष्टि करून, शरद्धावान होऊन स्वतः समर्थ होतात. त्यांनी स्वतःच मग लोकांना ठीक करायला सुरुवात केली. माझ्याकडे कोणी पेशंट घेऊन आला नाही. त्यामुळे आपण इतकं रूढीगत झालेला आहोत की; माताजींनी सगळ्यांना ठीक केलं पाहजे. माताजींनीच बघतिलं पाहजे, माताजींचा हात लागल्याशिवाय होणार नाही. ही आपल्यामध्ये रूढी आहे की जे काय असेल ते गुरूनेच दिलं पाहजे. इथे मी आता तुम्हांला गुरू करायच्या मागे आहे. तुम्ही सगळे गुरू झालं पाहजे. ही रूढी जी चालली होती पूरवी की गुरू बसलाय एके ठिकाणी जाऊन मग झालं बाकीचे सगळे जशेच्या तशे कोरडे पाषाण. सहजयोग तसा नाही. सहजयोग तुम्हांला गुरू बनवतो. तुम्ही बनलं पाहजे. तुमच्यातच गुरुत्वाची शक्ती येते. तुमच्यामध्येच ती आजारपण ठीक करण्याची शक्ती, कुंडलनी जागृत करण्याची शक्ती या सर्व महान शक्त्या आहेत. त्या कुणाला लभय नव्हत्या, त्या आज मळित आहेत. त्या घेऊन त्याच्यामध्ये मात केली पाहजे; आणि मनुष्याने अशा स्थितीला पोचलं पाहजे, जथे स्वतःच तुम्ही समर्थ व्हाल. तसं झालं नाही समजा, समजा जर तुम्ही समर्थ झाला नाही तर मातर पायदळी तुडवला जाल. आता कोणीही बचावणार नाही. ही अशी परिस्थिती भयंकर आहे या वेळेला, की या एका गुरू परंपरेत फसल्यामुळे तुम्ही लोक जे एकाकडे जे धावून जायचे आणि एकाने सगळे केलं पाहजे, ते सगळे सोडले पाहजे. आता आम्ही केलं पाहजे, आम्ही सुद्धा त्याच्यातले एक आहोत. माताजींनी आम्हांला ते जागृत करून दिलेय. आमच्यात कुंडलनी जागृत झालीय. अहो, कति लोकांच्या कुंडलन्या पूरवी जागृत होत होत्या. आता गगनगड महाराज आहेत; सांगितलं की एका माणसाची पंचवीस वर्षांत कुंडलनी जागृत केली. मग काय झालं तो वाया गेला. कारण त्याला संन्याशी बनवून जागृती दिली. संसारात आला, परत वाया गेला अन इथं म्हटलं आमच्याकडे हज्जारी माणस पार होतात. अर्थात त्यातले बरेच वायासुद्धा जातात. तुम्ही असं म्हणाल वाया नाही जात, पण तुम्ही वाया जायच्या मागे का लागता? तुमच्यात हे असायला पाहजे की आता आम्हांला माताजींनी जागृती दिली आहे, सहजयोगाने एवढा आमच्यावर उपकार केला आता आम्हाला समर्थ झालं पाहजे आणि जर तुम्ही समर्थ झाला नाही आणि दुबळेपणाने राहिला आणि उदया कुणी तुमच्यावर अरेरावी केली कवि आततायीपणा केला कवि सर्वनाश जरी केला तर त्याला परमेश्वर मग जबाबदार राहणार. ही गोष्ट समजून घेतली पाहजे. हटिलर ज्या वेळेला आला त्या वेळेला सहजयोग नव्हता. जर हटिलरच्या वेळेला सहजयोग असता तर त्या हटिलरला सुद्धा नेसतनाबूत केलं असतं. अर्थात सहजयोगानेच गेला तो नंतर. पण आज अशी परिस्थिती आहे की माणसाला सांभाळून राहायला पाहजे. स्वतःची जी शक्ती आहे ती आम्ही जागृत करायची नाही. रातुरदविस गाड्हाणं घेऊन बसायचं, दुसऱ्यांची गाड्हाणी घेऊन यायची आणि गुरुंनी आम्हांला काहीतरी दिलं पाहजे. गुरूंच्या हातून हे झालं पाहजे, आम्ही काही करणार नाही. 'असेल माझा हरी तर देईल खाटल्यावरी' ही जी आपली रूढीगत स्थिती आहे ती सोडली पाहजे. तसे म्हटले तर अनेक रूढी आपल्यामध्ये अजून पुष्कळ आहे पण सहजयोगात आल्यावर बर्याच रूढी आपोआप सुटतात. अनेक तरहेचे आपल्या देशावरती आक्रमण आहेत, त्यातले सामाजिक आक्रमणांमध्ये आपण ज्या तरहेने मुलींना वागवून घेतो, त्यांची लग्न झाल्यावर त्यांचा छळ करतो, कवि बायकांच्या बाबतीत आपला जो एक प्रकारचा नेहमी त्यांना कमीपणा देण्याचा वचिर असतो, त्या सर्व अत्यंत वाईट अशा ह्या रूढी ह्या आपल्यामध्ये ठसल्या आहेत. त्या सुद्धा सहजयोगाने सुटतात, कारण आत्म्याला, आत्मा हा स्वतंत्र आहे आणि आत्मा हा नरिदोष आहे. त्याला दोष नसतात, त्याला दोष नाहीत. तुम्ही आत्मा झालात तर तुमच्यातील शारीरिक, मानसिक, बौद्धिक सर्व दोष गळून पडणार. त्याच्यात काही विशेष नाही, पण तुम्ही आत्मा व्हायला पाहजे. श्रीकृष्णाने असं सांगितलेलं आहे की, 'योगक्षेमं वहाम्यहम्' आधी योग झाला पाहजे मग क्षेम. पण एक त्याच्यात फार सुंदर त्याच्यात पूरवीचे एक घातलेलं आहे. 'नतिय अभ्युक्तानां' त्यांनी नतिय सतत जसं सातत्य असलं पाहजे. सातत्याने जे स्वतःला अभ्युक्त समजतात. अभ्युक्त होणे म्हणजे कोणत्याही गोष्टीमध्ये तुम्हाला जे काही दिलेले आहे, त्याबद्दल तुमचे सातत्याने त्याच्याबद्दल नष्टि ठेवणे, अभ्युक्त होणे. जसं आपण कोणावरती अं.....अं ... मुकुट घालतो, त्याला अभ्युक्त करतो. त्या मुकुट घातलेल्या माणसाला असं वाटलं पाहजे, की केवढे माझ्यावर उपकार, माझं केवढं महत्त्व केलं, मला हे मळिलं अशे ज्यांना हे असं वाटत असतं त्यांना त्यांच्याबद्दल ही कल्पना असते की, नेहमी आम्ही अभ्युक्त आहोत. त्या परमेश्वराची सातत्याने नष्टिने आम्ही एकपणा गाठलेला आहे, असं ज्यांना वाटत असतं त्यांचाच 'योगक्षेम वहाम्यहम्' त्यांचाच योग करून नंतर क्षेम करतात. आता जी माणसं आहेत अर्धवटा सारखी, आली ठीक झाली, मग दहा माणसांना घेऊन आले. अहो, तुम्ही का नाही सहजयोग करत? तुम्ही का नाही समर्थ होत? असं म्हटलं तर लोकांना ते पटेना. एखादी एजन्सी घ्यावी त्याप्रमाणे वागतात. ते अगदी चुकीचं आहे. तुम्ही स्वतः समर्थ व्हायला पाहजे. तुम्ही स्वतः या गोष्टीला जाणलं पाहजे, की तुम्ही स्वतः आत्मा आहात, तुम्ही आत्मा आहात. आत्ताच तर तुम्ही मळिलं नाही तर कधी मळिवणार? हे मला समजत नाही की, मुलांना सुद्धा मोठं व्हावं लागतं नाही, तेव्हा सारखं आईच्या पदराखाली राहायचं, हे योग्य नाही. मनुष्याची जी इतर कल्पना धर्माबद्दल आहे ती सुद्धा बदलते, फार बदलते म्हणजे धर्म स्वतःमध्ये जाणत होतो, म्हणजे मी तुम्हाला म्हणत नाही, तुम्ही असं करू नका, तसं करू नका, तुम्हांला जे वाटेले ते तुम्ही करा. उदया तुम्हांला वाटलं तर तुम्ही माझी बदनामी सुद्धा करू शकता, त्याची सुद्धा तुम्हांला मुभा आहे. तुम्हांला जे करायचं असेल ते करा. पुष्कळ लोकांना मी बरं केलं ते माझी बदनामी करतात, माझ्या विरुद्ध लिहित, माझ्या विरुद्ध गोष्टी करतात, करू देत. पण त्याचा परिणाम त्यांच्यावर आला मग म्हणतात, आम्हांला माताजी बघा तुम्ही बरं केलं, परत दुसरा त्रास झाला, हे झालं, ते झालं मग तुम्ही केलं काय. पण ही जी आपल्यामध्ये कल्पना असते, आपण काही केलं तरी चालतं तसं नाही. परमेश्वराने तुमच्यासाठी काही केलं तर परमेश्वरासाठी तुम्ही काय केलं हा वचिर मनुष्याने केला पाहजे की, परमेश्वराने याच्यासारखे फार वरिष्ठ लोक. तेव्हा आम्ही परमेश्वरासाठी काय केलं याचा वचिर आज यायला पाहजे, यायलाच पाहजे. उदया जेव्हा संकट येणार आहेत आणि भयंकर संकट सत्यानासाची येणार आहेत, त्यावेळेला तुम्हांला वचिरण्यात येईल की तुम्ही काय केलं हो परमेश्वरासाठी. माताजींनी मेहनत केली सकाळ पासून संध्याकाळ पर्यंत. फरिल्हा गावभर, सगळ्यांना म्हलं हे करा, ते

करा, तुमही काय केलं? प्रत्येक माणसाने जर वचिार केला तर दहा हज्जाराच्यावर माणसांना ते पार करू शकतील. इतकी तुमच्यामध्ये शक्ती आहे. सहज पण स्वतःला मळिल की नाही मग चार माणसांना घेऊन माताजी आम्ही तुमच्याकडे येऊ याला काय अर्थ आहे? मला समजत नाही आणा ही रूढी सगळ्यांना दर्शन झाले पाहजि. पायावर यायचं. अरे, पायात काय ठेवलेलं आहे? तुम्ही जर पार नाही तर तुम्हांला मी काय देणार? पायातून दगड आहेत नुसते. आता देवळात गेले ठीक आहे, देवळात जाऊन तुम्ही पाया पडा नाहीतर काहीतरी व्यर्थ वेळ घालवा. त्याला मी तरी काय करू? पण माझ्या पायावर कशा वेळ घालवता? जोपर्यंत मी तुम्हांला काही दिलं नाही, तुम्ही माझ्या पायावर का येता? एक लहानशी गोष्ट मी सांगते लोकांना की, बाबा तुम्ही स्वतः ला नविडून घ्या, म्हणजे या पायाची सुद्धा तुम्हांला काही कदर येईल. त्याला समजेल हे आहे काय, नाहीतर तुमच्यासारखे दसायला दसितात की नाही? काय त्याच्यात वैशिष्ट्य आहे? पण ते रूढीगत असल्यामुळे मनुष्याला हे माताजीचे दर्शन हे झालं पाहजि. मला दर्शन मळिल पाहजि. दर्शन खरं तुमच्या हृदयामध्ये, तुमच्या आत्म्याचं झालं पाहजि की नाही? आता थोडं सूक्ष्मात घेऊन बघू या. आपण नेहमी राहतो काय बाह्यात, आतलं अंतरंगत बघत नाही की मी जो आत्मा आहे, तो झालो का? मला आत्मसाक्षात्कार मळिला का? मी आजपर्यंत इकडे तिकडे शंभर धक्के मारले. हयाची पूजा कर, त्याची पूजा कर. इकडे ब्राम्हणाला दे, तिकडे त्याला दे. हे सगळे केले. पण मला काही मळिलंय का? माझी शक्ती कुठे दसिली का? मी आई आहे आणा आई तुम्हांला जे परम आहे तेच सांगणार. उलट मला दसून राहिलंय की, पुढे काय होणार आहे ते. भयंकर प्रकार आहेत म्हणून परत मी तुम्हांला याची जाणीव करून देते, की जर तुम्ही सहजयोगामध्ये पार होऊन नुसते बेकार गेलात तर त्याच्यामध्ये जबाबदारी आमची नाही. ती तुमची जबाबदारी आहे. त्याच्यावर मेहनत करायला पाहजि.

तेव्हा कोणचीही रूढी घेऊ. आता एक म्हणजे इथे लोकांना तंबाखू खायाची खूप सवय आहे. महाराष्ट्रात ही तंबाखू राक्षसीण कधीपासून आली माहित नाही. केव्हापासून तचा अंतरभाव झाला या देशामध्ये झाला, माहित नाही, पण या राक्षसीनीने सगळ्यांना जरूर करून सोडलंय. अत्यंत वाईट वस्तू आहे, हे खाऊ नये. हे खाल्ल्यामुळे त्रास होतो. असं म्हटलं तर माताजी तंबाखूच्या वरीधात आहेत. म्हणजे काय ती तुमच्या नात्यात होती की काय? तुमचं तचं काय देणं घेणं लागतं काय? म्हणजे मी वरीधात एवढ्यासाठी आहे की हजारीनी आज मुलं करोडोनी जी मुलं परमेश्वरानी एवढ्या मेहनतीनं बनवली, ती ह्या राक्षसीण, मुखनीच्या हाती फसताहेत. तर काय मी सांगू नये का तुम्हांला? तर त्याच्याबद्दल फार लोकांना नाराजी असते की, माताजीनी असं का म्हटलं? मी काय तुमच्याकडे इलेक्शनला उभी नाहीय. तुमच्याकडे मतं घ्यायला आली नाही. तेव्हा जे काही ठीक असेल तेच मी तुम्हांला म्हणणार आणा सांगणार. मी तुमची आई आहे. ह्याने भयंकर वाईट असे कॅन्सरचे रोग होतात. अत्यंत दुष्ट रोग होतात, आणा याच्यापासून कोणालाही सुटका नाही. तेव्हा ज्या लोकांनी तंबाखू घेत असतील त्यांनी थोडा जरासा हय्या केला तरी सहजयोगात तंबाखू अगदी सुटली पाहजि आणा उगीचच पैसे फेकण्याची काय गरज आहे, मला समजत नाही. जर तुमची सुटू शकते आणा हिजारी लोकांची सुटली तर तुमची का सुटू नये? एवढा नेभळटपणा कशाला? थोडं हमितीचं काम आहे. काय तुम्ही आम्हांला आम्ही जेलमध्ये जायला सांगत नाही, की हातात झेडे घेऊन औरंगजेबाशी लढा म्हणून सांगत नाही. मावळ्यांसारखं तुम्हांला रानावनात फेरियला सांगत नाही. सरळ घरामध्ये बसून ध्यानधारणा करून एक घाणेरडी वस्तू आपल्या डोक्यात गेलेली आहे ती काढली पाहजि, असं म्हटलं तर तिकडे एक लहानशी गोष्टसुद्धा तुम्ही परमेश्वरासाठी करायला तयार नाही, आणा परमेश्वराने मातर आम्हांला हे दिलं पाहजि, परमेश्वराने ते दिलं पाहजि रोज मागत असता. तुम्ही काय देणार आहात परमेश्वराला हावचार मनाशी ठेवला पाहजि. तिसरी गोष्ट म्हणजे अशी आहे की या तंबाखूचीच घेतली तर, त्या वटिठलाचे नाव घेऊन टाळ कुटत बसायचं. वटिठल वटिठल वटिठल वटिठल आणा तोंडामध्ये ही तंबाखू. ही तंबाखू वटिठलाच्या अगदी वरीधात आहे. पुतनाच आहे म्हटलं तरी चालेल. ही तंबाखू तोंडात ठेऊन वटिठलाचे नाव घ्यायचं तर तोंड तरी स्वच्छ असलं पाहजि नदिन. नुसते त्याच्याशी टाळ कुटत बसले तर त्याने काय फायदा होणार आहे. बरं ते जरी करत असले तुम्ही, रूढीगत आहे. आपल्याकडे एक वटिठल वटिठल करत बसण्याची पद्धत आहे. पण आता अशी वेळ आली आहे की, समजा वटिठल येऊन तुमच्यासमोर उभा राहिला तुम्ही ओळखणार कशे? प्रश्न वचिारा, तुम्ही ओळखू शकता का वटिठलाला? साक्षात वटिठल तुमच्या समोर उभे राहिले, तुम्हांला कळणार आहे का वटिठल कोण आहे? कसं कळणार? कसं कळणार? कारण अजून अंधार आहे डोक्यात. दसिणार कसा तो तुम्हांला? ओळखायला कसा येणार? वटिठलाला ओळखायला सुद्धा तुम्हांला आधी आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजि; आणा त्याच्यात रुजलं पाहजि, नाहीतर हलकंच चालतं मग दसितच नाही. वटिठल जरी उभा असला तरी तो ओळखायला येणार नाही. डोक्यामध्ये घुमशूचकरी चालू असेल. एवढी मान्य करतात लोक की आहे बाबा काहीतरी आहे पण ते खरोखर काय आहे, त्याला लोक आत्मसात करत नाहीत, आणा भानत नाहीत त्याला कारण असं की अहंकार मनुष्याला अहंकार फार आहे. तुम्हांला मानायचं म्हणजे अहंकार. तो अहंकार कसा जकियाच? मग त्यानी काही त्रास झाला तरी चालेल, पण तो अहंकार असला पाहजि. आतापर्यंत या अहंकाराने कोणत्याही साधू- संन्याशाने, कोणत्याही मोठ्या संताने कोणत्याही मोठ्या अवतरणाला तुम्ही ओळखलं नाही. त्यांचा छळ केला. या महाराष्ट्रात कती साधू- संत झाले, आणा इतके श्री राम आणा सीता अनवाणी ह्या ह्याच्यात चालले, कुणी ओळखलं का त्यांना? कोण होते म्हणून? ते मेल्यावर मातर तुम्ही त्यांच्या गाथा गाता. त्यांची मंदिर उभारली. मोठमोठ्या त्यांच्या आख्यायिका लहिल्या. काय काय लहिन ठेवले आहे बाड पुराण. ते मेले, ते मेल्यावर मग 'हरे रामा हरे कृष्णा' करत बसायचं आणा ते जवित असताना मातर त्यांचा पूर्णपणे छळ केला, आणा छळ नसेल केला तर तुम्ही त्या छळाला साक्षी होते. तेव्हा कुणी उठून बोललं का रामाला कती त्रास होतोय, की सीतेला कती त्रास होतोय. ते वानर आले त्यांची मदत करायला. माणसांनी मदत केलेली कुठे ऐकायला येत नाही. एका माणसानं येऊन हातात शस्त्र घेतलं असलं तर चला आम्ही पण धरू तुमच्याबरोबर रावणाशी भांडायला. त्या मानवातंनं तुम्ही आलात तरी परमेश्वराची अत्यंत कृपा आहे. काही जर तुम्ही संत साधूंचं केलं असतं. त्यांनी केवढे माझ्यावर उपकार केलेत. आज महाराष्ट्रातल्या संत- साधूमुळेच माझे हे कार्य होणार आहे. आता परवा एक नामदेव येऊन उभे राहिले, ते म्हणाले की, नामदेवाचा मी भक्त आहे. मला नामदेवांनी सांगितलं देवाचं नाव घेत राहा. असं का? म्हटलं आणा देवाचं नाव घ्या आणा परमेश्वर आला आणा म्हणाला, आत्मसाक्षात्कार घ्या, तर घ्यायचा नाही की कोणची रीतझाली? म्हणजे नामदेवांचे तुम्ही नाम वाढवून राहिले की त्याला कलंक लावता? असा मी प्रश्न त्यांना ठाम वचिारला. कशावरनं तुम्ही हे सांगता, उद्या जर ज्ञानेश आले तर ते काय म्हणतील की तुम्ही आत्मसाक्षात्कार घ्यायचा नाही. त्यांनी जे पसायदान लहिन ठेवलेले आहे. त्याच्यात लहिलेलं आहे, ब्रह्माचं एकत्व साधेल तो हा सहजयोग आहे. त्यांनी जे वर्णन केलं होतं तोच हा सहजयोग, तोच हा महायोग आहे आज आणा त्याच्या नावावर दडिया घाला, त्याच्या नावावर झगित पडा, पण त्यांच्या नावावर आत्मसाक्षात्कार घ्यायचा नाही, त्याला मनाई आहे. आत्मसाक्षात्काराला मनाई जर कुणी संतसाधूनीकेली असेल तर ते साधू- संत नव्हतेच की ते स्वयं साक्षात्कारी लोक आहेत. तेव्हा अशारतीने भरपूर पंथ नघिले आणा त्यांनी सगळ्यांनी आपल्या खंशात घालून घेतलं सगळं. हा सर्व संत साधूनांआपण खंशात घातलं आहे, आणा वाटेल तसं त्यांना वागवून घेतलं आहे. अशारतीने ह्या रूढी पुण्यात सुद्धा पुष्कळ रीतीने रुजलेल्या आहेत. तेव्हा मला सांगायचं असं आहे की आता त्या संत-साधूनी सांगितलं आहे त्याप्रमाणे तुम्ही जी अपराभक्ती केली होती ती पराभक्ती म्हणजे तुमचं परिवर्तन झालं पाहजि. म्हणजे आता तुम्ही जे इथे बसून माझी वाट पाहत होता, तो पर्यंत आपले संबंध अपरा होते. मी तुम्हांला पाहिलं नव्हतं, भेटले नव्हतं. आता भेटल्यानंतर मातर पराभक्ती सुरू झाली. तसेच परमेश्वराच्या साम्राज्यात गेल्याशिवाय तुमची पराभक्ती होणार नाही. म्हणून परमेश्वराच्या साम्राज्यात आलं पाहजि. भक्तीची दोन रूपं कुठंही वाचली तरी आहेत, की परा आणा अपरा. पण आपण नुसतं टाळ कुटत बसलं म्हणजे आपल्या बापजादयाने कुटले, त्यांच्या बापजादयांनी कुटले. वाडवडील हेच धंदे करत आले तरी हजारो वर्षांपासून टाळ कुटत बसले. त्यांनी कुणाला काही मळिलेलं दसित नाहीय. कुणाच्या आयुष्यात परिवर्तन झालेलं दसित नाहीय. शाने कुणाच्यात आत्मा जागृत झालेला दसित नाहीय, कवि त्यांच्यात कोणचाचप्रकाश आलेला दसित नाहीय. वेड्यासारखे आपले टाळ कुटत बसतात, आणा हे टाळ कुटून जर त्यांना मळिलेलं नाही तर तुम्हांलाही मळिणार नाही. तुम्हीच होते पूर्वीकाळी, तुम्हीच होते. तुम्ही खूप टाळ कुटले. परवा एक बाई मला म्हणाल्या, माताजी मला असं एक स्वप्न येतं, मी या क्षेत्रस्थळी गेले होते, त्या क्षेत्रस्थळी गेले होते. परत त्याच क्षेत्रात गेल्यावर मला दसितं की मी या क्षेत्रस्थळी गेले होते म्हणून तथि गेल्यावर पुन्हा साक्षात होतो, म्हटलं, अहो तुम्ही पुष्कळ जन्म हेच करत राहिला आता आतलं क्षेत्र बघा. ते मळिवा. क्षेत्र बाहेरचं कुठलं आता आतलं बघा. सूक्ष्मात उतरायला नको का? पण सूक्ष्मात उतरायला हवे म्हणजे काही विशेष करायला नको. सहजयोगात इतके आम्ही मेहनत करून हा असा तयार केला आहे की प्रत्येकाला सहज लाभ होतो. पण सहज लाभ झाल्यावर सुद्धा, आम्ही स्वयंपाक केला आणा तुम्हांला वाढलं, तोंडातही घातलं आणा कोबलं सुद्धा, तरी ते पचवावं तुम्हांला लागेल. ते पचवण्याचं तेवढंसं जे कार्य सहज आहे ते सुद्धा लोक करत नाहीत. त्याच्यात उतरत नाहीत आणा उद्या मग जर त्रास झाले की, माताजी आम्हांला हे झालं, आम्हांला ते झालं. वेळ नाही ध्यानाला, वेळ नाही. सर्व धंदे करायला वेळ आहे, पण वेळ ध्यानाला नसतो. इथपर्यंत आहे की, समजा जर इथे पुरोग्राम झाला माझा, उद्या जर दुसऱ्या पेठेत झाला तर, माताजी एवढ्या लांब यायचं कसं? पण उद्या जर सनिमा असला त्याच्यासाठी जायला तयार आहे. ही आपली जी उथळ प्रवृत्ती आहे, सखोलपणा माणसात जर नसला तर अशा येड्या-गबाळ्याचे काम नव्हे हे. येड्या-गबाळ्याचे काम नव्हे हे. येड्या-गबाळ्याचे असं भलं होणार आहे, पुढे ते तुम्ही बघत राहा म्हणून अशा लोकांनी सहजयोग करू नये. अशे जे अर्धवट लोक आहेत त्यांच्यासाठी सहजयोग नाहीय आणा त्यांच्यासाठी परमेश्वर नाही. जी मंडळी खरोखर समर्थ होऊ इच्छितात आणा मेहनत करतील आणा विशेष तरहेचे राष्ट्र आपण निर्माण करणार आहोत. विशेष तरहेची एक जाती तयार होणार आहे, जी सहजयोग्यांची आहे. ती जर स्थिती तुमच्यात आली नाही तर सहजयोगाला काही अर्थ नाही आणा तुम्हांला तर मुळीचअर्थ राहणार नाही. आता आमच्या बरोबर चौदा देशातनं लोक आले त्यांची मेहनत बघा. सकाळी चार वाजता अंधोळ करून ते लोक ध्यानाला बसतात. इतक्या लांबून इथे तुमच्या महाराष्ट्रात फेरियला आले. आणा इथे चैतन्याच्या लहरी आहेत. त्यांच्यामते तुम्ही काहीतरी पूर्वजन्माचे संचित केलेले आहे. फार मोठे पुण्यवान आतमे आहात, म्हणून या पुण्यभूमीत जन्माला आले. तुमच्या दर्शनास ते आले. आता तुम्ही आपल्याबद्दल वचिार करा की तुमच्यामध्ये सांगड आहे का हृदयाची आणा बुद्धीची. जी काय आस्था आहे ती कती उथळ आहे. आता माताजी दसिल्या, दर्शन झालं.... झालं. याच्या पलीकडे काही नाही. फार तर एखादा आजार असला बरा झाला म्हणजे झालं. त्यांनी काही कामं होणार आहेत का आमची? जर तुमच्या देशात काम नाही मळिलं तर आम्ही दुसऱ्या देशात जाऊन काम करू, हे मी स्पष्ट सांगते. तेव्हा सहजयोग हा बसवलाच पाहजि. त्याच्यात मेहनत केली पाहजि. बाजार-भूणण्यांचं हे काम नाहीय हे समजलं पाहजि आणा हे जर बाजार-भुणगे सहजयोगाला लाभले तर असं सहजजोप पाहजि की तुम्ही परमेश्वरालाच मना केली आहे. म्हणून एक तरहेची

आपल्यामध्ये अशी शसित यायला पाहजि. स्वतःला थोडी शसित घालायला पाहजि, की आदगिगा आपल्याजवळ वाहत येतेय. आणि ही गंगा आपल्याजवळ वाहत येतेय, तेव्हा तचि उपयोग करून घेऊ. शसित ही पाहजि. शसितेशिवीय नाही होणार. स्वतःला कंट्रोल करायला पाहजि. सार्या जगाच्या आपल्याला उठडेवा, उलाढाली सुचतात, पण स्वतःवर तुमचं वर्चस्व नसलं तर तुम्ही कसले समर्थ. स्वतः लेचेपेचे, तुम्ही करणार काय? हा काय मराठ्यांचा पाणीदारपणा नव्हे, कवि या पुण्यातल्या पेशव्यांचा गुण नव्हे. हे कुठले तरी बाजार-भुणगे जन्माला आले असं मला पुष्कळदा वाटायला लागलंय. तेव्हा कृपा करून सगळ्यांनी आपल्यामध्ये जाणलं पाहजि, आपण आत्मा आहोत आणि आइसारखी जी आपल्याला मळिलेली आहे, आज ती अतंयत समर्थ आणि मेहनत करणारी बाई आहे. आणि आमची जी अशी आई आहे तिच्यासमोर असे लेचे-पेचे काम करून चालणार नाही. आमच्यात शसित असायला पाहजि. आम्ही सहजयोग पूर्णपणे वठवून घेणार आणि पुढे वाढवणार. दहा लोकांना सहजयोगाचं सांगितलं पाहजि. उठून हळदी- कुंकवाला यांना- त्यांना बोलवायचं, त्यापेक्षा सहजयोगयाना बोलवा. हळदी- कुंकवाला बोलवून त्यांना सहजयोग सांगता येत नाही. अही, सहजयोगाबद्दल बोलत सुद्धा नाहीत. उलट तुम्हांला बरं नाही, आता माताजी येणार आहेत मी घेऊन जातो, तुम्हांला ठीक करून देतो. सहजयोग काय ते तरी समजून सांगितलं का तुम्ही? एकदा समजावून सांगा, लोकांना म्हणा बघा हे. हे सर्वात मोठं सत्कर्मा आहे आणि ते तुमच्या हातातलं होतंय. केवढं मोठं पुण्य लाभेल तुम्हांला, की हे परमेश्वराने तुम्हांला दिले. कशाला गुरु पाहजित. स्वतःच गुरु आहात. तुम्हीच ते गुरुत्व घ्या आणि मेहनत करा. जर ही मेहनत केली तर तुमच्या डोक्यावर पुष्पांचा वर्षाव होईल. देवाचा मुकुट शोभेल आणि तुम्हांला लोक संत साधू म्हणून तुमची पूजा करतील. आणि या अशा वरवरच्या गोष्टींनी राहिलात, तर त्याने काही फायदा होणार नाही. पुष्कळ लोकांना असं वाटते की जे लोक माताजी, वाईट रीतीने वागतात, पैसे खातात, लोकांना मारतात, दुष्टपणा करतात त्यांचेच जगामध्ये फार प्रबळ राज्य आहे. ते चुकीचं आहे. अशा लोकांचे कोणी पुतळे उभारत नाहीत आणि त्यांना हार घालत नाहीत. तुम्ही ऐकलंय का कुठे? दारुड्यांचे कुणी पुतळे उतरलेत. जे लोक डबल डबल कामं करतात, त्यांचे कोणी पुतळे उभारत नाहीत, जरी उभारले तरी सुद्धा उदया ते मेल्यावर ते पुतळे जमनीत गाडतील आणि त्यांच्यावर थुंकतील. त्यांचे नाव सुद्धा राहणार नाही. तेव्हा त्यांच्यातले तुम्ही लोक होऊ नका. उदया इतिहासात लहिलं जाईल, इतक्या लोकांना सहजयोग मळिला, इतके त्यांच्यासाठी केलं, सगळं वाया गेलं. काही कामाचे नाहीत, म्हणून मी तुम्हांला आज सांगते वरोखर पाहजि, तर त्याला काहीतरी महत्त्व असते, नाहीतर आपण पण इतक्या शब्दांत सांगून राहिलंय की शसित ही सहजयोगात पाहजि. ध्यानधारणा येत नाही. ध्यानधारणा ही केलीच पाहजि, त्याच्याशिवीय सहजयोग येणार नाही. त्याचे लाभ तुम्हांला होणार नाही. आणि माताजी आल्या म्हणजे हे काही असं नाही. माताजी आल्यावर काय, माताजी आहेतच प्रत्येक वेळेला आणि तुमच्या हृदयात सुद्धा त्या आहेत. तेव्हा ह्या ज्या काही या गोष्टी आहेत त्या आपल्या डोक्यामध्ये बसलेल्या आहेत त्या काढून टाकल्या पाहजि आणि परमेश्वराकडे आपली दृष्टी लावली पाहजि. आता दुसरी बाजू अशी आहे की अशे ही पुष्कळ शशि अस्ती, बुद्धिवादी लोक. जे स्वतःला फार अतिश्याने समजतात. मराठी भाषेत फार सुंदर म्हणी आहेत, त्यापैकी दीड शहाणे, अतिश्याने असे पुष्कळ पुण्यात आहेत. पुण म्हणजे गजबजलेलं आहे अशा लोकांनी, आणि ते स्वतःला फार शशि समजून परमेश्वर नाही हेच समजून घेत आहेत. म्हणजे ते स्वतः परमेश्वर दिसतात मला. तेव्हा अशा लोकांच्या कवित्यात येऊ नये. वादविवादाने सहज वाढत नाही. रामदास स्वामींनी सांगितलंय 'मंति वाद संवाद ऐसा करावा' ज्यांनी वाद मटिल असा संवाद करा. नुसता बोलून बोलून बोलाचाच भात बोलाचीच कढी. आपसामध्ये बोलणं बोलणं बोलणं त्याने काही होणार आहे का? सहजयोगामध्ये मनुष्य कति गहन उतरला आहे ते पाहायला पाहजि. एक साधा गाडीवान सुद्धा मी बघते, सहजयोगामध्ये एवढा गहन आहे आणि फार आपल्याला वदिवान समजणारा, हुशार समजणारा महामूर्ख आहे. कबीरांनी म्हटलंय आहे 'पढी पढी पंडित मुख भई' ते अशाच मूर्खाना बघून सांगितलं आहे. शकून शकून एवढं डोकं खराब झालं, आता सहजयोगावरही वाद विवाद, चर्चा. अही, काय वाद विवाद करता तुम्ही? काय वादविवाद करून तुमची कुंडलीनी जागृत केली का मी? त्याच्यावर वादविवाद करायचा, उहापोह करायचा, भाषणं द्यायची, बोलायचं त्यांनी, काय अर्थ नाही. अशी भाषणं द्या ज्यांनी कुंडलीनी जागृत होईल, प्रत्येक शब्द हा मंत्र असायला हवा. जे बोलाल ते कार्य म्हणजे परमेश्वराचं कार्य. प्रत्येक हाताला हालचाली प्रत्येक परमेश्वराचं चैतन्य वाहायला पाहजि, तर त्याला काहीतरी महत्त्व असते, नाहीतर आपण पण इतक्या शब्दांत सांगून राहिलंय की शसित ही सहजयोगात पाहजि. ध्यानधारणा येत नाही. सहजयोगामध्ये मला फार आश्चर्य वाटतं, आणि हे लक्षात येत नाही की आज आपला सर्व समाज, आपली सर्व सृष्टीच म्हणती पाहजि, तर ती नरकाकडे धावत चाललीय. नरकाकडे धावत चाललीय. नरक सगळीकडे, नरकाच्या भावना आहेत. स्वतःचा स्वार्थ. स्वार्थापलीकडे लोकांना काही सुचत नाही. स्वार्थापायी वाटटेले ते झालं तरी चालेल अशे स्वार्थी, महास्वार्थी राक्षस जगात जन्माला आलेले आहेत. तेव्हा अशावेळेला कमीत कमी परमेश्वराचं राज्य संपन्न केल्याशिवाय कसं होणार आहे. तुम्ही जर स्वार्थी झाला तर परमेश्वराचं राज्य कोण संपन्न करणार? उदया तुमच्या मुलांचे हाल- अपेष्टा झाले तर ते तुमच्यावरच आहे, तेव्हा त्यांच्या वचिाराने तरी मनुष्याने असा वचिार करायला पाहजि की आज जर आमची जागृती झाली तर वचन दिलं पाहजि. माताजी आम्ही उदया वृक्ष होऊ. आज अंकुर फुटले, उदया आमचे वृक्ष झाले पाहजि आणि एकाहून एक सुंदर वृक्ष झाले पाहजित. त्याच्यात ते, श्री माताजी माझ्याकडे या, माझ्या मुलाला बघा, माझ्याकडे या माझ्या भावाला बघा. हे, हे करण्यात काय अर्थ नाही. माझा, माझा, माझा करण्याने आपल्या देशाचा स्तयानाश झाला आहे. माझ्या मुलाचं भलं झालं पाहजि, माझा मुलगा अमका झाला पाहजि त्याचे हे झालं पाहजि. माझ्या मुलीचं असं झालं पाहजि. हे कोणी तुमच्या साथीला उभे राहणार आहेत? जेव्हा शेवटली वेळ येईल त्यावेळेला तुमचं पुण्य मोजलं जाणार आहे. आणि आज तुमच्या पुण्याईच्या दमावरच, तुम्ही पुण्यात जन्माला आलात, तुम्ही सहजयोगात आलात. त्या पुण्याईच्या दमावरच आज तुम्ही पार व्हा, तेव्हा त्या पुण्याईला आता वाया दवडायचं नाही. फक्त थोडीशी मेहनत पाहजि आणि ती जर केली तर सहजयोगामध्ये तुम्ही इतके उंच उठू शकता आणि इतकं कार्य करू शकता आणि इतकं काही लोकांना देऊ शकता की जशे वटवृक्ष होऊन राहिले. एका वर्षामध्ये एका लहान बऱ्यांचे काही जसं वटवृक्ष झाले. सगळ्यांच्या तुमच्या छत्रछायेमध्ये लोकांना आनंदाच्या नुसत्या सागरात पोहायचे. अशीही मंडळी आहेत, पण फारच कमी, बोटावर मोजण्याची मंडळी आहेत. आजकालचा जमाना असा आला आहे. की मनुष्याला काहीही करायला नको. नुसतं बसून व्यवस्थित सगळं माताजींनी आमच्या गळ्यात घालावं. स्वतः काही मेहनत करायची नाही. काही करायचं असेल तर माताजीना कति त्रास देता येईल, त्यांना कति वेळ देता येईल हेच आहे. पण आम्ही काही करून दाखवू अशी काही करतबगारी फार कमी म्हणून मला आज प्रमलितार्थना भेटून फार आनंद झाला, आणि इथे इतर सहजयोगी काही मंडळी इथे आहेत, त्यांनी स्वतः कार्य केलेले आहे. तसंच तुम्ही सर्वांनी प्रत्येकाने एकमेकां स्वतःवर जबाबदारी घेतली पाहजि. सहजयोग म्हणजे तुमच्यात असलेल्या कुंडलीनेच जागरण आहे. त्यात काही विशेष नाही. तुमचं तुमच्याजवळ आम्ही देतोय. तुमची कलिली तुम्हांला दिली. तुमची जी संपदा आहे ती तुम्हांला देतोय, काही आम्ही विशेष करत नाही. देणं-घेणं लागतं नाही आमचं तुमच्याशी, पण तुम्हांला आम्ही तुमची संपदा दिली. अहो, कलिली तर उघडा, आणखीन काय काय नाही तर कलिली तर उघडा, त्यातलं काय ते तर बघा. त्याचा उपयोग तर करून घ्या. ते सुद्धा, त्याच्यासाठी सुद्धा आरडोआरडा करावा लागतो. म्हणजे कायसांगावं आता, तुमचं आहे ते तुमच्याजवळ दिलं. हा आत्मा तुम्हांला मळिला. फक्त तिथे थोडसं चिकित्ता घ्यायचं. नामदेवांची फार सुंदर कविता एक आहे. ती कविता श्री नानाकांनी आपल्या ग्रंथासहबामध्ये घेतली आहे. ते कति मोठे ते असले पाहजित. सगळं साक्षात्कारी लोकांच्या कविता त्यांनी आपल्या ग्रंथासहबामध्ये लहिल्या आहेत. त्यात मराठीत आहे, त्यात गुरुमुखी सारखी वाटते. त्या कवितेत त्यांनी असं म्हटलेले आहे की साक्षात्कारी पुरुष असा असतो जसा एखादा लहान मुलगा पतंग उडवतो. पतंग भरारी आकाशात फिरत आहे आणि तो इतरांशी बोलतो, हसतो, खेळतो पण लक्ष त्याचं त्या पतंगावर आहे, दुसऱ्या पंक्तीत सांगितलं आहे की बायका वहिरीवर गेल्या, पाणी भरलं. तीन-तीन घागरी डोक्यावर घेऊन चालायला आहेत. घर घरात जायचंय. घाईने चालल्यात, त्या सगळ्यांशी बोलतात, हसणं, खेळणं सगळं चाललेलं आहे पण तरी सुद्धा लक्ष त्या घागरीवर आहे. ती घागर पडली नाही पाहजि. तसिर्या पंक्तीत सांगितलंय एक बाई आहे. तिचं लहान मुल आहे. त्या मुलाला कमेरेवर घेऊन सैपाक करतेय, झाड-लोट, सारवण सगळं काम करतेय. पण हे सर्व करताना सुद्धा लक्ष तिचं आपल्या कडेवर आहे. कारण तिचं तिचं मुल आहे. तसं आपलं लक्ष जोपर्यंत होत नाही, की आपलं लक्ष पूर्णपणे आत्म्यावरच आहे. इतर काही गोष्टींवर नाही. तोपर्यंत असं जमत नाही. तोपर्यंत तुमच्या कोणत्याही कार्यामध्ये चमक नाही. परमेश्वराचं चैतन्य नाही. प्रत्येक कटाक्षामध्ये नरीक्षण असायला पाहजि. म्हणजे प्रत्येक तुमचा एक डोळा जरी उचलला गेला आणि तुम्ही काही पाहिले की तिथे चैतन्य पोचलं पाहजि, ही स्थिती तुमची होऊ शकते. पण तसं तुम्ही स्वतःबद्दल वचिार कुठे करता? त्याची जबाबदारी तुम्ही घेत नाहीत. तसं झालं तर सगळं करायला आम्ही समर्थ आहोत. ते सगळं करायला आम्ही समर्थ आहोत. आणि ते होऊ शकतं आणि तुम्ही सुद्धा ते समर्थ आहात. तेव्हा आपल्या आईकडं बघावं. तिच्या मेहनतीकडं बघावं आणि थोडीशी मेहनत तुम्हीपण घ्यावीत. तुम्हांला आता दोन दविस पुण्याला आलेय तर तुमची झाली काय, थोडे-बहुत आले काय संध्याकाळला फार उपचार झाले तुमचे असे आहे. पण मी

मातर प्रत्येक दविस मेहनत करते. प्रत्येक दविस, आण आता हे वय माझं झालेलं आहे तरीसुद्धा हे एवढ्यासाठी करते की एकदा तरी या लोकांना जागृती दिल्यावर त्यांना काहीतरी वाटेल. काहीतरी वाटलं पाहजे आयून आण ते आल्याशिविय होणार नाही. तेव्हा जागृत व्हायला पाहजे. माणसाने जागृत व्हायला पाहजे आण विचार केला पाहजे. आज आम्ही उभे कुठे आहोत? ह्या आणबिणीच्या काळी आपण करतोय काय? आण आपली जबाबदारी काय आहे. आता मी सर्वसाधारण मनुष्य आहे माताजी माझं काय? अहो, सर्वसाधारण माणसं करणार आहोत. मोठी माणसे करणार नाहीत आण लहान माणसंही करणार नाहीत. सर्वसाधारण जे मध्यात आहेत तीच मंडळी हे कार्य करतील. एकदा ते कार्य सुरु झालं म्हणजे मग (अस्पष्ट) तेव्हा जी लोक सर्वसामान्य आहेत, त्यांच्यासाठी सहजयोग आहे. जे घर गृहस्थति बसलेत त्यांच्यासाठी सहजयोग आहे. जे संतुलनात आहेत त्यांच्यासाठी सहजयोग आहे. आण तुमच्यासाठी आम्ही पूर्णपणे असल्यावर तुम्ही थोडीशी मेहनत नको का करायला? तेव्हा आपल्याला मी इतकं काही म्हटलं ते लक्षात ठेऊन आईला कळकळ वाटते. मी जर काही म्हटलं तर त्याचं वाईट नाही वाटून घ्यायला पाहजे. तिला कळकळ वाटते. एकंदर प्रसिध्ति बघते मी हळूहळू इतकी बघिडत चाललीय, तुम्हांला जर वेळीच जागं नाही केलं तर त्याचा फार त्रास होईल. तेव्हा इतक्या कळकळीने मी तुम्हांला सांगितलं आहे. आपल्यामध्ये शसित नाही म्हणजे काय? आम्ही कुठले राहणारे? अहो या महाराष्ट्रातले राहणारे आम्ही लोकं आहोत. अशे लेचे-पेचे लोकं नाहीत, असं स्वतः मध्ये वचार करून एवढी धार्मिकता आमच्यामध्ये आहे. त्या धर्माचा आम्हांला वारसा मळिलेला आहे. संत-साधूंनी आमच्यासाठी मेहनत केली आहे. आण आम्ही काय हे सर्व वाया जाऊ देणार, असा एक मनामध्ये जर वचार करून स्वतःला जागृत करून घेतलं तर ह्या सहजयोगाला फळे लागायला काही वेळ लागणार नाही. असो! सहजयोग काय आहे? सहजयोग कसा मळियायचा वगैरे वगैरे. याच्यावर आपण अनेक ऐकलं असेल. पण साधंच एक सांगायचं म्हणजे आपल्यामध्येच कुंडलनी आहे. ही कुंडलनी म्हणजेच शुद्ध इच्छा. ही शुद्ध इच्छा जागृत करून घ्यायची. इच्छा पुष्कळ असतात माणसाला. त्याला वाटतं की आमचं घर ठीक बांधलं गेलं पाहजे. घर ठीक बांधलं गेलं. आता मोटार पाहजे. मग पाहजे ते, मग ते असं चालू असतं. पण हे सगळं असूनसुद्धा माणसाला सुख मळित नाही, कारण ज्या देशांमध्ये सर्वांत जास्त श्रीमंती आहे, नौरवे, सडिनी, कवि अं... आपण म्हणाल तर स्वतंत्रलंड या तीन देशांमध्ये सर्वांत जास्त समृद्धी आहे आण सगळं स्वच्छता आहे आण सर्व काही व्यवस्थित आहे. अत्यंत ऐषोआराम आहे. लोकांजवळ पैसा आहे. सगळं असूनसुद्धा तथि जर तुम्हांला आश्चर्य वाटेल की तथिले जे तुरुण लोक आहेत ते एकाच अं.... गोष्टीचा वचार करत बसतात, की आत्महत्या कशी करायची? त्यांना आत्महत्येचे डोहाळे लागलेत, म्हणजे त्याचा अर्थ स्पष्ट असा आहे की पैशे मळिवून सुद्धा मनुष्य सुखी होत नाही. पैशे मळिवूनसुद्धा माणसाला सुख नाही कवि पैशाच्या मागे धावायचं त्यात काही अर्थ नाही. सत्तेच्या मागे लोक लागले म्हणजे कसे वाया जातात, तुम्हांलाही माहिती आहे. जर तुम्हांला आपली वाट लावून घ्यायची असेल तर सत्तेच्या मागे धावा. सत्तेच्या मागे जे लोक धावले त्यांना काही अक्कलशून्यता येते. तेव्हा त्याच्यातही सुख नाही. तुम्हांला वाटतं की माझा मुलगा, माझी मुलगीअसं करून सुख असेल तेव्हा मुलं, मुलगी होऊन मोठे झाले आण त्याने त्यांची वासलात लावली, तेव्हा मग त्यांना कळतं की बाप रे बाप! ह्यांच्यासाठी आम्ही एवढं केलं, काय मळिलं आम्हांला. भाऊ हा माझा भाऊ, ही माझी बहीण त्यांच्यासाठी काय करून ते वायागेलेत, ते समजतंय. त्याच्यानंतर माणसाला कधी- कधी असं वाटतं की आम्ही काहीतरी मोठं सामाजिक कार्य करून दाखवावं, म्हणजे गरबिना आम्ही पैशे देऊ, हे देऊ ते देऊ. त्याच्यातही सहजयोगामध्ये फार प्रथा वाईट. सहजयोगामध्ये आम्ही असा वचारच करत नाही की दुसरा कोणी आहे, कारण तुम्ही सामूहिक चेतनेत जागृत होता. तुमच्यात सामूहिक चेतना जर आली तर तुम्हांला असं म्हणावं लागतं नाही की या माणसावर आम्ही उपकार करतो कवि काय म्हणजे जर काय ह्या बोटाला जर दुखलं तर मी जरास हात लावला की चोळून घेतले तर मी कोणावर उपकार केले? माझ्यावरच उपकार केले कारण माझंच बोट दुखतंय. माझंच बोट दुखून राहिलंय, ते मी ठीक केलं, त्याच्यात मी कुणी कुणावर उपकार केले? म्हणजे दुसरा कोणी? मग कुणावरही उपकार, सामाजिक कार्य वगैरे हे सर्व बाह्यातलं काम आहे. सूक्ष्मातलं काम जे आहे ते (अस्पष्ट) हे जे बह्यातलं ज्ञान आहे हे एखाद्या झाडाचं ज्ञान असावं असे आहे. एखाद्या झाडाला कोड लागली तर त्याच्या पानांना आपण जरी ट्रेटमेंट दिली तर त्या पानं काही ठीक होऊन झाड ठीक होणार नाही. त्याच्यातही कीड जाणार नाही. आपल्याला त्याच्या मुळात उतरायला पाहजे, आण त्या मुळात उतरण्यासाठी आपल्याला सूक्ष्म व्हायला पाहजे. आण ते सूक्ष्म होण्याची व्यवस्था त्या परमेश्वराने आपल्या आत्ममध्ये करून ठेवलेली आहे. ती सहजच आपल्यामध्ये ती व्यवस्था होऊ शकते. तिचा आपण उपयोग केला पाहजे. त्याच्यात आपण वाढ करून घेतली पाहजे, आण सूक्ष्म झाल्यावरच तुम्ही ह्या सर्व झाडांची व्यवस्था करू शकता. तेव्हा आधी सूक्ष्म होऊन घ्या, आण ते अत्यंत सोपं आहे. त्याला काही करावं लागत नाही. सहजयोगामध्ये कोणच्याही गोष्टीला आम्ही सांगत नाही, असं नका करू, नाहीतर असं म्हटलं तर अर्थ लोक उठून जातील. त्यांना सर्व पोलिटिकल पुढार्यांची झालेली जे म्हणतात तुम्ही म्हणजे अगदी राजे. वा वा वा! काय वचारू नका. म्हणून माताजीचं बोलणं कधी कधी नाही आवडत, पण मी काहीही करू नका असं म्हणत नाही. आधी तुम्ही जागरूक करून घ्या. तुमच्यामध्ये उदया जर धर्म जागृत झाला म्हणजे तुम्ही आपोआप सोडून दयाल. आपण आधी जागृत व्हा, आण फक्त मनाचा हयिया पाहजे की, माताजींनी म्हटलं तसं मी आत्मस्वरूप होईन. त्याच्यामध्ये वाद करण्यात, दुसऱ्यांचा दोष करण्यात काही अर्थ नाही. आपण बसून आपल्याला बघणं आहे. स्वस्वरूपी उतरावे हे आईचे म्हणणे आहे. जे साधू संतानी सगळ्यांनी प्रेमाने सांगितलं, रागावून सांगितलं आण हिरतरहेने सांगितलं ते आज सुरु होत आहे. तर याला आपण घोर कलियुग म्हणतो. त्याचं रुपांतर कधीच कृतयोगात झालेले आहे आण हे परमचैतन्य आज आलेलं आहे. आपण म्हणतो ना, 'आगता परमचैतन्य' ते परम चैतन्य आज आलेलं आहे. जगात 'पुण्योहम तवदर्शनम्' त्यावेळेला मी माझ्या पुण्यवान भूमीवर जर दर्शन झालं तर कुठे आहेत तसे अहो ते गायच्या वेळेला बोलायचं, बोलायचं. बोलायचाच भात बोलायचाच भात. अरे, वडिठला कुठे भेटीशी माझी अरे मी म्हणते तुमच्या हृदयातच आहे, तुम्ही करा तर खरी तकिडे लक्ष माणसाचं नसतं. नसते वाद करून आण विवादविवाद करून आजपर्यंत आम्ही जे केलं ते करायचं. ही वेळ चुकवायची नाही. फार आणबिणीची वेळ आहे, म्हणून मी नकिडून तुम्हांला सांगतेय, ह्या पुण्यभूमीत विशिष्ट कार्य होऊ शकणार आहे. ही विशिष्ट पुण्यभूमी आहे. आहो! कतितीरी इथे मारुती उभे केलेले आहेत. रामदास स्वामीची कृपा आहे. एवढे मारुती उभे केलेत, तुम्ही नुसता वचार करा. नुसता वचार करायचा की हे मला करायचं आहे. नश्चिच करा, एकेकाला एक एक मारुती उभा राहिलं. तुम्हांला वाटतं काय की, परमेश्वराची कृपा आज ह्या पुण्यावर आहे. तेव्हा कृपा करून सगळ्यांनी नतमस्तकानी आपल्या हृदयामध्ये असा वचार ठेवायचा, की आज जर आम्ही पार झालो तर आम्ही हा हयिया करणार, पूर्णपणे हे आम्ही व्रत घेणार की, आम्ही आत्मा होणार, आण जे झालेले आहेत त्यांनी सुद्धा परत सरसावून पुढे आलं पाहजे. की हो, आम्ही करणार. कोणत्याही आपल्या मनाच्या दुखलतेची छायसुद्धा येऊ नाही दिली पाहजे, कवि त्याच्यावर अहंकाराचा वाससुद्धा दिला नाही पाहजे. मनुष्याने पूर्णपणे वचार करून सहजयोगामध्ये उतरावे, म्हणजे तुमचे अनेक रोग-व्याधी, हे दैन्य सगळं काही नष्ट होऊन मनुष्य कुठल्या कुठे पोचेल. पण फक्त त्या साठी माणसाचा पूर्ण हयिया असायला पाहजे. आण मला पूर्ण आशा आहे की, जर पूर्वी तुम्ही अनेक लढ्यांमध्ये लढले, तसा हा शेवटला लढा आहे. हा जकिल्यावर परमेश्वराच्या साम्राज्यात, आनंदाच्या सागरात पोहत रहायची वेळ आली आहे. सगळ्यांना माझा अत्यंत प्रणपित, आण पिरत परत हेच म्हणणे आहे की कृपा करून आत्मस्वरूप व्हावे. आत्म्याला, बह्यातले सगळे सोडून आत्मस्वरूप व्हावे. हाच माझा आशीर्वाद सगळ्यांना आहे. टाळ्या....

आता काही प्रश्न असेल तर वचारा, थोडावेळ पण त्याच्यानंतर आपण ध्यानाचा प्रोग्राम करू आण फालतुक प्रश्न वचारू नका. त्याचं म्हणणं असं आहे की, ज्यांची जागृती झाली, माताजी ते तर प्रश्न वचारितच नाहीत आण जे फालतूचे लोक आहेत, ज्यांची जागृती नाही झाली, तेच वचारित बसतात. (हसत). तेव्हा प्रश्न वचारायलाच सांगू नका. कारण खरीच गोष्ट आहे. ज्याला एकदा अनुभव आला, मग तो कसला प्रश्न वचारणार, आण ज्याला अनुभव नाही आला तो आधी दारात जायच्या एवजी बाहेर उभा राहून आपले प्रश्न वचारितो मूर्खासारखा. ही गोष्ट खरी आहे. पण असला काही एखादा प्रश्न तर वचारायला काही हरकत नाही. मी सांगायला तयार आहे. हा, प्रश्न असा वचारा की ज्या प्रश्नाला काही तरी सांगोपांग असायला पाहजे, म्हणजे काहीतरी वसिक्ळीत प्रश्न वचारला तर, तुमची आई फार हुशार आहे ती तुमच्याच गळ्यात घालेल ती प्रश्न. तेव्हा असा-तसा वचारू नका. जरा जास्तच हुशार आहे मी. (हास्य) काय करणार? पाहजे नं हुशारी. मुले फार हुशार झाली, त्यांना सांभाळायला जरा हुशारी लागते, आहे की नाही? हा काय प्रश्न आहे?

प्रश्न: माताजी, उपास करतात, नैवद्य दाखवतात, वगैरे. आपल्यात हे करत नाहीत. नाही केलं तर नाही काही वेळेला त्रास होतो ना, आपल्यामध्ये?

माताजी: उपास, आता उपासावर आण प्रश्न वचारलाय उपासाबद्दलकाय वचार आहे ते सांगून टाकतेपण अर्थ लोक उठून जातील. अहो आपल्या देशात भरपूर लोक उपास करतात, तुम्ही कशाला आण करता? उपास करूनच उपासमारी आणलीय आपण. रात्रंदविसउपास करूनच उपासमारी आणली आपण, म्हणजे देवाच्या नावावर उपास करायचा नाही आपण. समजा तुमच्या घरी जर मूल जन्माला आलं तर तुम्ही सुतक पाळता का? सुतक पाळाल का तुम्ही? मग संकष्टीला कशाला उपास करता? ज्या दविशी त्यांचा जन्म झाला त्यादविशीच सुतक कशाला पाळायचं. इंग्लंड मध्ये उलट आहे, ज्यादविशी खरसिताचा जन्म झाला, त्या दविशी जारू प्यायची, मुदमाद तसंच, नमुना एकच आहे, म्हणजे कसं तरी करून परमेश्वराला नाराज करायचं. तुम्हांला जर आईला नाराज करायचं असलं तर आपण म्हणतो, आज मी आपण नाही झालं, आई गेली. तिच्यावर मात झाली. मग (अस्पष्ट) उपास करायचा तो आपल्या प्रकृतीसाठी कवि कशासाठी करायचा असेल तर तो करावा. त्याला काही हरकत नाही. परमेश्वराच्या नावावर उपास करू नका. तुम्हांला हवा ना उपास करायला, मग परमेश्वर म्हणतो करा की करा. मग उपासमारी येते. मग काय चांगलंय परमनंट उपास वा! परमेश्वराच्या सान्निध्यात आम्ही जे आलो, आम्ही परमेश्वराचे नाव घेतोय, त्यामुळे ती उपास करते, चांगलं झालं. डोकं तरी वापरलं पाहजे की नाही त्या बाबतीत आण उपास सोडायचा कसा? कारण उपास म्हणजे पुष्कळ लोकांना एक जेवण बदलून घेण्याचा एक प्रकार आहे, म्हणून उपास सोडायचा म्हणजे, आज उपास आहे, समजा तर सकाळपासून हे की बाबा ह्याचे पीठ आलं का? भुईमुगाचे दाणे मळिले का? सगळं लक्ष तकिडे, साबुदाण्याची खीर करायची का काय करायची? मग आज उपास आहे ना आपल्याला मग हे खाल्लं पाहजे, ते खाल्लं पाहजे मग कसं करणार? हे चालतंय ते नाही चालत. मग झालं सगळं लक्ष जेवणाकडे, आण भेणजे उपास, आण जेवण सकाळी जमदग्नीचा अवतार. पण मग आज

म्हणजे झालं काय असे हे करून राहिलेत? अहो, उपास आहे आज त्यांचा. असं का? संध्याकाळपर्यंत अर्थे माणसं जो पर्यंत मार खाणार नाहीत, तो पर्यंत त्यांचा उपासाच पूर्ण होत नाही. हे अशे उपासडे लोक सहजयोगाला चालत नाही. उपास करायचा, आम्ही सुद्धा पुष्कळदा जेवत नाही. सहजयोगी जेवत नाहीत. ते जेवायचं नाही, अतः झालं म्हणजे नको जेवण, त्याला काय हरकत नाहीय. पण उपवास म्हणून करायचा नाही. आणं त्याने मग रोग होतात आणं ते रोग मग मीच ठीक करणार. समजा जर तुम्ही संकष्टीला उपास केला तर पुरोसुटेचा तुम्हांला रोग होणार. करून घ्या, मात्र माझ्याकडे येऊ नका. आणखीन पुष्कळसे उपास, आता गुरूंचे आहेत. गुरुवारी जे उपास करतात, त्यांना पोटाचे रोग होतात, करा. अहो, गुरूचा दविस त्या दविसी उपास कशाला मांडलात तुम्ही? त्यांच्या जन्माचा दविस आहे, त्यादविसी तुम्ही उपास करायचा असतो का? कति दुःखाची गोष्ट आहे. पोटाचे त्रास आणं म्हणजे आम्ही दत्तांचे शिष्य, असं का? दत्तपंथी मग आम्हांला पोटात फार त्रास आहे, माताजी. जथी त्याचं स्थान आहे तथिच तुम्हांला त्रास आहे, म्हणजे तुमचं काहीतरी चुकलेलं आहे, हे तुमच्या लक्षात आलं का? तर तऱ्हा आहेत या आजारांच्या आणं बहुतेक आजार हे देवाच्या नावावर तुम्ही धंदे केल्यामुळे होतात. त्यातल्या त्यात पुष्कळ लोकांना गुरूची बाधा. वाईट गुरूच्या कडे जायचं, चुकायचं, कशाला पाहजि? गुरू सदगुरू पाहजित ना, सदगुरू आहेत कुठे? जे लोक पैसे घेतात त्या लोकाकडे जातात, ते पहिल्यांदा सांगणार, हे बघा, तुम्ही दहा सोमवार करा, बारा मंगळवार करा आणं चौदा बुधवार करा, म्हणजे सगळं हे करा. तुम्ही मरा, आणं आम्हांला सगळे पैसे देऊन जा, तुमची इस्टेट आहे तेवढी आमच्या नावावर देऊन जा. हे बरोबर आपल्याला कळतं. कारण उपास करायला सांगतिला ना मग पारायण एकशे आठ पारायणं लहियची. एकशे आठ त्याची पारायणं करायची. पारायणं करून काय परमेश्वर मळिणार आहे? कुणाला मळिलाय का पारायणं करून? दसित नाही का तुम्हांला? नाहीतर म्हणजे आम्ही देवळं धूत बसतो. देवळं धुऊन काय परमेश्वर मळिणार आहे? अहो, हृदय धुवा, हे आतलं काम आहे. हे अशा रीतीने आपण जे आपले वागतो, परमेश्वराला आळवतो आणं परमेश्वराला जे जाणतो, ते सर्व चुकीचे आहे. अंधारात केलेले काम आहे. आता डोळस व्हा. डोळस होऊन झाल्याशिवाय तुम्हांला कळायचं नाही की कति चुकतात तुम्ही तर तऱ्हेचे रोग होतात या उपासाने, आणं भिग माझ्याकडे येतात. अरे, कशाला करतात? कुणी सांगतिलं तुम्हांला. तेव्हा उपास-तापास सहजयोगामध्ये देवाच्या नावावर करायचा नाही. असे तुम्ही उपाशी मेलात तर आम्ही काय करणार? मरा, इथे आहेतच मारणारे लोक तशे. आणं असा उपास करून आपण खरोखर म्हणजे परमेश्वराचे जे आहे तो आशीर्वाद आहे, त्याच्याबद्दल कृतज्ञता. परमेश्वराच्या उपकाराची कृतज्ञता. आपल्याला मुलगा झाला म्हणजे आपण लाडू करतो, आणं दैवीला मुलगा झाला गणेश त्या दविसी उपास करायचा, म्हणजे काय मूर्खपणाचं लक्षण आहे हे. आपल्याला आधीपासून सांगितलेलं आहे, पण आपण डोकं का नाही वापरत. ज्यांनी शक्तिवलं असेल ते राक्षस असतील, कुणीही असतील, तुम्ही आपलं डोकं का नाही वापरलं? तेव्हा बरं पण आता नाही पण आता वापरा, झालं ते वसिरून आता मात्र वापरून घ्या डोकं. उपास फक्त एका दविसी करायचा असतो सहजयोगामध्ये. ज्या दविसी नरकचतुर्दशी असते, त्या दविसी सकाळी उठून अंधोळ करून फराळाला बसतात. नरकचतुर्दशीच्या दविसी नरक हा उघडला जातो. नरक उघडला गेला की त्याच्यात सर्व माणसांना घालतात. त्या दविसी सकाळी उशरी उठावे, कारण त्या दविसी नरक उघडलेला असतो, कति वाजता बंद होईल काय माहिती, म्हणून रात्रीच्या वेळेला उठायचं नाही. चार वाजता उठून अंधोळ-बगोळ करून, अरे दविळीच्या दविसी का नाही करत? नरक चतुर्दशी आता माहितय तुम्हांला, नरकासुराला मारलंय. त्याला आतमध्ये त्या नरकात घालण्यासाठी म्हणून नरकाच दार उघडावं लागतं, की नाही? जेवढे जगातले नरकासूर आहेत, त्यांना कधी घालायचं त्या नरकात? त्या दविसी बरोबर आपण फराळाला बसतो. म्हणजे भूतांचे काम आहे की नाही सगळं. आमच्या सहजयोगामध्ये दविळीच्या दविसी होतं. दविळीच्या दविसी सकाळी अंधोळ-बघोळ करून लक्ष्मीच्या स्वागतार्थ तयार-बयार होऊन सगळं व्यवस्थित कपडे-बपिडे घालून तयार होऊन लक्ष्मीच्या स्वागतात राहायचं. त्यात तरी शहाणपण कुठं कुठं आहे? नाही म्हणजे कुठेही दवि लावून ठेवायचा वगैरे वगैरे हा शहाणपणा आहे. पण काही काही इतका मूर्खपणा आहे, इतका मूर्खपणा आहे तो सोडला पाहजि सहजयोगात काही पर्याय नाही. काम्पुरोमैईस नाही. थोडा मूर्खपणा आणं थोडा शहाणपणा असा मकिशर नसतो. शहाणपणाच. मूर्खपणा चालतच नाही. तेव्हाच तर तुम्ही मोठे होणार. मोठ्या माणसाचं लक्षण म्हणजे शहाणपण हे नाही का? आणं जे साक्षात्कारी लोक होतात, अस्तात त्यांची एक ओळख असते, ते कधीच चुका करत नाहीत. कधीच चुका, तेव्हा आपल्या काही थोड्या बहुत चुका आहेत त्या सोडून द्यायच्या आणं त्या तरी आपल्याला आई-बाबांनी सांगितल्या म्हणून, जरी तुम्ही इंग्लंड ला जरी जन्माला असता तर दविळीच्या दविसी दारू प्यायले असते आणं पुष्कळ पतितच इथे सुद्धा, नाहीतर बसून पत्ते खेळतात. आता पत्ते खेळायला कोणी सांगितलंय?

हा.....

प्रश्न: What is the relationship between kundalini and healing?

हा..... जे गृहस्थ आलेले आहेत ते वचिरतात की कुंडलीने Healing कसे होते?

उत्तर: It is very easy to understand that it is the recidial power. Power that

has created to whole human body and after that it is (अस्पष्ट) to manifest itself. That is the shuddhaichha the pure desire. Now the healing is

also one of desires that should be cure and because the kundalini rises she gives that 'जे जो वांछिल, ते तो वाहो' whatever you desire, but your desires also change a priority. Your desires become different. He no more ask for anything you just get pure and you may have to ask for God. Once you asked for Yesterday you completely cured. Just what how was it gives you all the desires which are good desires which are good for you हति. That is well being of your spirit and then the wellbeing of your spirit is only possible when your attention is cleared out of all the other thing and the power who light of the spirits place in that darkness and you get a tomorrow. It's not by the healing it just by healing is not the. So many things you get in you can control the electricity. Yesterday I showed how to.....

एक साधक: त्यांना लांब जायचं त्यांना जागृती पाहजि.

श्री माताजी: हो, हो, ह्याचं बरोबर आहे ह्यांना लांब जायचंय, जागृती पाहजिय. फालतूचे आता प्रश्न वचिरू नका. पुष्कळ लोकांना लांब जायचं आहे. बसा, मलाही फार लांब जायचंय. हे लक्षात ठेवलं पाहजि, लंडनहून आलेय मी तुमच्यासाठी. पाणी द्या. हा... आता जागृतीचं काम.

आता शांतपणानं बसायचं सगळ्यांनी. आता मी उपास केला म्हणून काही पाप लागलेलं नाही कुणाला हे लक्षात ठेवलं पाहजि, नाही का म्हणजे असं चुकीचं माझं हे चुकलं, माझा अपराध झाला असा काही वचिर करायचा नाही. आईच्या समोर कोणाचाच दोष नसतो. ती सांगते, पण सगळा दोष पदरात घेते ना. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. तेव्हा तुमच्यात कोणता दोष नाहीये. काही जरी मी म्हटलं तरी वसिरून जायचं. सगळा तुमचा दोष पदरात घेतलेला आहे. आता तुम्हांला जागृती देते, फक्त ते घ्या. आता जागृतीसाठी काय करायचं सोपं काम आहे अगदी. या पुण्यभूमीवर तुम्ही बसलेले आहात. हा फार फायदा आहे. जे लोक वर बसलेत, त्यांनी खाली बसलं असतं तर बरं झालं असतं, असो!

तरी पहिल्यांदा ह्या पुण्यभूमीला नमस्कार तीनदा करायचा. नंतर श्री गणेशाला नमस्कार केला पाहजि, आणं आमच्या मोक्षाची वेळ आहे ही, त्या मोक्षाच्या कृषणाला ह्या वेळेला तुमचं रक्षण नरिवाणाच्या वेळेला तुमचं रक्षण करो. असं आपण आरतीत म्हणत असतो, ते आज म्हणायचं. ही नरिवाणीची वेळ आहे. आम्ही सहजच प्रवाहात पडलेलो आहोत, तेव्हा तूच आमचं रक्षण कर, असं त्याला मागायचं. हात जोडून पूर्ण हृदयानं केलं पाहजि. मनापासनं केलं पाहजि. असं मागून घ्यायचं, त्याच्या नंतर दोन्ही हात माझ्याकडे अशे मांडीवर ठेवायचे आरामात. डोकं फार खाली करायचं नाही, वर करायचं नाही. डोक्यावर टोप्या वगैरे नकोत, ते बरं कारण बर्महंरंथर उघडतं, ते आईसमोर कशाला टोप्या पाहजित? तुमचीच आहे, आपलीच आहे. आई समोर सगळं आपलं मोकळेपणाने राहिलं पाहजि. काही बंधनात नसलं पाहजि. आणं दोन्ही हात माझ्याकडे आणं डोक्यावर टोपी वगैरे असेल तर ती काढून टाकावी. आरामात बसा. चष्मा वगैरे काढलेला बरा. डोळेसुद्धा बरे होतात सहजयोगाने. काही घट्ट-बटिट असलं कमरेला तर हलकं करून घ्यावं. गळ्याला काही घट्ट असलं तर तेही हलकं करून घ्या. कुठे अडचण असेल तर ती अडचण ठीक करू. आरामात बसायचं. कारण एक दहा मनिटि लागतील. आता डावा हात जो आहे ही इच्छा शक्ती. इथे इच्छा म्हणून ती अशी मांडीवर ठेवायची आणं उजवा हात ही क्रियाशक्ती आहे. क्रियाशक्तीने आपल्याला जी जी चक्रे धरलेली आहेत, तेथे आपण वायब्रेशन्स द्यायचे. चैतन्य द्यायचे आणं कुंडलिनी आपली वर वर चढत जाते तेव्हा ते मी जसं सांगेन तसं बरोबर समजावून सांगेन, आणं डोळे उघडू नका, मग कळेल आपल्याला कसं करायचं ते. तेव्हा मुलांनी शांत राहिलं पाहजि, आणं मुलं जर रडत असतील तर बाहेर घेऊन जा. सगळ्यांना ध्यान करू द्या. फार

जरुरी आहे. मुलांना बाहेर घेऊन जा जर रडत असेल तर हं.... आता डोळे मटायचे, आणं डोळे उघडायचे नाहीत. जोपर्यंत मी म्हणत नाही तोपर्यंत कृपा करून डोळे नका उघडू, नाहीतर कुंडलनी उठणारच नाही आणं उठली तरी आजूचा चक्रावरती जाणार नाही. आता उजवा हात हृदयावर ठेवायचा. आपला मार्ग मोकळा करायचा असतो, आणं तो मार्ग मोकळा करण्यासाठी जे मी म्हणणे ते हृदयापासून म्हणायचे. मनातच म्हणायचं बाहेर म्हणायचं नाही, पण हृदयापासून म्हणायचं.

आता एक प्रश्न वचिारायचा, माताजी मी आत्मा आहे का? असा तीनदा प्रश्न वचिारायचा. माताजी मी आत्मा आहे का? परत माताजी मी आत्मा आहे का? असं हृदयापासून वचिारायचं. (खोकणे) आता जर तुम्ही आत्मा आहात, तर तुम्ही तुमचे गुरु सुद्धा आहात. तेव्हा प्रश्न वचिारायचा. पोटावरती हात ठेवून तीनदा डावीकडे हात ठेवायचा, उजवा हात डावीकडे ठेवायचा, प्रश्न वचिारायचा, माताजी मीच माझा गुरु आहे का? प्रश्न वचिारायचा, असं तीनदा वचिारा, म्हणजे गुरुतत्वातले जे काही दोष असतील ते नष्ट जातील. हे सर्व चक्रांवर काम आहे. हृदयापासून वचिारायचं. आता उजवा हात ओटी-पोटात घ्यायचा खाली आणं दाबून धरायचा. हे चक्र फार महत्त्वाचे आहे. कारण ते शुद्ध वदिया आहे. ही वदिया ज्यानी आपण परमेश्वराला जाणतो. त्याचे कायदे कानून जाणून घेतो. त्याची व्यवस्था जाणून घेतो आणं त्याचे मंत्र, वगैरे हे जे कुठे वापरायचे ही जी सर्व वदिया आहे, त्याच्या साम्राज्यात जेवढं काही आहे ते शक्तिणं त्यालाच शुद्ध वदिया असं म्हणतात. नरिमला वदिया कवि शुद्ध वदिया तर असं म्हणायचं, माताजी आम्हांला नरिमला वदिया दया. नरिमल वदिया दया. असं तुम्ही म्हटल्याशिवाय मी काही जबरदस्ती तुम्हांला देऊ शकत नाही. तेव्हा मी आत्मा आहे मला आपण नरिमल वदिया दयावी. शुद्ध वदिया दयावी असं सहादा म्हणावं. आता परत तो हात उजवा ओटीपोटावर परत घ्यावा दाबून आणं पूर्ण म्हणायचं, माताजी मला शुद्ध वदिया दया, सहादा म्हणा, परत ठीक नाही होऊन राहिलय म्हणून म्हणते मी. तुमचा अधिकार आहे तो मागण्याचा. जन्मसिद्ध अधिकार आहे. सहज सह म्हणजे तुमच्याबरोबर जन्मलेला हा योगाचा अधिकार आहे. तुम्ही मागून घेतलं पाहजि. मला माताजी शुद्ध वदिया दया. कृपा करून मला शुद्ध वदिया दया. नम्रपणानं मागायला पाहजि. असं सहादा म्हणा. हा ओटीपोटातला जो भाग आहे त्याच्या दुसरीकडे म्हणजे उजवीकडे हात लावायचा, आणं सहादा म्हणायचं. माताजी माझी सर्व अवदिया नष्ट कर. माताजी माझी सर्व अवदिया नष्ट करा. ही सगळी अवदिया आहे. पारायणं करणं, गुरूच्याकडे जाणे ही सगळी अवदिया आहे. पुस्तकं वाचणं, गीताची पूर्वचर्चं ऐकणं ही सगळी अवदिया आहे. बाह्यातलं आहे हे सगळं, पुष्कळांनी असं केलंय, त्याच्यामुळे माझी सगळी अवदिया दूर करा, माताजी. अगदी पूर्णपणाने, कळकळीने म्हणायचे, म्हणजे जे काय असेल ते सुटेल. फुटलं पाहजि आतून. (अस्पष्ट) आता उजवा हात परत डावीकडे पोटावर ठेवायचा वर पोटावर डावीकडे उजवा हात परत ठेवायचा. डावा हात तसाच माझ्याकडे आणं म्हणायचं, माताजी, मी माझा गुरु आहे. पूर्ण विश्वासाने म्हणा, कारण जर तुम्ही आत्मा आहात, तर तुम्ही तुमचे गुरु आहात. पूर्ण विश्वासाने म्हणायचं. फार हे जुने आहेत हे त्रास तुमचे. माताजी मी माझा गुरु आहे, असं म्हणायचं, असं दहादा म्हणायचं. पूर्ण विश्वासाने. मी माझा गुरु आहे. असं पूर्ण विश्वासाने दहादा म्हणायचं. बघ्यासारखं कुणी बसायचं नाही. सगळ्यांनी ध्यान केलं पाहजि. दहादा म्हणायचं मी माझा गुरु आहे. त्याच्यानंतर हा उजवा हात आता हृदयावर परत ठेवायचा, आता पूर्ण विश्वासाने म्हणायचं, माताजी मी आत्मा आहे, तुम्ही आहात, तुम्ही आत्माच आहात. हे जे बाह्यातलं दसितंय तुम्हांला शरीर, मन, बुद्धी, अहंकारादी हे जे काही दसितंय ते सगळं अजान आहे. डोळ्यावर पडदा आहे. तुम्ही ते नाहीत. तुम्ही आत्मा आहात साक्षात, तेव्हा बारादा म्हणायचं. माताजी मी आत्मा आहे. ते मी जे बारा आणं असं म्हटलं त्याला कारण असं ह्या चक्रांना ज्या पाकळ्या आहेत त्या नंबर प्रमाणे मी म्हणत आहे. बारादा म्हणायचं, म्हणजे सगळ्या पाकळ्या जागृत होतील. ज्यांना हृदयाचे वकिार आहेत. त्यांच्यासाठी हा मंत्र आहे. माताजी मी आत्मा आहे. बारादा म्हणायचं. पूर्ण विश्वासाने श्रद्धेने, स्वतःबद्दल आदर ठेऊन म्हणायचं. त्यानंतर हा उजवा हात मानेच्या खाली खांद्यावर ठेवायचा, डावीकडे समोरून, पुढून धरायचा, पुढून खांद्यावर धरायचा, मानेच्या खाली हे चक्र फार धरलेलं असतं, महाराष्ट्रात. कारण मनुष्याला जर ते तंबाखू खात नसला तर दुसरा हा रोग असतो, मी फार पतति आहे आणं मी फार वाईट आहे. ते म्हणजे पुस्तक वाचून वाचून स्वतः ला दोष त्याला वाटतं सर्व रोग त्याला झालेत आणं परमेश्वर त्याच्यावर रागावलेला आहे वगैरे वगैरे. तेव्हा आत्मा हा नरिदोष आहे. पूर्णपणे नरिदोष आहे आणं तुम्ही पण नरिदोष आहात तेव्हा असं म्हणायचं, माताजी मी आत्मा आहे आणं मी पूर्णपणे नरिदोष आहे. नंतर, मंत्र म्हटलेले असतात. चुकीचे मंत्र म्हटल्यामुळे सुद्धा हे चक्र धरलं जातं आणं हे चक्र आणं हृदय चक्र धरलं गेलं म्हणजे हृदयाचे पुष्कळ वकिार होतात. अंजायना वगैरे अशे लथिर्जीक जे वकिार होतात ते येतात, तेव्हा मी पतति नाही, मी पापी नाही. मी नरिदोष आहे असं म्हणा. मी आत्मा आहे आणं मी नरिदोष आहे परत जो परमेश्वर आहे तो सर्व समर्थ आहे. तो आनंदाचा सागर आहे. दयेचा सागर आहे, ते तराहेच पण सर्वात मुख्य म्हणजे तो क्षमेचा सागर आहे. त्या सागरापुढे तुम्ही कोणची अशी चूक करू शकाल जो आपल्या पदरात घेऊ शकत नाही. तेव्हा माताजी मी नरिदोष आहे, मी आत्मा आहे असं सोळादा म्हटलं पाहजि. पूर्ण नेटानं म्हणा, सर्व मंत्रांवर मात आहे ही. आता हा हात कपाळावर आडवा धरायचा. डोळे उघडायचे नाहीत. कृपा करून आता अगदी डोळे उघडू नयेत, आता हा हात आडवा धरायचा. डावा हात माझ्याकडे. या ठिकाणी असं म्हणायचं की, माताजी मी सर्वांना क्षमा केली. हृदयापासून, माताजी मी सर्वांना क्षमा केली. आता पुष्कळांचं असं म्हणणं असते आम्ही क्षमा करू शकत नाही. फार कठीण काम आहे माताजी. आमच्याने क्षमा होत नाही. फार सोपं काम आहे. तुम्हांला म्हणायला काय जातं. नाहीतरी क्षमा नाही केली म्हणजे करता काय तुम्ही? काय करता तुम्ही? स्वतःला त्रास करून घेता. ज्याला तुम्ही क्षमा करत नाही तो तर मजत आहे, आणं तुम्ही स्वतःला त्रास करून घेता, म्हणून पूर्ण हृदयानं म्हणा, मी स्वतःला क्षमा केली आणं दुसऱ्यालाही क्षमा केली. मी सगळ्यांना मी क्षमा केली. स्वतःलाही मी क्षमा केली आणं दुसऱ्यांनाही क्षमा केली. कपाळावर आडवा हात ठेवायचा, सर्वांनी श्रद्धेने ठेवायचा. बघा, तुमची कुंडलनी चढवतेय मी. श्रद्धेने म्हणायचं. हुं..... आता हाच उजवा हात डोक्यावर ठेवायचा. डोळे उघडू नये, म्हणजे हा तळहात आपल्या टाळूवर ठेवायचा. टाळूवर दाबून धरायचा. तळहात हात आपल्या डोक्यावर ठेवायचा आणं टाळूवर ठेऊन दाबून धरायचा, आता हळूहळू फिरवायचा. हे सहस्तरावरचं स्थान आहे. त्याच्यामध्यं ब्रह्मचर्य आहे. म्हणजे ज्याच्यातनं कुंडलनी जेव्हा नघिते तेव्हा ती ह्या ती ब्रह्ममाला प्राप्त होते. परमेश्वराची जी सर्वव्यापी शक्ती आहे, प्रेमाची शक्ती आहे. ती सूक्ष्म आहे, त्या शक्तीला प्राप्त होते, आणं सर्वप्रथम तुम्हांला ही शक्ती हाताला लागते, जेव्हा कुंडलनी याच्यातनं ब्रह्महंशाला छेदते. हे छेदन झालं पाहजि, पण ते मी जबरदस्ती करू शकत नाही. तुम्ही स्वतः चे स्वतंत्रता आहात, म्हणून तुम्हांला म्हणावं लागेल, माताजी कृपा करून आम्हांला आत्मसाक्षात्कार दयावा. आम्हांला पार करावं, आमचं ब्रह्महंश छेदावं. आम्ही हृदयापासून तुमच्याजवळ मागताय, असं सातदा म्हणा, पण हृदयापासून म्हटलं पाहजि आणं फिरवत जायचा हात. (फुंकर मारणे) आता उजवा हात खाली ठेवायचा. आणं डावा हात डोक्यावर ठेवायचा. टाळूवर डावा हाताचा तळहात ठेऊन फिरवायचा आणं म्हणायचं की आम्हांला आत्मसाक्षात्कार कृपा करून दयावा. माताजी कृपा करून आत्मसाक्षात्कार आपण दयावा. मागितल्याशिवाय होणार नाही, म्हटल्याशिवाय होणार नाही. मी जबरदस्ती करू शकत नाही. इथे माझी मर्यादा संपते. परमेश्वराने तुम्हांला जी स्वतंत्रता दिलेली आहे, ती मी उल्लंघू शकत नाही. (फुंकर) हृदयापासून म्हणा कारण इथे हृदयचक्र आहे, तेव्हा ते जर हृदयापासून म्हटलं नाही तर ते भेदणारच नाही आणं मुख्य जागा आहे. मोक्याची जागा हीच आहे. (फुंकर) आता डावा हात खाली ठेवायचा आहे, माझ्याकडे ठेवायचा. उजवा हात जमनीवर ठेवायचा. उजवा हात जमनीवर डोळे मटि. डोळे उघडू नये. आता ह्या भू मातेला म्हणायचं की आमच्यात जे काही जड वस्तू असतील, आमच्यात जे जड दोष असतील. जड दोष असतील ते तू घे. आमच्यातले जड दोष घे. असं भूमातेला हृदयात म्हणायचं. तीनदा म्हटलं तर ती तुमचे सर्व ओढून घेईल. आमच्यात जे काही जड दोष आहेत, दोष आहेत ते घे, कवि आमच्यात जे तमोगुणी दोष आहेत ते घे. आमच्यात जे तमोगुणी दोष आहेत ते घे. आमच्यात जे काही तमोगुणी दोष आहेत ते तू कृपा करून घे. असं म्हणायचं पृथ्वीमाते;

You have to say with your right hand on the mother earth and the left hand towards me that whatever defects I have got from tamoguna you please suck them. हुं.....

आता उजवा हात माझ्याकडे करायचा, डोळे उघडे करा आणं डावा हात असा वर आकाशाकडे. उजवा हात माझ्याकडे आणं डावा हात असं वर आकाशाकडे आणं म्हणायचं जे काही माझ्यामुळे माझ्यामध्ये रजोगुणातले दोष आहेत ते हे आकाश तत्व तू घे, तू आपल्यामध्ये सामावून घे. माझ्यात जे रजोगुणी दोष आहेत ते तू आपल्यात समावून घे. अहंकारादी जे काही माझ्यात दोष आहेत रजोगुणांमुळे आलेले ते सगळे आपल्यामध्ये सामावून घे. अतकिरमीपणा मुळे आलेले जे दोष आहेत ते तू आपल्यामध्ये सामावून घे. अतविचिारामुळे आलेले जे दोष आहेत. ते तू आपल्यामध्ये सामावून घे. अतवाचनामुळे आलेले जे दोष आहेत ते तू सामावून घे. आता डावा हात माझ्याकडे करायचा आणं उजव्या हाताने बघा डोक्यात गार येतंय का गरम येतंय, टाळून, ब्रह्महंशरातनं गार येतंय. लक्ष इथे ठेवायचं, गार येतंय? येतंय का? बरं आता परत हा हात करून ह्या हाताने बघायचं. ह्या हाताने सुद्धा आलं पाहजि. दुसऱ्या हाताने बघायचं. लक्ष सहस्तरावर पाहजि. इकडे पाहजि, टाळूकडे. गार आहे. आता दोन्ही हात असे वर करायचे आकाशाकडे आणं म्हणायचं, ही जी ब्रह्महंशशक्ती आम्हांला हाताला लागलीय ती परमेश्वराची जिवित शक्ती जी आमच्या हाताला लागलीय ती माताजी ती हीच आहे काय? हेच चैतन्य आहे का? हेच आमच्या हाताला लागलं हीच ब्रह्महंशशक्ती आहे का? ही जिवित शक्ती आहे का? असा प्रश्न वचिारायचा. हातावर असं गार गार लागेल. पहिल्यांदा ही जिवित शक्ती मळिणार आपल्याला, म्हणजे प्राप्त व्हायला ही अगदी जवळच होती, पण अजून तर्ची जाणीव नव्हती झालेली. ही जी जाणीव होतेय ती हीच ब्रह्महंशशक्ती आहे काय असा प्रश्न वचिारायचा मनामध्ये. ज्याने सर्व जिवित कार्य होतात. हा.... आलं हातात गार वाटत आहे? आता हात खाली करा, हातात सुद्धा येईल. आता स्वतःला बंधनात कसं ठेवायचं, जागृती कशी करायची ते मी तुम्हांला दाखवते ते करायचं व्यवस्थित. डावा हात माझ्याकडे अगदी लक्ष इकडे ठेवा. दुसरीकडे इकडे तिकडे लक्ष करायचं नाही. लक्ष माझ्याकडे पूर्णपणे लक्ष ठेवून केलं तर कार्य फार लवकर होऊ शकतं. डावा हात माझ्याकडे आणं उजव्या हाताने बंधनं दयायची असतात. तेव्हा उजवा हात इकडे असा डावीकडे ठेवायचा आणं वर उचलून डोक्यावरून इकडे घालायचा. एक एक बंधन झालं. एका चक्राला परत मागे हात तसाच आणायचा मग दुसरं बंधन. दुसऱ्या चक्रावर खाली घालायचं. मग तिसरं बंधन, मग चौथं बंधन. दाबून बंधन आणं भाग सहावं बंधन. शेवटी सातवं बंधन घालायचं. आता कुंडलनी आपली उचलायची,

कारण आता आपण बसलो आपल्या ह्याला आपण बंधन दिलेय व्यक्तीवाला, आता कुंडलनी उचलायची. डावा हात पुढे ठेवायचा, असं डावा हात पुढे ठेवायचा कुंडलनीसमोर बसलेल्या स्थितीत सुद्धा, आणि उजवा हात वर, समोर, खाली, मागे असा फिरवायचा. घडाळ्याच्या काट्यासारखा. हं आता उचलत जायची कुंडलनी, स्वतःची उचला. तुमची उचलता येते तुम्हांला बघा अशी अशी उचलत जायची. उचलत चला वर अशी अशी आता वर न्यायची. खांदे मोकळे सोडायचे. डोकं असं वर घ्यायचं आणि त्याला असा पीळ द्यायचा, आणि एक मारा गाठ, परत दुसऱ्यांदा, रोज असं करायला पाहजि, उचला सगळ्यांनी उचलून बघा हं, स्वतःची तुमची उठणार आहे, व्यवस्थिती, व्यवस्थिती माझ्याबरोबर चला हं, असं, असं असं आता वर यायचं, वर आणायची. मान मागे खांदे हलके सोडायचे. अशा दोन. आता तिसऱ्यांदा तीन गाठी आहेत फक्त परत. लक्ष पाहजि हातावर. डाव्या हातावर वर गेल्यावरती मान वर करायची. खांदे हलके करायचे आणि परत एक, परत दोन, परत तीन, आता बघा येतंय ना, गार येतंय, हातांत. ज्या लोकांना आलं अथवा नाही आलं, सगळे सहजयोगी होऊ शकतात, त्याला प्राप्त करू शकतात. तेव्हा आता कुणाशी वाद-वविवाद न करताना, न बोलताना तुम्हांला जर दर्शन हवं असलं तर मी इथे आहे, पण गर्दी करायची नाही.

(अस्पष्ट)

बायकांनी यायचं मग पुरुषांनी यायचं, गर्दी करायची नाही. शस्त्रितीत बसायचं, ध्यानात बसायचं. ह्या वेळेला मळिवायचंय, मी समोर उभी असताना मळिवायचं आहे. तेव्हा शस्त्रितीत बसायचं. तुम्ही दर्शनाला आलात का? बसा, व्यवस्थिती बसा कुणी उठायचं नाही बसा खाली.

1984-02-09, Public Program

9 फेब्रुवारी 1984

Public Program

Pune (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

०:०३

पुण्यातील सर्व भावकि साधकांना आमचा नमस्कार. आज पुण्यामध्ये [unclear] जवळ जवळ बारा वर्षांपासून इथे येते. आणप्रत्येक वेळेला बघते की दरोदर प्रगती होत चालली आहे. अनेक लोक सहजयोगात येत आहेत. सहजयोग ही क्रिया, जवळ जवळ आहे. ही मेलेली क्रिया नाही आहे. तुम्ही आले आणचार आणे दिले आणा मेबर झाले. ही क्रिया अशी ही नाही आहे की आपण एक तरहेचे कपडे घातले म्हणजे आपण सहजयोगी होतो. कविहा आपण एखाद्या तरहेचा बॅज लावून घेतला की आपण सहजयोगी होतो. ही जवळ जवळ आहे आणा ती आपल्या उत्क्रांतीची क्रिया आहे, इवोल्युशन ची क्रिया आहे. म्हणजे आपण काहीतरी दुसरे झालो पाहजे हे तुकारामांनी सांगितले 'आम्ही बघिलो तुमचं बघिलं पाहजे'. आणा ते घडल्याशविय तुम्ही सहजयोगी होऊ शकत नाही. कोणत्याही जीवत क्रियाला वेळ लागतो. जर समजा तुम्हाला प्लॅस्टिकची फुलं करायची असली, तर काय वेळ लागणार आहे? मशीन यासाठी प्लॅस्टिकची फुलं करण्यासाठी, की त्याला काही वेळ लागत नाही. पण जर खरं खुरं करायचं असलं तर वृक्षावरती एक दोनच फुल येतात. आणा हेळूहळू अनेक फुलं त्यांच्यात येतात. एक असा विशेष कृष्ण येतो म्हणजे पाहजे कविहा समय, कतिवावेळेला, सर्व सृष्टीमध्ये बहर येते. आणा त्या अनेक फुलांना [फळोवर?] येतं तसा आजचा हा कृष्ण आहे. आजचा हा दविस आहे.

१:५७

हे आजचे जे दविस जयाला आपण म्हणतो घोर कालयुगातले दविस आहेत, ते जरी असले तरी याच वेळेला परमचैतन्य कृतकृत्य होणार आहे म्हणून याला आजकल कलियुग न म्हणताना, कृतयुग असं म्हणतात. तेव्हा एक विशेष वेळ आलेली आहे आणा ह्या वेळी अनेक लोक त्या गोष्टीला प्राप्त होतील. ही शक्ती कुंडलीनी, आपल्यामध्ये सर्वांमध्ये आहे. तच्चियासाठी काही मला बाहेर जावं लागणार नाही. काही त्याला शोधावं लागणार नाही, ती आपल्या सर्वांमध्ये फक्त ती सुप्त अवस्थेत आहे. तसच आपल्या हृदयामध्ये, सदाशिवीचं स्वरूप, कविहा शवि स्वरूप आत्मा आहे. ते आपल्या हृदयामध्ये प्रतबिंबी आहे. या दोन्ही गोष्टी सृति आहेत आपल्यामध्ये. फक्त या कुंडलीनीचं जागरण होऊन जेव्हा ती ब्रम्हंरंदराला छेदते, तेव्हा आत्म्याचा प्रकाश आपल्या चित्तात यावा लागेल. आपलं चित्त तसही म्हणजे या वेळेला बाहेर. ते चित्त आत ओढण्यासाठी, म्हणून ही प्रक्रिया झाली पाहजे आणा ही प्रक्रिया झाल्या बरोबर आपलं चित्त आतमध्ये ओढल्या जातं आणा त्या चित्तावर आत्म्याचा प्रकाश येतो. अगदी साधी गोष्ट आहे.

३:१०

आपल्याकडे असं समजा की आपण गैसच्या लाईट्स पाहिल्या असतील. त्याच्यामध्ये फुटफूटे लाईट्स जळत असतात लहानशी, तो समजा आत्मा आहे. आणा ती गैसचा प्रवाह आहे, ती समजा कुंडलीनी आहे. जेव्हा ती कुंडलीनी नुसती वाहत असते आणा त्याला प्रकाश मळित नाही तोपर्यंत तिला उजेळ होत नाही, तच्चियातून उजेळ मळित नाही, तच्चियातून ऊष्णता मळित नाही, ती कृतकृत्य होत नाही. तसच कुंडलीनी. जो पर्यंत तिला या आत्म्याचा प्रकाश, कविहा त्याची छेदगी, कविहा त्याची लहानशी ज्योत प्रज्वलित करत नाही, तो पर्यंत हे चित्त माणसाचं जे आहे ते अंधारात असतं. आणा अंधारामुळे आपण अनेक गोष्टी करत असतो. अंधारात असल्यामुळे आपली चळवळ कविहा आपली जी वृत्ती आहे, ती जास्ती चंचल असते. कारण आता कुठे पळतो, कुठे जातो, काय करावं, कसं चालावं अशी सारखी काळजी लागलेली असते. इथे चाललं तर ते होतं, तथि वाकलं तर ते होतं, इकडे दिसायला असा अंधार दसितोय, तकिडे काहीतरी मोठी खाई आहे आता कसं जायचं. जतिका काळोख अंधार असेल, ततिकाच आपल्याला चालण्याचा त्रास, ततिकाच बघण्याचा त्रास, तसाच मानसिक त्रास सुद्धा माणसाला होतो.

४:२७

पण समजा येनकेन प्रकारेण अशी व्यवस्था झाली की एकदम प्रकाश झाला. त्या प्रकाशामध्ये आपल्याला सर्व काही दिसू लागतं आणा आपण समजतो की आपल्या दुसऱ्याशी काय संमंध आहे. आपण कुठे बसलो आहोत, इथे कति मंडळी बसलेली आहे, हे सगळे खांब वगैरे कुठे आहेत आणा मिंग आपण एक दुसऱ्यांबरोबर [काही?] एक दुसऱ्यांवर आक्रमण करत नाही कविहा कोणत्याही वस्तूवर आढळत नाही. जेव्हा मनुष्याला हा प्रकाश दसितो तेव्हा त्याला आत्मसाक्षात्कार झाला असं आपण म्हणतो. जे या महाराष्ट्रात अनेक साधू संत झाले, ज्ञानेश्वरांचं आता नाव घेतलं, हे सगळे साक्षात्कारी म्हणून जन्माला आले. त्यांना साक्षात्कार या संसारात येऊन झाला नाही, आधीच साक्षात्कारी होते. अनेक जन्मांची तपस्या करून त्यांनी हा साक्षात्कार मळिलला. आणा ते साक्षात्कारी पुरुष या जगात आले आणा त्यांनी येऊन हे सर्व कार्य केलं, तुम्हा लोकांची तयारी करायला. पण त्या कार्यामध्ये नेहमी मनुष्याची शसितती असते की काहीतरी नवीन काढा म्हणून. तेव्हा जे काही केलं त्याचं तमुळ कसं नष्ट करायचं हे माणसाला [unclear] समजतं. कोणत्याही देशाचं बघा कुठेही मोठे मोठे अशे अवतार झाले तथि लोकांनी [unclear]. आणा इथे ही तसच आहे. इथे सुद्धा आपण जे काही साधू - संतांनी सांगितलं त्याचा कसि काढून कसि काढून कसि काढून, शेवटी अशा ठिकाणी पोहोचलो जथि ते मुळीच नाही, त्यांचा काहीही संमंद नाही.

५:५७

तरी सुद्धा ही वेळ अशी आहे, कविहा वेळेला अनेक लोकांना साक्षात्कार [unclear]. आता साक्षात्कार म्हणजे त्याने अर्थात जर तुम्ही कुंडलीनी जागृत झाली, तर तुमचा संबंध त्या सगळीकडे पसरलेल्या परमेश्वर्याचा परममयी सृष्टीत तुमचा संबंध होतो. आणा त्याची जी रतिंभरा प्रज्जा आहे, तिनी तुमच्यावर प्रेमाचा वर्षाव आणा त्या प्रेमाच्या वर्षावात जे कृतकृत्य आहे, त्यामुळे अनेक गोष्टी घडतात. त्यापैकी पहिली गोष्ट म्हणजे तुमची प्रकृती सुधरते, दुसरी गोष्ट म्हणजे तुम्ही मानसिक ठीक होता, तसिरी गोष्ट तुमची बुद्धी तल्लख होते, चौथी गोष्ट म्हणजे तुमच्यात धर्म जागृत होतो, पाचवी गोष्ट म्हणजे तुम्हाला आत्म्याचं [unclear] होतं. तुम्ही आत्मा असे [unclear] पण सगळ्यात [unclear] गोष्ट म्हणजे तुम्ही सामूहिक चेतनेत जागृत होता. म्हणजे तुमची जी आज मानवाची चेतना आहे, ती सामूहिक होऊन जाते. आपण असं म्हणतो की आपण सगळे भाऊ आहोत, भाऊ आहोत, आम्ही काही भांडत नाही, आम्ही सगळे भाऊ आहोत, आम्ही सगळे प्राणी एक आहोत. अशा अनेक [unclear] जगामध्ये नघिलेल्या आहेत. की आपण सर्व एक आहे आणा आपण सर्वांनी एक राहिलं पाहजे. पुष्कळांचं आहे की आपण सामूहिक सामूहिक आहोत [unclear]. मग उद्या जर काही संकट येतं आम्हाला, तर दुसरा पळून जाईल. म्हणजे खरं [unclear] तुमचं मानसिक.

७:२२

जेवढे मानसिक विचार आहेत, ते तातपुरते असतात, आणा ते नष्ट पावतात. म्हणून जे आतून घडतं, जे आपल्या सेंटरल नर्व्हस सिस्टिम मध्ये होतं, म्हणजे आपल्या नसामधून जे घडतं तीच खरी आपली प्रगती होते. आणा ते झालं पाहजे की आपण सामूहिक चेतनेत जागृत होतो. आपल्यामध्ये सामूहिक चेतना जाणवते. जाणणे पासून शब्द 'ज्ञान' जो शब्द आहे त्याचं अर्थ असं नाही की बुद्धीचं ज्ञान, ते तर कोणालाही मळिवता येतं. पण जाणणे- त्याची जाणीव होणे.

७:५९

आता आपल्या हातांमध्ये या पाच बोटांमध्ये पाच चक्र आहेत - पाच, सहा आणा सात [श्री माताजी हातावर दाखवतात चक्र] अशी उजव्या हाताला आणिकडे सुद्धा [श्री माताजी डाव्या हातावर दाखवतात] पाच, सहा आणा सात अशी सात चक्र आहेत. या सात चक्रांची जाणीव आपल्याला नाही. आपल्याला माहिती नाही की आपल्याला चक्र

आहेत कविहा नाही. चक्र म्हंजे काय पुष्कळ लोकांनी नाव सुद्धा ऐकलं नसेल. ही चक्र आपल्यामध्ये सात चक्र आहेत आणि ती इथे दाखवलेली आहेत [श्री माताजी मागे बघतात], पण फार लहान आहेत, सूक्ष्म आहेत, पण तरीसुद्धा ती तुमच्यामध्ये आहेत, आणि त्या सातह चक्र जेव्हा कुंडलिनीचा जागरणाने जागृत होतात, तेव्हा तुमचा बोटाना त्यांची जाणीव येते.

८:२६

जाणीव अली म्हणजे मग जर तुम्ही हात करून असं बघतिलं, तर तुमचा हातामध्ये हे लागेल की तुमच्यामध्ये काय दोष आहे, आणि दुसऱ्यामध्ये काय दोष आहे. त्याची एकदम जाणीव होईल, की आज पकड कसली आहे. लोक कशाची पकड करून बसलेले आहेत. समष्टीत ही दसिल आणि व्यष्टीत ही दसिल. ह्याच्या आधी तुम्हाला मुळीच माहिती नव्हतं की दुसरे कुठे आहेत आणि तुम्ही कुठे आहात. म्हणजे एक असं म्हटलं तर सूक्ष्मतेने तुमचा प्रवेश दुसऱ्याच्या शरीरात होतो. कविहा असं हं म्हणता येईल की सूक्ष्मतेने तुम्ही दुसऱ्याच्या शरीराला आपल्या शरीरात जाणू शकता. ही घटना घटते तेव्हा झाल्यावर तुम्हाला आश्चर्य वाटतं की हातामध्ये ही सगळी जाणीव येते आणि या जाणवने तुम्ही स्वतःची स्थिती ठीक करू शकता आणि दुसऱ्यांची स्थिती ठीक करू शकता.

९:१४

आता ही स्तंथी कोणची खराब आहे, कशी आहे ते थोडंसं समजून घेतलं, म्हणजे लोकांना लक्षात येईल हे कती सोपू काम आहे. डाव्या हाताला जी आपली नाडी आहे हलि इदा नाडी असं म्हणतात. या इडा नाडीपसून आपली लेफ्ट समिपाथेटीक नर्वोस सिस्टिम बनते. आता ही जी इदा नाडी आहे त्यानीच आपल्या भावना सर्व तय्यार होतात. आणि ह्या भावना तय्यार होऊन आपल्या भावनांच्या उपयोगामुळे, कविहा आपण गत झालेल्या गोष्टीच्या उपयोगामुळे, कविहा संस्कारामुळे, जे काही कार्य करतो आणि त्याने जी आपल्या डोक्यामध्ये एक व्यवस्था कविहा संस्था तय्यार होते त्याला आपण असं म्हणूया की ते 'मनस' आहे. मनस आपल्यामध्ये, मन ज्याला आपण म्हणतो ते तयार होतं. पण या मनाला सुद्धा तीन परदे आहेत. एक परदा आहे ज्याला आपण चेतन मन म्हणतो, कॉन्शियस माईड. एक मन आहे जे सुप्त मन आहे. आणि त्या सुप्त मनापलीकडे आणखी एक मन आहे जथी सामूहिक सुप्तमन आहे. म्हणजे जेवढं काही आज पर्यंत मेलेलं जगातलं आहे, ते त्या सामूहिक सुप्त चेतनेत असतं.

१०:१८

आता उजवीकडे जी आपली संस्था आहे तिला पगिला नाडी असं म्हणतात. ही पगिला नाडी म्हणजे आपलं भविष्य आहे. भविष्याबद्दल वचार करणं, कविहा भविष्याबद्दल अग्रसर होणं, कविहा भविष्याबद्दल कार्यान्विति होणं, हे सगळं कार्य आपण उजव्या बाजूला असलेल्या पगिला नाडी [unclear]. तेव्हा आपली शारीरिक हालचाल जी काही क्रिया आहे, कविहा आपले जे काही पुढचे वचार आहेत हे सर्व आपल्याला पगिला नाडीच्या साहाय्याने होतात आणि जेव्हा ही पगिला नाडी कार्यान्विति होते, तेव्हा त्यामुळे निर्माण झालेली जी संस्था आहे, त्या संस्थेला आपण अहंकार असे म्हणतो.

११:०९

तेव्हा मन आणि अहंकार अशे बुद्धीचे दोन टोकं होतात. बुद्धीवर त्याची झापड पडते. ज्या माणसामध्ये संस्कार जास्त असतील, कुसंस्कारही असतील, सुसंस्कार असतील, कविहा नुसते संस्कार हं असू शकतात, त्याचं मन जास्त मोठं असतं. आणि ज्या मांसावरती फार जबाबदारी असेल, पुढची गोष्ट फार वचार करतो आणि फार जबाबदारी घेऊन सगळी कामं करतो त्याचा अहंकार बढावतो. अशा रतीने अहंकार आणि मन हे दोन्ही आपल्यामध्ये संस्था वाढतात आणि त्या संस्थांच्या वाढीमुळे, आपण एक विशेष स्वरूप धारण करतो त्याला आपण म्हणूया की आमचं एक नाव, आम्ही एक, तुम्ही एक, तुम्ही ते, म्हणजे आपण सगळे वेगळे-वेगळे आहोत.

११:४८

हे वेगळेपण आपल्यामध्ये येतं त्याचं विशेष कारण असं आहे की जोपर्यंत वेगळं करून आपण शकिणार नाही तोपर्यंत आपल्या लक्षात येणार नाही की चूक काय आणि चांगलं काय. धर्म जाणण्यासाठी, आपल्या चुका समजण्यासाठी, आपल्याला पूर्णपणे स्वतंत्र करण्यासाठी, पहिल्यांदा वेगळेपणा आला पाहिजे. जर मुलगा शाळेत शकित असला तर त्याला लहानपणी आपण अ ब क असं शकितो, आणि त्याच्यानंतर जरा मोठा झाल्यावर त्याला आपण म्हणतो आता तू लहि बरं, तुला स्वतंत्रतेने लहिता आलं पाहिजे. तसच परमेश्वरानी माणसाला स्वतंत्रते केलं आहे. तो स्वतंत्र झाल्यावर, तो आपल्या स्वतंत्रतेत परमेश्वराला शोधत असतो. पहिल्यांदा तो परमेश्वराला शोधतो, त्याला असं वाटतं की वरती काही आपल्याला आवरण नाही. कोणच्याचतरहेचं सौरक्षण नाही, तर सौरक्षण मळिवतो. त्याला वाटतं की सौरक्षणानी आपण परमेश्वराला प्राप्त होऊ. पण सौरक्षण मळिल्यावर सुद्धा त्याला असं वाटतं की अजून तर काही मळिलच नाही. मग तोच इतर गोष्टीकडे लक्ष घालतो- पैसा, सत्ता, प्रेम आदी बेकारीच्या गोष्टीच्यावर आपलं लक्ष घालून त्याला असं वाटतं की ह्यानी आपल्याला आनंद मळिल, पण त्याला आनंद मळित नाही. सरतेशेवटी एका स्तंथीला तो जाऊन पोहोचतो तेव्हा त्याच्या लक्षात ही गोष्ट येते की याच्या पलीकडे काहीतरी वस्तू असायला पाहिजे जी अजून आपल्याला ज्ञात नाही, 'ज्ञात' म्हणजे परत त्याची जाणीव नाही आहे आणि आपण त्याच्यापासून दूर आहोत. हं स्तंथी जेव्हा येते, त्यावेळेला, कुंडलिनीच्या जागरणाची व्यवस्था [होते?]. आज ती स्थिती आलेली आहे.

१३:१९

पुष्कळशे लोकं मला म्हणतात माताजी आम्ही खूप भजन करतो वगैरे. ते झाला तुम्ही पूर्वजन्मात खूप केले. तुम्ही सगळे धंदे करून ठेवलेले आहेत. आता फक्त या जन्मात फक्त पार होण्याची वेळ आलेली आहे. ते सगळं व्हायचं ते पूर्वजन्मात झालय म्हणूनच तुम्ही आज इथे आलात. आणि आता ते पुढे आणखी आता परत परत त्याची पुनरावृत्ती करण्याची काय गरज आहे? जे पुष्कळ झालेलय तेच परत परत करण्यात काय अर्थ आहे. आणि जे पुष्कळांनी केलं, त्यांनी काय मळिलं? काही मळिलं नाही. त्यावर त्यांनी जे केलं ते तुम्हीच होता, तुम्हीच ते केलं आणि परत जन्माला आले आणि परत तुम्हीच ते करत आहात आणि परत तुम्ही करणार. तेव्हा या वेळेला थोडंसं थांबून हा वचार केला पाहिजे की आम्ही हे सगळं का केलं?

१३:४९

व्रत वैकल्य केले, प्रवास केला, इकडे गेलो, तिकडे गेलो, तीर्थ पर्याटन केली, देवाला आळवलं, रात्रंदविस उपास तपास नानातरहेचे प्रकार केले. पण परमेश्वर नाही मळिला. आताच कुलकर्णीनी आपल्याला सांगतिलं की परमेश्वराला ओळखता सुद्धा आलं नाही. तेव्हा आता काहीतरी कमी आहे आणि ते कमी काय आहे, ते बघतिलं पाहिजे. आणि ते जे कमी आहे, ते म्हणजे तुमचा जो आत्मा आहे, जो प्रकाश आहे, तो तुम्हाला अजून मळिलेला नाही आणि तो मळिला पाहिजे. अगदी साधी गोष्ट आहे. हं पूर्वपीठिका [unclear]

१४:२४

आता कुंडलिनीचं जागरण ही जीवंत क्रिया आहे, तेव्हा ती सहजच होणार. मी आपल्याला सांगतिलं आहे की कोणतीही जिवित क्रिया सहजच होते. त्याच्यासाठी काही मेहनत करावी लागत नाही, काही करावी लागत नाही अगदी सहजच होते. पण सहजयोगामध्ये, जी आज स्थिती आली आहे ती एक महायोग झाली आहे. म्हणजे हजारो लोकांची कुंडलिनी एकसाथ वर येते आणि लोकांना आत्मसाक्षात्कार होतो. हे व्हायलाच पाहिजे. जर हे झाला नाही एक-दोघांचे झाले समझा दोन-चार साक्षात्कारी लोकं आले तर आपण त्यांना ओळखलं का? आपण त्यांना छळलं नसेल पण आपण त्यांची काही मदतही केली नाही. ते मेल्यावर मग त्यांची गाणी म्हणत बसलो त्याचं काही अर्थ नाही. पण ते जिवित असताना आपण कशे वागलो, कारण त्यांचापासून कोणी काही घेतलं, फारच कमी लोकांनी.

१५:०६

त्यावरून असं लक्षात येतं की भाणसानी आता जे काही करायचय, ते स्वतः मळिवलं पाहजि. दुसऱ्यांनी मळिवलं ते मळिवलं, पण आता तुम्ही मळिवल्याशविय ती गोष्ट काय होती, ते साक्षात्कारी होते तर त्यांनी काय मळिवलं होतं, त्यांच्या जवळ कोंचं वशिष होतं की ज्याच्यामुळे ते कोणतेही चुका करत न्हवते, कोणाचेही त्यांना दुरुगुण न्हवते, कोणच्याही वाईट गोष्टीकडे ते जात न्हवते, ती वस्तू जर तुम्हाला ही मळिली तर तुम्ही तशे व्हाल. आणतिसं होण्यासाठी ही आजचीच वेळ बरोबर परमेश्वराने [लहिन / नविडून??] दिली आहे आणया वेळेला सर्वांनी ते मळिवून घ्या. त्यात आमचं काहीही वशिष नाही.

१५:४०

तरी तुम्हाला वाटत असेल की माताजी हे फार मोठं कार्य आहे, अवघड कार्य आहे. मला ते काही अवघड वगैरे वाटत नाही. मला ते सोपंच वाटतं, कारण मला ते येतं म्हणून. ज्याला जे काम येतं त्याला सोपंच वाटतं. आता उद्या तुम्ही जर मला म्हणाल की तुम्ही मोटर चालवा तर मला मोटर चालवता येत नाही तर मला कुठे जाऊन धक्का मारुन आणा ऐकसीडेन्ट करून टाकीन. पण जर तुम्ही म्हटलं की कुंडलनी उचला तर ते मी करू शकते. ज्याला जे काम येते ते तो करू शकतो, सहजच करू शकतो त्याला काही सांगावं लागत नाही. त्यात काही वशिष असं नाही. पण लोकांचं असं असतं की “माताजी तुम्हीच?” मी म्हटलं, “तुम्ही काय? जर तुम्हाला येत असलं तर तुम्ही करा. मला बरय मी सुट्टी करते आण बसते.” पण ते तुम्हाला जमत नाही. त्यामुळे मला करावं लागतं त्याच्यात काही माझं मोठेपण नाही, काही माझी वशिषता नाही. पण खरं सांगायचं म्हणजे असं की हे कार्य जर माझ्याच हातून व्हायचं आहे तर होऊ देत. तुम्हाला काय त्याच्यात एवढा हरकत आहे कारण मी तर तुमची आई आहे. आण आईपणाला जी गरज पाहजि ती कदाचित परमेश्वराने माझात पाहिली म्हणूनच मला ही शक्ती दिली आहे की मी तुमची जागृती करावी आण तुम्हाला ही शक्ती द्यावी.

१६:३९

आता तुम्हाला शक्ती मळिल्यावर, तुम्ही सुद्धा जर आज्ञाधारकपणे शकिला की कुंडलनी कशी जागृत करायची, दुसऱ्यांचं कसं भलं करायचं, त्यांना कशी जागृती द्यायची आण सेवतःची कशी स्थिती सुधारून घ्यायची आण पूर्णत्वाला पोहोचवायची, हे जर तुम्ही थोडंसं समजून घेतलं आण त्याबद्दल थोडं [नम्रतेने?] कार्य करून घेतलं तर तुम्ही सुद्धा एक मोठे साधू संत आण गुरु होऊ शकता. कारण ही वेळ आहे. पण त्याच वेळेला मनुष्य मला असं वाटतं थोडंसं कमी पडतो. त्याला असं वाटतं सगळं माताजीनी करावं. माताजी तर करतच आहे जे त्यांचं आहे ते पण तुम्ही काय करायचं ते बघतिलं पाहजि. आण त्याच वेळेला मला असं वाटतं की भाणसाची कमतरता दिसून येते. आण त्या कमतरतेमुळे ते साक्षात्कारी, त्यांनी आयुष्यभर कष्ट काढले, आयुष्यभर केवढी मेहनत केली, देवासाठी कति त्यांनी प्रचार केला, देवासाठी त्यांच्यावर तेवढे टाकीचे घाव पडले ते सहन केले, लोकांनी त्यांचा इतक्या वाईट प्रकारे छळ केला, त्यांचा मुलाबाळांना त्रास दिला, त्यांची वाट लावली तरी सुद्धा ते परमेश्वरचं नाव घेत बसले. पण आपण परमेश्वरासाठी काय केलंय त्याचा आपण आधी हवाला काढला पाहजि. आपण परमेश्वरासाठी काही केलंय? कण सुद्धा नाही केलंय. आपल्याला जागृती पाहजि. आता मी बघते मी जथि राहते तथि आठ- दहा मानसं रोज उभी असतात. माताजी माझ्या मुलाला बरं करा, माझ्या आईला बरं करा, माझ्या भावाला बरं करा, तुम्ही ह्याला ठीक करा, तुम्ही त्याला ठीक करा, तुम्ही हे करून द्या, तुम्ही ते करून द्या. मी म्हणते तुम्ही काय केलं परमेश्वरासाठी?

१८:०८

तुम्ही काय केलेलय ते जोडून घेतलं पाहजि. “हो हो मी देऊळात जात असते” दहा पैशे द्यायचे देवाला. देवाला दहा पैशे नकोत, काही नको, त्याला देऊळ बांधून नको काही नको. तुमच्या हृदयामध्ये देव आहे का? तो जागृत झाला जरी, तरी त्याला तुम्ही सांभाळून ठेवलंय का? त्याचं मंदिर तुम्ही उभारलंय का आपल्या हृदयामध्ये हे बघायला पाहजि. जर ते तुम्ही नाही केलेलं तर तुम्हाला काय अधिकार आहे परमेश्वराचा आशीर्वाद घेण्याचा? काहीच अधिकार नाही. म्हणून ते मंदिर उभारलं पाहजि आण ते मंदिर उभारणं अगदी सोपं काम आहे, कठीण काम नाही. थोडीशी मेहनत पाहजि, थोडंसं. एवढं काही तुम्हाला रान रानात फिरायला नको, जसे ज्ञानेश्वर फिरले होते. तुमच्यावर एवढा काय हल्ला कोणी करणार नाही, जसा तुकारामांवर केला होता, कविहा कबिरिला जसं लोकांनी त्रास दिला होता तसं कोणी तुम्हाला त्रास देणार नाही. फक्त, तुम्ही थोडंसं सहजतेतच आपल्या मंदिराची उभारणी करा. आपल्याबद्दल गौरवाने वचिर करावा की माताजींनी सांगतिलं की तुम्ही परमेश्वराचे मंदिर आहात! मग एवढे जर आम्ही आहोत तर आम्ही करतोय काय? उठा आण लागावं कामाला. आणखी काय पाहजि आम्हाला ? एवढे आम्ही परमेश्वराचे गोडवे गात होतो, परमेश्वर परमेश्वर करत होतो आज आमच्यामध्ये परमेश्वर जर जागृत झाला आहे तर आम्ही काय वापरूनच पाहिला नाही. आम्ही त्याला काही मळिवलंच नाही. असा मनामध्ये एकदा जर वचिर केला तर तुमची उभारणी होऊ शकते आण तुम्ही अत्यंत उच्च पदावर होऊ [unclear].

१९:२६

आता इतकी मंडळी इथे आहे, जेवढी आहे, पुण्यातली, या सर्व मंडळीपैकी प्रत्येक मनुष्य हजारो लोकांना पार करू शकतो. आण हेच उद्याचे मोठे योगलिक बसले आहेत माझ्या समोर, हेच योगजिन बसलेले आहेत, हेच उद्या जाऊन मोठे कार्य करतील आण इतिहासात नाव जाईल की जसे मावळे होते तसे हे योगजिन होते त्यांनी देवाचं कार्य केलं आण देवाचं राज्य स्थापित केलं. पण, हे लक्षात ठेवलं पाहजि की पछिहाट करून चालणार नाही. त्याबाबतीत काहीतरी पळवाट काढून चालणार नाही, पुष्कळ लोकं पळवाट काढतात. आण पळवाटी काढून जर तुम्ही इथून निघाला तर तुम्हाला काय म्हणाल? काय मळिणार आहे त्यांनी?

२०:०२

पण जर थोडीशी मेहनत करून परमेश्वराच्या सामराज्यात आलात, तर आनंदाचा सागर तुमच्यासाठी उचंबळून येईल आण त्यात सर्व जगातले, सर्व जगातले योगीजन तुमचे बंधुत्व पत करतील आण तुमचा सेवेस हजर. इतकच नव्हे तर ब्रम्हा - विष्णू - महेश सगळे तुमचा सेवेला तत्पर राहतील. त्याशविय जेवढे चरिजीव आहेत, जतिके देवदूत आहेत सगळे तुमचं महती गातील. ही एवढी मोठी संपदा तुम्हाला असताना तुम्हाला फक्त स्टॅजवर यायचं आण स्टॅजवर आपले पाव [unclear] उभं राहायचय तेवढंच एक कार्य करायचय ते काही वशिष नाही. बाकी मेहनत मी करायला तय्यार आहे. पण फक्त एवढी मात्र मला मेहनत करण्याची अशी संधी जी मळिलेली आहे त्याला आम्ही पूर्ण करू असं वचन द्यायचय. जर तसं वचन तुम्ही मला देऊ शकला “की आम्ही माताजी अशी आपल्याला संधी, आम्ही स्वतःच्या कर्तबगारीची आण हेच पूर्ण याला जोड देऊन आण हे कार्य करू”. असं जर तुम्ही आपल्या मनात ठरवलं तर हे कार्य अगदी सहज घडतं त्याला काही पैशे लागत नाही, त्याला काही लागत नाही. उलट तुमच्यात सुबत्ता येईल, तुमचं भलं होईल, तुमचं फार [unclear] होणार. इतकच नाही अनेक वर तुम्हाला मळिलील, अनेक चमत्कार तुम्हाला घडतील. आण ते सर्व बहातच रहावं, त्याची मजा बघतच राहावी असं होईल.

२०:१५

म्हणून ते सगळे व्हायचा आधी जो एक थोडासा वेळ आहे, की जथि तुम्ही डळमळीत अहा ते जमलं पाहजि, हे कनेक्शन बरोबर ठीक झालं पाहजि, त्याचासाठी थोडीशी महानिात करायला पाहजि. त्याच्यासाठी तुम्ही मला काही द्यायला नको आण मी काही तुम्हाला म्हणत नाही की माझे काही उपकार वगैरे. तसं काहीच नाही आहे. तुम्ही माझ्याच अंगाचे अंग- प्रत्यंग आहात. तेव्हा तुमच्यासाठी मी काहीही केलं ते माझ्यासाठीच मी करत आहे. फक्त एवढीच विनिती आहे की स्वतःच्या गौरवात उतरा. स्वतःच्या व्यक्तीत्वात उतरा. आण हे बघ की तुम्ही कति महान आहेत आण अजून तुम्ही त्या महानतेला [unclear]. म्हणजे समंद समुद्र पडलेला आहे महानमतेमाच आण तुम्ही अजूनही तुमची तहान, तशीच तशीच आहे. तेव्हा कृपाकरुन हे सगळं शकिलं पाहजि, त्याला काही वशिष लागत नाही, पुण्याला केंद्र आहेत तथि एकाहून एक चांगले सहजयोगी आहेत, नरितर मेहनत करून त्यांनी कमवलेलं आहे त्यामुळे त्याचा फायदा घ्यावा अशी सर्वांना माझी कडकडीची विनिती आहे.

टाळ्या.

[स्पीच संपते]

२२:१७

या नंतर आपल्याला काही प्रश्न असले तर कृपाकरुन वचिरा. पण भाषणानंतर उठून जाऊ नये. भाषण ज्यासाठी दिलं ते मळिवलं पाहजि. नैतर आपल्याकडे असं आहे की भाषण झालं चला. दुसरं कुठलं भाषण असेल तथै जाऊया. सहजयोगामध्ये काहीतरी व्हावं लागतं, घडावं लागतं, आधीच सांगतिलं होतं मी ते. प्लॅस्टिकची फुलं नाही इथे. [बाजूला योगी- कागदावर लोकांना लहिन द्यायला सांगा. श्री माताजी : आहेत का?] कागदावर लोकांना लहिन द्या नाहीतर येऊन सांगा काही प्रश्न असले तर. वचिरा प्रश्न वचिरा काही हरकत नाही. इकडे येऊन प्रश्न वचिरा. [बाजूला: योगी सांगतात काहीतरी] बेकारचा आहे ते. बायकांना बेकारचेच प्रश्न येतात. व्यवस्थति प्रश्न वचिरा काय नुसता वेळ घालवता. [साधक- माताजी आपल्या फोटोचा फ्रेम ला काळी फ्रेम नसावी असं जे आपण सांगतिलं तर त्याचं जर थोडं स्पष्टीकरण केलं तर बरं पडेल] पण एवढं तुमचं काळ्याचं प्रेम काय आहे हो. [श्री माताजी हसतात]

प्रत्येक गोष्टीचं स्पष्टीकरण द्यायलाच पाहजि का? एखादं नाही दिलं तरी ऐकायला काय हरकत आहे आईने सांगतिलेलं. काय आहे सांगते [श्री माताजी उठून मकिकडे जातात] काळा रंग आहे दूतक आहे तमो गुणाचा. तमो गुणाचा काळा रंग दूतक आहे. अंधाराचा [बाजूला योगी- आपण बसून म्हटलं तरी चालेल] आणतमो गुण माणवात फार जास्ती आहे विशेषकरून आपल्या. [तपे बंद होते]

1984-02-13, Devi Puja, What is expected of Sahaja Yogis and where are we, Advice to Brides

13 फेब्रुवारी 1984

Devi Puja

Bordi (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Devi Puja, Bordi, India 13-02-1984

अब मैं हृदि में थोड़ासा आपको बताना चाहती हूँ कि सहजयोग में हम लोग अब ये नहीं जानते कि हमारे बारे में हजारों वर्षों से ये बताया गया था कि ऐसे महान लोग संसार में आयेंगे और पहाड़ के पहाड़ ऐसे बड़े बड़े वृक्षों के बड़े बड़े अरण्य संसार में घुमेंगे | जो बोलते हुए, चलते हुए दुनिया को उनकी इच्छाओं की पूर्ति के कल्पतरू मलेंगे | जैसे उनको आश्रिवाद देंगे और उनके एक एक व्यक्ति में जैसे सागर उमड़ते हों | जिसमें कश्मिरी बोलता हो ऐसे सागर ऐसे सूरज होएंगे। चमकते हुए सूरज कश्मिरी के अंदर कोई भी दाह नहीं, अग्नी नहीं ऐसे चंद्रमा जसिके उपर कोई कलंक नहीं यह आपके वर्णन हजारों वर्ष पहले उन्होंने कए और तीनसो वर्ष पहले ज्ञानेश्वरजी ने कए कि कितना आपका महत्त्व उन्होंने बताया कितना महत्त्व आपको दिया? कितना जरूरी है सारे दुनिया के लिये एक आशा थी | इस तरह से हो रहा और हो गया | लेकिन अभी इसकी प्रगति मेरे विचार से बहुत बहुत धीमी है | इसकी प्रगति बहुत धीमी है। प्रगति आपके वह से धीमी हो जाती है | ऐसी जगह तब मन लगता है जहाँ हम अपने को गिरा लेते हैं | अपना चित्त इस पेड़ का जैसा पृथ्वी से पूरी तरह से नगिडीत है ऐसा आपको अपने माँ के साथ नगिडीत रखना चाहिये | और उसकी जो ऊँचाई है उसके ओर दृष्टि रखनी चाहिए | यह ऊँचाई जो भी उन्होंने हासिल की है वो इस वातावरण से लड़कर, झगड़कर बाहर आकर अपना सर ऊँचा उठाकर और जो लोग अपना सर दुनियाई चीजों के लिये, कृत्रिम चीजों के लिये, बाह्य चीजों के लिये झुका लेते हैं वो कैसे उठ सकते हैं? या जो अपना चित्त इस धरती माँ से हटा लेते हैं हटा लेते हैं वो तो मर ही जायेंगे | इसलिये हर सहजयोगियों का यह कर्तव्य है | यह पूरी तरह से कर्तव्य है कि वो जाने किसारी दुनिया आप कतिरफ आँख लगाये बैठी हुई है और आप अपने गौरव को पहचानिये | आप लोग यहाँ पर आज मुझे वचन देने आए हैं इस इंटरनेशनल सेमिनार में की माँ तुम जितनी मेहनत करती हो उसी तरह से हम भी मेहनत करेंगे | उस शांत में गौरव में आप अपने को उंचा उठाए | अपने बारे में पूरी आपको कल्पना होनी चाहिए की आप है क्या | आपसे सबसे यह बनिती है कि कृपया अपनी ओर नजर रखें | आप सब सधिसन पर बैठे हैं उस सधिसन को पाइये | उसकैसे हो जाईये | दुनिया के मुकाबले में आप लोग बहुत बड़ी चीज हैं |

1984-02-18, Shri Chandrama Puja

18 फेब्रुवारी 1984

Chandrama Puja

Vaitarna (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Shri Chandrama Puja, Vaitarna (India), 18 February 1984.

आता तुम्हां लोकांना सांगायचे म्हणजे असे की आज तुम्ही पुजेला आलात ना तर पुजेचा उपयोग असा झाला पाहजि की तुमच्यामध्ये ज्या काही देवी देवता आहेत त्या जागृत झाल्या पाहजित. आणि त्या देवी देवता जागृत होण्यासाठी आजची पूजा आहे. तेव्हा वेगळ्या वेगळ्या देवी देवतांना कसे लोक जागृत करतात? ते शकून घ्या. त्याच्यानंतर तुम्ही जरा मोठे झाले की तुम्हाला मंत्र शकितून देऊ. मग तुम्ही दुसऱ्यांनाही जागृती देऊ शकता. मग तुम्हाला हे कळेल की त्यांच्यामध्ये कुठे काय धरलेले आहे? त्यांना कोणचे त्रास आहेत? ते कसे स्वच्छ करायचे? हे तुमच्या लक्षात येईल. मग आलं म्हणजे तुम्हीसुद्धा योगीजनच झालात ना ! तुम्हीसुद्धा नुसते असे हात फिरवून त्यांची कुडलनी जागृत करू शकता! आणि त्यांच्या डोक्यावरती थंड येईल. तुम्ही बघाल, आताही तुम्ही कुणावरती करून बघा. तुम्हाला दिसेल की तुमच्या हातातून अशी कुडलनी तुमच्या हातातून वाहते आहे. तुम्ही जरास असं वरती केलंत की तुम्हाला वाटेल डोक्यावरती थंड थंड आलं. तीनदा उचलली की तुम्हाला वाटेल थंडच येईल. पण हयाच्यासाठी म्हणून नेहमी पूजन करावं लागतं. आता तुम्हाला फोटो वगैरे नसले तर तुम्ही फोटो घ्या. त्याला थोडेसे कुंकू लावायचे सकाळी, त्याला नमस्कार करून आर्णा शाळेला जायचे. घरी झोपायच्या आधी फोटोवरती एक दवा ठेवायचा लहानसा. दोन्ही हात फोटोवर ठेवायचे, पाय पाण्यात ठेवायचे थोडेसे. आणखी नंतर मीठ घालायचे त्या पाण्यात, थोडा वेळ असं बसायचं फोटोकडे हात करून आणमिग पाय पुसून सुकवायचे. बस एवढंच ध्यान आहे. दुसरं काहीही करायचे नाही. पाच मनिटं संध्याकाळी आणि पाच मनिटि सकाळी.. सकाळच्या वेळी एक हात आधी फोटोकडे असा करायचा. डाव हात जेव्हा फोटोकडे असेल तर उजवा हात खाली. आणि उजवा हात फोटोकडे असेल तर डावा हात वर. बस असं करून एक दोन मनिटि उभं रहायचं, नमस्कार करायचा, बंधन दयायचं आणि शाळेला जायचं. अगदी सोपं काम आहे. कळलं ना? अगदी सोपं आहे. तुम्हाला फोटो नसले तर तुम्ही यांच्याकडून फोटो घ्या. सगळ्यांना मी फोटो दिले होते ना मागे? आणखीन आतासुद्धा तुम्ही फोटो घ्या. म्हणून आता आजच्या पुजेला, अगदी साधी पुजा करायची आहे. म्हणजे पाय धुण्याचा प्रोग्राम, मोदी या. दोन माणसं कुणीतरी घ्या पाहजि तर! व्यवस्थित धुवायला हवं. बस झालं! चला या लवकर, कोण येणार? त्यांना बसवा. आता पाणी घाला. तीच घ्या परात. हे काढून घ्या खालून. जरा सरका मागे, हयांचे आता नुकतंच लग्न झालेले आहे. कळलं का, नवरा नवरी आहेत. जरा मागे सरका. हे काय, पाणी एवढं कमी आहे? गरम आहे भरपूर. ते तुम्ही गाळून घ्या ना आणखी थंड पटापट होईल ते. बरं ताट आणा. ती अशी परात, ती परात आणा ना मोठी. मोठी परात नाही? योगीनी : स्टीलची नाही आणली? योगीनी : स्टीलची पाय धुण्यासाठी पतिळेची असली चालते. पण आता घेवून घ्या स्टीलची. आणून द्या काय आहे ते. एका अथर्वशरिषात सगळ्यांचे पाय धुवून होतील थोडे थोडे धुतले तर. एक हयांच्या हातात देवून द्या अजून म्हणा एकदा मोदी, देवीचं स्वरूप म्हणा. योगी : देवीचं म्हणू? श्री सुकृत सुरू... योगी:माताजी, अर्थ जरा सांगण्याचा प्रयत्न करू? योगी:श्री माताजी? योगी:अर्थ सांगण्याचा प्रयत्न करून पाहतो? योगी:अर्थ सांगण्याचा प्रयत्न करून पाहतो? करा करा करा सर्व पंचमहाभूतं म्हणा. हां, बरं पुढे. मोदी लग्न न झालेले आहेत? ज्यांचं लग्न न झालेलं. या.. पुढे. मोठाल्या, फार लहान नकोत. साडीवाल्या. तु लावून दे. हं. काय? ठकि आहे. शब्द नाहीत. हा जिगा नाही झाली संबंध इथपर्यंत ठकि आहे. जरा खाली. वरती लाव . तुम्हाला येईल का? हा बरोबर आहे. गंधद्वाराम् हां म्हणजे.. गंधद्वाराम् म्हणजे डोळ्यांचे, नाक म्हणजे काय इंग्लिशमध्ये स्पॅरिटीयुअलला असं जोडून नसतं. असा एक शब्द नाही. श्रेयताम श्रेय म्हणजे स्पॅरिटीयुअल वेल बडिंग इंग्लिशला एवढे शब्द नाहीत. हेम म्हणजे हात हेम म्हणजे सुवर्ण नाही नाही जात म्हणजे नाही त्यानं वदि होतं त्यानं वदि होतं. म्हणा. काय झालं. ते काय? उलटं झालं. ते व्हावं नभिवावं झोपलेलं सतुत्यं? असं घाला असं मागं करा इथं करा खाली करा आता वर पुढे बस झालं आता पण मला काय दयायचं काय मागतिलं पाहजि? नाही म्हणजे, त्यांनी काय मागतिलं? चैतन्य? चारी दशातनं शेवटचं ते सांगतिल आहे ना आयुष्याचं ते मुख्य समोर या पुढे या इथपर्यंत लावा घाबरून घाबरून मला त्रास होतो घाबरायला काय झालं? आरामात लावा पुढे बोला सोम म्हणजे व्हायब्रेशन सोम म्हणजे व्हायब्रेशन व्हायब्रेशन चैतन्य पुढे म्हणजे सगळ्यांना आहे ओढा आणखीन ओढा घाबरू नका हे सामान उचलून घ्या हळूहळू सर्व आत इथे करा व्यवस्था एक मनिटि, ओटी भरायचीय. लवकर करा. त्यांना भरायचीय. या इकडे. तुम्ही भरा. या. कपडा द्या. कपडा द्या. टॉवेल द्या तो मागे लावलाय तो तोच हात लावलाय तो. हा भरा. फळ घ्या. या इकडे. फळ आण एक एक हे द्या. फळ घ्यायचं. चला मोदी.. कोण सांगणार? ये कुणाला येतं हे सांगता. या तुम्ही. बायकांनी यायचं पुढे. बायकांची कामं बायकांनी करायचीत की नाही. या तुम्ही. इथे बसा इथे. बसा बसा. गवरी ठेवा. मधोमध मधोमध ठेवा. बरोबर बसलय. बसून घ्या. तुप घाला. तुप घाला. उलटून ठेवायची ना गवरी? उलटून ठेवा उलटून पेट घेते मग बरोबर आहे. काढा काढा. तुप घाला मधोमध. आता असे एकावर एक असे उभ्या ठेवा त्रिकोणी. हां बरोबर. काढून घ्या ते आहे हे मुख्य आहे पण मुख्य काय आहे ते पुढे या घाबरू नका हया मर्जादीपणाची काय गरज आहे

1984-02-18, Public Program

18 फेब्रुवारी 1984

Public Program

Vaitarna (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Music, dance, Public Address at Vaitarna Temple (Marathi/English). Vaitarna (India) , 18 February 1984.

आज मला फार आनंद झाला तुम्ही सगळे आलात परत आण आज तुमच्यात चेतना आलेली दिसते .फार फरक झालेला आहे .मागच्या वेळे पासून ह्या वेळेला सगळ्या मुलांच्या हातात थंड थंड व्हायबरेपण दिसतात .त्यांच्यात फार जागृती झालेली दिसते आहे .चेहरे बदलेले दिसले .आण बायकां न च्या चेहऱ्यात सुद्धा तेजस्वती दिसली .पुरुष पुष्कळ सुधारलेले दिसले .सगळ्या न मध्ये एकूण आशा जशी चमकावी तस डोळ्यामध्ये आशेच तेज चमकू राहिल आहे .हे पाहून फार आनंद झाला .आपल्या देशाचे दुर्दनि होते ते बदलण्याचे दविस आलेले आहेत .सगळं काही भलं झालेलं आहे .सगळं दारदियर ,दुःख सगळं काही बदलणार आहे .हे बदलच पाहजि .त्याच्या साठी आपल्याला योग मळिवला पाहजि .तो तुम्ही मळिवला ,आण हळू हळू तुमच्या लक्षात येईल की तुमच्यात केव्हडा बदल झाला .तुमच्या वातावरणात केव्हडा बदल आला .तुमच्या परस्थितीत कती बदल झाला .आण संबंध जी काही आपली जी मनस्थिती होती जी अत्यंत दुःखात राहत असे त्याच्यात कती समाधान आलं .ते समाधान तुमच्या हृदयात बसलेल्या आत्माराम च आहे .ते समाधान तुम्ही अनुभवावं त्याचा आनंद घ्यावा ,आण त्या आनंदात तुम्ही डुंबत राहावं हीच माझी इच्छा आहे .आज सगळ्यांना फार आनंद झाला सगळे फार खुश झाले आण त्यांनी तुम्हाला पाहिलं की तुम्ही लोक सुद्धा इतक्या एकजुटीने तथि आलात ,सगळे जण नाचला त ,सगळ्यांनी आनंदानी जयजयकार केला .आता हे लोक पूर्वी आपल्या देशावर राज्य करत होते .तेव्हा त्यांना आपली काही कदर नव्हती .तेच आज तुमच्या चरणावर आलेत इथे ,तुम्हाला भेटायला आलेत .तुमच्यावर परेम करायला आलेत ,तुम्हाला सुख द्यायला आलेत ,तुम्हाला ओळखायला आलेत .आण त्यांना वाटत की तुम्ही कती मोठ्या अशा भारतभूमी तल्या महाराष्ट्रात संतांच्या भूमीत या योग भूमीत तुम्ही जन्माला आलात .तेव्हा तुमचा मान करायला सगळं आलेले आहेत .केव्हडी मोठी गोष्ट आहे .जो त्यांनी मान केला , जी तुम्हाला प्रतष्ठा दिली ,जे तुम्हाला मानतात प्रतष्टेला आपण योग्य झाल पाहजि .तशा रीतीने आपण वागलं पाहजि . आजच एकंदर सगळं काही फार सुंदर झालं .मुलांचं मुलीचं तसेच इतर जणांनी ,सगळ्यांनी फार छान आनंद उत्सव साजरा केला .ते बघून कुणीही असं म्हणेल की इथे नंदनवन च उतरलेलं आहे काकाय .तशीच अगदी सगळ्यांना भावना येणार .परमेश्वर तुम्हा सगळ्यांना सुखी राखो .आण मी आता पुढल्या वर्षी परत येणार आहे त्याच्या आधी बराच इथे सहजयोग पसरला असेल .आण जे तुमच्या डोक्या मध्ये चुकीचे वचिर असतील तर ते काढून टाका .हळू हळू इथून जे काय तुमच्या मधेमधे वाईट सवयी लागलेल्या आहेत दारूची ,तंबाकूची या सर्व सुटल्या पाहजि .आण त्याच्या नंतर जे काय चांगलं आहे ते तुमच्यात आलं पाहजि .ते आल्या नंतर च माणूस सर्व तऱ्हेने उन्नती करू शकतो .आज काल चे हे दविस म्हणजे वशिष आहेत .या दविस मध्ये एक वशिष कार्य होणार आहे ते म्हणजे प्रत्येकाला परमेश्वराचा आशीर्वाद ,अनंत आशीर्वाद मळिणार आहे .आण तो इतका मळितो की तुम्हाला आश्चर्य वाटेल तुम्ही जो आता साधारण माणूस आहात उद्या तुम्ही पुष्कळ काही मळिवणार आहात .आण फार तुम्हाला आनंदाचे दविस येणार आहेत .आता सगळ्यांना थंड थंड हातात येतंय ना ,आज तुम्ही माझ्या समोर सगळे जण नाचला आहात म्हणून सगळ्यांना एव्हड थंड थंड येऊ राहिल आहे .असेच आनंदात राहा आण मी परत आल्यावरती पुढल्या वर्षी पाहिलं पाहजि की तुम्ही इतर मुलांना आण इतर लोकांना सुद्धा जागृत केलं पाहजि .लहान मुलांच्या हातून फार लवकर जागृती होते .तेव्हा तुमच्या कडे मागच्या वेळी काही काही लोक आले होते त्यांना त्रास वैगरे होते तेव्हा आम्ही सांगितलं होत त्यांना का असा इलाज करा म्हणून तस इथे एक सेंटर सुरु झालेलं आहे तुम्हाला आमचे फोटो वैगरे दिलेले आहेत आणखीन जे काय लागेल ते मागून घ्यावं आण सहजयोग करावा .सहजयोग म्हणजे आपल्या आत्म्याला मळिवायची गोष्ट आहे .सांगितलं आहे, तुझं आहे तुझं पाशी, ते तुम्ही मळिवलं पाहजि .जे आहे ते मळिवल्यावर तुमच्या आनंदाला पारावार राहणार नाही कारण आत्मा आनंदाचा स्रोत आहे .त्या आनंदात तुम्ही स्वतः असून सुद्धा त्याच्यात राहू शकत नाही म्हणजे याला काय म्हणायचं .म्हणून ते जे आनंदच महेर घर आहे जी ,पांढरी आहे ती तुम्ही मळिवली पाहजि आण ती पांढरी म्हणजे तुमच्या हृदयात आहे .ती जर एकदा मळिली म्हणजे तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की तुम्ही कती महान आहात ,प्रचंड आहात .त्याच्या बदल ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं आहे की तुम्ही कल्पतरूचे ,चला कल्पतरूचे आरणव ,अरणव म्हणजे मोठमोठाले जंगल चे जंगल .तसे आज चालले होते सगळे जंगल .अरणव तुम्ही पहिले ना ,तुम्ही सर्व कल्पतरूचे आरणव आहात . एकेक मनुष्य कल्पतरू आहे .काही इच्छा कोणी केली तर तुम्ही म्हणणार त्याला अच्छा होणार इच्छा पूर्ण ,तथास्तु म्हणून बघा तुम्ही त्याला करून बघा .कुणी तुम्हाला वचिरलं होईल का काम आमचं तुम्ही म्हणा हो होईल .करून बघा .अजून तुम्हाला म्हणजे सहिसन मळिलं आण सहिसन वर बसले तरी सुद्धा तुम्ही वसिरूनच जाता की तुम्ही सहिसनावर बसले आहात .तेव्हा सहिसनावर बसून तुम्हाला राजा सारखं वागलं पाहजि ना .तस वागत नाही ना तुम्ही .तथास्तु म्हणावं आम्ही आता योगी जन झालो .योगजिनांची शक्ती असते आम्ही जे म्हणू ते होणार .असे तुम्ही आहात .आणखी त्यांनी जे पुढे सांगितलं आहे की तुम्ही, बोलते पयिषाचे आरणव ,बोलते म्हणजे बोलतात पयिषाचे म्हणजे अमृताचे ते हा साधक असे तुम्ही असे जगा मध्ये फरिल .तुम्ही नुसता अनुभव घेऊन बघा तुम्हाला काय आहात ते .अजून तुम्ही स्वतःला ओळखलेलं नाही .जस हे इन्स्ट्रुमेंट लहानच आहे म्हणा पण जो पर्यंत तुम्ही त्याला कनेक्शन लावणार नाही तो पर्यंत त्याला काही अर्थ लागणार नाही .तसच तुम्हालाही काही अर्थ लागलेला नव्हता .पण आता लागलेला आहे .आता तुम्हाला जे करायचं ते दमकून करायचं .आण जे म्हणायचं ते अगदी दणकून म्हणा .तुम्ही जी इच्छा प्रगट कराल ती इच्छापूर्ण होईल .आण जे तुम्हाला पाहजि ते सर्वाना मळिणार आहे .आण तुम्ही ज्याला जे म्हणाल ते मळिल .आण ते मळिलच पाहजि ,परमेश्वर तुमच्या साक्षीला उभा आहे .सारे चरिजीव तुमच्या बरोबर आहेत .हनुमान ,भैरव तुमच्या साथीला आहेत .गणपती तुमच्या बरोबर आहेत .ब्रम्हा वशिष महेश तुमच्या बरोबर फरित आहेत ,सगळे देवदूत तुम्हाला ध्यान करत आहेत .याचा तुम्ही अनुभव घ्या .अनुभव घेतल्या शविय माताजी काय म्हणता आहेत हे तुमच्या लक्षात येणार नाही .खरोखरच तुम्ही योगी झालात की नाही ते तुम्ही अनुभव घेतला पाहजि .योगजिन म्हणजे जंगलात राहणारे लोक नको .तुकाराम काय जंगलात राहत नव्हते .पण त्यांना घायाला वमिन आलं होत .तस ज्ञानेश्वर काही जंगलात राहत नव्हते .काही सोडून राहायला नको .या संसारात राहूनच तुम्ही योगजिन आहात .असे वशिष योगी आहात तुम्ही .आण तुम्ही सहजयोगी आहात .कारण तुम्हाला सगळं काही माहित आहे .कस दुसऱ्याला जागृत करायचं ,कस कुणाला पार करायचं ते शकून घ्यायचं .आता लहान पण पासून ते अंगवळणी बसलं तर तुम्ही अगदी एक्सपर्ट व्हाल .त्याच्यामध्ये म्हणजे मोठे मोठे योगीराज होणार .आण आमच्या डोळ्या समोर ते दिसायला पाहजि .तर आज सर्वाना माझा अनंत आशीर्वाद .मी अत्यंत सुखी आहे या वेळेला आण असं वाटत की या वैतरणा मध्ये फार मोठं कार्य होणार आहे .सर्वाना माझे अनंत आशीर्वाद

1984-02-19, Public Program

19 फेब्रुवारी 1984

Public Program

Anjaneri (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Public Program in Anjaneri, the birthplace of Shri Hanuman (Marathi). Maharashtra (India). 19 February 1984.

श्री हनुमानांनी मळिवलं होतं, जसं अंजनी देवी नं मळिवलं होतं. त्या अंजनी देवी सारखं, हनुमानासारखं, जर आपण आपल्या हृदया मध्ये बसलेल्या आत्म्याचं दर्शन घेतलं, जर आपल्याला आत्म साक्षात्कार झाला तर आपल्या पुढे कोणाताही प्रश्न उभा राहणार नाही. सर्व, दुःख, दैन्य, दारदिर्य दूर होऊ शकतं.

आपल्या मध्ये अनेक तत्वे आहेत, ती अजून झोपलेली आहेत, ती जागृत व्हायला पाहजि. ती जागृत झाल्या शिवाय, आपल्याला काही अर्थ लागलेला नाही. म्हणजे असं आहे की, अजून आपला संबंध परमेश्वराशी झालेला नाही. जो पर्यंत आपला संबंध परमेश्वराशी होत नाही तेव्हा आपण त्याच्या साम्राज्यात कसे येणार. आणि त्याचं जे काय वरदान आहे ते आपल्याला कसं मिळणार. म्हणून आपला संबंध परमेश्वराशी झाला पाहजि, आणि सातत्याने राहिला पाहजि, हे मुख्य गोष्ट आहे की तो सातत्याने राहिला पाहजि. परत उगीचच आपण जर सारखं वटिठलाला बोलवलं, आणि तो जर धतूत येऊन उभा जरी झाला तरी तुम्ही ओळखणार कसे त्याला, तेव्हा जी अपरा भक्ता आहे, जी परमेश्वराला न पाहता, न जाणता केलेली भक्ता आहे. तर्क्या फळाला आज आमचा सहजयोग. (श्री माताजी थांबले आहेत)

गणेशाला आपण म्हणतो की सहज पडलो प्रवाही तेव्हा तू मोक्षाच्या वेळेला आमचं रक्षण कर. ती मोक्षाची वेळ आज आलेली आहे ती गाठून त्यात सातत्याने आपण राहिलं पाहजि. त्याच्यासाठी काही पैसे द्यावे लागत नाही, परमेश्वराला पैसे कशाशी खातात ते माहिती नाही. हे पुष्कळ लोकांना माहिती नसेल की परमेश्वराला पैसा काय आहे ते समजत नाही. आता आम्ही खेडे गावात गेलो आणि त्यांना सांगितले हे बघा तुम्ही आम्हाला पैसे वगैरे काही द्यायचे नाही, तर ते म्हणतात बर दहा पैशाच्या जागी वीस पैसे देऊ का? तर परमेश्वराला काय पैसे समजतात का? जेव्हा श्री राम इथे आले होते, त्यांना पैसे कशाशी खातात ते माहिती होत का? कवि हनुमानांचं उदारहण आहे, की सीताजींनी त्यांना सोन्याचा एक मोठा भारी हार दिला होता. तर ते प्रत्येक मणी फोडून बघत होते. त्यांनी सांगितलं की काय तू असे मणी का फोडत बसलास? ते म्हणाले मी बघतो आहे की ह्याच्यात श्री राम आहेत का नाही कशात? तर कशातच श्री राम दिसत नाही. ते सोने बेकारच त्यांना वाटले. ते सगळं सोनं फेकूनच टाकलं. ज्याच्यात श्री राम नाही ते सोनं बेकार आहे. हे हनुमानाने तुम्हाला दाखवलेलं आहे. म्हणून तो श्री राम आपल्या मध्ये जो बसलेला आहे, त्याला आपण आधी मळिवलं पाहजि आणि श्री रामाच्या राज्यात प्रवास केल्यावर सगळं काही आपलं दुःख नष्ट होते हे आपल्याला माहिती आहे. आणि ते अशा प्रकारची होतं. आताचीच तुम्हाला जर एखादा चमत्कार सांगायचा म्हणून सांगते, त्याच्या वर तुम्ही विश्वास ठेवा अशातली गोष्ट नाही, पण असे होऊ शकतं आणि झालेलं आणि तिसरं सर्व तुमचं भलं व्हावं, तुम्ही सगळे सुखी व्हावेत, म्हणूनच परमेश्वराने ही योजना केलेली आहे, की आता माझ्या भारत वर्षातल्या ह्या लोकांना ज्यांनी एवढा परमेश्वरावर विश्वास ठेवलेला आहे, त्यांना हा साक्षात्कार दिला पाहजि, त्यांना हा साक्षात्कार दिला पाहजि, त्यांना आशीर्वाद दिला पाहजि, की तुमचं भलं झालं पाहजि, तुम्हाला परमेश्वर हा मिळाला पाहजि.

अनुभवातली एक गोष्ट मी सांगते की, आमच्या एक लहानसं गाव आहे कळवा म्हणून तिथे एक राजाराम पाटील म्हणून गृहस्थ राहत असतं. ते अत्यंत सर्व साधारण परिस्थितीतले होते. फारच साधारण परिस्थिती होती त्यांची. आणि ते नेहमी माझ्या पुरोग्रंमला यायचे, आणि त्यांच्या बरोबर आपला त्यांचा मुलगा आणि इतर *** लोकांना घेऊन यायचे. आणि मी असं म्हटलं की कळव्याहून इतकी फॅमिली घेऊन येतात, आणि त्यातून हार बीर घेऊन यायचे मी म्हटलं हे बघा राजाराम पाटील नदिान येण्या जाण्याचे पैसे तुम्ही माझ्या कडून घ्या. हे फार होतं तुम्हाला. मला भेटावं वाटतं बरोबर आहे, पण तुम्हाला कसं जमतं हे? तर म्हणे परमेश्वरानं माझी सोय केली आई. म्हटलं काय झाल काय? तर म्हणे माझी एक थोडीशी पडीक जमीन होती, तिथे मी जाऊन ध्यान वगैरे करतो सकाळचा. एक दिवस एक मनुष्य आला त्याने सांगितलं की, तुमच्या जमनीत अशी काही तरी विशेष गोष्ट आहे की, ह्याच्यातील जर माती वापरली तर वटो दगडा सारख्या होतात असं कोणीतरी सांगितलं म्हणून आम्ही पाहायला आलो आहे. आणि ही जी माती आहे ती आम्ही आता शेराने विकत घेऊ. जी जमीन त्यांनी पडीक समजून सोडून टाकली होती, तीला सोन्याचं रूप आलं. ही सोन्याची द्वारका परमेश्वर उभा करू शकतो जर तुम्ही परमेश्वराला मळिवून घ्याल तर त्याच तत्व अत्यंत महान आहे. पुष्कळ लोक मानतच नाहीत, शास्त्रीय लोक ह्या गोष्टीला मानतच नाही, की परमेश्वराची कोणी शक्ती आहे. आता हे बघा इथे जे आपल्याला ही झाडं वगैरे दिसतात ही कोण, ही झाडं कुठून आली? ह्यांना हरिवं कोण करतं? आंब्याच्या झाडाला आंब्याचं फळ कोण लावत? त्याला कोणी दुसरं फळ का नाही लावत? हे सगळं करणारी परमेश्वरी शक्ती आहे. आणि ती परमेश्वरी शक्ती आहे कवि नाही, तिचा आज तुम्हाला साक्षात्कार होणार आहे. आणि जेव्हा त्या परमेश्वराची शक्ती तुमच्या मध्ये येऊन जाईल तेव्हा तुमच्यात सूक्त असलेले, अत्यंत गहन अशी जी तत्त्व आहेत, म्हणजे लक्ष्मी च तत्त्व स्वतः ते जागृत होतं आणि मनुष्याचं आयुष्य एकदम बदलून जातं. सहज योगानी अनेक फायदे झालेत सर्व प्रथम म्हणजे लोकांना शारीरिक सुख प्राप्त होतं. शारीरिक त्रास असतात ते नष्ट होतात. त्याच्या मुळे पुष्कळसे जे आपले पैसे आणि त्रास आहेत ते वाचतात. नंतर त्याच्या नंतर मानसिक त्रास पुष्कळांना असतो. ते मानसिक त्रास ठीक होतात. त्याच्या नंतर जे आपल्याला पुष्कळांना बौद्धिक त्रास असतात, आता तुम्ही लोक नशिवाले, तुम्हाला बौद्धिक त्रास कमी आहेत. कारण एवढं शकिलेले नाहीत, जे लोक अतः शकिलेले आहेत त्यांना फार बौद्धिक त्रास असतात. तर त्या त्रासा पासून तुम्ही वंचित आहात ही बरी गोष्ट आहे. आणि त्याच्या नंतर जे मनुष्याला लक्ष्मी चे त्रास आहेत ते सुद्धा नष्ट होतात. अशा रीतीने अनेक ज्या त्रासांना आपण भिती ते सर्व नष्ट होऊन आपण परमेश्वराच्या साम्राज्यात प्रवेश करतो आणि तिथे सुखा समाधानाने नंदू लागतो. हे सहज योग आहे आणि त्याच्या बाजूला कर्ती सांगितलं तरी कमी आहे. मी म्हणजे सतत रोज माझे एक कमीत कमी भाषण होत असतं. आणि प्रत्येक ठिकाणी मी इतकं सांगते तरी लोक म्हणतात अजून तुम्ही काही नवीनच सांगितलं. तर त्याला काही अंत नाही आहे. तुम्हाला काही प्रश्न असला तर मला वचारा आता. माताजी हिंदी मध्ये बोलतात (रोज का भाषण दे दे के, पाणी असेल तर, बलिकूल पवन का पवन पुत्र थे ना तो हवा चल रही है) हा वचारा प्रश्न असला तर वचारायला पाहजि. काही प्रश्न नाही का? काही तरी प्रश्न वचारायला पाहजि ना, नाही का? बरं आता मी सांगते एक प्रश्न, एक प्रश्न असा वचारायला पाहजि की माताजी हे कसं होतं? हे कसं घडतं? हा असा प्रश्न वचारायला नको का आपण? कुणी काही सांगितलं म्हणून त्यांच्यावर विश्वास नाही ठेवला पाहजि. आपण वचारलं पाहजि की असं कसं होतं? तुम्ही म्हणता एवढ्या मोठ्या गोष्टी आहेत की नाही खर्या. तर आपल्या मध्ये अशी एक शक्ती आहे ज्याला कुंडलीनी असं म्हणतात. ती आपल्या पाठीच्या माकड हाडा मध्ये त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये सरपाकार बसलेली आहे. ती साडेतीन वटोळे घालून बसलेली शक्ती आहे. ही शक्ती हिला कुंडलीनी शक्ती असं म्हणतात. आणि अनादिकाळा पासून हचिं वर्णन आपल्या मध्ये दत्तात्रयांनी वगैरे केलेलं आहे. पुष्कळश्या पुस्तकां मध्ये म्हणजे मार्कंडेय जे चौदा हजार वर्षां पूर्वी झाले त्यांनी सुद्धा ह्या कुंडलीनीचं वर्णन केलेलं आहे. जे देवी महात्म्य, देवी पुराण वगैरे त्यांनी लहीलय त्याच्या मध्ये त्यांनी कुंडलीनीच वर्णन केलेलं आहे. ही शक्ती आपल्या मध्ये झोपलेली असते. कारण ही शक्ती म्हणजे आपली शुद्ध इच्छा आहे. आपली खरी इच्छा आहे. आता आपल्याला असं वाटतं की आपली खरी इच्छा म्हणजे आज असं वाटेल कोणाला की बुवा आम्हाला एक घर असलं म्हणजे झालं, तस नसतं, घर झालं म्हणजे मग तुम्हाला काही तरी वाहन पाहजि, वाहन झालं की मग मुलं पाहजि, मुलं झालं की दुसरं पाहजि. तेव्हा जी शुद्ध खरी इच्छा आहे, ती कोणचीये, ती आपल्या मध्ये एक शक्ती आहे, शुद्ध इच्छा फक्त एक आहे की आपला परमेश्वराशी संबंध झाला पाहजि. आपण परमेश्वराला भेटलो पाहजि. आपला परमेश्वराशी योग घटीत झाला पाहजि, ही शुद्ध इच्छा आहे आणि ती अजून जागृत झालेली नाही. तीच कुंडलीनी शक्ती, जी आपल्या त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये आहे ती जागृत झाली म्हणजे हे कार्य घटीत होतं. आणि पुष्कळांच्या मध्ये ती तुम्हाला डोळ्याने सुद्धा दिसेल, की त्या माकड हाडा मध्ये जसं काही एखादं हृदय चालावं अशा रीतीने ती स्पंदित होते, आणि ती कुंडलीनी शक्ती जागृत झाली म्हणजे तुमच्या हातामधून चैतन्याच्या लहरी वाहू लागतात आणि चारीकडे असलेलं पसरलेलं चैतन्य सुद्धा तुम्हाला जाणवतं. सर्व प्रथम ही जी परमेश्वराची शक्ती चारी कडे कार्यान्वित असते जी सर्व जिवित कार्य करते ती सर्व प्रथम जाणवते. आणि ते कसं करायचं ते मी थोडक्यात आता करण्याच्या वचारात आहे. पण आता काही प्रश्न असला तर वचारून घ्या परत. (श्री माताजी हसत आहेत) वचारा वचारा वचारलं पाहजि म्हणजे काय की तुमचं लक्ष आहे तकिडे माझ्या ****. वचारा वचारा वचारा एखादा प्रश्न वचारला पाहजि. (साधकाने प्रश्न वचारला) काय होण्याचा? म्हणजे **** हनुमान मंदिराकडे जाण्या येण्या करता रस्ता आणि वाहनांची व्यवस्था ही होण्याकरता प्रश्न मांडलेला आहे ती आमची इच्छा पूर्ण होईल का? अर्थात होईल पण तो काही फार मोठा मोठा गोष्ट नाही. हनुमाना कडे जाण्याची रस्ता होईल. तुम्हाला माहिती नाही ह्या देशा मध्ये पुष्कळ येणार आहे, पण त्यांनी तुमचं समाधान मात्र होणार नाही. हे मुख्य सांगायचं. रस्ता होईल, सगळं काही होईल, कदाचित आमचं एखादं इथे आश्रम सुद्धा होऊन जाईल. काही तरी होईल, पुष्कळ होईल. पण त्याने समाधान होणार नाही, समाधान परमेश्वराला मिळाल्यावर होणार आहे, म्हणजे काय होईल? सगळ्यात मोठी गोष्ट म्हणजे सर्व व्यसनं तुमची सुटणार, हनुमानाला मळिवण्यासाठी पहिल्यांदा व्यसनं सुटायला नकोत का? अहो जर आपण सगळी व्यसनं घेतो तर हनुमान कसा आपल्याला प्रसन्न होईल? आणि देवळात जाऊन तरी, देवळा पर्यंत जायचं, पाय तोंडायचं आणि शेवटी काय मिळणार? तेव्हा मी परमेश्वरा कडून एक प्रश्न वचारते की आधी आपली व्यसनं वगैरे सुटायला नकोत का?

परमेश्वराचा आशीर्वाद मळिवण्यासाठी आपल्या मध्ये सुद्धा त्याची कृपमता नको का? म्हटलं ना तर आधी ती कृपमता घ्या ते आई चं काम आहे ते मी करते. आता हनुमानाच्या आईने जे करायचं ते केलं, आता तुमच्या आईला जे करायचं ते करू द्या. ती तुम्ही पात्रता मळिवून घ्या. मग सगळं होणार आहे. मग जे म्हणाल ते, पण आधी परमेश्वराच्या साम्राज्यात जायला नको का? हां, आता दुसरा प्रश्न वचिारा, उत्तम होता प्रश्न. हं आईच आहे मी, तेव्हां आईला प्रश्न वचिारायला काय हरकत नाही. आई आपली असते, तिला आपण सगळे प्रश्न वचिारतोच की नाही. जर आईला नाही वचिारायचं तर कोणाला वचिारायचं. हा वचिारा आणखी, (साधकाने प्रश्न वचिारला कुंडलीनी जागृत करण्यासाठी काय करायला पाहजि?) हो तो बरोबर प्रश्न आहे. ते मी करणार आहे. ते सांगते, पण बाकी, बरोबर ह्यांनी बरोबर प्रश्न वचिारला. हा साधकाचा प्रश्न आहे. हा बरोबर प्रश्न आहे. त्याच्या साठी फार थोडसं करावं लागतं. ती सहजचं जागृत होते. जसं एखादं बी आहे, तर बी ला जर उगवायचं असलं तर काय करायचं, तुम्ही म्हणाल मातीच्या उदरात घाला म्हणजे होतं तसंच आहे. हे माती चं काम आहे, ते सहज होतं. सहज - स म्हणजे, तुमच्या बरोबर जन्मलेली ही कुंडलीनी, तुमच्या बरोबर जन्मलेली आहे, आर्ण तिचि जो योग मळिणं ते ही तुमचा बरोबर अधिकार आहे, हा तुमचा जन्म सद्धि अधिकार आहे. योग मळिवणं हा तुमचा जन्म सद्धि अधिकार आहे, तो तुम्ही घ्यायचा. मग एकदा तुम्ही जागृत झाल्यावर जसा एक दवा दुसऱ्याला पेटवतो तसं तुम्ही दुसऱ्याला सुद्धा जागृत करू शकता. फक्त थोडसं त्याच्यातलं जाणावं लागत. लहान मुलं सुद्धा करू शकतात. सगळे करू शकतात. आता एक आणखी प्रश्न वचिारा म्हणजे मग आपण करूया. (साधक म्हणाले पाण्याची सोय ****) हो ते (श्री माताजी हसत आहेत) सर्व सर्व आपण ज्या वस्तू मागतिल्या त्या संसारिक आहेत. पाण्याची सोय झाली पाहजि. इतकी गरबी आहे इतकी दुर्दशा, मला सांगायचं म्हणजे, मी माझ्या वडलांचं जे गाव होतं त्या गावी गेले होतं. आं, काय म्हणाले? (साधक बोलत आहेत, वचिाराना वचिारा काय वचिारायचं ते वचिारा) काय पाहजि सांगा, काय म्हणाल्या, ह्यांची भाषा, माणसाचा जो तमोगुण आहे हा असा **** आर्ण दुसरी गोष्ट माणसाने दुसऱ्या माणसा बदल आपुलकी कशी येईल? बरोबर आहे फार छान प्रश्न वचिारलात. ह्यांचा म्हणजे धार्मिक प्रश्न आहे. की आपल्याला एक दुसऱ्या बदल परेम कसं वाटलं पाहजि. आर्ण हा तमोगुण आहे. त्याच्या मुळे आपल्याला एका दुसऱ्या बदल परेम वाटत नाही. हे रजोगुणा मुळे होतं. रजोगुण माणसं जी असतात ती भांडकुदळ असतात. तेव्हां हे कसं होतं? आता हे चौदा देशातलं लोक आलेत. तुमच्या साठी परेम घेऊन आलेत, तुम्हाला भेटायला आलेत, पण तुमचा एकोपा नाही, त्याला कारण काय? आता बघा हे बोट आहे माझं, ह्याला जर दुखणं झालं ह्या बोटाला तर मला सांगावं लागत नाही, कारण हे दुःख मला झालं, तर मी त्याला लगेच हाताने चोळून ठीक करते स्वतःच, आहे का नाही, कारण माझंच बोट आहे ते. तसेच तुम्ही सुद्धा त्या वरिड पुरुषाच्या अंगातले एक प्रत्यंग आहात. सगळे जण आहात, पण अजून त्याची जाणीव नाहीये. त्याची जाणीव नाही की आपण एकच परमेश्वराच्या अंगातले प्रत्यंग आहोत. ही जाणीव नाही आहे. ती जाणीव जागृत झाल्या बरोबर तुमच्या हातामध्ये जी चैतन्य लहरी येतात त्याच्या मुळे एक नवीन चेतना जागृत होते आत मध्ये. आता आपल्याला पुष्कळ चेतना आहेत, जानवरा पेक्षा आपण पुष्कळ जास्त वाढलेले आहोत. वृद्धी झालेली आहे, समजा एखाद्या जानवराला सांगितलं की ह्या घाणीतनं जा, तर तो सरळ नघून जाईल, पण माणसाला सांगितलं तर तो जाऊ शकत नाही. पण जेव्हा तुम्हाला आत्म्याचा साक्षात्कार होतो तेव्हा तुमच्यात सर्व प्रथम जी जाणीव येते ती ही की आपण सर्व एका शरीराचे अंग आहोत. तुमच्या बोटांवरच तुम्हाला कळेल की ह्या माणसाला काय त्रास आहे, त्या माणसाला काय त्रास आहे. त्याच्या पोटात दुखत आहे. तुम्ही बसले असाल, तुम्ही म्हणाल काय हो तुमचं डोकं दुखतय का? तुम्हाला कसं कळलं? मला कळलं म्हणजे माझ्या बोटात कळू लागलं. ही तुमची बोटं बोलू लागतात आर्ण त्याच्यात कळत की ह्या माणसाला हा त्रास आहे, त्याचं ते चक्र धरलं त्याचं ते चक्र. म्हणजे ज्याला सामूहिक चेतना म्हणतात ती जागृत होते. दुसरा कोण आहे? अहो कुणी जर म्हणे माताजी तुमचे उपकार वगैरे तर त्यांना असं म्हणायचं की अहो दुसरा कोण, सगळे अंगातले प्रत्यंग झाल्यावर दुसरा कोण आहे. जर तुम्हाला त्रास असला तर मला ही त्रास होतो, मी माझा जर त्रास काढला तर तुमच्या वर कुठला उपकार झालेला आहे. तर ही चेतना आपल्यात अजून जागृत नाहीये. ती एकदा जागृत झाली म्हणजे एका दुसऱ्यासाठी आपण जीव देतो कारण जसं आपले नाक, डोळे, तोंड सगळं आपलंच आहे, तशे हे सगळे आपलेच आहेत. ह्याची चेतना आपल्या मध्ये येते. ही चेतना आहे ती आपल्या मध्ये येते. हेच मनुष्याचं जे आहे आता पर्यंत मानव स्थितीतन अतमानव होण्याचं स्थान आहे. जेव्हा मनुष्य अतमानव होतो तेव्हां सगळ्यांचं दुःख आपल्या मध्ये काय आहे ते कळत. ही चेतना जागृत व्हायला पाहजि आर्ण ती होणार. तेव्हां आपापसात परेम येणार, इर्ष्या, घृणा हे सगळं जाऊन आपण सर्व एक असल्यामुळे, एक दुसऱ्याला आपण मदत केलीच पाहजि कारण आपण एकच आहोत, एकच शरीर आहोत. पण ही चेतना जागृत न झाल्यामुळे या अज्ञानामुळे असं होतंय, हे ज्ञान आतमध्ये जागृत झालं पाहजि, म्हणजे तुमच्या नसांवर कळलं पाहजि, तुमच्या बोटांवर कळलं पाहजि, जाणवलं पाहजि, “जाणीव” मराठीत फार छान शब्द आहे, ह्याची जाणीव झाली पाहजि, हे डोक्यानी नाही हो म्हणायचं आम्ही तुम्ही भाऊ बहीण आर्ण मग भांडणं सुरु, ही आतून जाणीव होते. असं सर्व वशिवाचं होणार आहे. ठीक आहे? फार छान प्रश्न आहे. असा वचिार असावा की आपल्यात सगळ्यात एकी यायला पाहजि आपण सर्व एक आहोत पण अज्ञाना मुळे आंधळ्या लोकांना असं वाटतं आपण सगळे वेगळे आहोत, पण एकदा डोळे आले म्हणजे सगळे एकच आहोत आपण काही फरकच नाही. म्हणतात ना अवलयाला जात नसते. जो योगी जन झाला त्याला जात पात काही राहत नाही. सगळे एक. बरं आता काय करायचं त्याच्यासाठी? पहिल्यांदा मी आई आहे, तेव्हां माझ्या समोर टोपी बीपी घालायला नको तुम्ही आपले सरळ बसा, आई समोर जसे बसता तसं आई समोर बसतात तसे बसा, अगदी सर्व साधारण, काही त्याच्या मध्ये अपरोधकता नको. अगदी साधेपणाने बसायचे. आई समोर आपण कसे बसतो हा वचिार आधी ठेवला पाहजि आम्ही आमच्या आई समोर बसलोय, आईशी जसा आपले पणा आहे तसा आपलेपणा परेमाचा ठेवला पाहजि, आमचं सर्व कार्य परेमाचं आहे तेव्हा अगदी परेमाने बसलं पाहजि. हं आता फक्त दोन्ही हात अशे ठेवायचे मांडीवर, आरामात, आरामात ठेवायचे अशे हं शांत पणाने, हमम आर्ण आता डोळे मट्टून घ्यायचे, सगळ्यांनी डोळे मट्टी, हसायचं नाही, हे बघा त्यानीचं होणार नाही, हे असलं ह्यांनी होणार नाही थोडं शांतपणाने परमेश्वराच्या गोष्टी करतो ना आपण, डोळे मट्टी, डोळे मट्टून बसा, डोळे मट्टण्या मध्ये एवढं हसण्यासारखं काय आहे बरं, हे जे हे आहे ना आपल्या खेडे गावातलं त्यांनीच होत नाही काम खेडे गावातं. नाहीतर तशे फार...

1984-02-22, Public Program

22 फेब्रुवारी 1984

Public Program

Rahuri (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Sarvajani Karyakram Date : 22nd February 1984 Place Rahuri

ORIGINAL TRANSCRIPT MARATHI TALK राहुरी कारखान्याचे सन्माननीय अध्यक्ष श्री सरजेराव पाटील, तसेच मतिर संघ संस्थेचे संचालक लोक, आपण इथे जमलेले सर्व राहुरीकर आणि भागासलेले लोक, म्हणजे तसं म्हणायला मला बरं नाही वाटत. कारण सगळी माझीच मुलं आहेत. सगळ्यांना माझा नमस्कार ! दादासाहेबांची एकदा अचानक भेट झाली आणि तेव्हाच ओळखलं, की ह्या मनुष्याला लोकांबद्दल खरोखर कळवळा आहे. ज्याच्या हृदयामध्ये कळवळा नाही, त्यांनी समाज नेते होऊ नये. ज्यांनी समाज कार्य केलं नाही त्यांनी राजकारणात येऊ नये. ज्यांनी समाजकार्य केलं आहे, ते जर राजकारणात आले तर त्यांना कळवळा राहिल लोकांसाठी. पण बहुतेक लोक समाजकार्य एवढ्यासाठी करतात की आपण राजकारणात येऊन पैसे कमवू. ते मला सगळं माहित आहे. मी लहानपणापासून आपल्या देशाची स्थिती पाहिली आहे. तुम्हा सगळ्यांमध्ये माझे वय कदाचित जास्त असेल. माझे वडीलसुद्धा फार धर्मनिरपेक्ष, अत्यंत उच्च प्रतीचे समाजकर्ते, देशकर्ते, राष्ट्रकर्ते आणि परत डॉ. आंबेडकरांच्या बरोबर अत्यंत मैत्री, अत्यंत मैत्री! जिव्हाळ्याची मैत्री होती. आमच्या घरी येणं-जाणं. सगळे काही. मी ह्यांना लहानपणापासून पाहिलं आहे. मी त्यांना काका म्हणत असे. तेव्हा अत्यंत जवळचा नातं त्यांच्याबरोबर राहिलं आहे. आणि अत्यंत तेजस्वी, उदार असे ते होते. माझे वडील गांधीवादी होते आणि हे थोडेसे गांधीजींच्या वरिष्ठात होते. तेव्हा त्यांचा वादही चालत असे. संघर्षाची जरी गोष्ट म्हटली, तरी आपापसात अत्यंत मैत्री होती. फार मैत्री! माझे वडील जेलमध्ये गेले की यायचे आमच्या घरी, वचारायला, कसं काय चाललं आहे ? ठीक आहे की नाही? अशा सर्व मोठ्यामोठ्या लोकांच्या बरोबर माझं लहानपण गेलेले आहे. मी गांधी आश्रमातही वाढले आणि त्यांच्या संघर्षातूनच मी एक निष्कर्ष काढला. ज्योतिबा फुले झाले कवि इतर जे काही समाजकर्ते झाले, आगरकर झाले, टळिक झाले, ह्या सर्वांच्या संघर्षामध्ये जी चीड होती, ती गोष्ट खरी आहे. जातीयता ही आपल्या देशामधील सर्वात भयंकर कीड आहे. म्हणजे कॅन्सरचा रोग आहे तो. आपण म्हणू ह्याला की ह्याच्यापेक्षा कोड आलेलं बरं ! पण ही जातीयतेची कीड आपण काढली पाहिजे आणि ही जातीयता यायलासुद्धा कारण पोटभर लोकांचं आहे. आता आपण वचिर कर, की जातीयता आली की तुम्ही जन्मापासूनच तुम्ही काय महार झाले, की जन्मापासूनच तुम्ही हे झाले. हे कसं शक्य आहे ? जर तुम्ही असा वचिर कर, की ज्यांनी गीता लहिली, कोणी लहिली? व्यासांनी लहिली गीता. माझा वचिर हा आहे की ज्यांनी जात बनवली त्यांना मी वचिरते. व्यास कोण होते ? एका कोळणीचा पुत्र. ज्याला वडील नाहीत. अनाथ, ते व्यास! त्यांनी गीता लहिली. ती वाचून तुम्ही जातीयतावाद कसा वाढवता! काय? 'जाती' हा शब्द जो नघाला, हा नंतर लोकांनी स्वतःच वरचस्व स्थापन करण्यासाठी कधीतरी केला. आपल्या देशामध्ये अशात-हेची जात नव्हती. कर्मानुसार जात होती. चार जाती मानल्या जात असत. पहिली जात, जो ब्रह्माला शोधतो तो ब्राह्मण. 2

Original Transcript : Marathi वाल्मिकी कोण होता? परत एक कोळी. आज त्याचं रामायण डोक्यावर घेऊन बसतात आणि जातीयता करता, म्हणजे मला समजत नाही. याचा मेळ कसा बसवायचा ते सांगा तुम्ही? तर हे काहीतरी स्वतःच वरचस्व करण्यासाठी. लोकांनी जन्मापासून जात काढली, पण कर्माप्रमाणे जात होती पहिल्यांदा. परमेश्वराने ज्या जाती घातल्या, त्या आतल्या होत्या, बाहेरच्या नाही. आता समजा एक झाडाची जात आहे. आंब्याची जात आहे, त्याला आंबा आला पाहिजे. जो मनुष्य ब्रह्मतत्त्वाला जाणून घेतो, ब्रह्मतत्त्वात लीन होतो, तोच ब्राह्मण आहे. असे कति ब्राह्मण असतील, ते माझ्यासमोर या! परवा मी असा प्रश्न केला, येऊन माझ्यासमोर असे असे करायला लागले. म्हटलं, 'हे काय होतं हो तुम्हाला? मोठे ब्राह्मण बनता. हे असं असं कशाला ? तुम्ही ब्रह्माला जाणलंय ना !' 'माताजी, तुम्ही शक्ती, म्हणून आम्ही हालतोय. हे शेजारचे हलतात.' म्हटलं, 'जाऊन वचिरा कोण आहेत ते ? त्यांनी जाऊन वचिरापूस केली. कळलं की ते ठाण्याहून, पागलखान्यातून ठीक होऊन आले आहेत. म्हटलं, तुम्ही आणि ते एकच. काय आहे तुमच्यामध्ये जास्त? म्हणून स्वतःला काहीतरी शिष्ट समजून जर कोणी म्हणेल, की मी ब्रह्मतत्त्वाला प्राप्त झालो आणि ब्राह्मण आहे, तर अशा सर्तफिकितेने, सेल्फ सर्तफिकितेने काही होणार नाही. असे सर्व धर्मामध्ये झाले आणि होतात. आणि हे आता सांगायचं म्हणजे, की शेड्यूल कास्टमध्ये आमच्या ओळखीचे एक गृहस्थ होते. ते चांगले जातीचे हे होते, म्हणजे मराठा समजा, राजपूत. पण ते स्वतःला शेड्यूल कास्ट म्हणून आले. मी म्हटलं, असं कसं, तुम्ही शेड्यूल कास्ट असे कसे झाले ? म्हणे आता आयएसमध्ये आहे तर शेड्यूल कास्ट झालो. म्हणजे आता दुसरी जात काढली आणि खीन. तर हे असे संघर्ष चालू. ह्या गोष्टी काही ठीक होणार नाही. दुसरी गोष्ट, जात ही काही आपल्या देशात नव्हती. ज्यांनी ब्रह्मकार्य स्वीकारलं ते ब्राह्मण. ज्यांनी युद्धामध्ये परमेश्वराला शोधण्याचा प्रयत्न केला, ते क्षत्रिय. तर ज्यांनी पैशामध्ये, म्हणजे जे मारवाडी आहेत ते, ते वैश्य. कारण त्यांनी पैशामध्ये परमेश्वर शोधला आणि ज्यांनी असा वचिर केला, की काहीही काम पडलं तरी हरकत नाही, पैसे कमवायचे त्यांनासुद्धा ... आणि अशा लोकांना, उगीचच ज्या लोकांना आपल्याला जबरदस्ती करून काहीतरी वाईटपणाच्या त्यांना.... करून टाकलं, असं करून टाकलं. जे शेती करतात, ते सगळ्यात मोठे कार्य आहे. शेती उत्पादन करणं, शेतीचं कार्य करणं, सर्वात उच्च आहे. पण जो आयएसचा मनुष्य असला, कलेक्टर, तो उच्च मानला जातो आपल्या देशात. तो तर सरकारी नोकरीच. त्याला तरी माहित आहे का? ती तर नोकराची जात आहे. त्याला आपण कलेक्टर म्हणून नमस्कार करतो. जो शेतीचा मनुष्य जो जमिनीत कष्ट उपसतो, तो खरं तर उच्च कार्याला लागलेला आहे. तेव्हा ही सगळी डोक्याचीच करामत आहे. लोकांच्या डोक्याचीच करामत आहे. काहीतरी डोकं चालवून, कसं लोकांच्या डोक्यामध्ये धोंडा घालायचा, देशातल्या लोकांना फार चांगलं येतं आणि ते अजून चालूच आहे. कुठे तरी चालूच असणार. आंबेडकरांच्याबद्दल मला अत्यंत आदर आहे. माझे वडीलसुद्धा कॉन्स्टिट्युअंट असेंब्लीमध्ये मेबर होते. त्यांनी कॉन्स्टिट्युशन केलं. ते आमच्या घरी येऊन बसत असत आणि दादविविद व्हायचा. तेव्हा माझे वडील म्हणाले की, 'असं हे आपल्या करू या, की जे लोक आपल्याला फार उच्च स्थितीचे म्हणतात,' कारण माझे वडील साधे मनुष्य होते, 'त्यांना आपण साधू करू. म्हणजे त्यांच्यातले लक्ष्मी तत्त्व जागृत होऊन ते सर्वांची मदत करतील. ' जसं आता सरजेराव 3

Original Transcript : Marathi पाटीलांचे झालं. आंबेडकरांचं म्हणणं असं होतं, की तुम्ही काही ह्यांच्या गोष्टीत येऊ नका. हे लोक फार दुष्ट आहेत. लबाड आहेत. जे हे मोठे मोठे ब्राह्मण बनतात, ते काही आपल्याला देणार नाहीत. त्यांचा तर केला पाहिजे. असं त्यांचं म्हणणं होतं. नंतर अल्लादी कृष्णस्वामी अय्यर हे त्याचे चेअरमन होते. आपल्याला माहित नाही जे कॉन्स्टिट्युशन बनवलं गेलं त्यात सगळ्यात वदिवान मनुष्य म्हणजे अल्लादी कृष्णस्वामी अय्यर, अगदी पक्का सन्याशी तुम्हाला सांगते. दोन धोतरावर राहणारा मनुष्य. त्याचं मी सगळं पाहिलं आहे म्हणून मी तुम्हाला सांगते. अशी माणसं मी पाहिली आहे. तुमचं नशीब नाही चांगलं म्हणून आता हे दुसरेच बघतात. पण आमचं नशीब चांगलं. आम्ही अत्यंत त्यागी माणसं पाहिली आहेत त्यावेळी. त्यांचं वशिष्ठ सांगतिलं तर तुम्हाला वाटेल, माताजी कुठल्या गोष्टी करतात ? आणि त्यात हे जे अल्लादी होते, ते तर ब्राह्मणांच्या मागे हात धुऊन लागले होते. स्वतः ब्राह्मण. ह्यांच्या म्हणे सगळ्यांच्या शेड्या कापू. तेव्हा त्यांच्यामध्ये जी जागृती होती, तेव्हा त्यांना जी वाटायची चीड, म्हणजे चीड सगळ्यांनाच वाटली, आगरकरांना वाटली नाही का, टळिकांना वाटली नाही का, गांधीना वाटली नाही, का, पण प्रत्येकाने आपल्या आपल्या तरहेने गोष्टी मांडल्या. 'माताजी, हे बुद्धांचं आहे.' हे बरोबर आहे. बुद्धांनी पहिल्यांदा सांगतिलं की, 'बुद्धं शरणं गच्छामी !' म्हणजे नुसतच बोलायचं नसत ते. आधी तुम्ही बुद्ध झाले का? बुद्ध म्हणजे काय? पाट्या लावून बुद्ध नाही होत. काय हो, नुसती आम्ही खरिश्चन म्हणून पाटी लावली, बुद्ध म्हणून पाटी लावली म्हणून काही आम्ही बुद्ध होत नाही. बुद्ध झालं पाहिजे. हे बुद्ध बसलेत तुमच्यासमोर. ज्यांनी ब्रह्माला जाणलं तो बुद्ध, ज्याला बोध झाला, ज्याला जाणीव झाली तो बुद्ध. ते कार्य आम्ही करतोय ना आता सहजयोगाचं! आधी बुद्ध होऊन घ्या. दुसरं त्यांनी सांगतिलं 'धम्मं शरणं गच्छामी'. म्हणजे धर्म जागृत झाला पाहिजे. सांगतिलं की दारू पडि नका, की हमखास पणार. ते मी बघतेय. लहानपणीसुद्धा आजूबाई होते मी. तेव्हापासून बघतेय. जे म्हटलं नाही करायचं, तेच करायचं. ही मनुष्याची प्रवृत्ती आहे. बंडखोरी. तेव्हा त्याच्यात जर धर्म जागृत केला, आपोआप सगळं सुटतं. म्हणून धर्म जागृत करायचा. 'धम्मं शरणं गच्छामी'. पण सगळ्यात शेवटचं, 'संघं शरणं गच्छामी' जे सांगितलेले आहे बुद्धांचे, ते समजून घेतले पाहिजे. बुद्ध झाल्याशिवाय तुम्ही संघात उतरू शकत नाही. संघ म्हणजे काय ? ज्याला आपण सामूहिक चेतना म्हणतो. ह्या संबंध शरीराच्या अंगप्रत्यंगांमध्ये हे बोट कवि हे बोट वेगळं आहे का? एका संघात बांधलेले आहे. तसेच ह्या वरिष्ठ पुरुषामध्ये आपण सगळे एक अंगप्रत्यंग आहोत. त्याच्यात फक्त जागृत व्हावं लागतं. जर तुम्ही जागृत झाला तर तुम्ही संघात आले मग काय? मग कोणती जात मी कोणती पात! तुमच्या हाताला आणि बोटाला काय वेगळी जात आहे? तुमच्या नाकाला वेगळी जात आहे का? जर ह्या बोटाची आम्ही मदत केली तर काय आम्ही कोणाची सेवा केली? तर ते आतून झालं पाहिजे. आपण झाडावरतीच भांडत बसलोय असं मला वाटायचं लहानपणापासून. ही सगळी मंडळी झाडावर बसून आपापसात भांडत आहेत, बोलत आहेत, वचिर करत आहेत. आता ह्यांनी म्हटलं की काही वशिष्ठ होऊ शकलं नाही. तर त्याला कारण असं की मुळात जा ना! प्रत्येक गोष्टीचं तत्त्व थरलं पाहिजे आणि त्या तत्त्वामध्ये मुख्य तत्त्व हे आहे, की तुमचा आत्मा हा सर्व वशिवात व्यापलेला आहे. ते वशिष्टवापी स्वरूप तुम्ही मिळवून घ्या. हा आमचा सरळ सहजयोग आहे. मग म्हणतील कोण ब्राह्मण आणि कोण क्षुद्र! सगळे योगीजन झाल्यावरती, परमेश्वराच्या साम्राज्यात उतरल्यावर जातीयता कुठून राहणार? ही 4

Original Transcript : Marathi सगळी माणसांनी पसरवलेली घाण आहे. अहो, माणूस इथे तर तथि घाण होणारच. तुम्ही आतूत जाऊन बघा. एखाद्या जंगलात, एकसुद्धा घाण दसिणार नाही. ते जसं गाव यायला लागलं, बाहेरूनच सुगंध येतो, की माणसं आहेत. जनावरं राहतात, साप राहतात, सर्व तरूंचे राहतात लोक, पण एवढी घाण दसित नाही. ते गावात आलं की कळतं, की गाव लागलं! ती माणसाला सवय आहे. त्याला डोकं आहे असं जबरदस्त, की कसं तरी, जे काही चांगलं आहे, त्याचं काहीतरी अनष्ट करून टाकायचं. बुद्ध्यांचं तरी काय भलं केलेले आहे का? मी बघते बुद्ध्यांमार्गी लोकांना तर मला आश्चर्य वाटतं की बापरे, बुद्ध्याला काय करू ? हे जैनांचे महावीर, त्यांचे काय हाल करून ठेवलेत! ते समकालीन एकच गोष्ट करत होते. त्यांचे हाल करून ठेवले. खरसिताचे हाल करून ठेवले. आपल्या सर्व साधु-संतांनी जे काही शक्तिवलं, त्यांचे ही हाल करून ठेवले. आता जागृत तुम्हीच व्हा. सगळ्यांना बुद्ध करायचं कार्य मी काढलेले आहे. खरा बुद्ध धर्म हा सहजयोग आहे. कारण ह्याच्यात तुम्ही स्वतः बुद्ध होता. तुम्हाला बोध होतो. तुमच्या बोटांमधून बोध होतो आणि तुम्ही जाणता, तुमचं काय चुकलेले आहे, दुसऱ्यांचे काय चुकलेले आहे, कसं स्वतःला नीट करून घ्यायचं. आणि एकदा हा जर तुम्ही बुद्ध धर्म घेतला जो आतला, तुमचा सर्वांचा आहे. सगळ्यांना कुंडलनी आहे. कुंडलनीला जातपात काही नाही. आहे का? तुमच्या आत्म्याला काही जातपात आहे का? फक्त कुंडलनी व आत्म्याचा संबंध जोडून देणे. हे एक कार्य आहे. ते जर झालं की लक्ष्मीचं तत्त्वसुद्धा जागृत होतं. आता मी म्हणून मागासलेल्या लोकांना त्रास काय? त्यांच्या त्रासाचं सुद्धा एक तत्त्व आहे, ते ही जाणून घ्या. मी सांगते, आई आहे म्हणून. सांगितलेच पाहजि. म्हणजे भूत आणि हे सगळे, प्रेतवदिया, स्मरशानवदिया, हे धंदे करून आपण आपला सर्वनाश करून घेतलेला आहे, मागासलेल्या जातीने. ते सर्व सोडलं पाहजि तुम्ही. चेटक, हे, ते फार करतात. परवा मला एक भेटले होते मागासलेले. त्यांनी मला प्रश्न टाकला, माताजी, मग परमेश्वर सगळीकडे एकसारखा आहे, तर आम्ही अजून एवढे मागासलेले का? अहो, आधी परमेश्वराच्या साम्राज्यात जा. तुम्ही तर इंदिराबाईच्या साम्राज्यात बसलेत. हा प्रश्न त्यांना जाऊन वचिारा. पण जर मला वचिाराल, तर आधी परमेश्वराच्या साम्राज्यात जाऊन मग पहा, कशी दरदिरता राहते ते. कारण हे एकदा संकट सुटलं, हा चेदुकाचा जो प्रकार चालतो आणि हे जे धंदे चालतात आणि त्यात आणखीन ब्राह्मणांची भर. म्हणजे हे सगळे उपटसुंभ जाऊन तकिडे, 'तुमचं हे आम्ही भलं करतो. चार आंगठ्या आमहाला द्या. दोन रुपये आमहाला द्या.' हे असेच तकिडे ते पण आहेत. हे सगळं जर तुम्ही सोडलं, तर गरिबी अशी पळून जाणार! कारण हे जथि असेल तकिडे लक्ष्मी अशी पळते. बरं परत सांगते पुढची गोष्ट! कारण मी सर्व देशात फिरलेली पण आहे पुष्कळ. जातीयता नघून गेली, तरी समता येणार नाही. हे लक्षात ठेवा. समता शब्द वेगळा आहे. आता काय आहे, की ज्या ठिकाणी जातीयता नाही, परदेशामध्ये, तथि काय लोक सुखी आहेत ? तथि काय दुर्दशा आहे ते मला वचिारा तुम्ही! इंग्लंडलाच नाही तर त्या नुसत्या लंडन शहरात, प्रत्येक आठवड्यामध्ये दोन मूलं आई-वडील मारून टाकतात. आता बोला! जातीयता नाही तथि. अहो, जेव्हा दुसऱ्यांना नाही मारू शकत बनून तर आता आपल्याच मुलांना मारायला सुरुवात केली. म्हणजे काहीतरी बघिडलेले आहे नां डोके! काहीतरी बघिडलेले आहे. कोणाला विश्वास नाही वाटायचा, पण हे तथि स्टॅटिस्टिकमध्ये आहे, की त्या लंडन 5

Original Transcript : Marathi शहरामध्ये दोन मुलं आई-वडील मारून टाकतात. मी आपल्या डोळ्याने बघितलं. एवढी एवढी लहान लहान जन्मलेली मुलं, दुसऱ्या खोलीत झोपवायची. कुत्री-मांजरी आपल्या खोलीत झोपवायची. पाहिलं का तुम्ही कुठे? ती मुलं तकिडे मरून गेली तरी चालतील. तुमचा विश्वास नाही बसणार, इतके दुष्ट स्वभावाचे लोक आहेत! उठल्या सुटल्या बंदुकीने गोळ्या झाड. अमेरिकेत हे सारखे चालतं. चोर्यांमार्ग्या तर इतक्या की तुम्हाला आश्चर्य वाटेल आता आम्ही इथे रात्रीचे फिरतो. कोणी अडवत नाही. काही नाही. तथि तर अशी रात्रीची फिरण्याची सोयच नाही. कुठेच. दविसाडवळ्यासुद्धा तुम्ही जर हातामध्ये परस घेऊन गेलात, तर ओढून घेणार. लंडनलासुद्धा. अमेरिकेला तर काय वचिारायलाच नको. मी गेले तर साहेबांनी सांगितलं की सगळे दागिने काढून या. म्हटलं, 'हे बघा, मला ते जमायचं नाही. कारण हे देवीचं काम आहे आणि हे सगळे दागिने म्हणजे त्या देवीचे आहेत. मला काही काढता येत नाही. चोरी कोण करतं ते मी बघते. पण तुम्ही असं म्हणू नका. मी ते काही काढू शकत नाही. हे देवीचे आहेत. ते अलंकार मला घालावे लागणार. जोपर्यंत ते काम आहे.' तर अशी तथि स्थिती आहे. तुम्हाला माहीती नाही. तथि लोकांना काय काय त्रास आहेत ! रात्रभर झोपू शकत नाही. वेडावलेत. ६५% लोक वेडे आहेत. आता बोला. तथि काही जातीयता नाही. मग काय ? माणसाचा स्वभाव असा आहे, की जर त्याला, एखाद्या गुपुला कवि एखाद्या समाजाला दाबायची सोय ठेवली नाही, तर तो घरातच दाबादाबी सुरू करतो. कुठे तरी करणारच. तो स्वभाव आहे. त्याला इलाज काय? त्याला इलाज असा आहे, की कुंडलनीचं जागरण केलं तर आजूचा चक्रावरती तुमचा अहंकारच ओढून घेते कुंडलनी. सदाच, तर हे जे कार्य आहे, ते ह्या वसतीगृहात तुम्ही ह्या मुलांना द्या. ह्या लहान मुलांना पार करा. जसं पाटील साहेबांनी आपल्या शाळेमध्ये मुलांना पार करून घेतलं. तसं तुम्ही पार करून घ्या. हा खरा आशीर्वाद आहे. आता आपण जे म्हटलं, की पैशाचं सोंग घेता येत नाही. कबूल आहे. पण पैशाचं चीज आपण करू शकतो. ते चीज करायला शकितो. एक साधारण गोष्ट आपल्याला सांगते, की आमच्या सहजयोगामध्ये एक खेड्यातला मनुष्य, आता त्याला मागासलेला कसं म्हणायचं, माझा मुलगाच आहे तो. तुम्ही म्हणा मागासलेले त्यांच्या जाती बनलेल्या असतात, त्याला मी काय करू ? अशा जातीचा एक मनुष्य आमच्याकडे येत असे. पाटील आहेत ते. फार सभ्य मनुष्य आणि फार गरीब. बरं, सहजयोगात दानधर्माची प्रथा नाही. आम्ही प्रथा नाही ठेवलेली. एका अर्थी दान होतच आहे ते. तर तो मनुष्य आमच्याकडे आला, तर मी म्हटलं, 'काय करता पाटील. रोजचा पण एक फुलाचा हार घेऊन येता. कसतरी हो. मी कोणाला तरी म्हटलं, 'कमीत कमी ह्यांचे हाराचे तरी पैसे द्या.' मला जरासे ते कसेसेच वाटले, की आता हाराचं कशाला माझ्यासाठी आणखीन ! इथे एवढे हार येतात आणि हे कशाला आपले पैसे घालतात. तर तो म्हणाला, 'माताजी, माझा प्रश्न सुटला.' 'कसा?' 'नाही, म्हणजे आता पैशाचा मला काही प्रश्न नाही.' 'असं कां? काय झालं काय?' 'नाही आमची पडीक जमीन होती नां बाहेर. मी तथि ध्यान करतो बसून सगळ्यांचे आणि संध्याकाळी थोडीशी प्रतपावली करतो तथि.' 'तर काय झालं काय ?' 'अहो, त्या जमनीत काय गुण आला माहीत नाही. एक संधि माझ्याकडे आला, असं म्हणाला, 'ह्या जमनीची थोडीशीही माती घेतली,' म्हणजे पुण्यवान जमीन झाली नां! तर 'आमच्या वटि दगाडसारख्या नघाल्या.' तर त्याने तराजुने तोलून घेतले. हे लक्ष्मी तत्त्व जागृत झालं. आता तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की त्या माणसाचा मुलगा जे.जे.स्कूल ऑफ आर्टमध्ये, म्हणजे जथि फार श्रीमंतांची, माझी मुलगी तथिच शिकली, हजारो लोक 6

Original Transcript : Marathi तथि उभे राहतात, पण फरस्ट क्लास फसस्ट आल्यामुळे स्कॉलरशिप मिळून आता तथि शक्ति तो आहे. हे लक्ष्मी तत्त्व आधी जागृत करून घेतलं म्हणून. मला कबूल आहे, तुम्ही शाळेत घाला. शकिषण द्या, पण त्यांना एक तर पार केलं पाहजि. बुद्ध केलं पाहजि. दुसरं म्हणजे तुमच्या खेडेगावातून टोटके आणि हे करत फिरतात ह्यांना मात्र तुम्ही काढून टाकलं पाहजि. हे परमेश्वराच्या वरीधात आहेत. पैसे बनवण्यासाठी हे जे लोक कामं करत असतात, प्रेतवदिया, स्मशान वदिया, भानामती वगैरे, ह्या सगळ्यांचा तुम्ही नायनाट करा म्हणजे लक्ष्मी तत्त्व जागृत होईल. आणि त्याच्यातले काही आपल्या राजकारणी लोकांच्याही डोक्यात घुसलेली आहेत भुतं. हे भुताटलेले लोक आहेत. म्हणून असं होतंय. हे काही नॉर्मल लोक मला वाटतच नाही त्यांच्या बोलण्यावरून. ह्यांना आधी नॉर्मलाइज करायला ह्यांना आधी सहजयोगात आणायला. सगळेजण योगीजन होऊन घ्या म्हणजे बरं. आता सांगायचं म्हणजे असं आपल्या समाजाचं कल्याण, देशाचं कल्याण, सर्व विश्वाचं कल्याण करायचं असलं तर आपल्यामध्ये समगरीत यायला पाहजि. समगरी, म्हणजे सगळ्यांच्या अग्न्याला एकाच दोरीने बांधून घ्यायचंय. ती दोरी म्हणजे विश्वाची कुंडलनी आहे. त्या दोरीत एकदा तुम्ही बांधले गेले, म्हणजे कसली जात न कसली पात. सगळी त्या प्रभू परमेश्वराच्या अंगातले अंगप्रत्यंग झाल्यावर कसली जात न कसली पात! हे आमचं कार्य आहे. तेव्हा बाहेरच्या झाडावरच्या पानांना जोडण्यात काही अर्थ नाही. मुळात घुसलं पाहजि. म्हणून सर्वात मुख्य सांगायचं म्हणजे असं, की इथे जे आपण वसतीगृह कराल, त्यात कोणी मागासलेला म्हणून म्हणायचं नाही. कोणी काही म्हणायचं नाही. याला कलंक कसला आला! हे नसते जबरदस्तीचे धंदे आहेत. आपल्या देशात ह्या प्रमाणात आहेत, तथि दुसऱ्या प्रमाणात आहेत. परत आपल्याला असं वाटतं की आपल्याकडे पैसे आले, ऑफ्ल्यूअन्स आलं, म्हणजे आपण फार बरे होऊ. तसं ही नाही आहे हो! ह्या लोकांच्या जवळ एवढे पैसे आहेत मी परवाच सांगितलं, की स्वतिझरलंड, नॉर्वे, स्वीडन तीन देशांमध्ये सगळ्यात जास्त पैसा आहे आणि तथि सगळ्यात जास्त लोक आत्महत्या करतात. आता बोला ! त्यांना डोहाळे लागले आत्महत्येचे. काय म्हणावं! तथिले तरुण तरुण मुलं आली, मुली आल्या. त्यांच्या हातामध्ये मला अशी जाणीव झाली, प्रेताची स्थिती आहे. म्हटलं करता काय तरुण लोक? तोंड अशी सुकलेली. मेल्ल्यासारखी. म्हटलं, झालं काय तुम्हाला? 'नाही' म्हणे, 'आम्ही बसल्या बसल्या असा वचिार करतो, की आत्महत्या कशी करायची?' खायला, प्यायला, द्यायला कशाची ददात नाही. त्याची ददात म्हणजे आत्महत्या करणे. तर म्हटलं झालं काय असं? असं काय करता ? तुम्हाला काही खायला नाही, की प्यायला नाही. तुमच्याकडे काही मोटारी नाही, की गाड्या नाहीत की शकिषण नाही. सगळं काही आहे. मग, नाही म्हणे आम्हाला आनंद नाही मिळित. कारण आम्हाला आनंद नाही मिळाला कोणत्याच गोष्टीत म्हणून आता आम्ही आनंदाकडे वळतो. बुद्ध्याचेच उदाहरण आहे नां! सगळे असूनसुद्धा तो कशाला गेला परमेश्वराच्या शोधात. तसे हे परमेश्वराच्या शोधात आत्महत्या करीत आहेत. तेव्हा तुम्ही कशाला ततिकं लांब जाऊन, आत्महत्या करून मग परमेश्वर मिळवता? आत्ताच मिळवून घ्या नां! इतका लांबचा रस्ता कशाला ? आधी ते लोक इरगज घ्यायचे, मग भुतासारखे केस काढून जसे फिरले, आरडाओरडा केला, सगळं केलं त्यांनी. संपलं त्यांचं ते. आता आलेत 7

Original Transcript : Marathi सहजयोगात आणि मी म्हटलं, की एवढे लांबलचक फिरायची काय गरज आहे? इथेच हृदयातच बसलेले आहेत. तुमच्या आत्म्याचं स्थान तुमच्या हृदयात आहे. ते आपण घ्यावं आणि त्याच्या शक्तीपुढे बघा! काही दरदिरता आहे? काहीच नाही. तशीच नष्ट होऊन जाणार. कृष्णाने सांगितलं आहे नां, योगक्षेम वहाम्यहम् ! म्हटलेले आहे नां, योगक्षेम वहाम्यहम् ! योग झाल्यावर तुमचा क्षेम बघणार, पण आधी योग तर घ्या. तोपर्यंत त्याचं कनेक्शनच लावलेले नाही तर त्याचा उपयोग काय? आधी योग घ्या, असं मी सगळ्यांना सांगते. मग पुढचं बघू. पण योग घेतला, अंक फुटला की बसले एकीकडे जाऊन. थोडीशी मेहनत एक महिन्याची आणखीन करा, म्हणजे बघा, तुमचं वसतीगृह बघा. ह्या संबंध राहरीला एक नवीन रूप येणार आहे. कामूची शीत मेहनत आहे. आमच्या आई - वडिलांचं स्थान आहे. आणि

त्यांना, जरी शरीरंमंत होते फार, तरी सगळे काही घरात असूनसुद्धा, सगळा त्याग करूनसुद्धा एक समाधान त्यांना मिळालं नाही, की आमच्या देशाचं काही भलं झालं नाही. एवढी मेहनत केली, जेलमध्ये गेलो. आम्ही आमच्या मुलांचा, सगळ्याचा त्याग केला. सगळं काही केलं पण तरीसुद्धा आमच्या देशाचं काही भलं झालं नाही. पण आमचे वडील जे होते ते फार साधु-संन्याशी होते. त्यांनी मला सांगितलं की, 'बाई, तू ज्या कार्यासाठी आली आहेस, ते कार्य फार मोठं आहे. हा महायोग आहे. तर तू ते शोधून काढ की सर्व जण समावतील. कशा रीतीने, योग्य कार्य? तू जर ते शोधून काढलंस, तर माझ्या जीवनाचं सारथक झालं. ते तू शोधून काढ.' त्यांच्या वेळेपर्यंत मी करू शकले नव्हते, पण आई जायच्या आधी तनि वचारलं, 'झालं का ते? म्हटलं, 'हो. हो झालं. शोधून काढलं.' तनि आनंदाने प्राण सोडले. तेव्हा जे आम्ही मोठे मोठे लोक पूर्वी पाहिले होते, म्हणजे पुष्कळ मोठे लोक झाले. त्यांच्यापेक्षा तुम्ही मोठे होऊ शकणार. फक्त आपल्या आत्म्याला जागृत करून घ्या. ते अगदी सोपे काम आहे. त्याला पैसे लागत नाही. बलिडिंगी लागत नाही. जथे असाल तथे होईल. हे आधी घेऊन घ्या. सरळ आहे नां गोष्ट. हे एकदा मळिवून घ्या, म्हणजे बघा, तुमचं कार्य कसं सुरळीत आणं व्यवस्थित चालतं. हाच एक दोष आपल्यामध्ये आहे, की अजून आपलं परमेश्वराच्या साम्राज्यात पदार्पण झालेलं नाही. त्याचा आशीर्वाद द्यायचा तर कसा द्यायचा. ज्या झाडाला अजून पाणी लागलेलं नाही, ते सुकूनच जाणार. म्हणून कनेक्शन हे करून घेतलं पाहिजे. संबंध हा जोडून घ्यावा. हा आमच्या सहजयोगाचा सरळधोपट मार्ग आहे. बाकी ह्या मुलांनासुद्धा फार उदारता आहे. ह्या बाहेरून आलेल्या लोकांना फार उदारता आहे. आधीच आम्ही आतून गेलो होतो (अस्पष्ट) च्या तथे. तथे काहीतरी व्यवस्था झाली मुलांची, शाळेची वगैरे. तर मला म्हणतात, माताजी, आम्ही एकेका मुलाला आमचा वारसदार करू. ते करतील म्हणा, पण त्याने काही हे काही मोठं धोरण नाही माझं. होईल. म्हणजे पैसे मिळतील, शकिले, अहो, शकिलेले कतितीतरी गाढव मी पाहिलेत. शकून काही शहाणपण येत नाही माणसाला! अगदी महागाढव होतात. आणां हे राजकारणी काही शकिलेले नाहीत नां ! त्यांच्यात हृदयच नाहीये. हृदयच नाहीये बघायला, की अहो, हा आपला शेजारचा मनुष्य मरतोय आणां तुम्ही काय गमजा करता आणां पैसे काय खाता! ते हृदय जागृत व्हायला पाहिजे आणां त्यांच्यासाठी म्हणून आमचा सहजयोगाचा कार्यक्रम चाललेला आहे. आम्ही जे काही होईल ते संबंध, सगळ्यांच्यासाठी करतोय आणां ते करणार आहोत. जे काही आपल्याला त्रास असतील, फक्त सांगायचा अवकाश. पुष्कळांचे इलाज होतात. नुसतं ऐकूनसुद्धा होऊ शकतं. परमेश्वराच्या साम्राज्यात मात्र आपण या, नाहीतर आमचा हात नाही चालत. आमचा हात परमेश्वराच्या साम्राज्यात आल्यावर

Original Transcript : Marathi चालेल. तो आशीर्वाद तुम्ही घ्या. परमेश्वराच्या साम्राज्यात येऊन बसा आसनावर आणां मिळवा स्वतःचं. 'तुज आहे तुजपाशी', ते घ्या. मग कोण रंजले आणां कोण गांजले. अहो, दवि लावल्यावरती दवि प्रकाश देतोच स्वतः. दवि लावण्याचीच वेळ आहे. तोपर्यंत आपण मागतो की तेल घाला ह्याला, दवि ठीक करा, त्याची वात ठीक करा. आणखीन प्रकाश द्या. आता काही नको करायला. तुमचा दवि मी ठीक ही करते आणां तो तेवून ही घेते. तो तुम्ही तेवत ठेवायचा, बस! तुम्हीच देणारे होणार. एवढे मात्र करून घ्या. जे खरं आहे तत्त्व ते एकदा मिळवा. हे फार जरूरी आहे. बाकी सगळे मिळवलेले तुम्ही पाहिले नां ! काय त्यांनी दवि लावले ते ही कळलेले आहे. तेव्हा तुम्हाला खरोखर जर दवि लावायचे आहेत, तर जे असल आहे ते मिळवलं पाहिजे. नकलावरती जाऊ नका. अशी एक अत्यंत प्रांजळ वनिती मी तुम्हाला करते! मी आई आहे. जर काही मी तुम्हाला बोलले असेन, आईचं वाईट नाही वाटून घेतलं पाहिजे. ती तुमच्या हितासाठी झटते आहे. तुमच्या हितापलीकडे मला काहीही नको. जे काही आहे माझ्यामध्ये ते सगळेच तुम्हाला द्यायला मी आले आहे. ते घेऊन टाका. म्हणजे मी मोकळी होईन. सर्वांनी मला इथे बोलवलं, भूमीपूजन केलं आम्हा सर्वांच्यातर्फे, तुम्ही जे मागाल ते आम्ही द्यायला तयार आहोत. मला ते समजत नाही वशिष्ट तेव्हा ते आपण मला कळवावं. म्हणजे आमचं काय आहे, की जागतिक एक ऑर्गनायझेशन असल्यामुळे त्यांच्या कार्य व्यवस्था आहे वगैरे, त्यांच्याद्वारे सगळे काही होतं. मला पैशाचं एक अक्षर कळत नाही. तेव्हा त्यांचं काय असेल ते तुम्ही लहिन कळवा, काय तुमच्या गरजा असतील ते. मग तथून काय पाठवायचं, करायचं ते करू. पण त्याचं काही महत्त्व मला नाहीये. मला महत्त्वाचं आहे, की तुमच्यातले कति लोक जागृत होतात नां कति सहजयोगी होतात? तर आता मी आलेली आहे. तर आशीर्वादस्वरूप सर्वांनी असा हात करून बसायचं. आरामात. आणां विचार जरा बंद करा. आता तुम्ही असाल राजकारणी. तुम्ही असाल कुठले काही. पण सध्या तुम्ही आईची मुलं म्हणून बसायचं. आणां हे घेऊन टाका तुमचं तुमच्याजवळ जे आहे. तुमच्या आत्म्याचं तुम्ही घ्या. असे हात करून बसा. त्याला जातपात लागत नाही, काही लागत नाही. तुमच्यामध्येच आत्म्याचं स्थान आहे. ते तुम्ही मिळवून घ्या. काय सुमंतराव! नाव तुमचं सुमंत आहे नां ? सुमंत कोण होते माहंती आहे नां तुम्हाला? माहंती आहे का ? रामाचे सचिव होते. फार मोठं नाव घेतलंय तुम्ही. काय? आईने काहीतरी विचार करूनच नाव ठेवलं असणार. तेव्हा तसं काहीतरी करायला पाहिजे. असे हात करून बसा, अहो, त्या रामाने भिल्लीणीची उष्टी बोरं खालली. मी तर म्हणते, भिल्लीणीची उष्टी बोरं काय पण तचिया हातचं जेवणही खाणार नाहीत हे गाढव ! आहे नां गोष्ट खरी! मी आहे म्हणून म्हणते ह्यांना! त्यांनी भिल्लीणीची बोरं खाऊन दाखवली तरी ह्यांच्या डोक्यात प्रकाश नाही पडला, तो कसा प्रकाश पडणार! आत्म्याचा पाहिजे. त्याच्याशिवाय इलाज नाही. काहीही करून दाखवलं हो. वदिराच्या घरी जाऊन कृष्णाने अनंन खाललेले आहे. पण तरीसुद्धा लोकांच्या डोक्यात प्रकाश पडला नाही. एवढा मोठा गीतेचा संबंध ग्रंथसुद्धा त्यांनी कोणाच्या हातून लहिन घेतला? तर त्यांना आणखीन कोणी मिळाले नव्हते. शोधून त्यांनी व्यास काढला. कोळीणीचा. रामायण 9

Original Transcript : Marathi वाल्मिकीकडून लहिन काढलं परमेश्वराने. परमेश्वराचे चुकलेले नाही. तो वारंवार धडे देतोय तुम्हाला. पण मनुष्याच्या जातीला अककल नाही येणार. कति धक्के बसले तरी तसेच. म्हणून आता पार होऊन घ्या. तुम्हीच होऊन घ्या आता बुद्ध, म्हणजे झालं! मग मला काही बोलायला नको. कळलं कां? आता असे हात ठेवा. साधे असे हात करून बसायचं. आता डोक्यावरती बघा तुमच्या गार येतंय का? ह्या हाताने बघा. डोक्यातून गार नघालं पाहिजे. टोप्या काढून बसा. आईकडे कोणी टोप्या घालून बसत नाही. काढा टोप्या. टोप्या कशाला आईसमोर. आईकडे आपण कसे येतो बरं! बघा, वर येतंय का, डोक्यावर गारगार. गार आलं पाहिजे डोक्यातून. ज्या भूमीवर बसला आहात ती भूमी केवढी पुण्यभूमी आहे ते कळेल तुम्हाला! हं येतंय का? काय हो? आता उजवा हात करा. गरमी फार आहे. सगळ्याचीच गरमी चढते. मग आजार होतात. गरमी फार आहे डोक्यात. उजवा हात माझ्याकडे करून सगळ्यांना क्षमा करा आता. आधी सगळ्या राजकारण्यांना क्षमा करा. अज्ञानात करताहेत ते काम. आणां ज्यांनी जातीयता पसरवली त्यांनाही क्षमा करा. मूर्ख आहेत ते. कोणी गाढव आहेत, कोणी मूर्ख आहेत. काय करायचं? सगळ्यांना क्षमा करायची आपण समजूतदारपणे. आता बघा, येतंय का डोक्यावर? काय? बघा गार आलं पाहिजे. क्षमा करा क्षमा. डोळे मट्टून क्षमा करायची. क्षमा करता येत नाही लोकांना आणां म्हणतात की, 'माताजी, क्षमा कशी करायची ?' पण अहो, तुम्ही क्षमा नाही केली तर स्वतःला त्रास करून घेता. दुसऱ्यांना होत नाही. क्षमा करा. 'मी क्षमा केली' म्हणा. मनाने म्हणायचं, पूर्ण मनाने. बघा येतंय का? तुमच्याच डोक्यातून नघालं पाहिजे. बघा जरा बारीक. सूक्ष्म आहे ते. सूक्ष्म आहे. आपण जडात बसलोय. सूक्ष्म आहे. आलं कां? बघा, सूक्ष्म आहे. तुमचे स्वतःचं आहे. हे स्वतःचं आहे बघा. गार येतंय का? आता चोहीकडेसुद्धा गारवा वाटेल. आता हात असे वर करून बघा. आणां विचारा, ही ब्रह्मशक्ती आहे का ? ही परमेश्वराची शक्ती आहे का आई? असं विचारायचं मला. विचारा, ही परमेश्वरी शक्ती आहे का ? मनापासून विचारा. ह्याचं उत्तर मी देते. ही आहे. ही शक्ती आहे बघा. हातात येते आहे तुमच्या. हे चहकडे जे जिवित कार्य परमेश्वर करतो, ते आपण बघत नाही. लागलं हाताला गार. आता बघा शांत वाटेल. आता ह्याच्यानंतर बघा प्रचिती येईल हळूहळू. काय. आता 'बुद्धं शरणं गच्छामी' म्हणायचं. नाहीतर मंत्राला काही अर्थ नाही. जागृत नाही. आता जितक्यांची नावं घेतली तितके साक्षात्कारी होते. सगळे साक्षात्कारी. पण त्यावेळेला ही गोष्ट करण्याची सोय नव्हती. येतंय का हातात. गार येतंय. काही आलं ! छान वाटतं, शांत ! तर आता मी सगळ्यांचा नरिप घेते. परमेश्वरी कृपेने सगळं तुमचं कार्य सुव्यवस्थित होईल . मुलांचे मला पत्ते पाठवा. फोटो पाठवा. ह्या लोकांची इच्छा आहे, की इथल्या मुलांना अँडॉप्ट (दत्तक) करायचं. त्यांची व्यवस्था करतील. परम दैतील त्यांना. अशा रीतीने हे लोक करतील. आपण मुलांचे पत्ते आणां फोटो पाठवून द्यावेत. त्यांनाही पार करावं. त्यांची प्रकृती बरी राहील. त्यांचे सर्व रीतीने ठीक होईल. आपण बोलवलं त्याबद्दल मी अत्यंत आभारी आहे. आणां सर्व सहजयोग्यांच्यातर्फे मी आपले आभार मानते.

1984-02-23, Public Program - Rahuri School

23 फेब्रुवारी 1984

Public Program

Rahuri (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

फत्तेबादच्या या एज्युकेशन सोसायटी चे फार उपकार आमच्यावर आहेत असं वाटत मला .कारण पूर्वी ही मी फत्तेबादला आले होते आणि ठिकाणी परत एकदा प्रोग्रॅम झाला तर बरा अशी माझी फार इच्छा होती .आणि त्या इच्छे प्रमाणे आज हे घडून आलं .त्या बदल या शाळेचे जे मुख्य अध्यापक आहेत त्यांना चे मी फार आभार मानते .तसेच इथले शक्तिष्क वर्ग ,वदियार्थनी आणि विधियर्थी आणि फत्तेबाद शहरातील भाविक ,सात्विक अशी मंडळी या सर्वाना आमचा नमस्कार .आपल्या समोर सहजयोग म्हणजे काय आता व्यवस्थीत रूपाने चव्हाण साहेबानी मांडलेलं आहे . रस्त्याने चालताना कुणाशी बोलत नाही जस काही कुणी घरात मेल आहे ,सुतक पाळतात असेच ते वागत होते .तर त्यांना वचारलं तुम्हाला असं का वाटतंय ,तुम्ही दुखी का .तर ते म्हणतात आम्ही एवढी धावपल केली सगळं काही मळिलं पण आमची चूक झाली नसेल ना काही .तुकाराम बुवांनी कोणती चूक केली नाह जेनेश्वरांनी कोणती चूक केली नाही आणि ते आनंदात होते म्हणजे त्यांच्या त काहीतरी आपल्या पेक्षा विशेष होत .हे लक्षात आणलं पाहजे .आता आपली मी प्रतजिजा ऐकली फार आनंद झाला आणि मला अगदी आनंदाशूर आले .संत साधू ज्या भूमीवर जन्माला आले आणि रामाला सुद्धा आपल्या पायातल्या वहाणा काढून अनवाणी चालावं लागलं अशी पुण्यभूमी बघण्या साठी म्हणून हे लोक आले पण आपल्याला मात्र त्याची कदर नाही .आपल्याला त्याची माहिती नाही .त्याला कारण असे आहे की हिंजी मंडळी येत आहेत त्यांना काहीतरी मळिलेलं आहे ;आणि जे मळिलाय त्यामुळे त्यांना समजत की हिंजी भूमी काय विशेष आहे .तुम्हाला तेव्हा जाणवेल जेव्हा तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार भेटेल .नामदेवांनी सांगितलं आहे फार सुंदर की आकाशात पतंग उडते आणि मुलगा हातात पतंग उडवत आहे पण जरी तो सगळ्यांशी बोलतो आहे पण त्याच लक्ष पतंगा कडे आहे .तस तुमचं लक्ष जर एकाग्र झालं तर इतकी सोपी गोष्ट आहे की तुम्ही चटकन आत्म्याला प्राप्त होता .म्हणजे त्याला प्राप्त झाल्यावर काय होत ,माणसाला काय होत ,म्हणजे तो माणूस समर्थ होतो .समर्थ म्हणजे तुम्ही जे आहात त्याचा तुम्हाला अर्थ लागतो .आता समजा असे एक मशीन आणून ठेवलं आहे इथे तुमच्या समोर याचा संबंध जर आम्ही वजिशी लावला नाही तर याला काही अर्थ नाही .तसच तुमचं झालं आहे तुमचा संबंध जर परमेश्वराशी लागला नाही तर तुम्हाला काही अर्थ नाही .तेव्हा तुम्ही समर्थ होता म्हणजे तुम्हाला तुमचा अर्थ लागतो .तुम्हाला कळत की तुम्ही संसारात आले का ,तुमचं माहात्म्य काय .तुमची शक्ती काय आहे .आणि एकदा ती शक्ती चालू झाली म्हणजे तुमचं शक्तिष्ण ,तुमचं हे सगळं काही आहे त्याला बहर येतो .त्याला सौन्दर्य येत ,त्याला रूप येत .आणि त्या शक्ती तुन तुम्ही इतरांचं भलं करू शकता .त्या शक्तीतून तुम्ही सगळ्यांचं ठीक करू शकता .पण बहुतेक होत काय की आपण या गोष्टीचं माहात्म्य ठेवत नाही .आपल्याला बाह्यतलं माहात्म्य दिसत .आपण झाडाकडे बघतो की झाड हे फार छान आहे .असं झाड सारखं झालं पाहजे .पण हे झाड सुद्धा त्याची मूळ ठीक नसली तर हे झाड सुद्धा माळून जाणार .तसच आहे आपलं शक्तिष्ण हे ठीक असलं पाहजे .पण त्याच्या मुळात आपल्याला जायला पाहजे .आताच आपण सरस्वती ची वंदना केली ,पण आता सरस्वती पर्यंत पोहोचलं पाहजे .तची शक्ती आपल्या पर्यंत वाहत अली तरच आपण सरस्वतीचे पुत्र होऊ .नाहीतर नुसते शक्तिलेले उडाणटप्पू लोक होऊ शकतात ,वाटेल तसे लोक होऊ शकतात .जगामध्ये शक्तिलेले सर्व लोक काही फार चांगले नाही आहेत .पण ह्या मुळात उतरायला पाहजे .आणि ते उतरण्या साठी आत्मसाक्षात्कार वहायला पाहजे .आता हिंजी आत्मसाक्षात्काराची जी योजना आहे ती परमेश्वराची केलेली आहे त्याच्या साठी तुमच्या मध्ये कुंडलिनी म्हणून शक्ती आहे ती शुद्ध इच्छा आहे .ती शुद्ध इच्छा जर जागृत झाली तर मात्र तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार होणार कारण ती एकाच शुद्ध इच्छा तुमच्या मध्ये आहे .की तुमचा संबंध परमेश्वराशी झाला .आणि परमेश्वराशी संबंध होणं हीच खरी एकच तुमच्यात आहे .बाकीच्या सर्व इच्छा आज तुम्हाला वाटेल मॅटरिक पास झालो .तरी तुम्ही सुखी होणार नाही आहे .उद्या वाटेल मोटर घ्यावी तरी तुम्ही सुखी होणार नाही ,परवा वाटेल घर बनवावं तरी तुम्ही सुखी होणार नाही .सुखी कधी व्हाल जेव्हा तुमचा संबंध परमेश्वराशी होईल .तेव्हा हिं शुद्ध इच्छा जागृत झाली पाहजे ,हि कुंडलिनी आपल्या मध्ये जागृत झाली पाहजे हिं सर्वानी इच्छा धरावी .म्हणजे आपण शक्तमिान होऊ ,आपल्यातून शक्ती वाहायला लागेल .हिंजी सर्व शक्ती झाडांना हरिवं करते ,नंतर जेव्हाडी जवित कार्य संसारात करत आहे ती शक्ती सगळीकडे अणुरेणू त पसरलेली आहे .ती शक्ती आपल्या हातातून वाहू लागली म्हणजे आपण समर्थ होणार आणि आपण शक्तमिान होणार .हे आमच्यात घडावं ,शहानी लोक आहेत असं मला वाटलं आणि त्यामुळे मी म्हणत होते की मला फत्तेबादला परत एकदा अवश्य प्रोग्रॅम घ्यावा .म्हणजे तथिल्या लोकांची भेट परत होईल आणि मग त्यांना परत समजावून सांगण्यात येईल की सातत्याने सहज योग केला पाहजे .जरी तुम्ही पार झाले ,समजा याच कनेक्शन आम्ही लावलं पण ते सातत्याने राहील पाहजे .क्षणांने असं सांगितलं आहे की तुमचा योग झाल्यावर आम्ही तुमचे कषेम बघू .म्हणजे सगळं तुमचं भलं बघू म्हणजे तुमचं ,राहणं ,खान पणिं जे काय लक्ष्मीतत्त्व आहे ते सगळं काही आम्ही तुमचं बघू पण पहिल्यांदा योग घ्या असं सांगितलं .पण त्याच्या आधी सांगितलं की भित्तिभयुक्तानं ,म्हणजे तुम्ही सातत्याने परमेश्वराशी संबंधित राहील पाहजे .सगळं लक्ष तुमचं परमेश्वराकडे असलं पाहजे .पण नुसतं म्हणून होणार नाही ,आता तुमचं लक्ष माझ्याकडे आहे ,मी जर म्हंटल तुमचं लक्ष तुम्ही आत मध्ये घेऊन जा तर तुम्ही नेऊ शकत नाही .ते कस घडणार ,त्याच्यासाठी जेव्हा कुंडलिनी जागृत होते जेव्हा हिं घटना घडते तेव्हा तुमचं लक्ष आपोआप आतमध्ये जात आणि तुम्ही जागृत होता .तुमच्या हाता मध्ये थंड थंड अशा लहरी येतात ,डोक्यातून तुमच्या अशा थंड थंड अशा लहरी कुंडलिनीच्या येतात .पण नंतर हळू हळू ते वरून जात कारण तुम्ही सातत्याने ते करत नाही .म्हणून आज जरी मी आले असले तरी माझी अशी कळकळीची वनिती आहे की सर्वानी सहजयोग हा सातत्याने केला पाहजे .एकतर चिंत्तीला ते मुसलमान साईनाथान सारखे होते .चिंत्ती चे फार मोठे अवलंबी होऊन गेले .त्यांना अवलंबी म्हणतात ,जस आपल्याकडे आपण म्हणतो ना साधू तसे ते तकिडे अवलंबी तर त्यांचे एक पुतणे होते त्यांना मी वचारलं तुमची जात काय ,ते म्हणुने अवलंबी की काय जात होती हे मा .खरी गोष्ट आहे ,योग्याला काय जात असते काय ,संन्याशाला जात नसते तस योग्याला जात नसते .जात नाही पात नाही सगळे आपण एकसारखे ,सगळे एक झालोत .असं एकीकरण झालं पाहजे .म्हणजेच परम भाव वाढणार .परमेश्वराच्या साम्राज्यात सगळे एकाच आहेत .आपणच हे वेगळं वेगळं काढलं आपल्या बुद्धीने .आणि अहंकार ने भांडण लावली आहेत .कोणीही माणूस वेगळा नाही सगळे परमेश्वरा चे अंगाचे अंग प्रत्यंग आहेत आपण फक्त जागृत नाही म्हणून असं वाटत वेगळं वेगळं .जागृत झाल्यावर कळत की सामूहिक चेतनाच येते तुमची चक्र कुठे धरली ,यांची चक्र कुठे धरली ,त्यांची चक्र कुठे धरली .कळलं की नाही .आणि बिरोबर समजत काय होतंय म्हणजे तुमची चेतनाच विशेष साक्षात्कारी चेतना होते .तर तुम्हाला साक्षात्कारी होऊ नका असं तर कुणी संतांनी तुम्हाला सांगितलं नाही .सांगितलं का कुणी नाही ना .तेव्हा समजुतदार पणा पाहजे म्हणून माळ नाही घालायची .कारण आम्हाला आता माळ कशाला काम झालं आमचं ,मोटर कशाला आता काम झालाय आमचं आता इथे बसायचं आहे .मग मोटर सोडली पाहजे .त्याला तरी कशाला चकितून राहील पाहजे .म्हणून माळ नाही घालायची कुणी तुम्ही माळ घातली समजा ,उद्या दुसऱ्यांनी काय घातलं ,तसिर्यानी काय घातलं म्हणजे काय होणार त्याला काय अर्थ आहे .आता यांच्यात फक्त सगळ्यांनी परमेश्वराची माळ गळ्यात घालायची .ती दिसत नाही .पुष्कळ लोक टोपी उतरून परमेश्वराच्या आशीवादाला झुकलं पाहजे आणि त्याचा आशीर्वाद आत्मसाक्षात्कारा शिवाय पूर्ण होत नाही .आणखीन काही प्रश्न आहेत का .छान प्रश्न वचारलात तुम्ही लहान प्रश्ना वरून फार मोठ्या गोष्टी सुचतात .कसलंच बंधन पाळायचं नाही फक्त आत्म्याचं बंधन आहे .मला सांगा की बुक्का लावून कोणाचं भलं झालाय का .वचारायचं ना की बाबा बुक्का लावून कोणाचं भलं झालंय का पण माताजी म्हणतात की कोणाचं भलं नाही होत यानी .मग का नाही एकायचं माताजीचं .त्या काही आम्हाला वाईट सांगत नाहीत .त्यांना काही पैसे नको आहेत आमच्या कडून .म्हणून नका मनातच ठेवा ,हसू नका .मुलांनी जरासं गंभीर राहील पाहजे .तू आम्हाला आशीवाद दे असं तीनदा तिला नमस्कार करून म्हणायचं ती पुण्य भूमी आहे .तच्याच पुण्याने एवढं मोठे कार्य होऊन राहील आहे .आता डोळे मट्टिन मुलांनी शांत राहील पाहजे .आणि डोळे मट्टिन गणेशाला म्हणायचं की श्री गणेशा तू माझ रक्षण कर हा माझा मोक्षका कषण आहे .तू माझ या वेळेला रक्षण कर ,थल्लिर पणा करायचा नाही आणि हेसायचं नाही .सांगितलं ना येर्यागबाळ्याचे काम नोहे .आता शांत बसा .डोळे मट्टिन बघा येतंय का ,डावा हात माझ्याकडे आणि उजवा हात जमनीवर .आता उजवा हात माझ्या कडे आणि डावा हात असा वर करायचा .आता बघा उजव्या हातात थंड येतंय का .मुलींना येतंय .आता परत उजवा हात जमनीवर आणि दावा हात माझ्याकडे ,बघा गर येतंय का .पृथ्वी तत्वात तमोगुण चाललेलं आहे .जर अगदीच मांसाहार नाही केला ,परोटीन नाही खाल्लं तर तमोगुण वाढतात .आणि हे जास्त खाल्लं तर रजोगुण वाढतात .म्हणून संतुलन असायला पाहजे .आता येतंय का ,आता दोन्ही हात माझ्या कडे करा .ज्या हातात थंड येत नाही तो हात माझ्या कडे करा .डावा हातात येत नसेल तर तो माझ्या कडे करा आणि उजवा हातात येत नसेल तर तो माझ्याकडे करा .डोळे मट्टी .वचार करायचा नाही .आता तुम्ही शिस्तीत राहायचं तुम्ही योगजिन झाले आता .आता सगळ्यांना मी माझा फोटो देणार आहे .बर आम्ही येतो आता .

1984-02-24, Public Program

24 फेब्रुवारी 1984

Public Program

Sangamner (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Public Program, Kundalini and Bandhan, Sangmaner, India 24-02-1984

ज्ञानमाता वदियालयाचे मुख्याध्यापक, श्री वटे साहेब तसेच संगमनेरचे सर्व भावक साधक, सहजयोगी मंडळी सर्वांना आमचा प्रणामित. आज विशेष करून फार कष्टमा याचना करायची की इतका उशीर झाला. पण आजच एक प्रश्न उभा झाला आणि मला अहमदनगरला पहिल्यांदा जावं लागलं. त्यामुळे इथं यायला इतका उशीर झाला तरी सगळ्यांनी उदार हृदयाने मला क्षमा करावी. इतका वेळ आपण वाट बघत बसलात त्यावरून हे नशिब आहे की आपण भावक मंडळी आहात आणि आपण साधक आहात, परमेश्वराच्या शोधात आहात. आज प्रत्यंत ह्या भारत भूमीत विशेष करून या महाराष्ट्रात अनेक साधु संत झाले. श्रीराम सुद्धा या पवित्र भूमीवर अनवाणी चालले आणि त्यांनी पुष्कळ मेहनत केलेली आहे.

त्या मेहनतीच्या वर्णनाला माझ्याजवळ शब्द नाहीत. त्यांना लोकांनी कति छळल, त्रास दिला त्यांना समजून नाही घेतलं, त्यांची कोणत्याच प्रकारे मदत नाही केली तरी सुद्धा त्यांनी आपलं कार्य अव्याहत चालवलं. त्याला कारण त्यांना माहिती होती की एक दविस असा येणार आहे की या भूमीवर असे मोठे मोठे लोक जन्माला येतील, जे पुण्यवान आत्मा असतील. मनुष्य पैशांनी मोठा होत नाही, यशाने मोठा होत नाही, सत्तेने मोठा होत नाही. कोणत्याही गोष्टीने मोठा होत नसतो पण ज्या माणसाला परमेश्वराची ओढ आहे, तोच खरा मनुष्य परमेश्वरी दृष्टीमध्ये मोठा असतो. आणि अशी परमेश्वराला शोधणारी अनेक मंडळी आहेत, जी आपल्या महाराष्ट्रात देशात वदियमान आहेत. परमेश्वर हा आपल्या मध्ये, हृदयामध्ये आत्मा स्वरूप असतो असं सर्व संत साधूंनी सांगितलेले आहेत. ती सर्व साक्षात्कारी मंडळी होती आणि साक्षात्कारी मंडळीचे मुख्य म्हणजे अस असतं की ते कोणचे चुकीचे काम करत नाहीत. त्यांना सांगावे लागत नाहीत, त्यांच्यामध्ये धर्म जागृत असतो. ते धर्मातच असतात. त्यांना सांगावे लागत नाहीत की तुम्ही धर्म हा करा, असे वागा तसे वागा हे करा ते करा. ते धर्मातच असतात. जे करतात तेच धर्म. जे करतात तेच सत्य. तेव्हा ते साक्षात्कारी होते आणि तुम्ही नव्हता तरी त्यांनी सांगून ठेवलं होतं की परमेश्वराला आठवण ठेवा. त्यांच्याबद्दल नेहमी लक्ष ठेवलं पाहिजे आणि शेवटी तुम्हाला परमेश्वर मिळेल. ही तुम्हाला त्यांनी खूप दिली होती की ज्या वेळेला पसायदान म्हणजे जे वर्णन केलेलं आहे, ज्ञानेश्वरांनी स्पष्टपणे त्यांनी सांगितलं की ज्या वेळेला ब्रह्माचा एकत्व साधेल, त्यावेळेला लोकांची कशी स्थिती होईल, लोक कोणत्या स्थितीला पोहोचतील, कति उच्च दशेला पोहोचतील. त्यांच्या वर्णना मध्ये असं आहे, चलां कल्पतरूचे आरव. कल्पतरूचे आरव, आरव म्हणजे जंगल च्या जंगल, वन च्या वन म्हणजे पुष्कळ जमावाचे जमाव असे कल्पतरू होते. म्हणजे त्या लोकांमध्ये अशी शक्ती होईल की ते कल्पतरू होते. जे लोकांना पाहजे असेल ते त्यांना देऊ शकतील, कल्पतरू होते. बोलते पशुपांचे आरणव. बोलते म्हणजे बोलणारे, अमृतांचे आरणव म्हणजे समुद्र ते असे होतील की जसे काही त्यांच्या तोंडातून नघिलेले शब्द हे अमृताचे असतील आणि ते अमृताचे सागर पण बोलणारे असे लोक होतील, ते तुम्ही आहात, हे तुमचं वर्णन आहेत, पण ते व्हायला पाहजे ते झाल्याशिवीय होत नाही. तुकारामांनी सांगितलं, आम्ही बी घडलो तुम्ही बी घडा, आमचं बी घडलेलं आहे आणि आता तुमचं बी घडायचं आहे. आपण नुसता टाळ कुटत बसलो, आम्ही बी घडलो तुम्ही बी घडा, त्या टाळ कुटण्याला आता कुठे तरी थांबविलं पाहिजे. आपण जी पायरी चढून आलो त्या पायरीला आता चकितून नाही राहायचं, दार उघडलेलं आहे तेव्हा आत मध्ये या, आत मध्ये परमेश्वराचे साम्राज्य आहे. जे काही तुम्हाला करायचे होते ते करून झालात. तीर्थयात्रा झाली, सगळी काही पूजा झाली, सगळ्यांच्या आरत्या झाल्या, जे काही करायचं होतं पूजा, अर्चना उपोषणाधी सगळे षोडशोपचार झाले ते कशासाठी की शेवटी हे मिळालं पाहिजे. तेव्हा ते सोडून आत मध्ये आलं पाहिजे आता आम्ही आलो आहोत मोटारीत तेव्हा आपल्या समोर येतांना मोटार सोडून आत मध्ये आलो. तसंच हे सगळं सोडून परमेश्वराच्या साम्राज्यात आलं पाहिजे. म्हणजे बाह्यातलं जेवढं करायचं ते केलं. आता आतलं केलं पाहिजे.

ही त्याची खूण आहे ते समजून घेतलं पाहिजे. आपल्याला जे बाह्य दिसत ते म्हणजे झाडा सारखं, आपण एक झाड बघितलं, चांगलं फोफावलेलं, हरिवंगार तर लक्षात ही गोष्ट येते की ह्या झाडाला जी मुळे आहेत ती सजग आहेत. जर झाड वाढलं फार आणि त्याची मुळे खोलवर रुतली नाहीत तर ते झाड कोलमडून पडेल, तसंच आज समाजाचं होत आहे तसंच आज जे पाश्चात्तत्य देशात एवढी समृद्धी आली तिथी होत आहे. ते कोलमडून पडत आहेत कारण त्यांनी आपली मुळे शोधून नाही काढली त्यांची मुळे आपल्या भारतात विशेष करून महाराष्ट्रात आहेत. त्या मुळांमध्ये आपण उतरलो पाहजे आणि जर असं झालं तर उद्या सर्व जगाचं आपल्याकडे लक्ष येईल इतकच नव्हे तर आपल्याकडे पुढारीपण येणार आहेत. कारण ही जागतिक जेवढं करायचं आहे त्यामध्ये ते पुढारी जरी असले तरी परमेश्वराच्या बाबतीत आपण पुढारी आहोत आणि आपला तो वारसा आहे, तो वारसा पण आपण मिळवला पाहिजे, तो वारसा जर आपण मिळविला नाही तर आपण फार मोठं गमावलं असं मी म्हणून. तेव्हा लहान मोठी अशी गोष्ट घेऊन, काहीतरी असं खूळ घेऊन वाद घालत बसायचं नाही. त्यावेळेला सगळ्यांनी एक जुटून आत्मसाक्षात्कार घेतला पाहिजे. ब्रह्माच्या एकत्वात उतरले पाहिजे. आणि जे रामदासाने सांगितलं त्याप्रमाणे सर्वांनी, "मटि वाद-संवाद ऐसा करावा, आणि एक मनाने सगळ्यांनी हा अनुभव घ्यावा". कारण ही जी कुंडलीनी आहे ती तुमची आई, तुमच्यामध्ये हजारो वर्षांपासून बसलेली आहे. एका क्षणाची वाट बघते की कधी ही जी जागृती होईल. तिची जागृती झाल्याशिवीय आत्मसाक्षात्कार होत नाही. आणि जागृती सुद्धा येईल गबाळ्याचे काम नव्हे. त्याला सुद्धा अशी कुणीतरी विशेष व्यक्ती लागते जी हे कार्य करू शकते. त्या आज हजारोनी घटत आहे, हा महायोग आहे. सहजयोग आज महा योगाला पोहोचलेला आहे. तेव्हा या पावन गंगेत तुम्ही सुद्धा हात धुवून घ्या. हे सगळं तुझं आहे तुझापाशी तेव्हा ते तुम्ही तुमचं घ्याव, आम्ही मध्ये उगीचच बसलेलो आहोत खरं म्हणजे आमचं काहीच नाही एखादा पेटलेला दिवा जर दुसऱ्या दिवाला पेटवतो तर त्याचं त्यात काय वैशिष्ट्य, काहीच नाही तसेच तुम्ही आता नुसते तयार आहात तुमचा दिवा फक्त पेटवायची वेळ आलेली आहे. तो पेटवून घेणे. पण सहजयोगात माणसं पार होतात. त्यांच्या डोक्यातून म्हणजे ब्रह्मरंधरातून थंड थंड असे गार वारे येतात. हातात सुद्धा सगळीकडे गार गार वाटू लागतं आणि ही जी चैतन्यशक्ती, ब्रह्म शक्ती, जी सर्व जिवितं कार्य करते, जी परमेश्वराची जिवितं शक्ती आहे, जिवितं परमेश्वराची जी जिवितं शक्ती आहे ती हाती जरी लागली तरी थोडीशी त्याच्याकडे खबरदारी घ्यावी लागते. जसे एखादं लहानसं अंकुर फुटत, पण ते सांभाळावं लागत, जपावं लागत. सुरुवातीला फार जपावं लागत आणि ते जपल्या नंतरच त्याचे मोठे वृक्ष होतात. म्हणून सुरुवातीला थोडी मेहनत घ्यावी लागते.

आज संगमनेरला बरेच दविसात माझ येणं झालं. पण तशी मी इकडून पुष्कळां गेलेली आहे आणि पुष्कळां वाटत असेल की एकदा संगमनेरला सुद्धा पुरोग्राम केला तर बरं होईल कारण साईनाथांचं जवळच वास्तव्य राहिलं आहे तेव्हा त्यांच्या कपेने येथे पुष्कळ कार्य होण्यासारखं आहे आणि ते आपण सर्वांनी आत्मसात करावं, त्यांच्यामध्ये आरूढ व्हावं आणि आपल्या प्रतष्ठेला प्राप्त व्हावं अशी माझी सगळ्यांना कळकळीची विनंती आहे. श्रीकृष्णाने सांगितलेला आहे की जेव्हा योग घडेल तेव्हा मी तुमचा कष्टमं बघेन. योग घडला पाहिजे. पुष्कळ लोक म्हणतात तुमच्या देशात एवढा देवाच्या गोष्टी करतात आणि एवढं देशामध्ये अक्षेम काय आहे, लोकांना कष्टमं नाही. त्यांच्यात गरबी, दारदिरय दैन्य हे सगळं कशाला, कारण योग घडलेला आहे आधी योगक्षेमं व्हायलाय, पण त्याच्यात आणखी एक अट आहे नतियं अभयिकृता जे सातत्याने माझ्याशी चकितून राहतील त्यांचं मी योगक्षेमं व्हावं करेल. नुसतं तोंडाने चर्पटपंजरी करून होणार नाही. ते आतून घटित झालं पाहिजे आणि ते घटित झाल्यानंतर त्याचा प्रादुरभाव झाल्यानंतर, सातत्याने तो संबंध परमेश्वराशी घटित झालेला हा संबंध आपण जपून ठेवला पाहिजे.

कुंडलीनीच जागरण करणे सोपे आहे आणि विशेष करून या भूमीत फार सोपं आहे. हे साधय झालेले आहे. पण त्यांची जोपासना मात्र तुमच्यावर अवलंबून आहे. त्या बाबतीत लोक हलकं पडतात. ह्याचं मला मोठा आश्चर्य वाटतं की जर त्यांना पारायण करायला सांगितले तर रोज सकाळी चार वाजता आंघोळ करून पारायण करत बसतील. पण जर ध्यान करायला सांगितले तर लोक ध्यान करत नाहीत आणि ध्यानाशिवीय मनुष्यामध्ये गहराई येऊ शकत नाही. त्याच्यामध्ये ती गहनता येऊ शकत नाही. त्याची फार गरज आहे. गहन झाल्या शिवीय सातत्य राहणार नाही. तेव्हा तकिडे मात्र लोकांचं लक्ष नसतं आणि ते करत नाही आणि त्यामुळे सहजयोगामध्ये लोक येतात पार होतात. पण त्यांची वाढ खुंटेत आणि जिथल्या तिथी राहून जातात. तसं करायला नको. तेव्हा आज असा नशिब करायचा की जर माताजी नी आम्हाला जागृती दिली तर आम्ही स्वतःला जोपासून पुढे वाढवून आणखी त्याची वृक्ष तयार करू म्हणजे पुढच्या वेळेला माताजी येतील तर त्यांना असं दसिलं की आमच्या वृक्षाखाली हजारो लोक पावन झालेत. पार झाल्यानंतर तुम्ही सुद्धा लोकांना पार करू शकता. इथं अशी मंडळी आहेत काही तुमच्याच गावच्या जवळची की ज्यांनी हजारो लोकांना पार केलेले आहे. तेव्हा हे कार्य झालं पाहिजे. आताची जी नैतिक पातळी घसरलेली आहे. जगामध्ये जे सगळीकडे युद्ध पसरलेला आहे, हे सगळं वरवरच्या बोलण्याने आणि राजकारणाने बदलणार नाहीत. मानवाला बदललं पाहिजे आणि त्याला बदलण्याची विशेष वेळ आलेली आहे या वेळेबद्दल भगु मुनीनी सुद्धा 14 हजार वर्षांपूर्वी लहिन ठेवलेलं होत, 1970 साली असा सहजयोग स्थापित होणार आहेत आणि हे कार्य होणार आहेत. तसंच एक ब्लेक म्हणून विलियम ब्लेक म्हणून एक फार मोठा कवी शंभर वर्षांपूर्वी इंग्लंडमध्ये झाला. त्याने तर इथंभूत सगळं सांगितलेलं आहे की हे कस होईल. आणखी त्याने इंग्लिश मध्ये व्यवस्थित सगळं लहिन ठेवलेलं आहे की कशाप्रकारे घडणार

आहेत. तेव्हा ही घडण्याची वेळ आलेली आहे. आण हिंया काळाला तुमही समजलं पाहजि की हा काळ काय आपण कुठे, कोणत्या वेळेला जन्माला आलो कति महत्त्वाची वेळ आहे, ही वेळ टाळली नाही पाहजि. जेव्हा संत साधू आले तेव्हा तुमही त्यांना ओळखलं नाहीत, त्यांना जाणल नाहीत. ते मेळ्यावरती त्यांचे मोठमोठाले तुमही मंदिर बांधली, घर बांधली त्यांच्या नावावरती पुष्कळ मोठमोठाले, मोठमोठाल्या संस्था तुमही उत्पन्न केल्या. पण त्यांनी काय फायदा होणार. आज ह्या वेळेला वस्तुमान काळामध्ये तुमही हे मळिवलं पाहजि, त्यात वाढल पाहजि, ही मेहनत करायला पाहजि. आम्ही तुमच्या आई आहोत, तुम्हाला जे लागेल ते द्यायला तयार आहोत जे म्हणाल ते करायला आम्ही तयार आहोत. मेहनतीला आम्ही भीत नाहीत पण तुमही सुद्धा थोडस काहीतरी करायला पाहजि. परमेश्वराने तुमच्यासाठी एवढ केले आहे तुमहीसुद्धा परमेश्वरासाठी काहीतरी करायला पाहजि. अस आई म्हणून मी तुम्हाला सांगते. मी तुमची कैवरी आहे. तुमच्यासाठी वाटेल ते मी करायला तयार आहे मी म्हटलेले आहे. पण तुमहीसुद्धा थोडस शहाणपण दाखवायला पाहजि. आण तिं जर शहाणपण आण तिं जरा मेहनत घेतली तर इथे या संगमनेर मध्ये अनेक साधू संत उभे राहतील आण फार मोठे मोठे जीव इथे निर्माण होतील. तेव्हा अशी व्यवस्था सर्वांनी करावी आण आजपर्यंत जी काही तुमही तपस्या केलेली आहे त्याच जे फळ आहे ते मातर स्वतःला प्राप्त करून घ्याव. ते तुमचा आहे सहज, सहज 'स' म्हणजे तुमच्याबरोबर आण 'ज' म्हणजे जन्मलेला असा योगाचा जन्मसिद्ध हक्क तुमही स्वतःला मिळवून घ्या. बाकी वेळ फार झालेली आहे म्हणून मी तुमचा वेळ जास्त घेणार नाही पण एक दोन प्रश्न असले तर वचिारा तुमही. आण प्रश्न वचिारल्यानंतर आपण कुंडलनी जागृतीचा कार्यक्रम करूया. इथे येऊन प्रश्न वचिारा. म्हणजे ऐकायला येईल मला. आहेत का प्रश्न? असला तर वचिारा. तर प्रश्न नसला तर मग तोच कार्यक्रम करू या ज्याच्यासाठी तुम्ही इतका वेळ थांबलेले आहेत. प्रश्न नाही म्हणजे लोक कति उत्सुक आहेत आण अधीर आहेत हे ऐकून फार आनंद झाला. आहेत का प्रश्न?

इकडे पुढे येऊन सांगा मला, वरती. उपासना आण कुंडलनी जागृती यातल श्रेष्ठ काय आहे? उपासनेमध्ये लवकर काय मळित? आण कुंडलनी जागृती मध्ये लवकर काय मळित? हो सांगते बसा. उपासना दोन तऱ्हेच्या असतात एक म्हणजे अपरा आण एक परा. एक अपराभक्ती असते आण एक पराभक्ती असते. अपरा भक्तीमध्ये आपण जेव्हा माझी वाट बघत बसले तिथे तेव्हा ती अपरा, आपण मला भेटले नाहीत. माझ्या सममुख आले नाहीत ते अपरा झाली. पण जेव्हा साक्षात झाला तेव्हा पराभक्तीला सुरुवात झाली. अपरानंतर पराभक्ती सुरु होते. आधी अपरा भक्ती तुमही केली ती उपासना झाली आण त्याच्यापुढे जी झाली त्याला कृष्णाने अनन्य भक्ती अस म्हटलेले आहे. ती भक्ती मळिवली पाहजि. ही अनन्य भक्ती आत्मसाक्षात्कारा नंतर सुरु होते. म्हणजे साक्षात्कारी लोकांना सुद्धा भक्ती केली आण आपणही करतो. पण त्यांच्या भक्तीत आण आपल्या भक्तीत फरक होता. ती जी गोष्ट आहे त्यांची जी भक्ती होती ती आपण मळिवली पाहजि. तेव्हा आता सन्मुख आल्यावर आता साक्षात झाल्यावर, आपल्या आत्म्याचा संबंध झाल्यावर, हा योग घटित झाल्यावर मग जी भक्ती, ती खरी भक्ती. कारण त्याच्या पूर्वी आपण नुसता विश्वास धरून करत होतो. त्याच्या मध्ये एक प्रकारचा आंधळेपणा होता. पण आता डोळस भक्ती आहे. ती डोळस भक्ती केल्यावर, ती परमेश्वर खरोखर कति मोठा आहे, तो कति सामर्थ्यवान आहे, कति प्रेमळ आहे. सगळ्यांची इतकी सुंदर जाणीव होते आण इतक सगळ लक्षात येत की मनुष्याला आश्चर्य वाटतं की खरोखर इतका परमेश्वर मोठा आहे आण तुम्ही स्वतः कति मोठे आहेत ते लक्षात येत. आता समजा ही एक समोर तुमच्या समोर वस्तू आहे, इन्स्ट्रुमेंट आहे पण ह्याला काही अर्थ नाही जोपर्यंत त्याला मेन्सला लावलेले नाही तोपर्यंत काही अर्थ आहे का? नुसती एक वस्तू समोर दिसते आहे हे असा आहे माईक आहे वगैरे ते कळतं पण याचा काही उपयोग होईल का, ह्याला काही अर्थ नाही. पण मेन्सला लावल्यावर याला अर्थ येतो. म्हणजे हे नरिस्थक नाही आहे पण मेन्सला लावल्याशिवाय अर्थ लागत नाही म्हणून मेन्सला लाव्याचे जे काम आहे ते कुंडलीनीने होते. झाल्यानंतर मग तुमच्या याला अर्थ लागतो. तुमच्या जीवनाला अर्थ लागतो. कळलं का? एकदम नवीन विषय असल्यामुळे कुंडलनी जागृती म्हणजे याचा संबंध काय परमेश्वराशी आहे असं लोकांना वाटतं पण जस अगदी सरळ म्हणजे समजायच की हा कसा हे सगळे इन्स्ट्रुमेंट तयार झालेला आहे. हे क्वॉईल ठेवलेली आहे तस आपल्यामध्ये साडेतीन वेटीळ्यांचे क्वॉईल म्हणजे कुंडलनी आहे आण ति उठून जेव्हा आपला संबंध परमेश्वराशी लावून देतो तेव्हा आपल्याला खरा अर्थ लागतो. त्याच्यानंतर मग आपली जी चेतना आहे ती मनुष्याची चेतना आहे. ती एकदम सामूहिक चेतना होते. म्हणजे चेतना म्हणजे जाणीव होते म्हणजे काही डोक्याने नाही पण आपल्या हातामध्ये थंड थंड असे गार गार परमेश्वराच्या शक्तीचे वारे वाहू लागतात डोक्यातून अस वारं नघित आण मग आपल्याला कोण्या माणसाला जरा आपण बघतिल तर आपल्याला लगेच लक्षात येईल की त्याला काय त्रास आहे, त्याची कोणती चक्र धरली. मग ते कस नीट करायच ते जर समजल तर तुम्ही ते नीट करू शकता. तुमची चक्र कोणती धरली ते लक्षात येईल. म्हणजे मनुष्याला साक्षी स्वरूप प्राप्त होत. आण तो आपल्या ह्या साक्षी स्वरूपामध्ये एकदम सगळ्या गोष्टींना सम्यक रूपाने बघू लागतो आण ज्ञानाचे सुद्धा आपल अस आहे की जे काही आपल ज्ञान आहे ते बाह्यातल आहे. अजून परमेश्वर आहे की नाही हे तरी तुम्ही कसे सिद्ध करून दाखवाल. पण एकदा आत्मसाक्षात्कार झाल्यावर तुमच्या हातामधून ज्या थंड थंड अशा लहरी येतात, म्हणजे तुम्ही कॉम्प्युटर सारखे होऊन जातात. मग जर तुम्ही प्रश्न वचिारला परमेश्वर आहे का? तर थंड थंड हातात येईल, आण जर एखादी गोष्ट असेल ती खोटी असेल तर तुमच्या हातामध्ये गरम गरम येईल नाहीतर हे वाइब्रेशन वर थांबतील. इतकंच नव्हे पण कधीकधी लोकांना थोडेसे फोड सुद्धा असे आल्यासारखे वाटतील क्षणभर. म्हणजे खोट काय आण खरं काय, ज्याला आपण अबसोल्यूट म्हणतो. ते आपण होऊन जातो. कळलं?

इथे देव नाही आहेत असं म्हणतात सगळेजण, तेव्हा ह्या गोष्टी सर्व शास्त्राने सिद्ध होतात तर ह्या देवाचा आकार कोणी निर्माण केला?

देवाला कोण निर्माण करणार? जो सर्वांचा निर्माण करणारा आहे. आण देव नाही असे म्हणणारे लोक सुद्धा आंधळे आहेत. त्यांचा काही आपण वाईट नाही वाटून घेतल पाहजि. देव आहेत म्हणणारे तेही तसेच वागतात, देव नाहीत म्हणणारे तसेच वागतात. त्यावर कोणाची आपण वाईट नाही वाटून घेतल पाहजि. कारण देवाला सिद्ध केल्याशिवाय सुद्धा लोक मानत नाहीत म्हणून देवाला सिद्ध केले पाहजित. आण देवाला निर्माण करणारा कोण आहे तो सर्वांचा निर्माण करता आहे त्याला कोण निर्माण करणार. हळूहळू सहजयोगात तुमच्या सर्व लक्षात येईल देव म्हणजे काय, देवाचे कति अंग आहेत. त्यांचे जसे आपल्या मनुष्याच्या शरीरात सुद्धा नाक, डोळे सर्व आहेत नंतर एखादा मनुष्याचे समजा तो जर टीचर असला तर तो वडीलही असतो, तो कुणाचा मुलगा ही असतो. कुणाचा पतीही असतो. तसे देवाचे अनेक रंग आहेत आण ति अंग काय आहेत आण आपल्या मध्ये कस त्यांचा वास वगैरे आहेत, कुठे देवी-देवता बसलेले आहेत. ते सगळं तुम्हाला अगदी व्यवस्थित आम्ही सांगणार आहोत. आण ते सांगतिल्यानंतर ते आहेत कवि नाही त्यांचा पडताळा सुद्धा तुम्ही घ्यावा. आण घेतल्यानंतर मग ते सिद्ध कसे करायचे ते फक्त शिकायच, ते झालं म्हणजे तुम्ही सिद्धपुरुष झालात. सगळं काही फुकट. परमेश्वराला पैसा कशाशी खातात ते माहीत नाही. जे लोक देवाच्या नावावर पैसे कमवतात पोट भरून, ते वाईट लोक आहेत. तसं करायला नको पण आता करतात त्याला काय करा. तुम्ही त्याला कारणीभूत आहात, तुम्ही देऊ नये पैसे अशा लोकांना.

तुम्ही देतात म्हणून ते लोक आपले पोट भरतात. म्हणून मग लोक म्हणतात देव नाहीयेत कारण जर देव असता तर असे वाईट लोक कशाला देवाचे नाव घेतात. पण कोणी चांगल्या वस्तूचा नेहमी लोक वाईट गोष्टीसाठी उपयोग करत असतात. एकदा आमच्या मुंबईला दारूच समलिंगि चालल होत तर त्यांनी काय केल गीतेची पुस्तके केली. आण त्या पुस्तकामध्ये आत मध्ये जागा पोकळ ठेवून त्याच्यामध्ये असे ते त्या दारूच्या बाटल्या ठेवल्या. म्हणजे गीतेला कोण प्रश्न करेल? म्हणून तस देवाचा झालेल आहे. देवाचं नाव घेऊन वाटेल ते करायच. देव वाईट आहे असं नाही काही. आता आणखीन काय! तो आहे कवि नाही हे सिद्ध फक्त कुंडलनी जागृतीने होत. नाहीतर होत नाही. ते करून घ्याव. त्याच्या नंतर आपण बोलूया. बर का, ह. आता तुमच्यामध्येच हे आहे कुंडलीनी तुमच्यामध्येच आहे आण जागृती तुमच्यामध्ये होणार आहे. तर मी जस सांगते तस थोडस ऐकून घ्याव आण ते जर घटित झाल तर उत्तम नाहीतर पुढे बघूया. आता काय करायच सर्वप्रथम मी म्हटल आहे की ही भूमी फार पुण्यभूमी आहे. तेव्हा तिला नमस्कार त्रिवार करायचा आहे या भूमीला की ह्या वेळेला मोक्षाचा आमचा क्षण आलेला आहे, तेव्हा तुमचा आशीर्वाद आई आमच्यावर असावा म्हणून आधी तिला तीन वेळा नमस्कार करावा. आता तुम्ही जमनीवर बसला, श्रद्धेने केला जमीन फार पुण्यवान आहे. फार श्रद्धेने तिला तीन वेळा नमस्कार केल्यानंतर, हात जोडून श्रीगणेशाला अस म्हणायच की हे गणराया हा माझ्या मोक्षाचा क्षण आहे. या क्षणी तू कृपा करून माझे रक्षण कर, अस तीनदा त्यालाही म्हणायच. डोळे मट्टिन श्रद्धेने म्हणायच. श्रद्धाही धरायला पाहजि, शक्तिषणामध्ये जर तुम्हाला श्रद्धा नसली तुम्हाला शक्तिषण येणार नाही. शाळेत आल्याबरोबर जर तुम्ही भांडायला सुरुवात केली तर तुम्हाला शक्तिषण कस येणार. तेव्हा श्रद्धेने पूर्वक गणरायाला म्हणायच की "हे गणराया तू माझे रक्षण कर". अशी प्रार्थना झाल्यानंतर सगळ्यांनी डोक्यावरच्या टोप्या वगैरे काढून ठेवायच्या कारण ब्रह्मरंधर हे डोक्याच्या इथे आहे. दुसरे अस की आम्ही आई आहोत तर आम्ही काही आमलदार नाही आहोत आमच्यासमोर टोप्या कशाला काढायच्या, आम्ही आपल्यावर आहोत न. आईजवळ आपण कस खूल बसतो, तिच्याशी आडपडदा नसतो. तस अगदी खूल बसायच वशिवास ठेऊन, आरामाने स्वतःवरही वशिवास ठेवला पाहजि की हे आम्हाला होईल, अशी आता धरून बसायच. आता चप्पे सुद्धा काढून ठेवले बरे कारण ह्यांनी डोळे सुद्धा बरे होतात आण दोन्ही हात माझ्याकडे असे ठेवायचे. मांडीवर आरामात अगदी आरामात बसा आण डोळे मट्टिन घ्यायचे. डोळे उघडू नका. डोळे अगदी उघडायचे नाहीत काही असले तरी. आण डोळे मट्टिन घ्या व्यवस्थित मी जेव्हा म्हणेल तेव्हाच डोळे उघडायचे. फक्त एवढ केल की झाल मग मी सांगते पुढच काय ते. आता मी आपल्याला सांगतिल आपल्या मध्ये जो आत्म आहो तो आपल्याला मळिवला पाहजि आण आत्म आहो हे परमेश्वराचे आपल्या मध्ये पडलेले प्रतबिंब आहे. तो साक्षी स्वरूप सगळे बघत असतो. पण आपल्यात अजून चतितता आलेला नाही. म्हणून डावा हात माझ्याकडे करायचा आहे. डावा हात हा इच्छाशक्ती आहे. म्हणून माझ्याकडे डावा हात सारखा ठेवायचा म्हणजे तुमच्या मध्ये इच्छा आहे की तुम्हाला आत्मज्ञान मळिला पाहजि. हा आपला वारसा आहे आण तो मळिणार तर त्याबद्दल शंका करायची नाही. डावा हात असा मांडीवर व्यवस्थित ठेवायचा आरामात आण उजवा हात त्याच्यामध्ये क्रिया शक्ती आहे. म्हणून तो उजवा हात हृदयावर ठेवायचा आहे. प्लीज कीप यूअर लेफ्ट हँड टोवर्ड्स मी

ॲंड राईट हॅन्ड ऑन युअर हार्ट. कारण हृदयामध्ये आत्म्याचे स्वरूप आहे. म्हणून हृदयातून मनापासून मला एक प्रश्न वचिरायचा आहे. जोराने हृदयातच वचिराला तर बर होईल की शरीर माताजी मी आत्मा आहे का? असा प्रश्न वचिरा अगदी खरोखर म्हणजे त्याला म्हणतात बुनयादी, दीफंडामेंटल असा प्रश्न आहे, की मी आत्मा आहे का? असा तीनदा प्रश्न वचिरा. नमस्तेने वचिरला पाहजि. कारण तुम्ही आहात पण आधी प्रश्न वचिरा. आता तुम्ही जर आत्मा आहात तर आत्मा तुमचा गुरु सुद्धा आहे आणि म्हणून हा उजवा हात खाली पोटावर ठेवायचा आहे. डावीकडे सगळ काम डावीकडे. डावा हात सारखा माझ्याकडे सतत ठेवायचा आणि उजवा हात डावीकडे पोटावर ठेवून परत प्रश्न वचिरायचा आहे जर मी माताजी आत्मा आहे तर मीच माझा गुरु आहे का? शरीर माताजी मीच माझा गुरु आहे का? असा तीनदा प्रश्न वचिरा. आता हे सर्व चक्र आहे आणि या चक्रांवर मी तुमचा हात ठेवून तुमच्याकडून तुमची कुंडलनी उठवणार आहे. आता हा उजवा हात खाली ओटीपोटावर ठेवायचा आहे. ह्या ओटीपोटामध्ये शुद्ध वदिया आहे. ज्या वदिदयेने आपण परमेश्वराला जाणतो, त्याचे कायदेकानून जाणतो. त्याच्या सर्व शक्त्यांना जाणतो. ही ती वदिया तिला शुद्ध वदिया असे म्हणतात. म्हणून या ठिकाणी उजवा हात धरायचा आहे जोरानी. आता एक गोष्ट आहे की तुम्ही मनुष्याला परमेश्वराने स्वतंत्र केले. तेव्हा जर त्याला जर पूर्णपणे स्वतंत्र करायच असेल तर त्याला पहिल्यांदा त्याची स्वतंत्रता वापरता आली पाहजि. म्हणून परमेश्वराने तुम्हाला अगदी स्वतंत्र केलेले होत. तुम्ही चुका केल्या असतील कवि ठीक केले असेल, पुण्य केले असेल, पाप केले असेल, काय असेल तरी ह्या वेळेला ते वसिरून जायच आणि ह्या वेळेला मात्र मी तुमच्या स्वतंत्रतेला घाला घालू शकत नाही. तेव्हा तुम्हाला मागून घ्यावे लागेल आणि म्हणून लागेल की माताजी तुम्ही मला कृपा करून शुद्ध वदिया द्या. म्हटल्याशिवाय मी जबरदस्ती करू शकत नाही. तिथे माझी मर्यादा आहे, म्हणून आपण अस म्हटले पाहजि माताजी तुम्ही मला शुद्ध वदिया अस सहादा म्हणा. ह्या चक्रामध्ये सहा पाकळ्या आहेत. म्हणून तुम्हाला म्हणायच माताजी मला तुम्ही शुद्ध वदिया द्या. कृपा करून तुम्ही मला शुद्ध वदिया द्या. प्लीज पुट युअर हॅन्ड ऑन सट्रमक ऑन द स्वाथिष्ठाना ॲंड प्लीज आस्क फॉर द शुद्ध वदिया.

आता हा उजवा हात परत पोटावर वरच्या बाजूला ठेवायचा आहे. इथे गुरुच चक्र आहे. आता तुम्ही शुद्ध वदिया मागतिल्यावर तुम्ही आता पूर्ण उत्साहाने आणि विश्वासाने अस म्हणायच की शरीर माताजी मीच माझा गुरु आहे अस म्हणायच. पूर्ण विश्वासाने. अस दहादा म्हणायच. शरीर माताजी मीच माझा गुरु आहे. प्लीज से टेन टाइम्स, मदर आय एम माय ओन मास्टर.

आता हा हात वरती परत हृदयावर ठेवायचा आहे. हृदयावर परत हा हात ठेवायचा आहे. प्लीज कीप युअर हॅन्ड ऑन युअर हार्ट. या ठिकाणी आता परत तुम्ही पूर्ण विश्वासाने म्हणायचे की मी माताजी मी आत्मा आहे. अस पूर्ण विश्वासाने म्हणायच. माताजी मी आत्मा आहे. प्लीज से हंजिर वथि फुल कॉन्फिडन्स मदर आय एम द स्पिरिट. कृपा पूर्ण विश्वास से हृदय पे हाथ रख के बारा मर्तबा कहिये की मैं आत्मा हूं, बारंदा म्हणायच, प्लीज से ट्वेल्व्ह टाइम्स. मी आत्मा आहे, माताजी मी आत्मा आहे अस हृदयापासून म्हणायच.

आता हा उजवा हात खांद्यावर ठेवायचा आहे मानेच्या जवळ, मानेच्या जवळ, खांद्यावर ठेवायचा आहे. हे चक्र फार धरतं. आपल्या महाराष्ट्रात, म्हणजे मी फार वाईट. मी पती, मी अमुक, मी तमुक. सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत आपण आपल्याला कमी लेखत असतो. जर तुम्ही आत्मा आहात तर तुम्ही नष्टपाप आहात, शुद्ध आहात, नरिदोष आहात. त्या ठिकाणी हा हात ठेवून म्हणायच, शरीर माताजी मी आत्मा आहे आणि मी नरिदोष आहे, अस सोळादा म्हणा. शरीर माताजी मी आत्मा आहे आणि मी पूर्णपणे नरिदोष आहेत, अस म्हणा. पूर्ण विश्वासाने म्हणायच आहे. त्याबद्दल शंका करायची नाही. तसे पहिला तर परमेश्वर हा आनंदाचा सागर आहे, सुखाचा सागर आहे. दयेचा सागर आहे. पण सर्वात मुख्य म्हणजे क्षमेचा सागर आहे. म्हणून तुमची अशी कोणचीही चूक होऊ शकत नाही की त्याच्या क्षमेच्या सागरामध्ये क्षमस्व होणार नाही. हे सोळादा म्हणायला पाहजि. या चक्राला सोळा पाकळ्या आहेत म्हणून सोळादा म्हणायच आहे. की मी आत्मा आहे आणि मी नरिदोष आहे. प्लीज पुट युअर हॅन्ड ऑन युअर नेक ऑन द विशुद्धी चक्रा ॲंड से सक्स्टीन टाइम्स मदर आय एम नॉट गलिटी. सोलह मर्तबा अपने गर्दन के पास हात रख कर के आप कहिये की मैं नरिदोष हूं. सोलह मर्तबा कहिये.

आता उजवा हात आपल्या कपाळावरती आडवा धरायचा आहे. प्लीज होल्ड युअर हॅन्ड ऑन टॉप ऑफ युअर फोर हेड अक्रॉस. अपने माथे पर हात आडा रख लजिये. और कहिए, कृपा करून म्हणायच आहे इथे, हे क्षमेचे स्थान आहे, शरीर माताजी की मी सर्वांना क्षमा केली, मी हृदयापासून सर्वांना क्षमा केली. कारण जर आपण दुसऱ्यांना क्षमा करू शकत नाही तर परमेश्वर सुद्धा आपल्याला क्षमा करणार नाही. म्हणून मी सर्वांना क्षमा केली अस म्हणा फार हलक वाटेल तुम्हाला. प्लीज से मदर आय फॉरगिव्ह एव्हरीवन. यहा पर हाथ रख कर कहिये की मैं मैंने सबको माफ कर दिया. ये बहुत आसान है कहना, हे म्हणजे फार सोपे आहे. कठीण नाही आहे, पुष्कळ लोक असे म्हणतात की आम्हाला नाही अस म्हणता येत की आम्ही क्षमा नाही करू शकत. पण जर तुम्ही क्षमा नाही करत तर करता काय? तुम्ही स्वतःला त्रास देऊन राहिलेत त्या माणसाला क्षमा नाही केली त्याला तर त्रास होत नाही ना, मग कशाला अस म्हणायच नाही की माताजी मी सर्वांना क्षमा केली. पूर्ण हृदयाने म्हणायच.

हा उजवा हात आपल्या टाळूवर ठेवायचा. तळहात दाबून धरायचा टाळूवर आणि धड्याळ्याच्या काट्यासारखा फरिवायचा दाबून धरायचा. टाळूवर आणि धड्याळ्याच्या काट्यासारखा फरिवायचा. आपली जी टाळू आहे तेच ब्रह्मरंधर आहे. त्याच्यातून कुंडलनी नघिलायवरच आपण सूक्ष्मतेला प्राप्त होतो. तेव्हा जरा हळूहळू त्याला अस फरिवायच. आता या ठिकाणी परत आपली स्वतंत्रता मी घेऊ शकत नाही. म्हणून आपण म्हणायला पाहजि की माताजी मला आत्मसाक्षात्कार पाहजि, मला तो आपण कृपा करून द्यावा. माताजी आपण कृपा करून मला आत्मसाक्षात्कार द्यावा. अस सातदा म्हणायला पाहजि. हळूहळू तुम्ही हात असा फिरावा.

ॲट थिस पॉइंट आय कॉन्ट टोक युअर फ्रीडम यु ह्याव टू से मदर प्लीज गीव मी माय सेल्फ रीयलाइझेशन. द्राय टू प्रेस युअर हॅन्ड ऑन टॉप ऑफ युअर फॉन्टनिल बोन एरिया ॲंड मूव्ह इट क्लॉकवाइज. अपने टालू भाग में अपना हाथ रखकर के उसे जोरसे दबा कर उसे आप घड़ी के कांटे जैसे घुमाए और उस वक्त आप कहिए की मैं आप मुझे आत्मसाक्षात्कार दजिये क्यूँ की मे आपकी स्वतंत्रता छीन नहीं सकती. आप खुद कहाना पडेगा आप मुझे दीजिए. सात मर्तबा कहिए गा. प्लीज से सेव्हन टाइम्स. आता हात खाली ठेवायचा डोळे उघडू नका. हात खाली, डावा हात ठेवला होता तसाच उजवा हात ठेवायचा आहे. आणखीन डावा हात आता डोक्यावर ठेवायचा, टाळू ठिकाणी आणि तसाच फरिवायचा आहे. आता बघा की उजव्या हातामध्ये थंड येत आहे का?

प्लीज पुट युअर राईट हॅन्ड ऑन लॅप, ॲंड लेफ्ट हॅन्ड ऑन हेड ॲंड जस्ट द्राय टू प्रेस द वे यु हॅव डन बफोर ॲंड सी इफ देअर इज कूल कमगि इन युअर राईट हॅन्ड. नाऊ पुट युअर लेफ्ट हॅन्ड अगेन बॅक, परत डावा हात जथि होता तथिच ठेवायचा आहे आणि उजवा हात टाळूवर अर्धातरी धरायचा आहे जवळजवळ चार-पाच इंच आणि बिघायच आहे की येत आहे का थंड. प्लीज लफ्ट युअर हॅन्ड अबाउट फाईव्ह इंचेस अबाव्ह फॉन्टनिल बोन एरिया ॲंड सी देअर इज कूल ब्रजि कमगि आऊट वथि राईट हॅन्ड, लेफ्ट हॅन्ड टोवरड्स मी. बघा येत आहे का? येत आहे? छान, आता हीच कुंडलनी आहे. हीच तुमच्यातली कुंडलनी जागृत होऊन तुमच्या ब्रह्मरंध्रातून नथित आहे. आता उजवा हात माझ्याकडे करून डाव्या हाताने बघा.

आता आणखीन एक संतुलनासाठी करायला पाहजि. की सगळ्यांनी डोळे उघडायचे, पण वचिरा नाही करताना ते केलं पाहजि. डावा हात माझ्याकडे करा, वचिरा नाही करायचा, माझ्याकडे बघा वचिरा न करताना. डावा हात माझ्याकडे आणि उजवा हात जमनीवर ठेवायचा आहे. जमनीवर, म्हणजे ही जमीन जी आहे पृथ्वी तत्व तुमच्यातील जे काही तमोगुणी असेल ते ओढून घेईल. डावा हात माझ्याकडे आणि उजवा हात जमनीवर ठेवायचा आहे. हे तमोगुणाला ओढण्यासाठी. आता उजव्या हात माझ्याकडे. पुट युअर राईट हॅन्ड टोवरड्स मी ॲंड लेफ्ट हॅन्ड टोवरड्स द सुकाय. आणि डावा हात असा वरती आकाशाकडे मागे कसा करायचा. असा समोर नाही असा मागे. ऍट द बॅक, पुट युअर हॅन्ड ऍट द बॅक. आता हे रजो गुणाला, जे काही रजोगुणांचे दोष आहेत ते आकाश तत्वात घालण्यासाठी. हळूहळू हातात थंड थंड वाटू लागेल. पण वचिरा नाही करायचा, माझ्याकडे बघताना वचिरा नाही करायचा. नरिचिरात तुमच्यात आलेली आहे. तेव्हा वचिरा नाही करायचा. पुष्कळांचे डोकं भारी आहे त्यांनी अस म्हणायच माताजी माझ्या डोक्यात या. कारण डोकं सुद्धा भारी अशाने होत थोडासा विश्वास पाहजि न माझ्या वर तरी. तुम्ही एवढी मोठी गोष्ट मागायला आलात तर समजा तुम्हाला तुमच्या प्रोफेशनमध्ये विश्वास नसला तर तुम्हाला कशी वदिया येणार. काही मला तुमच्याकडून नको आहे. तर विश्वास करायला हरकत नाही. तर माताजी माझ्या डोक्यात या असा म्हणायच. म्हणजे डोकं हलक होईल. आता दोन्ही हात माझ्याकडे घ्या. दुसरी गोष्ट अशी की तुमची पुष्कळ सगळ्यांची कुलदेवता आहे, देवता आहे. त्यांना तुम्ही मान्य करता. पण ते तुमच्या समोर साक्षात आले तर तुम्ही ओळखू शकत नाही आणि तिथिच रुकावट होऊन जाते. तर आता शक्ती एकच असते. आम्ही असो कवि साईनाथ असो कवि राम असो, क्षण असो शक्ती एकच असते. म्हणून प्रश्न असा वचिरायचा की जी तुमची कुलदेवता असेल, ज्याला मानत असाल. समजा दत्तात्रयाला म्हणतात कवि कोणालाही. तर असा प्रश्न वचिरायचा मनामध्ये की "शरीर माताजी तुम्ही दत्तात्रय आहात का?" कवि शरीर माताजी तुम्ही साक्षात भवानी आहात? कोणताही असा प्रश्न वचिरा जर गोष्ट खरी असेल तर तुमच्या हातामध्ये थंड थंड असा गार वारा येईल.

सरळ वचारायच मनामध्ये, याबाबतीत मला भीती वाटत नाही, आणि तुम्ही वचारायला कचरायचे नाही. पुष्कळांच आणि सुटेल. ज्यांची तुम्ही उपासना केली ते तुम्ही साक्षात आहात का अस वचारायच. येते आहे का गार हातात? येते आहे का? बर, आता दोन हात असे वर करा आणि आता असा प्रश्न करायचा की ही जी आम्हाला हातात गारगार शक्ती लागली, ब्रह्म शक्ती आहे का? हा प्रश्न श्रवराची जिवित शक्ती आहे का असे वचारायचा प्रश्न. तीनदा वचारायच. ही प्रश्नश्रवराची जिवित ब्रह्म शक्ती आहे का? अस तीनदा प्रश्न वचारायचा. येते का गार?. बर बर ओरडायचं नाही. शांतपणे ऐका. झाले तुम्ही पार झाले. तुम्ही पार झाले. ज्यांच्या हातात आल ते पार झालेत. आता पार झाले म्हणजे हातातली शक्ती जर आपण वापरली नाही तर कस कळणार. समजा जर तुम्हाला उद्या आम्ही लंडनचे पैसे दिले तर तुम्हाला त्याची कमित काय करणार जोपर्यंत तुम्ही बाजारात जाणार नाही. त्या बाजारात जाऊन बघायच म्हणजे लोकांच बघायच लोकांच याच्यावरती. आता आपापसात तुम्ही बघा गार येताय का? आपापसात बघा एक-दुसऱ्याच. बघा दुसऱ्यांच्या डोक्यावरती गार येताय का? स्वतःचा तर येत आहे पण दुसऱ्यांच्या येते की नाही बघा आपापसात.

कळेल तुम्हाला येते की नाही? नाही वरती वरती बघा वरती हा वर बघा, दुसऱ्यांच ही बघा स्वतःचं बघता येत तस दुसऱ्यांच बघता येत. बोलू नका. शांत राहिले पाहजे. आता ही वापरायची कशी शक्ती ते शकिले पाहजे आणि ती कशी वापरायची त्यासाठी आमच्याकडे पुस्तक वगैरे आहेत. ती तुम्हाला पाठवू आम्ही, तसंच माझ्या फोटोवर सुद्धा चैतन्याच्या लहरी आहेत. हे आश्चर्याची गोष्ट आहे की फोटोमध्ये सगळ्या चैतन्याच्या लहरी आलेल्या आहेत. तेव्हा मी तुम्हाला फोटो सुद्धा देऊ आणि त्या फोटोचा उपयोग कसा करायचा ते तुम्ही जरा शकून घेतला पाहजे आणि त्या फोटोकडे ध्यान लावायच्या वेळेला आता जस तुम्ही डावा हात ठेवला आधी, तसा डावा हात ठेवून जमनीवर ठेवायचा, एक दवा ठेवायचा. उजवा हात ठेवतांना दवा नको. त्यावेळेला पाणी ठेवायच. जर तुमच्या डाव्या हातात जास्त येत असल उजवा हात ठेवायचा. ज्या हातात येत नाही तो हात फोटो कडे करायचा. आणखीन त्याच्यासमोर ज्यावेळेला तुम्ही आकाश तत्व लावाल तेव्हा दवा ठेवायचा नाही. पण ज्या वेळेला तुम्हाला पृथ्वी तत्वाची तुम्हाला मदत लागेल. म्हणजे डाव्या हातात कमी होईल तेव्हा दवा ठेवायचा आणि जेव्हा आकाश तत्वात असेल पायाखाली पाणी ठेवून त्यात थोडे मीठ घालून, पाच मिनिट बसल एकदम स्वच्छ वाटेल झोपायच्या आधी. तर आपण कोण आहोत ते पाहिले पाहजे आधी. आपण रजोगुणी आहोत की तमोगुणी आहोत. जर आपल्या हातामध्ये डाव्या हातामध्ये येत नसल तर आपण तमोगुणी आणि जर उजव्या हातामध्ये येत नसल तर आपण रजोगुणी आहोत अस धरल पाहजे. आणि तसंच आपलं जो हात आपला ज्याच्यात येत नाही तो हात फोटोकडे करायचा.

आता पुढे त्याच बंधन कसे द्यायची ते सुद्धा शकिले पाहजे तुम्हाला आत्ताच कारण परत मी ह्या वर्षी काही येणार नाही. तेव्हा फार सोप काम आहे. स्वतःला बंधन कस द्यायचा आणि कुंडलीनी जागृत कशी करायची स्वतःची. स्वतःची आता तुमची जी कुंडलीनी आहे ती आता वर आली पण परत ती खाली पडण्याची संभावना असते. कारण जर तुमच्यात दोष असले, तुम्हाला काही आजार असला, काही असला तर तिथे कुंडलीनी परत जाते आणि तिथे ती बघते कारण ती तुमची आई आहे न. ती सगळ ठीक करायच्या मागे असते तेव्हा तिची मदत केली पाहजे. तर जथे तुम्ही बसला तिथे समोरच अशी कुंडलीनी असा हात ठेवायचा. समोरचा असा डावा हात. असा ठेवायचा आणि उजवा हात त्याला असा असा हळूहळू असा लपेटत जायचा. असा वर पर्यंत आणायचा. म्हणजे आधी वर समोर आणि खाली. बघा आता सर्वांनी करायच. लक्षपूर्वक या हाताकडे बघायच, लक्षपूर्वक केले पाहजे. बघा आता हा हात असा मग असा पुढे असा खाली असा तीनदा फक्त करायला लागणार आता इथे आल्यावरती आपले जे खांदे आहे ते मोकळे सोडायचे आणि डोक्यावर घेऊन डोक अस मागे टाकून आणि त्याला अशी वेटोळे घालायचे दोन-चार जोरात आणि मग त्याला एक गाठ मारायची. परत हात कसा ठेवायचा हा हात असा - असा फरिवत जायचा असा, असा फरिवत फरिवत असा परत वर आणायचा आणि परत खांदे मोकळे सोडायचे. डोक वर घ्यायच परत एकदा अशी गाठ बांधायची आणि सोडायची तसियांदा तीन गाठी म्हणजे नीट गाठ होतील. परत मागे अस खांदा सोडून एक गाठ परत वेटोळे घालायचे, दोन गाठ परत वेटोळे घालायचे तीन गाठ.

आताही झाल्यानंतर स्वतःच्या स्वतः जे काही प्रकाश बाहेर आहे आपण बंधन घेतले पाहजे. त्याला कवच अस म्हणतात. देवीच कवच कवि आईच कवच असत ते. ह्या हातात हा हात असा ठेवायचा आणि उजव्या हाताने इकडून सुरू करून असा आणून एक इकडे घालायच. परत सुरू करू आणि. आता इकडून एक व्यवस्थित डोक्यावरन घ्या. परत 2. परत 3, परत 4 डोक्यावरून, परत 5, परत 6 आणि शेवटले ते 7. सात चक्रांना आपण हे दिलेला आहे. आता बघा हातात जास्त येईल तुमच्या. आता बघा हातात, हात असे ठेवा. हातात बघा आता येतं का?. हात बांधून नाही ठेवायचे. यावेळेला घ्यायची वेळ आहे

येताय? बंधन घेतली का तुम्ही? म्हणजे बाहेरची कोणतीही वाईट शक्ती तुम्हाला नाश करू शकत नाही. याचा अर्थ असा तुम्ही स्वतःच्याच हाताने स्वतःला बंधन घेतलेली आहेत. आता मी पुढच्या वर्षी परत येईल आपल्याला भेटायला. तेव्हा काय झाल ते सांगा मला. परत इथे काही मंडळी आहेत ते आपल्याला भेटतील. इथे आहेत का? रविवारी संध्याकाळी साडेसहा वाजता. गायत्री मंदिर मध्ये, गायत्री मंदिरशेजारी, सेंटर सुरू होणार आहे, सुतार गल्ली मध्ये तिथे, ह्यांच्याकडे त्यांनी वनिमूल्य हॉल दिलेला आहे. आणि त्यांच्याकडे ह्याच सेंटर सुरू होणार आहे.

आता सांगायच, सांगायच म्हणजे सहज योगा मध्ये तुम्हाला सेंटरमध्ये याव लागत. अमृतनगर, साखर कारखाना, मुलांच्या शाळेमध्ये गुरुवारी संध्याकाळी साडेसहा वाजता. अमृतनगर साखर कारखाना गुरुवारी संध्याकाळी साडेसहा वाजता. तिथे सुद्धा मुलांच्या शाळेमध्ये केंद्र सुरू केलेल आहे. तेव्हा आपण तिथे येऊ शकतात. आता केंद्रात हे आलंच पाहजे. जर तुम्ही म्हणाल माताजी फोटो नेला, घरी ध्यान करतो. तस चालत नाही. कारण सहज योग आज सामूहिक झालेला आहे.

म्हणजे तुम्ही प्रमेश्रवराचे अंग प्रत्यंग आहात आणि ते अंग प्रत्यंग जागृत झालेले आहेत. आणि त्यांनी सर्व आपापसात भेटीगाठी केल्या च पाहजे. म्हणजे तर जर भेटीगाठी झाल्या नाहीत तर कार्य पुढे होत नाही प्रगती होत नाही. त्याला मी एक साधारण घरातल हे सांगते की आपल्याकडे आपण ताक घुसळून घेतो आणि त्याच्यातला जे लोणी मळित त्याच्यात थोडासा लोण्याचा असा आपण तुकडा घालतो कवि लोणी असा गोळा घालतो, त्या गोळ्याला मग लोणी चकितट जात.

ते लोणी चकितटा चकितटा जेवढ चकितटलं तेवढ आपण उचलून घेतो आणि बाकीचे जे काही असेल लहान लहान कण, इकडे तिकडे ते आपण फेकून देतो. त्याला आपण लोणी मानत नाही. तसच आहे जी मंडळी चकितटून सगळ्यांना एकमेकाला दुसऱ्याला धरून चालली त्यांचीच खूप छान प्रगती, ती पण जी मंडळी अशी चालत नाही, आपल्या घरी आपला फोटो नेतील, ठेवतील पूजा करतील त्यांची प्रगती फार हलकी होते. म्हणून कृपा करून हे केंद्र सगळ अगदी फ्री आहे. तुम्हाला काही आजार असले, त्रास असले, प्रश्न असले काही असल तरी त्या केंद्रावर तुम्ही जाऊन वचारावे, तिथे तुम्हाला आमचे फोटो, नंतर त्याच्या शिवाय इतर पुस्तक वगैरे सगळ काही मळिल. तेव्हा तुम्ही कृपा करून तिथे जाव, तसंच तुम्हाला काही आजार वगैरे असले तर आम्ही त्याला आपण व्हायबरेटड साखर म्हणतो, कवि काही आता पुष्कळांना लविहर चे फार त्रास इकडे मी बघतिलं, त्याच्या इलाजासाठी कशाहीसाठी तुम्ही जाव, आपली चक्र तपासून घ्यावी, कस ठीक करायचं ते शकिलं सगळं ज्ञान त्या सेंटर वर तुम्हाला मळणार आहे. आज जर पार झाले तर अस नाही की सगळं झालं. आणखीन जे लोक झाले नाहीत ते सुध्दा सेंटर वर जाव आणि हे कार्य करून घ्यावे.

[1984-02-25, Shri Mataji at sugar factory reception after program](#)

25 फेब्रुवारी 1984

Visit

Shani Shingnapur (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Shri Mataji at sugar factory reception after program, Shani Shingnapur, India, 1984-02-25

सहजयोगी - यांची स्मरण शक्ती सर्व गेली होती

सहजयोगी - क्रायसिस ने सहा-सात टाके पडले होते

श्री माताजी - बरं

सहजयोगी - नऊ टाके पडले होते

श्री माताजी - अच्छा

सहजयोगी - complete परत पूर्वीसारखं

श्री माताजी -अ

सहजयोगी -अर्धी बॉडी श्री माताजी पॅरलाईज्ड (paralysed) झालती कम्प्लिट (complete)

श्री माताजी - कोणाची?

सहजयोगी -यांची

श्री माताजी -हो का ?

सहजयोगी -आणभी सहज नेत्रे वकील आहेत ते भेटायला म्हणून गेलो. आणभी व्हायब्रेशन दिले तर हालचाल चालू झाली त्यांची नंतर आवडीने आले मला ऐकून होते (अस्पष्ट) करत होते ते म्हटलं एवढा सच्चा माणूस आहे तर या मनुष्याला परमेश्वर बरोबर मळिणार दली जागृती मग त्यांना मग ते...

श्री माताजी -एखादं पत्र त्या सकाळच्या मूरखांना लहिन टाका.

सहजयोगी- वसिम्ती झाली होती.

श्री माताजी- त्यांना म्हणे, आम्ही तुम्हांला पाच हजार रुपये देऊ मला जर तुम्ही आजार ठीक कराल तर आहो (श्री माताजी हसतात))

सहजयोगी -पाच हजार रुपये (सहजयोगी हसतात)

श्री माताजी - असं मूर्खासारखं लहिन पाठवलं होतं. तुम्ही आता लहिन कळवा की, माझं सगळं ठीक केलेलं आहे. एकही पैसा घेतला नाही माताजींनी, एक कवडी सुद्धा घेतली नाही.

सहजयोगी - हटिलरला आत्मसाक्षात्कार दया असं म्हणण्यासारखं आहे.

श्री माताजी - अरे बापरे!

सहजयोगी - खचिडी आहे .

श्री माताजी- खचिडी सुद्धा आहे का ? मग झालं आजचं संबंध जेवणच संपवून टाका तुम्ही आमचं अं.

सहजयोगी- (हास्य)

सहजयोगी - कोण आहे रे खाली? बोलणं झालं कशाला करताय मग त्यांनीच सांगतिलं की, फराळ वगैरे काहीतरी केला पाहजि. ठीक आहे आता काहीतरी पाहुणचार घेतला पाहजि. जेवण म्हटलं जेवणात अडकून पडायचं आपलं (अस्पष्ट)

श्री माताजी - कसली खचिडी आहे?

सहजयोगी - साबुदाण्याची

सहजयोगी - (अस्पष्ट)

श्री माताजी -कमाल आहे .

श्री माताजी -काय?

सहजयोगी -सहा-सात हजार लोक होते जवळपास.

श्री माताजी -हो का?

सहजयोगी -माताजी सात हजार कमीत -कमी असेल .

श्री माताजी -अच्छा .

सहजयोगी - ते पटांगण होतं, एस.टी. स्टड (अस्पष्ट) ते ग्राउंड दहा हजाराचं आहे तर सात हजार एक बसले होते आणि हजारेक लोक

श्री माताजी -तथि पण म्हटले आम्ही फक्त पाचशे इन्व्हिटेशन कार्ड्स (invitation cards) पाठवले म्हणे, नमित्रण पत्रिका पाचशे

सहजयोगी - (अस्पष्ट संभाषण)

श्री माताजी - एकदा आकुरडीला, एकदा आकुरडीला झालं होत. पण तथि खूप चमत्कारही झाले म्हणे .

श्री माताजी - हे घ्या मी काही खात नाही, मी खात नाही तुम्ही घ्या.

सहजयोगी - आपली गाठ पडली होती, बर का धुमाळ साहेब मी त्यांना पाठवून परत आलो होतो. (अस्पष्ट संभाषण)

श्री माताजी - कसं आहे ?तखिट तर नाही नं, मस्त केलंय .

श्री माताजी - हं what about you people having some (अस्पष्ट)

श्री माताजी -(अस्पष्ट) थोडासा एक दोन त्रास आहे मला वाटतं, मला सांगत होते .

सहजयोगी -कोण ?

श्री माताजी -(अस्पष्ट) तुमच्यानी काहीतरी इलाज करू म्हणे त्यांना सतावतो हा त्रास. मला सांगत होते, मी वसिरले मला त्यांनी सांगतिलं होतं मला असा त्रास आहे आई, पण मी वसिरले. तसं उद्या एक (अस्पष्ट) करायला .

सहजयोगी - उद्या मी घेऊनच येतो .

श्री माताजी -नक्की.

सहजयोगी - ते येतो म्हटले म्हणून मी तथून आलो पण बरोबर येता नाही आलं, ते पुढे आले आज घरून नघाले.

श्री माताजी - (हास्य) अं, म्हणजे असं आहे.

[1984-02-26, Puja, Achieve the power of Spirit within](#)

26 फेब्रुवारी 1984

Devi Puja

Mula Dam, Rahuri (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - NEEDED | Translation (English to Marathi) - Reviewed

मला आशा आहे की तुमचा प्रवास आतापर्यंत आरामदायी राहिला आहे आणि पुढेही आरामदायी राहील. पण आरामाचा स्रोत तुमचा आत्मा आहे. तुम्ही जतिके जास्त तुमच्या आत्म्याचे सात्वन शोधता ततिकेच बाहेरील आरामाच्या समस्या कमी होतात. तुम्ही कुठे राहता, कुठे झोपता, काय खाता कवि काय करता याची तुम्हाला पर्वा नसते. म्हणून या स्थूल संवेदनशीलतेला कमी होऊ देण्यासाठी आणि आतील सूक्ष्म संवेदनशीलता वाढू द्या पाहजि. म्हणूनच तुम्ही येथे आहात, तुमच्या वेळेच्या बंधनातून बाहेर पडण्यासाठी, कंडशिनगिजच्या बंधनातून बाहेर पडण्यासाठी. माझा अर्थ असा आहे की ही एक उंदीर शर्यत आहे. उंदीर शर्यत कशी तरी आत आणि बाहेर थांबली पाहजि. म्हणून येथे आपण बाहेरून सर्व काही करू शकतो आणि एकदा तुम्ही ध्यान करायला सुरुवात केली की, आतील देखील प्राप्त होऊ शकते. आणि तुम्ही ती शांती मिळवू शकता जी आपल्याला या जगाला संपूर्ण वनिशापासून वाचवायची असेल तर आपल्याला सर्व मानवांना मिळायला हवी.

जसे तुम्हाला जाणवले असेल की, आता सहज योग खूप वेगाने वाढत आहे आणि तो चांगला वेग घेत आहे आणि संपूर्ण जगाला उत्तेजित करण्यासाठी वाढत असलेल्या या महान उत्क्रांतीवादी आणि क्रांतीकारी प्रक्रियेचा भाग बनण्यासाठी आपल्याला स्वतःला सज्ज राहावे लागेल. त्यासाठी आपण स्वतःला जबाबदार धरतो का हे पाहणे महत्वाचे आहे. आणि सामान्य राहणीमान आणि सामान्य वचिरसरणीत अडकू नका. आपण खूप मोठ्या क्षमतेचे लोक आहोत. इतकेच नाही तर आपल्याला देवाच्या दैवी शक्तीनेही आशीर्वादित केले आहे. स्वतःमधील त्या शक्तीचा वापर करण्याचा प्रयत्न करा. आणि त्याच्याशी एकरूप होण्याचा प्रयत्न करा.

तुम्हाला थोडस हे देखील लक्षात ठेवावे लागेल की तुम्ही तुमच्या शरीराला कामाला लावता हे तुम्हाला पहावे लागेल. तुमचे मन मारता, तुमचा अहंकार मारता आणि ते बाहेर काढता जेणेकरून ते सुंदरपणे बनवले जाईल जेणेकरून तुम्ही ज्या प्रतमिसाठी बनवले आहे त्या प्रतमित वाढता.

तुमच्या देशांमधील माझ्या दूर्यांसारख्या इतर गोष्टीबद्दल, मला वाटतं की जेव्हा तुम्ही या देशात येता तेव्हा तुमचे सर्व वात मोठे भले होतं. जणू काही तुम्ही या देशाचे आहात आणि तुम्हाला एखाद्या दुय्यम देशात उपाटून टाकण्यात आले आहे. आणि जेव्हा तुम्ही येथे आलात तेव्हा तुम्ही खूप चांगले समृद्ध होता. आणि त्या त्या देशांमध्ये, मी खूप प्रयत्न करते, मी खूप कष्ट करते आणि सर्व प्रकारच्या गोष्टी करते. मी तुमच्यासोबत दविसरात घालवते तो सर्व वेळ. येथे तुमच्यासोबत जे काही घडताना मी पाहतं ते मला अशक्य वाटतं. इथे तुम्ही या ठिकाणाचे दवित्व अगदी सहजतेने स्वीकारता. आणि मला वाटतं की ही उपटलेली गोष्ट सोडून द्यायला हवी. मला वाटतं की तुम्ही त्या देशांमध्ये स्थलांतरित झाला आहात. आणि आता तुम्ही तुमच्या स्वतःच्या देशात परत आला आहात. तुम्हाला इमिग्रेशन कायद्याद्वारे सापडत नाही, असं मला वाटतं.

आता या परिस्थितीत, आपण येथे आपले आश्रम आणि आपले स्वतःचे प्रकल्प स्थापन करण्यासाठी आपले डावपेच आणि शैली बदलली पाहजि जेणेकरून तुम्ही लोक येथे येऊन अधिक साध्य कराल. तुम्ही तथे तुमचे जीवनमान कमवू शकता पण तुम्ही येथे यावे. २ महिने; ३ महिने थोडा वेळ घालवावा. आणि स्वतःला स्थापित करा. आणि वाढा. कारण मला वाटत नाही की तथे ते इतके चांगले साध्य करता येईल, कारण आम्ही सर्वकाही करून पाहिले. म्हणून येथे सर्व प्रकारच्या धोकादायक मार्ग आणि धोकादायक जीवन असूनही, आमच्या सर्व सहलीचा हा अंतिम परिणाम आहे. तुम्ही खूप चांगले करत आहा.. जेव्हा मी तुम्हाला इथे पाहतं तेव्हा मी म्हणून की तुम्ही खूप चांगले आहात. आणि तुम्ही सर्व खूप चांगले आणि सुधारलेले आहात. घड्याळ पाहा.. तुम्हाला माहिती आहे जेव्हा तुम्हाला त्यांना रोगप्रतिकारक बनवायचे असते तेव्हा तुम्ही त्यांना वचित्र परिस्थितीत ठेवता आणि ते सर्व ठीक होतात. आता तुम्ही रोगप्रतिकारक आहात. मी पाहिले आहे की, त्यांना काल तुम्ही बसमध्ये जसे हलवले गेले होतं तसेच खूप जोरात हलवले जातं अशा खड्ड्यांमध्ये टाकले जातं. आणि नंतर त्यांना त्यांच्यावर खूप वेगाने वाहणार्या पाण्यातून जाण्यास भाग पाडले जातं. आणि हे सर्व आपण येथे प्रयत्न करत आहोत. आणि मला वाटतं की तुमची प्रतिकारशक्ती बाह्य गोष्टीकडे खूप वेगाने सुधारत आहे आणि खरोखरच घन, शाश्वत काळाचे तुकडे बनत आहे. तुम्ही येथे कसे निर्माण झाला आहात. आणि हा विकास पाहून मला खूप आनंद झाला आहे. येथे आपण साध्य केलेला हाच मुख्य मुद्दा आहे.

म्हणून लक्ष सर्वप्रथम पैशांपासून दूर ठेवले पाहजि. ही सर्व वात मोठी समस्या आहे. खरं तर कोणीही असा विश्वास करू शकत नाही की श्रीमंत देश भारतीयांपेक्षा जास्त पैशांकडे झुकतात जरी ते इतके विकसित असले तरी. तुम्ही पाहता की विकसित देश भारतीयांपेक्षा खूप जास्त पैशांकडे झुकतात. हे खूप आश्चर्यकारक आहे. जेव्हा तुम्ही त्यांना त्यांचे पैसे मोजताना पाहता तेव्हा हे खरोखर विकसित लोक आहेत यावर विश्वास ठेवणे अशक्य आहे. ते कधीकधी भक्तीयांपेक्षाही वाईट असतात. तर तेच आहे - तुम्ही त्यातून बाहेर पडायला हवे. पैशाचा भाग.... पैसा ही भयानक गोष्ट आहे जी लोक मोजतात. माझा अर्थ असा आहे की, या सर्व भयानक नाण्या मोजण्यापेक्षा देवाची नावे मोजणे चांगले.

मग, आपल्याकडे आरामाशी असलेली घृणास्पद ओढ अशा इतर गोष्टी आहेत. पण मला वाटत नाही की तथे खूप आरामदायी जीवन आहे. कारण इथे तुम्ही रात्री कधीही आरामात फिरू शकता.. तुमची परस हसिकावून घेणारा, तुमच्या बागड्या हसिकावून घेणारा कोणीही तुम्हाला भेटणार नाही. तुम्ही तुमच्या इच्छेनुसार फिरू शकता आणि कोणीही तुम्हाला त्रास देणार नाही. तुम्हाला एकमेकांना मारहाण करणारे २-३ मद्यपी भेटणार नाहीत. असे काहीही नाही. तर येथे खूप शुद्ध जीवन आहे. ही एक खूप मोठी उपलब्धी आहे. आणि तुम्हाला हव्या असलेल्या सुखसोयी तुम्ही नंतर मिळवू इच्छित असल्यास निर्माण करू शकता. कमिन्, मला वैयक्तिकरित्या असे वाटते की जास्त आधुनिकीकरण या ठिकाणी शोभणार नाही. म्हणून, आपण त्यांना अशा नरिपयोगी कल्पना देऊ नयेत ज्यामुळे तुमचे शरीर आराम आणि गुलामगिरीच्या कल्पनांचे गुलाम बनते. कोणत्याही परिस्थितीत, स्वच्छता.. येथे वैयक्तिक स्वच्छता खूप चांगली आहे. पण या लोकांना सामान्य स्वच्छता शिकवली पाहजि. ही सर्व देण्याची आणि घेण्याची प्रक्रिया खूप चांगली होईल, मला खात्री आहे. आणि तुमच्या आत गोष्टी ज्या पद्धतीने घडत आहेत. मला खूप आशा आहे की जर तुम्ही या देशात आलात आणि काही काळ इथेच स्थिरावलेल्या पद्धतीने राहिलात आणि नंतर तुमच्या देशात परत गेलात तर तुम्ही खूप लवकर वाढाल. तुमच्या देशांना भेट देण्यापेक्षा ते खूप चांगले होईल, जे मला कधीकधी नकारात्मकतेने भरलेले वाटतं.

मी तुम्हाला आणखी एक मुद्दा सांगू इच्छितो तो म्हणजे तुम्ही हे समजून घ्यायला पाहजि की तुम्ही येथे काहीतरी मळिवण्यासाठी आला आहात. तुमच्याकडून कोणीही काहीही मळिवणार नाही. म्हणून तुम्हाला येथे काहीतरी मळिवायचे आहे. तुम्ही वदियार्थी आहात आणि तुम्हाला काहीतरी शिकायचे आहे. आणि शिष्याप्रमाणे शिस्तीची भावना विकसित करण्याचा प्रयत्न करा जो आजूबाजूला जे काही आहे ते स्वीकारतो, हे काय आहे, ते काय आहे. ते छान आहे. असेच. पण जर तुम्ही अशा गोष्टी पाहत राहिलात ज्या महत्त्वाच्या नाहीत आणि ज्या गोष्टी तुमच्यासाठी महत्त्वाच्या नाहीत त्याबद्दल बकवास करत राहिलात तर हे सर्व सोडून द्यावे लागेल. कारण तुमच्याकडे इतका वेळ आहे की लोक बसून बडबड करतात, गप्पा मारतात.. बेफाम गप्पा, क्रूर गप्पा, नरिपयोगी गप्पा. त्याची अजबात गरज नाही. उलट शांत राहून स्वतःमध्ये अधिक आत्मसात करणे चांगले. कारण इथे लोकांकडे वेळ नाही. म्हणून ते बोलू शकत नाहीत. त्यांना काम करावे लागतं. पण तुमच्याकडे वेळ असताना, ते देखील इथे असतात. म्हणून आपण असेच सुरुवात करतो. आणि ते खूप चुकीचे आहे.

स्वतःशी आणखी गप्पा मारल्या जातात. तसेच बरेच काही. तुम्ही विश्लेषण आणि टीका करण्यास आणि दोष शोधण्यास सुरुवात केली तर... अरे हे चांगले झाले असते. मला येथे खूप नुकसान झाले आहे. कवि ते घडले आहे. त्या सर्व गोष्टी तुमच्या डोक्यात येतात. म्हणून अशा प्रकारच्या अंतरात गप्पा मारणे देखील थांबवले पाहजि. खरसिताने या सर्व वचारांना कुरकुर करणारे आत्मा म्हटले आहे ज्याने म्हटले आहे: "कुरकुर करणार्या आत्म्यांपासून सावध रहा." परंतु हे कुरकुर करणारे आत्मे आपल्या आत असतात. म्हणून त्यांच्यापासून सावध रहा आणि सर्व नरिर्थक बोलण्या ऐकू नका आणि त्याकडे चांगले लक्ष ठेवण्याचा प्रयत्न करा आणि सावध रहा.

एकंदरीत, मी हे सांगायलाच हवे की ही सहल आणि शेवटची सहल, मी खूप आनंदी आहे. आणि मला खूप आनंद आहे की याने माझ्यासमोर इतक्या शक्यता निर्माण केल्या आहेत. आणि तुमची क्षमता. मला खूप आनंद आहे की या वर्षात आपण एक नवीन प्रकारचे वातावरण प्राप्त केले आहे. तुमच्या सर्वांमध्ये. जे नम्र आहे. जे शांत आहे. जे दवित आत्मसात करत आहे. जे माझ्यासाठी खूप आनंदाची गोष्ट आहे.

महणून मी तुम्हा सर्वांचे खूप खूप आभार मानते. मला आशा आहे की तुम्ही सर्वजण अशीच प्रगती करत राहाल.

1984-03-04, Public Program

4 मार्च 1984

Public Program

Ichalkaranji (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

महालक्ष्मी आणि त्याचे महत्त्व कोल्हापूर, ४/३/१९८४

कोल्हापूरच्या सर्व भावकि आणि श्रद्धावान साधकांना आमचा नमस्कार! कोल्हापूरला आल्याबरोबर तब्येत खराब झाली, एक नाटकच होतं म्हटलं तरी चालेल. कारण आमचे सहजयोगी माताजीच्या शिवाय कुठे जायलाच तयार नाही आणि मी त्यांना म्हटलं होतं की सर्वव्यापी शक्ती परमेश्वराची आहे, तुम्ही जाऊन प्रयत्न करा. माझा फोटो घेऊन जा. तुमच्या हातून हजारो लोक पार होतील. पण ते एका ग्रामीण भागात, शहरात नाही, वशिष्ठकूरुन कृषेत्रस्थळी तर मुळीच होणार नाही. माझे वडील मला सांगत असत की कृषेत्रस्थळी श्रद्धावान फार कमी राहतात. बहुतेक कृषेत्रस्थळी लोक पोटभरू, जे देवळावरती पैसे कमवतात कवि त्यांना बघून बघून परमेश्वरापासून परावृत्त झालेले असेच. त्यांना असं वाटतं की देऊळ थें असून आमहाला काय फायदा झाला आणि देवळात सुद्धा हे लोक बसून नुसते आपलं पोट भरून राहिले. यांच्यातही आयुष्यात काही वशिष्ठ आहे का? त्यांचं तरी आयुष्य काही उज्वल आहे का? त्यांच्यात काही बघण्यासारखं आहे का ? हे एवढं देवीची पूजा करतात, पाच-पाच त्यांच्या आरत्या करतात, तरी यांच्यामध्ये काही बदल होत नाही, पण असा देव आहे तरी काय? आणि अशी देवी जर महालक्ष्मी आहे तर ह्यांची अशी भिकार्यासारखी स्थिती का? त्यामुळे कोणताही बुद्धीजीवी वर्ग याला परमेश्वरापासून परावृत्त करतो. त्यांच्या मनात असा वचिर येतो की परमेश्वर म्हणून कोणी शक्ती नाही ठीक आहे, एक देऊळ आहे, चला जाऊन येऊ ! आपले देवळात गेले, दोन पैसे घातले झालं काम! तेव्हा त्याची ती जी सूक्ष्म स्थिती आहे, त्याच्यातली जी सूक्ष्म शक्ती आहे ती कधीही त्यांना मळित नाही. तसे ते फार भाग्यवान आहेत कारण कृषेत्रस्थळी जन्माला आलेले आहेत हे मोठं भाग्याचं आहे ह्याबद्दल शंकाच नाही. पण कृषेत्रस्थळामध्ये जी इतर गोष्ट व्हायला सुरुवात होते 'अतः परिचयात अवज्ञा, संतत गमना तना धरू भवती, पर्यागवासी कृपे स्नानं समाचारं' पर्यागातले लोक आपल्या घरातल्या वहिरीवर नहातात. पण इथून, खेडेगावातून, पायी हजारो पैल चालून लोक गंगेत आंधोळीला जातात. आता गंगा आली तर म्हणे दहा-दहा रुपयांना सगळ्यांना वकिली. पण तिथे गंगेत राहणारे लोक, त्यांना जर वचिरलं तर म्हणे, 'आम्ही तर एक दविससुद्धा गंगेत जात नाही. घाण आहे सगळी.' तसंच होतं ! अतः परिचयात झाल्यामुळे ज्या ज्या कृषेत्रस्थळी गेले तिथे लोकांना एकतर वशिष्वासच नाही परमेश्वरावर कवि दुसरा असला तरी तो श्रद्धावान असतो. तेव्हा कोणत्याही कृषेत्रस्थळी सहजयोग जमवणे कठीणच जाणार आहे. हे आमच्या सहजयोग्यांनीही लक्षात ठेवलं पाहिजे. तिथे डबल मेहनत करावी लागते. सर्वप्रथम जे लोक भावकि आहेत, श्रद्धावान आहेत ते खेडेगावातून येतील, इतर जागेतून येतील, देवीच्या देवळात येतील, महालक्ष्मीला जातील. तिचा आशीर्वाद घेतील, कुंकू घेतील, घरी जातील. पण इथले जे स्थायिक लोक आहेत ते डोळ्याखाली रोज बघत असतात की हे देवीचे प्रकरण काय चाललेलं

आहे, देवळात काय प्रकार चाललेले आहेत आणि जिरी आपल्या सांस्कृतिक जबाबदारीमुळे आपल्याला देवीबद्दल अपमान वाटत नसला तरी सुद्धा तिच्याकडे लक्ष असावं तत्किं आपलं लक्ष असतं. आता महालक्ष्मी म्हणजे काय आहे ? तिचं इथं म्हणून कति मोठी गोष्ट आहे. त्याचं केवढं महत्त्व आहे, ते थोडसं मी तुम्हाला सांगते. म्हणजे मी जे तुम्हाला सांगत आहे ते तुमच्या लक्षात येईल की तेवढी सूक्ष्मता कोल्हापूरच्या लोकांमध्ये नाही. तेवढे श्रद्धावान ते नाहीत. श्रद्धावान असल्याशिवाय माझी गोष्ट तुम्हाला समजणार नाही आणि कुंडलनीचे जागरण होणार नाही. तेव्हा श्रद्धेने माझी गोष्टी ऐकायची. सर्वप्रथम हे जाणलं पाहिजे की देवीची तीन रूपं आहेत. पहिल्यांदा ती आदशिकृती म्हणून या संसारात वचिरण करते. आदशिकृती म्हणजे जी सगळ्या शक्त्यांचा समन्वय आहे. तिनीही शक्त्यांचा समन्वय अशी ती अर्धमात्रा आदशिकृती आहे आणि तिचं एक रूप म्हणजे महाकालीचं, दुसरं महासरस्वतीचं आणि तिसरं महालक्ष्मीचं. महालक्ष्मी सुषुम्ना मारगात आपल्यामध्ये प्रगट होते. सुषुम्ना मार्ग आहे तिथे महालक्ष्मीचं स्थान आहे. तेव्हा जी आपल्यामध्ये, शास्त्रीय दृष्ट्या म्हणायचं तर ज्याला आपण पॅरासमिपरथॅटिक नव्हस ससिटीम म्हणतो. तिचा कंट्रोल या शक्तीला असतो. आता जे वैद्यकीय शास्त्रात म्हणजे वजिज्ञानामध्ये फार हुशार झालेले लोक आहेत, त्यांनी सगळं इंग्रजी शिकिषण घेतलेले आहे, त्यांना जर मी सांगितलं की तुमची पॅरासमिपरथॅटिक नव्हस ससिटीम ही महालक्ष्मी शक्ती कंट्रोल करते. मला मारायला धावतील. कारण त्यांच्यामध्ये देवी म्हणून काहीच नाही. जी देवी-देवता आहे ती म्हणजे इंग्लंडची राणी. ती खरी देवी, बाकी काही देवी म्हणून काही वस्तू असेल, घरात महालक्ष्मीचा फोटो असेल, तिला हार घालतील. पण महालक्ष्मीचा संबंध संपूर्ण पॅरासमिपरथॅटिक नव्हस ससिटीमशी आहे आणि ती संबंध कंट्रोल करते हे मानायला कधीही तयार होणार नाहीत. आणि जिरास आम्ही म्हटलं तर भांडायला उभे राहतील. ही एक प्रथा आहे. तर दुसरी प्रथा ही की महालक्ष्मी ही गुरु तत्त्वावर आधारलेली आहे. पहिल्यांदा गुरु तत्त्व. गुरु तत्त्वाने काय होते? गुरु तत्त्व माणसामध्ये येण्याचा अर्थ असा की, मनुष्यामध्ये समतोलपणा येते. प्रत्येक गोष्टीमध्ये समतोल असावा लागतो. तुम्ही रस्त्याने म्हणाल की आम्ही एकीकडे तोंड करून चालू तर चालू शकत नाही. म्हणजे प्रकटिकल नाही आहे ते. व्यावहारिक नाही. जर तुम्ही म्हणाला की मोटर आम्ही एका चाकावर एका साईडने चालवू तर! जर तुम्हाला एखाद्या सायकलवरही बसायचं असेल तर तुम्हाला त्याचा तेल सांभाळावा लागतो. जर तुम्ही समतोलात आले नाही, मध्यात आले नाही, तर श्रुषुम्ना मार्गाने तुम्ही जगू शकत नाही. तेव्हा सर्वप्रथम लक्ष्मी तत्त्व आहे. लक्ष्मी तत्त्व हे मधोमध, नाभीवर बसलेले आहे. तुमच्या नाभीमध्ये लक्ष्मी तत्त्व आहे. आता लक्ष्मीचं जे स्वरूप आहे ते आपल्याला माहिती आहे की तिच्या दोन हातांमध्ये कमळ आणि एका हातामध्ये दान आणि दुसऱ्या हातामध्ये आश्रय अशी तिची एकंदर प्रतमा पूर्वीच्या ऋषीमुनींनी पहिल्यांदाच काढून ठेवलेली आहे, देवकृपेने. कारण आजकाल जर काढली असती

तर काय काढलं असतं लोकांनी मला सांगता येत नाही. याचा अर्थ असा, की जो खरा लक्ष्मी पती आहे, त्याच्या हातातून दान झालं पाहिजे. सारखं दान झालं पाहिजे. काही थांबलं नाही पाहिजे त्याच्या हातातून. सारखं, अव्याहत वाहिलं पाहिजे, तर तो लक्ष्मीपती असतो. त्याच्या आश्रयाला पंधरा- वीस तरी मंडळी असायला पाहिजेत आणि त्यांचा आश्रय सुखदायी असायला पाहिजे, तेव्हा तो लक्ष्मीपती आहे. हातामध्ये दोन कमळ गुलाबी रंगाची, म्हणजे त्याच्या राहणीत, त्याच्या बोलण्यात, त्याच्या एकंदर शरीरात, वैभवात एक तन्हेची आरद्रता असायला पाहिजे. करुणामय असायला पाहिजे. कारण एका कमळामध्ये एक साधारण भुंगा, ज्याच्यामध्ये काटे असतात आणि तो जाऊन झोपतो आणि कमळ त्याला झाकून घेते आणि आरामात त्याला ऊब देते. त्याचे काटे ही बोचत असतील थोडेसे तरी त्याला सांभाळते. असे लक्ष्मीपती असायला पाहिजे. हे लक्ष्मीपतीचं सांगणं झालं. हे आजकालचे जे लक्ष्मीपती आहेत, त्यांना काय म्हणावं समजत नाही. जर तुम्ही गाढवाला पैसे लावले तर तो काही लक्ष्मीपती होणार नाही. पण ही लक्ष्मी जी आपल्याला मळिली, आता हे बघा, हे बाहेर देशातून, १४ देशातून इथे लोक आलेले आहेत. त्यांच्याकडे लक्ष्मीचं राज्य आहे एका अर्थाने, एका अर्थाने ह्यांच्याकडे पैसा आहे. पण लक्ष्मीपती नाहीत. पण तरी सुद्धा माहात्म्य स्वतःच्या आत्म्याचं कति आहे! हे बघा, चौदा देशातून इथे तुमच्या कोल्हापूरात आले आहेत, पण कोल्हापूरचे कति लोक इथे आले आहेत माझ्या भाषणाला! कति लोक व्यवस्थिती बसले आहेत? बघ्यासारखे उभे आहेत. श्रद्धा काही दसिते का? मगापासून म्हणतोय 'बसा, बसा,' बसायला देखील तयार नाहीत आणि एक तरहेचा हट्टीपणा. या लोकांमध्ये जर त्यांना सांगितलं की हे असं करून तुमचं भलं होईल, तर त्या गोष्टीला अगदी तयार असतात आणि करतात, इतके शरीरं आहेत, सायंटिस्ट आहेत, सगळं काही आहे, पण आपल्या लोकांमध्ये ही अककल येणं अत्यंत कठीण आहे. त्याला कारण असं झालेलं आहे की आपण म्हणजे अतशिहाणे! आणि आपल्यासमोर मोठमोठाले आदर्श आहेत. सगळ्यांना सगळे पाठ आहे. पुराणे कोणी वाचली नसणार, का कोणी गीता वाचली नाही, कोणी काही केलेले नाही. सगळे अतशिहाणे! कोणी कोणाच भलं केलेलं असो अथवा नसो, पण मुख्य म्हणजे शहाणपण अती आणि त्या अतीशहाणपणामुळे जे आपल्यातलं सत्त्व आहे, जे आपल्यातलं खरं आहे ते आपण गमावणार आहे. 'तुज आहे तुजपाशी' असं सांगितलं आहे. ते तुमच्याचपाशी आहे. या खेडेगावात आहे, पण खेडेगावात पहिल्यांदा रुजणार, कृषेत्रस्थळी सगळ्यात शेवटी सगळ्यात पहिले खेडेगावात मग मुंबईला सुद्धा रुजेल, पण कृषेत्रस्थळी फार कमी रुजेल असं मला दसितं. त्याला कारण असं की श्रद्धा जी आहे तिला गहराई आहे. श्रद्धेमध्ये सूक्ष्मता आलेली आहे. श्रद्धा म्हणजे देवीला गेलो, तिला नारळ घातले, हे घेतलं, झालं. नमस्कार, चला आजचं काम देवीचं झालं! पण देवी म्हणजे काय? महालक्ष्मी तत्त्व म्हणजे काय? इकडे लक्ष नाही. आता जेव्हा लक्ष्मीत मनुष्य उतरला तर या लोकांना लक्ष्मी मळिली. त्याच्यापुढे आता विचिना लागली की एवढा मला पैसा मळिला, सगळं काही मळिलं, सगळं ऐश्वर्य मळिलं तरी आमची मुलं

आहेत की जी सुसाईड करताहेत, आत्महत्या करताहेत. म्हणजे पैसा हे काही उत्तर नाही. पैशाने बनवलेली गोष्टी खरी नाही. म्हणजे ह्याच्यापलीकडे काहीतरी असायला पाहिजे. जर पैसा सगळे काही असता, तर ते आम्ही मळिलेले आहे. मग त्याच्या पुढे काय? त्याच्या पुढे काही दसित नाही. आम्ही एवढा उपद्रव्याप केला, आपली एवढी सुधारणा करून घेतली. आमच्याजवळ एवढा पैसा आला, आमहाला स्थैर्य नाही, आपापसात मारामार्या. आमच्यात खून पडतात. त्याच्यानंतर काही काही देशांमध्ये तर आई- बहिणीचाच कोणाला पतता लागत नाही. इतकं त्यांच्यामध्ये वैमनस्य आलेलं आहे आपापसामध्ये की त्यांना आश्चर्य वाटतं की पैशामुळे एवढं वैमनस्य लोकांमध्ये आलं, तेव्हा पैशात काहीतरी खराबी असली पाहिजे! तर तेव्हा सर्व सोडून आता दुसऱ्या शोधाला लागले. काही लोकांनी आत्महत्या केल्या, काही शोधायला लागले, तर काही इथून आपले भामते गुरू गेले आणि त्यांनी त्यांना पकडून घेतलं आणि त्यांना लुटून खाललं. पण परमेश्वर हा आहे. आणि जे त्याच्या शोधात खरेखुरे फिरतात त्यांना परमेश्वर

हा मळिल. पण जे वरपांगी आहेत त्यांना मळिणार नाही. ह्यांच्यासमोर आपल्यासारखे आदर्श नाहीत. ह्यांनी गुरू गीता ऐकलेली नाही, ह्यांनी गीता ऐकलेली नाही. ह्यांना काही माहीत नाही. आपल्याकडे एक-एक मनिस्टर जर उभा केला तर तो अशी भाषण देतो की वाटतं, बापरे बाप, साक्षात हा कुठून उतरला आहे ब्रह्मदेव असा बोलतो आहे. पण आज सगळे कोरडे पाषाण. 'लोकासांगे ब्रह्मज्ज्ञान, स्वतः कोरडे पाषाण'. हे म्हणजे आपल्या इथल्या सर्वच लोकांचे आहे. त्यामुळे होतं काय की वरपांगीपणा येतो. त्यांना आदर्श फार मोठाले, आणि आत काहीच नाही, पोकळ वासा. ह्या पोकळ वासेला आता ठीक कसं करायचं? त्याच्यात श्रद्धा कशी भरायची? 'श्रद्धा करा' असं म्हणून होत नाही. आणि जेपर्यंत श्रद्धा निर्माण होणार नाही तोपर्यंत या लक्ष्मीतून महालक्ष्मी तत्त्व जागृत होणार नाही. लक्ष्मीतूनच महालक्ष्मी तत्त्व जागृत होईल. पण ती लक्ष्मी जी आपल्याला मळिणार आहे, ती लक्ष्मी ह्या लक्ष्मीसारखी असेल तर! समजा जरी ती महालक्ष्मी आपल्याला मळिली तर जरुरी नाही की आपल्याजवळ पैसे असायला पाहजि. जरुरी नाही की तुम्हाला लक्ष्मीचे तत्त्व जाणलं पाहजि. ते जाणल्याशिवायच तुम्ही महालक्ष्मी तत्त्वात उतरू शकता. कारण या अशा वंशिशे स्थानी आपला जन्म झालेला आहे. हृदिसुथानात जन्म होणं म्हणजेच लाखो- लाखो योनीतलं पुण्य आहे! मग महाराष्ट्रात होणं तर काय सांगायचं! आणि त्यात कष्टेस्थळी जन्मलं म्हणजे केवढं मोठं पुण्यासारखं, जे केवढं संचित! एवढं गाठोड बांधून परत वरपांगीपणा. त्याचा इलाज काय केला पाहजि? त्याचा इलाज हा आहे की त्याच्याबद्दल थोडा वचिर करायला पाहजि. स्वतःबद्दल वचिर करायला पाहजि. आता मी म्हटलं बसा, तर बसत का नाही? ते लोकही बघताहेत की कती उद्धत लोक आहेत. बसत का नाही तुम्ही लोक? एकंदरीत माणसामध्ये स्वतःबद्दल एक तऱ्हेचे कुतूहल असायला पाहजि. आणि वचिर असायला पाहजि की मी या जगामध्ये कशाला आलो आहे? या जगात येऊन मला

काय मळिवायचे आहे? मला जे काही मळिवायचे आहे ते मी मळिले आहे की मला अजून काहीतरी मळिवायचे आहे? मला आनंद मळिला आहे का? या देशांमध्ये जथि एवढी प्रगती झालेली आहे त्या देशाच्या लोकांना जाऊन वचिरावं की बाबा, तुम्हाला ते मळिलं का? तुम्ही ज्या सौख्याच्या शोधात होता ते तुम्हाला मळिलय का? ते सांगतील की आमच्यापेक्षा दुःखी कोणी नाही. तुम्ही आमच्यापेक्षा सुखी आहात. तेव्हा कारण हे की या भारतभूमीच्या पुण्याईमुळे तुम्ही बचावले. त्याच्यामुळे तुम्ही बचावले. पण ते पुण्यसुद्धा आता अती शहाणपणामुळे कदाचित अपुरे पडणार. मी आत्तापर्यंत ऑस्ट्रेलियाला फक्त दोनदा गेले. पण तिथे हजारो सहजयोगी तयार झाले. तुमच्या कोल्हापुरात कातीदा आले मला आठवत नाही, पण पुष्कळदा आलेली आहे आणि तरी इथे कती सहजयोगी आहेत? मोजून सांगता येतील. म्हणजे लोकांमध्ये श्रद्धा नाही. स्वतःबद्दल श्रद्धा नाही आणि परमेश्वराबद्दलसुद्धा श्रद्धा नाही. जी श्रद्धा आहे ती फार कमी पडते. 'मी परमेश्वराला शोधूनच काढणार.' 'येर्यागाबाळ्याचे काम नोहे.' 'मी परमेश्वराला आपल्यामध्ये जागूनच सोडणार.' अशी ज्यांनी एकदा आपल्या मनामध्ये धारणा धरली आणि त्याचा हयिया त्यांनी केला त्याला काहीही नाही. ही वेळ आलेली आहे. आज हजारो लोक हजार ठिकाणी पार होत आहेत आणि कष्टेस्थळी राहिलं म्हणून काय झालं! 'मी महालक्ष्मीला प्राप्त करून राहीन,' असे म्हणणारे जर तुमच्यात असले तर आम्ही त्यांच्यासाठी तयार आहोत. महालक्ष्मी तत्व हे फार मोठे आहे. महालक्ष्मी तत्त्वशास्त्रात तुम्ही मानव स्थितीला नसते आला. आज अर्माबापासून तुम्ही जे माणूस झालात ते तुम्ही या महालक्ष्मी तत्त्वामुळे आणि या महालक्ष्मी तत्त्वामध्येच जी आपण 'उदी, उदी अंबे' असं म्हणतो तीच ती कुंडलनी आहे. त्या कुंडलनीला 'उठ, उठ' असे आपण म्हणतो या महालक्ष्मी तत्त्वात. इथे जसे गोंधळी गातात, आणखीन ठिकाणी का गातात? म्हणजे सुषुम्ना पथ ज्या पथात आहे. कुंडलनी उठते ते महालक्ष्मीचं स्थळ तुमच्याकडे असतांना काय तुम्ही तथी सेवा केलेली आहे. ती आतमध्येच जागृत आहे तुमच्यात. तिला जागृत करू दे. पुष्कळ सांगातयं महालक्ष्मीला, पुष्कळ बोलायचंय. आधी सूक्ष्मात उतरून घ्या म्हणजे तुम्हाला कळेल की कोणत्या ठिकाणी तुम्ही आलात, काय आहे हे? हे पृथ्वी तत्त्वातून नघिलेले आहे. हे स्थळ पृथ्वी तत्त्वातून नघिलेले आहे आणि त्याच्याकडे तुम्ही हात करून बघतिलं तरी तुम्हाला काही नाही लागलं. तरी इथं जेवढे सहजयोगी आहेत, ते फॅरिनर्ससुद्धा जाऊन आले, ते म्हणतात, 'माताजी, केवढं जागृत स्थळ आहे हे!' आता तुम्हाला नाही सांगता यायचं की जागृत आहे की नाही. इथे राहूनही तुम्हाला माहीत नाही की जागृत आहे की नाही. मग तुमच्यापुढे मी काय बोलणार! तेव्हाही मोदी बोलत होते तर सगळे लोक उठून उठून जात होते. इतक्या कळवळीने ते बोलत होते, इतक्या मेहनतीने बोलत होते. लोक उठून उठून जात होते. त्यांना त्याची कदर नव्हती की आम्ही या फार मोठ्या स्थळी जन्माला आलो, काहीतरी वंशिशे पुण्य घेऊन आलो असू, भलं मोठे काहीतरी गाठोडं संपदेचं आहे, ते उघडण्यासाठी माताजी आलेल्या आहेत. ते घेऊन त्यात पुढं गेलं पाहजि. त्याच्यात मेहनत केली पाहजि. तिकडे लक्ष घालायला पाहजि. पण तसं नाही. लक्ष कुठय सध्या आपलं हे पाहिलं

पाहजि. आपलं लक्ष जे आहे ते वरपांगी आहे. त्यात खोल ते लक्ष गेलं पाहजि आणि ते जाण्यासाठीच ही 'अंबे, उदी, उदी'. अंबेला उठवलं पाहजि. अंबा म्हणजे दुसरी तिसरी कोणी नसून तुमची कुंडलनी आहे. तीच अंबा आहे. ही म्हणजे संबंध सृष्टीला बनवून, इथं थांबलेली आदर्शिकृती आहे, ती अंबा आहे, म्हणजे अर्धमात्रा. आपल्याला माहिती आहे की साडेतीन मात्रा या संबंध महाराष्ट्रात आहेत. हे त्रिकोण जे आहे महाराष्ट्राचं, पठार, हे सर्व वंशिवाच्या कुंडलनीचे स्थान आहे. त्यातली महालक्ष्मी इथे आहे. आता इथल्या लोकांची ही स्थिती म्हणजे आम्ही काय बोलायचं पुढे सांगा! ही महालक्ष्मी. आणि महाकाली आपल्याला माहीत आहे कुठे आहे. तुळजापूरला, भवानी आहे, आणखीन माहूरला महासरस्वती आहे, पण अर्धमात्रा मात्र आदर्शिकृती, नाशकाजवळ वर्णीला आहे. ते सगळे बघायला हे लोक जातात. इथे बघायला आले, तुळजापूरला जाऊन आले. पण ते जाणून की हे काय आहे. संबंध वंशिवाची कुंडलनी, ती त्यातली महालक्ष्मी तुमच्याकडे ज्याच्यातून सर्वांचे उत्थान होणार आहे, ज्याच्यातून कुंडलनी चढणार आहे. म्हणजे इथल्या लोकांनी काय असायला पाहजि हे मला तुम्ही सांगा! म्हणजे परमेश्वराची काय इच्छा आहे? तुम्हाला इथे काय घेऊन पाठवलं असेल परमेश्वराने? हा वचिर करून ही जेव्हा वेळ येईल, जेव्हा सर्वांची अशी सामूहिक कुंडलनी उचलायचा समय येईल त्या वेळेला, वंशिशे त्या वेळेला कशी मंडळी इथं जन्माला घातली असतील देवाने, काय वचिर करून, कोणत्या पट्टीचे लोक इथं घातले असतील? तेच मी शोधतेय. कुठे गेले ते? काहीतरी वंशिशे मंडळी जन्माला घातली असतीलच, ती अजून हाताला लागली नसतील आम्हाला कवि असतील ही तुमच्यात काही मंडळी त्याच्यात बसलेली. तर सांगातयं की जाणून घ्या. तुमच्यातल्या प्रत्येकाला मंडळीला परमेश्वराने काही तरी वंशिशे देऊन पाठवलेले आहे. तेव्हा ते जे वंशिशे आहे ते तुम्ही वाढवलं पाहजि. बाकी बेकार गोष्टीत लक्ष घालून तुमचं जे इथे जन्माचे कारण आहे, जे मूळ कारण इथे जन्म होण्याचं आहे आणि इथे राहण्याचे कारण आहे त्याचे सार्थक करून घ्या. सर्व जगाला तुमच्यापुढे वाकावं लागेल, ज्या दिवशी तुम्ही स्वतःची संपदा जाणून घ्याल. जसं पसायदान लहिलेले आहे. आपण ऐकलेच असेल. ह्यातली वाक्य लोकांना समजतात की नाही मला माहीत नाही. त्यांनी वर्णन केलेले आहे की कसे कसे लोक इथे जन्माला येतात. त्या वेळेला काय होईल. ब्रह्मा जर एकत्व झाले ते पसायदान, ते आता, हे पसायदान आहे. हे घ्यायला पाहजि. आणि ह्या लोकांचे काय? 'चला कल्पतरूचे आरव'. कल्पतरू! तुमचे कल्पतरू बनणार. आता मोदी मला म्हणाले, 'माताजी, कमाल आहे. मी नुसता तुमचा फोटो घेऊन गेलो. तिथे दोन-तीन हजार लोक होते पण तिथे जवळजवळ ८०% लोक पार झाले.' म्हटलं, 'काय कमाल आहे. तुम्ही कल्पतरू झालात. तुम्ही कल्पतरू झालात.' तुम्ही कल्पना करा आणि ते पूर्ण होणार. तुम्ही इच्छा करा आणि ते पूर्ण होणार. असे तुम्ही कल्पतरूचे आरव तयार करायला पाहजि. एकट्यादकट्याने नाही चालायचं. आरव म्हणजे वनच्या वन. 'बोलते पशुपंचाचे आरणव.' जे अमृताचे सागर आहेत असे बोल. आता ते बोलत होते कोणाचे लक्ष्मी नव्हते. ते आहे नां, 'वाचली गाथा', तसला प्रकार. १

तेव्हा स्वतःची कमित ओळखा, स्वतःला समजून घ्या. ह्या अशा कष्टेस्थळी, या महत्त्वाच्या, वंशिवाच्या महत्त्वाच्या कष्टेस्थळी आम्ही जन्माला आलो तर आम्हाला काय कराव लागेल. दंडवत घालायला सांगतिलं तर चालले दंडवत घालायला. अहो, पण कुंडलनीची जागृती करून तुम्ही पार का होत नाही. त्याच्यात ऊहापोह, त्याच्यात भांडणं, त्याच्यात वाद-वविवाद. वाद-वविवाद करून कधीही कुंडलनी चढणार नाही. काही सोपेप काम नाही कुंडलनीचं चढवणं. पार्यासारखी कुंडलनी असते आणि वंशिशेकरून कष्टेस्थळी. तेव्हा मेहरबानी करून आपल्या संपदेला ओळखून घ्यायचे आहे. स्वतःला ओळखून घेतले पाहजि. मग कुंडलनीचं जागरण फार सोपे काम आहे. फारच सोपे काम आहे. स्वतःची पहिल्यांदा इज्जत करा, स्वतःचा पहिल्यांदा आदर करा. स्वतःला समजून घ्या की आम्ही का या कष्टेस्थळी जन्माला आलो. काहीतरी तुमच्या हाताला चैतन्य लाभेल. ते चैतन्य म्हणजे तीनही शक्तींचा समन्वय आहे. एक शक्ती नाही. प्राणशक्ती, इच्छाशक्ती आणि धारणा शक्ती म्हणजे महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती, तीनही शक्त्यांचं समन्वय झालेला आहे अश्या ह्या ज्या चैतन्य लहरी आहेत. त्यामधून तुम्ही सुद्धा दुसऱ्यांचं भलं करू शकता आणि स्वतःला एका नवीन वातावरणात, साम्राज्यात प्रवेश करू शकता. हे सर्वांचं व्हावं, सर्वांचं कल्याण व्हावं, म्हणून आमची रात्रंदिवस धडपड परमेश्वराच्या चाललेली आहे. त्यात पैसे घेणे वरगरे या गोष्टींचा काही प्रकार नाही. अर्थात पोटभर लोकांना राग येणारच. मग ते देवाच्या नावाने घेत असतील, कोणाला बरं करण्याच्या नावाने घेत असतील कवि काहीही असेल, त्या लोकांना हे समजत नाही की माताजी एक पैसा ही न घेता लोकांना बरं कसे करतात? आम्ही करतो, आमची मर्जी. ज्याला करायचं त्याला करू नाही करायचं त्याला नाही करणार. तुम्ही कोण आम्हाला म्हणणार! का बरं करता? आणि मला आवाहन दिलं की तुम्हाला आम्ही पैसे देऊ, जर तुम्ही एकाला बरं केलं. आम्ही कशाला आवाहन तुमचे ऐकणार. आमची आम्ही. आम्हाला करायचं असेल तर करू नाहीत नाही करणार. आम्ही काही तुमच्यासारखे पाट्या लावून कोणाला बरं करीत नाही.

आमच्या मर्जीवर जर आलं तर बरं करू लोकांना आणकितोच. त्यात तुमच्या पोटावरती का पाय

यावा? जगामध्ये पुष्कळ आजारी लोक आहेत. आम्ही काही सगळ्यांना बरं करीत नाही. फक्त ज्याच्यात पुण्यसंचय असतो त्यालाच बरं करतो. पाट्या लावून काही आम्ही बरं करणार नाही. त्यांच्यासाठी तुम्ही आपल्या पाट्या लावाव्या. त्याला पाठवू तुमच्या हॉस्पिटलला डॉक्टरांकडे. त्यांच्याकडून पैसे उकळा आणून त्याला बरं करा. फक्त जे साधु-संत आहेत, जे धार्मिक आहेत, मग ते गरीब असोत, कसेही असोत आम्हाला ते प्रिय आहेत, त्यांना आम्ही बरे करणार. तुम्ही त्याची चिंता करू नये. कोणत्याही श्रीमंत माणसाला आम्ही बरं करीत नाही. श्रीमंत लोक म्हणजे परमेश्वराच्या साम्राज्यात जातच नाही. एक-दोघांना बरं केलं तर मला डोकं दुखी झाली. एक-दोघांना, कुठून ते मला चिकित्से आणून त्यांना बरं केलं तर ते आणखीन दहा श्रीमंत घेऊन आले. म्हटलं, 'बाबा, तुमच्या घरी डॉक्टर आहेत, मला कृपा करा. मला वेळ नाही.' पळत असतं त्यांच्यापासून, पण तरी माझ्या डोक्याला चिकित्सात. गरीबांसाठी मला वेळ आहे. एवढंच सांगायचंय की स्वतः, ज्या गोष्टी तुम्हाला माहीत आहेत त्याबद्दल उगीच उहापोह करण्यात काही अर्थ नाही. ज्या लोकांना असं वाटतं की सहजयोगामध्ये काहीतरी आम्हाला लाभ होईल त्या लोकांनी सहजयोगात येऊ नये. कोणावर जबरदस्ती नाही. कोणावरही जबरदस्ती नाही. परमेश्वराला मळिवणं ही काही जबरदस्तीची गोष्ट आहे का ? तुम्हीच सांगा. ढकलून का तुम्हाला परमेश्वराच्या साम्राज्यात पाठवता येईल? अहो, तथि सहिसनावर बसायचंय तुम्हाला? तथि असे ढकललेले लोक, मेलेले, मुरदाड लोक तथि जाऊन बसणार आहेत का ? तुम्हीच सांगा बरं! तथि बसणारी मंडळी ही राजेशाही पाहजित. तेव्हा असे जे लोक, जे स्वतःला समजतात की काहीतरी जबरदस्तीने सहजयोग करता येईल कवि पैसे देऊन सहजयोग करता येईल त्यांनी समजलं पाहजि की हा सडेतोड योग आहे. जे तुमचं पुण्यसंचयि असेल त्याच्यात हजार पटीने जास्त असेल, पण अगदीच पुण्य नसलं समजा, अगदीच महापापी असलात तर काही आम्ही ठेका घेतलाय का तुम्हाला ठीक करण्याचा. तेव्हा लक्षात असायला पाहजि की परमेश्वरी तत्व हे आहे तेच आहे, बाकी काही नाही. बाकी सगळे खोटं आहे. जोपर्यंत तुम्हाला हातालाच लागलेलं नाही, जोपर्यंत ती शक्ती तुमच्या हाताला लागलेली नाही तोपर्यंत तुम्ही असं कसं म्हणता की आहे कवि नाही. जोपर्यंत इतरांना मळिला नव्हता, जोपर्यंत रेडओवरती झाले नव्हते, तोपर्यंत ते म्हणत होते हे नाही आहे. मी जर म्हणते आहे तर बघायला हरकत काय आहे ! जर तुम्ही सायंटिफिकली बघता तर सायंटिस्ट माणसाचं डोकं उघडं पाहजि, येऊन बघायला पाहजि आहे की नाही आहे. ज्या लोकांना आज लाभ होईल त्यांनी गहनतेत उतरलं पाहजि. एवढं मात्र आज मला वचन पाहजि तुम्हा लोकांकडून की 'आज जर आम्हाला माताजी लाभ झाला तर आम्ही गहनतेत उतरू.' वरपांगीपणाने सहजयोग घटति होत नाही. त्याचा काही फायदा होत नाही. एखाद्या बी ला अंकुर फुटून ते वाया जातं तसे तुम्ही वाया जाणार. तर मला तुम्हाला वाया घालवायचं नाही. तेव्हा कृपा करून, मनाचा हय्या करून ध्यानात जायचं आणं परमेश्वरी कृपेने हे घटति होईल अशी मला पूर्ण आशा आहे.

1984-03-05, Public Program

5 मार्च 1984

Public Program

Kolhapur (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Public Program. Sadoli in the Kolapur area of Maharashtra (India). 5 March 1984.

(Dots indicate that the content is unclear)

सहजयोगी १ :

साडोलीच्या भूमीमध्ये आज हा अभूतपूर्व योगायोग आहे. महालक्ष्मी, महासरस्वती, महाकाली असे त्रिगुणात्मक कुंडलिनीचा अवतार माताजी आज तुम्हाला पावन करण्यासाठी आल्या आहेत. नवीन पर्व आले. नवीन वचिर आले. भारत वर्षामध्ये, भारत देशामध्ये फार मोठी योग भूमी समजली जाणारी. फार मोठे योगी होऊन गेले. फार मोठे तपस्वी होऊन गेले. वशिवामित्रासारखा, राम जन्माच्या अगोदर रामायण लहिणारा, महर्षी भूमी आहे. तरीसुद्धा हा जो माताजीचा सहज योग आहे, हा या जगामध्ये पहिलेच काम आहे कारण मला असं वाटतं लोकांनी भक्ती केली, जप केलं, ग्रंथ वाचले, पारायणं केली. सगळा देश तूडविला. हमिलयापासून कन्याकुमारीपर्यंत, रामेश्वरापर्यंत पदयात्रा काढली. तरी सुद्धा त्यांना दैवी शक्तीबद्दल जतिकं समाधान मानायला पाहजि होतं ते मळिलं नाही आणि त्याच गोष्टीचा मी सुद्धापण गगनगरीनी सांगितलं.....नाही. योगी नाही व्हायचं. संसार करून परमार्थ करायचा. राम राम करत रहा. ठीक आहे. श्रद्धा, नम्रता अशा जोडीला, अशा तऱ्हेचा जोडीला वचिर घेऊन मी जवळ-जवळ १७ वर्ष गगनगरीनी सांगितलं ते केलं. अनेकदा प्रत्यय आला की माझी तळमळ होती ती काही नाही..... ही तळमळ माझ्या अंतःकरणात होती जी समाधान देऊ शकत नाही. परमार्थाच्या वचिराला, हृदयाला समाधान मळायला पाहजि. दैवी शक्तीने जे समाधान मळायला पाहजि ते मळित नव्हतं. तरीसुद्धा माझं भाग्य समजतो मी की मागील वर्षी ८३ च्या १ जानेवारीला १ तारखेला माझ्या १७ वर्षाच्या तपश्चर्येच्या फळाला फळ आलं आणि त्याद्विशी माताजीची आणि माझी गाठ पडून मी पार झालो. कुंडलिनी शक्ती जागृतीचा प्रयोग आणि पार झाल्यानंतर, समाधान झाल्यावर माताजीकडे मी गेलो. माताजीकडे बघितलं. माताजी मला बोलायचं आहे मी बोललो. ठीक आहे. ही वेळ नाही बोलायची. तुम्हाला जे काही बोलायचं ते कोल्हापूर सेंटर आहे. केंद्रावर यायचं आणि काही वचिरायचं ते वचिरा. आणि एवढं समाधान वाटलं. या सहजयोगाच्या पार होण्यानं आणि कुंडलिनी जागृतीने जे काही अपूर्व आहे, त्याचा लाभ आज तुम्हाला सहजासहजी होत आहे. माझ्यापेक्षा तुम्ही खरोखरच भाग्यवान. मी १७ वर्षे गुरुत्वाचे पारायण केल्यानंतर मला वाटलं की श्री माताजीनी मला पार केलं पण आज तुम्हाला ठावे असेल, काही असेल म्हणजे वारकरी असतो..... चालवत असतो. पण माताजीचं कार्य असं आहे की ज्ञानेश्वरांनी भगवद्गीता काही ठराविक ब्राह्मणांच्या माणसांनाच ती वाचता येत होती असं आताच्या ज्ञानेश्वर महाराजांनी जेव्हा मराठीत करून गोरगरीबापर्यंत त्या ज्ञानेश्वरीचा रस ठेवला. ज्ञानेश्वरीचं ज्ञान गोरगरीबाच्या झोपडीपर्यंत पोहोचलं. पण ज्ञानेश्वरा नंतर सहजयोगाच्या योगानं जो माताजीनी जगातला पहिला प्रयोग ही कुंडलिनी शक्ती हजारो माणसांची एका वेळेला त्यांनी पार केली. हजारो माणसांना एका वेळेला पार करण्याचा जगातला एकमेव पहिला प्रयोग. त्यांचं काम, त्यांचा प्रामाण्य. काही लोकांचं प्रमाण नसतं. अप्रमाणित गोष्टी असतात आणि तो आज न्याय तुम्हाला मळिलाय. अन्याय..... आज पावन झाली असावी सडोली. माझ्यासारखा..... हे असच समजणार की माताजीच्या चरणाखाली सडोल्यातली भूमी पावन झाली. यापलीकडे काय सुख आहे ? यापलीकडे काही नाही. ते सुख आज तुम्हाला मळिणार आहे आणि या सडोलीच्या भूमीत आज मी माताजीच्या कडे एवढीच वनिती करतो की तुम्ही आज हे.....तुम्ही जागृती करणार आणि जागृती करून सडोलीला सहजयोगाचं मोठं सेंटर निर्माण होऊन हजारो माणसं सहजयोगातून पार होऊन सहजयोगाच्या जागृतीचा, कुंडलिनीचा आनंद मळिवून द्यावा अशी एवढी त्यांना वनिती करून मी माझं भाषण संपवतो.

सहजयोगी २ :

तू संसार संतांची सावली, अनाथ जीवांची माऊली ||

आमच्या चीर प्रसंगी, तुझीच कृपा ||

या संत ज्ञानदेवांच्या वचनाप्रमाणे परम पूज्य श्री नरिमला माताजी यांच्या चरणी शतशः वंदन करून आजच्या कार्यक्रमाच्या माझ्या प्रस्ताविके भाषणाला मी सुरुवात करत आहे. कार्यक्रम मुळातच जास्त वेळा जवळ आलेला आहे. त्यामुळे माझं प्रस्ताविके भाषण जास्त लांबवता पुढचा कार्यक्रम पुढील कार्यक्रम योग्य रीतीने चालू व्हावा म्हणून या कार्यक्रमाच्या नियोजना पाठीमागे जे उदात्त आणि पवित्र आणि भगल हेतू होता आज ते तुमच्या सर्व श्रोत्यांसमोर येण्याची संख्या पाहून आम्हाला धन्य वाटत आहे की आमच्या कार्यक्रमाचा मंगल आणि पवित्र उद्देश, सहजयोगाचा उद्देश, सहजयोगाचं कार्य आणि सहजयोगाचं फल हे प्रत्येकाच्या अंतःकरणापर्यंत जाऊन भडायला हवं. त्याप्रमाणे महाराष्ट्रीय परंपरेमध्ये संत तुकारामासारख्या एखाद्या संतांनी आपल्या एका एका अक्षरामध्ये रमाकांत भरवलेला होता. त्याच प्रमाणे सहजयोगाच्या या माध्यमातून सौंदर्य लहरीचा, चैतन्य लहरीचा, स्वात्मसुखाचा, स्वानंद अनुभवाचा आणि सच्चिदानंदाच्या कंदातील जी काही नित्य आणि नित्य अशी शांतता आहे, या शांततेचा अनुभव आपल्या ग्रामीण विभागातील सर्व मंडळीना यावा ही आमची एकच इच्छा होती. मी १९८३ मध्ये परमपूज्य माताजीचा अर्थात मुंबईमध्ये एक कार्यक्रम साने गुरुजी सभागृहामध्ये माताजीचा आम्ही एक कार्यक्रम ऐकला आणि हा कार्यक्रम ऐकल्यानंतर त्याच वेळी परमपूज्य माताजीना मी अशी वनिती केली की आमच्या आमचा एक कार्यक्रम तुम्ही घ्यावा आणि योगायोगाने मागच्या काही दिवसांपूर्वी माताजी कोल्हापुरात येऊन गेल्या. त्या वेळेला या वेळेची तारीख आम्हाला मळाली. सहजयोगा संबंधी अनेक विपर्यास, सहजयोगा संबंधी अनेक भ्रमविट कल्पना जरी तुम्हाला दिसत असल्या तरी शोधा म्हणजे सापडेल ही एक मराठीत म्हण आहे. ज्या वेळेला आपण अनुभव घेऊ त्या वेळेला आपणाला समजू शकेल या सहजयोगा मध्ये जास्त काही नाही, परंतु फक्त पाच महिने आम्ही आहो आणि या पाच महिन्यांमध्येच शब्दज्ञानाच्या फुटपट्टीने, अध्यात्मज्ञानाला आणि कुंडलिनी शक्तीला मापणार्या विद्वानांची मते कति तोकडी असतात याचा आम्हाला प्रत्यक्ष अनुभव आलेला आहे. तुम्हाला सांगतो ग्वालानगर मध्ये एक विद्वान आहेत, सु. श. शरीडकर आणि या शरीडकरांनी आपला फोटो आणि आज सकाळ ला जाहीर आव्हान केलं होतं की चैतन्य लहरीचा अनुभव कति लोकांना येत असावा? त्याच वेळेस आमचे भोगवती महाविद्यालयाचे एक प्राध्यापक आहेत. प्राध्यापकांचे नाव आहे प्राध्यापक ए. के. देशपांडे. त्या देशपांडे यांनी प्रत्यक्ष तारापणी विद्यापीठात परमपूज्य माताजीच्या कार्यक्रमाचा सर्व कवि त्या ठिकाणचे निरीक्षण केल्यानंतर त्यांनी मला प्रत्यक्ष सांगितलं. शेकडा ४८ टक्के मंडळीना सौंदर्यलहरीचा अनुभव आलेला आहे. प्राध्यापकांना मी हेच सांगितलं शेकडा ५० टक्के मंडळी या समाजात अजूनही अशा आहेत की ज्यांच्याकडे श्रद्धा नावाची सरिता अजून त्यांच्या अंतःकरणात मध्ये निर्माण झालेली नाही.

श्रद्धा लागी सरिता, जशी चढू लागे पांडू सुता ||

तशी नीत नवी भजीता सकळांसी ||

मंडळीनो, माताजीना तुमच्या अंतःकरणात ज्या शंका असतील त्या तुम्ही अवश्य विचारा, पण कुशंका विचारू नका. शंकेच्या पाठीमागं तुमची श्रद्धाच आली. कुशंकेच्या पाठीमागे तुमचीअसावी. आता पार होण्याचा कार्यक्रम चालू झाल्यानंतर माताजी सांगतील गळ्यामध्ये जे काही काळ असेल ते काढून टाका, त्यावेळेला मंगळसूत्र काढून टाकायचं काय हा प्रश्न जर तुम्ही एखाद्याने विचारला तर कुशंका होईल. ती शंका होणार नाही. तुमच्या अंतःकरणामध्ये ज्या रास्त शंका असतील, सहजयोगासंबंधी तुम्हाला जे काय विचारायचे असेल, ते थोडक्या शब्दांमध्ये माताजीना तुम्ही विचारू शकता आणि यथार्थ आणि योग्य प्रकारे माताजी त्यांचं समाधान करून देतील. असो. माझं प्रस्ताविके भाषण जास्त न लांबवता आमच्या सहजयोगी बांधवांच्या अनाथ जीवांची माऊली, परम पूज्य माताजी श्री भगवती या ठिकाणी आलेल्या आहेत आणि तुम्ही सर्व श्रोतेजन या ठिकाणी प्रचंड संख्येने उपस्थित झालेले आहात. तुम्हा सर्वांचे सहर्ष स्वागत करून मी माझं प्रस्ताविके भाषण संपवतो. जय माताजी.

श्री माताजी :

साडोलीच्या व त्याच्या आसपास असणाऱ्या भोगावती नदीच्या तीरावर राहणाऱ्या सर्व भावकि, सात्विक, सदाचारी साधकांना आमचा प्रणामित. आपण इतक्या उत्साहाने आणा प्रेमाने आमचं स्वागत केलं हे पाहून आईच्या हृदयाला काय होतं की डोळे भरून येतात. काय बोलावं ते समजत नाही. प्रेमाला काही उत्तर नसतं. प्रेमाला काही भाषा राहत नाही आण फक्त भक्तीचा ओलावा. त्याच्यावर बहरलेलं हे तुमचं भोगावतीचे वातावरण. ते बघून असं वाटलं की आज काही सर्व तारांगण लुप्त होऊन तुमच्यामध्ये सामावले आहे. अशा गोष्टी ज्या सहजयोगाबद्दल लोक बोलतात त्याचं मला आश्चर्य वाटत नाही. त्यात आश्चर्य करण्यासारखं काय ? लोक आंधळे आहेत. जगामध्ये अंधार आहे म्हणूनच तर आम्हाला यावं लागलं. अंधारात चाचपडणारे कुठे आदळतील, कुठे आपटतील आण कुठे ओरडतील. तुम्ही ज्या काळी, अनंत काळापासून म्हटलं तरी चालेल, संत साधूंना कती त्रास दिला आपण ? त्यांचा कती छळ केला ? कोणी ओळखलं का की हे संत साधू आहेत बोवा? कमीत कमी त्यांचा छळ थांबवता येत नसला तर नदिन त्यांचा पाठबिा तरी दिला पाहजि. पण नाही. त्या वेळेला आपल्याला ओळखच नव्हती त्यांची कवि आपल्या मध्ये एवढी हमित नव्हती. आपण एवढे समर्थ नव्हतो की त्यांची मदत करावी. असे अनेक साधु-संत या महाराष्ट्राच्या भूमीवर सुद्धा झाले आहेत. ही योगभूमी आहे. पण योगभूमी पेक्षा ही संत भूमी आहे. ह्या भूमीशिवीय संबंध आपल्या भारताला सुद्धा काही अर्थ राहत नाही. तेव्हा ही महान भूमी, जी महाराष्ट्राची आहे, जिथे शिवाजीसारखे मोठमोठाले वीर झाले, ते देवीतूनच. हे सगळं मानत असताना सुद्धा त्याच ठिकाणी परदेशी शासनाखाली वाढलेले, त्यांच्या वजिजानात वाढलेले लोक आता जर माझ्या वरीधात उभे झाले तर मला त्याचं मुळीच आश्चर्य वाटत नाही. कारण ही सगळी पोट भरून व्यवस्था आहे. त्यांचा पोट ह्यानंच भरतं तर ते तरी काय करणार? माताजी रोग बरे करतात. तर त्यांच्या पोटावर पाय येतो. पण बाबा, मी काय तुमचे पेशंट घ्यायला तयार नाही. तुमच्याकडे श्रीमंत लोक आहेत ना. त्यांना तुम्ही बघा. मी तर गोरगरबिांसाठी आहे. माझं लग्न श्रीमंतांसाठी नाही. त्यांचे पैसे तुम्ही घ्या. त्यांच्यावर तुमचं म्हणजे आता अगदी उदरनिरिवाह जाणू शकतो. गोरगरबिांना कोण पाहणार आताशी ? त्यांच्यासाठी आम्हाला मेहनत करू द्या. त्यांची मेहनत, त्यांचा कळवळा आम्हाला आहे. कारण श्रद्धाही गोरगरबिांना मध्ये असते. श्रद्धा ही सामान्य जनतेत असते. जे असामान्य आहे ते सामान्यातच आहे. असामान्यांमध्ये तुम्हाला असा मान्य मळिणार नाही जे स्वतःला फार समजतात. आपल्याला मोठमोठाले पदवीधर समजतात, यशस्वी लोक समजतात, त्यांच्यामध्ये हृदयच नसतं, त्यांच्यात काय शोधायला जायचं आण त्यांना काय द्यायचं ? ज्यांच्याजवळ हृदयच नाही त्यांच्याशी बोलायचं काय? तेव्हा ह्या माझ्या महाराष्ट्रात खेडोपाडी, ग्रामीण स्थितीत आम्ही तथिच आहोत. अशा ठिकाणी वास्तव्य तरी करून काय फायदा ज्या ठिकाणी लोकांच्याजवळ हृदय नाही. पण इतका असून सुद्धा आजपर्यंत तुम्ही लोकांनी ही श्रद्धा टिकवून ठेवली आहे. जे साधुसंतांनी सांगितलं ते मानून त्याप्रमाणे तुम्ही त्या श्रद्धेत राहिलात आण कतिही विपत्ती आली, कतिही गरबिा आली, कतिही त्रास झाला तरीही धर्म्माला जाणून राहिलेले आहेत. आण त्याशिवाय परमेश्वराची नेहमी आठवण ठेवलीत त्याचा आशीर्वादच तुम्हाला द्यायचा आहे. ज्या लोकांनी फार कमावलं, ते वाईट मारगाला लागले. दुष्ट मारगाला लागले. परमेश्वराला विसरले. आणखीन वाहयात गोष्टी बोलू लागले. ज्यांना वजिजान मळिलं ते तर म्हणतात की परमेश्वर नाहीच. अरे बाबा तू स्वतःला बनवू शकतोस का ? एका फुलातनं तरी तुम्ही फळ करू शकता का ? कशाला अशा मोठ्या गमजा मारायच्या आहेत ? परमेश्वर नाही म्हणजे आहे तरी काय बाकी परमेश्वराशीवाय ? पण अशा रीतीच्या बडेजावीच्या गोष्टी हे लोक करू लागलेत. तरी एका आईने काय करावं ? नुसतं हसावं ? त्यापलीकडे मला काहीच सुचत नाही. लहान मुलासारखं कुणी बोलावं ? पण ही आंधळी आहेत मुलं. तेव्हा त्यांची कृपा केली पाहजि. पण तुम्ही मात्र शहाणे आहात. खेडोपावात राहता म्हणून शहाणपण वाचलेलं आहे. जर शहरात राहिले असते तर अर्धेअधिक आत्ताच मूर्खात नघिले असते. माझा तरी हाच अनुभव आहे की शहरातली माणसं म्हणजे आता अगदी पागलखान्याला जाण्याच्याच चालू शकतो. तुम्ही लोक शांतपणाने येथे राहता. जसं काही असेल 'जैसे राखवू तैसे ही'. जे काही परमेश्वराने दिलं, त्याच्यात संतोष मानून तुम्ही राहता. श्रद्धेने एक दविस परमेश्वर भेटतो ह्याच इच्छेने तुम्ही राहता. ही फार मोठी गोष्ट आहे. गगनगडानी मला सांगितलं होतं की माताजी तुम्ही कोल्हापुरच्या ग्रामीण भागामध्ये जेव्हा याल तेव्हा इथली श्रद्धा तुम्हाला जाणवेल आण माझा असा फार वचिर होता की इथल्या ग्रामीण भागामध्येच हा प्रोग्राम झालेला बरा आण आज आमच्या पाटील साहेबांच्या मेहेरबानीने हा कार्यक्रम घडला ही फार फार अभिमानाची गोष्ट आहे माझ्यासाठी. असो. आपल्यामध्ये परमेश्वराने ज्या शक्त्या दिलेल्या आहेत त्याच्याबद्दल तुम्ही वजिजानाने कसे जाणू शकाल ? कारण वजिजान ही एकच शक्ती आहे आण ती शक्ती म्हणजे फक्त ज्याला आपण महासरस्वतीची शक्ती म्हणतो. त्या शक्तीने तुम्ही तिन्ही शक्त्या कशा जाणू शकाल ? आण त्याही तिन्ही शक्ती जेव्हा एकत्र होतात तेव्हा आदशिकृतीची शक्ती तुम्ही कशी जाणू शकाल ? तेव्हा ही शक्ती जाण्यासाठी आपल्यामध्ये परमेश्वराने काही व्यवस्था केली असली, समजा जर अशी व्यवस्था असली तर कोणीही शास्त्रीय मनुष्याने असा म्हणणं की हे सर्व खोटे आहे हे म्हणजे तो मनुष्य शास्त्रीय नाही. शास्त्रात सुद्धा आहे, जे वैजिजान कि आहे त्यांना माहिती आहे की आज एक कोणचातरी वचिर येतो, उद्या तो बदलला जातो, मग दुसरा येतो, मग तसिरा येतो, मग चौथा येतो. पण तसं मात्र परमेश्वराचं नाही. त्यांचा जो वचिर आहे कोणत्याही साधुसंताचा वचिर एक वरीध एका वरीधात दुसरा बसणार नाही. पण ते सगळे साधुसंत असावेत. जर तुम्ही अगूर असले, पोटभूर असले, तर त्या उलट्या गोष्टी सांगतील. पण सगळ्यांचा वचिर एकच असतो. सगळ्यांचं म्हणणं एकच असतं की तुम्ही परमेश्वराला स्मर. तुम्ही आधी आपल्या आत्म्याचे ज्ञान जाणून घ्या. त्याच्या मध्ये त्यांचे शिष्यगण म्हणून कवि संप्रदाय वगैरे तयार झालेत. त्याच्यामध्ये घोटाळे होतात. म्हणजे आता जर त्यांनी सांगितलं की तुम्ही वडिठाला स्मरण ठेवा तर लागले आपण वडिठल, वडिठल, वडिठल, वडिठल सुरू झालं. ठीक आहे. ही अपराभक्ती म्हणून त्यांनी सांगितलं सांगितली पण ह्यानंतर पराभक्ती पाहजि. त्यांनी सांगितलं, माताजी मी दत्तात्रेयांचे पारायण, गुरुचरित वचन, पारायण केलं. ठीक आहे ना. काही वाईट नाही केलं. पारायण केलं त्याच्यात काही वाईट नाही. त्यांनी शुद्धता राहिली. धर्म्मावरती विश्वास राहिला. तुमची परीक्षा झाली. आज तुम्ही फार मोठे सहजयोगी झालात. तुमच्यासाठी आम्हाला काही सांगावं लागलं नाही. हे तयार होतं जसं काही. अगदी फळ अगदी म्हणतात ना पकियला आलं तशी स्थिती. एका मनिटित पार होऊन ते मला म्हणायला लागले, मला काही बोलायचंय. म्हटलं बोलायचं काय ? त्याच्याबरोबर बोलणं संपलं. कबीरदास म्हणतात 'जब मस्त हुये फिर क्या बोले?' अरे जर तुम्ही पारच झाले तर आता बोलायचे काय? आता मजा करा म्हटलं. तेव्हा जेव्हा तुम्ही फळालात, फळाला यायच्या एवजी जर तुम्ही आधीच वादावादी घातली, भांडाभांडी केली, तर शब्दजाळात फसून राहाल. शब्दजाळामध्ये फसलेले लोक कधीही बाहेर नघि शकत नाही असे आधी शंकराचार्यांनी स्वतः सांगितले आहे. त्यांना स्वतःचाच अनुभव होता. सुरुवातीला त्यांनी 'वविकचूडामणि' म्हणून एक फार वदिवान असा लेख लिहिला आहे. लेख म्हणण्यापेक्षा पुस्तकच लिहिले आहे आण त्याच्यात संबंध मीमांसा केली आहे आण सगळे ताडले की याचं असं, त्याचं तसं, त्याचं तसं. ते शास्त्र असं, ते शास्त्र असं. सगळं वविचन केलं. त्यानंतर त्यांच्या पाठीला हेच लागले. त्यावेळचे जे शब्द पांडित्य घेऊन लोक होते. पढतमूर्ख ज्याला म्हणतात. ते पढतमूर्ख लागले त्यांच्या डोक्याला आण म्हणायला लागले, अरे हे सगळं तुम्ही काय लिहिता? ह्याला काय अर्थ आहे ? हे आम्हाला सिद्ध करून दाखवा. ते म्हणाले, सोडा या लोकांना. शेवटी त्यांनी एकच पुस्तक लिहिलं 'सौंदर्य लहरी'. त्यात फक्त आपल्या आईचं वर्णन म्हणजे आदशिकृतीचा वर्णन लहिन टाकलं. नखशिखान्त वर्णन. एखाद्या लहान मुलाने आईचं करावं इतकं बारीक. कोणचं तेल वापरतात, काय जेवतात, काय खातात, काय आहे सगळं बारीक-सारीक वर्णन लहिन ठेवलं आहे. अरे काय करतात तुम्ही ? अही इथे वविकचूडामणि सारखा एवढा मोठा वदिवत्तापूर्ण लेख लिहिल्यानंतर आता हे काय तुम्ही नवीन काढलं लहान मुलासारखं आईचं वर्णन ? तेव्हा म्हणे बघा. योग हे असाध्य आहे. या सर्व गोष्टींनी काहीही होणार नाही. आईच्या कृपेशिवीय हे कार्य होत नाही. तेव्हा तिची स्तुती मी करतो. बाकी सगळं काही राहू दे तुमच्या डोक्याला त्रास द्यायला. शब्दजाळात जे लोक फसले ते शब्दजाळातच राहिले शहाणा जो शेतकरी असतो तो झाडावर झाडावरचं फळ काढतो, पानं मोजत बसत नाही. ते काही शहाणपणाचं लक्षण नाही. जर एखादा मनुष्य आपल्या खेड्यात येऊन पानं मोजत बसला तर तुम्ही त्याला वेड्यात काढाल. पण तेच जर तो पुस्तकांची पानं चाळत बसला तर त्याला मात्र आपण वेड्यात काढत नाही. त्याला फार वदिवान समजतो. त्या पानांमध्ये काय ठेवलेलं आहे ? त्याचं फळ काय मळिलं ते पाहायचं. तुमच्या भक्तीला फळ आलं पाहजि की नाही ? तुम्ही वडिठाला बोलावलं ते कशासाठी ? की त्यांनी यावं म्हणून. त्यांनी आलं पाहजि की नाही ? मग तुम्ही ओळखणार कसे ? समजा उभे राहिले तुमच्यासमोर. बरं, आम्ही आलो आता. वटिवरही आले तरी तुम्ही ओळखणार कसे ? त्याला काही मार्ग आहे का ओळखण्याचा तुमच्याजवळ ? नाही आहे. मग ओळखायला शकिलं पाहजि ना. कसे शकिणार तुम्ही ? स्वयंभू आहे म्हणे देऊळ इथलं ? स्वयंभू देऊळ आहे कशावरून ? खोटं असलं तर ? एखाद्या भामट्याने बांधलं असलं तर ? ते स्वयंभू कशावरून ? हे ओळखणार कसे ? त्याला काही आहे का तुमच्याजवळ माप ? काहीच नाहीये. मी गगनगडांचे सांगते. ते गडावर बसले होते. मी त्यांना कधीच पाहिलं नव्हतं. त्यांनी माझ्याकडे एक डॉक्टर पाठवले. म्हणे आता साक्षात माताजी आल्यावरती तुम्ही काय माझ्याकडे येता वाराला ? तर त्या मला भेटायला आल्या. तर म्हटलं असं का ? कुठे बसलेत कोल्हापूरला. म्हटलं कोल्हापूरला जाऊ आता त्यांना भेटायला. तर आम्ही नघिलो त्यांना भेटायला. आमच्याबरोबर आणखी शिष्य लोक होते आमचे सहजयोगी. पक्के पोचलेले होते म्हणून सगळे. म्हणाले माताजी तुम्ही कोणत्याच गुरूंना भेटायला जात नाही. तर मग यांना कशाला भेटायला जाता ? अही म्हटलं असं नाही. आम्ही सगळ्यांना भेटायला जातो. ही माझी मुलं आहेत ना ? मुलांना नाही भेटायला जायचं तर कोणाला भेटायला जायचं ? तर म्हणे माताजी पण हे गुरू आहेत ? हो म्हटलं. हे सद्गुरू आहेत. पण त्यांनी कोणालाच पार नाही केलेलं ? नसेल पण आहेत सद्गुरू. म्हटलं तुम्ही असं करा की आता तकिडे हात वर करा आधी गगनगडाच्या कडे. ते गडावर बसले होते आण धोधो धोधो जे हातात त्यांच्या चैतन्याच्या लहरी वाहू लागल्या. म्हटलं चला पुढे आण आम्ही वर चढून गेलो. ते म्हणे माताजी तुम्ही कसे चढणार ? म्हटलं आमची चिंता नको. आम्ही जाऊ. तुम्ही आपला वचिर करा. वरती गेलो तर पाऊस सारखा. गगनगडाचं त्यांनी वर्चस्व मळिलेलं आहे. प्रभुत्व आहे त्यांचे गडावर की मी पाऊस म्हणेल तेव्हा येईल. नाही म्हणणार तर नाही आण पाऊस सारखा. त्यांना राग येत होता. पावसाचं. ऐकत का नाही ? सारखे खेळ चाललेले. परंतु आम्ही चढून गेलो तर रागाने नुसते अशे अशे मान करत बसले होते. बोलले नाही माझ्याशी. मी जाऊन पलंगावर बसले. आले. मग पायला हात लावला. म्हणे आई तुम्ही काय माझ्या अहंकाराला

हात घातला का ? पावसाला मला थांबवू नाही दिली ? म्हटलं काय म्हणता महाराज तुम्ही ? तुम्ही आमचे मुलगे. आम्हाला सगळ्या गोष्टींचा तुमचा अभिमान आहे. असं कसं ? तर म्हटलं तुम्ही माझ्यासाठी एक साडी घेतली आहे ना वकित आण तुम्ही आहात संन्याशी तर संन्याशी मुलाकडं मी साडी कशी घेणार ? म्हणून भजिवून घेतलं स्वतःला. झालं. सगळा रुबाव त्यांचा कोसळला. आईचं कार्यच वेगळं असतं. गुरूचं कसं असतं, कडकपणा, शस्त्रपणा. म्हणे हे ते. सगळ्यात सगळा राग कोसळून पडला. अरे हो खरंच. म्हटले माताजी कसं कळलं तुम्हाला ? म्हटलं आम्हाला नाही कळणार तुमचं ? मुलांचं नाही करणार तर कोणाला कळणार ? का ? त्यावर अगदी शांत झाले आण दुसरं म्हटलं की आता आम्ही चाललो.

आमच्या अंगावर जर पाण्याच्या सर्याच आल्या तर तुमच्या येथे सर्व हरिवगारच नाही का होणार ? तेव्हा मी भजिले तर त्याच्या तुम्हाला एवढा राग का आला ? मी तर भजितच असते. नेहमी भजित असते. मला काय त्रास होणार आहे ? एकंदरीत काय की आईचा आण मुलाचा तो खेळ अगदी पाहिला आण इतक्या प्रेमाने सगळं काही त्यांनी केलं. वचिर केला आण भिग सगळं बोलायला लागले तेव्हा ते म्हणाले होणार कसं ? हे कसं काय होणार ? म्हटलं काही तुम्ही काळजी करू नका. काय होणार आहे ? राक्षस उठलेत म्हणे. इथे कोल्हासुर बसलेला आहे. मला म्हटलं सगळं माहिती आहे. तुम्ही काही काळजी करू नका. सगळ्यात नेसतनाबूत होतील. तुम्ही त्याची काळजी करू नये. म्हणे मी तर इतक्या वर्षापासून येथे मेहनत करतोय. काय करावं समजत नाही आण लोकां सुद्धा अजून गहनतेला उतरत नाहीत. तर म्हटलं आता असं आहे की त्याची तुम्ही काळजी सोडायची. सहजयोग ह्याच थराला आला ह्याचच मला स्वतःला आश्चर्य वाटतंय. अहो तुम्ही लोक संत साधू आहात. तुम्ही पुण्यवान आतमे या भारत भूमीत जन्माला आलात त्याहून महाराष्ट्रात जन्माला आलात. या कोल्हापूरच्या, या खास जागेत जथी की महालक्ष्मीचा राज्य आहे तथी तुम्ही जन्माला आलात. कति संत तुम्ही ? पण हे जे नरकात राहतात हे जे १४ देशातून आले हे असं नरकात राहतात. त्या नरकातून उठून त्यांची कमळ नघिली तर मग म्हटलं हे काय ? हे तर गंगेच्या किनारीचा नुसता चखिलच आहे ना. त्याच्यात तर कमळ नघिणारच. म्हटलं हे काय ? हे तर काहीच नाही. हे तर पुण्यवान आतमे आहेत. थोडा वेळ असं तसं होतं. चलबिचल होते. हे तर कधीच होणार. तुम्ही कसली काळजी करता आण तेंच मला सांगायचंय की सहजयोग हा अशा परीसीमेला पोहोचलेला आहे की हजारो लोक ह्याच्यात पार होतातच. याबद्दल शंकाच नाही कारण कुंडलनी शक्ती तुमच्यामध्ये आहे. हे जिवित कार्य आहे. कुंडलनी शक्ती तुमच्या मध्ये आहे. जसं प्रत्येक बी मध्ये अंकुर असतं. ते तुम्ही मातीच्या उदरात घातलं तर तुम्हाला काय त्याच्यासाठी आटापट्टा करावा लागतो ? की काय भजनं म्हणावी लागतात ? की तुम्हाला काही नामस्मरण करावं लागतं ? की पारायण म्हणावी लागतात ? फक्त ते जमनीत घातलं पाहजि आण ती जमीन मळियला पाहजि. जमनीत घातलं म्हणजे बी रुजतं हे तुम्हाला माहीत आहे अगदी सहज. त्याला जे सहज म्हणजे तुमच्या बरोबर जन्मलेले जे आहे ते तुमच्यामध्ये वसलेली ही कुंडलनी शक्ती तुमच्या त्रिकोणाकार अस्थिति आहेच. त्यात आम्हाला काही करायचं नाही. फक्त तचिं जे अंबे उधो उधो आपण म्हणतो तेवढं आम्ही करतो. ती जी अंबा आहे तचिं जागरण. त्याला कारण आम्ही जर आई असलो तशी तुमची पृथ्वी आहे तर झालं. उदरात घेऊन तुमच्या सुद्धा अंबेला आम्ही जागृत करू शकू की नाही ? ते सोपं काम आहे. त्याला काय कठीण काम ? पण ते हजारीनी लोक होतील त्याला कारण काय ? पेरणीची वेळ आलेली आहे. ही पेरणीची वेळ आहे. इतकेच नव्हे तर वशिष्ठ ज्ञायाला आपण म्हणतो की आता पकिला यायला लागलंय. लोक पकिला आले याबद्दल शंकाच नाही. इतके लोक पकिला आलेले आहेत की आश्चर्य वाटतं की ह्या कलशिंगामध्ये जथी की एकीकडे वाटले ते चाललेलं आहे. रव रव नरक उभा झालेला आहे आण दुसरीकडे पकिला आलेले लोक आहेत. आता फक्त कापणी करायची म्हणजे तयार. ही अशी स्थिती असल्यावरती त्या क्षणी पेरणी आण त्या क्षणी कापणी असं झालंय. अद्भुत कार्य आहे हे. याबद्दल शंका नाही. पण असं म्हणायचं की ज्या परमेश्वराने आपल्याला बनवलंय, ज्यांनी ही सृष्टी बनवलीय, ज्यांनी हे संबंध आपल्याला आशीर्वादित केलेलं आहे आता त्यालाच मुळी गरज पडली आहे की तुम्हाला त्याच्या साम्राज्यात घेऊन गेलंच पाहजि नाहीतर हे सगळं जे दसितय नष्ट होऊन जाईल. त्यांनी केलेली सर्व सृष्टी नष्ट होऊन जाईल. आकाश-आभाळ, सगळं वशिष्ठ नष्ट होऊन जाईल. कारण तुम्ही त्याच्या करणीतले सगळ्यात उच्चतम असे कार्य आहात आण तुम्हाला जर त्यांनी आपल्या हृदयाशी लावलं नाही, तर त्यांच्या प्रेमाला अर्थ राहणार नाही. म्हणून आज त्यांनीच हे कार्य उचललं आहे. तेव्हा त्यांच्या प्रेमाचा, दयेचा सागर जो आज वाहतो आहे, त्यात सर्वांनी हात धुऊन घ्यावं आण उगीचच बेकारच्या गोष्टीमध्ये स्वतःचा वेळ घालवू नये. म्हणा आम्हाला काही हरकत नाही. मला सर्व तरांचा मुरांची सवय झाली आहे. पढत मुरांची तर फारच झाली आहे. कारण मी ज्या ठिकाणी जाते, लंडनमध्ये, तिथले पन्नास परसेंट लोक म्हटलं तरी चालेल. पन्नास टक्के लोक हे मूर्ख आहेत. आपल्याला आश्चर्य वाटेल, आपण या मुरांच्या राज्यात कसे राहिलो हेच मला समजत नाही. त्यांनी आपल्यावर राज्य तरी कसं केलं हे आता मला समजत नाही. लहानपणी माझे वडील स्वातंत्र्यवीर होते आण ते या देशासाठी झगडले आण मीही पुष्कळ सहन केलं. पण आता त्या लोकांना पाहून वाटतं की ह्या मुरांच्या आपल्यावर राज्य केलं तरी कसं ? अहो महामूर्ख आहेत नुसते. त्यांना आई बहणी समजत नाही. काही समजत नाही. त्यांच्यापासून काही शिकायचं नाही. आज सकाळी झडकलं सगळ्यांना. म्हटलं, तुम्ही काय बोलता ? तुमच्याजवळ कोणची संस्कृती आहे ? कसली संस्कृती ? नुसतं युद्धात उतरायचं आण गॅस चेंबरस मारायचे. त्याच्या पलीकडे तुमच्याकडे आहे काय ? कशाला गमजा मारता ? सगळ्यांचे गळे कापून आपापसात खाऊन घ्या म्हटलं स्वतःला. दुसरी काही अककल आहे का तुम्हाला ? कबूल आहे आम्ही भाऊबंदकी केली. आम्ही थोडासा मूर्खपणा केला. पण हा नमुना तुम्ही ऐकला का कुठे ? की लाखो लाख लोक गॅस चेंबरस मधून मारले. अहो तुम्ही जर त्यांची स्थिती पाहिली, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. इतके भयंकर आण दुष्ट लोक आहेत की त्या लंडन शहरामध्ये संबंध, इंग्लंड नाही, लंडन शहरामध्ये प्रत्येक आठवड्यात दोन मुलं मारून टाकतात लोक. तुम्ही ऐकलंय का कुठे ? तुम्ही कुठं ऐकलंय का ? की स्वतःच्या पोटीची मुलं मारून टाकतात ? आपल्याकडे मी एक सुद्धा आई वडील ऐकले नाहीत अजून तर हे नष्ट होऊन जाणार. ह्यांच्यात काही जीव नाहीये. अगदी बेकार लोक आहेत. तेव्हा तुम्ही मात्र स्वतःला जागून राहा. स्वतःच्या संस्कृतीचा अभिमान ठेवायचा आहे आण ह्याच्या मुळात उतरले पाहजि. ह्याच्यात खजिन्याचे खजनि भरलेले आहेत. उद्या सारे देश तुमच्या पायावर येणार हे मी तुम्हाला सांगून ठेवते. पण स्वतःबद्दल अभिमान ठेवा आण जेव्हा आपण आपल्याबद्दल अभिमान ठेवाल तर तुम्हाला हे लक्षात येईल की आमच्यात अनेक शिवीजी नंधू शकतात, अनेक ज्ञानेश्वर नंधू शकतात. ही अशीच वशिष्ठ भूमीवर आम्ही जन्माला आलेलो आहोत. त्याचा मान ठेवला पाहजि आण त्याच्या मुळात उतरलं पाहजि. तिकडे धावलं पाहजि. नसत्या त्या अशा वरवर दिसणार्या चमकणार्या गोष्टीच्याकडे जाण्यासाठी आपण काही थलिलर लोक नाही आहोत. परमेश्वराने वशिष्ठ घडवलेला आपण मंडळी आहोत. हे समजून जर सर्व लोकांनी सहजयोग स्वीकारला तर तुम्हाला आनंदी आनंद चकूडे वाटेल. कृषिणाने, वडिठलाने स्वतः सांगितलेले आहे की जेव्हा या योग येईल तेव्हा मी कृषम घडवीन. स्पष्ट सांगितलंय. योग झाल्याशिवाय कृषम कसा येणार ? योग हा घटित झाला पाहजि. मग कृषम होईल. **नतियाभयिकृतानाम्** ज्यांनी सातत्याने आपला संबंध त्या परमेश्वराशी ठेवलेला आहे, अशांचा **‘योगकृषमं वहाम्यहम्’**. त्यांचं मी कृषम घडवणार. पण आधी आपलं योग तर घटित होऊ द्या. पातांजल शास्त्रात सुद्धा सांगितलंय की आधी **ईश्वरपूजन** झालं पाहजि. आधी ईश्वर बसवला पाहजि आपल्यामध्ये. बसवलाय का ईश्वर ? बाह्यात नसतो ईश्वर. हृदयात असतो. हृदयाचा आत्माराज जोपर्यंत जागृत होऊन आपल्या चिंतात पसरणार नाही तोपर्यंत उगीचच देवाच्या गोष्टी करून तरी काय फायदा ? भक्तीने तुमची वात तेवत राहील, पण त्याचा प्रकाश जर तुम्हाला आपल्या सर्व शरीर, मन, बुद्धी, अहंकार आदी सर्वातं जे जायचा असेल तर कुंडलनीचं जागरण हे झालंच पाहजि आण ते जर जागरण नाही झालं तर मात्र हे कार्य होणार नाही. आता सांगायचं म्हणजे असं की पुष्कळ लोकांचे असं म्हणणं आहे की प्रत्येकाने कुंडलनीबद्दल का लहिलं ? कारण ही अत्यंत गुप्त वदिया होती. नाथपंथीयांनी वशिष्ठ करून महाराष्ट्रात सर्व लोकांनी फार मेहनत केली. आण त्या वेळात एक-दोन लोकांचा फक्त आत्मसाक्षात्कार देत असत. रामाच्या वेळेला नचकिताहूनने जनका कडे गेला होता. जनक हे नाथ. नाथ होते. दत्तात्रेय. आण त्यांना म्हणाला मला आत्मसाक्षात्कार द्या. ते म्हणाले, बाबा तू जगात साम्राज्य माग. पण माझ्याकडे आत्मसाक्षात्कार मागू नकोस. बाकी तू पठण कर. हे कर. ते कर. तेव्हा त्यांनी त्याची अत्यंत परीक्षा घेऊन, महाराज सुद्धा परीक्षा घेतात. तसे सगळेजण परीक्षा घेतात. नाथपंथीयांनी म्हणजे एक मनुष्य शोधून काढायचा आण भिग त्याला पार करायचे ही पद्धत. आईचं काम दुसरं असतं. आईचं काम असं झालं पाहजि असंच. चौदा हजार वर्षांपूर्वी तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. भृगुमुनींनी लहून ठेवलंय. हे कार्य सांगू आहो. सहज योग येणार आहे. त्याच्यानंतर भगवंत ऋषींनी तीनशे वर्षांपूर्वी लहून ठेवलंय. तो काळ जी वर्णलिला आहे, ती १९७० साल आहे आण सहजयोग १९७० साधी सुरू झाला. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की मार्कंडेयासारखा वल्लभ ब्रह्म म्हणून कवी इंग्लंडमध्ये झाला. त्यांनी इथपर्यंत, लंडन मध्ये माझं घर कुठे असेल, मी कुठे कुठे राहीन, आमचा आश्रम कुठे असेल, कुठे कुठे जाईन इथपर्यंत की ते घर कसं बांधलं जाईल याचं बारीक-सारीक वर्णन करून अगदी मार्कंडेयासारखे सर्व वर्णन केलेलं आहे. या सर्व गोष्टी असून सुद्धा ज्या अपेक्षा आण आशा मनुष्याने कराव्यात त्या भावकिंचाकडून केल्या जातात. ज्या लोकांना भावनाच नाहीयेत, जे भावनाशून्य आहेत, त्यांना शरद्धा कशी येणार ? त्यांच्याजवळ हृदयाच नाहीये, ते शरद्धा कशाशी खातात समजणार ? जर दगड असला, तो त्याच्यात गंगा काय ओतणार ? काहीतरी खोली असायला पाहजि. तेव्हा आपण काहीतरी परमेश्वरावर विश्वास ठेवत होतो. काही लोक पूर्णपणे ठेवतात, काही अर्धवट ठेवतात. त्याचा आता साक्षात करण्यासाठी आम्ही आलो आहोत. त्याचा साक्षात स्वतःच घ्या. परमेश्वर आहे की नाही हे आम्ही सिद्ध करू. सर्व जे काही सुशिक्षित लोक आहेत, अशिक्षित आहेत त्यांनी जाणून घेतला पाहजि की सगळ्या शक्त्या आपल्यामध्ये आहेत आण त्या जर जागृत

झाल्या तर आपण समर्थ होतो. कारण आपला आत्मा हा जेव्हा जागृत होतो तेव्हा आपल्याला अर्थ लागतो. ज्याप्रमाणे ह्याला (माइक) आपण मेनला लावल्यावरच ह्या यंत्राला अर्थ लागतो तसेच हे जे आपलं यंत्र (शरीर) आहे, जोपर्यंत परमेश्वराची संबंधीत होत नाही, तोपर्यंत त्याला काहीही अर्थ राहत नाही. तेव्हा ह्याचा संबंध आधी परमेश्वराशी झाला पाहिजे. मग पुढंच काय ते बोलू. जर तुम्ही आता टेलीफोन पाहिला असले तर टेलिफोनला जर कनेक्शन असलं तर तुम्ही बोलता काय कोणी ऐकत का तुमचं ? तेव्हा शंका-कुशंका काहीही असल्या तरी मी ऐकायला तयार आहे कारण मी आई आहे तुमची आणि तुमच्या आगदी जवळची आहे. आई पेक्षा आपल्या जवळचा कोण असतं ? कोणीच नसतं. तेव्हा मी तुमची आई आहे. तुमच्या शंका-कुशंका वेड्यावाकड्या कशाही असल्या तरी मला मान्य आहे पण उगीचच काहीतरी थलिलरपणा करू नये. आणि स्वतःचं हसं करून घेऊ नये असं आईला वाटतं. त्यादृष्टीने जर काही तुम्हाला खरोखर असे प्रश्न असले तर वचारा. आता कुंडलनी जागृत कशी होते ? ती कशी षटचक्रातून भेदन करून नंतर ब्रह्मरंध्रातून भेदन करून कशी सहज हातामधून आपल्या चैतन्याच्या लहरी वाहू लागतात आणि कशा आपल्याला सगळीकडे चैतन्याचा आभास होतो. हे सुद्धा आपण प्रात्यक्षिक नंतर करू. नंतर ह्याच्या नंतर ते झाल्यावर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की सगळं काही बदलत जाईल. आयुष्य बदलत जाईल. एक समाधान, समाधाना पलीकडचं कथेम हे सगळं काही, जसं काही वरून अवतरलं असले असे वाटेल. आणि कुणी सहजयोगी पत्र लिहिताना, माताजी आमही आनंदाच्या सागरात पोहत आहोत. सगळे भोग नष्ट होतात. आजार होत नाहीत. दुःख होत नाही. वैमनस्य जातं. मनुष्य कुठल्याकुठे पोहोचतो. हेच नाही, त्याच्यामध्ये इतकं कर्तृत्व वाढतं, व्यक्तित्व येतं की बघून मला कधी कधी वाटतं, अहो यांना परवा पाहिलं होतं, तेच आहेत का हे ? एकदम चमकून नघितं, हे म्हणजे तुमचं स्वतःचं आहे. **तुझं आहे तुजपाशी** ते आमही द्यायला आलो आहोत फक्त. आमचं काही लागत नाही. आईला काय ? माझी मुलं माझ्यासारखी झाली म्हणजे झालं. माझ्या आयुष्याचं सारथक झालं. दुसरं काही नाही. फक्त त्यांचं माझ्यासारखं झालं पाहिजे भलं. आईला काही दुसरं पाहिजे का तुमच्यापासून ? काही नाही. हे समजून घेतलं पाहिजे आणि प्रेमाचा जो ठेवा आहे तो स्वीकारावा. तो प्रेमाने स्वीकारला जातो. शब्दांनी नाही स्वीकारला जात. प्रेमाला भाषा नसते. मूक असतो, तो स्वीकारावा आणि तो स्वीकारून स्वतःची जी संपदा, स्वतःचे वैभव आहे ते जाणून घेतलं पाहिजे. त्याबद्दल बोलून बोलून काही होणार नाही हे जाणून घेतलं पाहिजे. एवढं मात्र समजून घेतलं तुम्ही तर माझं कार्य झालं. बाकी इतक्या भाविक मंडळी येथे आलेत की मी इतकं बोलू शकेन की नाही याचीच मला शंका होती. आणि आज अगदी हृदय भरून आलं आहे. असं प्रत्येक खेडेगावा, गावोगाव तुम्ही सहजयोग पसरवू शकता. एकदा तुम्ही जागृत झाल्यावर दुसऱ्यांना जागृत करू शकता. हे सगळं कार्य होऊ शकतं. जे वैज्ञानिक आपल्याकडे आहेत त्यांनी सुद्धा आपली जी मुळं आहेत ती बघावति. आणि त्यांचा हा वारसा आहे. त्यांना बाहेरच्या लोकांना, आमच्याबरोबर आता कमीत कमी आठ दहा वैज्ञानिक आलेत फार मोठमोठाले यु. एन. मध्ये काम करणारे असे. तर त्यांना गणपती समजवण्यापासून सुरुवात आहे. तुम्हाला गणपती माहिती आहे. तुमचा हा वारसा आहे. तेव्हा फार सोपं काम आहे तुम्हाला सर्वांना. पण त्या गणपतीचा तुमच्या शरीरात काय संबंध येतो तो मात्र तुम्हाला अजून उमगला नाही. तो आमही सांगतो आणि तो आहे की नाही तोही सिद्ध करून देतो. तेव्हा आता परमेश्वर सिद्ध होणार आहे. पण परमेश्वराला सिद्ध कराल तुम्ही, जर सिद्ध करून द्याल तर तुम्ही आमहाला पाच हजार रुपये बक्षीस द्याल तर आमही मुळीच करणार नाही. तुमचं पैसे काय आमहाला काय ? आमच्या ठोकळीच्या बरोबरीने आहेत. त्यावेळेला अशा जर गोष्टी केल्या तर मग आमहाला दुसरी सुद्धा एक स्वभाव आहे. तेव्हा तुम्ही आमहाला हे करून द्याल तर आमही काय काय शर्यतीत घोडे धावतोय काय ? हीच तुम्ही आमची कमित केली ? अशा रीतीने जे लोक लिहितात त्यांना बलिकूल अकल नाही, भाव नाही आणि कुणाचा मान कतिपत ठेवायचा हे काय समजत नाही. जे नुसते पैशाला झुकलेले लोक आहेत, ते गाढवासारखे आहेत. गाढवाला काय ? जो मनुष्य पुढे गेला त्याच्याकडे कान लावायचा, जो मागे गेला त्याला दुगाण्या झाडायच्या. जे लोक नुसते पैशाचाच विचार करतात, ते लोक गाढवाची जात आहेत. आणि मागल्या जन्मी गाढवंच असले पाहिजे. नाहीतर त्या पैशासाठी इतके ते बायचळले की त्यांनी संत साधू सुद्धा आता वकिलाला त्यांनी काढलेले आहेत. आणि त्यांना असं ते असं म्हणतात की तुम्ही असं केलं की तर आमही पाच हजार रुपये देऊ. या असल्या लोकांच्याकडे आपण अगदी दुरलक्ष केलं पाहिजे. खरोखर मला जरा हसायला आलं की बोवा तुम्ही असं छापून द्या की मी कोणालाही बरं करत नाही. म्हणजे माझी संकट सुटली कारण बहुतेक श्रीमंतच लोकच माझ्याकडे आजारी येतात. गरीब लोक कधी आजारी दसितच नाही मला बहुतेक. श्रीमंतच पडिलेले, आजारी, हा रोग, तो रोग, लंगडे, पांगळे, अमक, तमक, बहुतेक. काही गोर-गरीबही असतात पण सगळ्यात जास्त आजारी श्रीमंत असतात. त्यामुळे असं लहिन टाका की मी कोणाला बरं करत नाही म्हणजे सगळे तुमच्याकडे येतील. मला बरं होईल. मला जरा सुट्टी होईल. मला जरा माझ्या लोकांना बघू दे. फालतूचे लोक माझ्यापासून सुटतील. तेव्हा लोकांनी ह्या गोष्टीकडे लक्ष देऊ नये. तुम्ही स्वतः कोण आहात ते तुमच्याबद्दल ज्ञानेशांनी सांगतिलंय. ज्ञानेशांनी सांगतिलय पसायदानामध्ये ब्रम्हाचं एकत्व येईल. पसायदान म्हणजे आमचंच वर्णन आहे. सहजयोगाचंच वर्णन आहे. संबंध सहजयोगाचंच वर्णन आहे. पण तुमच्याबद्दल जे म्हटलं ते मात्र कमालीचे आहे. सहजयोग्यांच्याबद्दल म्हटलेलं आहे - चला कल्पतरूचे आरव. कल्पतरू आहत तुम्ही. जथि उभे राहला, इच्छा कराल, ते होणार. तुमच्याकडे कोणी मागेल ते होईल. चला कल्पतरूचे आरव म्हणजे वनच वन. जंगलच्या जंगल उभे राहणार जे म्हणाल ते तुम्हाला देवदूत उचलून धरतील. आणि असा सगळ्यांना अनुभव आहे. बोलते पयिषांचे अर्णव आणि ते म्हणजे पयिष म्हणजे अमृताचे. अर्णव म्हणजे समुद्र. ते बोलते अशे एक एक माणसाला म्हटलेलं आहे. की एक एक माणूस असा की जसा काही तो अमृताचे बोल बोलणारा सागरच असावा. अशे लोक तयार होणार आहेत. चला. अशे तुमच्याबद्दल सांगणारे ज्ञानेश्वर, त्यांची जी वाणी ती काय खोटी होणार आहे का ? सगळ्या साधुसंतांनी काय खोटं काम केलेलं आहे का ? परमेश्वर म्हणजे खोटा, साधुसंत म्हणजे खोटे, आपली संस्कृती म्हणजे वाईट असे जे म्हणतात त्यांना म्हणावं तथि जाऊन मरा. तथि राहिलेले तुम्ही बरे. इथे काय करता तुम्ही ? त्यांना तकिडेच पाठवून दिलेलं बरं. म्हणजे त्यांना कळेल की तथिली संस्कृती काय आहे ? तेव्हा आपल्या सर्वांना मला हे सांगायचं की आज मी फार आनंदत आहे. आणि मला असंच खेडोपाडी घेऊन जा. मला शहरात खरोखर काही काम करायचं नाही. अशी मी सर्व आमच्या सहजयोगी मंडळींना वर्निती करते. तथि माझं खरं हृदय त्या ठिकाणी असे श्रद्धावान असे प्रेमळ भक्त लोक जी माझी मुलं आहेत, त्यांच्या जवळच मला गेलेलं बरं. तुम्हा सर्वांना माझा अनंत आशीर्वाद आहे. आता तुम्हाला काही शंका-कुशंका काही असतील, सर्व वचिरून घ्याव्या. पण जास्त वेळ घेऊ नये. कारण मी काही इथे इलेक्शन लढवायला आलेली नाही. पहिली गोष्ट, आमही परमेश्वराचं राजकारण घेऊन आलेली आहोत. ते ह्याच्या पलिकडचं आहे. तेव्हा मला काही इलेक्शन लढवायचं नाही. तुमच्याकडं काही पैशे घ्यायचे नाहीत. कारण परमेश्वराला पैशे कशाशी खातात हे काही माहिती नाही. तेव्हा कोणी माझ्या पायावर सुद्धा पैशे घालू नयेत. आपल्या खेडेगावात आता इतकी सवय झाली आहे लोकांना साधुसंतांना पैशे देण्याची. त्यांना म्हटलं, अरे बोवा, १० पैशे कशाला घातलेत तर म्हणतील २५ पैशे घालू का माताजीना ? इतका भोळा भाव. तेव्हा मी तुमच्याकडे काय घ्यायला आले -- काही नाही ? द्यायला आले आहे काहीतरी. ते घेऊन घ्यावं. फक्त तुमचं प्रेम हेच घ्यायला आले आहे मी. आणि द्यायला आले आहे मी. तुमचं सगळं काही, जे आहे ते द्यायला आले आहे मी. तेव्हा असले प्रश्न बेकारचे वचिरू नयेत. माझे अनंत आशीर्वाद. अहो, त्यांना म्हणावं प्रश्न असतील तर येथे येऊन वचिरा. नाहीतर मला लांबून वचिरले तर ऐकायला नाही येणार. बरं... पाणी. प्रश्न-बंशिन असले तर... काही डोकेफरि असतीलच... नाही का ? काय..काय प्रश्न नाहीत ना का आहेत ?

प्रश्न : ग्रामीण भागामध्ये रात्री स्वप्न पडतात. त्याला आत्मज्ञान म्हणतात का ?

श्री माताजी : आत्मज्ञान. हा प्रश्न विचारलाय की ग्रामीण भागामध्ये स्वप्न पडतात, त्याला आत्मज्ञान म्हणतात का ?

नाही, स्वप्नात दसितं ते काही आत्मज्ञान नाही. जे संबंध शुद्ध, प्रत्यक्षात, वर्तमान काळात घटतं, ते आहे आत्मज्ञान. स्वप्न हे आपल्यामध्ये सुप्तचेतन आहे. त्याच्यामध्ये जेव्हा आपलं चित्त जातं, त्यावेळेला स्वप्न पडतं. आणि त्यावेळेला जे आपण बघतो, कधीकधी अत्यंत सुषुप्त स्थितीत गेल्यावरती जे काही पुढे होणार असेल ते खरं खरं समजतं. सहजयोग्यांना बहुतेक सुषुप्तमध्ये स्वप्न पडतात आणि त्यात त्यांना इशारे येतात. पुष्कळ लोकांना इंग्लंडला सुद्धा, ह्रिदस्थानात सुद्धा मी यायचे असले म्हणजे स्वप्न पडतं की श्री माताजी आल्या म्हणून. जरी त्यांना कळलं नाही तरी स्वप्नातून तसं कळवू शकतो. जसं आपण रेडिओमध्ये एक इथर वापरतो, जो सर्व्वीकडे पसरलेला आहे. तसंच स्वप्नांमध्ये एक इथर असतो, तो सुद्धा वापरता येतो. आणि त्या इथरमधून पुष्कळांना खबर जाते. ते करणं दुसरी गोष्ट आहे, पण बहुतेक ज्या माणसाला अजूनपर्यंत आत्मज्ञान झालेलं नाही त्याला जी स्वप्न येतात ती अत्यंत विकृषित आणि त्याला काही अर्थ लागत नाही. पण एखादा गहन मनुष्य असला तर त्याला मात्र असं स्वप्न पडू शकतं की जे स्वप्न खरोखर परमेश्वराकडून त्या गहनावस्थेमध्ये ज्याला अचेतन म्हणतात तिथून आलेलं आहे.....ज्यांना कुणाला शंका असतील त्यांनी विचारायचं आहे. पण एकदा हे सांगते ना मी की हे आत्मज्ञान म्हणजे काय आहे ? समजलं म्हणजे तुमच्या शंका दुरस्त होतील. आत्मज्ञान म्हणजे काय ? आता आत्म्याचं ज्ञान येण्यानी होतं काय हा प्रश्न असायला पाहिजे. आणि कारण त्याच्यावर मी प्रकाश एवढा टाकलेला नाही. तर आत्मज्ञान म्हणजे आत्म्याचं ज्ञान. म्हणजे स्वतःबद्दलचं ज्ञान. आता आपण असं म्हणतो की हे माझं घर, हे माझं गाव, हे माझी साडी, हे माझं तोड. पण माझं ते मी नाही. मग मी कोण आहे ? मी कोण आहे ? जो मी आत्मध्ये आहे तो कोण आहे ? म्हणजे तो अजून हाताला लागलेला नाही. तो कुठे दडलेला आहे ? तो मी म्हणजे तो आत्मा. त्याचं ज्ञान झालं म्हणजे काय होतं ? त्याचं ज्ञान झालं म्हणजे आपल्यामध्ये एक नवीन चेतना उत्पन्न होते. कारण आत्मा जो आहे तो सर्व्वव्यापी अशा परमेश्वराचा अंश आहे. त्यामुळे प्रत्येकाच्या हृदयामध्ये आहे आणि जर तुम्हाला आत्मज्ञान झालं तर दुसरा जो आहे त्याच्याबद्दलही तुम्हाला ज्ञान होतं. तर ते कसं होणार ? ज्ञान कसं होतं ? बुद्धीने होतं का ? नाही, तर जाणविनं होतं. हा विषय समजून घ्या. जाणीव. म्हणजे जाणीव कशी ? आता आपण समजा एखाद्या कुत्र्याला सांगितलं. विषय जरा समजून घ्या. जर कुत्र्याला सांगितलं की बोवा तू या घाणीतून जा. तो आपला नघिऊन जाईल. त्याला घाण येईल का ? नाही येणार. पण एखाद्या मानवाला सांगितलं की तू या घाणीतून नघि, तर तो म्हणेल मी नाही जाणार. त्याला जाणीव आहे. ही घाण आहे. पण जेव्हा आत्मज्ञान होतं माणसाला, तेव्हा त्याला जाणीव होते. त्याच्या बोटावर जाणीव होते की स्वतःमध्ये काय दोष आहे माझ्यात. माझ्या कोणत्या चक्रामध्ये दोष आहे ? म्हणजे आता मला सात चक्र आहेत

ना ? ही पाच, सहा आणसात. ही डाव्या हाताची चक्रं आणही उजव्या हाताची चक्रं. डाव्या हाताच्या चक्रामध्ये जी काय माझी भावना शक्ती आहे कवि जे काही माझं गत आहे. जे माझं भूतकाळातलं आहे, ते सगळं डाव्या हाताने जाणलं जातं. जे काही माझं भविष्यातलं आहे, ते माझं उजव्या हाताने जाणलं जातं. म्हणजे जे काही मी वचिर करतो, ज्या काही मी चढाया करतो, जे मी लोकांच्यावरती आपला अहंकार दाखवतो वगैरे ह्या सर्व गोष्टी म्हणजे आपल्या शारीरिक आण मानसिक जेवढ्या करण्या आहेत त्या उजव्या हाताने आण डाव्या हाताने आपल्या भावनेतल्या करण्या अशा रीतीने आपण जाणू शकतो. त्यामुळे हे जेव्हा सात आणही सात चक्र मळून जेव्हा बरोबर असे मळितात या ठिकाणी समजा डावीकडनं, उजवीकडनं, मधोमध हे चक्र तयार झालं. आण ह्या चक्राला डावीकडे आण उजवीकडे अशा दोन शक्त्या वाहात आहेत. ह्या इडा आण पिंगला. इडा आण पिंगला या दोन शक्त्या. आता मधली जी शक्ती जिला पॅरासमिपाथेटिक नर्वस सिस्टम म्हणतात, तचियाबद्दल आपल्याला अगदी ज्ञान नाही. आपण त्याला कंट्रोल करू शकत नाही. म्हणजे समजा उद्या तुम्हाला जर धावायचं असलं तर तुमचं हृदय जोरजोराने धक-धक धक-धक करेल. आण तुम्हाला वाटलं तर तुम्ही आपलं जोराने हृदय धकधक करू शकता. पण ते जेव्हा हलकं होतं, ते मातर या मधल्या शक्तीने होतं. ह्या महालक्ष्मीनी, ह्या सुषुम्ना नाडीने होतं. तर तचियावरती कसा आपला संबंध लावायचा तर, ती पहिली गोष्ट म्हणजे कुंडलिनी जेव्हा जागृत होते तर सर्वप्रथम तुम्हाला म्हणजे स्वतःच्या सर्व अवयवांवर, आपल्या सर्व जतिकी काही इंद्रिये आहेत त्यांच्यावरती कम्पलीट कंट्रोल येतो. त्याच्यावरती तुम्हाला पूर्ण कंट्रोल येतो. ही पहिली गोष्ट. त्याच्यानंतर तुमच्या हाताला जाणीव होते. तर मुलांना तो वषिय आवडणार नाही वषिय. त्यांना याच्याशी काय मतलब ? त्यांना पार होण्याची मतलब. तर तुमच्या हाताला ही जाणीव येते की दुसरा मनुष्य, त्याला काय त्रास आहे ? त्याची कोणची चक्रं. धरलं ? आता बोलायचं म्हणजे सूक्ष्मात सगळं बोलतेय. अहो माताजी, यांचं आज्ञाचक्र धरलंय. म्हणजे त्याचा अर्थ काय ? ह्याचा अर्थ ह्याला गची बाधा झाली आहे खरं म्हणजे. पण आपण असं कोणाला म्हटलं, बाबा याला गची बाधा झाली आहे म्हणजे झालं. तो मारायला उठेल आपल्याला. पण मनुष्य स्वतःबद्दल असं हे बोलू लागतो. माताजी माझा आज्ञाचक्र धरलंय. हे स्वच्छ करा म्हणजे मला गची बाधा झाली आहे की काय ? स्वतःबद्दल बोलायला काही वाटत नाही. कारण आपण आपल्यापासून दूर होतो आण आपल्याला बघतो साक्षी स्वरूपाने. आण आपण म्हणतो हे बघा हे चक्र माझं धरलंय. हे स्वच्छ केलं पाहजि. ते चक्र त्याचं धरलंय त्याने. मग हे चक्र स्वच्छ करण्याची कमिया जी आहे तिला शुद्ध वदिया असं म्हणतात. शुद्ध वदिया म्हणजे शुद्ध करण्याची वदिया. आता ही कुंडलिनी तुमच्यामध्ये शुद्ध इच्छा आहे. शुद्ध इच्छा म्हणजे बाकी जतिक्या तुमच्या इच्छा आहे त्या अशुद्ध आहेत. जर अशुद्ध नसत्या तर समजा एखादी इच्छा पूर्ण झाली, तर मग तुम्ही दुसऱ्या इच्छेकडे कशाला धावता ? आता पाटील साहेब म्हणाले की एकदम समाधान झालं मला. झालं. एकदा मळिलं म्हणजे झालं. तेव्हा म्हणजे काय आहे की जी शुद्ध इच्छा तुमची होती. परमेश्वराशी एकाकार होण्याची शुद्ध इच्छा आहे. योग मळिवण्याची शुद्ध इच्छा होती. ती जागृत झाली, संपूर्ण फलद्रुपता आली म्हणजे तुम्ही समजले की आमही झालो आहोत. आता आम्ही बी घडलो तुम्ही बी घडाना. हे जे सांगून गेले की आमचं बी घडलंय. बी घडलंय त्यात तुमचं बी घडून घ्या. आण तें एकदा झालं म्हणजे मग काय ? समाधानात बसलो. **तुका म्हणे 'मज अवघ्याचा कंटाळा, तू एक गोपाळा, आवडीसी'** ही स्थिती होऊन जाते. ती स्थिती येण्यासाठी अवघ्याचा कंटाळा येण्यासाठी, तो एक गोपाळा आधी भेटला पाहजि ना ? तर तशी ती कुंडलिनी जागृत झाल्याबरोबर तुमच्यामध्ये सामूहिक चेतना येते म्हणजे त्याची जाणीव येते म्हणजे तुम्ही म्हणता. लहान लहान मुलं म्हणतात, माताजी, ह्याची आज्ञा धरली आहे. याचं हे धरलंय. मुलं लहान लहान. त्यांना सुद्धा समजतं. तेव्हा ही एक उच्चतर स्थिती माणसाची होते. ती झालेली नाहीये. अजून आपण अर्धवट आहोत. अजून आपलं कनेक्शन लागलेलं नाही. हे एकदा कनेक्शन लागलं म्हणजे झालं. साधी गोष्ट. अहो जर तुम्हाला टेलिव्हिजनच्या गमती सांगितल्या. समजा जर तुम्ही टेलिव्हिजन पाहताय, तुम्ही म्हणाल काहीतरी सांगता माताजी ? असं कसं शक्य आहे ? की त्याच्यात रंगीत अगदी संबंधच्या संबंध चित्रपटासारखे चित्रपट सगळं काही तुम्हीच बघता. इथल्या बसल्याबसल्या लंडनचे काय, ऑस्ट्रेलियाचे काय कुठूनही दिसतात. तुम्ही म्हणाल हे असं कसं ? ते डबडं दिसतंय नुसतं. ते डबडं आणून इथे लावलं कनेक्शनला तर दसिलं की नाही ? कारण तुम्ही म्हणजे मोठे भारी एक टेलिव्हिजन आहात. कंप्यूटर आहात. सगळं काही तुम्ही आहात. आता अहो आलं कुठे कम्प्यूटर आण टेलिव्हिजनच्या कल्पना ? हे आपण आहोत म्हणून आपल्यातनच आलं. पण असलं कम्प्यूटर तुम्ही पाहिलंय का ? की वचिर न करताना सुद्धा सगळं काही कार्य करीत असतं. फक्त याचं कनेक्शन त्या परमेश्वराशी लावून बघा. म्हणजे पहिल्यांदा सर्वात पहिल्यांदा सामूहिक चेतना येते. तेव्हा कति होतं ते सांगता येत नाही एवढ्या ह्याच्यात, पण आत्मज्ञानाची पहिल्यांदा स्वतःच्या शरीराबद्दल, मनाबद्दल, अहंकाराबद्दल सगळं ज्ञान होतं. इतकंच नव्हे तर दुसऱ्याच्याबद्दल सुद्धा ज्ञान होतं आण आत्मज्ञानाची मी परमेश्वराचा एक अंग आहे ह्याची जाणीव होते. वरिटातल्या अंगातला एक मी प्रत्यंग आहे ह्याची जाणीव होते. जाणीव होणं म्हणजे वदि होणं. त्याच्यापासून वेद लहिला गेला. नुसतं वाचन करणे म्हणजे वेद नव्हे. ज्यांनी वदि होते म्हणजे हातामध्ये जाणीव झाली पाहजि. तुमच्या नसानसात जाणीव झाली पाहजि. ज्याला सेटरल नर्वस सिस्टम म्हणतात. त्याच्यामध्ये जाणीव झाली पाहजि तर. कळलं का ? याला म्हणायचं आत्मज्ञान. मग असा आत्मज्ञानी मनुष्य जेव्हा त्रिकालज्ञानी होऊन जातो तेव्हा त्याला बसल्याबसल्या सर्व काही समजतं. कोणाबद्दल काही सांगायचं असलं की सर्व बरोबर समजतं. सगळं माहिती असतं त्याला कारण तो त्रिकालज्ञानी आहे. त्याच्याही वर त्यांनी परमेश्वरी तत्वात सगळं काही जाणलेलं आहे. त्यांना सगळं माहिती आहे. मी गगनगड महाराजांना कधी पाहिलं नव्हतं. त्यांनी मला कधी पाहिलं नव्हतं. त्यांना काही माहीत नाही. मी कोण ? काय ? तथि बसल्याबसल्या त्यांनी सगळं माझं वर्णन करून सांगितलं कसं सांगितलं ? मी कोण ? कसला जन्म आहे ? मी काय आहे ? सगळं काही कसं सांगितलं ? आण आहे खरी गोष्ट. सदिध आहेत ते ? त्यांना कदाचित माझा पत्ता नसेल माहिती ? लौकिक पण अलौकिक सगळे पत्ते दिले त्यांनी. ते कसं कळलं त्यांना ? म्हणजे काहीतरी द्रष्टा असल्याशिवाय का होईल का ? पण असे द्रष्टे आहेत आण तुम्हीही होऊ शकता. सहजयोगाची ही कृपा आहे आण सहज. अहो दसियाला साधं बी सुद्धा उद्या वृक्ष होतं. पण ह्याच्यात खटाखट. आता बघा हे म्हणतात ना की आम्ही मागल्या वर्षी पार झालो. एका वर्षात बघा तर. हे कल्पतरूचे आरव. उभे झाले की नाही तुमच्या समोर तुमच्यातलेच. तेव्हा तुम्ही का नाही येऊन घ्यायचं ? त्याला कसला प्रश्न ? हं. काय दुसरा प्रश्न ? आता आत्मज्ञानाबद्दल थोडक्यात सांगितलं मी. पण तसं समजायला लागलं की आपोआप तुमच्या लक्षात येईल कति ज्ञान आहे ते.

प्रश्न : ग्रामीण भागात देवीचा संचार होतो यावर आपले मत काय आहे ? हे सत्य आहे की ही अंधश्रद्धा आहे का ? या अंधश्रद्धेमुळे मानवाचे पुढे काय होईल ?

श्री माताजी : पाणी द्या जरा.(पाणी पतित)

आता या लोकांनी एक फार प्रश्न वचिरलाय मार्मिक आण तो मी आता सांगणार आहे आण सत्य जे आहे ते आहे. ते बदलू शकत नाही आपण. जे खरे आहे ते ऐकून घ्यावं पण त्याबद्दल वाईट नाही वाटून घ्यायचं.

1984-03-07, Public Program in Shri Ram Temple

7 मार्च 1984

Public Program

Sri Ram Mandir, Phaltan (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Public Program in the Shri Ram Temple (Marathi), Phaltan near Satara, Maharashtra (India). 7 March 1984.

फलटणच्या सर्व सात्विक भाविक साधकांना आमचा नमस्कार! आज हृदयापासून तुमची कृपा मागते, पण माझा काही दोष नाही हे लक्षात ठेवलं पाहजि. तुमच्याही पेक्षा जास्त उत्कंठनेने तुम्हाला भेटण्यासाठी धावत येत होते, पण रस्ते महाराष्ट्रातले कसे आहेत त्याचा अनुभव येतो. त्यात रस्त्यात इतके अपघात झालेले की जीव नुसता अगदी घाबरून जातो. मग कुठे जर गाडी तुमची फेल झाली तर रस्त्यात एक दुकान नाही की एक जागा नाही की कोणी मनुष्य नाही की ज्याला म्हणता येईल की 'बाबा, आमच्या गाडीला एक वस्तू पाहजि ती दे.' ही आपल्या देशाची खरोखरच हलाखीची स्थिती आहे. आणि त्यामुळे कुठे टेलिफोन नाही की तुम्हाला कळवायला की कसं पोहोचायचं? कसं झालंय. म्हणजे फार परिस्थिती अजून सुद्धा अशी आपली झालेली नाही की जथे आपण कधी म्हणू की आम्ही यावेळेला पोहोचू, त्यावेळेला पोहोचू, पाहोचले तर नशीब! आदळत, आपटत. एका शरीरात जर पोहोचले (काहीही इजा न होता) तर स्वतःला मानायचं की बाबा पोहोचलो! पण अशा परिस्थितीत सुद्धा भारतीय जीवन पुष्कळ सुखी आहे. आणि लोकांमध्ये एकतर हेच समाधान, शहाणपण आहे. कारण अजून आपण आपल्या धर्माला जागून आहोत. जर अशी स्थिती परदेशात कुठेही असती, तर लोकांनी सगळ्यांना उडवून दिलं असतं. एकही रस्ता असा असता तर सगळ्यांनी उडवून दिलं असतं. पण आपल्या देशात लोक समाधानी आहेत आणि जसं असू दे बाबा, परमेश्वराचं नाव घेत असतात. आज इतके एकानंतर एक प्रश्न आले की त्या प्रश्नांना ठीक करता करता शेवटी मी फलटणला जाते की नाही अशी सुद्धा मला शंका आली होती. आजचा वषिय 'सहजयोग आणि कुंडलिनीची जागृती' असा आहे. तुम्ही कुंडलिनी हा शब्द ऐकलेला आहे. जे लोक सुशिक्षित आहेत, ज्यांना आपल्या भारतीय संस्कृतीचा अभिमान आहे, ज्यांनी भारतीय संस्कृतीचा अभ्यास केलेला आहे. संत-साधूंना जाणलं आहे, अशा लोकांना कुंडलिनी काय आहे हे माहिती आहे. पण जे अगदीच आजकालच शाळेत गेलेले, कॉलेजला गेलेले नवयुवक आहेत, कदाचित त्यांना कुंडलिनी काय आहे ते माहिती नसणार. पण कुंडलिनी म्हणून एक शक्ती आहे असं हजारो वर्षांपूर्वी लोकांनी सांगितलं आहे. हजारो वर्षांपूर्वी! म्हणजे चौदा हजार वर्षांपूर्वी आपल्या देशामध्ये भृगू संहिता म्हणून फार मोठं ज्योतिषावर लिखण केलं गेलं होतं. त्यांच्याही आधी नाडी ग्रंथ म्हणून आपल्या देशामध्ये एक ग्रंथ लिहिला होता. आता आपण इतके साहेब झालो आहोत की आपण आपल्यातलं काही वाचत नाही कवि आपल्यामध्ये काही आहे वंशिय तकिडे दृष्टी करीत नाही. पण हे सगळे ग्रंथ उपलब्ध आहेत. त्यातल्या त्यात नाडी ग्रंथ हा वषिय जो आहे तो एक स्वामी सोडला भगंदर म्हणून एक गृहस्थ होते त्यांनी बाराव्या शतकात परत उजळणी करून आजच्या वेळेला आणून आणि असं भाकित केलं होतं की १९७० साली सहजयोग होणार आहे आणि सहजयोग सुरू झाल्यानंतर सुरू □

लोकांमध्ये असलेली ही कुंडलिनी शक्ती आपोआप जागृत होऊन लोकांना आत्मसाक्षात्कार घडेल. आणि सुप्त त्यात हे ही सांगितलं आहे की इसपतित नावाची संस्था वगैरे जी आहे संपुष्टात येईल. अर्थात ते डॉक्टरांनी वाचू नये. नाही तर माझ्यावरती धावत येतील मारायला. पण एक असा सारासार विचार केला पाहजि की आपण जे काही बाहेरचे आहे ते इतक्या लवकर घेतो आणि आपल्या देशातलं इतकं मोठं आहे, तकिडे आपली नजर का जात नाही? जी गोष्ट ज्ञानाची आहे तशीच आपली इतर बाबतीतही आहे. आपलं लक्ष बाहेर लवकर जातं. पण जर म्हटलं की तुमचं लक्ष आतमध्ये घेऊन जा, तर तुम्ही म्हणाल, 'माताजी, हे कसं करायचं?' हे लक्ष आतमध्ये कसं करायचं? हे लक्ष आतमध्ये नेण्याचं कार्य तुम्ही करू शकत नाही ही गोष्ट खरी आहे. तर ती घडविण्याची कमिया कोण करणार? त्यासाठी आपल्यामध्ये ही कुंडलिनी नावाची शक्ती आहे. आता जर एखाद्या विदेशी माणसाने येऊन सांगितलं की अशी वीज म्हणून वस्तू आहे, तर लगेच आपण तकिडे धावतो कवि ती वीज काय वस्तू आहे ती शोधून काढली पाहजि? ती वीज आपल्या शहरात आली पाहजि. तने हे फायदे होतात. असे चालू होईल. पण जर कोणी येऊन सांगितलं की तुमच्या आतमध्ये अशी शक्ती आहे तर तकिडे आपली दृष्टी सहसा जात नाही. तकिडे आपण बघत नाही की हे काय आहे. आणि बघितलं पाहजि. जर मी तुम्हाला समजा काही गुप्त गोष्टी सांगत असले तर तकिडे लक्षपूर्वक बघितलं पाहजि की यात काहीतरी आहे का? हे जे काही माताजी सांगत आहेत यात खरं कति आहे? त्याची उदाहरण अनेक आहेत. म्हणजे संत-साधू लोक हे साक्षात्कारी होते हे आपल्याला माहिती आहे. त्यांना धर्म होता, त्यांना सांगावं लागायचं नाही, तुम्ही असं करू नका, तसं करू नका. हे करू नका. ते करू नका. हे कसं झालं? त्यांच्यात आपल्यात एवढा फरक का होता? हे एक उदाहरण घेतलं आपण. काहीतरी त्यांच्यात वंशिय होतं आणि काहीतरी आपल्यात कमी आहे. त्यांच्याजवळ पैसे कमी असतील. असेल. त्यांच्याजवळ दोन कपडे कमी असतील. पण त्यांच्यामध्ये जे गुण होते ते आपल्यामध्ये नाही आहेत. ही गोष्ट आपण मान्य केली पाहजि. जे संतांमध्ये होतं ते आपल्यामध्ये नाही आहे. म्हणजे आपल्यात आणि त्यांच्यात काहीतरी तफावत होती आणि ती तफावत का होती हे आपण जाणून घेतलं पाहजि. ती एवढ्यासाठी की त्यांचा आत्मसाक्षात्कार झालेला होता. संतांनी त्यावेळेला जशी सोय होती त्याप्रमाणे सांगितलं की तुम्ही देवाला वसिरू नका. आज वज्रज्ञानाच्या नावाखाली देवाचे धडिवडे काढले आहेत. तसे देवाच्या नावाखाली ही काढलेले आहेत. भौद लोक ही जगात पुष्कळ आहेत, जे पैसे बनवतात, लोकांना फसवतात. पण वज्रज्ञानाच्या नावावर सुद्धा त्यांनी सांगितलं की देव म्हणून काही वस्तूच नाही. त्याला बंद करून ठेवायचे. म्हणजे माझ्या मते दोन्ही एकच झाले. जे तुम्ही बघितलं नाही, जे तुम्ही पाहिलं नाही, जे तुम्ही जाणलं नाही, ते नाही असं म्हणणं म्हणजे वैज्ञानिक दृष्टी नाही झाली. जर शुद्ध वैज्ञानिक दृष्टी असली तर मनुष्य सरळ म्हणेल की, 'मी नाही पाहिलं, पण मी बघतो.' पण हे लोक शुद्ध वैज्ञानिक आहेत, कारण ह्यांचं जे वज्रज्ञान आहे ते पराकोटीला पोहोचले आहे. आपलं अजून अर्धवट, लोबकळत आहे त्याच्यामुळे इथले वैज्ञानिक तेवढे पोहोचलेले नाहीत. तर जेव्हा शुद्ध वैज्ञानिक तुम्ही व्हाल तेव्हा तुमच्याही दृष्टीला हे येईल, की ह्या वज्रज्ञानाने आम्ही काय मळिवलं?

इथे आपल्याला असं वाटतं की चला, कति त्रास होतो प्रवासाचा, लोक मळित नाही, हे नाही, ते नाही. पण तसं पाहिलं तर त्या देशात असं मला वाटतं की मी नरकात राहते की काय. अगदी नरक वाटतो.. म्हणजे सगळं असतं, रस्ते ठीक आहेत, लखलखाट आहे, सगळं काही आहे, पण नरक वाटतो तथि. माणूसकी नाही तथि. उदंडपणा, उदधपणा, रागीटपणा, हिसा, इतकी जास्त हिसा आहे की तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की त्या इंग्लंड शहरामध्ये, ज्या इंग्लिश लोकांनी आपल्यावर राज्य केलं त्याठिकाणी दोन मुलांना प्रत्येक आठवड्यात आई-वडील मारून टाकतात. जर आपली मुलं त्यांच्या रस्त्यावर गेली तर हे ही तसंच करतील. दारू पत्तिल त्यांच्यासारखे, उदंड होतील, उनाड होतील, तसेच वागू लागतील. आता ते रस्त्यावर असे आले आहेत, की इतकं लांब चालून जेव्हा ते पोहोचले (इतक्या काळानंतर), तेव्हा खड्डा दसिला आणि आता या खड्ड्यातच पडायचंय आपल्याला कळलं तेव्हा मग मागे वळून आले. पण आपण का नाही आधीच या गोष्टी समजून घ्यायच्या की आपल्या देशात या केवढ्या मोठ्या गोष्टी आहेत. या केवढ्या व्यवस्था आपल्या देशात संत-साधूंनी केलेल्या आहेत. त्याचा फायदा का करून घेतला नाही आणि का करून घेत नाही? कारण कोणाचेच लक्ष परमेश्वराकडे नाही आहे. फक्त जे भौद लोक आहेत, पोटभरू लोक आहेत कवि असे लोक आहेत ते तुम्हाला येऊन देवाबद्दल काहीतरी सांगतात कवि जे थोडे फार संत-साधू असतात त्यांचे तुम्ही हात-पाय मोडून ठेवले आहेत. दोन्ही पैकी एक. ही अशी स्थिती आहे. आता परमेश्वराने जे आपल्याला मनुष्य केलं ते कशासाठी केले आहे. या स्थितीला आणलं ते एवढ्यासाठी नाही की आपण मनुष्य व्हावं, आपल्याजवळ पैसे हवे. थोडीशी रक्कम शलिलक झाली की आपण गुत्त्यात मरावं. त्याच्यासाठी केले आहे का परमेश्वराने आपल्याला? कोणतीही वस्तू आपण बनवतो. आता हे यंत्र जर आपण बनवलेले आहे तर हे कोणत्या तरी कारणामुळेच बनवलेले आहे की नाही. एवढी मेहनत करून आज तुम्हाला मनुष्य बनवलं, तर परमेश्वराने काहीतरी तुमची इज्जत केलेली आहे. इतक्या मेहनतीने, प्रेमाने का तुम्हाला बनवलं? आपण असा विचार केला पाहजि की परमेश्वराने आम्हाला का बनवलं? त्याला कारण आपण तसा विचार करीत नाही. जे आपल्याला मळिलं ते मळिलेले आहे. नाक, डोळे, तोंड सगळं काही मळिलेले आहे. आता ह्याच्यापुढचा कशाला आपण विचार करायचा? पण परमेश्वराने मनुष्य आपल्याला एवढ्यासाठी बनवलेले आहे की आता मनुष्य झाल्यावरच मनुष्याला त्याचा आत्म मळि शकतो आणि आत्म मळिल्यावर त्याचा संबंध परमात्म्याशी होऊ शकतो. मग सरळ प्रश्न असा होतो की परमात्म्याशी संबंध कशाला करायचा? आता प्रश्न असाच आहे की या वस्तूचा संबंध, कनेक्शन मेनशी कशाला लावायचं? ही वस्तू जी बनविलेली आहे ती अर्धवट आहे. जोपर्यंत तथि संबंध आम्ही मेनशी लावत नाही, हचि काही उपयोग नाही आणि ही भरांत आहे. ह्याच्यावर आम्ही कतिही ओरडलो तरी हचि काही उपयोग होणार नाही. म्हणून जोपर्यंत तुमचा संबंध परमेश्वराशी लागणार नाही तोपर्यंत तुम्हालाही काही अर्थ लागणार नाही. म्हणूनच आज लोक असे संभ्रंत फिरत आहेत. त्यांना समजत नाही, चांगलं काय, वाईट काय? कशाला म्हणायचं परमेश्वर, कशाला म्हणायचं दुष्टपणा, कशाला म्हणायचं चांगुलपणा? पुष्कळांना असं वाटतं की परदेशातले लोक फार सुखी आहेत, ही अगदी चुकीची कल्पना आहे. अत्यंत चुकीची कल्पना आहे. कारण तथि आजकाल, तुम्ही जर तरुण लोकांना

जाऊन विचारलं, फार जे श्रीमंत देश आहेत, तर ते सांगतील की 'आम्ही तर फक्त आत्महृत्येच्याच विचिनेत बसलेलो आहोत. आम्ही असा विचार करतो आहोत की आत्महृत्या कशी करायची?' अशा परिस्थितीत त्या लोकांनी जे मळिलेले आहे त्यापेक्षा अधिक आपण मळिवू शकतो. जर आपण दुसरा मार्ग अवलंबिला. जर तुम्हाला एखादं झाड दसिलं, जे खूप मोठं झालेलं आहे, तर लक्षात घेतलं पाहजि की त्या झाडाला मूळ असली पाहजि. जर त्याला, मुळाला पाणी नसलं तर ते झाड सुकून जाणार. तेच

आज वशिवाचं झालेलं आहे, पाश्चिमात्य देशांनी आपली भरमसाठ, अगदी खूप प्रगती करून घेतलेली आहे आणि ते कोलमडायला बसले की आहेत. कारण त्यांनी आपली मूळे शोधून नाही काढली. कारण त्यांची मूळे या देशात आहेत आणि ह्या देशातले लोक त्यांच्यामागे धावत आहेत सैरावैरा. तेव्हा ज्यांचं जे काम आहे ते सोडून ते त्यांच्यामागे लागले तर झाड आधीच लवकरच कोलमडणार. तेव्हा इथल्या देशातल्या लोकांनी आपली पाळेमुळे काय आहेत ते शोधून काढले पाहिजे आणि ती पाळेमुळे आपल्यामध्ये आपल्या संतांनी सांगितलेली आहेत की 'तुज आहे तुजपाशी' म्हणजे काही खोटं बोलले नाहीत ते. जर असं म्हटलं की तुज आहे तुजपाशी आणि ते तू शोधून काढलं पाहिजेस, तर त्यात मनुष्याने फारसा वचिर करू नये. दुसरं असं की कुंडलनी ही जी शक्ती आहे ही शुद्ध इच्छा आहे. मनुष्याच्या बाकीच्या सर्व इच्छा अशुद्ध आहेत. कारण कोणतीही इच्छा तुम्ही केलीत आणि ती पूर्ण झाली तरी दुसरी इच्छा होतेच. आज वाटलं आम्हाला की एक कपडा वकित घ्यावा, बरं मग त्याच्या नंतर वाटलं की एक घर बनवावं, मग वाटलं मोटर असावी. म्हणजे इच्छेवर इच्छा होत जातात पण मन काही तृप्त होत नाही. प्रत्येक ऋतुमध्ये, वेगळ्यावेगळ्या ऋतुमध्ये अनेक तरहेची फळं आणि फुलं येतात, याला योगशास्त्रामध्ये ऋतुभरा प्रज्जा म्हणतात. ती शक्ती, जी परमेश्वराची जवित ब्रह्मशक्ती, ती अजून आपल्या हाताला लागलेली नाही. ती कार्य करते. शक्ती आहे, करते, दसितं आपल्याला. फुलं आली, ही आली कुठून ? ही जवित शक्तीने आली. पण ही जी कार्य करणारी शक्ती आहे, ही शक्ती आम्हाला, अजून आमच्या हाताला लागलेली नाही. तच्च्यावर आमचं काही प्रभुत्व आलेलं नाही कवि आम्ही तिला जाणलंसुद्धा नाही. पण मनुष्याचं तकिडे लक्ष नाही. कारण मनुष्यामध्ये उथळपणा आहे. गहनता नाही, उथळपणा आहे. म्हणजे एक की असलं, चला काही हरकत नाही. एवढं कोण बघायला जातं. असलं, आपल्याला काय, माळ्याने फुलं दिली की झालं! आता त्याच्यापुढे कोण बघायला जातं की ही फुलं कोणी बनवली. पण जर गहन वचिर केला तर हे झालेलं आहे. तेव्हा ही सर्वव्यापी ब्रह्मशक्ती आपल्या हाताला लागावी अशी जर तुम्ही इच्छा केली तर त्यात काही वैगुण्य नाही. पण ती लागायची कशी? कसं होणार? त्याला काय करायला पाहिजे ? आपल्याला जर एखाद्या बी ला अंकुर फोडायचं असलं तर आपण काही त्याच्यासमोर वजिजान लावत नाही, वाद करीत नाही, विवाद करीत नाही, भजन म्हणत नाही, गाणं म्हणत नाही. काय करतो ? त्या बी ला या आईच्या पोटात देतो आणि त्याच्यात अंकुर फुटतात. ते अंकुर आपोआप, सहज फुटतात. त्याला काही करावं लागतं का? काही करावं लागत नाही. तसंच आहे की तुम्हाला सुद्धा जे अती व्हायचं आहे, याच्यापुढचं व्हायचं आहे, त्यालासुद्धा काही करावं लागणार नाही आणि आता तरी तुम्ही मनुष्य झालात, तुम्ही काय केलं? तुम्ही काही

केलेलं आहे का? आपोआपच झाल. तेव्हा ह्याच्यापुढचं जे व्हायचंय तेसुद्धा आपोआपच होणार आहे, त्यासाठी तुम्हाला डोक्यावर उभं राहायला करतील. कारण आजकाल सगळ्यांना प्रश्न करण्याची सवय झालेली आहे. सगळीकडे राजकारणी मतं मागत नको. हे सर्व असतांना, हे असं आधी का नाही झालं ? असाही लोक प्रश्न फिरतात, तर लोक प्रश्नही करत फिरतात. मी काही राजकारणी नाही आहे. पण असा वचिर केला पाहिजे की आत्तापर्यंत झालं नाही हे आपण अशा वचिराने म्हणतो, की आपल्याला जवित वसतू कधीही एकदम हटात होत नाही, एकानंतर एक. आधी बी रूजतं, त्याला मूळे येतात, मग त्याचा बुंधा येतो, मग त्याच्या फांद्या येतात, मग फांद्यांना फुलं येतात, मग त्यांना फळे येतात. असं होत नाही की बी घातलं की त्याच्यात फळं नघितं. म्हणजे उत्तरोत्तर गोष्ट होत जाते. ह्याला उत्क्रांती असं म्हणतात आणि आज ही वेळ आलेली आहे म्हणून अनेक लोकांची कुंडलनी जागृत होऊ शकते. आता कुंडलनी कशी जागृत होते ? काय होतं ? वगैरे त्याच्याबद्दल आमच्याकडे बरीच पुस्तकं आहेत. ती तुम्ही वाचावी, गहनपणाने, शहाणपणाने. हा नवीन वषिय आहे. ते तुम्ही जाणलेलं नाही. हे ज्ञान मुळातलं आहे. आणि हे जाणण्यासाठी सूक्ष्म व्हावं लागतं. म्हणून गहनतेने तो वषिय घेतला पाहिजे. जर तुम्हाला ते शकियचं असलं तर फार सोपं काम आहे, कुंडलनीच जागरण करणं कठीण नाही. तेव्हा ती तुम्ही जागृत करून घ्यावी आणि त्याच्यानंतर तच्चा पुढे वापर कसा करायचा, तच्चा सांभाळ कसा करायचा, नंतर दुसऱ्यांना ह्याचा फायदा कसा करून द्यायचा हे सुद्धा शकिलं पाहिजे. याचे अनेक फायदे होतात. पण ते फायदे झाल्यावरच तुम्ही बघा. नाहीतर तुम्ही म्हणाल, की आत्ता सिद्ध करून दाखवा. काल असंच झालं. ५ - ६ दारूडे आले. म्हणजे, 'माताजी, आता आमचे चाळीस जण आहेत त्यांना तुम्ही ठीक करा.' म्हटलं, 'असं कसं. आता मला प्रोग्रॅमला जायचंय.' नाही म्हणजे आत्ताच करा.' आता ते दारू प्यायले होते. त्यांना कोण काय म्हणणार! ते पोलिस वगैरे आले, त्या दारू प्यायलेल्या अवस्थेत काय म्हणतात. त्यांना काही समजतं का? म्हटलं, 'तुम्ही दारू पळिऊन आलात, तुम्हाला काही म्हणू नाही शकत.' पोलिस आले. मग काय काय झालं, त्यांची प्रकरणं झाली, भानगडी. पण हे असं असतं, की ज्या ठिकाणी, तुम्ही कधी कॉलेजमध्ये दारू पळिऊन गेलात तर तुम्हाला काही समजेल का ? म्हणजे कॉलेजचं सुद्धा नाही समजायचं. शाळेत दारू पळिऊन गेलात तर तुम्हाला काही समजेल का? डोकं ठिकाणावर नसतं माणसाचं. मग कुंडलनीसारखी गोष्ट तुम्हाला दारू पळिऊन कशी समजणार? पण ते भांडायला लागले, ओरडायला लागले. म्हटलं हा आहे तरी काय प्रकार ! आम्ही तुम्हाला तुमचं द्यायला आलोय. एवढ्यात भांडायला काय झालंय तुम्हाला ? तर असा विकृतिपणा, चमत्कारकिपणा येण्याची फार संभावना आहे. कारण आपल्याकडे जे एकदम, मी म्हटलं ना की झाड उलथून पडण्याची वेळ आलेली आहे. ती गोष्ट आपल्याकडेही होऊ घातली आहे. तेव्हा थोडंसं काळजीपूर्वक राहिलं पाहिजे. जे तथे झालं, ते इथे नाही झालं पाहिजे. त्यांची पुनरावृत्ती इथे झाली नाही पाहिजे. आपण धोपटमाराने, सरळ माराने परमेश्वराच्या साम्राज्यात गेलं पाहिजे. हीच एक मला विविचना आहे. कुठे असं नाही झालं पाहिजे, त्याचं तर अर्थ देश बुडालेलेच आहेत. ६५% लोक अमेरिकेत वेडे आहेत. ६५% तरूण लोक वेडे आहेत. यावरून तुम्ही अंदाज लावू शकाल यांच्या प्रगतीला काय म्हणावं. स्वतंत्रलंडची जवळ

जवळ ८०% तरुण मुलं आत्महत्या कशी करावी याची खलबतं करतात. म्हणजे 'अती शहाणे त्याचे बैल रकिमे' असं मराठीत म्हणतात ते तथे दसितं. आणि एवढं सगळे करून काय मळिलवलं हेच मला समजत नाही. इतकं दुःखी जीव आहेत. कोणी आई-वडिलांजवळ रहात नाही, बापाला वचिरत नाही, बाप मेला तर एक-एक महिना त्याचं शव सोडून गेलं तरी कोणी बघायला येत नाही. म्हणजे माणुसकीतून उठलेले आहेत. असं आपल्या देशात होऊ नये. आधीच तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात येऊन त्याच्या प्रेमाचा आस्वाद घ्यावा. अशी माझी सदिच्छा आहे. आणि या भारताचे एवढे पुण्य आहे, त्यातल्या त्यात महाराष्ट्र भूमीचं एवढं पुण्य आहे की महाराष्ट्रातला मनुष्य म्हणजे एक वशिष आहे. त्याला धर्माची चाड आहे, देवाची चाड आहे. मोठ्यांचा मान आहे. फसतोही कधी कधी, कबूल. फसत नाही असं नाही. पण त्याच्यामध्ये धर्मभावना, चांगलपणाने वागण्याची एक इच्छा नेहमी असते. जरी तो वाईट मार्गाने वागला तरी हे माझं चुकलं असं सांगतो. नाशिकला मी गेले होते. एक गृहस्थ आले आणि माझ्याजवळ येऊन म्हणाले, 'माताजी, मी तुम्हाला कबूल करतो, मी दारू पळिऊन आलो. मी चोवीस तास दारू पळिऊन आलो. तुम्ही माझी आई आहात. मी तुम्हाला कबूल करतो. तुम्ही माझी दारू सोडवून द्या. हे वाईट आहे मला माहिती आहे पण मला सुटत नाही.' आता सुटली त्याची दारू. पण ही गोष्ट वाईट आहे हे त्याला माहिती आहे. कारण तो भारतातला, या महाराष्ट्रातला मनुष्य आहे, पण या लोकांना हे ही माहीत नाही हे वाईट आहे. आता यांना काय म्हणावं! इतकी बेछूट स्थिती तथे झालेली आहे. ती तुमच्या मुला-बाळांची होऊ नये. तुम्ही ज्यासाठी या देशामध्ये एवढा जन्म घेतला, ज्या पूर्वपुण्याईने जे मळिललिले आहे, ते तुम्हाला मळिवां. या सदिच्छेनेच मी आज फलटणला आलेली आहे. तेव्हा तुम्ही ते घ्यावं. उशीर फार झालेला आहे म्हणून मी काही जास्त लेक्चर देणार नाही. आता आपण कुंडलनी जागृतीचाच कार्यक्रम घेऊयात. आता सगळ्यांनी ज्याला सहजासन असं म्हणतात, असे पाय मोकळे करून बसा. पाय मोकळे करून. फार जास्त एकावर एक चढवायचे नाहीत. आणि दोन्ही हात असे आरामात आपल्या मांडीवर ठेवायचे. काहीही वशिष करायचे नाही. दोन्हीही हात असे मांडीवर ठेवायचे. फक्त शरद्धेने बसलं पाहिजे. दूसरं म्हणजे असं, की हे ब्रह्मरंध्र आहे, इथे, ते छेदावं लागतं. आणि आईसमोर आपल्याला काही टोपी घालायला नको. आई म्हणजे आपली आई आहे. काही अंमलदार नाहीये, गुरू नाही आहे. तेव्हा टोपी काढलेली बरी. कारण हे ब्रह्मरंध्र छेदावं लागतं. बायकांनी पदर राह देत कारण तो पातळ असतो. पण टोपी जरा काढलेली बरी. थोडंसं आवळतं कधी-कधी. चषमाही काढला तरी हरकत नाही. कारण डोळे तुम्हाला मट्टिनच ठेवावे लागणार आहेत, आणि त्याने डोळे ठीक होतात. म्हणून चषमा काढलेला बरा. पायात चपला नसतीलच, मला माहीत आहे. आता असे हात करून बसायचे आहे. जास्त मानेला ताण द्यायचा नाही कवि वाकायचं नाही. सरळ आपण जसे बसतो, तसं बसायचं. आता सर्वप्रथम डोळे मट्टिन या आपल्या मायभूमीला नमस्कार करूयात. तीनदा. कारण तने आपल्याला जन्म दिला आणि ती पूण्यभूमी आहे. तिला खरोखर मनापासून तुम्ही नमस्कार करा. तुम्हाला माहीत नाही की ती कती मोठी आई आहे तुमची! नमस्कार करावा, तीनदा. आता मी शेवटलं सांगते ते लक्षपूर्वक ऐका. फार सोपं काम आहे. म्हणजे तुम्ही स्वतःला कसं कवच घालायचं. जे आईचं कवच असतं ना, आईचा पदर कसा

घालायचा म्हटलं तर चालेल. आपल्याला सात चक्रं आहेत. तेव्हा आपलं संरक्षण झालं पाहिजे, वाईट प्रवृत्तीपासून. म्हणजे आपल्याला जे मळिलंय ते हरवलं नाही पाहिजे. त्यासाठी रोज सकाळ-संध्याकाळ, एकदा उठल्यावर कवि बाहेर जाताना आणि एकदा झोपताना दोनदा हे बंधन घालायचं असतं. अगदी सोपं आहे. हे फोटो देतील तुम्हाला आणि तुम्ही फोटोचे पैसे नाही घ्यायचे. सगळ्यांनी आदराने फोटो घ्यायचा. आता हा जो हात आहे हा इथून उचलून असा वर आणि असा नेला म्हणजे एक कवच तयार होतं आणि असाच परत आणायचा. एक असा उचलून, एक म्हणजे पहिलंच चक्र मूलाधार. त्याला झालं. नंतर दूसरं चक्र स्वाधिष्ठान. त्याला तुम्ही दिलं, तसिरं चक्र नाभी, त्याला तुम्ही बंधनात घातलं. चौथं चक्र हृदय त्याला तुम्ही बंधनात घातलं. पाचवं चक्र विशुद्धी म्हणजे कंठाचं. त्याला तुम्ही बंधनात घातलं. सहावं चक्र आज्ञेचं, ते तुमच्या मेंदूत असतं. आणि हे सातवं चक्र ब्रह्मरंध्र म्हणजे ज्याला सहस्त्रार असं म्हणतात. अशा रीतीने तुमची जी सात चक्र आहेत, त्यांना बंधन घातलं. आता स्वतःची कुंडलनी कशी उचलायची ते बघा. थोडं शांतपणाने घ्या. आता हा हात असा ठेवायचा. थोडा गंभीर आहे हा वषिय. हा हात असा, डावा, समोर ठेवायचा. म्हणजे आनंद आतून, इतक्या उकळ्या फुटून वाहणार आहे. की तुम्ही हसतच राहिल जगाकडे बघून. पण आता थोडावेळ थांबून घ्यायचं. हा डावा हात असा पुढे ठेवायचा, कुंडलनी वर, मी बसले आहे. तुम्ही बसला आहात. आता ह्याच्यावरती फरिवायचा हा उजवा हात. हा असा उभा घ्यायचा आणि हा असा. ही इच्छा शक्ती आहे आणि ही करियशक्ती आहे. हा हात वर, समोर, खाली, मागे असा फरिवायचा. वर, समोर, खाली, मागे असा तीनदा वर न्यायचा. आता चला. आता खांदे मोकळे सोडून, डोकं वर करून ह्याला असे वेटीळे आणि एक गाठ घालून मारायची जोरात स्वतःला. आता एकदा कुंडलनी चढवली. आता ही तीन, त्रिगुणात्मिका आहे. म्हणून तीनदा चढवायला लागते. आता परत चढवायची. आता

परत खांदे मोकळे सोडून, डोकं वर करून वचिार नाही करायचा. परत एक वेटोळे घाला अशी दूसरी गाठ मारायची, तसियांदा तीन गाठी बांधायच्या. म्हणजे नीर गाठ होते. पार झाले तुम्ही. सर्व संत-साधूंना आमचा नमस्कार! ☐

1984-03-22, Birthday Puja, Be Sweet, Loving and Peaceful

22 मार्च 1984

Birthday Puja

Juhu, Mumbai (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Puja for the 61st Birthday (Be sweet, loving and peaceful), Juhu, Bombay (India), 22 March 1984.

ORIGINAL TRANSCRIPT MARATHI TALK सर्व सहजयोगी मंडळीना, संतांना माझा नमस्कार असो! साठी उलटल्यानंतर वाढदिवस नसतो तो! एक एक दिवस कमी होत जातो आयुष्याचा, हे लक्षात ठेवलं पाहजि. म्हणून एक एक दिवस जेव्हा कमी होत आहे तेव्हा सुद्धा प्रगती त्यामानाने फार गतीमय झाली पाहजि आणि फार आनंदाची गोष्ट आहे की तुम्ही एवढ्या उत्साहाने माझा वाढदिवस केला. फार उत्साह होता, फार प्रेम ! फार आनंद वाटला मला! सहजयोग्यांना या संसारात राहून सगळे कार्य करायचं असतं. मुलं-बाळं, घर -द्वार, आई - वडील सगळ्यांना सांभाळून सहजयोग करायचा असतो. मी तसंच करते. मी सुद्धा माझ्या घरातल्या सर्व लोकांना सांभाळून, सर्व भाऊ-बहिणींना सांभाळून, सर्व नातलगंना सांभाळून, माझ्या यजमानांना सांभाळून सगळ्यांना सांभाळूनच मी माझा संसार चालवून जगाचा संसार चालवते आहे. कोणालाही सोडायचं नसतं. तेव्हा हे काम कठीण आहे. कारण काही तरी मुलीला झालं, काही मुलाला झालं, कुठे काही बघिडलं, नवरा वाईट असला, काही असलं की बायका घाबरतात. पुरुषांच्या नोकरीत काही खराबी झाली, त्यांच्या पगारात कमी झाली, पैशाचा त्रास झाला, असं झालं, तसं झालं. त्याने पुरुष घाबरतात. तरहेतरहेचे असे प्रसंग येतात ज्याने मनावरती दडपण येऊ शकतं. पण अशा परिस्थितीतच सहजयोग बसवला पाहजि. कारण तुम्ही जर पाण्यापासून दूर असलात आणि तुम्हाला तहान लागलेली असली तर त्याच्यात काही वशिष नाही आणि तुम्ही म्हणाल की आम्ही तहान मारतो, त्याला काही वशिष नाही. पण सगळीकडे पाणी असूनसुद्धा तुम्ही त्यातून अलपित राहू शकता, तेव्हाच तुम्ही खरे सहजयोगी आहात. तेव्हा पहिल्यांदा प्रापंचिक गोष्टी फार लोक मला येऊन सांगत असत. माझ्या आईचं असं आहे, माझ्या वडलांचं तसं आहे, नवऱ्याचं तसं आहे, अमक्याचं असं आहे. हळूहळू करत करत सगळे सुटत चाललं. सुटता सुटता मनुष्य अशा स्थितीला आला आता सहजयोगात, की त्याला स्वतःचा प्रपंच जो आहे तो एक नाटकासारखा वाटू लागलेला आहे आणि बाकी जगाचा जो प्रपंच आहे तिथी काही तरी करून दाखवलं पाहजि ही भावना जागृत झालेली आहे. असं मला काल लक्षात आलं आणि मला फार आनंद झाला. वशिष करून ही मुंबानगरी म्हणजे, तिथी म्हणूनच महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती तिघिंची मळीन इथे पृथ्वीतून जन्म घेतला. त्याला कारण हेच आहे, की या मुंबानगरीत जोपर्यंत असा काहीतरी जबरदस्त फोर्स येणार नाही तोपर्यंत सहजयोग इथे बसणार नाही. तेव्हा या मुंबानगरीमध्ये अनेक तरहेचे प्रकार आहेत. ते इतके अनेक आहेत की त्यांचे वर्णन करता येत नाही. भूत प्रकार आहेत, बाधा प्रकार आहेत, पैशाचे प्रकार आहेत, लाचलुचपती आहेत. सर्व तरहेची घाण या मुंबई शहरात ! सगळ्या नद्या जशा समुद्रात वाहून जातात तशी सगळी घाण या समुद्रात येऊन बसते. सगळ्या तरहेचे चोर, सगळ्या तरहेचे लंपट लोक, सगळ्या तरहेचे ठगवणारे, सगळे इथे येऊन बसलेले आहेत. तेव्हा या चखिलामध्ये जी कमळं मी काल म्हटली ती, आपल्याला ती ☐

Original Transcript : Marathi फुलवायची आहेत. ती जर आपल्याला फुलवता आली तर संबंध देशामध्ये त्याचा लाभ होणार आहे. दिलिमीमध्ये सुद्धा फार जोरात कार्य सुरू आहे. तसंच या मुंबई शहरातसुद्धा तुम्ही फार मोठं कार्य केलेले आहे आणि ते कार्य म्हणजे या अशा अपुण्य नगरीमध्ये, अशा अधर्मी नगरीमध्ये, अशा सर्व घाणीत तुम्ही स्वतःच्या कमळाला वर उचलून घेता, हे फार मोठं आहे. त्याच्यासाठी मी तुमचं कतिती अभिनंदन करावं ते मला कळत नाही. गर्वाने मी नुसती झुकून जाते, की केवढं हे मोठं माझ्यासाठी झालेलं आहे. माझ्या मुलांनी कतिती मोठं कार्य केलं. ह्या समाजात राहून, ह्या समाजाशी नगिडीत राहून, त्याच्यात सामावून त्यांनी कसं हे सुंदर कार्य केलं आहे. त्याच्याबद्दल मला फार तुम्हा सगळ्यांचा आदर वाटतो. आता प्रगती हळूहळू नको, तर जोरात प्रगतीला लागलं पाहजि. सहजयोग पसरल्याशिवाय तुम्ही पसरू शकत नाही. सहजयोग पसरला पाहजि आणि तुम्ही उठलं पाहजि. तेव्हाच हे होणार आहे. जोपर्यंत तुम्ही उठणार नाही, तोपर्यंत सहजयोग पसरणार नाही. जसे दिव्याची ज्योत वाढते तसा त्याचा प्रकाश वाढतो, तेव्हा हे सगळं तुमच्यावर अवलंबून आहे. जितकी तुमची ज्योत वाढेल तितका त्याचा प्रकाश वाढणार आहे. तरहेतरहेचे लोक आहेत. मला सगळे कबूल आहे. पण त्यातच आपण सहजयोग बसवला ना ! त्यातच आपण इतके लोक उभे केले आहेत ना ! आणि आपण सिद्ध करून दिलं ना की परमेश्वर आहे, परमेश्वराची शक्ती आहे आणि त्या शक्तीत आपण कार्य करू शकतो. हे आपण सिद्ध केल्यावर आता त्याबद्दल शंका न ठेवताना अगदी खुल्या दिलाने चढाई केली पाहजि. खूप जोरात काम सुरू केलं पाहजि. ज्या ज्या ठिकाणी राहता तिथी शक्य असलं तर एक एक पाटी लावायची बाहेर. एक एक केंद्र प्रत्येक घरात सुरू करायचं. करायचं सुरू. काय होत बघू या ! अशा रीतीने जथी जथी जमेल, जतिक जमेल तितकं केलंच पाहजि. जमण्यापेक्षाही थोडं जास्त केलं पाहजि. आणि ती हिममत तुम्ही धरावी आणि हे होण्यासारखं आहे. आणि मला आशा आहे की पुढच्या वेळेला मी मुंबईला येईन तेव्हा पुष्कळ सहजयोगी असतील. असे तर पुष्कळ येतातच सहजयोगी. काल कतिती लोक आले होते तुम्हाला माहिती आहे. हजारो लोक होते. पण त्या हजारो लोकांमध्ये सहजयोगी, पक्के, पोहोचलेले, जाणलेले कतिती होते ! अजूनही सहजयोगी लोक आपल्या घरच्या वातावरणात, आपल्या घरच्या गोष्टीकडे फार लक्ष देतात. मी क्षणात ते पुरश्न सोडवते तुम्हाला माहिती आहे. आणि सहजयोगात ते अगदी क्षणात सोडवले जातात. पण तुम्ही या लहान-लहान गोष्टीसाठी बसून उगीचच डोकंफोड करता आणि स्वतःचा नाश करून घेता. दूसरी गोष्ट आहे, आपापसामध्ये वैमनस्य. जे पुरवी होतं कवि पूर्व काळापासून चालत आलेलं आहे ते सोडून आता आपण सगळे सहजयोगी झालोत. आपल्यातले सगळे जे काही आहे, वैमनस्याचे जेवढे काही पॉइंट्स आहेत ते गेले पाहजि. जेवढं काही आपले चुकलेले आहे ते सगळं काही गेलं पाहजि. आपल्यामध्ये जे काही, आपापसामध्ये, मनामध्ये वाईट आलेलं आहे ते सगळं गेलं पाहजि. कारण आता आपण स्वच्छ झालो आहोत. आता आपण आरशासारखे झालो आहोत. तेव्हा आपल्यामध्ये काहीही घाण राहू शकत नाही. ह्याच्या एका गोष्टीला असं लक्षात ठेवलं पाहजि की आपली आई कतिती क्षमा करते. कतिती तिला याबाबतीमध्ये सहन करावं लागतं. कतिती गोष्टी सहन करते, कसं सगळ्यांना सांभाळून घेते, कसं सगळ्यांना सामावून घेते. आपल्यासमोर आईचा आदर्श आहे. ती जर एवढं करू शकते, तर आम्ही का करू शकत नाही. आम्ही 3

Original Transcript : Marathi आपल्यामध्ये का भावना आणू शकत नाही की झालं गेलं वसिरून जा. कोणी कसेही असले तरी त्यांना डोक्यावर उचलून घ्यायचं. त्यांना मोठे करायचं, त्यांना बदलून टाकायचं. तुमच्यात ही कमिया असल्यावरती मागे काय झालं, कोणी काय केलं हा विचार करू नये. आता पुष्कळ लोकांचं असं असतं की सहजयोगात हे नवीन आलेले. त्यांच्यासमोर तुमचा पहिला आदर्श हा दिसणार आहे की तुम्ही कशा प्रकारे लोकांशी वागता ! आता इथे कदाचित आपली जागा होईल. असं मला वाटतं. आणि नंतर आश्रमही होईल. पण त्या आश्रमात चार माणसं ठेवल्याबरोबर जो येईल त्याला दुल्लती मारायची हे काम सुरू होणार आहे. हे मी पाहिलेले आहे. कुठेही आश्रम केला की चार माणसं आले की त्यांना म्हणतात की तुम्ही इथे कशाला आले ? तुम्ही कोण ? तुम्ही इकडे येऊ नका. तुम्हाला इथे राहायचं नाही. तुमचं हे नाही. तुमचं ते ठीक नाही. ते असं ठीक नाही. ते तसं ठीक नाही अशा रीतीने त्यांच्याशी लोक वागायला लागले सहजयोगात. म्हणजे हे शोभतं का आपल्याला ! असं जर आपण वागायला लागलो तर आपल्याला शोभतं का ? कबूल, काही लोक सहजयोगाला लाभदायक नाहीत. कारण ते लोक सहजयोगाला त्रासदायक आहेत. काही लोकांपासून काहीही होण्यासारखं नाही. कबूल ! पण त्या लोकांना सगळ्यांना तुसडवून वागायचं नाही. त्या सगळ्यांना हळूहळू आपल्यामध्ये आणायचं. जे त्याच्यातले वाईट असतील, जे त्याच्यातले कामातून गेलेले असतील, त्यांचा आम्ही विचार करू आणि काढून टाकू. पण तुम्ही त्याबद्दल मात्र अगदी शांतपणा ठेवायचा. आपल्या जीवनामध्ये पहिली शांतपणा आणला पाहजि. अत्यंत शांत झालं पाहजि. मी सारखं सांगत असते, की कबूल तुमच्या जीवनात खूप रास आहे, सगळं काही आहे. पण शांतपणा हा जीवनात आणला पाहजि. हे मला आता तुम्ही या वाढदिवसाला दान दिलं पाहजि की, 'माताजी आम्ही शांतपणा ठेऊ.' अत्यंत शांत, बर्फाचा शांतपणा आला पाहजि. अत्यंत सहन केलं पाहजि. त्याच्याशिवाय काम होणार नाही. आणि ते तुम्ही सहन करूनसुद्धा काहीही तुम्हाला होणार नाही. सगळं सहस्रारातून नघिून जाणार आहे. जे काही तुम्ही सहन करता म्हणता ते सगळे नघिून जाणार आहे. तेव्हा माणसाने त्याबद्दल जास्त विचार करू नये. मी फार दुःखी, मला हा त्रास वरगैरे. हे कसलं काय आलंय ! अहो, तुम्ही संत झाला आहात. आता तुम्हाला दुःख कसलं आलंय ! संतांजवळ दुःख राहतात का ? असा विचार ठेवला पाहजि, आम्ही संत झालोत. आम्ही फार मोठे झालोत. आमच्याजवळ दुःख, आमच्याजवळ या व्यथा ह्या कशा असणार ? आम्ही लोकांच्या व्यथा ठीक करणारे. आम्ही साबणासारखे, सगळ्यांना धुणारे. आमच्यावरती कसा मळ बसणार ! हा एकदा तुम्ही निश्चय कायम केला तर पहिल्यांदा तुम्हाला 'शांती लाभ' होणार आहे. तुमच्यामध्ये पहिल्यांदा शांती लाभणार आहे. आणि तो शांती लाभ झाल्याबरोबरच तुम्हाला सगळे व्यवस्थित दिसू लागेल. जोपर्यंत मनुष्याच्या मनात शांती बसणार नाही, तोपर्यंत काहीही व्यवस्थित दिसणार नाही. सगळं उलटं दिसणार आहे. कोणत्याही माणसाबद्दल धारणा, कोणत्याही परिस्थितीबद्दल विचार ह्या सर्व गोष्टी आहेत त्या जर तुम्ही, अशासाठी तुमचे मन जर हालत असले तर कधीही स्पष्टरूपाने दिसणार नाही. म्हणून याला शांतीचा वास करायचा. शांती पाठ करायचा. आईने सांगितलं शांत राहायचं ! शांत झाल्यावर तुम्हाला इतकं लक्षात येईल, की सगळे संबंध कसे बनतात ? सगळा आनंद कसा येतो ? मैत्री कशी होते ? कामं कशी होतात ? तुम्ही अशांत असले तर तुमच्यावरती जे देवदूत आहेत, 4

Original Transcript : Marathi तुमच्यासाठी जी सगळी आम्ही व्यवस्था केलेली आहे त्या सगळ्या व्यवस्थेसुद्धा, त्यांना समजत नाही की आता ह्यांना करायचं काय ? एकदम धावपळ सुरू, घाई सुरू, काही काही लोकांचं म्हणजे राग नाही, पण त्यांना प्रत्येकवेळी इथे ठेऊ का तिथी ठेऊ का ? ह्याच्या डोक्यावर ठेऊ का त्याच्या

डोक्यावर ठेऊ? सारखा हात त्यांचा असा असा चाललेला असतो. तेही अशांतपणा आहे. काही लोक रागीट असतात, तोही अशांतपणा आहे. तरहेत-हेचे अशांतपणाचे प्रकार आहेत. काही काही लोक बोलत नाही, राग आतमध्ये घेऊन बसायचं, बोलायचं नाही. एकदम फणकार्याने वागायचं कवि एखाद्याने अगदी मी फार दुःखी आहे असं तोड करून बसायचं. हे काही साधु-संतांचं लक्षण आहे? साधु-संत देण्यासाठी येतात जगामध्ये. दयायचं असतं दुसऱ्यांना. तेव्हा जे साधु-संत असतात, त्यांच्याकडे कोणी आला तेव्हा त्याला ओलावा मळिला पाहजि. परेम मळिलं पाहजि. त्याला समाधान मळिलं पाहजि, परत त्याला संरक्षण मळिलं पाहजि. आण सगळ्यात मुख्य म्हणजे त्याला शांत वाटलं पाहजि, की या माणसाकडे गेलो बुवा, कती शांत वाटलं! कती शांत मनुष्य! अहो, तुम्ही कती पंडित असलात, तुम्ही ऐकले आहे का कुठे, वेदाचार्य, अमुक-तमुक असले त्यांच्या पायावर कोणी जातं का? एखादा फकरि जरी कुठून आला, रस्त्यावरून एक साधू मनुष्य येऊन उभा राहिला, जो साधू आहे, त्याच्या सगळे पायावर जातात की नाही! तुम्ही कतीही सहजयोगात वदिवान असलात तर त्या वदिवततेचा उपयोग काय, तुमच्यात शांतपणा नसला तर! चिंतात ज्याच्या शांतपणा नाही, त्याला कोण साधू म्हणणार? ही गोष्ट लक्षात ठेवली पाहजि. पहिली गोष्ट मनुष्याच्या तब्येतीत, वागण्यात भारदस्तपणा, शांतपणा असला पाहजि. थलिलरपणा, प्रत्येक वेळेला खदिळत खदिळत हसायचं हे फार कॉमन असतं सहजयोग्यांचं. कारण आतून आनंद होतो. पण खदिळायचं हे बरोबर नाही. भारदस्तपणाने मनुष्याने राहिलं पाहजि. भारदस्त. राहाणीत, वागण्यात सगळीकडे भारदस्तपणा पाहजि. आण दुसरं म्हणजे असं की आपल्यामध्ये जर काही नगिटविह असलं तर त्याचे परिणाम दसितात वागण्यावर. एखादा मनुष्य जर नगिटविह असला तर त्याच्याकडून सारख्या चुका होतील. ह्याची मसिटेक, त्याची मसिटेक, काही ना काही तरी मसिटेक होत राहणार आहे. मग 'असं कसं झालं माताजी! माझ्या हातून असं कसं चुकलं?' कसं चुकलं! काही तरी त्याच्यात खोट असल्याशिवाय कसं होणार? मग कोणती खोट आहे? मग माझ्यात काहीतरी नगिटविहटि आहे. माझ्यात नगिटविहटि आहे नां, मग मी ती काढून टाकणार! पण माताजीना येऊन असं नाही म्हणायचं की, 'माताजी, मी काय करू? मी सगळे करते तरी होत नाही.' सगळं करते पण मनापासून होत नाही. मनापासून जी गोष्ट होत नाही त्या गोष्टीचा परिणाम तुमच्यापर्यंत येत नाही. पुष्कळ पुरुषांना मी पाहिलं आहे, 'आम्ही एवढी मेहनत करतो माताजी, पण नगिटविहटि काही जात नाही.' अशी कशी जाणार नाही. तुम्ही नगिटविहटि नाहीच आहात, कशी जाणार नाही? सगळं नघून जाऊ शकतं, फक्त प्रयत्न हा केला पाहजि. अजून सहजयोगामध्ये कच्चे लोक पण पुष्कळ आहेत, हे ही लक्षात आहोत, हे ही लक्षात घ्यायला पाहजि. सगळे पक्के नाहीत. कच्चे लोक पुष्कळ आहेत. सांभाळून ही राहिली पाहजि. त्यातले काही कच्चे लोक असे आहेत, की ते पैशाच्या लोभाने आलेले आहेत सहजयोगात. नुसते पैसे मळविण्यासाठी. पुष्कळसे लोक असे आलेले आहेत. पैसे मळिल कवि मोठेपणा मळिल. स्ट्रेजवर नुसतं 5

Original Transcript : Marathi फारियाला मळिल. काहीतरी शिष्टपणा करायला मळिल. लीडरशीप मळिल. असेही पुष्कळ लोक येतात. पण ते ही बदलणार. कारण त्यांच्याही लक्षात येईल की खोटेपणा सगळ्यांना माहिती आहे. त्याच्यात काही अर्थ नाही. लोक हसतात. फार मोठे मोठे असे फरित असतात. उदाहरणार्थ एक गृहस्थ याचे होते दलिलीला प्रोग्रॅमला. ते काय म्हणाले, 'मी काही येऊ शकत नाही. मी फार बडो आहे. मी अमुक आहे. तमुक आहे. असं झालं, झालं.' तर एक सहजयोगिनी होती, लहानशीच. शहाणी होती. ती म्हणाली, 'त्या गृहस्थाला असं सांगा की जसा माताजीनी प्रोग्रॅम केला तसा तुम्ही मावळणकर हॉलमध्ये एक दविस तरी करून दाखवा. तुमच्या प्रोग्रॅमला चार तरी माणसं येतात का? पैसे देऊन सुद्धा येणार नाहीत. तुम्ही जरी मोठे मॅनिसिटर असले, मोठी माणसं असले तरी तसं तुमच्या प्रोग्रॅमला चार माणसं सुद्धा पैसे देऊन येणार नाहीत. तर तुम्ही स्वतःला काय समजता! तुमचा कोणावर काही अधिकार आहे का? कोणाबद्दल तुम्हाला प्रेम आहे का? कोणी तुम्हाला खरं हृदयापासून मानतं का? कोणी येणार नाही. आज तुम्ही मॅनिसिटर म्हणून येतील उगीचच तोंडपूजेला पण खरोखर पाहिलं तर तुम्ही मावळणकर हॉलमध्ये प्रोग्रॅम करून बघा. या माणसाला चार माणसं सुद्धा भेटायची नाहीत. 'डॅव्हरटाइज करू द्या. लाखो रूपये खर्च करू द्या. चार माणसं जरी प्रोग्रॅमला आली तरी नशीब समजायचं. म्हणजे शेवटी अशी जी माणसं पुढारीपण घेतात, मोठेपण घेतात, स्वतःला मोठे समजतात, काही तरी असतं स्वतःचं, शिष्टपणा दाखवायचा वगैरे. या लोकांना नंतर पाडावं लागतं. आश्रमातसुद्धा असं होत नेहमी. आश्रमात एखादा मनुष्य असला तर स्वतःला शिष्ट समजतो. मी म्हणजे काहीतरी वशिष्ट. मग तो शिष्टासारखा वागू लागतो. शिष्ट मनुष्य जो असतो तो महामूर्ख आहे. सगळे हसतात, हां, चढलं वाटतं हे हरभऱ्याच्या झाडावर! आज जे लोक तुमच्या पुढे पुढे करतात ते ही खोटे आहेत. ते ही पडणार, तुम्हीही पडणार. तेव्हा आपल्यामध्ये ही कुंडलीनी जागृत झाल्यावर, ज्याला आपण म्हणू की चंडी जागृत झाली, या देशात, चंडी जागृत झाली. म्हणजे काय झालं? कुंडलीनी जागृत झाली म्हणजे, आपण सडेतोडपणा ठेवायचा त्याच्यात. सडेतोडपणा. कोणी जर खोटेपणा केला तर तो मनुष्य हमखास पडणार. त्यानंतर आपण काळजी करायला नको. तो सगळ्यांच्या समोर दसिल, की हे असे खोटे आहेत. त्यांच्यात हे दोष आहेत. ते समोर येऊन उभे राहतील. हा सहजयोगाचा वशिष्ट प्रकाश देण्याचा एक भाग झाला. पैशाला तेव्हा जी नवीन मंडळी आलीत, तुम्हाला जर वाटली की हे खोटे आहेत, हे लपवाछपी करतात, आहेत, अमुक झालं, तमुक झालं. काहीही असलं, तुम्ही त्यांची काळजी करायची नाही. त्यांचे वचिार आम्ही करणार, त्यांची व्यवस्था आम्ही करणार. तुम्ही स्वतःची व्यवस्था मात्र भारदस्त राजासारखी ठेवायची. कोणी कसाही असला, कसाही वागला तरी तसंच रहायचं. असं जर तुमचं वागणं असलं तर कोणीही तुम्हाला हात लावू शकत नाही. पण लहानसहान गोष्टींमध्ये लोक भांडणं करतात. लहान लहान गोष्टींमध्ये. आता मराठीत बोलल्या, मग हद्दित कशाला बोलल्या माताजी. मराठीतून बोलायला पाहजि. अरे पण हद्दि आपली राष्ट्रभाषा आहे, पण यांना बघा. ह्या लोकांनी, हे फॅरिनर्स आलेत, ह्यांनी तर कधी मराठी भाषा कशाशी खातात, त्यांना मराठी नावाची भाषा पण जगात आहे हे ही माहिती नसेल. पण ते चूपचाप ऐकत बसतात. त्यांच्यापासून शकियेसाठी आहे. कारण ते तुमच्यापेक्षा पुष्कळ हरभऱ्याच्या झाडावर चढलेले आहेत. चांगले आपले आहेत चढून चढून. त्यांना माहिती आहे, ते हरभऱ्याच्या झाडावरून आपटलेले. आपटून आपटून आता टाकीचे घाव सोसून त्यांच्यात

Original Transcript : Marathi देवपण आलेले आहे. अजून आपल्याला आपटायचं आहे. त्या आपटण्यासाठी आता आपण कशाला चढायचं वरती. जाऊ द्या काही घोड्यावर बसायला नको. कागदी घोड्यावर बसून जी स्थिती होते, ती स्थिती स्वतःची कशाला करून घ्यायची आण सगळ्यांसमोर फटफज्जिती करून घ्यायची. सगळ्यांची फटफज्जिती होते. तेव्हा एक शहाणपणा धरून, कोणताही खोटेपणाचा, मोठेपणाचा आव आणायचा नाही. सहजयोगात तुम्ही पैसेवाले असाल तर असाल आपल्या घरात. माताजी नाही खरेदी करू शकत. तुम्ही श्रीमंत असाल तर तथिच रहा. तुम्ही मोठे मॅनिसिटर असाल तर घरात बसा. तुम्ही कोणीही असलात तरी तुमचे महत्त्व इथे नाही. इथे मग फक्त हे आहे की तुमची कुंडलीनी कुठे आहे? तुम्ही सहजयोगात कुठे आहो? तुम्ही कोणते कोणते सिद्धि केलेत आपले चक्र? ते मुख्य आहे. तो मनुष्य मोठा, बाकी मनुष्य मोठा नाही. हे साधु-संतांचं राज्य आहे. साधु-संतांच्या राज्यात या सगळ्या बाह्यातल्या गोष्टी बाहेरच वाहण्यासारख्या आहेत. त्या तुम्ही कोणत्या गाडीतून आलात? तुम्ही कती पैसे घातले? तुम्ही काय केले? ह्याचे काही महत्त्व इथे नाही. कोणावर इंप्रेशन पडणार नाही. तेव्हा ज्या गोष्टीचं खरं जगामध्ये नेहमी इंप्रेशन पडलं ते म्हणजे तुम्ही संत-साधु कोणत्या लेव्हलचे आहे ते पाहिलं पाहजि. ते संत-साधु तुम्ही झालं पाहजि. एवढा मोठा राजवाडा आहे. फोर्ट आहे, आगाराला. मी गेलं होतं तथि. तर रात्र झाली, संध्याकाळ झाली, तर असं वाटायला लागलं की भूतखाना आहे इथे, काही आहेच नाही. जे मोठमोठे राजे झाले, राण्या झाल्या काय काय त्यांनी दागिने घातले असतील. पुरुषांनी काय काय नखरे केले असतील. काय झालं असेल ते झालं असेल. सगळं संपलं. बाहेर आले तर तथि एक मदार आहे. तथि एक दीप जळत होता. त्या लाईटमुळे आम्ही खाली येऊ शकलो. कारण लाईटच नाही तथि. वचिरलं की, ही कोणाची? तर म्हणे, हे फकीर होते. आण हे अकबर बादशहांचे होते. पण ते कधीही आतमध्ये, राजवाड्यामध्ये गेले नाहीत. म्हणून गुरू अकबर बादशहाने त्यांची कबर इथे बांधली. केवढी मोठी गोष्ट आहे. केवढी मोठी गोष्ट आहे की आज त्या माणसाच्या तथि अजून दवा लावला जातो आण त्या एवढ्या मोठ्या महालामध्ये एक दवा नाही. अंधार गुहूच. कोणाला माहिती नाही, कोण राजे झाले? कोण राण्या झाल्या? कोणाच्या कबरी तथि असतील! काय असेल ते असेल. तेव्हा मनुष्याचं जे राहतं, परमनन्टली जे राहतं ते काय आहे? ते त्याच्यातलं ऐश्वर्य आहे आण ते ऐश्वर्य त्याच्या आत्म्यातलं आहे. ते आम्ही सहजयोगाने मळिवायचं. आम्हाला दुसऱ्या लोकांसारखं ऐश्वर्य मळिवायचं नाही. जे टिकाऊ नाही. जे नरित राहणारं आहे ते मळिवायचं आहे. आण ते मळिवल्यानंतर वाटलं पाहजि, दिलं पाहजि, लोकांना बरं केलं पाहजि. त्यांना फायदे झाले पाहजि. त्यांच्याकडे करुणेच्या भावनेने पाहिलं पाहजि. सगळ्यांना प्रेमाने वागवलं पाहजि. हे एकदा जर वाढत चाललं तर मला वाटतं की या देशाची तर काय हजारो देशांची स्थिती आपण ठीक करू. पण पहिल्यांदा तुम्ही तयार व्हायला पाहजि. माझ्या एकटीच्याने होणार नाही. जसं हे आहे (माईक). ह्याच्यातून मी बोलते आहे. पण याला काढायला कवि याच्या आवाजाला न्यायलासुद्धा काहीतरी पाहजि नां! तसंच तुमचं आहे. जर तुम्ही अगदी पूर्णपणे पोकळ असलात तर त्याच्यातून ही शक्ती अशी सुंदर वाहेल की जसं मी काल महटलं होतं की ते व्हायचे दविस आलेत. वशिवाचं कमळ उघडायचं आहे. वशिवाचं सहस्रारदल उघडायचं आहे. सहस्रदलाचं कमळ उघडायचं आहे. त्याच्यासाठी तुम्ही एकेक दल आहात. ते काही जास्त कठीण काम नाही. सगळ्यांनी जरा मेहनत केली, स्वतःची ध्यान-धारणा, स्वच्छता

Original Transcript : Marathi ठेवायची. मेहनत करायची. घरातच आपल्या म्हणायचं आमचा हा आश्रम आहे. आम्ही आश्रमवासी आहे. सकाळी उठून ध्यान-धारणा, पूजा वगैरे सर्व व्यवस्थित करून जे काही कार्य करायचं आहे ते, परत संध्याकाळी ध्यान-धारणा. परत जथि प्रोग्रॅम असेल त्या प्रोग्रॅमला जायचं. कुठेही प्रोग्रॅम असला तरी तो गाठायचा. आपल्या तथि जवळपास करू शकतो का एखादं केंद्र, तथि सुरू करायचं, चार माणसं जोडायची. त्यांना सहजयोगाला बोलवायचं. हळदीकुंकवाला बायकांना बोलवायचं, सहजयोग सांगायचा. असं असं माताजीनी आम्हाला दिलेलं आहे. हे मळिलेले आहे. हे सगळीकडे सांगत सुटायचं. सुसमाचार सगळ्यांना द्यायचा. अशा रीतीने सहजयोग वाढवायचा. आण जी मंडळी अजून अर्धवट आहेत, त्या लोकांना जरासं प्रेमाने घ्यायचं. बसवायचं. 'हे करा म्हणजे बरं होईल.' हंडीसफंडीस करून होणार नाही. त्याला फार प्रेमाने वागायला पाहजि. ही गोष्ट पहिल्यांदा मी तुम्हाला सांगते. अत्यंत प्रेमाने सगळ्यांना जोडून घ्यायचं. त्यांच्यावरती सगळ्यात जास्त प्रेमानं इंप्रेशन पडतं की तुम्ही कसे आहात. एका बाईला मी दलिलीला पाठवलं, की तुम्ही जाऊन आशीर्वाद घ्या. तर तनि मला सांगतिलं, 'वहो तो बंदरो

का राज चलता है।' म्हटलं, 'बंदरो का राज चल रहा है?' 'और कहाँ माताजी, उन बंदरो के बीच मुझे नहीं जाने का। कहाँ आप और कहाँ आप के बंदर !' मला काही समजेच ना बंदर कैसे रह रहे हैं वहाँ ? तर म्हणे 'एक से एक तुफान आदमी रहता है?' ज्याच्याशी बोला तोच म्हणे हरभर्याच्या झाडावर. बरं म्हटलं, 'कोई हरज नहीं। हम उनसे बात करेगे। ठीक है।' पण इतकं वाईट नसणार. मी तुम्हाला सांगते इतकं वाईट नसणार. पण इंप्रेशन असं पडतं माणसाचं. जरा ही तुम्ही शबिष्टपणा केला की इंप्रेशन वाईट होणार. अत्यंत नम्रपणाने रहायचं. दसरं सांगायचं म्हणजे आपल्या भारतीय परंपरेला उतरणारे आपण असायला पाहजि. आता समजा. एखादा आश्रम आपला झाला आणतिथि जीन्स घालून, केस कापून एखादी बाई उभी असली आणतिथि 'हाय' सुरु केलं, ते म्हणतील, आं, हा कसला काय आश्रम! आपला काही मॉडर्न आश्रम नाही. अनादी आश्रम आहे. ते काही असं नाही, की आपण तिथि मॉडर्न वस्तू आणल्या आण मॉडर्न पद्धती जाणतो. मॉडर्न बोलतो, तसं काही करायचं नाही. ट्रेंडशिनल होणं वेगळं आहे आण ग्लॅमरस होणं वेगळं आहे. ग्लॅमर सहजयोगाला मान्य नाही. मान्यच नाही. पण ट्रेंडशिनल राहायचं. म्हणजे असं नाही की वविहति सत्तरीने अगदी भूतासारखं रहायचं. आपल्याकडे तर वधिवांनीसुद्धा व्यवस्थिति ट्रेंडशिननुसार कपडे घालायचे असं ठरवलेले आहे. तेव्हा ट्रेंडशिनली राहायचं. पुरुषांनीसुद्धा ट्रेंडशिनली राहायचं आहे. जास्त साहेबीपणा करायचा नाही. नाही तर, मी परवाच सांगितलं की साहेबीपणाचं लक्षण असं असतं की जेव्हा काही तरी साहेबीपणा दाखवायचा तर बो वगैरे लावून लोक येतात तेव्हा लोकांना असं वाटतं की हा बेअररच आहे की काय. कुणाला हे वाटत नाही की हा कोणी साहेब आला. मोठे पैसे खर्च करून बो घेतलेला आहे. कशाला पाहजि? आपल्या देशातले कपडे फार सुंदर लावून आहेत. ते पारंपारिक ह्या देशात आले आहेत. त्याने आपल्यासाठी थंड रहातं, बरं रहातं, व्यवस्थिति रहातं, दसायला सुंदर दसितं. तेव्हा दुसऱ्याचं फालतू अनुकरण करायला नको. शक्यतो माणसाने पारंपारिक स्थितिमध्ये रहायला पाहजि, वशिषतः आश्रमामध्ये परंपरेने रहायला पाहजि. आपल्याकडे परंपरागत जी आवभगत आहे, जी बोलण्याची पद्धत आहे, गेटआऊट वरगैरे आपल्याकडे शब्द नाही. असे आपण बोलत नाही कधी गेट आऊट. उठल्यासुठल्या 'व्हॉट्स रॉग' असे आपण शब्द बोलत नाही. कवि 'आय हेट यू' असं आम्ही म्हटलं असतं लहानपणी तर वडलांनी ठोकून काढलं असतं आम्हाला. 'आय हेट यू' असं फार म्हणतात इंग्लिश भाषेत . 'आय 8.

Original Transcript : Marathi हेट यू'. म्हणजे तुम्ही आहात कोण? हेट यू म्हणजे काय? पण यांच्याकडे असं आपण म्हणू का की ' मला तुझी घृणा वाटते.' म्हणतील, तुला घृणा वाटते का? तर तुझे नाक ठीक करू आपण. तकिडे ही अशी पद्धत आहे बोलायची. ती आपण शकियची नाही. इंग्लिश पद्धत शकियची नाही, हे वेस्टर्न शकियचं नाही. हे चांगलं नाही. 'आय हेट यू' म्हणजे काय? आमच्याकडे अशी पद्धतच नाही बोलायची. कोणी आलं तर, 'भाग्य, परम भाग्य आहे. या, बसा, तुम्हाला काय पाहजि ?' अहो, तुम्हाला माहिती आहे आपल्या इथे हरशिचंद्राने सगळं राज्य देऊन टाकलं. लहान मुलाला मारून टाकलं, कोणी काय केलं. ज्याने जे मागतिलं ते आपण आपल्या पाहुण्यांना देत असू. पण आता ही इंग्लिश लोकांची पाहुण्यांची जी पद्धत आहे, म्हणजे वेस्टर्न लोकांची ती आपल्याला नको आणतिथि असे भयंकर शब्द तोडात, घाणेरडे शब्द, शवियागाळीचे मुळीच आणायचे नाहीत. अगदी सोजवळ शब्दाने, आपण जसं एखाद्या बाळबोध घराण्यातील लोक जसे वागतात तसं आपण वागलं पाहजि. तुमची आई अत्यंत बाळबोध आहे आणतिसेच तुम्ही वागले पाहजि. आणति वाईट तऱ्हेचं बोलणं मी अगदी ऐकलं की मला फार आश्चर्य वाटतं. आता तुमच्या आया बदलल्या मी तुमची आई आहे. तेव्हा तुमची आई जर तशी बोलत असली तर ते वसिरा. आणति भाइयासारखं वागायला सुरुवात करा. आणति कोणतीही अशी गोष्ट बोलायची नाही. मुख्य सांगायचं म्हणजे प्रेम आणति शांती या दोन गोष्टींचा तुमच्यातून पूर्णपणे प्रकाश मळिला पाहजि. लोकांनी सांगितलं पाहजि की तो प्रेमाचा आणति शांतीचा अवतार आहे. असं मला मनुष्य ऐकायला मळिले की मला फार आनंद होईल. एवढं मला प्रेमाचं आणति शांतीचं दान आज द्यावं. हे माझं मागणं आहे.

1984-11-26, Public Program, Prapancha and Sahaja Yoga

26 नोव्हेंबर 1984

Public Program

Doctor Antonio Da Silva High School, Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

सार्वजनिक कार्यक्रम, (पब्लिक प्रोग्राम)

प्रपंच आणि सहजयोग

डॉ. अँटोनियो दा सिल्वा, हार्ड स्कूल, दादर, मुंबई (भारत).

सोमवार, २६ नोव्हेंबर १९८४.

सत्याच्या शोधात असणाऱ्या सर्व मंडळींना आमचा नमस्कार.

आजचा वषिय आपल्याला ह्यांनी सांगितला आहे, की प्रपंच आणि सहजयोग यांचा काय संबंध आहे? तो मी सांगितला पाहजि. पहिल्यांदा शब्द 'प्रपंच' हा काय आहे तो आपण पहिला पाहजि. 'प्र' आणि 'पंच'. 'पंच' काय तर आपल्यामध्ये जी पंचभूत आहेत त्यांनी निर्माण केलेली परस्थिती. पण ती 'प्र' लावून त्याचा अर्थ दुसराच होतो. 'प्र' म्हणजे ह्या पंचमहाभूतांमध्ये ज्यांनी प्रकाश पडला आहे, तो प्रपंच.

" अवघाच संसार सुखाचा करेन."

असं जे म्हटलं, ते सुख प्रपंचातच मळिलं पाहजि. प्रपंच सांडून परमेश्वर मळिवता येत नाही. पुष्कळांची अशी कल्पना आहे, की योग म्हंटला म्हणजे कुठे तरी हिमालयावर बसायचं आणि गारठून मरायचं. हा योग नव्हे. हा हट्ट आहे. हट्टच नव्हे पण थोडासा मूर्खपणा पण आहे. ही जी कल्पना लोकांनी धर्माबद्दल करून ठेवली आहे. ती अत्यंत चुकीची आहे. वशिष्टकून महाराष्ट्रामध्ये जेवढे संत-साधू झाले. सगळ्यांनी प्रपंच केला. फक्त रामदास स्वामींनी प्रपंच नाही केला. पण प्रत्येक दासबोधातून प्रपंचच वाहतोय मुळी. "प्रपंच सांडून तुम्ही परमेश्वर मळिवू शकत नाही." हे त्याचं वाक्य अनेकदा आलेलं आहे आणि म्हणून प्रपंचातून उठून आपण परमेश्वर मळिवायचा ही कल्पना बरेच वर्षांपासून आपल्या देशात आलेली आहे. त्याला अनेक कारणे आहेत. कारण बुध्दाला उपरती झाली. तो संसार सोडून बाहेर गेला आणि त्याच्यानंतर त्याला आत्मसाक्षात्कार झाला. पण तो जेव्हा संसारत होता, तेव्हाही त्याला झाला नसता अशी गोष्ट नाही.

समजा आम्हाला दादरला यायचं आहे तर आम्ही सरळ, धोपट मार्गाने इथे पोहचू शकतो. पण जर आम्हाला इथून भविंडीला जायचं, मग तकिडून आणखीन पुण्याला जायचं, आणखीन फर्रुख चार ठिकाणी, मग परत, परत आम्ही दादरला येऊ शकतो. म्हणजे रस्ता एक सरळ ही असू शकतो आणि दुसरा जो रस्ता आहे तो खूप फर्रुख-फर्रुख आला म्हणजे काय, तो खरा मार्ग नव्हे. त्यावेळेला त्यांना सांगायला कोणी नव्हतं. मार्ग सुगम करायला कोणी नव्हता. म्हणून ते दुर्गम मार्गाने गेले. जे सुगम आहे त्याला दुर्गम करून घेतलं. म्हणून आपणही दुर्गम करून घ्यायचं का? अत्यंत सुगम आहे ते. हे सगळ्यांनी सांगितलंय, सहज आहे. "सहज समाधी लागो" सगळ्या संत-साधूंनी सांगितलंय " सहज समाधी लागो."

कबीरांनी लग्न केलं होतं. नानकांनी लग्न केलं होतं. जनकापासून आतापर्यंत परंपरागत जेवढे काही मोठे-मोठे अवधूत झाले, सगळ्यांची लग्ने झाली होती आणि त्यानंतर सुध्दा बरेच असे होते, ज्यांनी लग्न नाही केलं. पण कोणीही लग्न संस्था ही चुकीची आहे कवि जाला आपण प्रपंच म्हणतो तो चुकीचा आहे, असं म्हटलंलं नाही. तेव्हा सर्वप्रथम आपण डोक्यातून ही कल्पना काढून टाकली पाहजि, की जर योग मार्गाला तुम्ही आले तर तुम्हाला प्रपंच सोडावा लागेल. उलट प्रपंच जर करायचा असला तर सहजयोगात आलंच पाहजि.

सुरुवातीला जेव्हा या दादरमध्ये आम्ही सहजयोग सुरू केला, तेव्हा सगळी प्रपंचातलीच गारहाणी घेऊन लोक येत असतं. माझी सासू ठीक नाहीये. माझा नवरा ठीक नाहीये. माझी बायको ठीक नाहीये. माझी मुलं ठीक नाहीये. अशा रीतीने सगळे प्रपंचातले लहान-लहान जे काही त्यांना प्रश्न होते, त्यासाठी ते सहजयोगात येतात. सुरुवात तशीच होते. आपण देवाकडे सुध्दा प्रपंचाच्या त्रासाला कंटाळून कवि प्रपंचाच्या दुःखाला नविरण करण्यासाठी म्हणून जातो आणि परमेश्वराजवळ सुध्दा आपण हेच मागत असतो, की बाबा, माझ घर ठीक राहू दे. माझी मुलं-बाळ ठीक राहू दे. आमच्या घरात सुखाचा संसार होऊ देत. सगळे आनंदाने नांदले म्हणजे झालं. इथपर्यंत मनुष्याची कोती वृत्ती आहे आणि त्या कोती वृत्तीने तो बघतो. पण ती कोती वृत्ती सुध्दा फार जुरी आहे. जर ती नसली तर पुढचं जमणार नाही. पहिल्या पायरी शविय तुम्ही दुसऱ्या पायरीवर येऊ शकत नाही.

तर सगळ्यात मोठी सहजयोगातली पायरी म्हणजे प्रपंच हा पाहजि. आम्ही संन्याशाला आत्मसाक्षात्कार देऊ शकत नाही. देऊ शकत नाही. काय करणार? पुष्कळांदा करून पाहिलं, पण जमतच नाही. मग त्याला सांगायचं, की बाबा, तू हे कपडे बदल, ते बदलून तू ये. म्हणजे आम्ही तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार देऊ. म्हणजे जे जमत नाही त्याच्याबद्दल उगीचच आपण मोठेपणा कशाला द्यायचा. त्याला कारण असं, की आपण जे कपडे घातलेले आहेत संन्याशाचे, हे बह्यातलं सगळं आहे. आतमध्ये तुम्ही संन्याशी झाला का? संन्यस्त हा एक भाव आहे. हे काही कपडे घालून दाखवण्याचा भाव नव्हे, की आम्ही संन्याशी आहोत. आम्ही संन्यास घेतला, आम्ही घर सोडलं, आम्ही हे सोडलं, आम्ही ते सोडलं. हे सांगून जे लोक म्हणतात, की आम्ही योग मार्गाला येऊ ही स्वतःची दिशाभूल करून घेतात.

जर तुम्ही पलायनवादी आहात. एस्केपझिम् तुमच्यामध्ये असलं, तर त्याला काहीच इलाज नाही. पण ज्या माणसामध्ये थोडीशी सुध्दा सुबुद्धी असेल त्याने वचिर करवा, की ह्या इथे आम्ही प्रपंचात आहोत. तिथून आम्ही नघू जर काय मळिलं तरी त्याचा उपयोग काय? समजा एखाद्या जंगलात तुम्हाला घातलंय आणि तिथे पाणी नाही, आणि तिथे बसून जर तुम्ही म्हणाला, की बघा, मी पाणी प्यायल्याशिवायच मेलो कवि राहतो. तर, काय वशिष्ट आहे. पाण्यात राहूनच जर तुमच्यामध्ये अशी परस्थिती आली, की तरीसुध्दा तुम्हाला काय पाण्याची गरज लागत नाही. तुम्ही पाण्यात राहूनच त्या पाण्यापासून अलपित आहात. अशी जर, तुमची स्थिती आली तर, खरा प्रपंच झाला आणि त्याची आज आपल्याला फार गरज आहे अशा प्रपंचाची.

आपल्याला जनकाबद्दल माहितच असेल, की नचकिताला असं वाटलं, की हा जनक राजा, जो म्हणजे आपल्या डोक्यावर मुकुट धारण करतो. त्याच्याकडे सगळ्या दास-दासी वगैरे, नृत्य, गाणी वगैरे होत असतात. हा आमच्या जेव्हा आश्रमात येतो, तेव्हा आमचे गुरू उठून त्याच्या पायावर कशाला पडतात? असा हा कसा थोर? तर गुरूंनी सांगितलं, बरं बाबा, तू जा आणि बघ हा थोर का आहे. तर नचकिता जाऊन एकदम उभे राहिले आणि म्हणाले, मला तुम्ही आत्मसाक्षात्कार द्या. माझ्या गुरूंनी सांगितलं, तुम्ही आत्मसाक्षात्कार देता. मला द्या. त्यांनी सांगितलं, हे बघ, तू सर्व जगाचं ब्रह्मांड मागतिलंस तर मी देईन. पण आत्मसाक्षात्कार, मी देऊ शकत नाही. त्याला कारण असे, की त्यांनी पुच्छा केली, ज्याच्यातलं तत्वच त्याला समजलेलं नाही, त्या माणसाला आत्मसाक्षात्कार कसा द्यायचा. जो मनुष्य तत्त्वाला समजून घेईल त्यालाच त्याच्या तत्वात उतरवता येतं. तर प्रपंचाच तत्व जे आहे ते 'प्र' आहे आणि 'प्र' जो प्रकाश आहे तो जोपर्यंत आपल्यामध्ये जागृत होत नाही, तोपर्यंत आपण पंचातच आहोत. अजून प्रपंचात उतरलेले नाही.

नचकितांनी जेव्हा, असा सवाल टाकला तेव्हा त्यांनी सांगितलं. बरं, आता तू माझ्याबरोबर रहा आणि आपल्याला सगळी त्यांची कहाणी माहिती आहे. मला परत सांगायला नको, की शेवटी त्या नचकिताच्या असं लक्षात आलं, की हा मनुष्याला कोणत्याच तरहेची ओढ कवि फकीर नाही कवि त्याच्याबद्दल आत्मीयता नाही. ज्याला आपण संसार म्हणतो. आणि हा एक अवधूतासारखा राहणारा मनुष्य आहे. फक्त वाटलं तर डोक्यावरती मुकुट घालतो आणि नाही तर आरामात जमनीवर झोपतो.

बादशहा मुळी. त्याला काही आराम नको. वाटलं तर पलंगावर झोपेल. गादया-गरिद्यांवर लोळेल. नाहीतर जमनीवर म्हटलं तर जमनीवर राहील. असा हा बादशहा आहे. त्याला कशाचीच फकीर नाही. त्याला काहीच धरलेलं नाही.

तर जो मनुष्य प्रपंची आहे, त्या माणसाला आराम कवि कोणत्याही अशा गुलामीची सवय होत नाही. त्याला तुम्ही म्हटलं तर, तो थोड्यालावर सुध्दा आपलं डोकं ठेवून झोपेल. कोडा खाऊन राहील आणि नाहीतर मेजवानी दलियातर, मेजवानी ही खाईल. त्याला, जर उद्या प्रश्न वचिरला, की बुवा, आता तुमचं जर आश्रम बांधायचं तर कसं? तर तो सगळे तुम्हाला समिटच्या दरापासून सगळं सांगेल. हे कुठे मळिल, ते कुठे मळिल, सगळं सांगेल. पण आतून त्याबद्दल कोणतीही त्याला पकड नाहीये, ही गोष्ट. ही तत्वाची गोष्ट आपण आधी लक्षात ठेवली पाहिजे.

नामदेवांनी एक कविता लहिलेली आहे आणि ती गुरुग्रंथासहबमध्ये नानकसाहेबांनी शरिसावंदय मानून लहिलेली आहे आणि अत्यंत सुंदर आहे. तिचं मी नुसतं वर्णन सांगते. त्या कवितेत असं म्हटलेलं आहे, की आकाशात भरारी मारत पतंग उडत आहे आणि एक मुलगा पतंग ती हातात धरून उभा आहे. तो सगळ्यांशी बोलतो, खेळतो, हसतो, पुढे-मागे जातो, इकडे-तिकडे धावतो, पण लक्ष सारं त्या पतंगावर आहे. दुसऱ्या याच्यात त्यांनी सांगितलेलं आहे, की पुष्कळांसाठी बायका पाणी भरून चाललेल्या आहेत आणि रस्त्यानी जाताना आपापसात हसत आहेत. काहीतरी थट्टा करत आहेत, मस्करी करत आहेत. काहीतरी घरच्या गोष्टी बोलत आहेत. पण लक्ष सारं त्यांच्या डोक्यावर असलेल्या हंड्यावर आहे, की पाणी सांडलं नाही पाहिजे. नंतर आई बरोबर वर्णन आहे, की आई ही मुलाला घेऊन कडेवर घेऊन सगळं काम करते. चूल पेटवते, स्वयंपाक करते, सगळ्या तरुंही कामं करते आणि त्या कामामध्ये कधी वाकते, कधी धावते. काही जे जमेल ते करावं लागतं तिला. पण लक्ष तिचं सर्ववेळ त्या मुलावर आहे, की तो मुलगा नाही पडला पाहिजे. तसचं संत-साधूच आहे, की सर्व करायचं ज्यांना ज्ञान असतं ते सर्व कार्य करत असतात आणि ते करत असताना सुध्दा चिंतित त्याचं आत्म्यावर असतं. म्हणून, जरी ही मंडळी अगदी आपल्यासारखी, घर गृहस्थांतली, त्यांना मुलं-बाळं असतात. सगळं असताना सुध्दा त्यांच्यातलं जे वैचित्र्य आहे हे आपण तत्त्वावर येऊन ओळखलं पाहिजे, की त्याचं वैचित्र्य काय आहे? आणि तेच म्हणजे सहजयोग आहे. ते वैचित्र्य आपल्यात आलं म्हणजे आपल्याला ही त्याने काय लाभ होतो ते पाहिलं पाहिजे. कारण प्रपंचात पहिल्यांदा आपण हे लाभ आणि तोटा, पहिल्यांदा बघतो. लाभ कती आहे? आणि तोटा कती आहे?

पैकी सुरवातीला सांगायचं म्हणजे असं, की परमेश्वर हा सर्व्याच्या पलीकडे आहे असं म्हणतात. पण त्याचा पुष्कळांना अर्थ लागलेला नाही आणि परमेश्वराच्या गोष्टी आजकालच्या जमान्यात करणं म्हणजे सुध्दा लोकांना असं वाटतं, की हया बाईनां अजून काही, आधुनिक शिक्षण वगैरे काही मळिलेलं नाही आणि हया काहीतरी जुन्या आपल्या आजोबाईंच्या गोष्टी सांगत बसलेल्या आहेत. पण, परमेश्वर हा आहे आणि तो राहणार आणि तो अनंतात आहे. पण परमेश्वर आपल्याबरोबर प्रपंचात कसा कार्यान्वित होतो ते पाहिलं पाहिजे.

सर्वप्रथम म्हणजे कोणताही प्रश्न घ्या. आता एखाद्याने येऊन मला सांगितलं समजा, की माताजी, माझ्या घरी हा त्रास आहे. मला नोकरी नाही कवि काहीतरी अगदी अशा गोष्टी, की ज्याला आपण म्हणू, की अत्यंत कष्टां वस्तू आहेत, जड वस्तू आहेत. त्या गोष्टीबद्दल मला येऊन सांगितलं. माताजी, हे असं आहे, तसं आहे, आणि तो थोड्या दिवसांनी सांगतो. माताजी, ते तर ठीकच झालं सगळं काही. पण हे होत कसं काय? हे पाहिलं पाहिजे. हे जमतं कसं? ही गोष्ट लक्षात घेण्यासारखी आहे.

परवा आमची एक शिष्या आहे फॉरेनर. मी शिष्या वगैरे म्हणत नाही, मुलच म्हणते. दोन मुली होत्या. त्या जर्मनीला एका मोटारीनं चालल्या होत्या आणि जर्मनीला 'ऑटोबान' म्हणून फार मोठे रस्ते असतात आणि जोरजोराने गाड्या इकडून-तिकडे जात असतात. तर तिने मला पत्र लिहिलं, की दोन्हीकडनं लॉर्या, मोठ-मोठाल्या बसेस, मोठ-मोठाल्या त्यांचे ते कारचे हे असतात डबल लोडर्स ते घेऊन असे हे सगळं चाललेलं होतं आणि मध्ये आमची गाडी आणि माझा ब्रेक ही फेल झाला. आणि गाडीही वॉबलिंग करायला लागली. तर मला असं वाटलं आता मी गेले. वाचू शकणारच नाही. काही असलं तर एका परिस्थितीत वाचू शकले असते जर बरेक तरी बरा असता तर. तर ते ही जमत नाही. तर त्या एकंदर परिस्थिती मध्ये जी तिच्यामध्ये प्रवृत्ती नसिणा झाली, ज्याला आपण इमर्जनसीची प्रवृत्ती म्हणतो. त्यावेळेला जे एक तिच्यामध्ये वंशिश म्हणजे, आता सगळं सुटलं. आता काही राहिलं नाही. शेवटी दशेला आली आपण. तेव्हा शरणागत होऊन तिने म्हटलं, माताजी, आता तुम्ही काय करायचं ते करा, मी आता डोळे मटिते. आणि तिने डोळे मटिले. तिच्या पत्रात अस होतं, की थोड्या वेळाने मी बघते. माझी गाडी चांगली कनिर्याला आलेली आणि माझा ब्रेकही ठीक झाला. आता माताजीनी काही केलेलं नाही. हे तुम्ही बघा. ते होतं कसं? की तुमचा जो परिणाम झालेला आहे. तो कोणत्या तरी कारणाने असतो. म्हणजे कॉज आणि इफेक्ट.

तुमच्या घरातमध्ये भांडणं आहेत समजा. त्याला कारण समजा तुमची बायको कवि तुमची आई कवि तुमचे वडील. कुणीही एक 'अ' असला, मनुष्य आणि त्याचा परिणाम असा, की घरातमध्ये सगळी अशांती आहे. परिणामस्वरूप जे आहे, ती म्हणजे अशांती आहे. जर मनुष्य सर्वसाधारण बुध्दीचा त्या परिणिमांशीच भांडत असतो. असं झालं ना त आता याच्याशी भांडायचं. मग दुसरं भांडण मळिल म तसिरं भांडण मळिल. आता त्याच जे कारण आहे म त्याच्यावर येतात काही लोक. सूक्ष्म बुध्दी, की ह्याच हे कारण आहे. त्या कारणशी भांडण करायचं. त्या कारणशी भांडण सुरू झालं म्हणजे तो कारण ही त्यांच्याशी झगडू लागतो आणि कारण आणि परिणाम ह्यांच्या चक्रात ते असतात आणि ते दोन्हीही प्रश्न जसेच्या तसे राहून जातात. त्याच्या पलीकडे जाऊ शकत नाही आणि म्हणून प्रपंच फार कठीण असं सगळे लोक म्हणतात. ह्याच्यावर ताण काय आहे? ह्याच्यावर ताण हे आहे, की ह्याच जे कारण आहे, त्या कारण्याच्या पलीकडे गेलं पाहिजे. त्याच जे कारण होतं तिच्या बरेक तुटला होता. त्या बरेकशी ती झुंजत होती आणि तिच्या गाडीला वॉबलिंग आलं, त्याच्याशी ती झुंजत होती. पण ह्याच्या पलीकडे काही तरी आहे, असं जर तिला वाटलं. अशी काही शक्ती आहे आणि त्याला जर ती शरणागत गेली, त्या शक्तीला तर ती कारणांच्या पलीकडे असल्यामुळे कारण ही नष्ट झालं आणि त्याचे परिणाम ही नष्ट झाले. हे असं होतं जरी तुम्ही अवशिवास करा कवि वशिवास करा, ही गोष्ट होते. पण अंधवशिवासाने होत नाही.

म्हणजे पुष्कळांसे लोक माझ्याकडे येऊन म्हणतात, माताजी, आम्ही एवढे देवाचं ध्यान करतो पण आम्हाला कॅन्सर झाला. आम्ही एवढे देवळात जातो. सदिधीवनियकाला रोज जाऊन उभे राहतो आम्ही, तासन् तास. मंगळवारी तर वशिष करून जातो. पण तरीसुध्दा आमचं काही भलं झालेलं नाही. हया देवाने आमचं काही भलं केलं नाही. अशा देवाला आम्ही कशाला भजायचं? कबूल आहे. अहो, तुम्ही ज्या देवाला बोलवता त्याचा तुमचा काही संबंध झालेला आहे का? काही कनेक्शन घडलेलं आहे का? तुमचं जोपर्यंत कनेक्शनचं नाही, तेव्हा तुमचं, भलं काय होणार?

देवापर्यंत तुमचं टेलिफोनचं कनेक्शन तर जायला पाहिजे. इकडे बसून तुम्ही रात्रंदिवस पूजा करता परमेश्वराची. पण त्या परमेश्वराला ऐकायला आलंय का? तुम्ही काय बोलता ते. वाट्टेल ते धंदे करा. वाट्टेल तसे वागले आणि त्याच्यानंतर, हे परमेश्वरा, तू मला देतोस, की नाही, म्हणून ठिय्या मारून बसले. पण म्हणून त्या परमेश्वराने तुम्हाला कशाला द्यायचं? बरं तुमचं काही असलं तर तुम्ही जाऊन इथल्या भारतीय गवर्नमेंटला जाऊन काहीतरी मागून घ्या. तुम्ही त्यांचे नागरिक आहात. परमेश्वराच्या साम्राज्याचे नागरिक नाहीत. त्याच्या साम्राज्याचे आधी नागरिक व्हा, मग बघा. त्याच्या आधीच तुम्ही परमेश्वर हे नाही करत.

आता समजा इथे बसल्या-बसल्या कुणी जर इंग्लंडच्या राणीला म्हटलं, की ती आमच्यासाठी हे नाही करत, ते नाही करत. तिने कशाला करायचं? पण हा तर परमेश्वर आहे आणि हया परमेश्वरानी तुमच्यासाठी का करायचं? तुम्ही त्याच्या साम्राज्यात अजून आलेले नाहीत. फक्त त्याच्यावरती नुसती दडपशाही कवि तानाशाही करायची, की अरे, परमेश्वरा जसं काही खशातच बसलेला आहे. नंतर हा ही आपल्याला वचिर असेल, की आता आम्ही परमेश्वराच स्मरण करायचं. सुस्मरण म्हटलेलं आहे, स्मरण काही म्हटलेलं नाही. सुस्मरण करताना सुध्दा 'सु' आहे, की नाही ते पाहिलं पाहिजे ना. 'सु' म्हणजे काय? जसा 'पर' शब्द आहे तसाच 'सु' शब्द आहे. 'सु' म्हणजे जेथे मनुष्याशी संबंध होऊन तुमच्यामध्ये मांगल्याचा आशीर्वाद झालेला आहे. तेव्हाच ते सुस्मरण होणार. नाहीतर बसलेत आपले पोपटपंची करत. त्याचा परिणाम तरुण पढीवर होतो.

तरुण पढी म्हणते, की हया परमेश्वराला अर्थ काय आहे? नुसते इकडे ते दोन बुवा आले, त्यांनी पैसे घेऊन गेले आईकडनं. तिकडे कोणी गंडा बांधून गेले, ते चार पैसे घेऊन गेले. अशा परमेश्वराला काय? म्हणून ती ही बाजू बरोबर वाटते. म त्याच्यात जास्त लोक जाऊ लागतात, की परमेश्वर हा नाही. पण सर्वप्रथम जे आपलं चुकलेलं आहे, ते हे, की आमचा परमेश्वराशी संबंध आहे का? आमचा त्याच्यावर अधिकार आहे का? आम्ही त्याच्यासाठी काय केलं हे नको. पण संबंध आधी करून घ्या.

आता सहजयोग म्हणजे परमेश्वराशी संबंध करणे. 'सहज' सह म्हणजे तुमच्या बरोबर, 'ज' म्हणजे जन्मलेला. असा तुमच्यामध्ये जो योगाचा, योगसिद्धीचा जो तुमच्यामध्ये हक्काचा भाग आहे तो म्हणजे सहजयोग आहे. तुमच्यामध्ये परमेश्वराने कुंडलिनी म्हणून एक शक्ती ठेवलेली आहे. ती आहे (अस्पष्ट....) वशिवास करा

अथवा नका करू. कारण ढोबळ डोळ्यांना काही सांगायच म्हणजे प्रश्नच असतो. विशेषतः आपल्याकडेचे जे साहित्यिक आणि वैचारिक लोक आहेत त्यांच्या डोक्यात तर कधीच घुसणार नाही. कारण वैचारिक लोक म्हणजे वचारांनी चालणार आणि विचार म्हणजे कोणाकडे धावतील सैरावैरा ते काही सांगता येत नाही. कोणाचा पायपोस कोणाच्या पायात नाही, वैचारिक लोकांचा, म्हणून एवढी भांडण. तेव्हा वचारांच्या पलीकडे जी शक्ती आहे, जचियाबद्दल आपल्या देशात तरी परंपरागत अनादीकाळापासून सांगितलेले आहे, तकिडे थोडे तरी लक्ष द्यायला पाहजि. पण अहंकार इतका आहे या वैचारिक लोकांमध्ये, की तकिडे लक्ष द्यायला तयार नाही. कदाचित त्यांच्या पोटावर पाय येत असेल. पण सहजयोगात आल्यावर पोटावर आशीर्वाद येतो. परमेश्वराशी संबंध झाल्यावर तुमचे प्रश्न असे सुटतात, की तुम्हाला स्वतःलाच आश्चर्य होतं, की असं आम्ही केलं तरी काय? एवढं परमेश्वराने आम्हाला दिलं तरी कसं? एवढी व्यवस्था झाली तरी कशी? असा प्रश्न तुम्ही स्वतःला वचिहून अगदी स्तंभित होता.

ज्ञानदेवाचं आता आपण ऐकलेलं आहे. त्यांनी जे वर्णन केलेलं आहे ते आजचं सद्य स्थितीतलं आहे. हे सगळं होणार आहे.

“ जो जे वांछील ते लाहो ”

ते सगळं होणार आहे. पण ते करण्यासाठी फक्त कुंडलनी जागृत आधी करून घ्या. त्याच्याशिवीय मात्र आम्ही कोणतंही वचन देणार नाही, अन् आश्वासन देणार नाही मनिस्टर लोकांसारखं. जे आहे ते आपल्याच भाषेत, आपल्या तऱ्हेच मी बोलते. काही साहित्यिक बोलत नाहीये. जसं आई घरगुती बोलते तसं आपल्याला मी समजावून सांगत आहे, की आपल्यामध्ये ही शक्ती, ही संपदा आहे. ही मळिचून घेतली पाहजि.

तुम्ही प्रपंचात गुरफटले असं म्हणता. गुरफटले म्हणजे काय? हा असा आपण विचार केला, अहो, आता मी फार गुरफटलो आहे. गुरफटलो म्हणजे कसे गुरफटले. तर हे, की नसत्या गोष्टीचं मला जास्त महत्त्व झालेलं आहे. आता म्हणजे माझं हे महत्त्व आहे, की मला नोकरी मळिलीच पाहजि. नोकरी का मळित नाही. कारण बेकारी जास्त आहे. बेकारी का जास्त आहे म्हणजे फार बेकार वाढले म्हणून. तर ते वाढतच जाणार. हया कारणापलीकडे जायचं कसं? त्याला इलाज हा, की ही जी शक्ती सगळीकडे वास करते त्या शक्तीचं आलंबन केलं पाहजि.

सर्व प्रथम ही शक्ती आपल्यामध्ये मूलाधार चक्रावर असते. मूलाधार चक्रामध्ये ही जी शक्ती असते, ती प्रपंचामध्ये कशी कार्यान्वित असते ते बघा. आपलं लक्ष तकिडे असायला पाहजि आणि विचार हा केला पाहजि. सर्व प्रथम मूलाधारामध्ये असलेली ही कुंडलनी शक्ती, श्री गणेश कुपेने तिथे बसलेली आहे. आता या महाराष्ट्राला फार मोठं वरदान आहे म्हटलं पाहजि, की श्री गणेश येथे अष्टवनीयक बसलेले आहेत. हा तुमच्यासाठी फार मोठे परमेश्वराने उपकार दिले आहेत. त्याच्यामुळे महाराष्ट्रात सगळ्यात जास्त सहजयोग जमतोय मला. कारण गणेशाची जी खोली आहे, जे सखोल त्याच तुमच्यावरती आवरण आहे. त्या आवरणानी खरोखर माझी फारच मदत झालेली आहे. तर हा श्री गणेश तुमच्या मूलाधारात बसलेला आहे.

आता एखादा डॉक्टर असला. आपल्या घरी फोटो लावून ठेवले गणेशाचा. वाटलं तर एक देऊळ ही करील. तिथं जाऊन रोज नमस्कार करेल. पण त्या गणेशाचा आणि डॉक्टराचा काही संबंध आहेत, ते मात्र त्याच्या लक्षात कधी येणार नाही आणि तो ते मान्य ही करणार नाही. पण गणेशाशिवीय डॉक्टरासुद्धा काही नाहीये. आता ही जी गणेश शक्ती तुमच्यामध्ये वास करते त्या गणेश शक्तीमुळे आपल्यामध्ये जी मुलं-बाळं होतात ती सर्व त्या गणेश शक्तीमुळे होतात.

आता हा विचार करा. की एक आई आणि एक वडील त्यांचे चेहरे-मोहरे जसे आहेत तसाच तो मुलगा जन्माला येतो. हजारो लोक, करोडो लोक हया देशात, तसेच इतर देशात सुद्धा आहेत. पण प्रत्येकाचा मुलगा आणि मुलगी एकतर आई-वडिलांवर कवि आजोबा-आजीवर कुणावर तरी फॅमिलीच्या एकंदर चेहर्या-मोहर्यावर जाते. तर हयाच जे चयन आहे ते कोण करतं? तर आपल्या घरामध्ये जर गणपती असला, तर हे आपलं एक कर्तव्य आहे, की त्याच जे इनोसेन्स आहे, त्याची जी अबोधता आहे ती आपण स्वकार्य केली पाहजि. ही आपल्यामध्ये जर अबोधता आली. घरामध्ये लहान मुलं असतात. लहान मुलं म्हणजे कति अबोध. त्यांच्यासमोर आपण शिव्या देतो, वाईट शब्द, अशा वातावरणात त्यांना वाढवतो. जथि सगळं अमंगळ आहे. त्यांना वाटेल ते करू देतो कवि त्यांच्याकडे लक्ष देत नाही. हे घरातले गणपती त्यांच्या संवर्धनात, संगोपनात आपल्याला लक्ष नाही.

आजकाल तर इंग्लंडमध्ये मी बघते, की ऐंशी वर्षाच्या बायकासुद्धा लग्न करतात. तेव्हा आता काय बोलावं ते समजत नाही आणि तिथिलं इथे आणू नका म्हणजे मळिवलं. तिथली घाण तिथेच राहू द्या. जे सडत आहेत त्यांना सडू दे. तुम्ही ती इकडे घेऊन येऊ नका. ते ‘अतः शिहाणे त्यांचे बैल रकिमे’ आहेत. तेव्हा त्यांची आपल्यावरती अवकृपा झाली नाही पाहजि. आधी हा नशिचय केला पाहजि, जर तुम्हाला आपले प्रपंच टकिवायचे तर, हे सगळे सुशिक्षित लोकांना मला सांगायचं आहे. सुशिक्षित बरे, का. शक्ति नाही सुशक्ति. तर हा श्री गणेश आपल्यामध्ये बसून आपल्या मुलांचं संगोपन करतो. पहिल्यांदा जनन म्हणजे संगोपन आणि तो जो भोळा गणेश आहे, तो सगळ्या घरांना, घरातल्या लोकांना आनंद देतो. एक घरात मुलं जन्मलं म्हणजे कति आनंद होतो आपल्याला आणि त्या मुलापासून कति तरी आनंदाच्या लहरी घरात पसरत असतात. पण एखाद्या घरात मुलं नसलं, की कसं ओक्-ओक् वाटतं. कति त्याच्यामध्ये असं वाटतं, की हया घरात येऊच नये. कारण तिथे कलिबलि नाही मुलांची. ते हसणं नाही, ते खदिळणं नाही, त्या खोड्या नाहीत. त्याला काही माधुर्य राहत नाही त्या घराला.

पण आजकाल जमाना दुसरा झालेला दसितोय कारण जतिके देश श्रीमंत आपण म्हणतोय (अस्पष्ट....) आहेत. त्या देशामध्ये मुलचं होत नाही मुळी. मायनस. त्यांची लोकसंख्या घटत चालली आहे आणि आपल्या भारत वर्षाला लोकसंख्या वाढत आहे. म्हणून लोक म्हणतात, की फार वाईट आहे तुमचा भारत. देशाला एवढी लोकसंख्या वाढली नाही पाहजि कबूल. पण सांगायच असं, की जी मुलं आज जन्माला येत आहेत, त्यांनासुद्धा डोकं असतं. ते काय त्या देशात जन्माला येणार नाहीत. जथि रोजच नवरा-बायको डिविहोरस घेतात आणि मुलांना मारूनही टाकतात. ते आमच्या नशिबिच आहे. कारण इथे आई-वडिलांना मुलाच्याबद्दल जी आस्था, जे प्रेम आणि जी सहज सुबुद्धी आहे, ती हया लोकांमध्ये मुळीच नाही.

तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की त्या लंडन शहरामध्ये एका आठवड्यामध्ये दोन मुलं आई-वडिल मारून टाकतात. ऐकावं तेवढं थोडं. मला तर रोजच शॉक लागत असतो आणि त्यांना त्याच काहीच वाटत नाही. कारण अहंकारात इतके डबलेले लोक आहेत, की त्यांना हयाच्यात काही चुकलयं असं वाटतच नाही. तिथं गेल्यावर कळतं, की इथला माणूस कति चांगला आहे. इथले टेलिफोनस ठीक नाहीत, कबूल. माईक ठीक नाहीत, कबूल. बाकी गाड्या ठीक नाहीत, कबूल. पण माणसं ठीक आहेत. पण ते जे ठीक आहे, त्या ठीक पणामध्ये जे गहनातलं गहन आहे ते गणेश तत्व आहे. आणि जर ज्या घरामध्ये गणेश तत्व ठीक नसलं तिथे सगळंच चुकलेलं आहे. जथि मुलं व्रात्य आहेत, उदंड झाली आहेत, वाईट मार्गाला लागले आहेत. त्याचा दोष मी आई-वडिलांना देईन समाजापेक्षा. आजकाल आईसुद्धा नोकरी करतं. वडीलसुद्धा नोकऱ्या करतात. तरी सुद्धा जतिका वेळ तुम्ही आपल्या मुलांबरोबर घालवता तो कति गहन आहे. हे पाहिलं पाहजि.

आता सहजयोगात आल्यावर काय होतं हे पाहिलं पाहजि. म्हणजे सहजयोगाचा संबंध तुमच्या मुलांशी कसा आहे ते पाहिलं पाहजि. सहजयोगामध्ये जेव्हा गणेश शक्ती तुमच्यात जागृत होते कुंडलनीमुळे. तेव्हा सर्वप्रथम मनुष्यामध्ये सुबुद्धी येते. आपण त्याला वनीयक म्हणतो. आणि तोच सगळ्यांना सुबुद्धी देणारा आहे आणि खरोखर तो सुबुद्धी देतो. मी अशी मुलं पहिली आहेत ज्यांना माझ्याकडे लोक घेऊन आले, की त्यांनी सांगितलं, वरगात ‘ढ’ आहे नुसता. उददामपणा करतो, मास्तरांना बोलतो. मी त्याला विचारलं का रे बाबा, असं का करतोस? म्हणे, मला काही येत नाही. मास्तर मला सारखं बोलत असतात. मग मी काय करणार? तो ‘ढ’ मुलगा फ्रस्टक्लास-फ्रस्ट पास होतो. असं कसं घडतं?

तो गणेश आपल्यात जागृत झाल्या बरोबरच, ती शक्ती आपल्यामध्ये वाहू लागल्या बरोबरच मनुष्यामध्ये एक नवीन तऱ्हेचा आयाम, एक डायमेन्शन येतं. त्या डायमेन्शनला आम्ही ‘सामूहिक चेतना’ असं म्हणतो. त्या नवीन चेतनेमध्ये तो ज्या गोष्टी आपल्याला साधारपणे दसित नाहीत, समजत नाहीत, उमगत नाहीत आणि विळत नाहीत, त्या सहजच करून टाकतो. हा नया आयाम ज्याला म्हणतात कवि ही एक जी नवीन चेतनाशक्ती आपल्यामध्ये येते त्या शक्तीच्या दमावर मनुष्य खरा समर्थ होतो आणि त्या समर्थतेतच ही मुलं ज्यांना आपण म्हणतो, की बेकार गेलेली आहेत, काही कामाची नाही, दारू पित्यात.

आजकाल माहिती आहे, की इंग्लंडचं फार सुरू झालेलं आहे. कधी आम्ही जन्मात चरस म्हणजे काय? पाहिलं नव्हतं. आता असं कळतंय, की ते शाळेमधून, आता

आजकाल चरस वकितायत. हया सर्व मूरखपणाच्या कल्पना, सुबुध्दी नसल्यामुळे येतात. ती सुबुध्दी जागृत झाल्याबरोबर जे चरस पति होते, इंग्लंड मध्ये कवि अमेरिकित, ते सोडून सहाणे झाले. ही सहजयोगाची शक्ती आहे.

मुलांमध्ये अदब आहे. अतयंत अदब आहे. प्रत्येक घरामध्ये मी बघते आजकाल, की मुलांना अदब नाही. कारण आई-वडील सुध्दा आपापसात भांडतात, ताड-ताड बोलतात. मुलांचा मान ठेवत नाही. मुलांना वाटेल तसे वागवयचं मुलं ही तशीच प्रतिकृती जी आई-वडिलांची तशीच होऊन ते सुध्दा त्यांना ताड-ताड बोलतात. सहजयोगामध्ये आल्यानंतर आई-वडिलांची कुंडलनी जर जागृत झाली आणि मुलांची झाली, तर अतयंत व्यवस्थेतिपणे आदराने लोक वागतात. पहिल्यांदा आदर जागृत होतो. कोणाला म्हटलं तर आदर जागृत होणार नाही. पण सहजयोगाच्या हया कुंडलनी जागृतीची पहिल्यांदा मनुष्यामध्ये आदर येतो. हळू-हळू आपल्या देशामधून आदर म्हणजे फक्त एखादा मनुष्य सत्ताधीश असला, की त्याचाच करायचा अशी प्रथा पडत चाललेली आहे. पण खरी सत्ता ही गणेशाची आहे. त्याची सत्ता ज्याच्याजवळ असेल त्याच्याच पायावर गेलं पाहजे. बाकी सगळे बाजार बुणगे, ते अळवावरचं पाणी म्हटलं तसे आहेत. आले आणि उदया संपणार, त्यांना काही अर्थ नाही, हया लोकांना. तेव्हा त्यांच्या समोर जाऊन मान वाकवली पाहजे. ज्यांनी गणेशाला आपल्यामध्ये जागृत केलेलं आहे.

गणेश शक्ती जागृत होताच पुरुषांमध्ये फार फरक दिसतो. तो म्हणजे असा, की आजकाल पुरुषांची दृष्टी फार फरियला लागली आहे. चंचल. आचाचकूर धरलं जातं. सारखं वेड्यापशिसारखं बघत राहायचं इकडे-तकिकडे. बघ्या म्हणतात तसे बघ्या. आजकाल बघ्यांची म्हणजे रेलचेल आहे. महाराष्ट्रात सुध्दा सुरू झालं. आमच्या मी, आमचे, आम्ही जेव्हा लहान होतो. शाळेत, कॉलेजमध्ये शकित होतो. आम्हाला बघे त्यावेळेला आम्ही बघतिले नव्हते. पण आता हे नवीन एक आधुनिक लोक नघालेले आहेत. जे बघे आपले डोळे सारखे फरिवत असतात. त्यानी कति आतली आपली शक्ती नष्ट होते आणि त्याच्यामध्ये कोणताही आनंद नाही. जॉयलेस परसुट म्हटलं पाहजे. त्याच्यामध्ये आपलं डोकं घालायचं आणि डोळे फरिवत राहायचे. सारखे इकडे बघ, तकिकडे बघ, तकिकडे बघ. म्हणजे जाहिराती बघायच्या. तर एखादी जाहिरात राहिली म्हणजे त्यांना अस वाटतं, की आपल काहीतरी चुकलंच, की काय? की पाप केलं. परत डोळे फरिवून ती जाहिरात वाचायची. प्रत्येक गोष्ट पहिलीच पाहजे.

असा हा जो डोळ्यांना त्रास आहे तो पार नष्ट होऊन मनुष्य एकाग्र होतो. एकाग्र बलिकुल. अशी दृष्टी वाढत गेली, की गणेश शक्ती जर जास्त जागृत झाली तर कटाक्ष, कटाक्ष, नरीक्षण म्हटलेलं आहे. तुमचा कटाक्ष कुठे पडला तर कुंडलनी जागृत होणार. कोणाकडे तुम्ही बघतिलं तर त्याच्यात पावतिर्य आलंच पाहजे. इतकं पावतिर्य डोळ्यामध्ये येऊन जातं, की फक्त गणेशाचं कार्य आहे आणि हा आपल्या घरातच गणेश नांदत आहे. आपण आपल्यातला गणेश तेवढा ओळखला नाही. जर ओळखला असता तर आपण पावतिर्याला धरून जे पवतिर आहे ते आपण केलं पाहजे. पण आपण आपल्या गणेशाची पूजा केली नाही, काय हरकत नाही. आपल्या घरात मुलं आलेली आहेत. त्या गणेशाला बघा. त्यांना पूजनीय करा आणि तुमच्यातलाही गणेश तुम्ही कुंडलनी जागृत करून. पण सहजयोगाच वैशिष्ट्य असं आहे, की हे सहजच होतं. त्याला काहीही करावं लागत नाही.

कुंडलनी जागृत झाली म्हणजे सहजच ही गणेश शक्ती आपल्यामध्ये जागृत होऊन, मनुष्याला सुबुध्दी येऊन त्याचं सगळं काही वागणं एक वशिष तऱ्हेचं होऊन जातं. आता साहित्यिक लोक जर असतील तर ते कदाचित असं म्हणतील, की माताजी, काही तरी भ्रामक गोष्टी सांगतात. पण तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की अहमदनगर जिल्ह्यामध्ये सहजयोगामुळे दहा हजार लोकांनी दारू सोडलेली आहे. दहा हजार लोकांनी. मी काही दारूबंदी करा वगैरे काही म्हणत नाही. मी काहीच म्हणत नाही. तुम्ही काही असलं तरी या आधी. आधी तुम्ही कसे तरी या. आल्यावर तुमचा दवा पेटवून घ्या. दवा पेटला म्हणजे त्याच्यात काय दोष आहे ते तुम्हालाच दिसणार. जोपर्यंत दवा पेटला नाही, तो पर्यंत साडीला काही लागलेलं आहे का ते दिसणार नाही. एकदा दवा पेटला कसाही अगदी थोडासा जरी पेटला तरी तुमच्या नजरेत येईल आमचं काय चुकलेलं आहे आणि तुम्हीच तुमचे गुरू होऊन घ्या आणि स्वतःला बरं करून घ्या. स्वतःला पवतिर करून घ्या आणि जे लोक पवतिर असतात त्यांच्या आनंदाला काय परीवार आहे. पारावार राहत नाही.

त्यांनी सांगितलं, 'की जब मसत हुए, फरि क्या बोले', मसतीत आलो आम्ही. त्या मसतीत आम्ही आता बोलायचं तरी काय? अशी स्थिती होऊन जाते. पवतिरता हे आनंददायी आणि आनंददायीच नाही आहे, संबंध व्यक्तीवाला एक तऱ्हेचा सुगंध येतो. असा मनुष्य कुठेही उभा राहिला तर लोक म्हणतील, की आहे बुवा, काही तरी वशिष आहे या गृहस्थामध्ये. हयाच्या चेहर्यावरनं दसितयं. हयाच्या एकंदरीत वागण्यावरनं दसितयं. हयाच्या बोलण्यावरून दसितयं, की हा मनुष्य काही तरी वशिष आहे. ज्यांना वशिष नाही व्हायचं त्यांच्यासाठी सहजयोग नाही. ज्यांना वशिष व्हायचं आहे, कारण तुम्ही आहात. तुम्ही वशिष आहात. तुमच्यातच हे सगळं काही नहिंते आहे. ते तुम्हाला मळियायचं आहे. ज्यांना वशिष व्हायचं आहे, त्यासाठी त्या प्रपंची लोकांसाठी, प्रपंचात राहणाऱ्या लोकांसाठी सहजयोग आहे. ज्यांना काहीही व्हायचं नाही, आम्ही अगदी अतयंत ठीक आहोत. आम्हाला काहीच नको माताजी. बरं, नमस्कार! तुमच्यावर काही आम्ही जबरदस्ती करू शकत नाही. अहो, जर तुम्हाला संपूर्ण स्वातंत्र्य मळियायचं असलं तर तुमची स्वतंत्रता आम्हाला बघायची आहे. तुम्हाला जर नरकात जायचं असलं तर जा व्यवस्थेति आणि जर स्वर्गात जायचं असलं तर या. बाकी आम्ही तुमच्यावरती जबरदस्ती करू शकत नाही.

तर सर्वात पहिल्यांदा आपल्या प्रपंच्यामध्ये सुखाचं नथान म्हणजे मूल हे (अस्पष्ट....). इथपासून, की त्या मुलाच्या जन्मापासून गरोदर बाईच्या त्रासापासून, सगळ्यापासून सुटका होऊन एक उत्तम मुलगा जन्माला येतो आणि आजकाल मी पाहिलेलं आहे, की जी मंडळी पार झालेली आहेत कुठे असोत. त्यांची जर लग्न झाली तर त्यांच्यापासून जी मुलं जन्माला येतात ते जन्मापासूनच पार आहेत. म्हणजे केवढे मोठे-मोठे आत्मपंडित जन्माला यायचे आहेत. सगळे मी बघते उभे आहेत, की कोण असा माई का लाल आहे, की जो आमच्या आत्म्याला धरून ठेवलंय. अही, अशा-तशा माणसाच्या घरी साधू-संत जन्माला येत नाहीत. असे मोठ-मोठाले आत्मपंडित आज जन्माला येणार आहेत आणि त्यांच्यासाठी अशा लोकांची गरज आहे, की त्यांचे प्रपंच हे खरोखर प्रकाशित आणि असे प्रकाशित प्रपंच करण्यासाठी तुम्ही सहजयोग घेऊन आपली कुंडलनी जागृत करून घ्या.

ते झाल्यानंतर दुसऱ्या चक्रावर ज्याला आम्ही स्वाध्याय चक्र म्हणतो. प्रपंचामध्ये फार लाभ होतो. स्वाध्याय चक्राच पहिलं कार्य हे आहे, की तुमची गुरू शक्ती वाढते. घरामध्ये मी पाहिलेलं आहे पुष्कळशी. वडील म्हणजे काहीच नाही. आई म्हणजे काहीच नाही. लहान-लहान मुलं १५-१६ वर्षाची ती वशिष आहेत. आजकाल तर मी बघते बाजारात गेले बुवा, एखाद्या आमच्या महातार्या बाई सारख्याला साडी घ्यायचा म्हणजे प्रश्नच आहे. कारण आजकाल सगळे तरुण मुलीसाठी साड्या. महातार्या लोकांसाठी काही साड्या-बडिया बनवायची आजकाल काही पद्धत राहिली नाही. पूर्वीच्या काळी महातार्या लोकांच्या जवळ पैसे असायचे तर त्यांच्यासाठी सगळं असायचं. आता महातार्याना कोणी वचिरातच नाही. तेव्हा त्यांच्यासाठी एखादी साडी जरी घ्यायची म्हंटली, व्यवस्थेति तरी लग्नासाठी तर, ती मळिण कठीण.

तर त्या वेळेला जी गुरू शक्ती आपल्यामध्ये येते तेव्हा हे महातारपण, हे वयोवृद्ध आपण झालेले आहोत, त्याच्यातली जी तेजस्वति आहे ती जागृत होते. त्याने एक मोठा मनुष्य आता आपण बघतो का, की आपले वडील सुध्दा काहीतरी मूर्खासारखे वागतात. आई महामूर्खासारखी वागते. तिला काय बोलायचं याच ताळतंत्र नाही. अशिक्षित आहे. जंगलासारखी वागते. बाहेरून लोक आले, की त्यांच्यासमोर कसं वागायचं तिला येत नाही. सारखी ओरडत असते. तिला आपल सारं लक्ष तर्चि कल्ल्यांकडे, नाही तर जात-पात घेऊन त्याच्यावर भांडण. कोकणस्थाचं लग्न कोकणस्थाशीच झालं पाहजे. देशस्थाचं देशस्थाशीच झालं पाहजे. त्यातल्या ही पोट जातीतल्या, पोट जातीतल्या, पोट जातीतच झालं पाहजे. नाही झालं तर सासू लागली त्रास द्यायला सूनैला. हे जे सगळे प्रकार आहेत. महातारपणे ते सगळे जाऊन त्या महातारपणामध्ये एक तऱ्हेची तेजस्वति येते. राजेबडिपणा येतो. आपल्या गौरवात असा मनुष्य उभा झाला म्हणजे तुम्हाला असं वाटतं, अरे बापरे, आमच्या वडिलांना झालं काय? तेव्हा पूर्वीचे जे दादा कौडेव वगैरे पद्धतीचे जे लोक होते तेच उभे झाले की काय? असं वाटायला लागतं आणि लगेचचं त्यांच्यासमोर आपल्या माना झुकतात.

मग तरुण मंडळीमध्ये आज जी वशिष खळबळ चाललेली आहे. उठल्या-सुटल्या घटस्फोट. बायकोशी पटत नाही. आईशी पटत नाही. वडिलांशी पटत नाही. घरात राहता येत नाही. परत घर सोडून बाहेर जायचं. लहान-लहान गोष्टीवरून भांडण-तंटटे, हे असल्या गोष्टी चालतात. नोकऱ्या नाहीत. पैशे नाहीत. व्यसनं लागले. सर्व तऱ्हेनी आजची तरुण पढी एका मोठ्या संक्रमण कालामध्ये पदार्पण करत आहे. त्यांची पार्श्वभूमी फार मोठी आहे. मी सांगते महाराष्ट्राची तर पार्श्वभूमी फारच मोठी आहे. पण ते सगळं वसिरून ते वाचायचं नाही, ऐकायचं नाही. आता संगीताच आपल्याकडे केवढे दान आहे महाराष्ट्रात. संतांचं केवढे दान आहे आपल्याहयाच्यात. पण ही सगळी पुस्तकं कोण वाचत? काहीतरी घाणेरडी पुस्तकं रस्त्यावरनं घ्यायची. ती वाचायची. काहीतरी अतयंत कृत्रिम आणि सुपरफिशियल अशा रीतीनी आजची तरुण पढी चाललेली आहे. त्या तरुण पढीला जर असं ठेवलं तर वार्यावर वरून जाणार, बेकार जाणार. काही कामाची राहणार नाही. मला वचिरा तुम्ही.

मी अमेरिकेला गेले होते. तर ६५% पुरुष बेकार झालेले आहेत. तिथिले जे लोक आहेत आता त्यांना ही भीती बसली आहे, की एड्स म्हणून एक आजार आलेला आहे, तो सगळ्या तरुण लोकांना खात सुटलाय आणि त्यांना समजत नाही, की ह्या आजारानतं नधायचं कसं? त्याला कारण असं, की ह्याच्यात काय आहे वाईट? हे केलं तर काय वाईट? हो असतील, रामदास स्वामी ते पुराणातील वांगी पुराणात ठेवा. आम्हाला काय करायचंय? आम्ही आता मॉर्डन झालो. नधिले मोठे मॉर्डन व्हायला. पण ते मॉर्डन कुठे गेले ते जाऊन बघायला पाहजि ना. त्या देशाला जाऊन बघा त्या तरुणांची काय स्थिती आहे. जर तुम्ही नॉर्वे आणि स्वीडन देशांमध्ये जाऊन बघतिलं. आपल्या इथले साहित्यिक इथेच बसून खरडेघाशीत असतात. तिथे जाऊन जरा बघायला पाहजि. तर तिथिले तरुण लोक रात्रंदविस हाच वचिर करत असतात, की आम्ही कसं, आम्ही कशाप्रकारे आत्महत्या करावी? एकच वचिर आहे त्यांच्या डोक्यात, की आता आत्महत्या हाच आम्हाला एक मार्ग आहे. तर वार्यावर जे वरून गेलेले लोक आहेत, तसलं मॉर्डन व्हायचं असलं तर आमचा नमस्कार.

पण जर तुम्हाला आतल्या शक्तीवर उभ राहायचय. त्याच्यावर जी इमारत बांधायची आहे, कारण तुम्ही वशिष आहात. तर मात्र तुमचं जर असं जे वागणं चालेललं आहे. ते थोडं थांबवायला लागेल. थोडं शांत होऊन वचिर केला पाहजि. हे जे सगळे वेड्यासारखे धावत सुटलेले आहेत. ती जी रॅट-रेस आहे, त्याच्यात मी धावतो आहे का? एक मनिट शांत उभ राहून वचिर केला पाहजि, की आमचा वारसा काय आहे? अहो, बापाचं जर एक एवढंस चरिगुट जरी राहिलं तरी मुलं जातील कोर्टात भांडायला. पण ह्या देशाची, आपल्या देशाची जी इतकी मोठी परंपरा आहे. तकिडं मात्र कोणाचच लक्ष नाही, की ती वाहत चालली ती गेली, संपत चाललेली आहे. तिचा आम्ही काय फायदा करून घेतलेला आहे. त्याची जाणीव सहजयोगात आल्यावर तरुण मुलांना होते. कारण सर्वप्रथम त्यांना कळतं, की आम्ही आहोत. त्याच्यापेक्षा काहीतरी वशिष आहोत.

मी लहान असताना माझ्या वडिलांनी मला सांगितलं होतं, की सर्वात पहिल्यांदा त्यांची जागृती झाली पाहजि. कारण जे दहव्या मजल्यावर लोक राहतात सगळे साधू-संत दहव्या मजल्यावर, त्यांना हे माहिती नाही, की ह्यांनी एकही मजला अजून पाहिलेला नाही बाकीच्यांनी. त्यांना जे सांगितलं ते यांच्या डोक्यात तरी जातं का? आपली भजनं म्हणायची, टाळ कुटून-कुटून म्हणायचं. पण त्याच्यातल काही डोक्यात येतं, की नाही हा वचिर नसतो. तर ह्या लोकांना कमीत-कमी एक मजला जरी चढवलं गेलं तर कळेल, की ह्याच्या पलकिडे काहीतरी आहे.

तेव्हा ह्या मानवीय चेतनेच्या पलकिडे एक फार मोठी महान चेतना आहे. जिला ऋतंभरा प्रज्ञा म्हणतात. की तुम्हाला सहजच सुगमच मळिते. ती मळिवून तुम्ही काय आहात तकिडे आधी तुमचं दर्शन व्हायला पाहजि. तुम्ही कति महान आहात, कति मोठे आहात आणि तुम्ही आपल्या आयुष्याचा जो खेळ खंडोबा मांडलेला आहे तो तुम्हाला शोभतो का? कति तुमच्याजवळ संपत्ती आहे तुम्ही आपली काय इज्जत केली. तुम्हाला आपल्याबद्दल काही कल्पनाच नाही. हा वचिर थोडासा आपण लक्षात घ्यावा आणि सहजयोगात येऊन आपली जागृती करून घ्यायची. ह्याप्रमाणे जी आजची तरुण पिढी आहे, ती सुध्दा परमेश्वराच्या साम्राज्यात फार सहज उतरू शकते. तरुण लोकांना पार करणं फार सोपं काम आहे, खरं पाहिलं तर. कारण सगळं भोळेपणाच करतात. त्यांच काय आहे सगळं भोळेपणात. एक मुलगा संगिरेट पति, म्हणून मी पति, चला. त्यांनी काही वशिष तरहेचे कपडे घातले, की मी ही घालतो. त्याच्या पलकिडे काही नाही. भोळेपणा आहे. पण त्या भोळेपणात सुध्दा कधी-कधी विपर्यास होऊ शकतो. पण ती तरुण मंडळी आज कुठल्या कुठे पोहचू शकतात.

आज आपल्या देशात कमतरता कशाची आहे? कोणी म्हणेल जेवणाची आहे, खाण्याची आहे. तसं काही दसित नाही मला. उलट मला वाटतं जास्तच आपण खातो नेहमी आणि दुसऱ्यांनाही देतो. मी इथे आले म्हणजे सगळे हात जोडून म्हणत होते बाबा, आता जेवणाचं बंद करा, बंद करा, बंद करा मला नको. प्रत्येक मनुष्य इथे येऊन सांगतो, की हिंदुस्तानात कमतरता काही दसित नाही. कारण इतकं खायला देतात, आग्रह करून-करून, की अगदी असं वाटतं नको रे बाबा. तर कमतरता कसली आहे आपल्याकडे, डोकही पुष्कळ आहे. वाद-विवाद करण्यामध्ये नंबर एक. जर उभ केलं तर माझ्याही पेक्षा जबरदस्त भाषण देतील. फार हुशार आहोत आपण.

सगळ्या गोष्टीत हुशार आहोत. सगळं काही आहे आपल्याकडे. सोनं, चांदी, नाण सगळं काही आहे. कमतरता कसली आहे? हा वचिर करून बघा, की आपल्यामध्ये कसली कमतरता आहे. आणि एकच कमतरता आहे, की अजून आपल्याला ही जाणीव नाही, की आपण आहोत कोण? मी कोण आहे? ह्याची जाणीव अजून आपल्याला झालेली नाही आणि ज्यावेळेला ही जाणीव होईल तू संबंध शरीर अगदी पुलकित होऊन तुमच्या अंगातलं प्रमाच्या नुसत्या अशा सरी, असे चेतन्याच्या लहरी वाहायला लागतील. नुसता हा एकदा तुमच्यामध्ये कार्यक्रम घडला पाहजि. हा कार्यक्रम घडणं, ह्याची कोणी गॅरंटी देऊ शकत नाही. घडला तर घडेल, नाहीतर नाही घडणार. आज नाही घडेल तर उद्या घडेल. पण एवढी गॅरंटी मात्र खरी, जर तुम्ही आलात वारंवार तर अगदी घडणार आहे. पण दुसरी गॅरंटी मात्र तुम्ही द्यायला पाहजि, की हा कार्यक्रम घडल्यानंतर, की मी मात्र जमलो पाहजि.

आता एक हजारो मंडळी इथे आलेली आहेत. सगळे पार होतील बहुतेक, परमेश्वरी कृपेने. त्याच्यानंतर मग झालं, आता आम्ही पार झालो (अस्पष्ट....). एका लहान 'बी' ला जसं रोपं येतं. तसच तुमची कुंडलनी सुध्दा अगदी आतून ब्रह्मनाडीतून धावते. एक केसासारखी फक्त उठवते मी. पण ती पुढे वाढवायची कशी? तिला पाणी कसं द्यायचं? तिला संभाळून कसं न्यायचं? तिचा वृक्ष कसा करायचा? हे सगळं तुम्ही शकिलं पाहजि. तकिडे लक्ष द्यायला पाहजि. आणि त्याच्यासाठीच आपल्यामध्ये अजून ती सखोल प्रवृत्ती आलेली नाही. म्हणजे ज्याला म्हणतो आपण सरियसेनेस नाही आहे. त्याच गांभीर्य आपल्यामध्ये नाही आहे. आणि ते गांभीर्य सुटलेलं आहे. ते गांभीर्य मात्र आपल्याला परमेश्वरी कृपेने अत्यंत (अस्पष्ट....) आणि ते ह्या एका पन्नास वर्षांमध्ये अस कुठे लोप होऊन गेलं ते समजत नाही.

ह्या प्रपंच्यामध्ये जे तुमचे आर्थिक प्रश्न आहेत. महाराष्ट्रामध्ये पहिला म्हणजे माताजी, तुमच्यामुळे गरिबांना काय फायदा होईल? अहो, तुम्ही गरीब आहात, की श्रीमंत? मध्यम आहोत म्हणे. बरं, मग काय तुमचा, काय फायदा पाहजि. तुम्ही मध्यम असा, नाहीतर श्रीमंत असा, नाहीतर अर्तश्रीमंत असा, नाहीतर गरीब असा, कोणालाही समाधान नाही. एक रेडिओ आला तर, आता त्याचा तो व्हडिओ आला पाहजि. व्हडिओ आला तर, अमुक यायला पाहजि. मग त्याच्यानंतर मग एरोप्लेन यायला पाहजि. त्याने आणखी पुढे काय आणतील देवाला ठाऊक. म्हणजे एक साधारण इकॉनॉमिकस शास्त्र आहे, की इन जनरल, सर्व साधारणपणे वॉन्टस कधीच पूर्ण होत नाही. तुम्हाला एक इच्छा झाली ती पूर्ण होईल. इन परटीक्यूलर. पण सर्वसाधारण होत नाही. आज एक झाली, तर दुसरी. दुसरी झाली, तर तिसरी. म्हणजे एक गोष्ट स्पष्ट आहे, की जी आम्ही इच्छा केली ती शुध्द इच्छा नव्हती. जर ती शुध्द इच्छा असती, तर आमची जी इच्छा पूर्ण झाली त्याच्यामध्ये आम्हाला पूर्णपणे समाधान झालं असतं. पण झालं नाही ना. झालं का? आता तुम्हाला काही पुढे नको? पाहजि ना, म्हणजे तुमची शुध्द इच्छा नव्हती. जी तुम्ही इच्छा केली ती शुध्द नव्हती. अशुध्दच इच्छेत राहिला म्हणून एक गेली तर दुसरी, दुसरी तर तिसरी, तिसरी तर चौथी. अशा चक्रात तुम्ही फिरू राहिलात.

आता शुध्द इच्छा ही, साक्षात कुंडलनी आहे. कारण ती परमेश्वरी इच्छा आहे. ही जागृत झाल्याबरोबर जी तुम्ही इच्छा कराल. 'जे जो वांछील, ते तो लाहो' म्हणजे इतकंच नाही, की तुम्हाला असं वाटतं, की आता झालं बुवा, आता आपल्याला काही नको. पण तुमच्यात ज्या काही इच्छा आहेत त्या पूर्ण होतात. पण त्या इच्छा अशा जड वस्तूंच्या नसतात. अशा मोठ्या प्रगल्भ होऊन जातात आणि तुमचं जे काही आहे, लहान-सहान ते कृष्णाने सांगितलंय, की 'योगक्षेमं वहाम्यहम्' जेव्हा तुमचा योग घाटीत होईल तर क्षेमं हे होणारच. पण योग आधी सांगितला. क्षेमं योग नाही सांगितला कृष्णाने सुध्दा 'योगक्षेमं वहाम्यहम्' आधी योग झाला पाहजि.

सुदाम्याला आधी जाऊन कृष्णाला भेटाव लागलं. तेव्हाच त्याची द्वारिका सोन्याची झाली. तुम्ही, तुमचं म्हणणं असं आहे, की नाही, आम्ही इथेच बसू आणि इथेच करा. का म्हणून? तुम्ही एवढे अधिकार लावता परमेश्वरावर. ते एवढ्यासाठीच, की चार पैशाची फुलं घेतली, परमेश्वराला देऊन आले म्हणून? उलट फार चुकतं आहे त्याच्यामध्ये. पुष्कळ लोकांना मी पाहिलं आहे, की जे शविभक्त आहेत. शवि, शवि, शवि करतात, त्यांना हार्ट अटॅक येतो आणि शवि तुमच्या हृदयात बसलेले आहेत. मग असं कसं? त्यांना हार्टचा अटॅक कसा आला? कारण शविच नाराज झाले. तुम्ही कोणालाही असं बोलत राहिले सारखं तर माणसाला हे वाटायचं, की हा मनुष्य मला कशाला एवढा त्रास देतोय! अहो, उद्या तुम्ही जर जाऊन ह्या राजीव गांधीच्या तिथे जाऊन राजीव, राजीव, राजीव म्हटलं तर तुम्हाला अरेस्ट करतील लोक. तसचं झालेलं आहे. आणि त्याच्यामुळे आपल्याला ना धड परमेश्वर मळित आहे. ना प्रपंच मळित आहे. तर मध्यमार्गात यायला पाहजि आणि मध्यमार्ग ह्याला सुषुम्ना नाडीचा मार्ग म्हणतात. तिथून जेव्हा कुंडलनीच जागरण होतं, तेव्हा मनुष्य मधोमध येऊन संतोषात येतो. संतोषात येतो.

सांगायचं म्हणजे एक थोडंसं पर्यायाने सांगते, की आजकाल हे संतोषी देवीच व्रत नधिलयं. अहो, संतोषी म्हणून कोणी देवीच नाहीये. सनिमावाल्यांनी काही खूळ काढलं, की लागले त्याच व्रत करायला. जे संतोषाच जे सगळं स्त्रोत आहे ती कशी संतोषी होणार हो आणि अशा रीतीने काही तरी भलत काढायचं, उपास करायचा. आज तर

म्हणे आंबट नाही खायचं, अमूक करायचं, तमूक करायचं. कसले तरी धर्तीग करत बसायची आणि भिग परमेश्वराला दोष लावायचा, की आम्ही एवढं केलं तरी आम्हीच आजारी आहोत. त्याचा सांगोपांग वचार केला पाहजि आणि परमेश्वराचे जे नियम आहेत त्याच जे सायन्स आहे ते तर शक्या आधी. ते शकिल्याश्रविय भलतं-सलतं करता आणि म् त्याच काही वाईट झालं, की त्या परमेश्वराला कशाला दोष द्यायचा.

परमेश्वर आहे कवि नाही तेच सिद्ध करायलाच आम्ही आलेले आहोत. अगदी सिद्ध करायला. तुमच्या हातातनचं वाहणार आहे. हाताच्या बोटावर परमेश्वर तुम्हाला मळिणार आहे. पण त्याला तयारी आहे का तुमची? आधी डोकं चालणार माताजी, काय बोलतात हे. थोडं डोकं थंड करा म्हणजे, हे होईल कारण तुमचे प्रश्न तुमच्या डोक्याने जर सुटले असते तर आम्हाला एवढी मेहनत करायला नको होती. पण ते तुमच्या डोक्याने सुटण्यासारखे नाहीतच. तुमचे राजकीय प्रश्न सुटणार नाहीत. सामाजिक सुटणार नाहीत आणि तुमच्या प्रपंचातले तर प्रश्न मुळीच सुटणार नाहीत. कारण राजकीय प्रश्न तरी काय आहेत? आता म्हणे आम्ही म्हणे कॅपिटलिस्ट आहोत तर त्याच्यासाठी भांडत बसले. काय सुखी आहेत का लोक तिथे? स्वतंत्रता तरी झेपता येते का त्यांना. दुसरे म्हणे आम्ही म्हणे कम्युनिस्ट आहोत. अहो, आम्ही खरे कॅपिटलिस्ट. कारण आमच्याजवळ शक्त्या आहेत आणि आम्ही सगळं कम्युनिस्ट (अस्पष्ट....) दिल्याश्रविय राहत नाही. आम्ही खरे आहोत बाकी हे जे वरवरच्या गोष्टी आहेत त्या गोष्टीमध्ये तुम्ही रमू नका.

तुम्ही परमेश्वराच साम्राज्य मळिवा आपल्यामध्ये आणि त्याचे नागरिक व्हा. मग बघा तुम्ही काय होता. त्याला प्रपंच सोडायला नको. पैसे द्यायला नको. ह्याला कसले पैसे द्यायचे? अहो, ही जिवित शक्ती तुमच्यामध्ये, जिवित प्रक्रिया आहे. तुम्ही जर एखाद्या झाडाला पैसे दिले तर तो काय तुम्हाला काही फूल देईल का? त्याला समजतं का पैसे-बशी काही. तसचं परमेश्वर आहे. त्याला काही समजत नाही पैसे-बशी. एका बुवाबाजी आणायची, बुवाला बसवायचं. अरे, तू पैसे घे. खडेगावात तर म्हटलं अरे, माताजी पैसे घेत नाही. बरं दहा पैसे नाही, तर २५ पैसे घ्या माताजी. पण कशाचे देता पैसे? तुमचं, तुमचं आहे. ते का आम्ही घेणार आहोत. प्रेमाच्या पाठी सगळं काही कार्य नघालेलं आहे ते प्रेम मळिवलं पाहजि. प्रपंचामध्ये जे नाही ते म्हणजे प्रेम आणि प्रेम जे आहे ते सुकलेलं प्रेम.

एखाद्या झाडामध्ये तुम्ही पाहिलं असेल, की त्याच्यातला रस वर येतो आणि प्रत्येक ठिकाणी जसं लागेल ते देत परत आपल्या ठिकाणी पोहचतं. तो जाऊन एखाद्या फुलावर अटकत नाही. एखाद्या पानावर अटकत नाही. अटकला, की झालंच ते झाडही मरायचं आणि ते पान ही मरायचं आणि फुलही मरायचं. तसचं आपलं होतं. आपलं प्रेम म्हणजे माझा मुलगा, मग तो जगातला नवाबशहा झाला पाहजि. माझी मुलगी ते अमकं झालं पाहजि. माझं, माझं, माझं जे चालतं ते तुमचं आहे काय? माझं म्हणजे तुम्ही नाही ते. पण हे बोलून होणार नाही. सांगून होणार नाही. मी कतिही म्हटलं, की सोडा हे माझं, माझं सुटणार नाही. त्याला सोडवायला तुमची कुंडलनीच उठायला पाहजि. ती उठल्यानंतर आणि तुम्ही पार झाल्यावर. मगं तुझं, तुझं सुख होतं.

कबीरांनी म्हटलेलं आहे, की जेव्हा शेळीला आपण जिवितपणी बघतो तर ती सारखं मीऽ मीऽ मीऽ करत असते. मैऽ मैऽ मैऽ करत असते. मग ती मेल्यावर तिची जेव्हा आतडी काढून तिची तार बांधून जेव्हा धूनके फिरतात तेव्हा तूहीऽ तूहीऽ तूहीऽ तसचं माणसाचं आहे, की एकदा तुम्ही कुंडलनी जागृत झाला म्हणजे सगळं वाटतं तुझंच आहे सगळं. अकरमात मनुष्य जन्माला येतो. मग ही मुलं काय? बाळं काय? सगळी तुझीच आणि आश्चर्य वाटतं लोकांना हे सगळं बघून. कसं होतंय कसं? घडतंय कसं? बनतंय कसं? इतके कौटुंबिक, कौटुंबिक स्थिती, इतक्या लोकांची ठीक झालेली आहे, ह्या तुमच्या मुंबई शहरात, की तुम्हालाच आश्चर्य वाटेल. पण आम्ही बघतच नाही. आम्हाला विश्वासच नाही. नका करू. तुमचा तुमच्यावर तरी विश्वास आहे, की नाही देवाला ठाऊक. तर आता ह्या नसत्या वर्तमानपत्र वादीपणाला सोडून काही तरी खरोखर वर्तमानात जे होतंय ते बघतिलं पाहजि.

आता कृष्ण झाले ते काही तरी एक संपदा घेऊन, एक परंपरा घेऊन आले. त्यांनी एक कृषीच कार्य केलं. जगामध्ये हे 'बी' परलेलं आहे आणि आज ती संपदा तुम्हाला ह्या स्थितीला आणते, की तुम्ही जसे काही फुलातनं फळं होणार आहात. ती तुम्ही मळिवून घेतली पाहजि. ह्यावेळेला जर तुम्ही चुकलात, तर नेहमीसाठी चुकाल आणि अशा रीतीने प्रपंचातले सगळे प्रश्न सुटून तुम्ही परमेश्वराच्या प्रपंचात येता. त्याच्या प्रपंचात आल्याश्रविय सुखाचा तुम्हाला धागा-दोरा सुध्दा मळिणार नाही. सगळे जगातले क्लेश हे परमेश्वराच्या चरणी जातात असं म्हणतात. पण त्याचा अर्थ असा नाही, की तुम्ही जाऊन वडिलाला ह्याच्यावर डोकं आपटायचं.

वडिल हा आपल्यामध्ये जागवला पाहजि आणि तो कसा जागवायचा त्याला काहीही करावं लागत नाही. तो साक्षात तुमच्यात आहे. फक्त कुंडलनीचं जागरण झालं म्हणजे जसा दवा पेटवावा, तसा तो पेटतो. त्या घरामध्ये परमेश्वराचा दवा तेवत राहील, तिथं कसलं दुःख आणि (अस्पष्ट), कसली गरबी आणि कसले आपण. असा हा सुखाचा संसार झाला पाहजि आणि त्यासाठी आम्ही खेडोपाडी सगळीकडे फिरत असतो.

आपण नम्रपणे माझी ही विनिती आहे, की कोणत्याही गोष्टीचा आक्षेप न घेताना, स्वतःकडे लक्ष देऊन आणि विचार करून ही जी आपल्यामध्ये शक्ती आहे, ती जागृत करून घ्यावी आणि स्वतःच्या प्रपंचाचा आणि सर्व संसाराच्या प्रपंचाचा उद्धार करावा. अशी मी तुम्हाला हात जोडून विनिती करते.

1984-11-29, Sarvajanic Karyakram

29 नोव्हेंबर 1984

Public Program

Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Sarvajanic Karyakram 29th November 1984 Date : Place Mumbai, Public Program

ORIGINAL TRANSCRIPT MARATHI TALK सत्याच्या शोधात असणाऱ्या सर्व मंडळींना आमचा नमस्कार! आजचा विषय आपल्याला ह्यांनी सांगितला आहे की, प्रपंच आणि सहजयोग यांचा काय संबंध आहे ? तो मी सांगितला पाहजि. पहिल्यांदा शब्द 'प्रपंच' हा काय आहे तो आपण पाहिला पाहजि. 'प्र' आणि 'पंच'. 'पंच' काय तर आपल्यामध्ये जी पंचमहाभूते आहेत त्यांनी निर्माण केलेली परस्थिती. पण ती 'प्र' लावून त्याचा अर्थ दुसराच होतो. 'प्र' म्हणजे ह्या पंचमहाभूतांमध्ये ज्यांनी प्रकाश पडला आहे तो प्रपंच. 'अवघाची संसार सुखाचा करेन' असे जे म्हटले आहे ते सुख प्रपंचातच मिळायला पाहजि. प्रपंच सांगून परमेश्वर मिळवितो येत नाही. पुष्कळांची अशी कल्पना आहे की, योग म्हटला म्हणजे कुठे तरी हिमालयात बसायचे आणि गारठून मरायचे. हा योग नव्हे. हा हट्ट आहे. हट्टच नव्हे तर थोडासा मूर्खपणाच आहे. ही जी कल्पना लोकांनी धर्माबद्दल केली आहे ती अत्यंत चुकीची आहे. विशेषकरून महाराष्ट्रामध्ये जेवढे संत - होऊन गेले. त्या सगळ्यांनी प्रपंच केला फक्त रामदासस्वामींनी प्रपंच नाही केला. पण प्रत्येक दासबोधातून प्रपंच वाहतो आहे. 'प्रपंच काढून कोणी परमेश्वर मिळवू शकत नाही' हे त्यांचे वाक्य अनेकदा आले आहे. प्रपंचातून उठून आपण परमेश्वर मिळवायचा ही कल्पना बरेच वर्षांपासून आपल्या देशात आलेली आहे. त्याला अनेक कारणे आहेत. कारण बुद्धाला उपरती झाली, तो संसार सोडून बाहेर गेला आणि त्याच्यानंतर त्याला आत्मसाक्षात्कार झाला. पण तो जेव्हा संसारात होता तेव्हाही त्याला उपरती झाली नसती अशी गोष्ट नाही. समजा आम्हाला दादरला जायचे आहे. तेव्हा आम्ही सरळ, थोपट मार्गाने तेथे पोहचू शकतो, पण जर आम्हाला इथून भविंडीला जायचे आहे, मग तकिडून आणखी पुण्याला जायचे, आणखीन फर्रुखनगर ठाकिणी मग परत आम्ही दादरला येऊ शकतो म्हणजे रस्ता एक सरळही असू शकतो आणि जो रस्ता आहे तो फर्रुखनगर दुसरा खूप फर्रुखनगर आला म्हणजे तो काही खरा मार्ग नव्हे. त्यावेळी त्याला सांगायला कोणी नव्हते. मार्ग सुगम करायला कोणी नव्हते म्हणून ते दुरगम मार्गाने गेले. जे सुगम आहे ते दुरगम करून घेतले. म्हणून आपण दुरगम करून घ्यायचे काय? अत्यंत सुगम आहे ते सगळ्यांनी सांगितले आहे की, सहज आहे. 'सहज समाधी लागो' सगळ्या संत- साधूंनी सांगितले की, 'सहज समाधी लागो.' कबीरांनी लग्न केले होते. नानकांनी लग्न केले होते. जनकापासून आतापर्यंत परंपरागत जेवढे काही मोठे मोठे अवधूत झाले. सगळ्यांची लग्ने झाली होती आणि त्यानंतर बरेच असे होते ज्यांनी लग्न नाही केले परंतु 'लग्न संस्था ही चुकीची आहे कवि ज्ञानाला आपण प्रपंच म्हणतो ते चुकीचे आहे' असे कोणी म्हटलेले नाही. तेव्हा सर्वप्रथम आपण डोक्यातून ही कल्पना काढून टाकली पाहजि की जर योग मार्गाला तुम्ही आले तर तुम्हाला प्रपंच सोडावा लागेल. उलट प्रपंच जर करायचा असेल तर सहजयोगात जरूर या. सुवातीला दादरला आम्ही जेव्हा सहजयोग सुरू केला तेव्हा प्रपंचाची गान्हाणी कवि प्रपंचाच्या कटकटी

Original Transcript : Marathi घेऊन लोक माझ्याकडे येत होते. माझी सासू ठीक नाही, माझा नवरा ठीक नाही, माझी बायको ठीक नाही, माझी मुले ठीक नाहीत अशा रीतीने प्रपंचातील सगळे लहान लहान जे काही त्यांना प्रश्न होते त्यासाठी ते सहजयोगात येतात. सुवात अशीच होते. आपण देवळापर्यंत सुद्धा प्रपंचाच्या त्रासाला कंटाळून कवि प्रपंचाच्या दुःखाला निवारण करण्यासाठी म्हणून जातो आणि परमेश्वराकडे सुद्धा हेच मागत असतो की, 'बाबा, माझे घर ठीक राहू दे. माझी मुले-बाळे ठीक राहू देत. आमच्या घरात सुखाचा संसार होऊ देत. सगळे आनंदाने नांदले म्हणजे झाले.' इथपर्यंत मनुष्याची कोती वृत्ती आहे. ती नसती तर पुढचे जमणार नाही. पहिल्या पायरीशिवाय दुसऱ्या पायरीवर तुम्ही येऊ शकत नाही. तर सगळ्यात मोठी सहजयोगातील पायरी म्हणजे प्रपंच हा पाहजि. आम्ही संन्याशाला आत्मसाक्षात्कार देऊ शकत नाही... देऊ शकत नाही. काय करणार ? पुष्कळांदा करून पाहिले, पण जमतच नाही. मग त्याला सांगायचे की, 'बाबा, तू हे कपडे बदलून ये, मग तुला आम्ही आत्मसाक्षात्कार देऊ.' 'जे जमतच नाही त्याच्याबद्दल उगीचच आपण मोठेपणा कशाला करायचा? त्याला कारण असे की, आपण जे कपडे घातलेले आहेत संन्याशाचे, हे बाह्यातले आहे सगळे. आतमध्ये तुम्ही संन्याशी झालात का? सन्यस्त हा एक भाव आहे. हा काही कपडे घालून दाखवायचा भाव नव्हे की आम्ही संन्यासी आहोत, आम्ही संन्यास घेतला, आम्ही घर सोडलं, आम्ही ते सोडलं, आम्ही हे सोडलं - हे सांगून जे लोक म्हणतात आम्ही योगमार्गाला येऊ ही स्वतःची दिशाभूल करून घेतात. जर तुम्ही पलायनवादी आहात. जर तुमच्यात इस्केपिझम (शीलरळी!) असले तर त्याला काही इलाज नाही. पण ज्या माणसामध्ये थोडीशी जरी सुबुद्धी असेल तर त्याने विचार करावा की ह्या इथे आम्ही प्रपंचात आहोत. इथून आम्ही नथिण जर काही मिळविले तर त्याचा उपयोग काय? समजा एखाद्या जंगलात तुम्हाला घातलय आणि तिथे पाणी नाही आणि तिथे बसून तुम्ही म्हणालात की बघा, 'मी पाणी प्यायल्याशिवाय मेलो कवि राहतो' तर काय विशेष आहे ? पाण्यात राहूनच तुमच्यावर अशी परस्थिती आली तरीसुद्धा तुम्हाला पाण्याची गरज लागत नाही. तुम्ही पाण्यात राहूनच त्या पाण्यापासून अलपित आहात अशी जर स्थिती तुमची आली तर खरा प्रपंच झाला आणि त्याची आज आपल्याला फार गरज आहे अशा प्रपंचाची. आपल्याला जनकाबद्दल माहीतच असेल. नचकिताला असं वाटलं हा जनक राजा नुसता आपल्या डोक्यावर ताज धारण करतोय. ह्याच्याजवळ सर्व दास-दासी आहेत, नृत्य, गायन होत राहते आणि हा जेव्हा आमच्या आश्रमात येतो तेव्हा आमचे गुरु त्याच्या पाया कशाला पडतात? हा कसला थोर? तेव्हा गुरूंनी सांगितले, 'बरं बाबा, तू जा आणि बघ हा का थोर आहे ?' तेव्हा नचकित एकदम त्याच्यासमोर उभा राहिला आणि म्हणाला, 'तुम्ही मला आत्मसाक्षात्कार द्या. माझ्या गुरूंनी सांगितले की, 'तुम्ही आत्मसाक्षात्कार देता. मला द्या.' तेव्हा त्यांनी सांगितले, 'हे बघ, सर्व जगातले ब्रह्मांड मागतिले तरी मी देईन, परंतु मी तुला आत्मसाक्षात्कार देऊ शकत नाही. त्याला कारण असे की त्यातले ज्ञान तत्त्वच समजले नाही त्याला आत्मसाक्षात्कार देऊ शकत नाही. जो मनुष्य तत्त्व समजून घेईल त्यालाच खरं तत्त्वात उतरवता येते.' प्रपंचाचे तत्त्वच जर 'प्र' आहे आणि प्र म्हणजे प्रकाश आहे. जोपर्यंत तो आपल्यामध्ये जागृत होत नाही तोपर्यंत आपण पंचात आहोत, प्रपंचात उतरलेलो नाही. नचकितीने जेव्हा असा सवाल टाकला तेव्हा त्यांनी सांगितले, 'तू आता माझ्याबरोबर रहा' आणि 3

Original Transcript : Marathi आपल्याला त्यांची कहाणी माहीतच आहे. मला परत सांगायला नको. शेवटी त्या नचकिताच्या असे लक्षात आले की हा मनुष्य, ह्या मनुष्याला कोणत्याच प्रकारची ओढ कवि फकीर नाही कवि त्याच्याबद्दल आत्मीयता नाही. ज्ञानाला आपण संसार म्हणतो आणि हा एक अवधूतासारखा राहणारा मनुष्य आणि फक्त वाटलं तर डोक्यावरील मुकुट काढतो नाही तर आरामात जमनीवर झोपतो. बादशहा म्हणे! त्याला काही आराम नको. वाटलं तर जमनीवर झोपेल गाद्या-गरिद्यांवर लोळेल, नाहीतर जमनीवर म्हटलं तर जमनीवर राहील असा हा बादशहा आहे. त्याला कशाचीच फकीर नाही. त्याला काहीच धरलेले नाही. तर मनुष्य प्रपंचाचे आहे. त्या माणसाला आराम कवि कोणत्याही गोष्टीची, गुलामीची सवय होत नाही. त्याला तुम्ही म्हटले तर तो थोड्याला अवश्य डोक्याखाली घेऊन झोपेल. थोडा खाऊन राहील आणि भिजेवानी दली तर भिजेवानी खाऊन राहील. त्याला जर विचारले की, 'अरे, आश्रम बनवायचा आहे. तेव्हा काय करायचे ?' तो सर्व काही सांगू शकेल. अगदी समिटाच्या दरापासून सर्व काही सांगेल. हे कुठे मिळिले. ते कुठे मिळिले. सगळं सांगेल पण आतून त्याबद्दल कोणतीही त्याला पकड नाही. ही तत्त्वाची गोष्ट आपण आधी लक्षात घ्यायला हवी. नामदेवांनी एक कविता लिहिलेली आहे आणि ती गुरुग्रंथासहबमध्ये नानकसाहेबांनी शरिसावंदय मानून लिहिली आहे. अत्यंत सुंदर आहे. त्याचे मी नुसते वर्णन सांगते. त्या कवितेत असे म्हटले आहे की, 'आकाशात भरारी मारत पतंग उडत आहे आणि एक मुलगा तो पतंग हातात धरून उभा आहे. इकडे-तिकडे धावतो पण त्याचे लक्ष सारे त्या पतंगावर आहे. दुसरे त्यांनी असे सांगितले आहे की, पुष्कळशा बायका पाणी भरून चालल्या आहेत आणि रस्त्यावरून जाताना आपापसात हसत आहेत. काहीतरी थट्टा करीत आहेत, मस्करी करीत आहेत. घरच्या गोष्टी बोलत आहेत. परंतु लक्ष सर्व डोक्यावर असलेल्या हंड्यावर आहे की त्यातील पाणी सांडू नये. नंतर आईवर वर्णन आहे की, आई मुलाला कडेवर घेऊन सर्व काम करते, चूल पेटवते, स्वयंपाक करते. सगळ्या तरहेची कामे करते आणि त्या कामामध्ये कधी वाकतं, कधी धावते. काही जमेल ते करावे लागते तिला, पण लक्ष सर्व कडेवरील मुलाकडे असते की मूल पडू नये. तसेच साधु-संतांचे आहे. सर्व करायचे. ज्यांना ज्ञान असते ते सर्व कार्य करीत असतात आणि ते करीत असतांना चिंतित त्यांचे आत्म्यावर असते आणि म्हणून जरी ही मंडळी अगदी आपल्यासारखी घर-गृहस्थीची, त्यांना मुले-बाळे असतात. सगळे असतांना सुद्धा त्यांच्यातील जे वैचित्र्य आहे. आपण तत्त्वावर ओळखले पाहजि त्यांचे वैचित्र्य काय आहे ? आणि तोच म्हणजे सहजयोग आहे. ते वैचित्र्य आपल्यामध्ये अल्यावर आपल्यालाही त्याने काय लाभ होतो ते आपण पहिल्यांदा बघतो. कति लाभ कति तोटा. सुवातीला सांगायचे म्हणजे असे की परमेश्वर हा सर्वांच्या पलीकडे आहे असे म्हणतात. पुष्कळांना ह्याचा अर्थ लागलेला नाही आणि परमेश्वराच्या गोष्टी आजकालच्या जमान्यात करणे म्हणजे लोकांना असे वाटते की, ह्या बाईला आधुनिक शिक्षण वगैरे काही मिळालेले नाही आणि ह्या काहीतरी जुन्या आजिबाईच्या गोष्टी सांगत बसल्या आहेत, पण परमेश्वर आहे. तो राहणार आहे. तो अनंतात आहे. पण परमेश्वर आपल्याबरोबर प्रपंचात कसा कार्यान्वित होतो हे पाहिले पाहजि. सर्वप्रथम म्हणजे कोणताही प्रश्न घ्या आता एखाद्याने येऊन मला सांगितले की समजा माताजी, माझ्या घरी हा त्रास आहे. मला नोकरी नाही कवि काहीतरी अशा गोष्टी ज्ञानाला म्हणू ज्या अत्यंत कष्टांवर वसतू आहेत, जड वस्तू 4

Original Transcript : Marathi आहेत, त्या गोष्टीबद्दल मला येऊन सांगितले, 'माताजी, हे असे आहे, तसे आहे' आणि थोड्या दविसांनी तो येतो. सांगतो, 'माताजी, तिकडे ठीक झाले सगळे काही.' पण हे होते कसे काय? हे पाहिले पाहजि. हे जमते कसे ? ही गोष्ट लक्षात घेण्यासारखी आहे. परवा आमची एक शिष्या आहे फारनर, मी

शषिय वगैरे म्हणत नाही. मुलंच म्हणते. दोन्ही मुली आहेत. त्या जर्मनीला एका मोटारीत जात होत्या. जर्मनीत 'ऑटोबान' म्हणून मोठे रस्ते असतात आणि जोरजोरावे गाड्या इकडून तिकडे जात असतात. तनि मला पत्र लिहिले की, 'दोन्हीकडून मोठमोठाल्या लॉर्या, मोठमोठाल्या बसेस, मोठमोठाल्या त्याचे ते कारचे डबल लोडरस असतात ते घेऊन सर्व जात होत्या आणि मध्ये आमची मोटर. माझा बरेक फेल झाला आणि माझी गाडीही वॉबलिंग करायला लागली तर मला असे वाटले आता मी गेले. वाचू शकणारच नाही. काही असले तरी एका परस्थितीत वाचू शकले असते जर बरेक तरी बरा असता, तर ते ही जमले नाही.' तेव्हा त्या एकंदर परस्थितीमध्ये जी तच्चियामध्ये प्रवृत्ती निर्माण झाली, ज्याला आपण इमरजन्सी प्रवृत्ती म्हणतो, त्यावेळी जे तच्चियामध्ये एक वशिष म्हणजे आता सगळं सुटलं आता काही राहिले नाही. शेवटी वनिशाला आलो. तेव्हा शरणागत होऊन तनि म्हटले, 'माताजी, तुम्हीच काय करायचे ते करा. आता मी डोळे मटिते' आणि तनि डोळे मटिले. तच्चिया पत्रात असे होते की, थोड्या वेळात मी बघते, माझी गाडी कनिशाला आलेली आहे आणि बरेक ठीक झाला. आता माताजींनी काही केलेले नाही. हे तुम्ही बघा. पण होते कसे ? की तुमचा जो परणिमा झालेला आहे तो कोणत्या तरी कारणाने झालेला असतो. कारण आणि मिमिंसा (कॉज अँड इफेक्ट). तुमच्या घरातमध्ये भांडणे आहेत. समजा त्याला कारण तुमची बायको कवि तुमची आई कवि तुमचे वडील. कुणी एक 'अ' असला मनुष्य. त्याचा परणिमा असा की, घरात अशांती आहे. परणिमास्वरूप जे आहे ती म्हणजे अशांती आहे. मनुष्य सर्वसाधारण बुद्धीचा त्या परणिमांशी भांडत असतो. आता मला ह्याच्याशी भांडायचे आहे. मग दूसरे भांडण नघिते मग तसिरे भांडण नघिते. आता त्याचे जे कारण आहे त्यावर कोण वचिार करतो. सूक्ष्म बुद्धीत ह्याचे हे कारण आहे त्या कारणाशी भांडण सुरू झाले की ते कारणच त्याच्याशी भांडायला लागते आणि कारण आणि परणिमा ह्याच्या चक्रात ते असतात आणि दोन्हीही प्रश्न जसेच्या तसे राहून जातात. त्याच्या पलीकडे काही जाऊ शकत नाही आणि प्रपंच खूप कठीण असे सर्व म्हणतात. ह्यावर उपाय काय? ह्याच्यावर उपाय हा आहे की ह्याचे जे कारण आहे त्याच्या पलीकडे गेले पाहजि. त्याचे जे कारण होते; तच्चि बरेक तुटला होता. त्या बरेकशी ती झुंजत होती. तच्चिया गाडीला वॉबलिंग आले होते. त्याच्याशी ती झुंजत होती, पण त्याच्या पलीकडे काही तरी आहे असं जर तिला वाटले असेल तर अशी काही शक्ती आहे आणि त्याला ती शरणागत गेली, त्या शक्तीला तर ती कारणाच्या पलीकडे गेली आणि कारण नष्ट झाले आणि त्याचे परणिमा ही नष्ट झाले असे होते. तुम्ही अवशिवास करा कवि वशिवास करा. ती गोष्ट होते, पण अंधवशिवासाने होत नाही. पुष्कळसे लोक माझ्याकडे येऊन म्हणतात, "आम्ही कुठे सुसमरण करतो पण आम्हाला कॅन्सर झाला. आम्ही एवढे देवळात जातो, सदिधीवनियाकाला रोज जाऊन उभे राहतो. तासून तास. मंगळवारी तर वशिष करून जातो. तरीसुद्धा आमचे काही भले झाले नाही. ह्या देवाने आमचे भले केले नाही. अशा देवाला आम्ही कसे भजायचे?" कबूल आहे, अहो, अशा देवाला बोलवता ? त्याचा आणि तुमचा काही संबंध झाला आहे का ? 5

Original Transcript : Marathi काही कनेक्शन घडले आहे का? जोपर्यंत तुमचे काही कनेक्शनच नाही तेव्हा तुमचे भले काय होणार? तुमचे टेलिफोनचे कनेक्शन तर जायला पाहजि! इथे बसून रातंदरदिस पूजा करता परमेश्वराची! त्या परमेश्वराला ऐकायला आले का तुम्ही काय बोलता ते! वाटेल ते धंदे करा. वाटेल तसे वागले, वागल्यानंतर 'हे परमेश्वरा, देतोस की नाही' म्हणून ठिय्या मारून बसले म्हणून परमेश्वराने तुम्हाला कसे द्यायचे ? बरं तुमचे काही असले तर तुम्ही जाऊन इथल्या भारतीय गव्हर्नमेंटला जाऊन काहीतरी मागून घ्या. तुम्ही त्यांचे नागरिक आहात. तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्याचे नागरिक नाहीत. त्याच्या साम्राज्याचे आधी नागरिक व्हा. मग बघा. त्याच्या आधीच परमेश्वर करतो की नाही. आता समजा इथे बसल्या बसल्या तुम्ही जर इंग्लंडच्या राणीला म्हटले, 'आमच्यासाठी हे नाही करत, ते नाही करत.' तनि कशाला करायचे? पण हा तर परमेश्वर आहे. ह्या परमेश्वराने तुमच्यासाठी का करायचे? तुम्ही त्याच्या साम्राज्यात अजून आलेला नाहीत. फक्त त्याच्यावर नुसती दडपशाही, तानाशाही जसे काही खशिातच बसलेला आहे. नंतर हा ही आपल्याला वचिार असेल की आता आम्ही नुसता परमेश्वराचे स्मरण करायचे. सुस्मरण म्हटलेले आहे. स्मरण काही म्हटलेले नाही. सुस्मरण करतानासुद्धा 'सु' आहे की नाही हे पहायला पाहजि ना! 'सु' म्हणजे काय? जसा 'प्र' शब्द आहे तसाच 'सु' शब्द आहे. 'सु' म्हणजे जथि मनुष्याचा संबंध होऊन तुमच्यामध्ये मांगल्याचा आशीर्वाद झालेला आहे. तेव्हाच कुठे सुस्मरण होणार. नाहीतर बसले आहेत पोपटपंची करीत. त्याचा परणिमा तरुण पढीवर होतो. तरुण पढी म्हणते ह्या परमेश्वराला अर्थ काय आहे? इकडे दोन बुवा आले, पैसे घेऊन गेले आईकडून. तिकडे कोणी गंडा बांधून गेले. चार पैसे घेऊन गेले. अशा परमेश्वराला काय? म्हणून ती बाजू बरोबर वाटते. त्याच्यात जास्त लोक जाणू लागतात. परमेश्वर हा नाही. पण सर्वप्रथम जे चुकलेले आहेत की आमचा परमेश्वराशी काही संबंध आहे का? आमचा त्याच्यावर अधिकार आहे का ? आम्ही त्याच्यासाठी काय केले हे नको. पण संबंध करून घ्या. आता संबंध म्हणजे संबंध करणे. 'सहज' सह म्हणजे तुमच्या बरोबर, 'ज' म्हणजे जन्मलेला. असा तुमच्यामध्ये जो योगाचा, योगसदिधीचा जो तुमच्यामध्ये हक्काचा भाग आहे तो म्हणजे सहजयोग आहे. तुमच्यामध्ये परमेश्वराने कुंडलिनी म्हणून शक्ती ठेवलेली आहे. तुम्ही तच्चियावर वशिवास करा अथवा करू नका. पण दोबळ डोळ्याला काही सांगायचे म्हणजे प्रश्नच असतो. वशिषतः आपल्याकडचे जे साहित्यिक आणि वैचारिक लोक आहेत म्हणजे वचिारांनी चालणार आणि वचिार म्हणजे कोणाकडे धावतील सैरावैरा ते काही सांगता येणार नाही. कोणाचा पायपोस कोणाच्या पायातच नाही, वैचारिक लोकांचा. म्हणून एवढी भांडणे. तेव्हा वचिारांच्या पलीकडे जी शक्ती आहे, जच्चियाबद्दल आपल्या देशात तर परंपरागत अनादिकाळापासून सांगितलेले आहे तिकडे थोडे तरी लक्ष द्यायला पाहजि. पण अहंकार इतका आहे वैचारिक लोकांमध्ये की, तिकडे लक्षच द्यायला तयार नाहीत. कदाचित त्यांच्या पोटावर पाय येत असेल पण सहजयोगात आल्यावर पोटावर आशीर्वाद येतो. परमेश्वराशी संबंधित झाल्यावर तुमचे प्रश्न असे सुटतात का? तुम्हाला स्वतःलाच आश्चर्य वाटतं की असे आम्ही केले तरी काय? एवढं परमेश्वराने आम्हाला दिलं तरी कसे ? एवढी व्यवस्था झाली तरी कशी? असा प्रश्न वचिारून तुम्ही स्वतः सतंभित होता. ज्ञानदेवांचे तर आपण ऐकलेले आहे. त्यांनी जे वर्णन केलेले आहे ते सद्य स्थितीचे. 'जो जे वांछिल तो ते लाहो' ते सगळं होणार आहे. पण ते करण्यासाठी फक्त कुंडलिनी जागृत आधी

Original Transcript : Marathi करून घ्या. त्याच्याशविय मात्र कोणतीही वचने आम्ही देणार नाही. आश्वासने देणार नाही मनीस्टर लोकांसारखी. जे आहे ते आपल्याच भाषेत, आपल्याच तर्हेचे बोलते. काही साहित्यिक बोलत नाही. जसे आई घरगुती बोलते तसे मी तुम्हाला समजावून सांगत आहे. आपल्यामध्ये ही शक्ती, ही संपदा आहे. ती मळिवून घेतली पाहजि. तुम्ही प्रपंचात गुरफटला असे म्हणता. गुरफटले म्हणजे काय? हाच आपण वचिार केला, 'अहो, आता मी खूप गुरफटलो आहे.' गुरफटले म्हणजे कसले गुरफटले तर हे की नसत्या गोष्टीचे मला जास्त महत्त्व झालेले आहे. आता म्हणजे माझे महत्त्व आहे. मला नोकरी मळिलीच पाहजि. नोकरी का मळित नाही कारण बेकारी का जास्त आहे. बेकारी का जास्त आहे तर फार बेकार वाढले म्हणून. ते वाढतच जाणार. ह्या कारणापलीकडे जायचे कसे? त्याला इलाज हा आहे की, ही जी शक्ती सगळीकडे वास करते त्या शक्तीचे आव्हान कवि अवलंबन केले पाहजि. सर्वात प्रथम ही शक्ती आपल्या मूलाधार चक्रावर आहे. मूलाधार चक्रामध्ये ही शक्ती येते. ती प्रपंचामध्ये कार्यान्वित असते. ती बघा. आपले लक्ष तिकडे असायला पाहजि आणि वचिार हा केला पाहजि. सर्वप्रथम मूलाधारामध्ये असलेली ही कुंडलिनी शक्ती गणेश कृपेने तैथे बसलेली आहे. आता ह्या महाराष्ट्राला फार मोठे वरदान आहे म्हटले पाहजि. श्री गणेश येथे. येथे अष्टवर्णायक बसलेले आहेत. हा तुमच्यासाठी फार मोठा परमेश्वराने उपकार दिला आहे. त्याच्यामुळे महाराष्ट्रात फार मोठा सहजयोग जमतो मला. गणेशाची जी खोली आणि सिखोल त्याचे तुमच्यावर आवरण आहे. ह्या आवरणाने खरोखरच मला खूप मदत झाली आहे. तर श्री गणेशच तुमच्या मूलाधार चक्रावर बसला आहे. आता एखादा डॉक्टर असला तर आपल्या घरी एक फोटो लावून ठेवले गणेशाचा वाटले तर एक देऊळ ही करेल. तिथे जाऊन नमस्कारही करेल . पण त्या गणेशाचा आणि डॉक्टराचा काही संबंध आहे का ? तो म्हणजे त्याच्या लक्षात कधी येणार आहे आणि तो ते मान्य ही करणार नाही. पण गणेशाशविय डॉक्टरसुद्धा काही नाही. आता ही गणेश शक्ती तुमच्यामध्ये वास करते. त्या गणेश शक्तीमुळे आपल्यामध्ये जी मुलेबाळे होतात ती सर्वथः गणेश शक्तीमुळे होतात. आता हा वचिार करा की एक आई आणि एक वडील यांचे चेहरेमोहरे जसे आहे तसाच त्यांचा मुलगा जन्माला येतो. हजारो लोक करोडो लोक ह्या देशात तसेच इतर देशातसुद्धा, पण प्रत्येकाचा मुलगा आणि मुलगी एकतर आई-वडलांवर कवि त्यांच्या आजी-आजोबांवर कुणावर तरी, कुटुंबातील कोणाच्या तरी चेहर्यामोहऱ्यावर जातो. तर ह्याचे जे चलन आहे ते कोण करते ? तर आपल्या घरातमध्ये जर गणपती असला तर हे आपले एक करतव्य आहे की त्याचे जे इनोसन्स आहे त्याची जी अबोधिता आहे ती आपण स्वीकार करायला पाहजि. ती अबोधिता आपल्यामध्ये आली. घरातमध्ये लहान मुले असतात. लहान मुले म्हणजे कति अबोध. त्यांच्यासमोर आपण शविया देतो, वाईट शब्द वापरतो अशा वातावरणात त्यांना वाढवितो. जथि सगळं अमंगल आहे. त्यांना वाटेल ते करून देतो कवि त्यांच्याकडे लक्षच देत नाही. ते घरातले गणपती! त्यांच्या संवर्धनात, त्यांच्या संगोपनात आपले लक्ष नाही. आजकाल इंग्लंडमध्ये मी बघते की ८० वर्षाच्या बायकासुद्धा लग्न करतात. तेव्हा आता काय बोलावे? ते समजत नाही आणि तिथिले इथे आणून नका. म्हणजे मळिवले. ती घाण तिथिच राह द्या. जे सडत आहे ते तिथिच सडू दे. तुम्ही इकडे घेऊन येऊ नका. 'अर्त शहाणे त्याचे बैल रकिमे' आहेत. तेव्हा त्यांची अवकृपा आपल्यावर 7

Original Transcript : Marathi झाली नाही पाहजि. आधी हा नश्चि केला पाहजि. जर तुम्हाला आपले प्रपंच टकिवायचे, हे सगळं मला सुशिक्षित लोकांना सांगायचे आहे बरं का! शक्तिषि नव्हे. तर हाच श्री गणेश आपल्यामध्ये बसून आपल्या मुलांचे संगोपन करतो. पहिल्यांदा जनन, नंतर संगोपन आणि ते जे मुळात गणेश आहेत ते सगळ्या घराला, घरातल्या लोकांना आनंद देतात. एक घरात मूल जन्मले तर कति आनंद होतो आपल्याला आणि त्या मुलापासून कति तरी आनंदाच्या लहरी आपल्या घरात पसरत असतात पण एखाद्या घरात मूल नसले की कसं ओकं ओकं वाटतं. त्याच्यामध्ये असे वाटते की ह्या घरात येऊच नये. कारण तिथि कलिबलि नाही मुलांची, त्यांचे हसणे नाही, ते खदिळणे नाही, त्या खोड्या नाहीत. त्याला काही माधुर्य राहत नाही त्या घरात. कारण आजकाल जमाना दुसरा झालेला दसितो आहे. कारण जतिके देश श्रीमंत आपण म्हणतोय ते काय त्या देशामध्ये मुलंच नाही. मायनस ! त्यांची लोकसंख्या घटत चालली आहे आणि आपल्या भारतवर्षाला लोकसंख्या वाढत आहे. म्हणून 'वाईट आहे तुमचा भारत.' तुमच्या देशाची लोकसंख्या वाढली नाही पाहजि. कबूल, पण सांगायचे असे की, मुलं आज जन्माला येतात, त्यांनाही डोके असते. ते त्या देशात जन्माला येणार नाहीत, जथि रोगत नवरा-बायको डविणस देतात आणि मुलांना मारुनही टाकतात. ते आमच्या नशिबीच आहे कारण ह्यांच्या आई-वडलांना मुलांच्याबद्दल जी आस्था,

जे प्रेम आणजी सुबुद्धी आहे ती ह्या लोकांमध्ये मुळीच नाही. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की, ह्या लंडन शहरामध्ये एका आठवड्यामध्ये दोन मुले आई-वडील मारून टाकतात. एकावे तेवढे थोडेच. मला तर शॉकच लागत असे. अहंकारात इतके डुबलेले आहेत लोक की त्यांना ह्याचे काहीच वाटत नाही. तिथे गेल्यावर कळले की इथला माणूस कति चांगला आहे. इथले टेलिफोन ठीक नाही. कबूल. माईक ठीक नाही, ठीक नाही, कबूल. पण माणसे ठीक आहेत. पण ते जे ठीक आहे त्या ठीकपणामध्ये जे गहनातले गहन आहे ते गणेश तत्त्व आहे. आण ज्या घरामध्ये गणेश तत्त्व ठीक नसेल तर तिथे सर्वच चुकलेले आहे. जथे मुलं वाईट हे कबूल, मार्गाला लागलेली आहेत त्याचा दोष मी आई-वडिलांपेक्षा समाजाला देते. आजकाल आई नोकरी करते, वडील नोकरी करतात, तरीसुद्धा जितका वेळ तुम्ही आपल्या मुलांबरोबर घालवता ते कति गहन आहे हे पाहिलं पाहजि. आता ह्या सहजयोगात आल्यावर काय होते ते पाहिले पाहजि. सहजयोगात गणेशशक्ती जागृत होते ती कुंडलिनीमुळे. तेव्हा सर्वप्रथम मनुष्यामध्ये सुबुद्धी येते. आपण त्याला वनियक म्हणतो. तो सगळ्यांना देणारा आणखिरोखर सुबुद्धी! मी अशी मुले पाहिलेली आहेत ज्यांना माझ्याकडे लोक घेऊन आलेली आहेत. वर्गात 'ढ' आहे, नुस्ता शहाणपणा करतो, मास्तरांना बोलतो. मी त्याला विचारले, "अरे बाबा, असे का करतोस ?" "मला काही येत नाही. मास्तर मला सारखे बोलत असतात. मग मी काय करणार?" तो 'ढ' मुलगा फर्स्ट क्लासमध्ये पास होतो. असे कसे झाले? तो गणेश आपल्यामध्ये जागृत झाल्यावरच, ती शक्ती आपल्यामध्ये वाहू लागल्यावरच आण मनुष्यामध्ये तर एक नवीन तऱ्हेचा आयाम एक डायमेन्शन येते. त्या डायमेन्शनला आम्ही 'सामूहिक चेतना' म्हणतो. त्या नवीन चेतनेमध्ये ज्या गोष्टी आपल्याला साधारणतः दिसत नाही, उमजत, समजत नाही आण विळत नाही. त्या सहज होऊन जातात. हा नवा आयाम ज्याला म्हणतात कवि ही एक जी नवीन चेतनाशक्ती आपल्यामध्ये येते त्या शक्तीच्या दमावर मनुष्य खरा समर्थ होतो. जी मुले ज्यांना आपण म्हणतो बेकार गेली आहेत, काही कामाची नाही आहेत, दारू पतितात. आजकाल आपल्याला माहीत आहे इरगज फार सुरू झालेले आहे. कधी आम्ही जन्मात चरस म्हणजे काय पाहिले नव्हते. असे कळले आहे की शाळेतच चरस □

Original Transcript : Marathi वकितात. ह्या सर्व मूर्खपणाच्या कल्पना सुबुद्धी नसल्यामुळे येतात. ती सुबुद्धी जागृत झाल्याबरोबर जो चरस पतिता तो इंग्लंड कवि अमेरिकेमध्ये, तो सोडून शहाणे झाले. ही सहजयोगाची शक्ती आहे. मुलांमध्ये अदब आहे. अत्यंत अदब आहे. प्रत्येक घरामध्ये मी बघते आजकाल अदब नाही कारण आई- वडील आपापसात भांडतात, फाडफाड बोलतात. मुलांचा मान ठेवत नाही. मुलांना वाटेल तसे वागवायचे मग मुले ही तशीच. मग मुले ही तशी प्रतिकृती जी आई-वडिलांची. तेसुद्धा त्यांना फाडफाड बोलतात. सहजयोगात आल्यावर आई-वडिलांची कुंडलिनी जर जागृत झाली, जर मुलांची जागृत झाली तर मुले अत्यंत नम्रपणे आदराने वागतात. पहिल्यांदा अदब जागृत होते. कोणाला म्हटले की, अदब जागृत होणार नाही, पण सहजयोगाच्या ह्या कुंडलिनी जागृतीने पहिल्यांदा मनुष्यामध्ये आदर येतो. हळूहळू आपल्या देशामधून आदर फक्त एखाद्या सत्ताधर्माचा कार्याचा अशी प्रथा पडत चाललेली आहे. पण खरी सत्ता ही गणेशाची आहे. त्याची सत्ता ज्याच्याजवळ असेल त्याच्याच पायावर गेले पाहजि. त्यांनी गणेशालाच आपल्यामध्ये जागृत केले पाहजि. फार फरक आहे. ते म्हणजे असे की, आजकाल पुरुषांची दृष्टी फार फरियला लागली आहे. चंचल होते, आजचाचकर धरले जाते. वेड्यापशियासारखे बघत राहायचे इकडे तिकडे. तसे बघा, आजकाल बघ्यांची रेलचेल आहे. महाराष्ट्रातसुद्धा सुरू झाले आहे. आमच्यावेळी आम्ही जेव्हा छोटे होतो तेव्हा शाळा, कॉलेजमध्ये शक्ति होतो तेव्हा आम्ही असे बघे बघितले नव्हते. आता नवीन एक आधुनिक लोक आहेत. बघे जे आपले डोळे नुसते फरवित असतात. त्याने कति आपली आतली शक्ती नष्ट होत आहे आण त्याच्यामध्ये कोणताही आनंद नाही. जॉयलेस परसुट म्हटले पाहजि. ज्याच्यामध्ये आपले डोळे घालायचे आण डोळे फरवीत राहायचे सारखे. इकडे बघ, तिकडे बघ, तिकडे बघ. म्हणजे जाहिराती बघायच्या. एखादी जाहिरात राहिली की त्यांना असे वाटते की, आपले काही चुकले की काय? पाप केले. मग परत डोळे फरवीत ती जाहिरात वाचायची. प्रत्येक गोष्ट पाहिलीच पाहजि. हे सर्व नाहीसे होऊन, सहजयोगाने एकाग्र दृष्टी येते. अशी दृष्टी वाढत गेली की गणेश शक्ती जास्त जागृत होते. त्याला 'कटाक्ष नरीकषण' म्हटलेले आहे. उगीच कटाक्ष कुठे पडला तर कुंडलिनी जागृत होणार. कोणाकडे तुम्ही बघितले तर त्याच्यामध्ये नुसते पावतिर्य आलेच पाहजि. इतके पावतिर्य डोळ्यामध्ये येऊन जाते की केवळ हे गणेशाचेच काम आहे आण हाच गणेश आपल्या घरात नांदत आहे. आपण आपल्यातला गणेश पुरता ओळखला नाही. जर ओळखला असता तर आपण पावतिर्याला धरून जे पवतिर आहे ते आपण केले असते. पण आपण आपल्या गणेशाची पूजा केली तर काय हरकत आहे ? आपल्या घरात मुले आलेली आहेत. त्या गणेशाला बघा. त्यांना पूजनीय करा आण तुमच्यातला गणेश तुम्ही जागृत करा. पण सहजयोगाचे वैशिष्ट्य असे आहे ते सहजच होते. त्याला काहीही करावे लागत नाही. कुंडलिनी शक्ती जागृत झाली म्हणजे सहजच ती गणेश शक्ती आपल्यामध्ये जागृत होऊन मनुष्यामध्ये सुबुद्धी येऊन त्याचे सगळे काही कारण एक वशिष्ट होऊन जाते. आता साहित्यिक लोक जर असतील तर ते कदाचित असे म्हणतील, 'माताजी, काही भ्रामक गोष्टी सांगतात.' तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की अहमदनगर जिल्ह्यामध्ये दहा हजार लोकांनी दारू सोडलेली आहे. दहा हजार लोकांनी! मी काही 'दादुबंदी करा' असे म्हणत नाही. मी काहीच म्हणत नाही. तुम्ही काही असले तरी या आधी. आधी तुम्ही या कसे तरी! आल्यावर तुमचा दवि पेटवून

Original Transcript : Marathi घ्या! दवि पेटला की त्यात काय दोष आहे ते तुम्हाला दसिणार. जोपर्यंत दवि पेटणार नाही तोपर्यंत साडीला काय लागले ते तुम्हाला दसिणार नाही. जर दवि पेटला तर तुमच्या नजरेस येईल की आपले काय चुकलेले आहे आण तुम्हीच तुमचे गुरू होऊन जाल आण स्वतःला बरे करून घ्याल. स्वतःला पवतिर करून घ्याल आणजे लोक पवतिर असतात त्यांच्या आनंदाला पारावार राहत नाही. त्यांनी सांगितले, 'मस्त हू ए तो क्या बोले' मस्तीत आलोय आम्ही. त्या मस्तीत आम्ही बोलायचे तरी काय? अशी स्थिती होऊन जाते. पवतिरता आनंददायी आण आनंददायीच नाही तर संबंध व्यक्तित्वाला एक त्याचा सुगंध येतो आण असा मनुष्य कोठेही उभा राहिला तर लोक म्हणतील 'आहे बुवा, काही वशिष्ट आहे या गृहस्थांमध्ये. त्याच्या चेहर्यावरून दसित्य. त्याच्या एकदरीत वागण्यावरून दसित्य. त्याच्या बोलण्यावरून दसित्य की हा मनुष्य काही वशिष्ट आहे. ज्यांना वशिष्ट नाही व्हायचे त्यांच्यासाठी सहजयोग नाही. ज्यांना वशिष्ट व्हायचे आहे त्यांच्यासाठी आहे कारण तुम्ही आहातच वशिष्ट. तुमच्यात हे सगळं काही वविधि आहे, ते तुम्हाला मळिवायचे आहे. ज्यांना वशिष्ट व्हायचे आहे त्यासाठी त्या प्रपंची लोकांसाठी प्रपंचात राहणाऱ्या लोकांसाठी सहजयोग आहे. ज्यांना काही व्हायचे नाही, आम्ही अत्यंत ठीक आहोत. 'आम्हाला काहीच नको माताजी.' बरे , नमस्कार! तुमच्यावर आम्ही जबरदस्ती करू शकत नाही. अहो, तुम्हाला पूर्ण स्वातंत्र्य मळिवायचे असेल तर तुमची स्वतंत्रता आम्हाला बघायची आहे. जर तुम्हाला नरकात जायचे असेल तर जा व्यवस्थित आण जर सहजात जायचे असेल तर या. बाकी आम्ही तुमच्यावर जबरदस्ती करू शकत नाही. तेव्हा सर्वात पहिल्यांदा आपल्या प्रपंचामध्ये सुखाचे निधान म्हणजे मूल, हे ठीक. इथपासून त्या मुलाच्या जन्मापासून गरीब बाईच्या त्रासापासून सगळ्यापासून सुटका होऊन एक उत्तम मुलगा जन्माला येतो आण आजकाल मी पाहिले आहे जी मंडळी पार झालेली आहेत, त्यांच्यापासून जी मुले जन्माला येतात, ती जन्मल्यापासूनच पार असतात. म्हणजे केवढे मोठे आत्मपडि जन्माला जायचे आहेत. सगळे मी बघते इथे कोण असा माई का लाल आहे जो आमच्या आत्म्याला धरून ठेवतो आहे. अहो, अशा तशा माणसाच्या घरी साधु- संत जन्माला येत नाहीत. असे मोठे मोठे आत्मपडि आज जन्माला येणार आहेत आण त्यासाठी अशा लोकांची गरज आहे. त्यांचे प्रपंच हे खरोखर प्रकाशित आण असे प्रकाशित प्रपंच करण्यासाठी तुम्ही सहजयोग घेऊन आपली कुंडलिनी जागृत करून घ्या. ते झाल्यानंतर दुसऱ्या चक्रावर ज्याला आम्ही स्वाध्याय चक्र म्हणतो, प्रपंचामध्ये फार लाभते. स्वाध्याय चक्राचे पहिले कार्य हे आहे की, तुमची गुरुशक्ती वाढते. घरामध्ये मी पाहिलेले आहे की, वडील म्हणजे काहीच नाही. आई म्हणजे काहीच नाही. लहान लहान मुले जी ५-६ वर्षाची ती वशिष्ट आहेत. आजकाल मी बघते बाजारात गेलो तर आमच्या महातार्या बाईना साडी घ्यायचा प्रश्नच आहे. सर्व साड्या तरुण मुलीसाठी. महातार्या लोकांसाठी काही साड्या-बडिया बनवायची पद्धतच राहिली नाही. पूर्वीच्या काळी महातार्या लोकांजवळ पैसे असायचे त्यांच्यासाठी सर्व काही असायचे सगळे ! आता महातार्या लोकांना कोणी विचारतच नाही. त्यांच्यासाठी एखादी साडीदेखील घ्यायची व्यवस्थित लग्नासाठी ती मळिणे कठीण. तर ते काय आहे ती गुरुशक्ती आपल्यामध्ये येते तेव्हा हे महातारपण, वयोवृद्ध आपण झालेले आहोत, त्यांच्यातील जी तेजस्वति 10

Original Transcript : Marathi आहे ती जागृत होते. त्याने एक मोठा मनुष्य बघतो की आपले वडील मूर्खासारखे वागतात. आपली आई मूर्खासारखी वागते. तिला काय करायचे त्याचे ताळतंत्र नाही. अक्षिपति आहे. भ्रमरासारखी वागते. बाहेरून लोक आले की त्यांच्यासमोर कसे बसायचे ते तिला येत नाही. सारखी ओरडत असते. सारखे लक्ष आपले तिच्या कल्ल्यांकडे नाही तर जात-पात घेऊन त्याच्यावर भांडणे. कोकणस्थचे लग्न कोकणास्थाशीच होणार, देशस्थाचे लग्न देशस्थाशीच झाले पाहजि. त्यातल्या त्यात पोट जातीतल्या पोट जातीतच झाले पाहजि नाही झाले तर सासू ओरडते. हे जे सर्व प्रकार आहेत महातारपणाचे ते जाऊन त्या महातारपणाची एक तेजस्वति आहे. इद्रिबाद आपल्या गौरवात असा मनुष्य उभा राहिला म्हणजे तुम्हाला वाटते आमच्या वडिलांना झाले काय ? पूर्वी दादाजी कोडदेव वगैरे पद्धतीचे लोक होते तेच लोक येऊन उभे राहिले का? असे वाटायला लागते आण त्यांच्यासमोर आपल्या माना झुकतात. मग तरुण मंडळीमध्ये आज जी वशिष्ट खळबळ चाललेली आहे. उठल्यासुटल्या घटस्फोट, बायकोशी पटत नाही, आईशी पटत नाही, वडिलांशी पटत नाही. घरात राहतात परत घर सोडून बाहेर जायचे. लहान-सहान गोष्टीवरून भांडणे-तंट्टे ह्या असल्या गोष्टी चालतात. नोकऱ्या नाहीत, पैसे नाहीत. व्यसने लागलेली. सर्व तरुने आजची तरुण पंडी एका मोठ्या संक्रमण कालामध्ये पदार्पण करीत आहे. त्यांची पारस्वभूमी फार मोठी आहे. मी सांगते, महाराष्ट्राची पाशश्वभूमी तर फारच मोठी आहे पण ते सगळे विसरून हे वाचायचे नाही. ऐकायचे नाही. आता संगीताचे केवढे मोठे ज्ञान आहे महाराष्ट्रात. संतांचे केवढे ज्ञान आहे. आपल्या महाराष्ट्रात. पण पुस्तके कोण वाचतो? काहीतरी घाणेरडी पुस्तके रस्त्यावरून घ्यायची. ती वाचायची. काहीतरी अत्यंत कूर्मि आण सुपरफिशिल अशा रीतीने आजची तरुण पंडी चालली आहे. त्या तरुण पंडीला असे ठेवले तर वाऱ्यावर भरवून टाकली जाईल. काही कामाची राहणार नाही. मला विचारा तुम्ही. मी अमेरिकेला गेले होते. तर ६५% पुरुष बेकार गेलेले आहेत. तिथले जे लोक आहेत आता त्यांना ही भीती बसलेली आहे. तिथे एड्स म्हणून आजार झालेला आहे. त्या सर्व तरुण लोकांना प्रश्न खात सुटला आहे आण त्यांना समजत नाही की ह्या आजारातून निघायचे कसे? त्याला कारण असे की, ह्याच्यात काय वाईट आहे ? हे केले तर काय वाईट आहे? हो असतील. रामदास स्वामी पुराणातील वांगी पुराणात ठेवा. आम्हाला काय करायचे? आम्ही आता मॉडर्न झालो.. निघालो मोठे

मॉडर्न व्हायला. पण ते मॉडर्न होऊन कुठे गेले ते जाऊन बघायला पाहजि ना? त्या देशात जाऊन बघा त्या तरुणांची काय स्थिती आहे ती. जर तुम्ही नॉर्वे, स्वीडन देशात जाऊन बघतिले, आपले इथले साहित्यिकी तथि जाऊन खरडेघाशी करताहेत. तथि जाऊन बघायला पाहजि. तथिले तरुण लोक रातंदिवस हाच वचिर करीत असतात की आम्ही कशाप्रकारे आत्महत्या करावी? एकच वचिर आहे त्यांच्या डोक्यामध्ये की आत्महत्या हाच आम्हाला एक मार्ग आहे, पण वाऱ्यावर वरून जाणारे लोक आहेत. तसले मॉडर्न व्हायचे असेल तर आमचा नमस्कार! पण जर तुम्हाला आतल्या शक्तीवर उभे राहायचे असेल त्याच्यावर जी इमारत बांधायची आहे कारण तुम्ही वशिष आहात. तर मातर तुमचे जरासे वागणे चाललेले आहे ते थोडे थांबवायला लागेल. थोडे शांत होऊन वचिर केला पाहजि. हे जे वेड्यासारखे धावत सुटले आहेत ती जी रेंट-रेस आहे. त्याच्यात मी धावतो आहे का ? एक मनिटि शांत उभे वचिर केला पाहजि की आमचा वारसा काय आहे ? अहो, बापाचे जर एक एवढेसे राहून चरिपुट जरी राहिले तर मुले जातील कोर्टात भांडायला, पण ह्या देशाची आपल्या देशाची कति मोठी परंपरा आहे. 11

Original Transcript : Marathi तकिडे मातर कोणाचेच लक्ष नाही की ती वाहत चालली आहे. तथि आम्ही काय फायदा करून घेतलेला आहे. त्याची जाणीव सहजयोगात आल्यावर तरुण मुलांना होते आर्ण स्रवप्रथम त्यांना कळते की आम्ही आहोत त्याच्यापेक्षा काही तरी वशिष आहोत. मी लहान असतांना माझ्या वडलांनी मला सांगितले होते. स्रवात पहिल्यांदा त्यांची जागृती झाली पाहजि कारण जे डाव्या मजल्यावर लोक राहतात कारण स्रव साधु-संत डाव्या मजल्यावर. त्यांना हे माहीत नाही की आम्ही अजून एक मजला पार केला नाही. बाकीच्यांनी, कोणाला हे सांगितले तर हे डोक्यात तरी जाते का? आपली भजनं म्हणायची. टाळ कुटून कुटून म्हणायचे. त्याच्यातले डोक्यात येते की नाही हा वचिर नसतो तर ह्या लोकांना कमीत कमी एक मजला चढवला तर त्यांना समजेल की ह्याच्या पलीकडे काहीतरी आहे. तेव्हा ह्या मानवीय चेतनेच्या पलीकडे एक फार मोठी महान चेतना आहे. जिला ऋतभरा प्रज्जा म्हणतात. जी तुम्हाला सहजच सुलभच मळिते. ती मळि. तुम्ही काय आहात. त्या तकिडे तुमचे आधी दर्शन व्हायला पाहजि. तुम्ही कति महान आहात ! तुम्ही कति मोठे आहात आर्ण तुम्ही आयुष्याचा जो खेळखंडोबा मांडला आहे तो तुम्हाला शोभतो ? कति तुमच्याकडे संपत्ती आहे. तुम्ही काय आपली इज्जत केली. तुम्हाला आपल्याबद्दल काही कल्पनाच नाही. हा वचिर थोडासा आपण लक्षात घ्यावा आर्ण सहजयोगात येऊन आपली जागृती करून घ्यावी. त्याप्रमाणे आजची तरुण पढी आहे. तीसुद्धा परमेश्वराच्या साम्राज्यात फार सहज उतरू शकते. तरुण लोकांना पार करणे खूप सोपे आहे. खरे पाहिले तर सगळे भोळेपणाने करतात. त्याचे काय आहे भोळेपणाच-एक मुलगा सगिरेट पति म्हणून मी पति. चला, त्याने काही वशिष प्रकारचे कपडे घातले तर मी घालतो. त्याच्या पलीकडे काही नाही. नविवळ भोळेपणा. परंतु कधी-कधी ह्या भोळेपणामुळेसुद्धा अनर्थ होऊ शकतो. हीच युवा पढी आज कुठपर्यंत पोहचू शकते! आज आपल्या देशात कोणत्या गोष्टीची कमतरता आहे ? कोणी म्हणेल खाण्याची. परंतु मला तसं काहीच आढळत नाही. मला वाटते आपण काही जास्तच खातो आहे आर्ण दूसऱ्यांनापण देत आहोत. मी जेव्हा इकडे येते तेव्हा सर्वांना हाथ जोडून सांगत राहते 'आता जेवण बस करा. मला आता नको आहे' प्रत्येक मनुष्य तकिडे म्हणतो, 'हृदिस्थानात खाण्याची काही कमी दसित नाही कारण इतके खायला घालतात. अगदी आग्रह करून करून. असे वाटते खाऊच नये.' तेव्हा आपल्या इथे कोणत्या गोष्टीची कमी आहे? बऱ्याच वेळा आपण लोक वाद-वविद चर्चा करण्यात नंबर एक आहोत. ते जर इथे उभे राहिले तर माझ्यापेक्षाही जबरदस्त भाषण देतील. सगळ्याच बाबतीत. पुष्कळ हशार लोक आहोत आपण. काही जास्तच प्रमाणात हुशार आहोत आपण. सगळे काही आहे आपल्याकडे! सोने, चांदी सर्व काही. कोणत्या गोष्टीची कमी आहे? एकच कमी आहे ती अजूनपर्यंत ज्ञान नाही. ज्या क्षणी हे घटति होईल तेव्हा पूर्ण शरीर पुलकति होईल आर्ण तुमच्या शरीरात प्रेम तसेच म्हणजे आपल्याला हे ज्ञान नाही की आपण कोण आहोत ? मी कोण आहे ? ह्याचे चैतन्याच्या लहरी वाहू शकतील. केवळ ही घटना तुमच्यात घटीत व्हायला हवी. ह्याची कोणी गॅरंटी देऊ शकत नाही. झाले तर होऊन जाईल नाही तर नाही. पण आज नाही तर उद्या ही गोष्ट घटीत होईलच. ह्या प्रपंचात हे तुमचे आर्थिक प्रश्न आहेत महाराष्ट्रात. बघतिले तर श्री माताजी, गरीबांना तुमच्यामुळे काय लाभ आहे? अहो, तुम्ही गरीब आहात की श्रीमंत ? हा मध्यमार्ग आहे. श्रीमंत असा कवि अती श्रीमंत कवि 12

Original Transcript : Marathi गरीब असा, कोणालाही समाधान नाही. एक रेडियो आला नंतर व्ही.डी. ओ . यायला पाहजि. व्हीडीओ आला तर त्याच्यानंतर ए.सी. यायला हवा, मग त्याच्यानंतर एरोप्लेन यायला हवे. पुढे काय तर देवाला ठाऊक. मग एक इकॉनॉमिक्सचे शास्त्र आहे की सर्वसाधारणपणे वॉट्स कधीच पूर्ण होत नाही. एक इच्छा झाली ती पूर्ण होईल. पण वशिष्ट, सर्वसाधारण एक झाली की दुसरी, दुसरी झाली की तिसरी म्हणजे एक गोष्ट स्पष्ट आहे की जी आम्ही इच्छा केली ती शुद्ध इच्छा नव्हती. ती जर शुद्ध इच्छा असती तर आमची जी इच्छा पूर्ण झाली त्यानंतर आम्हाला पूर्ण समाधान झाले असते. पण झाले नाही ना ? झालं का? आता तुम्हाला पुढे काही नको. पाहजि ना! म्हणजे तुमची शुद्ध इच्छा नव्हती. अशुद्ध इच्छेत राहिलात म्हणून एक गेली तर दुसरी, दूसरी गेली तर तिसरी. तिसरी गेली तर चौथी. ह्या चक्रमध्ये तुम्ही राहिलात. आता शुद्ध इच्छा ही की, साक्षात कुंडलीनी आहे कारण ती परमेश्वरी इच्छा आहे. ती जागृत झाल्याबरोबर जी इच्छा तुम्ही कराल 'जो जे वांछिल तो ते लाहो' म्हणजे इतकेच नव्हे तर तुम्हाला असे वाटते की झाले बुवा, आता आपल्याला काही नको. पण तुमच्या ज्या काही इच्छा आहेत त्या पूर्ण होतात. पण त्या इच्छा अशा जड वस्तूच्या नसतात. अशा मोठ्या प्रगल्भ होऊन जातात. आर्ण तुमचे जे काही आहे लहान सहान ते कृष्णाने सांगितले आहे की 'योगक्षेमं व्हाम्यहम्' जेव्हा तुमचा योग होईल तेव्हा तुमचे क्षेम हे होणारच. मग योग आधी सांगितला. क्षेम योग नाही सांगितला कृष्णानेसुद्धा. 'योगक्षेमं व्हाम्यहम्' योग आधी झाला पाहजि. सुदाम्याला आधी कृष्णाला भेटावे लागले तेव्हाच त्याची दवारिका सोन्याची झाली. तुमचे म्हणजे असे आहे की आम्ही इथेच बसणार, आम्हाला सर्व हातात यायला पाहजि . का म्हणून? तुम्ही एवढा अधिकार लावता परमेश्वरावर. ते एवढ्याचसाठी की चार पैशाची फुले आपण परमेश्वराला देऊन आले म्हणून? उलट फार चूकच आहे त्याच्यामध्ये. पुष्कळ लोकांना मी पाहिलेले आहे, जे शविभक्त आहेत. शवि, शवि करतात. त्यांना हारटचा अँटक येतो आर्ण शवि तुमच्या हृदयात बसलेले आहेत. मग असे कसे ? त्यांना हारटचा अँटक कसा आला ? कारण शविच नाराज झाले. तुम्ही कोणालाही असे बोलवत राहिलात, सारखे तर त्या माणसाला हे वाटायचे की हा मला कशाला एवढा त्रास देतोय ! अहो, तुम्ही जर ह्या राजीव गांधीसमोर राजीव, राजीव म्हटले तर तुम्हाला अरेस्ट करतील लोक. तसेच झालेले आहे. त्याच्यामुळे आपल्याला ना धड परमेश्वर मळित ना प्रपंच मळित आहे. तर मध्यमार्गात यायला हवे. आर्ण मध्यमार्ग जेव्हा लोकांना नाडीचा मार्ग म्हणतात तथिन जेव्हा कुंडलीनी जागरण होते तेव्हा मनुष्य मधोमध येऊन संतोषात येतो. सांगायचे म्हणजे जरा पर्यायाने सांगते की आजकाल हे संतोषी देवीचे व्रत नघिले आहे. अहो, संतोषी म्हणून कोणी देवीच नाही. सनिमावाल्यांनी काही खूळ काढले की लागले त्याचे व्रत करायला. जे सगळे संतोषाचे स्रोत आहे ती कशी संतोषी होणार? आर्ण अशा रीतीने काही तरी भलते काढायचे, उपास करायचे. आज काय तर आंबट नाही खायचे, अमुक करायचे, तमुक करायचे. कसले तरी धटींग करत बसायची आर्ण भिग परमेश्वराला दोष लावायचा की आम्ही एवढं केलं तरी आम्ही गेलो. त्याचा सारासार वचिर केला पाहजि आर्ण परमेश्वराचे जे हे नियम आहेत त्याचे जे सायनस आहे ते तरी शकिा तुम्ही आधी. ते शकिल्याशिवाय भलते सलते करता आर्ण त्याचे काही वाईट झाले तर त्या परमेश्वराला कशाला दोष देता. परमेश्वर आहे की नाही तेच सिद्ध करायला आम्ही आलेलो आहोत. अगदी सिद्ध करायला. तुमच्या हातातून वाहणार आहे. तुमच्या हातावरच्या बोटांवर 13

Original Transcript : Marathi परमेश्वर तुम्हाला मळिणार आहे. मग तयारी आहे का ? का डोकंच आधी जास्त चालणार? माताजी, काय बोलतात हे? थोडं डोकं थंड करा म्हणजे हे होईल कारण तुमचे प्रश्न तुमच्या डोक्याने जर सुटले असते तर आम्हाला एवढी मेहनत करायला नको होती आर्ण ते तुमच्या डोक्याने सुटण्यासारखे नाहीतच. तुमचे राजकीय प्रश्न सुटणार नाहीत. तुमचे सामाजिक प्रश्न सुटणार नाहीत आर्ण तुमच्या प्रपंचातले तर प्रश्न तर मुळीच सुटणार नाहीत. कारण राजकीय प्रश्न तरी काय? तर आम्ही कॅपिटलिस्ट आहोत तर त्यासाठी भांडत बसले आहेत. काय सुखी आहेत लोक तथि ? स्वतंत्रता झेपत नाही त्यांना. दुसरे म्हणे आम्ही कम्युनिस्ट आहोत. अहो, आम्ही खरे . दलियाशिवाय राहत नाही. कॅपिटलिस्ट कारण आमच्याजवळ शक्त त्या आहेत. आर्ण आम्ही काही... आम्ही खरे आहोत आर्ण ह्या ज्या वरवरच्या गोष्टीमध्ये तुम्ही रमू नका. तुम्ही परमेश्वराचे साम्राज्य मळिवा आपल्यामध्ये आर्ण त्याचे नागरिक व्हा. मग बघा काय होतं. त्यासाठी प्रपंच सोडायला नको. पैसे द्यायला नको. त्याला कसले द्यायचे ? ही तुमच्यामध्ये जिवित शक्ती आहे. जिवित प्रकरणा आहे. तुम्ही एखाद्या झाडाला पैसे दिले तर तो फूल देईल का? त्याला समजतं का पैसे वैसे काही. तसेच परमेश्वराचे आहे. त्याला समजत नाही पैसे वैसे. एखादी बुवाबाजी आणायची. बुवाला बसवायचे आर्ण म्हणायचे तू पैसे दे. खेडेगावात म्हटले अरे, माताजी पैसे घेत नाही. तर म्हणतात, 'दहा पैसे नाही तर २५ पैसे घ्या माताजी.' पण कशाचे ? सारे काही झालेले आहे. ते प्रेम मळिले पाहजि. प्रपंचामध्ये जे नाही ते म्हणजे प्रेम. प्रेम जे आहे ते सुकलेले प्रेम. एखाद्या झाडामध्ये तुम्ही पाहिले असेल त्याच्यातला रस वर येतो आर्ण प्रत्येक ठिकाणी जसे ज्याला लागेल तसे देत परत आपल्या ठिकाणी येतो. तो काही एखाद्या फुलावर अडकत नाही. एखाद्या पानावर अडकत नाही. अडकले तर झालेच, ती झाडे ही मरायची आर्ण पाने ही मरायची आर्ण फुले ही मरायची. तसेच आपले होते. आपले प्रेम म्हणजे माझा मुलगा तो जागतला नबाबशाही झाला पाहजि. माझी मुलगी ते अमकं झालं. माझं, माझं जे चालतं ते आहे. ते तुमचे आहे काय? माझे म्हणजे तुम्ही नाही ते. पण हे बोलून होणार नाही. सांगून होणार नाही. मी कतिही म्हटले की 'सोडा हे.' माझं, माझं सुटणार नाही. त्याला सोडवायला तुमची कुंडलीनीच उठवायला पाहजि. ती उठल्यानंतर आर्ण तुम्ही पार झाल्यावर, मग तुझे, तुझे सुरू होते. कबीरांनी म्हटलेले आहे की जेव्हा शेळीला आपण जिवितपणी बघतो तेव्हा ती सारखी मीडमीड करत असते मॅडमॅड करत असते. मग ती मेल्यावर तथि जेव्हा आतडी काढून जेव्हा तार बांधून तथि धुंदकी फरितात तेव्हा तुही-तुही. तसेच माणसाचे आहे. एकदा जर तुमची कुंडलीनी जागृत झाली की आता सगळे तुझेच आहे. 'अकरमात' मनुष्य जन्माला येतो. मग ही मुले काय? बाळे काय? सगळी तुझीच! आर्ण आश्चर्य वाटतं लोकांना हे बघून कसं होतंय कसं ? घडतय कसे, बनतय कसे? इतकी कौटुंबिक स्थिती त्या लोकांची ठीक झालेली आहे. ह्या मुंबई शहरात कति तुम्हालाच आश्चर्य वाटेल पण आम्ही बघतच नाही. आम्हाला वशिवासच नाही. नका करू. तुमचा तुमच्यावर तरी वशिवास आहे की नाही देवाला ठाऊक! पण आता या नसत्या वर्तमानपत्रवादीपणाला सोडून काहीतरी खरोखर जे वर्तमानात होतं ते बघतिले पाहजि. आता कृष्ण झाले हे काहीतरी एक संपदा घेऊन एक परंपरा घेऊन आले. त्यांनी एक

वशिष्ट कार्य केले. जगामध्ये एक बी पेरलेले आहे आणि आज ती संपदा तुम्हाला त्या स्थितीमध्ये आणते की तुम्ही जसे काही फुलातून फळे होणार 14

Original Transcript : Marathi आहात. ती तुम्ही मळिवून घ्यायला पाहजि. ह्यावेळेला तुम्ही चुकलात की नेहमीसाठी चुकाल आणि अशा रीतीने प्रपंचातील सगळे प्रश्न सुटून तुम्ही परमेश्वराच्या प्रपंचात येता. त्याच्या प्रपंचात आल्याशिवाय सुखाचा धागा- दोरासुद्धा तुम्हाला मळिणार नाही. सगळे जगातले क्लेश परमेश्वराच्याच चरणी जातात असं म्हणतात. पण त्याचा अर्थ असा नाही की तुम्ही जाऊन वठ्ठलाच्या चरणांवर डोकं आपटायला हवे. वठ्ठल आपल्यामध्ये जागवायला हवा. आणि तो कसा जागवायचा त्याला काहीही करावे लागत नाही. तो साक्षात् तुमच्यात आहे फक्त कुंडलीचे जागरण झाले म्हणजे जसा दवा पेटवला तसा तो पेटतो. ज्या घरामध्ये परमेश्वराचा दवा तेवत राहील. तिथे कसलं दुःख कसली गरबी आणि कसले आपण. असा हा सुखाचा संसार झाला पाहजि. त्यासाठी आम्ही खेडोपाडी सगळीकडे फिरत असतो. आपणाला नम्रपणे माझी ही वनिती आहे की कोणत्याही गोष्टीचा आक्षेप न घेता स्वतःकडे लक्ष देऊन आणि विचार करून ही जी आपल्यामध्ये शक्ती आहे ती जागृत करून घ्यावी आणि स्वतःच्या प्रपंचाचा आणि सर्व संसाराच्या प्रपंचाचा उद्धार करावा अशी मी तुम्हाला हात जोडून वनिती करते. 15

1984-12-02, Public Program

2 डिसेंबर 1984

Public Program

Pen (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

1984-12-02 Public Program, Pen Village, Maharashtra India

पेणच्या सर्व भक्त आणि प्रेमी जनांना आमचे वंदन असो. मुंबईला सर्व कार्यक्रम ठरवण्यात आला, त्यात काही पेणची मंडळी आली होती आणि अत्यंत प्रेमाने त्यांनी म्हटलं माताजी तुम्ही पेणला का येत नाही? आतूनच मला फार ओढ वाटली. मी म्हटले या वेळेला पेणला जायचं माझा प्रोग्रॅम ठरवा तुम्ही दोन तारखेला. ती ओढ का वाटली त्याचं आज प्रत्यंत दिसलं. ओढ मलाही होती आणि ओढ तुम्हालाही, उशीरही झाला आणि वाटत होतं आणि म्हटलं ही सगळी तपिष्ठत बसली असतील, पण हा प्रेमाचा सोहळा बघून सगळी काही माझी चिंता दूर झाली. ह्या महाराष्ट्र भूमीच वैशिष्ट्य हे आहे, भक्तीचा इतका ठेवा आपल्याला संत साधूंनी देऊन ठेवलेला आहे किजसं काही सगळीकडे भक्तीची फुलं वखुरलेली आहेत. वृक्षाला सुरुवातीला एक दोनच फुलं येतात आणि त्यांना पुष्कळ हालअपेष्टा आणि त्रास सहन करावा लागतो तसंच आपल्या संत साधूंचं झालं पण त्यांनी जी आपल्यासाठी मेहनत केली त्याची ही फळं आपल्याला दसितात कि इतकी मंडळी भक्तभावाने स्वतःचा आत्मसाक्षात्कार मळिवण्यासाठी इथे एकत्र झालेला आहेत. आत्मसाक्षात्कार हा शब्द फार मोठा वाटतो आणि तो म्हणायला सुद्धा बराच वेळ लागतो. पण तुमची कुंडलनी मात्र तत्क्षण, एका क्षणात जागृत होते. झाली पाहजि. कारण जे फार महत्वाचे आहे ते अगदी सहजच घडले पाहजि. आपण जो श्वास घेतो तो जर कठीण झाला कवि त्यासाठी आपल्याला चार पुस्तके वाचावी लागली, कवि सल्ला मसलत घ्यावी लागली तर कती लोक जिवंत राहतील. जे अत्यंत आवश्यक असे जीवनाला आहे, सर्वात महत्त्वपूर्ण जे आहे ते सहजच मळिले पाहजि. जर ते सहज मळिले नाही तर ते कुणी मळिवूही शकणार नाही. सगळं संसारातील जेवढं झालेलं आहे. ही जी सृष्टीची रचना झाली आहे ही सहज झाली आहे, अगदी सहजच झाली आहे. जस एखाद बी आपण पृथ्वी मातेच्या पोटात घालावं आणि ते सहजच अंकुरत तसच ह्या सर्व सृष्टीचं झालेलं आहे. ह्या सृष्टीच्या झाडाला आज सुंदर भक्तांची फुलं लागलेली आहेत. आणि ही वैध सुद्धा अशी आहे कवि वेळी अनेक संत साधू परमेश्वराच्या शोधात जे दरकिंदरातून फिरत होते, जन्माला आलेले आहेत आणि सामान्य जनते प्रमाणे प्रपंचात राहूनच परमेश्वराला शोधत आहेत.

नल दमयंती आख्यान मध्ये असे म्हणतात कि एकदा नलाला कली भेटला आणि तो मळिल्या बरोबर त्याने त्या कलीला पकडून धरल आणि सांगितलं आता मी तुला मारूनच टाकणार. कारण तू मला इतकं छळल आणि इतका त्रास दिलास. मला तू वधिरमात घातलंस, त्या वधिरमातुळे मी आपल्या बायकोला वसिरलो आणि नाना ते हाल मी सहन केले अश्या ह्या तुझ्या लीला मला संपवल्याचं पाहजित आणि मला तुला नष्ट केलं पाहजि. त्यावर कलीने सांगितले बाबा तू मला नष्ट कर मी त्याला नाही नाही म्हणत पण आधी माझं महात्म्य काय ते ऐकून घे. त्यांनी सांगितलं तुझे काय महात्म्य असणार? कलीने सांगितलं ह्या वेळेला आणि अनेक युगा मध्ये जे लोक परमेश्वराला शोधत गरीकंदरातून फिरत आहेत ते ह्या कलीयुगा मध्ये एक सामान्य लोकांप्रमाणे सर्व साधारण लोकांप्रमाणे प्रपंचात येतील, गृहस्थ म्हणून जन्माला येतील आणि त्यांना आत्मसाक्षात्कार मळिणार आहे. तर तेव्हा जर तुला मला मारून टाकायचं असेल तर मारून टाक पण हे लक्षात ठेव कि माझं युग आल्या शिवाय हे महान कार्य होणार नाही.

तेव्हा ह्याचे भाकीत हजारो वर्षांपूर्वी झालेलं आहे. भृगुमुनींनी सुद्धा भाकीत केलेलं आहे कि अशी वेळ येणार आहे जेव्हा कुंडलनी सुद्धा सहजच जागृत होईल. इतकंच नव्हे तर त्यांनी सांगितलं कि हॉस्पिटल ही संस्था सुद्धा नष्ट पावेल. लोकांची प्रकृती ठीक होईल त्यांना कष्ट मळिल. आणि जगामध्ये परमेश्वराचे साम्राज्य येईल. अनेक संत साधूंनी हे सांगितलेलं आहे. ज्ञानेश्वरांनी सुद्धा ह्याचं फार सुंदर वर्णन केलेलं आहे आणि ते ऐकलं असेल. ही जी वशिष्ठ वेळ आहे, इथे जो जे वांछील तो ते लाहो. अशी जी स्थिती येणार आहे. ते काही खोटं बोलून गेले नाही. ते द्रष्टे होते. त्यांनी जे जाणलं ते खरं होतं. आणि परमेश्वरावर आपला विश्वास अटळ राहिला पाहजि म्हणून त्यांनी ही भविष्यवाणी केली होती. ह्या सर्व महान लोकांचे, साधू संतांचे, आवतारणांचे फलद्रूप म्हणूनच आज सहजयोग ह्या स्थितीला आला आहे. त्यात माझं काही देणं घेणं लागत नाही. ह्या सर्व महान लोकांचे, साधू संतांचे, अवतारणांचे फलद्रूप म्हणूनच आज सहजयोग ह्या स्थितीला आला आहे. त्यात माझं काही देणं घेणं लागत नाही. ह्या सर्वानी एवढी मेहनत केली, मशागत केली आणि धारमकितेचा वृक्ष ह्या संसारात लावला त्या धारमकितेला आज ही फुले आलेली आहेत. आणि त्यांना जर फळं व्हायचं असलं तर त्यात माझं काय देणं घेणं लागतं. मी तुमची आई आहे. काही तुमची गुरु वगैरे काही नाही. तुम्ही आपल्या आईला जाणता. तिला फक्त असं असतं माझे जे सगळे काही प्रेम असेल ते सगळं पूर्ण ओसंडून माझ्या मुलाला दिलं म्हणजे तिला धन्यता वाटते. जे काही माझ्यात आहे ते सगळं आपल्याला मळिवां, हीच इच्छा एका आईला असते. त्या पलीकडे काहीही वचिर तिला नसतो.

आता आपण आजकालच्या धकाधकीच्या काळामध्ये अनेक त्रासात गांजलेले आहोत. कोणाला हा त्रास आहे तर कोणाला तो त्रास आहे. कुणाला पैशाची ददात आहे तर कुणाला मुलं नाहीत तर कुणाला मुलं आहेत म्हणून त्रास आहे. अनेक तरतूहेच त्रास मला लोक रोजच येऊन सांगत असतात. माझा मुलगाच आजारी आहे. तर माताजी माझ्या आईलाच बरं नाही आहे. त्याहूनही मोठाले त्रास जगामध्ये आहेत. अनेक लोक गरीब झाले, त्यांना खायला प्यायला नाही, दुष्काळ झाले. अशे अनेक त्रास संसारात आज दसित आहेत. त्यांनी मनुष्य गांजून गेलेला आहे त्याला समजत नाही. आणि आज ह्या कलियुगामध्ये मनुष्य भ्रमति झालेला आहे. त्याला असा भ्रम झालाय कि जर परमेश्वर आहे तर एवढं कशाला आम्हाला दुःखात लोटतो. आम्हाला जन्म दिला तर आमच्या सुखाची तरी त्याला परवा आहे कवि नाही. आणि हा प्रश्न बरोबर आहे पण त्याला तुम्ही सुख म्हणता ते परमेश्वराच्या दृष्टीने सुख नाही. समजा एखादा मुलगा दारू पति आणि त्याला वाटतं कि ह्याच्यात मला फार सुख मळितं. पण त्याच्या बापाला तसं वाटत नाही. त्याचं जे खरं सुख आहे, ज्याचं त्याच्यामध्ये खरं हति आहे. ज्यांनी त्याच खरंच भलं होणार आहे. आणि ते जर बापाला माहित असलं तर तो तेच देणार मुलाला. बाकीचं जे काही आहे ते सगळं व्यर्थच आहे. जर आपल्याला अमृत मळिलं तर मग आपण इकडचं तकिडचं पाणी प्यायला कशाला जाऊ? तेव्हा जे अमृत आहे जे मुख्य आहे तेच दिल पाहजि. आणि ते देता सगळेच प्रश्न एकसाथ सुटतात.

ते अमृत म्हणजे आपल्यामध्ये आत्म्याचे दर्शन होणे. दर्शनाचा अर्थ आत्म्याला बघणं नव्हे. जर तुम्ही ते बघू शकता म्हणजे तुम्ही तथि नाही. जर तुम्ही हा प्रकाश बघता म्हणजे तुम्ही हा प्रकाश नाही आहात. पण जो स्वयंप्रकाश असतो तो काही स्वतःला बघत नाही. तेव्हा हे जेवढं शास्त्र वगैरे लहिलेलं आहे हे सगळं इशारासाठी आहे. त्याचं इंगित दर्शन झालं पाहजि म्हणजे आपल्या नसानसातून आपल्याला जाणवलं पाहजि कि आपल्यामध्ये आत्म्याचा वास आहे. आपल्या अंतःकरणातून तो प्रकाशित आहे. ही गोष्ट पुष्कळ कमी लोकांना माहिती आहे.

त्यांना असं वाटतं कि आपण पुष्कळ पारायणं केली, पुस्तकं वाचली, परमेश्वराच्या गोष्टी केल्या तर आपल्याला परमेश्वर मळिल. कबूल, जर तुम्ही आता, इथे आलो आम्ही तर तथि लहिलं होतं इथे पेण आहे, तर ती इथे समजा एक जाहिरात होती. कवि त्याच्याबद्दल इशारा होता कि इथे पेण हे गाव आहे. पण जो पर्यंत आम्ही आतमध्ये येणार नाही, नुसत्या त्या पाट्या जर वाचत बसलो तर आम्ही पेण शहरात कसे येणार? तेव्हा हे जेवढं शास्त्र वगैरे लहिलेलं आहे हे सगळं इशारासाठी आहे. त्याचं इंगित काय आहे ते जाणलं पाहजि आणि इंगित हे आहे कि ते शास्त्र तुम्ही वाचल्यावर त्या शास्त्रात जे लहिलेलं आहे ते मळिलं पाहजि. असं कोणतंही शास्त्र नाही कि ज्याच्या मध्ये असे लहिलेलं आहे कि तुम्ही आत्म्याला जाणल्याशिवायच परमेश्वर मळिवू शकता. वेदामध्ये पहिल्या श्लोकातच म्हटलेलं आहे कि ज्याला वदि झालं नाही, वदि होणे म्हणजे डोक्यात जाणे नव्हे, वदि म्हणजे आपल्या नसानसावर त्याचा जोपर्यंत अनुभव येणार नाही तोपर्यंत वेद वाचण्यात काहीच अर्थ नाही.

तेव्हा हे होण्यासाठी काय आपल्यामध्ये परमेश्वराने कमिया केली आहे ते आपण पहिले पाहजि. आपल्याला जे काही मळिले आहे हा मानव देह मळिला आहे ही मानव चेतना जी मळिलेली आहे ह्या सर्व गोष्टी आपण घेऊन टाकतो अकस्मात. त्या बद्दल विचार करत नाही. कि बाबा आपल्याला मळिल्या कशा? परमेश्वराने हे डोळे का दिले? ह्या डोळ्यांनी आम्हाला रंग दसितो, सुंदरता दसिते आम्हाला समजतं कतीतरी. ह्या कानांनी आम्ही ऐकू शकतो. ह्या कानांनी आम्हाला भाषा समजते त्या भाषेमुळे विचार कळतो. हे परमेश्वराने मानवाला विशेषरूपाने कसं दिलंय? आणि का दिलंय? हा विचार आपण केला पाहजि. पण तसं नाही आम्ही मानव आहोत हे आम्ही जाणून घेतो. आम्ही मानव आहोत ना मग आम्ही काहीतरी आहोत. अहो पण हे मळिलं कसं आणि का मळिलं? तुम्हाला मानव का करण्यात आलं, ह्या मानवाला काही अर्थ आहे कि उगीचच तुम्हाला करायचे म्हणून मानव करून टाकलेले आहे. फार मोठा अर्थ आहे ह्या मानवाला. ह्या सर्व सृष्टीचं जे विशेष आहे ते म्हणजे मनुष्य, मानव. सगळ्यात उच्च स्थितीला पोचलेलं जे काही आहे तो आहे हा मानव. ह्या मानवाला परमेश्वराने फार मेहनतीने, फार प्रेमाने, अत्यंत नाजूक पणाने पालन केलेलं आहे त्याचं संरक्षण केलेलं आहे आणि त्याचं पोषण करून आज ह्या स्थितीला पोचविलं आहे कि तो त्या मार्गावर आहे तथि तो परमेश्वराच्या साम्राज्या मध्ये जाऊ शकतो.

हा मारण परमेश्वराने आपल्या मध्ये आधीच आखून ठेवलेला आहे. सगळं काही आपल्यामध्ये आतमध्येच आहे. आता जे मी आपल्याला सांगत आहे ते कदाचित आपण वाचलं नसेल, ऐकलं नसेल, असंही असू शकतं. पण जे आपण वाचलं नाही कवि जाणलं नाही, कदाचित आपण ते पाहिलं नसेल पण ते नाही असं नाही. त्या बदल आपण आपली दुरुष्टी जी आहे ती दक्ष ठेवायला पाहजि आणि कोणत्याही गोष्टीला जाणण्याची आपल्यामध्ये पूर्ण उत्कंठा असायला पाहजि किंवा आहे तरी काय गोष्ट? आपण जे झाड बघतो ते झाड दसितं पण त्याच्या खाली जी मुळ आहेत ती दसितात का आपल्याला. आज संबंध मानवतेच हे झालेलं आहे किंवा झाड फार मोठं वाढलेलं आहे. इतकी गरज नव्हती ते वाढण्याची, ते इतकं वाढून गेलेलं आणि त्याच्या मुळांना मात्र काहीच पाणी नाही. मुळांकडे कुणाचं लक्षच नाही किंवा आहेत कुठे? आणि त्याचं पोषण कोण करणार? त्यांचं पोषण करणारा जो झरा आहे तो कुठे आहे? तिकडे कुणाचाही लक्ष नाही. लक्ष फक्त एकीकडे आहे किंवा झाड खूप वाढवत जायचं. अहो पण हे झाड कोलमोडून पडेल. ह्या झाडाला जर तुम्ही व्यवस्थित, त्याच्या पूर्ण लायकी प्रमाणे, त्याच्या पूर्ण स्थिती प्रमाणे त्याची वाढ जर केली नाही तर हिवाळी त्याला झेपायची नाही. सबंध झाड अगदी कोलमोडून पडेल. मग पुढे काय होणार? सर्वनाश, सत्यानाश. तेव्हा आता काय केलं पाहजि असा विचार पाश्चात्त्य लोकांच्या डोक्यात येतो आहे. वंदिशी लोकांच्या डोक्यात येतो आहे. किंवा आता केवढी मोठी आपल्यावरती जबाबदारी आलेली आहे. फार मोठी आपल्यावर जबाबदारी आलेली आहे. आणि जबाबदारी अशी आहे कि आपण ह्या वेळेला हे जाणून घेतलं पाहजि कि ह्या वृक्षांच्या मुळांमध्ये काय आहे? त्या मुळांचा पोषक असा तो झरा कुठचा आहे? जर तिकडे आपण लक्ष नाही दिलं तर एक दिवस असा येईल कि आपला खरोखरच सर्वनाश होईल. हा झरा आपल्यामध्ये आहे कवि नाही? ह्या झऱ्याचें स्वरूप काय आहे? ते जाणणे म्हणजेच सहजयोग आहे.

पण ते जाणायच्या आधी, आपल्याला मुळांना जाणायच्या आधी सूक्ष्म झालं पाहजि. जर मी म्हटलं तुम्ही आपल्या मुळा मध्ये जाऊन बघा काय आहे, तुम्ही कसं उतरणार? तुमचं आता माझ्याकडे लक्ष आहे, पण मी जर म्हटलं तुम्ही स्वतःकडे लक्ष द्या तर तुम्ही कसे लक्ष देणार? काहीतरी आतमध्ये जर घटना झाली तरच ते लक्ष आतमध्ये जाणार आहे. आणि हि घटना म्हणजे तुमच्या मध्ये असलेल्या कुंडलिनीचे जागरण.

सर्व प्रथम महाराष्ट्रामध्ये सहाव्या अध्यायात ज्ञानेश्वरांनी कुंडलिनीचे वर्णन केलेलं आहे. आणि सांगितलंय कि ह्याच कुंडलिनीच्याद्वारे आत्मसाक्षात्कार होतो. विशेष करून ह्या महाराष्ट्रामध्ये जी नाथपंथी लोकांनी मेहनत केलेली आहे ती संबंध कार्याला लागलेली आहे. कारण त्यांनी एकेका माणसालाच पूर्वी आत्मसाक्षात्कार दिला. हजारो लोकांच्या मधून एखाद्या माणसालाच आत्मसाक्षात्कार मिळत असे. पण तोही लपून छापून गुप्त रीतीने होत असे. त्याच फार प्रदर्शन होत नसे. आज अशी वेळ आलेली आहे कि त्यांनी जे कार्य करून ठेवलेलं आहे त्या कार्याला आपण काहीतरी विशेष स्वरूप देणार आहोत. आणि त्या कार्याला आज फळ येणार आहेत. आपल्यामध्ये असलेली कुंडलिनी शक्ति ही प्रत्येक माणसात असते. प्रत्येक माणसामध्ये ही कुंडलिनी शक्ति असते आणि ती जागृत करणं एखाद्या जाणकारालाच येतं. प्रत्येक माणसाला ती जागृत करता येत नाही. पुष्कळ लोक असे म्हणतात कि कुंडलिनी जागृत झाली कि खूप गर्मी होते, काहीतरी त्रास होतो, लोक वेडे होतात, असं होतं तसं होतं. असं कसं होईल बरं? कुंडलिनी ही तुमची आई आहे. ती तुमची आई आहे. तुमच्या आईने तुम्हाला जेव्हा जन्म दिला तेव्हा सगळी दुःख तनि सहन केली. कधी सांगितलं तरी का कि मला दुःख झालं तुला जन्म देताना. तशी ही तुमची स्वतःची, प्रत्येकाची वेगळी वेगळी व्यक्तिगित आई आहे. ही आई त्या दविसाच्या वाटेवर बसलेली आहे ज्या दविशी तुम्ही आत्मसाक्षात्काराला प्राप्त व्हाल. हीच तुमची जन्मदात्री आहे. तीच तुम्हाला पुनर्जन्म देणार आहे. अशा कुंडलिनी बदल जे लोक असे सांगतात, कि ह्याला त्रास होतो, अशी गर्मी होते कवि असं होतं वगैरे असं जे लोक सांगतात त्यांच्या बदल तुम्ही एवढं लक्षात ठेवलं पाहजि कि ही सर्व मंडळी जे असं सांगतात त्यांना ह्याचा अधिकार नाही. ते काहीतरी वाईट लोक आहेत.

तर ही कुंडलिनी शक्ति आपल्यामध्ये त्रिकोणाकर असंथमध्ये साडेतीन वेटीले घालून बसलेली आहे. असं सर्व सांगतात आणि म्हणतात. पण ती आहे कवि नाही आणि असं जे म्हणतात त्याला काही आधार आहे का? त्याला काही प्रमाण आहे का? म्हणजे साधुसंत खोटे नव्हते बोलत पण तरी त्याला आधार काय? आता गोष्ट अशी आहे समजा आम्ही लंडनला राहतो आणि लंडनला जे मी बघते ते जर मी येऊन सांगितलं तर त्याला आधार काय? तुम्ही लंडनला गेल्याशिया आधार कसा देणार? तुम्ही जो पर्यंत त्या गावी जात नाही, आता पेणला अशी जागा आहे असं जर मला कुणी सांगितलं तर त्याला आधार काय? स्वतःच जाऊन त्याचा अनुभव घेतला पाहजि ना. स्वतः अनुभव झाल्यावरच त्याला आधार येणार कि नाही. नाहीतर त्याला काहीच आधार नाही. जर तुम्ही म्हटलं कि मला तुम्ही आता इथे आधार द्या तर मी एवढंच म्हणून कि तुम्ही हे प्राप्त करून घ्या. हे मिळवून घ्या आणि जर तुम्हाला मिळालं नशिवाले असले तुम्ही तर तुम्हाला त्याचा आधार मिळेल.

ही कुंडलिनी शक्ति आपल्यामध्ये सहजच जागृत होते असे सगळ्यांनीच सांगितलं आहे, नानक साहेबांनी सांगितले आहे, कबीराने सांगितले आहे. ज्ञानेश्वरांनी सांगितले आहे. पण ती सहजच जर जागरुक होते तर मग काय केले पाहजि माताजी म्हणजे काहीच नाही केले पाहजि ना. "सहज" - सह म्हणजे तुमच्या बरोबर, जे म्हणजे जन्मलेला. हा योग करण्याची जी काही क्षमता आहे ती तुमच्या बरोबर जन्मलेली आहे. आज पर्यंत संबंध सुष्टी सहजच झाली पण सहजयोग ही जी क्षमता आहे ही फक्त मानवाला आहे. दुसरे आम्हाला तुम्ही म्हणाल आणि कोणत्या जानवराला माताजी तुम्ही पार करा तर नाही बाबा तसं काही जमायचं नाही कारण त्यांची कुंडलिनी अजून त्या दशेला आलेली नाही. तुमची उत्क्रांती मध्ये ही स्थिती आज आलेली आहे कि तुम्ही आता तयार आहात. नुसतं कुंडलिनीला थोडीशी चालना जर मिळाली तर ती पटकन तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार देईल. तुमचा पुनर्जन्म होईल. त्याला काही कठीण काम नाही आहे. तेव्हा पुष्कळसे जे लोक वाद विवाद घालतात त्यांना असं सांगायच कि तुम्ही आता शांत राहा वाद विवाद फार झाले. वाद विवादने काय फायदा होणार आहे? रामदास स्वामींनी सांगितले आहे "मति वाद संवाद ऐसा करावा". तेव्हा वादच तुमचा मी मटवून टाकते, अनुभव झाल्याबरोबर तुमचा वाद मटून जाईल.

मी जेव्हा मेडिकल कॉलेज मध्ये शिकत होते. तेव्हा मला इतकं आश्चर्य वाटत होतं डॉक्टर लोकांना अजून सूक्ष्मातलं काहीच माहिती नाही. जे माहिती आहे ते बाह्यातलं माहिती आहे. आता एखाद्या झाडाला समजा कीड लागली, समजा एखाद्या पानाला कीड लागली तर तुम्ही त्या पानाची ट्रीटमेंट केल, इलाज केला तर त्या झाडाचा होईल का इलाज? मग दुसऱ्या झाडाला लागेल, मग दुसऱ्या पानाला लागेल. त्याला जर इलाज करायचा आहे तर तुम्हाला मुळात उतरावं लागणार आहे. मुळा पासून त्याचा इलाज करायला पाहजि. आणि जर तुम्हाला मुळाचा काहीही मागमूस नसला, त्याच्या बदल तुम्हाला जर कल्पनाच नसली. असं काही आहे आपल्यामध्ये हे जर तुम्हाला कुणी सांगितलंच नाही तर वरच तुम्ही काहीतरी ट्रीटमेंट करून राहिलात. त्या ऐवजी जे म्हणतात लोक ते एकाच आणि जर असं असलं तर का करून घेऊ नये. असं एक मोघम शहाणपणाच वागणं असायला पाहजि. पण मनुष्याचं शहाणपण कुठं वरून गेलाय ते समजत नाही. उठल्या सुटल्या प्रत्येक गोष्टीवर वादायला लागतात. मी म्हटलं, अहो जर मी असं म्हटलं इथे एक हरि आहे आणि हा तुम्हाला फुगत मिळणार आहे. तर तुम्ही दुसऱ्यांदा विचार करणार का? घ्या, अहो लंडनहून काय ऑस्ट्रेलियाहून लोक येतील घ्यायला. तसंच मी म्हणते तुमच्यामध्ये एक हरि आहे तो म्हणजे तुमचा आत्मा, तो फक्त मिळवून घ्यायचा आहे. त्याला काही तुम्ही पैसे द्यायचे नाहीत काही करायचं नाही. तुमच्यामध्येच आहे ते, तुमचंच आहे ते सगळं. फक्त कुंडलिनी जागृत करून दिली आणि जेव्हा ती ब्रह्मरंधराला छेदते तेव्हाच तुमचा सहजयोग घडतो, म्हणजे काय कि तुमचा आणि परमेश्वराशी संबंध लागतो. पण आधी आत्म्याशी संबंध झाला पाहजि. आत्म्याशी संबंध झाल्याशिवाय परमेश्वराशी संबंध होऊ शकत नाही. म्हणून आधी आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजि त्या नंतर परमेश्वर साक्षात्कार होतो.

ह्या सहजयोगाला आज मेहनत करून आम्ही जवळ जवळ बारा वर्ष घालवली. तपच केलेलं आहे ते. आणि आता बघते मी कि लोकांच्या डोक्यात प्रकाश पडू लागला आहे. त्यांना आता लक्षात असं येतंय कि काहीतरी असं आपल्यामध्ये विशेष आहे. काहीतरी आपल्यामध्ये आणि त्या आहे. जे आपल्याला माहिती नाही. आपण काहीतरी विशेष आहोत काहीतरी मोठे आहोत. परमेश्वराने आपल्याला मानव काहीतरी विशेष करण्यासाठी केलेलं आहे. उगीचच आयुष्य असं घालवण्यासाठी नाही. आणि तेच विशेष काय आहे ते अनेक साधू संतांनी आपल्याला सांगितलेलं आहे. ते फलद्रुप झालं पाहजि. आज त्या सर्व साधू संताना, त्या सर्व अवतरणांना आणि त्या सर्व शास्त्रांना सिद्ध करण्याचे आमचे कार्य आहे. ते सिद्ध तेव्हाच होईल जेव्हा हे कार्य घडेल, त्याच्या आधी आम्ही सिद्ध करू शकत नाही. नुसत्या वादावादी होतील. आदर्शचारायांशी सुद्धा लोकांनी एवढा वाद घातला ते कंटाळून गेले. नकोरे बाबा हे वाद. मग शेवटी त्यांनी सौंदर्यलहरी म्हणून पुस्तक लिहिलं त्यात फक्त आईचं वर्णन लिहिलं आणि सांगितलं ह्याच्याशी बोलायलाच नको, ह्या लोकांशी. लोकांनी सांगितलं अहो तुम्ही एवढे एवढे ग्रंथ लिहिले, विविचकुडामणी वगैरे आणि आता तुम्ही हे काय? आईची काय स्तुती मांडली आहे? ते म्हणाले, हे बघा ते सगळं वाचण्यात बेकार आहे, लिहिण्यात बेकार आहे जे आहे ते आहे. तुम्ही आईची स्तुती करा आणि पार होऊन घ्या. जे सहज सरळ आहे. जे सुगम आहे त्याला आपण इतकं दुरगम करून टाकलेलं आहे कि त्या बाबतीत कधी कधी जर जरासही सांगितलं तर लोकांना आवडत नाही.

आता काल एक गृहस्थ आले, त्यांना इथे (माताजींनी आजजेकडे दर्शविले) त्रास आहे. मी म्हटलं तुम्ही नाकामध्ये थोडस तूप घातलं तर बरं वाटेल. ते म्हणे मी तूप खायचं

टाकलंय. म्हटलं कशाला? मी तूपच खात नाही. दुसरा एक आला तो म्हणे मी अनन त्याग केलं आहे. म्हटलं कशाला हो? झालं काय तुम्हाला अनन त्याग केलं, अमका त्याग केलं. अमुक झालं. अगदी काडी पेहलवान. आता होणार काय ह्या माणसाचे, अनन त्याग केल्यावर आता त्यांचा देह त्यागच होणार. आणि कशाला पाहजि म्हटलं? अहो आपल्या देशात तसेच लोकांना अनन मळित नाही. आणखीन हे कशाला तुम्हाला शोक आलेले आहेत, अनन त्याग करायचा हे खायचं नाही ते खायचं नाही. मग एक गृहस्थ आले ते म्हणायला लागले माताजी मला फार सरदी होते, म्हणे मी ओलेतीनेच पूजा करतो. हे कुणी सांगतिलं, ओलेतीने पूजा करायला सांगतिलं कुणी? आमच्याकडे एक आहेत त्यांनी सांगतिलं. ते कोण? ते करतात का ओलेतीने पूजा? नाही ते नाही करत. ते पोचलेले आहेत, आम्हाला सांगतात. ही दुसरी बाजू आली. एकीकडे वतिडवादी लोक आणि दुसरीकडे धर्मभोळे. धर्मभोळेपणा म्हणजे इतका जास्त आहे की आता खेडेगावातून गेलो आणि सांगतिलं की माताजी पैसे बीयशे काही घेत नाही हा. तर एका बाईने दहा पैसे टाकले. अरे बाबा पैसे नाही घेत. बरं मग पंचवीस पैसे घेता का माताजी तुम्ही? इतका धर्मभोळे पणा की काहीही करायला सांगतिलं देवाच्या नावावर तर करायला तयार. आता एक ही झाली बाजू आणि दुसरी बाजू असली की सगळं डोक्याने काढायचं. परमेश्वर तुम्ही बुद्धीने जाणू शकत नाही आणि मनाने जाणू शकत नाही. ते फक्त आत्म्यानेच तुम्ही जाणू शकता. म्हणून आत्मा आधी तुमच्या चिंतात आला पाहजि आता आत्मा शब्द म्हटलं म्हणजे मोठा संस्कृतचा शब्द वाटतो आपल्याला पण तसं काही नाही हं. अगदी सोपं सरळ आहे ते आणि विशिष्ट करून जी मंडळी या सर्व चक्करात नाहीत त्यांना फार लवकर फायदा होतो. ज्या मंडळींना रात्रंदिवस हेच आहे सकाळी आज चार वाजता उठायचं मग अंधोळी करून अवदुंबरावर जायचं मग हे करायचं आणि ते करायचं ती पूजा करायची आणि त्याची पूजा करायची आणि ह्याची पूजा करायची त्यांचं त्याच्यातच आयुष्य चालू आहे. पण हा विचार केला पाहजि हे सगळं करून आमच्या स्वभावात काही फरक आला का? आमच्यामध्ये काही पुनरुत्थान झालेलं आहे का? काहीतरी... अशी मंडळी अत्यंत तापट, रागीट, जतिका वेळ पूजा करतील तो पर्यंत असं वाटेल की आता त्राही त्राही सगळं होणार आहे. त्या परमेश्वरावर सुद्धा रागवायचं कधी कधी, त्यालाही फुलं फेकून मारायची. आणि असा मनुष्य पूजेला बसला की निकोरे बाबा हा हनुमानाचा अवतार आता फार झाली पूजा असं वाटायला लागतं. दुसरं म्हणजे जे फार आपल्याला वतिडवादी आणि सांगतात आम्ही हे शकिलो, आम्ही गीता केली, आम्ही अमुक केलं, तमुक केलं. ते म्हणजे बल्लं मार्केट करणार, वाट्टेल ते धंदे करणार, त्यांना काहीही धर्म नाही ताळतंलर नाही. म्हणजे धर्माची पुस्तक वाचता कशाला वाचून तर तुमच्यात धर्म जागृतच नाही होत तर मग धर्माची पुस्तक कशाला वाचायची? मग एक तसिरा मार्ग नघितो. ते म्हणतात धर्म बरिंम सगळं थोटांड आहे. परमेश्वर बरिंमेश्वर काही नाही आता हे सगळं सोडून तुम्ही फक्त जडवादी व्हा. मग एक तसिरा टूम नघिते.

पण जे खरं आहे ते असं आहे की परमेश्वर हा आहे आणि निरंतर आहे आणि तुमच्या हृदयामध्ये तो आत्मास्वरूप बसलेला आहे. ही गोष्ट खरी आहे. आणि फक्त एकच कृष्ण पाहजि त्या कुंडलनीची जागृती जर झाली तर तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार घडून येईल. पण त्या एका कृष्णासाठी सुद्धा मला तीन तीन तास बोलावं लागतं, जेव्हा लोकांना समजतं की हो माताजी तुम्ही म्हणता ते खरं आहे. तेव्हा आपल्यामध्ये आत्मा आहे. तो जागृत झाला तर आपल्या चिंतामध्ये जो प्रकाश येतो. त्यांनी आपल्यामध्ये अनेक गोष्टी घडून येतात. सर्वप्रथम कुंडलनी जागृत झाली म्हणजे काय होतं. सर्वप्रथम कुंडलनी जागृत झाली म्हणजे सर्वप्रथम तुमची तब्येत ठीक होते. आता परवाच एक गृहस्थ फार मोठे इथले बझिनिसवाले, मी म्हणा मोठे श्रीमंत वगैरे असे असले की त्यांना दुरूनच नमस्कार करते. तर ते माझ्याकडे इकडून तिकडून मेहनत करून आले बघिरे. मला म्हणाले मला जायचंय ह्युस्टनला, माताजी आता मी काय करू, मला हार्ट अटॅक आला. त्यांनी सांगतिलं, फारच सरिअस ऑपरेशन आहे. असं का? म्हटलं बरं मग. तुम्ही एका फार मोठ्या माणसाचे केलाय ठीक तर माझं हृदय ठीक करून द्या. म्हटलं बरं करतो आम्ही, बसा. त्यांच्यावर मेहनत केली. एकदोनदा मेहनत केल्यावर म्हटलं आता तुम्ही ठीक झाले. असं कसं. म्हटलं झाले म्हणजे म्हणून झाले. आता पुढे तुम्हाला काय करायचं ते करा. तर ते लंडनला आले. लंडनला आले परत म्हटलं, बरं बाबा तुमच्या समाधानासाठी परत एकदा. आता तुम्ही ठीक झालात. तुम्ही काय करता? तुमच्या हातात व्हायब्रेशनस यायला लागले, आता तुम्ही ठीक झालात. नाही नाही म्हणे असं कसं? म्हटलं जा तुम्ही ह्युस्टनला. तिथे जाऊन त्यांनी स्पेशली अंजनीग्राफी केली, तर डॉक्टरांनी सांगतिलं अहो तुमच्या जसलोकला डॉक्टरस आहेत की काय आहेत? तुमचं हार्ट तर एकदम फ्रस्टक्लास आहे. काहीच नाही त्या हार्ट मध्ये. सगळ्या नाड्या उघड्या, हे सगळं काय तुमचं जसलोक खोटं सांगतात तुम्हाला. त्यांच्या मशीनी खराब झालेल्या दसितात. तो मनुष्य आपले पेपरस घेऊन परत आला. कसलं म्हणे ऑपरेशन करायचं. आम्हाला काय वेड लागलंय तुमचं ऑपरेशन करायला. अगदी तुमच्या सारखं तर आम्ही हार्टच पाहिलं नाही. आता हे झालं कसं? हे कसं घडतं?

कुंडलनीचं जागरण झालं म्हणजे ती सर्व चक्रांना शक्ती देते. आणि तशीच ती हृदय चक्राला सुद्धा शक्ती देते. शक्ती मिळाल्याबरोबर जे आपलं चक्र खराब असतं ते ठीक होतं. चक्र ठीक झाल्यावर त्याच्यावर आधारित सर्वच आपल्या ज्या संस्था आहेत त्या ठीक होतात. सोपं काम आहे. अगदी सोपं काम आहे. त्याला काही विशेष करावं लागत नाही. हे सोप्यातलं सोपं काम आहे शारीरिक तुमचा आराम देणं. पण त्याचा अर्थ असा नव्हे. आता काल आम्ही भाषण देत होतो, जवळ जवळ पाच सहा हजार माणसं असतील, तिथे अंब्युलन्स मध्ये घेऊन आले एक गृहस्थ. अहो म्हटलं इथे मी काय कोणाला बरं करायला नाही आलेली, इथे मी लोकांना साक्षात्कार द्यायला आले. नाही मी अंब्युलन्स मुदामून करून माताजी घेऊन आलो. म्हटलं तुम्ही कशाला केली? मी म्हटलं होतं का तुम्हाला? ठीक आहेत आजारी आहेत, तुम्हाला मी नंतर बघते पण ह्या इथे कशाला? हा आता इतकी मंडळी आहेत ह्यांच्या समोर कशाला तुम्ही आपले सगळे आजार घेऊन आलात?

तर पहिली गोष्ट ही की प्रकृती उत्तम होते कांती नटिळ होते. चेहेऱ्यावर तेज येतं. कमीत कमी. दुसरं म्हणजे तुम्ही लोकांना ठीक करू शकता. नुसता हात असा केलात तरी ठीक होतं. त्यानंतर दुसऱ्या स्थिती मध्ये काय होतं की कृष्णांनी सांगतिलेलं आहे की योग क्ಷेम वहाम्यहं, योग झाला तर तुझा मी क्षेम बघीन पण आधी योग सांगतिला आहे. क्षेम योग नाही सांगतिलेला. पुष्कळसे लोक सांगतात अहो माताजी आम्ही एवढी देवाची आराधना करतो, आम्हाला काही मळिलंच नाही. परमेश्वराने काही दिलिलंच नाही. अहो तुमचा संबंध झाला का? तुमचं कनेक्शन लागलय का परमेश्वराशी? कुणाला फोन करत होते तुम्ही? तुमचं कनेक्शन झालेलं नाही. त्याच्यामुळे तुम्ही जे काही करता तुमचा फोनच खराब झालेला आहे त्याला करणार काय? म्हणून आपला आधी परमेश्वराशी संबंध झाला पाहजि. आपलं कनेक्शन लागलं पाहजि. आणि ते लागल्या बरोबरच क्षेम होतं. ज्यांना नोकऱ्या मळित नाही त्यांना नोकऱ्या मळिल्या, ज्यांचं पैसे बुडाले त्यांना पैसे मिळाले. अशा अनेक गोष्टी झाल्या आणि लोकांना मोठं आश्चर्य वाटलं माताजी हे होतं कसं? आता ते मी तुम्हाला समजावून सांगते.

काहीही तुम्ही बघता जगामध्ये काहीही, कोणचा त्रास असला, तुमच्या समोर कोणाचाही प्रश्न असला, प्रॉब्लेम असला. त्याला एक कारण लागतं. एक कारण लागतं. आता त्या कारणामुळे झालेला हा परिणाम आहे. कारण आणि परिणाम. तर तुम्ही काय करता, मानवीय चेतने मध्ये त्या कारणाशी कवि परिणामाशी भांडत असता. आणि त्याला काही उत्तर नाही आणि तोड नाही आहे. फारच कमी आहे त्याला तोड. तर मग काय करायला पाहजि. तुम्ही कसही करून जर त्या कारणाच्या पलिकडे गेलात तर कारणच संपल्यामुळे त्याचे परिणामही संपून जातात. आता तुम्ही म्हणाल माताजी आम्ही हे ऐकले आहे पण कारणाच्या पलिकडे कसे जायचे. कुंडलनी जागृतीने कारण एका नवीन चेतनेत तुम्ही आल्यावर तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात आलात. ते साम्राज्य म्हणजे फार मजेदार साम्राज्य आहे. त्याच्या मध्ये कोणतीही गोष्ट खोटी पडत नाही. इथे बसल्या बसल्या तुम्हाला वाट्टेल त्या माणसाचा विचार जर तुम्ही डोक्यात आणला तर त्याच्यावर तुम्ही प्रयोग करून त्याला बरं करू शकता. कुणाचं वाईट नाही करू शकत पण भलं करू शकता. असे त्याच्या जवळ बनितारी यंत्र आहे. या साम्राज्य मध्ये तुम्ही आलात तर तुम्हाला कधीही नुकसान होणार नाही. आणि जर एखादा असा मनुष्य समजा एखाद्या आगाडीत असला कवि बस मध्ये असला, तर अक्सडिट जर झाला तर त्यातल्या कोणत्याही माणसाला दुखापत होणार नाही. कोणाचाही त्याला त्रास होणार नाही. कारण परमेश्वराचे देवदूत तुमच्या मागे पुढे धावतात. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल कशा गोष्टी घडून येतात. कसं सगळ्यांचं भलं होत आणि सगळा संसार असा सुखाचा झाला पाहजि ते करण्याचं कार्य हे तुमच्या हातात आहे. जर तुम्ही सहयोगाकडे आलाच नाही आणि गुत्त्यावरच जाऊन बसलात तर आम्ही काय करणार? त्यांनी काही फायदा होणार आहे का पण जर तुम्ही आलात तर मातृ कुंडलनीचं जागरण काही कठीण नाही. थोडक्यात सांगायचं म्हणजे ह्यांच्यामुळे तुमच्या मनाची स्थिती ठीक होते. पुष्कळसे वेडे लोक ठीक झाले. पुष्कळांनी वाईट सवयी होत्या त्या सोडून टाकल्या. आमच्याकडे असे असे लोक आलेले आहेत, की ज्यांना अगदी अलकोहोलिकस आणि खीन ड्रग एडिक्ट वगैरे वगैरे अशा पदव्या आहेत. आणि ते लोक सुद्धा सगळे ठीक झाले. तेव्हा ते काही कठीण काम नाही कारण तुम्ही कारणाच्या पलीकडे जाता. प्रत्येक गोष्टीच्या कारणाच्या पलीकडे जाता.

पण सगळ्यात मुख्य म्हणजे आत्मा स्वरूप झाल्या नंतर मनुष्य एकदम साक्षी स्वरूप होतो. आणि साक्षी स्वरूप झाल्यावर त्याच्या मध्ये आनंदाचा झरा वाहू लागतो. अशा माणसामध्ये अनेक शक्त्या जागृत होतात. अशा माणसाच्या डोक्यामध्ये कोणत्याही तरहेच पाप कधी राहू शकत नाही. आणि त्याने जर एखाद्या गोष्टीवर दृष्टी टाकली की ती वस्तू तो मनुष्य कवि ती व्यक्ती एकदम पवित्र होऊन जाते. असे अनेक चमत्कार सहजयोग मध्ये आता झालेत आणि पूर्वीही झालेले आहेत. आपल्याला माहिती आहे की रेड्याच्या तोंडून वेद बोलावला, गोरा कुंभाराचा मुलगा परत आला. हे झालं कसं? आपल्याला असं वाटतं काहीतरी कविदंती असेल. असं नाही अगदी सगळं होतं. आणि आमच्या सहजयोगामध्ये प्रत्येक देशामध्ये लोकांनी अनेक चमत्कार बघितले आणि त्यांना फार आश्चर्य वाटलं.

आता उदाहरणार्थ मी आपल्याला एक सांगते. आता मी वॅटफोर्डला एक दविशी प्रोग्रॅमला गेले होते आणि खूप गर्दी होती. जवळ जवळ सातला प्रोग्रॅम सुरू झाला. आणि

आठ साडे आठच्या जवळ जवळ एक मुलगा कुठेतरी खूप ऐशी फुटावून एका ब्रजि वरून खाली पडला. खाली पडल्या बरोबर सगळ्यांनी वचिर केला की हा तर अगदी संपलाच असेल. कारण त्याची बाईक होती तिचा तर संबंध नाशच झाला असेल. आण हा काय बचावणार? तर त्यांनी अँब्युलन्सला नरिप केला. ते अँब्युलन्सवाले यायला वेळ लागला. तेवढ्यात बघतात काय की हा मुलगा आपला व्यवस्थित उठून वर आला. तेवढा ऐशी फूट चढला त्याला काही समजलं नाही. हा आहे का ह्याच भूत आहे? असा वर कसा आला. फार आश्चर्याची गोष्ट! वर आल्यावर त्याला अँब्युलन्सवाल्यांनी वचिरलं बाबा तू आलास कसा वर? तर पोलीस कॅस झाली. पोलीसपण गेले. हॉस्पिटलमध्ये गेले त्याला वचिरलं, तू कसा आलास? म्हणे एक इंडियन बाई आहे. पांढरी साडी नेसून, पांढऱ्या गाडीतून आमची पांढरी गाडी. पांढऱ्या गाडीत आल्या, माझ्याजवळ आल्या आण त्यांनी मला हात दिला आण सांगितलं मी तुला ठीक करते. आण मिला सगळं त्यांनी ठीक करून दिलं आता खाली दुखतंय त्यांनी सांगितलं ह्याच्यासाठी तू माझ्याकडे ये. तर म्हणे हे कसलं काय चमत्कार? असं शक्यच नाही. पण आता समोरच दिसतंय ना साक्षात. मी त्या वेळेला लेकचर देत होते. पुष्कळ दूर आण बरीच मंडळी होती. तर दुसऱ्या दविशी त्यांनी माझा फोटो पाहिला म्हणे ह्याच होत्या त्या. त्यांना मोठं आश्चर्य वाटलं, ह्याच होत्या म्हणजे कसं काय? हो म्हणे ह्याच होत्या. मग त्यांनी फोन केला लंडनला ह्या कोण आहेत? काय आहेत? पोलिसवाल्यांनी, त्यांनी सांगितलं, माताजीचं अनेकदा हडिस्तानात झालंय पण इथे झालं आता आमहाला ह्याच्यात काहीच आश्चर्य वाटत नाही. कारण हे काही कठीण काम नाही. तर तो मुलगा जेव्हा पडायला लागला तेव्हा त्याने परमेश्वराचा धावा केला. एकदम मनुष्याला ज्यावेळेला वाटतं काही आता बचावता येत नाही आता परमेश्वराचा धावा करावा आण त्यावेळेला एकदम काय होतं मनुष्य मानवीय चेतनेतून वर उठला जातो. आण त्याच वेळेला असे चमत्कार होऊ शकतात. पण हे क्षणिक होतं. जेव्हा तुम्ही सहजयोगात येता तेव्हा नरितर असे चमत्कार आपल्याला बघायला मिळतात. पण चमत्काराचा अर्थ असा नव्हे मी तुम्हाला चार अंगठ्या काढून देईन. अंगठीत काय ठेवलेलं आहे. त्याच्यासाठी तुम्ही जाऊन कुठेतरी डाका घाला, आणखीन दोन चार अंगठ्या काय शंभर अंगठ्या तुम्ही घेऊ शकता. अंगठीत काय आहे? दुसरे अनेक चमत्कार म्हणजे धर्तीगा सारखे लोक करतात आण त्याच्यावर आपण विश्वास ठेवतो. हे चमत्कार नव्हे.

सगळ्यात मोठा चमत्कार म्हणजे आपला आत्मसाक्षात्कार होणं हे आहे. तेच तुम्ही मला आधी मागून घ्या. जे मुख्य आहे ते मागून घ्यायच. बाकीचं नंतर होतंच. एकदा हे मळिलं की सर्व मळिणार आहे. असं समजून आधी माताजी आमहाला आत्मसाक्षात्कार द्या. असंच तुम्ही मागून घ्यायचं, जे असलं आहे ते घेतल्यावरती मग सगळं होणारच आहे. आता समजा तुम्हाला पन्नास वस्तू वकित घ्यायच्या आहेत. तर तुम्ही जाऊन सांगितलं मला एक वस्तू द्या, बरं घे. दुसरी द्या, बरं घे. मग तसिर्या वस्तूला वडील म्हणतील अरे राहू दे फार असतं तुझं. पण जर तुम्ही जाऊन सांगितलं मला चार हजार रुपये द्या तुम्ही सगळी काम करायची आहेत. एकदा चार हजार मळिले की सगळी कामं होणारच की नाही होणार. तेव्हा जे सर्व कारणांचं जे मूळ आहे तेच तुम्हाला मळिलं, ज्याची मात आहे सर्व कारणांवर मग तुम्हाला कशाचा त्रास होणार नाही.

आता आईचं कसं असतं बाळकडू द्यायचं तर त्याच्यावर थोडं चॉकोलेट घालावं लागतं. म्हणून हे आधी तुम्हाला याचा फायदा होईल. पण त्याच्यावर असा वचिर करायचा की बावा देवाने आपल्याला लाईट कशाला केलं, प्रकाश कशाला दिला? आता हा दवि आहे. हा दवि का पेटवला आपण. प्रकाश देण्यासाठी. आधी तुम्ही प्रकाश मानता मग तुम्ही प्रकाश मागता आण तो प्रकाश झाल्यावर तुम्ही प्रकाशमान होता. प्रकाशवान दवि कुणी दगडाच्या खाली लपवून ठेवत नाहीत, दविठणीवर ठेवतात म्हणजे दुसऱ्यांना प्रकाश देण्याची शक्ती तुमच्यात येते. त्याला तुम्हाला आपला प्रपंच सोडायला नाही. प्रपंच कशाला सोडायचा. लोक भीक मागतात आण म्हणे आम्ही एवढ्यासाठी भीक मागतो. हरे रामावले म्हणतात आम्ही एवढ्यासाठी भीक मागतो कारण आम्ही काही काम करत नाही.

आम्ही फक्त परमेश्वराचं काम करतो, म्हणजे भीक मागतो. अहो करंट्याना, रामदासवामीनी सांगितलं करंट्याना का योग मळिणार आहे? रामदासवामीची शब्द म्हणजे जरा जास्त जबरदस्त आहेत. त्यांनी सांगितलं करंट्याना काही मळिणार नाही आहे योग. प्रपंचात जी मंडळी राहिली ते यज्ञ केलेलं आहे. प्रपंचात ज्यांनी राहून आण त्या यज्ञात राहून, परमेश्वराची ज्यांनी भक्ती केलेली आहे. त्यालाच योग मळिणार आहे. तेव्हा आमच्याकडे जर कुणी संन्यासी वगैरे आला तर त्याला आम्ही सांगतो बाबा हे कपडे तू बदलून ये. आम्ही तुला काही आत्मसाक्षात्कार वगैरे देऊ शकत नाही. कारण संन्याशासाठी आमच्याकडे काही जागा नाही. अहो कसले संन्यासी तुम्ही? कपडे घातले म्हणून का? संन्यास हा आतली स्थिती आहे. जो मनुष्य संन्यासत असतो तो बादशाह असतो बादशाह. त्याला कशाची पर्वा नसते. कधी तुम्हाला गादया गरिद्यांवर लोळायला मिळालं आहे तर ठीक आहे आण नाही तर आम्ही चडिलातही जाऊन झोपू शकतो. असा जो मनुष्य असेल त्याला मानलं पाहिजे. की तो खरा आहे. पण जो नुसता तुमच्या खशिकाकडे बघून चालतो अशा माणसालाच तुम्ही देव समजता मग आम्ही काय करणार? पैसा हा कधीही देव असू शकत नाही. पैसा देवाला माहिती नाही. हे तुम्ही माणसांनी बनविलं काहीतरी सूत्र आहे. ते देवाला समजत नाही. पैशाच्या पलीकडे, ह्या सर्व संपत्तीच्या पलीकडे जे आपल्यामध्ये लक्ष्मी तत्व आहे ते जागृत जर करून घेतलं, तर मनुष्यामध्ये एवढं समाधान येतं की त्या समाधानामध्ये तो अत्यंत गौरवपूर्ण होऊन जातो. त्याची एक आपली शान असते. त्या शान मध्ये रहातो तो. तो काही सगळ्यांच्याकडे भीक मागत फिरत नाही. कवि माझ्याजवळ हे नाही माझ्याजवळ ते नाही म्हणून रडत बसत नाही. जो बादशाह असतो त्याला तुम्ही देणार तरी काय? तो बादशाह आहे त्याला काय देणार तुम्ही? बादशाहालाच द्यावं लागतं तसे तुम्ही सगळे बादशाहा व्हा आण या अमर पदाला मळिवून घ्या. हा तुमची आपली सत्ता आहे. हे तुमचं आपलं स्वतःच आहे. ते आपल्याला मिळालं पाहिजे अशी मनामध्ये इच्छा जरी केली तरी सुद्धा हा कुंडलनी जी तुमच्या मध्ये इच्छा आहे ती प्राप्त होईल. हा खरी शुद्ध इच्छा आहे. बाकीच्या इच्छा शुद्ध नाहीत. जर त्या इच्छा शुद्ध असत्या तर तुम्हाला दुसऱ्या कोणत्याच इच्छा राहिल्या नसत्या. तेव्हा ह्या शुद्ध इच्छेची आपल्यामध्ये जी शक्ती कुंडलनी आहे तिला आवाहन करून तिचं जागरण झालं पाहिजे.

आता उशीर झालेला आहे तरी पाच दहा मनिटि तुम्हाला काय प्रश्न असले तर वचिरा. आण भिग त्याच्या नंतर आपण जागृतीचं कार्य करू. वचिरा प्रश्न असले तर, नसले तर मग आपण जागृतीचा कार्यक्रम करूया. आहेत का प्रश्न? वाह पेणची मंडळी फारच प्रगतशील आहेत. म्हणूनच मी पेणला आले. हं काय तुम्हाला काय प्रश्न? आहे का? नाही ना? बरं.

आता मी आपल्याला सांगितलं की सहज सगळं काही आहे. काहीही विशेष करायचं नाही सगळं सहज घडतं. आता आपण सगळं काही वसिरून जायचं. म्हणजे पहिल्यांदा की मी हे पाप केलं, मी ते पाप केलं, मी असा वाईट, मी असा पतति वगैरे वगैरे हॅरिडगाणी आधी बाहेर ठेऊन यायची जोड्याबरोबर. तुम्ही आईकडे आलात तिथे रडायला नको. तुम्ही काय आहात, काय नाही ते परमेश्वराला बघूया. तुम्ही त्या बदल काय बोलायचं नाही आण सिवतला दुःखात घालायचं नाही. हिपहिली गोष्ट. दुसरी गोष्ट म्हणजे अशी की तुमच्या पोटाला वगैरे कुठं आवळून धरलं असेल कवि घट्ट होत असेल तर ते जरा हलकं करून घ्यायचं. त्याने तुमचं चित्त इकडे तिकडे जाणार नाही. डोक्याच्या टोप्या काढून घ्यायच्या कारण सहस्त्रार भेदलं पाहिजे. आईकडे आपण टोपी घालून येत नाही. आई समोर आपण जातो का टोपी बीपी घालून.

(सहजयोग्याबरोबरचे संभाषण)

आपल्याइथे आपण सेन्टर सुरु करूया तिथे ट्रीटमेंट देऊ, आणतिसंही थोडं बहुत बरं वाटेल सगळ्यांना कुंडलनीचं जागरण जर झालं. आधी पहिल्यांदा आमच्या कुंडलनीच जागरण झालं पाहिजे अशी इच्छा ठेवायची मग पुढचं बघूया. त्याच्यातच अर्थ रोग तर तसेच बरे करते ना. कदाचित सगळेच रोग बरे होतील. हं. तर दुसरं असं सहजासनात बसायचं म्हणजे फार आवळून वगैरे बसायचं नाही. सहजासनात म्हणजे पाय पसरून व्यवस्थित आरामात बसायचं आण फिर वाकायचं नाही, मागे पुढे वाकायचं नाही जास्त. सरळ अशी मान ठेवायची. अगदी सहज बसायचं.

आता कुंडलनीबद्दल मी हजारो भाषणं दिलेली आहेत. तेव्हा एवढ्या लहानशा भाषणांत मी सगळं काही सांगू शकले नाही. पण काही हरकत नाही जे सांगते ते आपण ऐकून घ्यावं आण मी म्हणते तसं करा म्हणजे बरोबर होऊन जाईल. पहिलं तर हे मी जेव्हा म्हणून डोळे मट्टा त्याच्या नंतर डोळे उघडायचे नाहीत. कारण हा कुंडलनी चित्ता मध्ये थावते आण जर चित्त तुमचं इकडे तिकडे असलं तर कुंडलनी उठत नाही. पण डोळे मट्टल्या बरोबरच कुंडलनीला वाव मिळतो म्हणून आपण डोळे उघडायचे नाहीत. पूर्णपणे थोडं कुंडलनीची मदत करायची. दुसरं म्हणजे असं, की हा जो डावा हात आहे हा आपली इच्छा शक्ती आहे. तर ह्यांनी आपण आपली इच्छा प्रदर्शित करायची, हा असा डावा हात मांडीवर ठेवायचा व्यवस्थित आण ह्यांनी आपण आपली इच्छा प्रदर्शित करत आहोत की माताजी आमहाला आमची जागृती पाहिजे. आमहाला आत्मसाक्षात्कार पाहिजे. म्हणून सतत हा हात आरामात असा आपल्या मांडीवर ठेवायचा, सतत. उजवा हात जो आहे हा कार्य शक्ती आहे. तेव्हा हा उजवा हात आपण वापरायचा असतो. पहिल्यांदा हृदयावर ठेवायचा त्याच्या नंतर पोटाच्या वर खाली, परत पोटाच्यावर, हृदयावर, (डाव्या बाजूला मानेवर ठेवून) इकडे, मी सगळं सांगिनी तुम्हाला व्यवस्थित. मानेवर असा समोरून नंतर कपाळावर, डोक्याच्या मागे आण वर, असा टाळूवर असा धरायचा आण फिरवायचा. हे मी प्रत्येक वेळेला सांगिनी आपल्याला कसं करायचं ते. हे सगळं काम आपण डावीकडे करतो उजवीकडे नाही. एवढं लक्षात घ्यायचं. आता प्रत्येक वेळेला मी सांगिनी कसं करायचं. ह्याला फार तर फार दहा मनिटि लागतील पण दहा मनिटि तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की बहुतेक लोकांची कुंडलनी जागृत होते.

आता डावा हात माझ्याकडे करायचा. सगळ्यांनी करावा. बाहेर उभे आहेत त्यांनी सुद्धा करावा. डावा हात माझ्याकडे आणि उजवा हात हृदयावर ठेवायचा. सगळ्यांनी. उभे आहेत तुम्ही कराना. बघेपणा कशाला करायचा. डावा हात माझ्याकडे. असं उभ्या उभ्या. सगळ्यांनी डोळे मटियचे कुणीही उघडे ठेऊ नका. मग म्हणाल आमचं नाही झालं, तसं नाही झालं, हे नाही झालं.

आता हा उजवा हात हृदयावर ठेवायचा आणि ह्या हृदयामध्ये साक्षात आपला आत्मा आहे. तेव्हा डोळे मट्टिन मला एक प्रश्न करायला पाहजि. श्री माताजी, मी आत्मा आहे का? हळू आपल्या मनात म्हणा. असा तीनदा प्रश्न करायचा. हा मंत्र आहे. श्री माताजी मी आत्मा आहे का? हा मंत्र आहे. असा तीनदा प्रश्न वचारायचा मला. डोळे मट्टिन. डोळे उघडायचे नाहीत. काहीही असलं तरी. सगळ्यांनी डोळे मटिले पाहजित. तीनदा असा प्रश्न वचारायचा. मान खाली वकियाची नाही कवि मागे करायची नाही साधं ठेवायचं. हार्ट अटॅकला हा मंत्र आहे. वचारायचं माताजी मी आत्मा आहे का?

आता उजवा हात आपल्या डावीकडे पोटाच्या वर, पोटाच्या वरच्या बाजूला असा दाबून धरायचा आहे. बोटं खुपसून दाबून धरायचा. हे चक्र गुरुचं आहे. आता मी आपल्याला सांगितलेलं आहे संतांनी फार मेहनत केली, सदगुरूंनी फार आपलं पोषण केलेलं आहे. तेव्हा त्यांना स्मरून एक प्रश्न वचाराचा. कारण तुम्हाला मी म्हटलं तुम्ही आत्मा आहात तर तुम्ही स्वतःचे गुरुही आहात. कारण आत्मा हाच गुरु आहे. तेव्हा असा प्रश्न वचारायचा ह्या गुरु तत्वावरती हात ठेऊन डावीकडे, माताजी, मी माझा गुरु आहे का? मी माझा स्वयंचा गुरु आहे का? असा प्रश्न वचारायचा. डोळे उघडायचे नाहीत वारंवार फक्त डोळे मट्टिन ठेवायचे. सारखे डोळे मट्टिन ठेवायचे. नेटाने करायला पाहजि. नेट पाहजि त्याला. असा प्रश्न तीनदा वचारायचा.

आता कुंडलनीच्या जागरणाची आपण जर सुरुवात करायची आहे तर पहिल्यांदा आपण मला परवानगी दली पाहजि. आपण स्वतंत्र आहात. जर आपल्याला आत्मसाक्षात्कार नको असला तर आपल्यावर कुणी जबरदस्ती करू शकत नाही. आणि जबरदस्तीने मळिण्यासारखंच नाही आहे. मागून मळितं. म्हणून हा उजवा हात आता खाली पोटावर, ओटी पोटावर डावीकडे दाबून धरायचा. परत आणि इथे म्हणायचं माताजी मला शुद्ध वदिया द्यावी. आता शुद्ध वदिया हे ज्ञान आहे जे माणसाच्या नसानसातून वाहत, ज्यांनी सर्व परमेश्वरी कार्ये घडत असतं. तेव्हा सहादा असं म्हणायचं, ह्या चक्राला सहा कळ्या आहेत. म्हणून सहादा असं म्हणायचं की माताजी मला शुद्ध वदिया द्यावी. कृपा करून मला आपण शुद्ध वदिया द्यावी. शुद्ध वदिया म्हटल्या बरोबरच जी शुद्ध शक्ती तुमच्या मध्ये कुंडलनी आहे तिची जागरण सुरु होतं. तेव्हा सहादा असं म्हणायचं. आता काही मंत्र वगैरे म्हणायचा नाही या वेळेला, कोणताच मंत्र म्हणायचा नाही.

राम कोण होते? सीता कोण होती? श्री कृष्ण कोण होते? कवि काय ह्या लोकांचे संबंध होते? त्या पलीकडे आणखी बुद्ध महावीर वगैरे कोण होते हे सगळं काही सहजयोगात तुम्ही जाणू शकता. हे सगळे आपापसात नातीगोती आहेत. तेव्हा कृपा करून ह्यावेळेला कोणीही कोणाचा मंत्र म्हणू नये, त्याच एक शास्त्र आहे ते समजून घेतल्यावरती मग तुम्हाला मंत्र सदिधी येईल. सध्या फक्त इथे असा हात ठेऊन एकच मंत्र म्हणायचा माताजी मला शुद्ध वदिया आपण द्यावी.

आता हा उजवा हात पोटावर डावीकडे परत दाबून धरायचा. डावीकडे वरच्या बाजूला. परत गुरु तत्वावर आलोत आपण. आता ह्या ठिकाणी सुरुवात झालेली आहे तेव्हा पूर्ण आस्थेने आणि विश्वासाने असं म्हणायचं की माताजी मीच स्वयंचा गुरु आहे. माताजी मीच माझा गुरु आहे. असं दहादा म्हणायचं कारण ह्याची दहा स्थानं आहेत. मीच माझा गुरु आहे कारण तुम्ही आत्मा आहात. तेव्हा तुम्हीच तुमचे गुरु होणार. दहादा म्हणायचं पूर्ण आस्थेने. स्वतः बदल शंका कुशंका करायची नाही. स्वतःबद्दल ग्लानी ठेवायची नाही. काही नयूनगंडात पडायचं नाही. सरळ म्हणायचं माताजी मी माझा गुरु आहे अगदी. न भति. तुम्ही आहात का नाही ते सदिध करून देते मी. डोळे मट्टिन ठेवा आणि चष्मे उतरवले तर आणखी बरं होईल. कारण डोळ्यांवरही चांगला परिणाम होतो. आता माझं हे चुकलं, माझं ते चुकलं. मी हे वाईट केलं, मी ते वाईट केलं, असं सगळं मोजत बसायचं नाही.

आता हा उजवा हात हृदयावर परत ठेवायचा. आता आपल्याला मी सांगितलेलं आहे हृदयामध्ये आत्म्याचं स्वरूप आहे, आत्मा आहे आपला. आता इथे पूर्ण आस्थेने आणि विश्वासाने म्हणायचं माताजी मी आत्मा आहे. हे बारादा म्हणा. माताजी मी स्वयं साक्षात आत्मा आहे. असं बारादा म्हणा. दारात जी मंडळी उभी आहेत त्यांनी सुद्धा ध्यान केलं पाहजि. काही हरकत नाही. हं.

आता हा उजवा हात आपल्या मानेवर ठेवायचा म्हणजे खांदा आणि मान ज्या कोनावर आहे तिथी जरासा पुढे असा सरकून धरायचा. ओढून धरला पाहजि. समोरून, समोरून, मागवून नाही समोरून धरायचा. डोळे बंदच ठेवायचे. आता हे चक्र वशिद्धीचं चक्र आहे. आता याठिकाणी जे लोक स्वतःला मी पापी, मी अमका, आणि असं तसं काहीतरी सांगत असतात. त्यांचं हे चक्र धरतं. कवि तुम्ही सगिरेटचं पति असेल, कवि दारू पति असेल काही वाईट काम करत असेल तर त्या बदल त्याला वाईट वाटतं. त्याला सारखं वाटतं मी कशाला सगिरेट पति, मी कशाला दारू पति. हे सगळं आता वसिरून जायचं ह्या वेळेला. ते सगळं आपोआप सुटणार आहे. तेव्हा कृपा करून स्वतःबद्दल कोणतीही नयूनत्वाची भावना घ्यायची नाही. कोणाचीच नाही. तर मानेवर हात ठेऊन साधा मंत्र आहे, माताजी मी कसलाही दोष केलेला नाही. मला कोणचंच गलित नाही. मी काही चुकलेलो नाही. मी अपराधी नाही. मी मुळीच अपराधी नाही आहे. असं सोळादा म्हणायचं. कृष्णाच्या सोळा कळा आहेत. तेव्हा सोळादा म्हणायचं. मी कसलाच अपराध केला नाही. परत हे लक्षात घेतलं पाहजि की परमेश्वर हा परमाचा सागर आहे, दयेचा सागर आहे, कृपेचा सागर आहे. पण सर्वात मुख्य म्हणजे तो क्षमचा सागर आहे. त्याच्या सागरापुढे तुम्ही काय अशी करणार आहात चूक? जे तो पडि शकत नाही. तेव्हा शरणागत होऊन त्याला, मी काहीही दोष केलेला नाही. मी दोषी नाही. मी कोणाचाच अपराध केलेला नाही. असं स्पष्ट म्हणायचं. ह्या ज्या कल्पना येतात ह्या सर्व चुकीच्या आहेत. हे वचिर अगदी बेकार आहेत. सोळादा म्हणायचं.

आता उजवा हात आपल्या कपाळावर असा आडवा धरायचा, कपाळावर आडवा. आणि ठिकाणी मनापासून, हृदयापासून असं म्हणायचं की माताजी मी सर्वाना क्षमा केली. हृदयापासून क्षमा केली. आता पुष्कळ असं म्हणतील की माताजी फार कठीण आहे क्षमा करणं वगैरे. अगदी सोपं आहे. तुम्ही क्षमा केली अथवा नाही केली म्हणजे तुम्ही केलं तरी काय? फक्त तुम्ही नाही केली म्हणजे जे माणसं तुम्हाला त्रास देतात त्यांच्या हातात तुम्ही खेळात आहात. म्हणून ह्यांच्यातच भलं आहे, ह्यांच्यातच गत्यंतर आहे की म्हणायचं माताजी मी सर्वाना हृदयापासून क्षमा केली, सर्वाना सर-सकट. आठवण काढत बसायची नाही कुणाची. सर-सकट. मी सर्वाना हृदयापासून क्षमा केली आहे. हा मंत्र आहे. आज्ञाचक्रावर. बघा नरिचरिता येतेय आता. असं म्हटल्याबरोबर हलकं वाटेल.

आता ह्याच्यापुढे हा हात आपला डोक्याच्या मागे नेऊन प्रांजळपणे परमेश्वराची आपण फक्त क्षमा मागायची. पण काही आपण दोष केला, अपराध केला असा वचिर न ठेवताना. नुसतं म्हणायचं की परमेश्वर मी जर काही चूक केली असेल तर क्षमा कर. एवढं म्हणायचं फक्त. पण त्या बदल काही मी हा अपराध केला तो अपराध केला ह्याची छाननी करायची नाही. नुसतं असं म्हणायचं मोघम.

आता हा उजवा हात टाळू स्थानी ठेवायचा जथी लहानपणी आपली टाळू असते, त्याठिकाणी ठेवायचा. जथी असं हृदय उडत असतं लहानपणी त्या ठिकाणी. त्या ठिकाणी हा हात असा, तळवा हाताचा जोराने दाबून धरायचा. आणि घड्याळाच्या काट्या सारखा फिरवायचा. ह्या ठिकाणी सातदा तुम्हाला म्हणायला लागेल की माताजी मला आत्मसाक्षात्कार द्या. कारण मी परत तुमच्यावर जबरदस्ती करू शकत नाही. हे म्हणावे लागेल तुम्हाला. ते म्हटल्यावरच हे घडणार आहे. तेव्हा जोरात दाबून धारा आपल्या टाळूवर आणि आपली टाळू तर फिरवता येत नाही पण हात असा फिरवायचा सातदा म्हणा.

आता हा डोक्यावरचा हात डोळे न उघडता जमनीवर ठेवायचा बाजूला जमनीवर ठेवायचा आहे. आता ह्या वेळेला आपला डावा हात डोक्यावर जवळ जवळ चार पाच इंच धरायचा. चार पाच इंच डोक्यावर. डोळे उघडायचे नाहीत. आणि बघा गार येतेय का डोक्यावर? फिरवून बघायचा. वर खाली करायचं. उजवा हात माझ्याकडे करायचा. हात असा आडवा करून बघायचा. डोक्यावर हात असा धरायचा अर्धातरी असा हात धरायचा. आतून थंड येत आहे की नाही. वरती धरा वरती. थोडं वर धरायचं. गार, गार. हे सूक्ष्म आहे. हे जरा बारीक बघतिलं पाहजि. सूक्ष्मात धरलं पाहजि. हा. आता दुसरा हात वर करून बघा. डोळे उघडू नका. डावा हात परत माझ्याकडे आणि उजवा हात. लक्ष टाळूकडे. लक्ष तालुकडे असलं पाहजि. परत दुसरा हात फिरवून बघा. जर गार येतेय तर हात खाली करून टाका. आता जर गार गार वाटतंय तर हात खाली करायचा.

हं, आता दोन्ही हात वर करायचे. डोळे उघडा. डोळे उघडून वचिार न करता एक प्रश्न करायचा. कि हि ब्रम्ह शक्ती आहे का? तीनदा प्रश्न. परत. आता हात खाली करायचे. पंखे आहेत म्हणून तुम्हाला असं वाटत असेल. शंका नाही करायची. आता हात खाली करून बघा. गार येतेय का हातात. ज्या लोकांच्या हातात कवि डोक्यात गार येतेय त्यांनी हात वर करायचे, दोन्ही हात वर करायचे, बघायचे कती लोकांच्या येतंय? ज्या लोकांच्या हातामध्ये गार, डोक्यात कवि हातात गार आलेलं आहे त्यांनी दोन्ही हात वर करायचे, म्हणजे कळेल....

वाह. म्हणजे सगळ्यांच्याच आलेलं दिसतंय. हेच चैतन्य आहे. आता सर्वप्रथम तुम्हाला ती परमेश्वराची शक्ती लाभलेली आहे ज्या शक्तीने सर्व जिवित कार्य घडतं. आता हि शक्ती तुमच्यातून वाहू लागली, जसं बीला अंकुर फुटलेला आहे पण अजून त्याचा वृक्ष व्हायचा आहे. म्हणून इथे पेणला सुद्धा आमचं सेंटर आहे, तिथे जाऊन स्वतःला सांभाळून घेतलं पाहिजे. आणि स्वतःच्या आत्मसाक्षात्काराचा पूर्ण अंदाज घेतला पाहिजे. इतकंच नाही त्याची पूर्ण इज्जत केली पाहिजे. जर त्याचा तुम्ही मान ठेवला नाही तर हि कुंडलीनी परत खाली घसरून जाईल. तेव्हा ती बांधून घ्यायची तिला वाढवून घ्यायचं, तीचा लाभ कसा करून घ्यायचा ते पाहिलं पाहिजे.

आपल्याला आता अत्यंत शांत वाटेल. ह्याच्यावर वादविवाद करता येत नाही, बोलता येत नाही काही नाही. नरिवचिरतित तुम्ही आलेले आहात. ह्या वेळेला तुम्ही माझ्याकडे बघत आहात. नरिवचिर होऊन बघा, अगदी वचिार येणार नाहीत. हि नरिवचिर समाधी इतक्या लवकर लभ्य झालेली आहे पण ती तितक्याच लवकर गळून पडणार जर तुम्ही मेहनत केली नाही तर. आणि थोड्याच मेहनतीने तुम्ही नरिवकिल्पात जाल. आणि अगदी सोपं काम आहे, इथे पेणला सुद्धा फार मोठे मोठे सहजयोगी आहेत. तेव्हा आपण आधीच हि सर्व सुरुवात केलेली आहे. आणि त्याचा सगळ्यांनी पूर्ण पणे लाभ घेतलेला आहे. तसाच आपण सर्वांनी घ्यावा. एक नाही सगळे तुमचे नातलग बीतलग सगळ्यांना देण्याचं आहे. एका दव्यापासून अनेक दवि लागतात. तसे इथे दवि लागले पाहिजेत आणि सगळ्यांनी त्याचा प्रकाश सर्व जगामध्ये पसरवला पाहिजे. आपल्या हा भारताचा वारसा आहे आणि त्या वारसाला आपण जपून वापरलं पाहिजे. इतकच नव्हे तर एक दविस असा येईल कि सर्व देशातून लोक तुमच्या पायावर येतील. फार मोठी आपल्याजवळ परमेश्वराने ठेव दिलेली आहे. ती आपण घालवू नये नाहीतर आपल्या मुलं बाळाचं आणि आपलं काय होईल हा वचिार ठेवावा. माझे सगळ्यांना अनंत प्रणाम आणि अनंत आशीर्वाद.

1985-01-14, Makar Sankranti Puja

14 जानेवारी 1985

Makar Sankranti Puja

Suryavanshi Hall, Mumbai (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Makar Sankranti Puja Date 14th January 1985: Place Mumbai Type Puja

आता तुम्हा लोकांना सांगायचं म्हणजे असं की इतकी मंडळी आपल्याकडे पाहणे म्हणून आली आणि त्यांना तुम्ही सगळ्यांनी एवढ्या ह्याने बोलावलं, आणि त्यांची इतकी व्यवस्था केली. त्याबद्दल कोणीही, काहीही मला असं दाखवलं नाही की, आम्हाला अशी मेहनत पडली कवि आम्हाला असा त्रास झाला. आणि मुंबईकरांनी विशेष करून फारच मेहनत केलेली आहे. त्याबद्दल तुम्हा सर्वांच्या तरफे, ह्या सर्वांच्या तरफे मला असं म्हणावं लागेल, की मुंबईकरांनी फार आघाडी मारलेली आहे. पण जे ह्यांना सांगते तेच आपल्याला सांगते. आज आपण तळिगूळ देतो. कारण सूर्यापासून जे त्रास आहेत ते आपल्याला होऊ नयेत.

पहिला त्रास, सूर्य आला म्हणजे मनुष्य चडिचडि होतो. एक दुसऱ्याला उणंदुणं बोलतो. त्याच्यामध्ये अहंकार बळावतो. सूर्याच्या खाली राहणाऱ्या लोकांना फार अहंकार आहे. म्हणून अशा लोकांनी एक गोष्ट लक्षात ठेवायची, हा मंत्र आहे, की 'गोड गोड बोला.' तळिगूळ घेतल्याबरोबर अंगात गरमी येते आणि लागले वसकून ओरडायला. म्हणजे झालं! अहो, आत्ताच तळिगूळ दिला. नदिन तेवढं तरी तुम्ही गोड बोला माझ्याशी. ते सुद्धा जुळत नाही. तळिगूळ घेतला नी लागले ओरडायला. कसला तळिगूळ तुमचा, फेका तकिडे. तेव्हा आजच्या ह्याच्यामध्ये आपण असं ठरवून घ्यायचं, की ही फार सुसंधी आहे. माताजी आल्या आणि माताजींनी आम्हाला कतितीही सांगतिलं तरी ते आमच्या डोक्यात जाणार नाही. जर आमच्या डोक्यात गरमी असली तर काहीही जाणार नाही. ही गरमी नधायला पाहजि. आणि ही गरमी आपल्यामध्ये कुठून येते ? तर ती अहंकारामधून येते. पूर्वीच्या काळी जेव्हा आम्ही सहजयोग सुरू केला, तेव्हा सगळ्यांच्या भांडाभांडी असायच्या. म्हणजे इथपर्यंत की डोकी फोडली नाही हे नशीब! बाकी डोकी शाबूत आहेत सगळ्यांची आता. पण भांडणं फार. कुणाचं कशावरून भांडणं, तर कुणाचं कशावरून भांडणं. अर्थे पळाले, अर्थे राहिले. म्हटलं सहजयोग काही व्हायचा नाही. कारण एक आला कामाला, दोन दविसाने पळाला. दुसरा आला तो तीन दविसाने पळाला. तर अशी स्थिती होती. त्या पळापळीतच आपण सहजयोग बसवलेला आहे.

पण त्याला मुख्य कारण एकच, की तुम्हाला इच्छा असायला पाहजि की, 'काहीही असलं तरी आम्ही परमेश्वराला भेटायला आलोत. आम्हाला परमेश्वराचे आशीर्वाद हवे. आम्हाला परमेश्वरी तत्त्व जाणायचंय. आम्हाला जगातल्या ह्या ज्या सर्व काही गोष्टी आहेत, ज्याने सगळ्यांना ताप आणि त्रास होतोय त्यांना नष्ट करायचंय.' तेव्हा इथे भांडाभांडी करून चालणार नाही. ह्या अहंकारामुळे इतकं त्रास संबंध जगामध्ये झालेले आहेत ! आता सहजयोगामध्ये मात्र ह्याला पूर्णपणे तल्लिजली दली पाहजि. आणि तल्लिजली म्हणजे तळिंची अंजली. म्हणजे हातात हे तीळ घेऊन त्याची अंजली तुम्ही देऊन टाकावी. म्हणजे आता ह्याच्यापुढे आपण काही खोट करणार नाही. रागवणार नाही.

एकवेळा करून बघा. एक वेळेला करून बघायचं ! न रागवता कतिती तरी गोष्टींना मनुष्य समेटू शकतो. कतिती तरी गोष्टींचा सामना करू शकतो आणि कतिती तरी गोष्टींकडे नुसते लक्ष न दिल्यामुळे संबंध जसं काही उत्तरच त्याचं मळिलेले आहे, संबंध त्यांचे जे काही प्रश्न आहेत ते सुटलेले आहेत, असं तुमच्यासमोर सगळं दृश्य येईल. तेव्हा कोणत्याही गोष्टीला आपण अत्यंत जर महत्त्व दिलं, तर आपण त्याच्यामध्ये तामसकि स्वभावाचे झालो. असं म्हणता येईल. तामसकि म्हणजे काय ? जो मनुष्य एक लहानशी गोष्ट असेल त्याचं खूप मोठं वैराण करतो. म्हणजे एखादी बाई, आता तचि नवरा आजारी. 'माझा नवरा आजारी, माझा नवरा आजारी.' कबूल. पण तू आहेस ना ! तुझी तब्येत ठीक आहे ना ! तुझ्याबद्दल काय ? ते काही नाही. पण तो तरी म्हणा नवरा आहे, ते तरी महत्त्वाचे आहे. पण एक लहानशी गोष्ट घेऊन बसायचं. त्याच्यासाठी वैराण करायचं. दुसऱ्यांना हेराण करायचं. त्रास द्यायचा. ही जी आपल्याकडे एक पद्धत आहे, त्याला कारण असं आहे, की आपल्यामध्ये कुषुलक गोष्टीचं महत्त्व जास्त आहे आणि भोठ्या गोष्टींकडे लक्षच नाही.

ह्या लोकांना काय, मोठे आणि लहान सगळे बरोबरच आहे. काही समजत नाही त्याच्यातलं. पण तुम्हाला समजलं पाहजि. कारण आपलं जे काही आहे एवढं मोठं, हा जो काही वारसा मळिलेला आहे, फार मोठा आहे. तेव्हा वारसा मळिला. आम्ही ह्या योगभूमीत जन्माला आलो. ह्या योगभूमीत आम्ही आल्यावर आम्ही काय मळिलं ? हजारो वर्षांच्या तपश्चर्येनंतर म्हणतात हद्विस्नानात जन्म होतो आणि त्याच्या हजार वर्षांनंतर महाराष्ट्रात होतो. आता रस्त्यात इंगित लोक पाहिले, की मला समजत नाही, महाराष्ट्रातले आहेत की कुठले आहेत ? म्हणजे कडि कसे जन्माला आले ते समजत नाही.

आता तुम्ही सहजयोगी झालात. कारण तुमची पूर्वजन्माची तपश्चर्या आहे. आज ती फळाला आली. पण त्याचा अर्थ असा नाही, की बाकीची आता ह्या जन्मातली तपश्चर्या आता माताजींनी करायची. ह्या जन्मातली पहिली तपश्चर्या म्हणजे आपापसात गोड बोललं पाहजि. प्रेमाने वागलं पाहजि. तोडून नाही बोलायचं. पहिली गोष्ट. म्हणून आज पहिला दविस आपला पूजेचा आपण सुरू केलेला आहे. त्याद्विशी आपण सर्वांनी गोड बोललं पाहजि आणि गोडीत राहिलं पाहजि. कारण गोड बोलणं हे फार सोपं काम आहे. रागावणं तर त्याहून कठीण आणि भारणं तर जमतच नाही माणसाला. तेव्हा कशाला कठीण कामं करायची. सरळ गोड बोललं की झालं. आता आपल्याकडे पुष्कळांची नावं 'गोडबोले' वगैरे असतात. मी असा वचिर केला की ह्यांच्या फॅमिलीतच लोक गोड बोलत असतील वगैरे. तर खरोखर ते लोक गोड बोलत असत. पण ते गोड बोलून दुसऱ्यांचे गळे कापायचे. मग म्हटलं हा काय प्रकार ! 'अहो,' म्हणे, 'पूर्वी आमच्याकडे लोक गोड बोलत असत. त्यांच्या गोड बोलण्यामुळे लोकांनी त्यांचा फायदा उचलला. आता आम्ही गोड बोलतो, पण आम्ही गळेही कापतो.' म्हटलं, 'कशाला ? हे काही तुम्ही चांगल शकिले का ? हे काही तुमचं भलं केलं का ? त्याच्या वर गेलात का तुम्ही ?' ती मंडळी बरी होती जी गोड बोलायची. ती आरामात राहिली. संतोषात राहिली.

दोन माणसांबरोबर तुमची भांडणं झाली उद्या आणि तुम्ही त्यांचे गळे कापले. तर तुम्ही मळिलं काय ? आपण मळिलं काय हे बघतिलं पाहजि. तेव्हा आजचा दविस विशेष सणाचा. सगळ्यांना अत्यंत साजरा असा आहे. ह्यावेळेला मला तरी काही कडू बोलायचं नाही आणि सगळ्यांचं मन राखून मी सांगते, की मी एवढी काळजी घेत असते, कुठून असं नाही झालं पाहजि, की लोकांना वाईट वाटेल कवि काय होईल. आता काही लोक येतात की माझ्या अंगाला पटकन हात लावतात. आता त्याने त्रास होतो मला. तसं करायचं नसतं. पण सांगायचं कसं ? मग सहन करते मी ! जाऊ दे बाबा, काय करता आता ? कसं, त्याला वाईट वाटेल. असं पुष्कळ सहन करावं लागतं. मला काही हरकत नाही, हे सहन करण्याची. कारण त्याला दुखवलं तर त्याला दुःख वाटेल. कशाला ? तेवढं दुःख मी सहन करू शकते. आपल्यामध्ये जेवढी शक्ती असते ती दुसऱ्यामध्ये नाही ही जाणीव असल्यामुळे त्याचं काही वाटत नाही.

त्या प्रेमाच्या बाबतीतसुद्धा तसंच. आपल्यात जर प्रेमाची शक्ती जास्त आहे, आणि दुसऱ्याची कमी आहे, तर आपण मोठे की ते दुसरे. असा एक सारासार वचिर जर घेतला, तर आपण सहजयोगी आहोत आणि आपल्याला आईने प्रेमाची शक्ती दिली आहे. तेव्हा आम्ही त्यांच्यापेक्षा मोठे आहोत. तेव्हा ते काहीतरी बोलले तर आपलं काय जातं त्याच्यामध्ये. त्यांच्याशी एवढी भांडाभांडी आणि रागराग करण्याची काय गरज. हळूहळू तुमचा स्वभाव शांत झाला. तुमच्या चेहऱ्यावर तेज येणार. इतकेच नव्हे तर चार माणसं तुमच्या आसपास आले तर तुम्हाला बघून म्हणतील की हे शांत आहेत. पण शांतपणाचा हा अर्थ नव्हे की तुम्ही कोणी जोड मारले तरी खा. असं मुळीच नाही. फक्त सहजयोग्यांसाठी खरसिताने सांगतिलेले आहे, की तुमच्या तोंडात कोणी थोबाडीत मारली तर दुसरे थोबाड पुढे करा. फक्त सहजयोग्यांसाठी. इतर लोकांसाठी नाही. इतर लोकांनी जर एक थोबाडीत मारली, तर तुम्ही चार मारा असं मी सांगेन. कारण त्यांची भूतं असतील तर नष्ट जातील.

पण आपापसामध्ये, सहजयोग्यांच्यामध्ये तुमचं बोलणं शुद्ध असायला पाहजि आणि प्रेमळ असायला पाहजि. ही फार आवश्यक गोष्ट आहे. सगळ्यांनी प्रेमळपणे आपापसात बोलणं केलं पाहजि आणि बाहेरचा मनुष्य आहे, त्याच्यावर तुम्ही असे बोलले तर मला काही हरकत नाही. पण जो आपला आहे, हा सहजयोगी सगळा माझ्या अंगात आलेला आहे. एक एक मनुष्य माझ्या शरीरात गेलेला आहे. तुम्ही जर एकदुसऱ्यांना लाथा मारल्यात कवि शिव्या दिल्यात, त्या मलाच तुम्ही शिव्या देता असं समजलं पाहजि.

कारण आता बघा एका झाडावर जर १० फांद्या आहेत, त्या जर आपापसांत भांडल्या तर त्या झाडाचं काय होणार आणि त्याच्या पानांचं काय होणार ? माझाच हात जर

माझ्या हाताशी भांडू लागला तर कस काय होणार? जर ही गोष्ट लक्षात अली की आपण सर्व एक आहोत, समग्र, आपल्यामध्ये इतकी एकी आहे की आपण एका शरीरातले अंग प्रत्यंग आहोत. तेव्हा आपण कसं बरं वागलं पाहजि, आपल्यामध्ये कति समज असायला पाहजि, कति प्रेमाचा ओलावा पाहजि, कति आपापसामधे सुख देण्याची इच्छा.....काय करू म्हणजे यांना आनंद वाटेल, त्यांना काय देऊ? त्यांना काय आवडेल? आता आम्ही दवाळीला देतो कवि संक्रांतीला देतो.

आज काय द्यावं बरं वाण त्यांना, तर जे स्वस्तात स्वस्त असेल, ते काहीतरी घाणेरडं आणून द्यायचं. हे विशेष. त्याच्यात आपण हुशार. अगदी स्वस्तात स्वस्त जे मळिल ते, घ्यायच बाजारातनं आणजे ते आणून द्यायचं - हे वाण घ्या हं - म्हणजे दुसऱ्यानं उचलायचं आण फिकून टाकायचं. तेव्हा हृदयाचा मोठेपणा असल्याशिवाय ही गोष्ट होऊ शकत नाही. आण त्या हृदयाच्या मोठेपणाला तुम्ही मुकलेले नाहीत. ते हृदय तुमच्यात आहे. कारण तुमच्या हृदयामध्ये आता जो दवि पेटलेला आहे, आत्म्याचा, त्यांनी तुम्हाला खूपच प्रकाश दिलेला आहे. असं स्वच्छ, सुंदर, नरिमळ हृदय, त्या हृदयातून जे काही अत्यंत प्रेमळ असं वाहतंय, त्याच्याकडे बघत बघतच आनंदानी बघत राहायचं. मी आले इथे आण तुम्हा सगळ्यांना बघून मला असं झालं, की अरे या हृदयाच्या प्रकाशातून काय काय वाहून राहिलाय बघा तरी ! काय मजा येऊन राहिलीय. तसं तुम्हाला सगळ्यांना वाटलं पाहजि, की आम्ही माताजीच्या अंगातील अंग प्रत्यंग आहोत. आम्ही काही चुकलो तर माताजीच्या अंगाला त्रास होतो. त्यांच्या हयाला त्रास होईल. तर आम्ही असं वागलच नाही पाहजि. आमच्यामध्ये एक तऱ्हेचा सुज्जपणा असायला पाहजि, एक तऱ्हेची ओळख असायला पाहजि. आण विगतांना आमच्यामध्ये सोजवळता असायला पाहजि. काहीतरी बहकल्यासारखं एखाद्याच्या मार्गेच लागायचं कवि असते कोणी, काहीतरी बहकल्यासारखं बडबडत रहायचं कवि बोलत रहायचं. पुष्कळांना गाणं म्हणण्याची टूम असते. कुणी कवताच वाचत बसेल, तर कोणी गाणं म्हणत बसेल, कोणी काय.. असं नाही. जे बरोबर, व्यवहारी आण सौंदर्यमय असेल ते केलं पाहजि. वागण्यामध्ये सुद्धा सुंदरता असायला पाहजि. आण आपण आता जेव्हा सगळे दागनि वरगैरे करतो आईसाठी, कति सुंदर असतात. पण तुम्हीच माझे दागनि आहात. तुम्हालाच अंगावर मी लेवून घेतलेले आहे. त्या दागन्यांमध्ये जर स्वच्छता नसली, कवि त्याच्यामध्ये जर अशुद्धता म्हणजे, त्याच्या अंगातले जे मुख्य गुण आहेत, तेच नाही त्याच्यात. सोन्याचं जर सोनं नसलं, सोन्याच्या जागी पतिळ असलं, तर त्याला काय अर्थ आहे? तसंच तुमचं आहे. जर तुमच्या अंगातला मुख्य जो धातू आहे, तोच जर खोटा असला, तर त्याला घालून मी कुठे मरिवायचं?

तेव्हा तुम्हीच माझं लेणं तुम्हीच माझं भूषण आहात. तुम्हीच मला भूषवून दिलेले आहे. मला कोणत्याच दुसऱ्या भूषणाची गरज नाही. असं मी तुमच्याजवळ आता फार वनिवून सांगते, की बोलतांना वगैरे एकंदरीत मुलांच्या बाबतीत कवि कोणाच्याही बाबतीत, अत्यंत समजूतदारपणाने, अत्यंत नम्रपणाने आण सावकाशपणे सगळे कार्य झालं पाहजि. कोणावरही जबरदस्ती, जुलूम कवि घाई वगैरे करण्यात काही अर्थ नाही. अशा रीतीने एक दविस असा येणार आहे, की सगळं जग तुमच्याकडे बघून आश्चर्यचकित होईल. 'अहो, ही मंडळी कुठली? हे कुठले लोक? हे कोण आले?' मग कळेल, की हे स्वर्गातले दूत आलेत. सर्व जगाला सांभाळण्यासाठी, सर्व जगाला यश देण्यासाठी, सर्व जगाला परमेश्वराच्या दारात नेण्यासाठी, हे परमेश्वराने पाठवलेले दूत आहेत. अशा सर्व दूतांना माझा नमस्कार!

1985-01-16, Public Program

16 जानेवारी 1985

Public Program

Vaitarna (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Public Program, Vaitarna, India, 16th January 1985

की ह्यात काहीतरी वशिष आहे. आपण जाणून घेतलं पाहजि की ही मंडळी इतक्या लांबून इतक्या परदेशातून आली. यांना इथे काय मळितंय ते समजून घेतले पाहजि. असा थोडासा आपण समजुतदारपणा ठेवला पाहजि. कदाचित् आम्हा लोकांच्या आर्थिक परिस्थितीं मुळे आम्हाला लोकांना हा वचिर शवित नसेल. पण काहीतरी वशिष असल्याशविय ही चौदा देशातली मंडळी इथे का येतात असा आपण एकदा जर मनात वचिर घेतला तर पुष्कळ गोष्टींचा आपल्याला पतता लागू लागेल. अजून आपल्याला आपल्या धर्माबद्दलच माहिती नाहीये मुख्य म्हणजे. आपला धर्म जरी अनादी होताय, भारतीय धर्म जरी अनादी होता तरीसुद्धा त्याची अनेकदा पुनर्रचना कर करून, शेवटी सहाव्या शतकात "आदर्शिकराचार्य" ह्यांनी अवतरण घेतलं आणि या धर्माची पुनर्रस्थापना पूर्णपणे करून कुंडलनी योगा वरती त्यांनी पुष्कळ पुस्तक लिहिली. कुंडलनी शविय आता मार्ग नाही असं 'उघडपणे त्यांनी "सत्य उघडे करूनी सांगितले". तसंच श्रीकृष्णाने सांगितलं होतं की तुम्ही स्थितिपरज्ज झालं पाहजि म्हणजे, तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी झालं पाहजि. आपल्याला हा शब्द समजतो आत्मसाक्षात्कारी, पण ते म्हणजे काय हे माहिती नाही. ते आज लोकांना देण्याची पाळी आलेली आहे.

पण आपला वचिर सखोल नसल्यामुळे जे परंपरागत आपलं चालू आहे तेच चालू आहे. म्हणजे आता टाळ कुटत जायचं पंढरी पर्यंत. अरे, पण त्याने आपल्या आई-वडलांना काही मळिले नाही. आम्हाला काही मळिलं नाही. का आम्ही टाळ कुटली? पंढरीनाथाला भेटायला. पंढरीनाथाला भेटणं म्हणजे देवळात जाऊन नुसतं डोकं फोडून घेणे नव्हे. हे समजलं पाहजि. जरी आपण अशिक्षित असलो तरी एक गोष्ट लक्षात येते. उलट अशिक्षित लोकांच्या लवकर लक्षात यायला पाहजि की तथि देवळात जाऊन नुसती जर आपण डोकीफोड केली तर आपल्याला परमेश्वर मळिणार आहे का? नाही मळिणार. मळिला आहे का कोणाला? नाही मळिला. कोणती व्यसन लोकांची सुटली का? भांडाभांडी सुटली का? कोणाचा स्वभाव ठीक झाला का? नाही झाला. ह्याचा दोष तुम्ही परमेश्वराला देता. आमची गरीबी सुटली का? नाही झाली. आमचं देरदिर गेलं का? नाही. आमचं दैनं गेलं का? नाही. आमचं आजार गेले का? नाही. मग, परमेश्वर काय केलं असं म्हणून लोक मलाच ठोक वचिरतात पुष्कळ. आम्ही एवढं त्या परमेश्वरासाठी धावपळत करतो आणि तुम्ही आता परमेश्वराच्या गोष्टी सांगता माताजी या आधुनिक काळा मध्ये. तर असा परमेश्वर गेला कुठे? काय आमचं चुकलं? मुख्य चुकलं असं की प्रत्येक मोठ्या पुस्तकांमध्ये जेवढे काही आपल्याकडे वेद वगैरे झाले या सगळ्यांमध्ये लिहिलं आहे की आत्मबोध हा घेतला पाहजि. पहिलं आत्म्याचे दर्शन झालं पाहजि. पहिला तुमचा आत्मा जागृत झाला पाहजि. तहत रामदास स्वामी पासून तुकाराम बघतिलं तर ज्यांची तुम्ही भजन टाळ कुटून कुटून म्हणतात त्याच्यात हेच सांगितलं आहे की आत्मसाक्षात्कारी व्हा. मग म्हणायचं आत्मसाक्षात्कारी व्हा, आत्मसाक्षात्कारी व्हा. पण कुणी व्हायचं? परमेश्वराला ओळखा. परमेश्वराला ओळखा. हृदयामध्ये बाणा. कसं करायचं हो? प्रश्न उभा राहिला पाहजि मनामध्ये की आम्ही करायचं कसं?

बोलायच्या गोष्टी, "बोलाचाच भात बोलाचीच कढी". म्हणजे आहे तरी काय? तसं काही दसित नाही. आमचं काही बरं झालेलं दसित नाही. मग परमेश्वराच्या वरिद्ध लोक बसतात. मग कम्युनिझम घेतात. परमेश्वरच नाही असं म्हणतात. असं पुष्कळ जगामध्ये देश आहेत. ते म्हणतात परमेश्वर नाही. परमेश्वर कशावरून आहे. असता तर हे असं झालं कसं असतं. पण त्याला सरळ उत्तर असं आहे की अजून आपला संबंधच परमेश्वराशी झालेलाच नाही. जोपर्यंत आपला संबंध परमेश्वराशी झाला नाही, आपण परमेश्वरावर काहीही हक्क लावू शकत नाही. आता जर ह्या वस्तू / ह्या यंत्राचा जर कनेक्शन झालं नाही, काही संबंध झाला नाही, तर मी याच्यारतून काही बोलले तर तुम्हाला ऐकायला येईल का? तसंच आपलं आहे. आपला संबंध न होतानाच आपण परमेश्वराला टाहो फोडून अरे परमेश्वरा असं कर तसं कर त्याला त्याला रोज हुकूमचं गाडत असतो. जसं काही तो आपल्या खशातचं बसलेला आहे. पण तुम्ही परमेश्वरासाठी काय केलं आहे? एक फक्त लक्षात आणा की अजून तुम्हाला आत्मबोध झालेला नाही. तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार झालेला नाही. तो घेतला पाहजि. आम्ही म्हणे मोठे मुसलमान, कुणी म्हणे आम्ही हिंदू. कुणी म्हणे आम्ही ख्रिश्चन. सगळे एका माळेचे मणी आहेत. कोणालाही आत्मबोध झालेला नाही. सगळे आपापसात भांडतात. काही ना काही भांडणं काढून.

मुख्य म्हणजे जी हिंदू धर्माची मुख्य जी गोष्ट आहे, गाभा आहे जी मुख्य बाब आहे ती म्हणजे आत्मसाक्षात्कार होणे. कोणालाही वचिरून बघा. कोणाला जरसे दोन शब्द ज्यांनी वाचले तो सांगू शकतो. नामदेव ते सांगितलं. जनाबाईंनी ते सांगितलं. तुकारामांनी ते सांगितलं. ज्ञानेश्वरांनी तर तेच सांगितलं. पण ज्ञानेश्वर म्हणजे "दडिया घालणे". अहो या ज्ञानेश्वरांच्या मंदिरात आम्ही गेलो होतो. म्हटलं यांना ध्यान करू द्या. ते म्हणाले नाही. तुम्ही दडिया घाला. म्हटलं त्या ज्ञानेश्वरांनी दडिया घातल्या होत्या का पहिल्यादा? तुम्ही ज्ञानेश्वरांच्या नावाने दडिया घालता. त्यांनी घातल्या होत्या का? अहो, ते तर वणवण फिरत होते. त्यांना ही कुणी मान्य नाही केलं आणि आता मला नका मान्य करू. पण दडिया घालायचं हे कोणी सांगितलं तुम्हाला? ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं का? नाही, मग.

हे आता समोर म्हटलं तुम्ही पुतळ्यात बसवले. मी काय बोलू तुम्हाला आता. जर ते जिवित असते तर तुम्हाला ठीक केल असतं. पण ते आज जिवित असते तर तुम्ही त्यांचे हाल केले असते. मेल्यावरती दडिया घाला. ही आपल्या धर्माची आज अशी ग्लानी ची स्थिती आहे. या धर्माला परत संस्थापन करायलाच पाहजि आणि सगळ्यांनीच या बाबतीत लक्ष दिले पाहजि. नुसतं आपल्याला काय मोठं म्हणून कोणी मोठं होणार नाही. तुमच्यात जागृती झाल्याशविय, तुमच्यात धर्माचं तेज आल्याशविय कोणी तुम्हाला मानणार नाही. आता कालच सांगते, मी येताना रस्ता आमचा चुकला. पुढे गेलो. एका दुकानात गेलो. सगळे झगुन पडले होते. सगळे इथून तथिपर्यंत. आता वचिरायचं कुणाला रस्ता कुठे आहे मोडक सागरचा? सगळे झगिलेले. मग शेवटी मागाऊन जाऊन एक नौकाराला धरून आणलं तर त्याने सांगितलं बाबा मागे जा म्हणुन. तो एक तेवढा बचावला होता. कसा माहिती नाही. बाकी तो ही थोड्या वेळाने जायचा कामातनं. ही आपली दुरदशा आहे. आणि कशाला गमज्या मारायच्या. जो पर्यंत आपला आत्मा आपल्याला प्रकाश देत नाही तो पर्यंत आपल्याला काहीही कळत नाही. आपल्यामध्ये प्रकाशाच नाही. आपल्याला समजताच नाही की परमेश्वरी शक्ती काय आहे. त्या परमेश्वरी शक्तीचा कति उपयोग होऊ शकतो. त्यांनी आपण कति मोठे कार्य करू शकतो. आपण म्हणू आम्ही माताजी खेडवळ आहोत. आम्हाला काय समजणार. त्याला काही समजायला नको. जास्त वचिर करायला तर मुळीच नको. हे सहजचं घडत आणि सहजचं होत.

नसते वचिर करून आणि नसते उपद्रवाप उभे करून तुम्ही काय मळिलेलं आहे. काही नाही. आता आत्मबोध कसा होतो. तो फक्त कुंडलनी जागृतीनी होतो. असं आपल्याला सर्व शास्त्रात सांगितलेलं आहे. मग त्याच्यात कशाला वाद विवाद करायचा? भक्तमिराण एवढ्या साठी सांगितला की तुम्ही परमेश्वराला आठवा, त्याच्या ध्यानात राहा. पण जर साक्षात परमेश्वर येऊन उभा राहिला, तर त्याला तरी ओळख बुआ. ते का ओळखता येत नाही. उद्या जर तुमच्या समोर राम कवि कृष्ण येऊन उभे राहिले तर तुम्ही ओळखाल का? देवी येऊन उभी राहिली तुम्ही ओळखाल का? नाही ओळखायची. कशी ओळखणार? ओळखायची खुण काय? जो पर्यंत आत्म्याचा बोध होत नाही तुम्हाला कशाचीच ओळख पटणार नाही. इतकंच होणार. आता आपण म्हणतो की हे स्वयंभू स्थान आहे माताजी. कशावरून? कोणी सांगितलं? म्हणून यांना. तुम्हाला माहिती आहे का स्वयंभू आहे कवि नाही. तुम्हाला त्याचं काही माहिती आहे का? नाही माहिती. स्वयंभू कसं ओळखायचं? तो प्रश्न परत. हा भौद का साधू कसं ओळखायचं? चांगला का वाईट कसं ओळखायचं? काही त्याला मार्ग आहे का? वरून संभाविक दसिले तरी आतून ते आहेत की नाही हे ओळखायला काही मार्ग आहे का? एकच मार्ग आहे. आपल्या आत्म्याचा प्रकाश आला पाहजि. एकच मार्ग आहे. एकच त्याला उत्तर आहे. तुमच्यात अजून आत्म्याचा प्रकाश आलेला नाही. म्हणून गोधळले. जेव्हा आत्म्याचा प्रकाश माणसामध्ये येतो तेव्हा चैतन्य त्याला चारकिडनं बोटांना लागतं.

<तुम्ही जरा शांत बसा बरं. त्या बाई. काय तुम्हाला झालंय मघापासून. चुपचाप बस. दोन मनिटि शांत बसता येत नाही. त्यांना देवळाची सवय झालेली ना. देवळात जा. देवाला चार शविया द्या. नाहीतर काही करा. बसा शांतपणे. चुपचाप बसा. थोडीतरी शसित पाहजि. लोक आले आहेत बाहेरून. काय म्हणतील तुम्हाला? >

तर मनुष्याला जी एक कल्पना परमेश्वराबद्दल आहे की आपण काही केले तरी ठीक आहे. परमेश्वराचं नाव घेतलं म्हणजे झालं. वाटेल त दारू प्या. वाटेल तर बायकोला मारा. वाटेल त खून करा. वाटेल ती कामे केली तरी परमेश्वर आहे ना. त्याला आम्ही मानतो. कसं मानता तुम्ही? तुमच्यामध्ये आलाय का धर्म? तुमच्या मध्ये प्रेम आलंय का लोकांचं? तुम्हाला कळकळ वाटतेय का लोकांची? वाटली तरी त्याच्यात तुमचा परत अहंकार येणार. मी दुसऱ्यांसाठी एवढं करतो. मी दुसऱ्यांसाठी तेवढं करतो.

पण आत्मबोध जर झाला तर असं म्हणत नाही मनुष्य. तो म्हणतो होतंय ते. ते होतंय. याच ही होतंय. त्यांचं ही होतंय. तसिर्या (pause) तृतीय पुरुषात मनुष्य बोलू लागतो. त्यांचं झालं त्याचं झालं तो झाला (laugh). अकरमात उतरतो. तो असं म्हणत नाही, मी केलं, मी केलं हे गेलं डोक्यातून. मी गेलाच मुळी. पण ते होण्यासाठी आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजि. ही मी गोष्ट म्हणते. म त्याच्यात तुम्ही धरम कुठे घेऊन आले. आधी धरमच बसलेला नाहीय पहिल्यांदा. म्हणून म्हणतायत आता' आधी धरम बसवा माताजी. पण माझं जरा उलट (वीस) वचिर केलेला आहे. तो फरक काय तो समजून घ्या. म्हणजे तुम्हाला सहजयोग थोडा लक्षात येईल. पूर्वी असं होतं तुम्ही सफाई करा. एक एक माणसाची चांगली सफाई करा. गुरु लोक खूप ठोकून काढत असतं. एक एखादा जरी गेला तरी त्याला ठोकून काढायचं. मारून काढायचं. अमुक करायचं. तमुक करायचं. म्हणजे खरे गुरु. खोटे नाही. खोट्याना काय? पैसे द्या म्हणजे झालं. खर्चाचं सांगते. बुवाबाजी म्हणजे आपल्याकडे 'गाजलेलीच आहे. पण तरी सुद्धा त्यात हे समजलं पाहजि की जो मनुष्य खरा असेल तो तुमच्याकडून पैसे नाही घेणार. तुमच्या दमावर नाही जणार. कधीच नाही घेणार तुमच्याकडून पैसे. उलट देईल. पण तुमच्याकडून घेणार नाही. परमेश्वराला वकिला येत नाही. पहिली गोष्ट. अशी बुवाबाजी वाढली तर त्याच्या आपण आहारी जातो आणांभाताजी बुवाबाजीच्या वरिद्ध आहेत म्हणून माताजीच्या ही वरिद्ध जातो. पण हे बुवा कती दविस टकिणार ? उद्या तुम्हालाच त्रास दलें की तुम्ही याल माझ्याकडे रडत. माताजी तो बुवाजी एवढे पैसे घेऊन गेला. तो ततिके घेऊन गेला. आपल्याला धर्मातलं, काय समजतंय हे आधी बघायचं.

दत्ताची जयंती काढली. मुख्य म्हणजे दत्त जयंती. अहो पण दत्त कोण ते तरी माहितीये का? आणांजयंती करता तुमचा संबंध आलाय का दत्तांशी ? जे दत्तभक्त आहेत सगळे. ज्यांचा आत्मसाक्षात्कार झाला नाही त्यांच्या सगळ्यांच्या पोटात दुखणार. लहिन घ्या माझ्याकडून. कोणाच्या पोटात दुखलं त्याला वेळी जाऊन वचिारा की दत्तांचे भक्त आहेत का? कारण दत्तच रागवलेत. पोटांमध्ये दत्त बसलेयत. तेच तुमच्यावर रागावलेत. जर तुम्ही खरंच दत्तांशी तुमचा संबंध असेल तर कोणताही रोग तुम्हाला होणार नाही. जर तुम्ही खरोखर परमेश्वराशी संबंधित असलात तर कॅन्सर वगैरे कोणताही रोग होणार नाही उलट तो नीट होईल. जर हे झालं नाही तर त्या परमेश्वराचा काय फायदा. तर जे लोक अशा मार्गाला लागतात त्यांनी असा वचिर केला पाहजि, काही तरी बाह्यतः करू. फक्त आम्ही दत्तजयंती केली. असं का ? मग काय ? आम्ही तांदूळ आणले अमकं आणलं तमकं आणलं. मजा केली. म तसं म्हणा ना. तुम्ही मजा केली. मनोरंजन केलं. पण दत्त जयंती झाली? दत्तजयन्ती तेव्हा होणार जेव्हा तुम्हाला आत्मबोध झाला. हे ही सगळे करतात दत्ताची जयंती. सगळे करतात. पण ह्यांना झालेला आहे आत्मबोध. तेव्हा दत्तजयंती म्हणजे आपल्यामध्ये तो जो धर्म दत्ताने सांगितला तो आतनं बाणतो. तो बाणला पाहजि. आतून ते तत्वात उतरलं पाहजि. भनिलं पाहजि. तर त्या दत्तजयंतीला अर्थ. नाहीतर नुसतं मनोरंजन करायचं देवाच्या नावावर. ते ही एक चालत. परमेश्वर हा मनोरंजन नाहीये. आनंद आहे तो. मनोरंजन काय ? आज झालं मनोरंजन. हसले खेळले. परत झालं रडगाणं सुर.

आनंदाला दोन बाजू नसतात. सुख दुःख नसतं. नुसता आनंद असतो. नविळ आनंद. तो नविळ आनंद तुम्हाला मळिलला पाहजि. तो तुमच्यात आहे. ते सगळं काही तुमच्यात आहे. ते तुम्हाला द्यायला मी इथे येते. पण त्यात आपलं डोकं लावायचं. "अतशिहाणे त्यांचे बैल रकिामे". अगदी खरी म्हण आहे आणां त्याची मला प्रचिती फार येते की हे लोक इतके सुशिक्षित असून अतशिहाणे नाहीत. आपण अतशिहाणे आहोत. तेव्हा त्यापासून आपला काही स्वभाव बदलला का? आपलं काही भलं झालं का ? आपल्या मुलांच काही भलं झालं का? आपली नदिन तब्येत तरी ठीक राहते का? नदिन आपल्याला तेवढी तरी समर्थता आहे का ? की आपण कोणतेही व्यसन घेणार नाही. आपण समर्थ आहोत का? की अजून अगदी कमकुवत मनाची आपण माणसं आहोत. दारूचा गुत्ता दसिला' की धावतो तकिडे. दोन पैसे कुठे खायला मळिले तर पटकन खाऊन घेतो. कुणाचं नुकसान करता आलं तर बसून बसून तोच वचिर करतो.

की आपल्यामध्ये ते परमेश्वरी प्रेम आलेलं आहे. की ज्या प्रेमाच्या दमावर आपण दुसऱ्यांचं कल्याण त्यांचं भलं करू शकतो अशी शक्ती आली आहे का आपल्यामध्ये ? नाही आलेली आहे ना? मग ती मळिवून घ्या. ती मळिललीच पाहजि. त्याला काही शांति लागत नाही. काही मोठं डोईजड काही वाचन लागत नाही. काही लागत नाही. प्रत्येक माणसामध्ये ही शक्ती आहे. सुप्तावस्थेत. तिला कुंडलीनी म्हणतात. तचिं एकदा जागरण झालं म्हणजे त्याला अंकुर फुटले. पण त्याच्यानंतर त्याचा वृक्ष करतानाच त्रास होतो. वशिष्टः आपल्या महाराष्ट्रात. कारण आम्ही म्हणजे डोकेबाज फार. एकदा ते अंकुर फुटलं म्हणजे त्याला सांभाळलं पाहजि. प्रत्येक शेतकऱ्याला माहिती आहे. त्याला सांभाळून जपून एक सुंदरसं झाड तयार करायचं. एक वृक्ष तयार करायचा आणां मग काय वाटेल तरी झंझावात आला काही जरी झालं त्याच्यामध्ये तो वृक्ष कसा अगदी आपल्या ऐटीत उभा राहतो. तसं आपण ऐटीत उभं रहायचं. हे आत्मसाक्षात्काराचं लक्षण आहे.

मी तुमची आई आहे आणां मी तुम्हाला जे समजावून सांगते ते तुमच्या भल्यासाठी आणां कल्याणासाठी. पण ते सगळं डोक्यावरून जातं. कोणी ऐकतच नाही मुळी. कोणाच्या डोक्यातच येत नाहीये. आता इतक्यांदा इथे आल्यावर सुद्धा अजून वैतारणामध्ये सगळ्यात कमीत कमी सहजयोगी आहेत. फार दुःखाची गोष्ट आहे. सगळ्यात कमीत कमी. संबंध हट्टिस्थानात सगळ्या जगात सगळ्यात कमीत कमी तुमच्या वैतारणाला लोक कमी आहेत. तरी त्यांचं आम्ही एवढं महत्त्व करतो. वैतारणाचे लोक आले आहेत. सांभाळा बुआ त्यांना. पण इथे म्हणजे मला असं वाटतं संत साधू कधी आलेच नसतील. असं असेल कदाचित. कारण ही इच्छा की आम्ही आत्मबोध घ्यावा आणां त्याचं सगळं ज्ञान आम्हाला फुकट मिळितं ते घ्यावं हे सहजस सगळ्यांना असतं. उपजत असलं पाहजि. पण ते नाही. आता मातर थोडीशी प्रगती बरी झाली आहे. मला त्यानी फार आनंद झाला आणां अशीच तुमच्यावर परमेश्वरी कृपा असू द्या. परमेश्वराला मळिवून घ्या. ही वेळ आलेली आहे. आणां बाणीची वेळ आहे. ह्या वेळेला जो झाला पार तो झाला आणां नाही तो राहिला. अशी स्थिती होणार आहे. मी सांगून ठेवते. मग नंतर तुम्ही म्हणाल. माताजी बघा तुम्ही आम्हाला नक्किल नाही सांगितलं. आता आईला जतिकं बोलता येईल ततिकं मी बोललेलं आहे आणां ततिकं मी समजावून सांगितलं आहे की तुम्ही सहजयोगाकडे लक्ष द्या. स्वतःच्या तब्येती ठीक करून घ्या. स्वतःचं भलं करून घ्या. जस कृष्णानी सांगितलं "योग्य कषेमः वहामयम". कृष्णानी सांगितलं योगानंतर मी कषेम करणार. त्यांनी असं नाही सांगितलं की मी तुमचं कषेम वहन करतो. असं कुठं सांगितलं नाही त्याने. त्याला वचिरलं. तर त्याने सांगतलं मला फळ पुष्प काही दलें ते मी घेईन. पण द्यायच्या वेळा एक शब्द वापरलाय. अनन्य भक्ती करा. अनन्य म्हणजे जेव्हा परमेश्वराशी संबंध होतो तो अनन्य. आहे की नाही. जेव्हा दुसरा नाही तो. परमेश्वराशी काही संबंध नाही. तेव्हा तुम्ही भक्ती करणयात काही अर्थ नाही. "अनन्य भक्ती" हा शब्द त्यांनी सांगितलेला अनेकदा. कर्मात सुद्धा त्यांनी बरोबर मांडलेले आहे की तुम्ही जे करम करता ते परमेश्वरावर ठेवा. ठेवूच शकत नाही मनुष्य. कारण जर तुम्ही जर तुम्ही म्हणाल मी सगळं करतो परमेश्वरावर. चोर्या करतो तेही परमेश्वरावर सोडतो.. मी कोणाला मारतो ते ही परमेश्वरावर सोडतो. कोणचही काम केलं तर मनुष्य सारखा असा वचिर करतो की नाही मी काही विशेष केलंय. कारण काय? त्याच्यात अजून अहंकार आहे.

पण जेव्हा तुम्हाला आत्मबोध होतो तेव्हा तुम्ही असं म्हणत नाही की मी केलंय. तुम्ही हे ही म्हणत नाही परमेश्वरानी केलंय. तुम्ही म्हणता होतंय ते सगळं. सहज होतंय. माताजी. सगळं होतंय. सहज होतंय. हे सहजच झालं. कोणची घटना सहज झालं. स ह ज. सह म्हणजे तुमच्या बरोबर आणां जन्मलेली अशी ती कुंडलीनी आणां तचिा योग हा तुमचा जन्मसिद्ध अधिकार आहे. तचियापासून मळिलेला योग. परमेश्वराची एकात्मता गाठण्याचा/गाठण्याची जी पात्रता आहे ती तुमच्यात आहे. पण त्याच तुम्हाला नाहीये. हक्क आहे त्याचा. तो तुम्ही घ्या. तुमचा हक्क घ्या. असं तुमच्या समोर पदर पसरून मी म्हणते आहे. पण तरी तुमच्या डोक्यात काही त्याचा प्रकाश पडतो आहे की नाही ते देवाला ठाऊक. तेव्हा आमची सगळ्यांची स्तुथी नीट झाली पाहजि. आमच्या मुल बाळाचं भलं झालं पाहजि. आमच्या घरा द्वााराचं ठीक झालं पाहजि. असं लक्षात घेतलं पाहजि. असा वचिर केला पाहजि.

आता दोन मनिटि यांना ही सांगते. बघा कति शांतपणाने ऐकतात. त्यांना तुमची भाषा समजत नाही. एक अक्षर समजत नाही मराठी भाषेतलं. पण कति शांतपणाने हे ऐकतात. बरं तर तुम्ही वचिरलं की माताजीचं तुम्हाला भाषण काय समजलं ? ते म्हणतील आम्हाला त्याच्यातनं चैतन्याच्या लहरी येत होत्या. आम्ही तेच घेत होतो. कारण त्या त्या स्तुथीत आहेत ना. साधू संत आहेत ते. तर चैतन्याच्या लहरी आम्ही घेत होतो. आम्हाला काय? माताजी काहीही बोलत होत्या तरी ते मंत्रच होते. तेव्हा आम्ही त्याच्यातल्या लहरी घेत होतो आणां अशे मी जर सहा तास बोलत राहले असते तरी ते बसले राहतील असते. पण ती स्तुथी आपली यायला नको का ? त्यांची आर्थिक स्तुथी बरी आहे. पण आपली कमीत कमी सांस्कृतिक स्तुथी बरी आहे त्यांच्या पेक्षा. आपली कमीत कमी म्हणता येईल नाही पण तरी आत्मिक स्तुथी बरी आहे त्यांच्या मानाने. धार्मिक स्तुथी बरी आहे. पण चुकलं कुठे? अतशिहाणपण. त्या पलीकडे काही मी म्हणणार नाही. थोडंस तरी नम्रपणा आला पाहजि. नम्रते शिवाय होणार नाही. तेव्हा आता ज्या भक्तीचा तुम्ही रस्ता घेतला आहे त्या रस्त्याच्या अंतर्गत टोकाला आल्यावर देवळात या की तथिच तुम्ही फरिणार मागे पुढे. ते देवळात काही येतच नाही. भक्ती हा मार्ग आहे आणां ध्येय जे अंतर्गत ध्येय आहे. तो आत्मसाक्षात्कार आहे. ते द्यायला आम्ही आलो आहोत. मागच्या जन्मी केली. त्याच्या जन्मी केली. प्रत्येक जन्मी तुम्ही भक्ती केली म्हणून तर या योगभूमीत तुम्ही जन्माला आलात आणां आता ही तेच करत बसा. आता घ्या. ज्या साठी एवढी भक्ती केली. एवढा टाहो फोडला ते तुम्हाला मळिवायचे दविस आले आहेत. ते तुम्ही मळिवून घ्या. त्यानी तुमचं भलं होईल. तुमच्या मुलांचं भलं होईल. सगळ्यांचं भलं होईल प्रत्येक दृष्टीने.

बसा. आता फक्त अशे हात करायचे. सरळ <हूं>. फक्त अशे हात करायचे, सगळ्यांनी. सरदारजी हात ऐसे करो. हा. चला सगळेजण अशे हात करा. त त्यात पळायला कशाला लागले. हे बघा. त्याला मी म्हणते ना. अतशिहाणे. सरळ हात करायचे. अशे हात करा. आधी सहज होतं ते बघा आणां डोळे मट्टिन घ्या.

आता बघा तुमच्या डोक्यात गार गार येतंय का? गार गर वाटतंय का बघा. आता डोक्यावर बघा. डोक्यातून गार गार नधितंय की गरम नधितंय ? आधी गरम नघिणार. नधितंय ? गरम की थंड ? थंड . आधी काही काही लोकांच्या गरम नघिल. गर्मी नघू द्या . मग थंड येईल. आता उजवा हात माझ्या कडे करा . डावा हात वर करून बघा. बघा नघिताय का?

येतंय. येतंय . वरती वरती , वरती धरा. ही कुंडलनी आहे. ही आतून जी बाहेर आली . ही चैतन्य स्वरूप आहे म्हणजे काय. हीच तर आहे आदशिकृती आदमिया . तचिं स्वरूप आहे हे . हे बघा . आता तुमच्या डोक्यातून गार नधितंय. वरती, वरती धरा वरती .आता दुसरा हात. आता हातात येतंय का बघा. हातात येतंय गार गार ? हं . परत हा हात करा. आलं पाहजि . आलं नाही म्हणजे काहीतरी खराबी आहे. परत बघा. आणएकदम नरिचरिता येईल. वचिर नाही येणार आता . काही वचिर नाही डोक्यात; बघा. काही वचिर आहे का?

नाही. बघा. हम्ममम . आता दोन्ही हात अशे करा. गार येतंय. खूप जोरात. आता वचिर प्रश्न मनामध्ये. माताजी हे चैतन्य आहे का?

हे ब्रह्म आहे का? असं मनामध्ये वचिरायचं. हे चैतन्य आहे. Please ask the question . Mother is this bramha . Is this chaitanya ? Ask a question . You all have got it . हम्मम वाढलं ना? वाढलं . काय ? आलं. आलं की नाही . हम्म (pause) आता सगळ्याचं असं म्हणणं माताजी तुम्ही कसं करता? असं तर कुणी करत नाही. पण करते म्हणजे काहीतरी असले पाहजि ना मी . असं करतेय ही गोष्ट खरी आहे ना ? मग काहीतरी असायलाच पाहजि आम्ही . हे नाही लक्षात घेत . काही तरी असल्याशविय का करते? काही तरी असलंच पाहजि . उलटंच बघायचं आपण .

आता डोळे मटि आण चित् इथे ठेवायचं. डोळे मटि.

हम्मम झालं. येतंय. थंड वाटलं डोक्यात. बरं आता आम्ही येतो हा..

[1985-01-18, Public Program, Rudhigat hone hi tamasik pravrutti ahe](#)

18 जानेवारी 1985

Public Program

Nashik (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Rudhigat Hone Hi Tamasik Pravrutti Aahe Date 18th January 1985: Place Nasik Public Program Type

सर्व सत्यशोधकांना आमचा नमस्कार असो! नाशिकला आजपर्यंत अनेकदा येणे झालेले आहे आणि पूर्वजन्मी नाशकात काही वेळ घालवलेला आहे. पण त्या जन्मात आणि ह्या जन्मात इतके अंतर आलेले आहे, की हे कर्षत्रस्थळच आहे की काय आहे? अशी मला शंका वाटू लागते. इतर ठिकाणी खेडेगावात जथि श्रीरामचंद्रांनी पायसुद्धा ठेवले नव्हते, लोकांमध्ये धर्माची जाणीव, धर्माची चुणूक आणि कुशाग्रता जास्त आहे आणि नाशिकमध्ये एवढी का कमी आहे, याचा मी अनेकदा विचार केलेला आहे. त्याला कारण असे आहे मला वाटते, कर्षत्रस्थळी अनेक रूढी बांधल्या जातातच. कारण पोटभरू लोक, ज्यांना पैसे कमवायचे आहेत, ते काहीना काही तरी अशा रीतीचे प्रबंध आणि दंडक बांधत असतात, की त्याने माणसं त्यात गोवली जातात. जसं एखाद्या बैलाला घाण्याला जुंपतांना आपण झापड घालतो, तशीच अशा ठिकाणी झापड लोकांना बांधली जाते आणि त्या झापडीत ते असेच गोल गोल फिरत असतात. त्यात आपली काही प्रगती झाली की नाही ते बघत नाहीत. त्यामुळे जथि श्रीरामांचा वास झाला, जथि शूरपणखेला एवढे अपमानित केले गेले त्याच ठिकाणी अशा गोष्टी का घडव्यात? ह्याचं मला वारंवार आश्चर्य वाटत होतं. पण एकंदर आराखडा घेतांना असं समजलं, की रूढीगत होणे, ही खरोखर तामसिक प्रवृत्तीच्या लोकांना असते. आपल्यामध्ये बहुतके करून राजसकि आणि तामसकि प्रवृत्तीचे लोक असतात. त्यापैकी राजसकि लोक जे असतात ते वाईट काय, चांगलं काय ते बघत नाहीत. वाईट काय आणि उत्तम काय ते त्यांना समजत नाही. पाश्चिमात्य देशामधील लोक राजसकि आहेत. त्यांना सांगितलं की तुम्ही धर्म करा तर तोही बरा, अधर्म करा तर तोही बरा. हेही चालेल आणि तेही चालेल. त्यांना कोणतं चांगलं आणि कोणतं वाईट हेही समजत नाही. पण तामसिक प्रवृत्तीचे जे लोक असतात, ते वाईटालाच मोठ मानून आपल आयुष्य खराब करत असतात. जे वाईट असेल, जे चुकीचे असेल, जे अधार्मिक असेल, त्यालाच धर्म मानून त्याच्यामध्ये तुमची आई आहे, म्हणून आपली सगळी शक्ती लावत असतात. त्याची अनेक उदाहरणे मी पाहिली आहेत. मी मी तुम्हाला स्पष्ट सांगते, की आता आणखीन आयुष्य वाया घालू नये. सर्वात मुख्य म्हणजे इथे एक प्रश्न कोणीतरी विचारला होता, की गीतेमध्ये कुंडलनीबद्धल सांगितलं नाही. म्हणजे गीता काय ह्यांनीच लिहिली आहे का? पहिल्यांदा प्रश्न हा. गीतेमध्ये जर कुंडलनीबद्धल सांगितलं नाही, त्याला कारण एकच, की श्रीकृष्णाने फक्त दोन तास अर्जुनाला युद्धाच्या ठिकाणी एक उपदेश दिला. आज जवळजवळ वर्षानुवर्षे मी भाषण देत आहे, आणि तिसर्यासुद्धा अजून जे बोलते ते संपत नाही. तेव्हा दोन महिन्यामध्ये कवि दोन दविसांमध्ये कवि दोन तासांमध्ये कोणती गोष्ट सांगता येईल, संपूर्णपणे, हे अगदी चुकीचे आहे. कृष्णाला नुसतं दोन तासांमध्ये ठासून त्याला बांधून घ्यायचं. कारण पुस्तक आपण काखेत मारू शकतो. परत सांगायचे म्हणजे कृष्ण हा ब्राह्मण नव्हता. तेव्हा ब्राह्मणांचे जर असे म्हणणे असेल, की गीता आमची आहे. तर ती ☐

ब्राह्मणांची नाही. तो एक गवळी जातीचा होता. गवळी जातीला पूर्वी शुद्ध मानत असत. तेव्हा तो सर्वसाधारण जातीतला एक मनुष्य होता आणि रुक्मिणी ही त्याच्या जातीतली नव्हती. तय्याबरोबर पलायन केलेले आहे हे आपल्याला माहिती आहे. हे सगळ कृष्णाने एवढ्यासाठीच केले, की त्यावेळेलाही आपला देश अत्यंत रूढीगत झाला होता. इतका रूढीमध्ये फसला होता, की त्या रूढीमुळे जो आनंदाचा आश्वास होता तो संपलेला होता. म्हणून त्यांना ठीक करण्यासाठी श्रीकृष्णाने लीलाधर अस स्वरूप धारण केले ही सगळी लीला आहे परमेश्वराची. तुम्ही काय असे खतितपडले. दुसरे, गीता ज्यांनी लिहिली ती ही ब्राह्मण नव्हता कवि तोही धर्माचा असा हकदार नव्हता, की मी धर्म जाणतो. तो कोण होता ? तुम्हाला माहिती आहे. एका कोळणीचा असाच झालेला एक मुलगा. कायद्याने नव्हता तय्या मुलगा तो. वडलांचा पत्ता नसावा अशातला तो मुलगा, असा तो व्यास. त्याच्याकडून गीता लहिन घेतली देवाने. कशाला? दाखवायला की तुम्ही जन्मावरून ज्या जातीपाती लावता, ती गोष्ट खोटी आहे. जन्माने तुमची जातपात समजत नाही. जात ही माणसाची, जाती शब्द जो आहे, त्याचा अर्थ असा आहे, की कोणती तुमची प्रवृत्ती आहे, त्याप्रमाणे तुमची जातपात ठरवण्यात येते. त्याप्रमाणे श्रीकृष्णाने तीन जाती मांडलेल्या आहेत. तामसिक, राजसिक आणि सात्त्विक आणि जी सात्त्विक मंडळी असतात, ती कुशाग्र असतात. शकिलेली नसली, खेडेगावात रहात असली, तिसर्यासुद्धा त्यांना हे समजतं, की चांगलं काय ? आणि त्यासाठी ते आपलं सगळं काही, लुटायला तयार असतात. सगळ काही द्यायला तयार असतात. जे काही खरं आहे, जे काही उदात्त आहे. जे परमेश्वरी आहे, त्याला ते ओळखतात. तुकारामाची जात कोणती होती ? अहो, सजन कसाईसुद्धा एवढा आपल्यामध्ये मोठा संत साधू झाल्यावर, ह्या महाराष्ट्रात हे सगळ झाल्यावर, अजून ही खूळ चाललेली आहेत, ह्याला काय म्हणावं ! म्हणजे चूक गोष्टीला सगळ्यात मुख्य मानून त्याच्यामध्ये आपलं आयुष्य घालवायचं. आता परवा एक बाई माझ्याकडे आल्या होत्या. त्यांना एक फार भयंकर रोग झालेला आहे. म्हटलं, 'काय करता तुम्ही?' 'माताजी, मी सगळी पारायण करते.' 'बरं, आणखीन.' 'उपवास करते. सोमवार, मंगळवार, बुधवार, गुरूवार, सगळे उपवास करते.' 'म्हणे, 'अहो, इतकं मी केले तरीसुद्धा माझ काही भल झालं नाही.' तर म्हटलं, 'तुम्हाला उपवास करायला सांगितलं कोणी ? कोणी सांगितलं तुम्हाला ? तुम्ही कशाला करता उपवास?' 'परमेश्वरासाठी.' 'परमेश्वराने सांगितले का तुम्हाला उपवास करायला ? कुठे सांगितले आहे की तुम्ही उपवास करायला परमेश्वराच्या नावाने?' पण एक खूळ डोक्यात धरलं. एक फॅड डोक्यात धरलं, तसं वागायचं. सुरूवातीपासूनच. ह्या महाराष्ट्रावरती संत-साधुंचे अनेक उपकार आहेत. पण त्यांना छळलंसुद्धा खूप आहे लोकांनी. आता सुरूवातीपासून कशाला ? तुम्ही फक्त ज्ञानेश्वरांचेच आयुष्य बघा! सन्याशाचा मुलगा आहे म्हणून त्यांनी झोडपायला सुरूवात केली. त्यांना त्रास झाला. अहो, पण तुमचा व्यास एका कोळ्याचा मुलगा होता. तरी त्याला तुम्ही का मानता ? त्याच्या गीतेला का मानता तुम्ही? कारण ते तुमच्या खशिमध्ये एक पुस्तक झाले नां! आणि आज ज्ञानेश्वरसुद्धा तुमच्या खशितले एक पुस्तक झाल्याबरोबर 'आमचा ज्ञानेश्वर' झाला. कुठून. तुमचा काय संबंध ? जे दान ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं आहे, मी वाचून वाचून शंभरदा सांगते ते पसायदान आणि ते पसायदान तुम्हाला विचारायचं आहे, आज मला द्यायचं आहे तुम्हाला.

त्यांनी जे तुम्हाला वचन दिलं आहे, ते पूर्ण करायचं आहे. त्यांनी जे एक एक सांगितलं आहे, ते सविध झालं पाहजि. त्याच्यानंतर इथे गांधीजींना नाशकात आणून सांगितलं, की तुम्ही प्रायश्चित्त करा. ते तरी काय करणार बघिरे! मी गांधीजींच्या बरोबर बरीच वर्षे होते. काय करणार ? सगळ्यांच प्रायश्चित्त केल्याशिवाय तुम्हाला होत नाही आणि आता सगळे फारेनेचे कपडे घालून फिरतात आणि फारेनेसरसारखे मरिवातात. तेव्हा तुम्हाला प्रायश्चित्त करायला नको. अशी जबरदस्ती तुम्ही ह्या थोर माणसावरती केली, की तुम्ही येऊन प्रायश्चित्त करा, ह्या ढोंगी लोकांसमोर. ह्या ढोंगी लोकांचं महत्त्व वाढवून तुम्ही सगळ काही सोडून टाकलं आहे. सर्वनाशाकडे चालले आहे. एवढ्या मोठ्या मोठ्या लोकांना तुम्ही नमवून टाकले आहे. ज्ञानेश्वरांसारख्या माणसाला तुम्ही एवढे छळले, की त्यांना समाधी घ्यावी लागली. शेवटी आपण साईनाथांना एवढ मानतो. शरिडीचे साईनाथ हे मुसलमान होते. होते मुसलमान. ह्याची सविधता आम्ही देऊ शकतो, की ते मुसलमान होते. पण ते मुसलमान धर्मात जन्माला आले. म्हणजे जेवढे मुसलमान धर्मात जन्माला आले, ते वाईट आणि जेवढे हिंदू धर्मात जन्माला आले ते भगवान, असं वाटतं का तुम्हाला? अशा गैरसमजूतीत राहून आपण संबंध आपलं आयुष्य खराब करून घेतलेले आहे. तुम्ही कोणत्याही धर्मात जन्माला आलात, कोणत्याही जातीत जन्माला आलात कवि कोणत्याही वंशात जन्माला आला आहात, तुमची जी करणी आहे, त्याच्यावरून तुमची माहिती होते, तुम्ही कोण आहात ? तुमची करणी काय आहे ? तुमची करणी जर तशी उदात्त असली, तशी मोठेपणाची असली, तर सारं जग तुमचं होतं. साच्या जगाला मग तुमची कमित कळते आणि सारं जग तुमच्या चरणावरती येतं. पण जर तुमची करणी वाईट, तर तुमच्या जातीला आणि आईवडिलांना आणि कोणाला कोण विचारतं ? मी म्हणून, ही एक प्रवृत्ती आहे आणि त्या प्रवृत्तीमुळे बरोबर आपण त्या चाकोरीत फिरत असतो. दुसरे असे आहे, की परमेश्वरी क्रिया ही एक जीवंत क्रिया आहे. जसं आधी मुळे येतात. त्याच्यानंतर त्याचा बुंधा येतो. मग त्याला फांद्या येतात. पालवी येते, त्याच्यानंतर फुलं लागतात. मग फळ होतं. एकानंतर एक गोष्ट अशी अशी, हळूहळू होत जाते. ती परमेश्वरी शक्ती आहे. तेव्हा ज्यावेळी जे वहायचं ते झालं. ज्यावेळी जे करायचं ते केले. ज्यावेळी जे समजवायचं ते समजवले. तसेच आपल्या इथल्या सामाजिक, तुम्ही जर पाहिल तर ज्यावेळेला आगरकर आले होते, तेव्हा त्यांनी स्वतः म्हटलं, की मी एखाद्या विधवेशी लग्न केल्याशिवाय होणार नाही.. नी सांगितलं की विधवेशी लग्न करा. स्वतः ते ब्राह्मण होते. पण त्यांच्या लक्षात आलं, की आमचे चुकलेले आहे. टळिकांनी स्वतः एका विधवेशी लग्न करून सविध करून दिले, की ही जी विधवा विवाह संस्था तुम्ही अमान्य केलेली आहे, तिला तुम्हाला मान्य केले पाहजि. त्याच्यावर बघा, जेव्हा गांधीजी आले. माझे वडिल गांधीजींचे परम भक्त होते. त्यांनी माझ्या वडिलांना सांगितलं की, 'सगळ्या तुमच्या, आम्ही अकरा पाहडे होती, सगळ्या मुलांची लग्न अकरा आपल्या हडिस्थानातले जे नागरीक आहेत, तथि कुठेही तुम्ही करा. मग ते हिंदू असोत, मुसलमान असोत, खरिश्चन असोत. कोणीही असोत.' त्याप्रमाणे माझे लग्न यू.पी. ला झाले. आम्ही सगळे सुखी आहोत. फार आनंदात आहोत. पण कारण त्यावेळेला गांधीजींनी असा विचार केला, की आता आपण फक्त भारतासाठी भांडतो आहे. त्या भारतातल्या लोकांचे सांगा.

पण आज वेगळी वेळ आलेली आहे. आज विश्वाची वेळ आलेली आहे. त्या विश्वामध्ये आपल्याला फिरलेच पाहजि. या विश्वामध्ये आपले संचारण झाले पाहजि. आपण धर्म धर्म म्हणून जे बसलेलो आहोत, धर्माला इतकी अंधता येऊन काहीही उपयोगाचे नाही. ह्या दिले. आता परवाचीच एक गोष्ट सांगते. आमच्या इथे एक मुलगी आली. तचि आठव्या वर्षी लग्न लावून कारण पैसे मिळाले म्हणजे झाले. लग्न लावायचं. ती आठ वर्षाची मुलगी आहे. तचि लग्न कसं लावायचं तो विचार नाही केला. ते लग्न

महणजे अनैतिक तर होतेच. पण बेकायदेशीर होते. ईललगिल होते. तेव्हा तला सोडून टाकली. तशीच ती बघिरी त्यानंतर मॅटरकि झाली. कोणी तच्याशी लग्न करायला तयार नाही. सगळे अगदी फार देवभक्त! कोणीही तच्याशी लग्न करायला तयार नाही. दसियाला चांगली देखणी मुलगी. सगळ्यांनी सांगतिले, की हचि लग्न झालेले आहे. आम्ही हचियाशी लग्न करणार नाही. काही वचिचू नका अगदी. त्या मुलीचं लग्न आम्ही एका फरेच मुलाशी करून दिले. ती आनंदात, सुखात बसलेली आहे. इथे जर ती शेण खात बसली असती तर लोकांना फार आनंद झाला असता! तचि संबंध सरवनाश केला असता तर आणखीन त्याहून आनंद झाला असता! आपल्याला माहितीच आहे, स्वजातीय लग्नांचे आजकाल काय प्रकार चाललेले आहेत. आण हि्या सरव गोष्टीच्या पलीकडे पाहणारे लोक कुशाग्र आहेत. सांगतिलेलेच आहे, 'येर्यागाबाळ्याचे काम नोहे.' आता तुमच्या महाराष्ट्रातली ही क्रांती संबंध वशिवात पसरणार आहे आण पसरत आहे. ती तुमच्या डोक्यात कतिपत येते ते पहायचे आहे. त्याला डोक पाहजि. पहिल्यांदा महणजे कुशाग्रता पाहजि. ज्याला कुशाग्रता नाही तो ही गोष्ट आकलन करू शकत नाही. आज कोणती वेळ आहे ? ह्या वेळेला कसं करायला पाहजि ? कसं वागायला पाहजि? ह्याला आपल्याकडे समयाचार महणतात. पण धर्माच्या बाबतीत आपण अगदी ढलि आहोत. दारू पणि, मुख्य धर्म आहे आपला आजकाल. नसलं, तर तंबाखू, वारकरी लोक आहेत. काय त्यांनी धर्म मळिला? मी वचिारते. पंढरीनाथ, पंढरीनाथ करून तथिपरयंत कोणी सांगतिले तुम्हाला तसे करत जायला? ज्ञानेश्वरांनी सांगतिलं होतं ? त्यांनी काय तुम्हाला दडिया घालायला सांगितल्या होत्या? अहो, त्या लोकांची स्थिती पाहून मला अगदी रडायला येते. खर सांगते तुम्हाला. वारक-यांच्या प्रोग्रॅमला गेले होते तर त्यांना बघून मी रडतच होते. बोलूच नाही शकले. रडतच होते सारखी. ते म्हणे, 'माताजी, काही तरी बोला. ' म्हटलं, काय बोलायचे आता हे. अहो, देवाच्या नावावर ही काय स्थिती करून ठेवली आहे? वाळून नुसते अगदी पाप्याचे पतिर दसितात. त्यांची स्थिती काही भक्तांची आहे. त्यांच्या चेहर्यावर काही तेजस्वता आहे. अहो, काहीतरी असायला पाहजि नां धर्माने. हे काय पंढरीनाथांचे शषिय आहेत का? अहो, सुदामा त्याच्याकडे गेला होता, तर त्याची सोन्याची दवारका केली. त्या पंढरीनाथाच नाव बदनाम करणारे हे लोक सगळे रस्त्यावर दडिया नेत आण त्यात तंबाखू खात फिरताहेत. जे खर ते मी सांगते. गळ्यात माळा घालायची. तोंडात तंबाखू कोबायची आण जायचं. सगळे कॅन्सरने आजारी. आईने सांगायचे नाही तर कोणी सांगायचं! तुम्हाला वाईट वाटलं तरी हरकत नाही. पण जे खरं आहे ते मी सांगते. महणजे उद्या तुम्ही म्हणणार नाही, 'माताजी, तुम्ही आम्हाला सांगतिलं नाही. ' पण ह्यावेळेला ह्या सगळ्या वशिवाच्या कार्यामध्ये फार महत्त्वाची गोष्ट होती की संबंध वशिंव ह्याला एकवटायचं.

तुम्हाला दुसरे प्रश्न आहेत. तसच इंग्लंडला गेलं की ते म्हणतात, 'तुम्ही हिंदू करतात लोकांना.' अमेरिकेत गेलं, ते दुसरं म्हणतात, तुम्ही कम्युनसिट करतात. कोणी कुठेही गेलं त्याच्यावरिद्धच आम्ही सगळ्यांना करत बसलेलो आहोत. अर्थात, एका अर्थाने वरिधातच होत आहे. कारण जे तुम्ही गच् घडून बसलेले आहात . ज्याला तुम्ही सत्य मानलेलं आहे, ते सत्य नाही असं म्हंटल्याबरोबर ते वरिधात पडणारच. त्यातल्या त्यात गोष्ट अशी आहे, की जी प्रगती आपण करायची आहे, ती जीवंत प्रगती होण्यासाठी काहीतरी परमेश्वराने व्यवस्था केली असेलच. जर परमेश्वर आहे तर ! त्याने काय आपल्याला खतिपत पडायला, की काय नाशकिची स्थिती आहे ! बघवत नाही. घाणेरडी स्थिती. लोक अगदी घाणेरडेच्या घाणेरडे रहातात. इथेच रामचंद्रांनी अनवाणी चालून सगळं आपलं चैतन्य लुटवलं होतं. वचिार करा. ज्यांनी सांगितलं होतं योगभूमी आहे. आहे. भारतभूमी फार मोठी आहे. ह्याच्यात जो जन्मला त्याने हजारो वर्षांची तपस्या केली असेल कवि फार पुण्यसंपदा असेल, ज्यांनी परवताएवढे पुण्य गाठले असेल पूर्वजन्मात, तो इथे जन्माला येतो. मग त्याची दैन्यदशा का ? परवा एका डोंगराळ ठिकाणी बघितलं मी, तथि एका शाळेत मूलं, अहो, काय ती शाळा! काय ती मुलं! बापरे बाप! काय ही दैन्यदशा बघवत नाही. खरोखर सांगते आण तीरीसूद्धा शषिठणये मरिवायला सगळेजण तयार. म्हणजे एक तर भकिारपणा आण त्यात उददामपणा. हे आपल्या हिंदुस्थानात दसिते. एखाद्या भकिार्याला म्हटलं, 'अरे बाबा, आता माझ्याजवळ पैसे नाही जा. चार शविया देऊन जाईल तो. असं वागून आपली दैन्यदशा जाणार नाही. जे लोक सुबुद्धीवाले आहेत, त्यांना ह्या देशाची काळजी आहे. त्यांनी एकदा वचिार करायला पाहजि, की ही दशा कधी ठीक होणार? सांगायचं म्हणजे, खरोखर ही योगभूमी आहे. इथे एवढे मोठाले साधू-संत आण अवतार झाले, पण तुम्ही पंढरीनाथ छळलं आहे. त्याची अजून पापं फेडायची आहेत मला. दुसरं म्हणजे असं, की जे त्यांनी सांगितलं ते कृतीत आणत नाहीत. कृष्णाने सांगितलं की, 'योगक्षेमं वहाम्यहम्'. आधी योग घ्या, मग क्षेम सांगतिलेले आहे. योगाशविया क्षेम सांगतिलेले नाही. जर तुम्ही योग घेतला, परमेश्वराशी तुमच तादात्म्य झालं, जेव्हा तुमच्या आत्म्याशी समग्रता आली, तेव्हाच तुमचं क्षेम होईल, असं सांगितलेले आहे आण होतं. ज्यांनी ज्यांनी सांगितलेलं आहे त्यांचं होतंय. पण तो योग इतका सहज कसा मळिल? समजा मळितो. जर मळितो तर काहीतरी असल्याशविया मळितो का? काहीतरी झाल्याशविया मळितो का? आम्ही काहीतरी हशारच असलो पाहजि. आमच्यात काहीतरी वशिषच असायला पाहजि. पण ज्याला मळियाचं त्यालाच मळिणार असं दसितंय मला. योगधर्म मूर्खांसाठी नाहीये. जे मूर्खपणात राहतात त्यांच्यासाठी योगधर्म मळिणार नाही. कारण त्यांना झेपणारच नाही तो. झेपायचाच नाही. जे शहाणे आहेत आण जे वीर आहेत तेच देवीची भक्ती करू शकतात. तेच कुंडलीनीला पुजू शकतात. ज्यांच्यात ते नाही त्यांच्या बसचं हे काम नाही. तेव्हा नाशकिमध्ये तुम्ही बघायचंय, शोधून काढायचं आहे, इथे कति वीर आहेत ते. अहो, त्या शविया महाराजांनासुद्धा तुम्ही राज्यावर बसू दिलं नाही. म्हणे तो कुणबी आहे. असं कां? आण आता त्यांच्याच नावावरती मोठमोठाले ऑरगनायझेशन काढून हिंदू धर्मप्रतपिलक असं त्याला बनवलं ते कसं! त्यांना म्हणे तुम्ही कुणबी आहात. आता राज्यकारभारावरती ब्राह्मण जाऊन बसले तर त्याला का नाही म्हणत तुम्ही ब्राह्मण आहात.

तथि राजपूताला बसवा. म्हणायला पाहजि. कारण आपल्याकडे फक्त राजपूत लोकांचा बसायचा अधिकार आहे नां! देवकपेने मी राजपूत जातीतली आहे. त्यामुळे माझ्यावर तुम्ही आक्षेप घेऊ शकत नाही. मला राजकारण नको. पण सांगायचं म्हणजे असं, की आत्म्याला प्राप्त करणं, हे मुख्य जे आपलं धर्मातलं आहे, जो गाभा आहे, तो सोडलेला आहे. त्या गाभ्यालाच सोडल्यामुळे आपले सगळे नुकसान झालेले आहे. तो गाभा आपण धरला पाहजि. आता तो कसा मळियायचा? हा प्रश्न आहे. बरोबर आहे, की आपण तो मळियायचा कसा? पण समजा तर त्याची कोणी व्यवस्था केली, समजा जर कोणी म्हटले, की तुमच्यामध्ये कुंडलीनी आहे ती आम्ही जागृत करतो तर त्याला तुम्ही मारायला उठणार का? आजकाल संबंध जगामध्ये फक्त वर्तमानपत्रकार दसितात मला शहाणे. सगळ्यांवर ताशेरे झाडायचे. इतके ताशेरे झाडायचे. जथि लोकांना ठीक करायचं, तथि तोंड बंद असतं त्यांचं. अशा लोकांना, मला कधी कधी वाटतं, की स्वतःची जबाबदारी समजत नाही. उद्या परमेश्वराने खाडकन प्रश्न वचिारला तर हे काय उत्तर देणार आहेत त्यांना. सगळ्यात मुख्य गोष्ट लक्षात ठेवली पाहजि, की आपली ही जी आज दशा आहे, ती नीट करण्याचा मार्ग काय? सहजयोगाचं तत्त्व एक आहे, की आत्म्याला तुम्ही मळिया. त्याला पैसे लागत नाही, काही तुम्हाला पुस्तक लागत नाही. तर ही जीवंत करया आहे. जसे एखादे बी तुम्ही पेरले, म्हणजे कसे आपोआप अंकुरते. तसेच तुमच्यात कुंडलीनीचा जो जागृतीचा प्रयोग होतो, तो आपोआप, सहज होतो. डोक्यावर उभं राहून, परवाच कोणीतरी गृहस्थ येऊन सांगायला लागले, की एक वशिष्टीरथ म्हणून गृहस्थ आहेत त्यांनी पुस्तक लहिलं आहे. त्याच्यात त्रूणोपाय, अत्रूणोपाय, गाढवोपाय सगळे लहिले आहेत. स्पष्ट सांगायला लागले. त्यातला कोणता आहे. म्हटलं असं कां? आता एका शब्दात, खरं सांगायचं म्हणजे सगळं खोटे आहे. कसलाही उपाय उपाय करायचा नाही. तुमच्यात सगळं आहे ते. अहो, तुम्ही जर पूर्वजन्मात एवढी पुण्याई नसती केली, तर ह्या नाशकि क्षेत्री जन्माला आले असते का? पण सगळं वाया जाणार आण त्या गोदावरीत तुम्ही टाकणार असं दसितं. ते सगळे तुम्ही केलेले आहे पूर्वजन्मात. काही पुढे करायला नको. सगळं तयार आहे. म्हणजे मला असं वाटतं की सगळे करून मग ते सगळे पाण्यात घालायचं. दसितंय मला स्पष्ट. ही सगळी कमिया तुमच्यात आहे. तुम्हाला जतिक्या लवकर जागृत करू शकते, ततिक्या लवकर फारेनरसना नाही करू शकत. त्यांच्यात तुमच्यासारखा धर्म नाही बसलेला. पण धर्म म्हणजे एक चाकोरी नाहीये. धर्म प्रगतीशील असतो आण तो जीवंत असला पाहजि. मेलेला धर्म काय कामाचा आहे? त्या मेलेल्या धर्माला चकिटून बसलात, म्हणून त्या धर्मापासूनही काही मळिलेलं नाही आण सगळं देवादिकांचं नाव खराब करून ठेवलंय तुम्ही. आता वशिष म्हणजे सहजयोगाचं की जेव्हा आत्मा मळितो तेव्हा क्षेम हे घडले पाहजि. ही त्याची ओळख आहे. सर्वप्रथम जागृती झाल्यावर तब्येती ठीक होतात. प्रकृती ठीक होते. आम्ही पुष्कळ लोकांचे कॅन्सर ठीक केले आहेत. संजीव रेड्डी आहेत. ते आले होते ऑपरेशननंतर. तुम्ही पत्र लहून वचिारा त्यांना, लंडनला. तर मी माझ्या यजमानांच्या बरोबर होते. तुम्हाला माहिती आहे, माझे यजमान फार मोठ्या हुद्द्यावर आहेत आण संजीव रेड्डींनी सांगितलं की, 'आता मी वाचत नाही.' इतक्यात तथि जे बी..... म्हणून होते, हायकमशिनर साहेब,

त्यांनी सांगितलं, की ह्या माताजी नरिमलादेवी आहेत. त्यांनी माझे नाव ऐकलेले आहे. दिलीचीच्या लोकांना शहाणपण जास्त आहे म्हणा इथल्यापेक्षा. तर त्या म्हणाल्या की, 'तुम्ही माताजी, नरिमलादेवी. मी असं ऐकलंय की तुम्ही लोकांना बरे करता. माझ्या नवर्याला बरे करा. कृपा करा.' आण ति गृहस्थ फार वाईट परिस्थितीत होते. ऑपरेशन झालं होतं , पण फेल्युअरसारखं. मी फक्त दहा मिनिट त्यांच्या पाठीवर हात ठेवला आण एकदम बरं वाटलं त्यांना, एकदम बरं वाटलं. त्याच्यानंतर आले आण मला म्हणायला लागले की, 'लोकांना असं वाटलं असेल, की मी ह्यांच्यासाठी अॅम्ब्युलन्स वगैरे घेऊन आलो आण आता हे उतरले कसे ?' नंतर स्वतः बोलवून त्यांनी माझा. तो एक संत-साधू, कुशाग्र मनुष्य होता असंच म्हटलं पाहजि. १-१० मिनिटमध्ये मी त्यांना ठीक केलं. असे बरेच लोकांना मी ठीक केलेले आहे. पण बरे केल्याबरोबर, 'आम्ही तुम्हाला पाच हजार रुपये देतो, पण आम्ही म्हणू त्या माणसाला बरे करायला पाहजि.' आम्ही मुळीच करणार नाही. आम्ही काय तुमचे नोकर आहोत. असा दावा करायचा, म्हणजे उददामपणा कति? कति उददाम! ठीक करता की नाही करत ? म्हणजे असं, अहिलियेची शक्ती झाली. तला तुम्ही ठीक करता की नाही असं रामचंद्रांना म्हटलं असतं, तर रामचंद्रांनी सांगितलं असतं, चालते व्हा इथून. पण सहजयोगाने कॅन्सरसारखे रोगसुद्धा बरे झालेत. इतकच नाही तर अनेक रोग बरे होतात. तुम्ही जर ह्या लोकांचे चेहरे बघाल, आता ते आले नाहीत. सगळेजण बाहेर गेलेले आहेत. तर तुम्हाला आश्चर्य वाटे, गुलाबाच्या फुलासारखे सगळे दसितात. तुम्ही पुण्यातले, मुंबईतले सहजयोगी बघा. एकदम ओळखू येतात. त्यांचं आयुष्य म्हणजे एक वशिष, सुरभति, कमळासारखं आहे. पण नदिन तुमची तब्येत तरी ठीक असू देत. परवा एक भेटले मला. त्यांची संबंध फॅमिली कामातून गेलेली. मुलाग आजारी, बायकोला फटि येते, नवर्याने सगळे पैसे गमावलेले. अगदी भयंकर स्थिती. चेहरे बघितले तर वाटते काय ही, काय त्यांची स्थिती झाली आहे. म्हटलं, 'काय हो, तुम्ही करता काय?' म्हणे माताजी, 'आम्ही फार सेवा केले गुर्गुची.' 'कोण गुरू ?' म्हणे नाव केरोबा. असं कां? म्हटलं, केर का ? आता घाणोबा

एक शोधा म्हटलं. नावंसुद्धा सुंदर सुंदर आहेत सगळ्यांची आणतिया केरोबांनी ह्यांना केर करून टाकलेलं. मेले म्हणे आता ते. म्हटलं त्यांनी केलं काय? नाही म्हणे, आधी त्यांनी सव्वा रूपये तोळा सांगितले होते. मग सव्वा रूपया सांगितला, मग सव्वा तोळे सोनं सांगितलं. मग अमकं झालं, सव्वा सव्वा करत ह्यांचं सवाई करून टाकलं ह्यांनी आणा गेलेसुद्धा. ही अशी वेडेपणाची कामं तुम्ही करणार असाल आणा मग परमेश्वराला तुम्ही दुषणं द्याल, तर परमेश्वराने तरी काय करायचं? मग त्यांना सगळ्यांना बसवून, त्यांना पार केलं. त्यांच्या तब्येती ठीक केल्या. जवळजवळ तीन तास घालवले. म्हणजे त्या केरोबाचा केर काढता काढता माझी अशी स्थिती झाली. आता तुम्ही शोधून सगळे असेच आणणार. आमचे गुरू! काय केलं तुमच्या गुरूंनी तुमच्यासाठी? वचिर करायची पहिली गोष्ट. काही नाही माताजी. मग? म्हणे आम्ही गुरूभक्ती करतो. असं कां? सदगुरू पाहजि. सदगुरू आहेत का? सदगुरू पैसा घेणार नाहीत. तुमच्याकडे जेवणारसुद्धा नाहीत आणा जेवतील तर त्याचे पैसे देतील. तुम्ही त्यांना एक वस्तू दली तर दहा वस्तू तुम्हाला परत करतील. ते सदगुरू ! पैसे खातात ते गुरू नाहीत. इथे दोन पैसे ठेवा, ठेवले, चार पैसे ठेवा, ठेवले. इथे डोकं ठेवा, झालं. अहो, हे डोकं परमेश्वराने बनवलं आहे. हे डोकं काही असं तसं आहे कां तुमचं? अहो, ह्या ☐

योगभूमीत जन्माला आलात. हे डोकं सगळ्यांच्या समोर झुकवायला तुम्ही आहात तरी काय? अहो, जनावरं झुकवत नाही. तुम्ही कशाला सगळ्यांच्या समोर झुकवता? त्याने काय मळिणार आहे तुम्हाला? माझ्याही पायावर येऊ नका, कृपा करून. मला त्याचा त्रासच होतो. काही फायदा होत नाही. जर तुम्ही पार नाही झालेले. तुम्हाला जर आत्मसाक्षात्कार झाला नाही, तर माझ्या पायात आणा तुमच्या पायात काही फरक नाही. हां, आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजि. आत्मसाक्षात्कार म्हणजे सगळ्यांच्यामध्ये परमेश्वराच्या प्रतबिंबाचा जो भाग आहे, तो आत्मा आहे. आपलं जे प्रतबिंब परमेश्वराच्या हृदयावर पडलेलं आहे, तो आत्मा आहे. आणतो आत्मा मळिणिण्यासाठी आपल्यामध्ये कुंडलनीची व्यवस्था परमेश्वरानेच करून ठेवली आहे, आपण नाही केलेली. ती जर जागृत झाली, सहज भावाने, तर त्या आत्म्याचा आणा कुंडलनीचा जेव्हा योग घडतो, तो खरा योग आहे. बाकी हुंदडत रहायचं, कपडे उतरवून फरित रहायचं कवि आणखीन काय, उपवास करायचा. आणखीन नुसतं बडबड, जप जप करत पायचं. हे काही परमेश्वरी कार्य नाहीये. वडिया प्यायच्या आणा जेव्हा वडिया नाही प्यायच्या तेव्हा राम राम करत रहायचं. रोजच बघतो असे लोक. मीच सांगते अशातली गोष्ट नाही. पण तरीसुद्धा आपण हे बघून, समजून, उमजूनसुद्धा तसेच वागतो. पण त्याच्या उलट दुरदशा सुरू झालेली आहे. जी आपली तरूण मंडळी आहेत ते म्हणतात की काहीतरी थोटांड दसितय. काही खरं नाही. सोडा. आपण आपले कम्युनसिट होऊयात. असं अल्जेरियाला झालं, तर ५०० - ६०० मुलांनी कम्युनसिट होण्याची प्रतजिजा केली होती. त्यातला एक. पण ते कुशाग्र बुद्धीचे लोक आहेत. भयंकर कुशाग्र. मुसलमान असले तरी. फार कुशाग्र आहेत. एक मुलगा एरोनॉटिकल इंजिनियर, जमेल म्हणून, आला लंडनला आणा पार झाला. त्याने सांगितलं, थांबा, थांबा, परमेश्वर आहे. त्या चैतन्याच्या लहरी तुम्हाला हातात लागतात. त्याला आपण वदि म्हणतो. तुमच्या हातात, तुमच्या मजजातंतूवरील आहेत. त्याचा परिणाम आत्म्याचा आणा तुमच्या हातात लागला पाहजि. ज्याने वेद शब्द नघिला तो वदि आहे. वेदात पहिलाच श्लोक आहे, जर तुम्हाला वदि झालं नाही तर वेदाचा काही उपयोग नाही. म्हणजे ते वेदांच पाठांतर, अर्थ नाहीये त्याला. म्हणजे नुसते शकिलेलेच लोक पार होणार आहेत का ? जे वाचू नाही शकत ते गेले वाटतं. आपल्या देशात शकिलेलेच नाहीत लोक. हे वदि झालं पाहजि. आपल्या सेटरल नव्वहस ससिटीमवर, आता मजजातंतूवर कळलं पाहजि. बाकी बाबतीत आपण मॉडर्न आहोत, पण धर्माच्या बाबतीत अत्यंत मागासलेले आहोत. आजपर्यंत जी आपली उन्नती झाली. जी प्रगती झाली. जे आपण मानवस्थितीत आलो आहोत, ते सगळं काही आपल्या नसांवर आहे. आता एखाद्या माणसाला सांगितलं, की तू ह्या घाणेरड्या गलरलीतून जा. तर तो नाक बंद करेल. नाशकिमध्ये तसं काही दसित नाही. इथे लोक चांगले व्यवस्थित चालतात. पण तरीसुद्धा. बहुतेक घाण वाटते. पण जर एखाद्या गाढवाला सांगितलं कवि कुत्र्याला सांगितलं तर तो व्यवस्थित जातो. तसंच आत्मसाक्षात्कारानंतर होतं, की मनुष्यामध्ये धर्म असा जागृत होतो, की तो पापाकडून जातच नाही. त्याला इच्छाच होत नाही. रामाला सांगावं लागलं होतं का, की तू पाप करू नकोस? महात्मा गांधींना सांगावं लागलं की तुम्ही इमानदारी ठेवा पैशांच्या बाबतीत ? खरसिताला सांगावे लागले का, की तू बायकांच्याकडे बघू का, नकोस? धर्मच त्यांच्यात जागृत झाला. त्यांच्या जागृत झालेल्या धर्मांमुळे ते स्वतःचेच गुरू झाले. ज्यानेश्वरांना

काही सांगावं लागत होतं का, की तुम्ही वाईट मार्गाला जाऊ नका वगैरे? ती मंडळी कशी सुरभति होती ? त्यांच्यामधून हे गुण कुठून आले? हा पण वचिर केला पाहजि. हे गुण येण्याचं कारण त्यांच्यामध्ये आत्म्याचा प्रकाश होता. एकदा का आत्म्याचा प्रकाश आला तर मनुष्याला सर्वकाही समजतं आणा दिसितं आणा तो सन्मार्गानेच चालतो. जेवढे काही वाईट मार्ग आहेत ते सुटून जातात. साधु-संतांनी हे सांगितलं आणा त्यांनी हे सांगितलं की बाबारे, तोपर्यंत तू नाव घेत रहा. तोपर्यंत तू नाव घे म्हणजे तुझ्या लक्षात राहील, की परमेश्वर आहे. त्यांना भीतीच होती. पण त्याच उलट झालं. त्यांनी नाव घ्यायला सांगितलं तर, 'नाव घे म्हणतोस का? मग चौवीस तास मी नावच घेत रहाणार.' मग जर परमेश्वर दत्त म्हणून उभा राहिला तरी मी त्याचं नावच घेत रहाणार. त्यालाही ओळखणार नाही. तुलसीदासांनी वर्णन केलं आहे स्वतःच की, 'चतुरकूट के घाट पर, भरी संत की भीड।' चतुरकूटच्या घाटावरती संत की भीड झाली. संत आले पुष्कळ. 'तुलसीदास चंदन घसि, तलिक करत रघूवीर।' रघूवीर आणा तलिक. पण मी ओळखलं नाही. त्यांच्या प्रेरणेतला म्हणे, साक्षात् असा हनुमान येऊन बसला असतांना 'मी ओळखलं नाही.' सूरदासांनी संबंध सूरसागर लहिला. लहिन झाल्यावर असं म्हटलं आहे नम्रुणाने, 'सूरदास की सभी अवदिया दूर करो नंदलाल।' ह्याच्या आधीची जेवढी काही वदिया आहे ती अवदिया आहे. वदिया जेव्हा आमचं आत्मसाक्षात्काराचं स्वरूप येईल तेव्हा जी ही सर्वव्यापी शक्ती चैतन्य जी आहे, ब्रह्मशक्ती जी आहे, तिला मी जेव्हा जाणेन, चैतन्याच्या लहरीनी, तेव्हा जी शक्ती आमच्यामध्ये येईल, ती खरी ब्रह्मशक्ती आणा त्या ब्रह्मशक्तीला धरून, त्याची वदिया धरून तचिं कार्य बघून ती कशी कार्यप्रवण आहे, तचियामध्ये कशी ऋतभरा प्रज्जा आहे, हे सगळं काही जाणून त्याच्यावर आम्ही जेव्हा मात करू, तेव्हा आम्ही खरे गुरू. ते गेलं एकीकडे. कसला तरी पलायनवाद घेऊन बसायचा. हा बुद्धीवादाचा एक प्रकार झाला. आपल्या हनुमानातील बुद्धीवादाचा प्रकार मला समजत नाही. अहो, केवढा मोठा वारसा आहे तुमच्याकडे. सार्या जगाला झुकवाल अशी मोठी कमिया ह्या देशाची आहे. काय तुम्ही घेऊन बसलात? मला समजत नाही. कोणत्या गोष्टीचं भांडण घेऊन बसलात तुम्ही माझ्याशी ? त्यांच्याजवळ जेवढं ज्ञान आहे, ते फक्त झाडाचं झाडं ज्ञान आहे. त्यांचं झाड एवढ वाढवून घेतलं आहे त्यांनी, की आता कोलमडायला लागलं आहे आणा आपल्याकडे जे ज्ञान आहे, ते मुळाचं ज्ञान आहे, पण आपण वाढवून नाही घेतलेलं. ते वाढवून घ्या. म्हणजे संबंधच्या संबंध झाडंही पोसाल, आणा त्या झाडाला तुमची कमित येईल. पण आपण आपल्याला अतशिहाणे समजतो. त्याच्यामुळे आपले बैल रकामे आहेत. धर्माची आणा केषमाची सांगड बसत नाही. म्हणजे काय आहे, कुठेतरी चुकलेलं आहे, असच म्हटलं पाहजि की नाही. सांगड का बसत नाही, जर आपण धार्मिक आहोत, तर आपल्यात संतोष मुळीच नाही. का नाही ? कुणाचं कसं वाईट करायचं. कोणाचे गळे कसे कापायचे, ते हनिदुस्थानात येऊन शकिवं लोकांनी. ही आपली प्रसद्धी बाहेरच्या देशात आहे आणा आपण अत्यंत शहाणे बनून बसलो आहे. लबाड आहोत आपण. हे समजलं पाहजि. ही लबाडी वकित घेऊन आली? कारण आपण परमेश्वरालासुद्धा कुठून बसलेलो आहोत. आपल्याला असं वाटतं, परमेश्वरसुद्धा आपल्या हातात आहे, काय म्हणू ते द्यायला. तुम्हाला परमेश्वराला ओळखायला पाहजि. परमेश्वर आहे ततिका सोजवळ आहे, पण ततिकाच भयंकर

पण आहे. एकदा जर का तो तापला, तर त्याला थांबवू शकत नाही. म्हणजे आपल्यामध्ये आत्मा मळिवला पाहजि. त्याला तुम्हाला काही करायचं नाही. काही मोजायचं नाही. काही मेहनत नाही. काही उपवास नाही. फक्त शुद्ध मनाने हे स्वीकारावं. आणा हे पसायदान आहे आणा हे घ्यावं आणा हे घेतल्यानंतर त्यांनी जे काही वर्णन केलेले आहे, ते तुम्ही होता की नाही हे बघावं. 'कल्पतरूंचे आरव।.... बोलते पयिषांचे आरणव।' ते तुम्ही होता की नाही ते बघा. सहजयोग्याचं सगळ्यात मोठे म्हणजे हे आहे, की आत्तापर्यंत जे काही धर्माबद्दल लोक बोलले आणा केले त्याची प्रचिती नव्हती. आज सहजयोगामध्ये प्रत्येक गोष्टीची प्रचिती आहे. त्याचे फायदे साक्षात् होतात. आमच्या नगर जलियामध्ये लोक मला रोकडामाई म्हणतात, रोकडामाई की आज तुम्ही पार झाले, उदया नोकरी मळिली. परवा पैसे मळिले. नंतर बरा झालो. तेरवा हे झालं. रोजचं त्यांचं एक एक येतच. म्हटलं लहिन ठेवा हे सगळं. कारण मला वाचायला फुरसत नाही आणा ऐकायलाही फुरसत नाही. पुस्तकं लहिन ठेवा. ग्रंथच्या ग्रंथ लहिवा अशी स्थिती आहे. म्हणजे कार्य होतं ? कसं होतं ? ते समजवून सांगा. थोड समजून घ्या. कोणत्या गोष्टीवर परिणाम आला. कारण असतील. कारणामुळे परिणाम, परिणामांकडे आपण लक्ष दिले म्हणजे आपण कारणाशी झुंजतो. कारण आणा परिणामामध्ये आपण झुंजत रहातो. असं वाटतं, की कारण जर आपण ठीक केलं तर ठीक होईल. परिणाम जर ठीक केला तर ठीक होईल. कारण आणा परिणाम हे एकाच नाण्याचे दोन भाग आहेत. त्याला तुम्ही, एकाला बांधून दुसऱ्याला ठीक करू शकत नाही. मग इलाज काय आहे ? कारणांच्या पलीकडे गेले पाहजि. कसे जाणार? कारणांच्या पलीकडे गेल्याबरोबर कारण नष्ट पावणार आणा परिणामसुद्धा. पण कसे जायचं ? तुमची कुंडलनी तुम्हाला घेऊन जाणार. कारणांच्या पलीकडे आत्मा आहे.

1985-01-19, Public Program

19 जानेवारी 1985

Public Program

Kamhala (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

कामहाला गावचे सरपंच साहेब तसेच उपसरपंच, नंतर इथली जी सेवक मंडळी आहेत, इथले रहिवाशी आहेत सगळ्यांना आमचा प्रणामित. हि हिनुमानाची जन्मभूमी आणि अंजनी देवीचं हे स्थान आहे. त्यामुळे त्या वेळच वर्णन करावं ततिक थोडं आहे. आम्ही सहजयोगा मध्ये अंजनी देवीना महासरस्वतीच स्थान मानतो. फार उच्च स्थानावर आहेत त्या. जी परमेश्वराची शक्ती जी आदशिकृती जचि तीन अंग आहेत पैकी जीनी सर्व सृष्टी रचली ती महासरस्वतीची शक्ती आहे. आणि तीच अंजनी देवी आहे असं आम्ही मानतो आणि ते खर आहे. आता त्यांचा इतिहास सांगायची आज वेळ नसली तरी त्यांच्याच कृपेने आणि हिनुमानाच्या आशीर्वादाने च आज मला इथे येता आल. त्याबद्दल आता परत दिलिगरी दाखवली पाहजि की मी त्या दविशी म्हंटल होत त्या दविशी येऊ शकले नाही, पण आज हि संधी मिळाली आणि तुम्हा सर्वांना भेटून मला आज फारच आनंद झाला आहे. बघतिलं म्हणजे अगदी जीव भरून येतो. आणि काय बोलावं आणि किस सांगावं ते समजत नाही. का आपल्या देशाची काय हालाखीची स्तुति आहे ती लोकांना काही माहीतच नाही असं वाटलं. ते बघतच नाहीत कशे लोक राहतात त्यांची राहणी खाणी कशी आहे, घरदार कशी आहेत, कशा परसिततीत राहतात, कस तरी आयुष्य काढून राहिलं. ओसाड जमिनी पडलेल्या आहेत, त्यांनी तरी काय करायचं कस जगायचं? पण तकिडे कुणाचं लक्ष दसित नाही मला वाटत. म्हणून एकच मी असा प्रयोग करायचा ठरवला आहे. तो जर जमला तुमच्या ह्या गावच्या जमिनीत, जर ती मिळाली वेळेवर, तर पंचानी वैगरे ठराव ठरवून त्यांची कबुली दिली असली तरी अजून ते वहायला कति वेळ लागेल ते सांगता येत नाही पण जर का वेळेत झालं आणि बरोबर जमलं तर मी असा वचिर केलेला आहे की तिथे पहिल्यादा एक अशा लोकांची शाळा काढली पाहजि जे पैसे देऊ शकतात. त्यात परदेशातून, आपल्या देशातून जी श्रीमंत लोकांची ती मंडळी आहेत, ज्यांना इथे आपल्या भारतीय कले बद्दल ज्ञान घ्यायचं आहे अशा लोकांची शाळा काढायची आहे. आणि त्यांना हे ज्ञान द्यायचं. त्यांना पुष्कळस शिकायचं आहे आपल्या पासून. त्यांना अशी देवळ बांधता येत नाहीत त्यांना असं घर बांधव लागत त्यांना अशेच भकिंचे डोहाळे लागलेत. त्यांना हे घर फार आवडेल, त्यांचे जे बंगले आहेत ते त्यांना आवडत नाहीत. परदेशात जर सांगतिलं हे घर असं असं आहे तर बघायला येतील. तेव्हा त्या लोकांना आपली गोष्ट सांगायची, त्यांना शिकवायचं, आणि त्यांच्यासाठी त्यांच्या जवळ पैसे आहेत ते देतील. मग त्या शाळेच्या दमावर आपली आपण एक शाळा काढू शकतो प्रौढांची, ज्या शाळे मध्ये आम्ही आपल्या लोकांना शेतीला उपयोगी असे काही धंदे आहेत, कारखाने आहेत राजसकि आणि तिसरे सात्विक. पैकी जे तामसकि असतात ती आपल्या भारतात आहेत, म्हणजे काहीतरी खोट्या गोष्टी ना महत्त्व द्यायचं आणि सगळं आयुष्य त्याच्यावर वेचायचं. कोणतीही गोष्ट धरून बसायची, आता एक घरात म्हणे का एक गाय आहे. आहे बुवा गाय, आता गाईची पूजा काढली, लागले सगळे त्याचा पाठीमागे. स्वतःला खायला नाही आणि त्या गाईची पूजा काढली. एक वासरू आहे त्याचीच पूजा काढली. काहीही काढतात दुम आणि त्याच्या नादी लागतात. आता काही नाही तर एखादा बाबाजी आला, बाबाजी कुठून येतात? जेल मधून सुटले की भगवे कपडे घालून यायचं, लागत काय त्याला, ढोंगी पणा करायला. ती काय गृहस्थातले लोक आहेत? त्यांना कशाला तुमच्या कमाईचे पैसे द्यायचे. आला गावात बाबा आलाय मग त्याच्या मागे लागले वेड्या सारखे. तो बाबाजी म्हणजे सगळं काही झालं. मला तर बघवत नाही लोक इतके वेडे कशे होतात. अगदी वेड्या सारखे अशा बेकार वस्तूच्या पाठीमागे लागतात. त्यांनी काही मिळालेलं आहे का तुम्हाला? काही फायदा झालाय का? आणि परमेश्वराच नाव बदनाम होत. लोक म्हणतात हि परमेश्वराची माणसं. तुम्ही म्हणता इथं योग भूमी आहे, इथे परमेश्वर राहिले, इथे हिनुमान राहिले, राम आले होते. आणि मग हे लोक असेकसे? यांची स्तुति अशी कशी? अन्न अन्न दशा का? त्यांना उत्तर सुद्धा देता येत नाही मला.

त्याला कारण आपला आंधळे पणा आहे. जे नको तिथे आपण आपलं डोकं नमावतो आणि जे हव आहे ते घेत नाही. त्यामुळे थोडासा आंधळे पणा आपण सोडायला पाहजि. पण जे परदेशी लोक आहेत ते राजसकि आहेत त्यांना चांगलं काय वाईट काय तेच कळत नाही. प्रत्येक गोष्ट चांगली आहे की वाईट आहे ते वचिरणार. आणि तिसरे सात्विक लोक आहेत. सात्विक लोक ते जे की बरोबर ओळखतात खर काय न खोट काय. आणि खऱ्याच्या मागे लागतात तेच खरे सात्विक आणि तेच खरे परमेश्वराच्या समराज्यात जाऊ शकतात. मध्य मार्गी असतात ते, काहीतरी हट्ट धरून बसत नाहीत, आमच्या बापदादा न केले म्हणून आम्ही करायचं, अही पण त्यांनी केले त्याचा त्यांना काही फायदा झाला का? माझं असं म्हणणं नाही की जे आपल्या देशात आहे ते सगळं चुकीचं आहे पण काही काही चुकीचं आहेच. आता एक बाबाजी येऊन बसला म्हणे मी ब्राम्हण, मला इतके रुपये द्या. आता तुमची पालखी नघाली, आता आम्ही येताना घाटात ढोंगी लोक पहिले, चालले होते आपले कपडे घालून रस्त्याने, चांगले हसत चालले होते जोरजोराने, चांगलं लुबाडलं लोकांना. हे गेले तकिडं पालखीला बचिरे गरीब गरीब माणस पायी चालून गेले त्या पालखीला आणि हे लुबाडून चांगले चालत होते व्यवस्तीत हसत खदिळत. खुश होते कलिबाडत सगळ्या मूर्खांना सगळ्यांना. हे असले धंदे जे चाललेले असतात त्या धंद्यांमुळेच आपल्या देशा मध्ये प्रगती होऊ शकत नाही. वशिरामत लोक पुष्कळ आहेत. वरून पैसा आला की तो चालला दुसऱ्यां खशात. हे बरोबर नाही. ह्या दोन्ही गोष्टीच्या मधोमध गोष्ट आहे ती लक्षात ठेवली पाहजि. ती म्हणजे 'येर्या गबाळ्याचे काम नोहे'. मुरखात जर उभं राहायचं तर मूर्ख पणाला अंत नाही आहे. पण शहाणपण जर धरायचं असलं तर थोडं तरी त्या माणसाला शसित असायला पाहजि आणि समज असायला पाहजि. तो शहाणपणा आपल्यात आला तर आपलं कल्याण होऊ शकत हे मी तुम्हाला सांगते.

दुसरी गोष्ट पैशाची कमतरता आहे, हालाकीची स्तुति आहे, पाऊस पडत नाही सर्व दसितंय. आईला दसितंय सगळं. पण उद्या मी जर १०० रुपये तुम्हाला दिले काही मेहनती शविय तर तुम्ही दारूच्या गुत्त्यावर जाऊन बसणार. काय करणार, आईच्या नात्यांनी मी बोलते तेव्हा वाईट नाही वाटून घ्यायचं. तेव्हा आईचं म्हणणं काय की बाबारे मी तुला १०० रुपये दिले तर तू ते सत्कर्माला लाव. बरोबर आहे ना? तुला जर मी १०० रुपये दिले तर तू तुझ्या बायका मुलांना सांभाळ. बरोबर आहे की नाही? आई तुम्हाला काय म्हणणार आहे की बाबारे हे पैसे दिले तुला मी जिविभावाने त्याच तु नुकसान करू नको ना. नाहीतर ते आणखीन दुःखाचं कारण होत आईला. कुठून याला मी पैसे दिले आणि सत्यानाश झाला याचा. त्याच्यासाठी काय आता करायला पाहजि? समजा इथे आलो आम्ही भरभराट झाली तुमची, पैसे मिळायला लागले चांगलं दिसायला लागलं सगळं, सोन्याची दवारिका केली समजा. पण मग इथे दारूचे गुत्ते तुम्ही उभे केले तर मी काय करणार? आता सांगायचं म्हणजे वारणा नगर म्हणून एक फार मोठी संस्था आहे तिथे मी गेले होते, त्याचे जे मुख्य संचालक होते तो फार चांगला माणूस अत्यंत कार्मष्ठ, त्यांनी एव्हडी मेहनत घेतली, तात्यासाहेब कोरे त्यांचं नाव. ते माझ्या मुददामधून पाया पडले म्हंटल झालं काय तुम्हाला तात्यासाहेब? अहो सगळं काम बघा तुम्ही माताजी माझं, मी सगळं बघतिलं मग ढसा ढसा रडायला लागले. म्हंटल झालं काय तुम्हाला एव्हडं दुःख मानायला अहो तुम्ही इतकं सुंदर सगळ्यांचं केलं, इतकं सगळ्यांना खायला प्यायला घातलं, आणि साखरेचे कारखाने काय, लोकांच्या जवळ व्यवस्थित कपडे, शीक्षण, शाळा सगळं छान आहे मग रडता कशाला? म्हणजे हे तुम्हाला आता दसित रात्री तुम्हाला दाखवतो म्हणे. सगळे झगून रस्त्यावर पडतात, बायका म्हणे फॅशनबेल झाल्या, नवरे सोडून पळाल्या, तकिडे म्हणे घाणेरडे धंदे बायकांनी सुरू केलेत, पोर व्रात्य झाली, चावटपणा करतात त्यांना अककल नाही. हे का मी करायला सांगतिलं होत, एव्हड्यासाठी का मी हे सगळं केलं? आता तुम्ही संत आहात तुम्ही सांगा, माझ तर कुणी ऐकायचं नाही. एव्हडं सगळं करून तो मनुष्य आता म्हातारपणाला आलेला रडायला लागला.

तस माझ तुम्ही करायचं नाही. पण याला इलाज आहे आमच्या जवळ, इलाज असा आहे की तुम्ही जर आपल्या आत्म्याला प्राप्ता झालात तर मग रस्ता चुकत नाही माणसाचा. कारण तो प्रकाश देतो, त्या प्रकाशात माणूस सन्मार्गाने जातो. सगळ्या घाणेरड्या सवयी सुटतात. हि मागची खूळ जातात. आणि पुढचे भविष्यातले वचिर तेही जातात. आणि माणूस मधोमध आरामात, सुखात राहतो. घरद्वारावर त्याच्या आशीर्वाद येतो परमेश्वराचा. आणि सर्व तऱ्हेनी तो सुखाला प्राप्ता होतो. नाहीतर पैसे म्हणजे सुख हि आपली खोटी कल्पना आहे. पैसे म्हणजे मुळीच सुख नाही आहे. तुम्ही पैसे वाल्याना बघा ते जास्त माझ्याकडे येतात. त्यांच्या कडे इतकी दुःख आहेत की काही वचिरायला नको. आणि आपल्या कडे आहे नाही असं नाही पण आपल्या पेक्षा त्यांची दुःख अशी आहेत की उत्तरच नाही माझ्याकडे. तेव्हा तुम्ही फक्त पैसे मिळवायचे आपली आर्थिक स्तुति सुधारायची हे बघायचं नाही तर पहिल्यांदा आपल्या आत्म्याचं दर्शन घ्यावं.

आता पुष्कळांनी मला प्रश्न वचिरला माताजी तुमचं भक्तीयोगा बद्दल काय म्हणणं आहे. भक्तीयोग करावा की नाही, अहो म्हंटल भक्ती हा मार्ग आहे, भक्ती हा योग

नाही आहे . आणभिक्त म्हणजे कोण कजिो अभक्त नाही . ज्याचा परमेश्वराशी संबंध झाला तोच भक्त आहे . उगीचच देवाच्या नावाने टाहो फोडत तुम्ही चालले आणि रस्त्याने टाळ कुटत आणि एकतारी वाजवत हरी हरी म्हणत चालले तर त्यांनी काही तुम्ही परमेश्वराच्या दारात नाही गेले . परमेश्वराशी तुमचा आधी संबंध झाला पाहजि . भक्ती हा मार्ग आहे आणि ध्येय आत्मबोध होणे आहे . तो अगदी सहज ,सरळ आहे तुमच्यामध्येच आहे तो अगदी एका क्षणात तुम्हाला होईल . पण तो झाल्या नंतर तो पसरवावा लागतो ,समजून घ्यावा लागतो . तुमच्या इथली सरपंच आणि पंच मंडळी मला शहाणी वाटतात . त्यांच्या लक्षात हि गोष्ट आलेली आहे देवकृपेने . जर असं झालं आणितुम्ही जर आशीर्वादित झालात तर तुमच्यात श्रीमंती येईल तरी इथे लक्ष्मीच राज्य आलं पाहजि पैशाचं राज्य नको . एकदा पैसे आला कमुलांना आई दसित नाही ,आईला मुल दसित नाहीत ,नवऱ्याला बायको दसित नाही . तसले प्रकार आपल्याला करायचे नाहीत . हे मी आधीच सांगून ठेवते . कारण मला जस बघायचं आहे ते म्हणजे ,आपण असं म्हणू "सस्यश्यामला भूमी हंभारत माता अशी सुंदर नटली पाहजि " . जे दुसऱ्या देशानं मध्ये होतंय ते आपल्याला करायचं नाही . आपल्या देशानं मध्ये अत्यंत सुज्ज ,सुवदिय ,सुशील असे लोक आपल्याला नरिमाण करायचे आहेत . सार्या जगातले लोक तुम्हाला बघायला येतील . आता ते लोक सुद्धा तुम्हाला इतक्या हेनी भेटायला आले , त्यांना इतकी नम्रता आहे ,त्यांना वाटलं कितुम्ही एवढे सगळे साधुसंतच आहात . आणि भारतात जन्माला आले . आणि त्यांनी असं पुस्तकात वाचल कजियांनी पुष्कळ अनंत जन्माचं पुण्य केलं असेल म्हणून ते भारतात इथे जन्माला येतात .तेव्हा ते म्हणतात काहें आत्म्याला संतुष्ट करणारे लोक आहेत . आता काय सांगायचं त्यांना . कसे आहोत आपण ते आपल्यालाच माहित ,ते आपल्यातच ठेवलेलं बर .

तेव्हा जी आपली स्तुति आहे ती जाणून ,जी आहे त्या पेक्षा वाईट स्तुति आपल्याला जायचं नाही हे लक्षात ठेवलं पाहजि . आता तुम्हाला काही प्रश्न असतील तर मला वचिारा . आणमिग मी गेल्या नंतर कुजबुज करायची नाही मागे . हे असं झालं आणमाताजी असं का बोलल्या आणतिस झालं . आता काय ते माझ्या समोर वचिार तुम्ही आणमी आत्ता उत्तर देते तुम्हाला .

तोडा मध्ये तंबाकू ठेऊन नुसत्या वाऱ्या केल्या म्हणजे कुणी धार्मिक माणूस होत नाही . आणतियात तंबाकूने कॅसर झाला कभिग माताजी आठवतात . वटिलानी काय सांगतिलं तुम्हाला तंबाकू खा .?उलट वटिलाच्या अगदी वरीधात तंबाकू आहे तुम्हाला माहिती नाही ,राक्षशीण आहे हि ,अगदी राक्षशीण आहे हि तुमचा जीव घेऊन बसेल . तिला पण कस सोडवायचं ते माहिती आहे मला पण आत्ता तुम्हाला सांगत नाही नाहीतर अर्थे लोक उठून जातील . ते आम्ही सोडवू . तुम्ही ते सोडून द्यायचं आमच्यावर . नाहीतर अर्थे लोक आताच उठून जातील कमाताजी तंबाकू खायचं सोडवतात तर आता आम्ही काय खायचं ? . बाकी काय खायचं नाही फक्त तंबाकूच खायची का . तस नाही ते आम्ही सोडवू , ते प्रेमानी नघून जाईल .

आता पहिल्यांदा सगळे जण डोळे मटि , आणहिा वचिार करा कपरमेश्वर हा प्रेमाचा सागर आहे ,तो दयेचा सागर आहे ,तो क्षमेचा सागर आहे . तेव्हा माझं असं चुकलं ,मी असं नाही करायला पाहजि होत ,तस करायला नको होत ,मी उगीचच हे करतो ,ते करतो ,असं झालं ,तस झालं हे आपण जे रात्रंदविस आपल्याला म्हणत असतो ते आधी बंद करायचं . मी कोणचाच दोष केलेला नाही असा वचिार करा . तो क्षमेचा सागर आहे तुम्ही अशी कोणती चूक करू शकता कजियाला तो क्षमा करू शकत नाही . त्यामुळे मी काही पाप केलं असा वचिार असेल तर पहिल्यांदा काढून टाका . कारण आपल्याला परमेश्वराच्या साम्राज्यात जायचं आहे आणतिथि जाणारी माणस असा वचिार करून चालली तर त्यांना कसा प्रवेश मळिल तिथि . स्वतः बदल कोणतीही वाईट कल्पना करून घ्यायची नाही .जे झालं ते झालं ,वसिरून जा ,आत्ता आम्ही फक्त माताजीन समोर बसलो आहोत . असा वचिार करून वर्तमानात राहा . अगदी स्वच्छ मनाने बसलो आहोत हा वचिार करा .

आणपिरत इथे आता आम्ही माणस पाठवू ते तुम्हाला शक्तिवतील कसिहजयोग काय आहे ते . आणजिर लवकरच आपल्याला जमीन मळिली तर पुढल्याच वर्षी आपण सगळं कार्य व्यवस्तीत सुरु करूयात . आणितुमच्यासाठी ते फार सुंदर सहजयोगाचं कार्य होईल . याच्या मध्ये सर्व वशिवाचा धर्म सामावलेला आहे . यात माणसाची अशी एक विशेष जात म्हणा कवि ,विशेष अशी उच्च श्रेणी ,उच्च वचिरांची ,उच्च कोटीची अशी एक नवीन संस्थाच आपल्याला स्थापन करायची आहे . आणति ह्या तुमच्या गावामध्ये इथे आता लोकांचं असं म्हणणं आहे कफारच वाईट परिस्थिती आहे ,पण तुम्ही सगळ्या जगाला दाखवू शकता ककितीही वाईट परिस्थिती असली तरी परमेश्वरच खर दर्शन झालं तर त्या दर्शना मुले तुम्हाला कति लाभ होऊ शकतो . तुम्हाला सगळ्यांना अनंत आशीर्वाद .

आता याचे लाभ लगेच व्हायला लागतील , त्याला वेळ लागणार नाही . पण तरी सुद्धा खरे लाभ जे आहेत ते नंतर आम्ही एका वर्षातच सगळ्या स्कीम सुरु करू तेव्हा तुम्हाला कळतील . कारण जमीन मळिल्या शविय आम्ही काही करू शकत नाही . एकच प्रारथना करायची कआम्हाला हि जमीन लवकर मळिंदे . आणि एकदा का जमीन मळिली कभिग लगेच कार्याला सुरवात होईल . बर आता मी येते सकाळ पासून कामातच होते तरी सुद्धा मला वाटलं कआज भेटलं पाहजि तुम्हाला . हि भेट झाली फार छान झालं . तर मी परत येईन ,सर्व प्रथम मात्र आता तुम्ही सहजयोग बसवून घेतला पाहजि . हे लोक येतील तुमच्या कडे ,सहजयोग समजावून सांगतील ,सगळ्यांनी भेटायचं . बी ला जस अंकुर फुटाव तस आता झालेलं आहे . त्याचा वृक्ष झाला पाहजि आता . म्हणजे बघा तुम्ही काही आता सर्वसाधारण अशी माणस नाहीत . परदेशात मला जर अशी जागृती द्यायची असली तर नदिन एक तास तरी नुसती कुंडलनी उचलावी लागते . आणितुम्ही कति सहज पार झालात बघा , कति सुपीक जमीन आहे आपली . आता हेच्या नंतर मेहनत करायला पाहजि खरी . हि लोक सगळं समजावून सांगतील . कुणी कुर बुर सुरु केली तर त्याच तोंड बंद करा . तुम्ही आमचं काय भलं केलं ? . तुम्ही आम्हाला सांगू नका . असं म्हणायचं . नेहमीच सगळ्या संतसाधुना त्रास दिला आणि भामट्यांचं राज्य पसरवलेलं आहे . तेव्हा अशा लोकांचं काही ऐकायचं नाही . कळलं का ? . अनंत आशीर्वाद .

1985-01-20, Public Program

20 जानेवारी 1985

Public Program

Komalwadi (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

कोमलवाडीचे सहजयोगी तसेच इथले व्यवस्थापक, इथले सगळे रहिवासी, तसेच आसपासच्या गावातून आलेले सर्व भक्तजन ह्या सर्वाना आमचा नमस्कार. भारताच्या खेडेगावातच भारताचा आत्मा राहतो. शहरात रहात नाही. खेडेगावातूनच भारत उठवला पाहजे. जी जागृती करायची ती खेडेगावातच करायला पाहजे. शहरातून प्रगती करून काही फायदा होणार नाही आहे. हि गोष्ट अनेकदा अनेक पुढार्यांनी सांगितली. तरी सुद्धा पुष्कळांना ती गोष्ट समजलेली दिसत नाही. त्यामुळे अजून सुद्धा आपल्या खेडेगावाची स्तुती पहिली कि भाई हृदय अगदी भारावून जात. आणि काय बोलावं आणि काय बोलू नये हेच समजत नाही. कानफिनाथांची इथे समाधी आहे हे समजल्यावर माझ्या लक्षात आलं कि हि जागा आमच्या मोक्याची आहे. कारण आमचा त्यांचा फार संबंध आहे. ते आमचेच आहे म्हणून तरी चालेल. आमची त्यांची जात एक आमचं त्यांचं सगळं काही वागणं, वचिर सगळं एक आहे. तेव्हा त्यांच्या गावी येन भाग्याच आहे. त्यातून तुमचं हे विशेष सुकृत दिसत ह्या गावी तुम्ही जन्माला आलात. हि पुण्य भूमी जथे त्यांच्या सारख्यांच्या वास राहिला. ते इथे पायी हडिले, फिरले, गरीबांची सेवा केली. परमेश्वराच्या आशीर्वादाला सगळ्यांना साक्ष म्हणून ते इथे आले होते. अशा महान व्यक्ती इथे तथे हनुमन्ताना राहिलेल्या आहेत, पण त्यांची आपल्याला ओळख नव्हती ते जेव्हा जिवंत राहिले तेव्हा त्यांना सगळ्यांनी त्रास दिलेला असणार. त्यांना कुणी मानलं नसणार. कुणी मुसलमानातून आले तर कुणी हिंदूतून आले तर त्यांना म्हणायचं तुम्ही मुसलमान, हिंदूतून आले तर त्यांना म्हणायचं तुम्ही हिंदू. अशी नसती भांडण करून, लहान लहान गोष्टीनं कडे लक्ष देऊन, ते काय खातात, ते काय बोलतात असतं बघून, त्यांचं जे भव्य स्वरूप होतं ते बघायचं नाही आणि कोणत्यातरी लहान गोष्टीत अडकून राहायचं ह्या आपल्या पद्धती मुळे आपण पुष्कळशा अशा मोठ्या मोठ्या व्यक्तींना आपण मुकलो आहोत. तरी त्यांनी आपलं आयुष्य इथे घालवलं तरी सुद्धा त्यांच्या पासून आपण काहीही फायदा करून घेतला नाही. पण त्याचा हा मला फायदा आहे कि ह्या भूमीला त्यांचे पाय लागले हि भूमी पवित्र झाली. आणि तिथे तुमच्या सारखे पवित्र लोक जन्माला आलेत हा माझा फायदा. तेव्हा आपण ह्या योग्य भूमीत जन्माला आलात. हि भारत भूमी म्हणजे योग्य भूमी आहे, जगातल्या सर्व भूमी पेक्षा श्रेष्ठ हि भूमी आहे. त्यातल्या त्यात इथे असं संतसाधु झाले ती आणखीन त्याहून विशेष श्रेष्ठ भूमी, आणि अशा श्रेष्ठ भूमीत आपण जन्माला आलो म्हणजे आपण पण कुणीतरी श्रेष्ठ, विशेष असलं पाहजे. पण मग आमची अशी स्तुती कशी? असं लोक म्हणतील कि का बुवा जर आम्ही एवढे विशेष असून अशा पवित्र ठिकाणी जन्माला आलो आहोत तर आमची अशी स्तुती का? पाहिलं कारण म्हणजे आपण तेव्हा पवित्र पणा ठेवला का? दुसरं असं आहे कि आपला संबंध अजून परमेश्वराशी झाला नाही, आत्मबोध आपल्याला घडला नाही, आपण उगीचच परमेश्वर म्हणायचं आणि कोणत्याही भलत्या माणसाच्या मागे लागायचं. त्यांनी देव मळित नाही, उद्या कोणताही भामटा जेल मधून सुटला आणि भगवे वस्त्र घालून आला कि झालं सगळ्या बायका चालल्या त्याच्या पायावर. एखाद्या बाईच्या अंगात संचार झाला तर लोकांना वाटत ती देव आहे, आता देवाला यायला एखादी अशी बाई मळिते का? अहो देवाचं सगळं सांभाळायला कोणीतरी विशेष पाहजे. हे आपण डोकं वापरलं पाहजे. तर अशी एखादी बाई तथ्या अंगात संचार झाला कि लागले तथ्या पाठीमागे, तथ्या अंगात भूत येतात खरतर. ती भुताने पछाडलेली बाई असते आणि तथ्या अंगात संचार आला कि आपण म्हणतो तथ्यात देवी अली. मुंबईतल्या सगळ्या मोलकरणींना देवी येतात. आता देवीला कुणी दुसरं मळिलं नाही कि मोलकरणीच्या च अंगात शरिचं. आपण वचिर केला पाहजे. ह्या अशा गोष्टीनं मुळे आपली आजची तरुण पंढी सुद्धा त्यांना वाटत आपले सगळे आईवडील जे आहेत ते भोळे भाबडे आहेत. आणि त्यांनी असाच काहीतरी वचिर करून आपलं आयुष्य नुसतं बेकार केलाय. आणि आता आम्ही कशाला देवावर विश्वास ठेवायचा? आम्ही देवावर विश्वास ठेवण्या सारखं आहे काय? असं त्यांना वाटत आणि असं एकदा वाटू लागलं कि म्हणजे मग त्यांना असं वाटत कि परमेश्वर नाहीच. पुष्कळ मुलांना असं वाटू लागलं आहे कि देव बवि काही नाही आहे हे सर्व खोट दिसत आहे. तर देव आहे हे सिध्द केलं पाहजे. तो सिध्द केल्या शिवाय आजच्या आधुनिक काळात कोणी त्याला मानणार नाही. आम्ही कानफिनाथांना मानतो कारण आमची स्तुती दुसरी आहे. तुमच्या ह्या स्तुती मध्ये तुम्ही देवाला मानता कवि नाही मानत हे बरोबरच आहे तुम्हाला अजून माहीतच नाही खर काय खोट काय ते. कानफिनाथ खरे होते कि खोटे होते हे कुणी सांगायचं. मी म्हणते म्हणून तुम्ही का ऐकून घ्यायचं तेव्हा काहीतरी तुमच्या परसितं बदल झाला पाहजे

आता आपण नुसते म्हणजे पहिल्यांदा आर्थिक परसितं बघतो कारण आपली दरीष्टी तशी असते ना कि आर्थिक परसितं पहिल्यांदा बारी झाली पाहजे. आर्थिक परसितं बरी झाली म्हणजे सगळं बर होईल असं आपल्याला वाटत. हि गोष्ट खोटी आहे. परदेशामध्ये लोकांजवळ इतका गडगंज पैसा आहे, प्रत्येका जवळ दोन दोन गाड्या, सुंदर घर आहेत. पण त्यांची स्तुती काय आहे हे जर तुम्ही बघितलं तर तुम्हाला आश्चर्य वाटे. सहा वाजल्या नंतर ते दारू प्लिया शिवाय जिवंत राहू शकत नाहीत, दारू पळिन्न झगिन्न पडतात. मुल बाळ त्यांची रस्त्यावर पडली, बायका मुल सोडली, दहा दहा लग्न केली तरी त्यांना सुख नाही. सगळे अनाथ आश्रमात राहतात, पन्नास वर्षाचे झाले की सगळे अनाथ आश्रमात राहतात कारण सकाळ पासून संध्याकाळ पर्यंत घटस्फोटच येत राहतात. मुल बाळ त्यांची इतकी वरात्य नधिली कि ते आजकाल काय काय नधिलंय तुम्ही कधी खाललं नसेल अशा गोष्टी खात राहतात. ते तुम्हाला माहिती नाही, आम्ही तर जन्मात कधी पाहिलं सुद्धा नाही आपल्या देशातच होत सगळं असं म्हणतात. गांजा बजि, त्यांच्या कडे मोठे मोठे श्रीमंतांचे, मनिस्टरांचे मुल ते खातात. प्रायमनिस्टर खात असले तरी मला आश्चर्य वाटणार नाही. असा वेड्यांचा बाजार तकिडे भरलेला आहे. म्हणजे एवढेच पैसे मळिवून शेवटी असं वेड व्हायचं असेल तर त्या पेक्षा पैसे नकोत. बर मुल तरी काय आमच्या कडे त्यांची मुल अली म्हणून तुमचं असं कस चैतन्य येऊ राहिलाय, मणाला टेकले तुम्ही, तरुण मुल ना तुम्ही? म्हणून करता काय? म्हणजे आम्ही मरणाचा वचिर करतो. म्हणजे आम्ही असा वचिर करतो कि मरायचं कस? झाडावरून उडी मारावी कि पिहाडा वरून उडी घ्यायची कि समुद्रात बुडायचं. म्हणून हेच एक वचिर आहे का तुम्हाला म्हणजे आता मारायचं कस? पण म्हणून का? म्हणजे आम्हाला काही सुखच नाही, आम्हाला काही आनंदच मळिला नाही. ह्या पैशाला घेऊन काय चाटायचं आहे. बर एकदुसऱ्याचं तोंड बघत नाहीत लहान आठ वर्षाचा मुलगा झाला कि त्याला नोकरी कर असं आई म्हणते नाहीतर जेवायला देत नाही, तो उपाशी मेला तरी चालेल. त्या इंग्लंड सारख्या शहरा मध्ये, इंग्लंड सारखा देश जथे कि साहेब म्हणजे आपल्याला फार मोठं वाटत पण महामूर्ख आहेत सगळे. त्यांच्या गावात, त्या लंडन ला, त्या शहरा मध्ये प्रत्येक आठवड्याला दोन मुल आईबाप मारून टाकतात. चांगली मुल, झेपत नाही म्हणून. कारण दारूला पैसे पाहजेत. नवरा हि पति आणि बायको हि पति. आणि दोघे जण मळिन्न मारून टाकतात नशेमध्ये. आपल्या कडे कुणी असं करत का दारू जरी पीत असलं तरी? ह्यांच्या मनस्तीती आहे. तेव्हा आपण अजून काही गमावलेलं नाही, तेव्हा ते जे आता गेले ते कोलमडले, आता त्यांना कस बचावायचं हेच मला समजत नाही. धर्म कशाशी खातात ते माहिती नाही आई बहीण माहिती नाही. कोणतीच आई बहीण माहिती नाही. स्वतः ची आई सुद्धा दसिते कि नाही माहिती नाही. हि त्यांची परसितं पैसे मळिवून झाली आहे.

आपल्याकडे सुद्धा उद्या जर एखादा गरीब माणूस दसिला त्याला मी १०० रुपये दिलं तर तो उठून गुत्त्यावर जाणार. त्याच मी भलं करायला गेले मी एक आई आहे, भलं करायला गेले तर तो गेला गुत्त्यावर. मग आईला काय वाटेल अरे कशाला दिलं मी याला १०० रुपये. याच नुकसानच केलं मी पैसे देऊन. भलं करायच्या ऐवजी वाईटच झालं. आईच्या दरीष्टीने वचिर करायला पाहजे. म्हणजे नुसत्या पैशाने आपली हालाकीची स्तुती ठीक होत नाही. मग काय व्हायला पाहजे? तुमच्या मधला आत्मा जागृत झाला पाहजे. जेव्हा आत्मा जागृत होतो तेव्हा मनुष्य अधर्म करत नाही. पैसे कतीही आले तरी सुद्धा आतून सगळं सुटलेलं असत काही धरलेलंच नसत. काही कती ऐश्वर्य असलं तरी माणसाला त्याची परवा वाटत नाही. आता आम्हीच बघा आमच्या घरी राजमहालात राहातो पण इथे तुम्ही म्हणाल तर इथे झोपून जाईल व्यवस्तीत, काही होणार नाही माझ्या शरीराला. आरामात कुठे झोपतो, काय खातो काही फरक पडत नाही. कानफिनाथ आणि आम्ही फरक नाही आमच्यात. आणि कानफिनाथांच जे एक आयुष्य आहे अवधुताच ते मळिवण्यासाठी त्यांनी फार मेहनत केली असेल. पण तुम्हाला तसच ते मळिणार आहे. पण लक्षात हे घ्यायचं कि कानफिनाथांना काही सांगावं लागायचं नाही कि बाबारे तू वाईट काही करू नकोस. ते चांगलच करायचे. तुम्ही त्यांना कती त्रास दिला तरी ते तुमचं भलंच करायचे. ते कस झालं? आत्म्याची शक्ती अली म्हणजे, आपल्यामध्ये मनुष्य समर्थ झाला म्हणजे मग तो वाईट कामाला लागत नाही.

ह्याच्या मध्ये धर्म जागृत झाला कि त्याला सांगावं लागत नाही मग ते आपोआप सुटत सगळं, मी कुणाला सांगत नाही, हे सोडा ते सोडा काही सांगत नाही. एकदा तुमच्या आत्म्याचा मी दवि पेटवला म्हणजे तुम्ही बरोबर ठीक होणार. हे मला माहीत आहे. त्या दविया मध्ये तुम्हाला सगळं काही दसिणार काय वाईट आणि काय चांगलं आहे, हीच आज सहजयोगाची कमिया आहे. कसाही असेनाका मनुष्य त्याचा एकदा दवि कसातरी पेटवून टाका, मग धुग धुग धुग धुग आधी जळतो पण तो बघतो मग, अरे हे आहे माझ्यात मग स्वतः स्वच्छ करतो, स्वतः चेच तुम्ही गुरु व्हाल. परत देवाला पैसे नाही लागत, देवाला पैसे समजतच नाही. पैसे कशाला द्यायचे? कोणी आला भामटा त्याला आपले दोन पैसे द्यायचे. आता खेडेगावात सगळे सांगतात कि भाताजी पैसे घेत नाहीत. ते म्हणतात बर पाच नाहीतर दहा पैसे घ्या. त्यांना समजतच नाही कि पैसे कशाला देवाला द्यायचे. अहो कतीतरी काय देव तुमचं करतो त्याचे कती पैसे दिले तुम्ही त्याला. कती पैसे मोजले? बघा हि जमीन आहे, त्याच्यात तुम्ही बी पेरता ते अंकुरीत होत आपोआप, हि जिवित क्रिया होते ना त्याला कती पैसे दिले तुम्ही? तुम्हाला मुल व्हावीत म्हणून देवाला कती पैसे दिले? ह्या आकाशातून कधी काय पाण्याचा

वरुषाव होतो, पाऊस पडतो . त्याच्या साठी तुम्ही कती पैसे देता ? . जे काही आपल्याला जिवितपणी जे मळित म्हणजे आमचं हृदय धडधडतंय त्याच्या साठी आम्ही कती पैसे दलि . ? आपला श्वास जो सुरु आहे त्याच्या श्वायि आपण एक सेकंद हा जिवित राहू शकणार नाही , त्यासाठी आपण देवाला कती पैसे दलि ? . मग पैसे कशाला द्यायचे देवाला ? एकहा माणूस जो देवाच्या नावावर पैसे मागतो त्याच्या कडे तुम्ही बघतिलं पण नाही पाहजि . पण आपण डोकं वापरत नाही . धर्माच्या बाबतीत डोकं वापरत नाही बाकी सर्व बाबतीत वापरतो . जर आपण धर्माच्या बाबतीत डोकं वापरलं तर आपल्या लक्षात येईल की त्याला पैसे लागत नाहीत .

दुसरं वाईट वाटून नाही घ्यायचं आई जे आहे ते खर सांगणार आहे . सगळं काही खर सांगायलाच मी नघिलेली आहे . आता आपल्याकडे हे आहे की उपास करायचा . कशाला देवासाठी उपास करायचा ? देवांनी सारी सृष्टी तुमच्यासाठी निर्माण केली . ती काय तुम्ही उपास करावं म्हणून ते हा देवासाठी , आण तिही त्याच्या वाढदिवसा दविशी करता . रामनवमीच्या दविशी तुम्ही उपास करता म्हणजे हे आहे काय . सुतक पाळायचं आहे का वाढदिवसा दविशी गोडथोड करून खायचं असत ? . डोकं वापरा . काहीही ब्राम्हणांनी सांगतिलं की एकायलाच पाहजि असं नाही काही . ब्राम्हणाचे असं आहे की तुम्ही उपास करा आण जिवण मला द्या . आलं का डोक्यात काही , तशीच आपल्या देशात उपासमार आहे उपास कशाला करता तुम्ही . मग काही नाही तर चालले टाळ कुटत , तंबाकू तोंडात भरायची , टाळ कुटत त्या वारकरी लोकात जायचं तथि जाऊन त्या बडव्यांना पैसे द्यायचे . त्या बडव्यांनी तुमची डोकी फोडायची . आण डोकी फोडली म्हणजे आम्ही काय वारकरी , वा हे कसले वारकरी , डोकं नाही का तुम्हाला . ? तथि पर्यंत पायी जायला कुणी सांगतिलं . ? आण त्या देवाचं नाव बदनाम होत हो , तुम्हाला सांगते मी आता एका ठिकाणी गेले होते तर वारकरी लोकांनी मला बोलावलं होत मला रडूच आले बोललंच नाही गेलं . मी म्हंटल याना बोलायचं तरी काय . अहो नुसती पाप्याची पतिर . अशे झालेले नुसते सुकून गेलेले , त्यांच्या अंगावर नीट कपडे नाहीत काही नाही . म्हंटल कसले वारकरी बघवत नाही मला . म्हणे देवाच्या दारी जातात , हे का ते ? . अहो त्या सुदाम्याला सुध्दा त्यांनी सोन्याची दवारका दिली . तो काय याना असा ठेवणार होता का पण हे काय वेडेपणा . तुम्ही त्या बडव्यांनी सांगतिलं ते कशाला एकायचं . वार्याला नघिले पालखी अली , चालले पैसे द्यायला त्याला . हा काय वेडेपणा आहे आपला , धर्माच्या नावावर आपण काय काय वेडेपणा करतोय . आण भिग म्हणायचं की आम्ही एवढं केलं की तीच पण तसच . सारक्याला वारके . हे असं चालूच आहे रहाटागाडा . या सगळं ब्राम्हणांनी सांगायचं , आई मेली ना आता एक गाय दान दे . बर ती तुझ्या आईला जाईल , असं का , आधी तू जा तकिडे म्हणावं . तचियाकडून लहिन आण . अककल ठेवायला पाहजि . काही नाही देत तर तूप दे . ते आईला जाईल . आता हे तरी समजलं पाहजि की हे आईला कस जाणार आहे हो . आई मेली हे लक्षात येत की नाही तुमच्या ? . येतंय का , आई आता आमची गेली ती दुसऱ्या ठिकाणी आहे तथि काय आता आम्ही पोहोचू शकत नाही . आण हा सांगणारा सुध्दा पोहोचू शकणार नाही याला जाऊदेत आधी तकिडे . लहिन आण म्हणावं आई कडून दस्तावेज करून . पण मग तिला गाय द्यायची , तिला हे द्यायचं तिला ते द्यायचं . घरात खायला नसलं तरी सुध्दा आपल्याकडे कुणी मेल की झालं . लोक रडायला लागतात म्हंटल झालं काय ? . अहो पैसे नाहीत माताजी , कशाला ? अहो त्या ब्राम्हणाला द्यायला . म्हणजे कुणी घरात मेला त्याच्या नंतर तुम्ही डबल मरा तुम्ही आणखीन . तर तस काही करायची गरज नाही आहे . जो माणूस गेला तो गेला त्याच्यासाठी काय थोडं बहीत पडिदान वगैरे करावं . कावळ्यांना दलिलं बर या लोकांना देण्या पेक्षा . असच भामट्यांनी सगळ्यांनी मळिून तुम्हाला सगळ्यांना लुटलेलं आहे , आण तुम्ही अजून तसच करता आण भिग तुमची मुल म्हणतात आम्ही काही ऐकत नाही .

देवळांची स्तुति पहिली की आश्चर्य वाटत की इतके पैसे हे लोक देवळात मोजतात ह्या देवळांच करतात काय ? कुठे जातात पैसे सगळे ? एकही देऊळ ठिकाणाचं नाही . एवढं सुंदर महादेवाचं मंदिर पाहिलं मी रस्त्यावर कुणाचं लक्ष नाही तकिडे . पण आता रस्त्यावर एखाद्या मनुष्याला बसुद्या चालले पैसे घालायला त्याला . तर माणसाचा खुळे पणा जो आहे तो देवा कडे नेणारा नाही . देवा कडे जायचं असेल तर दक्ष असवं लागत . , वचिार केला पाहजि . देव जर आहे तर त्या आपण पैशाने वकित घेऊ शकत नाही . प्रेमानी , तो प्रेमाचा भुकेला आहे , तो फक्त प्रेमाचा भुकेला आहे . पैशानी कसा तो वकित घेणार आपण ? त्याला काही कमी आहे का ? त्याला काय आपण देणार ? हे सगळं ब्रह्मांड आपल्याला त्यानं देऊन ठेवलेलं आहे आपण काय देणार त्याला ? तेव्हा देवा बदलचे वचिार कवि . धर्मा बाबतचे वचिार आपण व्यवस्तीत घेतले पाहजि . अनेक अशे वचिार आपल्याकडे आहेत ते सगळे खुळेपणाचे आहेत . आपण त्याला सामाजिक म्हणतो पण मला तर कधी कधी असं वाटत की हे इतके आत रुळलेले आहेत की ते काढायचे म्हंटले तर त्याला आत्मबोध झाल्याशिवाय लोक काढणार नाहीत . नुसत्या तऱ्हा आहेत . आता आपल्या कडे मुलीच लग्न म्हणजे प्रश्न . मुलीच लग्न करायचं म्हणजे अगदी झालं , एक मुलगी जन्माला अली म्हणजे लोकांना असं वाटत की काय डोक्याला ताप झाला . मग ते पैसे घेणार , मग त्या मुलीला बडवायचं पैसे नाही दलि तर , त्या मुलीला छळायचं . हा पध्दत आपल्या पुरषांची . मग तीच त्यांना मुलगी झाली की तीच पण तसच . सारक्याला वारके . हे असं चालूच आहे रहाटागाडा . या रहाटागाड्याला कुठे तरी मोड घालायला पाहजि कनिको ? . आज तुमच्या मुली आहेत त्यांची ही स्तुति , उद्या तुमची जी मुल आहेत त्यांच्या मुलीची पण हीच स्तुति होणार . तेव्हा त्याच्या साठी काहीतरी करायला पाहजि . आण त्या साठी तुम्ही आत्मबोध घेतला पाहजि .

आत्मबोध घेतल्यावर मनुष्य समर्थ होतो . कृष्णाने सांगितलंय की "योग कृषेम वाहामयं" . आधी योग घ्या मग तुमचं कृषेम बघणार . उगीच टाळ कुटून ते मळिणार नाही , ते दसितंय ना समोर एवढे टाळ कुटून कुणाला काय मळिलय का ? गुढगे फोडून काही मळिलं नाही . योग आधी झाल्या श्वायि देव मळित नाही हे कृष्णांनी स्वतः गीतेत सांगितलं . तस कुणी सांगत का तुम्हाला ? काही नाही , आम्ही गीता मांडली , सत्यनारायण मांडला , नारायणाला आणखीन कशाला सत्य पाहजि तो साक्षात सत्य आहे . सत्यनारायण म्हणजे ते बसलेत ते . घेणारे मध्ये पैसे , सत्यनारायण मांडला , घ्या एवढे पैसे द्या . अहो नारायण म्हणजे साक्षात सत्य , त्याला कशाला आण सत्य , आपण असं म्हणतो का सत्याला सत्य . ? म्हणजे हे जे मध्ये बसलेत सत्य खाणारे . असल्या तऱ्हेचे प्रकार करून करून आपण धर्माची वटिबना केली . स्वतःला ही आपण ठगून घेतलं आहे . आईनी जे सांगायचं ते सांगायचं आहे . काही असलं तरी आपण हे जाणलं पाहजि की आपण साक्षात स्वतः आत्मा आहोत . तो जो आपण आत्मा आहोत त्याला आपण मळिलवं पाहजि . म्हणून ज्ञानेश्वरांनी आपल्या साध्या भाषेमध्ये ज्ञानेश्वरी लहिली . ती तर कुणी वाचतच नाही आण आम्ही काय म्हणे दडिया काढल्या . अहो ते काय दडिया घालत होते काय ? ठीक आहे तुम्ही नाचा कुडा , आनंद घ्या त्याला काही हरकत नाही . पण त्यांनी दडिया घातल्या होत्या का ? . त्यांनी सांगितलं का दडिया घाला म्हणून ? काही सांगितलेलं नाही . पण आम्ही ज्ञानेश्वरी वाचत नाही फक्त ती डोक्यावर घेऊन दडिया घालतो . म्हणजे काय आत डोक्यात जाणार आहे का ज्ञानेश्वरी ? . समजा तुम्हाला काही पोटात दुखत असलं आम्ही तुम्हाला औषध दलि की हे औषध घ्या . तुम्ही जर ते डोक्यावर ठेऊन म्हणा नुसतं औषध घ्या तर पॉट दुखायचं थांबणार आहे का ? आण भिग म्हणायचं डॉक्टर कस हो आम्ही डोक्यावर औषध ठेवलं तरी बर वाटलं नाही . देवाला आतून घ्यावं लागत . त्याचा परिणाम आला पाहजि . जे देवांनी सांगितलं ते समजून घेतलं पाहजि . मग देवाला तुम्ही दोष देणार नाही . कळलं का ? आपलं काहीतरी त्यामध्ये समज थोडासा कमी राहिला आहे . आण दुसऱ्यांनी गैरसमज करून दलिला आहे हे लक्षात घ्या . यांच्यात तुम्हाला मी दोष मुळीच देणार नाही . तुम्ही साधीभोळी माणस , कुणी काय म्हंटल तसे वागता . पण आता आपलं डोक ठिकाणावर ठेऊन असं लक्षात घेतलं पाहजि की आपल्याला आत्मबोध आता पर्यंत झाला नव्हता आता तो आत्मबोध आम्ही घेणार . तो आत्मबोध घेण्याची व्यवस्था सुध्दा देवाने तुमच्यात करून ठेवली आहे . त्याला कुठे जायला नको . जस आता हा पृथ्वी आहे यांच्यात बी रोवलं का त्याला अंकुर फुटतात . या व्यवस्था त्या बी मध्ये पण आहे आण त्या पृथ्वी मातेत सुध्दा आहे . तशीच तुमच्यात सुध्दा सगळी व्यवस्था करून ठेवली आहे त्याच्या साठी काही विशेष करायला नको . फक्त ते जरा रोपल की थोडीशी मेहनत करून त्याचा वृक्ष केला पाहजि . मग सगळ्या व्यवस्था व्यवस्तीत होणार आहेत . सगळ्या व्यवस्था ज्या आहेत त्या आपण उलटी कडून सुरु करतो . म्हणजे काय की आमची आर्थिक परिस्थिती खराब तर आमची आर्थिक परिस्थिती ठीक करा . ते झालं एक कारण आण त्याचा परिणाम म्हणजे आर्थिक परिस्थिती ठीक नाही म्हणून आमची स्तुति अशी आहे . तर कारण आण परिस्थितीशी झुंजत झुंजत जरी कारण गेलं तरी परिस्थिती तशीच राहते . हे नाही तर ते . कोणीही सुखी दसित नाही मला , पैसेवाले पण नाही आण गिरीब पण नाही . सगळे दुखी आहेत . एकाला एक तऱ्हेचा त्रास तर दुसऱ्याला दुसऱ्या तऱ्हेचा त्रास . याच्या पलीकडे जे आहे प्रभूच नदिन आपल्या हृदयात जे आत्मा स्वरूप आहे त्या आत्मामाला मळिलं पाहजि . असं सगळ्यांनी सांगितलं . तुकारामांनी सांगितलं , नामदेवांनी सांगितलं , सखुबाईंनी सांगितलं , कुणी सांगितलं नाही आपल्या देशात पण तकिडे आपलं लक्षच नाही . आत्मा मळिवायला सांगितलं ना , आत्म्या मध्ये लनि व्हायला सांगितलं ना . ते कार्य आम्ही करत आहोत तुम्हाला तुमच्या जवळ जे आहे , "तुझं आहे तुझ्या पाशी " ते द्यायला आम्ही आलो आहोत .

आईला ठेऊन काय करायचं आहे . जे आहे तीच ते तुमच्यात आलं म्हणजे झालं . आमचं जे काय आहे ते सगळं च्या सगळं तुम्ही घेतलं तर त्याच्याहून धन्य आम्ही अजून नाही होणार . सगळ्यात मुख्य म्हणजे जे आमचं आहे ते सर्व तुम्हाला द्यायचं आहे . सगळं प्रेमानी तुमच्या हवाली करायचं आहे तुमचं तुम्हाला घ्या . ह्या तुमच्या वडलांनी जी काय संपत्ती दलि आहे ती तुम्ही घ्या . आण आता देवाच्या साम्राज्यात या . आदी सोपं काम करून टाकायचं आहे . काही कठीण नाही . यांच्यात काही तपश्चर्या नको . काही डोकं फोडायला नको आण उपास करायला नको आण जीवाचे हाल करून घेऊ नका . फार झालं , मला तर सहन होत नाही बघून बघून . कशाला एवढे देवासाठी हाल करायचे . पारायण वाचा , अमुक करा तमुक करा . सांगितलं होत आधी भक्ती मार्ग घ्या , असं सांगितलं होत की भक्ती मार्गात राहिलं तर नदिन वाईट मार्गाला जाणार नाहीत . पण भक्ती मार्ग घ्या म्हणजे अगदी पसाटल्या सारखं झालं आता . साक्षात देव येऊन उभारला तरी या भक्ती मार्गांना दसायचाच नाही . त्याच्या समोर बसून वढिठल वढिठल , वढिठल जरी साक्षात उभा राहिला तरी वढिठल वढिठल चालणार . वढिठलाला ओळखणार कसे ? . वचिार करा . वढिठलाला ओळखायचं असेल तर तुमच्यात आत्म्याचा बोध झाला पाहजि . तो झाल्या श्वायि तुम्ही वढिठलाला ओळखू शकत नाही . तो वढिठल जाणायला आत्मा पाहजि त्याच्या श्वायि तुम्हाला काहीही समजणार नाही की हा वढिठल खरा की खोटा . उद्या जर कुणी भामटा वढिठल बसून आला तर तुम्ही कस म्हणणार खर आहे का खोटा आहे . कशी ओळख घेणार तुम्हाला

,नाही पटणार . कारण वरपांगी लोक असतात ते आणखीनच वरून च ढोंग करून येतात . चांगलंच ढोंग साधतात . चांगल नाटक करून येतात . दोन चार हत्ती घेऊन आले दोनचार घोडे घेऊन आले ,चालली म्हणे पालखी . वा ,भाड्यावर घ्यायचं सगळं ,भाडोत्री काम . आण तुमच्या कडून पैसे उकळायचे . तेव्हा लक्ष कुठे असायला पाहजि ? आपल्या आतम्या कडे . नामदेवांनी एक फार सुंदर कविता लहिलेली आहे ,आण नानक साहेबानी त्याचा एवढा मान केला की ती त्यांच्या ग्रंथसाहेब मध्ये घातलेली आहे . नामदेवांच्या बऱ्याच कविता ग्रंथसाहेबा मध्ये आहेत . की आण शीख लोक म्हणतो ते त्याला पाळतात . त्यांनी असं म्हंटलं की एक मुलगा पतंग उडवत आहे . पतंग आकाशात भरारी मारते . इकडे तो यांच्याशी बोलतो ,त्यांच्याशी बोलतो ,खेळतो पण लक्ष त्याच संबंध कुठे आहे तर त्या पतंगा कडे . मग खेडेगावाचं छान वर्णन दिले की मी आता बघितलं की चार चार घागरी डोक्यावर ठेऊन बायका चालल्या आहेत त्या हसतात ,बोलतात ,गप्पा मारतात इकडच्या तिकडच्या पण लक्ष सगळं घागरी कडे . तसच एका आईच वर्णन केलं तनि आपल्या कडेवर एक मुलगा घेतला आहे आण ती झाड लोट ,सडा सारवान सगळं करते आहे . पण लक्ष तीच मुला कडे . तस माणसाचं लक्ष आपल्या आतम्या कडे असायला पाहजि . असं नामदेवांनी सांगून ठेवलं आहे . ते तुमच्या साठी सांगितलं आहे . आमच्यासाठी सांगितलं आहे . आपल्या देशातल्या लोकं साठी ,सऱ्या जगातल्या लोकं साठी सांगून ठेवलं आहे . ते लक्षात घेतलं पाहजि की आपलं लक्ष आतम्याकडे असायला पाहजि .

आज पर्यन्त साधुसंताना आपण छळलं . कुणालाही सोडलं नाही ,आता मात्र ओळखून घेतलं पाहजि की कोण साधू आण कोण संत . आण दुष्ट कोण आण खरं कोण आहे . ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं आहे की "खळांची व्यंकटी सांडो " .खळ आहेत जगात त्यांनी केवढा छळलं लोका ना ,त्यांची व्यंकटी सांडो ,त्यांनी जो आमहाला त्रास दलिला आहे ,छळलेलं आहे ,वक्र मार्गाने वागवतात आहेत ती सांडली पाहजि . त्या सर्वान साठी तुमच्या मध्ये त्यांनी सांगितलं आहे की , "दुरतिचे तमिरि जाओ " . दुरति म्हणजे कोण ,आपण लोक जे देवा पासून दूर आहेत ,त्यांचे तमिरि म्हणजे अंधार गेला पाहजि . आण सिवधरम सूर्य .सवधरम म्हणजे आत्मा ,आतम्याचा जो धरम आहे त्याचा सूर्य तुम्हा सगळ्यांना तो दसिला पाहजि . तो मळिला पाहजि असं ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं आहे . ते कुणी ज्ञानेश्वरी सांगताना तुम्हाला सांगणार नाहीत . कारण ती सगळी पोटभरू लोक .

तेव्हा आता आपण अशा पुण्य भूमीत जन्माला आलात ती पुण्य भूमी सुध्दा एक योग भूमी आहे . त्यात तुमचं एवढं मोठं पुण्य आहे . सुकृत आहे . त्याच्यावर आपला विश्वास बसतो न बसतो असं आहे . तेव्हा आता तुम्ही सगळ्यांनी आपला आत्मबोध घ्यावा . आण सगळ्यांनी पार व्हावं . त्याच्या नंतर पुढे एक नवीन स्तुती येते . पुनर्जन्म होतो माणसाचा आण तो पुनर्जन्म झाला की माणूस एक नवीन परसिततीत येतो तेव्हा देवाचं साम्राज्य त्याच्यावर येत आण सगळे देवदूत त्याची मदत कशी करतात ते तुम्ही बघा . अनेक चमत्कार घडतील आण तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की शरी माताजी केवढा तुमचा आशीर्वाद असं म्हणाल तुम्ही . पण खर पाहिलं तर हे तुमचं स्वतः च आहे . ते तुम्ही मळिलं , देवाच्या साम्राज्यात आले म्हणून देव तुमची व्यवस्था करत आहे . या ठिकाणी बरच कार्य होण्या सारखं आहे आण त्याबद्दल मी चर्चा करीन इतर लोकां बरोबर . बघू काय जमेल तेव्हा आपण करायचं पण परत मी सांगते की नुसतं मुलांना शिकवून होणार नाही . शिकविलं म्हणजे अजून व्रात्य होतील ,तुमची कमित सुध्दा करणार नाहीत ,तुम्हाला फाड फाड बोलतील ,तुम्हाला म्हणतील तुम्ही खेडूत . त्यांना नुसतं शिकवून होणार नाही त्यांना एक सुंदर मनुष्य करायचं आहे . आण अशेच लोक आपल्या देशाचे जेव्हा उत्तम नागरिक होतील तेव्हाच आपल्या देशाची दशा खरोखर ठीक होणार आहे .

तेव्हा आतून मुळातूनच कार्य करायला पाहजि ,वरपांगी कार्य करून काही उपयोग नाही आहे . ते उडून जाईल ,वाऱ्यावर जाईल आण विरून जाईल . तेव्हा चांगल गहन कार्य करायला पाहजि ,तुम्ही लोक सगळे शेतकरी आहेत आण तुम्ही लोक हा गोष्ट जाणता . जर आपण वाऱ्यावर बी असं घातलं तर ते काही येत नाही . खडकाळ जमनीवर घातलं तर तथि येणार नाही . तुम्हाला एक उत्तम पैकी सुपीक जमीन पाहजि त्या सुपीक जमनी मध्ये चांगली मेहनत करून व्यवस्ततीत जर बी तुम्ही लावलं तरच त्याला काहीतरी फायदा होण्या सारखा आहे . तेव्हा असच काहीतरी गहन कार्य आपल्याला करायचं आहे आण त्या साठी आम्ही तुमच्या गावाची नविड केली आण इथे कानफिनाथांची समाधी आहे आण इथे सुध्दा आमचे सहजयोगी आहेत . आण इथले जे तुमचे बाकीचे लोक आहेत ते सुध्दा मदतीला तयार आहेत . कारण आम्ही आता तुमच्या जमनी साठी कलेक्टर कडे जाण कवि काय असं म्हणू शकत नाही . त्याची आम्ही काही व्यवस्था करू शकत नाही . तेव्हा तुम्हा लोकांनाच हे करावं लागेल आण ते सगळे मळून तुम्ही करा . नाशकाला सुध्दा फार मोठे आमचे डॉक्टर साहेब आहेत तथि आण ह्यांनी सांगवी साहेबानी सांगितलं की गाव फार छान आहे ,हल लोक पण छान आहेत आण इथले लोक उगीचच काहीतरी शंका कुशंका काढणारे महामूर्ख नाहीत ,त्यांना स्वतःच चांगलं वाईट समजत . तेव्हा मी म्हंटलं बर चला आपण बघून येऊ . तर तुम्हाला भेटून फार आनंद झाला आण बऱ्याच दविसाच्या जशा काही भेटी गाठी आज झाल्या असं वाटून अगदी हृदय माझं भरून आलेलं आहे . तरी तुम्ही बोलावलात त्या नमित्रणा बद्दल मी तुमची फार आभारी आहे .

आता सगळे जण शांत बसा . थोडं पुढे सरकून बस म्हणजे ऊन लागणार नाही . आण टोप्या काढा सगळे आई समोर टोप्या लागत नाहीत . कारण इथून बरमूह रंधर आहे ते छेदले पाहजि . तुम्हाला उन्हाचा त्रास होतोय तर मला नाही बर वाटत . हातात काळे गंडोदरे वेगरे बांधायचे नाहीत . हे नुसतं लुटण्याचे धंदे आहेत . म्हणे हा काशीचा गंडा ,एक पेशाचं वकित घ्यायचं काळ्या रंगाचं ते ,काहीतरी मंतरून टाकायचं घाणेरडं आण ते बांधायचं आण दोन रुपये घ्यायचे . आण तुम्ही देता ते . बर आहे आपला धंदा एक रुपयाचं घेऊन दोन रुपये कमावणं . ह्या कलथिगा मध्ये काळ काही ठीक बसत नाही असं मी पाहिलं आहे . आण खूप गर्मी ओढली जाते आत मध्ये . आणखीन काळा बुक्का जरी लावला तरी कपाळावर गर्मी होते ,आम्ही ते पाहिलं आहे ,म्हणून काळा नाही आपण लाल लावायचा ,ब्राम्हण कधी नाही काळा लावणार . तुम्हाला काळा लावणार आण स्वतः मात्र लाल भडक लावून फरिल . लक्षात घेतलं पाहजि ,हा का नाही लावत ,त्याला म्हणावं तू आधी लाव मग मी लावतो . त्यांनी काय म्हंटलं पैसे घाला तर आधी तू घाल मग मी घालतो म्हणायचं . हे लोक कधी देवाला दोन पैसे देत नाहीत तथि बसून ,तशी ब्राम्हणाची जात फार उच्च ,तुम्हाला ब्राम्हण करायचं आहे . ज्यांनी ब्राम्हण जाणलं ते ब्राम्हण . परत उलट आता ब्राम्हणावर उलटले . रामदास स्वामी एवढे मोठे शिवाजी महाराजांचे गुरू ,केवढे मोठे हनुमानाचा अवतार तो ,म्हणे आम्ही ब्राम्हणाचं छापणार नाही . म्हंटलं कोण ब्राम्हण ?म्हणे समर्थ . असं का ,अही म्हंटलं त्याला काय जात सन्याशाला . हे असलं उलट आता सुरू . म्हणजे हे नाही तर ते . म्हणजे धड हे नाही आण धड ते हि नाही अशी स्तुती म्हणायची . म्हणून सांगायचं असं की तुम्हाला ब्रमूह जाणलं पाहजि ,तुम्ही जाणलं पाहजि ब्रमूह ज्याचा दुसऱ्यांदा जन्म झाला तो खरा ब्राम्हण . तशे ब्राम्हण असले तर ते पूजनीय आहेत ,कानफिनाथ हे महाब्राम्हण . जरी ते मुसलमान असले तरी ते महा ब्राम्हण आहेत . असं समजलं पाहजि . हि ज्ञानां समज येईल तोच खरा धार्मिक मनुष्य . ज्याला हि समाज नाही तो कट्टर ,काही कामाचा नाही तो ,उद्या वाया जाणार ,भांडेल ,काय ओरडेल ,काय त्याला राग काय येईल ,आदळ आपट नुसती ,त्याच्यात जरा सुध्दा प्रेमाचा अंश सुध्दा राहणार नाही . कट्टर पणा करायचा नाही ,जे काही सुंदर आहे ते सर्व काही देवाचं आहे . असं लक्षात ठेवलं पाहजि .

बर आता चषमे सुध्दा काढून ठेवा . यांनी डोळ्याला सुध्दा फार फरक पडतो . तेव्हा आपण असं लक्षात ठेवलं पाहजि की आपली जात आता विश्वाची जात झाली . विश्वधर्म जन्माला आलो आपण . विश्वाचा धर्म त्याला कसली जात ,कशाला जातबति घेऊन बसलात उलट मार खायची गोष्ट . जातीचा मोठा पर्येब्लेम आहे . ते समजावून सांगते एकदा बर होईल . आता एका जातीत मुलीच म्हणे आमच्याच जातीत लग्न करा . बर केलं मग ,नवऱ्यानी हाणली आण धिरी पाठवलं ,आले का जातवाले म्हणावं ठीक करा आता सगळ . जातीत करून फायदा काय झाला . उलट जातीत केलं तर तू दवाळिला एवढे पैसे घेऊन ये ,त्यांनी काही पाठवलं नाही त्याचा सऱ्या जातीत गवगवा . पैसेच नाही दिले ,दागनिच नाही दिले ,अमूकच नाही केलं . जातीत केलं म्हणून . नदिन आपापसात थोडी तरी जात बदला ,थोडीतरी जात बदलून लग्न करा . सुरवात करा जराशी . गांधिजी सारखं तर नाही होऊ शकत म्हणा . पण तरी थोडस तरी बदललं पाहजि ना . हे जातीत केलं तर डोक्यावरच बसणार तुमच्या . अगदी जातीतल्या जातीच्या पोटातल्या पोटातलं करायचं आण काही फायदा होतो का त्यांनी ?काहीच नाही . एक बनवून ठेवलेलं आहे काहीतरी आण त्यात हलायची काही सोयच नाही . मग बदनामी करायची ,अहो त्यांनी मुलगी तर पाठवली पण साड्या दोनच पाठवल्या . पण त्यांची स्तुती जर तशी नसेल तर त्यांनी काय मरावं . म्हणून या जातीत जातीत करून तरी काय मळितंय मला हे समजत नाही ,लोक का नाही वचिर करत की जात जात घेऊन बसलो त्यांनी आमहाला काय मळिलं ? . कुणी जात वाले तुमची मदत करत असतील तर सांगा ,उलट त्रास देतात . आता ज्ञानेश्वरांचं बघा ब्राम्हण कुळात जन्माला आले आण ब्राम्हणांनीच त्यांना त्रास दिला . कुणी महारा मध्ये जन्माला आलं तर महार त्रास देतील . खरसित ,जु ,जु लोकां न मध्ये जन्माला आले त्यांनी त्यांना फाशी दिली . म्हणजे भलं केलं का कुणी ?असं मी कुठं ऐकलं नाही की मोठे साधुसंत ,आता रामचंद्र एवढे मोठे जन्माला आले त्यांना वनवासात दिले पाठवून . अयोध्येच्या लोकांनी सीतेला घरा बाहेर काढलं . एका धोब्यानी हे केलं . अयोध्येच्या लोकांचा काय फायदा झाला रामाला . जन्मभर बायको शिवाय रहावं लागलं . हि जात जात ,गणगोत ह्यांनी काय होतंय आपलं की आपण कुठं हलू शकत नाही . तचियातच संपून जातो आपण . आण आपण सत्चलि लोक आहेत कोण काय म्हणेल ,गणगोत काय म्हणतील ,जातीत प्रश्न उठेल असतंस . थोडी तरी जात बदला . फार नको असली तरी थोडी तरी .

त्याला धरून पुष्कळ भांडण झाली आहेत आता पर्यंत तेव्हा आता आम्ही कोणच्या जातीचे नाही तर विश्व जातीचे आहेत असे मानून चाला . बर होईल ते . विश्वाची जी जात एक आहे म्हणजे मानव जात हि एक आहे . देवाने आपल्याला एकसारखं बनवलेलं आहे . आपण हसतो सारखे तुम्ही कोणच्याही देशाचे असा हसायच्या वेळी एकसारखं

हसतो ,रडायच्या वेळी एकसारखं रडतो . त्याच्यात काही फरक आहे का चेहर्यात कुठे . कुणी हसायच्या वेळी रडत आणि रडायच्या वेळी हसत असं दिसलं का कुठे ? . सगळी कडे सारखच आहे ना मग तो कुठल्याही देशाचा ,कुठल्याही जातीचा ,कुठल्याही धर्माचा असुदे तो सारखाच ,तसाच असतो ना . त्याला शक्ति हतिशीच येते ,खोकला हतिसाच येतो ,आजारही तसाच येतो . सगळं वंशिव धर्मी असल्यावरती आपण आपल्या मनानी काहीतरी जाती बनवायच्या आणा स्वतःला कोडून घ्यायचं ,गळ्याला फास मारायचा हे कुठलं शहाणपण आहे . तेव्हा ह्या फासातून नधालं पाहजि . धार्मिक असायला पाहजि ,दारू प्यायली तरी हरकत नाही ,बायकांना मारलं तरी हरकत नाही ,चोर्या केल्या तरी हरकत नाही . पण जात फार मोठी . जात आहे काय तुमची ? . आता देवाची जात आपल्याला काढायची ती सर्व वंशिवाची जात . जशी देवाला जात नाही तशी तुम्हाला हजि जात नको तर बर होईल . तुम्ही आता देवधर्मी व्हा . फक्त देवाची जात आपल्याला पाहजि असं मनात धरायचं . म्हणजे तुम्हाला वाटेल आता मोकळे झालो बुवा . नाहीतर घाणीला बेल लावतो झापड लावलेला तसे फरितो आहे जातीच्या पाठीमागे तथिच तथिच . ती झापड काढायला पाहजि . आणांती झापड काढणं काही वाईट नाही ,चुकीचं नाही फार चांगली गोष्ट आहे . पण त्याचा अर्थ असा नाही की बेफाम धावत सुटायचं . माणसाला स्वतंत्रता येण म्हणजे पहिले स्वच तंत्र म्हणजे आत्म्याचं तंत्र यायला पाहजि . जर तुमच्या आत्म्याचं तंत्र तुम्हाला आल तर मग हजि झापड आपोआप पडणार . हजिळून पडणार . तर असं प्रेमाचं साम्राज्य आपल्याला स्थापन करायचं आहे . आणांया प्रेमाच्या साम्राज्यात आपण जात पात बगत नाही . वदिराच्या घरी जाऊन ज्यांनी भाजी खाल्ली तो श्री कृष्ण ,शबरी एक भिल्लीण म्हातारी तचिया दातांनी उष्टे केलेले ज्यांनी बोर खाल्ली तो राम . अशी अनेक उदाहरण आपल्या त आहेत . त्यांनी काय जात पहिली का त्यात . पण बघतात शिवाजी महाराजांना आम्ही राज्याभषिक देणार नाही का ? कारण ते म्हणे कुणबी आहेत . आणां आता महार सुध्दा बसलेत राज्यावर . मग बोला आता म्हणावं . आणां ब्राम्हण हजि बसलेत राज्यावर त्यांना उतरवा मग . इतकच नाही गांधीजींना म्हणत तुम्ही येऊन प्रायश्चित्ति करा . म्हणजे एव्हड्या मोठ्या माणसाला पण प्रायश्चित्ति करायला लावलं या मूर्खांनी . ते म्हणाले मी नाही केलं तर भारतात जेऊ देणार नाहीत मला ते . आणां भारलं च शेवटी . पण जर का त्यांनी प्रायश्चित्ति घेतलं नसत तर पुष्कळ आधीच मारून टाकलं असत . हे म्हणतील तस करायचं प्रायश्चित्त घ्या ,इथे पैसे ठेवा ,हे करा ,ते करा . कुणाला काय कशाची खातात तो धर्म माहति नाही ,कसले मंत्र मुरखा सारखे म्हणतात ते माहति नाही . कुठे देव देवता बसलेत ते माहति नाही . काहीतरी आंधळ्या सारखं . आणां ते आंधळ्यांना आणखीन आंधळे करत आहेत . तेव्हा ह्या सर्व गोष्टी लक्षात घेतलं पाहजि . की आम्हाला जेव्हा आत्म्याचा धर्म मळिला तेव्हा आम्ही आत्म्याच्या धर्मा प्रमाणे वागणार . तो खरा धर्म आहे . बाकी सर्व धर्म हे झूट आहेत . कारण हे सगळे खोट करत आहेत ,धर्माच्या नावाखाली आमच्यावर अत्याचार करत आहेत . कस शक्य आहे हे ,धर्म हा म्हणजे प्रेम आहे . धर्मामध्ये प्रेम मळायला पाहजि ,आनंद मळायला पाहजि ,सौख्य मळायला पाहजि ,सगळी सुबत्ता मळायला पाहजि जर ती मळित नाही तर असा धर्म काय कामाचा . हा खरा हद्दी धर्म आहे तो घेतला पाहजि . हद्दी धर्माच वंशिष की आत्म्याचा शोध लावण हा हद्दी धर्माचा गाभा आहे . कुठेही वचिारा तुम्ही . हे बाकीचं थोतांड जे आहे ते काही नाही आहे . तेव्हा जे लोक तुम्हाला पैशा साठी कवि पोटभरू पणा साठी जे काही सांगतात ते काही ऐकायचं नाही . मी जातीवरती बोलायचं होत म्हणून बोलून गेले कारण इथे आता परत शाळा सुरु झाली म्हणजे हा प्रकार सुरु होईल ,का हा अमका महाराचा मुलगा हा कसा शाळेत येणार माताजी ? मग महारा बरोबर आमची मुल कशी जेवणार ? वैगरे ते काही चालणार नाही . मला जतिका एक ब्राम्हण प्यारा आहे ततिकाच एक महार प्यारा आहे . सगळी मुल माझ्या जीवाची आहेत . तेव्हा तस मी काही चालू देणार नाही तुमचं . जातीपाती तुम्ही गावाच्या बाहेर ठेवायची . हे एकमात्र वचन पाहजि मला सगळ्या गावकऱ्या न कडून की असल्या गोष्टी बोलायच्या नाहीत ,कुणी कुणाला दुखवायचं नाही . कुणाला कमीजास्त बोलायचं नाही . कारण आमचं प्रेमाचं साम्राज्य आहे त्याच्या मध्ये सगळी मुल माझ्या जीवाची आहेत . ती मुसलमान असो ,हद्दी असो ,श्रीख असो सगळे माझ्या जिविभावाची आहेत . कुणाला कमीजास्त आपण बोलायचं नाही . आणां शिवाशिवा ,सोवळ ओवळ हे सगळं बाहेर ठेऊन टाकायचं . गेले दविस ते . गांधीजी झगडत गेले पण काही झालं नाही वंशिष असं दसितंय . पण आता नदिन तुमचा आत्मा जागृत झाल्यावर तरी सगळं हे नीट होईल मला माहति आहे .

आता तुमचा आत्मा कसा जागृत होतो ते थोडस मी सांगते . तुमच्या मध्ये कुंडलनी म्हणून एक शक्ती आहे . ती जागृत होते . ती शक्ती तुमच्या त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये बसलेली आहे . आणां तुमच्या मध्ये सात चक्र आहेत . म्हणजे मूलभूत . तशी अनेक आहेत पण मुख्य सात आहेत . आणां ती कुंडलनी अशी वर उठली आणां ब्रम्हं धराला छेदली की तुम्ही सूक्ष्म होता . सूक्ष्म झाल्यावर तुमच्या हातामध्ये गारगार असं येऊ लागत . तुमच्या डोक्यातून गारगार येऊ लागत . मग हजि सगळी ब्राम्हशक्ती तुमच्या हातात आल्यावर तुम्हाला कळत की दुसऱ्या माणसाला काय त्रास आहे . म्हणजे तुम्ही सामूहिक चेतने मध्ये जागृत होता .

तुम्ही एकदा सामूहिक चेतने मध्ये जागृत झाला म्हणजे तुम्हाला हे कळत की दुसऱ्या माणसाला काय त्रास आहे तुम्हाला काय त्रास आहे . आणां हजि सात चक्र तुम्हाला एकदा कळली की डावीकडे की उजवीकडे ते कळत . ते कळलं की तुम्हाला ते त्रास नीट कसा करायचा ते हजि कळत . ते कळल्यावर तुमच्या तबबेती बऱ्या होतात . तबबेती बऱ्या झाल्या की डॉक्टर ची बलि सुटली . नंतर तुमची मनस्तीती चांगली होते . मनस्तीती चांगली झाल्या नंतर देवाचा आशीर्वाद येतो आणां त्यामुळे सर्व तऱ्हेने सुबत्ता येते . हजि सहजयोगाची मी थोडक्यात माहति दिली . जरी ती तुम्हाला आधी सांगितली तरी तचि अनुभव तुम्हाला देण्याचा प्रयत्न करते ,सगळ्यांना आलं तर फार उत्तम आहे . सगळ्यांना होईल अशी आशा आहे मला . कारण कानफिनाथांनी इथे मेहनत केलेली आहे ती काही वाया जाणार नाही . त्यांच्या दमावरच मी म्हणते कलिगेच झालं तर बर .

टोप्या ,चष्मे ,जोडे काढून ठेवा . आता दुसरी गोष्ट सांगायची म्हणजे स्वतः बदल कोणाचीही कमी कल्पना करून घ्यायची नाही . की मी हे पाप केलं ,ती चूक केली हे काही खर नाही तुम्ही काही पाप केलेलं नाही . तेव्हा असं काही नाही की तुम्हाला आत्म्याचं दर्शन नाही झालं पाहजि . अगदी सहज सरळ ते होणार आहे . मी काहीही पाप असं केलेलं नाही आहे . आणां हा वचिार डोक्यातून पूर्ण काढून टाका . आणां देव हा प्रेमाचा सागर ,दयेचा सागर आणां सगळ्यात मुख्य म्हणजे क्षमेचा सागर आहे . त्यामुळे मी कोणतीही अशी चूक केलेली नाही की ज्याला देव क्षमा करणार नाही .

आता अशे हात दोन्ही ठेऊन डोळे मटि आणां लक्ष टाळूवर ठेवा . आता मी थोडी फुंकर घालते . आता बघा तुमच्या हातावर काही गारगार येतंय का ? . झालं ना सुरु ,वाटतंय का थोडं ,सूक्ष्म आहे ते . आता कानफिनाथांना नमस्कार करा . त्यांना असं म्हणायचं की आम्ही तुमचे आभारी आहोत ,धन्यवाद तुम्हाला . हजि त्यांची कृपा आहे लक्षात ठेवलं पाहजि . त्यांची आठवण ठेवली पाहजि ,त्यांचं देऊळ बांधूया इथे मस्त . आता बघा आणखीन जास्त गारगार वाटायला लागल . जीव खुश झाला बघा त्यांचा .

कळलं का ? देवाचा धर्म आपण इथे घेतला , कानफिनाथांच्या धर्म आपण घेतला आता . झालं ,छान झालं . फार आनंद झाला तुम्हाला भेटून . आता इथे एक सेंटर सुरु करा . आता कसा गार वारा सुरु झाला बघा . तर तुम्ही फार महान लोक आहात ,सांगणं एव्हडेच की स्वतः कडे लक्ष ठेवा . स्वतःचा मान ठेवा . तुम्हाला आता साधूपण येणार ,मोठी माणस होणार तुम्ही . संसार काही सोडायचा नाही ,संसारात राहूनच सगळं काही होत . परमेश्वर तुम्हा सगळ्यांना सुखी राखो . आता तुमच्या इथे खूप पाऊस यायला पाहजि आणां तो येईल तुमच्या भक्तीने तो येईल . ज्या लोकांना गारगार आलेलं नाही ती लोक कुरबुरीतील ,काही बाई बोलतील पण तकिड लक्ष घालायचं नाही . आम्हाला अनुभव आलेला आहे आम्ही काही या गोष्टीन मध्ये वंशिवास ठेवणार नाही म्हणायचं . आता पुढच्या गावी जातो आम्ही संगमनेर ला . आता तुम्हाला सोडून जायचं तरी जीव भरून येतो . आणां तकिडे लोक वाट बघत बसलेत . अनंत आशीर्वाद .

1985-01-20, Public Program

20 जानेवारी 1985

Public Program

Sangamner (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

संगमनेरचे सहजयोगी तसेच संगमनेरचे रहिवासी आणि आसपासच्या गावातून आलेल्या अशा सर्व सत्यशोधकांना आमचा नमस्कार. मी आधीच म्हंटल आहे की सत्यशोधक असायला पाहजे. ज्यांना सत्य शोधायचं असत ते सत्य शोधल्या शिवाय चैन घेत नसतात. अनेक जन्म जन्मांतरातलं जे आपण पुण्य गाठलेलं आहे, सत्य शोधताना आपण ज्याज्या गोष्टी मान्य करत गेलात आज त्याच्याच पुण्य प्रतापाने आपला जन्म या आधुनिक काळा मध्ये या महान थोर योगभूमीत भारत भूमीत झालेला आहे. ही भारत माता योगभूमी आहे. योगभूमी म्हणजे इथे जन्मलेल्या मनुष्याला योग प्राप्त होऊ शकतो फार सहज. त्याला कारण या देशा मध्ये अनेक संतसाधू झाले. कतिपय अवतरण झाली. विशेष करून महाराष्ट्रात आपल्याला माहिती आहे स्वतः रामचंद्र सुध्दा अनवाणी आणि साक्षात सीता देवी ही सुध्दा इथे अनवाणी चाललेली आहे. अशा या पुण्य भूमीत आपला जन्म झालेला आहे. आता येताना मी कोमलवाडी म्हणून गाव आहे तिथे बघायला गेले होते. फार भयंकर दुष्काळ ग्रस्त असे ते गाव आहे. जवळ पासची बरीच खेडी तशाच स्तंभीत आहेत. ओसाड पडलेली. तिथे मला कळलं की कानफिनाथांची समाधी आहे. त्या समाधीची स्तंभती बघून मला इतकं आश्चर्य वाटलं की एवढा महान आत्मा या ठिकाणी स्तंभित आहे आणि त्याच्या कडे कोणाचं लक्ष नाही. कुणीतरी प्रश्न विचारला की माताजी एवढे मोठे महात्मा इथे झाले मग ह्या लोकांची स्तंभित अशी खराब का. तर मी असं सांगितलं की ह्या साधुसंताना आम्ही लोकांनी फार छळलेलं आहे, त्यांना मुसलमान म्हंटलं, त्यांना मारलं. इतकं लोक म्हणतात की त्यांना मारून नाही टाकलं. त्यांना खायला प्यायला सुध्दा पाणी दिलं नाही. पण तसाच एखादा भामटा आला जेल मधून सुटून, आणि त्यांनी जर ढोंग केलं आणि तो जर भगवे वस्त्र घालून आला की लागले आपण त्याच्या पाठीमागे. त्यांनी काहीतरी हात चलाखीच दाखवलं की आपल्याला वाटतं केवढे मोठे बाबाजी. कुणी बाबाजी आले की लागले आपण पाठीमागे. जरी म्हंटलं की हि खेडूत मंडळी आहेत आणि यांना एवढी समज नसली तरी देवाला ओळखण्याची शक्ती ही फक्त खेडेगावातल्या लोकांना जास्त असली पाहजे असं मला वाटतं. कारण ते साधे सरळ भोळे लोक आहेत. पण खुलेपणाला भोळेपण म्हणता येत नाही. आणि ह्या खुले पणा मध्ये आपण कति वाहवले गेलो आहोत ते आधी बघितलं पाहजे. सहजयोग म्हणजे

तुमच्या मध्ये असलेला आत्मा त्याच दर्शन करणं.

कोणत्याही धर्मात विशेष करून हिंदू धर्मात ते आदर्शिकराचार्य झाले ज्यांनी या धर्माचं पुनरुत्थान केलं आणि सांगितलं की आत्मबोध शिवाय मार्ग नाही. हा आपला गाभा आहे. बाकीचं जे काय करत राहतो आपण त्याला काही अर्थ राहणार नाही जर आपण आत्मबोध घेतला नाही तर. वेदामध्ये पहिल्यांदाच सांगितलं त्यांनी, जो पहिला श्लोक आहे त्याच्यातच लहिलं आहे की जर हा वेद वाचून तुम्हाला वदि झालं नाही, वदि म्हणजे काय की आपल्याला जे वाटतं की आपल्या डोक्यात गेलं पाहजे असा त्याचा अर्थ नाही. वदि म्हणजे काय की तुमच्या नसानसातून कळलं पाहजे, तुमच्या मज्जातंतू वर त्याच्या मध्ये तुम्हाला याची जाणीव अली पाहजे तेव्हा याला आत्मबोध झाला म्हणतात, त्याचा बोध झाला पाहजे असं नाही की पुस्तक वाचून वाचून आम्ही फार शहाणे झालो आणि आता आम्ही वेदसंपन्न झाल्या मुले आम्हाला आत्मबोध झाला असं होत नाही. आपल्या कडे तुकारामांनी कोणते वेद वाचले होते? कोणच्या शाळेत कोणत्या युनिव्हर्सिटीत गेले होते? नामदेवांनी काय केलं होत? पण त्यांना सगळं वदि होत. वदि होत म्हणजे त्यांच्या संबंध नसानसात आत्म्याचं दर्शन होत. तस झाल्या शिवाय धर्माला कवि कोणत्याही गोष्टीला काही अर्थ रहात नाही. असं म्हणजे सर्व शास्त्रातच लहिलं आहे. आत्मबोध झालाच पाहजे त्या शिवाय लोकांना कळणार नाही.

जगामध्ये कृष्णाने सांगितलं आहे की तीन प्रकारचे लोक असतात. रक्तर तामसकि, दुसरे राजसकि, आणि तिसरे सात्विक. तामसकि लोक ते असतात की खोदया गोष्टीनं कडे, चूक गोष्टीनं कडे लक्ष देऊन त्याच महत्त्व करतात. आणि ते महत्त्व करताना संबंध आयुष्य त्याच्यात वेचून टाकतात. आज आपल्या समाजाची ही स्तंभित आहे. आपण खरोखर तामसकि लोक म्हंटले पाहजे कारण कोणत्या तरी चूक गोष्टीला मान्यता देऊन त्यासाठी आयुष्य आपलं बेकार करून टाकतो, त्या बदल विचार करत नाही. दुसरे राजसकि लोक सांगितले आहेत की जे विचार करतात पण त्यांना हे समजत नाही की चूक आहे की बरोबर आहे. कारण नुसते विचार करतात ते. विचार नुसता करून काय उपयोग कारण विचार कुठेही जाऊ शकतो. एखाद्या माणसाचा खून करावा आणि नंतर त्यानं असा विचार करावा की करण भाग होत काय करणार. त्याला त्याचा खून केल्याशिवाय गत्यंतर नव्हतं. म्हणजे त्याच्यात चूक त्यांना काही दिसत नाही. अशे लोक राजसकि असतात. पाश्चिमात्य देशातले लोक हे राजसकि आहेत. पण सात्विक मंडळी ती असतात की जे सत्य काय ते ओळखतात आणि सत्याकडे आपलं लक्ष देतात. त्यांचं लक्ष सगळं सत्य कस ओळखायचं याच्या कडे असत. अशी जी मंडळी असतात ती खरी सात्विक असतात आणि तीच परमेश्वराला प्राप्त होतात. म्हंटलेलं आहे "येर्या गबाळ्याचे काम नोहे". गबाळ्या लोक साठी हे नाही आहे. गबाळ्या लोकांना लोक येऊन लुबाडतात, काही काही खोटे पसरवतात. आणि त्याच्याच कडे आपलं लक्ष असत. भक्तमिरा सांगितला तो एवढ्या साठी की भक्ती करावी, देवाकडे लक्ष असावं. हृदया मध्ये देवाला बसवायचं नुसतं तोंडांनी जपजाप करून काय होणार आहे. कबीरांनी सांगितलं "करका मनका छाडी दे, मनका मनका भेद". पण हे सगळं पुस्तकात वाचायचं ते आपल्या डोक्यात काही जात नाही. म्हणायचं तेंच आणि करायचं तेंच. त्यात काही फरक रहात नाही. ह्याला कारण एकच की अजून आत्म्याचा प्रकाश आलेला नाही. एक जर कृतरा कवि एखादा घोडा असला, आणि जर त्याला आपण म्हंटलं की तू घाणीच्या रस्त्यातून जा. तो सरळ नघिन जाईल त्याला काही त्रास होणार नाही पण एका माणसाला होतो. एखाद्या माणसाला जर सांगितलं असं तर तो म्हणेल ही शिक्षा कशाला मला. कारण त्याला त्याची घाण समजते. आणि जर मानवाला सांगितलं की हे वाईट आहे, पाप करम आहे तू ते करू नकोस तर तो ते मुद्दाम करतो. पापाची घाण त्याला येत नाही. ते जे काही लहिलं की "पापाची वासना नको दावू डोळा" ते फक्त ज्यांनी लहिलं त्यांच्या साठी आणि ज्यांनी वाचल त्यांना नुसतं वाचण्या साठी. ती वासना आहे हे आपल्या लक्षात येत नाही. त्याच्या कडे आपलं चिंतित असं जात जस एखाद्या मधमाशीला मधाकडे लक्ष जात. उलट चांगल्या मार्गाला जायला लोकांना त्रास पडतो. ह्याला कारण काय असावं? कारण असं की अजून ती आपली उन्मत्ती झालेली नाही जथी आपल्याला जे काही अधर्म आहे तो अधर्म वाटतो? भांडावं लागत स्वतःशी अरे हा अधर्म आहे, आईने सांगितलं, बाबांनी सांगितलं, गुरूंनी सांगितलं हा अधर्म करायचा नाही. पण आता करायचं काय. आपापसात भांडण सुरू होतात. म्हणजे आपल्या डोक्यातच, डोक्याचं हृदयाशी भांडण, हृदयाचं शक्तिवर्णी भांडण. सुसंस्कृत माणसाला सुध्दा हा त्रास होतो पुष्कळात. असं मन हे चंचल होऊन जात. इकडे तिकडे वहावत राहत. अशा प्रकारची ही राजसकि मंडळी झाली

पण सात्विक मंडळी मात्र त्यांना घाण आवडत नाही. आता हे जे मोठमोठे साधुसंत ह्या महाराष्ट्रात झाले त्यांना काही सांगावं लागायचं की बाबारे तू असं करू नकोस. तस काही सांगावं लागायचं नाही. कारण ते संत झाले ते सात्विक झाले. ते काही घर दार सोडून सन्यास घेऊन बसले नव्हते, त्यांना सगळ्यांना बायका मूल सगळी होती. तेव्हा सन्यास घेतला पाहजे आणि सन्यास घेतला म्हणजे देव मळिल असं लोकांनी तुम्हाला सांगितल्या बरोबर लगेच कपडे रंगवून बसल्यावर तुम्हाला वाटत की वा झालं आता मी देवाच्या दारात येऊन बसलो. अशा पलायनवादी लोकांना देव कधीच मळिणार नाही. जे लोक अशा भाबड्या गोष्टीनं कडे धावतात त्यांना देव कसा मळिवा बर. आता एक अली म्हणे पालखी, ती पालखी काय अली पैसे कमवण्याचे धंदे तुम्हाला दिसत कसे नाहीत. पोतभरू लोक आहेत, ते आपले पोत भरण्यासाठी इथे दोन पैसे ठेवले, इथे चार पैसे ठेवले म्हणता. देवाला पैसे म्हणजे काय हे माहिती आहे का. ? त्याला याची अककल नसते. पैशाची अककल देवाला नाही ती तुम्ही बनवलेली आहे पैसे ही गोष्ट. त्याला काय माहिती पैसा काय आहे ते. तुम्ही काहीतरी माणसांनी बनवलं आणि त्याच्या बदल वादावादी करत आहात आणि त्याच महत्त्व करता आहात. देवाला काय? त्यांनी सगळंच तुम्हाला फुकट दिलं, हे आकाश बघा तुम्हाला फुकट दिलं. ही हवा, तुम्ही पाणी पति ते सर्व फुकट दिले आहे. जेव्हा माणूस हात घालतो तेव्हाच पैसे लागतात. जो पर्यंत माणसाचा हात नाही तो पर्यंत देवाने सगळं फुकटच दिलं आहे. आज तुम्हाला मानव केलं तेही फुकटच ना. कति पैसे मोजले होते त्याच्यासाठी तुम्ही? ह्या जमनीमध्ये बी पेरतो हिला कति पैसे देतो आपण. तिला समजत का पैसे काय आहेत ते? पण बी कस उगवायचं हे कळत कारण ती जिवित कर्या आहे. आणि देव हा जिवित आहे मेलेला नाही आहे. नारळाच्या झाडाखाली माणूस झोपला आणि कतिही नारळाची झाड असली तरी त्याच्या डोक्यावर नारळ पडत नाही, तो कसा? जर एखादा जनावर पण झोपलेलं असेल तर त्याच्या वरती पण पडत नाही नारळ. हे कस घडत? हे कोण घडवत? ह्याला ऋतंभरा प्रज्जा असं म्हणतात. हि शक्ती सगळी कडे पसरलेली आहे. जिवित कर्या ज्या काय जगातल्या आहेत त्या ती करत असते. आपण एका फुलातून एक फळ काढू शकत नाही आणि केव्हा अहंकार आहे माणसाला मी हे केलं आणि मी ते केलं. तेव्हा जे मळिवायचं आहे ते जिवित मळिवायचं आहे. जे आपल्या मध्ये खर आहे ते मळिलं पाहजे. अशा खऱ्या उमेदीने जे लोक आलेत त्यांनाच हा मार्ग साधण्या सारखा आहे. पण जे नसते थोडा आणि खोटे गुरू करून बसले आहेत त्यांना हा मार्ग मळिणार नाही. मी आधीच स्पष्ट सांगितलं होत, मी तुमची आई आहे मी तुम्हाला खोट सांगणार नाही. मला काही इलेक्शन लढायचं नाही कवि कुठे नोकरी करायची नाही. मला फक्त तुम्हाला तुमचं आहे ते तुम्हाला द्यायचं आहे. हि माझी एक जबाबदारी आहे तुम्हाला समजावून सांगायची, कळकळीने. प्रेमाने. अगदी हृदयाच्या अंतरिक इच्छेने हे सांगायचं आहे की बाबारे तुझं आहे तुझं पाशी ते तुम्ही घ्या. आणि ते

अगदी सोपं आहे . सहज आहे . सह म्हणजे तुमच्या बरोबर ज म्हणजे जन्मलेला ,हि कुंडलीनी तुमच्या बरोबर च जन्मलेली आहे . त्रिकोणाकार असूथी मध्ये तुम्हाला दसित असेल तर बघा ती कशी बसलेली आहे . आणा त्याच्या वरती हि सिहा चक्र आहेत आणा खाली एक चक्र आहे .

खाली चक्र गणपतीचं आहे . कुंडलीनी हि गौरी माता आहे ,तीच लग्न झालेलं आहे पण अजून तय्या पतीच तिला दर्शन झालेलं नाही म्हणून ती अजून कुमारी आहे . अशी हि गौरीमाता ह्या त्रिकोणाकार असूथी मध्ये बसलेली आहे . आणा गणपती तीच रक्षण करतो आहे . गणपती म्हणजे काय ?तर पवित्रता ,शुध्द ता ,बाल्यावस्था ज्याला आपण अबाधित म्हणतो . इंग्लिश मध्ये इनोसन्स म्हणतो . ते आपल्या सर्वांच्या मध्ये आहे पण ते आपण मारून टाकलेलं आहे . चलाखी करायची ,फार हुशारी दाखवायची ,अधर्माने वागायचं ,आई बहिणी नाही ओळखायच्या म्हणजे तो गणपती झोपी जातो . इकडे घरात गणपती ठेवायचा आणा वागायचं मात्र राक्षसा सारखं . तर हा जो आपल्या मध्ये गणपती आहे हा आधी थोडा बहोत जागृत असला पाहजि . म्हणजे जो मनुष्य फार चलाख आहे आता समजा जर हटिलर मला म्हणेल मला पार करा तर मला ते जमणार नाही . जी काही कमिया घडायची आहे त्याच्या मध्ये थोड्या मोठ्या गोष्टी असायला पाहजित आणा त्या बहुतेक आपल्या भारतातल्या लोकांमध्ये फार आहेत . म्हणजे लोक तसे धार्मिक आहेत . पाश्चिमात्य देशात मात्र लोक नरकात लोळत आहेत . त्यांच्या पासून काही शक्तिण्या सारखं नाही . नरकात पडलेले आहेत . तथि जर ते उठून उभे राहिले तर आपण का उठू नये . पण आपण आता त्यांचं पूर्ण अनुकरण करायचं ठरवलं आहे . ते कोणच्या गर्तेत आहेत ते आपल्याला माहिती नाही . कोणत्या परसिततीत आहेत ते आपल्याला माहिती नाही . नुसती आर्थिक परसितती जर दुरुस्त झाली तर सगळं दुरुस्त होत हि जी कल्पना आहे ती चुकीची आहे . अगदी चुकीची आहे . कारण आर्थिक परसिततीनी त्याची अगदी चांगली आहे पण बाकी सगळं गडबड आहे . त्यांच्या कडे एकच उदाहरण द्यायचं म्हंटल तर लंडन शहरामध्ये एका आठवड्यामध्ये दोन मुल आईवडील मारून टाकतात ,चांगली मुल ,का ?तर झेपत नाही म्हणून . कारण इतकी दारू पतित ,गांजा पतित कित्या बेशुध्द अवस्थेत त्यांना काही सुचत नाही . आपल्या मुलांना मारून टाकतात . त्यांच्या जवळ पैसे कमी पडतात कारण इतकं जर प्यायचं झालं तर कुठून आणणार पैसे . तेव्हा ज्याला आपण म्हणतो कि आर्थिक परसितती दुरुस्त झाली तरी तुम्ही धार्मिक व्हाल कवि फार शांतीत राहाल असं होत नाही . उलट त्या देशांमध्ये जेव्हाडी अशांती आहे तेव्हाडी ह्या देशात नाही . तेव्हा गरिबी चांगली असं माझं म्हणणं नाही पण गरिबी शुध्दा झेपायला हवी योग घडला पाहजि .

सुदामाला सुध्दा कृष्णाला भेटावं लागलं तेव्हा त्याच्या घरात सोन्याची द्वारिका झाली हे तुम्हाला माहिती आहे . तेव्हा तुमचा जेव्हा योग घडेल तेव्हा तुम्हाला कृष्ण मळिल असं कृष्णाने सांगितलं आहे . "योग कृष्ण वाहामयं "कृष्ण आधी नाही म्हंटल योग घेतल्यावर मग कृष्ण तुमचं मी करीन असं म्हणटलेलं आहे . म्हणजे आधी योग घ्या मग तुम्ही म्हणा क दिवाने तुमचं काय केलं . म्हणजे माझ्याकडे लोक येऊन सांगतात माताजी बघा आम्ही एव्हडी गुरू भक्ती केली ,इतकी पारायण केली . सगळं आजारपणच आहे मी कॅन्सर न आता आजारी आहे . इतकं आम्ही पाय तोडले इतक्या आम्ही वारी केल्या आणा आम्ही हि सत्ती . काय झालं तुम्हाला तर मला कृष्याचा आजार आहे . अहो तुम्हाला कुणी सांगितलं होत एक महिना तथि तडफडत जायचं आणा ती तंबाकू खायची . कुणी सांगितलं तुम्हाला देवांनी सांगितलं ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं . त्यांनी काय तुम्हाला सांगितलं होत का कि तुम्ही दडिया घाला म्हणून . तुम्ही कशाला गेले . आणा त्या वारकरी लोकांच्या संप्रदायात मला बोलावलं मला रडायला आलं ,म्हंटल हे काय करायचं या लोकांना ,अगदी पाप्याचं पतिर सगळं . अगदी अशे झालेले ही ,सगळे आजारी इथून तथिवर . आता कृष्ण म्हणजे साक्षात धन्वंतरी असून त्याचंच नाव तुम्ही कशाला खराब करता . तो साक्षात धन्वंतरीचा अवतार त्याच्या नावाने नुसतं कुटत कुटत तथि गेले आणा हे आजार घेऊन आले हे कस काय ? . म्हणजे हा देव आहे कवि नाही असा मग तुमचे तरुण लोक प्रश्न करतात माताजी हे कस काय . आम्ही एव्हडी मेहनत केली ,वाऱ्या केल्या . कुणी सांगितलं तुम्हाला . हे कुणी सांगितलं पोटभर लोकांनी ,पैसे खाणाऱ्या लोकांनी ज्याला पैसे खायेच त्यांनी टुम काढायची आणा तुम्ही त्यांच्या मागे धावायचं . अशा तऱ्हेचे अनेक प्रकार आपल्या धर्मात आहेत .

मग जातपात हि फार मोठी घाणेरडी प्रथा चाललेली आहे ,आणा तिला काहीही आधार शास्त्रात नाही . आता जर तुम्ही म्हंटल कि वैदात लहिलं आहे तर खोटी गोष्ट आहे . कारण गीतेचा जो लेखक व्यास आहे तो एका कोळीणीचा मुलगा तो हि असातसाच झालेला . तो कसा असं लहिलं कि जन्मानेच जात ठरते म्हणून . जन्माने तो कोण ?त्याला जात न पात . वाल्मिकी कोण होते अहो ते एव्हडे मोठे संत कसे झाले . मग जन्मानेच तुम्ही उच्च होता असा वचिर तुम्ही करून बसले आहात ह्याच्यात सुध्दा पोटभर लोकांचं काहीतरी यंत्रणा दसित आहे . या शविया असं होऊ शकत नाही . जन्मापासूनच कुणी असा कसा होऊ शकतो . ?म्हणून तुकाराम नाही ठीक कारण ते जन्मा पासून असे आहेत . साईनाथ हे मुसलमान म्हणून त्यांना छळायचं , तो अमका ,तो तसा ,शविवी महाराज ना राज्य द्यायचं नाही कारण ते कुणबी म्हणे . आणा आता काय कुणबी ,महार ,वाट्टेल ते राज्य करत आहेत ,नंतर आता ब्राम्हण तुमचे पंतप्रतिनिधी झाले . मग का बोलत नाही तुम्ही आता . ?तथि बसवा एखादा राजपूत नाहीतर कष्टत्रयि नेऊन . त्यावेळी काय होत तुम्हाला बोलायला . आता उलट ब्राम्हणाच्या वरती सुध्दा टीकासत्र आहे . म्हणजे मी म्हंटल रामदास स्वामीचं तुम्ही का नाही छापत त्यांनी कति सुंदर सगळं सहजयोग सांगितला . अहो ते साक्षात हनुमानाचे अवतार तर त्यांच्या बद्दल सांगतात कि ते ब्राम्हण होते म्हणून आम्ही त्यांचं छापत नाही . म्हणजे दोन्हीकडे चालायचं . सारक्याला वारके हे ह्याला म्हणतात ते त्याला म्हणतात . आणा ह्या जातीचा त्रास कति आहे तो बघा तुम्ही . आता एखाद्या तेलीच्या घरात मुली जन्माला आली तर तीच लग्न त्या तेल्याच्या तेल्याच्या तेल्यात करायचं . त्याच्यासाठी त्यांनी सांगितलंय एव्हडा हुंडा पाहजि . म्हणजे एखाद्या तेल्याला तेव्हडा मळिला असेल . तेव्हडा हुंडा तुम्ही नाही दला तर तुम्ही आमचा मान नाही केला . मग तो अगदी सर्रास घ्यायचा . त्याच्याबद्दल काही लाजा नाही . हा एव्हडा हुंडा आम्हाला द्या . दला बुवा हुंडा . तरी पण मुलीला मारून मारून घरी पाठवून द्यायचं . मग तो तेली समाज गेला कुठे सांगायला कि तुम्ही एव्हडा हुंडा घेतला तर मग आता मुलीला का छळता . हा समाज गेला कुठे त्यांना वचिरायला पाहजि .

तर सहजयोग हा समाजविमुख आहे ,समाजाकडे लक्ष आहे त्याच . समाज जर ठीक झाला नाही तरझालो काही फायदा नाही पण याच उलट असं होत कि सहजयोगात आल्यावर समाज ठीक होऊन जातो . अशा रीतीने आपल्या जातीपाती हे ते इतक्या आपल्यावर शाप आहेत . आणा या सगळ्या शापातून मुक्त व्हायचं असेल तर तुम्ही आत्मस्वरूप व्हा . आत्मा हे काय आहे ?ज्या लोकांचा एकदा आत्मा जागृत झाला त्यांना संबंध जग हे त्यांचं कुटुंब वाटतंय . आणा तेंस कुटुंब झालं कि विश्वधर्म स्थापन झाला पाहजि .हि धर्माला कोणच्या हेनी स्वरूप येणार असेल ते म्हणजे विश्वधर्म झाल्या शविया येणार नाही . ह्याला विश्वधर्म झाला पाहजि . सर्व विश्वात तो व्यापला पाहजि . पण त्याची अशी संकुचित वृत्ती ,आणा त्याचे असे झालेले दुष्परिणाम बघतिले म्हणजे कोण येणार त्याच्या मध्ये ?असे अनेक प्रकार आपल्या देशात चाललेले आहेत . आपण वाचल असेल कि दलिलीला पुष्कळा मुलींना जाळून टाकलं कारण त्यांनी हुंडा आणला नाही . जर कुणी बायकोला मारत असला तर एक पुरुष पुढं येऊन म्हणायचा नाही कि बाबा तू माझ्या जातीचा ,तू असं करू नकोस आपल्या जातीचं नाव जात . त्यात त्यांना काही वाटत नाही ,काही त्यांचं जात नाही . कतिही लोक दारू प्याले ,वाईट वागले ,वाट्टेल ते धंदे केले ,खोट बोलले ,पैसे मारले काही केलं तरी चालेल पण जातीचा आहे ना मग राहूदे . अहो पण त्यात जातीला काही अर्थ आहे का ,जर त्याचा काहीच परिणाम कोणावर होणार नाही तर असली जातपात आपल्या मध्ये घालून आपण सर्वांचा नाश करून घेतो . गळ्याला स्वतःचा फास लावून आपण मरायचं ठरवलं आहे . हि फाशी कशाला लावून घ्यायची आणा हि खोटी गोष्ट आहे कि जन्मा प्रमाणे तुमची जात होते . जात म्हणजे ज्यांनी तुम्ही जन्मले ,अशी तुमची जी प्रवृत्ती ,तुम्ही राजसकि आहात कि तामसकि आहात कि सात्विकि आहात . हि तुमची जात . जे सात्विकि आहेत ते ब्रम्ह पदाला गेले तरच ब्राम्हण . कति तुम्हाला ब्राम्हण भेटले जे ब्रम्हपदाला गेले आहेत ? . खरे ब्राम्हण ते कि ज्यांनी आत्मसाक्षात्कार मळिला . मग ते कोणच्याही जातीचे असेनात का ,कोणच्याही राष्ट्राचे असेनात का ,कुठेही असेनात का ,जे साधुसंत झाले ते खरे ब्राम्हण बाकी सगळे अब्राम्हण . तरी संतांनी म्हंटल "तरी बरा झालो महार झालो असतो तर बर झालं असत " . हे सगळं इतकं सांगून गेले संत ,आपण रोज त्यांची गाणी म्हणतो पण आपल्यात काही उतरत का ? . स्वतः च्या व्यवहारात जेव्हा आलो तर परत तेच . म्हणजे जसे एखाद्या बैलाला घाणीला जुंपायच असेल तर कशी आपण झापड घालतो तशीच आपल्या समाजानी झापड घातलेली आहे आणा गोल गोल फर्रिन राहिलेले आहे . ते मोडायला आपण तयार नाही . ते मोडण्यासाठी त्यातून स्वतंत्रता मळिवण्यासाठी आधी आत्म्याचा बोध घ्या कारण आत्मा हा शुध्द आहे . इतकच नव्हे पण जे आत्मा सांगतो ते सत्य आहे . त्याच्या पलीकडे सगळं असत्य आहे . तो एकाकी ,अबसुलूट आहे . त्याला काही दुसरा पर्याय नाही असा तो अपर्याही असा तो आत्मा आपल्यामध्ये आहे . तुम्ही कोणाचाही प्रश्न जर आत्म्याला वचिराला आणा त्याच जर उत्तर चैतन्यानी आल तर ते अगदी खरं आहे . कानफिनाथांची जथि आज आम्ही पहायला गेली ,उदाहरण सांगायचं म्हणजे आम्ही सगळ्यांना ध्यानाला बसवलं ,मी म्हंटल तुम्ही ध्यान करा मी तुमची कुंडलीनी जागृत करते . मी त्यांना म्हंटल येतंय का हातात गार ,म्हणे नाही येत . म्हंटल बर आता कानफिनाथांचं नाव घ्या . आणा म्हणा कि कानफिनाथ आम्हाला कृष्ण करा आणा आम्हाला आत्मसाक्षात्कार द्या . लगेच त्यांच्या हातात थंड थंड गार येऊ लागलं . हि त्यांची महिमा . आणा आपण केलं काय त्यांचं ,ज्ञानेश्वरांना छळलं ,त्यांना छळलं कोणाला छळलं नाही ते सांगा . कुणाकुणाची नाव घ्यावी आणा कायकाय सांगावं . काहानिकाहीतरी बहाणा करून लोकांचा छळच आम्ही केला आहे .

आता आत्मबोधाने सगळे सुसंस्कृत होऊन घ्या . त्यांनी तुम्ही सगळे नाहून घ्या . स्वच्छ होऊन घ्या . हि काय मोठी तुमच्या धर्माची ,तुमच्या देशाची आणा या महाराष्ट्राच्या पुण्यभूमीची जी काही महती आहे ती तुम्ही उचलून धरलं पाहजि . उलट आपण ज्या मार्गाने चाललो आहे तो अगदी चुकीचा मार्ग आहे . म्हणजे धर्माच्या बाबतीत आंधळेपणा आणा दुसऱ्यांच्या अनुकरण करणाऱ्या बाबतीत सुध्दा आपण आंधळे आहोत . जे काही परदेशात होत ते फार चांगल अशी चुकीची कल्पना करून घेऊन आपण त्यांचे अनुकरण करत आहोत . म्हणजे कोन्ही कडून एखाद्या बैलाचे डोळे बांधावेत कवि एखाद्या घोड्याला झापड लावावी तशा झापड घालून आपण चालत आहोत .

ह्याला एकच म्हणजे आपल्या मध्ये आत्म्याचा दीप पाजळला पाहजि . तस काहीही वाईट झालेलं नाही . तुम्ही देवाचे मंदिर आहात . आणि त्याच्यात फक्त हा दवि पाजळायचा आहे . हे तुमचं तुमच्या जवळ सगळं धन आहे . हिसंपत्ती तुमच्या जवळ आहे . तुमच्या मुलाबाळांन मध्ये ,तुमच्या कुटुंबा मध्ये सगळ्यान मध्ये हिसंपत्ती आहे . ती फक्त जर वर अली आणि त्याचा जर तुम्हाला लाभ झाला तर क्शेम मात्र देवाला बघू द्या . असच आपण देवाच्या साम्राज्यात जायचं आहे . हे आपल्याला कारायचं आहे . एव्हडं लक्षात ठेवलं पाहजि क् आत्मबोध हा घ्यायचा आणि आत्मबोध झाल्या नंतर हळूहळू त्यात आपण वाढलं पाहजि . बी जरी अंकुरल तरी त्याच झाड व्हायला वेळ लागतो . मेहनत झाड व्हायला करावी लागते ,बी अंकुरायला मेहनत लागत नाही . जो पर्यंत आईच्या उदरात आहे तो पर्यंत आई काम करते . पण एकदा जरका झाड वर आलं त्याच्यावर मेहनत मात्र आपल्याला करावी लागते . सहजयोगात सुध्दा तसच आहे आज जरी तुम्ही पार झालात ,मला पूरण आशा आहे सगळेच्या सगळे तुम्ही पार होणार . काही आश्चर्याची गोष्ट नाही . पण परत त्याचा वृक्ष कारण ही मेहनत आपल्याच्यान होत नाही आणि भिग येतात माताजी मला हा रोग झाला आणि तो रोग झाला म्हणत . होणारच ,नाही म्हणत तरी तुम्ही त्याची जोपासना नाही केली . ह्या शरीराला जर तुम्ही सांभाळलं नाही त्याच्या कडे तुम्ही जर बरोबर लक्ष दलि नाही ,त्याच्या मध्ये तुम्ही प्रेमाचं जर सतत पाणी दलि नाही तर हा वृक्ष वाढणार कसा ? . आणि त्या वृक्षाला वाढवण्या साठी इथे फार मोठमोठे सहजयोगी आहेत ,म्हणजे आश्चर्याची गोष्ट अशी आहे क् सिंगमनेर ला एव्हडे मोठे मोठे सहजयोगी आहेत क् मिला असं वाटतय सिंगमनेरचे तुम्ही सर्व लोक पार होऊन तुम्हाला त्याचा लाभ झाला पाहजि . आणि होणार .

पहिला लाभ असा क् तुमची प्रकृती बारी होते . कॅसर बरा होतो ,ह्यांनी बरेच रोग आम्ही बरे केलेत . फार मोठ्या मोठ्या लोकांचे रोग बरे केलेले आहेत . त्या लोकांनी आम्हाला पत्र लिहिलेली आहेत . ते सगळं काही आमच्या जवळ आहे . पण ते झाल्यावर माताजी मला कॅसर झाला मला बर करा . म्हणजे जस काही आम्ही यांचे ठेकेदारच आहोत . जस काही आमच्यावरती हक्क आहे ,आता मला ठीक करा . बाकी सगळ्यांना पार करा अथवा नाही . इथे आम्ही कुणाला बर करणार नाही . तुम्हाला आम्ही तुमची कुंडलनी जागृत करून देतो . त्यामुळे तुम्ही बरे व्हाल . मग त्याच्या नंतर तुम्ही हे शंका आणि आपल्या नातलगंना ठीक करा . पण आम्ही काही इथे हॉस्पिटल उघडायला आलेलो नाही . उलट तुम्हालाच आम्ही डॉक्टर करायला आलो आहोत . तुम्ही एकदा डॉक्टर झाले म्हणजे तुम्हीच डॉक्टर आणि तुम्हीच हॉस्पिटल . तुमचे जेव्हादे नातलग पेशंट आहेत त्यांना तुम्ही ठीक करायचं . ते शंकायचं आहे आणि ते फार सोपं ,सरळ आणि वेनिमूल्य आहे . असं सांगतिल्या वरती पुष्कळ लोकांना असा प्रश्न पडतो क् माताजी कसा एव्हडा प्रवास करतात वेगरे . देव कपेने श्रीमंत घरात आहे मी . पती पण श्रीमंत आहेत आणि सासर माहेर दोन्ही श्रीमंत असल्या मुळे त्यालोकांनी मला हे करायला फार मदत केली आहे . पण आता तुमचं जेव्हा भलं होऊन जाईल त्यानंतर मग तुम्ही मला थोडी बहीत फुलबील दली तर चालतील . काय हरकत आहे . बाकी आता तुम्ही काही खर्च करू नये . कोणाच्याच प्रकारचा सहजयोग्यानी खर्च करू नये असा माझा असा माझा फार अट्टाहास असतो . क्ती असलं तरी तुमच्या जवळ सद्या स्तंती नाही आहे . आईच्या कौतकासाठी काही म्हणत तर मी आता बर करते पण तुम्ही सुध्दा हे लक्षात ठेवलं पाहजि क् माझं सगळ्यात मोठं कौतुक तुम्हाला करायचं असेल तर तुम्ही सगळे सहजयोगी व्हा . सहजयोगी होऊन आनंदाच्या सागरात नुसते पोहत राहा . ते मला बघायचं आहे . आणि ते अगदी सहज आहे ,अगदी जवळ आहे . रामदास स्वामीना कुणी वचिरलं क् हा बोध घ्यायला क्ती वेळ लागतो त्यांनी सांगतिलं क् तित्क्षण . त्या क्षणी होतो . पण तत्क्षणाला तयारी पाहजि . आज मी तसही म्हणत नाही काही तयारी नको ,काही नको काही नको . तुमचा दवि पेटवून देते . पण त्या धुकधुकाण्या दवियाला सांभाळावं लागत . जेव्हा तो दवि पेटवला जातो तेव्हा स्वतःलाच त्याच्यातलं काय ते गमय समजू लागत . कारण दविया शविय दसित नाही आधी . तुम्ही स्वतःचे गुरु होता . तुम्हाला गुरु नको काही नको ,गंडा बांधायला नको ,कोणच वचन द्यायला नको . स्वतःच तुमचे गुरु होऊन तुम्ही बघता . आता समजा जर माझ्या साडीवर जर एखाद काही पडलं असलं तर मला तस दसित नाही ,पण आता जर प्रकाश आल्यावर मी स्वतःच बघीन . पण त्याच्या आधीच सांगतिलं क् तू असं करू नकोस तर मुद्दामहून करणार . पण एकदा जर काही हि जागृती झाली क् मनुष्याला स्वतःलाच कळू लागत क् आपण कस वागायचं .

म्हणजे आपला ,स्वतःचा धर्म ठीक होतो . कुणाला काही सांगावं लागत नाही ,कुणाला काही बोलावं लागत नाही आणि आपले धर्म ठीक होतात . अशा रीतीने हे जे आपलं नाभी चक्र आहे त्याच्या आसपास संबंध आपला धर्म आहे . तो ठीक होतो . हा धर्म ,दहा धर्म आहेत ,आणि दिहाचे दहा धर्म ठीक झाल्यावर आपली लक्ष्मी ठीक होते ,लक्ष्मी ठीक झाली क् मिथोमध जे चक्र आहे त्याला आम्ही नाभी चक्र म्हणतो ते लक्ष्मीचं चक्र आहे . म्हणजे त्यांनी क्षेम मळित . पुष्कळ लोकांना याचे लाभ झालेले आहेत . आता लंडन मध्ये तुम्ही ऐकलं असेल क्तीतरी लाखो लोक नोकरी शविय आहेत पण आमच्या सहजयोगात आल्यावर त्याला नोकरी मळिते . म्हणजे एकही मनुष्य औषधा साठी सुध्दा नोकरी शविय रहात नाही तथि . हिरिस्तिथि आलेली आहे . तेव्हा यांनी माणसाला केव्हडा लाभ होतो ते पाहिलं पाहजि .

दुसरं स्वाध्ठिठान चक्र आहे ,जेव्हा हे चक्र ठीक होत तेव्हा हे ब्रम्ह देवाचं चक्र आहे हे ठीक झाल्या बरोबर मनुष्यामध्ये तल्लख पणा येतो ,बुद्धीमध्ये हुशारी येते . आणि खिरखोट ते समजू लागत . ह्याच्या मुले मनुष्य अनेक कार्य करू शकतो . अनेक कार्य करताना सुध्दा तो थकत नाही . आणि त्याला बरोबर नीट समजत ,नेमकं समजत क् काय द्यायचं ते . नाहीतर आपलं उलटच आहे नेमकं जे आहे ते घ्यायचं नाही आणि जे नाही घ्यायचं ते घ्यायचं . उलट हे चक्र जागृत झाल्यावर मनुष्य मोठा आर्टसिट होऊ शकतो ,संगीताचे त्याच्यात गुण येऊ शकतात . पुष्कळशे असे गुण येऊ शकतात . जे आपल्याला फार दुरलभ वाटतात .

त्याच्या वरती चक्र आहे त्याला आम्ही अनाहत कवि हृदय चक्र म्हणतो . ह्या चक्राच्या खराबी मुळे माणसाला अनेक रोग होतात . पहिला रोग त्याला होतो तो म्हणजे फुफुसाचा . फुफुसाचे जेव्हादे त्रास आहेत ते सर्व ह्या चक्राच्या खराबी मुळे होतात . पुष्कळशा बायकांना जे छातीचे रोग होतात ते सुध्दा ह्या चक्राच्या खराबी मुळे होतात . माणसाला जी भीती वाटते ,एखादा माणूस भतिरट वेगरे होतो तो सर्व ह्या चक्राने दडपला जातो . हे चक्र जगदंबेच आहे ,आईच चक्र आहे . आणि जगदंबेचं चक्र आहे ,जेव्हा तुमची जगदंबा जागृत होते तेव्हा तुम्हाला जगात कुणाची भीतीच वाटत नाही . तुम्ही अगदी नरिभय होऊन जाता . साप ,वचि ,वाघ कवि कोणताही माणूस असो ,कवि कशाही प्रकारची काही स्तंती असो तुमचं जे मन आहे ते असं नरिभय होऊन जात क् किशाचीच भीती रहात नाही . आणि देव तुम्हाला सुरक्षित ठेवतो . हि तुमची जगदंबा ती तुम्हाला सुरक्षित ठेवते . आणि अशा परिसिथि मध्ये तुम्ही कुठेही जायचं असलं काही करायचं असलं तरी काही अपघात घडत नाही ,काही त्रास होत नाही . जर अपघात घडले तर ते नुकसान करत नाहीत . एक जरी सहजयोगी गाडीत असला तर सगळे च्या सगळे बचावतात . हि ह्याची वशिषता आहे . आणि याचे अनेक अनुभव आलेले आहेत पेपरात पण आलेलं आहे . लंडनाला सुध्दा लोकांनी छापलेलं आहे . त्याच्या बदल आलेली प्रचिती इतर लोकांनी पण सांगितलेली आहे आणि ती नमूद केलेली आहे .

त्याच्या वरच जे चक्र ते वशिध्दी चक्र आहे . हे फार जरुरी आहे . हे चक्र आपल्याला देवाने जे दिलिलं आहे ते शरी कृष्णाचं चक्र आहे . इथे शरी कृष्णाचं स्थान आहे . शरी कृष्ण हा आपल्याला सगळ्यात महत्वाचं म्हणजे साक्षी स्वरुपत्व देतो . सगळं हे जे जगामध्ये आपल्याला दसित ,ज्याला आपण घाबरतो हि एक लीला आहे . हि लीलामय ,ह्या ललित आपण राहायचं ,आता म्हणजे एक नाटक आहे ते नाटक आपण बघतो आहे ,आणि ते नाटक बघता बघता आपल्याला असं वाटायला लागत क् आपणच शविजी महाराज आहोत . पण एकदा जर का ते नाटक संपलं तर आपल्याला असं वाटू लागत क् अरे हे तर नाटक होत . ह्या नाटकात मी कसा रमलो . तर हे साक्षी स्वरुपत्व येत .

आणि नंतर आजूचा चक्रावर आल्यावर तुम्ही नरिचिरीटेट येता . आता नरिचिर समधीला हे करावं लागत ,ते करावं लागत आणि त्राटक करा वेगरे काही हि करायचं नाही ,कोणाचेच उपाय करायचे नाहीत . आपोआप कुंडलनी तुमचं आजूचाचक्र जागृत करून देते . आजूचाचक्र जागृत झाल्या बरोबर आजूचाचक्राच्या दोन्ही कडे आपल्या मध्ये अहंकार आणि मन अशा दोन संस्था आहेत ह्या दोन्हीच्या दोन्ही एकदम आत मध्ये ओढून घ्याव्यात कवि शोषून घ्याव्यात अशा होतात . त्याच्या मुळे आपण केलेली पाप कर्म ,आपण केलेलं जून जे आहे ते सर्व काही ,त्याशविय आपल्या मनामध्ये असलेले दुष्ट भाव वेगरे सर्व काही आतमध्ये ओढून घेण्यात येत . तसाच आपल्यातला अहंकार सुध्दा आत ओढून घेण्यात येतो . ते ओढल्या मुळे ह्या ठिकाणी जागा होते . हि टाळू परत उघडते आणि त्या तुन कुंडलनी वर नधिली म्हणजे ब्रम्हंधरातून कुंडलनी नधिली . म्हणजे आपण सूक्ष्मात येतो . सूक्ष्मात उतरले म्हणजे तुमच्या मध्ये सामूहकिता जागृत होते . सामूहकिता अर्थ असा क् तुमच्या हाता मध्ये ,ह्या बोटामध्ये हि पाचसहा चक्र आहेत . ह्या सहा चक्रां मध्ये तुमाला लगेच कळत क् दुसऱ्या माणसाला काय त्रास आहे . म्हणजे दुसरा कोणी नाही आहे ,उपकार कोणावर करायचे ,ते आपल्यातच आहे हे लक्षात येत . हातावर कळत ह्या माणसाचं कोणतं चक्र धरलं आहे ,आपलं कोणच चक्र धरलं आहे आणि ते नीट कस करायचं ते हे एकदा तुम्हाला सांगतिलं क् झालं . त्याला काही औषध द्यायला नको काही नको . आपोआप चक्र कस स्वच्छ करायचं हे एकदा कळलं ,कोणच नाव घ्यायचं ,कोणच्या नावावरती उतरत ,कोणचा मंत्र घ्यायचा हे अगदी सोपं काम आहे . ते एकदा समजलं म्हणजे झालं .

पण त्याला एक जागृतच मनुष्य करू शकतो . कुणी काही मंत्र दिला लागले आपले वेड्यासारखे मंत्र मंत्र म्हणायला . अरे पण त्याला काही अर्थ आहे क् नाही . त्याला काहीतरी शास्त्र असायला पाहजि क् नाही . क् वाटटेले ते औषध वाटटेले त्यांनी घ्यायचं अशी पद्धत असू शकते का . अशी असू शकत नाही . आपण लक्षात ठेवलं पाहजि क् कोणच्याही ह्याला शास्त्र असत . तसच मंत्रांना फार मोठं शास्त्र आहे . पण त्याची योजना करणारा मात्र दुरलभ असतो . हे आपण शकिले तर तुम्ही हजारो लोकांचा उद्धार करू शकता . आणि स्वतःचाही उद्धार करू शकता . पण ह्या सर्व क्रिये मध्ये एव्हडं लक्षात ठेवलं पाहजि क् हि क्रिया जरी आज आमच्या प्रेमांमुळे घडते आहे

पण तचि जी पुनर्रचना आण्ण पूरणव्यवस्था करायची असते . आण्ण ती पूरणत्वाला पोचवायचा जो आत्मबोध असतो तो उभा करायचा असतो . तो मात्र तुम्ही करावा लागतो . त्याच्यासाठी तुम्ही कति मोठे असला , कति मोठ्या नोकरीवर असलात कवि गरीब असलात तरी काही असलं तरी काही फरक पडत नाही .

सगळ्यांनी ध्यान केलं पाहजि . ध्यान कस करायचं ते सगळं तुम्हाला इथल्या सेंटर वर लोक सांगतील . इथे सेंटर आहे चांगलं राहुरी ला खूप काम झालेलं आहे . तुमच्या नगर जलिह्यात फार काम झालेलं आहे . आण्ण मी नगर जलिह्याचीच आहे आपल्याला सगळं माहिती आहे माझ्या बदल . मी इथलीच आहे आण्ण हे माझं माहेरघरच आहे तेव्हा माझ्या माहेरघरीच सगळ्यात जास्त काम झालं याच मला फार आश्चर्य वाटतंय . कस सगळ्यांनी एवढं कस मला मान्य करून घेतलं . कस माहेरच्या लोकांचं एवढं भलं कस झालं . सासर माझं लखनौ ला आहे . व तकिडे काही काम होण्या सारखं दसित नाही , तकिडे लोक वकिषपित च आहेत . हे माझ्या माहेरघरी एवढं कार्य झाल , इतक्या लोकांनी मान्य करून घेतलं , तशे सगळेच तुम्ही माझे नातीगोती आहात आणो देवकूपेने सगळ्यांना हा आशीर्वाद मळिवा अशी माझी पूरण इच्छा आहे . आण्ण देवकूपेने हे होईल असं मला वाटत तेव्हा सर्वानी आता ह्या योगाचा लाभ घ्यावा .

एखादा प्रश्न असेल तर वचारा , पण फार वचारू नका कारण इतकी मंडळी आहेत उगीच प्रश्न वचारायचा म्हणून वचारू नका . परवा एक गृहस्थ आले म्हणे एका पुस्तकात लिहिलंय अरुणोदय आण्ण अमका उदय तमका उपाय . म्हंटल हे कुणी लिहिलं आहे ? म्हणे वषिणुतीरथ म्हणून आहेत त्यानी लिहिलं आहे . कोण हे ? कुठे शास्त्राला आधार आहे का ? नाही , मग कशाला हे ? हे सगळं खोट आहे म्हंटल . ते अगदी गारच पडले . म्हंटल तुम्ही कशाला आलात , मला कॅसर झाला , म्हंटल होणारच . तुम्ही खोट्याच्या मागे लागला तर तुम्हाला कॅसर होणारच . आता हे पुस्तक जरा जाऊन तुम्ही समुद्रात टाकून या . त्या वषिणुतीरथना वचारा मला कॅसर कसा झाला ते . अहो तुम्ही देवाच्या राज्यात चालले तर तुम्हाला काय रोग झाले पाहजित का . तुम्ही गुरु कशाला ठेवला मग त्याच लोणचं घालायचं आहे . तुम्हाला कॅसर झाला मग तुम्ही गुरु कशाला ठेवलेला आहे . फक्त पैसे घेतो म्हणे , असं का . मग द्या पैसे त्याला आण्ण कॅसर करूयचं नाही . अशा तऱ्हेचे नानावधि प्रकार आहेत , आण्ण म्हंटल कस म्हणायचं का माताजी आमच्या गुरूंच्या वरिधद बोलत होत्या . अहो तुमचे जर सद्गुरु असते तर आम्ही तंगड्या तोडत तथि आम्ही गेलो असतो त्यांना भेटायला . त्या कानफिनाथांच्या समाधीवर आम्ही गेलो लगेच मी म्हंटल हे ठिकाण ठीक करा काय पैसे असतील ते सांगा . जर खरे असतील तर आमचं आहे ते सगळं . खरे असतील तर आम्हाला हवे नाहीतर काय . पण जे खोटे आहेत ते नको . ह्या खोट्याचा तुम्हाला त्रास होतो ते तुम्हाला सांगायलाच पाहजि . आई बोलते ते कधी कधी कडू लागत पण हतिकारी असत ते . तेच मग शेवटी प्रत्य होत . जे आत्म्याला हतिकारी ते सांगतिलं पाहजि . आत्म्याचाच आपण आराम पहिला पाहजि . आत्म्याला ज्यांनी आराम होईल ते केलं पाहजि . आण्ण ते झालं म्हणजे शेवटी तुम्हीच म्हणाल आई बर केलं तुम्ही आम्हाला सांगतिलं आम्ही सुटलो त्या जंजाळातून . तेव्हा याला पैसे लागत नाहीत , याला काहीही लागत नाही , हे सगळं तुमच्या मध्ये आहे , एक पेटवलेला दवा दुसऱ्याला पेटवतो तस हे सहज घडत . आता प्रश्न असला तर वचारा . पण मी हे वाचलं आण्ण ते वाचल असं सांगत नका बसू .

माझं कुल म्हणजे शालविहान , शालविहानांचं वंशज आम्ही . आण्ण शालविहानांचं राज्य तुमच्या अहमदनगर जलिह्यात होत . तथिच आत्ता आम्ही आलोय . कळलं का ? कुळ म्हणजे काय ? ज्यांचे आईवडील धार्मिक तो कुळ . ज्यांचे आईवडील धार्मिक नाही त्याला काय कुळ असणार ? . त्याची काय थोरवी गायची ? इतके राजेमहाराजे झाले , शालविहानानी देवीच्या शाली वाहलिया . मंदिर बांधली , त्यांच्या घरात कोणी दारू पीत नसे , माझ्या वडलांनी सांगतिलं होत कस आमच्या घराण्यावर शाप आहे जर कोणी दारू प्याला तर तो चाळीस वर्षाच्या आत मरेल . आण्ण ही गोष्ट खरी आहे . कोणचं व्यसन करूयचं नाही . धार्मिक पणाने राहा . त्याला म्हणायचं कुळ . बाकी असं कुळ काय कामाचं कजिया कुळात काही दंडक नाही . वाटेल तसे वागतात लोक . म्हणून आपण एक कुळ धरून बसायचं हे आमचं कुळ आहे . ज्याला दंडक नाही ते कुळ काय कामाचं . तुम्हीच सांगा . ज्याला दंडक आहे तीच कुलथोरवी . शिवाजीना म्हणे क तुम्ही कुणबी तुमचं कुळ नाही . ते बरोबर आहे का . ? अहो काय त्याचं कुळ होत , शिवाजी म्हणजे कोण होते पूर्वजन्मात ? . जन्मजन्मांतराचं कुळ होत त्यांचं . राजेच ते . सगळ्यात मोठं कुळ जे आहे ते आत्म्याचं कुळ आहे .

वशिधरमात आम्ही फक्त आत्म्याचं कुळ मानतो . आण्ण सगळ्यांचं कुळ म्हणजे आईच कुळ आहे . आईच्या प्रेमात सगळे माझे अशे उत्तम जीव झालेले आहेत . इतके सुंदर त्यापलीकडे आण्ण कुळ कशाला पाहजि आम्हाला . जे देवीचं कुळ तेच आमचं कुळ असं मानलं पाहजि . शिवाजीचे कुळ हे देवीचं कुळ होत हे आपल्याला माहिती आहे ना . पण आजकाल आपल्या देवी सुध्दा आपण कुठे पुजतो ? प्रत्येक घरामध्ये देवी आहे , कुलस्वामिनी आपण तिला म्हणतो तिला आपण म्हणतो हि माझी कुलस्वामिनी आहे . ते खर ते थोरवीच . पण देवी घरात आहेत , पण तुम्ही तचि इज्जत ठेवलीय का ? त्या प्रमाणे तुम्ही वागता का ? ह्याला कुळ म्हंटल पाहजि . कोणच्या देवीचे भक्त तुम्ही ? परवा मी रेणुका देवीचे एक भक्त पहिलं , पण म्हंटल आहे काय , एवढ्या कडक ह्या देवी त्यांचे तुम्ही कुळ आण्ण हे तुम्ही धंदे कसे करता ? म्हणे माताजी आमचं फार वाईट होत , म्हंटल होणारच . एकतरी तुम्ही म्हणा क त्या कुळाचे आम्ही नाही . हेच कुळकलंकी असतात . जे देवीचं कुळ मानत नाहीत . हिकुळ थोरवी , आणखीन बाकीचं काही लिहिलं असलं तर ते ऐकू नका . जी तुमची कुलस्वामिनी तीच तुमची थोरवी . आण्ण आज प्रयंत मी तर असं ऐकलं नाही कि कुणी देवीने असं सांगतिलं कि तुम्ही वाईट काम करा . वाईट मारगाने जाणारे लोक सुद्धा पत्त्रिका लिहिताना लिहित , कुलस्वामिनी जगदंबा . असं का . म्हणून जातपात पेक्षा कुळ बर आहे . पण कुळ म्हणजे कोण तर देवी . आहे क नाही आपल्या कडे कुलस्वामिनी म्हणजे देवी क नाही . ही थोरवी तुमची देवीची . आईची . म्हणजे धरमात तुम्ही कुठे आहात , कोणच्या देवीवर तुमची भक्ती ? हे तुमचं कुळ आहे . जातीपाती वर कुळ नसत . कुलस्वामिनी एखाद्या साध्या बरामहणाची , एखाद्या माणसाची , कवि एखाद्या दुसऱ्या जातीच्या माणसाची पण एकच असू शकते . कुणी मराठा असो नाहीतर चांभार असनाका त्यांची आण्ण बरामहणाची कुलस्वामिनी एकच असते . मग कुलथोरवी काय राहिली हो ? . आता त्यातलं गम्य पाहिलं पाहजि . बारीक सूक्ष्म पाहिलं पाहजि . म्हणजे लक्षात येईल मी काय म्हणते ते . कोणी कुळात जन्म होऊन मोठे झालेलं मी पाहिलं नाही . हा पण देवीची सेवा करून झालेलं आहे . त्यांच्या कुळात जी देवी तचि मान्यता करून ज्यांनी सेवा केली ते मोठे झालेले आहेत . शालविहानाची देवी म्हणजे आदिकृती . तीच शालविहान करायचं , ते जे तुम्ही कुंभ बघता तेच कुंडलनी हे कुंभ राशी आहे हचि . कुंडलनीची कुंभ राशी . ते जे तुम्ही कुंभ बघता ते जे शाल आण्ण त्याच्या वरती त्यांनी कुंभ घातलं आहे . हे शालविहानांचं वंशज आहे . ताजे हे काम करत नाहीत ते स्वतःला शालविहान म्हणालेद्री आम्ही त्यांना मानायला तयार नाही . कुळाला जे शोभेशे वागतील तेच कुळ . नाहीतर कुळकलंकी . कलंक आहेत ते कुळाचे . अशाना कुळात स्थान नसलं पाहजि . पण तस काही करत नाही आपण . एखादा माणूस दारू पितो म्हणून तुम्ही त्याला कुळातून काढून टाकत नाही . इतकं गहन आहे ते . अहो साधुसंतांनी सगळं बांधून दिलेलं आहे , प्रत्येक गोष्टीत बघा शब्द स्वार्थ सुध्दा बघा . स्वार्थ म्हणजे आपल्याला वाटत अप्पलपोटेपणा पण नाही . स्वार्थ स्व चा अर्थ , स्व म्हणजे आत्मा . साधुसंत म्हणजे इतकं त्यांनी व्यवस्तीत सगळं करून ठेवलं आहे कि आपण गहन झालं पाहजि म्हणजे आपल्या लक्षात येईल . आलं का लक्षात कुलथोरवी म्हणजे काय ते . बाकी कुणी काय लिहिलेलं असेल तर वसिरून जा तुम्ही . तुमची जी कुलस्वामिनी आहे , तलि जे मान्य आहे ते करा . पण कुणाला तर माहितीही नसतात त्यांची कुलस्वामिनी कोण आहे ते , माहिती असली तरी तीच काय माहात्म्य ते माहिती नसत . तचिया राज्यात आपण कस वागलं पाहजि तेही माहिती नसत . ही देवी कोण कशाशी खातात तेही माहिती नाही . तुम्हाला माहिती आहे का शिवाजीचं कुळ काय होत ? कोणची देवी त्यांची ? त्यांच्या कुळांमध्ये कात्यायनी देवी , त्यांच्या तथिच तनि वध केला होता कात्यायनी राक्षसाचा . कात्यायनी देवी त्यांची . तेव्हा कुणाचं काय कुळ तेही बघतिलं पाहजि . भवानीला ते मानत असत कारण त्यांच्या आईच्या कुळातली ती देवी आहे . आईच्या कुळातली जाधवांची ती भवानी . पण त्यांनी ते गाजवलं नाही . करून दाखवलं . " जो नर करणी करे नरका नारायण होत " लिहिलं आहे . करणी कशी तस तुमचं कुळ आहे . नुसतं कुळ घेऊन बसलं कस सगळं होईल का ? म्हणजे कुळ एक आण्ण वागणं दुसरं . कळलं का कुलथोरवी . आता बोला पुढे . आण्ण हे कुळ नुसते महाराष्ट्रातच आहेत , तुम्हाला आश्चर्य वाटेल . महाराष्ट्रातच देवीचं सगळीकडे आहे . साडेतीन वलय सुद्धा या महाराष्ट्रातच आहेत कुंडलनीचे . नाशकाला आहे आदिकृतीचे अरधमात्रा , माहूर , नंतर तुळजापूर , आण्ण कोल्हापूरची महालक्ष्मी . माहिती आहे का तुम्हाला ? इथेच आहे पण ती आहे क नाही , त्याचा साक्षात काय , कस ओळखणार ? हाता मध्ये चैतन्य आल्या शिवाय तुम्ही कस ओळखणार कि हे खर कि खोट . साडेतीन वेढोळे घालून संपूर्ण वशिवाची कुंडलनी तुमच्या महाराष्ट्रात बसलेली आहे आण्ण अष्टवनीयक चारी कडे तचि रक्षा करत आहेत . आठ दशिला . पण आपल्याला समजत का हे आहे काय ? अष्टवनीयक हे खरे आहेत कि खोटे आहेत . कशावरून खरे ? तुमच्या हातात चैतन्य आल्या शिवाय तुम किसे ओळखणार . ? गहन आहे हो हे . फार गहन आहे . आपल्या देशातली जी संस्कृती आहे ती फार गहन आहे . आण्ण अत्यंत जुनी आहे . परंपरागत इतकी सुंदर येता येता मधेच काय ढासळल माहिती नाही . मधेच आपण कोलमडलो आण्ण कोणच्या दशिला गेलो आण्ण विरपांगी झालो . आता सगळे जण बसा आता आपण ध्यानात जाऊ . सगळ्यांना आतुरता लागली आहे , ज्यांना भूक असते त्यांनाच पाहजि . ज्यांना नसते त्यांना हे सगळं सुचत . तर सगळ्यांना आतुरता आहे कि आमच्या आत्म्याचा प्रकाश आम्हाला मळिला पाहजि . ज्यांना अनुभव झाला नाही त्यांनी परत यावं आण्ण करून घ्यावं आण्ण ज्यांना आला आहे त्यांनी इथे बसून घ्यावं .

पण नाही आला म्हणजे तुम्ही काय अतः शिहाणे नाही . स्वतःला फार शिष्ट समजायचं नाही . जर नाही आला तर काही तरी चुकलेलं आहे , कवि शरीरात काहीतरी दोष आहे कवि मन चलबचिल आहे असं आहे . तेव्हा ते ठीक करून घेतलं पाहजि . त्यात रागवायचं नाही . उलट लोकांना सांगायचं , कुजबुज करायची नाही . मी गेल्यावरती मग लोक बेडका सारखे उठून बोलायला लागतात . आण्ण भिग लोक जे अर्धवट असतात ते त्याच्यातच फसतात . तेव्हा तुम्ही आपलं भलं करून घ्या . आपला स्वार्थ साधा आण्ण मुखाच्या नादी लागू नका . बर आता सगळ्यांना जी ओढ आहे ती आपण करूयात . ज्यांना जायचं असेल त्यांनी जावं , मधून उठून जायचं नाही . एक दहा मिनिट अजून बसावं

लागेल तेव्हाड्यात आत्मबोध होतो . आता गंभीर वषिय आहे . अत्यंत गंभीर वषिय आहे ,गहन वषिय आहे . "येर्या गबाळ्याचे काम नोहे "आणतिया साठी एक मनोवृत्ती पाहजि . आणसिगळ्यात जी समजून घ्यायची गोष्ट अशी आहे की प्रसन्न चित्त असलं पाहजि . आमहाला देवाच्या साम्राज्यात जायचं आहे आमहाला प्रसन्न चित्त असायला पाहजि . हा वचिर हंधारणा आतमध्ये बाणली पाहजि . तर मी हे पाप केलं ,माझं हे चुकलं ,मी असं करायला नको होत ,तस करायला नको होत असा काहीही वचिर न करता देव हा प्रेमाचा ,आनंदाचा ,दयेचा सागर आहे ,तो क्षमेचा सागर आहे . तुम्ही अशी कोणती चूक करू शकता जो क्षमा करू शकत नाही . तो सर्व तुमच्या चुका क्षमा करायला तयार आहे . आतुर आहे . कारण तुम्ही सगळे भक्त आहात .

भक्त तो जो देवाशी मळिला ,नाहीतर वभक्त . असं सर्वानी देवाला सांगायचं की मी काही दोष केलेला नाही . माझं काही चुकलेले नाही . मी तुझ्या चरणी आहे ,मला स्वीकार . आता गळ्या मध्ये माळ वैगेरे असेल तर काढून टाका . मंगळसूत्र वैगेरे काढू नये ,पण माळ असेल तर काढून टाका . गळ्याला जर जोरात काही बांधलं असेल तर काढून टाका . दुसरं ब्रम्हरंधर छेदाय च आहे तेव्हा टोपी वैगेरे असेल तर काढून टाका . कारण आपल्या आई कडे आपण टोपी वैगेरे घालून जात नाही . मी काही गुरु बड्डि नाही आहे . तेव्हा टोप्या काढलेल्या बर्या . मी सांगते तस ऐकून घ्या . सगळ्यांनी ऐकून करा नाहीतर म्हणाल आमचं झालं नाही . टोपीवर सुध्दा लोक अडकतात हो . टोपी काढा म्हण्टल की लोक म्हणतात आमही नाही काढणार . मग काय ती कुंडलनी उठणार आहे का तुमची ?परवता सारखी उचलावी लागते मला म्हणत एव्हडी पडते तुम्हाला काय सांगू ?आणतुम्ही लहान मुला सारखे हट्ट करून बसलात तर कस होणार आहे . हट्ट सोडला पाहजि . मला हे झालच पाहजि आई असं म्हणायला पाहजि .

आता स्वतः कडे आपण एक मंदिर आहोत आणआपल्या मध्ये हा आत्मा आहे तो पेटवला गेला पाहजि अशा वृत्तीने बघतिलं गेलं पाहजि . स्वतः वरचा राग सोडला पाहजि , स्वतःला पहिल्यांदा क्षमा केली पाहजि . आणसर्व जे लोक आहेत त्यांनाही क्षमा करा . पुष्कळ लोक सांगतात की माताजी तुम्ही आमहाला क्षमा करायला सांगता पण आमच्याच्याने होत नाही . मग तुमचं हीतय काय ?तुम्ही जर कुणाला क्षमा करता तर त्यात तुम्ही काय केलेलं आहे ?काहीच नाही ,आणनाही करून तरी काय केलंय फक्त एव्हढाच कीजेव्हा क्षमा नाही केली तेव्हा त्यांचा जो छळ आहे तो तुम्ही सहन करता ,त्यांच्या हातात तुम्ही खेळून राहिलि . समजलं का ?म्हणून असं म्हणायचं माताजी मी सगळ्यांना पूर्ण मनाने क्षमा केली . प्रसन्न चित्त बसायचं ,मी सगळ्यांना क्षमा केली असं म्हणायचं . आणदेवा तुही मला माझ्या चुका बदल क्षमा कर असं म्हणायचं .

नंतर आता दोन्ही हात असे माझ्या कडे करून बसायचं . अगदी आरामात बसायचं . चष्मा असेल तर ते ह काढून ठेवा . डोळे पूर्ण मट्टिन ठेवा . आता ह्या पुण्यभूमीला नमस्कार करून आपला हात जमनीवर ठेवायचा . लक्ष तुमचं डोक्यावर कडे असलं पाहजि .

कबीरांनी म्हण्टल "जब मस्त हुए फिर क्या बोले " . आता काय बोलायचं सगळं आनंदा मध्ये ,मौनात सगळं त्याचा आनंद उचलायचा हे मुख्य काम आहे . त्या आनंदात रहायचं . सगळं वसिरून जा आता . नवीन जगात एक नवीन माणूस म्हणून तुम्ही आलेले आहात . ते कस पुढे चालवायचं तेव्हाडे मात्र शकून घ्यायचं . पण एव्हडं लक्षात ठेवलं पाहजि की आज सर्व जगाची एक सर्वात मोठी आपल्याला वस्तू मळिली आहे जी सर्व लोकांना अतमानव बनवणार आहे ती आहे . तेव्हा त्याच महत्त्व लक्षात ठेवून ,हे सगळ्यांना झालं पाहजि असं लक्षात ठेवून सगळ्यांनी इकडे लक्ष दलि पाहजि आणथोडा तरी वेळ सहजयोगासाठी दलि पाहजि . एकदा तुम्ही यांच्यात रममाण झालात की सगळी कार्य व्यवस्तीत होतील ,तुम्हाला काही काळजी करायला नको ,सगळे आजार जाऊन तुम्ही आनंदाच्या राज्यात गेले म्हणजे आमची भेट होईल तथि .

आत दुसरं मी पाहिलं आहे दर्शन करायचं नाही म्हण्टलं की लोकांना राग येतो . कारण आपल्याला सवय आहे दर्शनाची ,आणतियात एक सवय आहे धक्के खाल्ल्या शवियाय दर्शन होत नाही ,धक्के हे दर्शनात चार खाल्लेच पाहजित नाहीतर दर्शनच घेतलं नाही असं वाटत . मी तयार आहे दर्शनाला पण आधी बायकांना येऊद्या ,नंतर पुरुष . अनंत आशीर्वाद .

1985-01-21, Public Program (morning)

21 जानेवारी 1985

Public Program

Musalwadi (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

मुसलवाडीच्या सर्व गावकऱ्यांना आमचा नमस्कार .

आपल्या देशामध्ये आपण अजून पुष्कळ अंधारात आहोत . ते अजून आपण समजून घेतलं पाहजि . आपल्या देसाची अशी दुरदशा का म्हणून लोक वचिरातात . ही मोठी भारी योग भूमी , महाराष्ट्र म्हणजे फार मोठी पुण्य भूमी आणसितांची भूमी . हे सगळं असताना आपल्या देशाची अशी दशा का होती आहे . आता आम्ही गेलो होतो एका खेडेगावात त्याच नाव कोमलवाडी आण तिथी कानफिनाथांची समाधी आहे . असं लोकांनी शोधून काढलं . ते सहजयोगीच शोधून काढू शकतात . कारण चैतन्याने कळत . आता आम्ही जस मुसलवाडीला म्हसोबाचं स्थान आहे हे शोधून काढलं ते सुध्दा चैतन्याच्या दमावर . आण तिथी बघतिल्यावर एकदम दुष्काळ , भयंकर परसितथी . लोक अगदी वाईट मार्गाला लागलेले काही वचिरा नका , असं वाटलं की नरकात आपण आलो का काय . आण जिकडे पहाव तकिडे म्हणून काही हरिवं असं दसितच नव्हतं . त्यांनी सांगितलं पाच वर्षातून एकदा पाऊस पडतो आण पिडला तरी थोडा पडतो . आता हवाळ्यात ही सत्ती तर उन्हाळ्यात लोकांना प्यायला पाणी पण मळिणार नाही . मग एकानी प्रश्न वचिराला की माताजी हे एव्हडे कानफिनाथ इथे असताना , एव्हडं त्यानी इथे काम केलं मग अशी सत्ती का ? प्रश्न येतो की नाही की देवाचं एव्हडं साम्राज्य आहे तर मग लोकांना एव्हडा त्रास का होतो आहे . म्हणजे कारण असं आहे की कानफिनाथांना फार छळल इथल्या लोकांनी . ते जेव्हा जिवित होते तेव्हा त्यांना छळल , तो मुसलमान , अमका , ढमका म्हणून त्यांचे नुस्ते हाल करून टाकले . त्या शविय असं म्हणतात की त्यांना मारून टाकलं . म्हणून त्या अशा दुसऱ्याच ठिकाणी त्यांचा मृत्यू झाला . कुणीतरी तिथी समाधी बांधली पण ती समाधी बघून तर मला रडू कोसळलं . त्याच्यावर थोडे बहोत दगड होते आण कशीतरी ती रचलेली दगडांची लहानशी अशी समाधी होती आण त्याच्यावर टाकलेले एक लहानसं फाटलेलं कापड होत . ही त्यांची आपण इज्जत केली . ज्यांनी एव्हडं तुमच्या साठी केलं त्याची ही इज्जत आण त्याच्यातून थंड थंड अशा लहरी येत होत्या . चारीकडे अगदी सामसूम होत एकही पान हलत नव्हतं . पण तिथून अशा थंड थंड लहरी येऊन ते कापड हालत होत . असे ते जिवित असताना त्यांना एव्हडं छळलं आपण मग त्याची आता फळ नको भोगायला ?

संत साधूंना जे छळलं आहे त्याची आधी आपण फळ भोगतो आहोत . सीतेला छळलं , रामाला छळलं कुणाला सोडलं नाही . त्याची आपण फळ भोगायला नकोत . एक गोष्ट हि , त्याला कारण काय तर अंधता . आपल्याला दरीष्टी नाही , दरीष्टी नसल्या मुले कोण साधू कोण संत हे समजत नाही . ज्ञानेश्वरांना आपण छळलं आहे . मुक्ताई कुठल्या कुठे जाऊन ब्राम्हणी इथे का मेली ? तचि जन्म कुठे झालेला , राहिली कुठे ती , मग मुक्ताई ब्राम्हणीला येऊन का मेली . ? आपण लक्षात घेतलं पाहजि . आपल कीती चुकलेलं आहे ते आपण लक्षात घेत नाही आण देवाला दोष देत बसतो . दुसरं म्हणजे काय सत्ती आपण लोक म्हणजे कोणाची जे जून आहे , जे कुठून पुस्तकात आलाय , एखादा गुरु बाबा येऊन त्यांनी काही सांगितलं की झालं . आण जिस एखाद्या घाण्याला जसा बैल आपण बांधला आण त्याला झापड घातली की तो आपला गोल गोल जसा फिरतो तसे आपण फिरत असतो . हा वचिर करत नाही की असं आपण का करायचं ? आता भक्तमिर्गी लोक आहेत कबूल , भक्ती मार्ग केला पाहजि कशाला ? मार्ग कशासाठी असतो की ध्येय गाठलं पाहजि , अहो मार्गातच रुळत राहायचं म्हणजे त्याला काही अर्थ आहे का त्या मार्गाला . आपल्याला जर शडी मळाली तर शडीने वर चढून जायचं , आत मध्ये यायचं हा प्रश्न आहे का शडीवरच फिरत राहायचं . म्हणजे भक्ती मार्ग काही वाईट नाही पण त्या भक्तमार्गावरच रुळत राहिल तर त्या भक्तमार्गाला तरी काय अर्थ राहणार .

परवा मला एक वारकरी पंथाचे होते त्यांनी बोलावले . की माताजी वारकरी पंथांच्या इथे या . त्यांना बघून तर मला रडायलाच आलं कारण इतके रोड झालेले ते लोक , ती सत्ती त्यांना कॅसर झालेला इथे तंबाकू खाऊन खाऊन , अगदी रोड त्यांच्या अंगावरती कपडा नाही काही नाही . अहो तो वशिवेश्वर , तो श्री कृष्ण ज्याने सुदाम्याला सोन्याची दवारका दिली त्या एव्हड्या मोठ्या देवांचा तो स्वतः धनवंतरी मग त्यांनी या लोकांना एव्हडे रोग कसे दलि असणार ? . कुणी प्रश्न वचिराले , बाहेरचा माणूस वचिराले कारे बाबा तू एव्हडा देवाचा भक्त महिना महिना वारी करता मग तुझी अशी सत्ती का आहे ? . काही काही लोकांचं डोकं बघिडलेलं म्हण्टल झालं काय ? म्हणं हे भ्रमसिद्ध झाले , कसे झाले म्हण्टल ? कसे झाले तर म्हणं असं डोकं फोडलं म्हणं तिथी लोकांनी . मग हे काय हे देवाचं काम झालं का ? असं कस होऊ शकत ? जो देव एव्हडा मोठा कृपाळू , एव्हडा आनंद देणारा , सुख देणारा साक्षात जो धनवंतरी असा श्री कृष्ण आहे तर त्याच्या दर्शनाला गेलेले लोक असे का ? हा वचिर केला पाहजि . जर आपण वचिराच केला नाही तर आपण तामसकि लोक आहोत . तामसकि लोकांचं वैशिष्ट असं असत की जे चूक असत ते मानून त्याच्या पाठीमागे आपलं सर्व आयुष्य घालवायचं . हे तामसकि लक्षण आहे . जे चूक आहे , नरिथक आहे त्या गोष्टी वरती बसायचं आण म्हणायचं की नाही हेच मुख्य आहे . म्हणजे एखाद्या मुलासाठी एखाद्या आईच मरण , त्याच्या साठी सगळं करून सगळं काही एका मुलासाठी दावावर लावायचं हे तामसकि लक्षण आहे . हे तामसकि लक्षण आपल्यामध्ये फार आहे . आपण मुलांवर माया करतो कबूल पण मुलबाळ ही सुध्दा एका सीमेपर्यंत ठीक आहेत . सगळी कडे त्यांच्यासाठी मरण मग ती सून अली की तिला छळणं , मुलाला सुने पासून हटवण हे सगळं काम आपलं चालू असत . तामसकि पणाची ही सगळी लक्षण आहेत .

याच्या नंतर आणखीन पुष्कळ प्रकार आहेत आपल्या कडे , याच्या नंतर जातपात काढली आपण खरोखर जात म्हणून काही गोष्ट आण आहे ही मी तुम्हाला सिद्ध करून देते ती अशी की आता गीते मध्ये म्हणं लहिलं आहे . , शक्यच नाही . व्यास कोण होते , कोळीणीचा मुलगा तो ही असा तसा झालेला , वाल्मिकी कोण होते ? कोळी होते . सगळ्यांना माहिती आहे ना , रामांनी भलिलिणिची बोर खाल्ली ती हि उष्टी . आपल्याला जातपात ही जी डोक्यामध्ये गोष्ट आलेली आहे ही अगदी चुकीची आहे की ती जी जन्मापासून असते . तुम्ही कुणाच्या उदरात जन्माला आला त्याला जातपात म्हणता येत नाही . जात म्हणजे तुमची प्रकृती काय आहे ? तुम्ही तामसकि आहात , राजसकि आहात की सात्विकि आहात ह्या तीन प्रकृत्या वरती जाती अवलंबल्या आहेत . फक्त तीनच जाती जगामध्ये आहेत . बाकी सगळं जे भांडण लोकांनी काढलं आहे ते अगदी चुकीचं आहे . ज्यांनी ब्रम्हाला जाणण्याचा प्रयत्न केला तो ब्राम्हण असला पाहजि , तो सात्विकि असला पाहजि . तस दसित का तुम्हाला ? पोतभूर लोक पैसे खातात तुम्हाला खोट बोलतात अशा लोकांना तुम्ही मानाल का ते साधुसंत आहेत म्हणून ? पण आपलं लक्ष त्या चुकीकडे च जायचं आण , जे नेमकं चुकीचं आहे ते घ्यायचं आण जे सत्य आहे ते धरायचं नाही हे तामसकि लक्षण आहे . आण अशा तामसकि पणात आपण फसल्या मुले आपली प्रगती होत नाही . ते काढलं पाहजे . आपलं जे चुकल आहे ते चुकलेलं आहेच .

आता मग जातीतीत , जातीतच लग्न करायचं म्हणजे आता एक जात आहे तेल्याची त्या तच लग्न करायचं . मग त्या तेल्यान बडवून मुलीला पाठवलं तर बाकी तेली कुणी याला सांगायला तयार नाहीत की तू हुंडा नाही दिलासा , अमूक नाही दिलंस उलट सांगायचं काही लाज न वाटता आम्ही एव्हडा हुंडा घेणार , हे घेणार ते घेणार म्हणून . हा तर जातीपातीचा प्रकार आपल्याकडे . तेव्हा ही जातपात आपल्या देशातून जायला पाहजि . खरी जात म्हणजे तुमच्या मध्ये तीन जाती आहेत , पहिली तामसकि म्हणजे जे खोट त्याला मुख्य मानून आपण चालायचं , आता जेल मधून माणूस सुटून आला आण त्याने भगवे वस्त्र घातले आण बाबाजी म्हणून आला तर झाले , सगळे गेले त्याच्या पायावर , पालखी अली म्हणं . हा काय प्रकार काय आहे ते समजत नाही . कधीतरी यातून निघायला पाहजि हो . हजारो मानस अशी खायला नाही घरात अनून अनून दशा झालेली आण या लोकांना तुम्हाला पोसायला आण कशाला पाहजि . तुम्ही गृहस्थाचे लोक या संन्याशांना तुम्हाला कशाला पोसायला पाहजि . स्वतः वचिर केला पाहजि आण ते जे खरे होते त्यांना मात्र छळले होते . तुकारामांना आपण छळलेलं आहे , साईनाथ एव्हडे मोठे होते पण मुसलमान , अमका , तमका म्हणून त्यांना पण आपण छळलेलं आहे .

मुसलमानांची तसच आहे ते आपापसात भांडत बसले जातपात घेऊन . डोकं फोडत राहिले एकदुसऱ्याचं . मग हिंदू मुसलमानांचं भांडण म्हणून गांधीजींनी सुध्दा या आतताच्या आयुनकि काळात येऊन सांगितलं की बाबा तुम्ही लग्न जातीच्या बाहेर करायला सुरवात करा . ते जर असे म्हणाले असते की फिरन मध्ये लग्न करा तर त्यांना दहा दहा गोळ्या घातल्या असत्या . पण त्याच म्हणणं असं होत की विश्वधर्म स्थापन झाला पाहजि . जगामध्ये एक विश्वधर्म आहे सर्व धर्माचं तत्त्व , सार घेऊन तुम्ही जर त्यांची प्रार्थना वाचली , सुरवाती पासून त्यांनी जी सुरु केली त्याच्यात गणेशापासून सर्व देवदेवतांचं वर्णन , अल्लाहो अकबर , त्याच्या नंतर ते पारशांचा नंतर सगळ्या धर्माच खरसिती धर्माच आहे , सगळ्यांचं जे सारभूत ते जमवून ती अशी त्यानी प्रार्थना मांडलेली आहे . कारण गांधी आश्रमात त्याच्या बरोबर मी राहिलेली आहे आण अजूनही ते तशीच प्रार्थना करतात .

आता बरोबर आहे याना मदत करायची आहे सगळं काही . पण हे कशाला आले , आम्ही भारतात लोकांच्या कडे शकियला आलो . आता तुम्ही म्हणाल माताजी आमच्या कडे

काय शकियाला आहे ? पुष्कळ आहे तुम्हाला माहित नाही काय आहे, मुख्य म्हणजे बघता तुम्ही एवढ्या गरीब परसित्तीत तुम्ही झोपड्यातून राहता पण इतके तुम्ही आनंदात आहे . हे राजसंकि लोक यांचे आणि डोकं दुसरे चालत . ते कस असत कच्ची काय आणि बरोबर काय तेच कळत नाही याना . यांच्यासाठी चूकही चांगलं आणि चांगलं ही चांगलं . अशातले हे वकिषुबध झालेले लोक आहेत . त्याच्या डोक्यामध्ये अगदी संबंध कनफयुजन स्तुति असते . त्यांना हे समजत नाही की चांगलं काय आणि वाईट काय . डाव्या हातानी खावचं का उजव्या हातानी खावचं हे सुद्धा कळत नाही . तुमचं पण बघा तुमची स्तुति काय आहे , तुम्ही कसही असलं तरी खुश असता ते बघतिलं की त्यांना कौतुक वातत . आपला अहंकार घालवण्यासाठी ते येतात . ज्या माणसाला अहंकार आला त्याला वाटत आम्ही कसही वागलो तरी काय झालं . कसे राहिलो तरी काय झालं असा अहंकार आला म्हणजे मनुष्य वाटेल तसा वागायला लागतो . म्हणजे शिवाजीला म्हणायचं तू कुणबी आहेस , आणि कुणबी राज्य करू शकत नाही , मराठाच बसला पाहजि . मग आता सगळे राज्यकर्ते तुमचे मराठा बसलेत काय ? त्यावेळेला एवढं बोलायला झालं एवढ्या मोठ्या माणसाचा तुम्ही अपमान केला . काय गांधीजीना सुद्धा ते वलियतेतून आले त्यांना म्हणे परायश्चित्त करा . म्हणून त्यांना नाशकाला झुकवलं यांनी . एवढा मोठ्या माणसाला सुद्धा झुकवलं ह्यांनी . पण गांधीजीना वाटलं मी झुकलो नाही तर माझं कुणी ऐकणारच नाही म्हणून जाऊद्या गाढवांच्या पुढे बोलायचं म्हणून ते हिमान्य केलं त्यांनी . पण मी आता सांगते हे जे सगळे मूर्ख पणाचे धंदे आहेत ते सर्व सोडले पाहजि . आणि शहाणपण घेतलं पाहजि . नाहीतर ह्या देशाचं भलं होणार नाही . काही सरकारला दोष देण्यात अर्थ नाही , राज्यकर्त्यांना दोष देण्यात अर्थ नाही आपणच मूर्ख आहोत . नसत्या गोष्टी आपण घेऊन बसतो आणि मग हे असं होत . आता ह्या लोकांचं उलट झालेलं आहे ह्यांची डोकी अहंकारानी भारली गेल्या मुळे ह्याच्यात काय वाईट आहे त्याच्यात काय वाईट आहे म्हणजे इथं पर्यंत कानाका मध्ये पना घालून बसतात .

वचिरलं का तर म्हणे यांच्यात काय वाईट ? . पण कशाला घालायचं , हे असलं आहे . तुम्हाला अजून हे कळत की वाईट आहे की चांगलं आहे पण तरी सुद्धा वाईट आहे तकिडे धावणार . माहित आहे की वाईट आहे . हा दांभिक माणूस , आहे हा चोर , आहे हा भामटा आहे , देवाला पैसे नाही लागत पण पैसे घेतो कळत पण तरी तकिडे जायचं . कळत दारू पणिं वाईट आहे पण तरी तकिडे दारू प्यायला जायचं . कळत तंबाकू खाण वाईट आहे पण तरी खायचं . त्याच्यात काय वाईट आहे ? दारू पणियात , तंबाकू खाण्यात काय वाईट आहे ? आपलं डोकं फोडून घेण्यात काय वाईट आहे ? ह्यांच्यांची परसित्ती ती त्यांची परसित्ती आम्ही दोन्हीच्या मधोमध आहोत . मधोमध काय असत तर सात्विक गुण असतो . सात्विक गुणांमध्ये मनुष्याला अचूक कळत की जे चांगलं ते धरायचं . तो सात्विक गुण आल्याशिवाय आपलं भलं कस होणार . चांगलं काय तकिडेच आपलं लक्ष नाही . कति म्हंटल शस्ति घाला , कति म्हंटल सुसंस्कृत करा तरी सुद्धा होत काय मनुष्य एकदा स्वतंत्र तेला प्राप्त झाला की वाटेल तसा वागू लागतो .

आता पुष्कळांना असं वाटत की आमची जर आर्थिक परसित्ती ठीक झाली तर आम्ही ठीक होऊ . हि गोष्ट खोटी आहे . पैशाने कोणी मनुष्य ठीक होत नाही . आता पुष्कळ लोक इथे अशे आहेत की त्याच्या जवळ मोठमोठाले घर , दोन दोन तीन तीन मोटारी आहेत खूप श्रीमंत लोक आहेत . पण त्याची परसित्ती ठीक नाही . दोन दविस नवरा बायको म्हणून राहतात मग सोडून जातात . मुलबाळ सुद्धा जकिडे तकिडे सगळे अनाथलयात . आणि हे पण चाळीस एक वर्षाचे झाले की सगळे अनाथलयात पडतात . सगळ्यांना नावरां नाही न बायको नाही न मुलबाळ नाही . हि ह्यांची दुर्दशा . तेव्हा ह्यांच्या पासून काय शकियाचं आहे . ? आणि लोक मला म्हणाले माताजी तुम्ही इथं खरसिती धर्म घेऊन आले . अहो खरसिती धर्माची यांचं काय भलं केल्या मी तुम्हाला शकियायला खरसिती धर्म मला काय समजत नाही का ? , कोणच्याही धर्मातील तत्व एकमात्र आहे पण हे तरी ते कुठं पाळतात कवि तुम्ही तरी कुठे पाळता तुमच्या धर्मातलं ? तुमच्या धर्मातलं जे मूलभूत तत्व आहे आत्म्याला जाणून घ्यायचं तकिडे कुणाचं लक्ष आहे का ? नाही . जे सांगतिलं ठासून ठासून ते आपण करायला तयार नाही , कुंडलनी ही आहे हे सर्व हिंदू धर्मातच सांगितलेलं आहे . तस प्रत्येक धर्मात लहिलेलं आहे पण इतकं वषिद , सुलभ करून आपल्या देशात ल्या ऋषीमुनींनी सांगून ठेवलेलं आहे . आणि इतकं सगळं सांगून ठेवलेलं असून सुद्धा आपण जातपात घेऊन भांडत बसतो . आपण नुसते तामसकि लोक .

दुसरं असं की सात्विक माणसाची अजून एक ओळख असते की त्याला संतसाधुंची ओळख असते . कोण खरा कोण खोट ते समजत . कुणी ढोंगी माणूस आपल्या अंगावरती भस्म फासून आला तर त्याला तो देव मानणार नाही . तुम्हाला मी सांगते माझी नातं आहे पार झालेली जन्मलेलीच आहे तर ती एकदा लढाख ला गेली तचि आईवडील बरोबर होते तर तथि एक लामा बसला होता एका ढगिावर जाऊन आणि तथि जाऊन सगळे त्याच्या पाया पडत होते . हिला काय बघवेना , पाचच वर्षाची होती ती त्याच्या समोर जाऊन कंबरेवर हात ठेऊन उभारली आणि म्हणाली कारे म्हणे तू हे भगवे कपडे घातलेस आणि डोकं मुंडवून घेतलंस म्हणजे तू साधू झालास की काय ? . काही नाही म्हणे तू खोटाटा आहेस . हे दोघे घाबरले की एव्हडीशी पोरगी काय बोलते आहे . मी खर ते सांगते खाली उतर सगळ्यांना पायावर कशाला घेतो आहेस ? . पण ते सात्विक म्हणून कळलं . ती सात्विकता आल्याशिवाय तुम्हाला कळणार कस ? म्हणजे आता इथे आम्ही का मान केला मुसळवाडीला , ह्याला आम्ही का मान्यता दिली ? जागृत स्थान हे , आता म्हसोबा म्हणजे काय ? हे तरी माहिती आहे का कुणाला ? ते सुद्धा माहित नाही . आता म्हसोबा म्हणजे एकादश रुद्र आहेत हि . आता त्यांचं अवतरण होणार आहे म्हणजे ज्याला आपण कार्तिक्य म्हणतो ते . ते घोड्यावर येतात . त्यांची ओळख पटायची असली तर वीर गावाला जाऊन बघा तथि घोड्यावरून उतरले होते तथि पाणी सुद्धा पाझरतं . त्यांनी टाच मारली तर तिथून पाणी येतंय . तर हे म्हसोबा म्हणजे कोण तर हे कार्तिक्य , यांच्या मध्ये भैरवनाथा नच स्वरूप जास्त आहे . त्याच्यामुळे हे शेवटी येणार . आणि अकरा रुद्राची शक्ती आहे , त्यामुळे सगळ्यांचं हनन करतील जे वाईट माराला गेलेले आहेत . मग ते तामसकि असोत नाहीतर राजसंकि असोत . फक्त सात्विक लोकांना बचावणार आहेत ते . हे म्हसोबा , हे एकादश रुद्र तुमच्या इथे आहेत हे आम्ही ओळखून काढलं ते कोणी साधुसंत असतील तर ओळखू शकतात . पण साधुसंत असायला पाहजि . अशा म्हसोबाचं इथे स्थान झालेलं आहे कारण जेव्हा देवीनी मुसळांनी मारलं होत त्याला राक्षसाला त्या राहुला त्या वेळेला भैरवाने मदत केली होती म्हणून इथे म्हसोबा आहेत पण ते म्हसोबा म्हणजे नुसते भैरव नाहीत तर त्यात अकरा रुद्र आहेत म्हणजे भयंकर वधिवंसक शक्ती आहे ती . आणि ते पांडव्या घोड्यावर येऊन सगळ्यांचा नाश करणार आहेत शेवटी . असं आपल्या शास्त्रात सांगितलं आहे . ते कुणी सांगायचं नाही .

तेव्हा आता तुमची म्हणे कुलंधोरवी . अहो कुलंधोरवी म्हणजे काय तर सरळ गोष्ट अशी आहे तुमचं कुळ काय वचिरलं तर तुम्ही काय सांगणार ? काय सांगणार ? आमचं कुळ काय ? कुळ कस सांगायचं असत , कोणच्या देवीची उपासना करता ? कारण आपल्याकडे कुलस्वामीनीचीच आपण कुळ ओळखतो ना . मग आता तो कोणच्याही जातीचा असेना , मराठा असो ब्राम्हण असला नाहीतर कोणच्याही जातीचा असला त्यांची जी कुलस्वामिनी , ती सगळ्यांची एक म्हणजे त्या सगळ्यांची कुळ एक झाली कनिई . कळलं कनिई . मग तुम्ही कस म्हणता जातपात अली . जर देवीवर अवलंबून आहे तर आता रेणुकादेवी आपल्या माहूरच्या ज्या आहेत त्यांना कुठे कुठे लोक मानतात . सगळ्या जगामध्ये , कुठे गेलं तर राजपुताना देखील रेणुका देवीचं कुळ आहे . राजपुतान्या मध्ये जे लोक आहेत कषुद्र जातीतले लोक सुद्धा त्यांना मानतात म्हणून माहूरच्या लोकांनी काय ठेका घेतलेला आहे तेव्हा हि कुलंधोरवी सुद्धा तुम्ही म्हणता ती सुद्धा जाणली पाहजि की जियांनी ज्यावेळी देवीची भक्ती केली त्यावेळेला ती देवी आली ज्यांनी भक्ती केली ते त्या कुळातले . आता तुम्हाला आमच्या कुळा बदल माहिती नाही की आम्ही इकडचेच आहोत . म्हणजे शालविहनांचा वंशज आहोत . आता आमचं ते कुळ झालं पण आमच्या शालविहनांच्याच वंशजा मध्ये समजा जर एखादा वाईट माणूस नघिला तर तो आमच्या कुळातला नाही . मी वाळीत टाकणार त्याला . टाकलं पाहजि . पण तस करत नाही आपण . तेव्हा मग तो मनुष्य मग त्या कुळातला नाही . तो कुळ खराब झालं ते नघिन गेलं . असं धरायला पाहजि ना तस होत नाही तो कुळातच राहणार . कतिही वाईट वागला , काहीही केलं तरी तो कुळातच राहतो . मग आहे काय त्यात . अशा कुळाला काही अर्थ आहे का . देवी प्रसन्न होईल का ? स्वतः वचिर असा केला पाहजि की ज्या देवीला आपण प्रसन्न केलं , जी देवी आपण पुजली , जिला आपण कुलस्वामिनी मानतो , जचिया नावाने आपण पत्रिका वैगरे वाटतो त्या कुलस्वामिनीला पटेल असं आपलं वागणं आहे का . ? ती खरी कुलंधोरवी . मी परवा वचिरलं शिवाजी ची कोण आहे कुलस्वामिनी ? कुणाला माहित नाही . कात्यायनी त्याची कुलस्वामिनी . पण जगदंबा जी भवानी होती ती जाधवांची . तुम्हाला आश्चर्य वाटेल हे जाधव तुमच्या इथे येऊन राहिले होते लखुजी जाधव . तुमच्या अहमदनगर जिल्ह्यामध्ये त्यांना हे ब्राम्हणी गाव जागीर म्हणून दिली होती शालविहानानी . हे सगळं काही कुणाला माहितीच नाही आहे . म्हणजे ते इथे येऊन साक्षात तुमच्याइथे अहमदनगरला येऊन आश्रयाला राहिले होते . ह्या सर्व गोष्टी आहेत की नाही त्या शास्त्रात बघाव्यात , इतिहासात बघाव्यात . ते सगळं खरं आहे . पण त्यासाठी . भांडण्या सारखं काय आहे . तेव्हा जे तामसकि लोक असतात ते नुसतं मागच घेऊन बसतात . आता बापदादाचे दादाचे झालं सगळं , गेले ते आता . सोडा ते आता कशाला घेऊन बसले . मागच धरून जे बसतात , गत जे धरतात भवषियाकडे जे लक्ष देत नाहीत ते तामसकि लोक आहेत . आणि जे लोक नुसतं भवषिय च बघत बसतात कारण भवषिय हि रहात नाही ते असे राजसंकि . पण जे बरोबर ह्या वेळी वर्तमान काळात राहतात ते सात्विक लोक आहेत तस तुम्ही सात्विक राहिल पाहजि . तो खरा वशिवधर्म स्थापन झाला पाहजि . तो तुमच्या सगळ्यांमध्ये आहे , तो वशिवधर्म हिंदुधर्माच्या एका मूलभूत तत्वावरती आहे की आपल्याला आत्मबोध झाला पाहजि . म्हणजे कोणत्याही धर्माला अपमान करायचा नाही . कोणत्याही धर्माचा नषिध करायचा नाही . सर्व धर्माचं सार तत्त्व जे आहे तो असा धर्म वशिवधर्म स्थापन झाल्याशिवाय जगामध्ये शांती येणार नाही .

धर्माच्या नावावरती भांडण , काही म्हंटल तरी भांडण . ह्याच तत्त्व त्याच तत्त्व येऊन भांडण करतात . तेव्हा एक असा धर्म स्थापन करायला पाहजि की ज्यात सर्व धर्माचं सारभूत तत्त्व आहे . आणि ते झाल्या शिवाय कार्य होणार नाही . हि मंडळी स्वतःचा अहंकार घालवायला इथे आली आहेत तुमच्या पासून शकियाला आली आहेत . त्यांच्या मते तुम्हाला मुळीच अहंकार नाही . पण तस दिसत नाही कारण पुष्कळ शे लोक मी पहिले करिस्त्याने आपले चाललेत , चालली मरिचक चाललेत . त्यांना काही परवाच

नाही . काही डोक्यात जातच नाही त्यांच्या . इथल्या काही काही लोकांना जास्तच अहंकार आहे यांच्या पेक्षा पण याना असं वाटतंय की हे भोळे आहेत . इथल्या लोकांना अहंकार म्हणजे काय ते माहीतच नाही अशी इतकी सुतुती करतात भारतीय लोकांची मी बाहेर गेले म्हणजे . अहो म्हणजे इतके भोळे लोक हे याना अहंकार म्हणजे काय माहीतच नाही . पण आपल्या कडे कसे लोक आहेत ते मला माहिती आहे . आता म्हंटल चूप बसावं कशाला आपल आपणच सांगायचं .

पण आपण असे आहोत ते आपल्याला माहिती आहे . तेव्हा आपल्यात अहंकार पण कधी कधी फार येऊन जातो आणि तो अहंकार आसकृती मला हे चालायचं नाही . मला जेवायचं असलं की असच पाहजि . अहो तुम्ही कसे हजिवेत असला तरी आहे तसे च रद्दी रहाणार आहात ना . पाट पाहजि त्याला रांगोळ्या पाहजित , आणि मी माझं सोवळ्याच बसून जेवणार . सोवळ्याच नेसा नाहीतर साधं धोतर नेसला तरी आतमध्ये तसच आहे . तुमच्यात तर काही फरक होत नाही . तुमचा जसा स्वभाव तसाच आहे . काही फरक आहे का ? तुम्ही जशे आहात तशेच आहात . कशाला वरपांगी पणा करायचा . मग त्याचा हट्ट धरायचा आमचं असं आहे मग यांच्यातलं पाणी नाही चालायचं . मला त्याचंच पाणी पाहजि . हे सगळं करून मळिवलं काय तुम्ही . मला वचिरायचं आहे हे सगळं ढोंग करून मळिवलं काय ? . मग आपली तरुण मंडळी बघिडतात , ते म्हणतात हा कसला धर्म , नुसता त्रास दायक धर्म आहे . या धर्मामध्ये नुसता त्रास . कित्यांना हे नाही चालत ते नाही चालत , अमूक नाही करणार , पाणी नाही पणार , मग ते बघिडतात . मग ते कम्युनसिट झाले म्हणजे आपण काय त्यांना म्हणायचं ? देव नाही असं जर ते म्हणाले त्यांना काय म्हणायचं ? तेव्हा त्या मुलांनं समोर सुध्दा अससल धर्म ठेवला पाहजि . अससल धर्म हा आहे , देव हा आहे त्या ला जानण्या साठी तुम्हाला ह्या मानवी देहानी होणार नाही , त्याच्या साठी परमेश्वरी तत्व तुमच्यात जागृत झालं पाहजि . आणि हे परमेश्वरी तत्व तुमच्या मध्ये कुंडलनी म्हणून आहे ती एकदा जागृत झाली म्हणजे तुम्हाला आत्मबोध झाला म्हणजे तुम्ही जर पार झालात त्याच्या नंतर तुम्हाला कळेल की तुम्ही काय आहात . त्याच्या आधी तुम्ही मी मन , बुद्धी , शरीर , अहंकार हे बघून असं वाटत की तुम्ही तेच आहात पण नाही तुम्ही आत्मा आहात . आधी ते जाणून घेतलं पाहजि .

आपल्या देशाच्या अनेक मोठ्या मोठ्या वभितीच्या मुळे , अवतरण ना मुळे , त्याच्या पूर्णपणे मुळे इथल्या लोकांना फार लवकर आत्म्याचा बोध होतो . पण ततिक्याच लवकर वसिर पडतो . जशी आपली स्वतंत्रता मळिली स्वसत्तात मळिली ना स्वसत्तातच जाते तशातलाच प्रकार आहे . आपल्याला हे इतक्या लवकर मळित ते फार लवकर वसिरतो . पण त्याचे अनेक फायदे आहेत , खरोखर आता मानवाला तेच व्हायचं आहे . सगळ्या मानवांची उत्क्रांती आता आत्मबोधात झाली पाहजि . आणि ते होणार आहे . जथे होईल तथिच ते ठीक होणार आहे . महाराष्ट्रात मी एव्हडी मेहनत एव्हड्या साठी करते कारण इथे नाथानी फार मेहनत केली आहे . त्याशिवीय इथे स्वतः रामचंद्र अनवाणी चालले आहेत . तसच तुम्हाला माहिती आहे की इथे मोठमोठाले अशे पृथ्वी तत्वातून पुंज च्या पुंज ज्याला आपण स्वयंभू म्हणतो अशा पैकी साडेतीन वेढोळे घातलेली कुंडलनी जी आहे ती या महाराष्ट्रात आहे . म्हणजे ती कोणची ? तर माहूरची रेणुका देवी ती महा सरस्वती झाली , दुसरी महाकाली ती आहे तुळजा पुरची भवानी , आणखीन महालक्ष्मी जी आहे ती कोल्हापूरची . पण बघा महालक्ष्मी च्या देवळात जाऊन आपण उदो उदो ग अंबे म्हणतो , खर म्हणजे महालक्ष्मीला अंबे म्हणतो कशाला तर त्या महालक्ष्मी तत्वातून , महालक्ष्मी जे मध्यतत्त्व आहे त्याच्यातून कुंडलनी उठली पाहजि म्हणून तिला उदो उदो म्हणतो . पण ते सगळं सांगणार कुणी बसलेलच नाही . तुम्हाला काही माहितीच नाही आहे काय प्रकार . साडेतीन वेढोळे घालून आदीशक्ती जी आहे अर्धमात्रा जी सगळ्यात मुख्य जी तुम्हाला आता जर वनीला गेलात नाशका जवळ च आहे ते तर गडावर बसलेली आहे . बघण्या सारखी आहे . तर हे सगळं काही जे झालेलं आहे त्याच्या सुध्दा पुष्कळ फायदा महाराष्ट्रात आहे . त्याशिवीय अष्टवनीयक इथे बसलेले आहेत ते त्या कुंडलनीला सांभाळत आहेत . अशाप्रमाणे हा सगळी व्यवस्था ह्या पृथ्वी तत्वांनी करून ठेवली आहे . तुमच्या साठी सगळी व्यवस्था करून एखाद्या महामूर्खाला सगळं काही द्यावं तस कधीकधी वाटत . एखाद्या माणसाने खूप आपली संपत्ती मळिवावी त्याच एवढं धन जोडाव सगळी काही व्यवस्था करावी आणि त्याच्या वरती एखाद्या वेड्या मुलाला बसवावं असं झालेलं आहे , तेव्हा एव्हडी जी संपत्ती तुमच्या जवळ मळिली आहे , जे काही तुम्हाला मळिलेलं आहे त्याच्या उपयोग तुम्ही करून घ्यावा हे सांगण्यासाठी मी इथे आलेली आहे . मी तुमची आई आहे , आणि तुम्हाला जे खर ते सांगितलं . त्याच वाईट नाही वाटलं पाहजि . आईने जे सांगितलं ते आमच्या भल्या साठी , कारण तुझं आहे तुझं पाशी ते द्यायला आलो , जरी कलिल्या द्यायला आलो तरी कळलं पाहजि की कितती संपत्ती आमच्या जवळ आहे . आणि म्हणून सगळ्या मुलांनी सुध्दा लक्षात घेतलं पाहजि की तुम्ही एकदा पार झाल्या नंतर तुमची बुद्धी सरळ होईल , अभ्यास चांगला येईल पण त्याच्याही पलीकडे स्वधर्म बनाल . स्वधर्म म्हणजे , स्व म्हणजे आत्म्याचा धर्म , जे आपल्याला सांगितलं आहे की "स्वधर्म सूर्य पाहो " , विश्व पाहो असं जे वर्णन केलेलं आहे ते तुमच्यात झालं पाहजि . हे सगळं ज्ञानेश्वरांनी सुध्दा संबंध सांगितलेलं आहे . आणि ते सगळं आज घडत आहे कारण ज्ञानेश्वर सुध्दा फार मोठे द्रष्टा होते . आणि त्यांनी जे पसायदान दिले आहे तेच हे पसायदान . जे तुमच्या हातामध्ये चैतन्य वाहणार आहे तेच पसायदान आहे . हे सर्व चैतन्य म्हणजे देवांनी हिजी सुष्टी रचली त्या प्रजेच्याच , त्या चैतन्याच हे दान तुम्हाला मळिणार आहे तेव्हा ते तुम्ही घ्यावं , त्याला जपावं , त्याची जोपासना करावी , त्याची इज्जत करावी , आपल्या देशाचा उदयाचा काळ दूर नाही तो येणार आहे . त्यात कितती लोक तुम्ही समवाल ते तुमच्या शहाणपणावर अवलंबून आहे . शहाणपण धरावं आणि नम्रपणे हा गोष्ट घ्यावी .

अहंकार कठू नये , शिष्ट पण दाखवू नये . अक्कल काही नाही पण शिष्टपणा फार आहे . ह्याच मला फार आश्चर्य वाटत ते आपल्या कडे साधारण मनुष्य ज्याला काही अक्कल नाही तो सुध्दा लेकच द्यायला लागतो की मला आश्चर्य वाटत की हे कुठले वदिवान आलेत म्हणून . एक गृहस्थ आमच्या कडे आले शेती होती , म्हणे मला एअरकंडशिनर खरेदी करायचं मी पुष्कळ पैसे केलेत . म्हंटल कशाला ? म्हणे शेतात मी जातो तर मला फार गर्मी लागते म्हणून मला एअरकंडशिनर लावायचं आहे . तर हे असल्या प्रकारचे वेडे पणाचे वचिर लोकांनी ठेवले तर कस होणार ? शेतात जाता तर शेतकऱ्या सारखं राहायचं . आता सगळे अंगरेज इथे एअरकंडशिनर शिवीय राहून गेले आणि आपल्या भारतीयांना एअरकंडशिनर शिवीय जमतच नाही . आपण म्हणजे अंगरेजां न पेक्षा मोठे झालो आता एकदम . असं व्हायला नको , बेफाम जो मनुष्य सुटतो त्याला लगाम नाही , शस्त्र नाही , त्याला वळण नाही . तेव्हा आपल्या कुलस्वामिनी च ध्यान करून तचिया मर्यादेत तचिया दंडकात राहिले लोकच सात्विक लोक आहेत . तेव्हा ती केव्हडी मोठी आपल्याला देण आहे . ह्या लोकांना कुलस्वामिनी नाही , ह्यांना देवाचं , धर्माचं काही विशेष माहिती नाही . तरी सुध्दा हे लोक इतके वरती आले , मी म्हणते की नरकातून नष्टि एखाद्या कमळा सारखे झाले आणि सगळ्या देशांनं मध्ये आपलं एवढं सुरभीत करून ठेवलं आहे , सगळी कडे सुगंध ह्यांचा पसरलेला आहे आणि आपल्या देशामध्ये हे होऊ नये हा फार दुःखाची गोष्ट आहे . अडीशे माणस इथे जी आलेली आहेत ती चौदा देशातून आलेली आहेत . आणि अगदी समृद्ध देशातून आलेली आहेत . आणि ती तुमच्या कडे नम्रभावाने आलेली आहेत . की परेम तुमचं बघायला , हे करायला वेगरे . पण त्यांना माहिती नाही ह्या प्रेमाच्या पोटी मनुष्याला हा वचिर आहे की नाही की हे विश्वास परेम आपल्याला द्यायचं आहे . ते तुमच्या जवळ विश्वास परेम मागायला आलेली आहेत . तेव्हा त्यांना प्रेमांनी तुम्ही आपलंस करावं आणि इथे ते आरामात येऊन तुमच्या मध्ये मसिल्ले तुम्हाला बघतात , भेटतात त्यांना फार आनंद होतो . आणि तुम्ही सुध्दा त्यांचा उत्साह बघून त्यांच्या सारखाच उत्साह दाखवावं अशी माझी तुम्हाला नम्र वनिती आहे . पुढे हळू हळू हा प्रजा वाढत जाणार , आपले लोक वाढत जाणार आणि अशे शहाणे लोक जगामध्ये पुष्कळ आले म्हणजे सगळ्या जगाची जी समस्या आहे ती दूर होणार आहे . आता आपण थोडासा प्रयोग करूयात . मागची मंडळी जरा पुढे येऊन बसा .

म्हणजे सगळ्यांना आत्मबोध देता येईल . नम्रपणांनी सगळ्यांनी येऊन बसायचं . फॉरेनर लोक इथे येऊन कशा परसिततीत राहतात हे बघा . त्यांच्या देशात आहे ते आपल्या देशात आहे का ? इथे येऊ न ते मजा करत नाहीत , त्यांच्या देशात जे आहे ते बघाल तर आश्चर्य चकते व्हाल . इथे येऊन बघिरे अशा परसिततीत राहतात त्याचंच आश्चर्य वाटत मला आणि कधी कधी असं वाटत आपल्या कडच्या श्रीमंत लोकांना असं राहा म्हणून सांगितलं तर ओरडून ओरडून एक करतील . हे लोक तर तथि इतके मजेत राहतात , त्यांच्या जवळ इतकी श्रीमंती आहे आणि ते सगळं सोडून तुमच्या साठी ते इथे आले आहेत , की तुम्ही कस गरबित आनंदात राहता ते बघायला . आणि तुम्ही उलट समजायचं कारण डोकं उलट आहे ना आपलं , सगळं उलट दसित आपल्याला . डोकं देवाने उलट बसवलेलं आहे आपल्याला तेव्हाच चुकलेलं आहे बाकी सगळं ठीक आहे . ह्यांना इथं काय मजा मळिणार आहे . ? त्यांच्या देशात जे आहे ते आपल्या देशात आहे का ? तुम्ही कधी पाहिलं आहे ते ? इतका आराम इतकं सगळं काही आहे की काही वचिरू नका . ते इथे आले तर काही उलट डोक्यात घेऊन बसायचं .

आणि पिरत हे बाईच्या अंगात आलं तर ते भूत आहे हे सुध्दा काळात नाही आपल्याला . बाईच्या अंगात देवी कशाला येणार ? देवीला काही आणखीन धंदे नाहीत का आणि मग तचिया पाया पडायचं मग त्या भुताच्या . आमच्या मुंबईला तर मोलकरणीच्या अंगात येत आता त्या देवीला काही काम नाही ते मोलकरणीच्या अंगात येईल . डोकं च नाही आपल्याला . त्या भुताच्या मार्गे लागायचं . भूत जस बोलेल तस ऐकायचं . भूत असतात हे माहिती आहे का नाही ? पसिटांलेली बाई तिला काही अक्कल नाही तचिया पाया पडायचं . कुणी अकलेची गोष्ट सांगितली तर ती ऐकायची नाही . मग आपली प्रगती कशी होणार ? हे मला तुम्ही सांगा . जर तुमच्या साठी जे चांगलं आहे , जे तुमच्या भल्या साठी आहे ते ऐकायचं नाही तर तुमची प्रगती कशी होणार ? . समजा आम्ही म्हंटल हे वषि आहे आणि हे अमृत आहे , मी अमृत खा म्हणते तर तुम्ही वषि खाणार आणि आम्ही मेलो कशे असं जर तुम्ही वचिरलं तर खायला कुणी सांगितलं होत वषि तुम्हाला . हा अशी परसितथी आहे डोकं उलट आहे परत्येक गोष्टीच काहीतरी वकिलप काढतो . कारण आता हा माणस इतकी चांगली आहेत पण याना विश्वास च वाटत नाही कारण आपण पण इतके चांगले असू शकत नाही . दुसरी मंडळी इतकी चांगली असू शकतात की ती आपल्याला भेटायला प्रेमाने बघायला अली हे आपल्या डोक्यातच येऊ शकत नाही कारण आपण अशे चांगले नाहीच आहोत . अशी आपल्या कडे कोण लोक आहेत असं वाटत की जी आपल्या भल्या साठी आपल्या कडे येतात . माझ्यावर तरी विश्वास ठेवा . मी काय तुमच्या कडून पैसे बसि घेत नाही ना . स्वतःचेच खर्च करून येते .

आणियांनी तुमच्या देवळासाठी पैसे दिले .तर म्हणे कहीद्वि धर्माच्या वरीधात आहे .असं कस ,म्हणजे डोकं नाही जे म्हणतात ते हे . उलट्या टोप्या बसल्यात असं मी म्हणेन . काहीतरी डोकं खराब झालेलं आहे लोकांचं . पूर्वी अस कधी वचिर यायचा नाही . आण आता हे नवीन वचिराचं भूत कुठून आलं आहे समजत नाही . कोणी तरी भरवत असेल डोक्यात उलट्या गोष्टी . आपल्याला स्वतःचा वचिर नाही .कुणी काही सांगतिलं त्याच्या पाठी चालले . पण चांगलं सांगितलेलं ऐकत नाही . हे मुख्य सांगते .

साधुसंत आले त्यानी चांगलं सांगतिलं कबिबारे असं करू नका . मारून टाकायचं त्यांना . दगडांनी मारा नाहीतर कसही करा नाहीतर त्याला उपाशी मारा ,त्याला हे करा ते करा . जे चांगलं आहे ते ओळखलं असत तर आज पर्यंत कुठल्या कुठे गेलं असते . पण जो कुणी चांगलं सांगायला आला त्याचा छळ केला . गांधीजीना पण गोळ्या घातल्या ना शेवटी . कुणाला सोडलं का तुम्ही . तेव्हा जे चांगलं आहे ते समजून घ्या . स्वतःच डोकं लावू नका . आण आत्मबोध घ्या . आपल्या मध्ये जो आत्मा आहे तो जरा अंधारात आहे ,तो जर तुमच्या चित्तात आला तर चांगलं काय आण विईट काय ते कळेल तुम्हाला .

आता तुमच्या मध्ये जी संपत्ती आहे ती घेऊन टाका . काय सांगायचं ,तकिडे हलकष नाही इकडे हलकष नाही . थोडं गांभीर्य पाहजि . त्याच्या शिवाय कोणतीही गोष्ट येत नाही . मुख्य म्हणजे आत्म्याचं जागरण व्हायचं आहे ,फार मोठी गोष्ट आहे . देवाच्या साम्राज्यात जायचं आहे असं लक्षात ठेवलं पाहजि .

आता सगळ्यांनी नुसते अशे हात ठेवायचे ,स्वतःकडे लक्ष द्यायचं . पुरुषांनी टोप्या काढाव्यात . कारण हे इथे ब्रम्हरंध्र आहे . टाळू . ह्या टाळूतून कुंडलीनी अशी नघिते . म्हणून टाळू झाकायचा नाही . आता हे जागरण तुम्हाला इतक्या लवकर इथे घडत तस तथि होत नाही मला फार मेहनत घ्यावी लागते . पण ज्यांना घडत ते सांभाळत नाहीत आणा ज्यांना घडत नाही ते सांभाळतात . दात आहे तर चणे नाहीत आणा चणे आहेत तर दात नाहीत अशी स्तुति आहे . आलं ना आता गार वाटलं ना . आता खूप आनंद वाटेल आतून आणा डोळे एकदम चमकतील . असं वाटेल कडोळ्यामध्ये एखादा दीप आला आहे . थोडा वेळ चित्त टाळूवर ठेऊन शांत बसा . डोळे मटो . कोणच्याही जुन्या ,कुजलेल्या रूढी डोक्यावर घेऊन फारिचं नाही . रूढी जी आपल्याला जिवित ठेवेल अशाच रूढी मानल्या पाहजित . ज्या आपल्याला मारून टाकतील अशा रूढी मानायचा नाहीत . सगळ्यांना क्षमा करून टाकली असं म्हणा . देव हा परेमाचा ,दयेचा आणा क्षमेचा सागर आहे . तेव्हा एवढाच म्हणायचं माझं जर काही चुकलं असेल तर क्षमा कर फक्त मला . मी दोषी आहे असं काही म्हणायचं नाही . चुकलं असेल तर हे परमेश्वरा मला क्षमा कर एवढाच म्हणायचं .

आता जेव्हा काय आम्ही केलेलं आहे ते तुमच्या डोक्यात राहूद्या . ध्यान कस करायचं हे शकून घ्या . फोटो घ्या ,फोटो वर मेहनत घ्या . संध्याकाळी सहा वाजता मंगळवारी इथे ध्यान होत ,सगळ्यांनी तथि यायचं . ध्यान करायचं आणा स्वतःची प्रगती करून घ्यायची . उद्या तुम्ही सगळे मोठे मोठे गुरु होणार आहात . स्वताचेच तुम्ही गुरु होणार आहात . याने सर्व तऱ्हेची तुम्हाला मदत होईल . आण काही प्रश्न असला तर मला पत्र लिहा . अनंत आशीर्वाद .

1985-01-21, Public Program

21 जानेवारी 1985

Public Program

Sonai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Reviewed

Public Program, Sonai (India), January 21st, 1985

सोनाईचे सहजयोगी तसेच सोनाईचे भक्त लोक, सत्याला शोधणारे सर्व जीव, सर्वांना आमचा नमस्कार. सहजयोग आज आलेला आहे अशातली गोष्ट नाही, अनादी काळापासून सहज योगाची क्रिया घडत आहे. रामचंद्राच्या वेळेला राजा जनकानी नचकितला आत्मबोध दिला असे म्हणतात, त्यानंतर इंदराला सुद्धा आत्मबोध घ्यावा लागला. म्हणजे जोपर्यंत आपल्या आत्म्याचा बोध आपल्याला होत नाही, तोपर्यंत आपण अर्धवट आहोत. बुद्ध्यासुद्धा जेव्हा एक राजपुत्र म्हणून जन्माला आले, तेव्हा त्यांच्या लक्षात अशी गोष्ट आली की मानवाचा जीव, मानवाचे आयुष्य हे अपूरे आहे. त्याची बुद्धी ही अपूरी पडते. म्हणून काहीतरी ह्याच्या पलीकडे असले पाहिजे, ज्याच्यामध्ये सुख आहे, ज्याच्यामध्ये आनंद आहे आणि तो आनंद म्हणजे कधीही संपत नाही. असा कधीही न संपणारा आनंद कुठेतरी असलाच पाहिजे, अशा शोधात बुद्ध्यासुद्धा फिरले आणि शेवटी एक दिवशी ते असे एका झाडाखाली आरामात पडले होते थकून - त्या वेळेला सहजच त्यांची कुंडलीनी जागृत होऊन त्यांना आत्मबोध झाला. अशाप्रकारे आपल्या देशात अनेक लोकांचा आत्मबोध झालेला आहे. तसेच पुष्कळांना जन्मतःच हा आत्मबोध मिळालेला सुद्धा असतो. पण तरीसुद्धा असे साधुसंत फार कमी झाले. अशी फार अवतरण कमी झालेली आहेत आणि त्यामुळे लोकांना असे वाटते की हे काही आपल्या ह्याचे नाही, हे जनसाधारणासाठी नाही. पण आजचा सहजयोग हा समजोमुख आहे. समाजाकडे लक्ष आहे. कारण ही जी क्रिया आहे ती पूर्वी एक दोन लोकांनाच साध्य होती आणि जे एक दोन लोकच म्हणून मोठ्या पदाला पोहोचत असत ते आज सगळ्यांना उपलब्ध झाले पाहिजे अशी मला लहानपापासून इच्छा होती आणि म्हणून ती कशी उपलब्ध करून द्यायची, त्याच्यामध्ये काय लोकांना त्रास आहे, कशामुळे लोकांना ही मळित नाही, ही ज्ञानाची गुरुकिल्ली का मळित नाही याचा मी बराच विचार केला आणि त्यानंतर माझ्या वयाच्या ४७ व्या वर्षी मला कळले की ह्या लोकांच्या मध्ये कति तर हे तरहेचे प्रकार आहेत. त्याला कारण असे आहे की मनुष्य हा त्रिविध दृष्टीनी बांधलेला आहे. त्याच्यामध्ये एक म्हणजे तामसकि प्रवृत्तीचा एक मनुष्य असतो. दुसरा म्हणजे राजासकि प्रवृत्तीचा असतो आणि तिसरा म्हणजे सात्विक. सात्विक माणसाला चटकन कळते की कोण गुरू आहे, कोण खरा आहे, कोण खोटा आहे. तो सरळ मध्यमार्गी असतो. कोणत्याही अतशियतेला नाही जात. एकसूत्रीमला नाही जात. मध्यमार्गी असतो, सगळ्यांवर परेम करणारा असतो आणि अत्यंत नम्र असतो. अशी माणसे फार कमी असतात. म्हणजे दोन तरहेची माणसे सांगितली आहेत की एक मनुष्य असतो, त्याला असे म्हणता येईल की तो तामसकि आहे. आता तामसकि मनुष्य जो असतो त्याला खर खोट तर कळतच नाही, म्हणजे खोट असत त्याच्या मागे धावतो. म्हणजे जी गोष्ट खोटी आहे त्याच्यामागे धावायची. आपल्या हृदिसुधानात मला वाटते बहुतेक लोक तामसकि प्रवृत्तीचे आहेत. राजासकि प्रवृत्तीचे जे लोक आहेत ते पाश्चिमात्य देशांत आहेत आणि पाश्चिमात्य देशातल्या लोकांची जी स्थिती आहे ती राजासकि लोकांची असते की त्यांना चांगले आणि वाईट समजत नाही. दोन्हीही चांगले. त्यांच्या मते वाईटही चांगले आणि चांगलेही चांगले. अशा संभ्रांत स्थितीत राहतात. त्याच्यामध्ये संभ्रांतता येते. म्हणजे चांगले काय आणि वाईट काय हेच ज्या माणसाला समजत नाही, त्याच भलं कसं होणार ? आणि ज्याला समजतं की हे वाईट आहे, पण तरीसुद्धा वाईटाकडे ते जातात. असे जे लोक आहेत ते तामसकि असतात. आता आपल्याला कोणीही असे म्हणणार नाही हृदिसुधानात की दारू पण चांगले नाही असे कोणी म्हणणार नाही, पण दारू पतित. कारण काय की जरी कळतंय की वाईट आहे, तरी त्या वाईट मारगाला जाऊन आपण नुकसान करून घेतो. पण परदेशामध्ये जर गेलं तर ते म्हणतात की त्याच्यात काय वाईट? दारू प्याल तर काय वाईट? चोऱ्या केल्या तर काय वाईट? खोटं बोलले तर काय वाईट? म्हणजे त्यांना त्याच्यातल वाईट सुद्धा दिसत नाही. म्हणजे दोन्ही दशा चांगल्या नाहीत. पण तामसकि लोकांचा सगळ्यात मोठा असा त्रास असतो की जे लोक दार्भिक असतात, खोटे असतात, फसवतात, त्यांच्याकडे पहिल्यांदा लक्ष जातं. जे खरे लोक असतात, तकिडे जात नाही. तेव्हा याला उत्तर काय? याला तोड काय? लोकांना अशा भ्रामकतेतून कसे काढायचे? या अंधारातून कसे काढायचे? म्हणजे तामसकि मनुष्य जसा घाणेचा बैल असतो, तसा बांधलेला असतो आणि त्याला झापड असते आणि तो सारखा गोल गोल फिरत असतो. जे करायचं तेच करत राहायचं. सारखं असं करत राहायचं. आता वारकरी मंडळीच सांगितलं तर मी सांगते की संबध ज्ञानेश्वरी वाचून काढली, पण कुठेही लहिले नाही की वार्या करा, कुठेही लहिले नाही की दडिया घाला - कुठेही. पण हे कसे काय सुरू झाले ते देवाला माहीत. बरं तो एक मार्ग आहे - भक्तीचा. पण तो जो अतीशय आपण करतो की तोडामध्ये तंबाखू भरायची आणि तासून तास वारकरी म्हणून फरियच. त्यांची स्थिती पाहिली तर रडायला येतं. अगदी पाण्याची पीतर असावी तशी अगदी सगळी आजारी - सगळ्यांना कॅन्सर झालेला, नाहीतर काहीतर कषयरोग झालेला आणि म्हणे आम्ही वारकरी. असे कसे होईल? जर तुम्ही वारकरी आहात, तुम्ही जर त्या कृष्णाच्या देवळात जाता तर तो कृष्ण साक्षात धनवंतरी आहे. त्याच्या कृपेने अनेक रोग बरे होऊ शकतात. तेव्हा तुम्ही इतके रागिष्ठ कसे? तुमच्या जवळ एक पैसा नाही, दमडी नाही, फक्त तुम्ही ओरडत ओरडत परमेश्वराच्या नावाने तिथी जाता, मग तुम्हाला असे नुकसान का होते? कोणीही वचिरेल. कोणीही बाहेरचा मनुष्य वचिरेल अहो हे भक्त तर यांचे चेहरे बघा तर कसे दिसतात? असे कसे होऊ शकते? त्याला कारण असे आहे की ते रस्ता चुकले आहेत. भक्ती हा मार्ग आहे. ते काही ध्येय नव्हे. जर ध्येय तुमचे भक्ती असती तर त्याला मार्ग म्हटल नसत, आणि भक्त तो अभक्त नाही, जो वभिक्त नाही, जो परमेश्वरापासून वेगळा नाही तोच भक्त आहे.

पण हे जे आपण काढले आहे दुम अशी की आता तिथी जायच, टाळ कुटत फरियच आणि एकेक महिना तिथी जाऊन शेवटी मग लोकांची डोकी फुटतात. त्याचा काहीही फायदा झालेला आपल्याला दिसत नाही, तेव्हा मी आई आहे तुमची, मी तुम्हाला सांगते, थोडासा विचार केला पाहिजे की हा मार्ग आपण अतशियतेत घातला. अतशिय करून टाकलय त्याच. उपाशी तापाशी कसे करून. परमेश्वराने तुम्हाला कधी उपास करायला सांगितलेला नाही परमेश्वराच्या नावाने उपास करायला नको. त्यांनी सांगितल की तुम्ही आनंदात राहा. सारी सुष्टी मी तुमच्यासाठी केलेली आहे. बघा कृष्णाच्या आयुष्यातच त्यांनी सगळ्यांना लीला सांगितली आहे. सगळी लीला हा खेळ आहे. तो कसा रास आणि सगळी सुंदर लीला रचायचा - लहानपणी सुद्धा त्याने सगळे खेळ रचले होते. तो काय तुम्हाला सांगेल का उपाशी मरा म्हणून. आणि तसेच आपल्या देशात लोक उपाशी मरत आहेत. पण उपास केला पाहिजे. मग आपल्या जीवाचे हाल केले पाहिजे हे कुणी तुम्हाला सांगितले आहे मला समजत नाही. बरं ज्यांनी सांगितले ते मात्र गबर आहेत. तुम्हाला सांगतात उपास करा आणि पैसे खशित. तेव्हा आपली जी बुद्धी आहे, तिला थोडेसे उघडले पाहिजे आणि विचार केला पाहिजे की आजपर्यंत आम्ही घाण्याच्या बैलासारखे जे चाललेलो होतो त्याच्यात काही ठीक आहे की त्याच्या पलकिडे काही आहे कवि नाही, असातरी विचार मनामध्ये घेतलाच पाहिजे, त्या शविया आपल्या देशाचं भलं होणार नाही. उलट प्रत्येक गोष्टीमध्ये आपली दृष्टी इतकी कोटी झालेली आहे की त्याला कसं बदलायच हेच मला समजत नाही. जातीपातीचे एक भांडण आपण घेऊन बसतो की ह्याची जात ही, त्याची जात ही. अहो तुमची जात म्हणजे तीनच आहे - एक म्हणजे तामसकि, नाहीतर राजसकि, नाहीतर सात्विक. तुम्हाला चौथी जात नाही, आणि जी चौथी जात आहे ती ह्याच्या पलकिडे ज्याला गुणातीत म्हणतात. आत्म्याचे दर्शन झाले आहे. आता ज्ञानेश्वरांचे सांगितले, त्यांनी ज्ञानेश्वरांनी दडिया घालायला सांगितल्या. पण काय सांगितलं? त्यांनी जी भवषियवाणी केली आहे ती फार सुंदर पसायदान म्हणून. तुम्ही वाचल असेल की त्याच्या मध्ये काय आहे की तुम्हाला एक दान मिळायला पाहिजे - आत्म्याचे. जेव्हा ते ज्ञान मिळिल, त्यांनी फार सुंदर शब्द वापरलेला आहे की स्वधर्म सूर्य वशिष्ठ पाहो.

स्वधर्म हा शब्द शविया महाराजांनी सुद्धा वापरला होता. कारण ते पार मनुष्य होते. तेही मोठे होते. त्यांनी सांगितले की स्वधर्म ओळखावा. स्व म्हणजे काय? स्व म्हणजे तुमचा आत्मा. त्याचा धर्म घेतला पाहिजे. तो वशिवात एकीकडे सगळीकडे एकसारखा आहे. तत्वांमध्ये सर्व धर्मांनी सांगितले आहे - सर्व धर्मांनी ही गोष्ट सांगितलेली आहे की आपल्या आत्म्यामध्ये तुमचा जन्म झाला पाहिजे. परत तुमचा जन्म झाला पाहिजे. तुमची जी आज स्थिती आहे त्याच्यापेक्षा तुमचा जन्म आत्म्यामध्ये झाला पाहिजे. त्याच्या प्रकशात झाला पाहिजे असे सर्व धर्मांनी सांगितले आहे. सर्व वशिवात सांगितलेले आहे. पण ज्ञानेश्वरांनी साध्या मराठी भाषेमध्ये स्पष्ट लहिलेले आहे की असं झालं पाहिजे. दुरितांचे तमिरि जावो - दुरीत कोण ते? दुरीत कोण आहे? जे तामसकि लोक आहेत त्यांना तमिरि म्हणजे त्यांचा अंधार गेला पाहिजे, अशी त्यांनी प्रार्थना केली आहे परमेश्वराला. वशिवात्मके - वशिवाचा जो आत्मा त्यांनी ऐकावे. तोषावे. मी जे सगळं यज्ञ केले आहे वाणीचे ते ऐकावे आणि हे प्रभू तू या लोकांचे जे तीमिर आहे, ह्यांचे जे अंधार आहे ते तू दूर कर आणि पिरत म्हटले आहे खळांची व्यंकटी सांडो म्हणजे जे खळ आहेत म्हणजे जे दुष्ट आहेत, त्यांनी आमहाला जो हा त्रास दलिला आहे ती सांडो, ती नष्टीन गेली पाहिजे. खळांची व्यंकटी सांडो. ते आपले काय झालेले आहे आपण खळांच्याच मागे लागलेलो आहोत. एखादा भामटा जर जेलमधून आला आणि त्यांनी जर गेरेवे वस्त्र घातले, झाले सगळे त्याच्या पायावर.

आता ही झाली जुन्या लोकांची पद्धत. रूढी. कोणचीही रूढी असली तरी ती मेलेली रूढी असली तर तिचा गळ्याला गळफास घातला नाही पाहिजे. तसेच जातीच्या बाबतीत आहे की आमची जात. ही जात, ती जात. जातीतच लग्न करायचं. अहो पण उद्या तुमच्या मुलीला कोणी छळल तर तुमची जात उभी राहते का तुमच्याबरोबर. त्यासाठी तुम्ही हुंडा देणार, तुम्ही हे करणार, त्या जातीसाठी तुम्ही दुनिया भरच्या गोष्टी करणार. पण त्या जर मुलीचे हाल झाले तर तुमची जात उभी राहते का की ह्याला वाळीत टाका. उलट त्या मुलीला माहून त्यांनी घरातून काढली की आपली मुलगी त्याच्याकडे राहाते. ही तामसकि वृत्ती आपल्यामध्ये आहे की जे खोटं, ते चुकीचे, तिथी चिकटायचे. मग मार

खायचे. मार खाल्ले म्हणजे मग परमेश्वराला दोष लावत बसायचे. पण जे ठीक आहे, ते आपण घ्यायला तयार नाही. आपल्या समाजामध्ये फार जागृती करायची गरज आहे आणि ती फक्त सहजयोगामुळे होऊ शकते. दुसरे कशानेही होऊ शकत नाही. मी पाहिले आहे पुष्कळ लोक लेकचर देताना पुष्कळदा की जात पात कुछ नाही .. असं तसं..पण जेव्हा स्वतःच्या मुलाची गोष्ट येईल तर येवढा मला हुंडा पाहजि, येवढा मला पैसा पाहजि. त्याला कारण असं की त्याच्या आत्म्याचा प्रकाश अजून त्याच्यामध्ये आलेला नाही. एकदा आत्म्याचा प्रकाश आला म्हणजे आत बाहेर एक होऊन जातं. मनुष्य बाहेर आणि आत दोन गोष्टी करू शकत नाही. त्या प्रकाशात आपणाला घायला पाहजि. बर तो आत्मा आपल्या सर्वांमध्ये आहे. तो असा नाही की एकामध्ये आहे आणि एकामध्ये नाही. सगळ्यांमध्ये आहे. परमेश्वराने सगळ्यांमध्ये हा आत्मा ठेवला आहे. आणि आता आपण जे म्हणतात की आपण एका जानावरांपासून मनुष्य झालो.

आता मानवापासून हा अती मानव होण्याचा मार्ग अत्यंत सहज आणि सुलभ आहे. रामदास स्वामीना एकदा वचिारलं की का बुवा कति वेळ लागतो, त्यांनी सांगितले तत्क्षण. तेव्हाच झालं पाहजि. पण माणसामध्ये तेवढी नम्रता पाहजि. आपल्यामध्ये नम्रता नाही. तसं पाहिलं तर मला आश्चर्य वाटते की परदेशातल्या लोकांना की जे इतक्या नरकात राहतात, त्यांना एवढा अहंकार असायला पाहजि, त्यांच्यामध्ये जास्त नम्रता आहे. आपल्या इथल्या लोकांना फकिर नाही कतिही सांगितलं तरी ते डोक्यात येत नाही. आता मागच्या वेळेला आपल्याला माहीत आहे की इथे केवढी गर्दी झाली होती. इथे पाय ठेवायला जागा नव्हती. आज कबूल, अचानक झालं. बरं झाल कमी लोक आहेत. कारण त्या वेळेला केवढे लोक आले होते. त्यातले कति लोक हाती लागले. त्यांनी लक्ष दलं नाही. त्यांना त्यांच्या आत्म्याची जागृती करुन सुध्दा वाया गेल. जसं एखादं एखाद्या वेळेला एका शेतकरी नधिला, त्याने अशीच काही बयि पेरली आणि ती वाऱ्यावर उडून जावी तशी ती उडून गेली. कविा ती खडकावर पडली तर ती ही बेकार जाणार. त्याला सुपीक जमीन पाहजि. आशा आहे मला आज की तुमच्यामध्ये आज जी मंडळी आली आहेत ती खरीच भक्त मंडळी आहेत आणि समजदार आणि शेहाणी मंडळी आहेत की तुम्हाला जे आज मळिल त्यातून तुमचा आत्मा जागृत होऊ देत. त्याच्याशिवाय तुम्हाला काही फायदा होणार नाही. सर्व प्रथम जेव्हा कुंडलनीच जागरण होतं तेव्हा तुमच्या तब्येती ठीक होतात, तुमच्या प्रकृती ठीक होतात. तुमच्या चेहर्यावर कांती येते. तुमचं वय कतिही असले तरी, ते मग, त्याच्यामध्ये तरतरी येते. शरीरामध्ये एक त्र्येचे अं चैतन्य येते आणि मग मनुष्य त्याला अत्यंत अं.. हलक वाटू लागत की काही शरीरावर बोजा नाही. दुसरे म्हणजे त्याची तब्येत अशी चांगली होऊन जाते की तो दुसऱ्यांनाही ठीक करू शकतो. दुसऱ्यांचेही भलं करू शकतो. दुसऱ्यांचेही रोग हरण करू शकतो. हे सुध्दा अगदी होता होत....आता हे धुमाळ साहेब आहेत, त्यांनी इथे कतितीरी लोकांना बरं केलं. पण शेवटी मग ह्यांनी करायचं सोडलं की लोक नुसतं बरंच व्हायला यायचे. दुसरे काही त्यांना मतलबच नाही. म्हणजे नुसतं मला बरं करा या पलीकडे त्यांना आणि काही वचिारच नव्हता. म्हणून यांनी सोडलं की आता मी लोकांना बरं करत नाही, इतक्या लोकांना मी बरं केलं, ते काही कामातून गेले, बेकार लोक आहेत.

त्यांच्यावरती कशाला परमेश्वराची कृपा करायची. ज्यांनी परमेश्वराची श्रद्धाच नाही अशा लोकांना ठीक करून तरी काय फायदा? असे आणखीन दहा ठीक झाले तर काय फायदा? दुसरे म्हणजे आपलं लक्ष ठीक नसतं. आता कुणी एक आलं की लागले बघायला तकिडे. लक्ष एकीकडे.. एकाग्रता नाही आपल्याला. अगदी एकाग्रता नाही. सारखं चिंतित इकडे तकिडे. जरासा काही आवाज झाला की आपलं इकडे तकिडे चिंतित जात. पूर्वीच्या काळच्या लोकांचं चिंतित पुष्कळ एकाग्र होतं. आता आपलं चिंतित इकडे तकिडे फरियला लागलं. ते चिंतित एकाग्र असल तर पटकन होतं. पण तस होत नाही. जेव्हा तुम्हाला कुंडलनीच जागरण होतं त्याच्यानंतर तुमचं चिंतित एकाग्र होत. अभ्यासात प्रगती होते, प्रत्येक गोष्ट आकलन करण्याची शक्ती येते. अनेक कामं तुम्ही करू शकता आणि तुम्हाला थकवा येत नाही. तसिरं म्हणजे तुमच्या मनाची अगदी शुद्धता येते. मन शुध्द होऊन जातं. दुसऱ्यांच्या वरिद्ध आपण रात्रंदिवस काही ना काहीतरी उलाढाली करत असतो. उचापात्या करत असतो. ते सगळं जाऊन मन अगदी शांत होऊन आपण सगळ्यांना कृपा करून टाकतो. तसच आपल्यामध्ये धर्म जागृत होतो. सांगाव लागत नाही की हे करू नका ते करू नका. ती जागृती होते. आता तुम्हीच बघा ज्ञानेश्वराना काही सांगाव लागायचं का की काही वाईट काम करू नका. ते करतच नसतं, कारण त्यांच्यात धर्म स्वतः जागृत होता. जेव्हा तुमच्यात धर्म जागृत होईल तेव्हा तुम्हीही कोणतीही वाईट कामं करणार नाही. कारण आत्म्याचा प्रकाश आल्यावर हे दिसतं की हे वाईट की हे चांगल. ते मनुष्य धरू शकतो कारण तो समर्थ होतो. समर्थ म्हणजे तुमचा जो अर्थ आहे तो तुम्हाला लागतो. तुमचा अर्थ म्हणजे तुम्ही आत्मा आहात आणि तुम्ही आत्मा होता.

तो शुध्द आत्मा एकदा जर जागृत झाला तर तो सगळं ह्याला शुध्द करत जातो. फक्त पूर्वीच्या सहजयोगात आणि आजच्या सहजयोगात एक फरक आहे तो असा की पूर्वीच्या काळी आधी स्वच्छता करत असतं. त्यांना सांगायचे तुम्ही आधी नामस्मरण करा, हे करा, ते करा. त्यांनी तुमची आम्ही स्वच्छता करतो. आणि स्वच्छता करून मग जागृती करत असतं. पण आजच्या सहजयोगामध्ये तशी प्रथा नाही. आजच्या सहजयोगामध्ये आधी आम्ही तुमची जागृती करणार. म्हणजे जसा एखादा कंदील आहे, त्याला पेटवायचं असल तर आधी कंदील पेटवून घेतला आणि त्या प्रकाशात पाहिलं की कंदील कति घाणेरडा आहे, त्याला कति स्वच्छ करायला पाहजि. पण कंदील स्वतःच स्वतःला स्वच्छ करतो. म्हणजे तुम्ही स्वतःलाच स्वच्छ करता. तुम्हीच स्वतःचे गुरू होता. आणि तुम्ही स्वतःचे गुरू झाल्यामुळे काहीही मला सांगायला लागत नाही. तुम्ही स्वतःलाच स्वच्छ करता. पण ही इतकी गहन वस्तू आहे आणि ती आपल्याला हरपल्यासारखी आहे. आश्चर्य असं वाटतं की आपण कोणच्या गटांगळ्या कुठल्या ह्यांच्यात गटांगळ्या खातो आहे आणि कधी आपल्याला मळिवू की हा तुमचा वारसा आहे, ह्या देशाचं वारसा आहे. हा परदेशाचा वारसा नाही. हेच तुम्ही त्यांना द्यायचे आहे. तथि जसं एखादं झाड वाढव तसे सगळे वाढलेले आहे. पण त्यांनी अजून आपली मुळं शोधून काढलेली नाही. मुळं आपल्या देशामध्येच आहे. ह्या देशामध्येच हे सगळं काही झालेलं आहे. ह्या देशांतूनच आपण त्यांना मुलभूत सगळं देणार आहोत. आणि इथले लोक आहेत की त्यांना त्याची काही खबरच नाही, त्यांना काही माहितीच नाही की ते या केवढ्या मोठ्या योगभूमीत, भारतभूमीत, वंशिष करून या महाराष्ट्रात, या पुण्यभूमीत जन्माला आले आहेत. ही कुंडलनी जागरण करणं फार सोपं काम असल तरी सुध्दा तीचा वृक्ष तयार करण ह्याला थोडीशी मेहनत लागते. तर ज्याला आम्ही म्हणतो की पार होणे कविा आत्मसाक्षात्कार होणे, हे घटीत झाल्यावरती मग ते बसवाव लागत. आणि त्या बसण्याच्या वेळेला लोक काळजी घेत नाही. तसं पाहिलं तर प्रत्येक माणसातून एक मोठा मोठा गुरू होऊ शकतो. प्रत्येक माणसाला अत्यंत लाभ होऊ शकतो. त्याला पैशाचाही लाभ होतो कारण लक्ष्मी तत्व जागृत झाल्याबरोबर त्याच सगळं ठीक होतं.

कृष्णाने असं सांगितलं की योग कृष्ण व्याहामह. तुमचा आधी योग झाला तरच कृष्ण होईल. त्यांनी कृष्ण नाही सांगितला की तुमचा मी कृष्ण वहन करीन. त्यांनी हे नाही सांगितलं की कृष्ण करून मग योग करा. त्यांनी सांगितलं की आधी योग घ्या. मग त्याच्यानंतर तुमचं कृष्ण होईल, तुमचं भलं होईल. पण तस आपण करत नाही. आपल्याला आधी भलं पाहजि. पण तसं होत नाही. आणि म्हणूनच या देशात जरी आपण येवढ्या योगभूमिवर बसलो आहोत, जरी आपली ही पूर्वसुकृत फार पुण्याई आहे म्हणून या देशात आपण जन्माला आलो, तरीसुद्धा आपण जो आत्मबोध आहे तो घेतलेला नाही, त्याच्याच मुळे ही सर्व दुरदशा आहे. ज्या दविशी आपल्याला हो आत्मबोध होईल, त्याच्यात रमू, तेव्हा सर्व दुष्टीने सर्वांचे कल्याण होणार आहे आणि सर्व मानव जातीचा हाच आता एकच उत्तम मार्ग त्यांच्या ध्येयासाठी आहे. दुसरे काहीही त्याला करायचं नाही. आत्मबोध हा झालाच पाहजि. ज्या आत्म्याचा आत्मबोध झाला नाही, त्याचं आयुष्य पशू सारखं आहे. तो पशू सारखा जीवंत राहतो आणि पशू सारखा मरतो. आणि पुष्कळसे लोक नरक गतीला जाणार. तेव्हा कृपा करून ह्याला, तुमच्याकडे मी आले त्याचा अर्थ असा नाही की तुम्ही त्याचा अधिकारी नाही. तुम्ही अधिकारी आहात म्हणून आलात. पण ते दिसायला इतकं स्वस्त वाटतं तसं नाहीये. मी जरी इथे आले आहे ती तुमची पुण्याई बघून. तेव्हा त्याला तुम्ही स्वीकारावं आणि ते आत्मसात करून आत्मा काय आहे, त्याच्यापासून कसा सच्चिदानंद स्वरूप तो आहे, त्याच्यापासून आपल्याला कसे फायदे होतील आणि दुसऱ्यांना कसे फायदे होतील ते समजून घेतलं पाहजि. असो, आज कमी मंडळी असली तरी काही हरकत नाही. उलट कमी मंडळी असली म्हणजे काम बरं होतं असं मी पाहिलेले आहे. तेव्हा तुम्ही सर्वांनी आता इतक्यानी ऐकून घेतलेले आहे.

आता आत्मबोधाचा मी थोडासा अनुभव देण्याचा प्रयत्न करते. पण तुम्हाला काय प्रश्न असले तर वचिार. पण जास्त वचिारू नका. एक दोनच वचिार. तर कुणाला प्रश्न नसेल तर फार छान गोष्ट आहे. डावा हात असा माझ्याकडे करायचा. सरळ...असा डावा हात करायचा आणि उजवा हात असा जमनीवर ठेवायचा.कळलं का...डावा हात असा माझ्याकडे आणि उजवा हात असा जमनीवर ठेवायचा. आता हे असं का करतो हे मी नंतर समजावून सांगेन. पण मी जसं म्हणते तसे करा. मुलांनी शांतपणे बसा. मागेपुढे बघू नये, स्वतः ला बघा. मुलांना पटकन होतंय. पण शांतपणा पाहजि मुलांना आणि स्थैर्य पाहजि. थोडेंसं स्थैर्य धरा, थोडीशी शक्ति ठेवा म्हणजे होईल. डावा हात असा साधारण मांडीवर ठेवा, इकडे तकिडे नको. आणि उजवा हात असा..पृथ्वीवर .. असा साइडला... म्हणजे तुम्हाला काही त्रास नाही वाटला पाहजि. सहज आपलं बसतो तसं बसायच. सहजासनात. सहजासनात पाय अखंडायचे नाहीत. सहजासनात पाय उघडे करून बसायचे. आता डाव्या हाताकडे लक्ष ठेवा... डाव्या हातामध्ये .. ही बोटं जी आहेत ती अशी बरोबर उघडली पाहजि. अशी आवळून नाही धरायची कविा अशी दाबून नाही धरायची. अशी सरळ ठेवा. आता लक्ष इथे टाळूकडे ठेवायचे. इथून कुंडलनी नघिते. टाळूकडे लक्ष पण डोळे वर फरिवायचेंत. नुसतं लक्ष ठेवायचे आणि डोळे मटायचे. आता डोळे मटि. फक्त डोळे मटायचे आणि काही करायचं नाही. टाळूकडे लक्ष ठेऊन डोळे मटायचे. जोपर्यंत मी म्हणत नाही तोपर्यंत डोळे उघडायचे नाहीत. डोळे बंद ठेवा. आता हे बघा की डाव्या हातात गार गार येतंय का. काहीतरी हातामध्ये गार गार वाटतंय का. डोळे नका उघडू. तुम्हाला त्याची प्रचर्ची येईल, अनुभव येईल की हातामध्ये काहीतरी गार गार गार गार येत आहे. लक्ष स्वतः कडे, दुसऱ्याकडे नाही ठेवायचे. येतंय असे वाटेल की काहीतरी गार गार असं हातात येत आहे. वाटत आहे? बघा. आता हा अनुभव खरा आहे. आता उजवा

हात माझ्याकडे करा. दोन्ही हात. डोळे बंद ठेवा. आता बघा दोन्ही हातात येतय का? मुलांनी हसायचं नाही. सभय पणाने बसायचं. तुमचा फायदा होणार आहे त्याच्यात. थोडी शसित पाहजि. बघा आता दोन्ही हात माझ्याकडे करून बघा की हातामध्ये गार येतय का दोन्ही हातात. मागे येतय का? (हो) मागच्या लोकांना? (येतं येतं) मुलांनी नाही सांगायचं. तुम्हाला येतय का? मागे.... बरं. आता हा उजवा हात टाळूवर... आता डोळे उघडा. न वचिार करता ना माझ्याकडे बघा. उजवा हात असा टाळूवर जरा अधांतरी धरा. डोक्यावर थोडासा.. एक चार पाच इंच.. बघा आता.. लक्ष इथ टाळूकडे. बघा. गार येतय का तुमच्या डोक्यातन की गरम येतय. येतय. (गार येतय गार) गार येऊन राहिलय. मुलांचं तर फाटकन होतं. पण बाकीच्या लोकांनी बघायचं ... डावा हात माझ्याकडे, उजव्या हाताने बघा, उजव्या हाताने येतय?.... (गार येतय) आता उजवा हात माझ्याकडे करा आणि डाव्या हाताने बघा. बघा येतय का? (येत येतं येतं). परत डावा हात माझ्याकडे करा, परत उजव्या हाताने बघायचं..... आता दोन्ही हात खाली करून बघा .. येतय का? ही शक्ती आहे, ही ब्रह्मशक्ती आहे. या शक्तीने सर्व जीवंत कार्य होतात. म्हणजे एका फुलापासून आपण फळ काढू शकत नाही, ती ही शक्ती आहे. म्हणूनच ही शक्ती जेव्हा तुम्ही पाण्याला देता आणि ते पाणी तुम्ही जेव्हा तुमच्या शेताला देता तेव्हा त्याच्या शेतामध्ये चार पाच पटीनी कवि दहा पटीनी सुध्दा अन्न पकितं. कारण ही शक्ती संबंध शक्तीचा समन्वय आहे. म्हणून ही शक्ती सर्व सृष्टीत आहे आणि ती आता तुमच्या हातातन वाहू लागली कारण तुम्ही त्याच्याबरोबर एकाकार झालात. ही आत्म्याची शक्ती आहे. आता हात असे करून वर असा प्रश्न विचारायचा मनामध्ये की ही ब्रह्मशक्ती आहे का? अगदी वरती असे डोके करून विचारा - मनामध्ये - की ही ब्रह्मशक्ती आहे का? ही परमेश्वराची प्रेमाची शक्ती आहे का? हचि ऋतंभराप्रज्ञा आहे का? असे विचारायचं आतमध्ये. वाटतंय गार? हं वाटतंय ना गार गार. (वाटतंय गार गार) मलाही लागतंय. बघा आता असे हात करून. बघा तुम्ही आता नर्विचार आहात. ह्या वेळेला आता काही विचार नाही. म्हणजे नर्विचार समाधी साधून झाली. इतक्या लवकर झालेली आहे ती. आता फक्त नर्विकल्पात उतरायचे आहे आणि नर्विकल्पासाठी फार तर फार एक महिना जर तुम्ही आमच्या सेंटरवर वगैरे रेग्युलरली आलात तर तुम्ही नक्कीच, नियमितपणे जर आलात तर नक्कीच तुम्हाला ही नर्विकल्प स्थिती मिळेल. आता हा चमत्कार, हा चमत्कार आहे की तुमच्याच डोक्यातून असं गार गार नघितय. हा चमत्कार आहे. असे काही करू शकत नाही आपण. काही जरी केलं तरी असं करू शकत नाही. हा चमत्कार कसा घटित झाला. कारण ही जीवंत शक्ती आहे आणि ही जीवंत शक्ती जीवंत कार्य करते. ही काही मेलेली शक्ती नाही. ही जीवंत शक्ती आहे आणि आता तुम्हाला लाभलेली आहे. तेव्हा तुम्ही कृपा करून ह्या शक्तीचा कसा उपयोग करून घ्यायचा, याचा स्वतः करता कसा उपयोग करून घ्यायचा, दुसऱ्याच्या करता कसा उपयोग करून घ्यायचा ते मात्र तुम्ही शिकून घेतले पाहजि. आणि त्यासाठी तुम्ही इथ सेंटरवर यायला पाहजि. इथ सेंटर कधी असतं? कधी असतं सेंटर? नर्विचारतेत बसा असं. हेच ध्यान आहे. नर्विचारतेत बसायचं... हं... (मंगळवारी साडेसहा वाजता असतं).... कुठे?..... तुम्ही सांगा. हे सांगतील तुम्हाला कुठे असतं ते. (दर मंगळवारी) हं (दर मंगळवारी) हसू नका. शांत बसा. (दर मंगळवारी सोनई गावात दलीप जर्नले याचे घरी संध्याकाळी साडे सहा वाजता सहजयोग सेंटर असतं त्या ठिकाणी आपण) ..कुठे राहतात ते? (जंदले गल्ली, दलीप जर्नले .. त्याचं आडनांव. त्यांच्या इथे दर मंगळवारी साडेसहा वाजता सहजयोगाचे केंद्र असतं त्या ठिकाणी आपल्याला फोटो, पुस्तकं, आणखीन जे काही आपले प्रश्न असतील, ते तथे सांगाव, ध्यान कसं करावं ते आपल्याला शिकवतील. याच्या उपर जर काही आपल्याला आणखीन सहजयोगाची माहिती लागत असेल तर आपण हा कार्यक्रम झाल्यानंतर एखादा दिवस जेव्हा ठरवू तेव्हा येऊ आणि आपल्याला काही अडचण असल तर योग्य मार्गदर्शन करू.) आता जे आम्हाला झालेलं आहे ते फार मोठं झालंय. ज्यांना नाही झालं त्यांच्यात काहीतरी थोडासा दोष असेल, प्रकृती खराब असेल कवि काही न काही थोडा बहुत दोष असेल, तो त्यांनी काढून टाकावा. ज्यांना झालेले आहे ते अगदीच ठीक आहेत. ज्यांचं नाही झालं असं, त्यांनी सुध्दा लक्षात घेतलं पाहजि की हे व्हायला हवे. बी ला अंकुर फुटले पाहजि. जर फुटले नाही तर त्याला अर्थ की बी मध्ये काहीतरी थोडीशी मध्ये अडचण आहे. ती अडचण आपण काढून घेतली पाहजि. कारण ती अडचण उद्या मोठी होणार आहे. म्हणून कृपा करून ज्यांचं झालेलं आहे त्यांनी सुध्दा आणि नाही झालेलं आहे त्यांनी सुध्दा येऊन इथे भेट घेतली पाहजि. फोटो घेतले पाहजि. पुस्तक घेतले पाहजि. कुंडलनी म्हणजे काय ? त्याच्यामध्ये चक्र म्हणजे काय? हे सगळे काही सत्य उघडे करून मी सांगतिले आहे. त्याच्यात येवढं सुध्दा लपवून ठेवलेलं नाही. ते सगळं शिकून घ्या. त्याशिवी त्यांच्या इथे मंगळवारी एक एक टप वाजवली जाते, ती टप ऐका. त्याच्यामध्ये मी अनेक लेक्चर दिलेले आहेत, मराठी भाषेत, हिंदी भाषेत, इंग्लिश भाषेत. ते ऐकण्यासारखे आहेत. त्याच्यावरून तुम्ही शिक्षण घेतलं पाहजि आणि स्वतःची उन्नती करून घ्या. पायांना हात लावू नका म्हणावं. (याच्यानंतर ज्यांना दर्शन घ्यायचे आहे त्यांनी पुढे येऊन नमस्कार करावा आणि पुढे चालावे आणि कार्यक्रम संपलेला आहे). पण पायाला हात लावू नका म्हणावं.

[1985-01-22, Devi Puja: On Leadership \(Morning\)](#)

22 जानेवारी 1985

Devi Puja

Rahuri (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Talk about leadership, Rahuri, Maharashtra, India, 22nd January 1985. (English/Marathi)

English Transcript

...and this is the place where my forefathers reigned as kings, and they had a dynasty also. Now, the other place we went to, Musolwadi, is the place where the Goddess first of all hit him with a beam, so it is called as Musolwadi. It means a beam, 'musol' means a 'beam'. So this is a place where [the] Goddess has done a lot of work.

There is another place called Aradgao where he was running and he was screaming, so it's called as arad. 'Arad' means 'screaming' ('gao' means village).

So the whole place is already very much vibrated because also the Nathas, the nine Nathas — we saw one Ganifnath there — but all of them lived in this area and worked very hard. The last of all, Sainath, was very near here, as you know, in Shirdi.

So this is a very, very holy place and a place of great worship where many a times the Goddess was worshipped. Rahuri itself, if you go round, you find there are nine deities sitting there. These are also created by Mother Earth. They are beautiful things. No one knows about them. You can go and have a look. There are nine of them and these represent the nine incarnations of the Goddess, or nine styles of the Goddess.

Now, in this beautiful place we are here, though it is spoiled by many things, but, as you can see, it's very comfortable for our Spirit to be here. At this place I have seen a negativity, kind of a thing, was working out about [which] I want to tell you today again. That works out everywhere wherever there is a leadership of a person. Here Mr. Dhumal came and he got his Realisation, in Bombay, at my residence. And he came back [and] he started working it out here. His brother brought him, but his brother became quite negative to begin with, and then the negativity started working out and people started opposing him and troubling him and I had to go through a very difficult period during that time.

So now, as you are travelling, I want to tell you: don't challenge your leaders. Because not only that it disturbs the organisation, but it gives me a physical manifestation; I suffer physically. Specially if you come and say things against the leader in my presence I feel even worse. And once it happened that somebody was talking about a leader and the whole of my back became so red that lots of blisters came in, I suffered a lot. So I beg of you not to decide about the leaders and don't try to criticise them and take up the ego position and try to see that, "He's like this, he's hot tempered" or "He is this, that." They have to be hot tempered! Because I'm not. Because I cannot be very angry, they have to protect me. As my protection, they have to be hot-tempered and they have to tell you off. And if they tell off, then you should not feel that they are bossy or they are doing these things and all that. Actually those people who are bossy only feel it, because they can't bear that others can tell them anything. So they think that others are bossy and they are fine: that's not so.

So the trouble is that one should understand that one has to work in this fashion. I know what the leaders are. When I find the leaders are going wrong, immediately I try to correct them. But you should not try to challenge the leaders. But this is the greatest problem I had in the West and later on I found here also, in India, it used to brew up. Whenever I went away, then it started off: the leader was challenged. As if I don't know about the leaders, as if I don't know anything about them, as if I am to be told, as if I am absolutely ignorant.

So you don't have to worry. You shouldn't worry about it. I will tell you who is the leader and how to work it out. It sometimes, of course, happens that the leaders go off. I know that they go off. It happens that they fall a trap to a wrong person. It's quite possible; after all they have become leaders just like you, with my special permission. But could be such a situation can come up and I want to then correct them and I always tell them that, "This is a wrong thing you have done. This is to be corrected." But otherwise the whole administration of Sahaja Yoga is impossible. It has to work through the leaders. You shouldn't see how they talk, what they say to you, what they work out, but do what they tell you. There is no freedom lost in that. You will see that your freedom will be maintained, respected and will be done.

On the contrary, I will say, when there is a sloppy and a mild leadership it's just impossible. Everybody else becomes the leader. Like England, we can say, that Gavin was very, very mild and now there are so many leaders who come up, talk big, "Do this! Do that!" I'm having a big problem in England of so many mushroom like egos coming up. And they become so flippant and nonsensical, and they talk all nonsense, they start giving lectures, this, that. It's impossible then to control. If Gavin was a strong fellow and he put them right. But he's too good and too much of a gentleman, I think. That much of gentlemanliness is of no use in Sahaja Yoga. So if he had handled the whole situation, with that thing is all right, and would have worked out very well.

But sometimes also the leader is told to shut up, "You shut up!" And like that he goes on shutting up. Everybody joins hands and shuts up the leader and the leader becomes absolutely a cabbage — he doesn't say anything. So this is also a very bad habit is to say, "Shut up! Don't say anything!" I don't like it. If somebody is talking to me, anybody who is talking to me, you shouldn't just in front of me say, "Shut up!" to that person or pull his hand, or just punch him; and I don't like all that, at all. That hurts me. You should never do like that.

I have seen people have a this very bad habit, "Don't say!" "Don't talk!" As if they are the greatest, wisest people ever born to

say such a thing: is a very wrong idea and this should not be done. This should never be done in my presence, I don't like it, it hurts me, and physically it manifests. So don't do like this, don't say anything, don't do it! I know how to handle it. If somebody is very funny I can tell that person, "Now stop it!" I can do it. But you just don't try to take over things like that.

Of course the leaders can do it, leaders, the ones who are grown up, matured people, can just tell them to keep quiet. But all the time some people have the habit of saying, "No!" and "No!" It's bhootish, I would say. It's really bhootish. Because they never allow me to see the reality. We must know what's happening, what people have to say. I should know about it. There's nothing wrong in it.

But on the contrary, they come and tell me, "Our leader is like that, our leader is like that." That you don't worry because my attention is most on your leaders. I do change leaders and I will change leaders in case they are wrong. But let me decide. That decision you leave it to me.

So this is another point I wanted to say about Rahuri, which I learnt a lesson here. Then another thing I found out: The villagers here are much more easily convinced, they take to Sahaja Yoga very well. And while the educated take time to take to Sahaja Yoga; naturally because they think they are very well educated! And they find it difficult to forget their education and become simpler people.

So in the same way, you will find the simple people will take to Sahaja Yoga much faster than the people who are educated; because their mind works too fast, they cannot catch the vibrations. The mind is running fast, the vibrations are running after them and it's a big game of hide and seek going on! But doesn't matter. Still, once that intelligent get to Sahaja Yoga, then it works even wonders. Once they get to it, they take time, no doubt. They take time, but once they take get to it then it works wonders.

So some people take [to] it easily, but they don't work out that well; those who take with difficulty, work out better; in the sense that they can intelligently manifest it and talk to people and tell them about it.

So this is another thing one has to remember that: try to understand that through your education you have not known anything. Because you never felt vibrations, you did not even know that there was something like that existing! This is a new knowledge, absolutely a new thing. Absolutely it has nothing to do with your degrees, M.A.D. and Ph.D.s and all those things. It is something else that is existing, which you have to feel. So if you take that simple attitude it would be a better idea.

Now the fourth thing which upsets me is grouping, to form a group. That's another very upsetting thing is to form a group. This is one group of this place or group of that place: who belongs to this place. And this grouping, once it takes place there is a gap in the collective. When there's a grouping, say, a nose and eyes they become one group; then there's a gap between them and the hands. So if there's a problem in the nose, the hands will not act. So the whole activity becomes a disintegrated activity.

So one should never form a group. Those who have a habit of forming a group must be completely discouraged. They start saying against somebody, then against that one, then this that, then they form a group, the one group goes there, one group. So grouping is not allowed in Sahaja Yoga, it is malignancy. It is malignancy. If it starts working out, you become malignant. The whole group becomes malignant and it's a very difficult problem then to put them right.

And one should not accept any sort of a sloppy or a very mild leadership also. One should accept a strong, fierce, I would say, to some extent, leadership. That will help. Because our ideas are very different from what you have had so far, that, "The leader should be pleasing to us. He should have a personality that will be extremely lovey-dovey type." That's not so. The leader has to be a strong, fierce personality that should make people respect him and have awe for him. But because we are so free we can pass remarks about the leader and say, "This leader is bad, that leader is bad." But it's not a good thing! It doesn't help. It doesn't help. On the contrary, as I told you, the sloppy people create horrible problems! And then you get so many egoistical people who come up. I mean a sloppy person, if there's one sloppy person, or who has accepted such a domination, if he is there as a leader, all the rest of the people, those who come in contact with that person, also become ego-oriented. They also start behaving in such a manner that you can't imagine. Like Gavin's is a very good example: in his office he had arranged work for some people. Everyone who worked in his office got into this trouble, because he was so good that they picked up their ego, you see, because their superego was there, so they thought better to use your ego and that's how the whole thing worked out. Poor fellow had to ask all of them to get out of the office. So this is an example for us and there's nothing to feel that it is any criticism of anything. But it doesn't work out, this system doesn't work out. So you should not try to make an effort that you criticise them.

Now, another thing about leadership I have to tell you [is] that supposing I have appointed Christine as a leader. She is the leader of North America: then she has to take the decisions for North America. But nobody else, not even her husband should take any decisions. He should not. He should have nothing to do. He should be in the background. Whosoever is the leader should deal with the problem. This is the trouble is, if the wife is there, then the husband takes over, husband gets, then the wife. Like I should say Poona, Poona, I appointed somebody there, he was shut down and his wife took over; and the wife is a horrid stuff. I mean, I don't know what to do with such things. It is very difficult that, if it's a husband, it's a husband, it's a wife, it's a wife. Then the wife becomes little dominating, the husband comes back and then the husband starts ruling. Then my attention is on the wife, here the husband becomes. In leadership there is nothing like husband and wife. They have nothing to do. Whosoever is the leader is to be accepted as the leader, whether he is the husband or the wife. This is one thing: in Sahaja Yoga there is no discrimination between women and men. Not that the men should always rule nor the women should rule. It is whosoever is appointed as the leader is the leader.

I must tell you these things because these little, little things make such a difference to the whole organisation that I don't know how to tell. Because husband has no right as a leader. He's not appointed as a leader, so he has no right as a leader. If you all

understand this point that leadership is very important for me. It's like the main organ of the body. And that leadership should not be challenged at any cost, any time.

Like Dr. Sangwe is the leader of Nasik. So he is the leader. He has to do it. It is he who decides, it is he who says. Nobody should challenge him. So we have got leaders of different places, if you have any problems about deciding who is the leader, you come and ask me.

I always appoint one person. In Italy, Gregoire, I don't know why, he said there should be two persons. I don't know why he said two. But I told him, "Gregoire, it's not a wrong thing," but he just said, "No. You must have." And the second one was dropped out so badly, I mean he really harmed us. So just listen to me! I know, I understand.

Guido can say that, what has happened in Italy, is because they didn't listen to me. Here we are not to please everyone. No, we are not here to take any voting or anything. We are here to do the job, and for doing the job we must take the right course, right methods. So those who think, "Oh, have three of them then!" Then, "Have five of them!" This is nonsense! For what? Just to pamper ego?

Any leader is as good as you people are, [the] only difference is my attention is on that leader. That's why it works out better. Don't allow your ego to dominate you. There's nothing. What does he do? Poor man, the leader now? For example, I would say, Warren: he worked so hard, he really laboured through. And he worked so hard he got so sick. I was wondering. It's all right for me. I am after all a Adi Shakti, so it doesn't matter (laughter) I can be, I can be a marathon. But this fellow was working with me. I knew he'll have to give way at a point. It's too much. And then people start criticising Warren, I can't understand. I mean, he is working day in and day out. Can't they see this? Without him what would have happened to us?

I mean, those who are leaders work so hard, they do so much and then you start criticising. That's not proper. That's being a bit ingratitude towards them and towards me. On the contrary, I feel so much obliged to them. After all this is my job. This is I am paid for it, I can say. So I am doing this job, all right. But what about them? They are human beings, they have got their other things. I don't have to earn money, I don't have any problems. So why? Why bother them? They are the ones who have dedicated their lives doing so much, and then you start criticising them. It is impossible. But if he says anything to you, "Don't do this, and don't do that!" And sometimes it is with my consultation he does it. Which things I cannot say directly, he might say indirectly to you. So you shouldn't challenge such things.

This is one of the things today I wanted to talk, about leadership, because this is a place where I have faced some problems of leadership. And one should understand that this is the only way Sahaja Yoga is going to work out. In the body also, as you know, it is not that the heart, which is the heart, is the complete pumping source. Now the heart's work is to be accepted: that it is this pumping source, and it gives to all the other organs. So liver is liver, brain is brain. Brain doesn't want to become the heart, heart doesn't want to become the liver. Now the liver cells, if they say that, "Now we will work for the heart!" or "We'll form a group!" then how can you do it?

So as we have got very important organs, we have got very important leaders. And I know what they are up to, I know what's wrong with them, so you leave it to me to correct them.

All right, this is for the foreigners today. Because now we'll be moving further and further into more difficult time, I think, because there may be little spartan living for you because you asked for it! You wanted to have a camping ground, so I have arranged a camping ground for it. So then you should not say [about] the leader "Where is he? Now call him! What have you done?" It's all arranged by me, so don't blame him. And enjoy yourself. And don't try to say that it's he who should have looked after: he's not paid for it. He's not paid for it. I am paid for it. They are not. In the sense [that] I am paid because I am made for that. It's my job. I am doing it because I have to do it. And I cannot do anything else but to do this job, otherwise I won't exist, you see.

So Mine is a different point. But if he's doing it, then it is an obligation on me. And in a way I feel, and you all should feel, also, obliged.

May God bless you all.

Marathi Transcript

आता तुम्हाला इंग्लिश सर्व लोकांना कळत असेल, पण तरीही मराठी भाषेत सांगायचं म्हणजे असं कसिहज योगात प्रगती करायची असली तर मनुष्याने स्वतः कडे दरीष्टी ठेवली पाहिली. आमचं काय चुकलं आहे, स्वतःच काय चुकलं आहे, आम्ही कुठे चुकून गेलो, आम्ही काय वाईट वागतो कवि आमच्या मध्ये काय दोष आहे ते पाहिलं पाहिलं. हे जर सुरु झालं कवि आम्ही काही चुकत नाही, आम्ही अगदी अत्युत्तम आहोत, आमच्या मध्ये काही दोष नाही, आणि मी सार्या जगावरती मी माझं प्रबल दाखवीन, आणि आपलाच शिष्ट पण दाखवीन तर त्यांनी फार चूक होऊन जाते. ज्या लोकांची चक्र धरलेली आहेत असे लोक विशेष करून डोक्यावर बसतात. मी एक पाहिलं आहे. ज्यांना सगळ्यात जास्त पकड असते ते लोक विशेष करून डोक्यावर बसतात. आणि मग ते डोक्यावर बसल्यावर लोकांना वाटत त्यांचं महत्त्व आहे, त्यांचं उदो उदो केला पाहिली. आणि अशा रीतीने जी भूत आहेत ती डोक्यावर बसल्यावर संबंध च्या संबंध मी जे काही काम केलेलं आहे ते सगळं जात, समजा एखाद्या गाव मध्ये आपण जाऊन शेत लावलं, शेत लावल्यावर गावातली कुठली तरी कीड अली आणि त्या कडिने सांगितलं कवि नाही अमचि ते खर, आणि सगळे लोक त्या कडिला च मानायला लागले, काही तिला वरीध नाही केला तर ती कडि च सगळ्या गावाला लागणार. अशा मुळेच जे पुष्कळ प्रयोग आपण केलेले आहेत त्यात माझ्या लक्षात हे आलेलं आहे आहे कवि पुष्कळ ठिकाणी आपली जे प्रयोग फेल झाले आहेत त्याला कारण हे आहे. कवि जी भूत आहेत, जी नगिटविह आहे, ज्यांच्या मध्ये दोष आहे कवि ज्यांच्या मध्ये इगो आहे अशी मंडळी वर येतात आणि आपला शिष्ट पण दाखवतात आणि त्यांच्या मुले काय होत कवि माझं जरी त्यांच्या कडे लक्ष असल तरी आता सर्व जगाकडे लक्ष आहे, जो पर्यंत ती गोष्ट फारच कामातून जात नाही तो पर्यंत ती गोष्ट माझ्या लक्षातच येत नाही कवि त्याची घाण सुरु झाली आहे ते आणि या सर्व गोष्टी पहिल्या असताना आता माझ्या लक्षात आलं आहे कवि पहिल्यांदा ज्या माणसाला मी लीडर म्हंटल आहे, आता पुण्याला मी सांगितलं होत कवि श्री गायकवाड हे लीडर त्यांची बायको नाही गायकवाड हे लीडर, पण ते गायकवाड गेले तकिडे आणि त्याची बायकोच लीडर झाली. हे मला नंतर लक्षात आलं. बर दुसरं सांगायचं म्हणजे मला आश्चर्य वाटलं कवि मी, त्यांना पत्र लिहिलं नव्हतं काही नाही कवि तुम्ही दलिलीला जात आहेत, दलिलीला जात आहेत हेही मला माहित नव्हतं, नंतर मला कळलं कारण हारीने मला

पत्र पाठवलं होत त्या दिलीला गेल्याच .हे बघा सगळं खोट आहे आणि त्याच एवढं माहात्म्य करायला कुणी सांगतिलं होत मला हे समजत नाही .आता आपल्या आपल्या लाच गोष्टी आहेत म्हणून सांगायचं म्हणजे आपले कुलकर्णी मुदामुन मी दिलेली वरून पाठवलं त्यांना ,परवा ते पूजेला आले तर त्यांची एवढी पकड ,आता मला माहिती नाही की कुठून अली एवढी पकड . मला सांगा कुलकर्णी सारखा माणूस त्याला कशी एवढी पकड अली ,कुठून अली ,कुणावर काम केलं ,काय केलं मला काही माहिती नाही ,पण मी म्हणते हे असं होत म्हणून काळजी घ्या तुम्हा सगळ्यांना बोटीत बसवलं आहे ,आता त्या बोटीत सांभाळून बसलं पाहजि ,आपलं सगळं उघड आहे आणि आपण काही लपवून ठेवत नाही काही नाही आणि मला असं पत्र लिहायला वेळ मळितो का कधी असं कास खोटं सांगायचं .आणि दिलीला जाऊन वाटटेले ते प्रकार बाईने केले .आता उघड्या वरच सांगते त्यांना फार वरचसू गाजवण्याची सवय आहे .आणि तुम्हाला लीडर केल्या बरोबर त्या लीडर झाल्या .असं होऊ शकत नाही .ज्यांना लीडर केलेले आहे तोच लीडर मग त्याची बायको आहे म्हणून ती लीडर होऊ शकत नाही .आता कुलकर्णी सारखा माणूस वाया गेला तथि तर मग मी रडावं नाहीतर काय करावं .त्यांना चैतन्यच लागत नाही ,ते बसले इथे सगळ्यांनी येऊन माझ्या कानात सांगतिलं माताजी कुलकर्णीचे वडिशेन बघा .,मी आधीच ओळखलं होत ,हे पूजेला बसले तेव्हाच मी सांगतिलं होत कुलकर्णी तुम्ही पूजेला बसू नका ,नुसतं पूजेचं सांगा .आता हा माणूस म्हणजे स्पेशल माणूस आहे .या माणसाचं सुद्धा असं झालं म्हणजे पुण्याला आहे काय ,म्हणजे कोणती तरी कीड लागली ,ती कुठून लागली ते मला माहिती नाही .म्हणजे हे असलं एखादा माणूस वरचढ असला की तो डोक्यावर बसतो ,मग काय तो तुम्हाला जेवण ही देईल . आता आमच्या इथे मुंबईला मसिस प्रधान तशातल्या आहेत ,मसिस प्रधान बोलल्या तर माझ्या कानात वषि पडल्या सारखं होत ,त्यांना पकड आहे भयंकर कारण त्यांच्या घरात मुलाला भूत लागलं होत ,त्यांच्या घरात ते आलं होत माहिती आहे सगळं प्रकार काय आहे तो ,आपण आपलं जे आतलं आहे ते सांगितलेलं बर .आणि मग त्यानं च्या कडे पुण्यातली मंडळी गेली होती ,तथिून माझ्याकडे अली मी म्हंटलं झालं काय तुम्हाला ,माताजी आमचे व्हईब्रेशन कसे गेले .म्हंटल कुठे गेला होतात तुम्ही ,त्यांच्या कडे गेलो होतो ,काय प्यायला दिली ,कॉफी पिली ,म्हंटल झालं .जोडे मारा बाहेर जाऊन त्यांना आणि पिरत जायचं नाही ,ते सगळे परत नघिले तर प्रधानांच्या फोन आला की ते जेवायला येणार होते काय झालं ,म्हंटल काही जेवण घालू नका त्यांना ,अशा लोकांच्या हाताचं जेवण खान सुद्धा वाईट ,त्यांच्या घरी जेवायला गेलं तरी तुम्हाला पकड येणार ,आता जे आहे ते सांगते स्पष्ट ,म्हणजे परत पकडू नका .तुम्हाला काय करायचं आहे खाऊन पळिन्न तरी कुणाकडे ,पण ते जेवायला जाणार होते त्यांच्या कडे ,त्यांनी जेवायला बोलावलं जायचं ,अहो तुम्ही योगी लोक आहेत वाटटेले त्यांच्या कडे तुम्ही जेवायला जाऊ शकत नाही ,वाटटेले त्यांच्या हाताचं तुम्ही खाऊ शकत नाही ,आता तुम्ही संत झाले आहात .लक्षात घेतलं पाहजि ,आता ही भोठी स्तुती तुमची आल्यावर तुम्ही स्वतःला अस कस करून घेता .म्हणजे मला हे आश्चर्य वाटत की व्हईब्रेशन जेव्हा लूज व्हायला लागतात तेव्हा लक्षात ही येत नाही माणसांनी काय पकडलं आहे ते ,आता तुम्ही पूजेला आलात तर म्हंटलं ना मी की तुम्ही म्हणू नका ,त्यांच्या लक्षात आलं की यांचा सारखा माणूस ज्याला मी अगदी उच्च स्तुतीतला माणूस समजते त्या माणसाला ही ओढून धरलं ,म्हणजे ही पुण्य भूमी म्हणजे काय ते वचिरू नका .आणि पुण्याला म्हणे पुण्यपतनम म्हणतात .तथि मी घर बांधायला घेतलं आहे .आता माझी स्तुती खराब करू नका म्हणजे झालं . नाहीतर मीच सगळ्यांचं धरून बसायची .ते पचवावे लागत ते तुमच्या बसच नाही .कुणाकडेही जेवायला जायचं तर चारदा वचिर करायला पाहजि .हे कसे आहेत काय आहेत ,आणि अगदी खोटं सांगून गेल्या त्या दिलीला ,आणि दिलीला प्रकार केले .मग त्यांचं पत्र आलं मला कलेचं ना या गेल्या कशा मी कशाला त्यांना जायला सांगू या काय मोठ्या आहेत त्यांना व्हईब्रेशन च नाहीत त्या जाणार कशा तथि .मग हरीच तसाच झालं आहे आणि तथि कती गोथळ करून ठेवला आहे त्या दोघांनी ,म्हणजे जथि जाईल तथि गोथळ ,ही पहिली ओळख असते अशा माणसांची ते काय बरोबर करणार नाहीत ,दिलीलून मग पत्र आले हे अशे लोक आहेत .हरीचा प्रकार आहे जे तुम्हाला सांगणार आहे मी समजावून पण माझं काय म्हणणं ज्या माणसाला मी अपॉईट केलं त्याचा मुलगा गुडु होतो आणि बायको लीडर होते म्हणजे कस होणार ,आता मी गायकवाडांना म्हणून लीडर केलं होत आता तुम्ही म्हणाला हे आपल्या बायकोला दबत असतील तर यांची लीडरशिप मी काढून घेणार आहे .,बायकोला जर ठीक करणार असतील तर गायकवाड हे लीडर आहेत .कबूल मला ,हा माणूस खूप चांगला आहे पण तो ही कामातून जाणार ,अशा रीतीने प्रत्येकाने लक्षात ठेवले पाहजि की ज्याला मी एकदा लीडर म्हंटल त्याला तुम्ही मान्य केलं पाहजि ,मनातून ,आईने सांगतिलं ना मग मान्य केलं पाहजि ,आईने आमहाला सांगतिलं म्हणून आम्ही मान्य केलं पाहजि .त्याच्या मारफत माताजी जे काय करतील ते मान्य केलं पाहजि .यांच्यावर काय ओरडत नाही असं नाही यांच्यावर पण खूप ओरडते आणि सांगते त्यांना ,असं चुकलंय तस चुकलंय ते तुम्हाला सांगायची गोष्ट नाही पण त्यांना जे सांगायचं ते त्यांना सांगते .आता तुम्हाला जे सांगायचं आहे ते हे की तुम्ही एकदा याना मान्य करून घ्या .आणि मान्य केल्या वरती मग हे करायचं नाही ,आता परवा हे म्हणाले की याना टरस्टी करा ,आता टरस्टी केलं की अजून डोकं बघिडत माणसाचं काही केलं तरी डोकं बहकत माणसाचं ,तर हे आपण जरा समजुदार प्रमाणे राहिलो आपल्याला सहज योगाची नौका फार अगदी आरामात न्यायची आहे .आणि यात बसलेले लोक जर पटापट खाली उड्या मारायला लागले तर मी काय करायचं प्रत्येक वेळेला उचलून वर बसवायचं ,परत तुम्ही खाली उड्या मारल्या तर परत या रे बाबा म्हणजे कशी काय चालणार आहे आपली नाव तुम्हीच सांगा ,म्हणून माताजींनी एक माणूस नाव चालवायला ठेवला आहे त्याला जर तुम्ही पाडून दुसरी कडे तुम्ही गेलात तर आम्ही काय करणार .अगदी आईची गोष्ट मी तुम्हाला समजावून सांगते ,अगदी आपल्यातलं सांगते तुम्हाला मी की मला प्रश्न उभे राहिले तेव्हा तुम्ही अगदी मान्य करा तुम्हाला चांगलंच वाटेल डोकेंदुखी गेली ,डोकेंदुखी एकाला दिलेली बरी की सगळ्यांना दिलेली बरी म्हणून एकाला दिली ,त्याच्यात काय मळिणार आहे आपल्याला काही मळिणार नाही असा वचिर करायचा आणि मग असं करायचं नाही .आता पुण्याचं काय झालं ते मला कळलं आता गायकवाड तुम्हाला सगळ्यांच्या समक्ष मी सांगतिलं आहे तुम्हाला चैलेज आहे की बायकोला ठीक करा ,तिला डोक्यावर जर बसवली तर मात्र काही जमायचं नाही आपल्याला ,काही तीच महत्त्व करायचं नाही कुणी आणि तथि हाताचं कुणी जेवायचं पण नाही .थोडे दविस तिला ठीक करा .आमचे प्रधान होते ,प्रधान कधी चकिटायचे नाहीत बायकोला ,प्रधानांची बायको म्हणजे भयंकर प्रकार ती जर गाण्याला उभी राहिली ना तर सगळ्यांचं वशिद्धी चक्र म्हणजे सत्यानाश ,पण बाईला गाण्याचा शौक फार ,गाण्याला उभ्या राहिल्या तर काय करणार त्याला ,त्या फोन वर बोलायला लागल्या की असं वाटायचं की कानात कुणीतरी वषि ओतलं आहे .पण करायचं काय असत एखाद असं पण प्रधान कधी ही नाही ,कुठलाही हट्ट नाही त्या बाईला वरती येऊ दिली नाही त्यांनी ,मी सांगतिलं प्रधान या बाई पासून जरा आमहाला त्रास होतो ,बर माताजी मी नाही आणत तिला ,तो माणूस त्या बाबतीत कणखर होता बाकी सगळं असलं तरी हे नाही ,आता तुम्ही लोक त्यांच्या घरीच गेले आणि तिने चहा केला तर ,कशाला जायचं त्यानं च्या घरी ,त्यांना काही नको आहे ,माताजी तुम्ही गेला होतात ना मग पण अहो मी दुसरी आहे मी धडक मारते जिकडे तिकडे तुम्ही कशाला मारता .माझी तुमची बरोबरी आहे का या बाबतीत ,मी काही भूत खाते मी उद्ध्या समजा स्मशानात जाऊन बसले तरी चालेल पण तुम्ही स्मशानात जाऊन बसायचं का ,तुम्ही गेला म्हणून आम्ही गेलो ही काय पद्धत झाली ,मी जथि नाही जायचं म्हणते तथि नाही जायचं ,जथि जायचं तथि जायचं सांभाळून राहा ,आपल्यालाच पकड येते मग आपल्यालाच त्रास होतो ,आपलं एवढं उत्थान होत चाललं आहे ,आपण वाढत चाललो आहोत तर आता खाली कस पडायचं कळलं का .टीका एक दुसऱ्या वर करायचीच नाही .आपण संतसाधु आहोत ,करायचं असेल तर बाहेरच्या लोकांचं करायचं आपापसात कशाला टीका करायची ,आपण सगळे संत साधू आहोत ,संतांनी संतांवर टीका केलेली तुम्ही कुठे पहिली आहे का ,कुणी संतांनी संतांची थोरवीच गायली आहे ,कुणी कुणावर टीका केलेली नाही तुम्ही कुठं ऐकलं आहे का असं ,हे संतांचं लक्षण नाही .

1985-01-23, Public Program

23 जानेवारी 1985

Public Program

Deolali Pravara (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

स्वधर्म सूर्य वशिव पाहो , स्व म्हणजे आत्मा . त्याच्या धर्माचा सूर्य सर्व वशिवानी पहिला पाहजि . असं त्यांनी सांगितलं होत . शंविजी महाराज नेहमी म्हणायचे की स्वधर्म जागवावा . शंविजी महाराज सुध्दा एक साक्षात्कारी पुरुष होते . त्याशिवीय एव्हड संतुलन एखाद्या माणसात येऊ शकत नाही . एव्हडा धर्म अंगात बाणवू शकत नाही . आणितक संतुलन त्याच्या मध्ये होत ते येऊ शकत नाही . आणित्यांच्यावर देवीची वशिष कृपा होती . त्यांनी सुध्दा स्वधर्म जोडावा , नेहमी ते स्वधर्म जोडावा असं म्हणायचे . आता स्वातंत्र्य हा शब्द पण आपण पहिला तर स्व च तंत्र जाणणे हाच अर्थ होतो . स्व म्हणजे आत्मा त्याच तंत्र जाणल्या शिवीय आपल्या भारतात तरी काहीही साध्य होणार नाही . म्हणून भक्तीचे मार्ग काढले , भक्ती करा , परमेश्वरात रत राहा . वाईट मार्गाला जाऊ नका , वाईट काम करू नका . त्याच्यात पण एकांगी पणा करायचा . भक्ती म्हणजे भक्ती . म्हणजे एखाद्या घाण्याला बैल बांधावा आणित्याला झापड घालावी तशी आपण गोलगोल त्यालाच फरित आहोत .

तेव्हा संतांनी स्पष्ट लहिलं आहे की जगामध्ये तीन तऱ्हेच्या प्रवृत्त्या आहेत . एक असते ती तामसकि दुसरी असते ती राजसकि आणितिसिरी जी उत्तम असते ती सात्विकि . तामसकि लोक जे आहेत ते एखाद्या कोणत्या तरी चुकीला धरून बसतात कवि कोणत्या तरी एका कडेला जातात आणिते धरून तेच तेच करत बसतात . म्हणजे ती तामसकि वृत्ती . आता आपल्या कडे कोणत्याही गोष्टीला धरलं म्हणजे उपास करायचा म्हणजे सगळे दविस उपास करायचा . हे कुणी सांगितलं आहे . देवांनी तर सांगितलं नाही , कुठेही तुम्ही शास्त्रात आधार दाखवा मला , तुम्ही उपास करा देवाच्या नावाने असं लहिलं नाही . पण जे तुम्हाला सांगतात उपास करायला ते पैसे भरू लोक आहेत , पोटाभरू लोक आहेत . तुम्ही उपास करायचा आणिते पैसे त्यांना द्यायचे . अशी व्यवस्था आहे . अशा रीतीने अनेक प्रथा जगामध्ये आलेल्या आहेत पण आपण वचिर सुध्दा करत नाही आणित्या आपण सारख्या वापरत असतो . आता आपल्या देशात तशीही उपासमार चालू आहे . तुम्हाला जर उपासाचा शौक असला तर करा . तुम्हाला जर उपास करायचा असेल तर देवाच्या नावावर करू नका , स्वतःच्या नावाने करा . तुम्ही जरी उपास केला तरी ते दान काय दुसऱ्याला देणार आहात काय ? . उपास केला की पैसे वाचवायचे आणिते केत घालायचे आणिते मग सगळी गडबड करायची . लक्ष तुमचं पैशावरून उठत का ? तस काही होत नाही , तेव्हा त्या उपासाला पण काय अर्थ आहे नाहीतर कबुल मी दहा दविस उपास केला आणित्यातले जे पैसे होते ते मी कुणाला तरी वाटले , दिले . तस होत नाही . म्हणजे एक सारासार वचिर लोकांनी ठेवलाच पाहजि की देवाने हा बुद्धि भाणसाला एव्हड्या साठी दिली आहे की आपण सारासार वचिर ठेवला पाहजि . पण सामाजिक लोकांचं वैशिष्ट्य असं आहे की कोणत्याही चुकीच्या गोष्टीसाठी आयुष्य घालवायचं . आता आपल्या सहजयोगातच बघा आता पुष्कळ मंडळी अली आहेत . मला कधी कधी फार वाईट वाटत , सहजयोगात फार चांगली , कर्तृत्वानं मंडळी अली आहेत . पण काही काही लोकांचं मी असं पाहिलं आहे की एक आमच्या सहजयोगात असं आहे की तंबाकू खायची नाही . ते खात होते . आता तुम्हाला म्हंटलं म्हणून तुम्ही उठून जाऊ नका , कारण तुम्ही खाताय हे मला माहिती आहे . काही वाईट वाटून घ्यायचं नाही . एकदा सहजयोग केला म्हणजे सुटत . १०० लोकांची सुटली नाही तरी १९ लोकांची तरी सुटली च . समजा एखाद्याची नाही सुटली तर त्या तंबाकू पायी सगळं आमचं घालवणार का . एक त्या तंबाकू पायी तुम्ही आपले सगळे दात घालवणार का ? "दंताजीचे ठाणे उठले " . हे कशा मुले तर तंबाकू मुळे . आता माझे ६२ वर्षाचं वय आहे मी कधी सुध्दा डेंटिस्ट कडे गेले नाही , मला दाताचा त्रास नाही . पण तंबाकू मात्र मी कधी हॅटोडात घेतली नाही . तर सांगायचं असं की अशा लहान लहान गोष्टी न वरती तुम्हाला आपलं आयुष्य खराब करायचं आहे का ? . असा वचिर केला पाहजि . आपल्यात जरा सुध्दा इच्छा शक्ती नाही की एव्हडीशी लहान गोष्टी आपण सोडू शकत नाही म्हणजे काय ? . आपण आपल्या आयुष्याची काय कदर केली ? आता हा जो सहजयोग आहे हा आत्मबोध आहे हा समाजोन्मुख आहे . समाजाकडे लक्ष देणारा आहे . समाजातल्या ज्या घाणी आहेत त्या नघिल्या पाहजित . असं नाही की समाजातली घाण आहे ती जशी च्या तशी तुंबून ठेवायची आणित्याच्या मधेच आपला आत्मबोध घ्यायचा . म्हणजे कस एखाद कमळ असलं ते जरी चखिलात उगवलं तरी त्याच जे कारण आहे ते संबंध चखिला साठी , म्हणजे सगळ्या चखिलालाच ते सुगंधित करत . तसच आहे . जेव्हा तुमचा आत्मबोध होतो , कुणी मोठे साधुसंत बघा त्यांना केव्हड छळलं , कति त्रास दिला , काही लोकांचा खून केला , कति मारलं तरी सुध्दा ते समाजाला सोडून गेले नाहीत , पळून गेले नाहीत किंकी रे बाबा नको हा समाज . ह्यांच्या मध्ये राहून फायदा काय आहे , आता होते काही फार मोठे पोहोचलेले त्यांना मी म्हंटलं अहो तुम्ही इकडे घरात का येऊन बसले ? म्हणाले मला नको समाज आता माझे हात तोडले , पाय तोडले आता माझी मान राहिली ती पण तोडून टाकतील . मी काय जात नाही .

अशा रीतीने लोकांचा आपण छळ केलेला आहे आणिते लोक तरी सुध्दा समाजात राहिले , समाजाला समजावून सांगितलं बाबा असं करू नका . पण सहजयोग जरा वेगळा आहे . सहजयोगात मी काहीही सांगत नाही . तुम्ही सगळं करायचं ते करा . एकदा तुम्ही इकडे या . आले , तुम्हाला आत्मबोध झाला की त्या प्रकाशात तुम्हीच स्वतःला नीट करून घ्याल . तुम्हाला एव्हडी शक्ती येईल की तुम्ही समर्थ व्हाल . मग समर्थाला कसली काय उणीव असणार ? समर्थाला कसला वचिर येणार ? समर्थ जो असतो तो स्वतःच चांगला होतो . आपल्याला काय ज्ञानेश्वरांना सांगायला लागायचं का तुम्ही नीट व्हा . कुणा साधुसंताना सांगायला लागलं का की तुम्ही नीट व्हा म्हणून ? तसच होत जेव्हा तुमच्या मध्ये आत्मबोध होतो तेव्हा तुम्ही स्वतः समर्थ होता आणिते तुमच्यात कोणतीही अशी वाईट सवय कवि वाईट गोष्टी सापडू शकत नाही . अगदी स्वच्छ समोर दिसत , स्वधर्म सूर्य जो आपल्या मध्ये जागत झाल्या बरोबर सगळं स्पष्ट दिसू लागत आणिते मग समजत की हे आपलं चुकीचं आहे . आता कति आपल्या समाजामध्ये अशा वृत्ती आहेत की ज्या आपल्याला कशातरी करून काढल्या पाहजित . आणित्या काढण्या साठी आपण थोडासा वचिरही केला पाहजि . आणिते आपलं आत्मबलच हे करू शकत दुसरं कोणाचं बळ चालणार नाही . कारण आपला समाज इतका रूढीत अडकलेला आहे इतका वाकलेला आहे की त्या रुढीतून कस नघायचं हे त्यांनाच माहिती नाही .

उदाहरण अर्थ आता आपल्या कडे बघा जातीपातीचे खूळ . एक जात , त्या जातीतल्या जातीत तुम्ही लग्न करणार आणित्या साठी पर्याय नाही . हे केलच पाहजि , लग्न तिथेच झालं पाहजि . जातीतच लग्न केलं पाहजि . समजा त्या मुलीला उद्या सोडली , वनिकारण त्या मुलाची चूक असली तरी सोडली तर मग सोडल्या बरोबर जातीतले लोक मुलीच्या बाजूने उभे राहतात का ? कुणी जर म्हंटलं हुंडा द्या तर जाऊन सगळे जात वाले म्हणतात का खबरदार तुम्ही हुंडा कसे घेता ? . झालं ते झालं , असं कुणी म्हणायला तयार नाही . उलट आपली मुलगी परत घेऊन जातील आणिते म्हणतील बर बाबा हीच चुकलं तर सांभाळून घे . म्हणजे एकच वेड आहे त्यांच्या मध्ये , बघा तुम्ही जरा सुपूत वचिर करा , एकच वेड आहे की आमच्या जातीत लग्न झालं पाहजि . त्यांनी काय तुमचं दवे लागले . त्यांनी काय फायदा झाला ? वचिरा , काय फायदा झाला . मी आई आहे तुमची तुमच्या समोर सगळं स्पष्ट मांडते आहे . पण जाती म्हणजे काय ? देवी बदल म्हंटलेलं आहे , "या देवी सर्व भुतेषु जाती रूपेण संस्थिता " . देवी हिजात बनून मनुष्यामध्ये राहते . असं आपल्या शास्त्रात लहिलं आहे . हा श्लोक चौदा हजार वर्षा पूर्वीचा आहे . त्याचा अर्थ काय ? जाती मध्ये राहते म्हणजे काय ? आपल्या मध्ये तीनच जाती आहेत . महालक्ष्मी , महाकाली , आणिते महासरस्वती . म्हणजे ज्या तीन जाती ज्या मी आधी सांगितल्या त्या कति तामसकि , राजसकि आणिते सात्विकि . अशा तीनच जाती आहेत . बाकी कोणत्याही जाती नाहीत . तामसकि जाती मध्ये लोक भक्ती मार्गाला जास्त असतात . देवाला रथियानी आळवतात . त्याच्याकडे त्यांचं लक्ष असत पण बऱ्याच वेळेला चुकीच्या गोष्टींना मान्यता देतात . . दुसरं राजसकि म्हणजे पाश्चिमात्य देशातले लोक म्हणजे राजसकि . या लोकांचं काय असत की बुद्धि जास्त वाढलेली असल्या मुळे प्रत्येक गोष्टी त्यांना असं वाटत की ही चांगली ही चांगली . म्हणजे अहंकार फार . म्हणजे ह्याच्यात काय वाईट , त्याच्यात काय वाईट , काही म्हंटलं तरी म्हणतील त्याच्यात काय वाईट . आता तुम्हाला आश्चर्य वाटेल इतके वर्षे हि साहेब लोक आपल्या वरती राज्य करून गेले ते अगदी मुरखात नघिले . आता त्यांची मूल सगळी वयसन झाली इर्गज झालं , आता ते काय करतात माहिती आहे , डोक्याला लाल रंग फासायचा , नाकामध्ये अशा पनी खुसपायच , गालाला पनी लावायच्या . म्हणजे आहे काय प्रकार हा ? म्हणे पंख आहे पंख . मग हे कशाला करता तुम्ही ? त्यात काय वाईट आहे ? . म्हणजे त्यांना हेच लक्षात येत नाही वाईट काय आणिते चांगल काय . आता वाईट काय आहे हा मूलभूत प्रश्न आहे . तोच त्यांना माहिती नाही तर त्यांच्याशी बोलायचं काय ? . म्हणजे जी राजसकि मंडळी असतात त्यांची अशी स्तुति असते की त्यांना वाईट काय आणिते चांगल काय हेच कळत नाही . पहिले जे असतात ते अतलिा गेले की त्यांना जे वाईट जे असत तेच बरोबर वाटत आणिते ते किडे घाण्यासारखे फरित असतात . दुसरे जे आहेत ते वाईट ही चांगल आणिते चांगल ही चांगली , त्यांना दोन्ही कळत नाही , हेही आणिते ही चांगलच . वाटलं तर आपल्या बापाला मारलं तरी चांगलच त्याच्यात काय वाईट झालं , बापाला मारलं तर काय झालं , बाप मला मारतो मग मी बापाला मारलं तर काय झालं ? असं त्यांच्या मूलभूत प्रश्न सुध्दा त्यांच्या डोक्यामध्ये येत नाहीत . जे आपल्या डोक्यात येतात . म्हणजे अजून आपण तस पाहिलं तर आपल्या मध्ये रूढी मुळे एक फायदा आहे की आपल्यावर अजून जे संस्कार उरले आहेत ते आहेत . पण ते संस्कार सुध्दा आता बघिडायला लागले आहेत .

आपल्या देशाच्या काही भागामध्ये उन्नती झाली आहे त्या ठिकाणी कस झालाय ते बघायला पाहजि . आता जर तुम्ही up कवि बहिर ला गेले , बहिर ला तर अशी वाईट स्तुति आहे , मुलांची शाळा सुटली की तिथे जाऊन लुबाडतात , इतके खुनशी लोक झाले आहेत की वचिरा नका , नुसते खून मार्यामारा काही वचिरायला नको . तेव्हा अशी

सूतति आपल्या महाराष्ट्रात तरी येऊ नये म्हणून काळजी घेतली पाहजि . आणजिस जस इथे कारखाने वाढतील तस उत्पादन वाढेल तशा या गोष्टी इथे येतील . कारण पैशाचं महत्त्व वाढलं की काही झालं तरी पैसे पाहजित मग कुणाला तरी ठोका मारा , काय करायचं ते करा . मग पैसे जास्त आले की आपल्याला सुख मिळते ही आपली चुकीची कल्पना आहे . परदेशात आता मी पाहिलं की एवढे पैसे वाले लोक आहेत , एकेका माणसा जवळ तीन तीन चार चार गाड्या आहेत . आता आलेत ते लोक आमच्या बरोबर , सगळे श्रीमंत लोक आहेत पण काय आहे त्यांचं , त्यांना मळिलं का सुख ? नाही मळिलं . कारण त्यांचे दुसरे प्रश्न सुरु होतात . पैसा आला की दारू अली . आपल्याकडे कुणाला शंभर रुपये दिले की निघाला दारू प्यायला . दारू नसली तर आणखीन काहीतरी दुसरा प्रकार , मग बायकांचे प्रकार , इतकं सगळं वचित् करून बायको पाच पाच वेळा लग्न करतात . आण शिवटी सगळ्यांची मुलबाळ , नवराबायको , महातारा महातारी सगळे अनाथालयात . तिथे अनाथालय बांधले आहेत सगळ्यांसाठी . सगळे अनाथालयात जातात . कुणाचा कुणाशी संबंध नाही . हा पैशाचा प्रताप . स्वझिर्लंड सगळ्यात समृद्ध देश आहे आण तिथिल्या चार पाच मुली मला भेटायला आल्या होत्या . आता आपलं तिथे सेंटर झालं , पण सुरवातीची गोष्ट सांगते अगदी तरुण मुली होत्या आण दोन मूल होती त्यांच्या मध्ये . तर ते माझ्या समोर आले त्यांच्या मधून अशा चैतन्याच्या लहरी येऊ लागल्या जस काही भूता सारखे लहरी वाटल्या त्या . काय प्रकार आहे ते कळना . तर मी विचारलं तुम्ही करता काय ? काही नाही म्हणं आम्ही अभ्यास करतो . आण भिग फावल्या वेळेत काय करता ? फावल्या वेळेत आम्ही म्हणजे असा विचार करतो की आत्महत्या कशी करायची . आईवडिलांनी याना तिथे शिकायला पाठवलं आण हि कॉन्फरन्स भरवतात की कशी आत्महत्या केली पाहजि . अशा लोकांना जर तुम्ही म्हंटल की असं का करता तर म्हणतात त्यांच्यात काय चुकलं ? आम्हाला मरायचा हक्क आहे . आम्ही जिवित राहायला पाहजि असं काही आहे का . पण तुम्ही मरता कशाला ? म्हणजे आम्हाला सुख मिळालं नाही . आनंद मिळाला नाही . आम्हाला असं वाटलं पैशात आनंद असेल म्हणून पैसे कमावले . अभ्यास केला सगळं झालं पण कुठेच आनंद दिसत नाही म्हणून आम्ही मरायला निघालो . पण मरणात आनंद आहे हे कुणी येऊन सांगितलं तुम्हाला ? . तर म्हणजे आनंद कुठे आहे ? आनंद तुमच्या आत आहे . तो मिळवा . आत्मा जागृत झाल्या शिवाय जर पैसे दिले तर ते ही समजत नाही , त्याची ही कंदा आपल्याला राहणार नाही . इतकच नाही सत्ता द्या एखाद्या माणसाला तो गेला कामातून , अगदी घोड्यावर बसतो तो एकदम , एकदा सत्ता अली की तोंडच बदलत त्याच . त्याचा चेहराच बदलतो , सगळंच बदलत . त्याला कारण असं की सत्ता झेपत नाही , पैसा झेपत नाही , स्वातंत्र्य ही झेपत नाही . अमेरिकेत तर असं हातात , अंगावर काही दागिने घालून गेलो तर मोटर थांबवून सगळं काढून घेतात , इथं देवळांलीला घालून आले तर काही भीती नाही . अमेरिकेत तर दहा मीटर सुद्धा कुठे असं जाऊ शकत नाही . अशी भयंकर सूतति आहे तेव्हा कसलं स्वातंत्र्य ते . अशी परसितीथी त्या अमेरिकेत आहे , तिथे लोकांजवळ इतका पैसा आहे काय करावं काय ते कळत नाही . तेव्हा असं समजलं पाहजि की आपल्याला अमेरिके बदल जी काही कल्पना आहे ती चुकीची आहे . त्यांच्या पासून काही शिकायचं नाही , ते चुकलेले आहेत आण आपलं जे चुकलेलं आहे तेव्हा नीट केलं म्हणजे झालं . त्यांच्या सारखं होऊन परत डबल नीट करायला नको . म्हणजे तुमची मूल उद्या हिपिपी होऊन इरगज घेऊन फिरले म्हणजे मग तुम्ही सहजयोगात आणण्या पेक्षा आत्ताच सहजयोगी झालेले बरे . शेवटी तीच दशा येणार कारण त्यांचं तसच होऊन राहील आहे . ते सगळे या परसितीत गेले , डॅंगज घेतले , हिपिपी झाले मग त्यांच्या नंतर ती भूत माझ्याकडे आली . आण माझे हात दुखतात त्यांना ठीक करताना . तेव्हा तुम्ही जसे आहात तसे फार उत्तम आहात . कारण ही एक योग भूमी आहे . आण विशेषतः आपलं महाराष्ट्र हिखरोखर एक पुण्यभूमी आहे . आण यामध्ये इतक्यानी आपलं रक्त ओतलंय , सगळ्या साधुसंतांचे आपल्यावर उपकार आहेत . हे सांगावं तेव्हा थोडं आहे . आता परवा एका गावात गेलो होतो त्याच नाव कोमलवाडी , तिथे कानफिनाथांची समाधी आहे असं सांगितलं , मला व्हायबरे शनस पण आले . जेव्हा मी भाषणाला बसले तेव्हा मी त्यांना सांगितलं आता आपण आत्मबोध घेऊया . म्हणून आत्मबोधांला बसवलं तर एकालाही चैतन्य जाणवलं नाही . म्हंटल आता कानफिनाथांची माफी मागा . तुम्ही फार छळलं आहे त्यांना . त्या बरोबर झरझर हातामध्ये चैतन्य सुरु झालं . मी म्हंटल , हे बघा आता तुम्ही म्हणता अशी आमची दुरदशा झाली , असा दुष्काळ असतो आमच्या इथे , पाच पाच दिवस पाऊस पडत नाही . तुम्ही त्या कानफिनाथांना जो देवाचा दूत म्हणून आला होता त्याला इतका त्रास दिला , तुम्ही मुसलमान , तुम्ही हे , ते म्हणून सगळ्यांनी म्हणून छळलं . दोन माणसांनी छळलं असत तर गोष्ट वेगळी असती पण सगळ्यांनी छळलं . साईनाथांना पण छळलं , सगळ्यांना छळलं . त्याची आता फळ भोगा . आता क्षमा मागा त्यांची , आण जाऊन त्यांची मी पहिली समाधी एवढा मोठा जीव देवाने इथे घातला होता त्याची काय समाधी झाली आहे . आण संबंध तिथे एका झाडाचं पान पण हालत नव्हतं पण ज्या ठिकाणी त्यांची समाधी होती तिथे फक्त हालत होत . आण त्या समाधीला काहीही नव्हतं सगळी पडझड झालेली . तरी सुद्धा त्यातून थंड थंड लहरी येत होत्या . त्याच वर्णन केलेलं आहे शंकराचार्यांनी सलीलां सलीलां . थंड थंड अशा चैतन्याच्या लहरी . आता सहजयोग पूर्वीच्या लोकां सारखं नाही की कुठंही दरी डोंगरात जाऊन देवाचं नाव घेत बसावं . कवि अशी नाही की तुम्ही आपल्या घरी फोटो लावला आण आम्ही माताजींना मानतो म्हणायचं . ही सामाजिक घटना आहे . आपल्या समजा मध्ये हे सर्व घटित होणार आहे . ही वैयक्तिक गोष्ट नाही , ही वैयक्तिक गोष्ट नाही , ही वैयक्तिक गोष्ट नसून समष्टीची गोष्ट आहे . संपूर्ण समाजाचं काम झालं पाहजि तेव्हाच आपला देश उभा राहणार आहे . गांधीजींनी पुष्कळ प्रयत्न केले आपल्या देशाला बदलण्याचे . त्यांना गोळ्या घातल्या . पण ते जेव्हा लंडन वरून परतले तेव्हा त्यांना नाशकात प्रायश्चित् करायला लावलं . मला सांगत होते , मी गांधीजींच्या बरोबर होते तेव्हा जर मी गेलो नसतो तर मला आधीच गोळ्या घातल्या असत्या त्यांनी . पण शेवटी घातल्याचं सोडलं का त्यांना . तेव्हा जो कोणी आपल्या देशाचं भलं करायला आला त्याला आधी गोळ्या घाला हे आपलं वैशिष्ट्य आहे . त्याचे गळे कापा , नाहीतर त्याच काहीतरी वाईट करा . पण जो दुष्ट आहे , वाईट आहे , खराबी करतो त्याचे मात्र पाय धरा . हे तामसिक लक्षण . आता एखादा जेल मधून सुटून आला , आण त्यानं भगवे कपडे घातले बाबाजी झाला कालागल्या बायका त्याच्या पाया पडायला . घरे बाबा तुला पैसे , अजून काय पाहजि ते घे . आता पालखी अली , आता पालखी म्हणजे काय , पैसे कमावण्याचे धंदेच नाहीत काय , जरा डोकं लावा . काय त्याच्यात तुम्हाला फायदा दसितो कळत नाही . थोडा विचार केला पाहजि आता मी तोंड उघडायला सुरुवात केली आहे . माझं म्हणणं असं आहे की जो पर्यंत विश्वधर्म होणार नाही तो पर्यंत लोकांच्या डोक्यात ही गोष्ट येणार नाही . तुम्ही लोक सुशिक्षित आहात , जग पाहिलं आहे तुम्ही तेव्हा लक्ष घाला . मी म्हणते त्या गोष्टीत लक्ष घाला . अशा गोष्टीन मध्ये तुम्ही आपल्याला बरबाद करून घेऊ नका .

दुसरं हा आपला जो भक्ती मार्ग आहे तो भक्ती हा मार्ग आहे ध्येय नाही . तुम्ही जर मार्गात अडकला तर तुम्ही तामसिक लोक आहात . हा मार्ग आहे . अहो त्या बैलाला सुद्धा घाण्यावरून उतरवून घेतात पण जे लोक नुसते वर खाली , वरखाली वाऱ्या करत बसले आहेत त्यांनी देव कुणाला मिळाला आहे का सांगा . उलट डोकी फुटली , तबबेती गेल्या नुसती पाप्याची पतिर झाले . एका वारकऱ्यांच्या दडीत बोलावलं होत मला , माताजी तुम्ही देवा बदल काहीतरी सांगा याना म्हणून . म्हंटल याना काय सांगायचं , यांची सूतति खराब . सगळे आजारी . म्हणजे विचार हा केला पाहजि की मार्ग कुठला त्याच ध्येय काय , देवाला मिळवणे . मग मिळाला का देव . नाही . अहो जर तुम्हाला मी म्हंटलं , जेवायला बसा आण पानावर बसा आण जेवा , तुम्ही म्हणाल नाही आम्ही प्रार्थना म्हणू मग जेवण कोण खाणार , अहो जेवणासाठी प्रार्थना केलीत ना , हा भक्ती मार्ग तुम्ही कशासाठी अवलंबिला परमेश्वराला मिळवण्यासाठी ना , एक विचार करा जरा , ते असं झालं संबंध तुलसीदासांनी रामायण लिहिलं आण त्याच्यावर लिहिलं त्यांनी स्वतःच , "चतुरकूट के घाट पर हुई संतन की भीड , तुलसीदास चंदन घीसे , तलिक करत रघुवीर , " आण ओळखलंच नाही ते चंदनच घसित बसले . म्हणजे ते चंदन च घासत बसले आण तिथे श्रीराम आले त्यांना ओळखलंच नाही त्यांनी . तर काय फायदा त्या चंदनाचा ? . अहो तुम्ही चंदन तुम्ही कुणाला घासत होते , ते साक्षात् येऊन उभे राहिले तर त्यांना नमस्कार ही केला नाही आण नुसतं सगळ्यांना टळी लावतात तस रामालाही लावलं . ही अशी आपली अंधता पाहजि . अंधारात चाचपडत राहायचं नाही , त्यांनी आपला काही फायदा होणार नाही . आण त्या बदल स्वतःला काहीही अहंकार लावून घ्यायचा नाही . की आता माताजी असं सांगतात आमच्या बापदादा न असं केलं होत पण त्या वेळेला आम्ही नव्हते . त्यानं च काही चुकलं नाही . तुम्ही पण अतशिया कडे चालले , ह्या कलपिगात प्रत्येक गोष्ट ची अतशिय ता आहे . इतके वारकरी पूर्वी सुद्धा होते पण असा प्रकार काही नव्हता . अहो नामदेव सुद्धा दुसरी काम करत असत , त्यांचं जे काम होत ते करत असत . असं नाही की शत्रुद्विष , महिना महिना भर दडिया काढत फरियचे . ठीक आहे देवाला जायचं , देवाला भेटायचं पण ते साक्षात्कारी लोक होते . साक्षात्कारी लोकांचं वागणं वेगळं त्यांनी कधी अतशियता च्या गोष्टी केल्या नाहीत . आण ही अतशियता आपल्या मध्ये आलेली आहे त्यामुळे जो आंधळे पण आलेलं आहे ते आधी काढून टाकलं पाहजि .

म्हणून हिजी जात आहे ती आम्ही फक्त एकच जात आम्ही मानतो ती म्हणजे सात्विक लोक . कारण दोन्ही जातीचे लोक सात्विक होऊ शकतात पण सात्विक लोक ह्या जातीत जाऊ शकत नाहीत . जेव्हा तुम्ही सात्विक झाले तुमच्या मध्ये एकदा ते संतुलन आलं , म्हणजे आता तुम्ही मला म्हणाल की माताजी तुम्ही दारू प्या तर ते मला जमेल का , जमणार नाही . काही झालं तरी जमणार नाही ते . तुम्ही म्हणलं तंबाखू खा , अजबित नाही जमणार ते . मला तर वास जरी आला तरी मी खाली पडते . मला जमायचंच नाही ते . जी मंडळी सात्विक असतात त्यांना जर तुम्ही म्हंटल की अरेरावी पणा करा आण कोणत्या तरी माणसाला मारून या तर जमेल का ? . असं जमू शकत का ? नाही जमणार . आता सात्विक झालो आम्ही , म्हणजे आम्ही बघिडलो तुम्ही बघिडलो ते आहे हे . आता हे जे आम्ही बघिडलो आहे ते तुमचं पण बघिडलं पाहजे . तुम्ही ही घडाना . तुम्हाला ही तो अंकुर फुटला पाहजि , तुमच्या मध्ये कुंडलीनी शक्ती देवाने तिथे ठेवली आहे . कति सुंदर तुम्हाला बनवलेलं आहे . कुंडलीनी शक्ती तुमच्यात ठेवून त्याच्या वरती सहा चक्र सुंदर बनवलेली आहेत . हि सहा चक्र नविडली की तुमची तबबेत खराब होत नाही . कॅसर सारखे आण दुसरे वाटले ते रोग सहजयोगाने ठीक होऊ शकतात . पण सहजयोग करायला पाहजि . लोकांना वाटत माताजी न ठीक करायचं पण तस नाही , तुमच्याच कुंडलीनी तुम्ही ठीक होणार आहे . माझ्या कुंडलीनी तुम्ही कति दिवस ठीक राहणार , तेव्हा तुमची कुंडलीनी जागृत झाली पाहजि , करायला पाहजि . वाटेल ते रोग ठीक होतात त्यांनी . तुम्हाला दवाखान्याची गरज नाही , डॉक्टर ची गरज नाही , तुमचे पैसे कति वाचतील ते बघा . आज आपल्या देशामध्ये जर एखादा हेल्थमनिसिट्रीचा माणूस आला आण तो म्हणाला की आम्ही इतकं काही करू शकत नाही , इतक्या लोकांना आम्ही बघू शकत नाही , आम्ही होमओपॅथीचे सुद्धा औषध देऊ शकत नाही . म्हंटल मग सहजयोग सांगा . सरकारी लोकांचं कस का माताजी तुम्ही मग आमच्यात त सगळं घाला . पण मी त्यांच्या राज्यात कशी बसणार . आमची इच्छा असेल तिथे आम्ही जाणार . मी काय तुमच्या कडून पैसे घेते की काय ? म्हंटल त्यांना

खरोखर वचिार आला क आपल्या देशाचं भलं झालं पाहजे तर ते म्हणतील क माताजी तुम्ही जथे काही कराल तथे आम्ही तुमची मदत करू . चारलोक देऊ तुम्हाला . मला आणखीन काही नको फक्त चार लोकच पाहजित . हा मांडव असो वा नसो मी कुठेही जंगलातही बसू शकते . पण तथे चार माणस पाहजित ज्यांना मी पार करू शकेन . मग बघा त्यांच्या कडे तुम्ही . चेहर्यावर एकदम तजेला येणार . आणा चेहरा एकदम असा दसिल जसा काही राजबडिा माणूस आहे . तुम्हाला सांगते आमचे सहजयोगी बघा इंग्लिश लोक आहेत त्यांचा चेहरा दुसऱ्या परदेशी लोकांशी जुळवून बघा म्हणजे कळेल हे काय आहेत आणा ते काय आहेत . सगळं अगदी कांती बदलते ,स्वभाव बदलतो .सगळा धर्म बदलतो इतका सुंदर माणूस होऊन जातो क लोकांना आश्चर्य वाटत क असा कसा झाला हा . अहो नरकातून लोक उठलेले आहेत ,नरकातून उठून स्वर्गात आलेले आहेत . आणा तुम्ही सगळे तर भारत वर्षातले त्यातल्या त्यात ह्या महाराष्ट्रातले ,ह्याला मी अत्यंत पुण्य भूमी मानते . म्हणजे रामाला सुध्दा इथे पायातल्या वहाणा काढून याव्या लागल्या अशी ह पुण्य भूमी आणा ह्या पुण्यभूमीत तुमचा जन्म झाला म्हणजे पूर्वजन्माचे काहीतरी पुण्य असायलाच पाहजि असा वचिार करा . स्वतः बदल वचिार करा हे काय तंबाकू खाण्यात आयुष्य घालवणार का?पण मी तंबाकू बदल मी काहीही बोलत नाही ,माझं म्हणणं असं आहे क तुम्ही एकदा आत्मबोध घ्या मग सगळं आपोआप सुटेल . काही करावं लागणार नाही . कारण आत्मा हा शुद्ध आहे आणा समर्थ आहे तो काहीही असलं तरी त्याला तो थांबवेल . तेव्हा आता तुम्ही पुढच्या पढीचा वचिार करा .मागच जे झालं ते झालं . आम्ही आमच्या मुलांना काय दलि याचा वचिार करा . ह्या मुलांना आता आम्ही काय दलिलं आहे त्यांना धर्माच शक्किषण दलि क नाही ,धर्माच शक्किषण म्हणजे भांडणाचं शक्किषण नव्हे परेमाचं शक्किषण . आणा परेमानी आम्ही मुलांना समर्थ केलं क नाही . समर्थ जो मनुष्य असतो तो कुणाशी भांडत नाही ,कुणाला मारत नाही ,कुणावरती जबरदस्ती करत नाही ,आततायी पणा करत नाही . असा माणूस आपल्या जागी असा व्यवस्तीत उभा असतो . आणा उभा असतो म्हणजे त्याच्या वरती कुणी हातवारे केले तर तेच पडतात खाली . त्याला त्यांची काहीही भीती वाटत नाही . असा जर एक जीव तयार झाला तर अशी आता सोय झाली आहे क त्यातून हजारो माणस नरिमाण होऊ शकतात . आपण करू पार . आणा तुमच्यात ला जो होईल आणा जो शकिल ,होईल पार तो हजारो ना पार करेल . एकानी हजारो ना कारायचं असं लहिलेलेच आहे . एका दवियाने हजारो दवि पेटवता येतात . पण पहिला दवि पेटला पाहजि नाहीतर तो ह आंधळा आणा बाकीचे पण आंधळे . आंधळाच आंधळ्याला काय सांगणार . तेव्हा सगळ्यांनी हे समजलं पाहजि क सहजयोग हे नुसतं काही टाळ कुटण्याचं कवि भक्ती मार्गच नाही . हे सगळंच आहे . हे सर्व समाजाला आम्ही व्यवस्तीत लावणार आहोत .

आणा त्यासाठी आपल्या समाजातल्या ज्या वाईट गोष्टी आहेत त्या काढल्या पाहजित . हुंड्याच्या चाली . क जियाच्या आम्ही वरीधात आहोत . एक हजाराला वरती लोकांना आम्ही खर्च करू देत नाही लोकांना . आणा ज्यांची लग्न होत नाहीत त्या देशांमध्ये आता अशा मुली आहेत तुम्हाला आश्चर्य वाटेल आठ वर्षाच्या मुलीच लग्न करून टाकलं . आठ वर्षाच्या मुलीच लग्न बेकायदेशीर झालं . आणा तो मुलगा चाळीस वर्षाचा . आता त्याला ती मुलगी नकोच होती ,त्यानं तलि सोडली . सोडणं आपल्याकडे जस काही गाईम्हशी सोडतो तस बायका सोडतात . तलि सोडून टाकलं . ती मुलगी नंतर थोडं शक्किनं वर आली तर तलि सगळे म्हणायला लागले तीच लग्न झालेलं आहे आता तीच लग्न होणार नाही . त्या मुलीन आता काय कारायचं ?अशा मुलीच लग्न आम्ही एका फर्च मुळाशी करून दलि . तो अगदी तलि राणी सारखं ठेवतोय . त्याच्यावर माझ्यावर त्यावेळी लोक ओरडत होते तीच लग्न तुम्ही का करून दलि . तीच लग्न जर नसत केलं तर फार चूक झाली असती . तलि लोकांनी मारलं असत . छळलं असत ,त्रास झाला असता तलि . आपल्या देशा मध्ये असही आहे क काही लोक छळायला लाही पाहजित . आता वैधव्य सुध्दा आपल्या कडे एक मोठा प्रॉब्लेम आहे .

आगरकरांनी ,टळिकांनी ,रानड्यां न ह्या सगळ्यांनी वधिवेशी लग्न केलं आणा बालवविहा कायदा केला . पण गेलय का ते सगळं ? . मुळीच गेलेलं नाही . वधिया म्हणजे जनि पूर्व जन्माचं काही तरी पाप केलं म्हणून ती वधिया झाली . कुणी सांगतिलंय हे ? . समजत नाही . अहो श्री राम जे सहा हजार वर्षा पूर्वी झाले त्यांनी सुध्दा मंदोदरी जी रावणाची पत्नी होती तीच लग्न बबिषिणाशी लावलं . म्हणजे ते आपण बघायचं नाही . ते बघतच नाही आपण काहीतरी वचितिर काढायचं . आता सोवळं ओवळं ,अहो त्या रामानी त्या भलिलीणीची उष्टी बोर खाल्ली ,एव्हडी महातारी ती तुटलेले दात त्यात तनि चावून ती बोर ठेवलेली आणा ती बोर रामानी केव्हडी परेमानी खाल्ली . वदिराच्या घरी जाऊन कृष्ण जेवले . आणा दुर्योधना कडे गेले नाहीत . म्हणजे काय आहे क हे समजलं पाहजि क परेमाचं महत्त्व च आपल्याकडे सर्व जेव्हडे साधुसंत झाले ,मोठी अवतरण झाली त्यांनी परेमाचं च महत्त्व सांगतिलं आहे . आणा बाकीच्या गोष्टीच महत्त्व नाही सांगतिलं .

आता दुसरं बघा तुम्ही जातीपाती मध्ये वाल्मिकी कोण होते ,कोळी होते . कोळी जातीचा माणूस होता तो . बर त्याच्यावर अजून सांगते गीतेचा आधार घेतात हे लोक . गीतेचा आधार घेतात कसे हे मला समजत नाही कारण व्यास कोण होते माहिती आहे का तुम्हाला ?कोळीणीचा मुलगा तो ह असा तसा ,त्यांनी जर गीते सारखं मोठं महान काव्य लहिलं आहे मग तो ब्रम्हाला प्राप्त झाला म्हणून ब्राम्हण . जो ब्रम्हाला प्राप्त झाला तो ब्राम्हन . म्हणजे सहजयोगी हा खरा ब्राम्हण आहे . बाकी हे खोटे . काहीतरी उगीचच नावाला आम्ही हे ,आम्ही ते म्हणून खोत बोलू नये . आणा स्वतःला स्वतःच सर्टकिकेट देऊ नये . जो खरा ब्राम्हण असेल त्यांनी ब्रम्हाला प्राप्त करून घेण्याची इच्छा ठेवली पाहजि . आणा प्राप्त झालं पाहजि . तर अशा प्रमाणे आपल्या लोकांमध्ये सुध्दा अशी पुष्कळ लोक आहेत क जे ह्या गोष्टींना सोडलेलं आहे . पण ब्राम्हणांनी च या बदल बडि उचललेला आहे क आम्ही हे सर्व सोडून टाकू . म्हणजे आता बघा आपले टळिके ब्राम्हण होते ,तस आपले रामदास स्वामी हे हि ब्राम्हण होते . रामदास स्वामींनी इतकं काय वर लहिलं आहे क काय वचिार नका . म्हणजे त्यांनी जतिके कोरडे ओढले तेव्हडे मला नाही वाटत कुणी ओढले असतील . पण आता मला एव्हडं आश्चर्य वाटलं क रामदास स्वामी एव्हडे मोठे ,शविजीचे गुरु त्याच्यावरती लहिा म्हंटल थोडं काही तर सरळ मला सांगतिलं आम्ही लहिणार नाही तो ब्राम्हण होता . म्हणजे ब्राम्हण होता म्हणूनही वाईट आणा ब्राम्हण नव्हता म्हणून ह वाईट . जे देवाचे साधुसंत आहेत ते सगळे देवाला मान्य आहेत बाकी सगळं बेकार आहे . तुम्हाला उद्या देवाच्या साम्राज्यात जायचं आहे ,त्याच्या समोर जाऊन उभं राहायचं आहे त्या वेळाला तो समाज वेगळा असणार आहे साधुसंतांचा . आणा त्या साधुसंतांच्या समाजा पुढे आपण कशा रीतीने वागलो आपण समाजात आपण काय काय केलं ते सर्व त्याच्या समोर येणार आहे . आणा ह्या मुलांना तुम्हाला काय द्यायचं असेल तर सुजून बुद्धि दलि पाहजि आणा हि सुजूनता फक्त आपल्या मध्ये फक्त प्रज्जा जागत होईल तेव्हाच येईल . तेव्हा सगळ्यांनी आत्मबोध घ्यावा . हे आपल्या हद्दि धर्माच बरीद आहे ,हद्दि धर्माचा जो काही गाभा आहे तो म्हणजे आत्म्याचा साक्षात्कार होणे . तो न मळिवता बाकी सगळं काही म्हणतात ते खोत आहे . तो एकदा मळिवल्यावर मग कुणाची सुध्दा तुमच्या वरती कोणच्याही तरेची जबरदस्ती चालणार नाही . कोणाचाही तुम्हाला त्रास होणार नाही . सगळी काम तुमची व्यवस्थिती होतील . म्हणजे चमत्कार होईल . अनेक चमत्कार घडतात . चमत्कार घडणे म्हणजे काय क कारण आणा परिणाम याच्या पलीकडे जात तुम्ही . देव हा कारण आणा परिणाम याच्या पलीकडे आहे . अनेक चमत्कार घडतात . आता हे चमत्कार मी सांगायला बसले आणा लहियला बसले तर एव्हडं मोठं पुस्तक होईल . तेव्हा त्या बदल मी सांगणार आहे पण काल रात्री मी सांगतिलं आमच्या कडे भजनाला मंडळी अली होती त्यांना सांगतिलं क किस चमत्कार घडतात . आणा भग लक्ष्मात येत क देव हा आहे त्याची शक्ती आहे ,त्याच्या परेमाची शक्ती आहे . आपण एव्हड्या साठी मुकलो कारण आपली दरीष्टी देवा कडे नाही .तेव्हा आपण आपला स्वार्थ बघतिला पाहजि . स्वार्थ म्हणजे स्व चा अर्थ काढणे आणा जेव्हा स्वचा अर्थ काढला तोच स्वार्थी आहे . बाकी स्वला काही सांगतिलं . तेव्हा आपल्या साधुसंतांनी पण बरोबर अर्थ वापरला स्वार्थ शब्द वापरला आहे . तसे ते हुशार होते त्यांना माहिती होत स्वार्थ म्हणजे लोक लागतील भलत्या मार्गाला . म्हणून तुम्ही स्वार्थ गाठा म्हणजे पहा स्वचा अर्थ घ्या . समर्थ तुमचा जो आत्मा आहे त्या नावाला त्या अर्थाला समर्थ व्हा . त्यांनी बरोबर शब्द काढून ठेवले आहेत . हे सगळं समजून घेतलं म्हणजे प्रत्येक शास्त्रात काय लहिलं आहे ते सगळं सहजयोगात आहे . सगळ्या जगातल्या शास्त्राचं तत्व एकच आहे . आणा हे सर्व तत्व सहजयोगात आहे म्हणून आम्ही असं मानतो क हा एक वशिष्ठ धर्म आहे . ह्यात सर्व धर्म समानत्व आहे जे गांधीजींनी सांगतिलेलं आहे . पण वशिष्ठ करून हद्दि धर्माचा ह्याला पाया आहे . कारण हद्दि धर्मा मध्ये ,धर्म म्हणता येणार नाही पण हद्दिची आपली परंपरा आहे त्याच्या मध्ये मोठ्या मोठ्या साधुसंन्यासी लोकानी ,दर्श्यानी ,अनेक अवतरणांनी जे काही सांगतिलं ते ह्या पायामधे आहे . म्हणून ह फार मोठी गोष्ट आहे आणा त्याच्या साठी तुम्ही सर्वानी माझी मदत केली पाहजि . सर्व जगामध्ये आपलं राज्य आहे असं समजलं पाहजि . सर्व जगामध्ये आपलं घर आहे असं समजलं पाहजि . आणा सर्व तुमची मतिर मंडळी अली इथे तुम्हाला भेटायला ,ते म्हणतात आम्हाला फार अहंकार आहे आणा महाराष्ट्रीयन लोकांना अहंकार नसतो . त्यांना असं वाटत क तुम्हाला काही अहंकार नाही . आम्ही इथे शकियाला आलो क आमचा अहंकार आम्ही कसा जकियाचा . आता तुम्ही सांगा मी काय बोलायचं त्यांना आपलेच दात आणा आपलेच ओठ . काही सांगता येत नाही . त्यांच्या मते दलिलीला जायला नको मुंबईला जायला नको ,कारण दलिलीच्या लोकांना फार अहंकार आहे . फक्त महाराष्ट्रातच फरियला पाहजि . त्यांना असं वाटत क महाराष्ट्रात लोकांना अहंकार नाही अत्यंत धार्मिक लोक आहेत ,काही त्यांना अवगुण नाहीत ,अगदी सालस लोक आहेत आणा कोणतीही वाईट गोष्ट त्यांनी केलेली नाही . आता त्यांना जेर याचा फायदा झाला तर चांगलीच गोष्ट आहे . जरी दगडाला आपण देव मानलं आणा त्यांनी जर आपल्याला फायदा झाला तर काही हरकत नाही . म्हणून मी म्हणते त्यांनी तुमच्या बदल अशी भावना ठेवली तरी दोन्ही फायदे होऊ शकतात . ते चांगले होतील आणा तुमच्यावर इतका वशिवास टाकला म्हणून तुम्ही ह जागणार त्या गोष्टीला क हे लोक आम्हाला इतकं देवा सारखं मानत आहेत तेव्हा आम्ही ह किठं तरी देवा सारखं झालं पाहजि .

अशारतीने आपला सर्व समाज उत्तम होऊन इथे रामाचं राज्य येऊ दे हीच एक माझी इच्छा आहे . दुसरं मला काहीही नको आहे . काही प्रश्न असतील तर वचिारा . नाहीतर तुम्हाला एक अनुभव देते मी . अनुभवा शिवाय काय आहे . आता सधिद कारायचं आहे क देव आहे क नाही ते . आत सांगायचं म्हणजे तुमचा हा अहमद नगर जलिहा म्हणजे माझं माहेर आहे हे तुम्हाला माहीतच आहे . आणा मी इथलीच राहणारी आहे आमचे बापडाजे हजारो वर्षे इथे राज्य करत होते . शालविहनाचे , त्यामुळे तुम्ही माझ्या माहेरची मंडळी आहात . तेव्हा आपल्या घरच्या मुलीने जर काही आपल्याला सांगतिलं तर कुणी वाईट वाटून घेत नाही . सासरच्या लोकांना वाईट वाटत पण माहेरच्या लोकांना वाईट

वाटत नाही . तेव्हा मी तुमचीच मुलगी आहे असं समजून कोणत्याही गोष्टीच वाईट नाही वाटून घेतलं पाहजि . जे आहे ते चांगलं व्हावं ,उत्तम व्हावं हीच एक आशा आहे .

आता सोपं काम म्हणजे असं आहे कसिगळ्यांनी डोक्यावरच्या टोप्या काढून घ्या बायकांनी पदर ठेवायचा नाही डोक्यावर . इथे टाळूवर आपल्या बर्महंरंधर आहे . ती जागा जी आहे ती उघडते आणं कुंडलनी सात चक्रातून वरती येऊन या टाळूतून बाहेर पडते . आता पुस्तक वैगेरे मागवून तुम्ही शकून घ्या सोपं काम आहे अगदी . आणंति अशी सहा चक्रातून भेदन करत वरती आली कसातव चक्र गणपतीचं आहे गणपतीला कुणी भेदू शकत नाही ,पण गणपती हा कुंडलनीच्या खाली बसला आहे आणंसिगळं काही त्याला माहित असत म्हणजे असं समजा किकुणी ऑफसिर बसला आहे . आणंति सांगतो क हिया माणसाची कुंडलनी वर चढवा कवि नाही चढवा ते . आणंतिमची कुंडलनी म्हणजे जस काही टेपरेकॉर्डर असावं तस तुमचं जे काही चुकीचं आहे ते त्याच्यात लहिलेलं आहे . म्हणजे समजा त्याच्यात सगळे अनुभव आहेत . अनदी काळापासून . तर ती कुंडलनी हळू हळू उठते म्हणजे काय पुष्कळ असे दोर एकत्र बांधावेत अशी ती आहे . आणंति साडेतीन वेळेले घालून बसली आहे . पण त्यातले काहीच दोर पहिल्यांदा वरती येतात सगळेच दोर येत नाहीत . म्हणजे जशी जागा चक्रान मध्ये व्हायला लागते ,आधी चक्र खुली व्हायला पाहजि आणंतिचक्र खुली होण्यासाठी जेव्हा तुम्ही माझ्याकडे अशे हात करता तेव्हा दोन्ही हातावरची साती चक्र मळीन मध्ये मध्ये चक्र तयार होतात ,आणंतिम्हणजे मधली जी सुषुम्ना नाडी जी आहे ती तयार होते . तुम्ही असे हाथ करून माझ्याकडे बसलात की त्यातून चैतन्य वाहायला लागत . आणंतिहाताच्या बोटातून जाऊन सर्व चक्रना खुलं करत . सर्वचक्र खुलं झाल्या बरोबर त्याच्या अंदाज आपल्या कुंडलनीला लागला म्हणजे गणपती असा म्हणतो कितू आता चल . झालं सुरू . तर तो गणपती म्हणजे तुमच्या मध्ये असलेली तुमची बाल्यावस्था ,भोळेपणा हे सगळं त्या गणपतीत आहे . आणंति कुंडलनी ही तुमची आई ,प्रत्येकाची आई ही वेगवेगळी आहे . ती प्रत्येका पुढे बसलेली आहे आणंतिच तुम्हाला पुन्हा जन्म देते . तुम्हाला काही त्रास होत नाही,तुम्हाला काही होत नाही पण तिला मातर धडपडावे लागत . तेव्हा कृपा करून कोणताही मागचा पुढचा वचिर करायचा नाही ,मी हे पाप केलं ,वाईट काम केलं ,हे केलं ते केलं सगळं वसिरून जा . झालं असेल काही तर वसिरून जा सगळं . कुणी वचिरत नाही ,कुणी मोजत नाही . कुणी बघत नाही काही नाही . आता तुम्ही वर्तमान काळात बसलेले आहात तर एवढाच वचिर करायचा क हिया वेळी ही आत्मबोधाची घटना घडली पहजि . आता सहाव्या अध्यायात याला नषिदिध करून ठेवलं आहे का केलं ते समजत नाही . जो मुख्य त्याचा गाभा तोच मना करून ठेवला आहे .

तेव्हा ही कुंडलनी तुमच्यात जागृत झाली कितुमच्या सुषुम्ना नाडीतून वरती येऊन शेवटी हे टाळूतील बर्महंरंधर आहे त्यातून बाहेर पडते . ती बाहेर पडली कितुम्हाला इथे आपल्याच डोक्यावर गारगार असं चैतन्य जाणवायला लागत . नंतर हीसर्व स्पष्टी जी आहे ती ज्या ऋतुभरा प्रज्जेने चालते म्हणजे आता आपण म्हण्टल तर ही हरिची पान करू शकत नाही . एका फुलाचं फळ करू शकत नाही . हसिगळी जी करिया घडते ती ऋतुभरा प्रज्जेने घडते . आणंतिप्रज्जा म्हणजे काय आहे तर परमेश्वराची प्रेमाची शक्ती आहे . आणंतिहसूक्ष्म रूपाने सगळीकडे वावरत असते ती हे कार्य करते . तर हया शक्तीला तुम्ही प्राप्त होता . तर सर्व प्रथम तुम्हाला हाताला थंड थंड असे वार्या सारखे जाणवायला लागत . आणंति ते झालं कितुम्हाला आश्चर्य वाटेल क हिया शक्तीनी अनेक लोकांचे रोग बरे करू शकता , स्वतःचे रोग बरे करू शकता . आणंतिमही परमेश्वराच्या साम्राज्यात आल्या मुळे तुम्हाला पदोपदी कति देवाचं साहाय्य आहे आणंतिती त्याच सवरक्षण आहे हे लक्षात घ्या . प्रत्येक गोष्टीन मध्ये ,तसेच पैशाच्या बाबतीत तुमचं जर लक्ष्मी तत्व जागृत झालं तर ते ,तुमच्या मध्ये बर्महदेवाचे जागृत झालं तर तुम्ही फार मोठे आर्टिस्ट होता अशा अनेक तरुंच्या गोष्टी घडतात .

तेव्हा आता सरळ पणे असा हात ठेवायचा ,दोन्ही हात असे समोर ठेवा माझ्या कडे . आरामात सहज बसा . बसताना काही अडचण वाटली नाही पाहजि . गंडे दोरे असतील तर गळ्यात काढून टाका ,ते सर्व खोटे आहे . दोन पैशाची वस्तू एक रुपयाला कशी वकियाची ते ह्यांना वचिरा ,महा भामटे लोक हे . आता उजवा हात जमनीवर ठेवूया आणंतिडावा हात माझ्याकडे करा . डोळे मट्टून घ्या . हळू हळू बघा डाव्या हातात तुम्हाला काहीतरी जाणवतंय गारगार . टाळू कडे लक्ष द्या आता . आता मना मध्ये प्रश्न वचिरा माताजी मी आत्मा आहे का . तीनदा वचिरा . आता हळू डोळे उघडायचे पण नरिवचिरात ,वचिरा नाही करायचा . कोणताही वचिर मनात येऊ द्यायचा नाही . आता उजवा हात माझ्याकडे करायचा ,असा आकाशाकडे आता दुसरी बाजू आपण स्वच्छ करणार आहोत . आणंतिडावा हात सरळ मांडीवर ठेवा . परत डोळे मति . आता तुम्ही म्हणा मनामध्ये माताजी मला आत्मसाक्षात्कार द्या . तुम्ही मागतिल्या शवाय मी देऊ शकत नाही . लक्ष टाळू कडे . आता उजव्या हातात काही गारगार येतंय का बघा . आता डावा पोटावर ठेवा . आता डावा हात माझ्याकडे घ्या आणंतिडोक्यावर ,टाळूवर गार येतंय का बघा . आता डोळे उघडून माझ्याकडे बघा . आता पुढचं बघायचं ,इथं सेंटर आहे तथि जाऊन नुसतं एक महिना मेहनत केली तरी तुमगिडु व्हाल . शाळेमध्ये सुद्धा मुलांना जागृती द्या आणंसिगळ्यांना संपन्न करून टाका . सगळ्यांना नमस्कार . सगळ्यांना दर्शन घ्यायचं असेल तर अशी व्यवस्था करा की माझ्या पायाला हात लागणार नाही .

1985-01-24, Public Program - Sugarcane Factory

24 जानेवारी 1985

Public Program

Rahuri (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

कोळपेवाडी साखर कारखान्याचे अध्यक्ष, उपाध्यक्ष तशी इतर कारभारी मंडळी, इथे काम करणारी सर्व मंडळी तसेच कोळपे वाडीत राहणारी सर्व अबालवृद्ध मंडळी, सर्वाना आमचा नमस्कार. आजच्या या शुभ दिवशी श्री गणेशाचा जन्म झालेला आहे. आकाशामध्ये बघतिलं तर सूर्य नसताना सुध्दा चंद्राची झाक अत्यंत सुंदर आहे. आणत्या चंद्राबरोबर आज एक विशेष योग मी बघतिला तो फार कमी असतो. तो म्हणजे शुक्र आणि मंगळ. चंद्रमा आपल्या योगशास्त्रात मानलेला आहे आणि म्हणूनच तो शंकराच्या डोक्यावर बसलेला आहे. छान असा तो चंद्र आणि शुक्र हा देवता आहे जी प्रेमाची शक्ती आहे. देवाच्या प्रेमाची शक्ती हा शुक्र आहे आणि मंगळ हे श्री गणेश, अशी आज हित्त्विति युती झालेली आहे. हे काहीतरी कोळपेवाडी हा विशेष जागा असल्या शिवाय होणार नाही.

तेव्हा ह्या भारतात तुम्ही जन्माला आलात हेच फार मोठं सुकृताचं लक्षण आहे. असं सर्व शास्त्रात लहिलं आहे आणि पाश्चिमात्य देशात सुध्दा लोक मानतात की भारतावासी म्हणजे काहीतरी विशेष लोक आहेत. आज आपल्याला सांगितलं कि माझे यजमान लंडनला फार मोठ्या पदावर नोकरीला आहेत. आणि जरी तुम्ही मला संत म्हणता पण मी एक गृहस्थातील बाई आहे. आणि मी गृहस्थाश्रमातच सहजयोग थाटलेला आहे. त्यांच्या हुद्दाला धरून मला पुष्कळ ठिकाणी जावं लागतं. तेव्हा तथिले जे परंपरा आहेत त्यांना भेटण्याचा खूप वेळा योग आला. तेव्हा त्या मला एकदा म्हणाला कि तुमच्या देशामध्ये लोकांमध्ये असं काय आहे कि ज्याच्या मुळे इतकं स्थैर्य त्यांच्या मध्ये आहे. स्थैर्य कुठून आलं आहे. आत्म्याचं बळ असल्याशिवाय इतकं स्थैर्य लोकांमध्ये येऊ शकत नाही. आमच्या लोकांमध्ये हे स्थैर्य नाही. आणि हा गोष्ट खरी आहे. अजून आपल्याला आपल्या मोठे पणाची जाणीव नाही त्या मुळे आपल्यात अहंकार आहे, ह्या देशामध्ये आपण जन्माला आलात हे पूर्वजन्मीचे सुकृत आहे. आणि त्यातूनही आपण ह्या महाराष्ट्रात जन्माला आलात हे विशेष आहे.

सहजयोगामध्ये आम्ही विशेष तीन शक्त्यांचं प्राबल्य समजतो, हित्त्विति शक्ती आहे, एका आदर्शकृतीचे तीन नाड्या आपल्या शरीरात धावतात त्या पैकी महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती अशा तीन शक्त्या आपल्या मध्ये धावतात आणि तसेच जी शक्ती कुंडलीनी म्हणून आपल्या मध्ये आहे जी आपल्या मध्ये कार्य करते, जेव्हा मुळे आपल्याला आत्मबोध घडतो, जेव्हा मुळे आपण उच्च स्तीतीला जातो, जेव्हा मुळे आपण संत होऊ शकतो कि कुंडलीनी शक्ती आपल्या त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये बसलेली आहे असं सहाव्या अध्यायामध्ये श्री ज्ञानेश्वरांनी स्पष्ट सांगितलेलं आहे. कि कुंडलीनी जर जागृत झाली तर तुम्हाला आत्मबोध होईल असं आदर्शकाराचार्यांनी व्यासस्तीतीत एका आत्मबोध पुस्तकात लिहिलं आहे. त्यानंतर त्यांनी अनेक पुस्तक लिहिली. पण १४ हजार वर्षा पूर्वी मार्कंडेय स्वामींनी कुंडलीनीचं संबंध वर्णन केलेलं आहे आणि सांगितलेलं आहे कि जेव्हा आई ह्या जगात येईल तेव्हाच हे कार्य होण्या सारखं आहे. हा अशी आपल्या देशाची हजारो वर्षाची परंपरा आहे. ती परंपरा वर चढते उतरते, इतक्या दिसाची गुलामी आपण उचलली पण अजून आपल्यामध्ये ते स्थैर्य बाकी आहे. त्या बदल शंका नाही आपल्या मधलं स्थैर्य अजून इतकं डळमळलेलं नाही जरी आपले धर्म डळमळले तरी स्थैर्य बाकी आहे. म्हणजे भारतीय माणसाला हे समजत की हे चुकीचं आहे, आपण जे करतोय ते चुकीचं आहे हे सुध्दा खूप लोकांना समजत नाही. त्याला कारण असं आहे कि कृष्णाने सांगितलेलं आहे की तीन तरहेची मंडळी असतात.

एक ज्यांना आपण तामसकि लोक म्हणतो, दुसरे राजसकि म्हणतो आणि तिसरे सात्विक. बहुतेक मंडळी भारतामध्ये सात्विक प्रवृत्तीची आहेत. म्हणजे त्यांच्या मध्ये संतुलन आहे स्थैर्य आहे. पण काही लोक तामसकि आहेत. जास्त लोक आहेत त्यांचं लक्षण जात आपोआप देवाकडे. पण हित्त्विति मंडळी आहेत त्याची ओळख सांगितली आहे कृष्णांनी कि जे चुकीचं आहे त्यालाच खर मानायचं. आणि जिशा घाण्याला बैल जोतावा तसे ते त्या चुकीच्या आसपास झापड लावून फिरत असतात. मग कुणकिया डोकं फोडून जरी सांगितलं तरी तेचतेच करायचं. हे तामसकि लक्षण झालं. पाश्चिमात्य देशांमध्ये राजसकि आहेत. राजसकि लोकांचं लक्षण हा सांगितलेलं आहे कि त्यांना चांगलं आणि वाईट यातलं कळत नाही. खर काय आणि खोट काय यातला तर फरक अजबित कळत नाही पण यातलं चांगलं काय आणि वाईट काय हेच कळत नाही. हे जे आमहाला मसिस थेंबर यांनी आमहाला वचिरलं कि इथल्या लोकांना चांगलं आणि वाईट का कळत नाही. कारण ते राजसकि आहेत. राजसकि माणसाचा कार्य केल्यामुळे अहंकार वाढतो आणि अहंकारामुळे यांच्यात काय वाईट, त्यांच्यात काय वाईट, असं केलं तर काय चुकीचं आहे, तस केलं तर काय चुकीचं आहे. असं वाटत त्यांना. पण तामसकि लोक मध्ये जे लहानपणा पासून सांगतात की हे असं करा, ते तस करा, ते करून करून जे ते शकून घेतात त्याच्या पुढे ते जायला तयार नसतात. पण सात्विक माणस जी असतात त्यांना दोन्ही हि दिसत. आता उदाहरण म्हणून बघू श्री राम जंगलात आले आणि त्यावेळी त्यांनी काय पाहिलं कि एक भिल्लीण तीच त्याच्यावर इतकं प्रेम, आता भिल्लीण म्हणजे जुर्या काळचे राहिले लोक त्यांना आपण आदर्शिकी म्हणू अशी ती भिल्लीण आणि तिचे सगळे दात पडले होते फक्त दोनतीन दात होते. ते दात त्या बोरांना लावून तनि ते पुनःच बोर चाखून उष्टे केलेले. आपल्यातील अशी कति मंडळी आहेत जी कि अशी बोर खातील. रामांनी ती बोर सगळी खाल्ली आणि सीतेला सांगितलं मी यातली बोर तुला काही देणार नाही. मी असा मेवा कधीच खाल्ला नाही. मग सीता म्हणाली असं काय मला थोडं तरी द्या मी तुमची पत्नी आहे. लक्ष्मणाला तर राग आला हे काय, हा भिल्लीण बोर काय आणते, उष्टी काय करते आणि रामाला काय देते तिला काही कळत तरी का. तर मग सीतेला थोडं दिलं, सीता म्हणाली वा वा वा काय छान आहेत. मग लक्ष्मणाला वाटलं सीतेला मळिल आपणही थोडं मागावं त्यानं सीतेकडे मागतिलं, सीता म्हणाली नको तुम्हाला राग येतो तुम्हाला नको. मग त्यांनी खाल्ल्यावर म्हंटल असं प्रेमाचं मी कधी खाल्लं नाही. प्रेमाचं माहात्म्य जे आहे ते आपल्या अवतरण नातं सांगितलं आहे.

श्री कृष्णाचं सांगतात कि विदुराच्या घरी जाऊन, ज्याला लोक म्हणत असत कि हा असपृश्य आहे, ते जेवायला बसले. आणि विदुराचं बोलवलं होतं पण जो दुष्ट आहे जो खळ आहे अशा माणसाकडे जेवायला जायचं नाही. पण प्रेमाने कुणी बोलावलं तर त्याच्याकडे जाऊन खायचं हे कृष्णाने आपल्याला शिकवले आहे. अशी अनेक आपल्याकडे उदाहरण आहेत आत्ताच आपल्याला महात्मा गांधीचं सांगता येईल आपल्याला कि ज्यांनी हा जी तामसकि प्रवृत्ती आहे ती काढण्यासाठी. आणि त्यांच्या मध्ये हा विचार घालावा कि या पलीकडे पण सगळं काही आहे. कोणतीही गोष्ट घेऊन अतःकरण हे धर्माचं लक्षण नाही. एकनाथ एकदा आपल्या डोक्यावर कावड घेऊन गेले होते द्वारकेला तथि वाटेत एका तहानलेल्या गाढवाला पाहिलं आणि त्याला कावडीतलं पाणी पाजलं. लोकांना वाटलं इथून तथिवर नहेली कावड आणि गाढवाला पाणी पाजलं. लोक म्हणाले काय तुम्हाला झालं तरी काय? असं कस केलं तुम्ही? त्यांनी सांगितलं साक्षात परमेश्वर वरून खाली आला आहे. हा जी एक समज म्हणायची, ज्याला आतमध्ये एक प्रेरणात्मक बुद्धि आहे, हा जी कुशाग्रता आहे हा आपल्या साधुसंतांनी अनेक ठिकाणी दाखवली आहे.

साईनाथांचंच उदाहरण घेतलं तर त्यांच्या मंदिरात लहिलं आहे कि कोणत्याही धर्माची नदि करण हे महापाप आहे. सर्व धर्माचं सार तत्त्व हे एक आहे हे अनेकदा अनेकांनी सांगून सुध्दा आपल्याला ते समजलेलं नाही, इतकच नव्हे तर एका धर्मात जन्मलेल्या लोक न मध्ये सुध्दा जातीपाती करून आपण फार त्रास देत आहोत. आमचा सहजयोग हा समाजविमुख आहे. हा जंगलात बसून, गरिकंदरात बसून कवि संन्यासी बनून करायचा नाही. हा समाजात राहून व्यवस्तीत रीतीने ग्रहस्ती बनून मुलाबाळांना मध्ये वाढवायचा आहे. समाजापासून विपरीत पळालेला पलायनवादी सहजयोग नाही. तेव्हा असा प्रश्न येतो जे साधुसंतांनी आपल्याला उदाहरण दिली, गांधीजींनी एवढी मेहनत केली कि आम्ही जातपात मानायची नाही. तर सहजयोगाला काय आधार आहे याचा मी तुम्हाला सांगते. शास्त्रार्थ सांगते. देवीचं वर्णन आहे कारण सहजयोगात आम्ही शक्तीचं कार्य करतो तेव्हा देवीचं वर्णन असं आहे कि "या देवी सर्व भुतेषु जाती रूपेण संस्थिता" हे १४ हजार वर्षा पूर्वी लहिलं आहे. देवीची शक्ती आपल्या मध्ये जाती मधून असते. म्हणजे आपली जात तीन असावी मग, ती नंतर नाव दिली ती वैगळी. तामसकि, राजसकि आणि सात्विक कवि संत त्यांना जातच नसते म्हणतात. जाती पलीकडे गुणातीत झालेला. अशे जे तीन गुणातून नघिलेले संत आहेत त्यांनी दाखवून दिलं आहे उदाहरण तर तीनच जातीत आपण आहोत असं १४ हजार वर्षा पूर्वी लहिलं आहे आजच मी सांगत नाही. मी नवीन काहीच सांगत नाही. हा जात कोणची झाली तर एक महाकालीची, एक महालक्ष्मीची आणि एक महासरस्वतीची, ह्या तीन ज्या देवी आहेत ती आमची खरी जात. आणि त्या जातीमध्ये लग्न कस करायचं ते सुध्दा सहजयोगामध्ये फार सुंदर आपल्याला समजत.

जी जात म्हणजे माणसाची जर अशी जात असली म्हणजे तो तामसकि प्रवृत्तीचा, म्हणजे धार्मिक असतो, भक्तमिण असतो, देवा कडे रुळलेला असतो पण जे चूक आहे त्याला देव मानून चालतो. आता उदाहरण सांगते तुम्हाला आश्चर्य वाटेल पण आम्ही हे सिद्ध केलेलं आहे, या देवच सिद्ध करायची गोष्ट आहे. आता परवा आमच्या कडे एक गृहस्थ आले ते आमचे शिष्य आहेत, गणेश भक्त आहेत ते फार मोठे अग्नहीतरी आहेत, फार नाव आहे त्यांचं. आले आणि मला म्हणाय लागले माताजी मला प्रोस्टेट का त्रास आहे. म्हंटल शक्यच नाही तुम्ही गणेश भक्त आहात तुम्हाला प्रोस्टेटचा त्रास का व्हायचा. गणेश तुमच्यावर रागावणार हे मला पटत नाही. तर मी काय म्हंटल हे बघा माझ्याकडे थोडा प्रसाद घ्या थोडे चणे होते ते दिले, त्यांनी तो डोक्याला लावला आणि म्हणाले आज मी घेत नाही आज संकष्टी आहे आज उपास करतो. म्हंटल

कळलं मला का तुम्हाला प्रोस्टेट चा त्रास होत आहे ते . म्हणाले का ,अहो म्हंटल ज्या दविशी मुलाचा जन्म होतो त्या दविशी उपास करतो का आपण ? . त्या दविशी काय सुतक पाळायचं असत का ?कुणी सांगितलं तुम्हाला उपास करायला . ?हे परंपरागत आमच्यात आलेलं आहे कणित्याचा जन्म झाला ,रामाचा जन्म झाला ,कृष्णाचा जन्म झाला कणित्या करायचा म्हणजे हे लोक खुश होणार कणित्या होणार तुम्हीच सांगा . तुम्हीच वचिार करून सांगा तुमच्या घरी जर मुलगा झाला तर तुमचे जे दुश्मन असतील ते उपास करतील . डोक्याचा वचिार गेल्या सारखं करायला नाही पाहजि . हे झालं म्हणजे आपण तामसकि झालो . आण अशा भलायका वेळेला आपण उपास करतो आण जेव्हा करायला पाहजि तेव्हा करत नाही . तस म्हणजे उपास करायची काही खास गरज नाही . असेही आपण उपाशी मरतो आहे कशाला उपास करायचा . जे लोक उपाशी मरत आहेत ते काय देवा कडे जाणार आहेत . जे लोक देवाच्या नावावर उपास करतात त्यांची फार चुकीची कल्पना आहे . देवाच्या नावावर आनंद केला पाहजि . उत्साह ,उल्लास केला पाहजि . उलट हे सोडून रडत बसायचं कवि उपास करायचा हे कुणी सांगितलं आहे . कुणी सांगितलं ,शास्त्रात कुठे दाखवा म्हंटल तर कुठेच नाही . आण सांगायचं तुम्ही उपास करा आण पैसे आमहाला द्या . तुम्ही उपास करायचा आण मिथ्ये जे भटजीबुवा असतील ते पैसे जमा करतात . हा जो आपल्यामध्ये रूढी गत अंधविश्वास आलेला आहे तो धर्माच्या आड येतो . आण त्यामुळे पुष्कळ वेळा योगसाधना साधत नाही हे मी पाहिलं आहे . जरी आम्ही तुम्हाला जागृती दिली जरी तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी झालात तरी वाढ होत नाही ,खुटते आहे त्याला कारण हे आहे की बी जे आहे ते थोडं कडिके आहे . हे बी कडिके होण्याचं कारण असं आहे की कोणतीही चुकीची गोष्ट असेल ती मान्य करायची आण त्याला आपण म्हणायचं की हे बरोबर आहे . मी म्हंटल्यावर लोकांना असं वाटत की माताजी असं कस म्हणतात . अहो मी तुमची आई आहे . जन्मजन्मांतरा पासून मी तुमची आई आहे . आण मिला सांगायलाच पाहजि की हे कोणत्याही शास्त्रात लहिलेलं नाही . नाहीतर आणून दाखवा मला . कोणत्या शास्त्रात लहिलेलं आहे की देवाच्या नावावर उपास करायचं ते मला आणून दाखवा . त्यांनी पोट खराब होत ,तबबेती खराब होतात . बर तुमच्या तबबेती साठी उपास करायचा तर करा त्याला आमची ना नाही . पण देवासाठी कशाला तुम्ही करता . त्यांनी देव साक्षात तुमच्यावर रागावतो आण त्यांनी हिंदुराज आलेली आहे . ज्या गोष्टीचा तुम्ही शोक कराल देव तेच तुम्हाला देणार . तुम्हाला उपास पाहजि ना उपास घ्या .

जु लोकांनी जेव्हा खरसित जन्माला आला तेव्हा त्याला सांगितलं की आम्ही खरसिताला मानत नाही . कारण खरसितांनी सांगितलं की मी तुमच्या साठी सगळं तुमचं पाप सहन केलं आता तुम्ही उल्लासात राहा ,आनंदात राहा . झालं सगळं वसिरून जा . पण ते आनंद मानायला तयार नाहीत . आमहाला कसही करून खूप त्रास सहन केलाच पाहजि . देवा साठी आम्ही एवढा त्रास सहन करणार . उपाशी मरणार ,काय काय प्रकार त्यांनी काढले . ते तर जु लोक डोकं फोडून घेतात भंतीवर . तर त्यांच्या साठी हटिलर पैदा झाला . हवा ना तुम्हाला त्रास घ्या ,झोडपून घ्या स्वतःला . कति त्रास पाहजि तेव्हा आणखीन करून घ्या . ज्या गोष्टीचा तुम्ही नाद लावला ते तुमच्या समोरच आहे . कृष्णांनी सांगितलं आहे की " ,योग क्शेम वाहामयं " ,जेव्हा तुमचा योग घटीत होईल तेव्हाच तुमचं क्शेम होणार . स्पष्ट सांगितलं आहे की योगा नंतर क्शेम होणार . असं नाही सांगितलं की तुमचं क्शेम वहन करी आण असं हा सांगितलं नाही की क्शेम करून नंतर तुम्ही योग करा . आधी योग करा हे सांगण्याचं काय कारण आहे ? . योग क्शेम वाहामयं असं कृष्णांनी का म्हंटल ?कारण जो पर्यंत तुम्ही देवाच्या साम्राजाच्या जाणार नाही तो पर्यंत तुमचा त्याचा काय संबंध ? .

आता तुम्ही इथे हिंदुस्थान सरकारच्या कायद्यात आहे तर त्याला बघु दे तुमचं काय करायचं ते . भलं करायचं का वाईट करायचं . जस करायचं तस करा म्हणावं . पण देवाच्या साम्राज्यात आल्यावर तुम्हाला तो सांभाळणार आहे . पण तथि तुम्ही आधी जायला तर पाहजि . ती सतिती तरी यायला पाहजि . ती सतिती आल्या शविय तुम्ही जर म्हणाल की इथे बसल्या बसल्या हरी हरी म्हणून म्हणजे "असेल माझा हरी तर देईल खाटल्यावरी " . मुळीच देणार नाही . पण जर तुम्ही हरीचे झालात ,जर तुमचा योग घटीत झाला तर वाटेल त्या परसिथितीत तुम्ही असलात तरी तो तुम्हाला देईल . हा देवाची पण भक्ती सुध्दा करतो आहे ती भक्ती सुध्दा खरी नाही कारण तुम्ही भक्त नाही वभिक्त आहात . जो पर्यंत तुम्ही देवा पासून वभिक्त आहात तर त्या भक्तीला कोण ऐकतंय ? . जर समजा इथे कनेक्शन नसेल तर मी बोलेल ते तुम्हाला ऐकायला येईल का . वचिार करा . म्हणजे पहिली गोष्ट देवा शी संबंध झाला पाहजि . हे सगळ्या साधुसंतांनी मराठी भाषेत लहिन ठेवलं आहे . रामदास स्वामींनी म्हंटलं आहे त्या ,नामदेवांनी म्हंटलं आहे ते ऐका ,सखूबाईंनी म्हंटलं ते ऐका ,तुकारामांचं तर काय सांगायला हवं . आण त्यांनी ते म्हंटल्या बरोबर तुम्ही कुणी बलिवर कवि भागटे आहात म्हणून त्यांना आपण मारायला आण छळायला उठलो . कारण आपण तथि नाही आपण कुठे तरी दुसरीकडे रेंगाळतो आहे . आपल्याला जर कुणी सांगितलं बाबा असं करू नकोस ,जा मारा . आता परवा आपल्या गावा जवळच एक गाव आहे कोमलवाडी म्हणून ,त्या गावाला मी गेले होते तथि लोकांच्या समोर मी गेले आण तथि कानफिनाथांची समाधी आहे . वा ,काय कमाल आहे ,म्हणूनच मी तथि पोहोचले . कानफिनाथ म्हणजे केव्हादे मोठे नाथ होऊन गेले , केव्हादा मोठा जीव ह्या स्वरगातून इथे आला . तर एक गृहस्थ म्हणाले एव्हादा मोठा जीव इथे आला आण आमच्या इथे नेहमी दुष्काळ च असतो . पाच पाच वर्षांनी पाऊस येतो आम्ही खूप त्रस्त होतो . अहो म्हंटल त्या कानफिनाथांचे तुम्ही काय हाल केले तुम्हाला माहित आहे का ? . तो मुसलमान ,तो अमका ,तमका त्याला शविया देऊन शेवटी असं म्हणतात की मारून टाकलं त्याला शेवटी तुम्ही लोकांनी . मग काय देवांनी तुमच्या साठी काय आशीर्वाद पाठवायचे वा वा फार छान केलं ,एव्हादा मोठा जीव आम्ही या जगात पाठवला त्याची कत्तल केलीत तुम्ही फार छान केलं ,तेव्हा तुमच्या साठी काहीतरी वशिष आम्ही पाठवतो . अहो देवा जवळ डोकं आहे ,म्हंटल आता असं करा ध्यानात बसा . बघा कति आश्चर्याची गोष्ट आहे , मी म्हंटल तुम्हाला पसायदान पाहजि देवाचा आशीर्वाद पाहजि . तर आमच्या सहजयोगामध्ये जी प्रथा आहे त्याच्या प्रमाणे सांगितलं की डावा हात माझ्याकडे करा आण उजवा हात जमनीवर ठेवा . पण कुंडलीनी हलायला तयार नाही . काही व्हायला तयार नाही . म्हंटल आता असं करा की डोळे मट्टून कानफिनाथांची क्शमा मागा . त्याच्या शविय हलायची नाही ही . आण क्शमा मागतल्या बरोबर खटकन काम झालं . ह्या गोष्टी फार सूक्ष्म आण बिारीक आहेत . छोट्या छोट्या गोष्टीन वरती सुध्दा कुंडलीनी थांबते . जस एखाद लहानसं खुसपट डोळ्यात गेल्यावर जस आकाश दसित नाही तसच आहे . आपल्या ज्या खुळ्या कल्पना आहेत त्या बाजूला ठेवल्या पाहजि . जे सत्य आहे ते च मी बघीन असा वचिार स्पष्ट पणे ,इमानदार पणाने देवा जवळ करायला पाहजि . झालं गेलं ते जाऊदे . जे सत्य आहे तेच मला पाहजि . तेव्हाच जो आत्मा तुमच्या मध्ये वरिजमान आहे तो नुसता साक्षी रूपाने बघतो आहे की तुम्ही काय करता तो तुमच्या चिंतात उतरेल . हि कुंडलीनी जागृत झाल्या बरोबर , हे ब्रम्हंरंध्रातून छेदन झाल्या बरोबर तुमच्या हृदया मध्ये जो आत्मा बसलेला ,जी परमेश्वराची आपल्यामध्ये प्रतीछाया आहे , जे प्रतीबिबि आहे ते आपल्या चिंतात आल्या बरोबर आपलं चिंतितच एक नवीन तऱ्हेचं होऊन जात . एकतर ह्या चिंतामध्ये सामूहिक चेतनेची जागृती होते . सामूहिक चेतना म्हणजे अशी की आपल्या मध्ये असलेली सगळी चक्र जागृत होतात .

डाव्याहातावरची सात आण उजव्या हातावरची सात ,हिसगळी चक्र जागृत झाल्या मुळे त्यातल्या देवता जागृत होतात आण त्यातल्या देवता जागृत झाल्यामुळे तुम्हाला हातामध्ये अशा थंड थंड लहरी ,चैतन्य यायला लागत . ज्या चैतन्या मुळे ही सर्व सृष्टी आज जिवित आहे . जेव्हा जिवित कार्य जगात होत ते परमेश्वर करतो . तुम्ही एकत्री जिवित कार्य केलेलं आहे का सांगा ? . एक झाड पडलं त्याच फर्नचिर केलं त्या मेलेल्या झाडाचं मेलेलं फर्नचिर केलं . आण आपल्याला वाटत की आम्ही फार मोठं काम केलं . हे कोण ठरवतंय ,तुमच्या हृदयाचं स्पंदन कोण करतय . अवघा डोळा आपला एक कैमेरा आहे ,काही एंडजेस्ट मेन्ट लागत नाही काही नाही . आपलं संबंध बुध्दचिार जर बळ पाहजि तर काय कंप्युटर आहे , वचिार करत नाही आपण . हे असं एक अद्वितीय आता आपलं शरीर देवान तयार केलेलं आहे तेच बघितलं की वाटत की काय तो बनवणारा आण काय त्याची कमाल . असा जो कमाल करणारा जो आहे तो परमेश्वर त्याला आपण अजून आपल्या खशिातच घातलेलं आहे . त्याला खशिात घालून आम्ही जे करतो तो कायदा , आम्ही जे करतो ते बरोबर अशी चुकीची कल्पना घेऊन आपण देवाचा टाहो फोडतो आण त्या देवाला बदनाम करतो . हा देव ज्याला आपण म्हणतो तो नुसता प्रेमाचा सागर आहे . म्हणजे प्रेम हवेत असत तस नाही . तो तुमच्या आयुष्याला एक वेगळच वळण देतो . कोणची कार्य करायचं झालं तर आता तुम्ही नुसता संकल्प केला तरी ते कार्य झालेलं असत . तुम्ही म्हणाल माताजी हे असं कस शक्य आहे ?का शक्य नाही ? ,अहो तो परमेश्वर आहे ,आमच्या सारखा नाही ,ज्यांनी त्याला मळिलं तो मग काय म्हणाल ते करायला तयार आहे .

माझी आजी लहानपणी मला एक गोष्ट सांगायची की दोन माणस एकदा एका प्रवाशाला भेटले . तर प्रवाशाने वचिारलं तुम्ही कुठे चालले तर ते म्हणाले आम्ही देवाकडे चाललो . मला काम आहे देवा कडे . अगदी जशी आपल्या आजीआजोबाची गोष्ट तशी पण मजेदार गोष्ट आहे . म्हणे मी चाललो देवाकडे . पण पहिला जो माणूस भेटला त्याने सांगितलं हे बघा तुम्ही देवाकडे जाऊन सांगा मी फार मेहनत केली ,रात्रंदिवस देवाचा टाहो फोडत असतो ,टाळ कुटत असतो ,भक्ती केली , काय काय केलं नाही पण मला काही देव दसितच नाही . त्यांनी सांगितलं बर सांगतो . मग पुढचा माणूस भेटला त्या माणसाने म्हंटल ,तो आरामात झोपलेला होता रस्त्याच्या कडेला म्हणाला ते देवाला सांगा माझ्या काही गोष्टी राहिलेल्या आहेत उशीर झालेला आहे त्या पाठवून द्या तेव्हाद्या व्ययस्तीत . याला वाटलं हा माणूस बघा देवाला सरळ ऑर्डर पाठवात आहे . आता ते वर गेले त्यांनी त्यांचं काम केलं देवाला सांगितलं की खाली दोन माणस बसलेली आहेत पैकी एकत्र रस्त्यावरच पडलेला मला सांगतो की तू देवाला सांग की अजून माझं जेवण आलेले नाही म्हणून ,देव म्हणतो अरे त्याच अजून जेवण नाही झालं अरे बाबा लवकर जेवण पाठवा बर . कशी करून त्याची व्ययस्था करा आधी . दुसरा माणूस त्याच्या बदल सांगितलं त्यांना सांगा म्हणे अजून थोडा वेळ तुम्ही आता वाट बघा ,अजून थोडा वेळ टाळ कुटायला बसा . इतक्यात काही जमायचं नाही मला . याला मोठं आश्चर्य वाटलं ,देव म्हणाला तू काय आश्चर्य वाटून घेऊ नकोस . तू एक गोष्ट जाऊन त्यांना सांग आण बघ तू एकाच कस होत आण दुसऱ्याच कस होत ते . देव म्हणाला तू असं जाऊन सांग की देवा कडे गेलो होतो आण देवाकडे एक उंट होता आण तो उंट त्याने एका सुई च्या भोकातून संबंध असा उंट काढला . असं तू त्या दोघांना सांग . तर हे गेले खाली तर तो टाळ सुटणार माणूस डोक्यावर उभा होता म्हणाला आता मी आसन च करतो देवाला बोलवायला . टाळाणी काही होत नाही आता आसन च करतो . त्यांनी तथि धुनी पेटवून सगळी तयारी केली होती . त्यांनी वचिारलं काय देव काय म्हणाला ,ते म्हणाले अजून इतक्यात काही जमायचं नाही . असं का . त्यांना फार

वाईट वाटलं, नरिश झाले ते . त्यांनी वचिरलं तू देवाकडे काय पाहिलं . त्यांनी सांगितलं एका सुईच्या भोकातून उंट काढताना मी देवाला पाहिलं . तो म्हणजे तू आता काय देवा कडे जाऊन आलास तर आमहाला काय गपपा सांगतोस काय . मग दुसऱ्या माणसाकडे गेले तो मजेंत खात बसलेला होता , त्यांनी वचिरलं का बाबा तुम्हाला खायला प्यायला व्यवस्थि मळिल का ? . हो म्हणजे , अरे तो नेहमी माझी व्यवस्था करतो तुला काय सांगू म्हणजे . याला खूप आश्चर्य वाटलं . परत त्याने वचिरलं तू काय पाहिलस देवा कडे ? , आश्चर्य पाहिलं की काँ एका सुईच्या भोकातून अख्खा उंट देवाने बाहेर काढला . तो म्हणजे आश्चर्य काय तो देव आहे तुम्ही समजले काय ? . तो देव आहे . हे म्हटल्या बरोबर यांनी त्याचे पाय धरले आणि म्हणाला आता कळलं की तुझ्या हया वशिवासाला त्या देवाने मान्य केलं आहे . हा गोष्ट खरी कितो देव आहे हे जाणलं पाहजि आणितो जवित देव आहे आणितो कार्यान्वति आहे . तो तुमच्यावर परेम हाँ करतो आणितो तुम्हाला सन्मार्गाला हाँ लावतो . पण सगळ्यात मोठी गोष्ट देवा बदल जाणायची आहे ती म्हणजे आज तो आतुर आहे की तुम्ही त्याच्या साम्राज्यात यावं . कृष्णांनी जे सहा हजार वर्षा पूर्वी म्हंटल होत की "योग क्शेम वाहामयं " , ते आज सद्विध करायची वेळ आलेली आहे . आणो सहजयोग जो आहे तो सह म्हणजे तुमच्या बरोबर जन्मलेला योग .

योग झाल्या शवाय , आत्म्याचा बोध झाल्या शवाय जे काही अबसुलूट आहे म्हणजे जे काही प्रमाणति आहे , जे खर प्रमाणति आहे ते तुम्हाला कस कळणार ? . कारण अंधारात बसल्या वरती सापाला आपण दोरी समजत होतो , दोरीला साप समजत होतो . पण जेव्हा प्रकाश त्या आत्म्याचा येतो तेव्हाच माणूस बघतो की खरं आणिसत्य काय आहे ते . हाँ कमिया आपल्या मध्ये घडू शकते , आपल्या नगर जलिया मध्ये हे कार्य मी आज बारा वर्ष झाली करते आहे आण आज बारा वर्ष त्याची पूर्ण झाली आहेत . बारा वर्षांपासून हाँ मेहनत नगर जलियात आहे . आश्चर्याची गोष्ट आहे की या नगर जलियात माझं इतकं प्रबल्य वाढलं ह्या सहजयोगाचं याच मला फार आश्चर्य वाटलं . कारण नगर जलिया हे माझं माहेरघर आहे . मी शालविवाहाच्या वंशजातील आहे . आण ह्या माझ्या माहेरघरी इतकं कार्य व्हावं हाँ म्हणजे खरोखरी देवाची काहीतरी वशिष योजना दसिते . की मी ह्या तुमच्या तालुक्यात यावं जथि आमचे बाप दादे जयांनी हजारो वर्षे इथे राज्य केलं , म्हणजे ज्या वेळी कृष्णाचं महाभारत व्हावं तेव्हा पण शालविवाहांनी त्यांना मदत केली असं लहिल्लं आहे . म्हणजे हजारो वर्षांपासून ते तुमच्या महाराष्ट्रात आले जरी राजपूत होते सुरवातीचं , तरी महाराष्ट्रात येऊन राहिले . आण त्यांच्यातलंच माझ्यात रक्त आहे आण ह्या महाराष्ट्रात ह्या नगर जलियात ह्या सहजयोगाचा एव्हडा मोठा प्रसार व्हावा हाँ म्हणजे देवाची कृपा नाहीतर काय म्हणायचं . म्हणजे तुम्ही लोक काहीतरी वशिष असल्या शवाय असं होईल का . नाथाची भूमी , नाथांची मेहनत हाँ काय वाया जाणार आहे का ? . जरी तुम्ही त्यांना कति छळलं असेल कति त्रास दिला असेल , काही असलं तरी ते तुमच्या वरती कृपाच धरणार , त्यांचा तुमच्यावरती पूर्ण विश्वास आहे . आण एक ना एक दविस तुम्ही त्यांना स्वीकाराल अशी पूर्ण त्यांना आशा आहे त्या मुळेच त्यांचं केलेलं कार्य काही वाया जाणार नाही . ह्या पृथ्वी वर सगळ्यात उत्तम भूमी या नगर जलियाची आहे . कारण असे संतसाधु इथे जे साक्षात देवाचे अंश स्वरूप होते त्यांनी इथे जन्म घेतला तेव्हा तुम्ही लोक कति भाग्यवान असाल ते मला सांगता येत नाही .

पण भाग्याची आणखीन गोष्ट हाँ की ह्या वेळी , ह्या वशेष वेळेला आपला जन्म झालेला आहे आण याच वेळेला हे कार्य होत आहे , तेव्हा मनुष्य देवता स्वरूप होणार आहे , देवाच्या सतीती ला पोहोचणार आहे . त्याच्या आत्मा हा सत्तचिदानंद स्वरूप होऊन त्याच्या चित्तात जाऊन त्याला त्याच्या आनंदाची अनुभूती देईल जी देवांनी सांगितलेली आहे . म्हणजे सत्य काय , जे प्रमाणकि सत्य , सत्तचिती आनंद , अबसुलूट सत्य म्हणतात , ते सत्य तुम्ही ओळखाल . आता एखादा मनुष्य म्हणेल की बाबा हाँ स्वयंभू जागा आहे की नाही , इथे खरच देव आहे की नाही हे कस ओळखायचं ? हा माणूस खोटा की खरा , हा साधू आण हा जेल मधून आला आहे आण भिगवे कपडे घातले नाँ लागले त्याच्या पाठीमागे , एका बाईच्या अंगात भूत आलं संचार झाला म्हणजे देवीचा लागले पाठीमागे , अहो ते भूत आहे कसला संचार आण कसलं काय . वेडेपणाच लक्षण आहे हे . ज्या बाईमध्ये देवी असेल तच्चियात काही पावतिर्य नको , काही तेजस्वति नको का ? . काहीतरी अद्वितीय व्यक्ती असली पाहजि ना ती . देवी काय अशा मोलकरणीच्या अंगात येणार आहे का ? . तिला अक्कल आहे देवीला . पण तुम्हाला पाहजि , तुम्ही त्या भूतांच्या पाया वरती जाता . त्याचे त्रास होतात आजार होतात , आता परवाच एका घराण्यात झालं . मोठं घराणं प्रसिद्ध आहे . ते लोक सहजयोगात आधी आले होते आण त्यांचा कडचा एक मनुष्य वारला . आण त्यांनी सहजयोग सोडला . मी म्हंटल शक्य नाही , सहजयोगात असं होणं शक्य नाही . अशक्य . सहजयोगातला एक माणूस जर गाडीत असेल आण त्याला अपघात झाला तर सगळेच्या सगळे बचावतील . अशी अनेक हजारो उदाहरण आहेत . मग कळलं की त्यांच्या घराण्या मध्ये तो माणूस जो मेला तो आण एक बाई त्यांच्या मध्ये वाईट अशी कवि दुष्ट असे संबंध होते . हे कळलं कस ? तो माणूस तर मेला पण ती बाई जेव्हा माझ्या समोर अली तेव्हा लटलट अशी कापायला लागली , सगळं अंग कापायला लागलं . ती माझ्या पायावर आल्या बरोबर नुसते आगीचे लोट च्या लोट माझ्या पायावर यायला लागले . आण डोकं तीच इतक्या जोरात हलायला लागलं की भूकंप होतोय काँ काय असं वाटायला लागलं . मी म्हंटल हे बघा हे सहजयोगी आहेत हे सांगतील . तेव्हा कोण खर आणखिोट हे हाँ ओळखायची कृपमता आपल्यामध्ये येते . नाहीतर कुणीही बाबाजी आला की झालं , तो कुठून आला , तो कोण , खरा की खोटा हे सगळं तुम्ही बुध्दीने जाणू शकणार नाही . आत्म्यानी ओळखायचं असत . आत्माच आपल्याला सांगू शकतो कोण खरा आण कोण खोटा ते . त्यामुळे तुमचा आत्मा जागृत झालाच पाहजि . कतितीतरी असे भामटे हे तुमच्या महाराष्ट्रात आण नगर जलियात आहेत . मी बघतच असते . आता परवाच म्हणे मी नाशकाला होते तर पालखी अली होती नवित्ती नाथांची . सगळे भामटे रस्त्यानी चालले होते , मोठी मोठी अशी वस्त्र घालून सगळी . सगळे भामटे आहेत इथून तथिवर मी सांगते तुम्हाला . आण ते साधूबाबा मोठे घोडे , हत्ती घेऊन आले म्हणून तुमच्यावर त्यांचं इम्प्रेसन पडलं , म्हणजे तुम्ही बुध्दी कुठे ठेवली आहे ? . बुध्दीने वचिर करू नका . देव जो असतो त्याचा योग फक्त असतो , तो तुमच्या कडून पैसे घेणार नाही .

तुकारामांचं उदाहरण बघा , अहो शवाजी महाराज ते स्वतः साक्षत्कारी केव्हडे मोठे होते , स्वतः शवाजी नथेऊन त्यांच्या बायकोला दागनि दिले , नको ते आपल्याला , सगळं परत केलं तुकारामांनी . गरीबी होती , दशा होती तरीही सगळं परत केलं . तुकारामांचं एव्हडं मोठं उदाहरण असताना सुध्दा , जो माणूस तुमच्या कडून पैसे काढतो त्या माणसाला तुम्ही देव कस मानता ? . दुसरी गोष्ट म्हणजे मी खेडेगावात गेले आण म्हंटल माताजी पैसे वेगरे काही घेत नाहीत , ते म्हणाले बर दहा पैसे नाहीतर पंचवीस पैसे तरी घ्या . त्यांना हे समजतच नाही की देवाला पैसे समजतच नाही . अहो मला पैसे समजतच नाहीत तुम्हाला आश्चर्य वाटे . मी जर बँकेत गेले तर दुसऱ्यांना सांगते तुम्ही चेक लहि . लाखो रुपयाचे चेक माझ्या हातून लहिले गेले असतील , पण मला चेक स्वतःला लहिता येत नाही तस फार डोकं आहे . बाकी धर्म शास्त्रात फार हुशार आहे पण अर्थ शास्त्रात काही समजत नाही मला . आण जर कुणी मला म्हणाल की शिक्नू घ्या आता तर मला रडायला येत मला की हें आता कुठून काय शकियचं . पण मला कधीही कशाचा प्रश्न येत नाही . पण जर देवच पाठीमागे आहे तर काय कोण आपल्याला बघिडवणार आहे . तो आपलं सगळं करणारा आहे तर आपल्याला कशाची ददादा नाही . आता तुम्ही म्हणाल माताजी तुम्ही संन्यासी नाही काही नाही , आतून सगळं सुटलेलं आहे , पकडलेलंच नाही तर सुटायचा काय ? . आम्ही कोणतीच गोष्ट पकडून ठेवलेली नाही तर सोडायची काय हो . काय सोडायचं जर धरलंच नाही तर सोडायचं काय . सरळ प्रश्न हा आहे . आता अत्यंत श्रीमंत वडील होते , राजघराण्यातील लोक होती . सासरी सुध्दा श्रीमंत लोक आता आमचं राजमहाला सारखं घर आहे लंडनला . पण तुम्ही जर म्हणालात , मला आरामात झोप लागते , कतिही कोणी बँड वाजवूदेत . मी झोपले म्हणजे झोपले आण जर जागायचं म्हंटल तर चार दविस जागून काढेन मला काही व्हायचं नाही . आता ६२ वर्षाचं माझं वय आहे अजून मी सगळी कडे फिरते आहे , दुसरा जर कोणी आला तर दोन दविसात आजारी पडेल . कारण काय तर देव बरोबर आहे . त्याची शक्ती आहे मग ती अव्याहत चालू आहे , अखंड चालू आहे . ती काही संपत नाही उलट जतिकी ती द्यावी ततिकी ती वाढत जाते . जतिकी तीची प्रशंसा करावी ततिकी ती तुम्हाला प्रशंसति करते . की काय कमालीची वस्तू आहे , ती सर्वानी मळिवून घ्यावी , सगळ्यांना मळिवं ते कारण ते तुमचं आहे तुमच्या जवळ आहे , जे तुझं आहे ते तुझं पाशी ते द्यायला मी आलेली आहे . ते घ्यावं तुम्ही . आमचं देणघेण काहीही लागत नाही , आईला कसलं देणघेण लागत . तुम्हाला पण आया आहेत , आईला असं वाटत जेव्हड माझं आहे तेव्हड सगळं वाटून टाकावं . कधी घेतली सगळं अगदी ती उतावीळ झालेली असते द्यायला . जेव्हड शक्ती माझ्याजवळ आहे ती सगळी तुम्ही घेतलीत तर झालं आम्ही सुटलो . पण ती मळिवून घ्या , नुसती प्रेमाची शक्ती . दुसरं काही नाही .

याने कँसर सारखे रोग बरे होतात , वाट्टेल ते रोग याने बरे होतात . असे असे रोग बरे झालेत की आश्चर्य वाटत मला . ह्यांनी सगळ्या तऱ्हेची व्यसन सुटतात , माणूस समर्थ होतो . सम अर्थ म्हणजे तुम्ही जो आत्मा आहे त्या अर्थाला जागता . तुम्ही समर्थ होता . तुमचा स्वार्थ हा शब्द सुध्दा साधूसंन्याशांनी फार सुंदर मांडला आहे . स्वचा अर्थ म्हणजे स्वार्थ . जो आपल्याला शवाजी महाराजांनी सांगितलेला आहे , की स्वधर्म ओळखावा . काय आहे तो स्व धर्म त्याच तंत्र जाणणे म्हणजे स्वधर्म ओळखणे आहे . स्वतंत्र म्हणजे राजकीय स्वतंत्र नाही . असं स्वतंत्र होऊन काही फायदा वशिष झालेला दसित नाही . आम्ही जेल मध्ये गेलो आण भिर खाल्लेला आहे इंजरांचा पण काही वशिष सुखाचं काही वाटलं नाही . पण आता काहीतरी स्व च तंत्र आपण ओळखलं पाहजि . स्व म्हणजे आपला आत्मा आहे . त्याच तंत्र जेव्हा आपल्याला कळलं मग बघा सगळ्या पाश्चिमात्य देशातून , सगळी लोक म्हणतील हाँ मी भूमी सस्यश्यामला म्हंटल तिला , वंदेमातरम म्हंटल तिला हाँ खरीच तशी भूमी आहे , पण अजून चखिलामध्ये कमळ अजून लपलेलं आहेत , दडलेलं आहेत ते वर त्यांचं उत्तान होऊन त्यांची फुल एकदा उमलली की म्हणजे त्याचा सुगंध चारीकडे दरवळला की झालं . आण ते होणार त्यामुळे तुमचे मानसिक विकार , शारीरिक विकार जी काही तुमची इतर अडचणी आहेत म्हणजे लक्ष्मी तत्व जागृत झाल्यावर पैशाचा पण प्रॉब्लेम नथिून जातो . इतके वेगवेगळे आशीर्वाद आहेत ते मी तुम्हाला एका लेखक मध्ये सांगितले आहेत . अशी माझी हजारो भाषण मराठीत आहेत , तेव्हा सांगायचं असं की जे आहे सत्य ते आम्ही जाणू हाँ भावना ठेऊन आणजे असत्य आहे ते आमहाला नको कारण आत्म्याला असत्य चालत नाही असं म्हणून आता जर तुम्ही ते मळिवायची इच्छा करून जर का बसलात तर तुम्हाला सगळ्यांना योग मळिू शकतो .

आपण सर्वानी एवढ्या मानानी मला बोलावलं इथे आण अगदी शांत पणे सगळं ऐकून घेतलं हे बघून मला खूप आनंद झाला आहे . परमेश्वर तुम्हाला सुबुद्धी देवो आणजी परमेश्वराची कमिया आहे ती तुमच्या बाबतीत घडो हीच इच्छा . काही प्रश्न असतील तर वचारा नाहीतर आपण योगाची क्रिया करूयात .

प्रश्न -माताजी हजि सात चक्र आहेत त्या वषियी थोडक्यात माहिती सांगा . बर ,छान प्रश्न वचारला यांनी ,अगदी मूलभूत प्रश्न वचारला गुरुजीनी .

प्रश्न -हे जे तुम्ही आम्हाला सांगितलं सगळं ते आम्ही तुमचं शांतपणे ऐकून घेतलं हे सगळं फक्त शाब्दिक आहे का याच प्रॅक्टिकल क्रिया पण आहे ? . बरोबर वचारलं तुम्ही ,अगदी १०० टक्के प्रॅक्टिकल क्रिया आहे , असच तुम्ही वचारलं पाहजि ठासून .

आता पहिला प्रश्न जो आहे तो आहे सात चक्रांवर . आता हिसात चक्र इथं दाखवली आहेत हे सगळं समजून घ्या . हे यंत्र आपल्या सगळ्यामध्ये आहे . आण हे यंत्र कस जागृत होत आण यामध्ये कशा शक्त येतात ते मी तुम्हाला सांगते . आता ह्या चार्ट वर बघितलं तर कुंडलिनी हित्रिकोणाकर अस्थी मध्ये ज्याला आपण माकड हाड म्हणतो त्यामध्ये बसलेली आहे . हिला मूलाधार म्हणतात ,मूलाधार म्हणजे मुळाचा जो आधार ,म्हणजे आपल्यामध्ये जे मूळ आहे त्याचा आधार ,त्याचा स्थान ते आहे . ही गौरी आहे . जचिं लग्न शिवीशी झालं आहे पण ती अजून कुमार अवस्थेत बसली आहे . आण तिनि गणपती करून आपल्या बाहेर असा ठेवला आहे . स्वतःच्या लज्जा रक्षणाथ . तो जो गणपती आहे तो कुंडलिनीच्या खाली बसला आहे . आण तोच तथुन कळवतो कुंडलिनीला का हा माणूस कसा आहे . जेव्हा कुंडलिनीच जागरण व्हायला सुरवात होते तेव्हा ,त्याच्या परवानगीशिवाय कुंडलिनी उठणार नाही . त्यांनी सांगितल्यावर कुंडलिनी उठते आण प्रत्येक चक्रावर त्याचा आशीर्वाद होत शेवटी ब्रम्हर्ंधरावर जाऊन त्याचा आशीर्वाद झाला पाहजि , तेव्हा ती कुंडलिनी बरोबर चालते . ते ओंकार स्वरूप श्री गणेश हे पृथ्वी तत्वाचे बनले आहेत . आण मूलाधार चक्र सुध्दा हे पृथ्वी तत्वाचे बनलेलं आहे . मूलाधार चक्र आण मूलाधार यात फरक आहे ,चक्र बाहेर आहे आण मूलाधार वर आहे . त्याच्या वरती चक्र आहे त्याला आम्ही नाभी चक्र असे म्हणतो . हे खर दुसरं चक्र आहे पण समजण्यासाठी म्हणून तिसरं चक्र म्हणतात . कारण असं आहे का यातून एक चक्र नघिलं ते स्वाधष्ठिठान चक्र आहे , यावर श्री ब्रम्हा बसले आहेत . आण हे चक्र चारीकडे असं पोटावर फरित कधी वर कधी खाली आण म्हणून स्वाधष्ठिठान चक्राला दुसरं चक्र म्हणतात . तिसरं चक्र हे नाभी चक्र आहे यावर लक्ष्मी नारायण बसले आहेत . हे स्वाधष्ठिठान चक्र जे चारीकडे फरित आण लक्ष्मीतत्त्व ज्या चक्रात आहे असं नाभी चक्र याच्या मधली जी जागा आहे ते गुच्छ तत्त्व आहे . आण इथे दहा गुरु जे झालेले आहेत म्हणजे आपल्याकडे अनेकदा या दहा गुरूनी जन्म घेतला आहे ते गुच्छतत्त्व आहे . हा धर्म आहे . . गुरूनी काय केलाय तर आपल्या मध्ये धर्माची स्थापना केली आहे . ज्यांनी आपल्या मध्ये संतुलन येईल . पण त्याच्या नंतर मग वरती जे आहे ते हृदय चक्र म्हणतात ते बरोबर इथे मध्ये जे हाड आहे त्याच्या मध्ये आहे . हे चक्र त्याच्यावरती जगदंबेच स्थान आहे . ती तथि बसून ज्या साधुसंतांनी या भावसागरातून वर नघियाच प्रयतून केला त्याची मदत करते त्यांचं रक्षण करते . हे खराब झालं म्हणजे माणसामध्ये भीती ,भय अशा गोष्टी होतात . याच्यावर जे आहे ते वशिद्धी चक्र आहे ,हे कंठावरती वशिद्धी चक्र आहे , ते श्री कृष्णाचं चक्र आहे . या हृदय चक्राच्या उजव्या बाजूला श्रीरामाचे चक्र आहे आण डाव्या बाजूला शिवितत्त्व आहे म्हणजे तुमचा आत्मा आहे . त्याच्यावरती वशिद्धी चक्र आहे हे कृष्णाचं स्थान आहे आण त्याची शक्ती राधा आहे .उजवीकडे वटिठल आहे आण डावीकडे वशिष्णुमाया आहे . त्याच्या वर हे महावशिष्णूचं स्थान आहे ,या महावशिष्णूच्या स्थाना मध्ये दोन्ही अहंकार आण आपलं मन अशी जी आपल्यामध्ये संस्था आहे त्याच्यावर ते बसलेलं आहे . आण ते जेव्हा उघडत तेव्हा आपल्यातील जी पूरवजनमाची कर्म वेगळे आहेत ते ते खाऊन घेत . कवि आपण जी पापकर्म केलेली आहेत ती . कवि आपल्याला ज्या शंका कुशंका असतील त्या ते सगळं ओढून घेतल्या मुळे ,शोषून घेतल्या मुळे त्या दोन्ही संस्था खाली आल्या बरोबर आपली हिंटाळ उघडते . आण मग ब्रम्हर्ंधरातून बाहेर कुंडलिनी नघिते . तर ज्या ब्रम्हर्ंधराच्या खाली जी पोकळी आहे त्याला लम्बिकि एरिया म्हणतात ते सहस्रार आहे . जर आपण बरेन ला कापल तर असं दिसत जस हजार अशा कमळाच्या पाकळ्या आहेत . आण जेव्हा तुम्ही सहस्रार बघू शकाल तेव्हा तुम्हाला दसिल का हजार पाकळ्या जशा काही जोती असाव्यात . सुंदर जोती अनेक रंगाच्या जोती . त्या सगळ्या अशा हळू हळू अशा उमलाला लागलेत . त्या खर तर ज्वाला सारख्या आहेत पण शांत ज्वाला आहेत . अशा त्या पाकळ्या उघडताना दसितात . तर हचिचक्र सुध्दा तुम्ही नंतर बघू शकता आण जाणू शकता . पण आधी तुम्ही जेव्हा हे होता तेव्हा दसित नाही . जेव्हा तुम्ही प्रकाश नव्हता तेव्हा काय दसिणार तुम्हाला ?तेव्हा आधी प्रकाश झालं पाहजि . हे मुख्य आहे . तेव्हा बोलाचाच भात बोलाचीच कडी असं नाही आहे ,तेव्हा हे होणार . आण हे सगळ्यांनी करून घ्यायचं . हा मागणी केली आहे याचा मला फार आनंद झाला आहे . हिमागणी सगळ्यात उत्तम आहे . का हे झालं पाहजि . हे घटीत झालं पाहजि . पुष्कळ केली भक्ती आता देवा दे ते . सूरदासांनी संबंध सुरसागर लहिल्यावर म्हंटल श्री कृष्णाला , "सूरदास कसिभी अवदिया दूर करो नंदलाला " ,काढले ते . हिंस्तति .

तेव्हा आता चक्रांवर थोडं मी सांगितलेलं आहे . आता आधी तुम्ही आपल्यातला दवि पेटवून घ्या . सहजयोग आजचा जो आहे तो अशा पद्धतीचा आहे . का आधी तुमचा दवि पेटवतो आम्ही ,काहीका असेना का ,कसही करून आधी दवि पेटवून घ्या . एकदा दवि पेटला का धुक धुक अंधारात म्हणा कवि धुकधुक प्रकाशात म्हणा जे काही तुम्हाला आपल्यातलं वाईट दसितंय ते तुम्हीच काढणार . मला सांगायला नको तुम्हीच तुमचे गुरु होता . ते बर आहे . म्हणजे भांडणको ,काही सांगायला नको ,तुम्हाला तुमचं दसितंय तुम्हीच काढा मग . तेव्हा तो आत्म्याचा प्रकाश जर का तुमच्यात आला तुम्ही सगळं हळूहळू बघू लागता आण समजता ,हो हे आहे ना ,हे चुकतंय ,हे बरोबर आहे . मग दुसऱ्याचं पण कळू लागत का दुसऱ्यांना काय झालं ते ,कारण तुम्ही सामूहिक चेतनेत येता म्हणजे जागृत होता . हे काय भाषण नाही , होत ,तुमच्या नसामध्ये हा जाणीव येते . बोध होतो ,वदि होत . वदि होत असं वेदामध्ये लहिलेलं आहे ,वदि होणे म्हणजे तुमच्या नसामध्ये जाणवलं पाहजि . तुमच्या नसामधून आत्मा वाहायला पाहजि तेव्हा ते वदि झालं . आण सिरव्यापी ह्या ज्या चैतन्यलहरी आहेत , हजि सगळीकडे पसरलेली ऋतुभरा प्रज्ञा आहे ती हाताला जाणवते . हा अनुभव येतो आण डोक्यातून हिं गारगार असं थंडथंड वाऱ्यासारखं असं यायला लागत . तेच आपल्याला आदर्शकार्यानी सांगितलं आहे त्याला सलीलामसलीलाम म्हणतात त्याला . थंडथंड असं डोक्यातून गारगार असं येत . आता हिं क्रिया फार लवकर तुम्हा सगळ्यांना होईल असं मला वाटतंय . तेव्हा दोनचार गोष्टी मी सांगते तेव्हाइया ऐकायच्या तेव्हा ,

सर्व प्रथम तुम्ही आपले चष्मे काढून ठेवा . नंतर आपल्या टोप्या हिं काढून ठेवा ,आई कडे टोप्या नाही घातल्या तरी चालतात . बायकांचे पदर बदिर ठीक आहेत . पण जर गंडे दोरे असतील तर पहिल्यांदा काढून ठेवा . आण गंडे मुळीच वकित घेऊ नका अहो दोन पैशाचा तो दोरा असतो ते भामटे तुम्हाला दोन रुपयाला वकिताने . कशाला तुम्ही घेता ते . काही अर्थ नाही त्या गंड्याला विश्वास ठेवा माझ्यावर . आण अगदी शांत राहा . आता अगदी साधी गोष्ट आहे हिं क्रिया जस सूर्याचा प्रकाश येतो त्या प्रमाणे घटति होते . फक्त मी असं म्हणून डावा हात हिं तुमची इच्छा शक्ती आहे तो माझ्याकडे असा सरळ करा . गणेशाचं नाव घ्यायचं ,कोणत्याही शुभ कार्याची सुरवात गणेशानी करायची ,आण ह्या तुमच्या पुण्य भूमीला नमस्कार करून उजवा हात त्या पुण्य भूमीवर ठेवायचा . जी मंडळी वर बसलेली आहेत त्यांनी फक्त असा जमनीकडे हात करायचा . त्याच्या नंतर मी सांगेन उजवा हात माझ्याकडे आण डावा हात आकाशाकडे करायचा . डोळे उघडायचे नाहीत ,डोळे बंद केले ते केले . डोळे जर मटिले नाहीत तर कुंडलिनीच जागरण होत नाही ती आजूचा चक्रावर अडकते तेव्हा डोळे हे मटिले पाहजित . आण मी म्हणून तेव्हा डोळे उघडायचे . हा अंतरयोग आहे म्हणून डोळे मटिलेले पाहजित . चतित आपोआप आत ओढलं जाईल . तुम्ही चतितशी भांडायचं नाही ,काहीही आपल्या मनाशी झगडा करायचा नाही , फक्त लक्ष तुमचं टाळू मधे असलं पाहजि . आण कार्म्य होणार या बदल मला शनका नाही . इथून तथुन सर्व लोकांना हिं घटना प्राप्त होवो हिं भाझी सदच्छि आहे . आपोआप हिं घटना घडेल . सगळे वचार बाहेर ठेवा . मी काहीही पाप ,चूक केलेली नाही असा वचार करायचा . मी दोषी नाही . हाच वचार करायचा . आता बघा तुमच्या हातातून गारगार वाटायला लागेल . आता एक प्रश्न वचारायचा मनामध्ये हिं शक्ती आमच्या कुलस्वामिनीची शक्ती आहे का ? . तुम्ही आण आमची कुलस्वामिनी एक आहे का ? असा प्रश्न वचारायचा . तीनदा वचारायचा . गार आलं का बघा . येतंय का ? . आता जे खर तेच मी करेन असं म्हणा . आता वचारा परत मनामध्ये श्री माताजी हिं प्राणशक्ती आहे का ,हिं सरस्वतीची शक्ती आहे का ? . आधी होती ती महाकालीची शक्ती होती आण आता हिं महा सरस्वतीची शक्ती आहे . आता बघा उजव्या हातात येतंय का गार . आता टाळूतून गार येतंय का बघा . उजवा हात आण डावा हात टाळूवर एकानंतर एक असा धरून बघा . सगळ्यांना क्षमा करून टाका . मी सगळ्यांना क्षमा केली असं सांगायचं सरसकट सगळ्यांना . आता दोन्ही हात आकाशाकडे असं मान वर करून करायचे आण वचारायचं का हिं परमेश्वरी शक्ती आहे का ,हिं ब्रम्हेशक्ती आहे का ? . हिं परमेश्वराची परमेशक्ती आहे का मनामध्ये वचारायचं . आता गार येतंय का बघा . आता हात खाली करून बघा गार येतंय का . आता डोळे हळूहळू उघडा ,आण माझ्याकडे बघा . वचारा शिवाय तुम्ही बघू शकता का मला ते बघा . परत डोळे मट्टून घ्या ,टाळूवर लक्ष ठेऊन का माताजी मला मोक्ष हवा , मला दयावा कारण तुमच्या परवानगी शिवाय मी काही करू शकत नाही .सात वेळा म्हणा ,दोन्ही हात माझ्याकडे करा . आता शांत वाटतंय ना . मला फार आनंद झाला पुष्कळ लोकांना अनुभूती अली , ज्यांना नाही आली तत्यांनी सेंटर वर यावं , आण अनुभूती घ्यावी . सगळं काही ज्ञान घ्यावं . हे सगळं काही अगदी फुकट आहे , इतकं ते अमूल्य आहे . त्याच मूल्य कोणी देऊ शकत नाही . आपण सर्वानी हे पसायदान घेतलं त्या बदल मी आपली आभारी आहे .

1985-01-24, Public Program

24 जानेवारी 1985

Public Program

Rahuri (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

श्री पंडित राव जाधव, गौतम पब्लिक स्कूलचे मुख्य संचालक, उपसंचालक तसेच शक्तिष्क वृंद, फॅक्टरीतले माननीय डिरिक्टरस तसेच इथे जमलेले इतर ह्या शाळेचे सहाय्यक लोक, सहजयोगी जे बाहेरून आलेले आहेत आणि इथे आहेत ते पण. सगळ्यात मुख्य म्हणजे इथे जमलेला हा सुंदर बालवृन्द. इतकी सुंदर व्यवस्था आपण केलेली आहे परमाची कथा बोलवां तेच समजत नाही. परमाला भाषा नसते हे मी जाणते. पण नुसतं इतकं हृदय भरून येतंय की त्यांना शब्दात घालून कस सांगायचं ते मला समजत नाही. ही अबोध, नशिपाप मूल इथं बसलेली आहेत हीच उद्या आपल्या या महान देशाची नागरिक सेना आहे. आपल्या देशांनी हजारो वर्षांपासून तपस्या केलेली आहे. आणि त्या तपस्वतितच फळ म्हणजे अनेक संतसाधु ह्या भारताच्या सुंदर प्रांगणामध्ये आले त्यांनी आशीर्वाद दिला. लोकांना हिताचा उपदेश केलेला आहे. आता आपला देश प्रगतीपर होत आहे. आपण प्रगतीकडे वाढत आहोत. ही फार मोठी गोष्ट आहे की देश जो की ३०० वर्ष गुलामीत खतिपत पडला होता तो आज स्वातंत्र्याच्या नवीन वचारांनी आज वाढत आहे.

ह्या वेळी मला शिवाजी महाराजांची आठवण येते, त्यांनी सांगितलं होत की स्वच च तंत्र ओळखलं पाहजि. स्वतंत्र व्हा. तसच ज्ञानेश्वरांनी म्हंटल आहे जेव्हा त्यांनी पसायदानातून परमेश्वराला प्रार्थना केली तेव्हा सांगितलं की आता वशिवात्मक तोषावे, तोषोर्न दयावे पसायदान. पसायदान म्हणजे काय? त्यांनी सांगितलं की सगळ्यांना आत्मबोध झाला पाहजि. आत्मबोध होताच हातातून ज्या चैतन्याच्या लहरी वाहतात ते पसायदान. त्यांनी तो शब्द वापरला जो शिवाजी महाराजांनी वापरला होता "वशिव स्वधर्म सूर्य पाहो", स्वधर्म सूर्य पाहो, स्व म्हणजे आत्मा त्या धर्माचा जो सूर्य आहे तो ह्या वशिवांनी पाहो असं एक सुंदर भाकीत, अशी फार सुंदर इच्छा, प्रार्थना त्यांनी वशिवात्मकाला केली होती. जे काही त्यांनी त्याच्यात लहिलं आहे ते सगळं घडण्याची वेळ अली आहे. आज जी मूल आपल्या समोर बसलेली आहेत ही अशा एका मोठ्या महत्वाच्या वेळी या देशात जन्माला आलेली आहेत जेव्हा ह्या देशामध्ये हे मोठं क्रांतीच कार्य होणार आहे, इथे मनुष्य आपल्या मानवी स्तुतीतून उठून आत्मिक स्तीतीला आहे. परदेशामध्ये जी प्रगती झाली ती एखाद्या झाडाची प्रगती व्हावी बाह्यतः तशी झाली आहे. पण त्याची मूळ मातर आपल्या देशात आहेत. ही मूळ आपल्याला आता सांभाळावी लागतील. ती जाणली पाहजि की ही मूळ काय आहेत. जर आपण त्या मुळांकडे लक्ष दिलं नाही तर परदेशातील जे झाड जे एवढं वाढलेलं दिसत आहे आणि ज्याच्या कडे आपली दृष्टी आहे ते सगळं उलथून पडेल. आणि त्याला कारणीभूत आपण होणार आहोत.

कारण आपल्या देशामध्ये परंपरागत संतांची सेवा, संतसंगती, सज्जन, सन्मार्गाने जाणे ह्या सर्व गोष्टी लहानपणा पासून मुलांना शिकवण्यात येतात. तरी सुद्धा आज आपली जेव्हा सर्वांची दृष्टी पाश्चात्त्य देशांकडे वळलेली आहे तेव्हा आपण एक लक्षात ठेवलं पाहजि की ह्यांनी हळूहळू देवाकडच लक्ष दूर केलं आणि प्रगती करत गेले त्यामुळे आज जस एखाद झाड मुळांच्या कडे लक्ष ना देता भरमसाठ वाढत आणि सुकून जात तशीच ह्या देशाची स्तुति झालेली आहे. ही जी मंडळी आपल्या समोर बसलेली आहेत ही त्याच होरपळलेल्या स्तुति मध्ये त्या देशांमध्ये राहत होती. तेव्हा ज्यांना त्यांना कळलं की अशी कुणी व्यक्ती आहे जी त्या पाळंमुळ असलेल्या देशांमधून आलेली आहे, जिला त्या योगाबद्दल माहिती आहे आणि जी योगवदिया जाणते तेव्हा ते माझ्याकडे आले आणि आज तुमच्या देशामध्ये ते आलेले आहेत. भारताबद्दल यांना फारच आदर आहे. कारण आपला भारत देश हा खरोखर हा योगभूमीचा देश आहे. सार्या जगामध्ये असा देश कुठंही नाही. पृथ्वी मातेनी सुद्धा या देशावर फार उपकार केलेले आहेत. विशेषतः महाराष्ट्रात जी एक पुण्यभूमी मानतो, इथे नाथपंथीयांनी फार कार्य केलेलं आहे. आपल्याला माहिती आहे विशेष करून या आपल्या जलियात. नगर जलियातमध्ये सगळ्या नाथपंथीयांनी येऊन खूप मेहनत केलेली आहे. म्हणजे हे एक विशेष स्थान आहे. तर सगळ्यात शेवटचे नाथ आपण म्हणू ते साईनाथ ते जवळच शरिडीला झाले. असे हे नाथपंथी लोक त्यांनी त्यांनी जी इथे मेहनत केली त्या शिवाय इथे श्री राम सुद्धा अनवाणी चालून आले. त्यांनी सुद्धा ह्या भूमीचा एवढा मान केलेला आहे, ही एक पुण्य भूमी आहे आणि ह्या पुण्यभूमी मध्ये जे जन्माला येतात त्यांनी फार सुकृत केलं असेल. काहीतरी विशेष पुण्य केलं असेल म्हणून ते इथे जन्माला येतात. आणि त्यांनाच बघायला आणि भेटायला हे साधुसंत इतर देशातून आलेले आहेत. हे तुम्हाला भेटायला आले आहेत. तुम्हाला ओळखायला आले आहेत. आणि त्यांना आश्चर्य वाटत की आपण लोक कति धार्मिक, कति सोजवळ.

आता जेव्हा नवीन प्रगतीकडे आपली दृष्टी जाते तेव्हा हे लक्षात ठेवलं पाहजि की आपलं लक्ष परमेश्वराकडे असलं पाहजि. नामदेवांनी एक फार सुंदर कविता लिहिली आहे आणि ती कविता गुरुनामकांनी आपल्या ग्रंथासाहेब मध्ये घेतली. नानक पण फार मोठे गुरू होऊन गेले, फार मोठे म्हणजे ते दत्तात्रयांचे अवतारण होत. त्यांनी नामदेवांचा फार मान केला आणि मराठी भाषेतच त्यांनी त्यांच्या सर्व कविता ग्रंथासाहेब मध्ये घेतलेल्या आहेत. त्यातलीच एक कविता त्याच्या मी अर्थ तुम्हाला सांगते, फार सुंदर आहे तो मुलांनी पण ऐकावा. एक मुलगा पतंग उडवत आहे ती आकाशात भरारी मारते आहे, भरारी हाच शब्द ग्रंथासाहेब मध्ये पण वापरला आहे अगदी मराठी तंतोतंत. आणि तो इतरांशी बोलतोय, खेळतोय धावतो आहे इकडे तिकडे पण लक्ष त्याच सगळं त्या पतंगाकडे आहे. दुसऱ्या कवितेत त्यांनी असं म्हंटलं आहे की पुष्कळशा बायका आहेत आपल्या वहिरीवर गेल्या पाणी भरून घागरी एकावर एक ठेऊन येत आहेत. आणि भरभर चालल्या आहेत घरी काम आहेत त्यांना त्यावेळेला इतरांशी बोलतात हसतात पण लक्ष त्यांचं घागरीकडे सगळं. मग एका आईच वर्णन आहे लहान मुलाला कडेवर घेऊन ती घरातलं सगळं काम करते आहे. आणि काम करताना ती वाकते आहे, तिला काहीतरी उचलावं लागत आहे, सगळंच काम करती आहे ती पण लक्ष तीच सगळं आपल्या मुलाकडे कडेवर असत. तस जो पर्यंत आपलं देशाचं भवितव्य राहणार नाही, जो पर्यंत आपलं लक्ष परमेश्वराकडे राहणार नाही तो पर्यंत आपल्याला कधीही मार्गदर्शन होणार नाही. मार्गदर्शन होण्यासाठी लक्ष परमेश्वराकडे असायला पाहजि. हे लक्ष जरी आपण म्हंटलो की आम्ही देवाकडे लावतो तरी त्याचा अर्थ काय हेही समजलं पाहजि.

हिंदू धर्मात काय कवि बुध्द धर्मात काय कवि ख्रिश्चन धर्मात काय कवि त्याच्याही पलीकडे तुम्ही जाऊन बघितलं तर आजकालचे जे अद्यावत असे आपण म्हणू शंकराचार्य झाले त्या सर्वानी एकच गोष्ट सांगितली आहे की आपला आत्मबोध झाला पाहजि, आपला पुनर्जन्म झाला पाहजि. ते झाल्या शिवाय हे आपल्याला समजायचं नाही. आता आपण रोज बघतो कथा पृथ्वी मातेत आपण जर बी पेरलं तर ते आपोआप उगवत. कस उगवत ते आपण सांगू शकत नाही. पण ते आपोआप उगवत. सहजच उगवत तसच आपण बघतो ही पृथ्वी वारंवार जशे ऋतू येतात त्या प्रमाणे तचि संबंध वैष बदलत जातो. पण आपण हे लक्षात घेत नाही की हे होत कस? ही सुष्टी अशी बदलते कशी?, ह्या फुलांपासून फळ कशी होतात?, त्याला कारणीभूत काहीतरी अशी एक जिवित शक्ती असली पाहजि. आणि तीच शक्ती जी आहे ती आदशिकृतीची शक्ती आहे. आणि त्या शक्तींनी सर्व जिवित कार्य होत असत. आज पर्यंत आपण एक लहानशा अमिबा पासून मानस झालो असं सायन्स म्हणत. पण तुम्ही कसे झालात? झालात हे सांगणं हे सायन्स च काम आहे पण कस झालं? याच उत्तर त्यांच्या जवळ नाही. त्याच उत्तर असं आहे की आपल्यामध्ये ही धर्मशक्ती आहे, प्रत्येक गोष्टीमध्ये त्याचा धर्म असतो. सोन्यामध्ये त्याचा धर्म आहे, चांदी मध्ये त्याचा धर्म आहे. तसाच मनुष्यामध्ये ही त्याचा धर्म आहे आणि ते दहा धर्म आपल्यामध्ये बसलेले आहेत. जेव्हा माणूस ह्या दहा धर्मांचं अवलंब करतो तेव्हा त्याच्यामध्ये संतुलन येत. ते संतुलन आल्यावर तरी सुद्धा लोक असा प्रश्न विचारतली हे संतुलन का करायचं? याचा काय उपयोग आहे. जर तुम्हाला उत्थान करायचं आहे, जर तुम्हाला याच्यावर उड्डाण करायचं आहे, जर तुम्हाला याच्या पेक्षा उच्च स्तीतीला जायचं आहे तर त्याच्यासाठी पहिल्यांदा संतुलन यायला पाहजि. आणि ते संतुलन ह्या आपल्या शाळांमधून, आपल्या गुरुव्यांकडून होत. मला हे ऐकून फार आनंद झाला की इथले संचालक ध्येयनष्ठि आहेत. मोठं ध्येय ज्यांचं आहे असे लोक कधीही मुलांना सन्मार्गापासून वचिलत होऊ देणार नाहीत.

मुलांनी हे समजून घेतलं पाहजि की आमचे जे गुरुजन आहेत ते आम्हाला जे शिकवतात ते आमच्या भल्यासाठी आणि हितासाठी. पुष्कळा त्यांचं शक्तिवलेलं, सांगितलेलं कडू लागत असेल पण अंतिम ते जाऊन तुम्हाला वाटेल की त्या वेळेला मला माझ्या गुरूंनी सांगितलं ते बर झालं नाहीतर मी आता कसा असतो बर? असा विचार मनात नंतर येऊन तुम्हाला वाटेल की बर झालं सांगितलं त्यांनी. आणि त्या गुरूची नेहमी तुम्ही स्तुती कराल. माझ्या यजमानांचं मी सांगते त्यांचं अक्षर फार खराब होत आणि त्यांच्या गुरूंनी त्यांना सांगितलं की तुमचं अक्षर फार खराब आहे, तसे तुम्ही फार हुशार आहात पण तुमचं अक्षर खराब आहे. मग यांनी त्यांना विचारलं की मी अक्षर कस ठीक करून घेऊ? मग त्याचे गुरू म्हणाले मी काही लहिन ठेवलं आहे तू त्याची कॉपी कर फक्त. तर हे ते आपल्या बरोबर घेऊन गेले आणि त्यांनी त्याची कॉपी करायला लागले. ते कॉपी करताना त्यांनी पाहिलं की त्यांचे गुरू म्हणजे कति विद्वान आहेत. त्यांनी जे काय लिहिलं होत ते कति मोठं होत ते वाचून त्यांना आश्चर्य वाटलं. आणि त्यांच्या मनात आलं की माझ्या डोक्यात हे कधी विचार येणार, कति उच्च विचार आहेत. आणि त्या नंतर त्यांनी इतका अभ्यास केला, विचार केला आणि त्यांचं अक्षर आता अगदी मोत्यासारखं आहे. पण त्या शिवाय त्यांच्या मध्ये एक त्यांचा बुध्दीला एक नवीन प्रेरणा मळिली त्या मुळे त्यांचं जीवन फार सुधारलं आणि ते कुठल्या कुठे पोहोचले. अशी ही जी गुरूची तुमच्या समोर, ध्येयनष्ठि गुरूची तुमच्या समोर प्रतमि आहे हीच खरोखर असं समजलं पाहजि की दैवीची प्रतमि आहे.

याचे अनेक फायदे आहेत ,म्हणजे जी आपल्या मध्ये शक्ती कार्यान्वति आहे ज्याच्या मूळे आपले प्राण चालतात ,प्राणशक्ती असं म्हणू ती शक्ती ,नंतर ज्याला मन असे आपण म्हणू ज्याच्या मुले आपल्या मध्ये भावना आहेत ,ते मन त्याची जी मनशक्ती आहे ती त्यात धर्मशक्ती ह्या तनिही शक्त्या मळिन जी एक शक्ती झालेली आहे ती चैतन्यशक्ती ही चैतन्यशक्ती तुमच्या आतून वाहू लागते . ती तुमच्या मध्ये आतम्याच जागरण झाल्या बरोबर तुमच्या हातातून म्हणजे जस काही तुमच्या नसानसातून वाहू लागत आणि हीच आपल्या उत्क्रांतीची पहिली ओळख आहे . माणूस कतिही म्हणाला की मी मोठा माणूस आहे कवि मी साधुसंत आहे कवि असा म्हणाला की मी अत्यंत उच्च परतीचा आहे तरी सुध्दा आत्मबोध झाला की नाही ही गोष्ट पहिल्यांदा पहिली पाहिली . जर आत्मबोध झाला तर अशा माणसाच्या नसानसातून ते चैतन्य वाहू लागत . आणि जेव्हा ते चैतन्य तुमच्यातून वाहू लागले तेव्हा तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की ह्या चैतन्या मूळे तुम्ही स्वतःचा शक्ती लाभ करू शकता . तुमची मानसिक ,आर्थिक ,बौध्दिक परस्थिती एकदम ठीक होते . आमच्याकडे अशी पुष्कळ मूल अली कजियांना मास्तरांनी सांगितलं कि अगदी ८ आहेत त्यांना वरगातून काढून टाकायचं आहे . बुध्दचि चालत नव्हती त्यांची . आणि आता हे करू लागल्यावर ते पहिल्या नमबरांनी ते पास झाले . आणि आता त्यातला एक मुलगा तीन हजार रुपयांवर नोकरीला आहे . आणि त्याच्या आईवडिलांनी सांगितलं की ह्याला तर आम्ही असाच सोडून टाकणार होतो ,काही कामाचा नाही ,काही शक्ति नाही . तर ह्याच्या मध्ये तीन शक्त्या ज्याला सहजयोगात आम्ही महाकाली ,महालक्ष्मी ,आणि महा सरस्वती अशा तीन शक्त्या म्हणतो ती एक आदशिकतीची जी शक्ती तुमच्या मधून वाहू लागली म्हणजे तुम्ही अशी कारण करून दाखवू शकता कीलोकनां वाटले हे कस काय घडलं . आता हे कस घडत ते समजून घेतलं पाहजि . हे अगदी सोपं काम आहे . समजायला लहान मुलांना पण कठीण जाणार नाही . एखादी गोष्ट घडली म्हणजे हा परणिगा कोणच्या तरी कारणांमुळे होतो . समजा जर गाडीचा ब्रेक खराब झाला तर गाडी थांबते . म्हणजे एक कारण झालं एक त्याचा परणिगा झाला . ह्या कारण आणि परणिगांशी झगडून काहीही लाभ होत नाही . तर त्या कारणाच्या पलीकडे गेलं पाहजि म्हणजे जो ब्रेकचा कंट्रोल आहे त्याचा पलीकडे जर तुम्ही गेलात तर बरेकही ठीक होणार आणि त्यांचा परणिगामही ठीक होणार . तर त्या प्रमाणे आपल्या मध्ये सुध्दा ही शक्ती आहे ही कारणाच्या पलीकडे आहे . जर ह्या शक्तीला तुम्ही शरणागत गेले कवि ह्या शक्तीला तुम्ही पूर्णपणे वाव दिला आणि त्यांनी तुम्ही पूर्णपणे समर्थ झालात तर मग तुम्ही कारणांच्या पलीकडे जाता . आणि भग अचाट काम होत . साईनाथांनी अनेक रोग्यांना बर केले ही गोष्ट खरी आहे तशीच आम्हीही अनेक रोगांना बर केले आहे . सहजयोग्यांनी बर केलंय पण ते काय आम्ही बर केलेलं नाही ही शक्ती ज वाहते ती आपोआपच लोकांना ठीक करते . कतितीरी काम यांनी अगदी सहज होऊ शकतात . तेव्हा ही शक्ती प्राप्त झाली पाहजि अशी देवाची इच्छा आहे . त्याच्या साम्राज्यात तुम्ही यावं ही देवाची इच्छा आहे . तो आतुर आहे की ही भांडी मुलं ज्यांना मी जन्माला घातलं आता ह्या स्तीतीला आलेले आहेत आणि आता याना माझ्या साम्राज्यात आलं पाहजि आणि त्यांचं जे काही आहे ते त्यांना मी दिला पाहजि . जस एखादा बाप मुलांसाठी सगळं कमवतो त्यांना शक्तिवतो ,मोठा झाला म्हणजे त्या मुलाला आपलं सर्व काही दयायला तो आतुर असतो तसाच हा परमेश्वर तुम्हाला सगळं काही दयायला आतुर आहे . तो दयेचा सागर आहे ,आनंदाचा ,प्रेमाचा सागर आहे आणि सगळ्यात मुख्य म्हणजे क्षमेचा सागर आहे . तुमचं काही चुकलं तुम्ही काही वाईट वागले वगैरे त्याच्या काही लक्षात रहात नाही . तुम्ही त्याची मूल आहात तुम्हाला हे दान दिले पाहजि ,पसायदान दिले पाहजि याच्या पलीकडे परमेश्वर काहीही वचिर करत नाही . तेव्हा ह्या परमेश्वराच्या दरबारात तुम्ही सर्वानी यावं आणि स्वतःला प्राप्त व्हावं . स्व च तंत्र जाणून घ्यावं ,जे शिवाजी महाराजांनी सांगितलं होत कारण शिवाजी महाराज स्वतः आत्मसमक्षात्कारी होते . नसते तर त्यांनी रामदास स्वामींना ओळखलं नसतं . रामदास स्वामी सुध्दा हनुमानाचा अवतार होते . आता ही अवतारण होती काय होती ?कशी होती ?ते समजण्यासाठी सखोल व्हायला पाहजि . आधी जो पर्यंत तुम्हाला आत्मबोध होत नाही तो पर्यंत तुम्हाला असं वाटेल की माताजी हे सांगतात ते खरं आहे की नाही .

आता सगळ्यांनी आतुमबोधाचा प्रयोग करूयात . आता डावा हात माझ्याकडे करायचा ,ती आपली इच्छाशक्ती आहे . मांडीवर व्यवस्थित ठेऊन सहज आरामात बसायचं . पाठ सरळ ठेवायची . आण उजवा हात जमनीवर ठेवायचा . ही आपली पुण्यभूमी जी आहे तिला नमस्कार करून हा हात असा जमनीवर ठेवायचा . जे लोक खुरचीवर बसले आहेत त्यांनी डावा हात माझ्याकडे करायचा आण उजवा हात असा जमनीकडे करायचा . आण दोन्ही पाय जमनीवर असे रोवून ठेवायचे . वेगळे करून . आता डोळे मट्टा डोळे उघडायचे नाहीत . आता शांतपणाने बघा डाव्या हातातून अशा काहीतरी थंडथंड लहरी येत आहेत , त्याच वर्णन शंकराचार्यांनी करून ठेवलं आहे सलीलामसलीलाम . थंडथंड अशा चैतन्याच्या लहरी येतात . आता ही सूक्ष्मा मध्ये सगळीकडे शक्ती पसरलेली आहे . ती पहिल्यांदा आपल्याला डाव्या हातावर लागेल . लक्ष सगळं टाळूकडे ठेवायचं . गणेशाचं स्मरण करून बसायचं . येतंय का . मनामध्ये एकच इच्छा ठेवायची कि मला आतुमबोध झाला पाहजि . आता उजवा हात माझ्याकडे करा . आता उजव्या हातात येतंय का बघा . डोळे बंद ठेवा . आता हळूहळू डोळे उघडा पण विचार करायचा नाही . माझ्याकडे बघा . आता उजवा हात असा टाळूवर धरायचा आण येतंय का गार बघायचं , आता डावा हात धरून बघा येतंय का . दोन्ही हाताला जाणवतंय का बघा . आता दोन्ही हात वर करून आकाशाकडे विचारायचं हीच परमेश्वराची परमशक्ती आहे का ? हीच ब्राम्हणशक्ती आहे का ? . हनिच सगळी जिवित कार्य होतात का ? हाताला आता गार वाटेल बघा . हात खाली करा आण बघा हातावर जाणवतंय का . आता हे कार्य असं झालं कि तुमच्यामध्ये कुंडलीनं म्हणून शक्ती आहे ती जागृत झाली आण ती सहा चक्रांना भेटून इथं जे ब्रमहंरंध्र आहे ते भेटून ती बाहेर पडली आण तिनि तुमचा पुनर्रज्म केला आहे . आता कोणाचाही विचार करायचा नाही . हिनिरिविचार समाधीची स्तुति इतक्या लवकर झाली , त्याला कारण मी नाही तुम्ही आहात कारण तुम्ही जन्मजन्मांतराच जे सुकृत केलेलं आहे ते आज तुम्हाला मळिलेलं आहे . तुम्ही वशिष लोक आहात म्हणून इतक्या लवकर मळिलं . परदेशात तर मला हात तोडावे लागतात , तासंतास म्हनिन म्हनिन मेहनत करावी लागते पण तुमच्या साठी काही मेहनत करावी लागत नाही . सहजच घडतंय एकदम . सुपीक जागा आहे ना . येतंय आता गागार , येतंय ना . लक्ष टाळूकडे ठेवा . आता अस प्रश्न विचारा आपलं स्थान आमच्या टाळूमधे आहे का ? , याला सहस्रार , ब्रमहंरंध्र असं म्हणतात . हे जे स्थान आहे तथि हृदयाचं पण स्थान आहे , तेव्हा अजून एक मागायचं माताजी तुम्ही आमच्या हृदयात या . हीच अनन्य भक्ती आहे . जथि आपण सगळे एक झालो , कृष्णाने याचंच वर्णन केलं आहे . एकदम शांत वाटलं ना . आता डोळे हळू हळू उघडा .

आपण सगळ्यांनी मला इतक्या प्रेमांनी बोलावलं त्याचा मला इतका आनंद झालेला आहे की मी कुणाकुणाला धन्यवाद देऊ तेच समजत नाही आहे . परत पुढल्या वर्षी आले तर अवश्य येईन . तो पर्यंत आपल्या बलिडगी ची इमारत बांधून तयार होईल अशी मला आशा आहे . नमस्कार सगळ्यांना .

[1985-01-25, Welcome Talk](#)

25 जानेवारी 1985

Talk to Sahaja Yogis

Ahmednagar (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Welcome Talk 1985 01 25 Ahmednagar, Maharashtra, India.

[English Transcript]

Mr Pankay, the administrator of Municipal corporation of Ahmednagar, and other officers who are being very kind to host you to this beautiful function. And all the public from Ahmednagar. From all the Sahaja yogis abroad who have come all the way here, also the Sahaja yogis who are Indians, I would like to Thank administrator Mr Pankay for his kind invitation to this gracious occasion. [Clapping..]

Tomorrow is a great day, in my life also, that it's our republic day, we got our independence on the 15th of August, but we celebrate 26th as the republic day and as you know that my father, my mother, all my family sacrificed everything that they had to achieve this freedom. Even I, as you know, I have done my bit in this respect, and I have been a great leader of young students at that time. So, it is such a great thing to see this dream come true that without getting your freedom, your political freedom, you cannot ask for your spiritual freedom. Today, we don't have Mahatma Gandhi with us, but if he was here, he would have supported Sahaja Yoga out and out. [Clapping..]

As Mr Pankay has pointed out that it is our heritage of our culture which has kept us together, in this diversity, the unity is expressed because we have set certain basic fundamental ideas which are common, whatever religion, whatever race we may have. One of the fundamental idea, which is a very great thing, I think that divinity is higher than any other office. The divine personality is higher than anybody else in this world. And this is something which is so evident in India, which you all must be surprised to see, that a saint, who is not a person who is holding any organizational position, or is not a person who is organizing any religion or a head of any religious body but any saint, whether he is living in a hut, whether he is living in a jungle, if he is a saint, he is respected by all. This is the most important fundamental thing that has kept us together. Because, if you have the guideline from a saint, then you can never be deviated from the right path, because they know what is to be done. When we are guided by all these seers and saints in this country, how can we be away from our spirit, that's why our music, our dancing, our expressions, our languages, everything hovers around the spiritual growth of humanity. This great asset that we have, has led us to go through various phases of difficulties, invasions and all kind of slaveries, still we have maintained that balance with in us, thanks to the saints of this country. Now, as it is, you all are travelling and enjoying yourself with all the divine vibrations that you are feeling in this country, I should also say, that every place you have been, they have been extremely happy to receive you and to host you and to look after you because they think that you are also all saints from all the countries travelling down, so, may god bless you all. [Clapping..]

Marathi Transcript

आता आपल्या नगरच्या लोकांसाठी दोन शब्द मला सांगायचे आहेत . मी खरोखर अहमदनगर चर्चि मुलगी आहे . माझे आई वडील दोघाही नागरचेच होते . आणि नंतर काही कारणा मुले संबंध वंशज च काही कारणांमुळे बाहेर गेला . सगळंच कुटुंब बाहेर गेल्या मुळे आमचा संबंध नगर जलियाशी अगदी तुटल्या सारखा झाला . पण सहजयोगामध्ये सर्व प्रथम मला जथी स्थान मिळालं ते आहे नगर . आणा याच जलियामध्ये माझं सर्वात जास्त कार्य झालेलं आहे . कदाचित हि पूर्व जन्माची काही पुण्याई असेल की आपल्या माहेरच्याच घरी इतक्या सुंदर पणाने झालं पाहजि .

सहजयोगाचं कार्य हे आत्मबोधाचं आहे . भाषण देण्याचं नाही . कृतीत यायला पाहजि , जे तुम्ही सांगता ते झालं पाहजि . पण ते एकदा रामदास स्वामींना विचारलं की कित्या वेळ लागतो आत्मबोध व्हायला ? तर त्यांनी सांगितलं तत्कृष्ण . त्या कृष्णी होत , झालं पाहजि . आर्ण खरी गोष्ट आहे हे तत्कृष्ण घडण्या सारखं आहे . आर्ण आतातर हजारो लोकांना तत्कृष्ण एकसाथ घडत , ज्याला आपण आत्मबोध म्हणतो हि घटना अत्यंत सरळ आणि सहज आहे . आणि सहज असायलाच पाहजि . जेव्हा हृदया जिवंत करायला आहेत त्या अगदी सहज असतात . त्या साठी आपल्याला पैसे द्यावे लागत नाही काही नाही , काहीही करावं लागत नाही . सहजच हि घटना घडून येते . आणि त्याच्या मुळे आपल्याला आत्मबोध होतो . फक्त करणारी व्यक्ती नरिचि असायला पाहजि . पवित्र असायला पाहजि . आणि जाणकार पाहजि . जर त्या व्यक्तीला याची काहीच जाणीव नसेल आणि त्या व्यक्तीला आत्मबोध झालेला नसेल तर ती व्यक्ती हे कार्य करू शकत नाही . पण जर उद्या आपल्याला आत्मबोध झाला तर आपणही दुसऱ्यांना जागृती देऊ शकतो . दुसऱ्याचं भलं करू शकतो . आत्मबोध होताच असं पाहण्यात आलेलं आहे अनेक तरुहेचे रोग माणसाचे ठीक होतात . अनेक प्रकारचे रोग याने ठीक झालेले आहेत . काही काही लोकांचे तर तत्कृष्ण ठीक झाले तर काही लोकांना थोडा वेळ लागला . पण रोग ठीक झाले . त्या शिवाय याच्या मुळे जी लोकांची मानसिक स्थिती खराब असते , पुष्कळशा लोकांना मनमध्या अत्यंत विकार होतात , भयग्रस्त असतात , चिंतातुर असतात त्यांच्या सगळ्या चिंता दूर होऊन ते सुद्धा अगदी शांतचित्त होऊन जातात . तिसरी गोष्ट म्हणजे आपल्याला ज्या वाईट सवयी असतात , ज्या सवयी पासून आपण आपली सुटका करून घेऊ शकत नाही त्या सर्व सवयी पुष्कळदा तत्कृष्ण सुटतात . ह्या लोक मध्ये बहुतेक जेव्हाही लोक आहेत त्यांना काहीना काहीतरी सवयी होत्या पण एकेक सवय याची सुटून आज हे चांगले झालेले आहेत . आणि आज धर्माच्या राज्यात उतरले आहेत आणि धर्मवान झाले आहेत . जेव्हा तुम्ही समर्थ होता तेव्हा तुम्हाला कोणत्याही प्रकारची चिंता राहत नाही , पण कोणत्याही प्रकारची इच्छा पण राहत नाही की जी तुम्हाला अनिष्ट करेल . कोणत्याही अनिष्ट गोष्टीकडे तुमचं लक्ष जात नाही आणि त्याच्या वरती स्वारी करून अगदी व्यवस्थित आनंदात राहता .

आपल्या देशामध्ये अनेक साक्षात्कारी पुरुष झाले . शिवाजी महाराज सुद्धा हे साक्षात्कारी पुरुष होते . तसेच ज्ञानेश्वर तसेच ह्या ठिकाणी झालेले मछिरनाथ , गोरखनाथ अशी इतकी लोक आहेत की त्यांची नाव तरी कित्या घ्यायची असं होऊन जात . अशा या विशेष पावन भूमी मध्ये ह्या महाराष्ट्र देशामध्ये त्यातल्या त्यात ह्या नगर मध्ये याच्या आसपास आपल्याला माहिती आहे की नाथपंथियांच्या लोकांनी फार मेहनत केली आहे . त्यांची जी मेहनत आहे तीच फळाला येऊन आज इतके लोक इथे आत्मबोध पावत आहेत . आत्मबोधा शिवाय आपल्या देशाचं कल्याण होऊ शकत नाही . तसच कोणत्याही देशाचं होऊ शकत नाही . कारण कुणाचीही सांपत्तिक स्थिती बारी झाली तरी तो माणूस वाईट मार्गाने जाणार नाही असं कस सांगता येईल . वशितः जर जास्त पैसे आले तर बहुतेक माणूस वाईट मार्गालाच जातो . स्वार्थी होतो , वाईट गोष्टी करतो , तेव्हा त्या पैशाने आपली परस्थिती पूर्णपणे ठीक होईल , कवि जे कृष्णाने कृष्ण सांगितलं आहे ते होईल हि गोष्ट चुकीची आहे . त्यांनी सांगितलं आहे की योगकृष्ण वाहामयं . योग झाल्याशिवाय कृष्ण कधीच होणार नाही . पुष्कळशे लोक समजतात की आपलं शक्तिष्ण जास्त झालं की आपलं भलं होईल पण शक्तिष्ण झालेली पुष्कळ मंडळी अशी आहेत की त्यांच्या मध्ये काही धर्म राहत नाही . त्यांच्या मध्ये काही परेम राहत नाही . त्यांच्या मध्ये इतक्या कुचक्या भावना असतात की हे शकिलेले कसे आहेत याच आश्चर्य वाटत . म्हणजे त्याही गोष्टींनी माणसाची बुद्धी उघडेल असं नाही . तर हा आत्मा आहे त्याच्याच प्रकारात माणूस अत्यंत प्रफुल्लित होऊ शकतो . आणि त्याच्या मध्ये त्याला धर्म सुद्धा त्याला आपलासा वाटतो . त्याला मग अधर्म करताच येत नाही . आता आपण पाहिलं असेल की जे मोठमोठाले संतसाधु झालेत त्यांनी कधी काय अधर्म केला नाही त्यांना काही हे सांगावं लागत नसे . तसेच तुम्ही सुद्धा त्या तुमच्या आत्म्याला प्राप्त व्हाल तेव्हा कधी हि मला सांगावं लागणार

नाही ,कुणालाही सांगावं लागणार नाही . तुम्ही स्वतःचे स्वतःच गुरु व्हाल . स्वतः च स्वतः ला ठीक कराल . अशी ह् अत्यंत सुंदर रचना देवाने आपल्यात केलेली आहे . आण् ह्या कुंडलीनीच जागरण होताच तुम्ही त्याच्या आनंदाला पूरण पणे पावन होता .

आज संध्याकाळी आता परत माझा एक प्रोग्रॅम आहे . सकाळी एक लेक्चर झालेले आहे . सारा दविस असं चाललेलं असत तेव्हा थोड्या वेळात एव्हडा मोठा वषिय सांगणं कठीण आहे . पण आपण आता संध्याकाळी तुम्ही त्या प्रोग्रॅम ला यावं तथि मी ह् क्रिया करणार आहे आणसिगळ्यांना ह् गिोष्ट प्राप्त होईल अशी मला आशा आहे . आपण सर्वानी एव्हड्या प्रेमानी आमहाला बोलावलं आणह्या सर्वांचं एव्हडं स्वागत केलं त्या बदल अनेकदा मी आपली आभारी आहे .

1985-01-26, Devi Puja, Republic Day

26 जानेवारी 1985

Devi Puja

Pune (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Republic day puja, Devi puja, Pune India, 26/01/1985

आज आपला फार मोठा दिवस आहे परत वसंत पंचमी पण आहे , त्यातून आज राखी पण आहे .हा दिवस दसिल म्हणून कति लोकांनी तडफडाट केला कति लोकांनी आपल्या आयुष्याचा त्याग केला होता .कति तरी गोष्टी अशा झालेल्या आहेत पण आपण मात्र अजून त्या स्तुती ला आलो नाही जथि आपण जाणू की हा देश मोठ्या मेहनतीने ,त्यागाने लोकांनी जकिलेला आहे या देशात सुद्धा जेव्हा आपण बंड पुकारलं तेव्हा गांधीजींनी असा वचिार केला की या देशाची जी खरी संपत्ती आहे ती आत्मिक आहे आणि आत्मबळ हे हसित नसून अहसित आहे .म्हणून त्यांनी अहसित सगळं उभारलं .कोणाची हसिा न करता आपण हा देश जकिलेला आहे .जेव्हा असं झालं तेव्हा हे आपल्या लक्षात आलं नाही की ही जी आपल्याला एव्हडी मोठी संपत्ती मिळालेली आहे ,हा जो आपल्याला ठेवा मिळाला आहे हा जो आपल्याला शरि मिळाला आहे हा कोणच्या कोदणात बसवायचा .तर त्याचे जे कोदण आहे ते या मातीचेच असले पाहजि आणि ह्या मातीचे जे कोदण आहे ते आत्मबलाच कोदण आहे .आपल्या जवळ दुसरं काही नाही .या देशाचं सगळ्यात मुख्य आहे म्हणजे सार्या जागाच जे तत्व आहे आणि ते म्हणजे आत्मबलाच तत्व आहे .आणि त्या आत्मबळावरच आपण याची कोदण बसवली पाहजि .पण परत स्वतंत्रताची कोदण आत्मबळावर बसवली जाणार नाहीत तो परत या देशाचं कल्याण होणार नाही .पण त्यासाठी अशी मंडळी तयार केली पाहजित जी या आत्मबोधाला प्राप्त झाली .पण अजून मी असं बघते की आत्मबोधाला प्राप्त झालेली मंडळी सुद्धा ,ज्यांनी आत्मबोध मिळविला आहे ते सुद्धा अजून अत्यंत कोट्या वृत्तीने वागत आहेत .आणि अत्यंत भांडकुदळ वृत्तीने राहत आहेत .त्यांच्या मध्ये जे प्रकार आहेत त्यांनी कालच मला इतका त्रास झालेला आहे की आता त्या बदल आपण काही बोलायचं नाही असं मी ठरवून ठेवलं आहे .भाऊबंदकी आपल्यात कशी आली .आपण आपण म्हणतो भाऊबंदकी महाराष्ट्रात अली भाई लोकांनी आपल्याला मारून टाकलं ,एकदुसऱ्याच्या पाठीमागे काहीतरी त्रास दिला .त्याला कारण काय आहे .त्याला कारण म्हणजे आपण व्यसन घेतली .तुम्हाला आश्चर्य वाटे की विशुद्धी चक्रावर जर काही व्यसन घातली तर माणसाला काही सुबुद्धी रहात नाही .तो नीटपणे वागत नाही ,तो खोटे बोलतो आणि कसाही वागला तरी आपलं काही चुकलं आहे असं त्याला वाटत नाही .हं व्यसन आपल्या देशात इतकी वाढलेली आहेत आणि ती इतक्या मोठ्या प्रमाणावर आहेत की त्याचे हे त्रास आपल्याला होतात हे लोकांच्या लक्षात येत आहे .त्यांच्या मुळे लोक इतकं खोटे बोलतात ,इतक्या वाईट रीतीने वागत आहेत ,आणि इतका खोटा व्यवहार जगा मध्ये चाललेला आहे .हा खोटेपणा काढण्यासाठी पहिल्यांदा व्यसन पूर्णपणे सोडली पाहजित .जो माणूस व्यसन पूर्णपणे सोडणार नाही त्याचा स्वभाव चांगला होणार नाही ,तो खोटे पणा करणार .तो खोटी गोष्ट बोलेल .आणि सगळंच काही सत्य ते खोटे होईल .तेव्हा आज या मोठ्या दिवशी पुष्कळांनी आपलं आयुष्य घालवलं आहे या मध्ये .पुष्कळांनी आपला जीव दिला ,पुष्कळांनी आपलं रक्त सांडलं आहे .हे अनादी कला पासून आपण स्वातंत्र्यासाठी झगडलो .आता स्वतंत्रतासाठी स्वतःचे तंत्र ओळखून घ्यासाठी माणसाने आज ही प्रतज्ञेचा करायची की आम्ही कोणतंही व्यसन आता करणार नाही .कोणत्याही प्रकारचं ,हे काही कठीण काम नाही .परदेशातल्या लोकं च मी बघते की ते इतके कुशाग्र आहेत की एकदा पण झालं की दुसऱ्या दिवशी ते असे मोकळे होतात की सगळं सोडून त्यांच्यातले ते काही नव्हतेच .जस एखादं कमळ एका क्षणात वर यावं तसे ते होऊन इतके सुरभीत होतात .पण आपल्या देशात तस नाही .आपल्या देशात काही न काही प्रकार चालतातच ,तरी हे चाललाच आहे ते चाललाच आहे दहा दहा वर्ष सहजयोगात लोक राहून सुद्धा काही प्रगती का करू शकत नाहीत त्याला कारण अजून त्यांच्यात व्यसन सोडण्याची समर्थता सुद्धा त्यांच्यात राहिली नाही .ती गुलामी ती गेली पाहजि ,व्यसनाची जी गुलामी आहे ती गेली पाहजि .दुसरी गुरूची गुलामी आपल्याकडे अजून फार भयंकर आहे .कालच एक गृहस्थ मला भेटले .ते सहजयोगात इतके वर्ष आहेत पण त्यांची अजून गुरूची गुलामी गेलेली नाही .म्हणून ते त्रासात आहेत .आणि कोणी ऐकताच नाही या गोष्टी आणि सांगतिलं तर मानतच नाहीत .पण गुरु जर तुमचे चुकलेले असले तर तुम्हाला त्यांचे जे त्रास होतात ते तुम्ही पाहिलेले आहे .ती एक गुलामी आपल्यातली गेली पाहजि आणि ती गुलामी काढण्यासाठी आपण लक्षात ठेवलं पाहजि की जे लोक गुरूनं कडून येतात त्यांना कतितीरी शारीरिक त्रास असतात .जर तुमचे गुरु तुमचे शरीरही ठीक ठीक ठेऊ शकत नाही तर अशा गुरूची गुलामी कशाला .हं अंधश्रद्धा आहे आणि हे तामसिक लक्षण आहे .तामसिक लक्षण मध्ये श्री कृष्णाने सांगितलं आहे की माणूस जेव्हा तामसिक होतो तेव्हा तो कुठल्यातरी चुकीच्या गोष्टीकडे पूर्णपणे वेढला जातो आणि त्या चुकीच्या गोष्टीलाच सत्य मानायला लागतो .आणि जसा एखाद्या घाण्याला बैल जुंपावं आणि त्याला झापड बांधून तिथि तिथिच तो फिरत असतो आणि कति त्याला सांगितलं की हे चुकीचं आहे तरी त्याला खरं वाटत नाही त्याच्या डोक्यातच ते जात नाही .हं तामसिक प्रवृत्ती आपल्या महाराष्ट्रात विशेष करून आहे .त्याला कारण सांगायचं म्हणजे आपण फार व्यसनी झालो आहोत .आणि रूढी वादी मुळे इतक्या दिवसान मध्ये आपण ज्या रूढी मध्ये वाढलो त्या रूढीला आपण कधीच पायबंद घालत नाही .आता एक प्रथम गोष्ट बघा आपल्याला आता उपास केला पाहजि .हे कुणी सांगितलं कोणत्या शास्त्राने सांगितलं असं म्हंटल तर कुणी दाखवत नाही .उठल्या सुटल्या उपास करायचा तुम्हाला जर शौक असला तर जे तुम्ही चतिल तेच होणार .आपल्या देशात तसेही लोक उपासमारीने मरत आहेत .तेव्हा आपणखीन उपास कशाला करायला पाहजि मला समजत नाही .एव्हडी उपास करायची हीस असली तर मग उपाशीच मरणार ,पुढल्या जन्मी उपाशीच राहणार असं दसितंय .उपास च पाहजि ना मग घ्या तुम्हाला ज्याचा शौक आहे तेच मिळाला पाहजि .तेव्हा तुम्हाला उपास झालेलाच बरा .मग उपासमार होऊद्या मग कशाला रडायचं ,सगळं खायला असून आपण खायचं नाही आणि ते देवाच्या नावावर ,तुम्ही तस नका खाऊ पण देवाच्या नावावर खायचं नाही .पुढे म्हणजे भक्ती मार्ग भक्तमिरा एक काढलेला आहे .अहो पण तो मार्ग आहे ध्येय नव्हे हे लक्षात ठेवलं पाहजि .अनन्य भक्ती कृष्णाने सांगितली आहे .भक्ती मार्ग म्हणजे टाळ कुटत बसायचं ,वार्या करत पायी जायचं .अंगावर फाटलेले कपडे घालायचे भकिऱ्या सारखे आणि टाळ कुटत तिथि जायचं आणि डोकी फोडून घ्यायची .त्याला म्हणे भक्ती मार्ग हे कुणी सांगितलं आहे .ज्जानेश्वरांनी तरी सांगितलं नाही .की तुम्ही दडिया घालत इथून हरेन हरेन हरेन करत तिथि वाटिल वाटिल करत तिथि वाजयचं .असं कुठेही लहिलिलं नाही .त्यांनी जे लहिलिलं नाही त्यांनी जे लहिलिलं नाही त्यांनी जे समजावलं ते ते समजून घ्यायचं नाही .आता विशिवात्मक तोषावे ,विशिवाचा जो आत्मा आहे त्यांनी तोषावे .त्यांनी संतोष मानावा .मी जे काही वाणीचा माझा यज्ञ केलेला आहे त्याचा संतोष मानावा .आणि मग काय मागायचं ,तोषोर्भाज द्यावे पसायदान .हे पसायदान तुम्हाला दिलं आहे ते .हे जे व्हाब्रेशन तुम्हाला येतात ते पसायदान आहे .दुरतिचे तमिरि जाओ ,जात का त्या टाळ कुटणाऱ्यांचं तमिरि गेलेले आहे का .अगदी वाळलेले सुकलेले ,भकिऱ्या सारखे कपडे घातलेले बघितलं की रडायला यायला पाहजि माणसांना की हि पाप्याची पतिर कुटून अली म्हणून .आणि म्हणे आम्ही श्री हरीचे भक्त .अहो ज्यांनी सुदाम्याला सोन्याची द्वारिका दिली त्याचे हे भक्त भिकारी लोक .कशाला त्या कृष्णाला बदनाम करता .आणखीन कुणाचे तरी भक्त व्हा एखाद्या डोगा बाबाजीचे .ज्यांच्या सुरकुत्या सगळ्या मोजून घ्याव्यात असे बाबाजी पुष्कळ आहेत .त्यांची भक्ती करा पण श्री कृष्णाला कशाला बदनाम करता तुम्ही .त्यांचे चेहर्याचं वर्णन वाचलं नाही कुठे तुम्ही .त्यांच्या तेजस्वितेचे वर्णन वाचलं नाही .तो कुठे भकिऱ्या सारखा राहिलेला कुणी सांगितलं नाही .जरी गाई राखत होता तरी डोक्यावर त्याच्या मुकुट असायचा .मोरपसिचा ,नटलेलाच आपण ऐकलेलं आहे .कुठं असं ऐकलंय का हातामध्ये झोळी घेऊन निघाला .तोडामध्ये तंबाकू घालून .हं आपली दशा पण वचिार तसा करायचा नाही आणि काळा बुक्का लावायचा डोक्याला .तो काय काळा बुक्का लावत होता का .कस सुंदर अगदी चंदन डोक्यावर लावत असे .आणि त्याची ती जी खूप होती ,सगळीकडे दसित असून सुद्धा तुम्ही कशाला काळा बुक्का लावून फिरता .आणि त्या काळ्या बुक्क्याने तुमचे हे आज्ञा चक्र खराब होऊन तुम्ही आणखीनच तामसिक प्रवृत्तीचे झालात .मग कुणी म्हंटल माताजी असं कस म्हणता .,पण जे खर ते मला सांगायचं आहे .आणि तुम्हाला सांगितलंच पाहजि .मग उद्या तुम्हाला कॅन्सर चे रोग झाले ,विशुद्धी चक्राचे रोग झाले ,याचे रोग झाले त्याचे त्याचे रोग झाले .मग म्हणायचं असं कस माताजी आम्ही वारकरी होतो .म्हणजे त्या देवाचाच दोष काढायचा .हं तामसिक वृत्ती गेली पाहजि .डोळ्याला झापड बांधून आपलं चालायचं आणि म्हणायचं आम्ही भक्ती मार्गात आहोत .अहो मार्ग म्हणजे काय .कृष्णाने स्पष्ट सांगितलं आहे की अनन्य भक्ती करा .तुम्ही मला काय दिला ना पत्र ,पुष्प ,फलं ,तोयं ते घेईन मी पण हे देताना अनन्य भक्ती करा असं स्पष्ट सांगितलं आहे आणि काय डोकं फोडायचं .अनन्य भक्ती केव्हा होणार जेव्हा तुम्ही परमेश्वराशी एकाकार व्हाल तेव्हा .जेव्हा तुमच्यात आत्मबोध होईल तेव्हा .तेव्हा जी भक्ती कराल त्याला काही अर्थ आहे .अशा कृष्णाला आपण सगळी कडे बदनाम करतो .परदेशातही करतो आणि इथेही करतो .कुठे तो श्री कृष्ण आणि कुठे हे वारकरी लोक .दोघांचा कुठे मेळ मला दसित नाही .तेव्हा जे काही आपलं जून आहे त्यातलं जे उत्तम ,अतिउत्तम आहे ते घ्यायचं आणि जे उगीचच आपल्यावर लादलेलं आहे ते सोडलं पाहजि .सहजयोगा मध्ये आपण लोक भक्ती करतो सगळं करतो पण फक्त आत्मबोध झाल्यावर .त्याच्या आधी आपण करत नाही .दुसरं उपास तामास आपण करत नाही ,उपास करायचा असेल तर करा आता मला घडतोच आहे उपास .मला सदा सर्वदा तुमच्या कुपेने उपासच घडतो आहे .दुपारी जेवण नाही तर संध्याकाळी जेवण नाही .काहीना काही चालूच आहे .तेव्हा मला उपास करायला नको म्हंटल तरी चालेल .पण तुम्हाला जरी करायचा असला तरी तो स्वतःच्या शरीरासाठी करा पण मग पोट बघिडलं म्हणून मला सांगू नका .तेव्हा हं समज आपल्या मध्ये यायला पाहजि की आम्ही तामसिक वृत्ती कडे चाललेलो आहोत .आता आम्हाला राजसिक वृत्तीकडे जायचं नाही .हं मंडळी जी दुसरी आहेत ती राजसिक वृत्तीची आहेत .यांच्या कडे काय असत की काय चूक आणि काय चांगलं तेच माहित नसत .चूक आणि चांगलं सर्व एक .म्हणजे आपल्याला असं वाटत हे लोक माणस आहेत का जनावर याना हे पण समजत नाही की कडबा खायचा की गवत खायचं की शेण खायचं .याचा ज्यांना फरक कळत नाही अशी माणसं राजसिक असतात .आणि ही राजसिक अवस्था जर अली तर त्या मध्ये सुद्धा मोठा प्रश्न उभा राहतो .कारण अशी लोक संभ्रमात आणि पूर्ण पाने गोंधळलेली त्यामुळे त्यांना काय समजावून सांगायचं हे समजत नाही .ते प्रत्येकाला म्हणतात यांच्यात काय चुकलं

.आता इथे लंडन ला नवीन एक नघिल आहे .रोजच नघित नवीन ,नवीन म्हणजे तरी चार वर्ष झाली कसिया अशा आपल्या तोंडांमध्ये खुसपुन घ्यायच्या .नाही झालं तर मग पना घालायच्या .आण असं फरियचं रंग लावून केसाला .काही तरी बनून जर त्यांना म्हंटल असं का करता तर म्हणतात यांच्यात काय वाईट आहे .यांच्यात काय वाईट आहे ते सांगा आता .उत्तर काय त्याला ,काहीच नाही .तुम्ही मूर्ख आहात त्याच्या मुळे त्याला उत्तर काही नाही .तर असा मूर्खपणा ते करतात .आण त्या मूर्खपणाला तुम्ही काही सांगितलं तरी पटत त्यांना नाही .कारण त्यांना वाटत आम्हाला सगळं माहिती आहे ,चुक कवि वाईट ते .तुम्ही का सांगता .म्हणजे राक्षस हा चांगला ,दुष्ट हा चांगला ,आण भोदू हा चांगला .आण महात्मा हा चांगला .आण देव हा चांगले .सगळे चांगले सगळे एकाच माळेचे .हटिलरही चांगला आण कृष्ण हा चांगला .यांच्यात काही फरक करायचा नाही .कुणालाच वाईट म्हणायचे नाही .सगळे चांगले .हा राजसकि वृत्ती झाली .आण या राजसकि वृत्ती करता तुम्ही , कारण तुमची आता प्रगती होत आहे तुम्ही प्रगतशील लोक झाल्यामुळे आता तकिडे तुम्ही प्रगती करू नये अशी माझी नम्र वनिती आहे .आता सरळ वरती अशी प्रगती करायची आहे ती म्हणजे सहस्रारातून ब्रम्ह रंथर तोडून इतक्या उच्च दशेला जायची प्रगती करायची आहे .त्यासाठी यांच्यात काय वाईट आहे त्याच्यात काय वाईट आहे ,असं का करायचं तसं का करायचं अशी वचिरणा झाली तर समजायचं क आपण राजसकि झालो .आण ते तामसकि पेक्षाही बत्तर आहेत .कारण एकदा झापड काढता येईल पण जी मुद्दाम झापड घेतली कुणी तर ती कशी काढता येईल .तेव्हा त्या परसितति जाऊ नका यांच्यात काय चुकलं त्याच्यात काय चुकलं .सहज योगा मध्ये तुम्हीच तुमचे गुरु आहात .तुम्हाला हात मध्ये व्हायब्रेशन येतात आण तुमचं तुम्हाला काळात क तुमचं काय चुकलं आहे आण आपले व्हायब्रेशन ठीक करायचे .पण एक अशी सुतति येते तथि लोकांना काहीच कळत नाही आपलं काही चुकलं आहे कवि नाही .ती परसितति येऊ नये .त्या सुतति तुम्ही येऊ नये एव्हडीच माझी हात जोडून वनिती आहे .आज या शुभ प्रसंगी तुम्हा सगळ्यांना सांगायचं म्हणजे तुम्ही या पुण्य भूमीत जन्माला आलात .मी आता परवा कोझमूर ला गेले त्यांनी सांगितलं क तुम्ही पुण्याला राहणार ,पुण्यपट्टणम आहे म्हणे ते ,सगळ्यांनी हात जोडून म्हंटलं ,म्हंटलं ,म्हंटलं असं का ,मग मी कोणत्या चुकीच्या गावी गेलेली दसिते .तस नको व्हायला .आता ते म्हणतील दसितच आहे मुळी , हेच आहे ते ज्याचं वर्णन केलेलं होत .अशी गोष्ट सांगतात क एकदा पुंडलिकेश आई वडलांना घेऊन मुंबई शहरात आला .पुण्यालाही आला असेल कदाचित .असेल पुण्याची पण गोष्ट ,तर तुम्हाला त्यांना मी काही तुम्हाला घेऊन जात नाही कुठे फार झाली तुमची सेवा केली मी .तर आता मी तुम्हाला पुढे नेत नाही .तुमची तीर्थयात्रा करत नाही .तर त्यांनी वचिर केला व्हायब्रेशन बघतिले आण म्हणाले ठीक आहे असं करू .आम्हाला इथून कसतरी बाहेर काढ .या गावातून .आण मग तुला काय करायचं ते कर .मग त्याने गावातून बाहेर काढल्या काढल्या त्याच्या लक्षात आलं माझं कति चुकलं आहे ते ,तो म्हणाला मला क्षमा करा ,मला काहीतरी झालं होत .नाही नाही मी तुम्हाला घेऊन जातो .तर तशातलं मला ह्या पुण्यात मला काहीतरी वाटत .मुंबई ला तरी आहेच .पण आता मात्र लोकांनी असा नशिय केला पाहजि कयापुण्याला आम्ही जी पदवी दिलेली आहे अनादी काळा पासून ,मोठमोठ्या संतसाधुनी ,महात्मांनी ती साजरी करू .आण ती सारथ करू .असा सगळ्या पुण्याच्या लोकांनी आज नशिय केला पाहजि .क आम्ही जस हे पुण्याचं नाव आहे ,इतकं महान नाव आहे त्या महान तत्वाला आम्ही उतरू .दुसरे काय करतात दुसरे असं करतात तस करतात ,चोर्या करतात .दुसऱ्याचं बघायचं नाही .दुसरा दुसरा ,तुम्ही आपले आहात .आम्ही कोत्या वृत्तीला सोडून ,लहान वृत्तीला सोडून मोठ्या ,वशिल वचिरांना आत्मसात करू .दसरी गोष्ट आपल्या कडे सगळ्यात मोठा त्रास आहे तो जाती पातीचा .त्याच्यावर न सांगितलेलं बर .अनादी कला पासून जो आपल्या मध्ये जातीचा वचिर होता त्या बदल मार्कण्डेय स्वामीनी लहिलेलं आहे ,या देवी सर्व भुतेषु जाती रूपेण संस्थति .असं रोज म्हणतो आपण .पण डोक्यात येतंय का हे काय आहे .म्हणजे देवीची जी जात आहे ती च आपली जात म्हणजे महाकाली ,महालक्ष्मी ,महासरस्वती अशा तीनच जाती जगामध्ये आहेत .आण चौथी जात आदशिकती ची जी तुमची आहे .जर जे तामसकि आहेत त्यांची जात महाकालीची ,आण जे राजसकि आहेत त्यांची जात महासरस्वतीची ,आण जे सात्विक आहेत त्यांची जात महालक्ष्मीची .अशा प्रकारे तीन जातीचं फक्त आहेत आण चौथी जात आहे ती जाती पलीकडे म्हणून तिला असं म्हणायचं म्हणायचं गुणातीत .असा परसितति तुम्ही आज बसलेला आहात .तेव्हा जात आण पात याची भांडण करायची नाहीत .आम्ही अमक आम्ही तमक असं म्हणणारे लोक खरोखर काहीच नसतात .आण अशी भांडण घेऊन म्हणायचं याना कशाला राज्य दिले त्यांना कशाला राज्य दिले .म्हणजे शिवाजी कुणबी होता .तर त्याला कशाला राज्य दिले असे म्हणणारे पुष्कळ होते आण आता तुमच्या राज्या वरती कोण बसलेला आहे , पारशी एक माणूस बसलेला आहे मग म्हणान त्याला सगळ्या ब्राम्हणांनी म्हणायचं का बसवलं आहे याना ,बोला .हे लाडके झाले सगळ्यांचे .तो आहे माणूस चांगला पण त्याचा अर्थ कुणी म्हंटलंय का असं शिवाजी महाराजांची सुतति अशी असताना त्यांना तुम्ही त्रास दिला .अहो त्या गांधीजींना सुद्धा सांगितलं तुम्ही परायशक्ति करा नाशकात येऊन .शहाणे .आण पिरायशक्ति करून घेतलं एव्हड्या मोठ्या माणसा कडून .महात्मा जनि मी म्हंटल तुम्ही कशाला परायशक्ति करायला गेले .तर म्हणाले नसतो गेलो तर मला गोळ्या घातल्या असत्या .तुम्ही कुणाला सोडलंय का .ह्या सर्व वणव्यातून तुम्ही लोकांना काढलं पाहजि .आण हि जी आपल्या मध्ये कल्पना आहे दुसऱ्यांना धरमा मध्ये खाली दाखवा .प्रत्येक वेळेला मोठमोठे लोक झाले या देशा मध्ये त्या सगळ्यांनी परयतून केला क हि कल्पना लोकांच्या डोक्यातून काढून टाकावी .एकनाथांनी गाढवाला पाणी पाजलं ,नामदेव शिपी होते ,आपल्या इथे सज्जन म्हणून केसाई होता त्याला आपण संत मानलं आहे ,तुकाराम नेहमी म्हणायचं महार झालो असतो तर बरा झालो असतो .हे कशासाठी क तर जातीचं जे खूळ आहे ते नघिलं पाहजि म्हणून अनेकदा त्यांनी सांगितलं आहे .आण इतके चमत्कार झाले ,इंदुरायणीत त्यांचे बुडवलेले त्यांचे ग्रंथ बाहेर आले सगळं काही झालं .पण त्याने लोकांच्या डोक्यात आलं नाही क जे पावतिय आहे ती गोष्ट वेगळी आण जात पात चा जो झगडा आहे तो वेगळा .आण ते शकिणारच नाही काही कारण झापड आहे ना डोक्यावर .ह्या जातीत आम्हाला चालायचं नाही त्या जातीत आम्हाला चालायचं नाही ,हे आम्ही करणारी नाही ते आम्ही करणार नाही .अशा रीतीने जे लोक बोलतात ,अशा रीतीने जे लोक वातावरण पसरवतात त्यांनीच आपल्या देशाला दुराणी आणली . तरी व्यवहारिक दरीपटीने वचिर करायला पाहजि जर एका जातीच्या मुलीने दुसऱ्या जातीच्या मुलाशी लग्न केलं तर त्याच्यात आण या जातीच्या वविहात काहीच फरक नसतो .उलट त्यांनी फायदे होतात .समजा जर तुम्ही तुमच्या जातीतच लग्न केलं .मराठ्यांनी मराठ्यांत केलं तर त्यांनी दिवाळीला काही पाठवलं नाही ,हुंडा कति दिला ,लग्न करायचं म्हणजे मुलगी अशीच असली पाहजि .पण तचि जर छळ लेला तर कुणी समाज उभा रहातो का त्या वेळेला .हुंडा नाही दिला म्हणून मुलीला घरी पाठवलं तर कुणी समाज उभा रहातो का त्या वेळेला .असा जातीसाठी मरणारे लोक आपल्या मुलीवर अत्याचार करतात .इतकच मला असं वाटत नव्हे ते एक माध्यम आहे अत्याचारचं ,मुलींना वापरायचं आण त्यांच्यावर अत्याचार करायचं क हिया जातीतच लग्न झालं पाहजि .हे एक माध्यम आहे ,त्या मुलींना छळण्याचं हे एक माध्यम आहे .आण हे असं रोज आपण स्वतःच्या पोटच्या मुलींना आपण छळत आहोत .जर दुसरा मुलगा चांगला मळिला ,दुसऱ्या जातीत चांगला तर करायला का हरकत आहे ,काहीच हरकत नसायला पाहजि .पण तस दसित नाही तेव्हा व्यवहारिक पणा नाही .उद्या आपल्या मुलीला सोडून दिले तर ती जात मदत करणार नाही हे समोर दसित असून सुद्धा आपण त्याच जातीत लग्न करायचं आहे .असला अट्टाहास धरण म्हणजे त्या मुलीच्या डोक्यावरती आपण मुद्दाम काहीतरी फार मोठा बोझ्या घालत आहोत .तुम्हाला करायचं असेल तर तुम्ही करा स्व जातीत ,परत करायचं तर परत करा हवं तर .पण त्या मुलीच्या मागे हात धरून काय लागले .आण तिला उद्या छळल्यावर तचिया सासूने तुम्ही जाऊन म्हणत का नाही आम्ही जातीत लग्न केलं ,त्यात तुम्हाला प्रतषिठा वाटते जातीत मरिवायला क आम्ही आमच्या जातीत लग्न केलं ,त्यांनी तुम्हाला काय हार घेत मळिणार आहेत .त्यात काय मळिलं आहे .असा वचिर करा .बायकांचं वशिष असत हे क आमच्या जातीत झालं पाहजि म्हणजे तुम्हाला काय मरिवायला मळित त्याच्या नंतर क काय मळित मला हे समजत नाही .गांधीजींनी परयतून केले त्याच्या आधी टळिकांनी परयतून केले ,टळिकांनी स्वतः एका वधिवेशी लग्न केलं .आगारकांनी केले ,कति लोकांनी हे परयतून केल्यावर सुद्धा आम्ही त्या परयतून च्या पूर्णतवाला पावलो नाही .आता परत सहजयोगात आल्या नंतर जातीपातीच्या गोष्टी करायच्या नाहीत .आम्ही कोणतीही जात मानत नाही .फक्त एकच जात मानतो ती म्हणजे सहजयोगी .सहजयोग हा विशिष धर्माची गोष्ट आहे .हा विशिष धर्म आहे आण ज्याच्या मध्ये कोणतीही जात पात ,रेस वैगरे काही नाही एकच परमेश्वर आण त्यांनी नरिमि केलेले आपण सर्व मानव जातीतले लोक ज्यांनी परमेश्वराला प्राप्त केलं आहे .आता परमेश्वराच्या साम्राज्यात गेल्यावर इथली खूळ तथि नेऊ नका .बावनकुळे आण अमक आण तमक .आण एक गृहस्थ तर मला म्हणाले कूलतव बदल बोला माताजी .म्हंटल बोलते कूलतव तुमच्या कडे फार मोठं असत .कुळ कशावरून येत तुमची कुलस्वामिनी कोण ,त्याच्यावरून येत .म्हणजे देवीचं आलं कनिई परत .अहो आम्ही कोणच्याही जातीचे असलो तरी आमची कुलस्वामिनी एक असू शकते .समजा एखाद्याची जगदंबा आहे तर ती मग एका सोनाराची असू शकते ,ब्राम्हणाची असू शकते ,मराठ्याची असू शकते ,कुणाचीही असू शकते .मग त्याची जात जगदंबेची झाली कनिई .म्हणजे कुळ तेच जगदंबेचं झालं ना .आपल्या कडे बघा कुल हे देवी पासून आहेत .देवा वरून नाही .म्हणजे आई वरून कुळ ओळखलं जात .आण ती गोष्ट खरी सुद्धा आहे .म्हणून या देवी सर्व भुतेषु जाती रूपेण संस्थति हे असं म्हंटलेलं आहे हे तुमचं कुळ आहे हि कुळाची थोरवी आहे .आता मी वचिरलं क शिवाजीचं कुळ कोणतं .कुणाला सांगता आलं नाही .कुणी म्हणे जगदंबा कुणी म्हणे भवानी .भवानी हि त्यांच्या आईची होती .त्याचं कात्यायनी देवीचं कुळ होत .आता त्यांच्या कडे तरी कुळात कात्यायनीचा कुळाचार आहे क नाही माहिती नाही .हा कुळाचार आहे हे कुळ आहे ,हि कुळाची थोरवी आहे .उगीचच काहीतरी आपल्या मनानं करायचं ,आम्ही इतके कुळी आण तितके कुळी .पण काही दसित नाही तसा प्रकार .दारू प्यायला मात्र सगळे एकत्र जातीत .दारू प्यायचं झालं तर सगळे एकत्र बसून पत्तिल .एकाच ठिकाणी पत्तिल .दारू पतिना ,मग काय आम्ही दारूचं पतिय त्यात काय एव्हडं .पण पाणी पतिना मात्र आम्ही सोवळं नेसून पणार .सगिरेट प्यायची असली तरी चालेल .तुमच्या तोंडची अरथी राहिली असली तरी चालेल .पण जेवायच्या वेळेला मात्र आम्हाला उष्ट्याचा फार वचिर .म्हणजे घाणेरडं काम करायचं असलं ,चोर्या करायच्या असल्या तर कोणी वचिरत का तुमची जात कोणती रे बाबा .जेव्हा चोर्या करताना ते एकेक संघ स्थापन करतात तेव्हा त्याच्यात सर्व तरेचे लोक एकत्र चोरी करतात .तसाच राजकारण आहे .राजकारणात सुद्धा कुणी असं वचिरत नाही क बाबा तुम्ही जात कोणती .सगळे भामटे एकत्र झाले म्हणजे राजकारण सुरू होत .तुम्ही कति भामटे आहेत ते आधी शोधून काढलं पाहजि .चांगलेच भामटे आहेत पोचलेले मग या आमच्यात ,मग काय अगदी बरोबर जमतंय आपलं .हि अशी परसितति आज आपली आलेली आहे .क आपल्याला काहीही स्वतः बदल आत्म सम्मान राहिलेला नाही .कारण आत्म्याचं दर्शनच झालेलं नाही मग आत्म सम्मान येणार कसा .फालतू म्हणजे बेकार अशा वस्तूचं एव्हडं महत्त्व झालेलं आहे आण ज्या खर्या वस्तू आहेत तकिडे लक्ष नाही .आण हे तामसकि लक्षण आहे .आण हे तामसकि लक्षण आपल्यातून जावं म्हणून तुम्ही पूर्ण परयतून केला पाहजि .तामसकि माणसाला स्वतःची काही कदर नसते .त्याला काही स्वतः बदल वाटत नाही .मला काहीतरी आत्मसम्मान असला

पाहजि असं काही वाटत नाही .आणितो खुसपट काढत असतो .याच खुसपट काढ त्याच खुसपट काढ ,इकडूनतकिडे काहीतरी खुसपट काढत असतो .तसाच राजसकि माणूस हा आततायी ,छातीठोक पणे ,उघड पणे दोनचार तुमच्या थोबाडात देईल ,तुम्ही त्याला दोनचार दिले तर तुम्हाला तो दोनचार परत देईल .पण ते उघड पणे .त्याच सगळं उघड असत .इतकं कपिप करायचं झालं तरी उघडपणे त्याच्यात काय वाईट ,ते करायला त्याच्यात काय वाईट .असं म्हणायचं .कोणतीही गोष्ट करायची म्हणजे आडपडदा कशातच नाही .प्रत्येक गोष्टी मध्ये त्याच्यात काय वाईट .दुसऱ्यानाच लाजा वाटायच्या त्यांना बघून अशी स्तुति .तेव्हा आता तुमची जी स्तुति आहे ती तुम्ही जाणावी ,तुमची जी काय जाती आहे ती तुम्ही ओळखावी .आणि कोणत्याही जातीत अतशियतेत गेले म्हणजे तुम्ही बुडाले .तेव्हा या जातीच्या पलीकडे तुम्ही गुणातीत झालं पाहजि .आणित्या स्तुतित तुम्ही स्थिर होऊन आत्मसंपन्न झालं पाहजि .त्याची श्रीमंती तुमच्यात दिसली पाहजि .सहजयोगाचं दुसरं लक्षण हे आहे की तो नेहमी आनंदात असला मस्त असला पाहजि .कबीर दासनी म्हंटल आहे जाब मस्त हुए फार क्या बोले .जर तुमच्यात मस्ती आली नाही तर मग तुम्ही सहजयोगी नाही .जर तुमच्यात हे आलं ना की ,काय आहे ,माताजीनी सांगतिलं ना मग वाटेल ते आमही करू .असे मी पुष्कळ लोक पहिले .मी म्हंटल अहो काय करता तुम्ही ,एक हजार माणस येणार आहेत .कस करणार .एक हजार काय आमही तीन हजार माणस सुद्धा उचलून घेऊ .त्याला काय लागत आमही दहा माणस असलो कं झालं .हं जी मस्ती येते जी बेफकिरी म्हणतात त्याला .ती मस्ती जर नाही आली तर अजून तुम्हाला सहजयोग साधलेला नाही .त्याच्यात काय माताजी म्हणतात ना मग काय होणारच आहे आणितो .अशी अनेक लोक आहेत ज्यांना ह्याचा लाभ झाला आहे .त्यानी पाहिलेलं आहे .त्यांना कति फायदे झाले .त्यांनी कतितीरी मळिलं .पण ती बेफकिरी यायला पाहजि .मस्तीत यायला पाहजि .ती मस्ती जर लोकं मध्ये दिसली नाही तर मी समजते यांचं काहीतरी धरलेलं आहे .भयंकर प्रकार आहे .त्याच्यात गांभीर्य नसत .प्रत्येक गोष्टीत खुसपट काढणे ,लहान सहान गोष्टीकडे लक्ष देणे .असं नको करायला तस नको करायला कवि काहीतरी अशा गोष्टी करणे ज्यांनी सगळ्याचा आनंद वरिम पावेल असा ज्या गोष्टी आहेत त्या सहज योग्याला शोभत नाहीत .मस्तीत रहायचं ,सगळं मस्तीत केलं तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल कस काम बनत कशा गोष्टी होतात .कारण परमेश्वराच्या साम्राज्यात आले तुम्ही मग मस्तीत येणार नाही तर केव्हा येणार .तेव्हा सगळ्यांनी आज एवढा आनंदाचा दविस आहे ,आपल्या स्वातंत्र्याचा झेंडा लागला तेव्हा आमही स्वतः दलिलीला तो चढताना आणित्तरताना दुसरा झेंडा पहिला होता .तेव्हा मी असं म्हंटल होत की जी या झेंड्याची शान आहे ती राहिली पाहजि .आणित्या शाने प्रमाणे आपण सगळ्यांनी आपलं व्यक्तित्व राखून पूर्ण पणे समग्र झालं पाहजि .त्या मस्तीत आलं पाहजि त्या आनंदात आलं पाहजि .सगळ्यांनी एकात गुंतून घेतलं पाहजि .गुंतल्या सारखे झाले म्हणजे आता हे लोक इतके बाहेरून आले यांच्याशी दोन मनिटि सुद्धा बोलायला वेळ मळित नाही ,दोन मनिटि सुद्धा यांच्या बरोबर बसायला वेळ नाही .इतक्या लांबून आले त्यातले काही लोक अशे आहेत की मी त्यांना कधी पाहिलं सुद्धा नाही .पण ते मस्तीत आहेत .मी त्यांच्या बरोबर एक मनिटि सुद्धा घालवला नाही तरी त्यांना काही वाटत नाही .पण आपल्या महाराष्ट्रात तस नाही ,माझ्या घरी माताजी आल्या नाहीत माझ्या आवारात आल्या नाहीत .माझ्या सेटर ला आल्या नाहीत .माझं माझं फार आहे .आणामेला वेळ दिला नाही माताजीनी .मला वेळ द्या .सगळं वेळ मी महाराष्ट्रातच खपवते आहे .ह्या लोकांच्या बरोबर काही बोलायला सुद्धा फुरसत नाही ,बाबा तू कसा आहेस .असही आज म्हंटल नाही त्यांना मी तबबेत कशी तुझी हे पण वचिरलं नाही .हे इथं येतात काय आणित्तात काय .म्हणजे भेटच होत नाही त्यांची .त्यांच्या देशात गेलं कंभेट थोडी होते तर होते .पण कधीही यांनी असं म्हंटल नाही की माताजी तुम्ही माझ्या घरी या .कवि माझ्या इथे येऊन बसा ,कवि बोला ,कधीही नाही .बर दुसरं असं कंभेला जर कुणा कडे जायचं तर मी जाणार .ते माझं मत आहे .मला जायचं असेल तर मी कुठं हंजाणार .मी माझी सोय बघणार तथि मात्र लोक म्हणतील माताजी तुम्ही त्यांच्या घरी कशाला गेलात .अरे पण मला तथि सोय होती म्हणून जाते तुम्ही कोण बोलणार .म्हणजे माझ्यावर हे की तुम्ही का तथि जाऊन राहायचं .अशी जबरदस्ती माझ्यावर करायची .म्हणजे हे सगळं इतकं लहानपणाच आणित् मूर्खपणाचा लक्षण आहे आणिते तस करू नये .आणित् अशा रीतीने सगळ्यांनी दोन मनिटि माझ्याकडे या ,एक मनिटि माझ्याकडे या कशाला ,कशाला यायचं .त्याच्यात काय मळिणार आहे तुम्हाला .त्याने मला त्रास होऊन माझा संतोष जर तुम्ही घेतला तर काय मला प्रसन्नता मळिणार आहे .आणित्या प्रसन्नते मुळे मळिणारे आशीर्वाद तुम्हाला कसे मळिणार .जर तुम्ही मला त्रास द्यायचाच मागे लागले तर .तर असा हट्ट करायचाच नाही मुळी कंमाझ्या घरी या ,माझ्याकडे चला .हे माझं पण गेलं पाहजि .तुमचं घर कोणतं आहे .सगळं माझंच घर आहे .माझी मुलं ,माझं घर ,माझा नवरा हे सगळं तामसकि लक्षण आहे .त्यातून हे लक्षात ठेवलं पाहजि जी मुलं हे असं माझं माझं करतात त्या मुलांची कधीही बरोबर बुद्धी करू शकत नाही .कारण त्याच्यामध्ये मन तुमचं एवढं गुरफटलेल असत की चुकत काय ,येरे बाळा दोन खून करून आला तरी येरे बाळा .तेव्हा त्याच्या पासून दूर हटून आपण एक सहजयोगी आहोत आपल्या मुलांचं वर्तन कस असायला पाहजि हे दूर हटून बघतिल्या शविय कळणार नाही .म्हणून त्याच्या मध्ये गुंतायचं नाही .आणित् अशा रीतीने जो समाज तयार होईल तो खरा गुणातीत ,तो खरा सहजयोगी आणितो च या महा योगाला प्राप्त होणार आहे .सर्वाना माझा अनंत आशीर्वाद

1985-01-26, Public Program

26 जानेवारी 1985

Public Program

Pimpri, Pune (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

आता आपल्या समोर श्रीमती उमाशंशी भालेराव यांनी इतकं सुंदर भजन म्हंटल आहे , कित्या भजना मध्ये जे काही सांगायचं ते आधीच सांगून टाकलेलं आहे . तुम्हा सगळ्यांच्या तरफे आणा इथे जमलेल्या सहजयोगांच्या तरफे ,पिंपरीच्या सर्व सहजयोग केंद्रांच्या तरफे मी त्यांचे आभार मानते . आणा पिरत परत असं सुश्राव्य भजन भाषणा ऐवजी ऐकायला मळिल अशी मला आशा आहे . कारण मी भाषण देऊन देऊन आता कंटाळून गेले आहे . आणा किति भाषण दली तरी ती डोक्यात कव्हा येणार आहेत असा वचार येतो . सहजयोगा बदल अनेकदा पपिरीला प्रोग्रॅम झाला आणा आपण सर्व मंडळी तथि आला होतात . त्याच्यावर आपण वचारवनिमिय केला आहे .

सहजयोग म्हणजे तुमचा जन्मसिद्ध अधिकार आहे . सहज म्हणजे तुमच्या बरोबर जन्मलेला ,असा हा योग तुम्हाला प्राप्त करण्यासाठी काहीही करावं लागणार नाही अशी परिस्थिती आता आलेली आहे . सहजच ते घडत सुद्धा म्हणून मराठीत सहजला दोन अर्थ आहेत सहज म्हणजे तुमच्या बरोबर जन्मलेला आणा सहज म्हणजे अगदी सहजगत्या ,वनिसायास . आणा जे आपल्या बरोबर जन्मलेलं आहे ते सगळं सहज आहे . आपल्या डोळ्यांनी आपण काही बघतो ते किति सहज बघून आपण जाणतो काहि काय आहे . कानांनी आपण ऐकतो ते किति सहज जाणतो किति किति सुश्राव्य आहे . अशा प्रकारे सहजयोग सुद्धा अत्यंत सहज असून तो तुमच्या बरोबर जन्मलेला एक योग आहे . आता हा सहजयोग प्रत्येकाला उपलब्ध का व्हावा हे पुष्कळांनी वचारलं . कारण पूर्वीच्या काळी कुंडलनी जागरण म्हणजे काहीतरी बागुलबुवा होता . अशी सगळ्यांनी कल्पना केली होती . कुंडलनी जागरण म्हणजे काही सोपं काम नाही ,कुंडलनी जागरण व्हायचं म्हणजे काही काही प्रकार होतात . सहावा अध्याय म्हणजे कोणी वाचू नये . असे बरेच प्रकार आता पर्यंत आपल्या समाजात होते . पण कुंडलनी जागरण हे सुसाध्य झालं ,ते सुसाध्य कस झालं ,काय झालं ते सांगण्याच्या ऐवजी मला अस सांगायचं आहे काहि कुंडलनी तुम्हा सगळ्यांच्या आत मध्ये नविता बसलेली आहे . अनेक जन्मा पर्यंत हा कुंडलनी अशीच ह्या ठिकाणी तुमच्या त्रिकोणी असतति जन्माला पावते आणा तिथिच परत सुप्त अवस्थेत राहते . कुंडलनी हिमनातली शुद्ध इच्छा आहे . बाकी सर्व इच्छा आहेत त्या अशुद्ध इच्छा आहेत . म्हणून त्या कितिही पूर्ण झाल्या तरी माणूस तृप्त होत नाही . हा इच्छा जेव्हा जागृत होते तेव्हाच माणूस तृप्त होतो . त्या नंतर च त्याला संतोष मळितो आणा ह्या इच्छे मध्ये एकच इच्छा असते की आपला परमेश्वराशी योग्य झाला पाहिजे . आता सांगायचं म्हणजे असं की प्रत्येका मध्ये हा कुंडलनी शक्ती आहे ,आणा प्रत्येका मध्ये हृदयामध्ये आत्म्याचं दर्शन आहे . पण हा जो आत्मा आहे तो अजून चिंतात आलेला नाही ,आपल्या चिंता मध्ये हा आत्मा जेव्हा प्रकाशित होईल तेव्हाच आपल्याला जाणीव होईल की आपल्या मध्ये आत्मा आहे . त्याच्या आधी हा नुसता साकूषी रूपाने आपण काय करतोय ,काय वागतोय ,कुठे चुकतोय ,कुठे धरमात आहोत ,कुठे अधर्मात आहोत ते नुसतं बघत राहतो . हा आत्मा म्हणजे धुकधुकणारी एखादी लहानशी ज्योत असावी तसा आहे . आणा हा शक्ती कुंडलनी जेव्हा जागृत होते ,त्या जागृती मुळे कुंडलनीचा स्पर्श जेव्हा आत्म्याला होतो तेव्हा त्याचा प्रकाश आपल्या चिंतात पडतो . हा गोष्ट अत्यंत सहज असली पाहिजे . कारण जेव्हा काही जिवित आहे ते अत्यंत सहज घडत . तुम्हाला जर उद्या एखाद बी पेरायच असल तर नुसत तुम्हाला ह्या आईच्या उदरात घातल किति आपोआप उगवत त्याला अंकुर फुटतात . तसच ज्याला ह्या आई सारखी शक्ती असेल तो हे कार्य सहजच करू शकतो . इतकच नव्हे पण एखादा सहजयोगी सुद्धा तुमची कुंडलनी जागृत करू शकतो . ते काही कठीण काम नाही आहे . त्याच्यासाठी उपदव्याप करायला नको ,काहीही विशेष त्रास करायला नको .

आपल्या देशामध्ये भक्तमिरा सांगतिला तो एव्हड्यासाठी की भाणसाने सन्मार्गापासून वचिलित नाही झालं पाहिजे . ते मन वचिलित नाही होण्यासाठी म्हणून सांगितलं की तुम्ही देवाचं नाव घेतलं म्हणजे तुमचं लक्ष देवा कडे राहील . तुमच्या मध्ये अंधर्म येणार नाही . पण तस काही दसित नाही . जेव्हा आपण अतशियेतला गेलो धर्माच्या बाबतीत लोकांनी त्याची एक समोरची बाजू बनवून ठेवली ,दाखवायचे दात ,इकडे भक्ती करायची आणा तिकडे वाटेल ते करायचं . हा अशी प्रतारणा आपण आपल्या बरोबर मांडलेली आहे . तेव्हा लोकांना अशी शंका वाटते वशिष्टः तरुण मंडळीना की जे देव देव म्हणून जे ओरडत असतात त्याच्या मध्ये काही राम नाही . इकडे देवाचं नाव घ्यायचं आणा तिकडे लोकांचे गळे कापायचे . तर हे कस शक्य आहे . त्याला कारण असं आहे की देवाचं नुसत नाव घेणं जे म्हणतात ते भजन नव्हे . ज्याला आपण भजन म्हणतो तो भक्त करू शकतो ,आणा भक्त तो जो वभिक्त नाही . जो देवाशी एकाकार झाला असाच भक्त . बाकी जो एकाकार नाही झाला त्याची भक्ती त्याला काही अर्थ नाही आहे . त्याचा संबंध जो पर्यंत देवाशी होत नाही तो पर्यंत त्याच्या भक्तीला काही अर्थ नाही . म्हणजे समजा ह्या माईक बरोबर वजिचं कनेक्शन झालं नाही तर त्याचा काही उपयोग नाही . तसच आपल्या भक्तीच सुद्धा आहे . म्हणून श्री कृष्णांनी सांगितलं आहे की अनन्य भक्ती केली पाहिजे . ती कशासाठी ? ,अनन्य भक्ती केली म्हणजे माणूस संतुलनात राहील ,धर्मात उभा राहील पण अनन्य भक्ती साधायची कशी ? हे उलट गाड झालं . अनन्य म्हणजे तुम्हाला आत्मबोध होईल ,तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार होईल जेव्हा तुमचा संबंध देवाशी लागेल तेव्हा च अनन्य भक्ती होणार . मग अनन्य भक्ती कशी करायची ? त्याच्यासाठी म्हणून आत्मबोध हा घेतला पाहिजे . हा त्याचा अर्थ आहे . आणा कृष्णाने जरी गोल फरिवून सांगितलं तरी त्याचा सरळ अर्थ असा आहे की तुमचा आत्मबोध झाला पाहिजे . तुम्ही आत्मसाक्षात्कार झाले पाहिजे . सधितपरग्य झाले पाहिजे . त्यासाठी म्हणून ज्ञानेश्वरांनी सहाव्या अध्यायात सांगितलं की कुंडलनी म्हणून जी शक्ती आहे ती जागृत झाली पाहिजे . पण त्या वेळेला लोकांनी या अध्ययावर बंदी घातली . कारण जर असं म्हंटल की तुमची कुंडलनी जागृत झाली पाहिजे तर मग लोक म्हणतील , मग काय ,कुंडलनी आधी जागृत करा मग बोलूयात . मग भक्तीच्या गोष्टी करायच्या . तर लोकांनी सांगितलं तस काही करू नका . तुम्ही फक्त दडिया घातल्या म्हणजे झालं पण ज्ञानेश्वरीत कुठे दडिया घाला असा शब्द नाही आहे . कवि तुम्ही दडिया घालायला पाहिजेत असही कुठे सांगितलेलं नाही . अशा रीतीने आपली दशाभूल होऊन आपण आपल्या भक्तमिराला दडिया घालणे असं समजलेलं आहे . म्हणून पुष्कळ लोक मला असं म्हणतात की आम्ही वारकरी आहोत ,आम्ही एव्हड्या वार्या केल्या . काही आम्हाला फायदा कसा झाला नाही उलट आम्ही आजारी आहोत ,आम्हाला हा त्रास ,तो त्रास आहे . त्याला कारण असं आहे की जो पर्यंत अनन्य भक्ती होत नाही तो पर्यंत दडिया घालून तुम्ही पंढरीला जाऊ शकत नाही . जर तुमची अनन्य भक्ती झाली तर तुम्हाला पंढरीनाथ कोण ,कृष्ण कोण हे कळत . आता जरी म्हंटल आपण काहि स्वयंभू स्थान आहे ,पुंडलिकाचं स्थान आहे . पण हे कशावरून ? उद्या तुमची मूल वचिरतील कशावरून ? हे तर दगड दसितात मग कशावरून ? हे सधित कस करायचं ? त्याच्यासाठी तुम्हाला आत्मबोध झाला पाहिजे . आपण त्याच त्याच चाकोरीत फिरत आहोत पण हे लक्षात ठेवलं पाहिजे की पुढची पढी आपल्याला वचारणार आहे . तेव्हा आत्मबोध घेतल्यावर आपल्याला आश्चर्य वाटेल की त्या देवळा मध्ये ,बाहेरूनच तुम्हाला कळेल की हा एक चैतन्य शक्ती आहे आणा ती त्या देवळातून आपल्याकडे येत आहे आणा घेतलामुळे आपल्याला असं थंडथंड हाताला वाटत आहे आणा हा चैतन्य स्वरूप पुंडलिकाने उभी केलेली हा शक्ती ही श्री कृष्णाची आणा रेखुमाईची खरोखर मूर्ती आहे . पण ते सधित कस करायचं ? जर आपल्याला डोळेच नसले आणा कुणी सांगितलं इथे नळि पडदा आणा झालर लावलेली आहे . तुम्ही म्हणाल कुठे आहे आम्हाला काही दसितच नाही . तुम्हाला कस दसिणार ,ज्याला डोळे आहेत त्यांनी सांगितलं पण ज्याला डोळे नाहीत त्यांना काही उपयोगाचं नाही . म्हणून सगळ्यात महत्वाचं हे आहे की आधी डोळे उघडले पाहिजेत . एकदा डोळे उघडले आत्म्याचे म्हणजे सगळं काही बरोबर दसि लागत आणा समजत की आपण जी भक्ती करतोय त्याला काय अर्थ आहे . श्री कृष्णाने म्हंटल होत की योगक्षेम वाहामयं , आधी योग म्हंटल हं मग क्षेम म्हंटल आहे . आधी योग घेतल्या शिवाय तुमचं क्षेम होणार नाही .

पुष्कळशे लोक मला परदेशात वचारतात की का तुमचा एव्हडा योग पूर्ण देश आहे इतकी मोठी पुण्यभूमी आहे ,तुमच्या कडे इतके पुण्यवान आत्मे झाले ,इतके अवतार झाले मग अशी स्तुती का ? कारण आम्ही अजून योग कुठे घेतलेला आहे . जे श्री कृष्णांनी सहा हजार वर्षा पूर्वी सांगितलं की तुम्ही आधी योग घ्या मग क्षेम होईल . आधी योग न घेताच आपण टाळ कुटत बसलो तर श्री कृष्ण कसा पावन होणार . आधी आपण आपल्या आत्म्याला जाणलं पाहिजे . ते झाल्या बरोबरच क्षेम घडत . क्षेम घडत म्हणजे आपल्या तबबेती ठीक होतात ,आपली मानसिक स्तुती सुधारते ,आपली आर्थिक स्तुती सुधारते त्याशिवाय सगळ्यात महत्वाचं आपली जी आत्मिक स्तुती जी आहे ती सुधारते आणा तिच्यामध्ये धर्म जागृत होतो . धर्म जागृत झाला म्हणजे सांगावं लागत नाही असं करा ,तस करा . आपोआप माणूस धर्मात चालतो . जे अधर्म आहे ते सुटत ,ज्या वाईट सवयी त्या सुटतात . जे वाईट मार्गाला आपण लागलेलो आहोत ते परत फिरून सन्मार्गाला लागतो . आपोआपच हे घडत म्हणजे आपणच स्वतःचे गुरु होऊन जातो . आता बघा ज्ञानेश्वरांना कवि तुकारामांना कवि कोणत्याही अशा मोठ्या सातसाधुना कवि अवतरण ना सांगावं लागत नव्हतं की तुम्ही सन्मार्गाने जा . कारण ते सन्मार्गात उभे होते . त्याच्या मध्ये सन्मार्ग बाणलेला होता . त्यांच्या रोमरोमात सन्मार्ग होता . कारण त्याच्या मध्ये आत्म्याची जागृती झाली होती त्याच्यामध्ये सन्मार्ग होता . तसच जेव्हा तुमच्या मध्ये आत्म्याची जागृती होईल तेव्हा तुमच्या मध्ये सुद्धा त्या साधुसंतान प्रमाणेच धर्म जागृत होईल . अशी धर्म जागृती करण्याचे कार्य आज सहजयोग सगळीकडे करत आहे . ह्याच्यात एकदा जागृत झाल्यावर माणूस गुणातीत होतो . म्हणजे त्याला जाती ,धर्म हे असले लहान लहान नुसते आपल्या मध्ये वेगवेगळे संघ स्थापन झाले आहेत ज्याला काहीही अर्थ नाही ,ज्याच्या मुळे आपण भांडतो आणा एकदुसऱ्यांचे आपण गळे कापतो आणा धर्माच्या वरिध्द कार्य करतो हे सगळं सुटून माणूस खऱ्या धर्मात उभे राहतो आणा त्याच्या मध्ये एक प्रकारची अशी शान्त येते की तो कोणत्याही अशा वाईट मार्गाला जात नाहीच उलट स्वतः प्रकाश बनून सगळ्यांना प्रकाश देतो त्याचं जीवन सुखावतो आणा त्यांना आनंद देतो .

आता मानवाची ही सत्ती होणार . मानव सत्ती झाली तेव्हाही पूर्ण झाली , पुष्कळ लोक म्हणतात की भाकडा पासून मनुष्य झाला . पण आता मनुष्य झाला म्हणजे त्याचा शेवट आलेला नाही . ह्याच्यावर एक आणखीन आपल्याला पायरी चढायची आहे ती अत्यंत सूक्ष्म आहे . आण अत्यंत सहज आहे . आण ती म्हणजे आपल्याला आत्म्याचा अनुभव झाला पाहजे . पण जस मी म्हंटल की जिवित करिया आहे आण जरी एक लहानस बी अंकुरले तरी त्याला फार जपावं लागत तसच सहजयोगात आल्यावर आत्मामुक्ती मळिल्या नंतर त्याला जपावं लागत , ते जवळ जवळ एक दोन महिने तुम्ही जपलं तर तुमच्यात मोठे वृक्ष तयार होतात आण तुम्ही स्वतःच फार मोठे गुरू होता . तुम्हाला काही सांगावं लागत नाही तुम्ही स्वतः समजता की काय करायला पाहजे आण नाही ते . आज ही सत्ती अली आहे की जे साधुसंत सांगून गेले , जे मोठे मोठ्या अवतारां न सांगितलं आहे ते सधिले झाले पाहजे . ती सधिले करण्याची आज सत्ती अली आहे . आण ते आता तुम्हाला मळिलं पाहजे . आण त्या साठी मी आज तुमच्याकडे आलेली आहे . आता तुम्हाला जर काही प्रश्न असतील तर वचारा . मी सारखी लेकचर देते आहे तरी सुध्दा सहजयोग पुष्कळ लोकांना लाभला , हजारोनी लोक पार होतात पण कती लोक जमून त्याचे वृक्ष होतील हे बघायला पाहजे . विशेषतः तरुण मंडळीनी समजून घेतलं पाहजे . त्यांच्यावर ही फार मोठी जबाबदारी आहे . हा तुमचा वारसा आहे . आण हा वारसा तुम्ही वाढवला पाहजे . तो मळिल्या पाहजे . कारण बाकी देशांमध्ये नुसतं झाडा सारखं वाढलं आहे म्हणजे झाड जस बाहेरून वाढावं आण आतील पाळंमुळं अगदी सुकून जावीत अशी त्याची सत्ती आहे . त्याची पाळंमुळं आपल्या देशात आहेत . ती आपल्याला जपून वाढवली पाहजे . म्हणून आपण सर्वानी एक लक्षात घेतलं पाहजे की जे आपल्याला करायचं आहे ते आपण केलं पाहजे जे त्यांना करायचं ते त्यांनी केलं पाहजे . आपल्याला आपली आत्म्याची जी ठेवण घेऊन दिलेली आहे ती आपण जर वाढवली तर सार्या जगातले देश इथे येऊन आपल्या पायावर नामतील आण आपल्या पासून दीक्षा घेतील . तरी आपण सर्वानी पहिल्यांदा आत्मबोध घ्यावा त्याच्यानंतर तुम्हाला मग काय करायचं ते पुढे करावं त्याच्या आधी अजून आपली सत्ती पूर्णतःवाला गेलेली नाही . आत्मबोध घेऊन तुम्ही जेव्हा पूर्णतःवाला जाल तेव्हाच प्रत्येक कार्य व्यवसर्तित , प्रत्येक कार्याला देवाचा आशीर्वाद , अनेक चमत्कार तुम्हाला दसतील आण तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की देवाच्या साम्राज्यात तुम्हाला कती आनंदात आण कती सुखात राहायला मळिल . तेव्हा जर तुम्हाला काही प्रश्न असतील तर वचारा . त्याच्या नंतर आपण ही करिया करूयात .

प्रश्न - आत्मबोध आण आत्मसाक्षात्कार आण ईश्वरी साक्षात्कार यात फरक काय ?

आत्मबोध , आत्मसाक्षात्कार आण ईश्वरी साक्षात्कार हे सगळं एकच आहे . तिन्ही गोष्टी एकच आहेत . यात काहीच फरक नाही . तेव्हा कस सांगायचं ? साक्षात्कार होती त्याला काही प्रकरिया लागत नाही . हे अकरिया आहे अकरिया मध्ये बसायचं . फक्त काय आहे की आपल्या मध्ये दोन शक्त्या फार प्रबळ आहेत . एकतर आपल्यामध्ये ही तामसिक प्रवृत्ती आहे दुसरी राजसिक प्रवृत्ती आहे . आण दोन्ही च्या मध्ये सात्विक प्रवृत्ती आहे . ती सात्विक प्रवृत्ती आधी गाढवी लागते . त्यासाठी फारतर आपल्याला एकवेळ असा हात ठेवावा लागेल आण एक वेळ असा ठेवावा लागेल . याला काही करिया म्हणू शकत नाही . कारण आपल्या हातावर ही सगळी चक्र आहेत . हे झाल्या नंतर एकदा तुमच्यात आत्मसाक्षात्कार आल्यानंतर फार वेळ लागत नाही म्हणजे बी रोपायच त्याला तुम्हाला काही करावं लागत नाही ते उगवून येईल पण ते बी नीट घालावं लागत ना . तर ते बी नीट घातल्यावर ते आपोआप रोपून येईल . पण त्याच्यानंतर त्याला जपावं लागत . हिंदुसरी गोष्ट आहे . त्याला जपावं लागत बरोबर ते वाढलं पाहजे नीट म्हणून .

आत्मसाक्षात्काराचा अनुभव म्हणजे हातामध्ये अशे थंडथंड असे गर हवा यायला लागते . म्हणजे चारीकडे ही जी देवाची ऋतुभरा प्रज्जा आहे जीनी संबंध जिवित करिया होतात त्या सूक्ष्म संवेदना आपण सूक्ष्म झाल्यामुळे आपल्याला मळितात . दुसरी गोष्ट म्हणजे आपल्या डोक्यातून गारगार असे वारे कुंडलनी जागृत झाल्यामुळे असे येऊ लागतात . ही सर्व प्रथम करिया होते . तसिरे म्हणजे डोक्यामध्ये एक तरहेची चमक येते . आण नंतर म्हणजे तुम्ही सामूहिक चेतनेत जागृत होता . म्हणजे तुमच्या मध्ये सामूहिक चेतना येते . म्हणजे तुमची सगळी चक्र जागृत झाली म्हणजे तुम्हाला हे कळत की तुमच्या कोणत्या चक्रा मध्ये त्रास आहे . ध्यान करताना जर एखाद्या बोटाला जर गरमी अली तर समजायचं की त्या चक्राला त्रास आहे . हे सर्व चक्र काय आहेत ते सहजयोगात आम्ही समजावून सांगतो . ते अगदी लहान मुलांनाही समजत . आण जर तुम्हाला जर कळलं की त्याला ठीक कस करायचं तर तुम्ही स्वतःची आण दुसऱ्यांची पण सगळी चक्र ठीक करू शकता . म्हणजे तुम्ही सामूहिक चेतने मध्ये जागृत होता तुमच्या ज्या नसा कवि तुमची जी सेंटरल नर्व्हस सिस्टीम आहे त्याला एक नवी दशा मळिते . एक नवें डायमेन्शन मळित . की त्या डायमेन्शन मध्ये तुम्हाला हे कळत की तुम्हाला काय त्रास आहे , म्हणजे आत्मबोध होतो आण दुसऱ्यांना काय त्रास आहे कारण तुम्ही सामूहिक चेतनेत तुम्ही जागृत होता . त्याच्या नंतर तुम्ही माहित करून घेतलं की हे कस ठीक करायचं तर तुम्ही स्वतः ला आण दुसऱ्यांना ही ठीक करू शकता . दुसऱ्यांना जागृती देऊ शकता आण त्यांना सगळा सहजयोग समजावून सांगू शकता . पण त्याच्यात अनेक दुसरे लाभ होतात ते लाभ काय होतात हे सांगायला बसलं तर एक पुस्तक लिहावं लागेल . सगळ्यात मुख्य म्हणजे माणसाला शारीरिक संपत्ती मळिते , आपल्या जर तबबेती खराब असल्या तर त्या ठीक होतात , जे रोग ठीक होऊ शकत नाहीत ते ठीक होतात . असे अनेक प्रकार घटीत होतात . आण हे जेव्हा घटीत होत तेव्हा आपल्याला आश्चर्य वाटत की हे कस घटीत झालं . अपघात झाले तर लोक त्याच्यात मरत नाहीत , वाचतात . काहीही त्रास असले तर ते परमेश्वराकडे ठेवले तर ते संपून जातात . करज आहे ते फट्टिन जात . म्हणजे असं आहे की कोणताही कारण आण परिणाम याचा परस्पर संबंध असतो . आण भाणूस परिणामाशी कवि करणाशी झगडत असतो . आता त्याला कारण तरी कमी करावं वाटत कवि परिणाम तरी कमी करावा वाटतो . याच्या मध्ये तुम्ही दोन्ही गोष्टींशी भांडता पण एकही गोष्टीवर समाधान नघित नाही . कारण असं आहे की एक गोष्ट दुसऱ्यावर अवलंबून असल्यामुळे त्याचा तुम्ही वचिछेद करू शकत नाही . पण समजा तुम्ही त्या कारणाच्याच पलीकडे गेलात तर ते कारणही नष्ट पावत आण त्याचा परिणामही नष्ट होतो . हे कारणांच्या पलीकडे जण म्हणजेच ह्या कुंडलनीवर येन आहे . कारण हेच तुमचं तत्व आहे . ह्या तत्वावर तुम्ही आल्यावरती बाकी जे काही कारण आहेत त्या कारणामुळे झालेले परिणाम , दुष्परिणाम सगळे नष्ट होऊन तुम्ही त्याच्या वर उठून उभे राहता . आता सर्वानी जागृती घ्यावी .

आता सगळ्यांनी एकच काम करायचं , फक्त डावा हात माझ्याकडे करायचा आण उजवा हात गणपतीला नमस्कार करून ह्या पृथ्वी तत्वावर ठेवायचा . ही पुण्यभूमी आहे म्हणून . टोप्या काढून घ्या कारण ब्रम्हरंधर छेदायचं आहे . बायकांनी पदर ठेवले तरी चालतील . आता डोळे मटायचं . मी म्हंटल्या शविया डोळे उघडायचं नाहीत . चष्मे काढून ठेवा . लक्ष टाळूकडे ठेवायचं . आण म्हणायचं की माताजी आम्हाला साक्षात्कार हवा . तुम्ही मागितल्या शविया आम्ही देऊ शकत नाही कारण तुम्हाला स्वतंत्रता आहे . म्हणून आम्हाला साक्षात्कार द्यावा असं नम्र पणाने म्हणायचं . आता हातात येतंय का गर बघा . लहान मुलांच्या हातात लगेच येईल . सूक्ष्म आहे ते , येतंय का बघा . आता हा चमत्कार आहे बघत राहायचं . आता हळूच डोळे उघडा पण वचार करायचा नाही . आता उजवा हात माझ्याकडे करा आण डावा हात असा आकाशा कडे असा करा . म्हणजे आपलं जे राजसिक तत्व आहे ते ठीक होईल . आता परत डोळे मटि . लक्ष टाळू कडे ठेवा . उजव्या हातात येतंय का गर बघा . आता परत डावा हात माझ्याकडे आण उजवा हात टाळूवर ठेवा . आत उजवा हात खाली आण डावा हात डोक्यावर धरा . आता दोन्ही हात आकाशाकडे करून वचारायचं की हीच परमेश्वराची प्रेमशक्ती आहे का ? , हीच ऋतुभरा प्रज्जा आहे का ? आता हात खाली करा . आण बघा दोन्ही हातामध्ये येतंय का . डोक्यातही थंड झालं , आण निरविचारता अली . आता पहिली निरविचार समाधी तुम्हाला प्राप्त झाली आता निरविकल्पात उतरायचं आहे . पण लोक लक्ष घालत नाहीत . कारण अंकुर फुटल्यावरती बी तसच सोडलं तर ते बरोबर नसत . म्हणून सगळ्या मुलांनी , स्त्रियांनी , पुरुषांनी , आबालवृद्धांनी सर्वानी जराशी मेहनत केली तर हा वृक्ष पूर्णपणे पूर्णतःवाला पोहोचून तुम्ही स्वतः अत्यंत उच्च प्रतीचे लोक व्हाल . तुमच्या हातून ही साक्षात ब्राम्हणशक्ती वाहते आहे . इतकं सहज घडलं म्हणून ते वाया घालवू नये . सहज मळिलं म्हणून ते बेकार करू नये . तुम्ही भाग्यवान म्हणून तुम्हाला मळिलं आहे , याच्या मुळे अनेक रोग , व्याधी , चिता , दुःखे दारदिये सगळे नष्ट होऊन तुम्ही स्वतः एक साधू पुरुष व्हाल . त्यासाठी घर सोडायला नको , संसारातून पळायला नको , संसारात राहूनच कमळासारखे सुरभीत व्हाल आण संबंध जगाला तुमचा सुगंध मळिल . परमेश्वर तुम्हा सर्वाना आशीर्वादति करो .

1985-01-27, Public Program

27 जानेवारी 1985

Public Program

Akluj (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

यशवंत सहकारी साखर कारखान्याचे अध्यक्ष तसेच उपाध्यक्ष आणि इतर संचालक वर्ग ह्या तालुक्यात राहणारी सर्व साधक मंडळी अबालवृद्ध सर्व भक्त मंडळांना तसेच अत्यंत सुंदर स्वरात भजन गाणार्या ह्या सर्व भजन मंडळींना आमचा नमस्कार असो . सर्व प्रथम फार उशीर झाला आपल्याला वाट पाहवी लागली याच मला फार वाईट वाटत . त्या बदल मी कृष्ण मागते सर्वांची . पण जे व्हायचं असत जी वेळ योगायोगाची असते त्या वेळेस ते कार्य घडत . असं मानून तुम्ही सर्वानी मला कृष्ण करावी . ह्या कारखान्याचे दगिदरशन झाल्या पासून मला फार ह्या देशा बदल आशा वाटू लागली आहे . कारण आपल्या देशाची आर्थिक परिस्थिती खरोखरच फार हालाकीची आहे . आणि जिरी थोड्या जागी ही परिस्थिती सुधारली आहे तरी सर्व देशामध्ये वशिष्टतः महाराष्ट्रात अजून पुष्कळ स्तुति सुधारायची आहे . पण तरी सुद्धा अशा संस्था नघिल्या मुळे आर्थिक परिस्थिती ही सुधारू शकते आणि त्यांनी सुधारून इथे नंदनवन उभं केलं आहे हे पाहून मला खरोखर फार आनंद झाला . पण हे लक्षात ठेवलं पाहजे की नुसती आर्थिक परिस्थिती सुधारून सगळं ठीक होत नाही . आम्ही परदेशात फिरत असतो आणि भाड्या बरोबर चौदा देशातले परदेशी पाहुणे इथे आलेले आहेत . अर्थात ते इथे नाहीत सातार्याला सरळ गेले , पुढल्या वेळेस त्यांना इथे घेऊन येईन . त्या लोकांना पाहिल्यावर ही गोष्ट लक्षात येते की आर्थिक परिस्थिती जरा ठीक झाली तर माणूस वाईट मार्गाला लागतो . त्याच लक्ष मग अशा मार्गावर जात की जेथून त्याच पतन सुरू होत . ह्या देशांची स्तुति जरी वरून चांगली दसिते कारण यांच्या जवळ चांगली घर आहेत , मोटारी आहेत , सगळी व्यवस्था आहे दळणवळणाची , काही अशे हालअपेष्टा नाहीत . पण तरी सुद्धा यांच्या मनाच्या स्तुतीला पाहिलं म्हणजे असं वाटत की त्या हालअपेष्टा परवडल्या पण मनाची स्तुति अशी नको . आणि मुल आणि विडील आठ दहा वर्ष सुद्धा बरोबर राहू शकत नाहीत . सगळे ए

कमेकांना सोडून नघिून जातात आणि शेवटी अनाथालयातच सगळं आपलं आयुष्य काढत असतात .

तथिल्या तरुण मुलांना पाहिलं तर ते आत्महत्येचाच वचिर करत असतात . किशी आत्महत्या करायची . दुसरं तथिल्या लोकां मध्ये एक वशिष्टतः अमेरिकेत , डेन्मार्क मध्ये अत्यंत करोधीपणा आलेला आहे . आणि त्या देशामध्ये लोक मारधाड करत आहेत , खून करत आहेत . चोर्यामार्या सुद्धा आता सुरू झालेल्या आहेत . काही देशां मध्ये तर इतकी परिस्थिती खराब आहे की तुम्ही डोळे उघडून चालू शकत नाही . अत्यंत अश्लील , घाणेरडे प्रकार , अधर्मी प्रकार त्याच्यामध्ये आई बहिणीचा सुद्धा वचिर नाही अशे प्रकार ते लोक करतात . ते पाहिल्यावर आपल्याला असं वाटत की आपला देश अजून धर्मात बसलेला आहे . अजून आपल्याला देवाची आवड आहे , देवाकडे आपलं लक्ष आहे आणि आपण अजून आपल्या जुन्या परंपरेला मानतो . हे सगळं बघण्यासाठी ही परदेशी पाहुणे इथे आलेत आणि त्यांना फार दुःख होत की आम्ही सन्मार्गापासून किती चुत झालोत , किती पडलो आणि कुठल्या कुठे पोहोचलो . तेव्हा आपल्याला जे वाटत की नुसती आर्थिक परिस्थिती ठीक झाली म्हणजे आपलं भलं होईल ही गोष्ट खोटी आहे . त्यासाठी एक आत्मबल असायला पाहजे , तेच इथे बघून की आपण शंकरपार्वतीच इतकं सुंदर देऊळ बांधलं . देवाकडे लोकांचं लक्ष असलं पाहजे . कितीही ऐश्वर्य असलं तरी शंकरा कडे लक्ष असलं पाहजे हे बघून मला फार आनंद झाला . शंकर म्हणजे साक्षात आपल्यामध्ये असलेला आत्मा आहे . तो आपल्या हृदयात असतो . हे परमेश्वरच , सदाशिवीच आपल्यामध्ये पडलेलं प्रतबिंब हा शंकर आपल्या हृदयात असतो . त्याला जागृत करायला कुंडलनी पहिल्यांदा जागृत करायला पाहजे . तो तसाच साक्षी रूपाने आपल्याला बघत असतो . आपण कोणच कार्य करतो वाईट करतो चांगलं करतो , त्याच्या कडे त्याच लक्ष असत . जो पर्यंत आपल्याला आत्मबल मिळत नाही , आत्म्याचा प्रकाश आपल्या चिंतात येत नाही तो पर्यंत चांगलं काय आणि वाईट काय हेही आपल्याला कळत नाही .

श्रीकृष्णाने सांगितलं आहे की तीन तरहेचे लोक ह्या संसारात असतात . तीनच जाती त्यानं सांगितल्या , तामसिक , राजसिक आणि सात्विक . तामसिक म्हणजे जे की चुकीच्या गोष्टीच्या भोवती फिरून आपलं आयुष्य व्यर्थ घालवतात . एखादी रूढी जी चुकीची असो तरी सुद्धा त्याच्या साठी आपलं संबंध आयुष्य व्यर्थ घालवायचं . हे तामसिक लक्षण आहे . जस एखाद्या बैलाला घाण्याला जुंपायचं असेल तर आपण झापड घालतो तशीच ह्या लोकांची स्तुति असते . आणि ते हाही वचिर करत नाहीत की ती गोष्ट आपल्या साठी ठीक आहे की नाही कवि ही हितकारी आहे कवि नाही कवि याचा आपल्याला आत्मउन्नती साठी काही फायदा होईल की नाही . अशा या रुढीगत काही गोष्टी आहेत त्या वाढत गेल्या म्हणजे त्याच्या मध्ये वैमनस्य , भाऊबंदकी , भांडाभांडी आणि असंतुष्टता यायला लागते . पण जर माणसाने लक्ष दिलं की ह्या रूढीने आपल्याला आज पर्यंत काही मिळालं नाही तेव्हा ह्या रूढी समजून घेतल्या पाहजेत आणि ज्या खऱ्या रूढी आहेत , ज्या खऱ्या परंपरा आहेत ज्यांनी आपली उन्नती होईल , ज्यांनी आपली उत्क्रांती होईल ज्यांनी आम्ही आत्म्याला प्राप्त होऊ अशा वस्तूच आम्ही घेणार , अशाच ज्या रूढी आहेत त्यांनाच आम्ही मानणार असा वचिर केला तर पहिल्यांदा परत आपण त्याच्यावर येऊ की आपल्याला आत्म्याचं बळ मिळालं पाहजे . तो शंकर जो आपल्या मध्ये बसला आहे त्याचा योग ह्या कुंडलनीशी झाला पाहजे . आणि ही कुंडलनी जी आपल्यामध्ये साडेतीन वेढोळे घालून आपल्यामध्ये बसली आहे ती स्वतः आदशिकृतीचे प्रतबिंब आहे . तेव्हा ह्या आदशिकृतीचे आणि सदाशिवीचं टाळूवर जेव्हा मलिन होत त्यालाच आपण योग असं म्हणतो . हा जेव्हा योग घडतो जेव्हा ही कुंडलनी ह्या सदाशिविला जाऊन टाळूवर स्पर्श करते तेव्हाच आपल्या हृदयात असलेला आत्मा जागृत होतो आणि तो आपल्या नसानसातून व्हायला लागतो आणि अशा रीतीने चैतन्य वाहू लागत . हे चैतन्य मिळवलं पाहजे असं सगळ्यांनी सांगितलं वशिष्ट करून नाथपंथीयांनी यावर फार मेहनत घेतली आहे . तुकारामांनी सांगितलं आहे , ज्ञानेशांनी तर फार स्पष्टपणे सांगितलं आहे . इतर कोणत्याही धर्मशास्त्रात हेच सांगितलं आहे की आपल्याला हे वदि झालं पाहजे . आत्मज्ञान हे वदि झालं पाहजे . वदि पासूनच वेद हा शब्द नघिला म्हणजे आपल्या नसानसांना हे ज्ञान झालं पाहजे . असं नाही की आम्ही आत्मसाक्षात्कारी आहोत असं म्हणून चालायचं नाही . ही एक घटना आहे . ही घटना जो पर्यंत आपल्यात घटीत होत नाही , जो पर्यंत कुंडलनीच जागरण होत नाही तो पर्यंत आत्म्याचा तुमच्या मध्ये प्रकाश येणार नाही . पण सहावा अध्याय वाचायचा नाही असं सांगितलं तर तो आपण वाचतच नाही . का वाचायचा नाही असा आपण प्रश्न केला पाहजे . का तो सहावा अध्याय वाचायचा नाही कारण तो सगळ्यांना झेपत नाही , कुणालाही कुंडलनीच जागरण करता येत नाही म्हणून बाकीचं तुम्ही वाचत राहा आणि जे खर आहे ते वाचू नका . तेव्हा हे लक्षात घेतलं पाहजे की आता आपल्याला आत्मबल मिळालं पाहजे . त्याच्या साठी जी सुषुम्ना पथ आहे तो श्रीलक्ष्मी नारायणाचा पथ आहे . आणि सुषुम्ना पथ साठीच आपण वशिष्ट भजन म्हणतो . कवि इथे आपल्याकडे पांडुरंगाचं म्हणतो . पांडुरंग हाच त्याचा मार्ग आहे . हाच त्याचा सोपान आहे . आपण म्हणू की इकडून तिकडे जाण्याचा जो काही अत्यंत सुंदर असा सुषुम्ना मार्ग आहे तो श्री पांडुरंगांनीच बनवलेला आहे . म्हणून आपण पांडुरंगाला म्हणतो की बाबा तू माझी मदत कर , तू धावून ये . आणि त्यांनी अनेकदा ह्या जगामध्ये अवतार घेतला आणि लोकांना सांगितलं की तुम्ही कशा रीतीने वागलं पाहजे . कारण तो धर्म सांगतो त्यांनी सांगितलं हा धर्म नाही हा धर्म आहे तो सोडा . प्रत्येक वेळेला धर्म काय आहे ते सांगून त्यांनी शक्तिवण दिली की ह्या धर्माने तुम्ही राहा .

तसिरे धर्माचे पोषक म्हणजे गुरू लोक . पण सदगुरू आणि अगुरू असे दोन प्रकार तुकारामांनी फारच स्पष्ट रूपाने मांडल्या आहेत . पण सगळ्यात जास्त म्हणजे आपले रामदास स्वामी न सांगितलेलं आहे . ते म्हणतात , "महिषी मर्दाला चंदने "एका महिषाला घेतलं आणि त्याला चंदनाने मळवून टाकलं आणि म्हणे हा झाला गुरू . अशी आपली जी परिस्थिती जी झाली आहे त्याच्यावर सगळ्या संतसाधुनी अत्यंत काळजीपूर्वक लहिलिलं आहे , अशा अगुरू कडे जाऊ नये . अशा अगुरू वरती कितीतरी त्यांची व्याख्याने आहेत , प्रवचने आहेत . सगळंकाही असताना सुद्धा आपल्याला अजून अ गुरू आणि सदगुरू अजून ओळखता येत नाही .

पहिली ओळख सदगुरूंची ही आहे की तो तुमच्या कडून एकही पैसा घेणार नाही . तुम्ही त्याला वकित घेऊ शकणार नाही . त्याला तुम्ही जर वकित घेऊ शकले तर तो तुमचा गुलाम होईल . तुम्ही भाजी , कपडे वकित घेऊ शकता पण तुम्ही गुरला वकित घेऊ शकत नाही . आणि त्या गुरूच जर पैशाकडे जर इतकं लक्ष आहे तर तो मुळीच अध्यात्मिक गुरू नाही . त्याच लक्ष फक्त तुमच्या आत्म्याकडे असलं पाहजे . आणि साखरा हा वचिर असला पाहजे की ह्याला परमेश्वरी साक्षात्कार कसा देऊ . दुसरा कोणताही वचिर करणार नाही तो खरा गुरू होय . ही पहिली ओळख तुम्ही गुरू बदल बांधून ठेवा . आणि ही गोष्ट अगदी खरी आहे की ही कर्या जिवित कर्या आहे . आणि कोणत्याही जिवित कार्याला आपल्याला पैसे द्यावे लागत नाही . म्हणजे जफ तुम्हाला जर एक बी रोपायचं असलं तर तुम्ही काय या जमनीला पैसे देता . तिला समजत का पैसे वेगळे काय ते ? तसच त्या परमेश्वराला तुमचे माणसाचे पैसे काही समजत नाहीत . पण आपल्या खेडेगावात या बाबतीत इतकं अज्ञान आहे की आता मी कुठे खेडेगावात गेले की ते नदिान पाच पैसे मला देतात . अरे माताजी पैसे घेत नाहीत , मग दहा पैसे घ्या नाहीतर पंचवीस पैसे घ्या . त्यांना हे समजतच नाही की कोणत्याही साधुसंताना कवि परमेश्वराला पैसे समजत नाहीत . पहिली गोष्ट हिलक्षात ठेवली पाहजे की संत तो की जो पैशाला हात लावत नाही . तुकाराम महाराजांचा उदाहरण घ्या , शिवाजी महाराजांनी त्यांच्या बायकोला एवढे दागिन पाठवले पण तिच्या अंगावरती एकसुद्धा दागिना नाही . शिवाजी महाराज स्वतः आत्मसाक्षात्कारी होते , त्यांनी पाठवले एवढे दागिन मग घ्यायला काय हरकत आहे ? पण त्यांनी ते सगळे परत करून दिले . काय करायचं आपल्याला दुसऱ्याचं घ्यायचं , राहूंदेत ते . पण दुसऱ्यांवर उपकार करण्यासाठी

मात्र नेहमी हपापलेले असत . तेव्हा हिंगोष्ट आपण लक्षात ठेवली पाहजि कि आपल्या साधुसंतांनी जी एव्हडी मेहनत केली , जी आपल्या साठी एव्हडी भजन लहिन ठेवली त्यांचा आपण वचिर केला पाहजि .

पण नुसती भजन म्हणत गेले म्हणजे परमेश्वर मळिणार नाही . नुसतं रामराम म्हंटल तर राम मळिणार नाही . कारण काय आहे की रामाला मळिवण्या साठी तुमच्या मध्ये काय सुतती असायला पाहजि ते पाहिलं पाहजि . सर्वप्रथम जो पर्यंत कुंडलनीच जागरण झालं नाही तुमचा देवाशी संबंधच झाला नाही . मग राम कसा मळिणार ? . आता समजा हा माईक आहे हीच जर संबंध वजिशी झाला नाही तर मी यावर बोलते आहे ते तुम्हाला ऐकू येईल का ? नाही येणार . कवि आपण टेलिफोन करतो त्याच्यात जर कनेक्शन नसेल तर बोलता येईल का ? तर आधी अनन्य भक्ती साधली पाहजि , अनन्य म्हणजे दुसरा कोणी राहिला नाही . देवाशी तुम्ही एकाकार झाले , त्या एकाकारितेने तुम्ही गाल ते मान्य . पण असं होत कधी कधी की साक्षात परमेश्वर येऊन उभा राहिला तरी तुम्हाला त्याची ओळख पटायची नाही . तुलसीदासां सारखं "चतुरकूट के घाट पर भै संतन की भीड , तुलसीदास चंदन घीसे , तलिक करत रघुवीर " , आण त्या रघुवीर ला ही तलिक लावल , तुला लावतो तुला लावतो जा पुढे , राम ही गेले पुढे तलिक लावून . अशी परसित्थी येऊन जाते . म्हणून ओळख पटण्यासाठी पहिल्यांदा आत्म्याचे डोळे उघडले पाहजित . मग हे काही माझं असं नाही आहे . तुझं आहे तुझं पाशी ते तुम्हाला द्यायचं आहे . हे सगळं तुमचं स्वतःच आहे , कुंडलनी तुमच्यात आहे , आत्मा तुमच्यात आहे . कुंडलनीच्या जागरणाला मला काही करावं लागत नाही . काही मेहनत मी करत नाही . एक पेटलेला दिवा दुसऱ्या दिवाला पेटवायचा फक्त सहजच त्यात काही मेहनत नाही . हि पृथ्वी आहे तिला तुम्ही देता का काही देत नाही . नुसतं असं बी पेरल म्हणजे असं सहजच उगवत , अशी ही जिवित करिया आहे . आता माणूस अशा सुटसिटीला आलेला आहे की अनेक हजारो लोकांना आत्मबल मळिले पाहजि . , आत्म्याचं ज्ञान मळिलं पाहजि , आत्मबोध झाला पाहजि , आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजि . अशी ही वेळ आलेली आहे . वशिष वेळ आहे ही . जस बघा झाडाला दोनचार फुल येतात अजून एखाद फुल येईल मग हळू हळू बहर आला म्हणजे मग बघा मग हजारो फुल आण फळ येतात . तेव्हा कठीण असं काहीच नाही . वेळ यायला पाहजि ती वेळ अली की मग हे कार्य होईल . तुमच्यातच कुंडलनी आहे तुमच्यातच आत्मा आहे आण मी नुसतं नमित्त मात्र आहे सध्या नंतर तुम्ही नमित्त व्हाल . एक दिवा पेटवला की दुसरा दिवा पेटतो पण तो दिवा सुद्धा दुसऱ्याला पेटवू शकतो .

पण कुंडलनीच्या जागरणाने काय होत ? तर कुंडलनीच्या जागरणाने आत्म्याचं तत्व आपल्यात येत आण सर्वप्रथम ही जी सर्व सृष्टीला व्यापणारी परमेश्वराची प्रेमशक्ती आहे त्याला आपण ऋतुभरा असं म्हणतो कवि जिला अनेक नावांनी लोक ओळखतात . तिला आपण ब्राम्हशक्ती असं पण म्हणतो ती शक्ती आपल्या हातातून पहिल्यांदा वाहायला लागते . त्याच्या आधी ती आहे ही माहित नाही , आपण रोज बघतो ही झाडाची पान मग ती वाढतात मग त्याची फुल येतात मग त्याला फळ येतात हे रोज बघतो . पण हे कस होत हे आपल्याला माहित नाही . सायन्स सुद्धा सांगू शकणार नाही की तुम्ही जरी बी रोवलं तर त्याला अंकुर कसे येतात ते . हे कस घडत ? हे कोणी सांगू शकत नाही . कारण ही जिवित करिया आहे . कोणतीही जिवित करिया माणसाला समजत नाही . त्या साठी त्याला आत्म्याचे डोळे पाहजित आण जेव्हा त्याला आत्म्याचा साक्षात्कार मळितो तेव्हा तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की तो एकदमच दुसऱ्या परीस्तीतीला जाऊन पोहोचतो . त्याचा एक नवा मानव तयार होतो . त्या माणसाला असं सांगावं लागत नाही की तुम्ही धर्म करा . कारण तुमच्यात सर्वप्रथम धर्मच जागृत होतो . जस संतसाधुना सांगावं लागायचं नाही की तुम्ही धर्म करा . ते धर्मातच जागृत असायचे . तसा आपोआपच धर्म तुमच्यात येतो . आण त्या धर्मात तुम्ही गौरवाने उभे राहता . तुमच्या मध्ये जे गुण आहेत त्या सदगुणांना प्रकाश मळून त्या गौरवात तुम्ही उभे राहता . पण सर्वप्रथम तुमची तबबेत ठीक होते . कंसर यांनी ठीक होतो , अनेक रोग यांनी ठीक होतात . पण याचा अर्थ असा नाही की सर्व गावचे कंसर तुम्ही घेऊन या कवि सर्व गावचे रोग तुम्ही घेऊन या . सर्व गावचे आजार घेऊन या . तुम्ही स्वतः डॉक्टर होऊ शकता . त्याला काही डॉक्टर कडे जायला नको काही नको . तुमच्या हातात एकदा हि शक्ती आली की तुम्ही कुणाला हात लावला की ते ठीक होऊन जातील . तुम्ही एकलं असेल साईनाथांनी कतितीरी लोकांना बर केलं . ते काही डॉक्टरा पास केले होते . ती त्यांच्या मध्ये शक्ती होती . हि शक्ती तुमच्या मध्ये आल्यानंतर तुम्ही अनेक लोकांना ठीक करू शकता . पण सर्वप्रथम तुम्ही स्वतः ठीक होता . मानसिक सुतती ठीक होते पूर्णपणे . सांपत्तिक सुतती ठीक होते . कारण लक्ष्मी तत्व जागृत झालं म्हणजे सांपत्तिक सुतती सुद्धा ठीक होते . आपण नुसते पैसे याला कधीही लक्ष्मी समजलं नाही पाहजि . लक्ष्मी च स्वरूप इतकं सुंदर बनवलेलं आहे ज्यांनी हे स्वरूप बनवलेलं आहे ते द्रष्टे होते . ती नुसती कमळावर उभी आहे . म्हणजे काय की तिला काहीही जागा मळिली तिथे ती उठून उभी राहिली . आण सुरभीत आहे , त्या कमळावर उभी आण सुरभीत आहे . तिच्यात सौष्ठव आहे . आण तिच्या हातात दोन कमळ आहेत . जो माणूस लक्ष्मी पती असेल त्याच कस राहणं वागणं कमळा सारखं सुंदर असायला पाहजि . इतकाच नव्हे पण त्या कमळामध्ये एखादा भुंगा आला , त्याला काटे असले तरी तो त्यात येऊन व्यवस्थित झोपला तरी कमळ त्याला व्यवस्थित आपल्यामध्ये घेते . तशेच प्रेमळ व्यक्ती असेल त्यालाच लक्ष्मीपती म्हणता येईल . ज्याच्या मध्ये हा प्रेमाचा गाभा नसेल , कसाही माणूस आपल्या दाराशी आला तरी त्याला आत मध्ये घेता येईल तोच लक्ष्मीपती असतो . दुसरं आपण बघतिलं की तिचा एक हात आशीर्वाद देत असतो तर दुसरा दान देत असतो . म्हणजे लक्ष्मीपती माणसाला दान देण्याची सवय असली पाहजि . जर त्याला दान देता आलं नाही तर तो लक्ष्मीपती नाही होत . जर तो फक्त आपल्या कुटुंबियांसाठीच पैसे गोळा करतो तर तो लक्ष्मीपती नाही . जर त्याच्या हातातून दुसऱ्यांसाठी पैसे वहात असले तर तो लक्ष्मीपती . आता आपण बघतिले आहे की लोकांची दान करण्याची पद्धत सुद्धा अशी आहे की दान दिले , म्हणजे आमही दान दिले म्हणून त्याला गर्व होतो . पण जो खरा दानी असतो त्याला प्रवाच नसेल की काय दान दिले आण काय नाही त्याची . आमही अशे लोक पाहिलेले आहेत की जेव्हा ते दान देतात तेव्हा त्यांच्या लक्षात सुद्धा येत नाही की काय दान दिले आण काय नाही ते . पण आता तुमच्या हि भागात अशे लोक यावेत त्यांनी असच दान कुणी आला देऊन टाकावं . झालं , माझं कसलं होत , जे त्याच होत ते देऊन टाकलं त्याला झालं . संपलं . तसच आत्मबल आल्यानंतर होत .

कुणी म्हणतात माताजी तुम्ही आमहाला बर केलेत , हे झालं , ते झालं . मला मोठं आश्चर्य वाटत . मी तर काही केलं नाही , मी तर चुपचाप बसलेली आहे . तुम्ही बरे झाले मग मी काय करू . मी काही दिले नाही आण घेतलं नाही . मग तुम्ही कशाला त्याचे उपकार मला सांगता . दुसरा कोण आहे , अहो माझं बोट दुखायला लागली आण मी जर असं चौळून काढलं तर काय मी माझ्या बोटाला उपकार करते आहे का ? . कवि बोटाला असं वाटेल का की यांनी माझ्यावर उपकार केले . दुसरा कोणीच नाही तर उपकार कुणावर करणार . तेव्हा हा जो वचिर आहे हा फक्त जेव्हा तुमच्यात आत्म्याचा प्रकाश येईल तेव्हाच कळेल . त्यावेळी तुमच्या मध्ये सामूहिक चेतना जागृत होईल . कुणी दुसरा आहे असं वाटतच नाही . तो आपल्याच शरीरात आहे असं वाटत . ह्या प्रेमाच्या भागाला अजून आपण हात घातलेला नाही . आतापर्यंत जे काही आपण बांधलेलं आहे , काहीही बांधतात ते नुसतं दवेषाने . मुसलमान वाईट म्हणून हिंदूची संघटना करायची , हिंदू वाईट म्हणून मुसलमानांची संघटना करायची . म्हणजे काय सगळा द्वेष . अहो परमेश्वराने फक्त एकच सृष्टी रचली , हे आपण भांडण कादंगली आहेत . भांडणाचं काहीच कारण नाही , आपण सगळेजण त्या परमेश्वराच्या शरीरात अंगप्रत्यंग आहोत . आता ह्या बोटानी ह्या बोटाला भांडण करावं असं दिसतंय . आमच्या सारख्या माणसाला हे समजत नाही की ह्यात भांडणाला कारण काय ? . तत्त्वतात सर्व धर्म एक आहेत . तत्त्वतः सगळे जे मोठोठाळे अवतार झाले ते सर्व एक आहेत . सगळ्यांचं आपापसात नातं आहे . फक्त आपणच इकडे वेड्यासारखे भांडत आहोत . त्याला कारण असं आहे की एका झाडावर खरी फुल आली , आण जी जिवित फुल आहेत ती आपण उपटली आण म्हंटल हे माझं आहे हे माझं आहे . ती मेलेली फुल त्या साठी आपण भांडतो आहोत . भांडण्या सारखं काही नाही तत्त्वतः सगळी आपण एकच आहोत . लहान मुलगा असला तर तो हसतोय तसाच रडतोय तसाच . म्हातारा झाला तरी तसाच . तुम्ही कधी पाहिलं आहे कुणी हसल्या सारखा रडतो आण रडल्या सारखा हसतो . जगात तुम्ही कुठेही फिरून बघा तीच पद्धत आहे , सार शरीर तसच आहे . आपल्या शरीरातले नसा सर्व काही तसच आहे . फक्त कुणी टोपी घालतो तर कुणी फेटा बांधतो तर कुणी मंगळसूत्र घालत कुणी काही मणी घालतात . म्हणून काय झालं हे सगळं बाह्यतः आहे . त्यांनी तुमच्यात काही फरक होत नाही . आपण अशे कपे करून करून आपापसात भांडतो आहोत . असं कुणी जनावर सुद्धा भांडत नाहीत इतके आपण भांडतो . हे बघून मला मोठं आश्चर्य वाटत की सगळ्यांना ज्या परमेश्वराने बनवलं त्याला काय वाटत असेल ? हि मुल इतकी का भांडतात ? नसती भांडण घेऊन काहीतरी कारण घेऊन भांडायचं हे बरोबर नाही . पण हे सांगून होणार नाही . मी म्हंटल तर मुळीच होणार नाही . पण जेव्हा तुमच्यात आत्म्याचं बळ येईल , जेव्हा तुमच्यात आत्मा जागृत होईल तेव्हा आश्चर्य वाटेल तुम्हाला कि सगळ्या मध्ये एकच आत्मा असताना आपण एकदुसऱ्याशी का भांडत आहोत . हि परसित्थी एकदा अली की तुमच्या मध्ये समाधान येईल . नंतर लक्ष्मीचा जो चौथा हात आहे त्याला आश्चर्य आहे . आश्चर्य म्हणजे असं की कुणी माणूस तुमच्याकडे आला आश्चर्याला आला तर त्याला आसरा द्या . तोच लक्ष्मीपती आहे अशी उदाहरण दिलेली आहेत .

तसच सरस्वतीचं सुद्धा अतंय सुंदर त्यांनी वर्णन केलेलं आहे की जो सरस्वतीचा भक्त असेल त्याला गाण हे आलं पाहजि . म्हणजे वीणेवर बसलं पाहजि . आता बहुतेक जेव्हाडे मोठमोठे शिकिलेले जेव्हाडे म्हणून इन्टेलिक्चुअल्स आहेत त्यांना संगीत कवि गाणं कशाशी खातात हे माहित नाही . मला आश्चर्य वाटत की हि सगळी शिकून शिकून इतकी नरिस होऊन जातात की ते रंगूच शकत नाहीत . काहीही तुम्ही म्हणा भजन म्हणा नाहीतर अजून काही सगळं त्यांच्या डोक्यावरून जात . ते कंटाळून जातात . ते पुस्तकी ज्ञानात इतके फसलेले असतात की ते कविते म्हणून वाचतील पण तेच इतर कुणी सुरात म्हंटल तर त्यांना नको असत . म्हणजे काय की माणूस नरिस होऊन जातो . जो एक सरस्वतीचा भक्त आहे त्याला नाद ताल यायलाच पाहजित . जर त्याला यातलं काही येत नसेल तर तो सरस्वतीचा भक्त नव्हे . तसेच त्याच्या एका हातात पुस्तक असलं पाहजि . म्हणजे जे पुस्तक त्याच्या हातात आहे त्या पुस्तकाचं त्याला ज्ञान असलं पाहजि . उगीचच खोटा दांभकिपणा नाही असला पाहजि . आण हे पुस्तक त्यांनी स्वतः लहिलेलं नाही दुसऱ्यांनी लहिलेलं आहे याची जाण असायला पाहजि . पुष्कळशे लोक गीतेवर बोलायला लागले की त्यांना वाटत की ते स्वतःच व्यासमुनी

झाले . तर असं नाही व्हायला पाहजि . आण एका हातात माळ असते . कारण असा माणूस वरिक्त असला पाहजि . त्याच लक्ष परमेश्वराकडे असलं पाहजि . नामदेवांनी एक अतुल्य सुंदर अशी कविता लिहिलेली आहे , ती कविता नानक साहेबानी आपल्या ग्रंथासहब मध्ये घेतली . मराठी भाषेतच आहे . ती अशी कविता म्हणाले एक मुलगा आहे आण त्यांनी भरारी मारून एक पतंग आकाशात सोडली आहे . तो सगळ्यांशी बोलतो , हसतो , खेळतो सगळं काही चाललं आहे पण त्याच सार लक्ष त्या पतंगा कडे आहे . तसच आपलं लक्ष सगळं शंकरा कडे असलं पाहजि . आमच्या लहानपणी आईवडील नेहमी म्हणत असत कलकष कुठे आहे तुझं ? लक्ष म्हणजे लाखाची जी गोष्ट ती लक्ष कुठे आहे . आजकाल असं कोणी बोलत नाही पण पूर्वीच्या काळी जरा फार बाळबोध घराणी असायची . आजकाल तस नाही . आम्ही तर तंबाकू ठेवताना , तोडात ठेवताना पहिली नाही कधी , तंबाकू काय वस्तू असते ती आमहाला माहिती नाही . तंबाकू खाणे वेगळे तर फार दूरची गोष्ट झाली . तंबाकू डोळ्यांनी सुध्दा आमहाला माहिती नव्हती . आमहाला दारूचे रंग सुध्दा माहिती नव्हते . पण आजकाल बघतिलं तर जमानाच रंगीन आहे . आम्ही म्हणजे महातारी माणस त्यावेळची गोष्ट मी सांगते . आता ह्या वेळेला अशी स्तुति झालेली आहे की काय चुकलं काय नाही चुकलं म्हणजे आपण सगळे आता राजसकि माणस झालोत . तामसकि माणस चूकच गोष्टीन कडे जातात आणा राजसकि माणसांना चूक आण बिरोबर यातलं काही समजत नाही .

परदेशातल्या लोकांना सांगतिलं बाबा की हे चुकीचं आहे , तर म्हणे कशावरून , यात काय वाईट आहे ? , तोडात अशा पना घालतात आण किंसे अशे रंगवून रस्त्याने चालतात . म्हंटल हे सगळं कशाला करता तुम्ही ? . फाटके कपडे घालून चालायचं म्हंटल कशाला करता तर म्हणे यात वाईट काय ते आधी सांगा . सदिध करा . पना जर तोडात घातल्या तर वाईट काय ते सांगा . आता काय सांगायचं . असं वाटलं तुम्ही आता मागून खाल . असच म्हणावं लागेल . पण यांच्यात काय वाईट आहे ते सांगा आधी . आम्ही सरळ चाललो तर ठीक आहे पण आम्ही मागच्या बाजूला चाललो तर काय वाईट आहे , अहो वाईट काही नाही पण तकिडून गाडी अली तर तुमच्या अंगावर येईल ना . पण त्याच्यात काही वाईट नाही ना , झालं तर झालं मग आमहाला जस चालायचं तस चालूदे . म्हणजे असा अडेलतट्टू पणा येतो . आण इतकच नव्हे तर आमचं काही चुकत नाही असा अहंकार आल्यामुळे त्यांना काही सांगण्याची सोयच नाही . त्यांना एकाच इलाज आहे तो म्हणजे आत्म्याची जागृती . आत्मा जागृत केल्या बरोबर दसित कि अरे बापरे असं वागलं आण हातातल्या चैतन्याच्या लहरी गेल्या म्हणजे हे चुकीचं आहे . आण चैतन्याच्या लहरी असल्या म्हणजे ठीक आहे . म्हजे जी प्रामाणिकी जी गोष्ट आहे ती आपल्या हातात येते आण त्याने माणसाच्या लक्षात येत की आपलं कुठे चुकलं आण किुठे नाही . पण सात्विकी मंडळी नेहमी चांगल्याच गोष्टीकडे लक्ष ठेवतात आण चांगल्याच मार्गाने चालतात . त्यांना चांगलं आण वाईट नेहमी समजत अशा सन्मार्गाला लागतात . आपल्या देशात अतुल्य सात्विकी लोक आहेत . ही एक योगभूमी आहे त्या बदल शंका नाही . आण त्यातल्या त्यात हा महाराष्ट्र म्हणजे एक पुण्यभूमी आहे . अतुल्य पुण्यभूमी आहे , याला दंडकारण्य म्हणत असत पूर्वी . आण इथे जेव्हा श्रीराम आले , सीता अली तेव्हा त्यांनी आपल्या पायातल्या खडावा काढल्या आण अनवाणी या देशात चाललेले आहेत . त्यांनी सुध्दा या तुमच्या पुण्यभूमीला मानलं आहे . पण आपल्याला याची जाणीव नाही की आपण एव्हड्या पुण्यभूमीत जन्माला आलो आहोत . ही खूप आश्चर्याची गोष्ट आहे . केव्हडी ही पुण्यभूमी ह्या पुण्यभूमी मध्ये कार्य सगळ्यात उत्तम होतंय , मी असं पाहिलं आहे की महाराष्ट्रात जतिकं छान कार्य होतंय तेव्हा कोणच्याही देशात कोणच्याही भूमीत होत नाही . मद्रास लासुध्दा नाही , नॉर्थ इंडिया त नाही , कवि बाकीचे सगळे देश रशिया पासून इथपर्यंत , तिथपर्यंत सगळे देश मी पाहून टाकलेले आहेत . कुठेही अशी पुण्यभूमी नाही . एव्हड्या मोठ्या पुण्यभूमीवर तुम्ही बसले असताना तुमचं आत्मबल सुटावं म्हणजे आश्चर्याची गोष्ट आहे . तुम्ही आपलं आत्मबल मळिवून घ्यावं , आपला आत्मसाक्षात्कार मळिवून घ्यावा . म्हणूनच मी आज आले . यासाठी तुम्हाला वनिती आहे कृपा करून नमस्ते , व्रतनशिच्ये हे तुम्ही घेतलं पाहजि . तुम्हाला जर का प्रश्न असले तर वचिरून घ्यावे आण एव्हड्या कमी वेळात मी पुष्कळ बोलू शकत नाही . आण भिग आपण यांचा प्रयोग करू . त्यांनी तुम्हाला आत्म्याचं ज्ञान मळिलं .

आता याला सहजयोग म्हणतात , सह म्हणजे तुमच्या बरोबर ज म्हणजे जन्मलेला . तुमच्या बरोबर हा योग प्राप्त करण्याचा हक्क जन्मलेला आहे . तो तुमचा जन्मसिद्ध हक्क आहे . आण योग ला दोन अर्थ आहेत एक म्हणजे परमेश्वराशी एकाकार होणे हा एक आण दुसरा अर्थ युक्ती . युक्ती म्हणजे ही परमेश्वरी शक्ती जी आहे ती कशी वापरायची त्याची युक्ती नंतर शकिली पाहजि . आण त्या साठी जवळ जवळ एक महानि तरी तुम्ही याच्यावर लक्ष दल तर मोठे गुरु व्हाल . अगदी मोठे मोठे वृक्ष व्हाल . पण आधी जे अंकुरलेलं आहे ते नाजूक आहे त्याला सांभाळावं लागेल . ते आपल्या सगळ्यांना माहितीच आहे . हे काही मला सांगायला नको . पण आता जे आम्ही मळिलं ते कस आम्ही वाढवायचं , पुढे कस जायचं त्यासाठी इथे सेटर आहे त्या सेटर वर तुम्ही जाऊन आपली पूर्ण पणे वाढ करून घ्यायची .

एक प्रश्न असेल की भक्ती मार्गाबद्दल माताजी तुमचं काय मत आहे ?

तर भक्तमिरा अशासाठी सांगतिला होता की माणसाची वृत्ती चलबिचल नाही झाली पाहजि . परमेश्वराकडे लक्ष असलं पाहजे . पण आपण अतशियाला गेलो , हा फक्त मार्ग आहे हे ध्येय नाही आहे . मार्ग आता आमहाला देवळात जायचं आहे तर रस्त्यातच फिरत बसलो तर देवळात कस जाणार . आता आतमध्ये येण्याची वेळ अली तेव्हा या , ज्या मार्गाने तुम्ही येत होतात , जी भक्ती तुम्ही परमेश्वराची केली त्या भक्तीच आता ध्येय मळिलं पाहजि . आण आता अनन्य भक्तीत रमल पाहजि . सगळे हे मार्ग शेवटी एके ठिकाणीच पोहोचले पाहजित ना , शेवटी मंदिरातच पोहोचले पाहजित ना . जर मंदिरात आला नाही तर फायदा काय झाला त्याचा . कोणत्याही मार्गाने आलात तरी मंदिरात यायचा एकच मार्ग आहे . म्हणजे कुंडलिनीच जागरण , आत्म्याचं ज्ञान .

आता आपण जागृतीच कार्य करूयात . तर ही कुंडलिनी आपल्या त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये बसलेली आहे त्याच्या खाली गणेशाचं चक्र आहे . आण विरती सहा चक्र आहेत . तर ही कुंडलिनी ह्या सहा चक्रा ना भेदून शेवटी हे जे ब्रम्हर्धर आहे , टाळूभाग ज्याला म्हणतात ते भेदून वर येते आण आपल्या हाताला गारगार असं वाटायला लागत आण टाळूतून वरती फवार्या सारखं आल्यासारखं वाटत . पण त्याच्या साठी एक वनिन्ती आहे आपण टोप्या उतरून ठेवाव्यात . कारण आईकडे काही टोपी घालायची नाही . मी तुमची आई आहे . आण हे ब्रम्हर्धराच छेदन आहे . दुसरं चष्मे उतरून ठेवा . डोळ्याला सुध्दा यांनी फार फायदा होतो . आता करायचं काही नाही . अकरयित बसायचं आहे . काही मंत्र म्हणायचं नाही काही नाही , सगळं आता सोडून द्यायचं . सर्वप्रथम हा वचिर करायचा नाही की मी हे पाप केलं , ते पाप केलं , ते माझं चुकलं असं काही म्हणायचं नाही . तुम्ही देवाचे मंदिर आहात आण आज तुम्ही योग्यवेळी इथे आलात , हा योग तुम्हाला साधला म्हणजे मागच्या जन्मीचे काहीतरी सुकृत आहे . तेव्हा स्वतः बदल न्यूनता ठेवायची नाही . वर्तमान काळात राहून भूतकाळातील सगळं वसिरून जायचं . कारण रामदास स्वामींना वचिरलं की कुंडलिनी जागृतीला कती वेळ लागतो ? तर त्यांनी सांगितलं तत्क्षण , ताबडतोप हे घडत म्हणजे काय कति मागचा क्षण वसिरायचा आण पुढचा क्षण वसिरायचा , काय होईल ते होईल काय झालं ते झालं यावेळी आमहाला जागृती पाहजि . अशा वचिराने बसले तर होणार आहे हे . आण अशी पूर्ण पणे इच्छा करायची की माताजी मला आत्मसाक्षात्कार मळिला पाहजि . आता डावाहात ही इच्छाशक्ती आहे तो हात माझ्याकडे करायचा . सहज मांडी घालून बसा . आण उजवा हात गणेशाला नमन करून जमनीवर ठेवायचा . ही पृथ्वी जी आहे ही आपली आई , ही महाराष्ट्राची पुण्यभूमी हचियावर असा हात ठेवायचा . डावाहात म्हणजे तुमची इच्छाशक्ती आण उजवा हात म्हणजे क्रियशक्ती . तर आता कृपा करून आता सर्वानी डोळे मटायचे . आण टाळूकडे कडे लक्ष ठेवायचं . आता बघायचं गार येतंय का हातात . डावाहात बघा वाटतंय का गार . सूक्ष्म असेल ते . आता आमच्या कुलस्वामिनीची च ही शक्ती आहे का असा प्रश्न वचिरा . येतंय का गार बघा . आता उजवा हात माझ्याकडे करा आण डावाहात आकाशाकडे मागे उभा करा . आता येतंय का उजव्या हातात गार बघा . आता डावाहात खाली करा . आण दोन्ही हात एकेक करून टाळूवर धरून बघा गार येतंय का . आता दोन्ही हात आकाशाकडे वरती करून वचिरा हीच परमेश्वराची शक्ती आहे का . बघा दोन्ही हातातून गार येतंय का . आता तुमच्यासाठी आम्ही फोटो आणले आहेत . त्या फोटोतून सुध्दा चैतन्य येतंय . आता कुंडलिनी म्हणजे काय ते शक्ती घेतलं पाहजि . सगळ्यांना आमचा नमस्कार .

1985-01-29, Public Program

29 जानेवारी 1985

Public Program

Angapur (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

अंगापूरच्या या पंचक्रोशीत या पवित्र भूमीत आज येत आलं त्या साठी मी इथल्या सहजयोग्यांचे फार आभार मानते . अंगापूर बदल बरीच माहति मी आधी वाचली होती . श्री रामदास स्वामींना इथे श्रीराम आणि सीतेच्या मूर्ती मळिल्या त्यांनी त्या चाफळ मध्ये नेऊन ठेवल्या . त्याही मी पहिल्या आहेत . तेव्हा कधीतरी अंगापूरला जावं अशी माझी फार इच्छा होती . हं पवित्र घटना आहे आणि त्या एका घटने मुळे रामदास स्वामींनी अनेक ठिकाणी श्री हनुमानाचे सुंदर मंदिर बांधलेले आहे . त्यांनी जे कार्य केले ते समाजोन्मुख होत , समाजाकडे त्यांची दृष्टी होती . समाजाला परमेश्वरी ओळख झाली पाहिली , परमेश्वर मळिवल्या शिवीय माणसांचे कल्याण होऊ शकत नाही ही त्यांची ठाम समजूत होती . रामदास स्वामींना एकदा वचिरण्यात आलं की हा परमेश्वरी साक्षात्कार करायला कती वेळ लागतो . त्यांनी सांगितलं तत्क्षण . त्यांनी सहज शब्द अनेकदा वापरला पण सहज लोक नाहीत त्यांची वृत्ती सहज नाही . त्याला कारण श्री कृष्णांनी सांगितलं आहे की जगामध्ये तीन तऱ्हेचे लोक असतात . एक तामसिक लोक असतात दुसरे राजसिक असतात आणि तिसरे सात्विक लोक असतात .

तामसिक लोक ते असतात जे काहीतरी चुकीचं डोक्यामध्ये भ्रामक घडायचं आणि त्याच्या पाठीमागे सगळं आपलं आयुष्य घालवत असतात . आणि राजसिक लोक ते असतात ज्यांना चूक आणि बरोबर यातला फरक कळत नाही वाईट काय आणि चांगलं काय यातला फरक कळत नाही . हे अशे राजसिक लोक असतात . आणि तिसरे सात्विक लोक असतात जे परमेश्वरच नाव घेतात कारण त्यांना माहिती आहे की सिन्मार्गाने एकदा आपण वागलो की आपल्याला आत्मसाक्षात्कार होईल . ह्या वचिराने जे राहतात , या ध्येयाने जे राहतात ते खरे सात्विक म्हणायचे . जे लोक उगीचच देवाचं नाव घडायचं , काहीतरी टाळ कुटत बसायचं कवि त्यासाठी काहीतरी वेड्या सारखं वागायचं असं समजतात हे तामसिक लोक आहेत . तसच काहीतरी एक खूळ डोक्यात घेऊन बसायचं आणि त्या खुळालाच महत्त्व द्यायचं हे सगळे तामसिक लक्षण आहे . तामसिक माणूस म्हणजे एखाद्या घाण्याला आपण बैल जुंपतो आणि त्याला झापड घालतो तसा असतो . त्याला ते सांगितलं तेचतेच तो करत असतो त्यातच सगळं आयुष्य घालवून शेवटी नष्ट पावतो . अशा या तामसिक वातावरणा मध्ये कधी कधी एखाद्या संतसाधुना फार त्रास भोगावा लागतो . असा आपल्या इथे सर्व संत साधूंनी त्रास भोगला आहे . श्री रामदास स्वामी हे स्वतःच लोकांपासून दूरच राहत असत . कारण ते लोक कती त्रास द्यायक आहेत हे ते जाणून होते . श्री समर्थ म्हणजे साक्षात्कार हनुमानाचं अवतरण आहे . त्याची अनेक उदाहरण आपल्याला सापडतात की हे साक्षात्कार हनुमानाचं अवतरण आहे आणि म्हणूनच त्यांनी लग्न केलं नाही . आणि ते अखंड ब्रम्हचारी राहिले . पण जे समाजात योग्य आहे त्या बदल त्यांनी सांगितलं आहे की परमार्थ हा परमेश्वराला मळिवण्याचा जरी योग्य मार्ग असला तरी संसाराला सांडून ते करायचं नाही संसाराला पाहून परमेश्वर मळिवता येत नाही . हं गोष्ट सर्व लोकांनी सांगितली , तुकारामांनी लग्न केलेलं होत त्यांचा पण संसार होता . संसारात राहूनच त्यांनी परमेश्वराची गाथा गायली आहे .

आता आपल्याला असं समजलं पाहिले की ह्या देशामध्ये पुष्कळ संतसाधु झाले . विशेषतः आपल्या महाराष्ट्रात तर अनेक संतसाधु झाले पण आपण त्यांना ओळखलं नाही . ते जेव्हा जिवित होते तेव्हा आपण त्यांना छळून काढले . त्यांची गोष्ट ऐकली नाही त्या मुळे आज ही आपली दुरदशा आहे . जर आपण त्यांचं ऐकलं असत तर आज आपली अशी स्तुति अली नसती . पुष्कळशे लोक मला परदेशात असं वचिरतात की माताजी तुम्ही म्हणता तुमचा देश योगभूमी आहे . महाराष्ट्र तर पुण्यभूमी आहे तर मग तथी इतकी हालाकीची स्तुति का ? त्याला कारण म्हणजे कृष्णाने सांगितलं आहे की , "योग क्शेम वाहामयं " आधी योग घडला पाहिले मग क्शेम घडणार . जर तुमच्यात योगच घडला नाही तर क्शेम कस होणार . म्हणून आधी योग मळिवला पाहिले . ज्यांनी योग मळिवला नाही आणि क्शेमाच्या मागे लागले आहेत त्यांना परमेश्वराचा आशीर्वाद मिळत नाही आणि त्याच भलं होत नाही . पुष्कळांना असं वाटत की आपली आर्थिक परिस्थिती ठीक झाली तर आपण अगदी स्वर्गात जाऊ ही चुकीची गोष्ट आहे . आता मी परदेशात जाते , माझे यजमान तकिडे नव्हिडून गेल्या मुळे त्यांच्या बरोबर मला फारिं लागत . आणि मी तथी सर्व फरून पाहिलेलं आहे . तथिल्या लोकांची आणि समाजाची फारच दुरावस्था आहे . कुणाचा पायपोस कुणाच्या पायात नाही . दोनचार वर्षातच सगळ्यांची लग्न तुटून मुलबाळ आणि निवराबायको सगळेच अनाथालयात जातात . अत्यंत वाईट परिस्थिती आहे . लोक दारू पतित , गांजलेले आहेत त्या शिवीय आणि खीन फार वाईट अशी त्यांना व्यसन लागलेली आहेत . अगदी त्यांची स्तुति इतकी खराब आहे की त्यांना पाहून असं वाटत की एवढेच पैसे मिळवून , एवढा सगळं असून सुध्दा ह्यांना काही सांपत्तिक सुख मिळालेलं नाही . मुलगा कधी इग घेऊन घरी येतो तर आईवडील दारू पळिने पडलेले असतात , झगित असतात . कोणाला कोणाचं सुख नाही , अगदी मशीन सारखं आयुष्य तथी चाललेलं आहे . तथिले जे तुरुण मुल असतात ती याच प्रयत्नात असता , वचिरात असतात की आत्महत्या कशी करायची . एवढं करून जर असं होत तर याचा अर्थ असाच होतो की पैशाने सुख कवि आनंद मिळतोच असं नाही . आनंद हा फक्त आत्म्यांनीच मिळतो आणि आत्म्याला मळिवल्या बरोबरच सर्व गोष्टी संतुलनात येतात . एकदम अर्ता काहीच होत नाही . अर्ता पैसा मिळत नाही अर्ता वदिया मिळत नाही कारण काहीही अर्ता झालं म्हणजे डोकं खराब होत . पैसा जास्त झाला तरी माणूस तो जिकू शकत नाही . जर त्याच्या जवळ वदिया जास्त असली तरी तो जिकू शकत नाही . त्याच्या जवळ जर मुलबाळ , बायको , घरद्वार असलं तर तो त्यातच गुंतून संपून जातो . आपल्या महाराष्ट्रात विशेष करून हिंदुस्तानात सुध्दा ती प्रथा फार वाईट आहे की आपला मुलगा म्हणजे काहीतरी विशेष . तो सगळ्यांच्या डोक्यावर बसला पाहिले . अशी जी कल्पना आपल्या मुलाबद्दल आपली असते ती चुकीची आहे . कती ही म्हंटल तर आपण हे समजलं पाहिले की , सारी सृष्टी ही त्याच्या कुटुंबात आहे . पण विशेष करून महाराष्ट्रात मध्ये सात्विक मंडळी आहेत . धर्ममार्गाला लागलेली आहेत . हवं संतसाधुचे फार मोठे आपल्या वरती उपकार आहेत . त्यांचे ऋण आपण फेडता फेडू शकत नाही . त्यांनी इतकं ऋण आपल्यावर केलं आहे समजावून सांगितलं आहे की तुम्ही परमेश्वराच्या नादी लागी . पण नादी लागण्याचा अर्थ काहीतरी वेड्यासारखं वागणं नव्हे . जो दसिला कुणी भामटा जेल मधून सुटून आला आणि त्यानं जर भगवें वसुत्र घातले तर लागले त्याचा पाया पडायला .

एखाद्या बाईच्या अंगात भूत आलं तर म्हणे हचिया अंगात देवी अली . म्हणजे आपण अगदी सारासार वचिर करत नाही इतके अज्ञानात आपण राहो . आपण म्हणजे अक्षिपति जरी असलो तरी एक सारासार वचिर , एक वविक एका शेतकऱ्याला असायला पाहिले . आणि त्याला समजलं पाहिले की देव हा ज्या माणसात असेल कवि त्याचा अंश जरी असेल कवि त्याला जर आत्मसाक्षात्कार झाला असेल तर तो वेगळ्या प्रतीचा माणूस असतो . त्याला तुमचे पैसे नकोत , त्याला तुमच्या घरद्वार यात काही ध्यान नसत . कवि कोणत्याही प्रकारची इच्छा , अपेक्षा त्याला काही नसते . फक्त तो देण्यासाठी च येतो . अशे जे संतसाधु आहेत त्यांना मान्य केले पाहिले . पण सगळ्यात नानक साहेबानी सांगितलं आहे की साहिब से मलिदे . म्हणजे परमेश्वराशी जो भेट घालून देतो तोच खरा तुमचा सदगुरु आहे . बाकी सगळे अंगुर आहेत . जे बाकी सगळे गुरु बनून फिरतात अशा गुरूंना आपण मान्य करतो हे एक तामसिक पणाचं लक्षण आहे . दुसरं लक्षण मी पाहिलेलं आहे ते फारच विशेष म्हणजे काही काही तामसिक लोकांचं आहे ते म्हणजे असं की जे काही भटांनी सांगितलं ते मानायचं . म्हणजे आता गांधीजी परदेशात गेले होते जर ते परदेशात गेले नसते राउंड टेबल कॉन्फरन्स ला गेले नसते तर आपल्याला स्वातंत्र्य मिळालं नसत . पण ते एवढ्या मोठ्या कार्याला गेले होते , तकिडून ते आल्यावर नाशकाच्या भटांनी सांगितलं की जो पर्यंत तुम्ही प्रायश्चित् करणार नाही तो पर्यंत आम्ही तुम्हाला या देशात राहू देणार नाही . तर तेवढ्या मोठ्या माणसाला जो एवढं मोठं कार्य करायला नघिला होता ह्या शहाण्यासाठी नाशकाला जाऊन प्रायश्चित् घ्यावं लागलं . म्हणजे कती शरमेची गोष्ट आहे . म्हणजे आपल्याला कुणाचं मोठं कार्य काही दसित नाही आणि आपण काहीतरी आपल्या डोक्याचं एक लहानसे खूळ घेऊन त्या माणसाचा रात्रंदिवस अपमान करायचा . असं आपण सगळ्यांच्या बरोबर अत्याचार केलेले आहेत . मी गांधीच्या बरोबर होते मी त्यांना वचिरलं की तुम्ही असं का केलं ? असं त्यांना प्रश्न वचिरायचा , तुम्ही चुप बसा . तुम्ही कुणाचं आज पर्यंत भलं केलेलं नाही , नेहमी खुसपट काढत बसायची . सहजयोगात जे आहे ते प्रामाणिक आहे . त्याला पर्याय नाही . तो अपर्यायी शब्द आहे . सहजयोगात जे घडत ते तुमच्या आत्म्यामुळे घडत आणि आत्म्याला पर्याय नाही . हे जाणलं पाहिले . कवि हे असं झालं असत तर बर झालं असत , तस झालं तर बर झालं असत . असं केलं का माताजीनी तस केलं का माताजीनी . अरे तुम्हाला आम्ही हे चैतन्य दलि , जे कुणी दलि नव्हतं ते दलि . ते तर बघा . हे असे तामसिक प्रवृत्तीची चार मानस जरी एका खेडेगावात अली की ते आपलं कार्य करून टाकतात आणि ज्यांनी

सहजयोगाचं पण मी पाहिलं आहे तसच आहे सहजयोग हे एक फार मोठं कार्य आहे . विश्वाचं कार्य आहे . सर्व विश्वाचे जे धर्म आहेत ते त्याच्या तत्वावर सहजयोग बसवलेला आहे . हे आत्म्याचं दर्शन कधीही इतक्या लोकांना झालं नव्हतं ते आज सहजयोगाने होत आहे . पण मी असं बघते की तथी गेल्यावर एक आनंदाचा उल्लास बघिला इतके लोक प्रेमाने वागत होते ते बघून मला अगदी भ्रून आलं . आणि फार आनंद झाला की कती भक्तभावाने ही सात्विक मंडळी इथे आली . पण जी सात्विक मंडळी आहेत ती सहजयोगाला टिकून राहतात . त्यात जर दोनचार तामसिक मंडळी असतील तर काहीतरी खुसपट काढतात . असं करायला नको होत तस करायला नको होत . तुम्ही कोणाचं काही भलं केल्या का ? असं त्यांना प्रश्न वचिरायचा , तुम्ही चुप बसा . तुम्ही कुणाचं आज पर्यंत भलं केलेलं नाही , नेहमी खुसपट काढत बसायची . सहजयोगात जे आहे ते प्रामाणिक आहे . त्याला पर्याय नाही . तो अपर्यायी शब्द आहे . सहजयोगात जे घडत ते तुमच्या आत्म्यामुळे घडत आणि आत्म्याला पर्याय नाही . हे जाणलं पाहिले . कवि हे असं झालं असत तर बर झालं असत , तस झालं तर बर झालं असत . असं केलं का माताजीनी तस केलं का माताजीनी . अरे तुम्हाला आम्ही हे चैतन्य दलि , जे कुणी दलि नव्हतं ते दलि . ते तर बघा . हे असे तामसिक प्रवृत्तीची चार मानस जरी एका खेडेगावात अली की ते आपलं कार्य करून टाकतात आणि ज्यांनी

मळिवलं त्यांचं सगळं गमावून टाकतात . म्हणून मी तुम्हाला चेतावनी देते , हि फार मोठी चेतावनी सर्व ग्रामीण भागात देते की तामसकि लोकांचं साम्राज्य पसरू देऊ नका . त्यांना बुध्दी नाही . नरिबुध्द आहेत ते . आणि मुखासाठी सहजयोग नाही आहे . तेव्हा जर त्यांना सहजयोग लाभला नाही तर ते तुम्हालाही मुखात काढायला लागतील . कारण त्यांना लाभला नाही म्हणून ते काहीतरी त्याच खुसपट काढून तुम्हाला सांगतील की हे केलं नाही पाहजि ते केलं नाही पाहजि .

सहजयोग हा शास्त्रावर आधारित आहे . तो काही कुठून हवेतून आणलेला नाही . आता मी परवा गेले होते एके ठिकाणी तर एका गृहस्थानी मला सांगितलं की आम्ही अशी अशी कुंडलनी जागृत करतो आणी त्याला आम्ही शक्तप्राप्त म्हणतो आणी अरुणोदय , कुरुणोदय असे शब्द सांगितले . अहो पण त्याला काही शास्त्राचा आधार आहे का शक्तप्राप्ताला ? जे अनादी काळापासून कुंडलनीच जागरण होत होत त्याबद्दल सगळ्यांनी लहिन ठेवलं आहे . नंतर आदर्शिकाराचार्यानी जे स्पष्ट रूपाने लिहिलं त्याच्या नंतर ज्ञानेशांनी हि स्पष्ट सांगितलं ते आज जर घडलं तर त्याला म्हणत पाहजि याला काहीतरी शास्त्र आहे . झाडाला पहिल्यांदा मूळ येतात मग त्याला बांधा येतो मग त्याला फांद्या येतात मग फांद्यांवर पान येऊन मग त्याला फुल लागून मग त्या फुलातूनच फळ येतात . काही हवेत लटकत नाहीत , प्रत्येकाला आधार असला पाहजि . आणी ज्या गोष्टीला आधार नाही अशे हि हे बुध्दीजीवी लोक कवि त्याला म्हणू आपण राजसकि लोक काढत असतात . काहीतरी दुम काढायची . त्यांची पण एक नवीन दुम असते आणी लोकांना वाटत वा वा फार छान आहे , आमची अशी कुंडलनी जागृत होते . आणी त्या अनुशंगाने सुध्दा मी असं पाहिलं ते लोक असं म्हणतात की कुंडलनी जागृत झाली म्हजे तुम्ही बेडका सारखे उडू लागता . आता तुम्हाला काय बेडूक व्हायचं आहे का . ? आता तुम्हाला अतमिनव व्हायचं आहे . तो मानव ज्याचं वर्णन ज्ञानेशा न केलं , आता वशिवात्मके देवे तोषावे , तोषूनी द्यावे पसायदान . हे पसायदान देतो आहोत आता आम्ही तुम्हाला ते घेतलं पाहजि . त्यांनी जे सांगितलं आहे ते मळिवलं पाहजि . ते सोडून दुसरं काहीतरी आपल्या मनानी काढायचं तशारीतीने वागायचं आणी त्याच त्याच घाण्याचा बैलासारखे फिरत राहायचं हे चुकीचं आहे . जो पर्यंत तुम्हाला आत्मबल मळिणार नाही तो पर्यंत आत्मसाक्षात्कार होणार नाही . आपल्या देशाची हालाकीची स्तुति जाणार नाही . जरी पैसे आले तरी ते पैसे दारूत जातील . नाहीतर आणखीन कोणत्या तरी घाणेरड्या वयसनात जातील . कवि आणखीन कशात तरी जाऊन सर्वनाश होईल . पण जर आत्म्याचं बळ तुमच्यात आलं तर धर्म जागृत होईल . आज तुमची सात्विकता बघून , तुमचं परेम , आनंद बघून तो उल्लास बघून मला हेच वाटलं की हा जो नंदनवनाचा इथे अनुभव आला हा असाच कायम लोक ठेवतील की नाही . कवि परत त्या तामसकि स्तुति मध्ये , परत त्या अंधारात लोक स्वतःला लोटून घेतील . आणी जो प्रकाश आम्ही तुमच्यात दिलेला आहे तो नष्ट करतील हि एक मला सारखी धुकं धुकं लागलेली असते . कारण खेडगावात कतीही म्हणत तरी लोकांमध्ये काहीतरी अशे लोक असतात की जे सगळ्यांना मागे खेचतात . एकतर ते पोटभर लोक असतात ज्यांना पैसे पाहजि आणी जे देवाच्या नावावर पैसे कमावतात . त्यांना हि गोष्ट पसंत पडत नाही की माताजी काही पैसे घेत नाहीत . कारण याना तुम्ही पैसे काय देणार , पैसे काय देवाला समजतात का . देवाला तर माहित नाही पैसा कसा असतो , तुम्हीच पैसा तयार केला आहे . तेव्हा तुम्ही मला पैसे देऊन तरी काय उपयोग होणार आहे . पण हे माताजी तुम्हाला पाच पैसे चालत नसतील तर दहा पैसे देऊ . काहीतरी करून पेशावर आणायचं , पैशाचा आणी देवाचा काहीही संबंध नाही . पण ज्या वेळी तुम्हाला आत्म्याचं फळ मिळत , ज्यावेळी तुमची कुंडलनी जागृत होते तेव्हा नाभी चक्रावर बसलेली लक्ष्मी जागृत झाल्यामुळे तुम्हाला लाक्ष्मीच फळ जरूर मिळत . तुम्ही लक्ष्मी तत्वात उतरता . पण लक्ष्मी तत्व आणी पैसा यात खूप फरक आहे . लक्ष्मी हि देवी आहे आणी ती एका कमळावर उभी आहे सुबकतेने . ती काही कुणाच्या डोक्यावर उभी रहात नाही , कुणावर अत्याचार करत नाही कुणाला वाईट बोलत नाही कुणाशी तीच वैर नसत . एका कमळावर साधी उभी असते . इतकं तीच वागणं हळुवार आणी छान आहे . हि अशी लक्ष्मी देवी बनवलेली आहे तिची एक हात दान देण्यासाठी आहे तर दुसरा आश्रय देण्या साठी आहे . ती एका हाताने दान करते , जो पैसेवाला माणूस असतो , स्वतःला लक्ष्मीपती समजतो तो दान करतो त्या हातानी दान झालं पाहजि . ते जर दान करता आलं नाही तर तो लक्ष्मीपती नव्हे . आणी ते दान सहजच झालं पाहजि . असं नाही की मी याला दलि , त्याला दलि . डोळे मट्टीन दलि गेलं पाहजि . आणी भग वसिरून गेलं पाहजि की कुणाला काय दलि ते . असा जर दाणी माणूस असला तर त्याला दानत असं म्हणायचं . नंतर त्याच्या हाताला आश्रय असला पाहजि . लक्ष्मीपती असलातरी त्याच्याकडे आश्रय असला पाहजि . त्याच्याकडे आश्रित असले पाहजि आणी ते सुखावह स्तुति असले पाहजि . त्यांना दुःख नाही झालं पाहजि . पण सगळ्यात मुख्य म्हणजे दोन हातामध्ये कमळ आहेत ती हि गुलाबी रंगाची त्याचा अर्थ असा की असा माणूस अत्यंत परेमळ असायला पाहजि . आणी कमळासारखा स्वच्छ . जो खिलतून नभिला तरी सुद्धा त्याचा सुगंध सगळीकडे सुरभीत होईल असा तो माणूस असायला पाहजि आणी त्याच्या घराला , त्याच्या ऐश्वर्याला कमळाचीच सर अली पाहजि . म्हणजे कमळासारखे सौन्दर्य संबंध त्याच्या घराला तथिल्या वातावरणाला आलं पाहजि . त्या शिवाय त्या कमळामध्ये जर एक भुंगा त्याला अनेक काटे आहेत तो आला तरी सुद्धा त्याला तो स्वीकार करतो , आपल्या मध्ये त्याला सामावून घेतो आणी अगदी आपल्या पाकळ्यांवर आरामात झोपायला सांगतो असा तो लक्ष्मीपती असायला पाहजि . पण आपल्या कडे लक्ष्मीपती म्हणल्यावर पहिल्यांदा अरेरावी करणारा , दुसऱ्यांना दाबणारा , तिसऱ्यांना वरून वरून दाखवणारा नाहीतर , दारू पणारा , वाईट चालीने चालणारा , अत्यंत वाईट मार्गाला लागलेला . खोटं बोलणारा , पैसे खाणारा असाच आपण लक्ष्मीपती पाहिलेला आहे . तेव्हा हि लक्ष्मी आपल्यामध्ये जागृत होते तेव्हा लाक्ष्मीच साम्राज्य आपल्यामध्ये येत . हि वेळ रामराज्याची आलेली आहे . जे त्या वेळेला अंगापूरला झालं ते आज दाखवायचं . जे त्या वेळी झालं ते आज पूर्ण करायचं आहे . ते संपूर्ण करण्यासाठीच आज सहजयोग उभा राहिला आहे . तेव्हा तुम्ही सर्वानी शहाणपण डोक्यात ठेऊन स्वतःच्या आत्म्याला मळिवलं पाहजि . आणी तो मळिवल्या नंतर त्याला जपून , सांभाळून वापरलं पाहजि आणी त्याचा एक वृक्ष झाला पाहजि . हा सहज आहे सह म्हणजे तुमच्या बरोबर आणी म्हणजे जन्मलेला . तुमच्या बरोबर जन्मलेल्या ह्या योगाचा जन्मसिद्ध अधिकार तुमच्या मध्ये आहे तो तुम्ही प्राप्त करून घ्यायचा आहे .

हि कुंडलनी त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये बसलेली आहे आणी ती सहजच जागृत होते जस काही आईच्या ह्या उदारा मध्ये आपण एक बी घालतो आणी ते बी कस आपोआप अंकुरित होत तशी हि सुद्धा एक आपोआप घटना आपल्या मध्ये घडते . आता कुणी अतिशयाने असून काहीतरी वशिष सांगत असले तर तकिडे लक्ष द्यायचं नाही . जे घडत ते मळिवलं पाहजि आणी ते मळिवून पुढे वाढवून घेतलं पाहजि . बुध्दीला वविक असला पाहजे . जर बुध्दीला वविक नसला तर तुम्ही सात्विक मंडळी नाही . ज्या माणसाला वविक नाही कोणत्याही गोष्टीचा तो सात्विक असू शकत नाही . मग तो तामसकि कवि राजसकि होऊ शकतो . पण सात्विक मंडळीना वविक असायला पाहजि . माताजी आमच्या गावी आल्या आम्हाला देऊन गेल्या हे कॅव्हड महत्वाचं आहे . आत्मसाक्षात्कार काय सहज होत नसतो . पण होतोच , झाला पाहजि सहज . श्री रामदास स्वामीना वचारलं की आत्मसाक्षात्काराला कती वेळ लागतो तर ते म्हणाले तत्क्षण , त्या क्षणी झाला पाहजि . असं त्यांनी सांगितलं आणी तस तुम्हालाही झालं पाहजि . म्हणजे त्या वेळी शिवाजी महाराजांच्या वेळेला त्यांनी सांगितलं होत की आत्मसाक्षात्कार तत्क्षण घडतो . पण ती तयारी असायला पाहजि . ती जमीन असायला पाहजि . काही तुमची तयारी असो कवि नसो आम्ही असं ठरवलं आहे की तुमची कुंडलनी जागृत करून द्यायची . तुमच्या मध्ये आत्म्याचा काय तो लहानसा दवा लावूनच द्यायचा . मग त्या दवाच्या उजेडात तुम्हाला जे काही दिसले ते तुम्ही पाहायचं . कारण दवा तो असा असाच हळू हळू वर येणार आणी त्याची ज्योत मोठी होणार . कधी असं वाटेल की अंधार आहे पण परत तुम्ही दवा मोठा केलात की दिसले आपल्यात काय चुकीचं आहे . म्हणजे तुम्हाला कुणी गुरू नको कुणी सांगायला नको , तुमच्यात जे चुकलं ते तुम्हालाच कळल्यामुळे तुम्ही ते व्यवस्थीत ठीक कराल . हि अशी व्यवस्था देवाने तुमच्या आत मध्येच करून ठेवलेली आहे आम्ही काही नवीन करतो असं नाही . जे तुझं आहे तुझं पाशी ते देण्या साठी आम्ही आलो आहोत . तुमच्या मध्येच आत्मा तुमच्या हृदयात आहे आणी तुमच्या मध्येच हि कुंडलनी त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये बसलेली आहे . सदाशिवीचं जे स्वरूप आपल्या हृदयामध्ये आत्मा स्वरूप आहे त्या सदाशिविला कुंडलनी जागृत झाल्याबरोबरच हे हृदयातलं आपलं आत्म्याचं स्वरूप आपल्या नसानसातून वाहू लागत , आपल्या बोटाबोटातून ते जाणवत . सगळ्यांना हे जाणवत की सगळी चराचरातील जी सृष्टी आहे ती परमेश्वराच्या शक्तीनी व्यापली आहे . हि शक्ती म्हणजे आदयशंकराचार्यानी सांगितलं की सलीलामसलीलं म्हणजे थंडथंड असे आपल्या हातातून वाहायला लागते ती शक्ती जेव्हा आपल्याला मळिली ती ऋतुभरा प्रज्जा जनि सर्व जिवित कार्य होतात ती आपल्या हाताला लागली की आपण आत्मसाक्षात्कारी झालो . पण तरी सुद्धा आत्मसाक्षात्कार झाल्यावर आधी नुसतं अंकुरलेलं जे काही ज्ञान आहे ते वाढवलं पाहजे . आणी त्याच वृक्ष उभे केले पाहजि .

मला फार आनंद झाला की जे लोक अंगापूरला आहेत ते वाशीला असतात आणी वाशीला आमचं फारच सुंदर केंद्र चालू आहे . तेव्हा फक्त बचावून राहायचं ते फक्त अशा लोका पासून जे उपरोधिक आहेत , वरवरच्या गोष्टी करतात , काहीतरी खुसपट काढायची , काहीतरी खूळ काढायची कारण त्यांना साक्षात्कार झालेला नाही . तुम्ही मात्र सावध राहायला पाहजि . सावध राहिल्या शिवाय हे कार्य होणार नाही . जो माणूस सावध राहणार नाही तो यांच्यात सुरवातीला वाहून जाऊ शकतो . म्हणूनमी आपल्याला विनंती करून सांगते की , हे कशाला आले , कुणी म्हणाले इकडे माताजी ह्या सगळ्या वदिशी लोकांना कशाला घेऊन आले . म्हणजे मी तुम्हाला वचिरून आणायला पाहजि का . त्यांच्यात तुम्हाला काय हरकत आहे ? पण ते कशाला आले तर त्यांचं म्हणणं आहे की हिया महाराष्ट्र हि पुण्यभूमी आहे . अंगापूरला ह्या मूर्ती सापडल्या तर अंगापूर काय आहे ते जाऊन बघावं . महाराष्ट्रातले लोक फार भक्तीवान आहेत असा त्यांचा समज झालेला आहे म्हणून तुमच्या दर्शनाला ते आले . आणी इकडे तुम्ही म्हणता इतक्या अहंकाराने की हे कशाला आले इथे ? हे ज्या साठी आलेत तुम्ही त्यांना दिल्या पुष्कळ त्यांना एव्हडा परेम दलि , उल्लास दलि , एव्हड्या आनंदाने त्यांचं तुम्ही स्वागत केलं हे त्यांनी पाहिलं आणी त्यांना फार आनंद झालेला आहे . इथले लोक कती भक्तीवान त्यांना कती संतांची ओळख आहे , आपल्या आईची ओळख आहे , आजकाल कलघुगात कुणी आईला मानत नाही . हे लोक आईला इतकं मानतात हे बघून त्यांना फार आनंद झालेला आहे . म्हणून हे चौदा देशातले लोक आपल्या देशात , तुमचं पुण्य कार्य मोठं बघायला आलेले आहेत . त्यांच्या मते तुम्ही फार पुण्यवान लोक आहात . म्हणून ते तुम्हाला भेटायला आले आहेत . तुमच्याकडे कुणी असं भेटायला आले तर तुम्ही त्याला उलट म्हणायचं का असं . हि कोणची रीत झाली . हि आपल्या भारताची संस्कृती झाली का ? . की पाहुणे आले की त्यांना म्हणायचं की तुम्ही कशाला

आलात इथे . ह्या अशा प्रकारचे सुध्दा लोक तुम्हाला भेटतील . काहीतरी काढायचं आणि मूर्खासारखं बोलायचं . हे काही राजकारण नाही आहे . मला तुमच्याकडून काही नविडणूक जकिय्याची नाही आहे . काही मत घ्यायची नाही आहेत . फक्त तुमच्या आत्म्याला जागृती द्यायची आहे . आत्म्याला जागृती दिल्या बरोबरच बाकी सगळं जागृत होऊ शकत . त्याच्या आधी केलेली जागृती सर्व नष्ट पावते . हळू हळू त्वचा काहीही परिणाम होत नाही आणि ती रूहास पावते . कारण कारण आणि परिणाम ह्या दोन गोष्टी आहेत . कोणत्याही गोष्टी परिणामाला आल्या कित्यांना कारण असलं पाहिजे . पण कुंडलीनी ही कारणांच्या पलीकडे असल्यामुळे ती ज्या गोष्टी घडवून आणते ते फार चमत्कार पूर्ण आहे . आश्चर्य वाटत , अरे हे काय , कस झालं काय झालं . तेव्हा ते बघितलं पाहिजे .

ह्या इथे महाराष्ट्रात आपल्या अनेक रूढी पडलेल्या आहेत . त्या इतक्या घाणेरड्या रूढी आहेत की त्या रूढीनी आपण आपल्या बायकांचे सुध्दा गळे कापतो , आपल्या मुलांचे आपण गळे दाबतो आणि स्वतःची पण फार वाईट स्तुती करून घेतो . उदाहरण अर्थ फार लहान मुलीच लग्न करायचं नाही असा शारदा ऐकत केलेला असताना सुध्दा इथे आठ आठ वर्षांच्या मुलीची लग्न झालेली माहिती आहेत . आणि मग नवऱ्यानी सोडून द्यायचं , त्यांना छळायचं . मग नवऱ्यानी सोडल्यावर बाईनी दुसरं लग्न करायचं नाही आणि शत्रूद्वारे काबाडकष्ट करायची आणि किस तरी मरायचं . कवि लहानशा मुलीला वैधव्य आलं तर तनि वधिवेसारखं राहायचं हे अशे छळ ज्या बायकांचे आपण केलेले आहेत त्याची फळ भोगायला नकोत . त्याची फळ आपल्याला भोगावी लागतात . म्हणजे "यत्तर नारिया पूज्यन्ते तत्तर रमन्ते देवता "ज्या ठिकाणी स्त्रीचा मान होतो तिथिच देवता राहतात . पण स्त्री सुध्दा अशी असायला पाहिजे की जी पूजनीय व्हावी . अशा आपल्या स्त्रिया आहेत पुष्कळ बघाऱ्या सहन करतात . काही काही दुष्ट ही आहेत म्हणा . मी असं नाही म्हणत की सगळ्याच चांगल्या आहेत . पण तरी त्या फार सहन करतात . आणि आपल्या रूढीनी आपण त्यांचा सर्वनाश केलेला आहे . अशा ज्या बायका आहेत टाकलेल्या वेगळे , ज्यांना फार त्रास आहे . अशा बायकांना ह्या लोकांनी उचलून धरलं आहे . माताजी तुम्ही घाबरू नका आम्ही यांचं आयुष्य सुधारू . तसच इथल्या पुष्कळ मुलीनी असं ठरवलं आहे की आम्ही इकडे लग्न करून ह्या लोकांशी व्यवहार करू , त्याचा अर्थ असा आहे की आमचा जो सहजधर्म आहे त्याच तत्त्व धरलं आहे . आणि सहजयोगाचा जो धर्म आहे त्याला आपण स्वधर्म म्हणतो . जो शिवाजी महाराजांनी सांगितला की स्वधर्म ओळखावा . नंतर ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं आहे की स्वधर्म सूर्य वशिव पाहो . स्वधर्माचा जो सूर्य आहे तो सर्व वशिवाला दिसायला पाहिजे . कारण सर्व धर्माचं सार म्हणजे स्वधर्म आहे . स्वधर्म म्हणजे स्वतःमध्ये असलेल्या आत्म्याचा धर्म . त्याला काहीही पर्याय नाही तो एकाकी आहे असा तो धर्म आपण जर स्वीकारला तर जगात कोणाचीच भांडण होणार नाहीत . आमच्या सहजयोगामध्ये अनेक मुसलमान , हिंदू , ख्रिश्चन , प्रत्येक जातीचे , धर्माचे , परदेशी लोक सर्व तऱ्हेचे लोक एकाच धर्मात सामावलेले आहेत . त्याच्या मध्ये आम्ही गणेशाला मानतो . देवीला मानतो कारण सर्व देवीचं कार्य आहे हे . जनि ह्या सृष्टीला बनवलेले आहे ती काय अनेक लोकांना अनेक तऱ्हेने पहात असेल . जी ती सगळ्यांचीच आई आहे तिला काय मुसलमान , हिंदू असा भेदभाव दसित असेल का ? . तुम्हीच सांगा तुमची जर आई असली आणि जर एका मुलाने हिंदू धर्म घेतला आणि दुसऱ्याने मुसलमान धर्म घेतला तर ती काय दोषांना वेगवेगळं समजेल . ? तिच्या प्रेमात हा भेदभाव दसणार आहे का ? हे सगळं बाह्यतलं आहे . जो आतला धर्म आहे तो परमेश्वरी धर्म आपल्यामध्ये आहे , जे गुरुत्वात आहे ते कस काय जागृत होत तेच तुम्हाला बघायचं आहे .

हा धर्म जेव्हा माणसात जागृत होतो तेव्हा माणसाची सर्व व्यसन आपोआप सुटतात . मला कुणाला सांगायला नको की तू हे सोड म्हणून . कारण हा धर्म आपल्यामध्ये आहे फक्त तो अजून जागृत नाही . तो जागृत झाल्याबरोबर माणूस स्वतःच धर्मात उतरतो . कोणताही वाईट काम तो करत नाही . म्हणजे हे साधुसंत जे होते जे आत्मसाक्षात्कारी होते त्यांनी कधीही कोणताही वाईट काम केलं नाही . त्यांना सांगावं लागलं का की तुम्ही असं करू नका , हे खाऊ नका . ते करू नका म्हणून . ह्या अशा आपल्या ज्या भ्रामक कल्पना आहेत त्या भ्रामक कल्पनांना आपण सोडून दिले पाहिजे . जो पर्यंत स्वधर्म आपल्यात येत नाही तो पर्यंत हे सगळं आपल्यातून जाणार नाही . नामक साहेबानी म्हंटलेले आहे "कहे नामक बनि अपाचनिहे मति न भ्रम कजिआई " . जो पर्यंत तुम्ही स्वतःचा स्वधर्म ओळखणार नाही तो पर्यंत तुम्हाला ह्या भ्रमातून सुटका होणार नाही . म्हणून स्वचा धर्म ओळखला पाहिजे . आत्मसाक्षात्कार मळिलला पाहिजे असं सर्वानी सांगितलं . पण त्या साठी भूमिका ही भागायची की जेव्हा स्वधर्म मळिल्याचा म्हणजे पहिल्यांदा हे लक्षात ठेवलं पाहिजे की आम्ही ज्या भ्रामक कल्पना केलेल्या आहेत त्या काढल्या पाहिजेत . म्हणजे असं की पुष्कळ लोकांना सवय आहे की दोन पैशाचा गंडा ह्या भटांनी दिला की तो गळ्यात बांधून फरियचं . आम्ही ते मानत नाही . ही गोष्ट खोटी आहे . दोन पैशाचा गंडा देणारे हे पैसे बनवत आहेत , ते पोटभरू , ठग लोक आहेत त्यांच्या आहारी जायचं नाही . ज्यांनी तुमच्याशी ठग पणा केला त्यांच्या आहारी जायचं नाही . त्यांना सोडून टाकायचं . जे आपण आहोत ते समजलं पाहिजे . दुसरं म्हणजे असं की आता आपण म्हणतो की भक्ती मार्ग आहे . भक्ती मार्ग मी आधीच सांगितलं आहे एवढ्यासाठी की देवाला आपण जर आळवत राहिलो तर आपलं लक्ष ईकडे तिकडे जात नाही . पण भक्ती मार्गाचा अर्थ असा नाही की तुम्ही मार्गातच राहायचं त्याला ध्येय आहे , मार्गाला ध्येय आहे ना . ज्या ज्ञानेश्वरांच्या नावाने तुम्ही दडिया घालता त्यांनी सांगितलं आहे की स्वधर्म सूर्य वशिव पाहो . सार्या वशिवामध्ये स्वधर्म लोकांनी ओळखावा , शिवाजी महाराजांनी सांगितलं आहे स्वधर्म ओळखावा . पण कोणी तिकडे लक्ष घालत नाही . इतकच नाही की त्या न सांगितलं की सहावा अध्याय कोणी बघायचा नाही , सांसारिक लोकांनी सहावा अध्याय बघायचा नाही . तर कुणी बघायचा ? संन्याशांनी ? त्यांनी बघून काय होणार ? कारण संन्याशाला तर पार करू शकत नाही . संन्याशी जर आला तर त्याला आम्ही आत्मसाक्षात्कार देऊ शकत नाही . कारण ही सुध्दा आतली प्रवृत्ती आहे बाहेरची नाही . बाह्यतः काय असत संन्यास ? कस आहे राजा जनकाला सगळं राज्य होत , मुलबाळ होती तरीही त्याला वदिही म्हणत असत आणि म्हणूनच सीतेला वैदेही असं नाव पडलं . तेव्हा संन्यास घेणं त्याच्यासाठी काही कपडे घालून फरियाची गरज नाही आहे . फक्त आपल्या आतमध्येच ती प्रवृत्ती यायला पाहिजे . माणूस सर्व दरीष्टीतून मग उच्च दशेला पोहोचतो आणि तिथी तो परमेश्वराच्या साक्षात् उभा राहतो . मग देव त्याच प्रत्येक काळजी घेत असतो . ह्या अशा नवीन युगामध्ये , नवीन स्तुति मध्ये आपण सर्वजण पदार्पण करणार आहोत . पण आम्ही अजून हितसेच खुळ्या सारखे असलो तर येर्या गबाळ्याचे काम नोहे हे आधीच सांगितलेलं आहे . तेव्हा मूर्खाने साठी सहजयोग नाही . कवि जे लोक अगदी पाप्याची पतिर आहेत त्यांच्या साठी सुध्दा सहजयोग नाही . मुख्य म्हणजे असं लक्षात घेतलं पाहिजे की सहजयोगात आले म्हणजे तुम्ही सबल होणार . तुमच्या चेहर्या वरती तेजस्वती अली पाहिजे . तुमच्या मध्ये एकदम शक्ती संचारली पाहिजे . आणि संचार म्हणजे भूत येत नाही , जस एखाद्या बाईच्या अंगात भूत आलं म्हणजे आपण म्हणतो देवीचा संचार झाला . हे दुसरं खुळ आहे . देवीचा संचार वहायला देवीला काही अककल आहे की नाही . बाईच्या अंगात यायला , कोणाचीही मोलकरीण असली तर पहिल्यांदा तिच्या अंगात देवी येणार . आणि मग लागले सगळे तिच्या पायावर यायला . हे कति चुकीचं आहे . कारण आपल्या लक्षात यायला पाहिजे की देवी आहे ती , या देवी मुळे फक्त कुंडलीनच जागरण होत . जर ती देवी असती तर कुंडलीनच जागरण झालं असत आणि आत्मसाक्षात्कार मळिलला असता . तर अशा रीतीने आपण अनेक मार्गाने चुका केलेल्या आहेत त्या दुरुस्त करून आता जो सरळ मार्ग आहे जवनी आपलं कल्याण होणार आहे , ज्यांनी आपला आत्मोद्धार होणार आहे , जे शास्त्रात सांगितलेलं आहे ती मळिवण्याची संधी आलेली आहे . आणि त्या साठी ह्या पुण्यवान स्थळी जिला अंगापूर म्हणतात तिथी श्री रामदास स्वामींनी आपले चरण ठेवलेले आहेत , जे साक्षात् हनुमानाचे अवतरण होते त्यांच्या ठिकाणी आलो आहोत त्या बदल मला फारच आनंद वाटला आहे .

त्यात दुसरी गोष्ट सांगायची आहे ती म्हणजे जातीयवाद , भयंकर जातीयवाद आपल्या देशात माजलेला आहे . आणि त्यामुळे बेबंदाशी माजलेली आहे . अनादीकाळामध्ये पुष्कळ वर्षांपूर्वी चौदा हजार वर्षांपूर्वी मार्कंडेयांनी लढून ठेवलं आहे की "या देवी सर्व भूतेषु जाती रूपेण संस्थिता " , त्यांनी जातीचं वर्णन हे केलं होत की , जी देवी आहे ती जात बनवते . म्हणजे तुमची जी देवी तुमची जी कुलस्वामिनी आहे ती तुमची जात . तुमची कोणच्या कुलस्वामिनीचे आहात . तुम्ही जर महालक्ष्मीचे आहात तर तुम्ही सातवकि आहात , तुम्ही महाकालीचे आहात तर तुम्ही तामसकि आहात , जर तुम्ही महासरस्वतीचे आहात तर तुम्ही राजसकि आहात . पण शेवटी सगळं जे येत ते शरणागत होऊन त्या महालक्ष्मीच्या सुषुम्ना नाडीच्या चरणाशी उदे उदे ग आंबे उदे येत . म्हणजे खरी शुध्द इच्छा आहे जी तामसकि इच्छा आहे ही खरोखर इच्छाशक्ती आहे असं म्हणू की आता ती झोपलेली आहे , ती अशी जागृत झाल्याबरोबर जे आपल्याला मळित ती खरी आपली दशा आहे तेव्हा या तनिही स्तुती जरी असल्या तरी त्या आवश्यक आहेत . जेव्हा या स्तुतितूनच कुंडलीनी आपली वर उठते तेव्हा आपण संतुलनात असतो त्या वेळी हे घडत . तेव्हा हा विषय अत्यंत कठीण आणि जटिल जरी वाटत असला तरी काम अगदी सोपं आहे . जर तुम्हाला सांगायचं की ही विजय कशी अली तर तुम्हाला डोकेंदुखी होईल पण सांगायचं की हे बटन आहे इथे हे दाबलं की विजय इथे येते . हे तुम्हाला माहिती आहे . तेव्हा ह्या विषयाच्या आतमध्ये गहनात जाण्यासाठी आता तुम्ही वेळ न घालवता आपला आपला दिवा पेटवून घ्यावा . आणि त्याचा नंतर ही घटना काय आहे काय नाही हे समजून घ्यायचं असेल तर समजून घ्या . पण तुम्ही आनंदाच्या सागरात इतके पोहायला लागता की आता काही समजायला नको माताजी असं होऊन जात . अशी ही अत्यंत सुंदर कवि्या परमेश्वराची आहे . आणि आपल्या मध्ये हे सगळं सुंदर बनवून ठेवलेलं आहे आणि आज आपल्याला ते होण्याची पूर्णपणे पात्रता आहे . आपण ते अगदी मळिवू शकतो . आजच्या या सुंदर वातावरणामध्ये हे घटित व्हावं , तुम्हाला सगळ्यांना मळिवं हीच माझी इच्छा आहे मला दुसरं काहीही नको . फक्त हे देण्यासाठी तुमचं माझ्याजवळ काहीही नाही आहे जे तुमच्या जवळ ठेवलेले आहे तेच तुम्हाला द्यायचं आहे . तुमच्याच कलिल्या तुमच्या हातात द्यायच्या आहेत . तेव्हा ते कृपा करून स्वीकारावं , आई अली आहे आपल्या दारात , ती प्रेमाने सांगते आहे तेव्हा ते ऐकून घ्यावं . उगीच स्वतःच्या डोक्याने काहीतरी गोष्टी काढून , खुसपट काढून आपला नाश आणि दुसऱ्यांचा नाश करू नये . अशाने नुकसान तुमचं होणार . दुसऱ्यांना काही सांगून रूमही आज जरी फतिवलं तरी उद्या तोच माणूस तुम्हाला उलटून म्हणेल की तू माझं हट्ट काही केलं नाही , माझं तू अकल्याण केलं आहेस . म्हणू अशा लोकांच्या कडे आपली दरीष्टी ठेऊ नये . तर आपली दरीष्टी उन्नत असावी तिकडे लक्ष असावं की आपण आता कुठे कोणत्या स्तुतिीत जाऊ शकतो . हा विषय इतका मोठा असल्या मुले एवढ्या लहान वेळात मी सगळं काही सांगू शकत नाही . पण तरी सुध्दा आमच्या कडे पुस्तक आहेत , आश्चर्याची गोष्ट अशी की माझ्या फोटोला सुध्दा चैतन्यलहरी येतात . त्याच्या मुळे त्याचा ही तुम्ही उपयोग करू शकता . पण तरी

सुध्दा फोटो कसा वापरायचा ,त्याचा उपयोग कसा करून घ्यायचा हे केंद्रावर आल्यावर च कळेल . मला फार आनंद वाटला की तुमच्या कडे इतके सुंदर केंद्र आहे आणि इथे चांगले लोक आहेत तुम्हाला या बदल सांगतील आणि तुमची काळजी घेतील . तरी तुम्ही सगळ्यांनी केंद्रावर यायचं आणि सगळं शकून घ्यायचं . अंगापूरला रामदास स्वामींच्या कृपेने तुम्ही सगळ्यांना सहजयोग देऊन सगळे योगजिन व्हावेत ,संतजन व्हावेत आणि चेंदना सारखे तुम्ही पण सगळे व्हावेत आणि सर्व जगाने तुमच्याकडे मोहति होऊन बघावे हीच माझी एक सद्दिच्छा आहे .

श्री गणेशाचं नाव घेऊन ह्या पुण्यभूमीला नमस्कार करून उजवा हात ह्या भूमीवर ठेवायचा . नंतर डावाहात माझ्याकडे करा . आता हाडावी बाजू हा इच्छाशक्ती आहे ,म्हणजे तुम्ही माझ्याकडे हा इच्छा करत आहात की तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार पाहजे आहे . ह्या इच्छा शक्तीला जेव्हा चैतन्य मिळेल तेव्हा ती जाऊन जे काय तुमच्या इच्छेमध्यें चुकीचं असेल ते सगळं घेऊन ह्या पृथ्वी तत्वात जाईल . पण त्या मध्ये विचार करायचा नाही स्वतःला दोष लावून घ्यायचा नाही . मी फार वाईट आहे ,पापी आहे असा स्वतःला दोष लावून घ्यायचा नाही . उलट तुम्ही परमेश्वराचे मंदिर आहात आणि त्यात मला दवा लावायचा आहे हे समजून आपल्या बदल अभिमान बाळगून बसायचं आहे . आता टीपी काढून घ्या कारण ब्रम्हरंध्र हे इथे आहे . ते सुद्धा छेदाव लागत . गळ्यात जर गंडेदोरे असतील तर काढून टाका . दुसऱ्या वेळेला मी सांगेन की उजवा हात माझ्याकडे करायचा आणि डावाहात असा उलट आकाशाकडे करायचा . उजवी बाजू म्हणजे आपली क्रियाशक्ती आहे ,आणि सूर्य कडून आपल्याला क्रियाशक्ती मिळते . म्हणून असा डावाहात आकाशाकडे करायचा . डोळे सगळ्यांनी बंद ठेवा . सहज बसा . डावा हात माझ्याकडे . मला आत्मसाक्षात्कार द्या हा इच्छा करायचं . आता बघा डावा हात तुन गारगार येतंय का बघा . वाटतंय ना गार . आता उजवा हात माझ्याकडे करायचा आणि डावाहात आकाशाकडे करायचा . मागच्या बाजूला तळहात गेला पाहजे . हा क्रियाशक्ती आहे . येतंय का बघा उजव्या हातातून थंड थंड . आता दोन्ही हात समोर मांडीवर घ्या . आता डोळे हळू हळू उघडा . आता डोक्यातून ,टाळूतून थंडथंड येतंय का बघा . आता दोन्ही हात वर आकाशाकडे करून विचारायचं की हीच परमेश्वराची प्रेमशक्ती आहे का ? . आता नर्विचार समाधी साधली आहे ,याच्या पुढे आता नर्विकल्प समाधी साधायची . ते साधण्या साठी फारतर महानिभर तुम्ही सेंटर वर आला तर नर्विकल्पता येते . आता यांच्यात वकिल्प करायचे नाहीत . हे सगळं विचारांच्या पलीकडे असल्यामुळे याच्या बदल काहीही विचार ,वाद होऊ शकत नाही . हे लक्षात ठेवलं पाहजे . फक्त आता हे काय आहे हे जर तुम्ही समजून घेऊ शकलात तर तुम्ही सर्व महान गुरू होऊ शकता . याला लहान थोर ,जातपात ,श्रीमंत गरीब काहीही लागत नाही . तुम्ही मानव आहेत हेच फार मोठं आहे . तेव्हा हे जे तुम्हाला प्राप्त झालेलं आहे त्याला तुम्ही स्वीकारावं हे पसायदान दिलेले आहे ते घ्यावं आणि त्यावरती आपल्याला पुढे करायचं ते बघतिलं पाहजे . याला पैसे लागत नाहीत काहीनाही .फक्त एक चिंता धरायचं कधीही कोणतं व्यसन असलं आणि त्याची आठवण झाली की माझी आठवण करा ,माझी आठवण केल्या बरोबर ते व्यसन सुटेल . थोडीशी हमिमत पाहजे सगळ्या तऱ्हेची व्यसन सुटून जातील . आणि व्यसन सुटल्या बरोबर इथे साम्राज्य येईल परमेश्वरच आणि लक्ष्मी इथे नांदेल . परमेश्वर तुम्हा सगळ्यांना सुखी ठेवो . दर्शनाला आधी सगळी लहान मुल येतील नंतर बाकी सगळी . लहान मुलांना त्रास झालेला मला अजबित चालणार नाही ,नाहीतर मी इथून नघून जाईन . सगळ्यांनी शांतपणाने या .

1985-01-29, Puja

29 जानेवारी 1985

Devi Puja

Brahmapuri (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Puja at Brahmapuri. Brahmapuri (India), 29 February 1985.

Marathi Transcript

इथे या लोकांचा आगमन झाला आहे, तुम्ही लोका नित्यांचा स्वागत केल, इतकी व्यवस्था केली, आणि इतकी सुंदर जागा शोधून काढली त्यांच्यासाठी तेव्हा त्यांच्या वतीने मी तुमच्या सगळ्यांचे आभार मानते. या लोका न इथे फार आनंदात वेळ काढलेला आहे. देव कृपेने यांच्या जवळ यांच्या देशात सगल काही आहे. तुम्ही जाऊन बघितल तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की हे लोक अत्यंत श्रीमंतीत वाढलेले आहेत आणि सगळ्या तरहेचा ऐशो आराम यांना आहे, आपले रस्ते आपली धूळ तुडवत इथे ते आले आणि मी त्यांना संगतिल इथे श्रीरामाची आणि सीतेची मूर्ती मळाली होती, ही अशी पवतिर जागा आहे जथि रामदास स्वमनि या मूर्ती प्राप्त केल्या आणि त्या चाफळ ला नेऊन बसवल्या. या एका गोष्टीवर ही मंडळी म्हणायला लागली की आम्हाला तकिडे जायच आहे. तसच मी इथल्या मंडळीना संगतिल की बर तुम्ही तथि व्यवस्था करा, त्या सर्व आरमाला सोडून, त्या सर्व सुखा ला सोडून ते परमेश्वराच्या आनंदा साठी इथे आलेले आहेत. तसाच आपण सुधा ज्या पवतिरा जागा आहेत त्याच महत्त्व आपण समजल पाहजि. आणि त्या पवतिर तेच आपण रक्षण केल पाहजि. आपल्या मधे ती पवतिर ता आली पाहजि. हे लोक इतके कुशाग्र आहेत की यांना माहीत आहे की महाराष्ट्रात वशिष्ठ करून या भारत भूमी पेक्षा संबंध महाराष्ट्रात अत्यंत सुंदर, रम्य अशी अध्यात्मिक ठिकाणे आहेत. ते दसियाला आपल्याला सुंदर दसिल या पेक्षा कतितीरी सुंदर त्यांच्या कडे फार सुंदर नसिरग आहे, फार सुंदर नसिरग आहे. म्हणजे अगदी बघता च अस वाटत की काय वशिष्ठ आहे. पण त्यात चैतन्य नाही. इथे चैतन्य आहे म्हणून ते लोक आले, तसेच तुम्ही लोक सुधा साधे भोळे अत्यंत स्वभावाने लीन अस त्यांना वाटत म्हणून तुमच्या दर्शनाला ते इथे आले आहेत. त्यांना जशी इथे मजा वाटत आहे, आनंद मळितो आहे तसा तुम्हालाही वाटावा आणि तुम्हीही तो आनंद लुटावा हीच आमची इच्छा आहे. आज तुमच्या गावाला आलो कृष्ण नदीवर सगळ्यांच सनान झाल, आज कृष्ण नदी सुधा पाव न झालेली आहे, ज स तीच नाव आहे तशी ती सुंदर आहे हे सगळ्यांच्या लक्षात आलेले आहे. आणि या गावात परत काहीतरी करा व इथे लहानसा एखादा आश्रम बंधावा, छोटीशी जागा घेऊन या लोक न करता लहानसा आश्रम बंधावा, इथे जर हे लोक येऊन राहिले तर तुमची प्रगती होईल कारण या लोक न जवळ पैसे आहेत आणि ते खर्च करू शकतात, अशा रीतीने आपण काहीतरी व्यवस्था करू शकतो. आता त्या साठी मला काहीतरी करा व लागेल जेणे करून ही मंडळी इथे येऊन राहिली तर तुम्हाला काम मळितील, कुठतर प्रगती होईल, काहीतरी मार्ग नघिल. आजच्या या सुंदर सोहळ्या आ मधे मी स्वता च इतकी रममाण झाले आहे की काय बोलाव ते समजत नाही आहे. सातरूथला आधी पूजा वैगैर होती पण मी म्हणूनत नाही तकिडेच करा नसिरग रम्य ठिकाणी, तथि बर राहिल, आणि रामदास स्वामी न जथि एव्हाड मोठा प्राप्त केलेल आहे तथि जा उन आपल्याला बर वाटेल, तर आजच्या या शुभ मुहूर्तावर आपण सर्वा न असा नशिचय केला पाहजि की जर मताजी न आपल्याला आत्म बोध दिला तर त्या आत्म बोधला आम्ही प्राप्त होऊ आणि त्या नंतर ते पूर्ण पने वाढवू, त्याचे वृक्ष इथे उभे करू जर इथे तुम्ही सहज योग केला नाहीत तर ही मंडळी इथे येणार नाहीत. हे लोक नुसते प्रेमाचे भुकेले आहेत यांना दुसरे काही नको आहे. ही मंडळी इथे आली तर त्यांनी पुष्कळ कल्याण होण्या सारख आहे तुमच, तुमच्या साठी अत्यंत कलकळीने हे लोक काम करतील, तुम्हाला पुष्कळच व्यवसाय इक धंदे शकिततील, अशा प्रकारे आपण बर च कार्य करू शकतो. पण सर्व प्रथम तुम्ही सहज योगा मधे मात्र पूर्णपणे उतार ल पाहजि, नाहीतर त्यांना तुमची सुधा काही इज्ज त वाटणार नाही, तुमचा काही मान वाटणार नाही. त्यांना वाटेल हे सर्व साधारण जगामधे जशी लोक आहेत तशीच लोक आहेत, तेव्हा सहज योगा मधे जे आत्म साक्षात्करी होतील त्यांचाच महत्त्व आहे आणि त्यांचाच महत्त्व शेवटी राहणार आहे. जे लोक आत्म साक्षात्करी नाहीत त्यांचा काहीच महत्त्व जगात नाही, ज स एखाद बीज जर ते रोपल गेल नाही तर त्याच काय महत्त्व राहत ते आपण फेकून टाकतो, तरी ही सुपीक जमीन आहे या ठिकाणी रामदास स्वामीचे चरण स्पर्श झालेले आहेत अशा सुंदर ठिकाणी तुम्ही रहता, तेव्हा तुम्ही सुधा आपल्याला पाव न करून घ्याव. आता पुजेला आम्ही बहुतेक जी आत्मसाक्षात्करी नाहीत त्यांना आम्ही बसवात नाही. तेव्हा एखाद्याच्या अंगात जर अल तर त्यांनी उठून जाव. कारण शक्ति फार वाहते, आणि अंगात येणा म्हणजे ही भूत असतात, हे काही देवीच कार्य नव्हे. ज्याच्या अंगात येत ती भूत आहेत, तुम्ही लोक त्यांच्या पाया पडता अशा तुमच्या इतक्या चुकीच्या समजुती आहेत, असा वचिर केला पाहजि की देवीला अंगात यायला काही अक्कल आहे की नाही, की कोणाही अशा तशा माणसाच्या अंगात येईल का ती, त्या बाईच काय चरतिरा आहे, ती कशी वागते ते बघितल पाहजि. आणि अशा लोकांच्या तुम्ही पायावर येता आणि ऐकत नाही, आता एखाद्या बाईच्या अंगात जर आल आता तर तनि उठून बाहेर जाव, ही भूत आहेत, अगदी भूत आहेत. आणि त्यांच्या जवळ मुळीच गेल नाही पाहजि. अशा लोकांच्या कहायत जे जातील कवि त्यांच्या बरोबर जे राहतील त्यांना फार त्रास होईल, काहीतरी अपघात तरी होईल नाहीतर घरात आजार तरी येतील, पैसे तरी जातील, काही ना काही तरी फार त्रास होईल, म्हणून अशा लोकांच्या जवळ मुळीच जा उ नये ज्यांच्या अंगात भूत येतात, आणि त्याही बायका ना जर कलाल की तुम्ही त्यांचा तरिस्कार करता तर त्यांची भूत पाळतील आणि भग त्या ठीक होतील, तेव्हा हे आपल्या खडे गावा मधे फार वाईट आहे ते काढल पाहजि. मी अनेक वेळेला पाहील आहे की बाषण देताना काही बायकांच्या अंगात यायला लागत, कारण त्या घाबरतात, तेव्हा अशा बायका न ज्यांच्या अंगात येत त्यांनी बाहेर जाव. आणि पुरुषा न सुधा, पुरुष तर पहिले नाही म्हणा अंगात येणारे, पण येत असेल एखाद्या च्या अंगात काय सांगाव, भूतान च्या गोष्टी आहेत ह्या सगळ्या

English Transcript

Today was a very great day for all of you to jump in the river and enjoy yourselves very much. I remember the past of such days which I have also enjoyed before. But one must know that it's not the outside that really gives you pleasure; it's the inside. Whether there is outside or not, inside should be so elated. You can use this as a memory for yourself, whenever you feel dejected or depressed, and should try to maintain that moment of joy and happiness within yourself. I hope you were in the present at that time, so that it is completely recorded in your memory and that you will enjoy all that.

The sign of a good Sahaja yogi is that he has no complaints. He doesn't give ideas, suggestions, and object to what Mother says and give new dimensions to it, doesn't argue and thirdly, he's always enjoying. If you are not enjoying, still your eyes are moving one side, brain on another side, your ears in the third direction, then you are not integrated. You are not yet a proper Sahaja yogi. So you have to be a very proper, sensible Sahaja yogi. In your ascent you will discover all these things. So try to be more in the center, in the present, and then only this will become a prominent feature within your heart. And on that will be seated your Spirit shining all the time. But the seat of the Spirit all the time wobbly and is not there; so Spirit does not know how to emit light in your life.

Now what I find is that our attention goes to all kinds of various activities, which we should see like the sea that was flowing. There was lots of stones there. And one can learn a lesson from that, that when the stones are there it makes a ripple, a sound, a reflection back, and the water is obstructed. In the same way, if we have stones in our head, then the flow of Kundalini get obstructed and then we get all kinds of, you see, reflections and we reflect back and then we try to give some suggestions or things, all that. We don't allow the flow to go straight forward in a very smooth manner. So also it is very interesting and it makes a, you feel more interested because it helps the ego to grow more. But one has to learn that that's not the temperament of a Sahaja yogi.

Sahaja yogi is a subtle personality, absolutely peaceful within himself. He has no complaints about anything. He is always

enjoying. He doesn't say anything. He doesn't cry. He doesn't weep. He doesn't say, "This is wrong. That is wrong." He doesn't talk about his family, his children, his relations. He doesn't. And if he has to talk about somebody, he talks always the good, not the bad. Except for the leaders; when I ask them, they have to tell Me the truth, if I ask or if I know something or if I have to verify.

But you shouldn't get so much involved in your family, my mother, sister, wife, husband, this, that. Now it's time for you to come up. Those who will come up and come over it will be a good idea. Secondly, as I've told you, that the joy of the West is finished because the men have lost power as men, and women have lost their power as woman. It's like the eyes going into the place of the nose and the nose in the place of eyes. So that's why this misplacement has taken place. So try to enjoy that role that you have, you have taken up and don't to perform the role of others. This is a very simple thing which one should accept and one should work it out. And I'm sure we will all come to balances and we will be in the center.

Now the problem is very simple that we have to accept the present, the present moment. It's very simple. At this present moment you are sitting here in front of Me for a Puja. At every present moment is to be enjoyed. Every present moment is to be enjoyed. Not to get worried about the future. Not to be upset about the past. The compassion of God is tremendous; it's tremendous. Allow Him to work it out. When you try to play your role then the compassion, as I told you, acts on the stones and give all this ripples and the sounds and all this jumbling. So best way to allow your mind to be all right, is to be peaceful, alert - alert, not sleepy. Only when you sleep, then you don't have the stones there. So when you're alert, watching and enjoying every moment.

This is the message for today, because really the time is beautiful and I think it's better that you be in thoughtless awareness and enjoy.

[Mother continues in Hindi.]

May God bless you.

1985-02-01, Public Program

1 फेब्रुवारी 1985

Public Program

Sadoli Khalsa (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

सांगलीचे चीफ इंजिनिअर श्री जगताप साहेब तसेच ह्या शाळेचे मुख्याध्यापक, इथे राहणारे सर्व आबालवृद्ध, सत्याच्या शोधात आलेले सर्व साधक या सरवाना आमचा प्राणपिाद असो . कुंडलनीचा वषिय थोड्या शब्दात कवि थोड्या वेळात मांडणं हे सोपं काम नाही . पण तरी सुध्दा आपण असा वचिर केला पाहजि कि हिंजी मानव आकृती तयार झाली ती का झाली . हा मानव नरिमाण करताना इतका वेळ घालवला अनेक योनीतुन आपण संचार केला शेवटी ह्या मानव स्तीतीला आपण आलो . तेव्हा ह्या मानव स्ततीत येऊन पुढे काही आहे कवि नाही हा एकदा वचिर मनात जरूर डोकावतो . आर्ण जेव्हा हा प्रश्न डोक्यात उभा राहतो त्या वेळी साधक तयार होतात . आर्ण हे साधक परमेश्वराच्या शोधात, सत्याच्या शोधात, नरिगुणाच्या शोधात कुठे तरी भटकत असत . त्या साठी श्री कृष्णाने फार सुंदर वशिलेपण करून सांगितलं आहे . कि जगामध्ये तीनच जाती आहेत . तीनच तऱ्हेचे लोक आहेत म्हणजे एक तामसकि, एक राजसकि आर्ण एक सात्वकि .

तामसकि मंडळी म्हणजे ती किजे चूक असेल त्याला सत्य मानायचं आर्ण त्याच्या मागे धावायचं . ज्याचं काही महत्त्व नसेल ते महत्त्वपूर्ण करायचं आर्ण त्यासाठी संबंध आपलं आयुष्य घालवायचं . त्या बदल वचिर करायचा नाही, त्या बदल कोणचही संतुलन ठेवायचं नाही . नुसतं वेड्यासारखं त्याच्या मागे लागायचं . जी आज पाश्चिमात्य देशांची स्तती आहे ते राजसकि लोक आहेत . राजसकि लोक ते ज्यांना बरोबर काय आर्ण चूक काय ते समजत नाही . शुध्द काय आर्ण अशुध्द काय ते समजत नाही . पवतिर काय आर्ण अपवतिर काय ते समजत नाही . दोन्हीही चांगलं असं ते आपल्या अहंकाराच्या दमावर म्हणतात . तर राजसकि माणसाचा अहंकार फार बळावलेला असतो . आर्ण त्यातून एक नवी दुम काढलेली असते त्याला काही शास्त्राचा आधार नाही, काही नाही . अशी एखादी गोष्ट सांगितली कि तो ती धरून बसतो . कारण त्याच्या अहंकाराला ती पोषक असते . त्याच्या उलट जे लोक तामसकि आहेत ते कशाला आपण वचिर करायचा आपल्या साठी दुसरा वचिर करतो आहे ना मग ठीक आहे . पण आपला हा देश अत्यंत साधुसंतांनी पुनीत केलेला देश आहे . पुष्कळ लोकांनी या देशाचं वर्णन अनेक देशातून केलेलं आहे . परवा मी एक चायनीज पुस्तक वाचत होते . त्याच्यात सुध्दा भारताला त्यांनी पवतिर भूमी म्हंटली आहे . आज माझं सर्व देशांमध्ये सगळीकडे प्रवासाचं कार्य चालू आहे . आर्ण सगळीकडे मी बघते कि सगळ्यांना आपल्या देशाबद्दल अत्यंत नतिनूत श्रध्दा आहे . पण तो आत्मा कुठे, त्या देशाचं पुण्य कुठे लोप पावलं ते कळत नाही . ते का दसिून येत नाही . लोकांची अशी दुरदशा का ? लोक अशे हालाकीच्या स्ततीत का ? इथे काही ठीक का होत नाही . कुणाला काही बोललं इथे तर म्हणतात कि माताजी तुम्ही काही बोलू नका इथे . राजकारणाचं बोलू नका, बर मग कसलं बोलायचं . अर्थशास्त्राबद्दल बोलू नका . काही बोलूच नका तुम्ही . अशी सगळ्यांची परास्थ स्तती म्हणतात तशी झाली आहे . लोकांना हे समजत नाही, मला प्रश्न वचिरतात काही तुमची एव्हडी योगभूमी असून तुमच्या देशात हिं स्तती का ?

आपल्या देशात सात्वकि लोक फार आहेत . त्या बदल शक्ती नाही, पुष्कळ लोक सात्वकि आहेत . आर्ण सात्विकांची ओळख हिं असते किजे सत्य आहे ते त्यांच्या वविकात बसत . त्यांना वविक असतो . वविकामुळे ते मानतात कि हे सत्य आहे . आर्ण त्या सत्याची जे कास धरतात ते खरे सात्वकि . आर्ण फिक्त हे सात्वकि परमेश्वराच्या दारात जाऊ शकतात .

ह्या आजच्या धकाधकीच्या काळामध्ये जो मारग आपण अवलंबितो त्यात पुष्कळ अडथळे दसितात . वेळ मळित नाही आर्ण जे लोक परमेश्वरा बद्दल बोलतात त्यांचही काही वर्तन वशिष दसित नाही, त्यांच्या तबबेती ठीक नाहीत, त्यांच्या घरांमध्ये भाऊबंदकी चाललेली आहे . सगळ्या तऱ्हेचे त्रास कोर्ट कचेर्या सुरू आहेत . सगळ्यांच्या तबबेती खराब, चेहरे पहिले तर पाप्याचे पतिर . मग असा देव नको म्हणून एक चौथी जात नघित आहे . आर्ण देव नको, देव धर्म नको, त्याच्यात काही राम नाही . हा काहीतरी मुखात काढण्याचा मारग आहे अशा रीतीची एक चौथी जात पण नघिली आहे . अशा प्रकारे आपल्या मध्ये चार प्रकारच्या प्रवृत्त्या आहेत . या मुळे अनेक त्रास झालेले आहेत पण आज ह्या कलियुगामध्ये मुख्य त्रास झालेला आहे तो असा आहे कि तामसकि लोकांचे कर्दनकाळ जन्माला आलेले आहेत . जे लोक तामसकि आहेत त्यांना कस भुलवायचं, त्यांना कस चूक मारगाला घालायचं त्यांच्या कडून कसे पैसे उकळायचे, त्यांना कस लुटून घ्यायचं हा एक प्रकार . त्यांचे कर्दनकाळ जन्माला आलेले आहेत . आर्ण जे बौध्दकि लोक आहेत, राजसकि लोक आहेत त्यांचेही कर्दनकाळ जन्माला आलेले आहेत . म्हणजे काहीतरी दुम काढायची . एक दुम काढली त्याला काही शास्त्राधार नाही काही नाही . हिं दुम काढली कि त्याच्या मागे लागले लोक . त्याच्यात काहीतरी आमहाला शक्ती मळिल . कुणी म्हणाल कि आम्ही सहा हजार रुपये भरले कि अशी शक्ती येणार आहे आमच्यामध्ये कि ज्यांनी आम्ही आकाशात उडू . म्हंटल कशाला तुम्हाला काय पक्षी व्हायचं आहे का ? . नंतर दुसरं कुणी तरी येऊन म्हंटल असं केलं तर तस होईल, असं होईल . रामदास स्वामींना एकदा वचिराण्यात आलं होतं कि हा आत्मसाक्षात्कार कती वेळात होतो ? त्यांनी सांगितलं तत्क्षण . जर हिं गोष्ट तत्क्षण घडली नाही तर हिं गोष्ट खरी नाही . हिं अगदी खरी गोष्ट आहे कि तत्क्षण हिं गोष्ट जो घडवेल तोच खरा गुरु . आर्ण बाकी सगळं आहे ते सर्व तुम्हाला इकडे तिकडे फरिवाण्याचा गोष्टी आहेत . पण बुध्दविदी माणसामध्ये हट्टीपणा असल्यामुळे आर्ण तामसकि माणसामध्ये चविटपणा असल्यामुळे तो त्या मारगाला सोडत नाही . आर्ण आपला तेच खर म्हणून तो तसाच बसून राहतो . त्या मुळे दोन्हीही आत्मसाक्षात्काराला मुक्तात . पण त्यात जे सात्वकि असतात ते चटकन त्या मारगात उतरतात . मी बहुतेक खेडेगावातून काम करत असते कारण खेडेगावांमध्ये सात्वकि मंडळी पुष्कळ वखिरली आहेत . भोळभाळी अगदी साधी, कोणत्याही चक्करात नाही काही नाही, हिं मंडळी फार लवकर आत्मसाक्षात्काराला प्राप्त होतात . परवा मी बैलगाडीतून चालले होते तर जे गृहस्थ बैलगाडी चालवत होते ते म्हणजे सर्वसाधारण कुणी माळी जातीचे होते, आर्ण मी त्यांच्याशी बोलायला सुरवात केल्यावर मला वाटलं हा कबीर उभा राहिला कि काय . कबीर सारखं बोलून राहिल म्हंटल झालं . म्हणजे माताजी मी अक्षरशून्य आहे पण हिं सख सहजयोगाची कृपा आहे . असं का म्हंटल . मी ऐकतच बसले कबीर सारखं कस बोलून राहिल म्हंटल . अहो रामदास सुध्दा कोणच्या वदियापीठात गेले होते ? कोणतेही साधुसंत कोणत्याही वदियापीठात गेले नव्हते . पण हे ज्ञान आलं कुठून ? सर्व ज्ञानाचं भंडार हे आहे कुठं ? हे सगळं जे ह्या आपल्या मैदूमध्ये समजत ते म्हणजे एक हजार अंशाचे सुध्दा नाही . बाकीचं हे जे प्रगट होऊन राहिल आहे ते कुठून आलं ? ते कस झालं ?

फार मोठं मोठाले कवी लंडन ला सुध्दा मी बघितलं आहे एक विलियम ब्लेक म्हणून फार मोठाले कवी झाले . त्यांचं काहीही शक्पण झालं नव्हतं . पण मार्कंडेयांसारखं द्रष्टा अगदी, काय त्यांनी लहिन ठेवलं आहे ते वाचल कि आश्चर्य वाटत काय द्रष्टा माणूस . एकाहून एक द्रष्टे ह्या देशात झाले आर्ण त्यांना पाहिलं म्हणजे असं वाटत कि आता का अशी लोक होऊ नयेत . आताही होऊ शकतात . पण ह्या दोन प्रवृत्ती मुळे माणूस झाकाळला गेला . त्यातून तो नघि बघत नाही . आता खेड्यातल्या लोकांना जर सांगितलं कि बाबा हे चुकीचं आहे, हे असं करू नये . परवा कुणी सांगितलं गणपतीला कोडला आम्ही घरात, कशाला तर आमहाला मुलगा होत नाही म्हणून . म्हंटल असं करायचं नाही तो परमेश्वर आहे त्याला तुम्ही कशाला कोडला ? तर एखादा बुध्दीजीवी असेल तर यात काय वाईट म्हणेल . त्याच काही शास्त्र माहिती नाही, चैतन्य म्हणजे काय माहिती नाही . हिं कुंडलनी म्हणजे काय माहिती नाही . आतलं जे सूक्ष्म आहे ते माहिती नाही . आर्ण लागले बोलायला . काहीतरी कुणीतरी दुम काढायची काही म्हणायचं . आता रजनीश झाले हे झाले ते झाले अशे कति बाबाजी लोक झाले मला अगदी कंटाळा येऊन गेला . आर्ण बुध्दीजीवी म्हंटल म्हणजे नको रे बाबा ते आर्यामुण्टस . परवा एक कुणीतरी गृहस्थ आले त्यांना पॅरालिसिस झालेला आहे, ब्रुडप्रेशर स्तती खराब . तरुण होते काही वशिष महातारे नव्हते . आमच्या पेक्षा पुष्कळ लहान . पण आमच्या पेक्षा महातारे दसित होते म्हणा . तर मी म्हंटल महाराज तुमची अशी स्तती का ? ते म्हणाले आमचे जे गुरु आहेत ना त्यांनी असं सांगितलं, तस सांगितलं . म्हंटल असं का . हे बघा तुम्ही गुरु ठेवले आहेत ना मग त्यांच्या कडे जाऊन नदिन तुमची तबबेत ठीक करून घ्या . जर तुमचे गुरु तुमची तबबेतही ठीक ठेऊ शकत नाहीत तर हे सगळं पांडित्य तुम्हाला सांगितलं आहे त्याचा उपयोग काय ? . तुमचं डोकं सुध्दा ठकिणावर नाही . नाही म्हणजे डोकं अगदी ठकिणावर आहे म्हणजे माझं . पण हे हातपाय माझे मोडलेत . मग मी म्हंटल हे तरी त्यांना नीट करू द्यात . अशा प्रकारे ह्या दोन प्रवृत्ती मध्ये माणूस इतका जखडला गेला आहे कि कधी कधी त्याला सहजयोग समजावयाचा कसा हे सुध्दा कठीण होऊन बसत आहे .

ज्ञानेशा ने म्हण्टलंय, फार सुंदर म्हण्टलंय, आता वशिवात्मके तोषावे . वशिवाच्या आत्म्यानी आता तोषाव माझं एव्हडं जेव्हा मी वाग्यज्ज केला आहे, त्यांनी जी वाणी लहिन ठेवली त्यांनी तोषून घ्यावं मी तुमच्या सत्तीपर एव्हडं लहिलं आहे, तोषून घ्यावे पसायदान हे . हे पसायदान काय आहे ते हेच चैतन्य . पण त्यांनी म्हंटल आहे खळांची व्यंकटी सांडो, त्यांना माहिती आहे कर्दनकाळ जन्माला आले आहेत . बुध्दविद्यांचे पण कर्दनकाळ जन्मले आहेत . आर्ण तामसकि लोकांचे सुध्दा कर्दनकाळ जन्मले आहेत . आर्ण ते स्वतःच्या बुध्दच्या आहारी जाऊनच स्वतःचा सर्वनाश करून घेत आहेत . त्यांनी जे जे सांगितलं आहे ते आज व्हायची गोष्ट आलेली आहे . खरोखर म्हणजे त्यांना धन्य म्हंटल पाहजि . कारण गीते मध्ये कृष्णाने कुंडलनीचा उल्लेख केला नाही . त्याला कारण असं कि त्या वेळी ती स्तती नव्हती . युध्दामध्ये अर्जुन आले त्याला जी स्तती अली त्यावेळी कार्पण्य स्तती त्यात कृष्ण फक्त एकदोन तसा बोलले आर्ण केवल ज्ञान त्याला दलि . तेवढ्या वेळेत कति सांगणार

अठरा अध्याय म्हणजे पुष्कळ झाले . आम्हाला तर दोन तासामध्ये एक अध्याय सांगायला सुध्दा पुरणार नाही . त्यात जेव्हाड सांगायचं तेव्हाड सांगतिलं पण हे ज्ञानेशांचं वैशिष्ट्य बघा की त्यांनी कुंडलनी सहाय्या अध्यायात सांगितली . कारण त्यांना माहिती होत की कुंडलनी मुळेच होत तेव्हा सांगून टाकलेलं बर . तस म्हंटल तर आदर्शिकाराचार्यानी यावर पुस्तकांवर पुस्तक लहिली आहेत . कोण वाचत ते ? आजकाल मॉडर्न गुरू पुष्कळ नघिल्या मुळे आदर्शिकाराचार्याना कुणी वाचत नाही . आण आता बुध्दीजीवी लोकांनी हे आणखीन एक काढलं आहे की हे पुस्तक त्यांनी लहिलं नाही ते पुस्तक त्यांनी लहिलं नाही म्हणून . एकूण काय सत्या पासून पलायनवाद . सत्याला मुकायचं . आण सत्य हेच परम आण आनंदाच आगर आहे . सत्य हे जाणलं पाहजि . आता सत्य जाणणं म्हणजे लोकांना वाटत आपण बुध्दानी जाणलं पाहजि . बुध्दानी तुम्ही सत्य जणू शकत नाही . हा बुध्दी सीमति आहे . सत्य जे आहे ते असीम आहे . असीम ला उतरायचं असेल तर ही सीमा तोडायला पाहजि . बुध्दीने जे जाणलं जे आहे ते जाणलं तुम्ही . ह्या पृथ्वी मध्ये गुरुत्वाकर्षण आहे ते जाणलं तुम्ही पण हे कस आहे ते सांगा . ह्या जमनीत बी पेरल तर त्याला रोप येतात हे तुम्ही जाणलं म्हणजे जे आहे ते जाणलं . पण ते कस ते सांगा . फुलांची फळ होतात ही जिवित क्रिया कशी घडते ते सांगा . ते सायन्स ला उलगडलेलं नाही . कोणालाही उलगडलेलं नाही . कारण जिवित क्रिया फक्त ऋतुभरा प्रजनेने होते आण ती परमेश्वराची शक्ती सगळीकडे पसरलेली आहे . त्या शक्तीला हात घातल्या शिवाय तुम्हाला हे समजायचं नाही . तर वेदामध्ये सुध्दा जो शब्द वेद वापरला आहे तो वदि वरून आलेला आहे आण वदि म्हणजे बोध . आण बोध म्हणजे बुध्दीचा बोध नसतो पण आपल्या नसानसात , आपल्या मज्जासंस्थेवर आत्म्याचा बोध यायला पाहजि . हे चैतन्य हाताशी लागलं पाहजे . तर ते खर . उगीचच आमची कुंडलनी चढवली , इकडे तिकडे फिरवली अशा खोट्या कल्पना करण्यात काही अर्थ नाही . कवि या बाबतीत भ्रामकता ठेवणे हे काही कुंडलनी जागरण नव्हे . मज्जासंस्थेवर सुध्दा पुष्कळ लोक कुंडलनीच जागरण करतात . पण ते कुंडलनीच जागरण नसत तर तो गणेशाचा राग आहे . त्यांनी इतके त्रास होऊ लागलेत . तरतूहेच कुंडलनी जागरणाचे प्रकार बघून मला आश्चर्य वाटत की बुध्दीजीवी लोकांनी याला शास्त्राधार नसताना मान्यता कशी दिली आहे . अहो इतके लोक आहेत यांच्यात पडलेले आण त्यांना कति प्रकारचे आजार , त्रास सगळ झालं आहे . पण कुंडलनी जागरणाने जेव्हा आत्म्याचं दर्शन घडत तेव्हा तुम्ही कारणांचा पलीकडे जाता . कारण आण परिणाम सोडून तुम्ही पलीकडे गेले पाहजि . कारणच उरल नाही हा जिवित तरच तुम्ही मळिवलं असं म्हणावं लागेल . जो पर्यंत तुम्ही कारण आण परिणामाच्या घोट्यात आहात तो पर्यंत तुम्ही आजून बुध्दीच्याच कचाट्यात आहात . त्याच्या पलीकडे गेलेले नाही . बुध्दच्या पलीकडे जाण ही जी कमिया आहे ही जशी काय आपल्याकडे द्रगिरि म्हणतात तस झाल्याशिवाय होत नाही . म्हणजे हे कार्य ही क्रिया कुंडलनी घडवून आणते . पण तुम्ही ह्या क्रियेत बसायला पाहजि . कारण ही जिवित क्रिया आहे . ही जीवन्त शक्ती आहे . आण जिवित कार्य सर्व अक्रियेत होत त्याला काहीही क्रिया करावी लागत नाही . आण जर तुम्हाला क्रिया करावी लागली तर ती गोष्ट चुकीची आहे .

समजा आपल्याला एक बी पेरायच असलं , एक सर्वसाधारण माणसाने कुशाग्र असायला पाहजे . कुशाग्रता पाहजे . जर कुशाग्रता नसली तर सगळं आमचं सांगणं व्यर्थ जाणार च पण कार्यपण होणार नाही . म्हणून नीट ऐकून घ्या . जर आपण एक बी पेरायला घेतलं ते पेरताना ह्या आईच्या कपेने तिला अंकुर फुटतात , काही क्रिया करावी लागते का ? आपण जर त्याच्यातला अंकुर ओढायला सुरवात केली तर त्याच झाड होईल का ? कोणतीही जिवित क्रिया आपण करू शकत आंही . आण जर आपण ती करायचा प्रयत्न केला तर हमखास आपल्याला त्याच्यात त्रास होतो . पुष्कळांनी क्रियेचे अनेक प्रकार सांगितले , मला फार आश्चर्य वाटलं . म्हणे बंध केले पाहजित , पोटाचे बंध . अहो बंध करून का कुंडलनी जागरण होणार आहे . यावरती कबीरांनी केव्हाड लहून ठेवलं आहे पण कुणी कबरिला वाचत नाही , नानकाला वाचत नाही . आजकाल हे मॉडर्न गुरू आलेत कुणी कुणाला वाचतच नाही . कबीरांनी इतकं त्याच्यावर लहून ठेवलं आहे , खेचरी बीचरी वरती हे करायचं नाही . कारण एखादी मोटर आहे , लक्षात घ्या , मोटर काही जिवित नसली तरी मोटारीचं उदाहरण घेता येईल . की आता मोटारीला जर चाक आहेत आण इंजिन आहे त्याच्यामध्ये त्याच , ते इंजिन स्टार्ट होऊन त्याची चाक फिरायला लागली की ते सहज झालं म्हणायचं . पण तुम्ही नुसतं चाक घेऊन फिरवलं तर मोटर चालणार आहे का ? कुंडलनीच जागृत झाली नाही तर तुम्ही बंध कसले घालता . वचार केला पाहजि . चुकलं कुठे नाही चुकलं हे आहे की हे आपण ज्यांना वाचायला पाहजि त्यांना आपण वाचल नाही . रामदास स्वामींनी स्पष्ट सांगितलं आहे की जर रामदासच वाचला दासबोध तर कति त्याच्यात होणार ? इतका मूर्खपणा आहे मी तुम्हाला सांगू नाही शकत . मी वचारलं की तुम्ही रामदासांवर का लहीत नाही ? त्यांनी सांगितलं ते ब्राम्हण होते म्हणून लहीत नाही . असं का , आण तुम्ही अमक्याच का लहीत ? तर ते मराठे होते म्हणून . ब्राम्हणांना वचारलं तुम्ही त्यांचं का लहीत नाही कारण ते मराठे आहेत म्हणून . पण ह्या पोचलेल्या लोकांना काही जातीपाती नसतात . कारण गुणा पलीकडे गेलेले , गुणातीत झालेले , कालातीत झालेले लोक त्यांना कसल्या जाती पाती आण कसलं काय . हे सगळं माणसांनी बनवलेले आहे . मार्कंडेयस्वामिनी चौदा हजार वर्षांपूर्वी लहिलेलं आहे , " या देवी सर्व भुतेषु जाती रूपेण संस्थिता " अमही जात त्यांनी तेव्हाच बनवली की जी देवीची जात आहे ती आमची जात आहे . महाकाली , महालक्ष्मी , महासरस्वती ह्या तीनच जाती आहेत माणसांमध्ये . मग त्याचा तुम्ही काहीही विपर्यास करा . अशा ह्या घोट्यामुळे ह्या एवढ्या पुण्यातम्यांचं कार्य दसित नाही .

कृष्णांनी म्हंटलेले आहे योगकषेम वाहामयं . हे लक्षात ठेवलं पाहजि योग झाल्याशिवाय कषेम होणार नाही आपलं . योग घडला का ? नाही घडला आहे हे मान्य केलं पाहजि . अजून घडला नाही , नम्रतेने मेनी केलं पाहजे . आण तो घडला पाहजि . हि इच्छा झाली पाहजि . तेव्हाच वदि जे होत ते आपल्या मज्जासंस्थेवर दसिलं पाहजि जे आपल्या उत्क्रांतीचा एक लक्षण आहे . की आपल्या नसा नसा मधून ते जाणवलं पाहजि . हे त्याच जे लक्षण आहे ते सधिद झालं पाहजि . उगीचच हे असं झालं म्हणजे तस होत , तस झालं म्हणजे असं होत अशा वैचारिक गोष्टी मध्ये राहून माणूस गमावू लागला आहे . आण दुसरे लोक जे असे जे आता भक्तमिराग आहे , कबूल संतसाधुनी सांगितलं भक्तीचा मार्ग घ्यावा . भक्तीचा मार्ग घेतला म्हणजे परमेश्वराकडे लक्ष असत . नामदेवांची फार सुंदर कविता आहे , आण ती आपल्याला आश्चर्य वाटेल नाणकसाहेबानी आपल्या ग्रंथासाहेब मध्ये मराठी भाषेत लहिली आहे . संबंध मराठीत लहिली आहे केव्हाड नामदेवांचं महत्त्व आहे बघा . तर ती इतकी सुंदर कविता आहे . नामदेव म्हणतात एक लहान मुलगा पतंग उडवतो आहे . आण पतंग उडवताना तो इतरांशी बोलतोय , खेळतोय , धावतोय सगळं काही करतोय पण लक्ष त्याच त्या पतंगावर आहे तसच तुमचं पण लक्ष परमेश्वराकडे असलं पाहजि . म्हणून त्यांनी सांगितलं सगळ्यांनी भक्तमिरागाकडे वळा . पण ध्येय गाढू नका म्हणून सांगितलं नाही . अहो जर मारगाला ध्येय नसेल तर त्या मारगाला काही अर्थ राहणार आहे . फक्त टाळ कुटत बसायचं का सकाळ पासून संध्याकाळ पर्यंत . वारकरी पंथातले काही लोक भेटले मला त्यांना बघून सोयला आलं मला . कति भयंकर सतति त्यांची , तोडा मध्ये तंबाकू त्याचाच , ती कृष्णाच्या वरीधात आहे अगदी . तुम्हाला मी सधिद करून देते अगदी नंतर . ती तोडात ठेऊन टाळ कुटत कुटत वारकरी सगळे पोहोचले . आता हे तामसकि लक्षण आहे . डोकी फोडून घेतली परत आले , हे झालं ते झालं , त्यांची सतति बघितली तर अगदी भक्तीच्या सारखी . अहो तो धनवंतरी , लक्ष्मीपती , नारायण तो त्याला तुम्ही भजता तर काय ही सतति तुमची बघवत नाही . आण तो धनवंतरी मग तुम्हाला एवढे रोग कसले ? कॅन्सर झालेला कुणाला काही कुणाला काही , अंगावर लक्ष्मर घालून ही कसली परमेश्वराची सेवा चाललेली आहे . अस नाव घेतात का परमेश्वरच . असं वेड्या सारखं पसिाटल्या सारखं एखाद्याच्या माग लागतात का ? कुणी असं केल्याच का ? तुकारामांचं असं होत का ? आपल्या समोर एवढी माणस झाली असून , एवढे आपल्या समोर मोठी मोठी अवतरण झालेली असताना आपल्या लक्षात कस येत नाही की कस वागायला पाहजि . परत गुरकडे जाऊन पैसे देणं . म्हणजे मी म्हंटल आम्ही पैसे घेत नाही तर म्हणायचं पाच नाहीतर दहा पैसे तरी घ्या . लोकांच्या हे डोक्यातच येत नाही की जिवित कार्याला पैसे लागत नाहीत . पण गुरू कडे पैसे दिले पाहजित ही प्रथा . मग काही लोकांनी सांगितलं पोप पण पैसे घेतो चांगलं करतो का . ते जर मूर्ख असले तर आपण पण मूर्खपणा करायचा . तुकारामांचं उदाहरण बघा शिवाजी महाराजांनी एवढे दागिने पाठवले त्यांच्या बायकोसाठी तर तुकाराम अतशिय नम्र पणाने म्हणाले आम्हाला जमायचं नाही ते महाराज , आम्हाला जमायचं नाही ते घ्यायला .

म्हणजे आजकालचे जे आम्ही ऐकतोय राजकारणाचे प्रकार , धरमाचे प्रकार एकच दसितोय सगळा प्रकार . पैशाच्या मागे लागण हे संतसाधूच काम नाही . त्यांना पैशाचं काय महत्त्व आहे . पैसा कशाशी खातात ते सुद्धा त्यांना माहिती नाही . आण नंतर तुम्ही आपल्या शरीराचे हाल करून घ्या . उपास करायचा . उपास करायचा कोणत्या शास्त्रात सांगितलं आहे . रडोवळं करायचं कोणत्या शास्त्रात सांगितलं आहे . मला कोणत्याच शास्त्रात दसिलं नाही तेव्हा मला दाखवा . संबंध आठवडा भर उपास करायचा . मग ज्याची तुम्हाला हास आहे तेच देव देतोय घ्या उपासमारी घ्या . उपासच करायचा आहे ना तुम्हाला मग घ्या उपासमारी . जुज न म्हंटल आम्ही सफर केलं पाहजि , सहन केलं पाहजि , आम्हाला दुःख झालं पाहजे तरच आम्ही फार मोठे होणार . कटून त्यांच्या डोक्यात ही कल्पना आली हे माहिती नाही . तर मग घ्या हटिलर . आण उपास सुद्धा नेमके चुकीचे करायचे . ज्या दविशी गणपती जन्माला आले त्या दविशी उपास करायचा . श्री गणेश जन्माला आले केव्हाडा मोठा जीव तो , ओंकार त्या दविशी उपास करायचा . ही काय पध्दत आपण काय सुतक पाळणार आहोत का . अहो डोकं लावा डोकं कुठं गेलं . श्रीराम जन्माला आले उपास करायचा , जन्माष्टमी च्या दविशी उपास करायचा . नेमकं ज्या दविशी उपास नाही करायला पाहजि त्या दविशी उपास करायचा . आण नारकचतुरथी ला उपवास केला पाहजि कारण त्या दविशी नरकाचे दार उघडले जाते . त्या दविशी खूप झोपायचं , पण लोक सकाळी लवकर उठून त्यादविशी अंधोळ करतात आण सगळी भूत अंगात घालून घेतात . शास्त्र म्हणजे कुठून आलं , कस आलं , कुणी सांगितलं हेच मला समजत नाही . आण डोकं का लावत नाही तुम्ही . हे कुंडलनी शास्त्र सधिद करायला पाहजि , मी जे म्हणते ते सगळं सधिद झालं पाहजि . परमेश्वर आहे की नाही ते सधिद करावं लागेल पहिल्यांदा . ह्या कम्युनिस्ट लोकांसाठी . नंतर ह्या लोकांसाठी समजावं लागेल की हे करून काय होत .

आता कुंडलनी ही आपल्या त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये साडेतीन वेढोळे घातलेली अशी शुध्द इच्छा आहे . इकॉनॉमिक्स चे लॉज आहेत आपल्याला माहिती आहे अर्थशास्त्रा मध्ये की कोणतीही एक इच्छा पूर्ण होते , पण सर्व साऱ्या इच्छा पूर्ण होत नाहीत . त्याला कारण असं आहे की इच्छा आपल्या शुध्द नाहीत . आज असं वाटत की आपण एक घर घ्यावं मग मोठे घ्यावी या नंतर हे घ्यावं , ते घ्यावं , ते करावं . कधीच इच्छा पूर्ण होत नाहीत . माणूस संतोषात नसतो . त्याला कारण असं आहे की शुध्द इच्छा

अजून जागृत झालेली नाही . आण शुध्द इच्छेची जी शक्ती आहे आपल्यामध्ये ती कुंडलनी जी साडेतीन वेटीळे घालून आपल्या त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये ज्याला सेकुरम असं म्हणतात ,सेकुरम म्हणजे ग्रीक भाषेमध्ये पवतिर ,आण ग्रीस ला जाऊन मी वचिारलं त्यांना कथियाला सेकुरम नाव का दिले ?मला आश्चर्य वाटलं की त्यांना केव्हडी माहिती आहे त्याची . त्यांनी सांगितलं की आमच्याकडे जी अथीना देवी आहे ही कुंडलनी शक्ती आहे . आण तिच्या हातामध्ये असं साप दाखवले आहेत . ज्याच्यात चक्र आहेत आण तिचे जे मंदिर बांधलेलं असावे अशी आपली स्तुती आहे . आण म्हणे याच वरल्य तुम्ही पूर्ण केलं तुम्ही या पायऱ्यांचे तर संबंध पुष्पचीला वेढा होतो . आण तिच्या समोर गणपती बसवलेला आहे . ही आदिशक्तीची कल्पना म्हंटल तुम्हाला अली कुठून ?म्हणं आमही पूर्वी एकाच आईला मानत होतो . त्यांनी सांगितलं एक आई आहे आण मिग तनि तीन शक्त्या केल्या . मला आश्चर्य वाटलं ,हे कथी तुम्हाला माहिती झालं ?हे अलेक्झांडर न सांगितलं का तुम्हाला . ?नाही म्हणे अलेक्झांडर च्या आधीच म्हणे आमचा रेकार्ड होता . परशुरामाच्या वेळच्या गोष्टी आहेत . आण ते लोक आता मातर उठणार आहेत कारण ते कुशागर आहेत . त्यांनी पैसे पाहून घेतले ,जग पाहून घेतलं ,सगळं पाहून घेतलं आता बास झालं आता याच्या पलीकडचं काय आहे ते बघूदेत . ते हजारोनी उठणार आहेत मला माहिती आहे . पण आपल्या देशाचं काय होणार आहे . आपण ह्या चक्रातून कधी निघणार .

कुंडलनीच जागरण हे तत्कषण सहज झालं पाहजि . सहज म्हणजे सह म्हणजे तुमच्या बरोबर ज म्हणजे जन्मलेली . तुमच्या बरोबर जन्मलेली ही कुंडलनी आहे . अगदी व्यवस्थित साडेतीन वेटीळे घालून बसलेली आहे . विशेष करून भारतातील त्यातल्या त्यात महाराष्ट्रातील मंडळी विशेष पुण्यवान आहेत . त्यांना अजून त्यांच्या पुण्याईची कल्पना नाही . ही भूमी काय ते माहिती नाही . साडेतीन वेटीळे यातच आहेत आण काय तुमच्या कोल्हापूरला महालक्ष्मी बसलेलीच आहे . साडेतीन वेटीळे इथे आहेत आण अष्टवनीयक तुम्हाला वेढा घालून बसलेले आहेत . ही सगळी कुंडलनी ह्या त्रिकोणाकार पठारात वेटीळे घालून बसलेली ही भूमी केव्हडी पवतिर आहे . रामाला आण सीतेला सुध्दा पायातल्या वहाणा काढून चालाव्या लागल्या . ती ही भूमी आहे . त्या दंडकारण्यात तुम्ही जन्माला आले आण स्तुती काय आमची . संबंध समुद्र असावा आण पक्षाने तहानलेले असावे अशी आपली स्तुती आहे . पण हे काम अत्यंत सोपं आहे ,फार सोपं आहे . कुंडलनीच जागरण कठीण नाही . पण भूमी ठीक पाहजि . काही काही ठिकाणी आता मी अंगापूरला गेले होते बघा तथि सहा हजार माणस होती ती सगळीच्या सगळी एका क्षणात पार झाली बघा . कमालच आहे लोकांची . अंगापूरची महती आहे . श्रीरामाच्या तथि देवाच्या मूर्ती मळाल्या होत्या तथि रामदासस्वामीना . माझं अंगापूरला जाण म्हणजे ,तुम्ही एकदा जाऊन बघा कति खाचखळगे आहेत तथि ,कस जावं लागत तथि बैलगाड्यां न . अशी स्तुती आहे . पण एकदा तथि पोहोचल्यावर तुम्हाला आश्चर्य वाटलं लोक मातर तथि फुला सारखे . सहा हजार मानस पार झाली . कारण त्या भूमीतच महत्त्व आहे . बीज कतिही कडक असलं तरी ते भूमीच एक वरदान असत . त्यात जर बीज उत्तम असलं तर बघायलाच नको . आण हि किमिया प्रत्येका मध्ये होऊ शकते . म्हणजे काही विशेष नाही . म्हणजे ह्या कुंडलनीच जागरण प्रत्येका मध्ये होऊ शकत . ते झाल्याबरोबर सर्वप्रथम अनुभूती अशी येते की जेव्हा कुंडलनी विशुद्धी चक्रावर येते ,हे इथे विशुद्धी चक्र आहे . आज ते आणलेले नाही त्यांनी . कारण पुष्कळदा असं होत की विचन कराया लागलं की लोकांचं लक्ष त्या विचननातच जात . आण म्हणून ती पुस्तक सुध्दा हिलोक आधी देत नाहीत . म्हणजे असं आहे की जर दवा पेटवायचा असला की नुसतं असं बटन दाबलं की तुम्ही दवा पेटवू शकता त्याला काही करायला नको त्याच्या मागे पुष्कळ पूर्वपीठिका असली तरी नुसतं असं बटन लावायचं . पण लोकांना पुष्कळांना अशी हौस असते की आधी सांगा ती बीज कुठून अली कशी अली . मग आमही अंधार घालवायचा . त्याच्या आधी बटन नाही लावणार . म्हणून हे लोक आधी पुस्तक देत नाहीत . पण तरी जेव्हा विशुद्धी चक्राला कुंडलनी भेदून जाते त्यावेळी आपल्या हातामध्ये अशा चैतन्याच्या लहरी हळू हळू यायला लागतात . असं वर्णन केलेलं आहे सुंदर आदिशंकराचार्यानी सलीलामसलीलाम . आता त्यांची कृपा म्हणजे अशी की दक्षिणेत गेलं म्हणजे खटकन लोक पार होतात . आदिशंकराचार्यांची कृपा आहे ही . त्यांच्या कृपे मुळे लोक पटकन पार होतात . थंडथंड असं हातात यायला लागत . ही सगळी कडे जी ऋतुभरा प्रज्जा आहे ती सर्वप्रथम हाताला लागायला लागते . मग कुंडलनी जेव्हा आज्ञाचक्रावर येते तेव्हा नरिचिारिता स्थापति होते . माणूस नरिचिार होतो . आण जेव्हा बरमहंथराला भेदते त्यावेळी तथि पण थंडथंड लहरी यायला लागतात . म्हणजे मायनस २७३ डिग्री जे टेम्परेचर आहे ते कुंडलनीच आहे . ती इतकी थंड आहे . आण डोक्यातून अगदी गारगार असा वारा येऊ लागतो . पण ही शक्ती आल्या बरोबर आपली सगळी चक्र सुध्दा जागृत होतात . आण ती चक्र जागृत झाल्यामुळे सर्वप्रथम आपली तंदुरुस्ती ज्याला म्हणतात तबबेत ही उत्तम होत .

कॅन्सर सारखे रोग सुध्दा यांनी बरे होतात . याचा अर्थ असा नाही की उद्या सगळे कॅन्सर चे पेशंट तुम्ही माझ्याकडे घेऊन यायचे नाहीत . तुम्हाला मला डॉक्टर करायचं आहे . तुम्ही सगळे डॉक्टर झाला पाहजि . आता हे मोदी बोलले त्यांनी नदिन काहीतरी शंभर तरी कॅन्सर चे पेशंट ठीक केले असतील . पण वाटत का तस ?तुमच्या सारखेच दसितात . अनेक तरहेचे रोग यांनी ठीक होतात . फक्त काही मेलेलच असेल तर नाही होत बहुतेक . अशा रीतीने कुंडलनीच जागरण झालं म्हणजे पहिला प्रसाद आपल्याला आपल्या स्वास्थ्याचा मळितो . कारण ही जी सगळी चक्र आहेत ही सगळी पंचमहाभूत तत्वांनी बनवली आहेत . आण ते जेव्हा एकदा तत्व जागृत झालं म्हणजे त्या तत्वांमुळे आपल्या तबबेती ज्या आहेत ,स्वास्थ्य जे आहे ते ठीक व्हायला लागत . मानसिक दोष जातात . वेडे लोक ,पछाडलेले लोक ,बाधित लोक ,काहीतरी अजून जादूटोणा ने बाधले ले लोक ठीक होतात . त्यातून ज्यांचं गुरुतत्व बघिलेलं आहे अशे लोक ,इथे बरीच मंडळी अशी दसितात कारण माझ्या पोटात खूप दुखू लागलं आहे . अशे लोक ज्यांचं गुरुतत्व चुकलेलं आहे त्यांचं गुरुतत्व ठीक होऊन जात . आण आपल्याला आश्चर्य वाटलं की ज्यांचं गुरुतत्व चुकलेलं असलं तर सगळ्यात मोठं डेंजर म्हणजे त्यांना कॅन्सर सारखा रोग होतो . कॅन्सर हा रोग हमखास होतो ज्यांचं गुरुतत्व चुकलेलं असत . कारण इथे आमच्या पोटात दहा तत्व आहेत गुरुतत्वाची आण ती डोक्यामध्ये गेली म्हणजे एकादशरुद्र होतात . आण एकादशरुद्र एकदा जर बघिलं तर त्याच प्रतिनिधित्व इकडे डोक्यावर होत . आण हे जर अकरा तुमचे बघिले तर कॅन्सर ला सुरवात होते . जी काही आपली सात चक्र आहे त ती सगळी आपल्या मेंदूच्या वर ज्याला लम्बिक एरिया म्हणतात त्याच्या वरती अशी साती चक्र आहेत . तर त्याच नदिन ह्या सहस्रारावर लागत . आण हे जर एकादशरुद्र एकदा बघिले की कॅन्सर ला सुरवात झाली असं समजायचं .

आता थोडे दविसा पूर्वी मी लंडनला एक फार सुंदर शो म्हणून bbc वर दाखवला डॉक्टर लोकांनी ,आण त्यांनी असं दाखवलं की कॅन्सर होण्याची परिस्थिती एखाद्या माणसात जर स्थापति झाली तर त्याला कारण असं आहे की जर तुमच्यात ओव्हर एक्टिविटी कोणत्याही स्थानाला अली समिफर्थेंट की नरव्हस ससिटम ची तर तयारी होते .साध्या भाषेत सांगायचं म्हणजे आपली डावी आण उजवी अशा तामसकि आण राजसकि अशा दोन साईड आहेत . आण ह्या दोन्ही साईड अशा मध्ये आल्या म्हणजे अशी सुषुम्ना नाडी झाली आण इकडे जी ती इडा आण हिपगिला नाडी झाली . तर आपण जर डावी कडे जास्त गेलो कवि उजवीकडे जास्त गेलो तर तर हे मधल चक्र मोडत ,आण हे चक्र मोडल्या मुळे आपली परिस्थिती अशी होते की त्या चक्रावर कोणाचाही आपल्याला आजार होऊ शकतो . त्या चक्राच्या स्तुतीवर अवलंबून आहे . तर अशी परिस्थिती समजा जर कॅन्सर मध्ये असली म्हणजे एखाद्या माणसाचं हे मोडलं गेलेलं आहे म्हणजे मधला भाग आण त्याची खूप एक्टिविटी असली म्हणजे त्याचा संबंध जो एक मधला दंड आहे त्याच्याशी रहात नाही . आण तो न राहिल्या मुळे माणूस एकाकी होतो . आण एकाकी राहिल्यामुळे त्याचा एकच सेल वाढू लागतो आण तोच सेल सगळ्याला खात सुटतो . अशी परिस्थिती जेव्हा सुरवात झाली तेव्हा त्याचं असं म्हणणं आहे की हि सुरवात व्हायच्या वेळेला आपल्या मध्ये अशी कोणती तरी अशी जागा बांधलेली आहे ज्याला ते म्हणतात की विचि इज बिलिट फ्रॉम अवर कर्रिशन . आमही त्याला सामूहिक सुप्त चेतना असं म्हणतो ,कलेक्टिव्ह सब कॉन्शस . तथि कोणी तरी आघात करत . आण ह्याला ते ५८ प्रोटीन असं म्हणतात . आमही त्याला साधं मराठी भाषेत भूत म्हणतो . कारण जे काही झालं ते भूत च आहेत . आण त्याच्या एंटेंक शविय हे होत नाही . आण ह्या गुरूंनी हाच प्रकार केलेला आहे . त्याच्या मुळे जर एखादा माणूस अशा स्तीतीला आला त्याला जर गुरूच असलं असेल तर त्याला हे होण्याचा जास्त संभव असतो . हे त्यांनी अगदी स्पष्ट सांगितलं आहे . त्याच्या वरून दसित की आमही जे दहा बारा वर्षांपासून ओरडतो आहे की कॅन्सर जर बरा करायचा असेल तर सहजयोगात या . हार्ट जर बर करून घ्यायचं असेल तर सहजयोगात या . तुमच्या डायबटीज ला ठीक करायचं असेल तर सहजयोग घ्या . तुमच्यात संतुलन नाही म्हणून हे सगळं होत आहे . लोकांना वेड लागत आजारी पडतात हे सगळं नधियाला पाहजि . पण कुणी लक्षात घेत नाही . आण लक्षात न घेतल्या मुळे आज इतके त्रास आपल्या देशात आहेत . सहजयोगानी इतक्या लोकांना आमही बर केलेलं आहे ,म्हंटल तर गरीब लोकांना त्यांच्या जवळ पैसे नव्हते अशा लोकांना ,मध्यमस्तुतीच्या लोकांना ,श्रीमंतांना सगळ्या लोकांना सहजयोगाचा फायदा झालेला आहे . पण तरी सुध्दा सहजयोगा मध्ये जमल पाहजि अशी परिस्थिती नसते . जर एखाद्या माणसाला आमही बर केलं तर तो आणखीन दहा आजारी माणसांना घेऊन येतो . अरे बाबा तू का डॉक्टर होत नाहीस ,तुला मी सांगते कस करायचं ,ते सोपं काम आहे . ते तू कर ना . मला काही आजार ठीक करायचे नाहीत . मला लोक डॉक्टर करायचं आहे . लोकांना पार करायचं आहे . ते माझं काम आहे . तर तो दहा आणखीन घेऊन येईल . त्या नंतर आणखीन पंचवीस घेऊन येईल . मग म्हंटल नको ,तर माताजी आमचं ऐकतच नाहीत . मग रागवायचं ,पेपरात माझ्या वरिध्द दयायचं . हा असला प्रकार . म्हणजे सत्यापासून पळण्याचे कति मारा आहेत ते बघा . आपल्या देशाला काहीही झालेलं नाही अजून . आपण अजून धरमात आहोत ,चौर्यामाराय करतो कबूल . सरकारच्याच करतो ना देवाच्या तरी अजून एवढ्या करत नाही अजून . सरकारच्या करतो चौर्यामाराय त्याला काही हरकत नाही म्हणा विशेष . पण तेही बरोबर नाही आहे कारण त्यांनी मनशांती रहात नाही . आपण दुसऱ्यांची दुर्दशा करतो त्याने . हे काही चांगल नाही . त्यांनी समाजतल्या कति लोकांना त्रास होतो . लोक जे पैसे बशि खातात त्यांनी लोकांना कति त्रास होतो . हे काही पुण्यकर्म नव्हे . पण देवाची आपण चोरी करत नाही . म्हणजे देवाचे दागिने असतील तर आपण ते चोरत नाहीत . म्हणजे थोडी भीती आहे देवाची . थोडा बहोत धर्म आहे . धार्मिक आहोत अजून ,अजून आईवडील समजतात . पुष्कळ गोष्टी अजून आपल्या मध्ये अजून आहेत . आपली सामाजिक स्तुती चांगली आहे . इतर लोकांसारखी नाही .

तुम्हाला आश्चर्य वाटेल त्या लंडन शहरामध्ये एका दविसाला दोन मूल आईबाप ठार मारतात . आण्णीती चांगली मूल असतात . नुसतं तरिस्कार ,मला त्याचा द्वेष वाटला . आमच्या लहानपणी मला आठवत असा शब्द जरी तोडातून नघिला तर आमची आई फाडकन तोडात द्यायची . द्वेष करण हे पाप आहे . तर अजून आपण संतांच्या कृपेमुळे खूप उच्च दर्शला आहोत . या बदल शनका नाही . हे मान्य केलं पाहजि . पण ह्या दोन स्तुतीतून नघिण आम्ही स्वतः आत्मा आहोत ही स्तुति स्थापन झाली पाहजि . मग तुम्हीच तुमचे गुरू होता . आता सहजयोग काही आजची गोष्ट नाही आहे . आपल्याला आठवत असेल जनकाने पण नचकितला आत्मसाक्षात्कार दिला होता हजारो वर्षांपूर्वी . इंदुराला सुध्दा दक्षिणाला गेला तेव्हा आत्मसाक्षात्कार घ्यावा लागला होता . अशे आपल्याकडे उल्लेख आहेत . हजारो वर्षांपासून हे आत्मसाक्षात्काराचं कार्य सुरू आहे . पण वशिष्ठः महाराष्ट्रात नाथपंथीयांनी उत्तमपणाने फार कार्य केलं आहे . पण त्यांची आपण काय दुरदशा केली हे बघण्या सारखं आहे . परवा मी गेले होते कानिफनाथांच्या समाधीवर आण्णीती जागा अशी ते म्हणाले मला की पाच पाच वर्षांचा इथे दुष्काळ होतो . कस होतं हे . म्हंटल तुम्ही त्यांना कती छळलं . मी असं ऐकलं आहे ती तुम्ही त्यांना मुसलमान मुसलमान म्हणून शेवटी मारलं आण्णी इथे शेवटी गाडून टाकलं हे खर आहे ना . हो म्हणाले खर आहे . मग देवाने तुमच्यावरती आणखीन काही फुलांचा वर्षाव करावा असं वाटतंय का तुम्हाला . ज्ञानेशाना छळले ले कोण ,तुकारामाना छळणारे कोण ? ,हे आपल्याला पुण्य जुळलेले आहे . या पुण्याची भरपाई कशी करणार . त्या साठी देवाच्या एका गोष्टीवर विश्वास ठेवला पाहजि कितो कष्टमेचा सागर आहे . काही केलं तरी तो कष्टमेचा सागर आहे ,परेमाचा तर आहेच पण मुख्य म्हणजे तो कष्टमेचा सागर आहे . काहीही पूर्वजन्मात केलेलं असलं तरी तो कष्टमा करून तुमची कुंडलनी जागृत करून देईल . मग आत्मा झालं पाहजि . आमच्या सहजयोगात आण्णीत्या सहजयोगात थोडासा फरक आहे . म्हणजे काय म्हणतात त्याला सुधारून वाढवलेली आवृत्ती ती अशी आहे की मी असा वचिर केला जगामध्ये प्रश्न का आहेत लोक असे का वागतात ? पहिल्यांदा हे पाहिलं पाहजि की हा प्रकार काय आहे . मग त्याच्या नंतर मी म्हंटल की सामूहिक चेतना सुरू करायची . आण्णीत्या सामूहिक चेतनेत जर आपण आणलं तर जमल पाहजि . त्या साठी सुध्दा लोकांमध्ये काय काय प्रश्न आहेत ते पहिले पाहजित . चक्रावरती ध्यान वेगरे देऊन ,बऱ्याच लोकांच्या भेटीगाठी घेऊन ,आतमध्ये सगळं सूक्ष्मात कळत . तर त्याच्या मध्ये माझ्या लक्षात एक गोष्ट अली की जर माणसाला म्हंटल तू असं करू नकोस की झालं . तो तसच हमखास करणार . त्याला म्हंटल तू दारू पळि नकोस कितो पणारच . त्याला म्हंटल तस नाही करायचं तर तो ते करणारच . हा माणसाचा स्वभाव आहे . असं जनावरांचा नाही माणसाचाच आहे . मग म्हंटल याला इलाज काय ?जर त्याला काही सांगितलं की बाबा तू धर्मात ये धर्माचरण कर ,शुद्धता घे तर झालं तो उलटच करणार काहीतरी . असलं काहीतरी त्याला म्हणतात ना लूपहील असं काढायचं त्यातलं आण्णीत्यालाच धरून बसायचं . मग त्याला कस करायचं ठीक ?आईच्या दरीपटीने वचिर करा . आईला नेहमी वाटत कस ठीक करायचं मुलाला ?तर मी असा वचिर केला की यात मुख्य असं तत्त्व आहे की माणसाला दुसऱ्याचं ऐकता येत नाही . दुसऱ्यांनी काही सांगितलेलं ऐकून घेत नाही माणूस . तर त्याच्या मध्ये जर कुंडलनीच जागरण झालं समजा तर ,कबूल कंदील कतिही घाणेरडा असला तरी त्याच्या मध्ये थोडासा जरी दवा लागला त्या टर्मिटेमित्या दऱ्याच्या प्रकाशात काहीतरी दसिलच त्याला . ते दसिल्या बरोबर हे माझ्यात अशी घाण आहे हे कळल्या बरोबर तो सोडेल त्याला . हातात साप दसिल्यावर तो सोडणारच ना . म्हणून ह्या सहजयोगा मध्ये फक्त तुमची आधी जागृती करून घ्यायची मग तुम्ही तुमचं बघा मला सांगायच नाही काही . तुमचं तुम्ही ठीक करायचं ,तुमचं तुमच्या जवळ आहे ते तुम्हाला दलि आता तुम्ही बघा . तुमचे तुम्ही गुरू झाले म्हणजे आमची सुट्टी झाली .

अशी हिपिदधत आम्ही ह्या सहजयोगात काढली आहे . आधी सगळ्यांना पार करून टाकायचं . मग थोडा तरी आनंदाचा अनुभव येतोच . आण्णिदिन काहीतरी हातात थंड वेगरे आलं की आहे काहीतरी असं डोक्यात येत . तेव्हा डोक्यात एकदा घुसलं म्हणजे माणूस वचिर करतो की होतं तरी काय हे . बघावं पुढे . आण्णि मग त्याला हळू हळू कारण तो सामूहिक चेतनेत जागृत होतो . सामूहिक चेतना त्याला लाभते म्हणजे आपल्यात काय चूक आहे ते कळत . एक गृहस्थ ते पार झाल्यावर म्हणाले माताजी माझं इकडे जळू लागलं आहे . म्हंटल तुम्हाला हार्टरबल आहे का . म्हणाले हो . म्हंटल ते च जळतंय बघा . तो आश्चर्यचकित झाला . मी म्हंटल आता हे नीट कस करायचं ते सांगते तुम्हाला चालून . तुमचा हार्ट ठीक होणार त्यांनी . म्हणजे मी काय आहे माझी चक्र काय आहेत ते दसिलं . म्हणजे तुम्ही आपल्यापासून अलगच होता . तुम्हाला आपलीच चक्र दसिले लागल्याबरोबर तुम्ही ती चक्र नीट करू शकता . स्वतः तुम्ही समर्थ होता . तुम्ही समर्थ झाल्यावर कळत की माझ्यात हा दोष आलेला आहे . तो दोष तुम्ही ठीक केल्यावर तुम्हाला दुसऱ्याचं समजत मग तुम्ही असं नाही बोलत की तुझ्यात अहंकार आहे . तर म्हणता की तुमचं आजू धारलंय . म्हणजे सहजयोगीच मला म्हणतात की आमचं आजू धारलंय काढा आमचं . म्हणजे मला अहंकार झालाय काढा आमचं . असं कुणी म्हणेल का ?कारण आजू दुखते इथं दुखायला लागत . अहंकार दुखतो मग . नकोरे बाबा तो असं होत .

अशा रीतीने आत्मबोध घडल्या नंतर जे एक व्यष्टीला मळित ते समष्टीला कळत . समष्टी ज्ञान आपल्यामध्ये येऊन जात . ज्ञान म्हणजे बुद्धीच नाही पण आपल्या नसामध्ये ते ज्ञान येत . हे कुंडलनी जागृतीच लक्षण आहे . असे अनेक तरहेचे प्रकार तुम्ही ऐकले असतील पण एकच याला प्रकार आहे म्हणजे कुंडलनी जागरण दुसरं काहीही नाही . बाकी कुणी काहीही म्हंटल तरी त्याला शास्त्राधार नाही त्याचा काही उपयोग नाही आहे . ते काही जमत नाही ,होण्या सारखं नाही . कधी कधी अशे लोक जे अशा मार्गाला गेले मला त्रास होतो त्यांचा . पण मग मी सांगते त्यांना हात जोडून मला तुम्ही माफ करा आण्णि तुमचा जो मार्ग तुम्ही अवलंबलेला आहे त्याच मार्गाने जा . पुढल्या जन्मी बघूया . अशी स्तुती असते . कारण ते सोडायला तयार नसतात . चिकटून असतात मग करायचं कस काय . पण ज्यांना अजून सुबुध्दी राहिलेली आहे ज्यांच्यात वैविक आहे त्यांना समजलं पाहजि की आम्हाला तुमच्या कडून काहीही घ्यायचं नाही . तुमचे पैसे नकोत काही नको . फक्त तुमचं जे तुमच्या जवळ आहे ,तुमची किल्ली आम्ही द्यायला आलो आहोत . ते नम्र पणे घ्या . त्यात उद्दामपणा केलातर जमायचं नाही . उद्दामपणाला कुंडलनी उठायची नाही . नम्रपणा पाहजि तिला . तुमच्या कुंडलनीला इतकं समजत की ती तुमची आई आहे साक्षात . तीच तुमची खरी आई . कारण तीच तुम्हाला पुनरजन्म देते . आण्णीती सारखी तुमच्या बरोबर असते . प्रत्येक वेळेला तुम्ही जन्माला आला की ती तुमच्या बरोबर येते . आण्णि तुमचं सगळं टेंपरेकॉर्डिंग आहे तिच्या जवळ . काही काही लोकांच्या मातर कुंडलनिया पहिल्या की मात्र बघवत नाही . जस काही मातून टाकलं असेल कुणाला ,जशे अगदी गर्भगळीत . उठता येत नाही तिला अशी जळालेली अशी सुध्दा कुंडलनी असते . ते बघितलं की वाटत की ह्या माणसाला आता कस सांगायचं . उलट तो वाद घालतो माझ्याशी . पण मी वाद घालून पण मला ती कुंडलनी दसिते मग वाटत तो वाद का घालतो माझ्याशी . एखादा कॅन्सर चा पेशंट यावा आण्णि डॉक्टर शी वादावादी घालावी तशातली स्तुति .

तेव्हा सगळ्यांनी सुज्ज पणा धरावा . आण्णि सुज्ज पणे हे घ्यावं . जे तुमचं आहे ते तुमच्याजवळ तुम्ही घ्यावं . ह्या ज्ञानाला काही अंत नाही . माझी आता इंग्लिश भाषेतच जवळ जवळ दोन हजार भाषण झाली असतील . मराठी भाषेत चार एक हजार भाषण झाली असतील . हिंदी भाषेत पाच हजार भाषण झाली असतील . तर ह्या सर्व भाषणांचे सार एवढेच आहे की तुम्हाला समजावून सांगावं लागत . नुसती कुंडलनी जागरण करून होणार नाही . मुलांना आता मोठी झाली त्यांना आता समजवावं लागत . की बाबारे हे तुझं आहे ते तुझ्याजवळ घेऊन घे . त्यात आता हयगय करू नकोस . पण त्यात अर्त शहाणे त्यांचे बैल रकिामे . काहीतरी पेपर मध्ये छापायचं माझ्या वरिद्ध . अहो मी त्यांचं काय वाईट केल्या माझ्या वरिद्ध काय छापण्या सारखं आहे . पण हे कलियुग आहे ना इथं काहीही होऊ शकत . त्यांना रकाने भरायला काही नसल म्हणजे माझ्या वरिद्ध लहीत असतील . त्यामुळे मी त्यांना क्षमा करते . पण तुम्ही अशा अर्धवट लोकांच्या गोष्टीत येऊ नये . पार झाल्यानंतर त्याच्यावरती उहापोह होऊ शकत नाही . कारण हे काही वचिरांनी झालेले नाही . त्याच्या बदल काही चर्चा होऊ शकत नाही . त्याच्यावर काहीही होऊ शकत नाही फक्त आपली प्रगती कशी करून घ्यायची ते बघायचं . म्हणजे सुषुम्ना नाडीत असण्या साठी माणसाला वर्तमान काळात असायला पाहजि . आण्णि वर्तमान काळात राहण्यासाठी पहिल्यांदा नरिवचिरेत यावं लागत . आण्णि नरिवचिरेत येण्यासाठी नदिन कुंडलनी आजू चक्रावर असायला लागते . जर त्याला वाद घातलात तर कुंडलनी कशी राहणार ?जर तुम्ही वाद घातलात तर तुमचं बी रोपल जाईल का ?वादांनी कधी बी रोपलेल कुणी पाहिलं आहे का . ही जिवित क्रिया आहे . परत लक्षात घ्या ही जिवित क्रिया आहे . ही घटना घडली पाहजि . आण्णी ती घडल्या नंतर जस आपण एखाद बी रोपल्या नंतर अंकुरत आण्णि हिळवार पणे त्याला आपण सांभाळतो तसच आपण त्याला सांभाळावं लागत . आण्णि हिळू हिळू त्याला सांभाळता सांभाळता सर्व आपल्याला ज्ञान होऊन जात की हे काय आहे ,हे कस करायचं ?यावर मेहनत कशी घ्यायची . आण्णि माणूस सूक्ष्मात वाढत जातो . त्याची खरी संपदा तेव्हा दसिते .

आज सर्व जगाला अत्यंत अनर्थकारी असं काही घडेल अशी भीती आहे . फार अनर्थ घडणार आहे . जर माणूस आज जागृत नाही झाला तर ह्या सर्व जगाचा नाश होणार अशी स्तुति आलेली आहे . आण्णि लोक शॉक स्तुति बसलेले आहेत . जरी तुम्ही म्हंटल की काही होणार नाही तरी ते आहे ते आहे . तेव्हा माणसाला जागृत हे झालच पाहजि . आपल्या उत्क्रांतचिया पदावर आज तुम्ही एक मानव स्तीतीला आला आहे ,एका अमबि पासून मानव झाला आहे ,आता ह्या उत्क्रांतीची पुढची स्तुति गाठलीच पाहजि . जे हे गाठतील त्यांनाच लाभ होणार . आण्णि जे गाठणार नाहीत त्यांच्या बदल देवाला काळजी नाही . तेव्हा हे गाठून घ्यावं कारण आपण स्वतः देवाच्या साम्राज्यात शरिल्या शिविय त्याच्या अनुभूतीची कवि त्याच्या कडून मळिणार्या सौरक्षणाची आपण कशी हमी देऊ शकतो . त्याच्या साम्राज्यात यायला पाहजि मग बघा . त्याच्या साम्राज्यात आल्यावर मग मला पत्र येतात आम्ही माताजी आनंदाच्या सागरात पोहोत आहोत . आमचे सगळे रोग बरे झाले . आम्हाला काही दुखणी नाहीत . आता आणखीन सहजयोग वाढावा आण्णि अनेक लोकांना असच हे सुख मळिचं ही एकमेव इच्छा . आता त्यांच्या इच्छेला बघून मी सगळीकडे फिरत असते . आण्णि पुष्कळ मेहनत करत असते . आता सारखा प्रवास ,भाषण चाललेली आहेत . आपल्या सांगलीला सुध्दा मला असं वाटलं की कोल्हापूर पेक्षा सांगलीला बर राहील . महालक्ष्मीचं स्थान

आहे सगळं बरोबर आहे पण भामट्यांचं राज्य बसलेलं आहे . भामटे बसलेत चारीकडे त्या महालक्ष्मीला . जथिं जाल तथिं तीर्थक्षेत्री सगळे भामटेच बसलेत . नाशकाला गेलं तथि भामटे , इथं आलं इथे भामटे . कुठेही जा तीर्थक्षेत्र म्हंटल क भामटे आलेच . म्हणजे हे अगदी काय आहे ते मला समजत नाही . तथि भूत बायकांच्या अंगात येतात म्हणे देवी अली आहे . आता ह भूत आहेत हे कस सांगावं . अहो देवी अशी कोणाच्याही अंगात यायला तिला काय वेड लागलय क काय . अहो देवी म्हणजे काय माहिती आहे काय . ?देवी म्हणजे शक्ती आहे जी ने सर्व सृष्टी निर्माण केली . ती अशा काय मूर्ख बायकांच्या अंगात येणार आहे का ? हे कस तुमच्या लक्षात येत नाही . हितमसकि वृत्ती , मग तच्या पायावर जायचं , त्या देवी तथि खेळवायच्या , त्या घांगरी फुंकायच्या काय वेडेपणा आहे हा देवाच्या नावावरती . तथि देवी सुध्दा जास्त दविस बसणार नाही त असं कराय लागलात तर . साक्षात पृथ्वीतत्वानी देवी तथि महालक्ष्मी बसली आहे , महालक्ष्मी तत्व म्हणजे तुम्हाला काय वाटलं , महालक्ष्मी म्हणजे सुषुम्ना नाडी आहे संबंध . आण तथि जाऊन तुम्ही म्हणता उदो उदो आंबे , जला उदो उदो आंबे म्हणता तीच कुंडलनी आहे . आता तुम्ही महालक्ष्मीच्या देवळात आंबेच नाव का घेता . कारण महालक्ष्मीच्या क्षेत्रातून त्या म्हणजेच सुषुम्ना नाडीतूनच कुंडलनी अशी वर नघिते . म्हणून म्हणायचं उदो उदो आंबे . महालक्ष्मीच्या देवळात जाऊन म्हणायचं कारण ती महालक्ष्मीच्या परसिरातूनच नघिणार आहे . तथि केव्हडी कृपा तुमच्यावरती आहे . चारीकडे बघतिलं म्हणजे असं वाटत कि इथे महालक्ष्मीचं राज्य पसरलेलं आहे . पण अजून ते डोक्यात आलेलं दसित नाही .

पुष्कळ असे अनेक प्रकार आहेत , त्याच्या बदल बोलायचं म्हणजे अर्थ लोक उठून जातील इथून कदाचित . म्हणून समजावून सांगतिलं . आईला काय जे सत्य आहे ते सांगणार . वाईट वाटून नाही घ्यायचं . तुमच्या हतिसाठी हे सांगतिलं आहे . जे सत्य ते सांगतिलं . शेवटी हतिप्रयि करुना . जरी थोडस वाईट वाटलं तरी हरकत नाही पण शेवटी ते प्रयि वाटेल . परवा अशाच एक बाई आल्या होत्या . मला काही माहिती नाही त्या आपल्या सुनांना त्रास देतात . तर मी त्यांना म्हंटल कि आता मुलीनी मुळीच हडिस्तानात लग्न करू नयेत अशी स्तुति झाली आहे . कारण मुली घरात आल्या कि त्यांना आपण छळायला सुरवात करतो . मला काय माहिती ह्या सुनांना छळतात म्हणून . त्यांचे यजमान दोन मनिटोनी उठून उभे राहिले म्हणाले हे कटुसत्य आहे पण आहे सत्य . आम्ही जातो आता . मग कळलं की त्यांच्या घरात असा त्रास आहे . पण त्या नंतर ह्या बाईनी छळायचं सोडलं . हे कबूल . तेव्हा जे म्हंटल ते शेवटी प्रयि होत . आण मिला त्यांनी मग सांगतिलं कि भाताजी बर झालं तुम्ही माझे कान उघडले . कारण मी पाप करत होते . आण तुमच्या सांगण्याने माझं भलं झालं . तर जे आज तुम्हाला करायचं आहे ते जरी थोडस कटू जरी वाटलं तरी ते आईने सांगतिलं आहे प्रेमानी सांगतिलं आहे आण भल्यासाठी सांगतिलं आहे असं समजून थोडस सूक्ष्म लक्ष दलि पाहजि त्याच्या कडे तुम्ही अत्यंत जड तरहेने पाहिलं तर तुमच्या लक्षात येणार आहे कि अत्यंत सूक्ष्म स्तुति आहे . आण सूक्ष्म स्तुतीला उतरलं पाहजि . आता आम्ही काही संसार सोडलेला नाही आमचे पती तुम्हाला माहिती आहे कि फार मोठ्या जागेवर लंडनला नोकरीवर आहेत . त्यांना फार मोठा पगार आहे . श्रीमंत आण राजघराण्यातले आम्ही आहोत . आम्ही काही संसार सोडून कुठे गेलेलो नाही . पण एवढेच सांगायचं मला कि त्यांची सर्व बाबतीत मला मदत आहे . त्यांच्या शविय मी हे कार्य करू शकले नसते . माझ्या घरच्या , माहेरच्या सासरच्या सर्व लोकांची मला खूप मदत आहे . आण त्यांच्या मदती मुळे हे कार्य होतंय . काही संसार सोडायला नको काही वणवण फरियाला नको , सन्याशाचे ड्रेस घालायला नको काही नको . गृहस्तात राहूनच उलट सहजयोग मळितो . उलट सन्याशाला आम्ही मुळीच जागृती देत नाही . हे पलायनवाद कशाला . कवि नुसतं आपलं सर्तफिकिट द्यायचं कि आम्ही सन्याशी आहे आण सोवळं करत बसायचं . सन्याशाला कशाला सोवळं लागत . म्हणून हे लक्षात ठेवलं पाहजि कि जी गोष्ट घटीत होते ती अंतर योगात होते बाह्यतः होत नाही . आण जी गोष्ट अंतर योगात होते त्याला कुठलाही बाह्य उपकरण लागत नाही . नसती ढोंगबाजी करायची काही गरज नाही . कि पडे बदलून त्याला दोन रुपयाचा रंग लावून फरियचं आण म्हणायचं आम्ही मोठे सन्यासी बाबा झालो .

हा अंतर योग आहे . आण अंतर योग हा आतमध्ये चालतो . ते आतमध्ये घटीत होत , सन्याशाचे भाव आहेत ते आटले आहेत , बाहेरचे नाहीत . जो माणूस सन्याशी असतो तो आतून असतो बाहेरून नाही . आपल्या कडच्या तरुण मुलां कडे सुध्दा आपण लक्ष दलि पाहजि . आपलं लक्ष नाही , आजकाल च्या तरुण मुलांना आपण बरोबर वचवस्थिति सांगतिलं नाही तर ते परमेश्वराला वसिरतील . देवाची सधिता त्यांना द्यायला पाहजि . जर आपण त्यांना देवाची सधिता दली नाही तर ते फार वाईट वागतील . मी पाहिलिलं आहे कि एके ठिकाणी मी गेले होते ह्या तुमच्या सांगलीच्या जवळ इचलकरंजीला तर तथि एक गुरुप आलेला , दार पडिन सगळेजण , पंधरा वीस तरुण मुल अली आण त्यांनी आमच्याबरोबर जी फॅरिनर्स होती त्यांना मारल . मग अर्थातच पोलिसात त्यांनी वरदी दलियावर पोलिसांनी त्यांना मारलं असेल . पण मी तरी पोलीस कमीशनरला सांगतिलं होत काही करू नका . पण हा काय पध्दत झाली . अहो नुसती सोळा सतरा वर्षाची मूल दारू पडिन तथि अली आण भुरखा सारखे वागले . शोभत का हे ? इचलकरंजीची गोष्ट आहे हि . मग अर्थात पोलीस कमशिनर स्वतः त्यांनी दखल घेतली , क्षमा मागितली , पत्र लहिलं मग पण त्याला काही अर्थ नाही मग . पण दारू अजून पतितच . इचलकरंजीला पैसा आल्याबरोबर दारू सुरु झाली . पैसा ह झेपत नाही , स्वातंत्र्य ह झेपत नाही काहीच झेपत नाही . सतरा अठरा वर्षाची मुल दारू पडिन झगून असा उत्पात केला त्यांनी . कोण कंट्रोल करणार त्यांना . आण फॅरिनर्स ना जाऊन काय सांगायचं बाहेर , अहो हे हा लोक दारू पतित ते म्हणाले आमच्याकडे पण दारू पतित पण असा उत्पात करत नाहीत . हि आज आपल्या मुलांची आज स्तुति आहे . तेव्हा तुम्हाला जर ह्या मुलांना सांभाळायचं असलं त्यांचं आयुष्य काही बर करायचं असेल तर असं करा , वारणेच्या आपले कोरे साहेब मला म्हणाले माताजी मी यांचं एव्हडं भलं केलं पण हे सगळे वाईट मार्गाला लागले . काय फायदा याना एव्हडी संपत्ती देऊन तरी काय मळिलं मला . मी दुःखात होते म्हणाले तुम्ही संत तुम्ही तरी काही सांगा . आम्ही सांगतिल्यावर त्यांनी खुसपट काढायला सुरवात केली . तेव्हा आता आपल्या पुढच्या प्रगतीचा वचार केला पाहजि . इतकच नव्हे तर आपल्या मुलाबाळांच्या प्रगतीचा वचार केला पाहजि . आपल्या देशाचा वचार केला पाहजि . विश्वाचा वचार केला पाहजि . आण त्या सर्व वचारांमध्ये हे तत्व आपण मळिलं पाहजे . कारण जो प्रकाश त्या मध्ये देणारे आहात ते तुम्हीच आहात . तुम्हीच दवाळी करणार आहात . तुम्हीच त्याचे पूज्य आहात . म्हणून सगळ्यांना अत्यंत नम्र वनिन्ती आहे कि सगळ्यांनी शांत पानाने आधी आत्मसाक्षात्कार घ्यावा . तुम्हाला जर काही प्रश्न वचारायचे असतील तर ते तुम्ही लहिन कळवा , त्याची उत्तर तुम्हाला पाठवून देऊ . पण आता त्याच्यात आपण वेळ घालवणार नाही . मी बरच लांबलचक लेक्चर दलिय कारण एकंदर परिस्थिती बघून असं वाटलं कि एव्हडं बोलावं लागेल ह्या ठिकाणी . नाहीतर काही जमायचं नाही .

आता ह्याच्यात काहीही क्रिया नाही , कोणाचेही मंत्र नाहीत , अक्रयित बसायचं आहे . ज्यांना कसलाही त्रास असेल कवि असं वाटत असेल कि आमचं हे चुकलं , मी फारच पतित आहे असं काही वचार आणायचा नाही मनात . तुम्ही देवाचे मंदिर आहात हे सांगतिलं मी आधीच सांगतिलं . आण त्यात तुमचा दवा फक्त लावायचा आहे एव्हडच . तेव्हा आपल्यातली कमीपणाची भावना काढून टाका . दुसरं म्हणजे सगळ्यांनी टोप्या काढून ठेवा . कारण ब्रम्हर्धर छेदायच आहे . बायकांनी पदर घेतलतर हरकत नाही . आण आई समोर काहीच औपचारिकता नसते ना .

सायनस चा त्रास आहे काही काही लोकांना , काही काही लोकांचं गुरुतत्व बघिलेलं आहे . काही असलं तरी प्रयत्न केला पाहजि . आता डावाहात माझ्याकडे असा करा . आता हि महाकालीची इच्छाशक्ती आहे हे मी तुम्हाला सांगतिलं आहे . आण उजवा हात गणपतीला स्मरण करून हा असा जमनीवर स्पर्श करून ठेवायचा आहे . आता मना मध्ये फक्त इच्छा करायची कि आई मला आत्मसाक्षात्कार हवा . आता सगळे जण डोळे मट्टिन घ्या . डोळे अजबित नाही उघडायचे . जर डोळे उघडले तर कुंडलनी चढणार नाही . कारण हा अंतर योग आहे . आता डाव्या हातात गारगार वाटायला लागल्या नंतर मग उजवाहात माझ्याकडे करायचा आण डावाहात असा मागच्या बाजूने आकाशाकडे करायचा . नंतर मी सांगेन तेव्हा . त्याच्या नंतर डोक्यावर , टाळवर असा हात फरियायचा तर तुमच्या लक्षात येईल कि इथून असं गारगार येत आहे . झालं , ही सुरवात आहे . म्हणायचं कि कुंडलनी जागृत झाली अंकुरली . पण ती एक सूक्ष्म आहे अत्यंत एखादा लहानसा केसा सारखा भाग तथि वर आलेला आहे . आण त्याच हा सुरवात आहे . त्याच्यात पुढे साधना करून वाढ करावी लागते .

1985-02-02, Public Program

2 फेब्रुवारी 1985

Public Program

Sadoli Khalsa (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

ताराराणी हायस्कूल चे संचालक , तसेच शिक्षक वृंद , कोल्हापूरचे अबालवृद्ध आणि आसपासच्या खेड्यापाड्यातून आलेल्या सर्व साधकांना आमचा प्रणाम असो . आजचा वषिष सहजयोग तर आहेच आणि सहजयोगावर मी पहिल्यांदा पण तुम्हाला सांगितलं आहे की सहजयोग म्हणजे तुमच्या बरोबर जन्मलेला योगाचा जन्मसिध्द अधिकार . सहज म्हणजे सह म्हणजे तुमच्या बरोबर आणि ज म्हणजे जन्मलेला . ही जिवित कर्या आहे . आणि ती जिवित कर्या आपल्या मध्ये घाटीत होते त्या साठी काहीही कर्या करावी लागत नाही . अकरयित ते घडत हे मागच्या वेळेला तुम्हाला समजावून सांगितलं होत . पण महालक्ष्मीच्या परसिरात बसल्यावर ही महालक्ष्मी कोण ? तचि आपला काय संबंध ? , आपण देवळात जाऊन काय मळियायचं ? वैगरे ह्या गोष्टीची कुणाला माहिती नाही . देवळात जायचं खणानारळानी ओटी भरायची एवढं जे साधुसंतांनी सांगितलेलं आहे तेव्हा आपण करतो . तचिया परसिरात राहून तचिया आशीर्वादाने ही सशयशामला भूमी पुनीत झालेली आहे तचि पूरण उपभोग घ्यायचा ती आपली एक प्रवृत्ती आहे . तरी सुधदा ही महालक्ष्मी कोण ? ही महालक्ष्मी तत्त्व रूपाने आपल्या मध्ये वास करत असते . आणि जी सुषुम्ना नाडी अशी जी आपल्या मध्ये जी मधोमध आपल्या मध्ये आहे , जचियातून कुंडलीनीच उत्थापन होत त्या नाडीला महालक्ष्मीची नाडी असं म्हणतात . डावी कडे महाकाली आणि उजवी कडे महासरस्वती ह्या दोन्हीच्या मलिनानी बनलेले जे मधोमध अशी पोकळी आहे ह्या पोकळीला सुषुम्ना नाडी असं म्हणतात . म्हणजे महालक्ष्मी ही सुषुम्ना नाडी आहे आणि तचियातूनच कुंडलीनीच उत्थापन होत म्हणून जरी ही महालक्ष्मी आहे तरी तचिया समोर जाऊन आपण उदे उदे आंबे असं म्हणतो . अंबा ही कुंडलीनी आहे . जो आपण जोगवा म्हणतो तेही तेच आहे . ग्रामीण वभिगा मध्ये जोगवा म्हंटला जातो ते ही कि तुम्ही मला जोगवा द्या . म्हणजे पैसे मागणे नव्हे . योग द्या . उदे उदे अंबे , तुझा जर उदय झाला , तुझी जर आमच्यात जागृती झाली तर आमहाला योग मळिल याला जोगवा म्हणायचं . हे आपल्या ग्रामीण वभिगातून लोक रोज गात असतात . पण ते काय आहे याबद्दल आपल्याला जास्त माहिती नाही . ही जी महालक्ष्मीची शक्ती आपल्या सुषुम्ना नाडीत वास करते , ह्या महालक्ष्मीच्या तत्त्व मुळेच आज आपण एका अमबि पासून माणूस झालो आहोत .

ही धर्म धारण करण्याची शक्ती आहे . म्हणजे आधी आपण एक कार्बन म्हणून एक जड मातर होतो . त्या ठिकाणी गणेश शक्ती आहे . त्याच्या नंतर जेव्हा माणूस हा नुसता अमबि स्तथित असतो आणि जेव्हा पासून त्याच जीवन सुरु होत त्याच्यात जिवित पणा येतो . तेव्हा महालक्ष्मीची शक्ती कार्य करते . त्याच्या मध्ये आपण धर्मधारणा करतो . जनावरांचा धर्म वेगळा तसाच मानवाचा सुधदा एक धर्म असतो असं म्हंटलं तरी चालेल . तर कार्बनची चार व्हॅलेन्सीज आहेत तर माणसाला दहा व्हॅलेन्सीज आहेत . म्हणून माणसाचे दहा धर्म आहेत . जर तो धर्मातून चुत झाला तर ही कुंडलीनी चढू शकत नाही . कारण ती सुषुम्ना नाडी आहे , तचिया मध्ये काही तरी वकिती येते . ही महालक्ष्मी जिला आपण रातरन्दविस मानतो ही स्वतः सूक्ष्मां मध्ये जरी महालक्ष्मी स्वरूप असली आणि सुषुम्ना नाडी स्वरूप असली तरी सुधदा तरी जडामध्ये डॉक्टर लोक तिला पॅरासमिफाटेटिक नर्व्हस सिस्टीम म्हणतात . जेव्हा आपल्याला कोणतेही कार्य करायचं असल , समजा आपल्याला धावायचं असल तर आपण धावू लागतो . आणि धावताना आपली गती जास्त होऊ शकते . आणि त्या गती मुळे आपण आपल्या हृदयाची गती पण वाढवू शकतो . पण एकदा थांबल्यावर हळू हळू हे आपलं हृदय परत आपल्या स्तथित जेव्हा येत ती स्तथि स्थापकता परत आपल्या जागेवर जी सहजच जी शक्ती आणते तीच महालक्ष्मीची ही शक्ती आहे . तिला पॅरासमिफाटेटिक नर्व्हस सिस्टिम असं म्हणतात . आणि त्या बद्दल डॉक्टरांना काहीही वशिष माहिती नाही . ह्या शक्ती मुळे माणूस जे काही कार्य करीत असतो ते ह्या शक्तीच्या अनेक ठिकाणी उत्क्रांतीच्या वेळेला जी अनेक अवतरण झाली त्यांनी चक्र बनली आहेत .

म्हणजे वषिणूची जेव्हाही अवतरण झाली , नारायणाची जेव्हाही अवतरण झाली त्यांनी चक्र आपल्या मध्ये बनली आहेत . आणि त्या चक्राने मुळे आपलं उत्थान झालं आहे . ही चक्र आपल्या मध्ये सुषुम्ना नाडीवर अशी बरोबर बसलेली आहेत . आणि ह्या चक्राने मध्ये ज्या देवता आहेत त्या जर आपण जागृत केल्या तर आपल्याला जो हा चक्रांच्या वकिती मुळे झालेला शारीरिक , मानसिक , बौद्धिक कवि धारमिक त्रास आहे तो नष्ट होतो . तेव्हा जी महालक्ष्मी इथे स्तीत आहे तीच माहात्म्य समजण्यासाठी तुम्हाला आत्मबोध झाला पाहिजे . आत्मबोध झाल्याशिवाय ते समजत नाही . कुणी सांगितलं की ही महालक्ष्मी आहे ? आणि ही साडेतीन वेटोळे घातलेली कुंडलीनी जी ही ह्या महाराष्ट्रात पठारात आहे आपल्याला माहीत आहे माहूरची महासरस्वती रेणुका देवी , आणखीन तुळजापूरची भवानी , कोल्हापूरची महालक्ष्मी , आणि सगळ्यांच्या वर जी आदशिकृती जचिया पासून ह्या तीन शक्ती झाल्या आहेत ती वनीला नाशका जवळ जिला सप्तशृंगी असं म्हणतात . ही महालक्ष्मी शक्ती जी आहे त्यांनीच माणसाच्या धर्मधारणे मुळे त्याला ज्ञान प्राप्त होत . ज्ञानाचा अर्थ बुध्दनि जाणणे ते नव्हे . ज्ञानाचा अर्थ बोध आहे . ज्याला आपण वेद म्हणतो तो वेद शब्द सुधदा वदि पासून आला . म्हणजे आपल्या नसांवर जे आपण जाणले आहे ते खरं ज्ञान आहे . एखाद्या आंधळ्याला तुम्ही जर रंगाबद्दल वचिरलं तर त्याला समजणार नाही . एखाद्या जनावराला तुम्ही जर म्हंटल की तू ह्या घाणेरड्या गल्लीतून जा तर तो सरळ नधिन जाईल . पण माणसाला ते सहन होणार नाही . कारण आपल्या उत्क्रांतीत मनुष्य स्तथित आपण आल्यावर आपल्याला घाण सहन होणार नाही . पण पापाची घाण सहन होते कारण अजून आपण त्या उच्च स्तीतीला पोहोचलो नाही जथि पापाची घाण आपल्याला सहन होत नाही . ही सुषुम्ना नाडी जचियातून ही कुंडलीनी जागृत होते . तीच पीठ संबंध वशिवाचं तुमच्या कोल्हापुरात आहे . पण कुठेही जा मग ते नाशक असो कोल्हापूर असो कवि बनारस कुठल्याही कषेत्र स्थळी भामट्याचं राज्य झालं आहे . सगळ्या जगातले भामटे देवी वरती कसा आघात करावा असा वचिर करून तथि पोहोचले आहेत . जगातले सगळे दाडुडे , जगातले सगळे पापकरम करणारे , जगातले सगळे मांत्त्रिक आहेत जे दुसऱ्यांना त्रास देतात अशा सर्व घाणेरड्या लोकांना येऊन इथेच राहयला मळित , ते पोटभर लोक आहेत . काहीतरी खोट सांगून , भोदपणा करून तुमच्या कडून पैसे घ्यायचे . तुम्हाला फसवायचं आणि हे देवीचं स्थान आहे इथे सगळे भक्तगण येतील त्यांच्यात काहीतरी वकिती करून टाकायची . हे त्यांचं कार्य असत . कारण भक्त गण हे येणार देवीच्या देवळात . कारण ती मोक्याची जागा आहे . आणि त्याच ठिकाणी त्यांना वार केला पाहिजे .

आता आपली युध्द तलवार घेऊन होणार नाही , तलवारीचे दविस गेले . आता सत्य आणि असत्य याचा झगडा चालू झाला आहे . त्यात जे सत्य धरतील त्यांच्या वरती असत्याची नेहमीच वाईट दरीष्टी असणार पण शेवटी सत्यमेव जयते . एक दविस असा येईल की सत्य समोर येईल . ह्या महालक्ष्मीच्या देवळा मध्ये आपण काय प्राप्त करतो ? काहीही लोकांना माहिती नाही . कवि यातून आपल्याला काय प्राप्त करायचं आहे , देवळात आपण का जातो ? कवि काय त्याच्यातून मळिणार आहे . ज्या लोकांना चैतन्याच्या लहरी आलेल्या आहेत , आमच्या बरोबरचे पुष्कळ आता चौदा देशातले सहजयोगी आलेले आहेत ते योगी आहेत . त्यांना मी म्हंटल तुम्ही महालक्ष्मीच्या देवळात जाऊन बघा तर तथि गेल्यावर ते म्हणाले की इतकं सुंदर वातावरण होत , चैतन्याच्या इतक्या लहरी होत्या . ह्या चैतन्याच्या लहरी त्यांना ज्या जाणवतात त्या सर्वसामान्य माणसाला जाणवत नाहीत . पण आपल्याकडे वयोवृद्ध लोकांनी , मोठमोठ्या संतांनी , द्रष्ट्यांनी हे सांगितलं की महालक्ष्मी म्हणजे हे जागृत स्थान आहे . पण हे कशावरून याला जाणण्या साठी तुमच्या जवळ काही एकमेव असे साधन नाही आहे . ज्यांनी तुम्ही म्हणू शकाल की खरोखर ही महालक्ष्मी ती आहे . जचिया मुळे आपलं उत्थान होत . जचिया मुळे आज आम्ही अमबि पासून माणूस झालो . हे सांगण्यासाठी आपल्याजवळ काहीनाही म्हणून तुम्ही आधी आत्मबोध घ्या नाहीतर आमच्या भाषणाचा आणि हे सर्व सांगण्याचा काहीही अर्थ लागणार नाही . आम्ही सांगतो ते खर कवि खोट हे तथि जाऊन पाहण्या साठी पहिल्यांदा आपल्याला आत्मबोध आला पाहिजे .

आपल्या देशात अनेक चमत्कार झालेले आहेत . पण लोकांना आत्मबोध नसल्यामुळे त्यांनी संताना नुसतं छळून काढलं . जर त्यांना त्या वेळेला आत्मबोध झाला असता तर संतांचा एवढा छळ झाला नसता . हा आत्मबोध जो आपल्याला घडतो हा आपला जन्मसिध्द अधिकार आहे आणि तो आपण प्राप्त केलाच पाहिजे . कुणी म्हंटल हे स्वयंभू आहे त्याला काही अर्थ आहे का . आता ही फॅरिनची लोक आहेत त्यांना महालक्ष्मी कशाशी खातात . गणपती कशाशी खातात ते माहिती नाही आपल्यालाही माहिती नाही वशिष . पण ह्यांना तर ग पासून सुरवात असताना सुधदा महालक्ष्मीच्या देवळात जाऊन तथि काय झालं ते मला सगळं सांगायला लागले . ती आपली स्तथि अली पाहिजे . पण मी म्हणते कोल्हापुरात सगळ्यात कमी सहजयोगी आहेत . आश्रयाची गोष्ट आहे ज्या ठिकाणी महालक्ष्मीच्या ऐश्वर्यानी लोक नटलेत , तचिया कपेत वाढतात तथि सगळ्यात कमी जागृती . हा वरिधाभास समजत नाही . आणि इथे भामट्यांचं एवढं राज्य पसरलं आहे की पुष्कळांना असही वाटत की भाताजी सुधदा एक भोदू असतील . वाटत ते बरोबर आहे त्याला माझी हरकत नाही . पण तुम्ही एखाद्या सायंटिस्ट प्रमाणे आपलं डोकं उघड करून बघितलं पाहिजे . की खरोखर माताजी म्हणतात ते खोट की खर . ह्या सुषुम्ना नाडीमुळे शेवटी सत्य जाणवलं जात आणि उत्क्रांतीचा मार्ग आहे तो . अमबिला कति सत्य माहिती होत म्हणजे कति वदि होत , नसांवर त्याला कति जाणवत होत , आज एक माणूस आहे पुढची गोष्ट करतो पुढचे मनोरे बांधतो . कतितीरी काम तो करू शकतो . हे सगळं करण्याची त्याला जी शक्ती आली ती ह्या महालक्ष्मीच्या कृपेमुळे . तनि तुम्हाला ह्या स्थराला आणून सोडलं आहे . आणि तचियाच मुळे तुम्ही त्याच्या वरच्या स्तराला म्हणजे आत्मतत्वाला प्राप्त होणार आहे .

ह किंवदंती मोठी तचि कृपा आहे . ती शक्ती जरी आपल्या मध्ये असली तरी ती आपल्याला अजून लाभली नाही . तचिया शी आपला काहीसुद्धा अजून संबंध झालेला नाही . ह्या महालक्ष्मी तत्वाला आपण कस जागृत व्हायचं आणि ते कस मळियायचं हे तुम्ही सहजयोगात शक्ती शक्ता . ह किंडलनी शक्ती तुमच्यामध्ये आहे आणि ती जागृत झाली पाहजि असं अनेकांनी सांगितलं . परवा एक गीता वाचणारे गृहस्थ माझ्याकडे येऊन म्हणाले की गीतेत कृष्णांनी या बदल नाही सांगितला नाही . अहो जेव्हा तो गीता सांगत होता तेव्हा युद्ध समोर सुरू होत . त्यांनी हे सांगितलं की तुम्ही सतीतपरज झालं पाहजि . तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजि . कसा ते नाही सांगितलं . त्याचा अर्थ असा नव्हे की त्यांनी कुंडलनी ला काहीच महत्त्व दिले नाही . म्हणून ज्ञानेशानं महत्त्व आहे कारण त्यांनी सहाव्या अध्यायामध्ये कुंडलनी ही आहे आणि त्या कुंडलनीच जागरण सुषुम्ना नाडीतून होऊ शकत आणि त्यामुळे आत्मसाक्षात्कार घडतो असं स्पष्ट पणे लिहिलं आहे . पण त्यावर अतिशायी जे असतात त्यांनी सांगितलं की सहावा अध्याय वाचायचा नाही . आणि सर्व लोकांनी सहावा अध्याय असा मटवून ठेवला . कारण सहावा अध्याय वाचला म्हणजे तुम्ही लोक सगळे संन्यासी होता . असं काहीही कुणी सांगितलं की तुम्ही लोक खुळ डोक्यात घेऊन बसता . त्या सहाव्या अध्यायातच त्याच जेव्हा गाभा आहे तो दिलेला आहे . ज्ञानेशानां समजायचं म्हणजे ज्ञानेश्वरी वाचायला पाहजि . इकडची तकिडची पुस्तक घालून आणि विद्या घालून ज्ञानेश्वरी समजणार नाही .

ज्ञानेश्वरी वाचायला पाहजि त्यांनी स्पष्ट सांगितलं , की आता विश्वात्मके तोषावे , तोषूनी दयावे पसायदान . हे पसायदान . ते घ्यावे . हे पसायदान आम्ही घेतलं पाहजि . हे ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं . ते गेले एकीकडे आणि भलत्याच कामाला आपण लागलेलो आहोत . आणि दिड्या घालत बसतो . अर्थात भक्तमार्ग काही चुकीचा नाही . भक्तीचा हा मार्ग घेतला पाहजे त्यामुळे परमेश्वराकडे आपलं लक्ष असत . पण भक्ती मार्ग हे काही ध्येय नाही , ध्येय काय आहे तर आपल्याला आत्म्याचं ज्ञान झालं पाहजि . आत्म्याचा साक्षात्कार झाला पाहजि . हे त्याच ध्येय आहे आणि जर ते गळलं नाही तर तुम्ही त्या मार्गातच इकडे तिकडे फिरत राहिलात तर त्या मार्गाला सुध्दा काही अर्थ राहणार नाही . पण ही सुज्यता हा वविक आपल्या मध्ये कमी होत चाललेला आहे . विशेष करून ज्या ठिकाणी क्षेत्र असतात तिथे . कारण अशा ठिकाणी आपण ओळखता , आणि दैवाच्या चरणी लीन होतात . आज ह्या महालक्ष्मीच्या परसिरात मी गेले होते तर मला आश्चर्य वाटलं तिथे दुकान घातली आहेत लोकांनी . ह्या भामट्याना ह्यांनी इथे कस बसू दिले . हे तुमच्यावर अवलंबून आहे . त्या शक्ती स्वरूप आहेत . पृथ्वी तत्वांनी तुम्हाला हे दिलेले आहे तरी सुध्दा तुमची कुठे प्रवृत्ती आहे , हजारो माणसं त्या भामट्यांकडे जातात . नंतर इथे घागरी फुंकतात . घागरी फुंकणं म्हणजे नुसती भूतविद्या . भुतांचा अंगात संचार होण्याला आपण देवीचा संचार होणं म्हणतो . या पेक्षा अजून काय सांगणार . अहो ही भूत असतात . देवीला कुणाच्याही अंगात यायला काहीतरी बघावं लागत ना . सोपं काम आहे का . तीच चरित्र बघा , तीच वागणं बघा , तचियात काही देवी स्वरूपतः असेल तर देवी येणार ना . ती भूत आली . की आपल्याला वाटत की काही विशेष आहे आणि त्यात आता तंत्रिकांनी हे घागरी फुंकण्याचे काम सुरू केलेलं आहे . आणि मला इतकं वाईट वाटलं की प्रत्येक नवरात्रीत इथे हे घागेरडं काम होत असत . हे अत्यंत घागेरडं काम आहे त्यामुळे एकदिवस देवी रागवून जाणार . आणि अजून चालूच आहे . ते काही संपतासंपत नाही . कुणा एखाद्या बाईच्या अंगात आलं की सगळे तचिया पायावर . ही तामसकि प्रवृत्ती आहे . कोणत्याही चुकीच्या गोष्टीला आपल्या डोक्यावर बसवून घ्यायचं , त्याच्यासाठी खुळ व्हायचं . ही तामसकि वृत्ती आहे .

दुसरी सुशीक्षीत , वैचारिक लोक आहेत त्यांची दुसरी प्रवृत्ती असते की चांगलं आणि वाईटच समजत नाही . देवळात कशाला जायचं , देवळात काय आहे , तिथे जाऊन उपयोग काय , तिथे जाऊन आपल्याला काय फायदा होतो . त्यांनी आर्थिक फायदा काय होतो . हे सगळे भामटे बसलेले असतात . ह एक प्रवृत्ती झाली . मग देवच नाही , देव आहे कवि नाही , चांगलं तरी कशाला राहायचं . चांगलपणांनी काय फायदा होतो . अशा रीतीने त्यांची बुद्धी अहंकाराला बळी पडते . पण जी खरी सात्विक मंडळी आहेत ती मातर देवाला ओळखतात , आणि दैवाच्या चरणी लीन होतात . आज ह्या महालक्ष्मीच्या परसिरात मी गेले होते तर मला आश्चर्य वाटलं तिथे दुकान घातली आहेत लोकांनी . पैशाचा नुसता व्यवहार चाललेला आहे . महालक्ष्मी तत्व हे पैशाच्या पलीकडे आहे . ज्या माणसाला लक्ष्मी पूर्णपणे मळिते सर्वह तो महालक्ष्मी कडे वळतो . महालक्ष्मी तत्व हे पैशाशी संबंधीत नाही . पैशांच्या पलीकडे गुणातीतात आहे . म्हणजे पैशांचा जेव्हा अंतरिक होतो तेव्हा त्याचे दुष्परिणाम माणूस भोगतो , त्यांनी झालेले त्रास भोगतो . जशे आज परदेशात आहेत . परदेशामध्ये तरुण मुल सुध्दा आज आत्महत्येला नघिले आहेत . त्यांना वचिरलं अरे बाबा तुम्ही असं का करता तर म्हणतात आम्हाला जर कुठे सुखच मळिलं नाही तर आता आम्ही आत्महत्येला करायचं ठरवलं आहे . त्यांच्या जवळ मोटारी आहेत घर आहेत सगळं आहे तरी पण आम्ही आता आत्महत्येला करणार त्याच्या शिवाय आम्हाला मार्ग नाही . तिथे इतके सामाजिक प्रश्न आहेत . तिथे इतके भयंकर हानीचे प्रकार चालले आहेत . ते बघितलं की असं वाटत की आपला देश अजून कतिही गरीब असला तरी लोक जिवित आहेत . भयंकर लोक सतीत चाललेले आहेत , इतकी मूर्ख पणाची काम करतात . पत्नी तोंडात घालायच्या कवि केसांना रंगवून घ्यायचं . नागव होऊन फरियचं . काहीही प्रकार त्यांचे चालू असतात . त्याला काही अर्थ नाही . म्हणून तुम्ही हे का करता , तर यात काय वाईट आहे ? तुम्ही कशाला असं म्हणता . अशा एकंदर परिसीतीला बघताना लक्षात येत की सांपत्तिक परिसिती जरी सुधारली तरी आपलं डोकं ठीक होत नाही . आपलं हृदय ठीक होत नाही , आपल्यात स्वच्छता येत नाही . कतिही शक्तिष्ण तुम्ही घ्या , काही करा तरी सुध्दा त्याला काहीही अर्थ रहात नाही .

इथे जे लोक आलेले आहेत ते फार विद्वान आहेत , फार मोठे शकिलेले , phd , mad म्हणजे मी त्यांना . अशे सगळे लोक आलेले आहेत , आणि त्यांना असं लक्षात आलं की आम्ही इतकं शीक्षण घेऊन , पैसे कमवून , सगळं करून आता काही आम्हाला मळिलं नाही . तेव्हा आता महालक्ष्मी तत्वात उतरणे . म्हणजे आमचं आता उत्थान झालं पाहजि ह्या मानव सतीतीच्या पलीकडे जी अतमिनव सतीती जी आहे ती आम्हाला आली पाहजि . ती सहज रतिया भारतीय लोकांना येते , विशेषतः महाराष्ट्रातल्या लोकांना . हा महाराष्ट्राचं आहे अनादी काळापासून म्हणूनच सर्व साधुसंतांनी इथे जन्म घेतला . पुष्कळशा अवतरण पांनी इथे पायथूळ झाडली . हा असा विशेष देश आहे आणि त्या देशात तुम्ही जन्माला आले . त्यातून साडेतीन वेटीले घालून विश्वाची कुंडलनी जी इथे बसलेली आहे . त्याची साडेतीन पीठ मी आपल्याला सांगितली . अष्टवनीयक त्याच्या सेवेला उभे आहेत . अशा परसितीत एक मराठी माणूस करतो काय . त्याच लक्ष कुठे आहे ? एक तर तो अशा भामट्यांच्या पाठीमागे वाया जातो कवि कुणीतरी टुम काढली काही तर त्यांच्या मागे धावतो . कवि देव नाही अशा आरोख्या घालत असतो . देव आहे तो तुमच्यात आहे तो तुम्हाला अजून मळिलेला नाही . म्हणून तो नाही असं म्हणून आपण आपल्यात जी संघर्ष करत आहोत तो थांबवला पाहजि . देव हा तुमच्या मध्ये आहे . आणि त्याची फक्त जागृती व्हायची आहे . तो जर तुमच्या चिंतात आला तर तुम्ही सामूहिक चेतनेत जागृत होता . तुमच्या मध्ये सामूहिक चेतना येते . म्हणजे तुमचं काहीतरी रूपांतर होत . म्हणजे तुम्ही एका नवीन सतीतीला येता . जी सतीती तुमची नवीन होते तिला दवजि असं म्हणतात . दवजि म्हणजे असं कज्याचा पुनर्जन्म झालेला आहे . पुनर्जन्म झाल्याबरोबर तुमच्या हातातून थंडथंड असं , आदशिकराचार्यानी सांगितलं आहे सलीलां सलीलां अशी गारागार झुळूक यायला लागते . आणि सगळीकडे ही पसरलेली ही विश्वव्यापी शक्ती ती जाणवायला लागते . ही जर जाणवली नाही तर त्यात आमचा दोष नव्हे त्यात तुमचाही दोष नव्हे . त्यात काहीतरी सुषुम्नानाडीच चुकलेले आहे . ते बघायला पाहजि . जर सुषुम्नानाडीच काही चुकलेले असलं तर ते नीट केलं पाहजि . ते जर नीट झालं तर कुंडलनी म्हणजे ही अंबा उठली पाहजि . आणि उठल्यावर तुम्हाला पार केलं पाहजि . हे सर्व विश्वाचं तत्व आहे . ते फक्त एका धर्माच , एका राष्ट्राचं कुणाचं नाही सर्व विश्वाचं तत्व आहे . आणि ह्या तत्वामध्ये तुम्ही आत्म्यामध्ये जागत झालं पाहजि . असं सगळ्यांनी सांगितलं आहे . फक्त आपल्या देशामध्ये कोणत्याही धर्मांमध्ये कोणत्याही तरेची संघटना आपण न केल्या मुळे इथे फार मोठमोठाले गुरु , साधुसंत , दर्शक , अवतरण झाली आणि त्यांनी हे प्रस्थापित केलं की जो पर्यंत आत्मबोध होत नाही तो पर्यंत देवाची ओळख पटत नाही . रामदास स्वामीना वचिरण्यात आलं की ह्या आत्मसाक्षात्काराला कति वेळ लागतो ? त्यांनी सांगितलं तत्क्षण झाला पाहजि . त्यांना लोकांनी वचिरलं की प्रपंच सोडून परमार्थ केला पाहजि का ? तर ते म्हणाले प्रपंच सोडून परमार्थ होत नाही . स्पष्ट त्यांनी ह्या गोष्टी सांगितलेल्या असून सुध्दा आपण अजूनही त्या गोष्टी समजून घेत नाही . विशेष करून शिवाजी महाराजांनी सांगितलं होत की स्वधर्म जागृत झाला पाहजि .

स्वचा धर्म म्हणजे आपल्या आत्म्याचा धर्म . आणि स्वच तंत्र जाणलं पाहजि . म्हणजे या योगामध्ये कुशलता अली पाहजि . असं त्यांनी स्पष्ट सांगितलं होत . इतकंच नव्हे पण ज्ञानेशानांनी सांगितलं आहे , जेव्हा त्यांनी पसायदान मागितलं तेव्हा त्यांनी ज्याज्या इच्छा केल्या त्यातली एक फार सुंदर इच्छा आहे स्वधर्म सूर्य विश्व पाहो , सर्व विश्वांनी हा स्वधर्माचा सूर्य पहिला पाहजि . अशी त्यांनी इच्छा केली . आणि तो सूर्य तुमच्या हातात आहे . तो तुम्ही मळवून घेतला पाहजि . त्याचा आदर केला पाहजि . त्याची इज्जत केली पाहजि . आणि तुम्ही स्वतः त्याला प्राप्त झाला ते मळिलं पाहजि . उगीच गोष्टी मध्ये , भ्रामकते मध्ये वेळ घालवू नका . भांडण करून , वटिडवाद करून होत नाही . ही बुध्दचिया पलीकडची गोष्ट आहे . तेव्हा उगीच बुध्दीला ताण देऊ नका . माझ्या मते आज जेव्हा मंडळी अली आहेत ती पार होऊन सहयोगाला लागली तर कोलहापूरला पुष्कळ कार्य झालं असं म्हणावं लागेल . आणि कोलहापुरात इतकी जर मंडळी सहजयोगी झाली तर एकेक माणूस एकेक हजार काय दहा दहा हजार लोकांना पार करू शकतात . त्यांना ही शक्ती येते . तेव्हा सगळ्यांनी हे समजून घेतलं पाहजे . तसच बायकांना जेव्हा ही शक्ती येते तेव्हा त्यांना समजत की आपण कोणत्या प्रकारे दुसऱ्याच भलं करू शकतो . स्वतःच भलं करू शकतो आणि जे कृष्णांनी योगक्षेम वाहामयं सांगितलं आहे की योग झाल्या नंतरच क्षेम होणार आहे ते कस घडत ते बघितलं पाहजि . कारण तुम्ही मग परमेश्वराच्या साम्राज्यात जाता . आम्ही प्रत्येक वेळी कोलहापूरला आलो आहोत , पुष्कळ मेहनत केली , वर्षाहून वर्ष आलो आहोत पण तरी सुध्दा इथे काही सहजयोग जमत नाही . त्याला कारण एक हेही असू शकत की सहजयोगामध्ये जी मंडळी आली आहेत त्यांच्या मध्ये काही लोक फार नगिदविह आहेत . आणि त्यांच्या मुळेपण पण सहजयोग जमत नसेल असं माझं नदिन लागलेलं आहे . तरी सुध्दा आपण आपली प्रगती करून घ्यायची . आणि अशे लोक आम्ही काढून टाकू . तुम्ही स्वतःच्या प्रगतीला प्राप्त व्हा . प्रत्येक माणूस हे करू शकतो . त्याला कुणाचा काही तुम्हाला वारसा लागत नाही कवि तुम्हाला काही विशेष

जून असल पाहजि असहि नाही कवि तुम्ही फार जाणलं असल पाहजि अशी नाही . हळू हळू सगळं जाणत जातात फक्त एव्हडं लक्षात ठेवायचं कसिगळी तयारी आपल्या आत मध्ये फक्त दवि पेटवण्यासाठी आपण बटन दाबतो तसाच हा दवि पेटवला जातो . आमचं देणघेण काही लागत नाही . कारण एक पेटलेला दवि जर दुसऱ्या दवियाला पेटवतो तर मग देणघेण काय लागत ? तुमची तयारी आहे तुम्हाला ते प्राप्त व्हावं आणि त्याच्या मध्ये लाभ झाल्यानंतर तुमची तुम्ही पूर्णपणे प्रगती करून घ्यावी अशी माझी आपल्याला वनिन्ती आहे .

आज बघू कति लोक पार होतात . झाल्यानंतर मात्र जर लोक यात बसले नाहीत आणि ध्यान लावल नाही तर मात्र मी काही करू शकत नाही . आता सांगलीला आमचा पुरोगरंम झाला आणि सांगली हे गाव कोल्हापुरा पासून दूर आहे तरी तथिली व्यवस्था चांगली दसिते , तथिली जमीन अजून सुपीक आहे . तथि जर बी घातलं तर त्याचे वृक्ष होतील असा मला पूर्ण विश्वास आहे . आता कोल्हापुरात ह्या देवीच्या कृपेमध्ये तुमची काय स्तुति होणार आहे ते बघायचं . तेव्हा कृपा करून तुम्ही कोल्हापूरचे लोक आहेत , इथे कोल्हापुराला देवीने मारले आहे तेव्हा असा कोल्हापुराला तुम्ही मानता क देवीला मानता हे बघतिलं पाहजि . ही स्तुति आजची जी आहे ती वास्तुस्थिती अशी आहे की लोकांच्या डोक्यातच घुसत नाही सहजयोग . आणि तो कसा घुसवायचा , कसा समजावून सांगायचा याचा माझा आटोकाट प्रयत्न चाललेला आहे . पण लोकांच्या डोक्यातच घुसत नाही कारण दुसरं काहीतरी घुसलेल असल म्हणजे हे कस जाणार ? म्हणून आपण सगळ्यांनी सहजयोग प्राप्त करावा . आत्म्याचं स्वतःच दर्शन घ्यावं आणि सचचीदानंद जे आत्म्याचं स्वरूप आहे ते ओळखून घ्यावं . सांगायचं म्हणजे भाषण कतिही मोठं दलि तरी सुध्दा सर्व वषिय मी आज सांगू शकत नाही . फार मोठा वषिय आहे हा आणि आज हजारो माझी भाषण मराठी , हिंदी , इंग्लिश मध्ये आहेत . तनिही भाषेत माझी हजारो भाषण आहेत तेव्हा आजच्या भाषणात जेव्हा मला सांगता आल तेव्हा मी सांगतिलं . आता आपली आपण जागृती करून घेऊया आणि जागृती नंतर मग आपण पुढे कस वागायचं साधना कशी करायची त्या साठी केंद्रावर आलं पाहजि . केंद्रावर आल्याशिवाय हे कार्य होणार नाही . देव कृपेने इथे तुम्हाला एक केंद्राची जागा मळिली आहे , काही पैसे खर्च करायला नको , काही मेहनत नको फक्त थोडासा वेळ परमेश्वरा साठी द्यायचा , तो पण स्वतःच्या स्वार्थासाठी . स्वचा अर्थ लागला म्हणजे तुम्ही स्वार्थ मळिलेला . ह्या साधुसंतांनी पण सुंदर शब्द लावलेले आहेत , स्वार्थ , हा स्वार्थी आहे असं म्हणणं म्हणजे ती शक्ती नाही आहे ती . खरोखर जो माणूस स्वार्थी असेल तो स्वचा अर्थ मळिवून घईल . तसाच तो समर्थ होतो . समर्थ झाल्यावरती मग त्याला काहीही सांगावं लागत नाही , तो स्वतःचाच गुरु होऊन स्वतःलाच बर करतो , दुसऱ्यांना बर करतो आणि सर्व देशाची अशी उन्नती झाल्यावर सर्व वशिवाची सुध्दा आपण उन्नती करू शकतो . मी प्रश्न या साठी विचारत नाही कारण काही भांबावलेले लोक येतात आणि काहीही विचारतात . आणि सगळ्यांना अस्वस्थ करून सोडतात . ज्यांना प्रश्न विचारायचे असतील त्यांनी मला लहिन द्यावेत त्याची उत्तर मी त्यांना लहिन देईन . आता आपल्याला आश्चर्य वाटेल की चौदा देशातून इतके लोक आलेले आहेत त्यांच्या पेक्षा कमी पुरुष इथे आलेले आहेत . म्हणजे त्यांच्या समोर तरी कस दसित ते बघा . म्हणजे इथले लोक कुठे भरकटलेले आहेत समजत नाही . आता हे त्यांच्या लक्षात आलं आणि त्यांना आश्चर्य वाटलं की इथे देवीचं इतकं सुंदर मंदिर आहे तथि इतके कमी लोक सहजयोगा साठी कसे आले ? . त्यांना समजत नाही हि गोष्ट . कारण त्यांच्या एकेका देशात हजारो लोक सहजयोगात उतरले आहेत . ते मग मुसलमान असो , हिंदू , ख्रिश्चन , शीख असोत , हजारो लोक सहजयोगात उतरले आहेत . आणि आपल्या देशात मात्र लोकांचं लक्ष परमेश्वराकडे नाही . जे इतके भाग्यवंत आहेत , ज्यांना देवाने एव्हडा वारसा दिलेला आहे . त्यांची ही स्तुति आहे . ह्यांच्या कडे बघा म्हणजे हे नुसते जड तत्वात म्हणजे नुसते मटेरिअलिझम मध्ये वाढलेले नाहीत . अध्यात्मिकात सुध्दा हे तुमच्यावर जातील . पण जर तुम्ही अध्यात्मिकात उतरले तर तुमच्या जवळ पुंजी फार मोठी आहे , संपदा फार मोठी आहे . त्या संपदेवर तुम्ही फार मोठे होऊ शकता . मग हे तुमच्या पायावर येतील . पण आपली स्तुति समजली पाहजि . आपली संपदा , संपत्ती समजली पाहजि . आल्या बरोबर त्यांनी मला सांगतिलं की कोल्हापुरात देवीचं एव्हडं स्थान आहे तर इथे इतके थोडेसे लोक कसे ? . असो जतिकं आहेत त्यांनी यावेळी पार व्हायचं आणि सहजयोगाचा प्रचार करून सहजयोग कसा वाढवायचा ते शिकून घ्यायचं .

आता एक साधं करायचं आहे . सहजयोगात काही क्रिया करायची नसती वशिष फक्त आपल्याला संतुलनात यावं लागत . त्या साठी डाव्या हातामध्ये जी शक्ती आहे ती इच्छा शक्ती आहे . आणि त्या शक्ती मध्ये आपण काय काय मळिलेले आहे , आणि काय काय चुका केलेल्या आहेत त्या बदल आपण कोणतीही कमीपणाची भावना घेतली नाही पाहजि . माझं हे चुकलं ते चुकलं काही झालं तरी परमेश्वर हा क्षमचा सागर आहे असं समजून तुम्ही डावा हात माझ्याकडे करायचा आणि गिणेशाचं नाव घेऊन आपला उजवा हात या पुण्या भूमीवर ठेवा . चषमे , टोप्या काढून ठेवाव्यात कारण ब्रह्मरंध्र छेदायचं असत . त्याच्या नंतर मी फक्त उजवा हात माझ्याकडे करायला सांगीन आणि डावा हात आकाशाकडे करायला सांगीन . मागच्या बाजूला . फक्त ह्या दोन क्रिया आहेत संतुलनासाठी . महासरस्वती आणि मेहाकाली च संतुलन साधायचं . आणि डोळे मट्टिन ठेवायचे , मी सांगतिल्या शिवाय डोळे उघडायचे नाहीत . लक्ष डोक्यावर टाळूकडे ठेवायचं . आणि मिनात एकच शुध्द इच्छा ठेवायची की आम्हाला आत्मसाक्षात्कार मळायला पाहजि . इतकच नव्हे तर ह्या शक्तीच जे कौशल्य आम्हाला आल पाहजि . अशी इच्छा करायची . योगाचा अर्थ असा आहे की परमेश्वराशी संयोग होणे . आपला संबंध ह्या सर्व व्यापी शक्तीशी झाला पाहजि . आता डाव्या हाताकडे लक्ष ठेवायचं . त्या हातामध्ये गारगार असं काहीतरी येतंय असं वाटेल . कोल्हापूरच्या लोकांची फार मोठी जबाबदारी आहे . तुम्ही तीच देण लागता . येतंय का गारगार बघा . सूक्ष्म आहे ते . आता उजवा हात माझ्याकडे करायचा आणि डावा हात वर आकाशाकडे . आता ही क्रिया शक्ती आहे . आपण वापरलेली आहे सर्व तरहेने . सर्व प्रथम आपल फार मोठं काहीतरी चुकलेले हं लेकरं आपण कोणतीही क्रिया करून क्षमा करत नाही . म्हणून मी सर्वाना क्षमा केली असं म्हणायचं . कारण ज्या लोकांनी तुम्हाला त्रास दिलेला आहे त्यांना तुम्ही क्षमा केलीत की त्यांच्या कचाट्यातून तुम्ही सुटता . म्हणून मी सर्वाना क्षमा केली असं म्हणायचं . आणि आमचं काही चुकलं असेल तर त्यालाही क्षमा कर म्हणायचं . आता असा निश्चय करायचा की मला आत्मसाक्षात्कार झाल्यावर मी सहजयोग पूर्णपणे शिकून त्यात सिद्ध होईन . आता डोळे हळूहळू उघडायचे माझ्याकडे बघायचं आणि निर्विचारात बसायचं . दोन्ही हात माझ्याकडे . तुम्हीच आमच्या कुलस्वामिनी आहात का असा प्रश्न विचारायचा . तीनदा असा प्रश्न विचारायचा . आता दोन्ही हातातून गार पायला लागेल . . आता दोन्ही हात एका नंतर एक डोक्यावर धरून बघायचं टाळूतून गार येतंय का . आता दोन्ही हात आकाशाकडे वर करून विचारायचं की हिच ब्राम्हणशक्ती आहे का . हीच सर्वव्यापी परमेश्वराची प्रेम शक्ती आहे का . हीच ऋतुभरा प्रज्ञा आहे का . आता हात खाली करून बघा हातात गार येतंय का . अशा प्रकारे तुमच्या कुंडलिनीचा सहस्रार भेद झालेला आहे . या पुढे आता तुम्ही इथे केंद्रावर आल पाहजि . हे सामूहिक कार्य आहे . हे जंगलात एकट्याने बसून करण्याचा सहजयोग नाही आहे . केंद्रावरच सामूहिकते मध्ये तुमची वृद्धी होणार . सगळ्यांना एकत्र बसून ध्यान केल्यावरच लाभ होणार . त्याच ठिकाणी हे कार्य घडत .

आता कुंडलिनी जागृत करण्याआधी कवच कस घ्यायचं ते तुम्हाला सांगते . देवीचं कवच असत ते कस घ्यायचं ते बघा . कवच हे आपल्या सात चक्रांना द्यायचं असत त्याचे सात प्रकारचे आपल्याकडे पुंजे आहेत . त्यांना आपण आधी आपल्या हातातून वाहण्याऱ्या शक्तीनी आधी त्याला संरक्षण दलि पाहजि . ह्यांनी फार आपल्याला लाभ होतील . घरातून बाहेर पडताना सुध्दा आपण बंधन घेतल तर त्याचा फार फायदा होतो . आता कृपा करून डावा हात असा माझ्या कडे करायचा आणि उजवा हात असा डावी कडे घालायचा आणि डावीकडून असा डोक्यावरून घेऊन असा उजवीकडे आणायचा म्हणजे एक बंधन बसलं . असं सात वेळा करायचं . आता कुंडलिनी कशी जागृत करायची , तुम्ही जथि बसला आहात त्याच ठिकाणी कुंडलिनी तुमच्या समोर आहे . तर हा डावा हात कुंडलिनीच्या समोर असा ठेवायचा . आणि उजवा हात त्याला असा फरिवायचा जसे आपण घड्याळाचे काटे फिरवतो .

तसेच फिरवत दोन्ही हात डोक्यावर घ्यायचे आणि वर आकाशाकडे बघून अशी फिरित देऊन एक गाठ बांधायची . हे असच तीनदा करायचं . आता बघा हातात चैतन्य येतंय का . आता तुम्ही संत झाले . "आम्ही बघिडलो तुम्ही बघिडला " . तेव्हा सर्व संतजनाना आमचा नमस्कार .

आता पुढे काय करायचं त्यासाठी हे केंद्र आहे . तेव्हा सर्वानी इथे एकत्रित व्हावं , आणि सगळ्यांनी मेहनत करावी . आणि जे आपलं साध्य आहे ते पूर्णपणे संपादित करावं . पूर्णत्वाला जा . आता सगळ्यांनी बसल्या ठिकाणाहून मला नमस्कार करावा . या बदल चर्चा करता येत नाही . आपल्या शांततेत राहायचं . ही जी शांतता आहे तीच आत्म्याची खूण आहे . ह्या शांततेत आनंद वाटेल . आणि साक्षी झाल्यासारखं वाटेल . नाटक संपलं असं वाटेल . आणि बघत राहायचं कस कस आपल्यामध्ये ह्या आत्म्याचा प्रकाश हळूहळू कसा येतो . आणि आपलं चित्त कस शुध्द होत जात . आणि आपल्याला कसा आनंद मळितो . फक्त साक्षी रूपाने बघत राहायचं . तेव्हा एकदा स्थापित झालं म्हणजे सहजयोग कति मोठी गोष्ट आहे हे आपल्या लक्षात येईल .

1985-02-03, Shri Mahalakshmi Puja

3 फेब्रुवारी 1985

Mahalakshmi Puja

Warnali (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Shri Mahalakshmi Puja 3rd February 1985 Date : Warnali Place Type Puja

आता मराठीत काय सांगायचे, की ह्या इतक्या सुरम्य स्थानी तुम्ही आलात आणि इथे जगताप साहेबांनी आपली इतकी सुंदर व्यवस्था केली आहे. त्यांना कतीही धन्यवाद दल्ले तरी पूरे पडणार नाहीत. इतकं प्रेमाने सगळ्यांना दल्ले आणि केले. त्याबद्दल हे सगळे सहजयोगी इतके आश्चर्यचकित झाले, की आपल्या देशात असा असेल तर कती होऊ शकेल! एवढे प्रेमाने वागून, सगळ्यांची प्रेमाने व्यवस्था करणे हे फार जर एकतरी मनुष्य मोठे काम आहे. हे ह्यांनी साधलेले आहे. त्याची ह्यांना कमाल वाटते. तसेच तुम्ही लोकांनी इतकी मेहनत केली, सगळ्यांनी ब्रह्मपुरीलाही येऊन इतकी सुंदर व्यवस्था केली. जंगलामध्ये. नंतर इथेही सगळ्यांची इतकी व्यवस्था केली. खूप मेहनत घेतलीत. आम्ही तुम्हाला काय देणार? काय वशिष्ट देणार आहोत? इतके तुम्ही रात्रंदविस आटोकाट प्रयत्न करता. इथे एक पाटील साहेब आहेत. ते सहजयोगी नव्हते, पण त्यांनी एवढी मदत केली आहे. ह्या लोकांची तुम्ही केवढी सेवा केलेली आहे. त्याबद्दल मी तुमची ऋणी आहे. फार ऋणी आहे. अनेकदा सांगितलं तुम्ही, की माताजी, तुम्ही ह्याचा उल्लेख करावा. आम्हाला ह्यांच्याबद्दल फार आदर वाटतो. आम्हाला वाटते फार मोठे ह्या लोकांनी केलेले आहे. कती त्यागी लोक आहेत! आम्ही इतके करू शकत नाही. तेव्हा आज आपला शेवटचा दविसच म्हटला पाहजे दूरचा. कारण ही मंडळी नघालेली आहेत ह्या सर्वांच्या वतीने मी आपले फार फार आभार मानते. सगळ्यांचेच. एकएकाचे नाव सांगण्यासारखे नाही. पण मोदी साहेबांचे तुम्ही वशिष्ट करून आभार मानले पाहजित.

1985-03-21, Birthday Puja

21 मार्च 1985

Birthday Puja

Mumbai (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

जनम दविस पूजा २१ मार्च १९८५, मुंबई

आज के ६३वें जन्मदिवस पर आपने जो समारोह रचा है उसके लिए एक माँ को क्या कहना चाहिए? क्योंकि जो कुछ भी है सब आपके लिए ही है। ये सारी उम्र भी आपके लिए है इसलिए इसके लिए यदि आप इस समारोह को मानते हैं तो इतना ही कहना है कि यह अपनी चीज है। और इसका आपको पूरा उपयोग करना चाहिए। क्योंकि जिनदिगी बहुत महत्वपूर्ण है। आज तक परमात्मा ने अनेक लोगों को संसार में भेजा। उन्होंने भी कार्य किया है। उस कार्य की ही स्वरूप आप लोगों ने सहजयोग पाया है। लेकिन अभी तक आप लोग शायद इसका महत्व नहीं जान पाए। पहले तो लोग पहाड़ों में घूमते थे, बहुत तपश्चर्या करते थे, परमात्मा की खोज में रहते थे। अब फलश्रुति हो रही है। आज उसी कार्य के आशीर्वाद आपने सहज में ही आज अपनी आत्मा को प्राप्त किया, इतना सहज और सरल मिला है, और उससे इतना कष्ट प्राप्त हुआ है। इस कदर आपने शक्तियों को प्राप्त किया है, उसमें कभी भी ऐसा आपको लगा नहीं कि इस चीज को मिलने में कतिना प्रयत्न करना पड़ा, कतिने जन्म लेने पड़े, कतिनी जिनदिगियों बितानी पड़ी, उसके बाद आज आप सहजयोग को प्राप्त हुए। और इस दशा में आये हो कि आज आप एक साधु स्वरूप हैं। बहुत लोग सोचते हैं कि सहजयोग में आने से हमारी घर की संपत्ति की स्थिति ठीक हो गयी या हमारे बच्चे ठीक हो गये। लड़कियों की शादियाँ हो गयीं, लड़कों को नौकरियाँ मिल गयीं। हर तरह का कष्ट हो गया। यह सब देखते हुए भी, जानते हुए, आपको उन लोगों के लिए सोचना चाहिए जिनहोंने अभी तक इसमें से कुछ भी नहीं पाया है, जो अमान के सागर में डूबे हुए हैं। इस पर हमेशा चर्चा होनी चाहिए, इस पर हमेशा विचार होना चाहिए। आप तो जानते हैं मुझे किसी भी चीज की जरूरत नहीं है। मैं पूरी तरह से तृप्त जीव हूँ। लेकिन मुझे सम्पूर्ण संसार को बचाना है। सारे संसार के लोगों को बचाना है। उसके लिए बहुत मेहनत करनी है। सालो बीत गये। पहले तो मेहनत की कि किस तरह से सहजयोग एक सामूहिक चेतना का कार्य करे। बहुत मेहनत की। हर एक आदमी की ओर ध्यान देकर के और उसको अभ्यास करके और समझा कि इस आदमी के कैसे दोष हैं फिर उसका वर्गीकरण किया, अलग-अलग उसको बाँधिया, फिर उसका विश्लेषण किया। हजारों लोग जो जीवन में आये, जिनके बारे में मैं पढ़ती थी, मैं जब छोटी थी हमेशा लोगों की जीवनी पढ़ती थी। स्कूल में लड़कियों को बड़ी हंसी आती थी ये अभी प्राइमरी स्कूल में है और सबकी जीवनी पढ़ती रहती है। कोई आस्ट्रेलिया में आदमी हो गया, उसको पढ़ रहे हैं, कोई जापान में हुआ उसकी पढ़ रहे हैं, कोई अमेरिका में हुआ उसकी पढ़ रहे हैं, हमेशा हम जीवनियाँ पढ़ते थे। पछिले जीवन में इसको कौन से प्रश्न आए? इसका हल उसने कैसे निकाला? ये आदमी कैसा होगा? इसकी प्रकृति कैसी होगी? फिर इसकी इस जन्म में प्रकृत किया रहेगी? इस प्रकार अनेक जीवनी मैं पढ़ती रहती थी। और मैं कुछ खास पढ़ती नहीं थी। मेरा मुख्य उद्देश्य था सबकी जीवनी पढ़ें। जब भी लाइब्रेरी जाऊँ तो जीवन नकिला। अब मैं जानती हूँ कि भिन्न क्या है। उसके कतिने तरीके हैं? और उसमें क्या-क्या दोष हैं? और जब मैं ये पढ़ने लगी और देखने लगी तब मैंने सोचा कि मैं जिस कार्य के लिए संसार में आयी हूँ वह मुश्किल न होगा। सामूहिक चेतना संसार में आनी चाहिए और लोगों की कुण्डलिनी सहज जागृत होनी चाहिए। ये कार्य मैं संसार में करके जाऊँगी। लेकिन बड़ा कठिन काम था। अब इतनी मेहनत करने के बाद, आप लोग इतने पार होने के बाद आज आपके सामने जब मैं बैठी हूँ, मुझे एक प्रश्न लगता है कि आप लोगों को ये कैसे समझाया जाय कि सहजयोग कतिनी महत्वपूर्ण चीज है। ये आपके घर द्वार के सम्भालने की चीज नहीं है या आपके बीवी-बच्चों को सम्भालने की चीज नहीं है क्योंकि ये सब अस्थायी है। आपके न जाने कतिने बच्चे हो चुके, कतिनी बीवियाँ हो चुकी, क्या-क्या हो चुका और अब कतिने राजनीतिक जीवन आपने बिताए? कतिना क्या-क्या किया? अब जो सबसे बड़ी चीज ये है कि इन सहजयोगियों को कैसे समझाया जाये कि ये बहुत ही महत्वपूर्ण चीज है। और संसार का कोई सा भी कार्य इससे ऊँचा नहीं है। बहुत से लोग कहते हैं सहजयोग बहुत बड़ी चीज है, बहुत से कहते हैं अब हम सहजयोग के बगैर रह नहीं सकते। कोई कहते हैं कि सहजयोग से हमको बड़ा लाभ हुआ। लेकिन अब ये कैसे समझाया जाए कि हमारे लिए तो सहजयोग ही सब कुछ है और इसका कार्य करना ही हमारा जीवन है। हमें जो नया जन्म मिला है सिर्फ सहजयोग के कार्य में संलग्न रहना, हर समय सहजयोग के बारे में सोचना है। मैं हर समय सोचती रहती हूँ अब ये जो बच्चे आए हैं जो कि हमारे यहाँ पैदा हुये हैं ये सब पार हुए आत्मा है, बहुत तेजस्वी बच्चे हैं। अब इन बच्चों को एक स्कूल में रखना चाहिए। अब जिन माँ-बाप के पास बच्चे हैं वे इसमें रुचि रखते हैं, बाकी नहीं। नहीं तो दूसरे ऐसे लोग हैं जिनके लिए हमने कहा कि चलो, हम ऐसा कुछ कार्य करें कि जहाँ पर हनिदुस्तान के कला के

द्वार खुले। हम विदेश के लोगों को बुलाए। मुझे कला से कोई मतलब नहीं है। वैसे देखा जाय तो कला तो मैं कैसे भी हो बना ही सकती हूँ और चला ही सकती हूँ। लेकिन इस कला के माध्यम से हम औरों को आकर्षित कर सकते हैं, इस देश में ला सकते हैं। उनको पार कर सकते हैं। उसको महत्वपूर्ण तरीके से करना है। जिनको कला के क्षेत्र में रुचि है वे लोग कहते हैं, 'माँ, ये आप बड़ा अच्छा काम कर रही हैं।' इसकी ओर देखने की दृष्टि न तो इतनी गहन है और न विशाल। आदमी जितना गहन होगा उतना विशाल होगा। सहजयोग व्यक्तित्व नहीं, समाज के लिए नहीं, सहजयोगी के लिए नहीं, यह तो संसार के लिए है। मैं मानती हूँ कि मेरा विचार बहुत बड़ा है। लोग कहेंगे कि, 'माँ बहुत महत्वाकांक्षी हैं। ऐसा कैसे हो सकता है?' हो सकता है। मैं जब छोटी थी तो मैंने अपनी माँ से कहा, 'मैं तो ऐसा चाहती हूँ माँ दुनिया के हर आदमी का परमत्मा से एकाकार हो जाए, कम से कम कुछ तो हो जाए।' तो मेरी माँ मुझसे कहती थी, 'बेटी तू अगर एक से दूसरा भी बना ले तो मैं तुमको धन्य समझूँगी।' और मेरे पति मुझसे शुरू में यही कहते थे, 'तुम तो अवलिया हो, लेकिन तुम दूसरों को अपने जैसा बनाने का यत्न न करो। ये बड़े पत्थर लोग हैं। कोई नहीं बन सकता।' तो पहली तो हमारी स्थिति आ गयी। पहली स्थिति में हम ठीक हैं। इस स्थिति में हम पहुँच गए कि हम सहजयोगी हैं। ये हमें विश्वास हो गया और माँ आदिशक्ति हैं ये भी विश्वास हो गया। इसमें कोई शंका नहीं। परन्तु इस पर दूसरी शक्ति आनी है कि सहजयोग आज एक महायोग है, और सबसे महत्व का काम है। आप देखते हैं कोई आदमी भागा जा रहा है, भागा जा रहा है, 'भई क्या?' 'मैं एक बड़ा भारी प्रोजेक्ट बना रहा हूँ।' खास कर सरकारी नौकरों को तनख्वाह उतनी ही मिलती है चाहे प्रोजेक्ट बनाओ, नहीं बनाओ। गधे हो चाहे घोड़े हो, एक ही तनख्वाह मिलने वाली है। उनका कुछ बढ़ता नहीं। तो वो भी जूट रहे हैं। 'भाई क्यों? काहे मरे जा रहे हो? तुमको क्या मलिंगा?' 'नहीं, नहीं, ये मेरा करतव्य है।' 'तनख्वाह तो तुमको इतनी ही मिलने वाली है।' 'पैसे के लिए थोड़े कर रहा हूँ। मैं तो तनख्वाह के लिए नहीं कर रहा हूँ।' 'तो काहे के लिए कर रहे हो?' 'मैं तो करतव्य के लिए कर रहा हूँ।' इस करतव्य को कतिने महत्व से करना चाहिए? हम हर आदमी एक महान गुरुस्वरूप हो गए, ये भी आप नहीं जानते। आप करके देख लीजिए, आप अपनी शक्ति को इस्तेमाल करके देख लीजिए कि आप हैं कि नहीं हैं। इसमें कोई अहंकार की बात नहीं, आप हैं सो है। इसमें काहे का अहंकार। आप हो ही गए हैं बड़े, आप हैं ही ऊँचे। लेकिन इतने ऊँचे होकर भी आप जिन चीज़ों को महत्व देना चाहिए उनको नहीं देते हैं। अब जो भी कार्य करें इस दृष्टि से करें कि इसका सहजयोग में फायदा हो, सहजयोग के लिए ही कर रहे हैं। और हमें कुछ करने का नहीं। अब ये समझाना बड़ा कठिन है। कुण्डलिनी जागृति आसान है। उसका बाँटना ठीक है। राक्षसों को मारना ठीक है। भूतों को भगाना ठीक है। वो तो हमारे काम ही हुए। लेकिन जो साधु सन्त हो गए, जो स्वयं ही प्रकाशमान हो गए, उनसे ये बताया जाए कि तुम्हारा प्रकाश बहुत महत्वपूर्ण है और वो उनके सर में टिक जाय। यह कैसे किया जाय? आज कल मेरा मनन इन सब बातों पर हो रहा है कि इन सहजयोगियों में ये बात भर जाय कि इससे महत्वपूर्ण दुनिया की दूसरी कोई चीज नहीं। जितना करना था कर लिया मैंने। कोई साहब है कि मेरी बीवी नहीं मानती। कतिनी उम्र है आपकी? सिर्फ साठ साल की है। जिनदिगी भर उस बीवी की गुलामी की और अब भी करते रहो। अनन्त में तुम्हारा क्या हाल होगा? अगले जन्म में तुम उसकी बीवी बनोगे कि क्या होगा? ऐसा ही लगता है। क्योंकि गुलामी तुमने की तो उसके फलस्वरूप तुमको भी तो कुछ मिलना चाहिए। आप समझ नहीं रहे हैं। इस तरह अपना समय बर्बाद करने से आप परमात्मा की शान में कुछ नहीं कर रहे हैं। सभी काम इतनी सुन्दरता से होते हैं। इसके साथ में ऐसे बन जाते हैं कि आश्चर्य की बात। लेकिन सहजयोग में ध्यान धारणा लोग इसलिये करते हैं कि मेरे भूत भाग जायें, अधिकतर। सहजयोग में लोग पैसा थोड़ा बहुत देते हैं कि मेरे पास धन आ जाय। या तो उसके आगे लोग सोचते हैं कि सहजयोग में आने से मुझे कोई पद मिल जाएगा। सहजयोग में आने से आप आकाश, पाताल और पृथ्वी तीनों लोक के राजा हो जाते हैं। अब इसके आगे क्या होने का? आप पूछियेगा, अब तो हो गया पूरा, अब आगे क्या होना? इसके आगे तुम्हें दाता होना चाहिए। जो राजा है तो उसको राजा बनाकर बठा दिया तो वो देख रहा है कतिने उच्चासन पर मैं बैठा हूँ। वाह! वाह! कतिनी बढ़िया चीजें रखी हैं माँ की कृपा से! बड़ा अच्छा सब बना हुआ है। भाई, तुम राजा हो, देने की बात करो। और राजा हो तो थोड़े बहुत भखिरी अभी हो ही। लेकिन समझ लो, थोड़े हो तो कोई हरज नहीं, लेकिन देने की बात करो। मेरा मतलब पैसे से कभी भी नहीं होता, आप जानते हैं। अपना पूरा चर्चित सहजयोग में देना चाहिए। पूरी तरह से सहजयोग को समझना चाहिए। (यहाँ से मराठी भाषण का अनुवाद) हनिदी जरा पॉश भाषा है। मैं हंस कर टाल रही हूँ, लेकिन आज का विषय गम्भीर है। अब जरा मराठी में बता रही हूँ कि

रामदास स्वामी अपने यहाँ हुए, जजानेश्वर हो गये। नाम लेते ही चैतन्य लहरियाँ शुरू होती हैं। केवल नाम से ही सारी सप्तशती कहने जैसे एक नाम में ही सब कुछ है। ये किससे? सारे चक्र एकदम उत्तेजित होते हैं। किसलिये? साईनाथ का केवल नाम लेने से ही मेरा सारा शरीर डोलने लगता है। किस कारण? क्योंकि ये थे ही बहुत बड़े! आप भी हो सकते हैं। आपको वह बनना है इस तरह की कुछ महत्वाकांक्षा रखिये। नहीं तो अब हो गया, हम आ गये, हमारा सब कुछ ठीक-ठाक है। ये जो सहजयोगी की स्थिति है इसे बदलना है, ये मेरा विचार है। बीवी-बच्चों की बहुत सेवा की। ये हुआ, वह हुआ, बहू की चार बातें सुन लीं। अब आगे का हमें किस तरह से प्राप्त होगा ये देखना चाहिए। अब भी हमारा दमिग कहाँ जा रहा है? किस तरह बहे जा रहे हैं? क्या स्थिति है? हर मनुष्य को अपने आपसे प्रश्न पूछना है, 'मैंने क्या किया सहजयोग के लिये?' ये प्रश्न किसी

करते हों। उन लोगों का वर्णन नहीं कर सकते, इतना उनमें उल्लास था। इतना सब वातावरण आलुहाददायी था, मैं आपसे कह नहीं सकती। मुझे लगा यहाँ से कहीं जाये ही नहीं। वे कहते थे 'शेरांवाली', 'पहाड़ों वाली'। मुझे लगता ही नहीं था कि मेरी उम्र हो गई है। मैं वहाँ ऊपर चढ़ती थी, कहीं से भी उतरती थी, कुछ नहीं लगता था। क्या वे लोग! और क्या वहाँ का सारा वातावरण! मेरे दमिग में घूम रहा है कि उनहें ही अपने साथ में लेना चाहिए! यहाँ पर महाराष्ट्र वगैरों में ताला लगा दें और वहीं चले जायें, वही अच्छा होगा। और फिर उनहें यहाँ पर लाना चाहिए। आप लोग नीकरियाँ सम्भालते रहिये। इतने सीधे-सरल, पहुँचे हुए वे लोग हैं। सारा आनन्द ही आनन्द, बहुत मज़ा आया, उन लोगों को भी और हमें भी। उन्हें कुछ बातों भी नहीं पड़ा। बीस-बीस मीलो से लोग पैदल आये थे। 'यहाँ हम नहीं आ सके माताजी, क्योंकि हमें टेक्सी नहीं मिली।' वातानुकूलिता गाड़ी चाहिए तब हम आएंगे। नहीं तो कैसे आये? बीस-बीस मीलो से लोग छोटे-छोटे बच्चे लेकर के आये थे सवरे से निकले होंगे। पुरोग्राम दस बजे था। बस देखने लायक था! स्वर्ण जमीन पर उतरा था। वहाँ पर कोई इतनी अच्छी व्यवस्था नहीं थी। खुला आंगन। उसके पीछे एक बड़ा पहाड़ था। इतनी चैननय लहरियाँ थी कि मुझे ठण्ड लगने लगी। इतनी जोरों से चैननय की लहरे आ रही थी। पीछे एक पहाड़ जैसा था। उससे टकरा कर आ रही थी। सबको ठण्ड लगने लगी। धूप में बैठे थे, तब भी ठण्ड लग रही थी। एक पतला भी नहीं हिल रहा था। लग रहा था हम 'आदिशक्ति' हैं। यहाँ पर मुझे शक हो जाता है कि हूँ या नहीं? वहाँ सचमुच लगा कि हम आदिशक्ति हैं। वहाँ भयंकर बारिश हो रही थी। तीन दिन से सतत बारिश हो रही थी। बाहर निकलने की मुश्किल थी। बजिली कड़क रही थी। ऐसे में वहाँ के एक व्यक्त ने मुझे कहा, 'मैं, ऐसी कक्षा कर जो बादल छट जाय और सारा वातावरण शुद्ध हो जाय, तो बहुत जनता आयेंगी।' मैंने कहा, 'हाँ वह सब मैं कर दूँगी।' फिर एकदम नरिभूर आकाश था उस दिन, बलिकुल नरिभूर। उस दिन वहाँ मेरी पूजा हुई और मुझे कुछ नहीं हुआ। ये सब हो गया। यहाँ तो पूजा के बाद मुझे इतनी परेशानी होती है। पूजा के बाद लगता है अब क्या करूँ। लेकिन वहाँ कुछ नहीं, सब साफ हो गया। उसके बाद ही सारा सफर किया। कुछ नहीं हुआ। और यहाँ पूजा के बाद मोटर तक जाने की हिम्मत नहीं रहती और कब घर जाकर आराम करूँगी, ऐसी हालत होती है। उसका कारण है कि आप शुद्ध भी हो गये हैं तब भी। | उस शुद्धता का क्या अर्थ है, उसका क्या महात्म्य है, उसका कतिना घूरकशा हम संसार में दे सकते हैं, उसकी कल्पना आपको नहीं है। दयि बगैर आपमें बहेगा कैसे? हवा का बहाव कैसा होता है? एक तरफ से ही दरवाजा खोला तो दूसरी तरफ से कैसे आयेगा? केवल अपने लिए एक नाला रख दिया और उसी

मे घूमते रहे तो उसकी गन्दगी फरि मेरी तरफ आती है। परन्तु कुछ देने के मन से आप बैठेगे तो आज से नश्चय करिये, जो कुछ हमें माताजी ने दिया है वह सब हम बाँट देगे। तब आपके पास आयेगा और मुझे तकलीफ नहीं होगी। पहले ही आपके प्याले में गन्दगी होगी तो मैं उससे क्या भरूँ? यहाँ से भरने बैठी थी, वह तो उसमें जाता नहीं और मेरी ही तरफ फरि से आ जाता है। अब कहना है कि अब अपना प्याला खाली कर दीजिये और उस खाली प्याली में अमृत भर लीजिये। अमृत भर-भर के देना पड़ता है। इतना जम कर सब बैठा है, वह सब नकाल दीजिये। वे देवी के पति हैं। अब वहाँ होकर आने के बाद लगता है न जाये दलिली और न जाये मुम्बई। और लन्दन तो उनसे भी गया बीता है। कसिलिये परमात्मा ने बनाया है पता नहीं। परन्तु फरि से आप लोगों को देखने के बाद, माँ का हृदय! कैसे भी हो, तो क्या ? अपने ही तो हैं। मेरे ही हैं सब। माँ को क्या? कैसे भी हो, खून भी बेटे ने कथिया तो कहेगी, 'तू अब मेरा भी एक खून कर दे।' वैसे ही है सब। अब आपको इतना बड़ा कथिया, इतने पद पर बठिया। अब मेरी भी उम्र हो गई है। तब इस उम्र के हिसाब से आपको भी समझ लेना चाहिए और कार्यानवृत्ति होना चाहिए। कार्य करना चाहिए। चार लोग काम कर रहे हैं, दो इधर जा रहे हैं, दो उधर देख रहे हैं। पूरी तरह जुट जाना उसमें हम धर्मशाला गये थे। उसका नाम है धर्मशाला-धर्म की शला। और हमालय के पैरों तले। आपको पता है, है। ये हम माँ को करके दिखायेंगे। अब मराठी में ही कहती हूँ। मराठी भाषा अत्यन्त प्रेम की, सौष्ठवपूर्ण व सुन्दर भाषा है। परन्तु की जितनी कठोरता है वही हम सीखे हैं। अत्यन्त सुन्दर भाषा है। परमात्मा की भाषा है कहना चाहिए। संस्कृत के इतनी नकिटतम, इतनी अच्छी, नविव्याज! इसमें (मराठी में) आपको कुछ कहना है। हमें तो उससे आपसे हमें कुछ भी लेना ही नहीं। है। बस बह रही है। असंखलति, इतनी सुन्दर है। और उस भाषा में रहकर भी आपको अभी प्यार से बोलना नहीं आता। उस मराठी भाषा का दूसरा उपकार ये है कि पूरी कुण्डलनी उस मराठी भाषा में लिखी है। नाथपंथ (मराठी ग्रंथ) के इतने उपकार हैं आप पर, बड़े-बड़े सन्त- साधुओं के, माने सकिखों के दसवें गुरु वे भी यहाँ नांदेड में आकर शविजी महाराज से मलि थे। शविजी महाराज जैसा राजा हमारे यहाँ हो गया। पूरी दुनिया में ऐसा राजा नहीं मलिया। ऐसे हमारे शविजी, दूसरा नहीं मलिया ऐसा। इसका दुःख होता है। तो एक नाले में दो कमल उग आये और वे कहने लगे, 'हम कमल हैं, हम कमल हैं।' उससे कुछ नहीं बनने वाला। हम कमल हो सकते हैं, यह ध्यान में रखकर कमल बनकर दिखाना है। मैं फरि से वनिती करती हूँ क्योंकि अब मैं कल |

जा रही हूँ। अब तक जो कुछ हुआ वह बहुत हुआ। अब इसके आगे हर-एक को कमर कसकर तैयारी में जुट जाना है। इसके आगे है। युद्ध बहुत बड़ा युद्ध है। उसे लड़ना है। सारा समय खुद की सफाई में मत लगाओ। मैं अब यहाँ बात कर रही हूँ, तब भी लोग यहाँ पर बन्धन दे रहे हैं। आपको कौन पकड़ेगा? बन्धन काहे को डाल रहे हो? जहाँ आप बैठोगे वहाँ बन्धन पड़ेगे, इतनी आप में शक्ति है, जानते हैं? जहाँ नजर जाएगी वहाँ बन्धन पड़ेगे। कसिलिये अपने आपको बन्धन दिये जा रहे हो ? डरे-डरे से क्यों हैं? तलवार नहीं है ऐसी बात नहीं है। सब कुछ है। आपके पास केवल इच्छा चाहिए। अब डरपोक स्वभाव नहीं रहना चाहिए, वशिषतः औरतें। और पुरुषों की ज्यो जयादती है वह खत्म होनी चाहिए। सहजयोग का एक प्रतष्ठितान व्यक्ता बनकर मैं आचरण करूँगा, ऐसा एक नश्चय मन में रख कर अब चलना है। अगली बार जब मैं आऊँगी तब मुझे दिखाना चाहिए कि एक-एक मनुष्य ने हजार-हजार लोग खड़े किये हैं। आपको मैं विश्वास दिलाती हूँ, आप भाषण दे सकते हैं। सहजयोग सारा आप सीखे हैं। आपको सब कुछ मालूम है। ये सारा केवल दमिग में रखकर शमशान में भस्म होने के लिये नहीं है। उसका प्रकाश सब तरफ जाना चाहिए, उसके लिये ही आपके मस्तषिक में हमने प्रकाश डाला है। कल जैसे सब के सर शमशान में फुकते हैं वैसे आपके नहीं हैं। उसका प्रकाश जब सारी दुनियाँ में फैलेगा तब आपको मालूम होगा। सहजयोग के योगी को कभी भी जलाते नहीं हैं। प्रधान जी को आपने जला दिया, ये मुझे अच्छा नहीं लगा। परन्तु मैं कुछ नहीं बोली। उनकी हमको समाधी बनवानी चाहिए थी। अभी तक उसकी कुछ व्यवस्था नहीं हुई है। वह व्यवस्था करनी चाहिए। परन्तु सहजयोगी उस प्रकार का होना चाहिए। उसकी समार्थ से चैतन्य लहरियाँ आयेगी। उस पर कतिनी भी चददरे चढ़ाने के बाद भी उन फूलों की सुगन्ध आएगी। इस तरह आपकी स्थिति है। परन्तु कैसे कहा जाय ? हीरे को कहना, 'तू हीरा है, गन्दगी में मत लेटो।' श्रीमाताजी महान हैं, पर आप भी कुछ कम नहीं। ये याद रखना है। परन्तु उसकी केवल अहंकारी वृत्ति रखने से कोई अर्थ नहीं है। सचमुच अगर माताजी में इतनी शक्ति है, तो हममें भी है। सब कुछ शक्तियाँ आपके पास हैं। उस छोटे से अंडे में आप छपि हो, नकिलो बाहर। तो उससे बाहर निकल कर आकाश की तरफ आपको समष्टि डालनी है तब ही कुछ होगा। अब कल जा रही हूँ। परन्तु मेरा ध्यान इधर रहता है। मुंबई वालों पर सबसे ज्यादा जमिंदारी है क्योंकि मैंने मुंबई में सबसे ज्यादा काम कथिया है और मेहनत की है। और ससी मुंबई में महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती का उद्भव हुआ है। तो आपको ये दिखाना है, आराम चौड़कर और राजकारण छोड़कर सुजुज बनकर हम सहजयोग में क्या कर सकते हैं। ये सभी को दिखाना है। और मुझे आशा है ये सब आप गुलामी छोड़ दीजिए। मैं इस बार मुझे एक अनुभव आया। उससे मुझे आश्चर्य हुआ। जनि लोगों पर मैंने इतनी मेहनत की है वे लोग एकदम बेकार के निकले। क्यों इतनी मेहनत करे ऐसे लोगों पर? बेकार लोग हैं एकदम! तो आज मेरा जन्म दनि मना रहे हैं। आज मेरा पूजन है। तो आज मेरा पूजन कृपा हृदय से कीजिये। यह मैं इस उम्र में माँग रही हूँ। इतना मुझे दीजिये। हृदय में एक ही बात कहना है, श्रीमाताजी हम वीरों की माता हैं, भगैडों की नहीं। गांधीजी ने केवल स्वतन्त्रता की लड़ाई लड़ी तो हमारे पति जी जैसे लोग सारा घर द्वार छोड़कर जंगल- जंगल घूमे हम राजमहलों में पले लोग! कतिना सहन कथिया! आपको तो आश्चर्य होगा। हमारे पढ़ाई के लिये पैसे नहीं थे, कुछ भी नहीं। घर के जेवरत बेचकर हमारी माँ ने हमें पढ़ाया। ऐसी स्थिति में हम रहे। औ ये सहजयोग उससे कतिना बड़ा है। सारे वशिव की स्वतन्त्रता की ये बात है। और उस हिसाब से हम कर क्या रहे हैं? राजकारण अभी तक मैंने इतना कुछ नहीं कहा था, परन्तु आज कह रही हूँ। क्योंकि अब उम्र होने लगी है। तो दमिग में रखिये, हमें कुछ करके दिखाना है, हमारे होते हुए करके दिखाना है। बाद में कथिया तो नहीं होने वाला। दूसरा ये है कि इस साल 'क्रोधन' नाम का संवत्सर है। इसलिये थोड़े से क्रोध को काम में लाना पड़ रहा है। शालीवाहन ने ही लिखा है कि इस समय जो साल है वह क्रोध में जाएगा। कहने का तात्पर्य है कि आज मैंने लम्बा-चौड़ा भाषण कथिया, सहजयोगियों को समजाने के लिये। आप क्या हो, ये जान लीजिये। वह जानकर हमने क्या करना है, ये भी देखिये। हम अपने गाँव गये थे, वहाँ क्या कथिया? बैठे थे क्या आप? नहीं। मन्दिर में गये, खरीददारी की, सबसे गाढ़ भेंट की, फरि आ गये वापस।| अच्छा, आप कौन हो? आप क्या बैलगाड़ी हैं, कसि भी गाँव में जाकर वहाँ से खरीददारी करके चीज़ें लाने के लिये? जाकर बोजा भर कर लाते हैं। आप साधु-सन्त हैं। अपने देश में ऐसे सन्त और सन्तणी हो गये। नामदेव की बात लीजिए, एक दरजी थे। कतिना बड़ा काम कथिया उन्होंने। तुकाराम क्या थे? चोखा मेला कौन थे ? सजन कसाई कौन थे ? कतिना काम कथिया उन्होंने? उनका कोई भी साथ देने वाला नहीं था। जनाबाई कौन थी? मैनाबाई कौन थी ? कतिना काम कथिया उन्होंने परमात्मा का ? ज्ञानेश्वर इतनी छोटी उम्र में कतिना काम कर गये? आपने क्या काम कथिया ? उनको कुण्डलनी जागृत तो नहीं आती थी, नहीं तो वह भी उन्होंने कथिया होता। वह भी आपको हमने दिया है। गणपति के स्थान पर आपको बठिया है। अब कुछ करके दिखाइये। आपको दिखाना ही है। अगली बार मैं आकर देखूँगी कसिने क्या कथिया है? औरतों ने हल्दी-कुंकुम करना और औरतों को अपने घर बुलाना। सबको ठीक से, तीर |

तरीके से रहना है। अब भी ऐसे सहजयोगी हैं जो व्रत रखते हैं। कहां भी व्रत नहीं रखना है, तत्व भी रखते हैं। पता नहीं क्यों रखते हैं। जो मर्यादाये हमने बनाई हैं और जो वशिवधर्म की मर्यादाये हैं उसमें रहना ही पड़ेगा। और उन मर्यादाओं में आप नहीं रहे और उनसे बाहर गए तो आप पर आपत्त आएगी। आपके साथ कुछ तो गुजरेगी। कल ही एक सज्जन मलि थे। कह रहे थे मैं बलिकुल ठीक हो गया था, पर फरि से तकलीफ शुरू हो गई है। क्या कथिया आपने? फरि से उसी मार्ग पर गये थे क्या? हाँ, थोड़े से, ज्यादा नहीं। अच्छा! तो वहाँ भूत बगल में ही बैठे हैं, आपको पकड़ कर काने के लिये। तो वशिवधर्म की मर्यादाओं में रहना पड़ेगा। शादी में दहेज लथिया तो ज्यादा नहीं थोड़ा सा बस हो गया। उस मर्यादा में ही रहना है। वशिवधर्म की मर्यादा परमात्मा की मर्यादा है। उसे नहीं लाँचना है। अब आप मराठी, गुजराती कुछ नहीं रहे, आप हनिदू, अंग्रेज कुछ नहीं हैं। आप वशिव्यापी नरिमला धर्म के अनुयायी बहुत बड़े हो गये हैं।

1985-04-02, Shri Adi Bhoomi Devi Puja

2 एप्रिल 1985

Bhoomi Devi Puja

Pune (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Marathi Transcription - Bhoomi Devi Puja Date 4th February 1985: Place Pune - Type Puja

(Starts at 12:48)

इतकी सगळी व्यवस्था तुम्ही सर्व सहजयोग्यांनी मळून केली, ते बघून असं वाटतं, की पुण्याला राहण्याचं जे आम्ही नशिचिती केलं होतं, त्याला काहीतरी वशिष प्रेमाचं कारण असायला पाहजि. तशी अनेक कारणं आहेत पण मुख्य मला असं वाटतं तुम्हा लोकांच्या प्रेमाच्या ओढीनेच या पुण्यनगरीत वास्तव्य करण्याचे आम्ही ठरविले आहे. एकंदरीत इथे जागा मळिणे, त्यात कार्य होणे वगैरे म्हणजे एक वशिष घटना आहे. पण मुख्य म्हणजे पुण्याला अत्यंत पुण्याईचा साचा आहे, साठा आहे त्याचा. आणसाचा पण आहे. इथे मनुष्य पुण्याईत घडविली जाऊ शकतात. पण अनेक इथे उपद्रव झालेले आहेत आणते उपद्रव होणारच. कारण जेव्हा माणसं पुण्याईत घडविली जातात, तेव्हा त्यांच्यावरती आघात करायलासुद्धा, असुरी वदिया ही सगळीकडे कार्यान्वित असते. वशिषकरून अशा ठिकाणी, जथे काहीतरी पुण्य घडविले जातं. तेव्हा आणखीन सचोटीने, आणखीन सतरकतेने काळजीपूर्वक सहजयोग साधला पाहजि. आणा पुणे हे महाराष्ट्राचं ब्रीद आहे. इतकंच नव्हे की पुण्य आहे, पण हे ब्रीद आहे. आणा ह्या ब्रीदामध्ये जर का चैतन्य फुंकल गेलं, तर आपल्या संबंध महाराष्ट्रात त्याचा परिणाम आल्याशिवाय राहणार नाही. तेव्हा तुम्हा सर्वांची ह्यामध्ये मला मदत पाहजि.

सर्वप्रथम हे लक्षात ठेवलं पाहजि, की घर बांधणं वगैरे हे काही वशिष महत्त्वाचं नाहीये आणा ते सोपं काम आहे. पण ह्या घराबरोबरच, जर पुण्यातले सहजयोगीसुद्धा बांधले गेले आणा त्यांना सुंदर स्वरूप आलं, तर मला फार आनंद होईल. ही एक फार मोठी गोष्ट आहे, की आज इथे आपण भूमीपूजनाला आलो, सगळे एवढे संत- साधू आले आहेत. भूमीपूजन करीत आहेत आणा ह्या भूमीपूजनाचा लाभ अनंत काळापर्यंत लोकांना मळिणार आहे. तेव्हा आजचा जो वशिष समारंभ आहे, त्याला एक वशिष फार मोठी अशी मला वाटतं, महत्त्वाची बाजू आहे. ती सांभाळली पाहजि. तुमच्या आधारावरच सहजयोग उभा आहे. कालच मी बोलताना म्हटलं, की आता थोडी त्यागाचीसुद्धा तयारी केली पाहजि. अजूनपर्यंत सहजयोगाचे नुसते आपण फायदे बघत गेलो. हरतऱ्हेचे फायदे आहेत. सहजयोगात पैशाचा फायदा आहे, नोकरीचा फायदा आहे, तब्येतीचा फायदा आहे. त्याच्यानंतर सगळ्यांशी आपली नातीगोती ठीक होतात. लग्न होतात. पुष्कळसे प्रश्न एकदमच सुटून जातात. पण मुख्य प्रश्न असा आहे, की आपली काय प्रगती झाली! आपण त्यातनं जे मळिलं ते सगळे बाह्यातलं आहे. आतलं आपण कति मळिलं, त्यासाठी त्यागबुद्धी पाहजि. पण बहुतेक लोक बुद्धीलाच त्यागून देतात. त्यामुळे प्रश्न असा आहे, की त्यांच्यापुढे कोणतीही गोष्ट मांडली, म्हणजे ते प्रत्येक या दृष्टीने वचिर करताना की, ह्यात आम्हाला कोणता लाभ होणार आहे? अजूनसुद्धा पुष्कळ सहजयोगी असे आहेत, त्यांना असं वाटतं की, सहजयोगात आलं म्हणजे आपण थोडे पैसेच कमवून घेऊ. नाहीतर त्याने हा लाभ होईल, तो लाभ होईल. तेव्हा दृष्टी कोती ठेवली तर कोतंच होणार आहे सगळे.

एकंदरीत हे जे काही आहे आणा झालेलं आहे, त्यात सर्व परमेश्वरी हात आहे आणा परमेश्वरी कार्य आहे. तेव्हा जरी बाहेर दिसायला हे घर वगैरे आपण बांधतो आहे, तरी प्रतीक रूपाने जाणलं पाहजि की फार मोठी गोष्ट आपण इथे मळिलिली आहे. कारण संबंध जागतिक जे केंद्र आहे सहजयोगाचं ते पुण्याला होणार आहे. पण त्याच्याच बरोबर दांभिक लोक, ढोगी लोक, कवि असे लोक जे सहजयोगामध्ये सहजयोगात लाभार्थी येतात, त्यांना आपण म्हणू कामार्थी लोक, अशा लोकांचा मात्र तुम्ही जरा वचिर ठेवला पाहजि आणा अशा लोकांना दूर ठेवलं पाहजि. हळूहळू जी चांगली मंडळी आहेत, ती कतिही, कशीही असली, तरी स्वच्छ होऊन सहजयोगाला पात्र होतील. पण अशी मंडळी जी मनातून वाईट आणा भिनातून इतर वचिर घेऊन येतात, अशा मंडळींना काहीही आपण करू शकत नाही, तेव्हा अशा मंडळींना बाहेरच ठेवलेलं बरं! आणा त्यांना स्पष्ट सांगावं की, आमच्याच्याने हे होऊ शकत नाही.

ह्या उपरांत आता माझं वास्तव्य इथे राहणारच आहे. मी राहणारच इथे आणा सगळं सहजयोगाचं कार्य होणार आहे. फक्त सांगायचं असं आहे, की हे घर आम्ही बांधतो आहे ते आमच्या साहेबांच्या पैशाने आणा त्यांच्या मळिकतीने बांधतो आहे. आणा त्यामुळे इथे जर त्यांना त्रास झाला तर ते इथून उठून दुसरीकडे नघून जातील. सहजयोग्यांनी हे लक्षात ठेवलं पाहजि, की माताजींना त्रास नाही दिला पाहजि. आता प्रत्येकाला, 'आम्ही दर्शनाला आलो,' आता हे काही देऊळ नाहीये. जवित मनुष्य आहे ना! प्रत्येकाचं, 'नुसतं एक दर्शन घेऊ द्या.' वाटेल तेव्हा पोहोचायचं, 'मी मुद्दामून दर्शनाला आलो. ' सकाळी सहाला पोहोचले. 'काहो, कसं काय?' 'अहो, मी मुद्दामून दर्शनाला आलो माताजीच्या.' आता माताजी तथे काय देवळात बसलेल्या आहेत! जो आला त्याला दर्शन दिलं, पण देवळातसुद्धा प्रत्येकाला दर्शन कसं मळितं गेल्याबरोबर. मग हट्ट करायचा, 'आम्ही इतक्या ह्याने आलो. तुम्ही आम्हाला दर्शन देत नाही. अमकं नाही. तुम्ही असे, तसे.' तर हा प्रकार गेला पाहजि. ही फारच अगदी नमिन श्रेणीतली गोष्ट आहे. कारण आपल्याला हे समजतच नाही, की माताजीचं कार्य काय आहे? त्या केवढ्या त्याच्यात व्यस्त आहेत? आपला त्यांच्यावर काय अधिकार आहे? प्रत्येकाला असं वाटतं, की माताजीच्या प्रत्येक क्षणावर आपला अधिकार आहे. त्यांचा संबंध टाईम म्हणजे आपलाच आहे. तेव्हा आपला टाईम आपण माताजींना दिला पाहजि. माताजीचा टाईम नाही घेतला पाहजि. लोकांना हे कळत नाही, जो तो येऊन दारात उभा राहतो. म्हणजे मला अगदी घाबरायला होऊन जातं, सगळे दारात उभे. दाराच्या बाहेर नघिण्याची सोय नाही. तर इकडे कोणी फरिकायचं नाही, जो खरा सहजयोगी असेल तो मला त्रास देणार नाही. ही पहिली ओळख आहे. जो मनुष्य माझ्या पायाला धरून जोराने डोकं रगडतो, तो का रगडतो मला समजत नाही. पण तो काही खरा सहजयोगी नाही. उलट खोटा सहजयोगी आहे, जो नुसते असे पाय धरून आणा डोकं रगडत असतो.

दुसरं मी बसलेले असताना डोळे मटायची काही गरज नाही. पण पुष्कळ लोक डोळे मटून बसतात. त्याचं मला मोठे आश्चर्य वाटतं. डोळे मटण्याची काय गरज आहे? कवि मी बसलेले असतांना फोटोला नमस्कार पहिल्यांदा करतात, मग मला येऊन नमस्कार करतात.

तर म्हणजे असं, की माणसाने वचिरही ठेवला पाहजि आणा दांभिकपणा नसला पाहजि. दांभिक माणसं लगेच लक्षात येतात. तेव्हा ढोगी, दांभिक लोक आहेत त्यांना डोक्यावर बसवायचं नाही. कारण त्यांचं हे इतकं मोठे आहे. त्यांचा एवढा मोठा कारखाना आहे. असेल आम्हाला काय त्याचं! एवढे कारखानदार झाले म्हणजे तुम्हाला कोणी काही दिलं का? त्यांनी काही मदत केली का? पुन्हा ह्यांच्याजवळ एवढे पैसे आहेत, माताजी, हे असे आहेत. काही नाही. नुसते हे अपपलपोटे लोक आहेत! तेव्हा ज्यांना धर्म हवा असेल, ज्यांना परमात्मा हवा असेल अशाच लोकांनी सहजयोगात यायचं. मग ते जरी मोजके दहा असले तरी चालतील. कारण परमेश्वराच्या साम्राज्यातसुद्धा जागा कुठे आहे आता? फार कमी जागा आहे. तेव्हा त्यात कति लोक बसणार, हे परमेश्वरानेच ठरवायला पाहजि. नसते उपटसुंभ बसवायला काही परमेश्वर, आपल्यासारखा नाही. त्याला फार अक्कल आहे. नसते बाजारबुणगे बसवायला तो काही तयार नाही. त्याला अशी मंडळी पाहजित, जी खरी, असल आहेत. हे सगळे बाजारबुणगे इकडेच पडून राहणार. म्हणून अशा लोकांचीच दोस्ती केली पाहजि, अशा लोकांना बोलवलं पाहजि, अशा लोकांशी मैत्री केली पाहजि, की ज्या लोकांमध्ये खरोखर परमेश्वराची आवड आहे आणा जे उच्चपदाला जाऊ इच्छितात आणा परत सांगते, की त्यागही केला पाहजि. त्याग करणं फार जरूरी आहे. ह्या स्थितीला आल्यावरती काही ना काही त्याग केला पाहजि. आणा त्यात म्हणजे लहानलहान गोष्टींमध्ये नाही रहायला पाहजि. आता मी म्हटलं, की पाषाणला आपण जमीन घेऊ कवि कुठे घेऊ, तर लोक म्हणतील, की तथून दूर पडतं. आता हे कति दूर आहे आम्हाला! मी तर साहेबांना सांगितलं सुद्धा नाही, की जंगलातच घेतलं आहे म्हणून. बांधूनबध्तिन झाल्यावर तथे आता काय बोलणार मग ते बचिरे! पण अगदी आम्ही इतक्या जंगलात कधी राहिलो नव्हतो. पण तुमच्यासाठी म्हणून, जंगलात जागा मळिली तर जंगलात येऊन राहतोय. तसं प्रत्येकाने लक्षात ठेवलं पाहजि, की जर माताजी, ह्या वयामध्ये इतकं करतात तर आम्हाला मात्र प्रत्येक गोष्टीत सोय असली पाहजि, असं असलं पाहजि. तेव्हा सहजयोग म्हणजे काय प्रत्येकासाठी एक अवलंबन नसलं पाहजि. अवलंबन नसलं पाहजि, की सहजयोग आहे, अवलंबन आहे. आम्ही सहजयोगात आलो ना माताजी, मग आता आमचं असं करून द्या. मग माझ्या मुलाला ठीक करून द्या. मग माझ्या बायकोला ठीक करून द्या. मग माझ्या सगळ्या खानदानाला ठीक करून द्या. म्हणजे सहजयोग म्हणजे एक खैराती हॉस्पिटल असंच दसितंय. तेव्हा तुम्ही आधी जी थोडी मंडळी आहेत त्यांनी सहजयोगाबद्दल पूर्ण कल्पना करून घेतली पाहजि आणा तुम्ही जर खंबीर झालात, तर आपण सगळ्यांना ठीक करू शकतो.

आज इतका चांगला दविस आहे! आज परत वनियाक चतुर्थी आहे. फार सुंदर आहे आजचा दविस! एक वशिष काहीतरी त्याच्यामध्ये होतं. आहे का पंचांग? पंचांगात आज एक वशिष योग आहे, असं लहिलेले आहे. तेव्हा आजचा दविसही फार छान आहे आणि ह्याद्विशी आपण एवढ्या शुभकार्याला लागलो आहोत, आणि आमचं वानप्रस्थाश्रम सुरू झालं आहे, असं दसितंय आता! ह्या वानप्रस्थाश्रमाच्या गोष्टी आहेत.

(Gap till 24:18, Sahaj Yogi searching in panchang from 23:57 to 24:18)

सहज योगी : महर्ग पुण्यकाल

महर्ग, बघतिलं, मी आत्ताच म्हटलं तुम्हाला महर्ग पुण्यकाल. केवढा मोठा मुहूर्त आहे. महर्ग म्हणजे काय झालं! अर्घ्य म्हणजे , महर्ग , अर्घ्य, अर्घ्य म्हणजे पाणी घालणे. अर्घ्य देणे. अर्घ्य देणे. आता ह्या तुमच्या जमनीला पाणी दिलं पाहजि. तुम्हाला पाऊस आला पाहजि. सगळी काही व्यवस्था केली पाहजि. पण आपणही पात्र असायला पाहजि. सहजयोगी पात्र आहेत की नाही हे बघतिलं पाहजि. जरासुद्धा तसदी न घेतांना सहजयोग जमला तर बरं आणि जेवढं काही घबाड मळिल तेवढं घ्यावं. आज फार मोठं आहे बघा. महर्ग पुण्य आहे आज. मी आधीच सांगतिलं होतं आपल्याला. तेव्हा आजचा वशिष दविस आहे, सगळ्यांनी इतका मला आल्हाद दिला आणि आनंद दिला आणि इथे आले तुम्ही, इतका त्रास घेतलात, तसाच सहजयोगासाठी सगळ्यांनी त्रास घ्यावा अशी मी हात जोडून वनिती करते.

Concluded at 25:22.

1985-12-17, Public Program

17 डिसेंबर 1985

Public Program

Nashik (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

परमेश्वराला शोधणाऱ्या सर्व साधकांना आमचा प्रणपात असो . ह्या सर्व सृष्टी मध्ये पृथ्वी ही विशेष मानली जाते आणि त्या पृथ्वीवर विशेष म्हणजे भारत भूमी आहे . तिला योग भूमी असं म्हंटलं आहे . त्या योग भूमी मध्ये तपोभूमी जी आहे ती नाशकाच्या आसपास आहे . अशा पवित्र भूमीत तुम्ही आला आहात . आणि इथे माझी कार्य फार होईल अशी मला अपेक्षा आहे . पुष्कळ दविसापासून अनेकदा इथे आल्यावर सुध्दा माझ्या दृष्टीत असं आलंय की इथले लोक इतकी मोठी संपदा असून सुध्दा , एव्हडी मोठी तपोभूमी त्यांच्या पायाखाली असून सुध्दा , इतक्या साधुसंतांनी आणि ऋषीमुनींनी इथे त्याग आणि तप केलेलं असून सुध्दा ह्या क्षेत्र भूमी मध्ये लोकांचं लक्ष परमेश्वराकडे कमी आहे . त्याला कारण शोधता असं कळलं की प्रत्येक क्षेत्र ठिकाणी , महाराष्ट्रात कवि कोणत्याही ठिकाणी इतकच नव्हे तर तुम्ही जर रोमला गेलात कवि इतर क्षेत्र स्थळी गेलात जथे ख्रिश्चन धर्म आहे , मुसलमानांचा धर्म आहे कवि जैन धर्म आहे कोणाचाही धर्म असो त्या क्षेत्र स्थळी परमेश्वर उठलेला दिसतो . त्याला कारण काय तर तिथे लोक बसून देवाच्या नावावर पैसे कमावतात . आम्हाला देव सगळा माहित आहे . बाकी कुणाला देव समजत नाही . अशा रीतीने जे भावकि अत्यंत सोजूवळ लोक आहेत त्यांची दिशाभूल करतात आणि त्यांना अशा मार्गाला घालतात की ते अभिभूत होऊन अशा कर्माला पडतात की ज्याला आपण म्हणतो की हे लोक बाधित झाले . ह्यांचे धंदे अशे असल्या मुळे प्रत्येक क्षेत्रस्थळी हा प्रकार झालेला आहे . पण जी मंडळी अत्यंत साध्या प्रवृत्तीची आहेत आणि भावकि आहेत त्यांनी आपण जाणार आहोत . हातात रशीद घ्या . कवि आम्ही ह्या देवळात येऊन पाच पाच रुपये चढवले आम्हाला याची पावती द्या , मरताना मात्र असं करा पुरत जेव्हा जाळलं जाईल तेव्हा ह्या पावत्या पण जाळा . म्हणजे देवाला कळेल आम्ही पाच पाच रुपये दिलेत ते . असं वेडेपणाच जे वागणं आहे त्यांनी देव कसा मळिवता येईल . आता आपल्या विशेष करून ह्या महाराष्ट्रात गोरा कुंभार होते , आपले तुकाराम बुवा यांच्यात काय विशेष होत ? काय त्यांचं कुणबी होते जातीचे , शेतकरी म्हणा . नंतर सजन हा कसाई होता , नामदेव हे एक शिंपी होते . सर्वसाधारण लोक होते सगळे . हे काय भटजी बुवा नव्हेत देवळात बसणारे . त्या सगळ्यांना त्रास दिला भरपूर लोकांनी . ज्ञानेश्वर जरी ब्राम्हणाच्या घरी जन्माला आले तरी त्यांनाही सडकून त्रास दिला . साईनाथ इथे येऊन राहिले त्यांनाही सडकून त्रास दिला . जो कोणी खरा माणूस असेल त्याच्या मागे हात धुऊन लागायचं हे ह्या पोटभर लोकांचं काम असणारच दुसरं काय करणार त्यांच्या पोटावर पाय येतो त्यांचा धंदा बुडेल तर ते तस करणारच . पण तरी सुध्दा जे सुज्ज आहेत त्यांनी आपली बुध्दी वापरली पाहजि . उलट मला तर असं वाटत की एक शेतीवर काम करणारा माणूस कवि जो जमनीशी नगिडति आहे त्याला जास्त सुज्ज पणा असतो . आणि त्याला हे समजत की जे जिवित कार्य आहे देवाचं त्याला आपण पैसे देत नाही . जर आपल्याला बी पेरायच असल तर आपण काय ह्या मातीला पैसे देतो का ? हिला समजतात का पैसे म्हणजे काय ते ? तिला समजत एव्हडं कथाने बी पेरल आहे आता याला अंकुरले पाहजि . हे तीच देणघेण तिला समजत . तिला पैसे काही समजत नाही , बाकीचं थोटांड काही समजत नाही . पण आपली दृष्टी ह्या थोटांडाकडे जास्त जाते आणि ह्या कलयुगामध्ये तर जास्तच झालेलं आहे . पूर्वी तर दोनचार लोकांनीच असा छळ केला असेल पण आजकाल मला असं वाटत की लोक बहुतेक स्वतःच्याच मागे लागले आहेत . आता त्यात दोन वर्ग आहेत एकतर अशे की त्यात भावकि आहेत , मनाची शुध्द आहेत देवाला स्मरतात . देवासाठी टाहो केलेला आहे . वडिठल वडिठल म्हणत पायपीट करत जातात बचिरे . आणि तिकडे जाऊन ते बडवे त्यांचं डोकं फोडतात . ही एक अत्यंत दयनीय स्तुति आहे .

म्हणजे जे लोक देवाला आळवून राहिले त्यांचं असं व्हावं हे कस मला वाटत असेल हे तुम्ही सांगा . तुम्हाला सगळ्यांना आया आहेत आणि हि सगळी माझीच मुल आहेत . आणि ह्या मुलांना एव्हडा त्रास व्हावा परमेश्वर मळिवताना हे काही सहन होत नाही मला . दुसरी गोष्ट म्हणजे आपल्याकडे जे स्वतःला फार वदिवान समजतात ते . म्हणजे संबंध गीता कोळून प्यायची , बसा तुम्हाला आम्ही गीता ऐकवतो . पाच रुपये द्या मग तुम्हाला आम्ही गीता ऐकवतो . त्या श्रीकृष्णांनी कति पैसे घेतले गीता सांगायला . तुम्ही कसले पैसे घेता . आम्ही म्हणजे अर्थिकारी , फार विशेष . आम्ही गीता सांगतो त्याचे तुम्ही पैसे मोजा . आणि आपल्याला ते पटत सुध्दा हे गीता सांगतात ना यांना पैसे द्या . अमके बाबा आले , तमके बाबा आले कुणी ढोरे बाबा आले चालले त्यांच्या मागे . मी कतिदा सांगितलं की तुम्ही यांच्याकडे कशाला जाता . म्हणजे क्आम्हाला पैशाची फार टंचाई आहे म्हणून जातो . अहो अशा माणसाकडे तुम्ही जाल तर पैशाची टंचाई होणारच . पण त्या शिविय तुम्हाला काहीतरी अपाय होणार आहे . तुमच्या तबबेती खराब होणार . काय काय रोग तुम्हाला होऊ शकतात यांनी हे तुम्हाला माहित नाही . अजाणता अशा लोकांकडे जाऊन जे लोक फसलेले आहेत त्यांना आज मी कतितीतरी लोकांना मी ठीक केले आहे . आता इथे जे लोक बसलेले आहेत त्यातले काहीकाही असेच उपटसुम्भा गेले होते परदेशात . आता पुष्कळ उघडकीला त्यांनी हजारो रुपये त्यांना दिले , रस्त्यावर पडले ते , त्यांना नुसते त्यांनी मेसमराइज करून ठेवलं होत . त्यांना मंत्र मुग्ध म्हणतात तस करून टाकलं होत . आणि त्यांच्या कडून सगळे पैसे घेतले . आणि त्यांच्या नंतर ही मंडळी माझ्याकडे आली त्यांना रोग झालेले , कॅसर चा रोग हा रोग , तो रोग . आणि म्हणजे आमचे गुरू असं म्हणतात की तुम्ही जी पूर्वीची जी पापकर्म केलेली आहेत ती भोगा . मग म्हंटलं तो कशाला ठेवला आहे गुरू , त्याचा काय लोणचं घालायचं आहे . मी एक आई आहे . मग म्हंटलं तुमचा गुरू आहे तर तुम्ही असे आजारी का ? तुम्हाला हे त्रास का ?

श्री कृष्णांनी सांगितलं आहे की "योगक्षेम वाहामयं " , जर योग घटीत झाला तर क्षेम झालं पाहजि . तुमचं काही क्षेम झालं का ? जर झालं नाही तर हा म्हणजे काही योगाचा मार्ग नव्हे . योगा शिविय परमेश्वर मळिच शकत नाही . योग म्हणजे काय तर जीवाचा शिवीशी संबंध होणे . तो झालाच पाहजि असं सगळ्या शास्त्रात सांगितल्यावर हे इकडचं तिकडचं करून काही काम होणार आहे का . समजा तुम्हाला दिलिलीला जायचं आहे आणि तुम्ही म्हणाल बर ठीक आहे मी याला दोन पैसे देतो चार पैसे देतो तर असं करून दिलिलीला जाल का तुम्ही ? जायला पाहजि . केल्याने होत आहे रे , केलं पाहजि . रामदास स्वामींनी अशा लोकांना इतक्या शिव्या घातल्या आहेत , मराठी भाषेत शिव्या नाहीत म्हणा . पण जे काही त्यांना दसिलं ते त्यांनी म्हंटलं आहे . इतकं कडक शब्द वापरले आहेत त्यांनी . आणि तस पाहजिच होत आता मला काही तेव्हा जमत नाही . पण त्यांनी चांगलच काढलेलं आहे सगळ्यांचं . त्यांच्या नंतर ज्ञानेशांनी एव्हडं सहन केलं आपल्या समोर सगळं साक्षात आहे ते , तुकारामांनी सांगितलं बर झालं मी महार झालो . कारण असली पाप करण्यापेक्षा महार झालेलं बर . हे सगळं बघून आपल्या मध्ये एव्हडी संतसाधु ची वाणी असताना आपण त्यांची गाणी म्हणतो , भजन म्हणतो तरी ह्या लोकांना भूल घालणारे हे जे दुसऱ्या वर्गातले लोक आहेत म्हणजे थोडस संस्कृत शकिलेले सागायलागले गीता झाली . कोणच्या शास्त्रात लहिलं आहे की कुंडलनी आहे , असं का म्हंटलं . तुम्ही म्हंटलं ज्ञानेश्वरी वाचली का ? हो पण तो अध्याय आम्हाला वाचायचा नाही . म्हंटलं कुणी सांगितलं वाचायचा नाही . कुणी भटजींनी सांगितलं वाचायचा नाही . कारण त्या भटजीला समजत नाही ते म्हणून त्यांनी सांगितलं की तो वाचू नका . बाकी वाचा आणि मला पैसे द्या . सगळं म्हणजे पैशाचा खेळ आहे . पण सांगायचं असं की परमेश्वर मळिवताना फक्त हृदय पाहजि . अहो अनेक उदाहरण असताना सुध्दा आपण हे विसरतो की हे श्री रामाचं स्थान आहे .

श्रीराम इथे राहिले आहेत . त्यांच्या आयुष्याकडे बघितलं तरी लक्षात येईल तुम्हाला की पैशाचा कुठे खेळखंडोबा झालेला दिसतो का तुम्हाला . श्रीकृष्णाने म्हंटलं का की तुम्ही याचे पैसे घ्या म्हणून . जर आपण हिंदू धर्माला मानता तर हिंदू धर्मात तर कुणीच म्हंटलेले नाही की याचे पैसे घ्या त्याचे पैसे घ्या म्हणून . मग कोणच्या आधारावर तुम्ही लोकां न कडून असे पैसे लुबाडता . म्हणजे याला एका शब्दात सांगायचं तर रामदास स्वामींनी याना भामते हा शब्द वापरला आहे . हे भामते लोक आहेत , माणुसकीतून उठलेले लोक आहेत . अशा रीतीने वागणारे लोक . आणि आपण त्यालाच गुरू मानून त्यांनी टिका लावला आणि येऊन बसले काहीतरी अवतार करून का झालं . बाबाजी आहेत

ते . अहो त्यांनी सगळा त्याग केलेला आहे ,कसला त्याग केला ?तुमचे खसि कापत बसलेले आहेत . तेव्हा इकडे जे अशा तऱ्हेचे लोक आहेत जे वरवर फार दाखवतात कि आम्ही वदिवान आहोत वैगरे त्याच्यावर कबीर दासांनी खूप सडकून टीका केलेली आहे . त्यांनी सांगितलं "पढी पढी पंडति मुख भये " . वाचून वाचून पंडति सुध्दा मुरखात नघाले . मग ह्या महाराष्ट्रात भक्तीचा इतका गौरव गातो ,त्याच्या बदल एवढे सांगतो आपण कि भक्ती ही फार मोठी आहे . मग हे जे भक्त लोक आहेत त्यांना अशा लोकांची वशिष आवड असावी याच मला खूप आश्चर्य वाटत .

आता याच मार्गातले दुसरे जे अजून पूर्णतः झालेले लोक आहेत ,अशे जे अतः शिहाणे त्यांचे जे बैल रकामे आहेत ते लोक आपल्याला असे शकितवात कि देव वैगरे काही नाही उगीच ह्या गोष्टी आहेत . सायन्स म्हणजेच सगळं काही आहे . सायन्स मुळेच सगळा आमचा फायदा होतो . सायन्स नहि हे झालं सायन्स नहि ते झालं . आता आमचे साहेब तुम्हाला माहीतच आहे कि बारा वर्ष लंडन मध्ये त्यांना चारदा नविडून दिले त्यामुळे बारा वर्ष आम्ही तथि अडकून पडलो आणि चार वर्ष परत नविडून दिलेलं आहे तेव्हा सोळा वर्षाचा वनवास आमच्या नशिबी आहे . त्या देशात तुम्ही बघा कवि इतर देशात तुम्ही बघा मी फरिते आता अनेक देशात मी फरिलेली आहे . ते लोक सुखी आहेत का? आपल्याला एक तऱ्हेचं दुःख आहे कबूल . आपल्याला अजून टंचाई आहे ,आर्थिक दुरिष्ट्या आपण बरे नाही हे खरे आहे पण हे लोक तरी सुखी आहेत का ? . यांची मूल दारूच नाही पीत तर त्याच्या शिविय त्याच्या हि पुढचं घाणेरडं घाणेरडं जे आपण कधीही ऐकलं सुध्दा नाही ते घेतात . नीतमित्ता म्हणून कशाला म्हणतात ते त्यांना माहिती सुध्दा नाही . घरदार सुटलेली मुलबाळ पळालेली ,सगळे अनाथ आश्रमात राहतात . इतके दुखी जीव आहेत आणि ६५ टक्के लोक मला तरी असं वाटत कि वेडावलेले आहेत . अगदी नक्की वेडावलेले आहेत . ज्याला बघावं तो वेड्या सारखा वागतो . काहीतरी मूर्खपणा करतो . म्हणजे त्यांना सर्वसाधारण गोष्टी सुध्दा कळत नाहीत कि कस वागायचं . आता लंडन ला एक लाट अली ,कोणाचीही लाट अली कि त्या लाटेत वहातात . डोक्याला गोद लावायचा आणि सारे केस अशे पंजिरून वर वर ओढून घ्यायचे आणि ते केल्या वरती काहीतरी घाणेरडे कपडे घालून त्याच्यात अशी भोक करायची आणि रिसत्यानी फरियचं . याला काही अर्थ आहे का ?आणि एक नाही दोन नाही जोकर सारखे सगळे फरिते काय काढलेत ते . पण एखाद्या माणसाला थोडीशी जरी तुम्ही सत्ता दिली कि लगेच तो दुगाड्या झाडू लागतो . म्हणजे माणसाची जात आहे का गाढवाची जात आहे हेच समजत नाही मला . म्हणजे काही गोष्ट असली कि आपल्याला झेपत का नाही हे समजत नाही . आपण लगेच शेफारून का जातो हे कळत नाही . त्याला कारण आहे एकांगी जी आपली पूर्णता होते ती दुसऱ्या बाजूला आपल्याला लंगड करून टाकते . सहजयोग म्हणजे काय आहे ,समग्रता आहे . सर्वदृष्टीने आपली त्याच्यात पूर्णता होते कारण आत्मा जो आहे तो सगळीकडे प्रकाशाला गेला कि प्रत्येक गोष्टीच तत्व जे आहे ते आत्म्यानी प्रकाशित होत . आता इथे आपल्या समोर ही कुंडलनी आहे . याच्या बदल ज्ञान पूर्वी कुणी तुम्हाला दिलेलं नाही आणि कुणी देणार पण नाही . कारण माहीतच नाही लोकांना तर सांगणार काय . आणि सांगूनही नुसतं बोलायचं आम्ही तुमची कुंडलनी जागृत करतो असं तस आणि भिग तुम्ही बेडका सारखे उडता . म्हणजे आता काय बेडक होणार आहे का तुम्ही ?आता परवा एक साहेब मला आले भेटायला त्यांचे डोळेच अशे वर वहायला लागले मला बघून . म्हंटलं असं काय करता . ते म्हणे आमचे कुणीतरी महाराज आहेत ,मला वाटतंय ते ब्राम्हणांचे कर्दनकाळ असणार कारण सगळ्या ब्राम्हणांना त्यांनी ठिकाणावर लावले आहे . ते आता नाहीत इथे कुठे . त्याचे सगळे जेव्हाडे लोक आहेत त्यांना पॅरालिसिस ,हाय ब्लड प्रेशर ,कडिनी फेल्युअर आणि डोळे सगळ्यांचे वर चढतात माझ्या समोर . म्हंटलं आहे तरी काय हा गुरुबाबा . हा मेला तर मेला आणि तुम्हाला पण घेऊन जातो कि काय . त्यांनी सांगितलं तुम्हाला अमुक माहिती आहे का ,तरणीपाय ,करणीपाय ,गरदोपाय अहो काय काय काढलं त्यांनी . म्हंटलं कोणच शास्त्र बोलू लागले तुम्ही . कोणत्या शास्त्रात लहिलं आहे हे सगळं काही . नाही म्हणे आमचे गुरुजी म्हणाले . म्हंटलं तुमचे गुरुजी म्हणजे कुणी उपटसुमभ दसितात . नाही अगदी ते संस्कृत आहेत . संस्कृतात जर कुणी गाढवाचं बोलणं सांगितलं तर ते मानून घ्यायचं का . आपले जेव्हाडे मोठे साधुसंत झाले त्यांनी सर्व साधारण लोकांची भाषा वापरली जे सर्वसाधारण लोक बोलतात ते वापरलं . तुकारामांची भजन बघा , "समयासी सादर वहावे " केवढे मोठे सांगितलं त्यांनी पण शब्द कती सोपा आहे . शब्द कती सोपे रोजच्या भाषणातले त्यांनी शब्द वापरले . काहीतरी वशिष आम्ही आहोत म्हणून मोठा वर्तडवाढ नाही घातला . सर्वसाधारण जे काही आहे ते सांगितले आहे . आणि तसच जर माणसाने सांगायचं झालं तर कुंडलनी बदल सुध्दा असं समजावून सांगितलं पाहजि केजी सगळ्यांना समजली पाहजि . नाहीतर अशा सांगण्याला आणि अशा भाषणाला तुम्ही मुळीच भीक घालू नये . त्यांनी नुसतं डोकं खराब करण्याची गोष्ट आहे . आता क्षेम कसा होतो ते बघा .

क्षेम कस बघणार ?आपल्याला सायन्स पाहजि ,सायन्स ची जी भूत यांच्या डोक्यात बसलेली होती ती नघाली आहेत आता बरीच . कारण सायन्स मुळे फक्त ऍटोमिक बॉम्ब वैगरे बनवून डोक्यावर ठेवलेला आहे . आणि आता कधी तो आमच्या डोक्यावर पडेल याची सगळ्यांनाच भीती बसलेली आहे . तेव्हा आता क्षेम म्हणजे काय ?क्षेम म्हणजे एकांगी गोष्ट नसते ,नुसते पैसे च येत नाही त माणसा जवळ . पैसे सुध्दा आता बघा ,आपल्या कडे सुध्दा खूप मंडळी असतील अशी बघा कुणाला शंभर रुपये दिले जास्तीचे का तो चालला गुत्तावर . आपल्याला पैसे वापरायची आहे का अककल . बर जर तुम्हाला स्वतंत्रता दिली ,त्या लोकांना स्वतंत्रता दिली तर पाहिलं कि त्याचे बाबाडे तुम्ही काय काढलेत ते . पण एखाद्या माणसाला थोडीशी जरी तुम्ही सत्ता दिली कि लगेच तो दुगाड्या झाडू लागतो . म्हणजे माणसाची जात आहे का गाढवाची जात आहे हेच समजत नाही मला . म्हणजे काही गोष्ट असली कि आपल्याला झेपत का नाही हे समजत नाही . आपण लगेच शेफारून का जातो हे कळत नाही . त्याला कारण आहे एकांगी जी आपली पूर्णता होते ती दुसऱ्या बाजूला आपल्याला लंगड करून टाकते . सहजयोग म्हणजे काय आहे ,समग्रता आहे . सर्वदृष्टीने आपली त्याच्यात पूर्णता होते कारण आत्मा जो आहे तो सगळीकडे प्रकाशाला गेला कि प्रत्येक गोष्टीच तत्व जे आहे ते आत्म्यानी प्रकाशित होत . आता इथे आपल्या समोर ही कुंडलनी आहे . याच्या बदल ज्ञान पूर्वी कुणी तुम्हाला दिलेलं नाही आणि कुणी देणार पण नाही . कारण माहीतच नाही लोकांना तर सांगणार काय . आणि सांगूनही नुसतं बोलायचं आम्ही तुमची कुंडलनी जागृत करतो असं तस आणि भिग तुम्ही बेडका सारखे उडता . म्हणजे आता काय बेडक होणार आहे का तुम्ही ?आता परवा एक साहेब मला आले भेटायला त्यांचे डोळेच अशे वर वहायला लागले मला बघून . म्हंटलं असं काय करता . ते म्हणे आमचे कुणीतरी महाराज आहेत ,मला वाटतंय ते ब्राम्हणांचे कर्दनकाळ असणार कारण सगळ्या ब्राम्हणांना त्यांनी ठिकाणावर लावले आहे . ते आता नाहीत इथे कुठे . त्याचे सगळे जेव्हाडे लोक आहेत त्यांना पॅरालिसिस ,हाय ब्लड प्रेशर ,कडिनी फेल्युअर आणि डोळे सगळ्यांचे वर चढतात माझ्या समोर . म्हंटलं आहे तरी काय हा गुरुबाबा . हा मेला तर मेला आणि तुम्हाला पण घेऊन जातो कि काय . त्यांनी सांगितलं तुम्हाला अमुक माहिती आहे का ,तरणीपाय ,करणीपाय ,गरदोपाय अहो काय काय काढलं त्यांनी . म्हंटलं कोणच शास्त्र बोलू लागले तुम्ही . कोणत्या शास्त्रात लहिलं आहे हे सगळं काही . नाही म्हणे आमचे गुरुजी म्हणाले . म्हंटलं तुमचे गुरुजी म्हणजे कुणी उपटसुमभ दसितात . नाही अगदी ते संस्कृत आहेत . संस्कृतात जर कुणी गाढवाचं बोलणं सांगितलं तर ते मानून घ्यायचं का . आपले जेव्हाडे मोठे साधुसंत झाले त्यांनी सर्व साधारण लोकांची भाषा वापरली जे सर्वसाधारण लोक बोलतात ते वापरलं . तुकारामांची भजन बघा , "समयासी सादर वहावे " केवढे मोठे सांगितलं त्यांनी पण शब्द कती सोपा आहे . शब्द कती सोपे रोजच्या भाषणातले त्यांनी शब्द वापरले . काहीतरी वशिष आम्ही आहोत म्हणून मोठा वर्तडवाढ नाही घातला . सर्वसाधारण जे काही आहे ते सांगितले आहे . आणि तसच जर माणसाने सांगायचं झालं तर कुंडलनी बदल सुध्दा असं समजावून सांगितलं पाहजि केजी सगळ्यांना समजली पाहजि . नाहीतर अशा सांगण्याला आणि अशा भाषणाला तुम्ही मुळीच भीक घालू नये . त्यांनी नुसतं डोकं खराब करण्याची गोष्ट आहे . आता क्षेम कसा होतो ते बघा .

अगदी सोपी गोष्ट आहे क्षेम कसा होतो ते . आता आपल्या मध्ये जे तत्व आहे ते सात तत्वात वाटलं गेलं आहे . आता हि सप्तशृंगी आहे ना हि फार मोठी गोष्ट आहे . सप्तशृंगीला तुम्ही मानतो पण हि आहे काय माहिती आहे का . तीच तत्व काय माहिती आहे काय ?सप्तशृंगी म्हणजे तथि सात पीठ आहेत अशा सात पठिवर बसलेली आदशिकृती ,अर्धमात्रा हि सप्तशृंगी इथे आहे . आता सगळे चालले तर चालले सगळे पण ती काय आहे तर हे सहस्रारात जे डोक्यात दसित आहे ज्याला इंग्लिश मध्ये लमिबकि एरिया म्हणतात तथि सात चक्रांची पीठ आहेत . त्या पठिवर आदशिकृतीचे स्थान आहे . पण त्यांनी सांगितलं सहस्रारे महामाया . सहस्रारावर जेव्हा आदशिकृती येते तेव्हा ती महामाया होते . तिला ओळखणं फार कठीण आहे . तेव्हा तथिया चक्रावर यायचं तेव्हा लक्षात ठेवायचं ती महामाया आहे . तर ह्या सहस्रारावर बसलेली हि जी सप्तशृंगी आहे तथि सात पीठ आहेत . आणि त्या सात पठिंना चालना देणारे तथि सात चक्र आहेत . आणि ती सात चक्र जी डोक्यात आहेत ती खाली अशी सात ठिकाणी आहेत . हे तत्व आहे . हि तुमच्या आतली वंशि समजून घेतली पाहजि . ते काही कठीण नाही . मी तुमचीच भाषा बोलते आहे . कि जी एक शेतकरी माणूस बोलेल कवि एक सर्वसाधारण माणूस बोलेल त्याचा भाषेत मी तुमच्याशी बोलता आहे . तेव्हा तुम्हाला जर त्यात काही समजलं नाही तर तुम्ही मला वचिार . उलट माझी जेव्हाडे शिष्य महाराष्ट्रात आणि बाहेर आहेत त्यात जास्त प्रमाणा मध्ये खेडेगावात आहेत . शहरात कमी आहेत कारण शहरात अतः शिहाणे त्यांचे बैल रकामे .

ह्या सात चक्रां मध्ये तुमचं सगळं तत्व लहीत आहे . आता गणपती आपण म्हणतो ,महाराष्ट्रात फार गणपतीचं वेड आहे . कुठे आहे गणपती आपल्या मध्ये ?कुठे बसला आहे ?ह्या पहिल्या चक्रात बसलेला आहे खाली . मूलाधार चक्रात . आता कशावरून माताजी तथि गणपती बसला आहे ?ते आम्ही सदिध करून देतो तुम्हाला . पहिल्या चक्रावर जर गणपती खराब झाला असेल तर माणसाचं चरित्र ठीक नसेल तर कुंडलनी उठायची नाही . उत्थान फार कठीण आहे . वर चढायचीच नाही . ते चरित्र ठीक असायला पाहजि ,जो माणूस बाईलवेडा आहे ,अमका आहे तमका आहे ,आपल्याकडे भरपूर शब्द आहेत त्याला . अशा प्रकारच्या माणसाची कुंडलनी जागृत होणार नाही . ते त्याच तत्व जे आहे खराब झालं ,गणेश तत्व खराब झालं . म्हणजे ज्याला आपण अबोधिता म्हणतो ते जर माणसात नसल तर त्याची कुंडलनी उठायची नाही . ती उठणारच नाही तेव्हा काय म्हणायला पाहजि तेव्हा तर गणेशाचा मंत्र बरोबर सिध्द केलेला म्हणायला पाहजि . जो जागृत मंत्र आहे तो म्हणायला पाहजि . आता कुणी सांगितलं तुम्हाला कि रामाचं नाव घेत राहा . बसले मग रामाचं नाव घेत . अहो रामाशी संबंध आहे का तुमचा ?जर तुम्हाला समजा संजीव गांधीला जाऊन भेटायचं असलं कवि आता राजीव गांधी आला त्याला भेटायचं असेल आणि तिथि जाऊन तुम्ही जर त्याच नाव घेत बसले असते तर त्यानी तुम्हाला अटक केली असती . तस श्रीरामाच आहे तुम्ही उगीचच त्याच नावं रामराम रामराम करत बसलात तर परमेश्वर मळिणार आहे का ?तुमचं कोणतं चक्र खराब आहे ते आधी कळून घ्या आणि भिग तुमच्या कोणत्या चक्राच्या दैवताला जागृत करायचं जे समजून घ्या . ते अगदी सोपं आहे . आता सप्तशृंगीला जातो पण हि सप्तशृंगी काय आहे असा आपण एक वेळेला वचिार केला पाहजि . कि हि एवढी जागृत अर्धमात्रा म्हणतात ,हि अर्धमात्रा म्हणजे काय ?हि इथे साडेतीन वेटोळे घालून बसलेली जी कुंडलनी आहे ,हे सगळं आपल्या शास्त्रात लहिलेलं आहे . मी काही तुम्हाला नव्याने वशिष सांगत नाही पण रोजच्या भाषेत जस आपल्या भाषे मध्ये ज्ञानेश्वरी ज्ञानेशांनी सांगितली तशी मी तुम्हाला रोजच्या भाषेमध्ये तुम्हाला हे सगळं आतलं हे गुपति आहे ते तुम्हाला सांगत आहे . तर ती साडेतीन वेटोळे घालून आपल्या सर्वांच्या मध्ये हि कुंडलनी आहे . सगळ्यांच्या मध्ये आहे . जनावरांमध्ये ती अजून बरोबर पूर्ण झालेली नाही . म्हणजे तेव्हाही पूर्णलभ नाही . आपल्या मध्ये ती पूर्णलभ आहे . आणि हि जी साडेतीन वेटोळ्याची जी अर्धमात्रा आहे ती हि सप्तशृंगी आहे . बर आता तीन मात्रा कुठे आहेत ?म्हणजे काय ? . ह्या ज्या तुमच्या तीन शक्त्या आहेत म्हणजे महालक्ष्मी महासरस्वती आणि महाकाली . आश्चर्याची गोष्ट आहे कि महाराष्ट्राचे जे पठार आहे ते हि हेच आहे . हे जे त्रिकोणाकार अस्थी इथे दसित आहे ते परमेश्वराच्या पाठीवर जर बघायला गेलं तर

महाराष्ट्राचा त्रिकोण आहे तो . आता तुम्ही कुठे बसलाय ते लक्षात ठेवा . म्हणजे साऱ्या वशिवाची कुंडलनी इथे तुमच्या पायाखाली बसलेली आहे महाराष्ट्रात . त्यातल्यात्यात इथे अर्धमात्रा म्हणजे ती सगळ्यांच्या वर आहे . तर महाकाली ,महालक्ष्मी ,महासरस्वती अशा तीन ज्या शक्त्या आहेत ,

पहिल्या महाकालीच्या शक्तीने काय होत तर आपण इच्छा करतो . म्हणजे इच्छा शक्ती म्हणा . जेव्हा इच्छाशक्ती नष्ट झाली तेव्हा आपला वदिवंस होतो . त्याला आपण म्हणू कानाशवंत शक्ती पण आहे ती . आण दुसरी जी आहे ती क्रिया शक्ती ती महासरस्वतीची . ती उजवीकडे आहे . आण तिसरी ज्या शक्तीने आपण धर्मधारणा करतो . धर्मधारण करणे म्हणजे मी हिंदू ,मुसलमान भांडण करणे नाही . धर्मधारण करणे म्हणजे ज्यांनी तुम्ही मानव झाले . कुत्र्याला एक धर्म आहे ,वचिवाला एक धर्म आहे ,कार्बनला एक धर्म आहे . आण तुमचा धर्म काय तर तुम्ही मानव धर्मी आहात . तर जे मानवधर्मी आहेत त्यांनी हा धर्म मळिवला आहे . त्यांना कळलं पाहजे की आम्ही हा धर्म मळिवला कसा ? आम्ही मानव झाले कसे ? आण ते ज्या शक्तीने तुम्ही होता ती धर्मशक्ती ती शक्ती मधोमध महालक्ष्मीची शक्ती आहे . पण महालक्ष्मीच्या देवळात जाऊन आपण म्हणतो उदो उदो ग आंबे . आंबे हा कुंडलनी आहे . आपल्याला माहीतच नाही की आंबा म्हणजे कोण . हिचवथी शक्ती आहे . हि शक्ती म्हणजे शुध्द इच्छा आहे . शुध्द इच्छा म्हणजे काय ? की ज्या इच्छेला एकदा प्राप्त झालो मग काहीही नको पूर्ण संतोष आला . अशी जी शुध्द इच्छा आहे ती हि कुंडलनी आहे . आण मानवा मधली शुध्द इच्छा काय आहे ? की परमेश्वराशी योग घडला पाहजे . तुम्ही काहीही जगातलं काम करा . या जन्मात तुम्ही काहीही काम केलं परत जन्म येईल तुमचा . परत तुम्ही इकडे तिकडे धावपळ करा ,ह्या जन्मात तुम्ही समजा मोठे श्रीमंत झाले ,बर मग सोडा श्रीमंती काय नकोरे बाबा मुलबाळ त्रास देतात ,हे झालं ते झालं . पुढल्या जन्मात तुम्ही म्हणाल ह्या जन्मात आम्ही मनिस्टर होतो ,झाले तुम्ही मनिस्टर . मग नको रे बाबा ती मनिस्टरशिप . ते सुटलं . पुढे तसिया जन्मात चला आपण काहीतरी भक्ती बक्ती करू मग तिकडे धावले बघतिलं सगळ्यांनी त्रास दिला काही फायदा झाला नाही . मग मानवा मध्ये हि एक इच्छा आहे ती इच्छा म्हणजे परमेश्वराशी खरोखर तादात्म्य होणे . खरोखर ते मळिवणे . त्यात खोटे पणा नाही . अशी जी इच्छा आहे ती तुमच्यातली खरी शुध्द इच्छा आहे . बाकी तुम्हाला काहीही मळिंदे ,तुम्ही म्हणाल माताजी आमच्या मुलाचं लग्न एकदा झालं म्हणजे झालं . मला घराला एकदा डागडुजी झाली म्हणजे झालं . तस होत नाही . आधी म्हणाल माताजी मला एक नोकरी मळिंदे . नोकरी मळिली की माताजी मला एक घर बांधून द्या . मग आता मला एक मोटार च पाहजे . हे काय संपत का ? ती इच्छा काही संपायची नाही . कारण ती नाही आहे शुध्द इच्छा ती आहे अशुध्द इच्छा . शुध्द इच्छा जी आहे ती साडेतीन वेटोळे घालून जी आपल्या मध्ये बसलेली आहे ती आहे . ती शुध्द इच्छा म्हणजेच खर तत्व आहे आपलं . ती जागृत झाल्या बरोबरच ही सर्व जी चक्र आहेत जी आपल्यामध्ये तत्व आहेत ती जागृत होतात . आण ते झाल्या शिवाय आपल्याला हे कळणारच नाही कतित्व म्हणजे काय . लोकांना बाह्यतलं पाहजे . आतलं नको ,आतली वधी समजून घेतली पाहजे . की याच तत्व काय आहे . आम्ही कोण ,आमचं तत्व काय ? आमचं तत्व म्हणजे एकच ते हे की आमच्यामध्ये शुध्द इच्छा म्हणून जी एक शक्ती आहे ती त्या त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये बसलेली आहे .ती जो पर्यंत आमच्यात जागृत होणार नाही तो पर्यंत आम्ही काहीही दुसऱ्या इच्छा केल्या त्या साठी केव्हडीही धडपड केली तरी आम्हाला समाधान होणार नाही . पण त्या साठी तू हे सोड रे ते सोड रे ,अमुक करा तमुक करा सगळं बेकार आहे . राजा जनक राजा होता त्याला वदिही म्हणत असत आण सीतेला वैदेही म्हणायचे . त्याला कारण काही आता राजा आहे श्रीमंतीत बसला आहे जर उद्या त्याला गरबी आलं तर गरबीत बसले . आता डॉक्टर साहेब आले होते लंडन ला . आमचं घर महालासारखं आहे कबूल . पण उद्या तुम्ही जर म्हणाल की माताजी जंगलात जाऊन राहा तर आम्ही व्यवस्थित जाऊन राहू . आम्हाला काही त्रास होणार नाही . की कस झोपायचं ,आता काय करायचं . कारण मसत आहोत आम्ही आम्हाला काय करायचं . आहे तेव्हा घालायचं नाही तर नाही सोडा . पण ती वृत्ती नको की हे सोडा आण ते सोडा . आण काय धरायला पण नको . हि कुंडलनी स्वतःच वर येते कारण तुम्ही इतक्या जन्मजन्मांतरातून परमेश्वराला शोधत आहात . आजच हे शोधण नाही आहे ,कतियेक जन्मापासून आहे हे . ती बसलेली आहे तिथी . आता मी येताना इथे जवळ जवळ पंचवीस तीस माणस आपल्या पाटकात उभी होती . मला म्हणे आम्हाला इथे साक्षात्कार द्या आम्ही काही तिथी येऊ शकत नाही पुरोगमला . असं का म्हंटलं . म्हंटलं माझ्याकडे हात करा बर . सगळ्यांनी अशे हात केल्यावर गारागर कस येत आहे ,म्हंटलं सुटलं . आता डोक्यातून बघा इथून गारागर येतंय का ? हो यायला लागलं . म्हंटलं हे झालं तुमचं . पण हे नुसतं हा अंकुर फुटलेला आहे . आण अंकुरलेलं बी जे आहे ते सांभाळावं लागत . हे आपल्याला समजलं पाहजे . तेव्हाडचं तिथीच आपण कमी पडतो . कतीही लोक तुम्ही पार करा नाशकात ,ते नासून जात . ते बी आपलं अंकुरल गेलं आहे ते परत नीट व्यवस्थित वाढवून घ्यायचं ते समजून घ्यायचं ते लोकांना येत नाही . त्यांना काय समजत की आता आम्हाला अंकुरल ना माताजीनी मग झालं . आता आम्ही पार झालो ना मग झालं . पण ते वृद्धगित झालं पाहजे ,त्या रोपाला एका वृक्षाची सत्ती अली पाहजे हे समजलं पाहजे . आण त्याला काही करायचं नाही . सांगतिलं आधीच कापेस द्यायचे नाहीत का कीही नाही . पण हि सत्ती आपल्यामध्ये यायला पाहजे . तेव्हा जेव्हा हि कुंडलनी आपल्यामध्ये तिचा अभ्युदय होतो असं म्हणतात . आपण म्हणतो उदो उदो ग आंबे . म्हणजे महालक्ष्मीच्या देवळात आपण उदोउदो ग आंबे म्हणतो त्याला कारण काय तर मधोमध जी आहे ती ब्रम्ह नाडी ती महालक्ष्मी . आण तिच्या देवळात जाऊन आपण म्हणतो आंबे तू आता उभी राहा . आपण पुष्कळदा म्हणतो . आई चा जोगवा ,आपल्याला सगळ्यांना गाण माहित आहे आईचा जोगवा . जोगवा म्हणजे काय तर योग . आईलाच योग मागावा लागतो . आईच आहे पुनर्जन्म देणारी . ती आई तुमची आंबे आहे . म्हणून आपण तिला म्हणतो आता तू जागृत हो . उधो म्हणजे आता तू जागृत हो .

हि कुंडलनी जेव्हा जागृत होते तेव्हा तुमच्या साती चक्रांवरती प्रकाश घालते . आण तियामुळे क्षेम लाभ होतो . की सर्वप्रथम तुमची तबबेत ठीक झाली पाहजे . आता हि मंडळी बसली आहेत तुम्ही बघा मागे ती जी सहजयोगी लोक आहेत त्यांचे चेहरेच वेगळे दिसतात . अगदी गुलाबा सारखे . त्यांचं चरित्रच वेगळं झालेलं आहे . आता काही लोक आमच्या इथे पुष्कळशे आले नाहीत पण अशे हजारांनी शिष्य आहेत . आण काही लोक इतके इरग वेगरे घेत असत आण भयंकर परिस्थितीत असताना माझ्याकडे आले ते म्हणजे बेशुध्द अवस्थेत च आले म्हंटलं तरी चालेल . अनेक रोग झाले होते त्यांना . पण कुंडलनी आज जागृत झाली आण उद्या सुटलं सगळं . आज दारू पळिन्न झगिन्न यायचे आण भाझ्याशी वाद घालायचे . दाडुडे लोक वागतात च तसे . तेव्हा त्यांनी वाद घालायला सुरवात केली मी म्हंटलं उद्या ये बाबा . दुसऱ्या दविशी तो आला आण पार झाला आण दारू बरि पार सुटून गेली ,तंबाकू सुध्दा सुटून जाऊन पडली तिकडे . मी काही सांगत नाही सोडा म्हणून कारण सांगतिलं तस तर अर्थे लोक उठून जायचे . मी काही म्हणत नाही . तुम्ही तुमच्या आत्म्याला मळिवून घ्यावं ,तुमचा आत्माच तुमचा गुरू आहे . तो तुम्हाला शिकवतो . मग नकोरे बाबा असं होऊन जात म्हणून पहिलं तत्व हे आहे की ज्या तुमच्या सवयी त्या झडून जातात . आण तुमची तबबेत सुंदर होते . कुंडलनी जागृतीनी आम्ही कतीतरी कॅन्सर वेगरे ठीक केले आहेत आम्ही . पण असं म्हंटल्या बरोबर आपले चार नातलग घेऊन यायचे आण यांचा कॅन्सर तुम्ही ठीक करा म्हणायचं . हे काय आम्ही हॉस्पिटल आम्ही काढलं नाही आहे . फक्त आम्ही तुम्हाला डॉक्टर करू शकतो . आज ह्या लोकांमध्ये चारपाच डॉक्टर परदेशातून आलेले आहेत . पण आपल्या इथल्या डॉक्टरांना मात्र ते आवडायचं नाही . आता हे सगळे जाऊन तिथिल्या सरकारने त्यांची जे चिकित्सा चे मनिस्टर होते त्यांची जी अडवाईजर आहे तिला माझ्या घरी पाठवलं . मी म्हंटलं तुझ्या ऑफिस मध्ये मी येणार नाही तर ती घरी आली . आण तिने सगळं समजून घेतलं की कुंडलनी काय आहे आण हि शक्ती काय आहे ते आम्हाला सांगा . तर ते रशियात येईल ,लंडन ला येईल पण इथे नाही चालायचं . इकडे म्हणजे हे सगळं चालणार आपलं टाळकुट बसायचं सकाळ संध्याकाळ .

अहो भक्ती तरी कशाला करायची ? भक्ती एवढ्यासाठीच ना की परमेश्वर मळिवायचा आहे . का भक्तीसाठी भक्ती करता तुम्ही . ते तस झालं तुलसीदासांनी "चतुरकूट के घाट पर भई संतन की भीड ,तुलसीदास चंदन घीसे ,तलिक करत रघुवीर " . याला टळी लावला त्याला टळी लावला . श्रीराम समोर आले त्यांना टळी लावला तरी ओळखलं नाही त्यांनी की श्रीराम समोर आहेत ते . मग असल्या भक्ती ला काही अर्थ आहे का . आण तियाच्यात त्यांनी इशारा केला आहे की अशी आपण भक्ती करतो की साक्षात परमेश्वर जरी समोर आला तरी आपण त्याच्या समोर हरे रामा ,हरेराम करत बसणार . तेव्हा आता भक्तीची तुम्ही काही मेहनत घेतली आहे त्याच फळ मळिवण्याची वेळ आली आहे . ते घ्या . ते तुमचंच आहे . हा तुमचा जन्मसिद्ध अधिकार आहे . तुमच्यात परमेश्वराने सगळं कार्य करून ठेवलं आहे . हि शक्ती तुमच्यात आहे . आण ती तुम्ही मळिवून घेत नाही म्हणजे काय म्हणावं . तिकडे तुमचं लक्ष नाही म्हणजे काय म्हणावं . आता स्वातंत्र्य मळिवण्यासाठी लोकांनी एवढी मेहनत घेतली तशी काही मेहनत करायला नको . उलट एकदा तुमची जागृती झाली म्हणजे आपोआप आशीर्वाद इतके येतात की तुम्हीच म्हणाल . आजच एक गृहस्थ म्हणाले माताजी इतके चमत्कार घडले आमच्या बरोबर आण इतकं आमचं संरक्षण झालं ,इतकी आमची उन्नती झाली आहे की ह्या वर्षभरात कस ते सांगायचं ,कस ते करायचं हे सांगता येत नाही . म्हंटलं लहिन काढा आता . कारण परमेश्वर हा परमेश्वर आहे . आण त्याला जेव्हा द्यायची इच्छा होते तेव्हा तो कती देऊ शकतो हे तेव्हाच तुम्हाला कळेल जेव्हा तुम्ही त्याच्या साम्राज्यात याल . आण त्याच साम्राज्य मळिवणं आज अगदी नकिट आलेलं आहे ते मळिवून घ्या . तेव्हा स्वातंत्र्य झालं ते वेगळं आण आता स्व च तंत्र ते घ्यावं .

शिवाजी महाराजांनी सुद्धा ते स्वतः साक्षात्कारी होते त्यांनी म्हंटलं आहे स्व चा धर्म जागवावा . त्यांनी स्व धर्म का म्हंटलं ? या कडे लोकांचं लक्ष नाही . स्व म्हणजे काय . स्व म्हणजे काय तर हा आत्मा . त्यांचा धर्म जागवावा . स्व चा धर्म जागवावा असं शिवाजी महाराजांनी म्हंटलं आहे . का म्हंटलं त्यांनी असं ? कारण त्यांना हे माहित होत की आता जे आपण हे स्वातंत्र्य मळिवलं आहे ते स्वातंत्र्य मळिवल्या नंतर त्याच्या वरच जे सतंत्र्य आहे ,खर स्व च तंत्र आहे जथी आपल्यावरती कोणाचाही काबू येऊ शकत नाही ,कोणत्याही सवयीला पण आपण जुमानू शकत नाही ,कोणाचीही भीरूता वेगरे ,गुलामी हे सगळं सुटून माणूस जेव्हा अगदी परमेश्वरी तत्वाला जागृत होईल अशी सत्ती येईल तेव्हा तो स्व धर्माला जागृत झाला . म्हणून शिवाजी महाराजांनी सांगून ठेवलं आहे ,ज्जानेशानी जे पसायदान दिले आहे ते हेच आहे . की हे असच होणार आहे ,अशारितीने लोक येणार आहेत . सगळे जण सगळं वर्णन करून गेले पण आपण अजून जागृत झालो नाही तर हा आपला दोष झाला . हि अगदी अशी वशिष

वेळ आहे की त्या वेळेला माणूस एकतर इकडे तरी जाईल नाहीतर तिकडे तरी जाईल . हविशेष भ्रमाची स्तुति आहे . आणि ह्या भ्रमाच्या स्तुतिमध्ये जर माणसाने परमेश्वराला मळिलं नाही तर त्याला दुराती येणार आहे . त्या बदल मला शनका वाटत नाही . आणि लगेचच दसित त्याच उदाहरण की कसे लोक दुरातीला चाललेले आहेत . प्रत्येक दृष्टीने तर हा एक कष्टमाचा प्रकार मी सांगितला की आपली तबबेत टिकी होते . तबबेत ठीक होण्याचं कारण असं आहे की आपल्यामध्ये जी चक्र आहेत आणि त्या चक्रांच्या मुळे जे संचालित आपल्यामध्ये फ्लेक्सिबिलिटी आहेत ते सगळे ठीक होतात . ह्या चक्रांवरच अवलंबून आहेत , आता मी डॉक्टरी केलेली आहे तेव्हा मला हे आश्चर्य वाटलं की डॉक्टर म्हणजे त्यांना डोळ्यांनी दसित कवि जथिप्रयंत ते पोहोचतात ते कोत आहे . कारण आपली बुद्धी कोती आहे ना . त्याला मर्यादा आहेत हे अमर्याद कवि अनंतातल्या गोष्टी आहेत . या साठी बुद्धीच्या पलीकडे जायला पाहिजे . आणि ते ते जाऊ शकत नाहीत . तेव्हा त्यांना फ्लेक्सिबिलिटी फक्त दसित पण त्यांना चालवणारी जी ह्या चक्रांची शक्ती आहे आणि त्यावरचे देवदेवता आहेत ते तर मुळीच दसित नाहीत .

तेव्हा गणपतीचं नाव जर मी घेतलं लंडन ला जाऊन तर हे म्हणतात मी हिंदू धर्म पसरवत आहे . अहो म्हंटल आमही खूप बघितला आहे हिंदू धर्म पसरवलेला पण त्याचा काही फायदा झाला आहे का ? तुम्ही ख्रिश्चन धर्म पसरवला कुणी हिंदू धर्म पसरवला , अमुक पसरवा हे प्लासटिक सारखं पसरवून फायदा काय आहे , एकतरी कायद्याचा माणूस उभा आहे का म्हंटल . नाहीतर एखाद्या गाढवाला म्हंटल तू ख्रिश्चन आहेस म्हंटल्यावर तो काय ख्रिश्चन होतो काय ? कवि एखाद्याला म्हंटल तू हिंदू आहेस म्हंटल्यावर तो हिंदू होतो का ? जो स्व च्या धर्माला ओळखत नाही त्यांनी या भारतातच राहून नये असं माझं मत झालेलं आहे . कारण हा पृथ्वी त्याला उलथवून टाकेल . ही एवढी पवित्र पृथ्वी आहे , सगळ्या संतांनी सचिलेली हयोगभूमी , यांच्यामध्ये जो माणूस स्वच्या धर्माला ओळखणार नाही तो उलथून पडेल . आणि हे झालेच पाहिजे . ते झाल्या शिवाय आपली डोकी ठीक होणार नाहीत . पण आता परवा मी पंतप्रधानांचे शब्द ऐकले तर मला फार आनंद झाला त्यांनी सांगितलं जरी आपण सायनस करायचं आहे तरी सुद्धा आपल्या मध्ये बसलेला जो आपला आत्मा आहे तो आपण मळिलला पाहिजे . केवढी मोठी गोष्ट त्यांनी म्हंटली आणि स्वतः ते आत्मसाक्षात्कारी आहेत हे सांगायचं म्हणजे . मी पाहिलं त्यांचे वायव्येशन . तर ते चैतन्यमय आहेत . तेव्हा आता कति बदल येतो ते बघा तुम्ही . आणि आपल्यातही हा बदल आला पाहिजे . आणि हा यायला काहीही करावं लागणार नाही . पण एकदा तुम्हाला अंकुरित झालेली कुंडलनी मळिली , तिचा आशीर्वाद मळिला आणि तुमचं ब्रम्हर्ध्रं आमही छेदून टाकलं त्याच्यावर तुम्हाला मग शकिलं पाहिजे , समजलं पाहिजे आणि ते आत्मसात केल पाहिजे . आणि ते वृद्धिंगत झालं पाहिजे .

आता आपल्यात शेतकरी बसले असतील की हे एक बी कामाचं आहे की जे बी अंकुरल ते बी कामाचं आहे . ते त वायाच जात मग . त्या अंकुरलेल्या बी नजर पुढे वृक्ष होण्याची हामी घेतली नाही तर ते बेकारच जाणार . म्हणून जेव्हा कुंडलनीची जागृती होते तेव्हा अत्यंत आनंद होतो फार छान वाटत , तबबेती ठीक होतात . पण त्याच्या पुढे काहीच नाही . आता आपल्याला डॉक्टर साहेबांची सांगितलेलं आहे की यांच्या इथे सेंटर आहे आणि आपण जर त्या सेंटर वर गेलात ते सगळं आपल्याला समजावून सांगतील की कुंडलनी म्हणजे काय ? ते समजण्याची गोष्ट आहे ती वादविवाद घालण्याची गोष्ट नाही . आपण एखाद्या युनिव्हर्सिटीत गेलो तर आपण काय तिथे जाऊन वादविवाद घालतो का . बाबा तू शकून घे आधी . तुमच्या कडून आमहाला पैसे नको , तुमच्या कडून आमहाला काहीही नको अशी स्तुति असल्यावर तुम्ही उगीचच आमहाला प्रश्न का विचारता . आधी तुम्ही शकून घ्या . काहीतरी नम्रपणा धरा जरा .

तर ही जी आता पहिल्या चक्रावर गोष्ट सांगितली मी तशीच दुसऱ्या चक्रावरती माणसाला जेव्हा जागृती येते , कुंडलनी येते तेव्हा त्याच्या प्रकाशामध्ये माणूस अत्यंत तेजस्वी असा क्रियेशील असा होऊन जातो . म्हणजे जे मोठमोठेले आपल्याकडे आर्टसिट झाले मुयझिशियन झाले यांना सरस्वतीची जी कृपा झाली होती त्याला कारण असं की त्यांच्या ह्या दुसऱ्या चक्रावरती विशेष प्रकाश येतो . तेव्हा सरस्वतीची कृपा घटित होते आणि इथे ब्रह्मांचं राज्य आहे . आता कुणाला सांगितलं ब्रम्हदेव इथे बसतात . आता आपल्याकडे आपण सोपानदेवांना ब्रम्हदेव मानतो . ते साक्षात ब्रम्हदेवांचा अवतार होते . पण तेच जर म्हंटल की अली हा सुद्धा एक ब्रम्हदेवाचा अवतार झालेला आहे तर लगेच लोक माझ्यावर मारायला धावतील . पण जर मुसलमानांना सांगितलं की तुमचा जो देव अली होता हाच सोपानदेव आहे , आणि हाच ब्रम्हदेवाचा अवतार होता तर झालं च . पण खरी गोष्ट ही आहे की तुम्ही लागलं तर अली च नाव घ्या , सोपानदेवाचं नाव घ्या नाहीतर ब्रम्हदेवाच नाव घ्या , इथे जर कुंडलनी अडकलेली असली तर ती वर चढणार नाही . ह्याच्या ओळख आहे , आणि दिसल ह्या डोळ्यांनी तुम्ही बघाल कुंडलनीचं स्पंदन तुम्ही बघाल तीच चढण तुम्ही बघाल इथून वरून येन तुम्ही बघाल . पण ज्या लोकांमध्ये काही अटेकाव नाही आहे त्यांची कुंडलनी सटकन चढते वरती काही दसित नाही काही नाही एकदम होत . पण ज्यांच्या मध्ये काही त्रास आहे समजा शारीरिक , मानसिक कसलाही त्रास असला तिथे कुंडलनी थांबते आणि धक्के मारते . पण तुम्हाला काहीही त्यांनी त्रास होत नाही . तुम्हाला काहीही दुखावत नाही , तुमच्यावर परिणाम काही होत नाही . पण दिसायला दसित की इथे चालली आहे कुंडलनी इथे पाठीच्या कण्यावर दसिते . ही शक्ती डोळ्यांनी दसिते . त्याची सिद्धता आहे . आता जे आमही म्हणतो त्याची सिद्धता देऊ शकतो . आता त्याच्या वरच जर चक्र आहे त्याला आमही म्हणतो नाभिक्र . त्याला मणपूर असही नाव आहे .

आणि ह्या चक्रावरती श्री लक्ष्मी नारायणाचं स्थान आहे . म्हणजे जेव्हा कुंडलनी या चक्रावरती येते तेव्हा लक्ष्मीचा प्रसाद मळतो . आता आपल्या देशामध्ये एवढी गरिबी का आमही जर एवढे साधुसंत झालो . तर गरिबी का ? प्रश्न बरोबर आहे . पण जे भामटे आहेत त्यांना इथे गोदावरीत बुडवून टाका मग येते की नाही बघा लक्ष्मी . ह्या भामट्यांच्या आहारी जाऊनच लक्ष्मी पळालेली आहे . कारण हे तुमच्यामध्ये भूत घालतात . तुमच्यात बाधा घालतात . इकडन भूत घातली कितिकडन लक्ष्मी काढता पाय घेते . आणि त्याच्या ह्या अंधारा मुळेच लक्ष्मी काढता पाय घेते . जर आपण हे डोक्यात घेतलं की यांच्या मुळे आपल्यामध्ये भूत येतात आणि ह्या लोकांनी आपल्या लक्ष्मीला आव्हाहन केलेले आहे आणि ती इथून पळालेली आहे आणि जर आपण हे सोडलं तर बघा परत लक्ष्मीचं राज्य येत की नाही ते . सगळ्यात आपल्या देशामध्ये गरीब देश जर असेल तर तो केरला आहे . केरला देशात जाऊन मी बघितलं की ह्या देशात एवढी गरिबी का आहे ? दुसरा मग बहिर . तर केरळाला मग असं आपल्या स्वतःच्या राहण्याच्या घरातच सगळेजण परत पुरतात . घरातच गावातच . स्मशान भूमीत जायला नको घरातच तिथे त्याला पुरून टाकतात . मग अशा लोकांच्या घरा मध्ये लक्ष्मी राहणार आहे का . आपल्या शास्त्रात असं आहे की जो माणूस आत्मसाक्षात्कारी नाही त्याला जाळूनच टाकलं पाहिजे . जो आत्मसाक्षात्कारी त्याच्या कबर केलेली पाहिजे , त्याला जमनीत घातलं पाहिजे . कारण त्यांनी जमनीला सुगंध येतो . त्या लायकीची आहेत हिलोक . बाकी जेव्हा आहेत त्यांना मात्र तुम्ही जाळून टाका . पण हे लोक वाटेल ते आपले नातलग मेला , अमका मेला , तमका मेला याला त्याला गाड माझ्या जमनीत असं करतात . आणि म्हणे की जर पाहिलं तर आमच्या ह्या जमनीत तुम्हाला हवं असेल तर पाचशे फूट अशी एकावर एक परत पडली आहेत . असं का म्हंटल , चांगलं आहे . तिथे मी गेले तर माझं डोकं फरियला लागलं , भूतांचं राज्य दसितय मग कशाला लक्ष्मी राहते तिथे . आणि इतकी गरिबी त्यांची आहे की ते तिथून मग बहिर ला गेले . आणि खीन इकडे तिकडे अरब देशांमध्ये नोकऱ्या करायला गेले . तिथे गरिबी अली यांच्या मुळे . बहिर मध्ये तसच आहे तिथे अत्यंत गरिबी आहे त्याला कारण ही भूत आहेत . कोकणात गरिबी आहे . कारण कोकणात पण ही काम फार आहेत . काली विद्या , अमुक तमुक हे खूप प्रकारचं आहे . काहीतरी गंडेदोरे बांधा . काहीतरी मंत्र घालायचे , मांत्रिके तांत्रिके हे सगळं खूप आहे . आणि हे सगळं झालं की म्हणायचं की आमही म्हणे कुंडलनीच कार्य करतो . भूतांची काम करायची आणि देवाचं नाव घ्यायचं . कुंडलनी ही शुध्द इच्छा आहे . असा माणूस शुध्द असायला पाहिजे .

त्याच्यात शुध्दता असली पाहिजे . उद्या तुमच्या कडून चार पैसे लुबाडून मी जर माझ्यासाठी दागिने केले तर मी काय शुध्द माणूस आहे का ? कवि जर तुम्हाला खोट बोलून फसवून तुमच्याकडून मी काहीतरी करून घेतलं तर मी शुध्द माणूस आहे ? माझं आयुष्य कस ते तरी पाहायला पाहिजे ना . जर मी वाईट मार्गाने वागत असले , दारू पीत असले , अमुक करत असले , तमुक करत असले आणि त्याच्यावर मी मोठी साधू साध्वी बनून फिरत असेन तर ते तुम्ही ते मान्य करायला पाहिजे का ? हा तर एक वचिर असायला पाहिजे की जे साधुसंत आहेत त्यांचं आयुष्य कस आहे . त्यांचं वागणं कस आहे . त्यांची अंतरिकता कशी आहे . प्रेम आहे की नाही . खोटा आव आणतात का ते . जे खोटाखोटा लोक आहेत त्यांना साधुसंत मानल तर ते अशा खोट्या गोष्टी करून तुमच्या लक्ष्मीला पळवतात . आणि अशा रीतीने आपल्या देशात फार गरिबी आलेली आहे . आता मेक्सिको , पेरू मध्ये मी पाहिलं मला आश्चर्य वाटलं की त्या देशांमध्ये एवढी काली विद्या कशी . आता लंडन ला सुध्दा आहे . लखनौ ला आहे . भयंकर काली विद्या आहे . बसलेत दारोदार अमका बाबाजी तमका बाबाजी . सगळे बसलेत . इथे सुध्दा बसलेत . म्हणजे इकडून गेलेले नाहीत . इकडून सुध्दा पुष्कळ लोक गेलेत . पण तिकडे त्याच्याहून जास्त लोक आहेत . आणि त्या मुळे लक्ष्मीचं साम्राज्य जात कारण ही कुंडलनी जी ही इथे नाभीवर पडलेली आहे ती खराब होऊन जाते . आता आपल्याला याच शास्त्रपण समजलं पाहिजे .

आता आपल्याकडे सगळ्यात मुख्य म्हणजे गणपती तर आहेच पण दत्तात्रय , दत्तात्रयाला आपण एवढं मान्य करतो . शुध्द मानतो . हा दत्तात्रय या इथे महाराष्ट्रात उभा राहिलेला आहे . आता दत्तात्रयाचे आमही भक्त आहोत आणि पोट दुखत आमचं म्हणजे काय ? दत्तात्रय चारीकडे पसरलेले आहेत इथे . दहा त्यांची स्थळ आहेत , ते जे नळिं नळिं दसितय त्या भवसागरा मध्ये दत्तात्रयाचं स्थान असून सगळ्या दत्त भक्तांना पोटात का दुखत ? वचिरा त्यांना . कुठल्याही माणसाला सांगितलं आले माझ्याकडे आणि म्हणतात माताजी माझ्या पोटात दुखत . काही दत्तभक्त का तुम्ही ? हो . झालं , आता दत्तात्रयाचे भक्त असून तुमची पोटाची दुखण ठीक करायच्या ऐवजी पोटात का दुखत ? कारण दत्ताशी तुमचा काहीही संबंध नाही आणि अधिकार पण नाही . तुम्ही आपलं दत्त दत्त करून त्याला त्रास देता . आधी दत्ताशी संबंध

व्हायला पाहजि . जस मी म्हंटल कि एखाद्या पंतप्रधानांशी तुम्हाला संबंध करायचा असेल तर तुम्हाला काहीतरी मध्ये संबंध करावा लागतो ,त्यांच्या पर्यंत पोहचावं लागत तेव्हाच तुम्ही बोलणार . तुम्ही जर नुसतं नाव घेत बसले तर पोलीस धरणार . पण दत्त म्हणजे काय ?त्यांच्या पायाच्या धुळी बरोबर तरी कुणी आहेत का . पंतप्रधान साठी एवढं करावं लागत तर मग ह्या दत्तांसाठी ,उठला तो दत्तगुप्त दत्तगुप्त करत फिरतो . अहो शरी दत्त तरी म्हणा म्हंटल . काय तुमचे नोकर आहेत का काय सगळे . असा वचिार करून त्यांना नमस्कार करून अत्यंत नम्र पणाने शकिल पाहजि कियाना जागृत करायचं . आपल्या मध्ये दत्त कसा जागृत करायचा . हे शकिले पाहजि . उठल्या सुटल्या देवाचं नाव घेणं हा काही देवाचा मान नाही झाला . तुम्ही लक्षात घ्या उठल्या सुटल्या आपण कुणाचं नाव घेतो का ?आपल्याकडे अशी पद्धत अशी पद्धत असते आपण वडलांचं नाव घेत नाही . आईचं नाव घेत नाही . नाहीतर आपण आपल्या वडलांना जर अरे ए बंडोबा अशी हाक मारली तर लोक म्हणतील तू याचा बाप कितुझा बाप तो . पण देवाच्या बाबतीती तस नाही देवाच्या बाबतीत जर आपल्याला त्याच्या बदल श्रद्धा असली त्याच्या बदल आपल्याला आसकती असली आणि त्याच्या बदल आपल्याला आदर असला तर आपण वचिार करू कि परमेश्वराचं नाव ह्या जभिनी घ्यायचं म्हणजे काहीतरी अधिकार असायला पाहजि आपल्याला . मग आहे का असा अधिकार आपल्याला ?आपण एक नम्र पण असा वचिार केला पाहजि . तस न करता बस आपले नाव घेत ओरडत बसले .

आता हेच लोक म्हणतात कि जो श्री कृष्ण सगळ्यांना धनधान्य देणारा असा कुबेर आहे ,ज्यांनी सुदाम्यासाठी सोन्याची संबंध दवारिका उभी केली असा तो श्रीकृष्ण त्याच नाव घेत वठ्ठल वठ्ठल करत फिरता . तर काहो आमची तबबेत का खराब होती हो माताजी . त्याच कारण मी आता सांगणार आहे आणि सांगितलं तर तुम्ही लोक उठून जाल . पण लगेच लक्षात येईल तुमच्या कि जे वठ्ठल वठ्ठल करत जातात ते खातात काय रस्त्यानी ?जे खातात ती राक्षसीण आहे . कारण त्यांनी घसा ,पोट सगळं खराब होत . राक्षशीणीला पोटात घ्यायचं आणि देवाचं नाव घ्यायचं कस होणार मग . पण आपल्या महाराष्ट्रात लाट आहे याची . पण एकदा जर का तुम्ही पार झाले कि सगळं सुटणार एकदम . हे आश्चर्य आहे . सगळं सुटून जात कारण आत्म्याच्या प्रकाशात हा साप आहे तो दसितो ना . आणि म्हणूनच ही जी कुंडलनीची शक्ती आहे ती जागृत करून घेतली पाहजि . त्याच्या शक्ती नुसतं लेकचर द्यायचं अरे तुम्ही दारू पडि नका ,तुम्ही असं करू नका याला काही अर्थ नाही . त्या पेक्षा तुम्हाला जागृत करून देते ,तुम्हाला समर्थ करून देते . सम अर्थ म्हणजे तुमचा जो अर्थ आहे तो तुम्हाला लागला पाहजि . ते एकदा तुम्ही झाले कि तुम्ही आपोआपच सगळं करणार ,तुम्ही स्वतःचेच गुरू होणार आणि सगळं बघणार . फक्त ते वृद्धगित झालं पाहजि . ते वृद्धगित झालं आणि त्या स्तीतीला तुम्ही पोहोचलात तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल कि तुम्ही कतीतरी गोष्टींना प्राप्त व्हाल याची तुम्हाला स्वप्नात सुध्दा कल्पना अली नसेल .

आता त्याच्या वरती जे चक्र आहे ते आपल्याला दसित आहे म्हणजे मी अगदी हे थोडक्यात सांगते पण अत्यंत वशिद पण तुम्हाला कळू शकेल नंतर . आता नाभी चक्रावर जे चक्र आहे त्याला आपण अनाहत चक्र म्हणतो . हे मधोमध आहे हे जगदंबेच स्थान आहे . आणि ही जी जगदंबा आहे ही ह्या भवसागरातून जेव्हादे भक्त तचि ,तचि मुल जेव्हाडी पार होतात त्यांचं ती रक्षण करते . त्यांना संरक्षण देते . त्यांच्या वरती काही घाला नाही आला पाहजि . आणि त्या हेच्या मध्ये त्या कार्या मध्ये ती संपन्न आहे . ती एकटीच सगळ्या राक्षसांशी भांडून ,हे करून ते करून तुमचं संरक्षण करते . जेव्हा हे चक्र धरत तेव्हा तुम्हाला भीती असते . मेडसिनि च ज्या प्रमाणे आमचं शास्त्र आहे त्याच्या मध्ये म्हणतात का बारा वर्षाच्या वया पर्यंत या ठिकाणी जे स्टर्नम म्हणून जे हाड आहे त्याचा मध्ये अंटीबॉडीज म्हणून तयार होतात . म्हणजे हे काय आहे आपल्या मध्ये ते भ्रमर आहे . तलि भ्रमरम्बा म्हणतात ती भ्रमर आहे . ते तयार झाले म्हणजे ते युद्धाला सज्ज असतात . कोणच्याही प्रकारची प्रकुरती बघिडली कवि मानसकि त्रास झाला ,कुठूनही बाहेरून समजा आपल्यावरती कोणाचाही ऍटॅक आला ,कुणी आपल्यावरती हल्ला केला तर त्या हल्ल्याला तोंड देण्याची शक्ती ह्या भ्रमरा मध्ये असते . आणि हे भ्रमर त्यांना आपण अंटीबॉडीज म्हणतो ते भांडून त्यांच्याशी लढतात ,त्या रोगांशी लढतात ,कोणच्याही हल्ल्या बरोबर लढतात आणि आपल्याला परत सुरक्षित करतात . पण जेव्हा हे चक्र धरलं जात तेव्हा माणसाला एक तरेची भीती असते . एखाद्या मुलाची आई लहानपणी वारली त्याला कळत नाही पण तो मोठा होतो तेव्हा त्याच्या मध्ये ती दलिली येते . आता आपल्याकडे शिवाजीला आपण फार वीरपुरुष म्हणतो कारण त्याची आई अत्यंत वीरश्री पूर्ण बाई होती . आणि त्याच्या मुळे त्याच्या मध्ये ती शक्ती अली होती . आई पासून शक्ती येते . आणि हे चक्र धरलं गेलं तर त्याच्या मुळे अनेक प्रकारचे कॅसर वेगळे सुध्दा रोग होऊ शकतात . आता ह्या चक्राला सुध्दा दोन बाजू आहेत एकीकडे श्रीरामाचे आहे आणि दुसरीकडे पार्वतीचे आहे . आणि हृदयामध्ये मात्र आपल्या शिव आहेत आणि शिव तोच नरिगुण आत्मा आहे . ह्या शिवाला स्थान दिलेलं आहे त्याच आपल्या इथे सहस्ररावर ,टाळूर सदाशिवीचं स्थान आहे . आणि ते सदाशिवीचं स्थान आपल्या हृदयामध्ये शिव म्हणून आपला आत्मा म्हणून प्रतबिंबित झालेलं आहे . तेव्हा जेव्हा कुंडलनी अशी वर ऊर्ध्व गतीला जाते तेव्हा ह्या सदाशिवाला जागृती येते ,तो जागृतच आहे पण जसकाही त्याच तेज आहे ते आपल्या हृदयात झाकोळले गेल्यामुळे आपल्याला चैतन्याच्या लहरी जे म्हणजे परमेश्वराची ,सदाशिवीची प्रेमशक्ती आहे ,जीनी सर्व कार्य संसारातील होत जलिा आपण ब्राम्हशक्ती असं म्हणतो ती शक्ती आपल्या हातात वाहू लागते . आणि आपल्याला चारीकडे ती आहे सूक्ष्मात हे कळत . कारण आपणच सूक्ष्म होऊन जातो . सूक्ष्म जे आहे ते नुसतं बोलून होत नाही व्हावं लागत आणि ते बोध आपल्या नसांवर कळलं पाहजि . आपण म्हणतो ना भरीन बोधाची परडी . बोध म्हणजे काय ?कि एखाद्यानं लेकचर द्यायचं ते नाही . आपल्या ह्या नसांवर ज्याला आपण सेटरन नर्व्हस सिस्टम म्हणतो त्या नसांवर आपल्याला त्याचा अनुभव आला पाहजि . कि चारी कडे ही शक्ती आहे . आणि जेव्हा ह्या नसांवर आपल्याला जाणवत की ती शक्ती आहे मग फक्त ते वापरायचं कस ते शकियचं . त्याला शक्तिषण लागत नाही त्याला पदव्या लागत नाहीत पैसे लागत नाहीत काही फालतूच मोठेपण लागत नाही . हृदयाचं मोठेपण असलं आणि जर तुम्ही भक्त असलात तर हे घटीत होत . आता आमच्यात मी म्हंटल्या आमचे शेतकरी वर्गात आमचे जास्त शक्ती आहेत . कारण साधीभोळी लोक ,दुसरं देवावरती भक्ती फार ,तसिरं ह्या जमनीशी संबंध हेच्या मुळे फार लवकर पार होतात . आणि एकदा झाले म्हणजे जाऊन स्तीत च होऊन जातात . आणि अगदी कबिरी सारखं त्यांचं बोलणं ,नानका सारखं त्यांचं वागणं बघून मला आश्चर्य वाटत .

याच्या वर आता जे चक्र आहे ज्याला आपण वशिद्धी चक्र म्हणतो . हे वशिद्धी चक्र फार महत्वाचं आहे . कारण ह्या वशिद्धी चक्राची पहिली ओळख ही आहे कि माणसांनी आपलं डोक जेव्हा असं वर केलं तेव्हा तो जनावरा तुन माणूस झाला .तेव्हा हे वशिद्धी चक्र आपलं जे आहे ते प्रगल्भ झालं . आणि त्याची प्रगल्भता जी आहे ती आपण अशा साठी मळिवली आहे कारण तिथे स्वतः साक्षात श्री कृष्णाचा वास आहे . श्री कृष्णाचा वास इथे आहे आता वठ्ठल वठ्ठल म्हणून आपण सारखे जे ओरडत असतो त्यांनी वठ्ठल जागृत होणार नाही . उलट दुखवून इथे त्रास होतो . पण जर का तुमचा संबंध त्या वठ्ठलाशी खरा झाला तर एकदा नाव घेतलं कि झालं दहादा नाव कशाला घ्यायचं एवढं मोठं . एकदा नाव घेतलं कि झालं ,नुसतं त्याच्या चिंताने सुध्दा लोकांचं भलं करू शकता तुम्ही . आणि यांचे सर्व रोग जाऊ शकतात . आता नाशकाला याचे फार त्रास आहेत असं मला वाटत . कारण माझा सुध्दा आज घसा बसला . त्यामुळे नाशकात पण जबर दसितंय काम त्यामुळे मेहनत करायला पाहजि . तर हा इथे श्रीकृष्ण इथे बसलेला आहे . पंढरपुरात त्यांनी दर्शन दिले पण बसला आपल्यामध्ये इथे आहे . जो पर्यंत इथला श्रीकृष्ण जागृत होत नाही तो पर्यंत पंढरपूरला जाऊन तुम्हाला काहीही समजायचं नाही . ते बडवे बसलेत ना मध्ये . तुम्ही स्वतः त्याला जाणलं पाहजि इथे कि हा श्रीकृष्ण कोण आहे ?आणि आश्चर्य बघा कि प्रत्येक चक्रांवर जाणत्या देवता आहेत आता जेव्हाडी त्यांची दल आहेत ,तशी इथे सोळा दल आहेत . ह्या सोळा दलावरती श्रीकृष्णाचं अधपित्त आहे आणि आपण त्याला नेहमी म्हणतो कि पूर्ण कला . सोळाहजार त्याच्या बायका होत्या . म्हणजे कोण ,सोळाहजार त्याचा शक्त्या होत्या त्याच्या ज्या त्याने बायकांच्या रूपात त्याने मागवल्या . आणि लगेच करून घेतलं . आता आमची म्हणे आम्ही मुल आहोत . पुरुषाला हेच बर होत ,साक्षात पुरुष आहेत ते . तेव्हा त्यांनी म्हंटल सोळाहजार शक्त्या माझ्या मी वापरायच्या तर कशा ,तर सोळाहजार बायका करून घेतल्या . तर त्याला म्हणायचं असं कस तुमच्या कृष्णाला तर सोळाहजार बायका ,पण तुम्हाला त्याच्यातलं काही कळत का ?गुप्तातल गुप्त ,सौम्यतल सौम्य आणि सूक्ष्मातल सूक्ष्म . त्यातलं काही तुम्हाला समजत का ?काहीतरी वरवर बघायचं सामान्यातलं . पण त्यातलं असामान्य कळत का तुम्हाला ?असा तो श्रीकृष्ण ह्या ठिकाणी जागृत केला पाहजि . त्याच्यावर मग इथे आज्ञा चक्र आहे .

इथे बुध्द आणि महावीर आहेत . उजवीकडे महावीर आणि डावीकडे बुध्द बसलेले आहेत . कारण डावीकडून आलेली जी शक्ती आहे ती इथे जाते तिथे महावीर बसलेले आहेत . ते आपल्यावर येणाऱ्या सर्व काही मानसिक त्रासांना दूर करतात . आणि आपल्या कडे अहंकारापासून आलेले जेव्हादे त्रास आहेत त्याला इकडे बुध्द करतात . आज्ञा चक्रा वरती खरसित बसलेले आहेत . खरसित हा दुसरा तसिरा कुणी नसून शरीरगणेशाच अवतार आहे . हे आम्ही सध्द करू . म्हणूनच तो पाण्यावर चालला कारण ओंकार होते ते . हा काही खरशिन लोकांचाच नाही तर आपल्या सगळ्यांचाच आहे . आता त्याचे वाभाडे काढत बसले खरसिती लोक जशे आपण सुध्दा रामाचे काढतो तसे ते खरसिताचे काढत आहेत . प्रत्येकाच्या धर्मात प्रत्येकाने हे ठरवलेलं आहे कि आमचा जो कोणी धर्माचा संस्थापक आहे त्याचे चांगलेच वाभाडे काढायचे . त्याच्या बदल माहिती कशी आम्ही सांगतो कि ही आम्ही सिध्द करून दाखवतो . जर तुम्ही खरे पणाला धरत असाल आणि तुमच्यात खरे पणा असला पाहजि . तर ते खर करून दाखवलं पाहजि . त्यात आम्ही काहीही वादवादा करू शकत नाहीत . ते आम्ही सिध्द करून दाखवतो . जर कुंडलनी इथे थांबली आणि जर खरसिताच नाव नाही घेतलं तर कुंडलनी चढायची नाही . डाव्या बाजूला गेली असली तर बुध्दाच नाव घ्यावं लागेल आणि उजव्या बाजूला गेली असेल तर तुम्हाला महावीराचं नाव घ्यावं लागेल . तुम्ही जैन असो व नसो . तुम्ही मुसलमान असो व नसो तुम्हाला पोटामध्ये त्रास झाला तर मोहंमद साहेबांचं सुध्दा नाव घ्यावं लागेल . म्हणून त्याला आम्ही वशिष्ट धर्म म्हंटलेले आहे कारण यांच्यात सर्व देवदेवतांना मानलं आहे . हे सगळे एकामध्ये एक गुंतलेले जीव आहेत . सगळ्यांचं आपापसात नातं आहे . आपणच मूर्खां सारखे भांडतो आहे . मूर्खपणा हा एक माणसालाच गुण दलिला दसितो आहे मला . इतर कोणत्या जनावरात हा गुण दसित नाही मला . आणि तो मूर्खपणा आला कशामुळे तर अतशिहाणपणा मुळे . आणि अतशिहाणपणा जाला आणि खीन पैशाची जोड आली कि मग प्रत्येक गोष्ट पेशाने तोलायची .

मी तकिडे गेले होते बोस्टन ला तर तथिल्या पत्रकाराने वचिरालं क'तुमच्या कडे कती रोलसरोईस आहेत ?तर लोक म्हणाले त्या काही पैसे बैसे घेत नाहीत त्यांच्या ज्या आहेत त्या आहेत त्यांच्या नवऱ्याच्या . त्या पैसे घेत नाहीत . मग म्हणे आमहाला काही इंटरनेट नाही रोलसरोईस असतील तर सांगा त्या असतील तर तुमचा बजिनेस आहे मग नाहीतर नको . मग आता ते रोलसरोईस वाले आले इकडे पळत समाधी घ्यायला . हा इतकी लोकांची प्रवृत्ती पैशाकडे गेली आहे की प्रत्येक गोष्ट पैशावर तोलायची . ह्या माणसाला कती पैसे मळिले . मग ते उलटही चालत . परवा , आता आम्ही ज्या घराण्यातले आहोत त्या मानाने आम्ही दोन दागिने घालणारच . कारण त्या घराण्यातले आम्ही आहोत तर काय करायचं . जर आम्ही संन्याशाच्या घरातले असतो तर संन्यास्या सारखं राहिलो असतो . तर कुणी बघतिलं की भाड्या नाकात हरि आहे त्याच्यावरच टीका . त्यांनी नाकात का हरि घातला होता म्हणे . म्हणजे काय , तुमचा घेऊन घातला होता का ? आमच्या घराण्याचं आहे ते . घालावं लागत आमहाला . तर आम्ही घालणार . म्हणजे इकडेही बोलायचं आणि तिकडेही बोलायचं . म्हणजे एकूण काय की सधिद आहे , जे खर आहे , जे मुख्य आहे ते कस खोडून काढायचं , त्याला कसे फाटे फोडायचे . हा माणसाचा एक विशेष धर्म आहे . म्हणजे कुणाचं भलं नाही झालं पाहजि . कारण सत्यानी भलं होणार . आत्म्यानी आनंद होणार , लोकांना सुख मळिणार , शांती मळिणार . मग वर्तमानपत्रात कस देणार इथे लढाई झाली तथि लढाई झाली . कारण ती होणारच नाही .

मग हे लहियचं आमची वर्तमानपत्र आहेत सहजयोगामध्ये त्याच्यात हे लहितित कुणाला काय चमत्कार झाला , परमेशवराने कशी मदत केली , कस कुणाचं प्रेमाचं भेटणं झालं , कसे लोक भेटले . हे दुसरं सुरु होत . आमच्या वर्तमान पत्रात हेच लहितित की एक मुलगी गेली ससिलीला . तथि एकटीच बसली होती , तिला हरिमुसलया सारखं झालं . तथि कुणालाच काही सहजयोग समजत नाही . परमेश्वर म्हणजे काय माहिती नाही , एकटेच बसले होते . इतक्यात तिला असं वाटलं की कुणीतरी आलं बाबा इकडे . आनंद झाला तिला . इकडे तिकडे ती बघते तर दुसरी येऊन तिला म्हणते का ग तुला माताजी नं पार केलं आहे का . हो म्हणे . ती कुठली मुलगी तर फ्रांस ची . ती तथि सहजच गेली होती . इतक्या कडकडून मठिया मारल्या त्यांनी त्याच वर्णन तुम्ही ऐकलं तर डोळ्यात पाणी येईल . तेव्हा पेपरात आम्ही दिले म्हणजे प्रेमाच्या गोष्टी . शुध्द प्रेमाच्या . आता हिंमंडळी अली एके काळी ह्यांनी राज्य केलं , तुम्हाला सांगतिलं की आमच्या सर्व घराण्याला त्रास दिला . मला सुध्दा बर्फावर घातलं , माझ्यावरती सुध्दा वजि घातल्या सगळं काही केलं ह्या इंग्रज लोकांनी पण आज त्यांच्याच मुलांचा मी उद्धार करते आहे इथे येऊन . ते हा फुकटात . का ? कारण प्रेमाची गोष्ट आहे . आणि प्रेमाला मुख्य समजलं पाहजि की क्षमा केली पाहजि . परमेश्वराने माणसाला क्षमा नाही केली तर त्याला कस मळिवणार तुम्ही . परमेश्वर कसा येणार माणसाकडे जो पर्यंत क्षमा नाही करणार . क्षमे शिवीय तुमच्या जवळ कस यायचं . क्षमा ही केली पाहजि कीतीही चुका केल्या तरी क्षमा ही केली पाहजि . आणि क्षमेच्या पोटीच सगळं काही मळित . आणि हे क्षमेच स्थान तुमच्या इथे आज्ञा चक्रावर आहे . आज्ञाचक्रावर मी नेहमी म्हणेन तुम्ही स्वतःला क्षमा करा दुसऱ्यांना क्षमा करा , क्षमा करत जायचं . असं म्हणा क्षमा करणं नाही करणं हे सुध्दा एक थोटांड आहे . कारण काय करता तुम्ही क्षमा नाही करत कवि करत काहीच करत नाही . पण होत काय की तुम्ही जर म्हणालात की मी त्याला क्षमा नाही करू शकत कारण त्यांनी असं छळ लेले आहे , माझं असं केलेलं आहे . म्हणजे तुमचं डोकं खराब होत की नाही . उगीचच दुसऱ्या लोकांच्या आहारी जाता . म्हणून क्षमा ही केली पाहजि . आणि क्षमा केल्याने माणूस शांतीला प्राप्त होतो . हे स्थान त्या क्षमेच आहे .

त्याच्या नंतर सहस्रतार चक्र वरती टाळूवर . सहस्रतार म्हणजे हे भेदन आहे . अजून पर्यंत सहस्रतार बदल कुणीही काही सांगतिलेलं नाही . पण हजारो पाकळ्या यांच्यात आहेत कुणी याला सहस्रतार म्हणतात . आणि त्याचे वभिनिन रंग आहेत . आणि जेव्हा त्या पाकळ्या उघडतात आणि त्याच्यात प्रकाश येतो तेव्हा अनेक जशे काही जोती पेटल्यासारख्या , त्याला बायबल मध्ये टर्नगज ऑफ फ्लेमज असं म्हंटल आहे . अशा कमळा सारख्या अशा जवित पण अगदी शांत , सुंदर अशा दसितात . हा कुंडलनी सुध्दा , त्यांनी सांगतिलं आहे ना सर्पाचे पल्लू कुंकुमे नाहीले , तर ते कुंकू सुध्दा कस लाल लाल दसित . लाल आणि खीन त्याच्यामध्ये अगदी काही तापलेले असल्या सारखे . आणि ती कशी ओढल्या सारखी अगदी खटाखट ओढल्या सारखी दसित . आणि ती जेव्हा आपल्या ह्या टाळूतून नघिते तेव्हा गारगार असं वार हातात येऊ लागत . आधी गरम येत पुष्कळ लोकांना मग गार येत . त्याला आदी शंकराचार्यांनी सललिम सललिम म्हंटल आहे . थंडथंड असं येत . पण त्या आदी शंकराचार्याला सुध्दा त्रास दयायला कुणी चुकलं नाही . त्यांनाही खूप छळलं , त्यांच्या आईला अग्नी दयायला तर लोक म्हणाले तुम्ही नाही देऊ शकत अग्नी तिला . कारण तुम्ही संन्यासी आहात . हे कोण ठरवणार पण ? तर त्यांनी केळाच्या पानांनी आणि केळाच्या झाडांनी तिला अग्नी दिला . आणि सांगतिलं , त्यांनी शाप दिलाय त्या देशाला की तुम्ही तुमच्या देशात तुमच्या लोकांना घरातच पुराल . जाळू नाही शकणार . तुम्ही माझ्याऐ बरोबर माझ्या बरोबर अशी जबरदस्ती केलेली आहे . अशा महान पुरुषांना की जे हिंदू धर्माचे संस्थापक आहेत त्यांचा बरोबर सुध्दा हा जुलूम आणि तेही जातीचे ब्राम्हण असताना सुध्दा त्यांना केवढा त्रास दिलेला आहे . आज त्यांचेच आपण गन गातो त्यांच्याच कविता गातो पण त्यांच्या बरोबर आपण काय केलं ? आता त्या केरला मध्ये मी गेले होते तर तथि पत्रकार आले त्यांनी हे लहिलं की माताजी जथि बसल्या होत्या तथि खाली इथून तथिून सगळी कारपेट पसरली होती . मला तर दसिली नाहीत म्हणा . कारण त्यांनी एका हॉटेल मध्ये माझा इंटरव्यू घेतला . तर त्या हॉटेलची कारपेट असतील तर त्या हॉटेल वाल्याला असं म्हणायचं का की तुम्ही कारपेट काढून तथि भस्म टाक म्हणजे मी भस्म फासून काहीतरी बाबाजी बनून बसते . म्हणजे त्या पत्रकारांना बर वाटलं असेल . अशा म्हणजे व्यक्ती नको त्या कुणी कडे लक्ष घालू नये . आणि म्हणूनच जे भेदन आहे ते राहत . या भेदनाला दोन्हीकडे एकीकडे अहंकार आणि दुसरीकडे मनःशक्ती म्हणतात . अशा दोन तऱ्हेच्या शक्त्या ज्या आहेत त्या एखाद्या फुगार्या सारख्या होतात आणि त्यांनी ती संबंध शक्ती जी आहे ती दाबून राहते . म्हणजे उजवीकडून अहंकार असा येतो आणि इकडून म्हणजे डावी कडून परत अहंकार म्हणजे मनःशक्ती अशी येते . ह्या दोन्ही शक्त्या अशा आल्या मुळे आपली जी टाळू आहे घट्ट जमते . पण जेव्हा कुंडलनी टाळूला स्पर्श करते तेव्हा ह्या टाळूला लहान मुलांना कस इथे नरम असत तशी हा टाळू नरम होऊन जाते . आणि अव्याहत अशी हा जी शक्ती आहे ती वाहू लागते . तेव्हा तुम्ही कीतीही कार्य केलं काहीही केलं तरी तुम्हाला थकवा येत नाही , तुमची तबबेत चांगली राहाते , तुमच्यावर लक्ष्मीचा वर्षाव होतो , तसच तुमच्यावर अत्यंत करियाशीलता येते . आणि सर्व तऱ्हेची तुमच्यामध्ये एक विशेष व्यक्तित्वाची झळक येते . आणि असं तुमचं व्यक्तित्व होत की किरतूतवान , बुद्धिवान , आणि सुज्ज . त्यात नम्र असं तयार होत .

सांगायचं म्हणजे इतके नम्र असतात की जेव्हा भामटे लोक आहेत ज्यांच्या जवळ काहीही नाही , काही कुंडलनी कशाशी खातात हे माहिती नाही , ज्यांनी मोठमोठाले काढलेले आहेत आपले मठ वेगरे . पण हे बघा हे समोर एवढे पोहोचलेले लोक आहेत त्यात काही वकील आहेत डॉक्टर आहेत काही आर्कटिक्स आहेत त्यांनी काही असल काढलं नाही . हनिमरता बघा . की जेव्हा लोक येतील त्यांना आम्ही देऊ त्यांना आम्ही पार करू . पण आता परदेशातून सगळं आलं मग आता सहजयोग सुध्दा परदेशातून यावा तर आता काय म्हणावं ? . आता हे तुमचं आहे हा तुमचा वारसा आहे . तो जर परदेशातून आला तर खरोखर आपण भारतीय लोक कमालीचे आहोत असं म्हंटल पाहजि . तथिल्या वर्तमान पत्रात कीतीतरी आमच्या बदल छापण्यात आलं हा फार मोठी गोष्ट आहे . तथिले मोठमोठाले लोक मला येऊन भेटतात आणि हे कस ध्यान करायचं आणि काय करायचं ते विचारतात . पण आपल्या कडे त्या बदल काहीच नाही शहरांमध्ये तर काहीच नाही . खेडेगावात मात्र खूप जोरात कार्य सुरु आहे . आणि जथि जथि कार्य सुरु झालेलं आहे तथि तथि लोक सुसंपन्न झाले . त्यांचं चरितर सुधारलं त्यांच्या सवयी सुटल्या . आणि आनंदाच्या सागरात आम्ही पोहोत आहोत अशी नेहमी ते पत्र पाठवतात . तेव्हा हे सगळं आपल्याला घटीत व्हावं आपली कुंडलनी जागृत व्हावी आपलं ब्रम्हर्धर छेदन व्हावं त्यातून वाहणारी चैतन्य शक्ती ती तुमच्या बोटा बोटातून वाहिली पाहजि आणि तिचा बोध तुमच्या बोटांवर तुम्हाला झाला पाहजि हा एक माझी शुध्द इच्छा आहे . त्या साठी काय वाटेल ते झालं तरी मी मेहनत करायला तयार आहे . पण नाशकाच्या बाबतीत असं वाटत कधी कधी की मुंबईला हजारो लोक पार झालेले आहेत आणि मुंबा नगरी म्हंटल तर पुष्कळ मोठी आहे , म्हणजे अंबेची आई तथि आहे म्हणजे मुंबई ती झाली . पण इथे सुध्दा काही कमी नाही सप्तशर्गुगी बसलेली आहे तरी सुध्दा तिच्या छत्रछाये खाली इतका अंधेर आणि इतका धर्मवेडेपणा कसा चालतो ते मला कळत नाही . तरी परत परत विनंती आहे की कृपा करून नसते प्रश्न विचारू नका . नसते उपद्रव्य करू नका . ह्या पुस्तकात असं लहिलं आहे , अहो लहिलं असेल पण तुम्हाला काय मळिलं त्याने . ह्या गुरूने असं लहिलं आहे हे पण कबूल पण तुम्हाला काय मळिलं ? . तुम्हाला काहीतरी मळिलं पाहजि की नाही , तुमचा स्वार्थ चा अर्थ मळिवा . स्व चा अर्थ मळिवणं हे खर लक्षण आहे सुज्ज माणसाचं आणि तोच खरा स्वार्थ आहे . तेव्हा एक आई म्हणून एवढेच सांगायचं की तुम्ही मळिवून घ्या . नसते प्रश्न विचारू नका . नसती डोकी चालवू नका त्यांनी आज पर्यंत तुमचं काही भलं झालं नाही . आणि मग हे झाल्या नंतर तुम्ही स्वतः दीपक होऊन दुसऱ्याचं मार्गदर्शन करता आणि दुसऱ्याचं भलं करता . परमेश्वर तुम्हा सर्वांना आशीर्वादित करो .

आता विचारायचं असं की तुम्हाला जर काही प्रश्न असतील विचारा . पण उगीचच काहीतरी विचारू नका . म्हणजे कुणी म्हणे माताजी तुम्ही असं जस कार्य करता , तर म्हंटल तुम्ही करा येऊन इथे . मला तर बर होईल जरा सुट्टी तर मळिल . पण तुम्ही करू शकता का ? म्हणजे काहीतरी अहंकार पणाचे शब्द कवि त्याला काही अर्थ नाही . जे खरोखर इच्छुक असतात त्यांच्या प्रश्नाला ती थार असते . ज्यांना प्रश्न विचारायचे आहेत ते उभे राहा .

प्रश्न - कुंडलनीच्या जागरणाच्या अगोदर काही उपास करण्याची गरज आहे का ?

उपास बपास काही नाही ,चांगलं दुप्पट खा . आईला दुखवायचं असेल तर उपास करा . आता सहजयोगात आल्यावर उपास बपास सगळं बंद . आरामात खाऊन पळिंन तरबेज झालं पाहजि . लढाया लढायच्या आहेत ,वीरांना पुढे आलं पाहजि . हि अशी पाप्याची पतिर काय लढणार आहेत .

प्रश्न - सहजयोग आणि हटयोग यात फरक काय आहे .

आता हटयोग हा शब्द जो आहे तो हा आणि , म्हणजे हा म्हजे सूर्यनाडी आणि म्हणजे चंद्रनाडी जी आता तुम्हाला दाखवली मी उजवी कडची सूर्यनाडी आणि डावीकडची चंद्रनाडी आहे . ह्या नाडीच्या द्वारे जो योग्य घडतो त्याला हटयोग असं म्हणतात . आता हटयोग या वरती पातांजली योग शास्त्रा मध्ये सगळं वशिद रूपाने लहिलं आहे आणि पातांजलीचे पुस्तक एवढं मोठं आहे आणि त्यात त्यांनी संबंध समाधी साधन कस करायचं ते लहिलं आहे . कस मळिवायचं ते लहिलं आहे . पण हटयोग हा पतंजलीने प्रचारीला होता तो त्या काली होत असे आपल्या देशामध्ये जेव्हा अगदी सुरवात ह्या गोष्टीची झाली होती . हजारो वर्षांपूर्वी आपल्या देशामध्ये आपल्याला माहिती आहे की चार आश्रमात लोक रहात असत . म्हणजे आधी ब्रम्हचर्यात रहायचं , मुलांनी पंचवीस वर्षापर्यंत आणि मुलींनी वीस वर्षापर्यंत अगदी ब्रम्हचर्यात इतकं राहायचं की पूर्वी गौतमचार म्हणून जो होता तो इतका का एका वदियापीठात शकिणार्या मुलांची लग्न होत नसत . पण आज पर्यंत सुद्धा माझं एक गौतम असेल आणि दुसऱ्या माणसाचं तेच असेल तर आमचा आणि त्यांचा कोणताही बेटी व्यवहार होऊ शकत नाही . हे आपल्याला माहिती आहे . म्हणजे तेव्हा पासून आपल्या कडे संस्कृती होती का एका वदियापीठात शकिणारे , म्हणजे समजा आमचं शांडलिय गौतम आहे तर शांडलियांनी ज्या लोकांना त्या वदियापीठात जेव्हाडी मुल शकिली ते आजपर्यंत त्यांच्या मुलांच्या मुलांची ते कधी अगदी प्रल्हादाच्या वेळेला झालेली त्यांनी सुद्धा लग्न करायचं नाही म्हणजे इतकी पवित्रता ठेवायची हे ठरलं होत . आता तशा शुद्ध वातावरणामध्ये त्या वेळेला सुद्धा जी मंडळी या योग्य होती की ज्यांना आत्मसाक्षात्कार घ्यायचा त्यांना बोलावत असत . आणि त्यांना अष्टांग सांगायचे आठ प्रकारच्या गोष्टींनी ते तयारी करत असत . त्यावेळेला तयारीची गरज होती . त्याची तयारी करावी लागत होती . तर त्याची तयारी म्हणजे अशी कथिमनयिम वैगेरे सगळं सांगायचे . पण त्यातल्यात्यात अगदी एवढंस होत त्याला म्हणतात का व्यायाम . तो यमातला एक प्रकार . कोणचा व्यायाम करायचा . पण तो व्यायाम सुद्धा गुरु म्हणजे जो पोहोचलेला गुरु आहे त्यांनी करून घ्यायचा . कुंडलनी जेव्हा तुमची वर चढते तेव्हा ती कोणच्या चक्रावर थांबली त्याचा आम्हीही सांगतो व्यायाम . नाही सांगत असं नाही . पण असं नाही कसिकाळी उठले का एक आसन घालून बसले , नंतर दुसरं आसन घालून बसले आणि सगळी हाड नघिली पाहजित , पोटा नुसतं आतून खपाटीला गेलं पाहजि , अगदी माणूस असा दसिला पाहजि की भूत फरित आहे . अशातला नाही प्रकार तो . तुमची कुंडलनी चढली कुठे , कोणच्या चक्रावर अडकली आहे त्याच्यावर अवलंबूनच तो व्यायाम असला पाहजि . त्याला शास्त्र आहे . पण आजकाल काय झालाय की डोक्यावर उभं रहायचं , पायावर उभं रहायचं . वाटेल तसे व्यायाम करायचे आणि मग हार्टअटॅक येऊन मरायचं . तेव्हा ती एकांगी वृत्ती म्हणजे आपलं शरीर मात्र आपण ठेवलं पाहजि नीट बाकी सगळं काही रहात नाही . पण पातांजलानी अष्टांग काढलं होत . ते राहिल एकीकडे त्या पुस्तकात ल एवढंस काहीतरी धरून तुम्ही काढायला सुरवात केली तर त्यांनी असाच परिणाम होतो जर आपल्याला मोटर चालवायची असली तर आपण त्याची चाकच फरित बसलो तर ती मोटर का चालत नाही ? अहो आधी ते इंजनि सुरु करा . ते इंजनि सुरु करायलाच मी इथे आलेली आहे . तेव्हा कुंडलनी योग्य त्यात घडत होता . कुंडलनीच जागृत होत होती त्याच्यात पण ती कशी जागृत होत होती ते गुरु सांगत नसत . आधी तयारी करत असत कारण ती वेळ सांगण्याची नव्हती . आज ती सांगण्याची वेळ आलेली आहे . आणि आपण इतके सुज्ज आहेत म्हणून मी तुम्हाला सांगत आहे . आधार एकच आहे आता त्या वेळेला लोक पहिल्या पायरीवर होते तेव्हा ते सांगत असत . आणि त्या कालची समाज व्यवस्था अशी होती की असं ब्रम्हचर्य पाळलं जात होत . त्या वेळेला एका वदियापीठात शकिणारे सर्व मुलमुली भाऊ बहिणी सारखे रहात असत . इतकं तिथे मारदव होत , इतकच नव्हे पण जो गुरु होता तो पण त्यांचा बाप आणि त्यांची पत्नी हि आई अशा पाच आया असायच्या पूर्वी . ते आता राहिलं नाही तेव्हा आता धकाधकीच्या वेळ आलेली आहे त्यामुळे कुंडलनी एकदम जागृत झाल्याशिवाय कार्य होणार नाही असं लक्षात घेऊनच मी सामुदायिक कुंडलनीच जागरणाची व्यवस्था केलेली आहे . आता करा यांना पार . पुष्कळ झालं आता डोक्यावर उभं राहण्याची वैगेरे काही गरज नाही .

प्रश्न - कुंडलनी जागृत होते तेव्हा नेमकं काय होत ? शास्त्रीय भाषेत कस सांगता येईल ? मेडिकल सायन्स प्रमाणे काय होत ?

सर्व प्रथम हि शक्ती जेव्हा जागृत होते तेव्हा पॅरासमिफथेटिक नर्व्हस ससिस्टम वर आपल्याला कंट्रोल येतो . पॅरासमिफथेटिक नर्व्हस ससिस्टम वरती आपल्याला काही माहिती नाही मेडिकल सायन्स वर . पॅरासमिफथेटिक नर्व्हस ससिस्टम जी आपली संचालित होते तिचा ह्या सेंटरल नर्व्हस ससिस्टम वर त्याचा परिणाम होतो . म्हणजे कस की जी पॅरासमिफथेटिक नर्व्हस ससिस्टम जी आपली यामध्ये आहे ती संबंध समिफथेटिक नर्व्हस ससिस्टम च जेव्हा काही कार्य आहे त्याला न्यूट्रलाइज करत असते . म्हणजे आपल्याला उद्या धावायचं असल तर समिफथेटिक अक्शन मध्ये येते आणि आपण धावू लागलो की आपली समिफथेटिक जास्त वाढून आपल्या हृदयातून जास्त स्पंदन होऊ लागत . पण ते कमी कस होत ते पॅरासमिफथेटिक मुळे हे आपल्याला समजत . पण त्या पॅरासमिफथेटिक वर आपला काही कंट्रोल नाही जी खरी च एटोर्नोमस आहे . समिफथेटिकवर आपला कंट्रोल आहे म्हणजे आपण जर धावलो तर समिफथेटिक कम्स इन टू एक्शन . पण पॅरासमिफथेटिक वर आपला काही कंट्रोल नाही . आणि तो कंट्रोल आपल्याला पहिल्यांदा येतो . मेडिकल हे सांगते . आणि आपण जर घरी आला मला भेटायला तर मी सगळं व्यवस्थित आपल्याला सांगून देईल . पण पहिलं एक सांगायचं म्हणजे पॅरासमिफथेटिक वर आपला कंट्रोल येतो . दुसरं म्हणजे असं की जी शक्ती आपल्या मध्ये आहे ज्याच्या मुळे आपण जिवित आहोत ती प्राणशक्ती आपल्यामध्ये आहे कवि जी मनशक्ती आपल्या मध्ये आहे त्या पैकी फक्त प्राणशक्ती कडेच मेडिसिनिच लक्ष आहे आणि मनशक्ती कडे सायकोलॉजिस्ट च लक्ष आहे . आणि दोन्ही अजून समग्र न झाल्या मुळे अजून सुद्धा अर्धवट च आहेत . पण होत काय की जेव्हा तुमची कुंडलनी जागृत होते आणि जेव्हा ती भेदते आज्ञा चक्राला तेव्हा तिन्ही समग्र होतात . त्यामुळे तुम्हीच डॉक्टर होता . तुम्हालाच कळत तुमच्या बोटांवरती की कोणच चक्र धरलं आहे आणि त्या चक्राला फ्लेक्सस कोणच धरलं आहे . म्हणजे आता समजा तुमचं जर सोलर फ्लेक्सस धरलं आहे , म्हणजे तुमचं चक्र कोणच आहे त्याला नाभी चक्र म्हणतात . ते बरोबर तुमच्या बोटांवरती कळेल की उजवी कडे की डावीकडे . उजवीकडे जर धरलं असेल समजायचं प्राणशक्तीत दोष आहे डावीकडे धरलं असेल तर मानशक्तीत दोष आहे . मग जर तुम्हाला माहिती असेल तर याला कस काढून टाकायचं ? याच ज्ञान तुमच्यात आलं तर झालं . मग डाइग्नोसिस च तुम्ही करता . तुम्हीच डॉक्टर आहात आणि तुम्हीच मेडिसिनि आहात . पण आता आमच्या बरोबर चारपाच डॉक्टर आलेले आहेत आपण या भेटायला . आपण डॉक्टर असाल तर मला फार आनंद होईल . तर मी स्वस्तित्व तुम्हाला समजावून सांगेन . पण आता थोडक्यात मी सांगितलं . सगळं मेडिकली समजू शकत . पण मेडिकलच्या हे वरच आहे . जस इन्स्ट्रोलॉजी आपल्याला शिकायची झाली तर आपल्याला मायक्रोस्कोप मध्ये बघावं लागत त्याच्या शिवाय नाही समजणार . तसच हे आहे आता ज्या बुद्धीने आपण समजतो त्या बुद्धीमध्ये प्रकाश आला पाहजि आतम्याचा मग हे समजेल पण तरी सुद्धा आपण जर आला तर मी तुम्हाला सगळं समजावून सांगेन पण आधी पार झालं पाहजि . इथे आमच्या कडे काही काही असे डॉक्टर आहेत की जे चारचार वर्षात डॉक्टर झालेले आहेत . पण त्या लोकांना काय झालं की अतिसगळं पाहून झाल्यावर लक्षात आलं की याच्या पुढे काही कळत नाही म्हणून परत मागे वळले . आणि अजून आपण खाई पर्यंत जायला पाहजि असं दसित आहे . पण ते खाईत जाण्या पेक्षा आधीच का आपण जाणून घ्यायचं कारण हा तुमचा वारसा आहे . साईनाथ कोणत्या वदियापीठात गेले होते ? कुठेच नाही पण त्यांना पण तू मुसलमान , तू अमका , तू तमका म्हणून त्यांनाही छळून काढलं . आतूत पर्यंत कुणाला सोडलंय का आपण ?

आता आपण आत्मसाक्षात्कार घेऊया . फार सोपं काम आहे . सर्वप्रथम म्हणजे टोप्या काढून ठेवा . तो आईचा मान आहे आपण आईकडे काही टोप्या घालून जात नाही . दुसरं असं की जोडे , चपला काढून ठेवायच्या . आणि जमिनीवर बसलात तर फारच उत्तम . कारण हि पृथ्वी म्हणजे एवढी दयामय आहे , हीच पृथ्वी आपल्यामध्ये ह्या त्रिकोणाकर अस्थी मध्ये आहे . तेव्हा पृथ्वीतत्त्व त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये आहे म्हणून जमिनीवर बसलेले बर . दुसरं म्हणजे सगळ्यांनी डोळे मट्टून घ्यायचं . डोळे उघडे ठेवायचे नाहीत . आरामात . काहीही कुणाला त्रास होत नाही . पण काही काही लोकांना जराशी हुककी येते म्हणूनच काहीतरी हलायचा कवि ओरडायचं वैगेरे . त्यांनी मात्र बाहेर जावं . इथे तमाशे करायचे नाहीत . कुणी उडायचं नाही . तस इथे करायचं नाही . साधं बसायचं . सरळ मन करून , दोन्ही हात असे करून . मांडी घालून व्यवस्थित जमून बसायचं . आता आपली जी चक्र आहेत हि डावीकडे ती कशी जागृत करायची ते मी सांगेन आणि त्या बरोबर आपली कुंडलनी जागृत होऊन तुम्हीच स्वतःला जागृत कराल . म्हणजे एक तऱ्हेचं शकिषण पण होईल आणि कुंडलनी जागृत पण होईल . तेव्हा डोळे मट्टून नम्र पणाने बसायचं . पण एकमात्र मला वचन द्यायचं की आम्ही जर पार झालो तर माताजी ह्यात आम्ही वदगित होणार . आणि स्वतःची वाढ करून घेणार . हे वाया आम्ही घालवणार नाही . कुणी मधेच उठून जाऊ नये . कारण दुसऱ्यांना त्रास होतो . जायचं असेल त्यांनी आधी जावं . एक दहा मनिटात सुद्धा होईल कवि पाच मनिटात सुद्धा होईल . मुंबईला ह्या वेळेला दोन मनिटात हजारो लोक पार झाले . तर नाशकात काय व्हायला पाहजि नाशकि केव्हाडी पुण्यभूमी आहे .

दावा हात असा , हि शुध्द इच्छाजी आहे ती कुंडलनी आणि हि तुमची शुध्द इच्छा आहे . इच्छा शक्ती म्हणून डावाहात असा माझ्याकडे ठेवा . आणि उजवा हात कार्यशक्ती आहे आणि तो आपण वापरणार आहोत चक्रांवर . आधी हृदयावरती आत्मा आहे म्हणून नंतर पोटाच्या वरच्या बाजूला गुठतत्व आहे म्हणून नंतर खालच्या

बाजूला शुद्ध वदिया आहे म्हणून . पुढे तो परत असा तो हात वरती न्यायचा इथे मानेवर डाव्या बाजूला वशिद्धी चक्रावर ठेवायचा . कारण आपल्याकडे डावी वशिद्धी फार धरते . मंत्र बतिर चुकीचे म्हणून असतील तर कवि माझं काहीतरी चुकलंय असं सारखं स्वतःबद्दल नयूनगंड असला तर इकडे फार दुःखत . आणं हिजागा यावर धरायचं . मग उजवा हात असा डोक्यावर ठेऊन आज्ञाचक्राला जागृती द्यायची . आणं सर्वात शेवटी मग मागे असा एक हात ठेऊन आणं भिग सहसराराला तळहाताला असं ओढून ,ताणून घ्यायचं आणं तळहात असा बरोबर टाळूवर घालून असा घड्याळाच्या काट्याच्या दशिने फरिवायचा .

आता डोळे मट्टून डावाहात माझ्याकडे करा . आता उजवा हात हृदयावर ठेवायचा . मी आपल्याला सांगितलं आहे की आपल्या हृदयामध्ये आत्म्याचं स्थान आहे . आता प्रश्न वचिारा ,श्री माताजी मी आत्मा आहे का ?असा तीनदा प्रश्न वचिारा . पूर्ण विश्वासाने . आणं जर तुम्ही आत्मा आहें तर तुम्ही तुमचे गुरु सुध्दा आहात . म्हणून आता हा उजवा हात डावीकडे पोटाच्या डाव्या बाजूला वरती असा दाबून ठेवायचा आहे . इथे गुरुच तत्व आहे . इथे परत तीनदा प्रश्न वचिारायचा माताजी मी माझा स्वतःचा गुरु आहे का ?आता हा उजवा हात ओटीपोटाकडे खालच्या बाजूला दाबून धरायचा . इथे स्वाध्यायाने चक्र आहे जी आपल्या मध्ये शुद्ध वदियेचं कार्य करत असते . पण ते मी म्हणून होणार नाही . तुम्हाला मागावं लागेल . तुम्हाला म्हणावं लागेल माताजी आमहाला शुद्धवदिया द्या . मी जबरदस्ती करू शकत नाही . कारण आपल्याला स्वातंत्र्य पाहजि ना . तेव्हा सहा वेळा असं म्हणायचं की माताजी मला शुद्धवदिया द्या . ही बोधाची गोष्ट अली परत ,असं म्हण्टल्यावर आपल्या नसानसातून चैतन्य वाहल्यावर आपल्याला ती वदिया कळेल की त्यांनी हे चैतन्य आपण कस वापरायचं . मागावं लागत . असं म्हण्टल्यावरच कुंडलीनी जागृत होईल . आता उजवा हात परत पोटाच्या वरच्या बाजूला डावीकडे दाबून धरायचा . आता कुंडलीनीची सुरवात झालेली आहे पण आपण तची मदत केली पाहजि म्हणजे पूर्ण विश्वास असायला पाहजि स्वतःवर पहिल्यांदा . आता इथे म्हणायचं माताजी मी माझा स्वतःचा गुरु आहे . असं दहादा म्हणा . कारण दहा गुरुत्व आहेत . आता हा उजवा हात परत हृदयावर आणून दाबून धरायचा . आणं म्हणायचं श्री माताजी मी स्वतः आत्मा आहे . असं बारादा म्हणा . हे सत्य आहे . आता स्वतः बद्दल कमीपणाची भावना ठेवायची नाही . मी कस चुकलो ,मी कति पाप करून केली . हे झालं ते झालं ,अहो कसले पापकरून केले तुम्ही ?परमेश्वर हा नुसता प्रेमाचा सागर नसून क्षमेचा पण सागर आहे . आणं तुमची कोणती अशी पाप आहे जी त्याच्या सागराने धुतली नाही जाणार . हे लक्षात घेतलं पाहजि . तेव्हा माझं असं चुकलं तस चुकलं अशा प्रकारे कोणतीही कमीपणाची भावना न ठेवता पूर्ण विश्वासाने हा उजवा हात आपल्या डाव्या मानेवर असा ठेवायचा जथे मान आणं खांदा याचा कोण होतो . या कोनात जोरात धरून मागच्या बाजूला न्यायचं . इथे लक्षात ठेवायचं की परमेश्वर हा क्षमेचा सागर आहे . मी दोषी नाही असं परमेश्वराला सांगायचं . सोळा वेळा हे म्हणा . आणं तरी तुम्हाला वाटत असेल मी अजून पापी आहे तर एकशेआठ वेळा म्हणा . म्हजे स्वतःला शक्ति दलिया सारखं होईल . स्वतः बद्दल प्रसन्न असायला पाहजे . म्हणजेच परमेश्वर तुम्हाला प्रसन्न होतो . देवांनी तुम्हाला बनवलेलं आहे ,ही सृष्टी तयार केलेली आहे त्यात तुम्ही प्रसन्न राहिला नाही आणं स्वतः चे दोष काढत राहिला तर त्याला काय म्हणायचं . देवाचेच दोष काढता तुम्ही . आता मी जर आमच्या भाषणात काही म्हण्टल असेल त्याच्या मुळे तुम्हाला वाटत असेल आमचं हे चुकलं तर ते सर्व वसिरून जा ,ते लक्षात ठेऊ नका कृपा करून . काहीही केलं असाल तरी ते आठवत बसायचं नाही मागच . खूप जोरात पकड आहे इकडे . आता काही लोक दारू पति असतील ,तंबाकू खात असतील काय असेल ते जाऊदे . त्या बद्दल काही दोष द्यायचा नाही . ते काही मोठं पाप नाही केलेलं तुम्ही . ते सगळं सुटून गेलं पाहजि पण ते सुटण्याची पध्दत लेक्कर देणं नव्हे . कुणाला वाईट म्हणून होणार नाही . ते तुम्हाला दसिलं पाहजि तुम्ही समजलं पाहजि ,तुम्हाला समर्थता अली पाहजि . आता हा उजवा हात उचलून कपाळावर व्यवस्थित आडवा ठेवा . इथे एक सरळ गोष्ट सांगायची म्हणजे अशी आहे की मी सर्वाना क्षमा केली आहे असं म्हण्टल पाहजि . श्री माताजी मी सर्वाना क्षमा केली आहे असं म्हण्टल पाहजि . त्यात मी कशी करू वेगळे काही नाही नुसतं म्हणा म्हणजे झालं . मना पासून म्हणा म्हणजे आज्ञाचक्र सुटेल . आता उजवा हात मागच्या बाजूला डोक्याच्या पाठीमागे न्यायचा . असं डोकं धरायचं मागच्या बाजूला . आणं स्वतःच्या समाधाना साठी म्हणायचं मी जर काही चुका केल्या असतील तर मला क्षमा कर .तो तुम्हाला क्षमा करण्यासाठी आतुर आहे . आता हा हात ,तळहात ताणून वरती आपल्या टाळूवर ठेवा . आणं तो हळूहळू सातवेळा टाळूवर फरिवा . कारण तथे मी म्हण्टल होत ना सप्तशंगी म्हणजे सात पीठ आहेत . आणं तो फरिवाताना असं म्हणायचं की माताजी मला आत्मसाक्षात्कार हवा . तुम्ही कृपा करून तो द्यावा . तुम्ही मागतल्या शक्य मी काही देऊ शकत नाही . घड्याळाच्या दशिने फरिवा . आता हा हात खाली घ्या आणं मांडीवर ठेवा . हळू . डोळे उघडा हळूच . आता डावाहात उचलून टाळूवर चार इंच वरती धरून बघा की काही थंड थंड काही येत आहे का टाळूतून . उजवा हात माझ्याकडे ठेवा . आता डावाहात माझ्याकडे आणं उजवा हात डोक्यावर ठेवा . येतंय का बघा परत थंड थंड . काही वचिर न करता बघा . परत एकदा दोन्ही हातांनी करून बघा . आता दोन्ही हात आकाशाकडे करून वरती बघून वचिारा हीच चैतन्यशक्ती आहे का ,ब्रह्मशक्ती आहे का . हीच प्रेमाची परमेश्वरी शक्ती आहे का ?आता दोन्ही हात असे खाली करा आणं हातातून गारगार येतंय का बघा . बोटांमधून गारगार व्ही पाहू लागेल . आधी कमी जाणवेल मग वाढत जात . आता बहुतेक सगळ्या लोकं ना जाणीव झाली आहे . काही लोकांना झाली नाही तरी काही हरकत नाही . ज्यांना झालेली नाही ते लोक मागच्या बाजूला आले तर हे परदेशी लोक जे आहेत ते तुम्हाला जागृती देतील . पण अगदी हे मळिवलंच पाहजि .

1985-12-17, Puja

17 डिसेंबर 1985

Devi Puja

Dr Sanghvi's House, Nashik (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

17 डिसेंबर 1985

Devi Puja

Dr Sanghvi's House, Nashik (India)

आता मी इंग्लिशमध्ये जरी बोलले असले तरी आपल्याला सगळे कळलं असेल. पण तरी सांगायचं म्हणजे असं की आपला सहजयोग आहे आणि सहज असल्यामुळे आपल्याला असं वाटतं की, 'असेल माझा हरी तर देईल खाटल्यावरी.' तर सहज हा जो योग घडतो, तो फक्त कुंडलिनीची जागृती आणि तुमच सहस्रार भेदन, इथपर्यंत आमचं तुमचं देणं-घेणं आहे. आता पृथ्वी आहे आणि पृथ्वीमध्ये तुम्ही जर एखाद बी घातलं, तर तचिं देणं-घेणं एवढच आहे की, 'बाबा, तुझ्यामध्ये मी अंकूर फोडते.' पण त्यानंतर बघायला नको. तेव्हा जरी हे अगदी सहज असलं, तरी आता आम्ही संत झालो, हे समजण फार कठीण आहे. आता आम्ही बी घडलो. हे समजण फारच कठीण गोष्ट आहे. अजून आम्ही तेच आहोत, असं सारखं आपल्याला वाटत असतं कवि तस नाही वाटलं, तरी आपली वागणूक तशीच असते. तर ती बदलायला पाहजि आणि समजलं पाहजि, की आता आम्ही संत झालोत. संतांची कति लक्षणं सांगतिलेली आहेत रामदास स्वामींनी! प्रत्येकाने सांगतिलेली आहे. त्या संतांमधली आपल्यामध्ये कोणती लक्षणं आहेत ती पाहिली पाहजि. तकिडे लक्ष दिलं पाहजि. ती लक्षणं आपल्यामध्ये दृष्टीगोचर का होत नाही? लोक आपल्यामध्ये ते शोधत का नाहीत ? ते आपल्यात त्यांना दिसत का नाही ? त्याला कारण काय हे पाहिलं पाहजि. तर सर्वप्रथम आपण असा वचार केला पाहजि, की परमेश्वराने आपल्याला अंकुरलं आहे. बरं, झालं. आता पुढे काय? आम्ही काय केलं त्या परमेश्वरासाठी ? आम्हाला सहजयोगामध्ये हे माहती आहे, की प्रत्येकाला आशीर्वादति करतो परमेश्वर. 'योगक्षेमं वहाम्यहम्' योग मळिला तुम्हाला, क्षेम घ्याच. ते त्याच्याच बरोबर येतं समजा. बलिट इन. त्याला काही करायला नको. क्षेम घ्या. पण क्षेमाबरोबर एक आणखीन यायला पाहजि, कृतज्ञता. ती येत नाही. कृतज्ञता आली तर लगेच हा वचार येईल की, 'मला एवढं फुकटात मळिलं, आम्ही काय केलं होतं ? कशाला असं मळिलं ? कसं मळिलं? आता मी काय देऊ? जीव का प्राण!' असा वचार यायला पाहजि. पण ये रे माझ्या मागल्या! 'माताजी, असं झालं. नोकरी तर लागली. पैसे मळि लागले. पण अजून माझ्या मुलीचं लग्न झालेलं नाही.' बरं, ते झालं. मग 'अमकं राहिलं.' म्हणजे तेच चालू आहे तुमचं. जे मागचं होतं तेच पुढे सुरू आहे. त्याला काही अर्थ आहे का ? आता सहजात तुम्ही आले, ह्याचा अर्थ असा आहे, की तुम्ही पहिल्यांदा संत झाले. आता दुसरा जो शब्द योग आहे, त्याच्याकडे लक्ष जर दिलं योगाला अर्थ दोन आहेत. योग म्हणजे परमेश्वराशी आपला संबंध होणे कवि जीवा-शविचा संबंध होणे. त्यांची सांगड बसणे. ते झालं. पण सांगड नाही बसलेली. नुसतं तुमचं संबंध झालेले आहेत. फक्त असं समजायचं आपल्याला. पण योगाला दसरा अर्थ असा आहे, की युक्ती, कौशलम. कुशलता पाहजि. सहजयोगाची तुम्ही युक्ती शिकिलेत का ? त्याची कुशलता

शिकिले का? नाही. मग त्याला काय अर्थ आहे? अर्थवटच झालं ते. म्हणजे आपली समजा बाहेर आम्ही पाटी लावली एक, की इथे सांगवी राहतात. तुम्ही पाटी वाचून गेलात, तर भेटले का सांगव्यांना? तसलाच हा प्रकार आहे. त्याची जर तुम्हाला कुशलता नाही आली. एखाद्या युनिव्हर्सिटीत तुम्ही गेले की, 'आम्ही गेलो होतो. युनिव्हर्सिटी पाहून आलो. प्रोफेसरांना भेटलो.' बरं, मग. पुढे काय ? 'मग आम्ही झालो की, आम्ही गॅरंज्युएट आहोत.' कसं? 'नाही, म्हणजे आम्ही जाऊन आलो होतो म्हणून.' आपल्याकडे इंग्लंडला जाऊन यायचं. काही केलं नाही तकिडे. तसच आलात परत. आपण म्हणतो नां, 'झक मारून.' तरीसुद्धा त्याला इंग्लंड रटिरन आपण म्हणत असू. तसलाच प्रकार आहे. सहजयोगी आम्ही, सहजयोगी, सहजयोगी, सहजयोगी. बरं कां? मग ह्या बोटाला काय अर्थ आहे ? इकडे जळलं म्हणजे काय होतं ? ते माहीत नाही आम्ही सहजयोगी आहोत. बलिले लावून आम्ही सहजयोगी बुवा. झालोत. तसं सहजयोगात होत नाही. काहीतरी व्हावं लागतं आणि त्यासाठी काहीतरी करावं लागतं आणि त्या करण्यामध्ये एक गोष्ट लक्षात ठेवली पाहजि की काही काही गोष्टींचा त्याग करावा लागतो. त्यातला एक त्याग आपण नेहमीच करतो तो म्हणजे बुद्धीचा त्याग. तो नको. ते सोडून. पुढचं बोलायचं. बुद्धीचा त्याग करून मोकळं व्हायचं आणि म्हणायचं सहजयोगाने आमची वाट लावली. तर ते एक सोडून बाकी जर त्यागाकडे दृष्टी असली, आम्ही काय सोडलं? जे बेकार होतं ते सोडलं. त्याला काही अर्थ नव्हता ते सोडलं. असा वचार धरायचा. जसे ते हरे रामाचे लोक आले आणि भिला म्हणायला लागले की, 'तुम्ही एवढे श्रीमंतीत असलेले.' ते आता माझ्या नवऱ्याचं आहे सगळं. मी तरी काय करू? तुम्ही एवढे श्रीमंतीत बसलेले. तुम्ही काय एवढा त्याग केलेला आणि तुम्ही कशा झालात देवी?' अहो, म्हटलं, 'देवी त्याग नसते करत. तीच एक त्याग करत नाही. बाकी सगळ्यांना करावा लागतो. तीच भोगते आहे. 'बरं, कबूल', म्हटलं, 'तुम्ही काय त्याग केले ते सांगा.' म्हणे, 'आम्ही हे सोडलं, ते सोडलं, हे सोडलं.' म्हटलं, 'असं का! बरं अस करा तुम्ही, माझ्या घरात कवि माझ्या अंगावर तुम्हाला कोणतही जर त्या श्रीकृष्णाच्या पायाच्या धुळीबरोबर कवि त्याच्या कणाबरोबर एखाद काही मळिलं तर घेऊन जा तुम्ही. ते सांगा, पण त्याच्या पायाच्या धुळीच्या कणाबरोबर असायला पाहजि.' दगड बनले गृहस्थ. तसच त्यांच्या तोंडावर इतक्या सुरकुत्या होत्या, की मोजून घ्याव्यात. आणि म्हणे आम्ही मोठे कृष्ण भक्त. म्हणजे काय कृष्णाला शोभेल का? कृष्ण भक्त म्हणजे कसे अगदी टवटवीत असायला पाहजि. हे बसलेत ना सगळे. तर मी म्हटलं, 'अहो, तुम्ही कृष्णभक्त. तुम्ही सांगत का नाही?' दगड बनले. काही दसिच ना! म्हटलं काय, दगडधोड्यांचा त्याग केला काय? हे दगडधोडेच ना! नाहीतर काय ती राख. तचि त्याग केला? तुम्ही त्याग कशाचा करायचा? जर काही धरलच नाही, तर त्याग कशाचा करायचा? म्हणजे करायचं काय माणसाने, की काही धरायचं नाही. त्याग करायचा म्हणजे काय ? धरायचं नाही. हा माझा मुलगा, ही माझी मुलगी, ही माझी नोकरी, हे माझं घर, हे माझं जे, ते माझं हे. हे माझं आणि मी पण सुटलं पाहजि आणि हे जोपर्यंत सुटणार नाही सहजयोग जमणार नाही. ती सोडता आलं पाहजि. ते सोडणं आपल्या महाराष्ट्रात जरा कठीण जातं. कारण मुलगा-मुलगी म्हणजे जीव का प्राण! एक डोळा हा दुसरा डोळा तो. त्यांनी म्हातारपणी लाथा मारल्या की लक्षात येतं, की अरे बाबा, हे काय केलं आपण? □

सगळ जग तुमचं कुटुंब व्हायला पाहजि. हे संतांचं लक्षण आहे. 'माझ' पण गेलं पाहजि. 'मी' पण गेलं पाहजि. आणि ते जाण्यासाठी आयुष्य आम्ही सहजयोगाला वाहून दिलंय. आता परमेश्वराशिवीय आम्हाला काय करायचंय? आम्ही परमेश्वराच्या कार्यात रत आहोत. आम्हाला टाइम नाही आता दुसऱ्या गोष्टीसाठी. आमचं हृदय आम्ही परमेश्वराला वाहिलं आहे. आम्हाला कोणत्याही दुष्ट भावनांना हृदय नाही राहिलंलं. आमच्या बुद्धीत दुसरं काही सुचत नाही. फक्त सहजयोग आणि त्या परमेश्वराच्या कार्यासाठी काय करायचंय तेच आमच्या डोक्यात वचार चाललेले आहेत. आमच्या जठरागनीलासुद्धा दुसरं काही पचत नाही. तुम्ही काही बोलू नका दुसरं, बुवा. आम्हाला चालायचं नाही. परमेश्वराच्या साम्राज्यात बसल्यावर आम्ही दुसरं काही बोलायला तयार नाही. आमच्याजवळ वेळ नाही त्या गोष्टीला. अस जेव्हा होईल तेव्हाच ते सुटणार आहे. इतर गोष्टी सुटल्याशिवाय सहजयोग जमू शकत नाही. त्याबाबतीत जरा कच्चे आहोत आपण. त्यामुळे सहजयोगी तयार म्हणायला फार कमी आहेत. त्याच्यामुळे एका माणसावर सगळं पडतं आणि बाकीची मंडळी नुसती ढम्मू बसून राहतात. नसली तरी थोडंबहुत.... हळूहळू हळूहळू ते वाढत जातं. पण त्याला काय आहे, की वाढीला इतकी इंचाइंचाने प्रगती होत आहे, की त्याने सहजयोग कसा फोफावेल ? हे समजत नाही. कारण इथे काही तरी व्हावं लागतं. काही प्लॅस्टिकचं बनवता येत नाही. की चला, एका मशीनमध्ये घातलंय माताजीनी सगळ्यांना. आता तयार करून ठेवलेत इकडे पुतळे. ते मेलेलं काम आहे. जवित कार्य करायचं म्हणजे त्याला वेळ लागतो. हे मलाही माहती आहे. पण जरा जास्तच वेळ लागला असं व्हायला नको. वाटतं की आता काय करावं ? कसं करावं? नाशकिमध्ये जरा जास्तच वेळ लागतो आहे आणि इथे भागीरथी धावते आहे. रामाने आणि सीतेने इकडे अनवाणी चालून पवतिर केलेले आहे. ही तपोभूमी आहे. सगळे ह्यांना मी सांगते वर्णन करून. त्यात आदशिकी गडावरती बसलेल्या आहेत. सगळं इथं असून, सगळ्यात गाडं जे आहे हळू चालते आहे. म्हणजे ज्या रथाला शंभर घोडे लावले, त्याच्यापेक्षा ते दोन घोडे लावलेलं खचचर चांगलं चालतंय हे बघून आश्चर्य वाटतं नाही का? की ते जे गाडं आहे, ते बरं चाललेलं आहे दोन घोड्यांचं आणि शंभर घोड्यांचं कार्य झालं, काहीच समजत नाही. आणि केवढी मेहनत घातली तुमच्या पूर्वजांनी इथे. कति साधु-संतांनी येऊन इथे मेहनत केलेली आहे. ह्या तपोभूमीमध्ये. त्याचा वचार करा ! आणि तुम्ही इथे जन्म कशाला घेतला मग? असाही वचार करावा की आमचा ह्या नाशिकला जन्म झाला, एवढ्या पवतिर भूमीत, तर आम्ही काय करायचं? नसत्या गोष्टीकडे लक्ष नसलं पाहजि. नको ते पाहजि, ह्या प्रवृत्त्या सोडून जे हवं तकिडे लक्ष दिलं समाधानात राहून, आम्ही आता परमेश्वराच्या कार्याला लागलो आहे. हे आयुष्य आमचं परमेश्वरासाठी आहे. हा जो काही आमच्या प्राणाचा दवा लावलेला आहे, तो परमेश्वराच्या प्रकाशाला पसरवेल. अशा उमेदीने तुम्ही जर आलात, तर आनंदाच्या सागरात पोहाल. सगळे काही तुमचं बघण्यात येईल. परमेश्वर संबंध क्षेम देईल. त्याच्यावर अत्यंत समाधानात आणि पूर्ण काही झालं, संपूर्ण आपण आटपून घेतलं, आता पूर्ण झालात, असं तुम्हाला वाटेल. परमेश्वर तुम्हा सर्वांना सुबुद्धी देवो!

1985-12-20, Public Program

20 डिसेंबर 1985

Public Program

Sangamner (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

परमेश्वराला शोधणाऱ्या सर्व साधक मंडळींना आमचा प्रणामित असो . ह्या भारत भूमीत ह्या योगभूमीत महाराष्ट्र हे एक विशेष प्रकारचं राष्ट्र आहे . आणि अनादी काळापासून याला महाराष्ट्र असे म्हंटल आहे . महाराष्ट्र का म्हंटल असे कुणाला विचारलं तर लोकांना ते सांगता येत नाही . आणि केव्हा पासून म्हंटल ते सुध्दा त्यांना सांगता येत नाही . असे अनादी नाव कोणत्याही देशाला आजपर्यंत महाराष्ट्र असे दिलेलं नाही . तेव्हा ह्या महाराष्ट्रात आपला जन्म झाला तेव्हा काहीतरी विशेष असलं पाहिजे असे आपण आधी लक्षात घेतलं पाहिजे . म्हणजे एवढ्या मोठ्या राष्ट्रात जर जन्म झालेला आहे , हे राष्ट्र संबंध पृथ्वी तलावावर महान मानलं जात तेव्हा याच जे आपण मोठं नाव ठेवलेलं आहे कवि नाव आहे त्याला साजेस काहीतरी आपल्यामध्ये असलं पाहिजे . राजवाड्यात जे राहतात त्यांना रजवाडे म्हणतात . तसच ह्या महाराष्ट्रात जे राहतात त्यांना महाराष्ट्रीयन म्हणतात . कवि महाराष्ट्र वासी म्हणतात . पण त्यातलं बरीद काय आहे ते ओळखून घेतलं पाहिजे . त्याच्या शिवाय स्वतःला महाराष्ट्रीयन म्हणवून घ्यायचं नाही . कारण सत्य हे आहे की हा देश अत्यंत महान आहे . आणि आधी मी आपल्याला सांगितलं आहे की सर्व विश्वाची कुंडलनी ह्या महाराष्ट्राच्या पठारामध्ये जशी त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये आपल्यात ती बसलेली आहे तशीच हि कुंडलनी आपल्या ह्या महाराष्ट्रात बसलेली आहे . हि महान आदी कुंडलनी ह्या महाराष्ट्रात आहे . तिची तीन पीठ आपल्याला माहीतच आहे .

महाकालीच , महासरस्वतीच आणि महालक्ष्मीच . पण जे मुख्य आहे ते सप्तशृंगीच अर्धमात्रा , ती आदिशक्ती आहे . ती नाशकाच्या जवळ आपल्याला माहिती आहे . अशी साडेतीन पीठ ह्या भूमातेच्या पाठीच्या कणावर महाराष्ट्रात आहेत . म्हणजे इथे चैतन्याच्या नुसत्या लहरी वहात आहेत . चैतन्य नुसतं उफाळून आलेलं आहे . पण अजून जसा समुद्रा मध्ये पक्षी एखादा तहानलेला रहावा तशी आपली स्तुति झालेली आहे . आपल्यात जे मुख्य तत्व आहे जे बरीद आहे ते न ओळखल्या मुळे ही स्तुति झालेली आहे . आणि मुख्य तत्व हे आहे की आपल्या मध्ये आदी कुंडलनीच विशेष रूपाने प्रतबिंबित आहे . म्हणजे काय तर हि जी कुंडलनी आपल्या मध्ये आहे ती कोणती शक्ती आहे ते जाणलं पाहिजे . ती शक्ती म्हणजे शुध्द इच्छा . ही शक्ती हि कुंडलनीची शक्ती आहे . आता आपली कोणती शक्ती असायला पाहिजे शुध्द इच्छा म्हणजे हे जाणलं पाहिजे . शुध्द इच्छा म्हणून आपली जी इच्छा आहे तिची ओळख अशी की जर आमची शुध्द इच्छा असेल तर ती पूर्ण झाल्यावर आम्हाला कोणतीही इच्छा राहिली नाही पाहिजे . पण तस काही दिसत नाही . आज आपण इच्छा केली समजा की जर आमच्या जवळ काही जमीन असली पाहिजे तर उद्या दुसरी इच्छा होती कित्यावर घर बांधलं पाहिजे . घर बांधल्यावर तिसरी इच्छा अशी होते की घरात सगळं व्यवस्थित झालं पाहिजे . ते झाल्यावर मग अशी इच्छा होते की आता एक मोटार घेतली पाहिजे . अशा नंतर एका नंतर एक अनेक इच्छा येऊन सुध्दा समाधान काही रहात नाही . काही लोकांना इच्छा होते की आम्ही राजे व्हावं , कुणाला असे वाटत की आम्ही मॅनेज्मंन्ट व्हावं , कुणाला वाटत की आम्ही पार्लमेन्ट चे मेम्बर व्हावं . ते हि झालं तरी प तोडावर समाधानाचं समुति काही दिसत नाही . सगळे असमाधानी इथून तथिपर्यंत . कोणालाही कशाचं समाधान झालेलं नाही म्हणजे तुमच्या ज्या इच्छा होत्या त्या शुध्द नव्हत्या त्या अशुध्द होत्या . जर शुध्द असत्या त्या तर तुमचं समाधान झालं असत . विचार करून बघतिला पाहिजे . काय आपल्या सर्व इच्छा पूर्ण झाल्या आहेत का ? ज्यांनी सर्व इच्छा पूर्ण होतील अशी ती शुध्द इच्छा ही शक्ती आपल्यामध्ये असताना सुध्दा आपण अजून त्याला प्राप्त का झालो नाही . त्याला कारण असं की आपल्यामध्ये ही शक्ती आहे हे सुध्दा आपण विसरून गेलो जरी सगळ्यांनी सांगितलं तरी सुध्दा .

मारकंडेय स्वामी म्हणजे चौदा हजार वर्षा पूर्वी त्यांनी इथे तपश्चर्या केली तुमच्या नाशकाच्या जवळ . इथे एवढे ऋषीमुनी होऊन गेले तथि जाऊन आता अशे लोक बसले आहेत जे देवाच्या नावावर पैसे एकत्र करत आहेत . भलत्या मार्गावर लोकांना धालतात . भुरळ धालतात . काहीतरी खोटं नाटं सांगतात . प्रत्येक ठिकाणी दोन पैसे मळिवण्यासाठी बाबाजी तयार आहेत . प्रत्येक गावात एक बाबाजी बसलेला . कुठेही गेलं की कसलातरी एक अगुर् बसलेला आहे तथि . तो दारू पळिंदे , नाहीतर काहीही कुठे पण तो गुरू आहे ना , अहो पण कशावरून ? गुरूची लक्षण सांगितलेली आहेत ना . रामदास स्वामींनी एवढं लहिन ठेवलं आहे ते सगळं बेकार गेलं . तर त्यांना म्हणायचं की ते ब्राम्हण होते . तर त्यांचं कशाला ऐकायचं . अहो पण गौरा कुंभार , तुकाराम यांनी तेच सांगितलं आहे आणि नामदेवांनी पण तेच सांगितलं आहे . पण अहो ते झालं ते गेलं पुराणातील वांगी पुराणात . पण तुम्हाला समाधान आहे का हा प्रश्न एक सांगा मला . नाही मग का नाही . कारण तुम्ही जातीचे महाराष्ट्रीयन आहात काही म्हंटल तरी . ते काही सुटायचं नाही ते तुमच्या कच्छपी लागलेलं आहे . ते सुटण्यासारखे नाही . तेव्हा तसही तुम्हाला समाधान वाटणारच नाही कोणत्याही गोष्टीत . मग परमेश्वराच्या नावावर तुम्ही वाटेल ते केलत तरी तुम्हाला समाधान वाटणार नाही . कारण तुमचा अजून परमेश्वराशी अजून संबंधच झालेला नाही . जो पर्यंत परमेश्वराशी संबंध नाही झाला तो पर्यंत उगीचच त्याच्या नावाचं जप करून देव मळिणार आहे का . ? तेव्हा आपलं चुकलं असे आहे की आपल्या मध्ये शुध्द इच्छा कोणती आहे ते आधी जाणून घेतलं पाहिजे . आणि ती म्हणजे तुमच्यामध्ये सतत वास करणारी अशी तुमची आई अंबा हि कुंडलनी आहे . आपण महालक्ष्मीच्या देवळात जाऊन म्हणतो उदे ग अंबे उदे .

आता इकडे नेहमी ऐकते मी आईचा जोगवा , आई मला तू योग दे . आम्हाला योग पाहिजे मग बोधाची मी परडी भरीन असे एकनाथानी सांगितलेलं आहे . तर बोध म्हणजे काय ? आपलं गाण म्हणायचं रात्री बसून थोडी तंबाकू तोडात भरायची आणि गाण सुरू . पण त्याला अर्थ काय तो विचारच आपण करत नाही ही काय आहे बोधाची परडी सांगितलेली आहे एकनाथानी . कवि गौरा कुंभार सांगून गेले नरिगुणा बदलत ते काय आहे . काहीही विचार करायचा नाही , नुसता मनोरंजना साठी त्याचा वापर करायचा . अशा उथळ पणाने सगळं केल्यामुळे आज आपली महाराष्ट्रात हि दशा झाली आहे . जरी आपण महाराष्ट्रीयन असलो तरी जगासमोर काही आपलं महान तत्व दिसत नाही . जग त्याला मानायला तयार नाही . भांडणात नंबर एक . भिकारीपणा करण्यात नंबर एक . अशा अशा आपल्याला पदव्या सुध्दा मळिल्या आहेत . आश्चर्याची गोष्ट आहे महाराष्ट्रात बसलेले लोक त्यांच्या बदल असं बोलतात म्हणजे मला आश्चर्य वाटत . पण ह्या तुमच्या कुंडलनीला आतून जागृत करायला तुम्हाला काहीही करायचं नाही हे दुसरं मी तुम्हाला सांगते . फक्त ती शुध्द इच्छा काय आहे ते तुम्ही जाणून घ्या . शुध्द इच्छा अशी की परमेश्वराशी माझं एकत्रीकरण झालं पाहिजे . मला परमात्मा भेटला पाहिजे . त्याच्या सान्निध्यात मी आलं पाहिजे . जीवाशी आणि शिवाची गाठ पडली पाहिजे हि शुध्द इच्छा ती मळिल्या शिवाय तुम्हाला कोणत्याही गोष्टींनी समाधान वाटणार नाही . हि गोष्ट मान्य केली पाहिजे . पण आता ते मळिवण्या साठी सुध्दा लोक अनेक साधन करतात . जस मी तुम्हाला सांगितलं .

उपोषण करायची . उपास करून परमेश्वर मळिला असता तर आपल्याकडे उपासमार तशीही चाललेलीच आहे . त्याला उपास कशाला करायला पाहिजे . आणि तोही नेमका प्रत्येकाच्या च्या जन्माच्या दृष्टीचे करायचा . हे पण एखाद्या भटजींनी सांगितलेलं दिसतंय . गणपतीचा जन्म झाला त्यादृष्टी सतत पाळायचं म्हणजे गणपती च रागवायचा . विचार करून बघतिला पाहिजे , देवाने डोकं आपल्याला दिले आहे . त्यांनी विचार करून बघायचा की हे उपासाचं सोंग काढलेलं आहे त्याची काही गरज नाही आहे . परमेश्वराला कशाला साकडं घालायचं . हि कुंडलनी तुमच्या मध्ये व्यवस्थित रूपाने त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये बसलेली आहे . आणि तीच उत्थापन अगदी सहज घडत . जस एखाद्या बी ला तुम्ही पेरायचं म्हंटल की ह्या नुसत्या मातेच्या उदरी घातल की ते आपोआपच अंकुरते त्या प्रमाणे हे घडत . पण जर ती व्यवस्था तुम्ही केली नाही तर उद्याच दविस तुम्ही बघावा आणि त्यात तुमची मुल तुमची वाट लावतील . तुमच्या मुली तुमची वाट लावतील . कारण तुम्ही वेड्या सारखे काहीतरी धर्मवेडेपणा करता आणि देव नाहीच आहे असे सिध्द करून दुसऱ्या रस्त्याला लागायचं . परमेश्वर हा आहे , त्याच चैतन्य स्वरूप कार्य सगळीकडे सुरू आहे . अर्थात हि फुल कुठून येतात . काय आम्ही एक तरी फुल तयार करू शकतो का . हि फळ कुठून लागतात ? तुम्ही शेतकरी वरग आहात . हे सगळं जिवित कार्य कोण करत ? आमच्या हृदया मध्ये संपदन कुठून होतंय ? हे करणारा कोण ? त्याची शक्ती हि आहेच . सर्व विश्वात पसरलेली त्याची हि चैतन्यमय शक्ती आहे तिला आपण जाणलेलं नाही . आणि नुसता धर्मवेडेपणा घेऊन बसलो तर उद्या आपली मुल म्हणतील की हे काहीतरी वेडेपणा आमच्या आईवडिलांनी केलेला आहे आता आम्हाला करायचा नाही . झालं आम्ही काही मानत नाही . त्यांच्या समोर तुम्ही प्रत्यक्ष काय देणार ? तेव्हा सर्व काही सोडून पहिल्यांदा परमेश्वराला मळिवून घ्यायचं . आणि ते अगदी सोपं काम आहे मी आपल्याला आधीच सांगितलं आहे . कारण एकतर आपण महाराष्ट्रातले राहणारे हे विशिष्ट आहे काहीतरी . त्यातून हि कुंडलनी आपल्यामध्ये अंकुर रूपाने आहे च तेव्हा तिला जागृत करायचं हे काही कठीण काम नाही . आणि ती जागृत झाल्यावर जस एखाद रोप आपण कस सांभाळून लावतो , भाताची शेती कशी करतो तशी नगि आपल्याला ठेवली पाहिजे . ती जर नगि आपण ठेवली व्यवस्थित तर त्या लहानशा अंकुराचं रोप होणार आणि त्या रोपा पासूनच वृक्ष होणार आहेत आणि त्या वृक्षाची फळ सर्व जगाला पहायला मळतील . एवढी ह्या महाराष्ट्राची पुण्याई आहे की आज आपल्याला माहिती आहे की चौदा देशातून नवडक लोक ह्या भूमीला नमस्कार करायला आले पण आपल्याला काही समजत नाही . आपल्याला काही माहीत नाही . असे आहे ना सोन्याच्या खाणीत बसायचं आणि हातात कथिल घालून फोरियचं . तशी आपली स्तुति आहे तेव्हा एवढं मोठं आपल्या जवळ असून एवढी धनसंपदा आपल्याजवळ वारसा म्हणून आहे , वारसा , हक्क म्हणूनही . ते असून सुध्दा हि आपली दशा झालेली आहे . कारण नुसत्या भांडाभांडी , काहीतरी भलत्या लोकांची मदत करणे . नको ते करणं अशा मार्गाने गेल्या मुळे आज आपल्याला भांबावून गेल्या सारखं झालं आहे . आपल्याला हे समजतच नाही परमेश्वर आहे कवि नाही . मुल आपल्याला हसतात , त्यांना कस सांभाळायचं ? या तडुण लोकांना कस समजावून सांगायचं . शाळेत शकिताने . शाळेत काय परमेश्वर आहे म्हणून कुणी सांगत

नाही . म्हणजे आहे तरी काय ,इकडे गौडबंगाल तकिडे ते गौडबंगाल . तेव्हा परमेश्वर आहे कवि नाही हे सिध्द झालं पाहजि आणि ते सिध्द करणार तुम्ही . मी सिध्द करून उपयोग काय तुम्ही सिध्द केलं पाहजि . ते तुमच्यात परविरतन झाल्या शिवाय ते सिध्द होऊ शकत नाही . आणि हे परविरतन आत्मसाक्षात्कारानेच होत .

आता तुकारामबुवा घ्या . त्यांनी काही संसार त्याग केला नव्हता . गौरा कुंभार ने काही संसारत्याग केला नव्हता . कुणीही संसारत्याग केला नव्हता . काही सोडलं नव्हतं . धरलं च नव्हतं काही तर सोडायचं काय . संसारात राहूनच राजा जनकाने राज्य सांभाळूनच परमेश्वर मळिवला होता . तेव्हा तुम्हाला काहीही सोडायचं नाही पहिली गोष्ट . दुसरं सहजच होत आहे , झालच पाहजि सहज . जर परमेश्वर जिवित आहे तर जिवित कार्य सहजच होत आहे . जिवित कार्यासाठी काही डोक्यावर उभं रहावं लागत नाही . काही मंत्र म्हणावे लागत नाहीत सगळं सहजच घडल पाहजि ते . जर हे इतकं सहज होतं तर हे करून काय उपयोग आहे माताजी असं म्हणतात लोक . म्हणजे इतका वक्षिपित पणा आहे मला समजत नाही लोकांना कस सांगायचं याला मूल्य नाही ,तुम्ही अमूल्य गोष्टीला कसे पैसे मोजणार . जे अमूल्य आहे ते कस तुम्ही पैशामध्ये तोलू शकणार आहात . त्याला तोलच नाही कारण ते अतुलनीय आहे त्याला तुलनाच नाही आहे . तेव्हा तो जर ब्रम्हानंद मळिवायचा असेल तर त्या साठी काहीही करायला नको सहजच मळिल . पण एकदा तुम्ही बी ला मातीच्या उदरात घातलं आणि तिला जर अंकुर फुटलं त्याच्या नंतर मात्र तुम्हाला नगिा ठेवली पाहजि . जर त्याच्या नंतर तुम्ही नगिा ठेवली नाही ते व्यर्थ जाणार आहे . आणि ते जर व्यर्थ गेलं तर ते नेहमी साठी व्यर्थ जाणार आहे . म्हणून हेजे अंकुरलेलं बीज आहे त्याच्या मध्ये तुम्ही लक्ष घालायला पाहजि .

ही गोष्ट एक मी आपल्या महाराष्ट्रात पाहिलेली आहे की आज सनिमाचं तकीट नाही मळिल तर चला माताजी आले तर माताजीच्या भाषणाला बसले . तर मग दुसरे कुणी बाबाजी आले त्यांच्या भाषणाला गेले . स्वतःला स्वतःचा गुरू करून समजून घेतलं पाहजि . जर तुम्ही दहा ठिकाणी वहिरी खणल्या तर काही वेळा हाताला लागणार आहे ,पण ज्या ठिकाणी एके ठिकाणी खणून तुम्ही पाणी लागलं तिथे खणत गेले तर वहिरी बांधता येते . तर माणसाला डोकं असायला पाहजि ,जे आपल्याला प्रत्यक्ष मळित ते आपण घ्यायला पाहजि उगीचच कोणावरती वशिवास ठेवायचा ,त्याला चार पैसे द्यायचे आणि त्याला पाळत पोसत बसायचं . त्याला काही अर्थ नाही . इथे शेजारी साईनाथ आपले येऊन गेले . त्यांनी एवढेच चमत्कार करून दाखवले लोकांना ,इतकं त्यांनी भलं केलं आणि एवढे मोठे झाले . त्याच्यावर पुष्कळ उपट सुभंभ तिथे बसलेले आहेत . ही दुसरी गोष्ट . प्रत्येक ठिकाणी तुम्ही बघा जिथे जिथे क्षेत्रस्थळ आहेत तिथे उपट सुभंभ येऊन बसणार पैसे कमवायला . ही पद्धत आहे . आणि भाविक लोक जाऊन त्यांच्याच पायावरती पडून त्यांना चार पैसे द्यायचे . हा प्रकार सगळीकडे आपल्या देशात चालू आहे पण विशेष करून महाराष्ट्रात चाललेला आहे . कोणत्याही देवळात जा तिथे चार उपट सुभंभ बसलेले आहेत आणि त्यांनी सांगितलं की इथे चार पैसे टाका मग तुमचं आम्ही डोकं फोडतो देवाच्या पायावर . तयार पैसे देऊन डोकं फोडून घेतील . म्हणजे आपण डोकं म्हणून वापरतच नाही परमेश्वराच्या बाबतीत . कोणत्याही माणसावर वशिवास ठेवतो आणि अशा मार्गाला जातो . ही झाली एक पद्धत आणि दुसरी पद्धत अशी की परमेश्वर नाहीच मुळी ,कुठून असणार परमेश्वर ,चुकीच्या रस्त्यावर जायचं नाहीतर स्वतःला फार शिष्ट समजून देवच नाही ,सायनूस म्हणजेच सगळं सायनूस मध्येच सगळं मळिणार आहे आम्हाला . मग ज्या देशांनी एवढी प्रगती केली आहे आम्ही ज्या देशांना एवढं पाहून आलो तिथे असंतोष इथल्या पेक्षा जास्त आहे . समाधान तर मुळीच नाही . सगळे जे श्रीमंत देश आहेत त्या देशांमध्ये चुरस लागली आहे की सगळ्यात जास्त आत्महत्या कुठे होतात . अगदी तरुण तरुण मुल आणि मुली माझ्याकडे आले आणि मी विचारलं अरे तुमचे कडे बघून असे वाटते आहे की काही चैतन्यच नाही आहे ,तुम्ही तर मरायला निघाले . झालं काय तुम्हाला परत सारख्या लहरी तुमच्यातून का येतात . ते म्हणे आम्ही रात्रंदिवस हाच विचार करतो आहे की आत्महत्या कशी करायची . पैसे अडका सगळं असून आत्महत्याचे डोहाळे लागलेले . त्याला कारण असं की पैशाने जर आनंद मिळाला असता तर यांची अशी दशा झाली नसती . दुसरे मुल त्यांची बहकलेली .

आता महाराष्ट्रात सुबत्ता झाली ,थोडं लक्ष्मीचं राज्य आल्याबरोबर इथेपण बहकण सुरू झालेलं आहे . हे लोक वाम मार्गाला लागलेले आहेत . आता याना ठीक कस करायचं हा प्रश्न पडलेला आहे . परवा मी एका साखर कारखान्यात गेले होते तिथे फारच एक चांगले गृहस्थ आहेत त्यांनी संबंध तो साखर कारखाना बांधून काढला आणि लोकांना खूप सुबत्ता दिली ,सगळं व्यवस्थित चाललेलं आहे . पण ते रडत होते माझ्याकडे येऊन माताजी तुम्ही तरी या लोकांना काहीतरी समजावून सांगा , मला असं लाजरिवाण झालं कुठून हे मी काम केलं असं झालं आहे आता तुम्ही आई आहात तुम्हीच वाचवा आता . तुम्हीच सांभाळून घ्या . मला तर असं वाटत की सगळं सोडून निघून जा . म्हंटल झालं काय एवढं रडायला काय झालं तुम्हाला . तर ते म्हणाले असं आहे त्याच ह्यांना सुबत्ता अली चार पैसे आले ,ह्यांना झोपत नाही हो म्हणे पैसे ,चार पैसे आल्याबरोबर लागले दारू प्यायला बायकांना हाणायला . मुली रस्त्यावरती पडल्या ,सगळी घाण सुरू झाली आमच्या इथे . या मध्ये अशा घाणेरड्या बायका येऊन राहिल्या आहेत की त्यांना बघू नये . आता पोर तकिडे जातात सांगलीसगळ्या पोरी खराब झाल्या . सगळी खराबी येऊन आमच्यात बसली आता काहीतरी करा . अहो म्हंटल कायद्यानी काढा त्या बायकांना . कायद्यानी काढता येत नाही म्हणे . मग काय करायचं ?तर राजकारण करतात म्हणे इथे . असं का ,मग शेवटी राजकारणावर आले वाटत . पण राजकारणाने सुध्दा हे सगळे धंदे ,छंद सुटणार आहेत का ?हे सगळ्या स्वतंत्र देशामध्ये झालेलं आहे .

अमेरिकेला तुम्ही जर गेले कानातलं हातातलं सगळं काढून जावं लागत .आता आमच्या घराण्या प्रमाणे आम्हाला काहीतरी घालावं लागत पण साहेबानी सांगितलं असलं तरी काही घालू नको बाई . तिथे रस्त्यावर बंदूक लावून पैसे काढून घेती तुझे . अशे बंडखोर लोक आहेत ,तुमच्या अंगावर एक वस्तू सोडणार नाहीत ,सगळं ओरबाडून घेतील . मोठ्या अमेरिकेचे बोलतात हे सगळे प्रेसिडेंट . याना म्हणावं की दोन मनिट तिथे रस्त्यावर चालून दाखवा . ओरबटून टाकतील सगळ्यांना . आमच्या इंग्लंड ला बघितलं तर आणखीनच दुसरा मूर्खपणा चाललेला आहे . आजकाल असं निघिलेलं आहे की डोक्याला असा काहीतरी गोंद लावायचा आणि केस वर पजिारून ओढायचे . चांगले व्यवस्थित सगळे लोक त्याला काही हरकत नाही कुणाला . आणि अशी पॅन्टला भोक करायची ,रंग लावायचा सगळं तोडाला आणि फिरायचं वद्विषका सारखं . आणि कुठले तुम्ही म्हणे तर केम्ब्रिज ला एम ए झालो म्हणे . असं का ,चांगले दिवा लावले तुम्ही केम्ब्रिज च्या नावावर . आणि ऑक्सफर्ड ला आम्ही शिकलो म्हणे . आणि आता हे काढलं . म्हणजे असं आहे की आमचं व्यक्तित्व दसिलं पाहजि ना लोकांना . म्हणून वद्विषक बनून आम्ही फिरतो आहे . एक नाही दोन नाही हजारोनी अशे आहेत . आणि त्यांना म्हंटल हे करता कशाला तर म्हणे यांच्यात चुकलं काय आमचं ?म्हंटल चुकलं काही नाही तुमचं मला मात्र हसू येत आहे दुसरं काही नाही . अशी ही परिस्थिती या लोकांच्या देशाची झाली आहे . म्हणजे एवढं सगळं करून शेवटी गाढवाच्या मार्गाला लागले आहेत . गाढवाच्या पंगतीला बसलेले आहे त . आता तुम्हाला पण त्यांच्या रस्त्यानी जायचं असेल तर जा मला काही म्हणायचं नाही . पण मी आई आहे आणि ह्या महाराष्ट्राची मुलगी आहे मी म्हणून सांगायचं असं की अगदी करायचं नाही . डोळे मिटून ते जस वागतात तस वागायचं नाही . त्यांचं इतकं चुकलेले आहे की तुम्हाला त्याची कल्पना सुध्दा येणार नाही . कशाची हित्यांना अककल नाही . अशा ह्या मूर्ख लोकांच्या मागे लागून तुम्ही आपला नाश करून घेणार . तुम्ही नाही लागलात तर तुमची मुल लागणार . कारण तुमच्यात काय आहे ते मोठं ,महान ,हे तुम्ही महाराष्ट्रातले हे जो पर्यंत तुम्ही याना दाखवणार नाही तो पर्यंत त्यांना काहीच फायदा होणार नाही . आणि म्हणून माझी अशी विनंती आहे संगमनेर च्या लोकांना की तुम्ही सहजयोग घ्या ,योग घेणे हा तुमचा जन्मसिध्द हक्क आहे .

शिवाजी महाराजांनी सांगितलं होत की स्व चा धर्म बाळगावा . तो ओळखावा कुठे आहे ते . बघा ते शिवाजी महाराज ते पार गृहस्थ होते . आत्मसाक्षात्कारी होते . पण तेव्हा आपला देश गुलामीत जखडलेला होता म्हणून त्यांनी सांगितलं की नाही आधी गुलामी काढली पाहजि . ते जर आज असते तर काम दुसरं झालं असत . स्व चा धर्म म्हणजे आपल्या आत्म्याचा धर्म ओळखायचा . त्या वेळेला नामदेव इथून गेले तर कुठे पंजाबात . नामदेव इथले त्यांना शिंपी शिंपी म्हणून देवळात सुध्दा जाऊ द्यायचं नाही . शिंपी म्हणजे काहीतरी च ,जसे सगळे बाकीचे शहानेच किर्नी . तर ते गेले तकिडे तिथे गुरानानकांनी त्यांचं पाचारण केलं . तेही साधुसंत हे ही साधुसंत पोचलेले त्यामुळे आपापसात ओळखलं आपली एकच जात आहे . विश्वधर्माला मानणारे हे लोक त्यांनी मढिया मारल्या त्यांना आलेत आता मोठे लोक म्हणून . मग नामदेवांना ठेऊन घेतलं त्यांच्या कविता ग्रंथासहबात घातल्या ,एवढं त्यांचं माहात्म्य केलं पण ह्या महाराष्ट्रात कोणी विचारलं नाही त्यांना . हे आपलं डोकं आहे . आज ग्रंथासहबमधे त्याचे कतितीतरी उतारे आहेत आणि फार सुंदर कविता आहेत . गौरा कुंभाराला भेटायला गेले नामदेव तेव्हा काय विचारायला नको त्यांच्या गाठीभेटी कशा झाल्या . कारण ते एकजीव झाले होते ,ती समग्रता येण्यासाठी माणसाला आत्म्याचा साक्षात्कार झाला पाहजि . कारण हे जे आत्म्याचं जे तत्त्व आहे ,याचा जो प्रकाश आहे हा सामूहिक आहे . तेव्हा मग आपल्याला कळत की दुसरा कोण आणि आपण कोण . एकच आहोत . त्याच्यात काही अंतर नाही . हे आपल्याला कळत म्हणजे काही बुध्दीने कळत नाही बोध होतो म्हणजे तुमच्या नसावर ,तुमच्या बोटांवर कळत . की चक्र कोणची धरली ,कुठे धरलंय ,काय आहे ते . त्याला काही शीक्षण लागत नाही . तुकारामांचं कोणत्या युनिव्हर्सिटीत शिक्कण झालं होत . आणि गौराकुंभार कुठे गेले होते शिकायला . तो सज्जन कसाही होता ,तो सुध्दा परमेश्वराच्या साम्राज्यात सहिांसावर जाऊन बसलेला आहे . मग तुम्ही इथे उगीचच गमज्या मारून स्वतःला मोठं समजून बसले त्याचा काय फायदा होणार आहे . उद्या देवाच्या साम्राज्यात जायचं आहे की निरकात जायचं आहे त्याचा निवेडा करून घेतला पाहजि . ती निवेड्याची वेळ आज आलेली आहे . ही वेळ आलेली आहे असं खरसितानी सांगितलं ,सगळ्यांनी सांगितलं . पण मी खरसिताच नाव घेतल्या बरोबर काही लोक उभे राहतात माझ्या डोक्यावर ,माताजी तुम्ही खरसिती धर्म पसरवता हे इकडे सांगतात आणि तकिडे गेले की म्हणतात हिंदू धर्म पसरवता . पण यांचे जे मुख्य आहेत बाळ ठाकरे ते माझ्या पायावरच येतात . ते शहाने आहेत म्हणून . मूर्ख नाहीत . त्यांना समजत की हे काय आहे ते . तेव्हा असल्या काहीतरी गोष्टी काढून फाटे फोडणे त्यांनी आमचा काय तोटा होणार आहे तुम्हालाच तोटा होणार आहे . जे आहे ते तुमच्या जवळ ते गमवायचा आहे तुम्हालाच . जे आहे तुज पाशी तेच देण्या

साठी आमही आलो आहोत . ते घेण्या ऐवजी नसते फाटे कशाला पाडता . आण आपलं वाईट का करून घेता . माझं आईच हृदय आहे , मला हे समजत नाही की अशा चुकीच्या मार्गाला कशाला जायचं . आण आपला सर्वनाश कशाला करून घ्यायचा . जे आपल्या जवळ एवढं धन आहे आण ह्या पृथ्वी तत्वा तल्या वशिष तत्वावर तुम्ही बसलेले असताना का ते मळिवू नये आण त्याच्या वरती तुम्ही का गुरुत्व साधू नये . ते दयायलाच आमही आलेलो आहोत . ते कृपा करून सर्वानी तुम्ही घ्यावं ही अत्यंत हात जोडून माझी सगळ्या मुलांना माझी वनिती आहे .

अत्यंत नम्र पणे , प्रेमळपणाने ते घेतलं पाहजि . ही प्रेमेश्वराची प्रेमाची शक्ती सगळ्या चरा चरा त वचिरण करत असते ती तुमच्या हाताला लागली की ती तुमच्यातून वाहू लागेल , ती वाहू लागली की तुम्ही ज्याला हात लावाल तो बरा होणार . ज्याच्याकडे नुसतं लक्ष जरी दलि तरी तो बरा होणार . इतकाच नाही पण त्याची कुंडलनी जी आपण महालक्ष्मीच्या देवळात उधो उधो अंबे म्हणतो ती कुंडलनी त्याच्यात जागृत होऊन तो माणूस सरळ मार्गाला लागेल . त्याच उत्थान होईल . पण हे सर्व करत असताना योगक्षेम वाहामयं कृष्णांनी म्हंटलेले आहे म्हणजे का एकदा योग घडला की तुझं मी क्षेम बघेन याचे अनेक चमत्कार लोकांनी पाहिलेले आहेत . म्हणजे लक्ष्मीचा सुध्दा तुमच्यावरती हात येतो . लक्ष्मीचा अर्थ असा नव्हे की भलतच एकदम श्रीमंतीत जाऊन आण मग गमज्या मारायच्या . जे लक्ष्मीचं तत्त्व आहे जी अगदी कमळावरती कशी अलगद उभी आहे तशा तत्वावर तुम्ही बसले म्हणजे त्याला एक सौष्ठव आहे , त्याला लोक म्हणतात बाबा होते एक श्रीमंत लोक . श्रीमंत तुम्ही होता , उगीचच काहीतरी पैसेवाले होत नाही की आज पैसे आले आण उद्या जेलमध्ये हातकड्या . त्याला काही अर्थ आहे ? बेइज्जतीचे पैसे तुम्ही कमवत नाही तर इज्जतदार पैसे तुमच्याकडे येतात . लक्ष्मीचं तत्त्व येत स्वास्थ्य येत तुमच्यामध्ये . मना मध्ये शांती येते आनंद वाहतो . मुलबाळ ठीक होऊन सगळं व्यवस्थित चालत . मग ते का नको . ते ह्या महाराष्ट्रात होणार आहे . सगळं वशिवाचं कार्य ह्या महाराष्ट्रात होणार आहे इथे आदमिया आण भूळमाया बसलेली आहे .

इथेच ते कार्य करायचं आहे म्हणून मी ह्या महाराष्ट्रात वारंवार येते आण तुम्ही लोकांनी माझी थोडीशी जरी साथ दलीत तर सार्या वशिवाचे लोक येऊन तुमच्या पायावर पडतील . तुम्ही सगळे वंदनीय आहात पण तुम्हाला स्वतः बदल काही कल्पना नाही . असं म्हणतात ना की एखाद्या भिकार्याच्या पोराला सहिषसनावर बसवलं तरी तो सहिषसनावर बसून सारखा आपला पदरच पसरत असतो दुसऱ्याच्या समोर तशी आपली स्तुति आहे . केवलिवाणी . तेव्हा आता जागृत व्हा तुम्ही स्वतः महाराष्ट्रातले लोक आहात , ही आणीबाणीची वेळ आहे . या वेळेला जागृत होऊन हे मळिलं पाहजि स्व च तंत्र , जाणलं पाहजि आण त्यातच तुम्ही गुरुत्व मळिवून सार्या जगामध्ये विश्ववज्रि झालं पाहजि . अशी माझी सर्वाना अत्यंत कळकळीची वनिती आहे आण भाझा तुम्हा सर्वाना अनंत आशीर्वाद .

प्रश्न - कुंडलनीची गती काय आहे ?

त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये आपली कुंडलनी आहे . आण तिची गती काय तर सध्या आपण असं म्हणतो की सर्पाचे पलिलू म्हणजे सरप नव्हे पण कोणाचीही शक्ती सर्पा सारखी चालते . म्हणजे त्याला वेवज म्हणतात ना तशी चालते . म्हणून तिला सर्पाचे पलिलू म्हण्टलेलं आहे . आण ती सुप्त अवस्थेत आहे म्हणजे अजून वरिगुळलेली आहे . जागृत नाही झालेली . तर जेव्हा ती जागृत होते तेव्हा ती सहा चक्रांचे भेदन करत वर इथे टाळतून भेदन करते . आण जेव्हा ती भेदन करते तेव्हा टाळतून थंड थंड लहरी डोक्यातून येऊ लागतात . सुरवातीला काही गर्मी असेल तर ती फेकून टाकते आण त्याच्या नंतर मग थंड थंड लहरी अशा येऊ लागतात . ते एकदा सुरु झालं मग हाताच्या बोटावर सुध्दा , सगळी कडे तीच चैतन्यमय शक्ती वाहू लागते , थंड लहरी अशा येऊ लागतात . आता कुंडलनी वरती पुष्कळ लोकांनी विपर्यास केलेला आहे . तो ही जाणून घेतला पाहजि . परवा एक गृहस्थ आले म्हणाले तुम्हाला काय तरणोपाय , घरणोपाय काय काय सांगायला लागले . म्हण्टल काही कोणच्या शास्त्रात लहिलं आहे ते सांगा . नाही म्हणे आमचे गुरुजी म्हणाले . तुमचे गुरुजी म्हणजे उपसुम्भा सारखे कुठून तरी आलेले दिसतात . पण हे सांगा कोणच्या शास्त्रात हे लहिलं आहे . मग म्हणे कुंडलनी उठली म्हणजे त्रास होतो , एक गृहस्थ म्हणाले आमच्या गुरुजींनी सांगितलं कुंडलनी उठली म्हणजे आमही बेडका सारखे उडतो , म्हण्टल तुम्ही बेडूक होणार आहात का ? तर कुंडलनीचा जी गती आहे ती आजच्या ह्या वर्तमान काळामध्ये एकदम ज्याला जेट कुंडलनी म्हणतात तशी सटकन वर येते . पण महाराष्ट्रात फक्त दुसरीकडे कुठे नाही . सटकन वर येते त्याला काही वेळ लागत नाही . क्षणात हे वशिष आहे . पूर्वी म्हणजे गुरु लोक मेहनत करायचे ते प्रत्येक चक्र , ती सहा चक्र ती स्वच्छ करा रे , ती मेहनत करा रे , त्यांना व्यायाम करायला लावा रे , ते सगळं झालं तुमचं पूर्वं जन्मात . आण आता सटकन वर येते . हजारो नां भाणस , जतिकी अजून खेडेगावात जा त्याहून जास्त माणस पार होतात . शहरात डोकं खराब असत नाही का . त्याला वेळच लागत नाही तत्क्षणात असा शब्द रामदास स्वामींनी वापरला आहे . त्यांना वचिरलं कुंडलनी जागृतीला कती वेळ लागतो त्यांनी सांगितलं तत्क्षण . पण ते कुणासाठी ज्यांच्या मध्ये काही बाधा नाहीत बौद्धिक , शारीरिक , मानसिक अशा काही बाधा असतील कुणामध्ये तर कुंडलनी मग थांबते ती दाखवते तीथे .

आता समजा तुम्हाला लविहर चा त्रास आहे तर कुंडलनी जाऊन तिथे धक्के मारते हे डोळ्यांनी तुम्ही पाहू शकता . इतकाच नव्हे तर तुमचं खालचं चक्र स्वाध्यास धरलेलं असलं पाहिलं चक्र तर मातर कुंडलनी तुम्हाला त्या त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये स्पंदन व्हावं तस दसिल अगदी स्पष्ट डोळ्यांनी . हे डोळ्यांनी बघून बघूनच परदेशातील जे डॉक्टर लोक आहेत ते सहजयोगाकडे वळले . कारण त्यांनी डोळ्यांनी पाहिलं . तेव्हा त्याची गती प्रत्येक व्यक्तीवर अवलंबून असते पण तरी सुध्दा बहुतेक महाराष्ट्रात चटकन कुंडलनी वर जाते म्हणजे मुंबई सारखा प्रदेश आपल्याला माहित आहे , ती मुंबाची आई ती मुंबई हे म्हणाल तर मग पुष्कळच काम करावी लागणार . नाहीतर परत तेच नाव सोनुबाई आण हाती कथलाचा वाळा . पण तुम्हाला आश्चर्य वाटेल एकूण एक लोकांनी हात वर केला . जवळ जवळ सहा हजार माणस होती त्या दिवशी माझ्या भाषणाला . मलाच आश्चर्य वाटलं मुंबईला झालं काय , नाव बदललं म्हणून का काय . मोठ्या आश्चर्याची गोष्ट आहे . पण असं होत मात्र आण होत आहे . त्या गतीला तत्क्षण गती मळिते , बहुतेकांना मळिते आण मळिली पाहजि . आता एका लहानशा भाषणात सगळं काही मी सांगू शकत नाही . त्याच्यावर आमच्या जवळ पुस्तक आहेत , मराठीत पुस्तक आहेत ती बघा . पण आधी पुस्तक बसितक वाचू नका . आधी कुंडलनी मळिवून घ्या नाहीतर ते पुस्तकातच जाणार सगळं . त्याच्यात वाचण्याचं काय आहे ? अहो जर तुम्ही एका बी ला रोपाल तर ते येणारच त्यात वाचन करून येणार आहे का ते . हे जवित कार्य आहे ना .

अगदी तुम्हाला मला यांच्यात नशिणात करायचं आहे नशिणात . आण जेव्हा ह्या माझ्या शक्त्या माझ्या आहेत त्या तुम्हाला द्यायच्या आहेत , संबंध याची जी कला आहे ती तुम्हाला शिकवायची आहे तुम्हाला . आईला काय पाहजि ? तिला जरी शंभर असलं तरी काय कामाचं जर ते मुलात नाही आलं तर . सगळं मुलांचा द्यायचं आहे ना .

प्रश्न - कुंडलनी जागृत झाल्यावर तेजाच दर्शन होत का ?

होऊ शकत पण झालं नाही पाहजि . दर्शन झालं म्हणजे तुम्ही तेज झाले नाहीत . तुम्हाला जर दवा दसिला म्हणजे तुम्ही दवि झाले नाहीत . जेव्हा तुम्ही ते स्वतः होता तेव्हा तुम्हाला ते काही दसित नाही . दसिलं नाही पाहजि पण दसि शकत कधी कधी . रस्त्यानी जाताना पुष्कळ गोष्टी दसितात . दसिलं तर काही हरकत नाही पण दसिलं नाही पाहजि . काहीच दसिलं नाही पाहजि झालं पाहजि . सहजयोगामध्ये व्हावं लागत , घडावं लागत . आमही बी घडलो तुम्ही बी घडा . तुमच्यात परिवर्तन यावं लागत , तुमच्यात जो एक बोधाचा एक नवीन आयाम आहे तो यायला पाहजे . तेव्हा काही दसित असलं तर ते बरोबर नाही पण दसिलं तरी काही हरकत नाही .

प्रश्न - कुंभक केल्यावर कती वेळ राहू शकत ?

कुंभक वेगरे काही करायचं नसत सहजयोगात . हे सहज आहे . आता कुंभक म्हणजे काय ते सांगते तुम्हाला . कारण हे पुष्कळ असं तस छापलेले आहे लोकांनी . तर काय होत की जेव्हा कुंडलनी आपली जागृत होते म्हणजे वाटत जवितपणे त्यावेळी आपोआप आतमध्ये कुंभक घडत . कुंभक म्हणजे काय रोक . पोटामध्ये असा रोक येतो . कारण कुंडलनी वर चढली तर उलट्या दशिला चढते आहे तर तिला काहीतरी बंध असल्याशिवाय ती कशी राहणार जरी दसियाला ही सगळी क्रिया अत्यंत सहज असली त्याच जे यंत्रशास्त्र आहे ते मात्र कठीण आहे , आण हे यंत्र आधीच आपल्यामध्ये बांधलेलं आहे . तेव्हा जेव्हा कुंडलनी वर चढू लागली तेव्हा त्याला रोक घालायचा म्हणून आपल्या मध्ये आपोआप होत त्याला कुंभक म्हणतात . वर गेली की तिला खेचरी म्हणतात . कारण खेचरी मध्ये काय होत की आपली जीभ थोडी आत ओढली जाते . पण सहजयोगामध्ये तुम्हाला इतकं ते सटकन होत की काही तुमच्या लक्षात पण येत नाही . तेव्हा आपोआप सगळं घडत याला एक उदाहरण देते मी समजा तुम्हाला आपली मोटर चालवायची असली तर तुम्ही आधी जर त्याची चाक फिरवली तर ती मोटर चालेल का ? नाही चालणार . मोटर सुरु केली की आपोआप चाक चालतात . तस आपोआप आपल्या आतमध्ये घडत . ते आपण करून काही कामाचं नाही .

प्रश्न - कुंडलनी जागृत करायची म्हणजे नेमकं काय करायचं ?

तर काही करायचं नाही म्हणून सांगतिलं पण आता ते कार्य मी करणार आहे जागृतीच ते अगदी दोन मनिटात आपण करूयात . फार चांगला प्रश्न आहे म्हणजे कुणीतरी उत्सुक आहे .

प्रश्न - हजारो लोकांची कुंडलनि जागृत होणार असं कोणाच्याच शास्त्रात लहिलिलं नाही . ?

असं शास्त्रात लहिलिलं आहे . असं भाकीत केलेलं आहे असं होईल म्हणून . आपल्याला नाडीग्रंथ म्हणून एक ग्रंथ लहिलिला आहे हजारो वर्षा पूर्वी भृगुमुनींनी त्याच्यात त्यांनी वर्णन केलेलं आहे क ह्या कलियुगामध्ये परब्रम्ह साक्षात ह्या संसारात येईल आणि हजारो लोकांची कुंडलनि जागृत होईल . आणि त्याला आधार शास्त्रात अनेक ठिकाणी आहे . पण आपण जर कधी आलात तर मी एकेश शास्त्र समजावून सांगीन . मुख्य असं आहे की जे होत ते पहावं . आणि शास्त्राचा आधार हा आहे की तुमची कुंडलनि जागृत होते . पण समजा एखाद्या च्या नाश्री हजारोची होते समजा असं जर असलं , असं धरूया की जर हजारो लोकांची कुंडलीनी जागृत होत असेल तर तो व्यक्ती काहीतरी विशेष आहे असं धरलं पाहजे की नाही , लॉजिक असत की नाही असं ? त्याप्रमाणे आधीच आपण जर असा विचार केला की होते तर काहीतरी आहे की नाही विशेष . ?

प्रश्न - ऑपरेशन केल्यावर चक्रांचे दर्शन होत का ?

नाही ऑपरेशन केल्यावर नाही दीसणार काही . ती शक्ती आहे तेव्हा जर तुम्ही याच ऑपरेशन केलं तर ते संपूनच जाणार कस दसिल ? ते जडतच होईल . त्याच्यात ला जो जिवितपणा आहे तो असला तर आपल्याला लाईट दसितो पण उद्या ह्या लाईटला जर ऑपरेशन केलं तर काहीच दसिणार नाही . तेव्हा ऑपरेशन करून दसिणार नाही पण चक्रांचे जर दर्शन झालं तरी चक्रांपासून अजून तुम्ही दूरच आहात . म्हणून दर्शन होतंय . चक्रांच्या मधून नधिवं लागत , हब्रिम्ह नाडी चक्रांच्या मधून अशी जाते . तेव्हा चक्रांच्या मधून अशी ती कुंडलनि जाते . ते आता असं आहे की त्याचा साक्षात घ्यावा आणि ते जाणावं . कारण तुमचं काय जाणार आहे तुम्हाला पैसे द्यायचे नाहीत की काही करायचं नाही . फक्त आपलं परिवर्तन करून घ्यायचं . पण हे नाही सांगू शकत की सगळ्यांची च होईल संगमनेर ला . झाली तर झाली . तुमचं नशीब . पण नाही झाली तर मेहनत करावी लागणार . आता सगळेच बी रोपले तर त्याच्यातून अंकुर नधित नाही , काही त्रास असला तुम्हाला शारीरिक , मानसिक तर त्याच देणघेण लागत थोडस . काय करणार .

प्रश्न - कुंडलनि म्हणजे काय ?

कुंडलनि म्हणजे शुध्द इच्छा . आपल्या मध्ये चार शक्त्या मी सांगतिल्या . त्यातली पहिली शक्ती आहे ती इच्छाशक्ती ती आपल्या डावीकडे वाहते . दुसरी शक्ती जी आहे ती कार्यशक्ती ती उजवीकडे वाहते . तिसरी शक्ती जी आहे ती धर्म शक्ती तय्याच दमावर आज माणूस अम्बि पासून माणूस झाला . चौथी जी शक्ती सुप्त अवस्थेत आहे आपल्यामध्ये ती कुंडलनि शक्ती . आणि ती शक्ती आहे आपली शुध्द इच्छा . आणि आता या सगळ्याच प्रात्यक्षिक करूयात .

सगळेजण शांतपणे मांडी घालून जमनीवर बसा . ह्या महाराष्ट्राच्या शुध्द भूमीवर बसला आहात हे आणखीन विशेष आहे . पायातले जोडे काढा . एकच शुध्द इच्छा ठेवायची की परमेश्वर शी योग्य घडला पाहजि . आता दुसरं म्हणजे आई समोर काही टोप्या घालायला नको . आकाशाकडे उघड पाहजि ना . कबीराने म्हंटल आहे शून्य शंखिर पर अनहद बाजे . इकडे टाळूवर अनहद वाजू लागतो . डोळे मट्टून घ्या उघडू नका . कारण कुंडलनि ह्या पसरलेल्या चिंताला रेटत रेटत वरती घेऊन जाते आणि मेग इथे टाळूवर भेदन होत . भेदन झाल्यावर त्या संबंध चिंतामध्ये त्या प्रकाश पसरतो . म्हणून आपले डोळे आतमध्ये असतील तर बर . म्हणून डोळे मट्टून घ्या . म्हणजे चिंतित आत मध्ये ओढलं जाईल . आता दोन्ही हात माझ्याकडे अशे समोर करायचे . कारण ही आपली पाच बोट आणि तिळहात ही आपली सगळी चक्र आहेत . जेव्हा त्या सात चक्रांना चैतन्य मळित तेव्हा आव्हाहन जात कुंडलनीला आणि ती उठते . आता सर्वप्रथम मी हे पाप केलं ही चूक केली अशा रीतीचे कमीपणाचे विचार आहेत ते आधी आपण सोडले पाहजित . कारण परमेश्वर हा प्रेमाचा सागर आहे तसा क्षमेचा पण सागर आहे . म्हणजे आपण काही चूक केली तर त्याला माहिती आहे की आपण मानव आहोत चूक करणारच . तो त्या साठी का तुम्हाला वेढीला धरणार आहे का . तेव्हा स्वतःला कमी लेखायचं नाही . तुम्ही माणूस झालात हेच फार मोठं आहे . ह्या स्तीतीला आल्यावर कशाला स्वतःला अपराधी समजायचं नाही . स्वतः एक प्रसन्न चिंतित असल पाहजि .

आता उजवा हात हिरयाशक्ती आणि डावाहात इच्छाशक्ती म्हणून हा डावाहात सतत माझ्याकडे ठेवायचा . आणि उजवा हात आधी हृदयावर ठेवायचा कारण आत्म्याचं तथि स्थान आहे . त्याच्या खाली गुरुतत्व आपल्या डावीकडे आहे तथि दाबून धरायचं आहे . नंतर त्याच्या खाली संबंध वदियेचं तत्व आहे . त्याला स्वादपिठान चक्र म्हणतात . मग परत पोटावर वरच्या बाजूला . मग परत हृदयावर यायचं . मग वशिद्धी चक्रावर डावीकडे मानेवर यायचं . हे एक सारखं धरत . एकतर तंबाकू आणि दुसरं आमचं हे चुकलं ते चुकलं अशी भावना ठेवल्यामुळे . सगळं वसिरा . नंतर कपाळावर आडवा असा हात धरायचा . आणि डोक्याच्या मागच्या बाजूला पण तोच हात ठेवायचा . मी सांगीन तेव्हा तस करायचं . मग हा च तळ हात असा वरती टाळूवर दाबून धरायचा आणि घड्याळाच्या दशिने सातवेळा फिरवायचा .

आता डोळे मट्टून घ्या . काय म्हणायचं ते सांगते , हे मंत्र आहेत , तुमच्या रोजच्या भाषेतले हे मन्त्र आहेत . प्रसन्नचिंतित बसा . आपलं स्वतःवर प्रेम नाही आहे मग परमेश्वर कशाला तुमच्यावर प्रेम करेल . आता डावाहात माझ्याकडे आणि उजवाहात हृदयावर ठेवायचा . इथे आत्म्याचं स्थान आहे आणि इथे प्रश्न विचारायचा श्री माताजी मी आत्मा आहे का ? तीनदा विचारा . नरिभय होऊन . जर तुम्ही आत्मा आहात तर तुम्ही तुमचे गुरू ही होता . आता हा उजवा हात पोटाच्या डाव्या बाजूला दाबून धरायचा . आता हे गुरुतत्व आहे हे सद् गुरूंनी बनवलेलं हे तत्व आहे . इथे प्रश्न विचारा माताजी मीच माझा स्वयं चा गुरू आहे का ? तीनदा विचारा मनात . पूर्ण विश्वासाने विचारा . आता कुंडलनिच्या जागृतीला सर्वप्रथम हात घालायचा म्हणजे स्वाध्याय चक्र डावीकडे पोटाच्या खालच्या बाजूला दाबून धरायचं असं हातानी . तर ही शुध्द वदिया आहे . परमेश्वरी शक्ती कशी वापरून घ्यायची ही शुध्दवदिया आहे . पण मी काही तुमच्यावर जबरदस्ती करू शकत नाही त्या मुळे तुम्हाला स्वातंत्र्य आहे . जर तुमची इच्छा असेल तरच हे कार्य होऊ शकत म्हणून या ठिकाणी तुम्ही असं सहावेळा म्हणायचं श्रीमाताजी मला आपण शुध्दवदिया द्या . कृपा करून मला शुध्दवदिया हवी . आता कुंडलनि हलायला सुरवात होते असं म्हंटल की . मग आता हा डावाहात परत पोटाच्या वरच्या बाजूला डावीकडे दाबून धरायचा . आता ह्या ठिकाणी म्हणायचं की माताजी मीच माझा गुरू आहे . आत्मविश्वासाने म्हणा . हे दहावेळा म्हणा . हे सर्व सद्गुरू च आपल्यावर वरदान आहे . सगळ्या संतांचं आपल्याला वरदान आहे विशेषतः महाराष्ट्रात की आपण सगळे गुरू होऊ शकतो स्वतःच . हा गुरू केला तो गुरू केला तस काही नको , कोण खरा आणि कोण खोटा तेही माहिती नाही . आता हा उजवाहात हृदयावर परत ठेवायचा आणि ह्या ठिकाणी पूर्ण विश्वासाने असं म्हणायचं की श्री माताजी मी आत्मा आहे . असं बारा वेळा म्हणा . खर तर हे सगळं हृदयाचं काम आहे . आता हा उजवाहात डाव्याबाजूला मानेच्या आणि खांद्याच्या मध्ये असा धरायचा . जोरात दाबून धरा . हे वशिद्धी चक्र श्रीकृष्णाचं आहे . आपण मना मध्ये असं सारखं म्हणत असतो की माझं हे चुकलं ते चुकलं माझा हा दोष तो दोष तेव्हा हे चक्र धरत . काही तुम्ही केलं नसल तरी आता माझ्या समोर असं म्हणायचं की श्री माताजी मी दोषी नाही . असं सोळा वेळा म्हणा . पूर्ण विश्वासाने . कारण परमेश्वर हा क्षमेचा सागर आहे . क्षमेच्या शक्तीवर पण विश्वास ठेवला पाहजि . जे ज्ञानेशांनी पसायदान मध्ये सांगितलं आहे की "दुरतिचं तमिरि जावो "ती वेळ आज आहे . तेव्हा उगीचच माझं हे चुकलं ते चुकलं म्हणायचं नाही . ह्या कलियुगातच हे कार्य होणार होत . सोळा वेळा म्हणा आणि अजून तुम्हाला वाटत असेल की मी जास्त पापी आहे तर एकशेआठ वेळा म्हणा . स्वतःबद्दल अशी कल्पना करून घ्यायची नाही तुम्हाला परमेश्वराने माणूस का केलाय ? शेवटी ह्या देशला येऊन रडत बसायचं नाही . आता हा उजवाहात आपल्या कपाळावर ठेवा . दाबून धरायचा . आता इथे सगळ्यांना आपण क्षमा केली पाहजि तरच कुंडलनि वर जाणार नाहीतर जाणार नाही . पुष्कळ लोक म्हणतात की आमच्यानी होत नाही पण क्षमा करा अथवा नका करू तुम्ही काहीच करत नाही . फक्त नाही केली म्हणजे डोकेदुखी होते म्हणून म्हणायचं की माताजी मी सर्वाना क्षमा केली . आता कतिदा म्हणायचं हे मुख्य नाही तर हृदया पासून क्षमा कारण महत्वाचं आहे . मी शुध्दा स्वतःला क्षमा केलेल आहे . आता हा उजवाहात मागच्या बाजूला डोक्याच्या असा ठेवायचा . आता स्वतःच्या समाधाना साठी म्हणून म्हणायचं की जर माझं कधी काही चुकलं असेल तर हे देवा तू मला क्षमा कर . समजा तुम्ही एखाद्या संताला वाईट बोलला असेल कवि तुमचा उध्दट पणा झाला असेल , देवाला काही बोलला असाल कवि देवाच्या वरीधात गेला असाल ते आठवत बसायचं नाही फक्त माझं काही चुकलं असेल तर तू क्षमा तर म्हणावं . स्वतःला काही दोष लावून घ्यायचा नाही नुसतं म्हंटल की झालं . तुम्ही दोषी नाही हे मी सांगते तुम्हाला . एवढा तरी माझ्यावर विश्वास ठेवा . लहानपणा पासून डोक्यात हेच भरलेलं असत ना की तुम्ही पापीजान . कसलं पाप आणि कसलं काय . आता हाच हात डोक्यावर मध्यभागी टाळूवर बरोबर ठेवा आणि दाबून धरायचा आणि सातवेळा घड्याळाच्या दशिने फिरवून म्हणायचं की माताजी

मला कृपा करून आत्मसाक्षात्कार द्या . तुम्ही मागतिल्या शिवाय तर मळिणार नाही ना . आता उजवा हात हळूच खाली ठेवायचा आणि डोळे उघडायचे . आता माझ्याकडे वचिार न करता बघा . बहुतेकांना नरिवचिार समाधी आलेली आहे . आता डावाहात डोक्यावर धरा जरा उंच वरती , उजवा हात माझ्याकडे . थोडी मान खाली घ्या . थंड लहरी येतात का बघा . तुमच्या डोक्यातूनच गारगार आलं पाहजि . आता दावाहात खाली घ्या आता उजवा हात वर धरा डोक्यावर आणि बिघा गार येतंय का . आता दोन्ही हात वर आकाशाकडे करा आणि एक प्रश्न वचिरायचा की श्रीमाताजी ही चैतन्यशक्ती ब्राम्हणशक्ती आहे का ? हं पिरमेशवाची प्रेमशक्ती आहे का ? तीनदा वचिरा . मान वर करून . आता हात खाली करा . बघा वचिरा करायचा नाही . नरिवचिरातेत आलाय तुम्ही आता . आज्ञा चक्रावर कुंडलनी एकदा गेली की वचिरा येत नाहीत डोक्यात . वचिरांच्या पलीकडे नरिवचिरा समाधी . आणि याच्या पुढची नरिवकिल्प साधायची असते . कुठलेही वकिल्प राहायला नाही पाहजित .

ज्या ज्या लोकांच्या हातामध्ये कवि डोक्यात थंड थंड आलेलं असेल याला सलीलां सलीलां असं वर्णन आहे आदी शंकराचार्यांचे या लहरीना . हाताच्या खालून वाटत असेल तर असं खालून वर घ्यावं . म्हणजे वर येईल . असं जर वाटत असेल अशा लोकांनी दोन्ही हात वर करावेत . सगळे पार झाले बघा आता . जे झाले नाहीत ते शनका कुशंका काढत बसले असतील . काही हरकत नाही त्यांना बघून घेऊ . छान परत एकदा हात वर करा . आता तुम्हाला सेंटर चा पत्ता कळेल . आणि त्याच्यात तुम्ही समजून हे घ्यायचं की सेंटरवर पैसे वेगळे काही लागत नाहीत . पण आता तुम्हाला जी काही जाणीव झालेली आहे त्यांनी तुम्हाला फार आनंद होईल . पण हिजी तुम्हाला संपत्ती मळिलेली आहे ती कशी वापरायची हे शकिल्याशिवाय सर्व व्यर्थ आहे . समजा तुम्हाला आम्ही लंडन चे पैसे आणून दिले पण तुम्हाला काय कळणार कस वापरायचं ते . ते शकिण्यासाठी म्हणून तथे सेंटर वर जायचं . पैसे नकोत पण थोडासा वेळ द्या . आणि त्याच्यामध्ये गुरु होऊन बसायचं सगळ्यांनी .

1985-12-22, Public Program, Swacha dharma

22 डिसेंबर 1985

Public Program

Pune (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

1985-12-22 Public Program, Swacha Dharma, Pune.

पाडवळीत गावातले सरपंच तसेच इथले ग्रामस्थ मंडळी त्यांनी हा कार्यक्रम इतका उत्साहाने योजला आहे की माझं हृदय भरून आलं आहे. या पवित्र भूमीत श्री तुकाराम महाराज राहिले त्यांनी परमेश्वराची गाथा गायली. परमेश्वराची ओळख सांगितली. लोकांना अनेक प्रकारे आपल्या जीवनातून अत्यंत मुल्यवान अशी माहिती दिली. आज येतांना उशीर होत होता कारण रस्त्यामध्ये दुसरी गाडी फेल (fail) झाली तर तिकडे मला तुमच्या उत्साहाची आणखिने त्रासाची पूरण कल्पना येत होती. पण त्या वेळेला तुकारामांचा एक अभंग आठवला समयासी सादर व्हावे. समयाला सादर असलं पाहजि. इतक्या सोप्या शब्दात फार मोठी गोष्ट तुकाराम बुवांनी सांगितली. समयासी सादर व्हावे म्हणजे आपण एकतर पुढचा तरी वचिार करतो कवि मागचा तरी वचिार करतो. पण ह्या क्षणाला, ह्या क्षणाला काय मळितंय ते आपण बघत नाही. वर्तमान काळात राहू शकत नाही, आज आता इथे काय आहे ते आपल्या लक्षात येत नाही. त्यामुळे जे वंशेष आहे जे महत्वाचं आहे, जे संपूर्ण आहे ते आपल्याला मळि शकत नाही एवढी मोठी गोष्ट एका वाक्यामध्ये समयासी सादर व्हावे इतकं नम्रपणानी त्यांनी म्हटलंलं आहे. इतका उत्साह इतकं प्रेम तुम्ही आईला दिलं त्यासाठी माझ्याजवळ राहत नाही. आज एवढ्या धकाधकीच्या काळामध्ये आपल्या समाजात अनेक तरहेचे वैगुण्य आलेले आहेत. पुष्कळ खराबी आलेली आहे त्यामुळे प्रत्येकाला काहीना-काहीतरी दुःख आहे कुणाला शारीरिक दुःख आहे, तर कुणाला मानसिक दुःख आहे ते नसलं तर एखाद्याला कौटुंबिक दुःख पण फार आहे, सामाजिक दुःख आहे. तरतरहेचे त्रास एकदम जशे काही सगळेच्या सगळे एकतर फोफावून उभे राहिलेत. माणसाला समजत नाही भांबावून गेलेला आहे की जावं तर जावं कुठे करावं तरी करावं काय. नल- दमयंतीच्या आख्यानात आहे की, नळाला कलीने फार त्रास दिला तेव्हा त्याने एक दविस पाठलाग करुन कळीला धरलं आणि सांगितलं मी तुझा सर्वनाश करतो कारण तू फार त्रासदायक आहे, कटकटी आहेस सगळ्यांना भ्रमति करतोस, सगळ्यांना वाईट मारगाला लावतोस, चुका करवतो आणि ह्या चुका करुन लोक कुठल्या मारगाला जातील पतनाच्या मारगाला जाऊन नंतर नरकात बुडतील. त्यांचा आपल्यावरचा तांबा सुटेल त्यांच्या घरामध्ये वैमनस्य वाढेल, आप-आपसात वैमनस्य वाढेल, भांडण होतील देवाच्या नावावरती लोक पैशे खातील तेव्हा ते नको. असा कलथिग यायलाच नको तर तुलाच, तुझाच मी सर्वनाश करतो. तेव्हा कलीने सांगितलं कबुल. हे सगळं होणारं मी जेव्हा येईल तेव्हा अज्जानात लोक पडतील आणि ह्या सगळ्या गोष्टी होतील हे मी मान्य करतो. पण माझं माहात्म्य तू ऐकून घे ते ऐकल्यानंतर जर तुला मला मारून टाकायचं असलं तर मला मारून टाक. माझं एकच माहात्म्य आहे ते म्हणजे ह्या कलथिगातच हे जे दरी खोर्यामध्ये मोठे- मोठे संतसाधू परमेश्वराला शोधत फिरत आहेत आणि जे सर्वसाधारण समजत सुध्दा देवाचा एवढा टाही फोडतायत ह्या सर्वांना मुक्ती मळिणारं आहे, मोक्ष मळिणारं आहे त्यांची कुण्डलनी जागृत होऊन त्यांना आत्म्याचा साक्षात्कार होणार आहे तेव्हा जर तुला मला मारून टाकायचं असलं तर मारून टाक. मग त्याने असं म्हटलं की बरं तुला मी ह्या गोष्टीवर सोडतो पण हे सगळं करण्याची गरज काय ? ते म्हणे मानवाच्या अज्जानाने जेव्हा मनुष्य पराकोटीला जातो तेव्हा तो परमेश्वराला वसिरून हे सर्व कार्य करतो. परमेश्वराची त्याला आठवण राहत नाही आणि संत साधूंचा तो छळ करतो. आपण पाहिलंच आहे की एवढे मोठे संत श्री तुकाराम त्यांच्या सगळ्या पोथ्या या इंद्रायणीत बुडवल्या गेल्या पण ही नदी केवढी पवित्र की, तिने त्या सर्व जशाच्या तशा कनिर्यावरून आणून घातल्या अशा पवित्र ठिकाणी आपण वावरत आहात. जे तुकारामांनी सांगितलं आपल्याला ते काही खोटं नव्हतं. परमेश्वर हा आहे, आहे आणि सगळीकडे वावरत असतो. जे-जे ह्या मोठ्या- मोठ्या संत साधूंनी आपल्याला सांगितलं आहे ते सगळं खरं आहे. त्याच्या वरिध्द जे बोलतात त्यांना जे त्रास देतात ते खोटे आहेत खोटेच नाही पण अत्यंत दुष्ट आहेत. आणि दुष्ट लोक अशी चांगली माणसं दिसली म्हणजे त्यांना त्रास देणारच. पण आता परमेश्वराचं साम्राज्य आहे दुष्टांचं साम्राज्य संपल असं समजायचं पण त्याला कारणीभूत तुम्ही भक्तगण आहात. भक्ती आपल्याकडे धर्मवेड्याकडे सुध्दा घेऊन जाते. लोक नुसते धर्मवेडे होऊन जातात. धर्म वेडे झाले म्हणजे आता मला परवा लोक सांगत होते की, इथे प्रत्येक गावात दोन चार बाबाजी लोक येऊन बसलेले आहेत कोणी अमका बाबा, कोणी तो बाबा, असल्या तरहेचे बाबाजी लोक बसलेत तिकडे पैशाच्या नुसत्या राशी ओतल्यात. गुरुचरीतरात अगदी सुरवातीलाच सांगितलंय की जो मनुष्य पैसे घेतो तो सद्गुरु नव्हे. हे सगळं असून सुध्दा आपल्याला असं वाटतं बरं पैशे दिले तर, बरं मी सुध्दा आता खेडेगावात गेले की लोक मला काहीतरी पाच पैशे, दहा पैशे देतात तर मी त्यांना म्हणते की मी काही पैशे घेत नाही तर म्हणतात बार मग तुम्हाला आमही वीस पैशे देऊ का ? म्हणजे डोक्यात, आपल्या रक्तात भनिलेलं आहे की प्रत्येक गोष्टीला पैशेच दिले पाहिजे. तुम्ही ह्या इंद्रायणी नदीसाठी कति पैशे मोजले होते देवाला. ह्या पवित्र भूमीसाठी कति पैशे मोजले होते. असं सायनूस वाले म्हणतात की अमबिा पासून तुम्ही माणसं झालात तर तुम्ही कति पैशे मोजले त्यांना काय मेहनत केली कशे झालात तुम्ही ? काय केलं त्याच्यासाठी सहजच सगळं झालेलं आहे. आता तुम्ही शेतकरी आहात तेव्हा तुम्हाला माहिती आहे की तुम्ही एक बी पेरलं की त्याच्यामध्ये कतितीरी फळं आपोआप सहजच लागतात ते कसं काय. हे रोज आपण बसतो ही कमिया बजतो आपल्या डोळ्यांनी बघतो आपण की हे होत आहे. ह्या पृथ्वीच्या उदरात नुसते दोन-चार जर आपण पाण्याचे थेंबे जरी घातले तरीसुध्दा ही भूमि, उर्वरा भूमीतूनच बी च्या पोटी कतितीरी अनेक फळे गोमटी नघितात असं सांगितलं आहे आणि तुम्ही पाहिलंलं आहे. पण हा चमत्कार बघून सुध्दा आपल्याला काही तो चमत्कार वाटत नाही, तो कसा होतो. तसंच परमेश्वराने जे आता आपल्याला मानव स्वरूपात आणलेलं आहे असा मनुष्य म्हणून जो तो आपण आता मानव झालो तर ह्या मानवाला एक वंशेष पद मळिलेलं आहे, वंशेष पदावर आलेला आहे तो अशासाठी नाही आला की, आपलं आयुष्य बेकार गोष्टीसाठी घालवायचं. नसती भांडण, नको ते व्यसन, नको त्या आवडी, अश्या रीतीने मनुष्य आपलं हे पवित्र जीवन एवढं महत्वाचं एवढं मोठं परमेश्वरानी हजारो वर्ष मेहनत करून तुम्हाला मानव केल्यावर ते घालवायचं. आणि नाहीतर धर्माच्या नावावर सुध्दा महामुखपणा आपण करत असतो त्याला काही अर्थ आहे का ? ज्या गोष्टीला अर्थ आहे तो म्हणजे ज्यांनी तुम्ही समर्थ व्हाल. सम-अर्थ, अर्थ कोण तर तुम्ही जे आहात जो तुम्ही आत्मा आहात त्या आत्म्याचा प्रकाश तुमच्या आयुष्यात, तुमच्या हृदयात सगळीकडे पसरला पाहजि. पण जेव्हा आत्म्याचा प्रकाश येतो तेव्हा बोध होतो. नामदेव, एकनाथ महाराजांनी म्हटलंलं आहे की बोधाची मी भरीन परडी. आईला म्हटलंलं आहे की आई... मला जोगवा दे, जोग दे. सगळ्यांच्याच तुम्ही रोजच्या या गोधळात वैगैरे तुम्ही मागत असतात आई मला जोग दे जोगवाच म्हणतात त्याला आपल्याकडे तो जोग म्हणजेच योग. ज्याला तुम्ही मागत होतात तेच दयायला आलेलो आहोत आम्ही. आम्ही आम्हाला हा योग दे आम्ही गोधळाला जातो, जेजुरीला जातो तेथे जाऊन हेच म्हणतो आई आम्हाला तू योग दे तोच योग आहे हा सहजयोग जे तुम्ही मागत होता तेच मळिायचंय. पण त्याच्यात बोधाची परडी आता हा बोध म्हणजे नुसतं तुम्हाला काहीतरी लेकचर दयायच नाही कवि पायावर की माताजीच्या पायाला हात लावलेत त्याने काय होणार आहे. आहो पुष्कळ देऊळ आहेत की वचिार करा कुठे तरी संपल पाहजि नं हे. रोजचं चालू आहे पारायण रोजच चालू आहे यात्रा. रोजची मेहेनात चालली आहे, पूजा चालली आहे आता पुढे काय ? ही एवढी मेहनत कशासाठी केली काहीतरी त्याला फळ नको का ? समजा एखादं झाड असलं त्याला फळच आलं नाही तर ते झाड काय कामाचं. तसंच मनुष्याच्या भक्तीला फळ यायला पाहिजे आणि त्याच फळ म्हणजे आत्मसाक्षात्कार. तो जोपर्यंत मळिला नाही तोपर्यंत भक्तिलाही काही अर्थ राहत नाही नुसतं टाळ कुटत बसलं म्हणजे झालं का ? तुलसीदास च्या बदल म्हणणं आहे की ते आपले बसले होते तथि चंदन उगाळीत त्यावेळेला श्रीराम तथि आले सगळ्यांना टाळि लावत होते श्रीरामांनाही टाळि लावून टाकला त्यांना ओळखलं सुध्दा नाही तर फायदा काय ? तेव्हा काहीतरी कमी राहिलंलं आहे म्हणून आपल्याला समाधान नाही. समाधान कशानी होईल. एकाला वाटलं चला आपल्याकडे एक शेत असावं शेताचं मग मोठे शेत असावं, तेही आलं. ट्रॅक्टर यायला पाहजि तेही आलं मोटर यायला पाहजि, ते यायला पाहजि. जतिके लोक श्रीमंत होतात ततिकेच ते दुःखी, सगळ्यात जे श्रीमंत देश आहेत आपल्या संबंध वंशिवामध्ये त्या देशांमध्ये जाऊन मी पाहिलंलं आहे की तथिली तरुण मुलं आत्महत्येला निघाली त्याला काय अर्थ आहे. माझ्याकडे आले तरुण लोक मुली तरुण, पोरं तरुण हे म्हणजे स्वच्छदाने आता आरामात राहण्याचे दविस त्यांच्याजवळ मोटारी गाड्या, घर, पैशे सगळं असून त्यांची अशी स्थिती जशी प्रेताचेच. आम्ही म्हटलं, असं काय तुम्हांला झालं काय ? म्हणे आम्ही फक्त हा वचिार करतो की आता आत्महत्येचा कशी करायची ? म्हणजे पैशांनी तुम्हांला समाधान येणार नाही. पैसा सुध्दा वापरायचा तो सुध्दा लक्ष्मीरुपाने वापरला पाहजि. पैसे सुध्दा माणसाला झेपत नाही माहितीय तुम्हाला. उदया शंभर रुपये कोणाचा पगार वाढला तर लगेच जातात अकलेचे काही काम करता का ? तेव्हा पैसे झेपत नाही माणसाला. सत्ता तर मुळीच झेपत नाही. जराशी सत्ता अली की डोकं बघिडलं. कोणाचीच गोष्ट माणसाला झेपत नाही. फक्त एकच झेप त्याला घ्यायची की परमेश्वराला गाठलं पाहिजे. आत्मा एकदा तुमच्या हृदयात चमकू लागला की, मग बघा सगळ्यांचाच सत्य स्वरूप त्याच तत्व काय ते लक्षात घेऊन तुम्ही दुसऱ्याच एका वातावरणात उतरता त्याला आपण परमेश्वरी साम्राज्य असं म्हणतो. शिबिजीनी सुध्दा स्पष्ट म्हटलंलं आहे स्वधर्म ओळखावा. स्व चा धर्म, स्व चा धर्म म्हणजे काय आत्म्याचा धर्म, कारण आत्मसाक्षात्कारी होते. तुकाराम बुवा सुध्दा आत्मसाक्षात्कार होते म्हणून त्यांच्या दारी आले. त्यांना भेटायला आले. एवढे मोठे राजे असून त्यांना भेटायला आले. आणि कति मोठी नरिपेक्षा त्यांना. नरिपेक्ष त्यांनी एवढं त्यांना देऊ केलं, त्यांनी सांगितलं हे बघा आम्हाला काय करायचं आम्ही समाधानी माणसं. कारण जी तुमच्यामध्ये कुण्डलनी शक्ती आहे ती शुध्द इच्छा आहे. ती जर एकदा जागृत झाली तर मनुष्य समाधानात. आता इथे जी तुमच्याकडे मंडळी आलेली आहे ही सगळी बाहेरून आलेली आहे. तुम्ही इतके पाहिलेले असतील गोरे लोक त्यांची पद्धत वेगळी आहे त्यांना भकिंचे डोहाळे लागलेत त्यांना म्हटलं तुमच्यासाठी आम्ही तिकडे शहरात हॉल-बील करतो तर म्हणे आम्हाला समिट वर राहायचं नाही. आम्हाला कुठे तरी जंगलात एखाद बांधून दलि तर झोपडीत आम्ही तिकडे राहू. तर म्हटलं त्यांच्यासाठी झोपड्या कुठून बांधायच्या तर म्हणे तुम्ही एखाद मंडपाचा घालून द्या आम्ही तथिच जाऊन झोपतो. आंधोळे आम्हाला नदीवर करायची

आहे . आम्हाला काही बाथरूम -बथरूम नको कारण आता भरलं सगळं मन ,झालं पुष्कळ झालं आता नको रे बाबा तेव्हा माझं असं म्हणणं नाही की , माणसाला पैशे नाही मळियाला पाहजि कवि त्याची गरीबी नाही गेली पाहजि . गरीबी ही गेली पाहजि . पण समाधान पहिल्यांदा मळिवलं पाहजि . समाधान मळाल्याबरोबर तुम्हाला सगळं क्शेम मळितं . "योग क्शेम वाहमयहं " क्शेपाने म्हटलेलं आहे . सुदामा जेव्हा क्शेपाला भेटला तेव्हाच त्याच संबंध क्शेम झालं .तसच आहे जेव्हा कुण्डलनी तुमच्या आत्म्याला मळिते आणि त्याच्यात प्रकाश येतो सगळ्या तरहेचे क्शेम तुम्हाला मळितं आणि मनुष्याला वाटतं कती देतो बाबा आता फार झालं आता नको रे देवा , इतकं कती द्यायला लागलायस मला .कारण समाधानाचं एक फार मोठं अस्तित्व तुमच्या जवळ येतं आणि ते मनुष्याच्या चेहर्यावर झळकू लागतं .एक तरहेची तेजस्वीता येते अशा माणसाला पण आपल्याला ह्याची समज पाहीजे की , पहिल्यांदा आपल्याजवळ सगळी ही धन संपदा आहे असं माताजी म्हणतात असं मीच म्हणत नाही ,वेदांच्या पासून त्यांच्या आधी मार्कंडेय स्वामीच्या पासून मग हजारी वर्षापासून ह्या आपल्या भारत भूमीमध्ये सगळे हे म्हणत आले वशिष्कनू महाराष्ट्रात .आता मी आले तर मी चपला काढून ठेवल्या म्हटलं संतांची भूमी ही . इथे एवढे मोठे संत पायी अनवाणी फिरलेले आहेत म्हणून मी चपला उतरवून अनवाणी इथे आले . तसंच श्रीरामांनी सुध्दा तुमच्या या दंडकारण्यात जेव्हा आले ,या महाराष्ट्रात आले त्यांनी पायाच्या चपला काढून ठेवल्या , सीतेने सुध्दा आपल्या चपला काढून ठेवल्या ,लक्ष्मिणाने आपल्या चपला काढून ठेवल्या .ह्या पर्वतिर भूमविर आम्हाला चालायचं बाबा .ह्या अशा पर्वतिर भूमीत तुम्ही बसलेले आहात .इथे कुण्डलनी जी वशिवाची आहे ती संबंध इथे बसलेली आहे .साडेतीन वेटोळे घालून बसलेली ही कुण्डलनी महाराष्ट्राच्या ह्याच्यात आहे . आणि हे जे पुण्याचं शहर आहे आता काही राहिलं नाही असं म्हटलं तरी चालेल पण तरी ह्याला पुण्यपठणम असं म्हटलेलं आहे म्हणजे सार्या जगाची पुण्याई या पुण्यात आहे . आणि मी सुध्दा पुण्यातच घर कुनू शेवटी राहायचं असं ठरवलं आहे पण अशा ह्या महाराष्ट्रात जथे एवढे मोठे मोठे संत साधू झाले त्यांनी त्रासच उचलला असल्यामुळे पुष्कळ लोकांना असंही वाटतं की कशाला आपलं माताजी सांगतात आम्हाला तसं व्हायचं नाही .आम्हाला तुकाराम बुवा सारखा त्रास उचलायचा नाही पण त्यांना वचिारा ते हसतच होते आणि विमिनात नघिून गेले .ते कधी रडत बसले का,मला हे दुःख आहे मला ते दुःख आहे . पण आज मी बघते कती-कती श्रीमंत गडेजंगी लोक माझ्याकडे माताजी मला हे दुःख आहे आणि जितका श्रीमंत आहे त्याला जास्तच दुःख . एवढे मोठं -मोठाले पहलवान लोक त्यांच्या तबबेती एवढ्या छान तेही येऊन सांगतात मला हे दुःख आहे न मला ते दुःख आहे . समाधान म्हणून कुणालाही नाही .सारखी संपर्धा आणि त्या संपर्धेमध्ये प्रत्येक तरहेचा त्रास आहे .तेव्हा हा प्रत्येकाचा वैयक्तिक अनुभव आहे की ,आम्हाला जो भ्रांतीचा त्रास आहे तो गेला पाहीजे आणि त्यासाठी तुम्ही सज्ज आहात . परमेश्वराने तुमच्यामध्ये ही कुंडलनी बसवलेली आहे .तुम्ही हद्दि असा ,मुसलमान असा ,खरशिचन असा, काहीही असा वशिष्ठ धर्मात तुम्हाला यायला पाहीजे .वशिष्ठधर्मात आता हे जे जातीचे प्रकार चालले आहेत . त्याला मारेल ,त्याला मारेल ,ब्राम्हण -ब्राह्मणेतर तर अमक मराठा ,अमक हे ,अमक ते हे सगळं जायला पाहजि .ते जाणार कसं तर तुम्ही वशिष्ठ धर्मात यायला पाहीजे .वशिष्ठधर्म तुमच्यामध्ये आहे .हा जो आत्मा आहे हा वशिवात्मा आहे . हे जे आपण जे बनवून ठेवलं आहे ते सगळं आपण बनवलेलं आहे .पूर्वी कर्मानुसार जाती असायच्या . नाहीतर व्यासमुनी कोण होते तुम्हाला माहीत आहे कोळीणीचा मुलगा .ज्याच्या बापाचा पतुता नाही .वाल्मीकी कोण होते ?कोळी होते साधे .रघुदास कोण होते ? ते रघुदास चे लोक लंडनला मला भेटले तर मला आश्चर्य वाटलं .मला म्हणायला लागले की माताजी रघुदासला आणि कबीरदासला हद्दिस्तानात मान नाही .म्हटलं असं कसं ? हो म्हणे , आम्हाला तिथे देऊळ बांधू दिलं नाही लोकांनी , आम्ही बांधलं तर पडून टाकलं म्हणून आता आम्ही लंडनला येऊन रायदासच आणि कबीरदासाचे देऊळ बांधले म्हणजे काय शरमेची गोष्ट आहे .ह्या जातीपायी तुम्ही एवढ्या मोठं -मोठ्या संत-साधूंना खाली पाडून टाकलं ,तेच नामदेव आपले गेले होते नानकच्याकडे गुरानाकांच्याकडे त्यांनी त्यांचं पाचारण केलं त्यांचं स्वागत केलं तेव्हा काय हे आमच्याकडे तुम्ही आले .केवढे मोठे आणि त्यांना मुख्य स्थान नामदेवांना ,मुख्य स्थान त्या ग्रंथ साहबिता दिलेलं आहे . आपल्याकडे त्यांना हा रे हा शिंपी हा देवळात गेल्यावर सुध्दा चालायचं नाही .हे तर -तरहीचे प्रकार आपल्याकडे झालेले आहेत .आणि ते होण्याचं कारण असं की अजून आपल्या रक्तात वैमनस्य भरलेलं आहे .काहीतरी बहाणा घेऊन वैमनस्य करायचं .तू काळा नमी गीरा तुला अमक तर तुझा बाप तसा तर तू असा तर तू तसा . आम्ही सर्व एक आहोत .एका परमेश्वराच्या अंगाचे प्रत्यंग आहोत ही भावना जोपर्यंत आपल्यामध्ये खरोखर आपल्या बोधात म्हणजे आपल्या नस-नसात येत नाही तोपर्यंत नुसती भाषण देऊन जाणार नाही , ही भांडण संपणार नाही ,कधीच संपणार नाही . आता परवा मी प्रकल्पात तिथे गेले होते संगमनेर ला तर म्हटलं बुवा कती दविसापासून हा प्रकल्प होत का नाही तर म्हणे दोन पारट्या आहेत ,असं का .तर एक पारटी म्हणते इथे करा तर दुसरी पारटी म्हणते तकिडे करा . ते वर्षानुवर्षे झाले तकिडे सगळे बंगले बांधून ठेवले तो प्रकल्पच चालत नाही कारण दोन्ही भांडताय .अरे पण कुठेही झालं तर दोन्हीकडे पाणी वाहणार आहे का एकीकडे वाहणार आहे पाणी . इथे करा कवि तिथे करा असा हट्ट कशाला त्याला कारण हे की दुसरा आणि मी ,असं तू -तू असं चालतं की तू वेगळा तू वेगळा ,तू वेगळा आणि मी वेगळा मी आणि माझी मुलं मग ती मुलंही डोक्यावर बसतात . ही गोष्ट जाणार कशी तो वशिवात्मा आपल्यामध्ये आहे ,सरवदा आहे .तो सदा साक्षी आहे तो बघतोय आपला मूर्खपणा .पण तो ज्यावेळेला जागृत होतो तेव्हा तुमच्यामध्ये जे वशिवात्माचे जे ऐक्य आहे जे ज्ञानेशांनि सांगितलं आहे ते जागृत होऊन तुमच्या नसा -नसात वाहू लागतं आणि तुम्हाला जाणवतं ह्या चैतन्य लहरीमुळे की प्रत्येक मनुष्य आपल्या शरीरातच आहे .प्रत्येकाकडे लक्ष दिलं म्हणजे कळतं हा कुठे ,हा कुठे ,हा कुठे ह्याला कुठे धरलेलं आहे कोणच चक्र धरलेलं आहे . तत्वात उतरल्या बरोबर सगळीकडे आपल्याला फिरत येतं . समजा जर एखाद्या झाडाला कीड लागलं . आपण बाहेरून त्याला ठीक करायचं म्हटलं तर होत नाही पण त्याच्या गर्भात आपण पाणी घातलं तर ते पाणी बरोबर त्याच्या मधोमध चढून त्याच्या तत्वात जाऊन सगळीकडे पसरतं आणि भिनित .तसंच हे तत्व आपण एकदम धरल्याबरोबर सगळ्यांच्या तत्वात आपण उतरतो . मग कोण इंग्लिश ,मग कोण फ्रेंच आणि कोण स्पॅनिश सगळे एक होऊन जातात ,सगळे एकजीव होऊन जातात आता हे तुमच्याबरोबर भेटले कथे एकजीव झाले .ते त्या समुद्रात उतरायला पाहीजे .तिथे विरिळाळायला पाहीजे . हे नसते आपण जे आपल्या वर्ती लादून लहान - लहान आपल्याला करून हे एक - एक थेंब इकडे - तकिडे भांडत बसलेले कारण आपल्याला एक -एका थेंबाला अस वाटत की उद्या सूर्य आला आपण संपणार पण तेच जर तुम्ही समुद्र झालात तर त्याच समुद्रातून जे मोठे मोठे ढग होतील ते हिमालया पर्यंत पोहोचणार आहे . तेव्हा समुद्र हे झालं पाहीजे . लहानशे अशा कृष्ण गोष्टींना घेऊन आपल्याला संपवून घ्यायला मग तुम्ही महाराष्ट्रातले जीव नाही . हा महाराष्ट्र आहे . त्यातलं महान तरी तुमच्यात यायला पाहजि . आणि ते महान तत्व तुमच्यात फार मोठं आहे हो ते भक्तीच केवढं मोठं आहे ह्या महाराष्ट्रात . इथे एवढे मोठे - मोठाले संत झाले आता मात्र तुम्ही संतांचा छळ तर करणार नाही ना , त्यांना असा त्रास तर देणार नाही आता माझा एवढा उदो - उदो केला तुम्ही . मी तुमची आई आहे पण आमच्या संताना खूप त्रास दिला आहे सगळ्यांनी आणि आता परत ते होणार नाही जर कोणी प्रयत्न केला तर त्याला तिथेच फटका मळिणार आहे हे जाणून असलं पाहजि . तेव्हा आता तुम्ही संत होऊन घ्यायचं . संत होऊन घायच म्हणजे काय हिमालयावर जाऊन बसायचं आहे . एखाद्याच्या मार्गे लागले म्हणजे लागले असं नाही . अर्धवट काम जाऊन बसलेलं ,लग्न केलं ,मुलं झाली ,सगळं व्यवस्थित ,संसार सोडून कुठे जायचं नाही . समर्थ ज्यांनी सुद्धा सन्यास घेतला होता कारण त्यांची व्यक्ती अशी होती ते हनुमानाचे अवतार होते . म्हणून जरी त्यांनी लग्न नाही केलं , तरी सांगितलं आहे की संसार सांडुनी कुठे जाऊ नये . ज्यांनी संसारात राहयला संसारात राहायचं , लग्न करायचे , मुलं - बाळ व्हायचे हे सुद्धा एक यज्ञ आहे . पण कायद्यात राहिलं पाहजि कायद्यात सगळं झालं पाहजि आता त्यात सुद्धा भांडा - भांडी त्यात आज काल मुलीच्या याला आदण देणे , पैशे देणे , मग विधवा झाली मग अमक - तमक . बायकांच्या बरोबर सगळं छळून -छळून काढायचं आजच एक बाई भेटायला आली नवरा दारू पति , मुलांना काही खायला नाही , ती बघिरी एवढ्या मोठ्यांची बायको आणि कोणाच्याकडे भांडी घासते कारण नवरा दारूडा . पण मला एक फार बार वाटलं की ह्या ग्रामपंचायतीनी असा नरिणय घेतलेला आहे की जो मनुष्य दारू पेयिल त्याच्यावरती काहीतरी म्हणजे शक्ति होणार . पेश्यांची होई ना .आता असं सगळीकडे झालं तर पुष्कळांचे दारदिर जाईल आणि दारूच एक आहे . वशिष् क इकडून दारूची बाटली आली की तकिडे लक्ष्मी नघिली . पण सुटता सुटणार नाही .

उगीच लेकचर देऊन सुटणार नाही . काही गोष्ट सुटणार नाही हे मला समजत मी आई आहे . जबरदस्ती काही तुमच्यावर करणार नाही पण उद्या तुमच्या आत्म्याला तुम्हाला भेटूद्या , सुटणार , लगेच सुटणार . सर्व सवयी सुटतात . आता ह्यातले हे जे लोक आलेले आहेत त्यातले अर्थ लोक कामतन गेलेले आहेत . शकिलेले आहेत . पुष्कळ मोठे आहेत , वदिवान आहेत , पण ह्यांनी तकिडे इरगज घ्यायला सुरवात केली . म्हणजे चरस , गांजा जे तुम्ही कधी जन्मात पाहिलं नसेल ते घ्यायचे आणि तश्याच मेलेल्या स्थितीत माझ्याकडे आलेले आहेत . एका दविसात त्यांनी सोडलं कारण त्यांची शक्ती जास्त आहे . एखाद्याच्या मार्गे लागले म्हणजे लागले असं नाही . अर्धवट काम नाही . आता इथे बघा . प्रोग्राम सुरू झाला . आता पुष्कळ ठिकाणी प्रोग्राम झाले . आमचे अशे हजारी माणसं आले . करत करत नमियाने होत - होत दहा माणसं राहतात सहजयोगात . त्याला पाहजि जातीचे ! सांगितलंलंच आहे . म्हणजे हे लोक जातीचे पक्के दिसतात . जे एकदा आले की लागले त्या कामाला . पण तसं आपल्याकडे नाही . आज काल म्हणजे लेच - पीच काम आहे . गबाळ्याचे काम नोहे रे ! सगळं सांगून ठेवलेले आहे . मला सांगायलाच नको काही . पण ते नुसतं वाचायचं म्हणून वाचायचं . चांगलंय कविता आपली वाचत बसायला चांगली आहे . पण त्यात काय लहिलेलं आणि आम्ही कस वागायला पाहजि ते सगळं सहजयोगा बदल सांगितलेलं आहे की कसा स्वाध्याय झाला पाहजि . कस माणसाला पुढे वाढलं पाहजि , कोणची स्थिती आपण मळिवू शकतो . बाकी जगातली ही संपन्नता आणि ही मळिवलेलीच मंडळी आहेत न मग ती कशाला तुमच्या इथे आली आणि कशाला येऊन तुमची माती डोक्याला लावतात ? तिथे लोळत पळेत ? ह्या माती मध्ये काय वशिष् आहे . आपण त्या पुण्याईच्या राशीवर बसूनसुद्धा जर त्या पुण्याई मुकलो तर परमेश्वर काय म्हणणार आहे . अरे बाबा तुला एवढं दिलं होत . तुझ्या पायाखाली पुण्याई आणि तू त्यातलं काही मळिवलं का नाही ? बरं सांगणारे सगळं हे सांगून गेलेत . काही नवीन मी सांगते अशातलं नाही . तेव्हा ते घ्यावं , घेतील होतील हे पार . काल आता आम्ही अमळनेरला होतो , नाही संगमनेरला . जवळ - जवळ सात हजार माणसं होती . सगळ्याच्या सगळे पार झाली कबुल , पण त्यातले जमणार कती ? त्यात काही दंड-शहाणा एखादा आला की तो लागला सांगायला . एक गृहस्थ येऊन सांगायला लागला की असं कुठे शास्त्रात लहिलेलं आहे म्हटलं काय दारू पणि शास्त्रात लहिलं होत ? का बडि ओढणं लहिलं होत ? तुम्ही सगळं शास्त्रात बघून करता का ? जे चांगुलपणाचा काम ते करायला काय हरकत आहे आणि आहे शास्त्रात . नाडी ग्रंथात लहिलेलं आहे . त्याच्यानंतर मार्कंडेय स्वामीनी लहिलेलं आहे . सगळं वर्णन आहे पण पसायदान जे आहे ते संबंध ह्याच आहे . पण त्यातला खोलवर अर्थ बघायचा नाही . आणि मग ते एक येऊन बसलेलं पंडितजी म्हणे की , हे आहे असं कस होतच नाही असं

शास्त्रात . मोठे शास्त्र शकिलेले दसितात. तुम्ही काय भलं केलं कुणाच . आपले खशि भरण्या पलकिडे आणखीन काही केलं का? तर मग काय बुवा-बाजी, बुवा-बाजी करतात, आपण बघतोय की नाटक झालेत, इतके काय काय झालेत. पण तरी तेच, अस का? आणजे सत्य तकिडे आपण का चकिटत नाही. सत्याला आपल्याला चकिटी का नाही. त्या शिवाजी रायांनी साधे मावळे घेतले आणखीन संबंध जकिून घेतल. नुसता एकच मंतर म्हणायचे - हं श्रीची इच्छा. आहो पण श्रीची इच्छा जी आहे ती आम्ही तुमच्यात आम्ही जागृत करतो तरी सुद्धा तुम्ही का जमत नाही त्याला? काय असं झालेलं आहे? एवढी का गूलानी आली मला समजत नाही. गांधीजींच्या स्वातंत्र्याच्या वेळेला आमचे वडील -आई इतक्यांदा जेलला गेले. आमचे आम्ही एवढे श्रीमंत लोक. आम्ही झोपडीत राहिलो. आमची काय-काय दुरदशा झाली . सगळं आम्ही सहन करून घेतल. त्या वेळेला नुसतं स्वातंत्र्य मळिल. त्याची काय हे आहे ते दसितंच आहे म्हणा पुढे. पण हे स्वच तंत्र मळिवण्यासाठी का मेहनत करू नये आपण. त्यांनी सर्वच प्रश्न मटिणार आहेत. सगळंच भलं होणार आहे. सगळेच आनंदाच्या सागरात पोहणार आहेत आण परमेश्वराचा कषेमच तुमच्यावरती येणार आहे. मग कश्याला घेऊन नाही घ्यायच? कृष्णाने सांगितलं होत का खोटं सांगितलं होत का? इकडे हरे राम हरे कृष्ण म्हणत जायच आण कृष्णाने जे सांगितले आहे - " योग कषेम वाहम्यहं!" आधी योग होईल. योग शिवाय कषेम नाही. अस कृष्णाने सांगितलेलं आहे. नाही तर तो उलट म्हणाला असता. कषेम योग म्हणाला असता. पण ते इन्शुरन्सच्या ह्याच्यामध्ये लहितील. योग कषेम वाहम्यहं! म्हणजे कोण इन्शुरन्स वाले आपल योग कषेम काढतील मेल्यानंतर ते आपल्याला पटत. पण जे खर आहे ते पटत नाही. तथिच मला एक समजवायच आहे. एक आई स्वरूप आईला अस वाटतं कारे बाबा. तुझ्या जवळ आहे सगळं. हे सगळं म्हटलेलं आहे ना? तुजपाशी ते घ्यायच नाही का ? सगळं ठेवलं आहे न वाढून मग ते घे. आम्ही काय मेहनत केली , कसा स्वयंपाक केला ,काय ते रुचकर आहे का नाही, ते तू खाऊन तर बघ. आण खाल्यावर पचवल पाहजि. जर ते पचवल नाही, ते अंगी लागायच नाही. अंगी लागल पाहजि. एक सर्व साधारण भाषेमधे समजवून सांगायच म्हणजे - अस आहे की सगळा उत्साह फार असतो आपल्यात. पण तो कृष्णकि नसला पाहजि, तो कृष्णकि नसला पाहजि. सातत्यानी सातत्यानी ते झाल पाहजि. तरच त्याला काही अर्थ आहे. तुम्ही जर नुसता एका वेळेला उत्साह दाखविला एखाद मोठ उत्साह करून आपण जर काही बी पेरल तर त्या बी ला बघायला नको. त्याची रोप यायला नको. ते रोपाला नीटपणे पाणी द्यायला नको. आण जपून त्याच वृक्ष वाढायला नको का? आण त्या वृक्षाला मग फळ लागायला नकोत? असा आपण आपल्याला प्रश्न वचिरायचा. आईच काही म्हणणं नाही. मला तुम्हाला द्यायच आहे. तुमच्या कलिया तुमच्या हातात. पण एकदा जर का कलिली दिली तरी वारंवार ते बघायला पाहजि. नाहीतर सगळंकाही वाया जायचं . तेव्हा आता सगळ्यांनी पूर्णपणे दृढ - नशिचयानी मनामध्ये असा वचिरा करून की आईनी आम्हाला जर कुंडलनीची जागृती दिली तर आम्ही त्याच्यावर मेहनत करू. आधी काहीही तुम्हाला मेहनत करावी लागणार नाही. बी ला आपण जेव्हा पेरतो तेव्हा ही आई पृथ्वीमाता ही तिला रूप देते. त्याच्यातून अंकुर नघितो. पण नंतर तुम्हाला मेहनत करावी लागते. तसंच हे अंकुरलेलं तुमचं जे आहे त्याला तुम्हाला सांभाळाव लागत. एक महिना जरी तुम्ही व्यवस्थिति मेहनत केली तर तुम्ही जमून स्वतः चे गुरु होता. त्याला काही सोडायला नको. काही करायला नको. सोडायच काय त्याच धरलंच नाही तर सोडायचं काय ? पण एक महिना तरी अगदी व्यवस्थिति त्याला मेहनत केली पाहजि. आण ते अगदी सोप काम आहे. त्याच्यासाठी आम्ही तयार आहोत. आता पुण्यालाच येऊन राहणार आहे. तेव्हा तुमच्यावर वाटेल तेवढी मेहनत करू या. पण पहिल्यांदा तुम्ही स्वतः बदल एवढं लक्षात घ्यायच पाहजि की तुम्ही फार पवतिर भूमीत बसलात आण तुम्ही सगळेच्या सगळं जशे तुकाराम बुवा वमिनात गेले तशे जाण्याला सिद्ध होऊ शकता. तेव्हा ती सिद्धता तुम्ही मळिवली पाहजि. आज हे लोक तुमच्याकडे आलेत इथे. उद्या तुम्ही लोक तकिडे जाऊन त्यांना शकिवू शकता. हि गोष्ट अगदी खरी. तुम्हाला अजून आपल्या बदल कल्पना नाही . ही पण दुसरी गोष्ट आहे. म्हणून मी तुम्हाला पूर्णपणे ही कल्पना दलिली आहे आण कृपा करून आता हे स्वीकाराव. हे जे दान आहे ते घ्याव. मी काहीच देत नाही. हे परमेश्वराच जे वाहत आहे ते घेऊन घ्याव आण स्वतः तन ते बघून घ्याव. जेव्हा तुम्हाला कुंडलनीची जागृती होऊन आणखीन ब्रह्मरंघर छेदन होईल तेव्हा त्याच्यातून अशे थंड-थंड गार -गार वारे येतील. त्याच्याबद्दल आदशिकाराचार्यानी संस्क्रुतात म्हटलेलं आहे - सलीलम सलीलम ! थंड - थंड अशे वारे येतात अगदी गार वाटत आतून आण हातामध्ये असं गार-गार गार - गार सगळीकडे वार लागत. थंड - थंड म्हणजे संबंध हे सृष्टी चैतन्यमय, चैतन्यमय आहे. जी शक्ती ज्या शक्तीच्या द्वाारे हे सगळं रोजच काम सहजगत्या जे जवितं कार्य घडत असत. जेवढा जवितं कार्य घडत असत ते संबंध घ्या. चैतन्यामुळे ह्या ब्रह्मशक्तीमुळे घडत ही परमेश्वराची प्रेमांशी शक्ती आहे ती सर्वप्रथम आत्मसाक्षात्कार झाल्यावरती हाताला लागत. पण तुकाराम फक्त एकटे होते. त्यांना कोणीही साथीदार नव्हता म्हणून त्यांनी कविता लहून ठेवून दिल्या ते समजणारे सुद्धा कमी त्यावेळेला. उलट दृष्ट त्यांना वाटल आपलं पाय येतो. माझ्याही मागे लागतात म्हणा. पोटावर पाय येतो म्हणून त्यांना त्रास द्यायला लागले. पण तुम्ही शहाणपणा धरावा. आण हे हृदयात धरून ते सत्य ते बाळगावं आण नंतर आत्मसाक्षात्कार झाल्यावर त्याच संगोपन करून बरोबर ह्या पूजनीय दशेला उतराव. ही पूजनीय दशा तुम्हाला फारच अगदी सहजच मळिणार आहे. तर सर्वाना वनिती आहे की सर्वानी आत्मसाक्षात्कार घेऊन नम्रपणे तो स्वीकारून आण त्याच्या पुढच्या मारगाला लागून इतर सर्वांचं सुद्धा भलं करा. तुम्ही एवढा उत्साह दाखवला. इतकं परेम दाखवलं. ह्या सगळ्यांना बघून सुद्धा अगदी आश्चर्य वाटल की बघा कस हृदय उघडून सगळ्यांनी म्हटलेलं आहे. तेव्हा जरी दर्शन म्हणजे पायावर येणं. ते जरी नसलं तेवढं जमायच नाही. तरी सुद्धा काही हरकत नाही. आपण पायावर सर्वांच्याच जातो. सगळ्या देवळात फिरलो. तथि आहेतच सगळं ते. पण आता तुम्हाला कळेल की पंढरीला तुम्ही गेले तर तथि काय आहे. आतापर्यंत दगडच होते ते. पण आता तथि गेल्यावर चैतन्य केवढं त्याच्यातून वाहतंय. म्हणून पंढरीनाथ खंडोबा काय ते कळणार नाही. खंडोबाला आपण शंभरदा जातो. जेजुरीला जातो. तथि जाऊन एवढा गोथळ घालतो. पण खंडोबा काय ते कळत नाही. आता जाऊन बघितल तर चैतन्यच वाढून राहिलं आहे. त्रहतरहेने तुम्हाला लक्ष्यात येईल की हे चैतन्य वाहतंय सगळीकडे म्हणून हे खंडोबा आहे. पृथ्वी तत्वातून आलेलं वरती आहे. आता ह्या सगळ्या ज्या आपल्या महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती, तुळजापूरी भवानी म्हणा कवि माहूरची, माहूरगडावरची कवि आपलं कोल्हापूरची ह्या सगळ्यांचं काय महत्त्व आहे हे लक्ष्यात घेतल पाहजि. कोल्हापूर महालक्ष्मीच्या देवळात जाऊन आपण उदो उदो अंबे म्हणतो म्हणजे ती कोण तीच तर कुंडलनी. कशाला महालक्ष्मीच्या देवळात जाऊन म्हणायच कारण मध्य तत्वामध्ये महालक्ष्मी आहे. मध्य तत्वामध्ये महालक्ष्मी आहे आण तिथिच त्या तत्वातूनच उदे उदे अंबे म्हणतो. ती कुंडलनी जागृत होते. म्हणून तथि महालक्ष्मीच्या देवळात आपण जाऊन असं म्हणायचं हे सगळं जे आहे त्याच काय महत्त्व आहे. आपण आता वर वर करत असतो. अष्टवनीयक म्हणजे काय हे सगळं काय आहे. त्याच तत्व त्याच माहात्म्य हे समजलं पाहजि हे सगळं ज्ञान जे आहे हे मुळातल ज्ञान आहे. हे मुळातल ज्ञान आहे बाकी जे परदेशातल ज्ञान आहे ते झाडाच ज्ञान आहे. त्यांना मुळाच ज्ञान नाही. ते आपल्याला असून आपल लक्ष्य नाही. तेव्हा झाडाच ज्ञान असून उपयोगाच काय मुळाच ज्ञान असायला पाहजि. तेव्हा ते मुळाच्या ज्ञानाकडे वळले आहे आण आपल्यात ते आहे थोडं बहुत आहे पण ते बरोबर व्यवस्थिति आपण जाणून घेतल पाहजि. आण त्यासाठी एक वशिष त्रहरी चैतना असायला पाहजि. ज्याला आत्मसाक्षात्कारी चैतना अस म्हटलं आहे. ती चैतना तुमच्यात आली म्हणजे सगळं एकदम तुमच्यात येईल त्याला काही वाचन नको, शकिषण नको, काही नाही . कोण तुकाराम बुवा आपले युनिव्हर्सिटी वगैरे गेले नव्हते. पण कुठल्या कुठे पोहचलेले लोक आहेत नामदेव कुठे होते अशे गेलेले कवि एकनाथांनी असं काही केल. गोर कुभारांनी असं काही केलंय का पण नरिणुण आण सिगुणाच्या काय सुंदर - सुंदर कविता लहून ठेवलेल्या आहेत. त्या कुठून आल्या. ते सगळं आपल्यामध्येच आहे ज्ञान ते सगळं ज्ञान ह्या आत्मसाक्षात्काराने त्याच्या प्रकाशात तुम्हाला जाणवेल तेव्हा सगळ्यांना अशी वनिती आहे की आत्मसाक्षात्कार घेण्याच्या आधी आतमध्ये प्रतजिजा करायची की आई आम्ही ह्याच्यामध्ये वाढू आण ह्याच्यामध्ये आम्ही तूत होऊ आणखीन पुढच्या मारगाला लागू. एकदा दवि पेटवला म्हणजे मग त्याला वरती ठेवतात. जमनीवर ठेवत नाही. म्हणजे सगळ्यांना तो प्रकाश देतो दवि पेटवल्यानंतर त्याच कार्य काय, प्रकाश देणे. त्याच्या आधी सगळी भक्ती झाली त्याच्या आधी सगळं झालं. आता दवि पेटवला आता प्रकाश देतो आता प्रकाश दिला पाहजि आण तिसंच आता होणार आहे. तुम्ही सगळे इथे जे आलेले आहात त्यांना सगळ्यांना आत्मसाक्षात्कार होईल अशी मला पूर्ण आशा आहे कारण ज्या भूमीवर तुम्ही बसला आहात ती अत्यंत पवतिर भूमी आहे. परमेश्वर तुम्हाला सुबुद्धी देवो. अनंत आशीर्वाद देवो ज्याने तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात आनंदात, सदासर्वकाळ चरितर राहाल. आता गावकरी लोकांना एकदा प्रश्न असला तर वचिरा. पण व्यवस्थिति वचिरायचं नाहीतर आम्ही परवा आता गेलो एक दारुडे वचिरायला लागले आता त्यांना काय उत्तर द्यायच मलाच समजेना , म्हटलं जाऊ द्या. जे पडिऊन आले त्यांना करायच काय? बाहेर करा. आणखीन काय वेड्यासारखं काही वचिरायच नाही. शहाणपणाने वचिरा. मुलांनी बोलायच नाही. थोडं शांत रहा. आता बसले तसेच पाच मनिटि आणखीन शांतता ठेवा. आत्मसाक्षात्काराचा प्रोग्राम आम्ही करणार आहोत. पण पाच मनिटि शांत बसायला पाहजि. जरा चित्त शांत व्हायला पाहजि. जर एखाद्याला प्रश्न असला तर वचिरा नाहीतर सोडून टाका. कारण वाद - वविद करून काही होणार नाही. वाद वविदानी काही मळिणार नाही. रामदास स्वामीनी म्हटलेलं आहे. मटि वाद संवाद ऐसा करावा. ज्याने वाद वाढेल तसं नाही . आता दुसऱ्यांना बघू नका. एक मनुष्य आला की लगेच डोळे तकिडे. लक्ष इकडे ठेवायच. लक्ष इकडे ठेवा. लक्ष कुठे आहे. लक्ष इकडे पाहजि . थोडावेळ चित्त एकाग्र. लक्ष इकडे पाहजि. लक्ष इकडे तकिडे कशाला घालायच. लक्ष एक मनुष्य आला की लक्ष मुलगा रडला की लक्ष. लक्ष चित्त एकाग्र असायला पाहजि. शांत चित्त असलं पाहजि. बरं तर आता आपण आत्मसाक्षात्काराचा प्रोग्राम करूया. अगदी सोप काम आहे. पहिल्यांदा सगळ्यांनी अशे हात ठेवायचे. मधून उठून बाहेर जायचं नाही ,दुसऱ्यांना त्रास द्यायच नाही . सगळ्यांनी शांतपणानी अशे हात ठेवायचे . आता डोळे मट्टिन घ्या. उजवा हात जमनीवर ठेवायचा बाजूला , अगदी सहजगत्या ,सहजगत्या काही प्रेशर नाही झालं पाहजि. साध असं काही वजन नाही पडलं पाहीजे. साधं अगदी असं बसायचं. आता ही पृथ्वी मी आधीच सांगितलंय. त्यातल वशिष म्हणजे इतकी पवतिर पृथ्वी . तेव्हा गणेशाला मनामध्ये नमन करून असा हात ठेवायचा मनामध्ये. (उजवा हात जमनीवर) लक्ष माझ्याकडे, लक्ष माझ्याकडे बघा. या पृथ्वीला नमन करून श्रीगणेशाला नमन करून असा हात ठेवायचा मनामध्ये . हातात गार-गार वाटतय का बघा. हातात गार आल्यासारखं वाटतय, डोळे उघडे ठेवायचे. सध्या डोळे बंद करू नका. मग सांगते, डोळे बंद करायला. ही पृथ्वी आहे न ही सगळ्यांचे ताप ,पाप सगळं ओढून घेते. इतकी कमालीची पृथ्वी आहे तुमची. तो पृथ्वीचा भाग तुम्हाला परमेश्वराने दलिला आहे. जास्त काही मला मेहनत करायलाच नको इथे. वाटतंय हातात गार, वाटतंय का? येतंय हो म्हणा तोडानी हो म्हणायच. आता उजवा हात माझ्याकडे करा आण डावा हात असा (आकाशाकडे) म्हणजे आकाश तत्वाकडे. आपल्याकडे जे जे वचिरा वगैरे अशे येतात ते जाण्यासाठी अहंकार मनुष्यामध्ये अहंकार फार आलेला आहे. दोन पैसे आला की अहंकार. एकाग्र बसा , एकाग्र . उजव्या हातात येतंय. खालून जर गार वाटत असलं तर अस करून घ्यायचं. पुष्कळांना खालून गार वाटेल त्यांनी असं करून घ्यायचं, खालून

असं वर . ज्यांना असं वाटत असेल त्यांनी आता उजव्या हाताकडे लक्ष ठेवा. उजव्या हातात येतंय का बघायचं, येतंय? आता ही , हेच चैतन्य आहे हे दोन्हीकडून म्हणजे आपल्याकडे संतुलन नाही. म्हणून हे संतुलनात तुम्हाला बसवलं मी. आता डोळे मट्टून दोन्ही हात वर करायचे अशे. आकाशाकडे अशे. मान अशी मागे टाकायची आणि म्हणायचं की हीच काय परमेश्वराची परमशक्ती आहे . मनात म्हणायचं. हीच काय ब्रम्हशक्ती आहे , हेच काय वशिवव्यापी चैतन्य आहे. असा प्रश्न करायचा श्री माताजी ही परमेश्वराची शक्ती आहे का? अशे तीनदा प्रश्न वचिरायचे . आता हात खाली करा. डोळे उघडा हळूच. डावा हात माझ्याकडे करायचा. उजवा हात डोक्यावर बघा. गार येतंय का डोक्यातून. आधी गरम येईल ,आहे? मुलांना लवकर येत. मोठ्यांना जरा कमी . हं.. ,आता दुसरा हात घ्या. उजवा हात. अगदी सोप काम आहे बघा. हा तर हजारो लोकांची कुंडलनी जागृत होते. तर एक गृहस्थ म्हणायला लागले असं कास शक्य आहे. म्हटलं होते समजायचे होते तर मग त्या व्यक्तीला काहीतरी मानलं पाहजि न . काहीतरी असल्याश्रविय का होतंय. काहीतरी असलच पाहजि. हा बघा येतय ना. आता परत हा हात एकदा ,आता बघा. कती वरपर्यंत येतंय ते बघा. कुठपर्यंत येतय अगदी फवार्यासारखं वर येतंय हं.. आता नमस्कार करून मनामध्ये नशिचय करायचा की, आम्ही सहजयोगाला लागू आणि पूर्ण प्रयत्न करू. सगळ्या वाईट सवयी सोडून टाकू. इतकं माताजीच्या समोर तर ते होणारे सगळ्या आमच्या वाईट सवयी सोडू देत आणि आम्हाला सहजयोगामध्ये वृद्धगित होऊ देत असं मनामध्ये म्हणा, म्हणजे बघा कळेल तुम्हाला (.) आता एकदम आतमध्ये शांत वाटेल बघा. काहीही वचिर येणार नाही. माझ्याकडे बघा. काहीही वचिर येत नाही आहे. वचिर थांबलेत. तुम्ही टोप्या सुद्धा काढल्या नाहीत. मी नेहमी लोकांना टोप्या काढा म्हणते. कारण जरासा थोडासा परणाम येतो. बघा आता. आता बघा परत येतंय का गार. डोक्यात वचिर करायचा नाही . लक्ष इकडे, टाळू कडे ठेवा लक्ष. हं.. तकिडे येतंय का सगळ्यांच्या ? त्या साड्डला ,काय हो ? मांड्या घालून बसा. जरा मांडी घाला. पाय खाली सोडून बसलेत . ते बरोबर नाही. मांड्या घालून बसा . हं.. मांडीच बर असत. पाय सोडून नाही बसायचं. दुसऱ्या हातानी बघा आता येतंय का? बोलायचं नाही बोलायचं नाही. ह्यांच्यानंतर शांत राहा. शांती शांती जी मळिली आहे. शांतीची पै शांती म्हणजे शांती ची जी शांती आहे त्यांच्यावर जी शांती आहे ती गाठली पाहजि. शांतीची पै शांती म्हणजे शांतीच जे तत्व जी शांती ती शांती आपल्या इथे स्थापति झाली पाहजि. शांत राहायला पाहजि. छान वाटतंय ? हात खाली करा. डोळे मट्टून एक दोन मनिटि डोळे मट्टून राहायचं दोन मनिटि डोळे मटि बघा सगळीकडून गार-गार वाटतंय बघा. गार येऊन राहलय. वाटलं तर उजवा हात जमनीवर ठेवा. डोळे मट्टून घ्या . कबीरांनी म्हटलेलं आहे की , संतजन उत्तर गये पार ! हां.. आता दोन्ही हातानी बघा. आता तुमच्यासाठी फोटो आणलेले आहेत ते इथे तुमच्या सेंटर वरती आम्ही ठेवणार आहोत. जे मंडळी सेंटर वरती येतील त्यांना फोटो मळिलील. तसंच सेंटर वर येऊन ध्यान - धारणा कशी करायची ते शकिल पाहजि . नुसतं एकदम उफाण आल्यासारखं नाही करायचं . शांत चित्तानी सगळं मळिवून घेतलं पाहजि आणि मळिवून एक गुरुत्व साधन केलं पाहजि. म्हणजे श्री तुकाराम बुवांच्या आत्म्याला कंवढा आनंद होईल. कती त्यांना सुख समाधान मळिल आणि त्यांना वाटेल की झालं माझं कर्तव्य पूर्ण झालं . अशी संधी त्यांना द्यावी हे विशेष आशीर्वादाची गोष्ट आहे. आमचा अनंत आशीर्वाद. तुम्हाला अनंत आशीर्वाद आहे.

1985-12-27, Devi Puja

27 डिसेंबर 1985

Devi Puja

Brahmapuri (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Devi Puja Talk, India, 1985-12-27

Time: 26 minutes 56 seconds to 29 minutes 56 seconds. (26.56 To 29.56)

आता तुम्हांला काय सांगायचं तुमची स्तुतीच करत होते सगळ्यांना. सगळ्यांजवळ मी तुमची स्तुती करते, की तुम्ही मूर्खासारखे वागू नका, असं त्यांना सांगतेय मी. तेव्हा तुम्हांला तसं सांगायचं की तुम्ही ह्यांचं अंधानुकरण करायचं नाही. आपलं जे आहे ते फार मोठं आहे. आपला वारसा आहे तो सांभाळला पाहजि. नुसतं आपण बाहेरच्या लोकांना बघून तसं वाग्याला लागलो तर आपण मूर्खात नघिणार. त्यांना काही संतुलन नाही. त्यांच्या जीवनात काही संतुलन राहिलेलं नाही. एकीकडे वहावलेलं जीवन आहे ते. हे मी पाहून आले ना आता. बारा वर्षं तिथी राहून आले. तप केलं बारा वर्षाचं. बारा वर्षांत तप होतं म्हणतात. (हास्य) तसं तप झालं माझं. आणि आता त्यांचं अंधानुकरण करू नका एवढेच सांगायचं. पण 'जुनं ते सोनं' जरी असलं तरी जुनाट जे आहे ते चांगलं नाही. जुनाट नको. 'जुनं ते सोनं' पण जुनाट जे धरून बसले ते नको आणि जुनाट सुद्धा आत्ता आतताच आलेलं आहे, म्हणजे बायकांना छळणे मुसलमानांपासून शकिलो आपण. इंग्लिश लोकांपासून डावरी देण्याचं शकिलोय. मुलींना डावरया दयायच्या, आता कशाला? आता आपला असा नवीन नियम झालेला आहे, त्या नवीन नियमांमध्ये आपल्याला काही डावरी दयायला नको. मुलीला अर्धी पुरोपट्टी दयायची, मुलींनी अर्धी पुरोपट्टी घ्यायची ही पद्धत बरोबर आहे. पण मुली घेणारही नाहीत आणि देणारही नाहीत. तेव्हा त्यांचं जे आहे ते शक्याचं. आपली जी नम्रपणाची वस्तूक आहे तीच ठेवायची. व्यवस्थित राहायचं. जसं आपल्याला पूर्वजांनी सांगितलंय तसं राहायचं. पण जुनाट ज्या वस्तू झालेल्या त्या फेकून टाकल्या पाहजित. जुनाटातल्या पुष्कळ वस्तू आहेत त्या म्हणजे ब्राह्मणांचं साम्राज्य जे पसरलंय देवळामधून ते काढलं पाहजि. सगळ्यांनी मूर्खात काढलंय आपल्याला. हे करायचं, उपास करायचे. शंभरदा सांगितलं उपास-बपास काही करायचा नाही. शरीराला जे उपयुक्त असेल ते करायचं, पण तरी माताजी उपास सुटत नाही. आणि सगळ्यात जी जुनाट घाणेरडी वस्तू आहे ती म्हणजे तंबाखू. ती आपल्याला सुटत नाही कारण आपल्यामध्ये तेवढी शक्ती नाही. तंबाखू, मसिरी हे सगळे घाणेरडे प्रकार, तंबाखू आणलं कोणी? तंबाखू हा शब्द आला कुठून? आपल्याकडे पूर्वी तंबाखू संस्कृतात हा शब्द नाही. आपल्याकडे तंबाखू होत नसे पूर्वी. इंग्लिश लोक घेऊन आले. इंग्लिश लोकांनी आणली तंबाखू, म्हणून आपण त्याला तंबाखू म्हणतो. tobacco पासून तंबाखू असं वापरू लागलो. आपल्या मराठी भाषेमध्ये कुठे आहे शब्द तंबाखू हा कुठलातरी बाहेरून आलाय तंबाखू. मुसलमान आणि मुसलमानांनी आधी ह्याची जराशी चाळण केली, पण तो एवढ्या जोरा-प्रमाणात तो आणला. समिरेट वगैरे हे सगळं अं.. ह्या लोकांनी आणलेलं आहे आणि ह्यांच्या देशामध्ये खूप प्रबळ झालेलं आहे. त्यांनी जाऊन चायनामध्ये सुद्धा अशे अं.. गांजा-बंजा हे केलं होतं तर आपल्या मराठी भाषेत गांजा, चरस वगैरे मी कधी ऐकलं नव्हतं पूर्वी शब्द गांजा, चरस हे ते ह्यांनी काढलं, आता तुम्ही पविन बघा, आणि असं करून इंग्लिश व्हाल तुम्ही असं करायचं असेल तर करा तेव्हा जे दिलेलं आहे. (English)

Time: 34 minutes To 38 minutes 15 seconds. (34.00 To 38.15 seconds)

आता आपल्याकडे साड्यांची पद्धत आहे की चांगलं काठा-पदराच्या साड्या घालायच्या ती चांगली पद्धत आहे. काठा-पदराच्या साड्या घातल्या म्हणजे काय असतं काठ असले म्हणजे आपल्याला मर्यादा राहतात म्हणून बायकांनी काठा-पदराच्या मुलींनी कशेही घातले तर ते चालेल पण बायकांनी, लग्न झालेल्या बायकांनी काठा पदराच्या साड्या घालायच्या. आता तुम्ही जर काठा पदराच्या साड्या सोडल्या तर तुमचं सगळी कला जाणार. तुमच्या सगळ्या साड्यांची कला जाणार. लोकांचं ते जे वणिकामाचं जे आहे ते जाणार. पूर्वीच्या पद्धतीने जर आपण घरं बांधली तर जुनं, जुन्या पद्धतीने जे काही आपल्याकडे सुंदर कलाकारी होती ती आता जाणार जर तुम्ही नाही वापरले तशे तर, ह्या लोकांना तुमची जुनाटचं घरं आवडतात. ती जुनी आहेत ती घरं आवडतात. नवीन नाही आवडत त्यांना. त्याला कारण काय त्याच्यामध्ये सौंदर्य आहे ते सौंदर्य आता जाणार म्हणून आता कायतरी बांधून ठेवायचं. पूर्वीच्या झोपड्या ह्यांना बऱ्या वाटतात. ते पुढे होण्यापेक्षा आता आपल्या हातातनं सर्व कला गेल्यावर मग काही जमणार नाही, म्हणून कलापूरण जे आपलं जुनं आहे ते ठेवलं पाहजि आणि ते सुंदर असतं तर आता आपल्याकडे टोकपदराच्या साड्या कवि त्याला आपण बुगड्या म्हणायचो. काय काय तर-तरुहा असायच्या. बायकांना ते शब्दही माहिती नसणार म्हणून आपण नेहमी अश्या साड्या वापरल्या पाहजित, ज्या आपल्याकडे वणिलेल्या असतात, त्या बरं आहे आणखी विशेषतः लग्न झालेल्या बायकांना तर ते शोभतं जास्त. मला तरी वाटतं काठ पदर नसला तर शोभत नाही. लग्न झालेल्या बायकांनी काठ पदराच्याच साड्या वापरायच्या. ती काही जुनाट पद्धत नाही. जुनं आहे ते सुंदर आहे ते दिसायला छान दिसतं, भरदार दिसतं. त्याला एक तऱ्हेची सभ्यता आहे आपली. आपली संस्कृती आहे ती. त्याला सोडून आपण ह्यांच्यासारखं व्हायचं नाही. ज्या संस्कृतीत आपल्याला उतरायचंच नाही. आपली संस्कृती फार मोठी आहे. पण त्या संस्कृतीतनं जे त्यांचं जे चुकलेलं आहे ते समजून आपण वाटचाल केली तर आपली फार प्रगती होणार आहे. सायन्स करा त्याला हरकत नाही, पण आपली संस्कृती नाही सोडायची. सोडली की ह्यांच्यासारखी स्थिती होणार. मुलं-बाळ मारून टाकतात. नवरा-बायको दोन वर्ष सुद्धा बरोबर राहत नाहीत. सगळे शेवटी जाऊन अनाथाश्रमात राहतात, मरणाची वाट बघत. तेव्हा आपला जो समाज आहे त्याच्यातलं जे चांगलपणाचं आहे ते ठेवलं पाहजि. सगळं वाईट आपण शकून घेतलं पहिलं, शकून घेतलेलं आहे. मुसलमानांचं शकिले आता ह्यांचं आलं ते, त्यांचं शकिले त्यांची जेवढी घाण होती तेवढी आपण घरात आणून ठेवली आहे, त्याने आपल्यात कशी स्वच्छता राहणार? आपण इतके स्वच्छ, चांगले लोक होतो. सगळं हे वाईट आपल्यामध्ये आलेलं आहे ते काढून टाकलं पाहजि. आता पूजेचं महत्त्व काय आहे ते समजून सांगितलंय ह्यांना मी तसंच तुम्हांलाही माहिती आहेच ते सांगायला नको तुम्हांला. पण त्यामध्ये श्रद्धा असायला पाहजि. आता पूजेत सुद्धा हमरा-तुमरीवर यायचं नाही. कोणी पूजा केली याला सहजयोगाला काही महत्त्व नाही. कुणी केली तरी सगळ्यांना एकसारखीच पावते. फक्त तुमच्यात श्रद्धा कती आहे? तुमच्यात श्रद्धा कती आहे? जेवढी तुमच्यात श्रद्धा आहे ततिकंच ते भरणार आहे.

I would to say for ladies can sit little bit of this side. जरा ह्यांना जागा द्या. It's very hot for you, move forward specially people are so hot do not sit that side. असं करा त्या बायकांना बसू द्या थंड, तुम्ही बसा एवढं त्यांना ऊन नाही चालणार पाहणे आहेत ना!

Come along this side. If you had put something them, could have manage it little bit also one must understand that we are doing everything. You must do something about. Everything they arranged just come and sit down that's not good thing is it? You could have such a lot time. Why didn't you put something there to protect yourself. Not difficult now for these you come from this side also you can come this side come.

जरा ह्यांना जागा द्या थोडी मागे होऊन घ्या. You get up from there. Hello, you get up three of you come this side the ladies were...you are ... are you alright? Alright behind you these people can come this side. Little bit move this side. जरासं थोडंसं उन्हात नको पण असं बसलेच आहेत उन्हातच. थोडंसं इकडं आडोसा केला असता. Is it alright? जराशे बसू द्या थोडंसं सावली आहे तकिडे समोर बसा ना. सावली आहे. अहो! समोर बसा ना! बसून घ्या. Hello you come this side there is there is place for you. Yes come here. Ladies go that side, come this side. बसून द्या ह्यांना इकडे. The men can come this side. Yes, the men can come this side. No, no you better come this side. Why don't you move this side a little bit. Also we must think what we can arrange what we can help them like yesterday how they were arrange when I went they didn't know I was going to think come back how (not clear) for me. How they were running. I am also your mother am I not? We should think about that what we can do? How we can help them. Everybody should. जाऊ द्या आता जाऊ द्या. राहू दे, राहू दे. आता काय करता, त्यांनी काय व्यवस्था नाही केली तर बसू देत. You can move a little bit this side. Hello, you move this side a little bit. You can also move a little bit. I don't want to get in the sun you have trouble, but they can move the sound equipment little aside. Just move it a little bit. As soon as the sun comes up you see should be alright but still. असं सावलीतच बसा, इतके सावलीत बसलेत तेवढेच बरे. इकडे सावली नसेल तर समोर बसा, सावलीत बसलेलं बरं. सावलीत पूजेला बरं असतं. मी वरच आहे इथे उभी, असं काही नको. इकडे बसा अशे समोर बसले तरी चालेल. सावलीत घाला तकिडे.

1985-12-28, Public Program

28 डिसेंबर 1985

Public Program

Atit (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

सत्याला शोधणाऱ्या सर्व साधक मंडळींना आमचा प्रणामित असो . अतीत बदल मी ऐकल होत कडिथे पुष्कळ साधक आहेत आणि सहजयोग चांगलाच रंगलेला आहे . इथे आल्याशिविय ते सत्य दरीष्टी समोर आलं नाही . आणि पाहून मला मोठं आश्चर्य वाटलं कथि ठाकिणी प्रथमच मी आले आणि लोकांचा उत्साह त्यांचं प्रेम कति भव्य आहे कति मोठं आहे . आपण नेहमीच सत्याला शोधत असतो . जाणता जाणता आपण शोधत असतो ते सत्य . कारण सत्य हेच प्रेम आहे . एखाद्या बदल आपल्याला जर प्रेम वाटलं तर आपण त्याच्या बदल सगळं काही असेल ते जाणतो , जे सत्य आहे ते जाणतो . बाह्यतः सुद्धा . आणि ते प्रेम आनंददायक असत . तेव्हा ते सत्यच आनंदाचा स्रोत आहे . आपल्याला असं वाटत कसित्य म्हणजे काहीतरी कोरड असेल कारण जे सत्यवचनी असतात ते करारी लोक , बाणेदार लोक आणि हातात नेहमी तलवार धरूनच असतात . त्यांच्या जवळ जायचं म्हणजे अगदी वचिर करावा लागतो . त्यांच्या जवळ जायचं तरी कस एखादा तडाखा दिला तर कस होईल आपलं . सत्य हे प्रेममय आहे , आनंदमय आहे . , सौन्दर्य शाली आहे . सुखमय आहे . ते आपण सत्य शोधत असतो . पुष्कळसे लोक असं समजतात क आमही जर मोठ्या मोठ्या पदव्या मळिवल्या तर आम्हाला आनंद होईल . पुष्कळसे लोक भीतकितेत पडतात त्यांना वाटत क आमही जर मोठ्या मोठ्या बंगले बांधले कवि मोठाल्या गाड्या ठेवल्या श्रीमंत झालो म्हणजे आम्हाला आनंद मळिल . सुख दुःखाचा हा फेरा आहे . हा आनंदाचा सागर नव्हे . सुख तेव्हा होत जेव्हा माणसाचा अहंकार बळावतो . एखाद्या माणसाने उदोउदो केला म्हणजे माणसाला सुख वाटत . आणि त्यांनी मानहानी केली म्हणजे दुःख वाटत . म्हणजे एकाच नाण्याच्या ह्या दोन बाजू आहेत . आज ज्याला सुख वाटेल त्यालाच उद्या दुःख वाटेल . मी बघते पुष्कळसे लोक येऊन मला असं हि म्हणतात माताजी आम्हाला मुलबाळ नाही तेव्हा एक मुल झालं पाहजि . पण त्याच्याहून जास्त लोक हे सांगतात माताजी आमचा मुलगा आहे तो आम्हाला मारतो . आम्हाला त्रास देतो . तेव्हा ज्या गोष्टी मध्ये आपण असा वचिर करतो कथि पासून आपल्याला आनंद मळिल तो आनंद एकमेव असतो . त्याला अशा दोन बाजू नसतात . क हि सुख आणि दुःख , केवळ आनंद असतो . तसा नुसता आनंद आहे , नविळ आनंद , नरिंद जो आहे तो आनंद जर मळियायचा असला तर त्याचा स्रोत आत्मा आहे . आणि तो च आत्म्याचा प्रकाश आपल्याला सत्य प्रदर्शित करून देतो . पुष्कळांना सत्य काय आणि असत्य काय याबद्दल पूर्ण पणे जाणीव नसते . धर्म काय आणि अधर्म काय या बद्दल जाणीव नसते . एक गोष्ट घ्यावी आणि क श्रीरामाने येऊन शबरीची उष्टी बोर खाल्ली . शबरी एक भिल्लीण जातीची होती . ती महातारी होती . तिला थोडेसेच दात होते तनि प्रत्येक बोराला एकेक दात लावून पहिला क माझ्या रामाला असं नाही वाटलं पाहजि क बोर कडवत आहेत कवि त्यात आंबटपणा आहे . इतक्या प्रेमाने तनि ती बोर वेचून ठेवली होती रामासाठी . श्री राम जे साक्षात मर्यादा पुरषोत्तम आहेत त्यांना हा वचिर सुद्धा आला नाही कथि भिल्लीणीने उष्टी केलेली हि बोर आहेत त्यांनी पटकन घेऊन ती खायला पण सुरुवात केली . आणि सीतेला म्हणाले क अशी बोर मी कधीही खाल्ली नाहीत . ते रामच जाणो ह्या प्रेमाची महिमा . तेच जणू शकतात . दुर्योधना कडचा मेवा सोडून श्री कृष्ण वदिरा कडे जाऊन भाजी पोळी खात असत . ते सत्य ते प्रेम एकच आहे . करणाने जेव्हा श्री कृष्णना आव्हाहन केलं कवि वनिती केली म्हणतल तर चालेल अर्जुनाने त्याच्यावरती बाण रोखले होते आणि करणाने म्हणतल क माझा पाय आता अडकला आहे या वेळी तू माझ्यावर बाण रोखू नकोस जर तू वीर असशील तर मी सुद्धा वीर आहे . आणि वीरांवर वीरांनी अशावेळी बाण रोखला नाही पाहजि . तेव्हा श्री कृष्णांनी धर्म सांगितला तो असा कथि ज्या वेळी दरीउपदीची तुम्ही लाज लुटताना पहिली तेव्हा तुमचा हा वीरधर्म क्षात्रधर्म कुठे गेला होता . त्या वेळी तुम्ही कुठे होता ? आणि त्यांनी अर्जुनाला सांगितलं क मार त्याला . मारणच धर्म आहे . तेव्हा आपल्याला जी धर्माची व्याख्या माहिती आहे ती तातपुरती थोडीशी अंधुक . सत्याची सुद्धा आपल्याला माहिती आहे ती सुद्धा अंधूकच आहे .

प्रत्येक गोष्टीला जो पर्यंत आपण गहनतेने समजून घेणार नाही तो पर्यंत सत्य काय आहे हे आपल्याला कळणार नाही आणि त्याचाच फायदा लोक घेतात . कारण आज कलपुगात आपण भ्रमात बसलेलो आहोत . कोणच्याही भ्रामक गोष्टीला आपण लगेच बळी पडतो कारण कलपुगाची स्तुति अशी आहे . आणि त्या भ्रामकतेला आपण बळी पडून हे वसिरतो क अजून आपल्याला सत्य मळिलेलं नाही . मग सत्य जाणायचं कस ? ते बुध्दीने जाणता येत नाही . बुध्दीने जाणता आलं असत तर बुध्दी फार प्रगल्भ आहे लोकांची . एव्हडे बुध्दमिना लोक आहेत क त्यांनी काय सुरु केलय तर एंटमबॉम्ब बनवून ठेवले आहेत . अमेरिकेने एक बनवून ठेवला आहे . एक रशियाने बनवून ठेवला आहे . नुसत बटन दाबलं कसिगळेच्या सगळे संपून जाणार . केव्हड शहाणपण आहे . हे बुध्दचि झालं . लोकांना असं वाटत क मिनाच फार प्राबल्य असल म्हणजे आपल्याला प्रेम मळिणार आणि सत्य मळिणार . तसही मुळीच नाही . नाहीतर मग हि रोजची रडगाणी , सामाजिक प्रश्न हे कुठून उदभवले असते . त्याचा अर्थ असा आहे क अजून आपल्याला ते अचूक मळिलेलं नाही . ते अचूक आपल्याला जाणलेलं नाही म्हणजे काहीतरी कमी राहिलेलं आहे . आणि ते काय कमी राहिलेलं आहे ते म्हणजे कथि जो आत्मा आपल्या मध्ये प्रकाशमय आहे तो अजून आपल्या चित्तात आलेला नाही . हा आत्मा आपल्या चित्तात उतरला पाहजि असं सर्व संतांनी सांगितलेलं आहे . अनादी काळापासून हे सांगितलेलं आहे क , वेदात सुद्धा सांगितलेलं आहे कथि जर तुम्हाला वदि झालं नाही तर ह्या वेदाला काही अर्थच नाही . वदि होणे म्हणजे बोध होणे म्हणजे त्याची जाणीव तुमच्या नसानसात अली पाहजि . सत्याची जाणीव तुमच्या नसानसात अली पाहजि . आज तुम्ही म्हणता क हि लाईफ आहे कारण ती डोळ्यांनी दसित आहे तुमच्या साक्षात डोळ्यांनी दसित आहे म्हणून . मी बसलेली तुम्हाला दसित आहे . याची जाणीव तुम्हाला आहे . तशीच जो पर्यंत तुम्हाला सत्याची जाणीव मळित नाही तो पर्यंत तुम्ही असत्याशीच झगडत आहात .

त्यामुळेच आपण संतांना छळलं , त्या मुळेच आपण धर्माला मुकलो , त्या मुळेच आपण असत्याची कास धरून पुष्कळ लोकांना दुखावलं आहे . स्वतःला त्रास करून घेतला आहे . आणि एका तऱ्हेने आपण सगळे सत्यानाशाकडे जात आहोत . तेव्हा घाबरून माणूस जेव्हा वचिर करतो कथि बुवा असं झालं ? आमही असं काही वाईट केलं नव्हतं मग झालं काय ? कारण एकच आहे कथि तुम्हाला अजून आत्म्याची ओळख पटलेली नाही . आत्मा हा दवियासारखा आहे . हा दवि आमच्या चित्तात आल्या बरोबर सत्य लगेच कळत . आता कुणीतरी म्हणतल क हि देऊळ आहे . आणि हि देऊळ स्वयंभू आहे . तर आमही म्हणतल नाही हे काही स्वयंभू नाही . तुम्ही कशावरून म्हणता क हि देव्यंभू नाही माताजी . तुम्ही पार होऊन बघा मग त्याच्यातून चैतन्यलहरी आल्या पाहजि . जर स्वयंभू असेल तर त्यातून चैतन्यलहरी जातात . हि मंडळी परदेशातून अली होती . याना तुकारामा बद्दल वेगरे काही माहिती नव्हतं . त्यांना घेऊन गेले तथि देहूला . जथि त्यांची तपश्चर्या होत असे . तथि गेल्या बरोबर तथिली माती घेतली या लोकांनी आणि डोक्याला लावून घेतली . सगळे म्हणाले झालं काय तर अही म्हणाले इथे कांरजा सारखे चैतन्य वहात आहे आणि मग काय ह्या मातीच काहीतरी वशिष असलं पाहजि ना . तर त्यांनी डोक्याला लावून घेतली माती . पण ते सर्वसाधारण माणसाला कळायचं नाही त्याला संत व्हावं लागत . संत नरिमाण झाल्याशिविय आपल्या देशाचं . ह्या वशिवाचं काहीही भल होणार नाही .

संत म्हणजे काय तर काही गळ्याला काहीतरी बांधून , डोक्याला फासून तो संत नसतो . संत हा आतून संत असतो बाह्यतः नसतो . राज्या जनका च उदाहरण माहिती आहे आपल्याला कथि राजे होते राज्या सारखे रहात होते . आणि तेच जेव्हा रामाला वनवास मळिला तर अनवाणी चालत होते . जेव्हा राज्यपद मळिले तेव्हा राजा सारखे मुकुट घालून बसत होते . पण ते कोणत्याही गोष्टीला चकितलेले नव्हते . त्याच्या साठी हे सगळं म्हणजे काही व्यर्थ आहे . आता नाटक करायचं म्हणून करायचं . आता तुम्ही म्हणाल ते नाटक आमही करायला तयार आहोत . पण ते नाटक होत . त्याच त्यांना काहीही महत्त्व नव्हतं . त्याला कारण ते सगळे संत स्तुतितात होते . अवतार होते ते . जे संत स्तुतिताले लोक आहेत ते ज्या स्तुतिता आहेत तथिच ते समाधानात राहतात . आणि जे सांगून गेले क "अवघाचिसंसार सुखाचा करनि " , तो कसा करणार बुवा ? पैसे जर कुणाला दिले तर तो दारूच्या गुत्यावर जातो . सुख कुठून येणार ? कुणाला जर मनिस्टिर केलं तर तो पैसे खात बसतो . कुणाला नोकीर धंदा दिला तर तो तकिडे आपलं काहीतरी चालवतो . सनमारागाला काही कोणी उतरत नाही . परविरतन काही होत नाही . काही वशिष घडतच नाही ह्या गोष्टींनी . म्हणजे काहीतरी असं झालं पाहजि कथि माणूस एकदम परविरतनात गेला पाहजि .

आता आपण जर अशा संतांचे उदाहरण घेतलं तर त्यांना नामदेवांना काही सांगावं लागत नव्हतं कथि तुम्ही दारू पळि नका . कवि एकनाथांना असं जाऊन सांगावं लागायचं का कथि तुम्ही हे असं वाईट काम करू नका . त्यांच्या ते मनातच यायचं नाही . तो वचिरच यायचा नाही . ते मन इतकं नरिमळ इतकं शुध्द कथि त्यांच्यात ह्या गोष्टी डोकावायच्याच नाहीत . तकिडे लक्ष्मण जायचं नाही . ते कस ? ती पण आमच्या सारखीच माणस , दोन हात दोन पाय . सगळं आमच्या सारखाच असताना त्यांच्यात असं काय होत कथि ते राजे होते ? ते ज्या मस्तीत राहिले . त्यांना कोणत्याच गोष्टींनी झुकवलं नाही , न राज्यांनी झुकवलं . कोणीच त्यांना झुकवलं नाही . मग ते कोण होते ? ते आत्मज , ज्यांनी स्व चा धर्म जाणला अथे ते स्वधर्मी .

आता आपण असे फार ओरडतो जातीवाद नको , जातीवादांनी हे होत , दहशतवाद नको , अमुक नको तमुक नको . अरे पण कस करणार ? कस करणार तुम्ही ? अजून सुद्धा जर एखादा मराठा बोलायला लागला तर रामदासांचं नाव घेणार नाही आणि एखादा ब्राम्हण बोलायला लागला तर तुकारामाला तुकोबा च म्हणणार . अजून पण म्हणजे आजकाल अजून जास्तच झालेलं आहे . पूर्वी इतकं नव्हतं . आता जातीवाद जास्तच झालेला आहे . त्याला कारण हेच आहे कथि आपण त्या वशिवातल्या आत्म्याचेच एक आहोत हि जाणीव , परत मी म्हणते हि जाणीव आपल्यात नाही . नुसतं लेक्चर देऊन काय होणार आहे . म्हणे हिंदी चिनी भाई भाई . मग आपापसात कशाला भाणडून झाली हो भाईभाई तर . त्याला कारण हे कथि त्यांच्यातला आत्मा जो आहे तो जागृत नव्हता . एकदा आत्मा जागृत झाला म्हणजे तुमच्या संवेदनात , तुमच्या ह्या हातामध्ये कळत कथि दुसरा कोण आहे बुवा ? दुसरा कोणीच नाही . आमच्या समोर उभे आहेत आमच्या हातातूनच कळतं ना याचं हे चक्र धरतेय , हे धरतेय आणि हे असं असं केले म्हणजे ठीक होतंय .

म्हणजे दुसरा कोण आहे हिजाणीव डोक्याची नसते ,हृदयाची नसते तर आत्म्याची असते . आणर्णी ती एकदा आपल्यामध्ये प्रकाशली म्हणजे हे सगळे प्रश्न एकजात मट्टून जातात .

आता अर्थातच याला वरीध लोक करणारच आमहाला . मला असं ऐकायला आलं होत कितलितला सुध्दा कंड्या पोहोचल्या होत्या कि आमच्यावरती बॉम्बगोळे घातले वेगरे . पण अजून तरी असा कोणी पैदा नाही झाला बॉम्बगोळे तर सोडा म्हणा सुध्दा कुणी चालवू शकणार नाही . सोपं काम नाही आमच्या बरोबर च . संतांची गोष्ट वेगळी होती . पण अशा कंड्या पेटवणारच कारण आजकाल काही पोथ्या तुम्ही इंद्रायणीत जाऊन घालत नाही . घालू शकत नाही आमच्या . कवि आमहाला ज्ञानेशा सारखा त्रास देऊ शकत नाही ,आदर्शिकाराचार्यां न सारखं छळू शकत नाही आमहाला . मग वर्तमान पत्रातून अशा कंड्या उठवायचा ज्यांनी तुम्ही सन्मार्गाला नाही लागलं पाहजि . जस सर्व संतांचं केलं तसच सहजयोगाचं करण्याच्या मार्गावर आहेत . सुजपणा धरावा . माताजींना काही पैसे नको आहेत ,हे पैसे खाऊ लोक आहेत . हे काय बोलतात . माताजींना तुमच्यापासून काही हिनको ,सहजयोगाला तुमच्यापासून काहीहिलाभ होणार नाही . तुम्हीच सहजयोगाकडून फायदा करून घ्या . जस गंगेचं आहे ती वाहते आहे . त्या गंगेत नहाऊन स्वतःला पवित्र करून घ्यायच . त्यात गंगेचे तुमच्यावर उपकार आहेत का तुमचे गंगेवर उपकार आहेत ?.

हि कुंडलनी आपल्यामध्ये आहे सहावा अध्याय आहे पण सगळ्यांनी सांगितलं ,भटजींनी वशिष्ठ करून कसिहावा अध्याय वाचायचा नाही कारण त्यांना काही जमत नाही त्यातलं . तेव्हा आधीच सांगून ठेवलं कसिहावा अध्याय वाचू नका . आण्ण कुंडलनी जागृत झाली कबडका सारखे तुम्ही उडता वेगरे बऱ्याच गोष्टी अशी मी पुस्तक लहिलिली वाचली . आश्चर्य वाटलं मला . आता काय आपण बडूक होणार आहोत का ?काय साप ,वचि होणार आहोत ?पण लहून ठेवलं आहे असं . आण्ण एक गृहस्थ माझ्या समोर दोन्ही पाय समोर करून बसले ,म्हंटल असे का बसलात तुम्ही ?म्हणे माताजी माझी कुंडलनी जागृत झाली आण्ण मी बडका सारखा उडतो . अरे तुम्ही बडका सारखे उडायला झालं काय ?त्यांनी मला पुस्तक आणून दाखवलं मला आश्चर्य वाटलं ते पाहून . असल्या तरहेच्या गोष्टी एव्हड्या साठी लहियच्या कि सन्मार्गाकडे लोकांनी जाऊ नये . कुंडलनी तुमच्या मध्ये शुद्ध इच्छा आहे ती परमेश्वराने तुमच्या मध्ये ठेवलेली आहे . आण्ण आता जे शेवट गाठायचं आहे ते कुंडलनी जागृतीनेच होणार आहे दुसरं कशानेच होणार नाही . जस प्रत्येक बी मध्ये त्याच्यातला अंकुर स्तीत असतो सुप्त अवस्थेत तो मातीच्या उदरात जाताच अंकुरित होतो तसाच तुमच्या मध्ये असलेला हा अंकुर म्हणजे हि तुमची कुंडलनी आहे ती जागृत झाल्याशिविय तुम्हाला आत्म ज्ञान होऊ शकत नाही . कबूल ,देवाचं नाव घेतलं ,स्थरिवले ,तुम्ही स्वतःमध्ये चांगुलपणा आणला ,संतुलन आणलं कबूल पण ते कशासाठी आणलं तुमची मुल उद्या वचिरतील काहो तुम्ही एव्हडा धर्म धर्म म्हणता तो कशासाठी करायचा . त्यांनी काय फायदा होतो . जर हे गाठायचं आहे ,आत्म्याला जर गाठायचं आहे तर पहिलं संतुलन पाहजि म्हणून संतुलन करायचं आहे . पण उगीचच संतुलन करत बसले तर उद्या तुमची मुल म्हणायची हे बेकारच काय काढलंय तुम्ही हे संतुलन वेगरे . ह्या धर्माला काही अर्थ आहे का ?खोटे बोलायचं नाही ,का?खर का बोलायचं ?चांगुलपणाने का वागायचं ?नैतिकतेने का वागायचं . त्यांनी काय फायदे होतात . जे लोक अनैतिक आहेत त्यांना तर खूप पैसे मळितात आण्ण तुम्ही आमहाला काय शकितवा . जर तुम्हाला आत्म्याला गाठायचं आहे तर संतुलनात यायला पाहजि . पण पुढे त्याची पायरी आत्म्याला गाठणे आहे . ज्यांनी गाठलं नाही तो मानवतच राहून जाईल . उच्च स्तीतीला जाणार नाही . आपण अशी म्हणू शकतो कि नरक गतीला हि जाऊ शकतो . कारण हि मधली पायरी आहे . एक तर वर तरी जा नाहीतर खाली तरी जा . जर तुम्ही आत्म्याला गाठलं नाही तर तुम्ही भ्रांतीत जाणार . भ्रांतीत गेले तर म्हंटलंच आहे क्रोधा मोहात जायते . सगळं एकानंतर एक सुरू होईल . आण्ण गेले कामातून . बुद्धी वभिर्म हा सांगितलेला आहे . आता अमेरिकेत पासष्ट टक्के लोक पागल सारखे वागतात . असं नवीनच नघिलं आहे . त्याच्या पासून आपल्याला काय शकियचं आहे वेड्यापासून . भ्रमरिता सारखे वागतात . ते होणारच . कारण जर तुम्ही आपल्या आत्म्याला जर नाही गाठलं तर खाली घसरणारच . मधल्या स्ततीत तुम्ही आला त ,समजा एखाद्या पहाडावर तुम्ही चढता आहात आण्ण लोम्बकळले कुठे तरी जाऊन तर वर नाही गेले तर खाली येणारच . लोम्बकळलेली स्तती आहे मानवाची . आज तो लोम्बकळलेल्या स्ततीत आहे म्हणून इकडे तिकडे फिरतो आहे वेड्या सारखा . कुठे तरी एकदा पोहोचायला पाहजि . आण्ण त्याची सर्व व्यवस्था देवाने आपल्यामध्ये अगदी सुंदररित्या करून ठेवली आहे .

आता पुष्कळ लोक असे म्हणतात कि देवच नाही . अहो जर तुम्ही बघतिलंच नाही तर कशाला असं बोलता . तुम्ही काही जाणलं नाही तर कशाला असं बोलता . हे सगळे साधू झाले एव्हडे मोठमोठाले संत झाले एव्हडे अवतार झाले हे सगळे खोटेच का . आण्ण तुम्ही एक मोठे शहाणे आजकाल च्या जगात नघिले कि आमचा देवावर वशिवाचं नाही . अशा महामूर्खाना एकीकडे करूयात . पण बाकीचे जे लोक आहेत ज्यांचा देवावर वशिवास आहे ,त्यांचा सुध्दा वशिवास कसा आहे ,देवाजवळ मागायचं तरी काय एकच मागितलं पाहजि कि मला योग घडला पाहजि . सदासर्वदा योग तुझा घडावा . तुझा योग झाला पाहजि हे देवा माझा तुझा योग झाला पाहजि . जीवाची शिवाची गाठ पडली पाहजि . त्यासाठी आपण आपलं चिंत सुध्दा रोखून धरतो . त्यासाठी आपण सर्व धर्म करतो . त्यासाठी आपण चांगुलपणा पत्करतो . आता तुझी आण्ण माझी गाठ घालून दे . ती कशी होणार ?तर त्याची व्यवस्था आपल्या मध्ये देवाने अत्यंत सुंदररित्या करून ठेवली आहे . ती म्हणजे त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये आपल्या कुंडलनी नावाची शक्ती बसवलेली आहे हि आपली शुद्ध इच्छा आहे . एकदा हि जागृत झाली कबिकीच्या सगळ्या इच्छा तिच्या पुढे नमुन जातात . जसा पौरणमिच चंद्र आकाशात आला म्हणजे सगळे तारे कसे लपून जातात तसच ह्या कुष्ठर इच्छा सगळ्या संपून माणूस आनंदाच्या सागरात पोहोचला लागतो . आण्ण ह्या इच्छा आपोआपच पूर्ण होतात . योगक्षेम वाहामयं जे श्री कृष्णांनी सांगितलेलं आहे त्याला आधी त्याने योग म्हंटल आहे क्षेम म्हंटल नाही योग झाल्याबरोबर तुमचं क्षेम होत . तुमच्या तबबेती ठीक होतात ,तुमचे सारे प्रश्न सुटतात . तुम्ही देवाच्या साम्राज्यात आला . ते काय आपलं भारत सरकार नाही काही कवि लंडनच सरकार नाही ते देवाचं सरकार आहे . अचूक आहे सगळं अचूक . प्रत्येक कार्य अगदी अचूक होत असत . काहीही चुकत नाही . तुम्ही मागूनच बघा . पण आधी त्याचे नागरिक तर व्हा . तुम्ही तर बसले इथे मग देवाला कस सांगणार तू माझं हे कर ते कर . पण तुम्ही प्रतर्षित ति त्या स्ततीत जर झालात ,परमेश्वराच्या दरबारात जर जाऊन तुम्ही बसलात तर कोणत्याच गोष्टीची कमतरता राहणार नाही . जे पाहजि ते ,जे जो वांचछलि ते तो लाहो . जे जे ज्ञानेश्वरांनी म्हंटल आहे ते ते आज पूर्ण करायचं आहे . आण्ण जे कलपतरूचे आरण्व ,ते आलेत तुमच्याकडे परदेशातून आण्ण आता तुम्ही जायचं तकिडे . ते अशे चाललेत वन चे वन कलपतरूचे वन चे वन चाललेत ते हे आहेत . ते कोण ते संतसाधु ,त्यांनी एकदा तोंडातून म्हंटल कि झालच . हे अशे लोक आज पुष्कळ व्हायला पाहजित . दोनचार लोक हुन चालणार नाहीत . हिव्यवस्था झाली पाहजि हाच एक वचिर लहानपणा पासून माझ्या डोक्यात होता . जो पर्यंत हि व्यवस्था सामूहिक होत नाही ,जो पर्यंत समाजाला हे मळित नाही तो पर्यंत ते वार्यावर उडून जाणार . आण्ण म्हणूनच अत्यंत प्रयत्नशील होऊन हि व्यवस्था जमली आण्ण आता सामूहिक रित्या कुंडलनी जागृती होत आहे . तेव्हा आपण सर्वानी त्याचा पूर्ण फायदा घ्या . लोकांचं एकू नये अशा गोष्टी लोक करतात कारण त्यांच्या पोटावर पाय येतो . सरळ गोष्ट सांगायची म्हणजे हि आहे . पण तुम्ही लोकांनी पुष्कळ पूर्वजन्मी सुध्दा सुकृत केलेलं आहे त्याची फळ आता मळिणार आहेत . जे सुकृत केलत जे तुम्ही परमेश्वराला शोधत फिरत होतात ते ह्या कलयुगातच तुम्हाला मळिणार आहे आण्ण ते मळिलायलाच पाहजि . ते सर्वसाधारण गृहस्थति राहणार्या लोकांना मळिणार आहे . जर एखादा साधूबाबा आमच्या कडे भगवे कपडे घालून आला तर त्याला सांगावं लागेल कि साधे कपडे घालून ये हे काही चालायचं नाही इथे दोगसोग . त्याला दोग करायला नको सोग करायला नको . जो खरा असेल त्याला दोग कशाला करायला पाहजि . त्याची प्रचिती पाहिली पाहजि . आण्ण प्रचिती पाहिल्या वरती आपण त्याच्याची स्तती आहोत नम्रपणे स्वतःची वाढ करून घ्यायची आहे . आण्ण मोठमोठाले वृक्ष ह्या देशात आपल्याला उभे करायचे आहेत . परदेशाची स्तती आहे ते म्हणजे उलट झाड आहे . श्री कृष्णांनी सांगितलं कि हे चेतनेच झाड आहे ते उलटीकडे वाढत . ते ह्या डोक्याकडे ,मैदूकडे सर्व पाळेमुळे आहेत . आण्ण त्याच्या फांद्या उलटीकडे वहात आहेत . ते लोक झाडाचं ज्ञान जाणतात . आण्ण आपण त्याची पाळंमुळं आहोत . आज ते घाबरून इथे आलेत अरे बापरे आम्ही कुठे पोहोचलो ,आम्ही काय शोधायला गेलो आण्ण निघालं काय ?असे कसे आम्ही झालो . इतके बेशिस्त कसे झालो ?आम्हाला काहीच मळिलं नाही तर आज ते आपल्याकडे आलेत बघायला . पण आपण त्यांच्या मागे लागलो आहोत . त्यांचं अंधानुकरण करत आहोत . अहो ते खड्डयात गेले तरी दोन मनिटि थांबून तर बघा . ते तुमच्याकडे चढत वर येत आहेत तर तुम्ही तरी स्वतःकडे लक्ष द्या . कि आमची पाळंमुळं काय आहेत ,आमच्यातलं ज्ञान काय आहे ?हे ज्ञान ह्या सर्व सायन्स वेगरेच्या कति वरच आहे . ते मी तुम्हाला सांगू नाही शकत . मी स्वतःच डॉक्टरा पास केलेली आहे . आण्ण मिला हसायला यायचं कि काय मूर्खां सारखे बसलेत तिथे ,डॉक्टर लोकांना काही समजत तरी का ?स्वयंचलति संस्था ते म्हणतात तर यातला स्वयं कोण आहे ?असं वचिरलं तर ते सांगू नाही शकणार .

स्वयं म्हणजे जे शिवाजींनी स्वचा धर्म म्हणून सांगितलं जो स्व म्हणजे आपल्या मध्ये बसलेला जो आत्मा आहे त्याची ती स्वयंचलति संस्था आहे . आण्ण याना काहीही त्याबद्दल माहिती नाही . आता पुष्कळशे डॉक्टर आपल्या बरोबर आलेले आहेत आपल्याला माहिती आहे आण्ण पुष्कळशा लोकांना सहजयोगाने अत्यंत आराम झालेला आहे . पुष्कळशे आजारी लोक जे ह्यूसटन ला निघाले होते तेव्हा त्यांना ते ह्यूसटन ला पोहोचले तेव्हा डॉक्टर म्हणाले कि काय तुमच्या हिदुस्थानात लोकांना काही समजत नाही का तुम्ही अगदी नीट आहात . काय झालं ?काही झालं नाही . ते आले परत . मी म्हंटल जाता कशाला ?तुम्हाला आधीच सांगितलं तुम्ही बरे झाले आहात तुम्ही गेले ,पैसे घेऊन जा . असे पुष्कळशे लोक सहजयोगाने बरे झाले आहेत . याचा अर्थ असा नाही कि आम्ही दवाखाना काढला आहे . जे का रंजले गांजले त्यांची आम्ही सेवा करणारच . पण मुख्य म्हणजे तुम्हाला डॉक्टर करायचं आहे . तुम्हाला बलशाली करायचं आहे . यातले जे चांगले आहेत ,जे सबल आहेत त्यांना हि शक्ती पहिल्यांदा दिली पाहजि . नाहीतर गावचे सगळे भिकारी घेऊन माझ्याकडे येऊ नका . तुम्ही आधी शक्तशाली व्हा . तुमच्या मध्ये आधी ती संपन्नता येऊ द्या . मग तुम्ही यांचं भलं करू शकता . त्यांचं भलं करण्यासाठी देवाने तुम्हाला जे काही दिले आहे ते वाढवून त्याच्यामध्ये शक्ती भरून तुम्ही स्वतः सामर्थ्यवान झाल्यावर हे कार्य होणार आहे . पण त्याला पाहजि जातीचे . येत्या गळाच्याच काम नोहे . अशी तशी लेची पेची माणस ,जे पैशासाठी कधीकधी येतात सहजयोगात कवि नावासाठी येतात ,त्यांचं हृदय त्याच्यात . त्यांना शक्ती तरी कशी द्यायची . ज्यांचं थोर हृदय आहे थोर मन आहे त्याच्यातच शक्ती घालता येते . मी एक आई आहे आण्ण आईला असं वाटत नेहमी कि सर्व माझ्या शक्त्या ज्या काही संपन्नता आहे ते सर्व माझ्या मुलांना देऊन टाकावं . आहे त्याला काय करायचं आहे मला धरून तरी . सगळं काही तुमचं आहे ते तुम्हाला द्यायचं आहे . पण ते झेलण्याची शक्ती पाहजि ना . ती उचलायची शक्ती पाहजि . ती समज पाहजि . तर हळू हळू हे तुमचं नावीन्यातलं जीवन ,हे नवीन योगाच जीवन ,हे परमेश्वर सांम्राज्यातल

जीवन जे एखाद्या लहानशा अंकुरा सारखं वाढत आहे ते जपून वाढवून घ्यायचं, परमान वाढवून घ्यायचं. आणभिंग झाडाचं रूप आलं म्हणजे संबंध शकत्या त्याच्यातून वाहू लागतात. सगळ्यांना माझी हात जोडून हविनिन्ती आहे का नसत्या कड्या वर विश्वास ठेऊन हा जो सुगम मार्ग आहे जो आज तुमच्या समोर उभा आहे जो आजचा युगधर्म आहे तो चुकवू नका.

सहजयोगामध्ये आम्ही कोणतीही जातीपाती, देश वैगरे अशे जे माणसाने केलेले जे विभाग आहेत ते मानत नाही. फक्त परमेश्वराचे विभाग आहेत एक तर तो दुष्ट माणूस आणिएक सुष्ट. एक तर धार्मिक आणिएदुसरा अधार्मिक. हेच विभाग आम्ही मानतो. बाकी कोणतेही बेकारचे विभाग आम्ही मानतच नाही. कारण ते नाहीतच. ते माणसाने केलेले आहेत. परमेश्वराने सुध्दा सृष्टी रचली आम्हीच आपलं हे इथून सातारा जलिहा आणिए हे इथून मुंबई जलिहा आणिए भिंग मुंबईत सुध्दा आळी पर्यंत जायचं. हे आमच्या आळीतले ते तमक्याचे हे काय आहे. हिसंकुचि वृत्ती माणसाने आपल्याबद्दल नरिमाण केलेली आहे. तरी तो कति लहान मनाचा झाला हे लक्षात येत. हे सर्व विश्व एक आहे एका नजरेत तुमच्या येईल. एका मनिटात नजरेत तुमच्या यायला पाहिए कि सरव विश्व एकच आहे. एकाच परमेश्वराच्या एकाच वरिटाच्या अंगातले आम्ही अंगपरतयंग आहोत. जो वाईट आहे तो वाईट आहे जो चांगला आहे तो चांगला आहे. या पलीकडे जगामध्ये भेद नाही. पण जो वाईट आहे त्याला पण जर कृपा केली तर कदाचित तो सुध्दा परविरतनात येऊ शकतो. आणिए ज्याचं चुकलमाकल आहे त्याच चुकणारच, मानव हा चुकणारच त्याला परमेश्वराने कृपा केली पाहिए त्या शिवाय तो वर तरी कसा येणार ? तर चुकलं असेल तर चुकलं असेल ते वसिहून जायचं. माझं हे चुकलं, मी पतति आहे, मी अमुक आहे असं माझ्या समोर रडगाणं गायचं नाही. तुम्ही आमची मुल आहात. काय चुक करणार तुम्ही ? आणिए कोणती चुक करणार तुम्ही की परमेश्वर तुम्हाला कृपा करू शकत नाही. स्वतः बदल कमी पणाची भावना घेऊन बसायची का आमची कशी कुंडलनी जागृत होणार माताजी आम्ही तर कामातून गेलेलो आहोत. अहो ते मला बहुध्या. असा पण एक वर्ग आहे. तेव्हा कृपा करून स्वतः बदल तसा वचार ठेवायचा नाही. मी आत्मा आहे आणिए मी आत्मा होणार. माझं चित्त जे आहे ते आत्म्यानीच मी प्रकाशित करून घेणार. असा हय्या मनाचा ठेवला पाहिए. हिएजिदिद जर धरली तर बघा कस कार्य होणार आहे ते. आणिए झालच पाहिए. महाराष्ट्राच्या ह्या पवतिर भूमीवर तुम्ही बसलेले आहात आणिए कार्य झालच पाहिए.

अतीत शब्दच फार मोठा आहे. अतीत संस्कृतात म्हणजे पार होणे जस धर्मातीत म्हणजे धर्माच्या पलीकडे जाणे. अतीत शब्द फार मोठा आहे जस गुणातीत. गुणांच्या पलीकडे जाणे. धर्मांच्या पलीकडे जाणे हा अतीत शब्द आहे. म्हणजे इथे काहीतरी विशिष असल्यामुळे याला अतीत म्हंटले असेल संतसाधुनी. इथे माणूस पार होऊन जातो. एक ब्रम्ह झालं आणिए परब्रम्ह, एक शक्ती झाली आणिए एक पराशक्ती. तसेच एक गुण झाले त्याचे गुणातीत. धर्मातीत, त्याच्या पलीकडे जाणे, पार होणे. असं ह्या गावाचं इतकं सुंदर नाव अतीत. ऐकून मला मोठं आश्चर्य वाटलं. आणिए ह्या गावामध्ये पुष्कळ सज्जन लोक आहेत हे ऐकून त्याहून जास्त आनंद झाला. म्हणजे जस नाव तशीच त्याची करणी बघून मला असं वाटलं कथि ठाकाणी मोठं कार्य होऊ शकत. तेव्हा आपण सर्वानी आपल्या आत्म्याला आपण प्राप्त व्हावं त्या बदल जास्त उहापोह करू नये. वचारांच्या पलीकडे परमेश्वर आहे, वचारातीत. हा परमेश्वर वचारांच्या पलीकडे आहे. बुध्दच्या पलीकडे आहे. सगळ्यांच्या पलीकडे हा परमेश्वर आहे ते हे अतीत करानी जाणून घेतलं पाहजे. बाकी एव्हडा आपण सगळं उत्साह दाखवला इतकं मला परेम दलि त्या बदल कति आभार मानावे तेव्हा थोडेच आहेत. परमेश्वर आपल्या सर्वाना सुबुद्धी देवो. आता प्रश्न असतील तर वचिरून घ्या. मी गेल्यावरती नसते प्रश्न वचिरायचे नाहीत. आणिए आपापसात दुही करायची नाही. आपल्याकडे एक असत तोडासमोर एक आणिए मागे एक. तस करायचं नाही. मग त्याच्या नंतर त्रास झाला तर मला सांगायचं नाही का माताजी हे असं झालं म्हणून. मी आधीच सांगते दुटपू पणा चालणार नाही सहजयोगात, दुटपू मानस नुकासनीत पडतील. तो स्वभाव सोडला पाहिए. सरळ मार्गानी जर काही प्रश्न वचिरायचे असतील तर माझ्यासमोर वचिरा हमिमत करून. मी त्याच उत्तर द्यायला तयार आहे. पाठीमागे नदि करायची नाही. सहजयोग गंगेच्या ओघासारखा वाढत चालला आहे. महाराष्ट्रात खूप जमत चालला आहे आणिए अतीत मध्ये पहिल्यांदाच एव्हडी जनसंख्या बघून मला फारच आनंद झाला आहे.

आता आपण जागृतीचा कार्यक्रम करायत, मी जस सांगेन तस करा. त्या बदल प्रश्न वचिरायचे नाहीत. हा नवीन मार्ग असा आहे, अजून आपण वरवरचेच होतो आता आपल्याला गहनात आतमध्ये अंतर्योग साधायचा आहे. त्यासाठी जे करण योग्य आहे ते आपण केलं पाहिए. कारण आपण परमेश्वराला इतक्या दविसापासून शोधतो आहे. आणिए जे जर मळियायचं आहे तर जस माताजी म्हणतील ते आम्ही करू. त्यात तुम्हाला मी काही असं विशिष करायला सांगत नाही अगदी सोप्या दोनचार गोष्टी आहेत.

आता चपला काढून ठेवा. दुसरं टोप्या काढून ठेवा कारण हे ब्रम्हंरंथर छेदाच आहे. आणिए आई समोर काही टोपी घालायची गरज नाही फक्त.

आता डावाहात आणिए उजवाहात असे दोन्ही हात माझ्याकडे करायचे. डावाहात हा तुमचा इच्छाशक्तीचा आहे आणिए उजवा हात तुमचा करिया शक्तीचा आहे. म्हून डावाहात माझ्याकडे करायचा आणिए उजवा हात जमनीवर ठेवायचा. ह्या वेळी शरी गणेशाचं स्तवन करून मनमध्ये, महाराष्ट्र भूमीला, पृथ्वी मातेला नमन करून असा हात जमनीवर ठेवायचा. आता आपण काय करतोय आधी तर संतुलन साधतो आहे. डावी बाजू. डावीबाजू आपल्याकडे जास्त थकते. कारण आपल्यात जे संस्कार आहेत त्यातले चांगले जसे आहेत तसेच कुसंस्कार पण आहेत. पुष्कळ असे वचार आहेत ज्यांनी आपण गांजलेले आहोत. मागचे वचार मागच्या गोष्टी अशा आपल्या मध्ये जुनाट गोष्टी आहेत. जून आहे ते सोन आहे पण जुनाट नको. ते सगळं काढून टाकण्या साठी म्हणून डावा हात माझ्याकडे आणिए उजवा आहेत जमनीवर ठेवायचा. डोळे मट्टून घ्या. आणिए ह्या पृथ्वीला म्हणायचं का माझ्यातलं जे काही जडतत्व आहे ते तू काढून घे. आता उजवाहात माझ्याकडे आणिए आणिए डावाहात असा आकाश कडे करायचा. आता हे तत्व आपल्या, करियेवीण वाचाळता व्यर्थ आहे. आपण जी करिया करतो आणिए त्याची वाचाळता करतो त्यामुळे जो अहंकार आपल्या मध्ये नरिमाण होतो त्याचे जे दोष आपल्या मध्ये येतात ते काढण्यासाठी, ते आकाशतत्वात गेले पाहिए. उजवाहात माझ्याकडे आणिए डावाहात असा आकाशतत्वा कडे करायचा. आता डोळे मट्टून घ्या. आता डावा हात डोक्यावर टाळूवर धरा. आता बघा टाळूतून काही गारगार वाटतंय का ? आता डावाहात माझ्याकडे आणिए उजवाहात टाळूवर धरा. वरती खाली करा थोडं. बघा गारगार काही जाणवतंय का ते. हात फिरवून बघा येतंय ? लहान मुलांना फार लवकर येत. आता दोन्ही हात असे आकाशाकडे करायचे आणिए आपली मान अशी मागे घ्यायची. आणिए प्रश्न करायचा का शरी माताजी हा परमेश्वराची ब्रम्हशक्ती आहे का ? हा परमेश्वराची परेम शक्ती आहे का ? हीच चैतन्य शक्ती आहे का. असा प्रश्न करायचा तीनवेळा. आता हात खाली करा. दोन्ही हातात गार येतंय का बघा. डोक्यात पण गार येतंय का बघा ? पुष्कळ लोकांना गरमगरम येईल. ज्यांची कुंडलनी जागृत होऊन ब्रम्हंरंथरातून बाहेर पडली असेल त्यांना गारगार येईल. ज्यांना येत नाही कथि ज्यांना येत आहे त्यांनी कुंडलनी कशी जागृत करून घ्यायची ते आता मी तुम्हाला सांगते. सगळे जण आपापली कुंडलनी जागृत करून घेऊ शकता. त्याला आपल्या डोक्याकडी जी चक्र आहेत त्यांना आपण चालना द्यावी लागते. पैकी एक चक्र हृदया वरती जथि आत्म्याचं स्थान आहे. त्याच्या खाली पोटावरती डावीकडे वरच्या बाजूला एक खाली. परत वर जायचं असं नंतर मानेच्या इथे एक चक्र आम्ही त्याला डावी विशुद्धी म्हणतो हे धरत. जे लोक स्वतःला फार कमी लेखतात, माझं फार चुकलं असं म्हणतात त्या लोकांची डावी विशुद्धी धरते. त्याच्या नंतर मग इथे कपाळावर, त्याच्या पाठीमागे आणिए डोक्यावर म्हणजे टाळूवर. आणिए डोक्यावर ठेवताना मात्र हा असा तळावा बरोबर इथे असा ठेवायचा आणिए सात वेळा फिरवायचा. तर एकेक मी सांगीन आपल्याला. फक्त एक लक्षात ठेवा मानेच असं समोरून हात घालून असा ठेवायचा. आता डोळे मट्टून घ्या. डावाहात माझ्याकडे. आणिए उजवा हात हृदयावर ठेवायचा. आणिए एक प्रश्न वचिरायचा शरी माताजी मी आत्मा आहे का ? तीनदा प्रश्न वचिरायचा मला. मनात वचिरा. आता उजवा हात खाली पोटावर डावीकडे ठेवायचा. हे गुरूच तत्व आहे. जर तुम्ही आत्मा आहात तर स्वतःचे गुरु पण आहात आणिए आत्मा हाच तुमचा गुरु पण आहे. आता आणखीन एक प्रश्न वचिरायचा माताजी मी स्वतःचा गुरु आहे का ? तीनदा प्रश्न वचिरा. आता ओटीपोटात खाली डावीकडे उजवा हात दाबून धरायचा. इथे स्वाधष्ठिठान चक्र जे आहे ते शुध्द वदियेचं चक्र आहे. त्यांनी संबंध शुध्द वदिया तुम्हाला हसतगत होते. पण मी तुमच्यावर जबरदस्ती करू शकत नाही. तुम्ही म्हणायला पाहिए का माताजी आम्हाला शुध्द वदिया द्या. असं सहावेळा म्हणा का माताजी कृपा करून आम्हाला शुध्द वदिया द्यावी. म्हणजे कुंडलनी जोरात सुरू होईल. आता हा हात परत पोटावर डावीकडे दाबून धरायचा. आता कुंडलनीच चलनवलन सुरू झाल्यावर तुम्ही कुण्डलनीची मदत कशी करणार तर इथे पूरण आत्मविश्वासाने म्हणायचं माताजी मीच माझा गुरु आहे. असं तुम्ही दहादा म्हणा. आता हाच उजवा हात परत उचलून हृदयावर धरायचा. आणिए पूरण आत्मविश्वासाने बारा वेळा म्हणायचं माताजी मी आत्मा आहे. या चक्राला बारा कळ्या आहेत. तुम्ही आहात हे सत्य आहे. आता परमेश्वर हा परेमाचा, कुरुणेचा सागर तर आहेच पण सगळ्यात मयूख्य म्हणजे तो कृषमेचा सागर आहे. ते व्हा आपण हिएक केली ती चूक केली असं मानून घ्यायचं नाही. हा उजवाहात मानेच्या आणिए खांद्याच्या मध्ये ठेवायचा. आणिए इथे मी दोषी नाही असं सोळा वेळा म्हणायचं. हे कृष्णाचं चक्र आहे याला सोळा कळ्या आहेत. आता हा उजवाहात कपाळावर आडवा ठेवा. दाबून धरा. आता तुम्ही सगळ्यांना कृपा करा. आम्ही सर्वाना एकसाथ कृपा केली असं म्हणा. पुष्कळ म्हणतील का हे शक्य नाही पण तुम्हाला माहिती नाही तुम्ही कृपा करा अथवा नका करू तुम्ही काहीही करत नाही. हा नुसता भ्रम आहे. पण जर तुम्ही कृपा नाही केली मात्र तर तुम्ही दुसऱ्यांच्या हातात खेळता. तेव्हा खर सगळ्यांना कृपा केली म्हणायचं. खूप हलकं वाटेल तुम्हाला बघा. आता हाच हात मागे डोक्याला घ्यायचा जोरात डोकं धरून मान मागे घ्यायची. आता या ठाकाणी आपल्या समाधानासाठी म्हणायचं कथिदा माझं काही चुकलं असेल तर मला कृपा कर. आता हा तळाहूत पूरणपणे ताणून घ्यायचा आणिए आपल्या डोक्यावर टाळूवर ठेवायचा. सात वेळा फिरवायचा. तुम्ही मनापासून मागा माताजी आम्हाला आत्मसाक्षात्कार हवा आहे. हे ब्रम्हंरंथर आहे ते आता भेदायचा आहे. आता हात खाली घ्या. डोळे उघडा हळूहळू. उजवा हात माझ्याकडे असा आणिए डावाहात डोक्यावर ठेऊन बघा थंड थंड येतंय का ? आता डाव्याहाताने बघा. हे थंड येन म्हणजे तुमच्या टाळूला जी ब्रम्हंरंथर म्हणून जी संस्था आहे तिथी तीच भेदन झालं आहे. त्यातून कुंडलनी वाहते आहे. आता दोन्ही हात समोर करून बघा हातात थंड येतंय का ? जर तुमची कुठली कुलस्वामिनी असेल तर तीच नाव घेऊन वचिरा का शरी माताजी साक्षात तुम्हीच आमची कुलस्वामिनी आहात का ? हा प्रश्न वचिरायचा उत्तर आम्ही देणार. वाढला कनिई जोर थंड येण्याचा. आता माझ्याकडे तुम्ही वचार न करता बघू शकता का बघा. आपण एक कृष्ण सुध्दा वचार थांबवू शकत नाही. कुंडलनी जेव्हा आज्ञा चक्राला छेदून जाते तेव्हा माणूस नरिवचार होतो. पण तो कृष्णभर. हिसतिती वाढवायला पाहिए. म्हणजे तुम्ही वरतमान काळात येत. जे भूतकाळ आहे ते संपून गेलं आहे आणिए भवषिय समोर काही नाही आहे. ह्या वर्तमान काळातच एकेक कृष्ण महत्वाचा आहे. आणिए त्यात तुम्हाला राहता आलं पाहिए

आत्ता या वेळी . ते नरिचरितेतच साध्य होईल आणिकाहीही वचिर न करताना जर तुम्ही बसू शकता तर तुम्ही वचिरातीत झाले . गुणातीत ,धर्मातीत झाले . आता धर्म तुम्हाला करावा लागणार नाही धर्म तुमच्यातून वाहणार आहे . तुम्हीच धर्म होऊन जाता . धर्माची जी व्याख्या आहे तीच बदलून जाणार आण तुम्हाला स्वतःलाच ही जी नवीन चेतना आहे जला सामूहिक चेतना म्हणतात ती मळिल हया पाच बोटातून तुम्हाला कळेल क हया चक्रातून तुम्हाला कळेल क कुणाला काय त्रास आहे ,तुम्हाला काय त्रास आहे . डावीकडे त्रास असेल तर मानसकि त्रास आहे आण उजवीकडे त्रास असला तर शारीरिक कवि बौधदकि त्रास आहे . आण तुम्हीच याच नदिन काढू शकाल . पण थोडस शकिावं लागत . रोपाला आधी फार जपावं लागत ,सांभाळावं लागत . आमचं तुमच्यावर जतिकं प्रेम आहे तेव्हड जर तुम्ही स्वतःवर करू शकाल तर तुमचं फार भलं होऊ शकेल . परमेश्वर तुम्हा सर्वाना अनंत आशीर्वाद देवो . आता जायची वेळ आलेली आहे . पण माझं हृदय इथेच आहे . नंतर गणपतीपुळ्याला प्रोग्रॅम आहे ज्या मंडळीना येत येईल त्यांनी एकतीस ,एक ,आण दोन अशा तीन दविसाच्या प्रोग्रॅमला तरी आलं पाहजि . इथून जवळच आहे गणपतीपुळे काही दूर नाही . आण तिथे लग्न वैगरे होणार आहेत ज्यांची इच्छा असेल त्यांनी यावं जे तुमचे संचालक आहेत सहजयोगाचे त्यांच्याकडे नाव द्यावीत . आण अवश्य तथि येऊन सगळ्या वशिवातल्या लोकांना येऊन भेटावं . आपण सगळे एकाच जातीचे आहोत . आपले सगळे भाऊबंद संबंध देशनमध्ये आहेत . प्रत्येक देशामध्ये तुमचे भाऊबंद आहेत . एकाच आईचे सगळे आपण मुल आहोत . तेव्हा सगळ्यांचा मेळावा आहे . सगळ्यांनी आलं तर मला फार आनंद होईल . जतिके लोक येऊ शकतील त्यांनी अवश्य यावं . आता सातारा जिल्हा सोडून आम्ही पुढे चाललो कोयना नगरला तथि एक दविस रात्री राहणार आहोत .

[1986-01-01, Shri Mahaganesha Puja](#)

1 जानेवारी 1986

Mahaganesha Puja

Ganapatipule (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Shri Mahaganesha Puja, Ganapatipule, India, 1986-01-01

आज आज आम्ही गणपतीपुळ्याला आलो. त्याचे फार महात्म्य आहे. अष्टवनीयका मध्ये, हे महा गणेशाचे स्थान आहे. महागणेश हा पठिधीश आहे. आण ह्या पठिवर बसूनच तो सर्व गणेशाचे रक्षण करतो. सर्व ओंकाराची चालना करतो. कारण त्याला गुरु तत्त्व मळिलेले आहे. वातावरणात सुद्धा आपण पाहिले की, समुद्र इतका सुंदर आणसिचू आहे. या गणपतीचे पाय धुतो. कारण समुद्र हा गुरु तत्त्व आहे. आण त्या गुरुतत्त्वानी तो श्री गणेश यांचे पाय धुतो. तसेच सर्व सहज योग यांचे झाले पाहजे. गणेश स्तुती झाली, गणेश स्थापना झाली त्यानंतर महालक्ष्मी तत्त्वानी तुम्ही महा गणेश झाले. ही स्थिती आहे ती लहान मुलांना, मोठ्या मुलांना, वयस्क, स्त्री, पुरुष सर्वांना सुलभ मळू शकते. जर त्याच्यामध्ये सरळ स्वभाव आला. त्याला आपण सारल्या म्हणतो. मराठी भाषेत ज्याला अबोध धीता म्हणतात. इनोसन्स, याला म्हणतात, ते जेव्हा आपल्यामध्ये पूर्णपणे बानुन जाते तेव्हा आपल्याला गुरुपद येऊ शकते. कोणताही गुरु त्याच्यामध्ये ही सरलता आहे. ते हो ने पण नाही. तो कधीही गुरु होऊ शकत नाही. त्याचं लक्ष फक्त परमेश्वरी शक्तीकडे आहे. तोच गुरु होऊ शकतो, जो सर्व साधारण माणसाचे लक्ष हे दूषित आहे. ते स्वच्छ नाही. त्याबद्दल खरसिताने सांगितले की, तुमच्या डोळ्यात कोणताही दूषित पणा नसला पाहजे. त्याचा अर्थ असा की, वचारांचे काहूर माजून जाते, व भलतेसलते वचार येऊ लागतात. कवि हे आपल्याला का मळिले नाही ? कवि हेवे- दावे. कोणत्याही वस्तूकडे बघून जर वचार आला तर तुम्ही आजूचा चक्रा वर अजून मात केलेली नाही. कोणत्याही वस्तूकडे बघून नरिवचार इता आली पाहजे. वशिष करून जेवढ्या परमेश्वरी संबोधित समृद्ध अशा देवी देवता आहेत त्यांच्याकडे पाहून तरी नरिवचारइता आली पाहजे. नरिवचारइता आली तर दूषित पणा येणार नाही. कारण मनाला घोषित करणारी वचारच येणार नाहीत. मग दूषित पणा कसा येईल. म्हणजे जे खरसिताने सांगितले, म्हणजे डोळ्याने कोणताही दूषित पणा आला नाही पाहजे. इतके स्वच्छ असले पाहजे. जसे सूर्याचे करिण हे जेव्हा कोणत्याही झाडावर पडतात. त्यातली घाण येत नाहीत. पण त्याला प्रफुल्लित करतात. पण त्याच्यामध्ये शक्ती देतात. तसेच एका सहज योग यांचे डोळ्यांमध्ये तेज असायला पाहजे. जे या सर्व जगामध्ये अत्यंत शुद्ध वातावरण निर्माण करते. शुद्ध वातावरणाची सगळीकडे गरज आहे. यात शांती, आनंद आण परमेश्वराची शक्ती नांदू शकते. नुसतं श्रीगणेशाला भजून होत नाही. आपल्यामध्ये श्री गणेश जागृत झाला पाहजे. त्याचा महागणेश झाला पाहजे. महागणेश झाल्यानंतरच आपल्या देशामध्ये समृद्धता येईल. आपल्या देशाच्या समृद्ध झाल्याच्या कारणाने इतर देशांचे भले होणार आहे. आपणच दुसऱ्याचे पुढारीपण करणार आहोत. अशी दशा आहे. जर आपणच जबाबदारी हातामध्ये घेतली नाही तर या संबंध वशिवाचे काय होईल ते मला सांगता येत नाही. तरी सर्वांना वनिती आहे की, आपल्या डोळ्यातला दूषित पणा काढून टाकला पाहजे. त्यासाठी आपल्याकडे सहजयोगा मध्ये मंत्र नरिवचाराचा आहे. वचारच येऊ द्यायचा नाही. कोणत्याही गोष्टी कडे बघून वचार आला तर यत्र नेती नेती वदने, हे नाही, ते नाही, ते नाही. म्हणत जायचे. कवि क्षमा केली, क्षमा केली असं म्हणत जायचं. तो वचार नष्ट होतो. आण नरिवचार इता आली म्हणजे दूषित पणा येण्याचा मार्गच खुंटतो. सर्वांनी पूर्णपणे प्रयत्न करावा की, डोळे दूषित नसावे. ह्या डोळ्यांनी जर दूषित पणा येत असेल तर हे डोळेच नको, असे श्री संत तुकाराम यांनी म्हटले आहे. आहे त्यापेक्षा आंधळाच बरा. तेव्हा एक प्रकारे असे म्हटले पाहजे की, या दूषित गोष्टी पेक्षा जगातील आंधळेपणच बरे. जमा या दोन्ही गोष्टीची सांगड जमेल तेव्हा असं म्हणता येईल. आता सहज योगी गुरुपदा ला गेले आहेत. माझा तुम्हा सर्वांना पूर्ण आशीर्वाद आहे. आज या गणपतीपुळ्याला जे महागणपतीचे स्थान आहे. त्याच्या वशिष कृपेने तुम्हा सर्वांना गुरुपद मळिले.

1986-01-03, Public Program

3 जानेवारी 1986

Public Program

Ganapatipule (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Sarvajani Karyakram 3rd January 1986 Date: Ganapatipule Place Public Program Type

गणपतीपळे आणि मालगुंड ह्या पर्वत परिसरात राहणाऱ्या सर्व साधकांना आमचा प्रणामित असो! गतवर्षी सहजच गणपतीपुळेला येणं झालं आणि इथलं पर्वत वातावरण पाहून ही परमेश्वरी सोन्याची खाण इतके दविस का लक्षात आली नाही हेच मला समजलं नाही. आणि ह्या ठिकाणी जी मालगुंडची मंडळी राहतात आणि गणपतीपुळ्याची मंडळी राहतात त्यांना तरी ह्या खाणीची माहिती आहे की नाही असा मला प्रश्न पडला, तेव्हा काहीही झालं तरी आम्ही आमचा प्रोग्रॅम गणपतीपुळ्यालाच घेऊ या, असं मी सर्वांना सांगितलं आणि सर्व कार्यकर्त्यांनी हा शब्द उचलून धरला. नागपूरहून इथे मंडळी आली. तसेच इतर ठिकाणाहून, फार लांबून, दलिलीहून, कोलकाताहून, फार लांबून मंडळी इथे आली. मद्रासची पण मंडळी इथे आली. माताजींनी गणपतीपुळ्याला एवढं महत्त्व दिलं तेव्हा काहीतरी विशेष असलं पाहिजे, असा विचार त्यांच्या मनात होता. पण इथे आल्याबरोबर त्यांना मोठा आश्चर्यजनक आनंद झाला. कारण हे वातावरण इतकं शुद्ध आणि पर्वत आहे, की ते एका आत्मसाक्षात्कारी माणसालाच जाणवू शकतं. ही जाणीव व्हावी लागते. नुसतं असं म्हणून की आम्ही गणपतीपुळ्याला गेलो, ह्या अष्टवनीयकाला गेलो, तिथे गेलो, असं केलं, तसं केलं, त्याला काही अर्थ रहात नाही. तुम्हाला काय मळिलं? असं विचारलं, तुम्ही अष्टवनीयकाला गेलात, तुम्ही इतकी तीर्थयात्रा केलीत, तुम्हाला काय मळिलं? जसेच्या तसेच. इकडे गेलो, हे खर्च केले. तिकडे गेलो, हे केलं. दानधर्म केला, अमुक केलं, तमुक केलं, तीर्थयात्रा केल्या, पण का केल्या आणि तुम्हाला मळिलं काय? आता हे अष्टवनीयक कोणी शोधून काढले? अष्टवनीयक आहेत हे कोणी सिद्ध केलं? ही फार पुरातन गोष्ट आहे. आजची गोष्ट नाही. फार पुरातन गोष्ट आहे. तेव्हा त्या वेळेला जे आत्मसाक्षात्कारी मोठे लोक झाले, त्यांना लोक ओळखत असत. ते आत्मसाक्षात्कारी आहेत. कारण त्यांचं बोलणं, वागणं, सगळं काही वेगळं असायचं. इतर लोकांसारखं त्यांचं वर्तन नसायचं. त्यांचं लक्षण परमेश्वराश्रयायि कुठे नसायचं. नामदेवांनी म्हटलेले आहे, हे म्हणजे ग्रंथसाहिबामध्ये त्यांचं हे वर्णन आहे. ते अर्थात त्यांनी थोडी आपली भाषा घातल्यामुळे ते थोडसं बदललेले आहे. पण भाषांतरात ते पाहिलं तर ते असं म्हणतात, की आकाशामध्ये पतंग भरारी मारतो आहे आणि मुलगा त्या पतंगाच्या दोरीला धरून उभा आहे. तो सगळ्यांशी बोलतो, खेळतो, पण लक्षण त्याचं सगळं पतंगाकडे आहे. तसं एका साक्षात्कारी माणसाचं असतं. मग दुसरं त्यांनी उदाहरण दिलं की एक गृहिणी आहे, ती घरातलं सगळं काम करते. कडेवर मूल आहे, उठते, बसते, धावावं लागतं कधी, काही उचलावं लागतं, काहीही करावं लागतं, पण लक्षण सगळं तिचं त्या मुलाकडे असतं. तसिरं त्यांनी सांगितलं, की खेडेगावात बायका डोक्यावर तीन तीन कळशा भरून घेऊन चाललेल्या आहेत. आपापसात हसणं चाललंय, बोलणं चाललंय, कोणी सासूची गोष्ट सांगते, कोणी सुनेची गोष्ट सांगते. आपापसात बोलतांना सुद्धा त्यांचं लक्षण आणि चालतांना सुद्धा त्यांचं लक्षण घागरीवर आहे. तसेच एका आत्मसाक्षात्कारी माणसाचं लक्षण परमेश्वराकडे असतं आणि असे आत्मसाक्षात्कारी □

लोक जगात होते, त्यांनी हे शोधून काढलं, की हे अष्टवनीयक आहेत. हे आठ वनीयक आहेत. हे आठ वनीयक कोण? आणि का? त्याचा उलगडा आम्हाला करायला पाहिजे. वनीयक म्हणजे शुद्ध शक्ती. पर्वतरिता, शुद्धता, शुभदायी शक्ती. जथी शुद्धता असते ती शुभदायी असते. ही शक्ती महाराष्ट्रात हजारो वर्षांपूर्वी आधी निर्माण झाली. ती पृथ्वी तत्त्वातून नघिलेली आहे. पण आता एखादा दगड वाटला, की हा पृथ्वीतून नघिलेला आहे. तर तो ओळखायचा कसा? कशावरून हे स्वयंभू आहेत? लोक म्हणतात म्हणून, की आम्ही म्हणतो म्हणून! जर तुम्ही सप्तश्रृंगीची देवी बघितली तर अगदी साक्षात् तथियावर सगळे दसित. चेहरा, डोळे, सगळं काही व्यवस्थित आहे तिला. अशी पृथ्वीतून कशी नघिली? बरं, मार्कंडेयांनी तिथे देवीची फार सेवा केली होती असं म्हणतात. पृथ्वी फाटून, मोठे असे खडक फाटून त्याच्यातून ती देवी नघिली असं वर्णन आहे. तिथे पाहिलं तर साक्षात् एक चेहरा, अगदी संबंध चेहरा अशी ती उभी, तिचे हात-पाय, सगळे काही व्यवस्थित, शरीर संबंध व्यवस्थित आहे. पण ही कोरलेली तर नसेल कवि कोणी उगीचच, काहीतरी पैसे कमवण्यासाठी तर तिथे एक देऊळ बांधलं नसेल. त्याचा पडताळा कोणी घ्यायचा. खरं की खोट कसं सांगायचं? आज तुम्ही जाता कारण तुमच्या आईवडिलांनी तुम्हाला सांगितलं आहे. डोळे मट्टिन जाता. शरद्धेने जाता. पण त्याला डोळसपणा नाही. उद्या तुमची मुलं विचारीतली, 'हे काय उगीचच तुम्ही इकडे अष्टवनीयक काढलंय. अमकं काढलंय, तमकं काढलंय. कसल्या फेर्या काढल्या! कशाला जायचं देवाला?' आपण लहान मुलांचं जोरात अगदी डोकं दाबून घेतो, गणपतीच्या पायावर, पण त्याला काही अर्थ आहे की नाही! ते विचारीतली, 'ह्याला काय अर्थ आहे. उगीचच्या उगीच आमच्यावर जबरदस्ती कशाला करता?' आज नाही तर उद्या. हा प्रश्न उभा राहणार आहे. तेव्हा त्यांना उत्तर काय देणार तुम्ही? की का? तर हे अष्टवनीयक जे आहेत, हे पृथ्वी तत्त्वातून नघिलेत, हे ओळखलं त्या आत्मसाक्षात्कारी लोकांनी आणि त्यांनी सांगितलं, की हा गणपती आहे. आता हे फारनेच लोक आले. ह्यांना पूर्वी गणपती, ग पासून काही माहिती नव्हतं. गणपती म्हणून काही देवता आहे, इथून सुवात होती. अशी ह्यांची स्थिती होती. गणपती शब्द त्यांनी ऐकला नव्हता. ते त्यांना मी सांगितलं सगळं, की असा गणपती असतो. गणपतीला ही वदिया असते, गणपती म्हणजे शुद्धतेचा साठा, पावतिर्याचा साठा आणि त्याच्यापासून शुभ आणि हित घडतं. म्हणजे त्यांची कुंडलिनी जागृत झाली आहे, मग आत्मसाक्षात्कारी झाले. आता बारा वर्ष आम्ही मेहनत केली त्यांच्यावरती. ते इथे आल्याबरोबर त्यांनी जमनीची माती डोक्याला लावून घेतली. आपण जी तुडवतो. पाय ठेवायच्या आधी ती डोक्याला लावून घेतली. इथे तर म्हणजे जमनीतून चैतन्य नघिताहेत. आणि गणपतीच्या तिथे गेल्यावर म्हणायला लागले, की इतकं चैतन्य वहातं आहे, की जशी काही गंगा समुद्राकडे चालली आहे आणि समुद्र पाय धुतो आहे या गणपतीचे. आता जे गणपतीपुळ्यात राहतात कवि मालगुंडला राहतात, त्यांच्याही लक्षात यायचं नाही. कारण अजून आपली श्रद्धा डोळस नाही झालेली. ह्याला आपण वेदामध्ये बुध म्हणतो. बोध होणे. ती जाणीव आपल्या ह्या नसानसामध्ये यायला पाहिजे. पूर्वी काही असे आत्मसाक्षात्कारी पुरुष झाले. त्यांनी शोधून काढलं, गणपती कुठे आहे? चैतन्याच्या लहरी येत होती, त्या दशेने आले. अरे, इथे हा गणपती आहे. हा डोंगर. आता आम्हाला ह्या डोंगरातून पुष्कळ प्रकार

नघितांना दसितोय. तो कदाचित तुम्हाला नाही दसिणार. कारण आमचे डोळे थोडे सूक्ष्म आहेत. तेव्हा हा गणपती अष्टवनीयकातला महागणपती आहे, असं आम्ही म्हणतो. कारण ह्याचे पाय समुद्र, जो की गुरू स्वरूप आहे, धुतो आहे. तो गणपतीचं स्थान आपल्या शरीरामध्ये कुठे आहे? गणपती कुठे बसलेला आहे? आता डॉक्टर लोक डॉक्टरी करतात, पण त्यांना म्हटलं, की गणपती बघिडला म्हणजे पुष्कळसे रोग होतात, तर ते म्हणतील की कोणता गणपती? घरात जो आमच्या देवात आम्ही ठेवतो तो, का खराच असा काही गणपती आपल्यामध्ये आहे? त्यांना कधी पटायचं नाही जर सांगितलं तर. पण आता आमच्याबरोबर डॉक्टरस फॅरिनमधून आले आहेत. २-४-५-६ दलिलीहून आलेत. आलेत आणि त्यांनी बघितलं, की गणपती शक्ती केवढी मोठी आहे. पण ते २-४ मुंबईहून सगळे आत्मसाक्षात्कारी आहेत. जे आत्मसाक्षात्कारी नाहीत त्यांच्यापुढे 'कालचा गोधळ बरा होता,' अशी स्थिती आहे. तेव्हा आत्मसाक्षात्कार हा झाला पाहिजे. त्यासाठी आपण धर्मपालन केलं पाहिजे. म्हणजे धर्मात राहिलं पाहिजे. त्यासाठी सर्व तीर्थयात्रा केल्या पाहिजेत. परमेश्वराला आठवलं पाहिजे. संतुलनात राहिलं पाहिजे. आयुष्य नरिमळ केलं पाहिजे. असं सर्वांनी सांगितलं. सर्व साधु-संतांनी सांगितलं. पण आपापसात बोलतांना मात्र, त्यांची भाषा वेगळी होती. गौरा कुंभाराकडे नामदेव आले. तेव्हा ते काय म्हणाले त्याला, 'नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी,' आपण म्हणतो पुष्कळा हा ही कविता 'नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी'. म्हणजे त्याला अर्थ काय आहे? नरिगुण म्हणजे चैतन्य! जे चौकीकडे पसरलेले आहे. 'त्याला भेटायला म्हणून मी आलो.' कारण गौरा कुंभार आत्मसाक्षात्कारी असल्यामुळे त्यांच्यातून ते चैतन्य वहात होतं. पण तुम्ही सगुणात उभे आहात. आता ही गोष्ट आत्मसाक्षात्कारी लोकांश्रयायि कोणाला बोलताच येत नाही. सांगताच येत नाही. भाषा वेगळी. तर हा जो भाषेचा फरक आहे, तो चेतनेच्या फरकामुळे होतो. आणि ती चेतना आपली वेगळी झाली पाहिजे. आता एका प्राण्याची चेतना बघा आणि आपली चेतना बघा. एका जनावराची आणि आपली, कति फरक आहे! एखाद्या जनावराला तुम्ही सांगितलं की तू घाणीतून जा. तर त्याला काही वाटायचं नाही, घाण वेगळी. तुडवत जाईल तो. समजा एखादा घोडा असला, कुत्रा असला, त्याला काही वाटायचं नाही. पण आपल्याला कोणी सांगितलं तर जमायचं नाही आपल्याला. आम्ही नाकाला काहीतरी कपडा लावू कवि जाणारसुद्धा नाही तिकडे तुडवत. घाण तुडवत आपण तिकडे जाणार नाही. आपल्या चेतनेला घाण आहे, चांगले आहे, सुंदर आहे, असुंदर आहे, हे सगळं नजरेत येतं. ते एखाद्या घोड्याला समजत नाही. कुत्र्याला समजत नाही. तसेच हे पाप आहे, हे आहे हे फक्त आत्मसाक्षात्कारी माणसाला कळतं. पण जर कोणाला सांगितलं, की हे पाप आहे, तर तो पुण्य एकतर भीतीने कवि समजूनदारपणाने ते कार्य करत नाही, पण आत्मसाक्षात्कारी पाप करतच नाही. करू शकत नाही. प्रयत्न केला तरी नाही करू शकणार. कठीण काम आहे. कारण ते जमतच नाही. तेव्हा ती स्थिती आल्यावरती मनुष्य समर्थ होतो. समर्थ म्हणजे तुमचा जो अर्थ आहे त्याला तो लागतो. त्याला काहीतरी अर्थ येतो. असं समर्थ होण्यासाठी आत्मसाक्षात्कार हा सांगितलेला आहे. तेव्हा आपल्या गणपतीपुळ्याला जे गणपती आहेत, त्यांचा आनंद लुटण्यासाठी सुद्धा आधी

आत्मसाक्षात्कारी व्हायला पाहिजे. नाहीतर गेलो देवळात, नारळ दिला ब्राह्मणाने दोन मंत्र म्हटले, आले घरी. 'जाऊन आलो देवाला.' अही, जाऊन आलात म्हणजे काय? आता इथेसुद्धा, 'माताजी, दर्शन द्या.' आपल्याकडे ही पद्धत फार आहे. दर्शन. म्हणजे सहा-सहा हजार लोकांनी माझ्या पायावर डोक ठेवलेलं आहे. पाय सुजून जात.

अहो, पण देवळात आहेत नां दर्शनाला दगड! दगडाचे पायही आहेत. तथै दर्शन नडिथे दर्शन , दोनही एकच! हे ही दगडच आहेत तुमच्यासाठी आणति हे ही दगडच आहेत. इथे साकषात असूनसुद्धा ते दगड आहेत. मग आम्ही तर दगड होणारच. कारण आम्ही आणखीन महामाया. आम्हाला ओळखणं आणखीन त्याहन कठीण आहे. तेव्हा हे सगळ समजून घेण्यासाठी आधी आत्मसाक्षात्कारी होऊन मनुष्य त्या परस्थितीत पोहोचला म्हणजेच त्याला ह्या गोष्टी समजतील, की खरा साधू कोण आणि खोटा साधू कोण? सगळ्यांनी सांगितलं की, कोकणामध्ये, माताजी, काळी वदिया फार आहे. भयंकर काळी वदिया आहे. त्याच्यात लोक फसतात. ते स्वार्थापोटी म्हणा कवि अज्जानापोटी. कोणी गुरू आला बाहेरून आता पुष्कळ लोक जेलमधून सुटले, की कोकणात येतात. भगवं वस्त्र घालायचं आणि फिरियचं. बायकांनी, वशिष्कूरून, त्यांच्या पायवरती जायचं. दर्शनाला बाबाजीच्या! त्यांनी दंडा मारला, की गेलं एक भूत तुमच्या डोक्यात. मग घरात त्रास, आजार, हे, ते, सुद्ध होतं. हा एक त्रास आहे. ह्याला आपण म्हणू धर्मवेडे लोक. दुसरा त्रास असा आहे की, वाचन! वाचत रहायचं. त्यावर कबीरदासांनी म्हटलंय, 'पढी पढी पंडति, मूर्ख भय'. ते मला अगदी साकषात झालं. वशिष्कूरून फारिन कंठरीजमध्ये. तथिले जे पंडति लोक आहेत त्यांनी गीता वाचून टाकली. वेद वाचून टाकलंय. हे वाचलं , ते वाचलं. आणि साकषात जेव्हा काही म्हटलं, तर काय माहीत? तुलसीदासांनी म्हटलेलं आहे, 'चतिरकुट के घाट पर, भरी संतन की भीड, तुलसीदास चंदन घसि, तलिक करत रघुवीर'. तर रघुवीरांना, जसे सगळ्यांना टळि लावत होते तसे रघुवीरांना लावलं आणि चला पुढे. ओळखलं नाही त्यांना. संबंध एवढं मोठं रामायण लहिन फायदा काय त्याचा! तुलसीदासांनी श्रीरामांना ओळखलं नाही आणि त्यांच्या कथेत श्री हनुमान येऊन बसले होते. त्यांना ओळखलं नाही. तर फायदा काय त्या लहिण्याचा! तेव्हा हे सगळे करून जर परमेश्वराला आपण ओळखू शकत नाही, त्यांचं तत्त्व आपल्याला मळित नाही, तर काही फायदा नाही. म्हणजे असेच आहे, की जी जीभ आहे त्याला चवच नाही. काही खाललं तरी दगडच आहे तो. तर ही चेतना जी आहे, ज्याला आपण आत्मसाक्षात्कारी चेतना असं म्हणतो, ती आपल्यामध्ये जागृत करून घेण्यासाठी फक्त कुंडलनीचं जागरण झालं पाहजि, असं अनादिकाळापासून म्हटलेलं आहे. पण त्याला पर्याय लोकांनी शोधून काढला. कारण शेवटी ज्ञानेशाना असं वाटलं, की आता कसं तरी करून हे सांगितलेच पाहजि. त्याच्याशविय हे कार्य होणार नाही. म्हणून त्यांनी स्पष्ट सांगितलं सहाव्या अध्यायामध्ये, की कुंडलनी नावाची जगदंबा आहे. तिला चक्रवर्तीची शोभा आहे. व्यवस्थित वर्णन केलं. तर त्याच्यावर पर्याय असा काढला, की सहावा अध्याय वाचायचाच नाही मुळी. म्हणजे जे वाचायचं होतं तेवढच बरोबर वाचायच नाही. बाकी आपली पारायणं करत रहायची. कारण ज्ञानेश्वर ही एक माऊली आहे. तेव्हा त्यांचं जे मुख्य आहे, त्यातलं जे मुख्य बाळ आहे, जे त्यातलं मुख्य तत्त्व आहे, त्याला हात नाही घालायचा. बाकी वाचत रहा. तेव्हा त्याचेही प्रयत्न मला वाटतं एक अर्थी पुष्कळच कमी करण्यात आले आणि कुंडलनीबद्दल बोलायचंसुद्धा मुश्किल झालं. सुरुवातीला

मी कुंडलनीचं नाव घेतलं की लोक दचकायचे. 'माताजी, हे काय? सहावा अध्याय वाचायचा नाही आम्हाला सांगितलंय.' 'अहो, पण नाही. कोणी सांगितलं तुम्हाला वाचायचा नाही म्हणून?' 'नाही. आम्हाला असं सांगितलं.' 'कोणी? कोणत्या शास्त्रात लहिलं आहे, ते सांगा. जर वाचायचं नव्हतं तर तो लहिला कशाला मग?' असे अनेक तऱ्हेचे प्रकार आपल्या समाजात सुरू झालेले आहेत आणि त्यालाच मी म्हणते, धर्मवेडे लोक आहेत आणि असा धर्मवेडेपणा करून कोणाचाही परमेश्वरावर विश्वास रहाणार नाही आणि तुमच्यावरही विश्वास रहाणार नाही. तेव्हा इकडे गुरुंचे, नंतर एक काळी वदिया. त्यानंतर आपण म्हणू धर्मवेडेपणा हा एकीकडचा. दुसरीकडे शक्ति शक्ति अतशिहाणे झालेले लोक, त्यांचे बैल रिकामे फिरताहेत. तशातले लोक आणखीन आपल्या देशात राहतात. आणि तिसरे असे आहेत, की ज्यांचा देवावरच विश्वास नाही. खुलेआम म्हणतात. करिलोसकरामध्ये माझ्यावर टीका आली, की बाई शक्तिन सवरून देवावर विश्वास ठेवते. म्हणजे मी फार वाईट आहे, असं त्यांच्या मते. कारण त्यांचा देवावर विश्वास नाही, करिलोसकरांचा वगैरे मला वाटतं. पण मी असं म्हणते, की अहो, तुम्ही देवाला पाहिलं आहे का ? त्याला जाणलं आहे का? मग तुमचा विश्वास नाही असं ठाम मत तुम्ही कसं करून घेतलं ? ही काही शास्त्रीय पद्धत नाही झाली. सायंटफिकि पद्धत नाही झाली, की तुम्ही न बघता, न वचिरता, न जाणता एकदम अस टकिस्तर सोडलं. कतिही म्हटलं तरी एवढं तर लक्षात ठेवलं पाहजि, की आपल्या इथे म्हणजे वर्षापासून ज्या परमेश्वराचं गुणगान गायलं गेलं आहे, ज्या संतांनी त्याचं वर्णन केलं, ते काय एकजात सगळे काय खोटे होते ? वाईट होते ? त्यांनी कोणता वाईटपणा केला का? त्यांनी कोणतेही वाईट कार्य केले का? आपल्या देशातले पुष्कळसे असे लोक आहेत, की जे फार शकिलेले, पैसेवाले, वगैरे असे दुसरा आहेत आणि मोठमोठ्या राजकारणात फिरतात, वावरतात आणि स्पष्ट सांगतात, की आमचा देवावर विश्वास नाही. आमच्या लंडनला एक आले होते अॅम्बॅसडर म्हणून. तथै आहेत कमशिनर. तर मला आमच्या एका सहजयोग्यांनी येऊन सांगितलं की, 'तो तथिला वर्तमानपत्रकार होता. आम्हाला आश्चर्य वाटलं माताजी, आम्ही त्यांना भेटायला गेलो, तर त्यांनी मला स्पष्ट सांगितलं की माझा देवावर विश्वास नाही. ते महाराष्ट्रीयन आहेत, ब्राह्मण आहेत परत. 'माझा देवावर विश्वासच नाहीये. आम्हाला माहिती आहे म्हणे. आम्हीच, ब्राह्मणांनी देव बनवलेला आहे. देवाला काही अर्थ नाहीये. म्हणून आम्ही खरे लोक आहोत. आम्ही स्पष्ट सांगतो की ब्राह्मण जे आहेत ते खोटे आहेत. खोटं सांगतात हे भटजी लोक. आम्ही भटजी नाही. आम्हाला देवावर पैसे नाही कमवायचे. आम्ही खरं सांगतो म्हणजे देवच नाही.' म्हणजे दोन्ही एकच आहे मला वाटतं. हे पैसे कमवतात आणि तुम्ही नाव कमवता. तुम्ही कोण म्हणणारे, आमचा देवावर विश्वास आहे कवि नाही? तुम्ही जाणलं आहे का काही ? पाहिलं आहे का काही? हे म्हणजे आमच्या आजीसारखं आहे , की जेव्हा चंद्रावर लोक गेले, तिला सांगितलं की, 'लोक आता चंद्रावर गेले. ' 'काहीतरी खोट सांगू नका म्हणे. असच काहीतरी बनवून केलं असेल, चंद्र वगैरे, असाच गमतीचा आणि म्हणे चंद्रावर गेले. ' तशातला प्रकार आहे हा! अहो, जे गेले ते गेले. दाखवलं जरी त्यांना टेलिव्हिजनमध्ये तरी विश्वास ठेवायला तयार नाहीत. ते म्हणे काहीतरी नाटक केलेलं आहे तुम्ही!

असं शक्यच नाही. चंद्रावर कसे जाणार लोक? तशातला हा प्रकार! तेव्हा आपल्या समाजात असे लोक पुष्कळ आहेत. जे नावासाठी देवाला नाव ठेवतात. उरदमध्ये आहे नां, 'बदनाम ह्ये तो क्या नाम न हुआ!' म्हणून आम्ही नास्तिक म्हणून मरिवायचं! आम्ही नास्तिक आहोत. तेव्हा अशा तऱ्हेचे जे लोक आहेत, त्या लोकांमुळे आपल्याला फार त्रास झालेला आहे. तेव्हा लोकांनी लक्षात घेतलं पाहजि, की परमेश्वर हा आहे आणि जे संत- साधू सांगून गेले, ते सगळं सत्य आहे आणि जे आपल्या शास्त्रात लहिलं आहे, ते अतसित्य आहे. दुसरी गोष्ट, आपले भारतवर ही एक योगभूमी आहे. ही महान योगभूमी आहे. तेसुद्धा ओळखण्यासाठी आपल्याला आत्मसाक्षात्कार घेतला पाहजि. नाहीतर लोक म्हणतील, 'माताजी, ही जर योगभूमी आहे, मग इथे इतकं दारदिर्य का? इथे इतकी गरिबी का?' प्रश्न बरोबर आहे. जर योगभूमी आहे, तर इथे ऐश्वर्य नांदलं पाहजि. सुखसमाधान नांदलं पाहजि. तसं काही दसित नाही. त्याला कारण दोन आहेत. पहिलं तर कारण हे आहे, की कृष्णाने सांगितलं आहे 'योगक्षेमं वहाम्यहम्'. त्यांनी सांगितलं, की आधी योग झाला, तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी झालात म्हणजेच क्षेम होणार आहे. ही योगभूमी आहे. म्हणजे जसं समुद्रावरती पक्षी नेहमी तहानलेला राहतो, तसेच आपण ह्या योगभूमीत तहानलेले आहोत. ही योगभूमी आहे, पण योग घेतला का तुम्ही? योग म्हणजे त्या परमेश्वराशी संबंध झाला का तुमचा? की इकडेतिकडे भरकटले आहात! जर झाला तर क्षेम होईल. सुदामाला कृष्णाला भेटायला जावं लागलं. त्याची भेटगाठ घ्यावी लागली. त्याच्यानंतर त्यांना क्षेम, लाभ झाला. तसेच ज्या दविशी योग घटति होईल, त्याच्यानंतर क्षेम लाभ होतो. त्याला कारण आहेत. तेव्हा तो क्षेम लाभ झाला पाहजि. तो न झाल्यामुळे आता आपण हे म्हणायचं की, 'जर आमची योगभूमी तर आम्हाला इथे क्षेम लाभ का नाही?' अहो, इतका क्षेम लाभ होणार आहे, पण आधी तुम्ही योगात तर उतरा! आता हे बघायचं, की हे लोक हजारो मैल दुरून येतात. कुठे? तुमच्या गणपतीपुळ्याला. कॅनडाहून लोक आले. कति हजार मैल आहे, मला माहीत नाही. पण वीस एक हजार मैल तरी असेल इथून. तथून मंडळी तुमच्या गणपतीपुळ्याला येतात. पण आपल्या इथले, जवळचेच, अजून रत्नागरीतून कति आले असतील, देवाला ठाऊक! कारण 'उद्धा माताजी इथे येणार आहेत अनायसे, तर तिकडे बघून घेऊ. देखल्या देवा दंडवत ! चला, माताजी येतातच आहेत ! मग चांगलं आहे.' ही दसरी प्रथा. देवाकडे आपलं लक्ष जे आहे ते गहन नाहीये. देवाला एक पैसा दिला, सव्वा पैसा दिला, आजकाल सव्वा रुपया देतात फार तर. झालं! मग, 'गणपती, तू माझं हे करून दे, तू माझं ते करून दे. माझं हे बरं झालं पाहजि. माझी मुलं बरी झाली पाहजि. माझ्या वडिलांना बरं वाटलं पाहजि. मला पैसे मळिले पाहजि. सगळं केलं पाहजि तुम्ही. कारण मी सव्वा रुपया तुला दिला. मुद्दामून मी आलो तुला द्यायला.' तेव्हा तो कॅश झाला पाहजि नां पैसा! आणति देवाला समजतच नाही. सव्वा रुपया देवाला समजतच नाही. रुपया कशाशी खातात ते समजतच नाही. तर समजतं काय? तर योग समजतो. योग म्हणजे परमेश्वराच्या साम्राज्यात जाणे. जो त्यांच्या साम्राज्यात नाही त्याला काय अधिकार आहे ? उद्धा तुम्ही जर इंग्लंडच्या राणीला पत्र लहिलं, की बघा, आमच्याकडे ५-७ मुलं आहेत. मला इतके पैसे पाठवा. तर पाठवेल का ती? ती म्हणेल, का? तुम्ही काय बर्दीश आहात का ? तुमचा काय अधिकार? तसेच परमेश्वरसुद्धा वचिरणार, काहो, तुमचा काय अधिकार, तुम्ही सव्वा रुपया दिला तर त्याचे मी तुम्हाला इतके रुपये द्यायला ?

तुमचा अधिकार काय? तो अधिकार मळिवणं, हा तुमचा जन्मसिद्ध अधिकार आहे. जसा टळिकांनी त्या वेळेला स्वातंत्र्य हा जन्मसिद्ध अधिकार सांगितला, तसा हा ही तुमचा सूक्ष्मातला जन्मसिद्ध अधिकार आहे, की तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात यावे, आणि त्याचे नागरिक व्हावे. हा तुमचा जन्मसिद्ध अधिकार आहे. तो मळिवला पाहजि. आता शविजी महाराज हे आत्मसाक्षात्कारी होते. कारण त्यांच्या बोलण्यातून लक्षात येतं, 'स्व' चा धर्म ओळखावा. स्व, 'स्व' म्हणजे कोण? आत्मा! आत्म्याचा धर्म ओळखला पाहजि. स्व चा धर्म ओळखावा असं त्यांनी म्हटलं होतं. पण आता त्याचा अर्थ असा झाला आहे, की ब्राह्मण, ब्राह्मणेतर भांडण, मग त्यांच्यात ब्राह्मणात ब्राह्मणाची भांडणं. मग ह्यांची त्यांच्यात भांडणं. काय म्हणे आम्ही धर्मासाठी भांडतो आहे म्हणजे धर्मात भांडण करणं कुठे लहिलं आहे, हे मला माहिती नाही. अधर्म आणि धर्माचं भांडण होऊ शकतं. पण धर्मातल्या धर्मात भांडण झाली तर त्या धर्माला काही अर्थ आहे का? मग उद्धा तुमची मुलं म्हणायची की आम्ही कम्युनसिट होतो. आमचा ह्यावर काही विश्वास नाही. फालतूच्या गोष्टी आहेत सगळ्या ह्या! त्यांना तुम्ही थांबवू शकत नाही. म्हणजे सिद्ध झालं पाहजि. परमेश्वर सिद्ध करण्याचा मार्ग एकच आहे, की तुमच्यातला जो परमेश्वर आहे, तो जागृत करून त्यांना दाखवला पाहजि. तेव्हाच तो सिद्ध होणार आहे! नुसते भागवत वाचून, पारायणं करून तो सिद्ध करता येत नाही. उपास-तापास करून करता येत नाही. हे आता आपण पाहिलं आहे. आपल्या वाडवडिलांनी केलं आहे. त्यांच्या वाडवडिलांनी केलं आहे आणि वारसाच आहे आपल्याला तो उपवासाचा. उपवास करतोच कशाला आपण ? उपास करायची काही गरजच नाही. उपासमारीने इतके लोक मेले. ते काय देवाकडे

गेले का? अहो, उपास कशाला करायचा? तसेच उपवासाने लोक मरताहेत. उपास करायचा. शरीराला त्रास द्यायचा. काहीतरी आजार लावून घ्यायचा. नाही तर देवाच्या नावावर लाडू खात बसायचे. दोन्ही एकच प्रकार आहेत. तेव्हा परमेश्वर ही सूक्ष्म शक्ती आहे आणि आपण मळिवली पाहजि. सूक्ष्मता आपण उतरलं पाहजि. त्यासाठी आपण सूक्ष्म झालं पाहजि. आपण आत्मस्वरूप झालं पाहजि. हे ह्याच्यातलं सगळं तत्त्व आहे. ते तत्त्व धरलं पाहजि. तत्त्वात उतरलं पाहजि आणि तत्त्व म्हणजे तुमची कुंडलीनी आहे. ही आदर्शकृती तुमच्यामध्ये साडेतीन वेटीळे घालून त्रिकोणकार असंथीमध्ये बसलेली आहे. तचिया खाली गणेशाचं तत्त्व आहे. तो तचिया मुलगा आहे. तो कोणालाही जाणत नाही. आपल्या आईशिविय आणि त्याच्यामध्ये जी नषिपाप, पवतिर शक्ती आहे, त्या शक्तीच्या दमावरच कुंडलीनी उठते. तुम्ही नषिपाप नसले, समजा तुमचं हृदय घाणेरडं असलं, उद्या जर हटिलर म्हणेल की माताजी, तुम्ही मला आत्मसाक्षात्कार द्या. तर मी करू शकेन का? शक्य नाही. पुष्कळशा लोकांना होत नाही साक्षात्कार. अहंकारी लोक असतात त्यांना होत नाही. मी स्पष्ट सांगते, हे आमच्या हातात नाही. क्षमा करा आम्हाला. तुम्ही कुठे दुसरीकडे जा. आमच्या हातातलं नाही. मनुष्याला अहंकार असला, की तो पार होणं शक्यच नाही. एखाद्या माणसाच्या हृदयात खोटा भाव असला, तो पार होणं शक्यच नाही. आम्ही कतितीही हात चालवले तरी करणार काय? खोट नाणं ते खोट नाणं. ते चालतच नाही. परमेश्वर ओळखतो नां! कुंडलीनी तुमची स्वतःचीच ह्याचा जबाब देते. तर ही जी शुद्ध इच्छा तुमच्यामध्ये आहे, ती एकच आहे, की आम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात जायचं आणि!

योग मळिवायचा. जिवी-शिवीची गाठ झाली पाहजि. हीच एक शुद्ध इच्छा आहे. बाकीच्या तुम्ही सतरा इच्छा कराल, आज घर बांधाल, उद्या हे कराल, परवा ते कराल. पण तुमच्या सर्व इच्छा काही तृप्त होणार नाहीत. सर्व इच्छा तृप्त होण्यासाठी एकच मार्ग आहे, तो म्हणजे शुद्ध इच्छेच जागरण. म्हणजे कुंडलीनीच जागरण. आता महालक्ष्मीच्या देवळात बसून आपण 'उदे, उदे अंबे' म्हणतो. आता परवाच इथे गोथळ झाला होता. गोथळ म्हणजे कलियुग ! आणि त्याच्यामध्येच होणार आहे हे कार्य. 'उदे, उदे अंबे' आपण का म्हणतो महालक्ष्मीच्या देवळात? आता महालक्ष्मी म्हणजे काय इथून सुरुवात करूयात. म्हणजे मधली सुषुम्ना नाडी ही महालक्ष्मी. जेने आपण एका अम्बिपासून माणूस झालो ती सुषुम्ना नाडी. तिला पॅरासपिरॅथॅटिक नव्हस ससिटीम असं म्हणतात इंग्लिशमध्ये. म्हणजे त्यांना अर्धवटच माहीती आहे म्हणा! नुसती नाव द्यायची. पॅरासपिरॅथॅटिक, पॅरा म्हणजे, पलीकडची. म्हणजे काय पलीकडे, कशाच्या पलीकडे? मीसुद्धा डॉक्टरी शिकिले तर मला हसायला यायचं ह्या लोकांचं! ऑटोमॅस नव्हस ससिटीम, म्हणजे स्वयंचालित. अहो, पण स्वयं म्हणजे कोण? नाव द्यायचं स्वयंचालित. जसं मोटारीला एक इरायव्हर लागतो, तसा स्वयं एक आहे. पण तो स्वयं आहे कोण? ते तर बोला! हे झालं इंग्लिशच ज्ञान. तर ह्या सुषुम्ना नाडीमध्ये, महालक्ष्मीच्या देवळात बसून आपण, 'अंबे'ला का म्हणतो? अंबे कोण आहे ? अंबा, हीच कुंडलीनी आहे. तिला 'जागृत व्हा', 'असं म्हणतो आपण. परंपरागत, हजारो वर्षापासून, आपल्या रोजच्या भाषणातसुद्धा आपण हे म्हणतो. 'भरीन बोधाची परडी' म्हणतो ना आपण ! जोगवा, आईला मागतो ना जोगवा दे. जोगवा म्हणजे काय पैसे मागणं झालं ? पुष्कळ लोक जोगवा म्हणून हात असे करून, जोगवा दे आई, जोगवा द्या, असे मागतात. म्हणजे पुरुषांनी म्हणायचं, 'आई जोगवा द्या.' भीक मागणे हा जोगवा नव्हे. जोगवा म्हणजे योग. आईला मागायचा असतो योग. मोदींनी सांगितलं की माताजीना जे मागायचं तो आहे योग. तो मळिवून घ्या. तेव्हा आपल्या बुद्धीमध्ये खरोखर जर शुद्धता असली जशी ह्या पाश्चात्त्या लोकांच्यात आहे. त्यांची बुद्धी शुद्ध झाली आहे. नविवळ शुद्ध बुद्धी आहे. त्याला कारण सगळे करून पाहिले. काही त्याच्यात अर्थ नाहीये. राम नाही. सगळं झालं. इरग घेऊन पाहिले, भुतं बनून पाहिले, उपास करून पाहिले. सगळं करून पाहिले. काही त्याच्यात परमेश्वर मळिलेला नाही. शेवटी मग आता आले रस्त्यावरती. तेव्हा बुद्धी अगदी स्वच्छ होऊन जाते. ज्याची बुद्धी अगदी पवतिर आहे, तो मनुष्य चटकन सहजयोगात उतरतो. ज्याच्या बुद्धीवर अहंकाराचा पडदा आहे, तो उतरू शकत नाही. गीता वाचली तर लोक व्यास होत नाही. कोणतेही पुस्तक वाचून, पारायण करून कोणी दत्त होत नाही. लोकांनी पारायण करायची आणि घरी जाऊन चोर्या करायच्या. कारण असं आहे, की परिवर्तनाला एकच गोष्ट कारणीभूत होते, आणि ती म्हणजे कुंडलीनीच जागरण. जोपर्यंत कुंडलीनीच जागरण होत नाही, तोपर्यंत माणसामध्ये आमूलाग्र परिवर्तन होऊ शकत नाही. वरवर होईल. आज जर तो बटाट्याची भाजी खातो, तर उद्या मेथीची भाजी खाईल फार फार तर. आज जर रेशमी कपडे घालतो, तर उद्या खादीचे घालेल. त्याने काय होणार आहे ? पुष्कळसे खादीचे कपडे घातलेले आपण बघतोच आहे कसे वागतात ते. सगळं बाह्यातलं आहे. अंतरंगामध्ये अंतर्योग घटति झाला पाहजि आणि कुंडलीनी जागृत झाली पाहजि. त्याला काही दुसरं अवधान नको.

पुष्कळांचं असं म्हणणं आहे, की माताजी, ह्याला पुष्कळ स्वच्छता करावी लागते. काही असतं, हे असं आहे, तसं आहे. कबूल! तुम्ही केली पूरवजन्मात. आता सर्व सुकृतांचे फळ घ्या तुम्ही. जे म्हटलं, 'अवघाची संसार सुखाचा करीन.' अरे बाबा, कसा करणार तू! ते तर लहिलेच नाही. कारण लहिलं असतं तर त्याला लोकांनी मानलं नसतं. पसायदान आपण वाचलेलं आहे. त्यांच्यात जे वर्णन आहे, ते म्हणजे आजचा हा सहजयोगच लहिलेला आहे सबंध ! 'दुरतिंचे तमिरि जावो,' कसं जाणार? 'जो जे वांछील तो ते लाहो,' कसं ? तो मार्ग काय? कम्युनिझम घेतला काय? कोणताही 'इझम' घेतला, तरी ज्याला आमचे इथे म्हणतात, हे असं करा, असं करा, असं करा. ते होणार कसं? त्याच्यासाठी जबरदस्तीच करावी लागणार, जुलूम करावा लागणार. होणार कसं? होण्यासाठी काहीतरी आतून व्हायला पाहजि. म्हणजे आपला आत्मा आपण मळिवला पाहजि आणि तो एकदा आपल्या चिंतात झळकला, म्हणजे बघा, केवढी शक्ती आपल्यामध्ये येते! बलवत्तर होतो आपण आणि त्या शक्तीचं स्वरूप म्हणजे प्रेमस्वरूप आहे ती शक्ती. आजपर्यंत आपण प्रेमाची शक्ती कधी वापरलीच नाही. कोणतेही तुम्ही बघा, मोठेमोठे व्यवस्थापक असतात, संस्था करतात. काय तर म्हणजे आता आम्ही हे गावातले जेवढे गुंड आहेत त्यांना मारून टाकतो. गुंड म्हणजे स्वतःच असतील. अशी काहीतरी एक संस्था काढायची ज्याने दुसऱ्यांचं नुकसान कसं करायचं? म्हणजे हजारो लोक एकत्र होतात. आमचे केस पांढरे आणि तुमचे केस पांढरे. सगळ्या पांढऱ्या केसाच्या लोकांनी एक क्लब करायचा. बाकीच्यांचे काळे आहेत त्यांना मारत सुटायचं. कोणतंही कारण शोधायचं. कोणत्याही बहान्याने करत रहायचं. आता इंग्लंड, अमेरिकेला मी पाहिलं, स्वतःला ते गोरे म्हणवतात, इतरांना ते रंगदार म्हणतात. म्हणजे आपण सगळे रंगदार लोक आहोत. म्हणजे काहीतरी परमेश्वराने जर वैचितर्य घातलं नसतं, तर संसारात , सृष्टीमध्ये कधीच आनंद आला नसता आणि सौंदर्य आलं नसतं. पण त्याच गोष्टीला ज्या गोष्टी अत्यंत सुंदर आहेत, ज्या गोष्टी अत्यंत आवश्यक आहेत त्याच गोष्टीला धरून भांडणं करायची. वैमनस्यावरतीच आपलं सगळे उभारलेलं आहे आणि म्हणून ते कोलमडून पडतं. सायनस तरी कशाला ? तर म्हणे अँटॅमबॉम्ब . तुम्ही बनवा आणि आम्हीही ही बनवतो आणि भांडूयात, शेवटपर्यंत. एक जर का अँटॅमबॉम्ब पडला इकडे, तर गेले, इकडेही गेले, तकिडेही गेले. अमेरिकाही गेली आणि रेशियाही जायची. तेव्हा हे लक्षात ठेवलं पाहजि, की हा जो सबंध खेळ चालला आहे, वैमनस्यामुळे आहे. ज्या ज्या संस्था वैमनस्याला वाढवता आहेत, त्या मग राजकारणी असो, सामाजिक असोत कवि कोणत्याही नावाने फरित असल्या, देवाच्या नावाने, धर्माच्या नावाने, जे वैमनस्य पसरवतील, त्या कधीच चालणार नाहीत. जे प्रेम पसरवतील, त्याच चालणार आहेत. पण ह्या प्रेमाला केवढी शक्ती आहे, हे आपण जाणलं पाहजि. फार सूक्ष्म शक्तता आहेत. जेव्हा ह्या प्रेमाचं साम्राज्य येईल, कोणीही आजारी राहणार नाही. कोणताही संताप होणार नाही. भांडणं होणार नाहीत. सबंध आनंदीआनंद होऊन सगळे सुखात रममाण होतील. समाधान सगळ्यांना, संतोषामध्ये. हे असं झालं पाहजि, असं सगळ्या साधु-संतांनी सांगितलं आहे. आणि त्याची पूर्ती करण्यासाठीच ते सहजयोग आज उभा झालेला आहे. आता त्यात आपला कति भाग आहे, आपल्याला कति मळिणार आहे, आपण बघितलं पाहजि. त्यामुळे सहजयोगावर काही उपकार नाहीत, गंगा वहाते आहे, त्यात आपणच आंघोळ

करून घेतो असं समजायचं आहे. काही देणं-घेणं लागत नाही. मी आई आहे. आईने आईचं काम केलेच पाहजि. ही पृथ्वी आहे, तिला आपलं काम केलेच पाहजि. तचिया पोटी जर तुम्ही चार बी घातले तर त्यांना तनि उगवलंच पाहजि. ते तचिं कार्यच आहे. तर मी कुंडलीनीच जागरण करते त्याच्यात काही वशिष नाही. ते मला केलेच पाहजि आणि ते होतेच. पण पुढची जोपासना, ते सांभाळणं आणि ते व्यवस्थित बसवणं, ते समजून घेणं ते मात्र तुम्हाला करायला पाहजि आणि त्याला काहीही वेळ लागत नाही. मोदी म्हणतात कबूल आहे, ह्यांना बोट धरून... कारण हे ह्यांना पार होऊन आज चौदा वर्षे झाली. तेव्हा सुरुवातीला बाराच माणसं होती. त्यांना बोट धरूनच चालवावं लागलं. पण आज हजारो फुलं ही फळं व्हायच्या मार्गाला आली आहेत. ह्यांना काही हात धरून सांगायला नको. फक्त हे की आता आमचं हे आत्मसाक्षात्काराचं जे अंकुर जन्माला आला आहे, त्याची जोपासना कशी करायची? आणि त्याची इज्जत कशी करायची ? त्याचा मान कसा ठेवायचा? एवढेच जर लक्ष ठेवले तर मनुष्य ह्या बी स्थितीपासून वृक्ष स्थितीला पोहोचायला काहीही वेळ लागणार नाही. आणि भिग अशा पवतिर वातावरणात तर काही वचिरायलाच नको. पुढच्या वर्षीसुद्धा आमचा येण्याचा वचिर आहे. पण नेहमी आम्ही गेल्यावर उपटसुभ काहीतरी काढतात. इथून जेव्हा आम्ही जाऊ, तुम्ही बघा! काही ना काहीतरी सांगत बसतील. अंगतपूरला आमचा फार मोठा प्रोग्रॅम झाल्यावर तथि लोकांनी असं सांगितलं, की माताजीच्या अंगावरती एक बॉम्बगोळा टाकला. अमकं झालं, तमकं झालं, म्हणजे काही झालं नाही हं हे. स्वप्नात झालं असेल त्यांच्या तर झालं असेल. मी आश्चर्यचकित झाले, की या गोष्टी आल्या कुठून. कारण त्यांच्या पोटावर पाय आला . कारण मी म्हटलं देवाच्या नावावर पैसे घ्यायचे नसतात. देवळाला ठीक आहे. देवळाला पैसे लागतात ते ठीक आहे. पण आपला चरितरथ तुम्ही त्याच्यावर चालवता तेवढे ठीक आहे. पण त्याच्यावर तुम्ही मोटारी घ्याल, घर घ्याल, अमकं घ्याल, लोकांना लुटाल तर ते चालणार नाही. चरितरथसुद्धा साधला पाहजि तो दुसऱ्याच मार्गाने. देवाच्या नावावर कधीही संतांनी पैसे घेतले नाहीत. कुठेच, कोणत्याच देशात, कोणत्याही धर्मात नाही. (जे खरे संत आहेत.) तेव्हा जे तुमच्याकडून पैसे आहेत. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. एकही पैसा कोणी मागितला तुम्ही अगुरू घेतात, ते गुरू नाहीत, ते अगुरू आहोत असं समजायचं. आणि योगाशिविय तुम्हाला हे कळणारसुद्धा नाही, की कोण कति खोटा आहे. काय तुमच्यात दोष आहे ? कारण तुमच्यात जेव्हा ती चेतना जागृत होते, तेव्हा तुम्ही बोटांवर सांगू शकता. ह्या बोटांवर तुम्ही सांगू शकता की ह्याची कोणती चक्रं धरली आहेत, ह्याला काय पकड आहे, ह्याला काय झालेलं आहे ? कारण नीर-क्षीर वदिक तुमच्यात आपोआपच, आतूनच, तुमच्या नसानसात येतो. हे इथे सगळ्यांचं झालं पाहजि. ह्या महागणपतीच्या कृपेमुळे तुम्ही इथे आला. वशिष काहीतरी असेल. काहीतरी सुकृत वशिष असल्याशिविय, पूर्वपुण्याशिविय अशा पवतिर स्थानी माणसाचा जन्म होत नाही. मला कोणी म्हटलं तर मी

गणपतीपूळ्याला आयुष्यभर आरामात राहू शकते. पण कोणी मला सोडणार नाही हो! इथे मला दोन दविसुद्धा कोणी राहू देणार नाही. आयुष्यभर मी राहिले असते. इतकी आनंदाची ही जागा आहे. तेव्हा हा आनंद जो इतका वाहतो आहे, तो तुम्ही घ्यावा. आत्मसात करावा आणि प्रेमाने नांदावं. आम्ही पुढच्या वर्षी नक्की येऊ. परत येऊ. तुम्हा सगळ्यांना भेटू आणि बघू.

आता प्रश्न असतील तर वचारा. मी गेल्यावर मग काहीतरी खुसपटं काढत बसायची. हे आपलं एक विशेष, हृदिस्थानी लोकांचं वैशिष्ट्य आहे. पाठ फिरली की अरे, त्यांचं असं होतं. ते आम्ही पाहिले आहे. रोजचेच असते. तेव्हा काय असेल ते आता तोडार वचारा. काय असेल ते सध्या वचिरून घ्या. आता इथे पुष्कळशा मंडळींना भाषासुद्धा समजत नाही, पण ध्यानात आहेत. मराठीत बोललं काय कवि कशात बोललं काय, मंत्रच आहेत. माताजी, आम्हाला व्हायब्रेशनस येताहेत. बसलेत ऐकत. काय ऐकता ? वचारा. 'काही नाही. आमची कुंडलिनी जागृत आहे. आम्ही आपलं आनंदात बसलो आहे. आनंद घेतो आहे. माताजी, काव्यगायन करताहेत त्यांच्या मते. असला प्रश्न तर वचारावा, कृपा करून. वचारा प्रश्न. अशा रीतीने वशिष्ठ धर्म स्थापन होणार आहे आणि विश्व धर्मामध्ये सर्व धर्मांचा मान आहे. कारण सांगतो म्हणून नाही. पण होतोच. कारण आपल्याला कळतं की सर्व धर्मांमध्ये जे मोठेमोठे झाले, ते सगळे आपलेच होते. आपण उगीचच भांडत होतो. हे आपण जाणतो म्हणून. उगीचच नाही. बुद्धीवाद नाही त्याच्यात काही. जातपात नाही. हंडा वगैरे ह्या सर्व गोष्टी सोडाव्या लागतात आणि हे सुटतात. झटकन सुटतात. दारूच व्यसन, व्यसन, ते व्यसन एकदम सुटून मनुष्य एकदम समर्थ होऊन जातो. मग, 'समर्थाचिया सेवका वकर पाहे, असा सर्व भूमंडळी कोण आहे ?' हे सगळं जे वर्णन झालेलं आहे, ते साक्षात् ते तुम्हाला दिसलं पाहजि. त्याचा तुम्ही आनंद उचलला पाहजि. आता प्रश्न वचिरून घ्या, असला तर, परत नाही तर गेल्यावरती नको. आता ह्या पवित्र स्थळी खरोखरी ही घटना अगदी क्षणात व्हायला पाहजि. आणि सोपं काम आहे. डोळे मट्टून हे करावं लागतं. आधी मी सांगते. आधी आपण आपल्याला संतुलन आहे की नाही ते बघायचं. म्हणजे काही लोक असतात ते भावनाशील असतात. काही लोक असतात ते बुद्धीवादी असतात. त्यांच्यामध्ये संतुलन यायला पाहजि. तेव्हा आधी आपण डावीकडचं संतुलन साधतो. तेव्हा डावा हात असा माझ्याकडे करायचा आणि उजवा हात असा जमनीवर ठेवायचा. आता सध्या डोळे नाही मटिले तरी चालतील. डावा हात माझ्याकडे आणि उजवा हात जमनीवर. पुरुषांनी टोप्या काढाव्यात. कारण ब्रह्मरंध्र छेदन आहे आणि आईकडे टोप्या कशाला पाहजित! आईचा हात डोक्यावरच असतो नेहमी. डावा हात असा माझ्याकडे आणि उजवा हात जमनीवर. करा, करा. आपणही करा. सगळ्यात पुढे बसून नाही केलं तर ते बरं दिसत नाही. डावा हात माझ्याकडे करा. असा. नाहीतर आपण जावं ते बरं. कृपा करून. डावा हात माझ्याकडे करा आणि उजवा हात जमनीवर. ज्यांना हे करायचं नसेल त्यांनी कृपा करून जावं. कारण इथे त्रास होतो आम्हाला. आता इकडे लक्ष ठेवा. अशीच मंडळी खराबी करतात. पण अंगातून गरम गरम लाह्या नघित होत्या. सांगावं कोणी? अशा लोकांपासून जपून राहिले पाहजि. वेगळं राहिले पाहजि. सुरुवातीला. नसते वचिर तुमच्या डोक्यात भरतील आणि असा प्रश्न वचिरतील की, काही, तुम्ही आमचं काय भलं केलं? तुम्ही कशाला आम्हाला सांगता? अशी जी मंडळी आहेत त्यांना वचिरायचं, तुम्ही आमचं काय भलं केलं? आता उजवा हात माझ्याकडे आणि डावा हात असा वर. ज्या मंडळींना जायचं असेल त्यांनी जावं. असा ठेवा. आता हे परत संतुलन आहे. म्हणजे जे लोक

बुद्धीवादी आहेत, फार वचिर करतात, त्याच्यामुळे जे आपल्या डोक्यात काहूर आहे, ते काढण्यासाठी म्हणून हे असं संतुलन असतं. आता बघा कसं वाटेल ते. असा हात. शहाणपणा धरायचा. आता दोन्ही हात माझ्याकडे करा. आता असं बघायचं हातामध्ये गार गार येतंय का काही ? उजवा हात डोक्यावर, इथे ठेऊन. गार येतंय डोक्यातून? बघा, इथे, टाळूवरती आलं पाहजि गार. तर त्याला काही अर्थ आहे. टाळूवर बघा येतंय का? आता, 'माझं असं चुकलं, माझं तसं चुकलं, मी हे खोटं केलं.' तसं काही म्हणायचं नाही मनामध्ये. कोणताही असा वचिर घ्यायचा नाही. स्वतःबद्दल न्यूनता बाळगायची नाही. परमेश्वर हा क्षमेचा सागर आहे. सगळे धुऊन टाकतो तो. झालं. आता हा उजवा हात करा माझ्याकडे. परत डाव्या हाताने बघा. गार येतंय का? येतंय ना! तुमच्याही डोक्यातून येतय. थोडं वर करून बघा. ही गणपतीची कृपा आहे. इतक्या लवकर कुठेच एवढं कार्य होत नाही. पण ही गणपतीची कृपा आहे, तेव्हा गणपतीला मनातून नमन करून, दोन्ही हात असे वर करायचे आणि असं मागे मान करून असं वचिरायचं की, 'ही चैतन्य शक्ती आहे का परमेश्वराची? ही त्याची परमशक्ती आहे का? ही त्याची ब्रह्मशक्ती आहे का? अस तीनदा वचिरायचं मनामध्ये.' आता बघा. आता हात असे करा. होतय हातात गार. ज्या लोकांच्या डोक्यातून कवि हातातून गार येतंय त्यांनी दोन्ही हात वर करायचे. व्वा! सगळं गावच पार झालंय, गणपतीच्या कृपेने! धन्य तुमची ! डोळेसुद्धा मटिले नाहीत आणि गावच्या गाव पार झाले. ही गणपतीची कृपा आहे. त्या पृथ्वीची कृती कृपा आहे तुमच्यावरती. अहो, माझे हात तुटतात परदेशात. तकिडे नरक आहे नुसता आणि हा स्वर्ग आहे स्वर्ग!

1986-01-06, Shri Mahalakshmi Puja

6 जानेवारी 1986

Mahalakshmi Puja

Sangli (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Shri Mahalakshmi Puja Date 6th January 1986: Place Sangli Puja Type

आता सांगलीकरांना सांगायचं असं की ते आपण पूर्वी एक पूजा केली होती आणि आता परत केलेली आहे. सांगलीला बरच पेपरमध्ये वगैरे आल्यामुळे बरच काम झालेलं आहे आणि इथे सहजयोग बसूही शकतो. कारण वातावरण फार छान आहे. शांत आहे आणि इथले एकंदर लोक मदत करायला तयार आहेत. थोडी सांगलीकरांना आमच्यातर्फे एक लहानशी भेट देणार आहोत. तर ती भेट त्यांनी स्वीकारावी. अशी माझी वनिती आहे आणि खीन एक वस्तू आहे, पण ती अजून बाजारातच रातहली आहे. ती आल्यावरती देऊ. कोण घेत आहे ? (भेट) (अनुवाद-श्री.तावडे, जे इथले मोठे सहजयोगी आहेत. त्यांनी भेट स्वीकारली.) आता आजच्या पूजनाला खरोखर महत्त्व असं आहे, की आज महालक्ष्मीचं पूजन आहे. आणि खीन महालक्ष्मीचं जे महात्म्य आपल्या सहजयोगात आहे, ते कोणत्याच शक्तीचं नाही. कारण महालक्ष्मी ही शक्ती जिला आपण सुषुम्ना नाडी म्हणतो, त्यात वास करते आणि त्याने पॅरासपिथेटिक नव्वहस ससिटीमचं चालन होतं. ह्या महालक्ष्मीला सशक्त करण्यासाठी आपल्या उत्क्रांतीमध्ये ज्या घटा घटना झाल्या, त्यात मुख्य म्हणजे महालक्ष्मीचं अवतरण आहे. महालक्ष्मीने अनेकदा अवतार घेतले आणि तेचिच एवढी हमित आहे, की तिने एक शरीर धारणा करून ह्या अंसारात जन्म घेतला आणि कार्य केलेलं आहे. आश्चर्याची गोष्ट अशी की आपल्याला सर्व ह्या महालक्ष्मीच्या अवतरणाबद्दल कोणी माहिती दिलेली नाही कवि इतकं गहन कोणाला त्याच्याबद्दल, सवसित्तर वर्णनच माहिती नाही. आता महालक्ष्मीचं तत्त्व म्हणजे लक्ष्मीच्या तत्त्वावरचं आहे. म्हणजे लक्ष्मीची आई महालक्ष्मी म्हटलं पाहिजे. लक्ष्मीची आई म्हणजे लक्ष्मी जी आहे, जेव्हा माणसाजवळ लक्ष्मी येते, लक्ष्मीसुद्धा एक संतुलन असलेली, एक स्त्री स्वरूप देवी आहे. इतकी संतुलनात आहे ती की ती एका कमळावर उभी राहते. तिच्या हाता दोन कमळ आहेत. एक गुलाबी कमळ, त्या कमळामध्येसुद्धा एक नाजूकपणा आहे. त्या गुलाबी कमळाचा अर्थ असा आहे, की जो मनुष्य लक्ष्मीपती असेल, ज्याच्याजवळ लक्ष्मी असेल, त्याच्या स्वभावात एक गुलाबीपणा असला पाहिजे. म्हणजे गोडवा असला पाहिजे. तो रखरखीत नसला पाहिजे. दुसरं असं की एका कमळाकडे आपण पाहिलं तर त्या कमळामध्ये एखादा भुंगा जरी आला तरी त्याला स्थान मिळतं. त्याच्यात एवढे काटे असतात त्या भुंग्याला, पण त्यालाही कमळामध्ये स्थान मिळतं. म्हणजे त्याचही आतथ्य होतं. तेव्हा ज्या मनुष्याजवळ लक्ष्मी असेल, त्याच्याकडे सगळ्यांचं आतथ्य असायला पाहिजे. मग तो कसाही असेना का? प्रत्येकाची वचिरपूस करायला पाहिजे. मग तो लहान असो, मोठा

असो, प्रत्येकाच्या दर्जाप्रमाणे त्याची वचिरपूस करायला पाहिजे. तिसरं म्हणजे एका हातामध्ये त्यांच्या, एक हात असा आहे आणि एक हात असा आहे, ह्याचा अर्थ असा, की दान असायला पाहिजे. ज्या माणसाच्या हातात दान नाही तो लक्ष्मीपती नाही आणि दानत ही आहे. दानामध्ये जो आनंद आहे, तो कोणत्याही गोष्टी मळिवणियात नाही. दान करण्याची शक्ती ज्याने मळिवली तो सगळ्यात महान मनुष्य आहे असं मला वाटतं. कारण त्याने मनुष्याच्या ज्या चरम सीमा आहेत त्या गाठलेल्या आहे. दान देता असं पाहिजे आणि तें डाव्या हाताने जे दान लक्ष्मी करते तसच जो लक्ष्मीपूत असेल त्यानेसुद्धा आपल्या डाव्या हाताने असं दान केलं पाहिजे. म्हणजे डाव्या हाताचं उजव्या हाताला कळलं नाही पाहिजे. डाव्या हाताने म्हणजे सहज. त्याला काही मेहनत करायला नको. सारी इच्छा दानाचीच असायला पाहिजे. खरोखरच जगामध्ये जेवढ्या वस्तू आहेत त्यांना एकच, मला तरी वाटतं एकच महत्त्व आहे, की त्या वस्तू आपण दुसऱ्यांना देऊ शकतो. त्यात आपलं हृदय ओतू शकतो. त्यात आपलपण दाखवू शकतो. म्हणून प्रत्येक वस्तूला महत्त्व आहे. नाहीतर बाकी वस्तूला काही महत्त्व नाही. स्वयंभू जेवढ्या मूतत्या आहेत त्यातील महालक्ष्मीची मूर्ती आपण फार मानतो. आपण सहजयोगात. कारण तिच्यामुळे आमची कुंडलिनी जी आहे, तिला उठायला एक मार्ग कवि नाडी ती प्रस्तुत करते. ही नाडी, महालक्ष्मीची नाडी जी आहे, ती लक्ष्मी तत्त्वाच्या वर जेव्हा हा हात आहे, हा आश्चर्य. ह्याला दोन अर्थ आहेत. आश्चर्य, सगळ्यांना आश्चर्य देणे. सगळ्यांचं रक्षण करणं. त्याने हा हात आहे. पण उलट जर पाहिलं, तर जे लक्ष्मीपती असतात त्यांचावर सगळ्यांना धाकच असतो. भीतीच असते. ती नुसती साधी ते कमळावर उभी असते. आपलं काही विशेष दाखवत नाही. नाहीतर लोकांना मोटारी लागतात, हे लागतं, लागतं दाखवण्यासाठी, की आम्ही म्हणजे फार काही तरी सुसंपन्न आहोत. दुसऱ्यांच्या मानाने फार उच्च आहोत. त्याची इतकी म्हणजे आपलं वजन ती लोकांवरती घालत नाही, कोणत्या तऱ्हेचं पेशेरायझेशन जाला म्हणतात ते करत नाही. ती हलक्या ह्याने उभी राहते. अलगद. तिचा कोणाला त्रास नाही झाला पाहिजे. लक्ष्मीपती खरा जो असतो, तो कुठे तरी कोपऱ्यात येऊन बसेल. अगदी शूद्रधने, शांतपणाने बसेल आणि हेळूच नथिून जाईल. त्याला दान जरी द्यायचं असलं, तरी म्हणजे, 'माताजी, हे माझं दान आहे, पण माझ नाव सांगायचं नाही. ते असच ठेवा तुम्ही. कसं तरी करून. तुम्ही दिलंय. तुमच्या चरणी दिलं. झालं. आता मला काही पुढे नको.' 'अरे बाबा, पण मला सांगायला लागणार. ट्रस्टकडे ते पैसे जाणार. मी पैसे घेत नाही.' 'ते तुम्ही कोणाचही नाव सांगा. माझी त्याला हरकत नाही. पण हे मी दिलं तुम्हाला. माझं नाव नको. फक्त तुम्हाला इन्कमटॅक्सचा जर काही प्रॉब्लेम असला तर त्याच्यासाठी मी उभा आहे. पण बाकी वतं माझ नाव नको. काही नको.' 'अगदी नम्रपणाने हसत असतात. ह्याला म्हणायचं म्हणजे लक्ष्मीपती! पण त्या लक्ष्मीचा हात जो असा वर आहे त्याचा अर्थ असा आहे की लक्ष्मी वर असायला पाहिजे. तेव्हा लक्ष्मीतून जेव्हा मनुष्य लक्ष्मीपती होतो तेव्हा त्याचं लक्ष असं, की झालो बाबा लक्ष्मीपती, पण परमेश्वर

कसा मळिणार मला? जेव्हा ही स्थिती माणसामध्ये येते. जेव्हा संपत्ती, धन मनुष्याला मिळतं, तो अगदी श्रीमंत होतो, तेव्हा त्याच्यातली आतली जी खरी श्रीमंती आहे, ती मळिली आहे, त्याची जाणीव आली म्हणजे महालक्ष्मीचं तत्त्व सुरू होतं. आणि त्या महालक्ष्मीच्या तत्त्वामध्ये कुंडलिनी जागृत होते आणि ती जागृत झाली, म्हणजे तिला आपण म्हणतो, 'उदो, उदो अंबे!' म्हणजे कुंडलिनी तु जागृत हो. महालक्ष्मीच्या देवळात जाऊन म्हणतो. कारण महालक्ष्मीच्या सत्तात ती जागृत होऊ शकते आणि मग ती चक्र वरची आहेत त्यांच्यामध्ये भेदून त्यांना आणि वर सहस्रारात महालक्ष्मीच्या सूत्रात जागृत होऊन ही जी नेऊन पूर्ण भेदन करते. आता ह्या महालक्ष्मीचे कति अवतार आपल्याकडे झाले. बघू. सर्वप्रथम जे महालक्ष्मीची तत्त्व आहे, त्याचं गुरुरी फार जवळच नातं आहे. आणि अत्यंत प्रेमाचं आणि पावतिर्याचं. सुद्धातीपासून पाहिलं तर जे जे मोठाले गुरू झाले त्यांची एकतर मुलगी कवि बहीण ह्या नात्याने तिचा जन्म झालेला आहे. जसं जनकाची मुलगी जी सीता, ही महालक्ष्मी स्वरूप आहे. हे महालक्ष्मीचं तत्त्व आहे. सीता ही महालक्ष्मी आहे आणि जिनकाची ती मुलगी होती. नंतर नानकांची जी बहिण नानकी, ही महालक्ष्मी. तिचं नातं बहिणीचं होतं. तसच मोहम्मद साहेबांची मुलगी फातिमा. ती महालक्ष्मी होती. त्याच्यानंतर राधा, राधा ही महालक्ष्मी स्वरूप आहे. त्याच्यानंतर मेरी. मेरी ही महालक्ष्मी होती आणि तिचा संबंध पावतिर्याचा होता. इतकी पवतिर होती, की तिच्या पावतिर्याने खसिताला जन्म दिला. अत्यंत पवतिर पावतिर अशी ती कन्या होती आणि कन्यास्वरूपिणी असल्यामुळे, तिच्या शुद्धतेमुळे, तिला खरसितासारखा शुद्ध मुलगा झाला. तर तीसुद्धा महालक्ष्मी अशा महालक्ष्मीच्या अवतारांनी आपल्यातले जे वरचे चक्र आहेत ते बांधले गेले आहेत. म्हणजे रामाचं चक्र राईट साईडला हारटला असतं. इथे ती सीता स्वरूप आहे. इथे राधास्वरूप आहे. इथे मेरीस्वरूप आहे. पुढे जाऊन ह्या ठिकाणी तनिही शक्ती मळितात, महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती, तीनही शक्त्या मळितात. आणि तीनही शक्त्या मळाल्यामुळे एकच शक्ती जी आदशिकती तयार होते. म्हणून सहस्रारात आदशिकती एकच असते. पण अस म्हटलेलं आहे, की सहस्रारे महामाया. आदशिकती आहे, पण ती महामाया आहे. म्हणून ही ह्याचा तनिही शक्त्यांचा पुरादूरभाव झाला तो असा, की त्यामुळे एक महामाया स्वरूप आदशिकती संसारात येते आणि ती सर्वांचं सहस्रार भेदन करू शकते. आणि तें आता तुमच्यासमोर, माहितीच आहे तुम्हाला काय आहे ते. सांगायला नको. तर अशा रीतीने ह्या महालक्ष्मीतून कशी पुढे आदशिकती अवतरीत झाली, तर तिला दोन्ही दोन शक्त्या मळाल्या. जेच्यामध्ये महाकाली, महासरस्वती, महालक्ष्मी अशा तीनही शक्त्या समावलेल्या आहेत. आणि ह्या महालक्ष्मी तत्त्वातून जी आपली शुद्ध इच्छा अशी अंबा आहे, ती महाकाली शक्ती आहे खरं म्हणजे. तर तिचं उत्थान होऊ शकतं. ती करू शकते. आदशिकतीचं महत्त्व आहे. कारण हे ह्या तीन म्हणून शक्त्यांमधून सर्व जरी तयारी झाली पण शेवटी जे कार्य साधायचं आहे त्याला आदशिकतीच आहे. म्हणजे

तनिही गोष्टींना मळिून हे कार्य साधायचं आहे. ती गोष्ट म्हणजे जरी सहज साध्य असली, आपल्याला अगदी सहज मिळते, पण त्याच्यात तरीसुद्धा तुम्ही सगळ्यांनी पूर्ण मेहनत केली पाहिजे. नाहीतर ते कार्य होऊ शकत नाही. फार कठीण आहे. तेव्हा जर ते आदशिकतीमुळे झालं असतं तर काही एवढा पसारा करण्याची काही गरजच नव्हती. तुम्हाला त्याच्यात मेहनत करावी लागेल. तुमचं त्याच्यामध्ये सहकार्य पाहिजे. तुम्ही आता सटेजवर बसले आहात. आम्ही नाही. आमची शक्ती तुम्ही घ्या. वापरा. पण तुम्ही सटेजवर या, म्हणून तुम्ही पूजनीय आहात. तुम्ही विशेष आहात. आमचं काय ? आमचं जे होतं ते होतं. आदिकाळापासूनच आहे. ते काही विशेष नाही. पण तुम्ही ते वापरलं पाहिजे. तुम्हाला ते मिळालं पाहिजे. ते तुम्ही हस्तगत केलं पाहिजे. त्याच्यावर तुम्ही प्रभुत्व मिळवलं पाहिजे. ही जी आदशिकतीची खरी इच्छा आहे, ती शुद्ध इच्छा हीच आहे. आणि त्या शुद्ध इच्छेसाठी थडपड चाललेली आहे. त्यात तुम्ही सर्वांनी प्रेम सामावून घेतलं, मळिऊन घेतलं, प्रेमाने स्वीकारलं आणि पुढे त्याच्यात प्रगती केली. हे फार म्हणजे आम्हाला केवढ मोठ समाधान आहे आणि त्या समाधानातच सगळे वसिरून जाते मी, की मागे कति त्रास उचलावा लागला. अनेक वर्षांमध्ये कति त्रास झाला. सीतेला कति त्रास झाला. राधेला कति त्रास झाला. मेरीला कति त्रास झाला. ते सगळे वत वसिरून अस वाटतं आता काही नाही. झालं हे विशेष झालं. तर

ह्या अवतारामध्ये लक्षात हे ठेवलं पाहजि, की मनुष्य स्वरूपात महालक्ष्मीचं अवतरण झालेलं आहे. मनुष्य, मानवी स्वरूपात. पण देवीचं, जला आपण महाकाली म्हणतो, तचिं अवतरण मनुष्य स्वरूपात झालेलं नाही. ते देवीस्वरूपातच होतय. देवीस्वरूपात येणं फार सोपय. मनुष्य स्वरूपात येणं फार कठीण काम आहे. आणां झगडणं मानवामध्ये त्याहून कठीण आहे. परत मर्यादा मानवाच्या ठेऊन रहाणं हे त्याहून कठीण आहे. हे सगळे कार्य मनुष्य स्वरूपात येऊन ह्या सगळ्या देवीनी केलं, आणां त्याचा आज फलीभूत होण्याचा जो सुप्रसंग आलेला आहे, ते समोर दसित आहे. गणपतीपुळे अगदी इथे असं घेण्यासारख एक मोठ, एक फार मोठ कार्य झालेलं आहे. आणां पुढे असच होत राहील. प्रत्येक वर्षी नदिन ३ -४ वर्ष तरी परत व्हावं. अशी माझी फार इच्छा आहे. आणां जिर असं जमलं तर तुम्हा लोकांना सुद्धा त्याची कल्पना येईल की हे गणपतीपासून जे सुरू केलं, ते येऊन कसं सहस्रारापर्यंत अगदी व्यवस्थिती पोहोचलेलं आहे. सगळं म्हणजे ते अद्वितीय आहे, की शब्दात घालून सांगणसुद्धा कठीण आहे. पण ते सगळ तुम्हाला मळिवं, जे काही आमचं आहे ते तुम्ही घ्यावं, हीच माझी शुद्ध इच्छा आहे. आणां ती कार्यान्वति करता आले म्हणजे मला काहीही नको.

1986-01-06, Public Program Sangli

6 जानेवारी 1986

Public Program

Sangli (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Public Program Sangli, 6th January 1986

सांगली तसच कोल्हापूर दोन्हीही ठिकाणच्या सर्व साधक मंडळींना आमचा प्रणामित. मागच्या वर्षी आमही इथे आलो होतो, आणखीन सहजयोगाबद्दल लोकांना माहिती दिली होती. आता आपण असा वचार केला पाहजि, की ह्या जगामधे आपण आलो ते कशासाठी ? त्याबद्दल आपल्या मनामधे पुष्कळ भ्रम आहे. तो वचार आपण करू नये असे पुष्काळांचे मत आहे. कारण असा वचार करून फायदा काय होणार ? आपल्याला पुढचं काय ते काय माहीत नाही. पण जर आपण लक्षात घेतल तर अनेक हजारी वर्षांपासून आपल्या देशामधे वशिष्ठतः ह्या महाराष्ट्रात, ह्या संतभूमिधे संतानी अस संगतिलेल आहे की, अवघाची संसार सुखाचा करीन ! इतकच नव्हे तर पसायदान म्हणून जे काही ज्ञानेश्वरांनी लहिलय ते सुद्धा वर्णन आपल्याला खर वाटत नाही की, जे जो वांछील ते तो लाही ! हे कस होणार?, ह्याला मार्ग काय ? जी जी वर्णन अशा परमेश्वरी साम्राज्याची आपल्या शास्त्रात करून ठेवलीय. त्यासाठी मनुष्य नेहमी धडपडत असतो की, अस साम्राज्य आलं पाहजि. पण ते येणार कस ? आता कमयुनसिट लोकांच अस म्हणून आहे की, मार्क्सनी, मार्क्सवादी लोकांच अस म्हणून आहे की मार्क्सनी अशी रचना केली होती की, असे वशिष्ठ लोक तयार होणार आहेत, की ज्यांना ग्वहर्नमेंटची गरज नाही, ज्यांना पोलिसांची गरज नाही, ज्यांना कशाचीही गरज नाही. पण ते कसे होणार ? त्याचा कुठे कोणी उल्लेख केलेला नाही. ते कस घडून येणार आहे ? अस होणार तरी कस ? म्हणून त्यांनी जबरदस्ती केली, कसतरी करून कमयुनझिम आणला. पण त्याचा काही फायदा झाला नाही. मनुष्य होता तसाच आहे. तेव्हा त्याला काहीतरी कारण असलं पाहिजे, ते कारण अस आहे आपलं अज्ञान. आण हे अज्ञान एवढ्यासाठी आहे की, कुंडलनीबद्दल उघड करून बोलणं झालं ते आपल्या महाराष्ट्रात ज्ञानेश्वरांनी केलं. त्यांनी सहाव्या अध्यायात सांगितलेलं आहे की, कुंडलनी ही चक्रवर्तीची शोभा आहे. आण ती एकदा जागृत झाली म्हणजे मनुष्याला परमार्थ मिळतो. परमार्थ, त्याला अर्थ लागतो तो समर्थ होतो. पण ही कुंडलनी जी सहाव्या अध्यायात वर्णिलेली आहे ती आपण का जाणत नाही कारण सहावा अध्याय वाचायचा नाही असं सगळ्यांनी सांगून ठेवलंय, का वाचायचं नाही असा प्रश्न आपण वचारत नाही. आपल्याला कोणी सांगितलं वाचायचा नाही म्हणजे वाचायचा नाही. कारण त्यांना कुंडलनी म्हणजे कशाशी खातात ते माहिती नाही. तेव्हा जे लोक देवाच्या नावावरती पैशे कमावतात देवाच्या नावावरती परवचन करतात आण तुम्हाला सांगतात की, देव असा आहे, देव तसा आहे. (श्री माताजी साऊंड प्रॉब्लेम बद्दल बोलत आहे) तर अशी जी लोक आहेत त्यांनी वशिष्ठकरून कुंडलनी म्हणून काही वस्तू नाही असं सांगितलं. परत काही लोक जे जगात अशेही लोक आहेत की, ते अतशिहाणे स्वःताला समजतात. त्यांनी याची काही वशिष्ठ माहिती न मिळवताना, अनुभव न घेताना असं सांगितलं की, कुंडलनी जागृत झाली म्हणजे माणूस बेडकासारखा ऊडू लागतो. कवि त्याच्यामध्ये अशे अशे काहीतरी वचित् प्रकार येऊ लागतो, तो वकिष्पित होतो. तसं काहीही झालं नाही पाहजि कारण कुंडलनी ही जर जगाची आई आहे आण तुमची आई आहे तेव्हा, आई जेव्हा मुलाला पुनर्जन्म देते त्याच्यामुळे काहीही कोणाला त्रास होत नाही आई सगळा त्रास उचलून घेते. तेव्हा जर ही शक्ती आमच्यामधे आहे. आजपर्यंत आमही कती देवासाठी काय काय केलं, केवढी मेहनत केली पारायण केली, त्याच्यासाठी देवाचं नाव घेतलं. इथपर्यंत झालंय आहे की, आपली मुलं म्हणतात की तुमचा देव-बवि काही दसित नाही उगीचच तुम्ही बेकार ह्याच्यात पडलेले आहेत. तेव्हा त्यांनाही उत्तर द्यायला पाहजि, ही सर्व धडपड आपण का करतो. आण हे जे मोठ-मोठे संतसाधु झाले, ज्यांनी आपल्याला इतकं परमेश्वराबद्दल सांगितलं आहे ते काही खोट बोलले का ? आज आपण त्यांची भजनं म्हणत बसतो ते काही खोट सांगत होते का, की असं आहे. आपल्यामधे आत्मसाक्षात्कार हा घडला पाहिजे. असं इथून तथून सर्वांनी सांगितलंय. चायनामध्ये लाऊस्ते, नंतर तथि सॉक्रेटसि झाले नंतर त्याच्यानंतर इकडे आपले इब्राहम वगैरे झाले कवि त्याच्यानंतर खरसित वगैरे बुद्ध, महावीर असा कोणीही नाही झाडून सर्वांनी एकाच गोष्ट सांगितली की, तुम्हाला पुनर्जन्म तुमचा झाला पाहिजे, तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार घडला पाहिजे. जोपर्यंत आत्मसाक्षात्कार घडत नाही तोपर्यंत सर्व थोडा आहे. पण आपण ते पडताळून पाहिलं नाही तकिडे काही आपण लक्ष दिलं नाही, आपल्याला ते काही जमत नाही. आता सहाव्या अध्यायाच सोडूनच टाका, जे जमत तेवढं करायचं पण हे सगळं चांगलं जमण्यासारखं आहे कारण ही जी शक्ती तुमच्यामधे कुंडलनीची आहे ती तुमच्यामधे आहे, ती स्थिति आहे. म्हणजे अगदी साध्या शब्दांमध्ये सांगायाचं जस एखादया बी मध्ये त्याच अंकुर असतं, स्थिति असतं सुपूता अवस्थेत, तशी ही कुंडलनी तुमच्यामधे आहेच. तच्यासाठी काही करायला नको द्यायला नको त्याच्यासाठी पैशे नको, उपास-तापास नको, पारायण नको, काही नाही. बाह्यातलं काही करायचं नाही फक्त ही कुंडलनी जागृत करायची. आता दुसरं साध असं आहे की जर तुम्हाला एखादया रोपाला कवि एखादया झाडाला जागृत करायचं असलं कवि एखादया बी-तनं एखाद रोप काढायचं असलं तर काय करता तुम्ही त्या बी ला तुम्ही असं नुसतं असं जमनीत घालता क आपोआप सहजच ते घडतं. सहज म्हणजे तुमच्याबरोबर जन्मलेलं आहे. तुमच्याबरोबर जन्मलेली ही शक्ती आहे ही तुमच्याबरोबर तुमच्यात असलेली ही शक्ती आहे. त्याच्यासाठीच म्हणतात तुज आहे तुजपाशी. ही संपदा तुमच्याजवळ आहे ही सगळी गोष्ट तुमच्याजवळ असतांना तुम्ही स्वतःच हति का मागत नाही. जे तुम्हाला हतिकारी आहे. असं तुमच्यात आहे. त्यासाठी पैशे द्यायला नको, काहीही मेहनत नको, ती फक्त आधी जागृत करून घायची. तर जशी तुम्ही एखादया शेतीमधे नुसती बी च रोपण करता आण त्या बयिंमधून रोपं नघितात, त्यातनं तुम्हाला दसितं की सुंदर सुंदर अशे अंकुर नघितात. त्या अंकुराना तुम्ही वाढवून मोठाले वृक्ष करता तशी अगदी ही सहज-सुलभ गती आहे, अगदी सहज-सुलभ गती. सहज तुमच्याबरोबर जन्मलेली ही एक योगाची तुमच्यामधे शक्ती आहे आण ती शक्ती प्राप्त करून घेणं हा तुमचा जन्मसंधिद अधिकार आहे मग तुम्ही तो करू का नाही, तो तुम्ही का मिळवून घेऊ नये. असा एक साधा वचार आपल्या मनात ठेवला पाहजि. दुसरी गोष्ट अशी आहे की आजकालच्या वर्तमान काळात घोर कलियुग आहे. तुम्ही इकडे बघितलं कवि तकिडे बघितलं तर कुठेही बघितलं तरीही तोच प्रकार आहे, घोर कलियुग आहे. आण काही लोकांना समजत नाही, आहे तरी काय प्रकार ? एवढा कलियुग झालेला आहे की मनुष्य अगदी भ्रमात पडलेला आहे. तसही जेव्हा साधुसंत आले त्यावेळेला सगळ्यांनी त्यांचा छळच केला कोणीही त्यांच ऐकून नाही घेतलं. सगळे बघ्यासारखे त्यांना बघत राहिले. त्यांना लोकांनी एवढं छळलं पण कुणाच्या मनात सुद्धा वचार आला नाही की, बुआ ह्यांना ह्या साधुसंताना लोक छळतायत तर आमही काही भलं करावं. यांना कमीतकमी काही नाही तर थोडसं तरी संरक्षण द्यावं. पण तसा वचार कुणाच्या डोक्यात आला नाही. साधुसंताना ज्यांनी छळायचं ते छळलं आण त्यांनी जे काही करायचं, ते करून गेल्यावर मात्र त्याची देऊळ बांधली, त्यांची मंदिरं बांधली आण त्यांची भजनं लोक गातात. त्याने काय फायदा होणार आहे ?, तर का असं झालं ?, त्याला कारण असं, तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी नव्हता जर तुम्ही आत्मसाक्षात्कार असता तर संतांना ओळखलं असतं तुम्ही. पण तुम्ही नव्हता म्हणून ते झालं म्हणून ते अजानात झालं आण हे मूळ कारण आहे. आण हे अज्ञान कसं दूर होणार. आपल्यामधे प्रकाश यायला पाहिजे. आण प्रकाश कसा येणार ? परमेश्वराचं जे प्रतबिंब स्वरूप आपल्यामधे आत्मा आहे असं म्हणतात ते आहे कवि नाही, ह्याची प्रचिती यायला पाहजि. ह्याची जाणीव झाली पाहजि ही जाणीव झाल्याशिवाय ह्या सर्व गोष्टी अशाच बोलण्यासारख्या आहेत. एक सायन्स बाहेरचं आहे. ज्या सायन्समध्ये समजा तुम्ही एखादया झाडाची उपमा देऊ शकता की, जसं झाड बाहेर वाढतय तसं हे सायन्स वाढतय. आण एक सायन्स मुळातलं आहे, ते मुळातलं सायन्स आपल्या देशामध्ये आहे. ते जे सायन्स एवढं वाढत गेलं त्याचा असा दुष्परिणाम झाला की मुळं हरवली त्याची आण त्यामुळे आता उध्वस्त झालेली आहेत.

श्रीकृष्णाने सांगितलं की, हे जे झाड आहे चेतनेच हे उलट वाढतं म्हणजे ह्याच डोक्यामध्ये ह्याची मुळ आहेत. आण खालच्या अधोगतीला ह्याची पानं वाढतात म्हणून हे अधोगतीला चाललेत. कारण पूर्णवेळ ह्याचा असाच वचार असतो की कोणच्या जड वस्तूला आपण काबजि केलं तर बरं. पूर्वी ते देश जिकित असत मग हे, मग ते असं करत करत आता नुसतं पैशांशिवाय त्यांना काही सुचत नाही. पण त्या पैशांनी सुख झालं नाही त्यांनीही आनंद झाला नाही. त्यांनीही काही आमहाला जे वाटत होत की आमचं ध्येय मिळिलं ते मिळालेलं नाही. तर हे काहीतरी व्यर्थ आहे असं लक्षात येऊन, आता जथि जथि फार श्रीमंत देश आहेत तथि-तथि लोक नुसते आत्महत्येचा वचार करत बसलेत. सगळं असून सुद्धा आमहाला सुख मिळालं नाही, आनंद मिळाला नाही. तेव्हा आपण ज्या मार्गाला आता चौखालंय की, आपण आपली प्रगती करून घ्यायची. तेव्हा एक लक्षात ठेवलं पाहजि की प्रगती करत असतांना पहिल्यांदा आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजि, नाहीतर काहीही तुम्हाला त्याचा फायदा होणार नाही त्या प्रगतीचा. जे ह्या लोकांनी सहन केलं तेच तुम्हाला करावं लागेल. तुमची मुलं ते गांजा घेतील, हे घेतील, ते घेतील, वाम मार्गाला जातील दारू प्याल, अमक होईल, तमक होईल, सर्वनाश होईल. त्याच्यानंतर काही लोक मग सहजयोगात येणार. मग कशाला इतकं लांबलचक जायचं, जवळचा रस्ता घ्यावा आण जवळचा रस्ता म्हणजे असा आहे की, तुम्ही या भारत भूमीत, या योग भूमीत जन्माला आलात आण इथेच हा लाभ होणार आहे. पण लोकांचं असं म्हणणं आहे की, जर ही एवढी मोठी भूमी आहे, योग भूमी आहे इथे एवढे संत साधू झाले तर इथे इतकी दरदिरता का ? त्याला कारण असं आहे, श्रीकृष्णाने सांगितलंय की योग क्शेम वाहम्यहम् ! आधी तुम्ही योग घ्या आण मग तुमचं क्शेम होईल. क्शेम योग नाही म्हटलंय. पण आपण वडिल वडिल करत फिरतो, त्याला खशिात बाळगल्यासारखं. अरे माझं हे करून दे, अरे माझं ते करून दे असं आपण परमेश्वराला नेहमी साकडं घालत असतो. पण परमेश्वराला साकडं घालण्याची काही गरजच नाही मुळी, फक्त हे लक्षात ठेवलं पाहजि की परमेश्वर सर्व समर्थ आहे. फक्त आपण त्याच्या साम्राज्यात गेलेलो नाही. तुम्ही जर इथे इंग्लंडचे रहिवाशी असता. (श्री माताजी साऊंड प्रॉब्लेम बद्दल बोलत आहे) जर तुम्ही लोक इंग्लंडचे रहिवाशी असता तर तुमचा इंग्लंडच्या राणीवर अधिकार आहे पण तुम्ही जर हद्दुस्तानचे रहिवाशी आहे तर तुम्ही तच्ियावर अधिकार गाजवू शकत नाही तसंच

परमेश्वराचं आहे . जेव्हा तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात जाऊन बसाल ,तथिले रहवाशी व्हाल आणि तथि स्थिरस्थावर व्हाल तेव्हाच परमेश्वर तुम्हाला मानणार आहे . त्याच्याआधी तुम्ही कतितीही टाहो फोडा काहीही करा सर्व व्यर्थ आहे , हे तुम्ही पहिलेच आहे . आणि म्हणून आजची तरुण पढी असं म्हणते की हे परमेश्वर वगैरे सर्व थोटांड आहे . जर असता तर असं कसं झालं असतं . तेव्हा ही जी एक गोष्ट आपल्या हातून चुकलेली आहे कवि आपल्याला दसिलेली नाही ,कवि आपल्या नजरेतच ती आली नाही . ती गोष्ट म्हणजे अशी आहे की आम्हाला अजून आत्मसाक्षात्कार झालेला नाही . ज्या मंडळींना आत्मसाक्षात्कार झाला अशी जी साधू संत मंडळी होती त्यांचं वागणं कसं होत .

त्यांना काही म्हणावं नव्हतं लागत की, तुम्ही हे खाऊ नका, ते पळि नका, ह्याच घेऊ नका, त्याच घाऊ नका, ह्याच लुबाडू नका. राजे होते तर राजा सारखे राहिले, गरीब होते तर गरिबा सारखे राहिले. दुसऱ्याच्या गोष्टीची त्यांनी कधी हाव नाही धरली. तर हे जे , ह्या लोकांचं वशिष होत , ह्यांचं जे असं जे चरतिर होत, अशे जे वशिष तरहेचे लोक झालेत, हे कशाने झालेत. शिवबा सुध्दा आत्मसाक्षात्कारी होते आणि त्यामुळे नेहमी त्यांचा एक मंत्र " ही श्रीची इच्छा ! " . आता कुणी वचिरलं नाही , श्री म्हणजे काय, श्री म्हणजे आदशिकृती. ही आदशिकृतीची इच्छा म्हणून आम्ही करतो. आमचं काही मध्ये देणं घेणं लागत नाही, अशे ते होते , म्हणूनच त्यांचं एवढं चरतिर होत. म्हणून त्यांनी एवढी करतबगारी करून दाखवली. पण ज्या माणसामध्ये आत्म्याचा साक्षात्कार होत नाही तो एकाच तरफेने वाढेल . त्याला कदाचित्त पैसे मळिलीत, तो यशस्वी होईल, तो अमक होईल, तमक होईल, पण त्याला समाधान मळिणार नाही आणि त्याच्या नावाला सुध्दा थोड्या दविसात लोक वसिरून जाणार, पण जे आत्मसाक्षात्कारी झाली, जरी त्यांनी सर्व साधारण लोक होते, तरी सुध्दा त्यांच्या नावांनं लोक दवि लावतात आणि त्यांची पूजा करतात. म्हणजे हा आत्मा आहे तरी काय , हे आपण जाणलं पाहजि. हा आत्मा आपल्या हृदयामध्ये जे परमेश्वराचे प्रतिबिंब पडलेलं आहे ते संपूर्ण सत्- चित्- आनंद अशा स्वरूपाचा आहे. सत्- म्हणजे जो आत्मा आपल्या एकदा चिंतात आला, आपल्या चिंता मध्ये आल्या बरोबर आपल्याला सत्य काय आणि असत्य काय हे कळत. ते कसं कळणार तो आपल्या चिंतात येणार कसा ? कुंडलीच्या जागृतीने तो आपल्या चिंतात येतो . कुंडलीनी जागृत झाली आणि ती ब्रम्हर्धराला छेदली की, इथे सदाशिवी स्थान आहे . ते आपल्या हृदयात प्रतिबिंबित असल्यामुळे आपल्या हातामध्ये चैतन्याच्या लहरी वाहू लागतात . ह्या चैतन्याच्या लहरीमुळे आपली ही बोट ही जागृत होतात. ही पाच बोट . ही सहा आणि सात . अशी सात चक्र उजवीकडे आणि अशी सात चक्र डावीकडे असतात . ती अशी मळिून मळिवली म्हणजे अशी दोन्हीकडून येऊन अशी जी मधोमध जी पोकळी अशी होते . तथि अशी सात चक्र मधोमध होतात . ह्या सात चक्रांवरती देवता बसलेले आहेत आणि ह्या देवता कोणच्या आहेत त्या जर आपण जागृत करून घेतल्या तर आपले जेवढे प्रश्न आहेत मग ते सामाजिक असोत ,मानसिक असो ,शारीरिक असोत तुमच्या सांपत्तिक असो. कोणाचाही तरहेचे प्रश्न हे सात चक्रांवरती सगळे ठीक होतात . कारण आपले संबंध जो शरीर आहे , कवि बुध्दी आहे मन आहे अहंकार कवि आपलं जेवढं काही मानवी व्यक्तित्व आहे ते संबंध व्यक्तित्व या सात चक्रांतून चालू असतं . तेव्हा ही सात चक्र आपल्यात जागृत झाली ह्या कुंडलीनीच्या जागरणाने तर सर्व तरहेचे आपल्याला फायदे होतात . आता सहजयोगामध्ये अनेक रोग ठीक झालेत . कॅन्सरचा रोग ,अमका रोग ,तमका रोग सगळं ठीक झालेलं आहे .आणि मी त्यांना भेटली नाही नुसतं फोटोवरती लोक ठीक झालेत कसं होत की, तुमच्यामध्ये समजा पोटात रोग असला म्हणजे पोटांमध्ये लक्ष्मी नारायणाचं स्थान आहे . आता हे डॉक्टर मानायला तयार नाही कारण हे इंग्लिश भाषा शकिलेले आहेत . म्हणजे इंग्लिश डॉक्टर आता इथे आले तर ते मानतात . पण आपले डॉक्टर अजून तथिून आल्यावर मानतील कदाचित्त तर तुम्ही नुसतं लक्ष्मी नारायणाला जागृत केलं तर तुमच्या पोटाचा त्रास जाणार .पण ते जागृत करण्यासाठी कुंडलीनी वर यायला पाहजि कारण तथिया शक्तीमुळेच ते जागृत होईल . तर ती वर कशी करायची ,तीनी येऊन हे जागृत करण्यापूरी तला कसं ओळवायचं वगैरे हे तुम्हाला सहजयोगात थोडंसं शकिलं लागतं . पण सुरवातीला तुमची जागृती आम्ही करून देतो म्हणजे अगदी जी ब्रम्हनाडी जी आतमधे अगदी सूक्ष्म नाडी आहे त्याने कुंडलीनी येऊन आंधी भेदन करून टाकते . मग त्याच्यानंतर मग तथि जे काही प्रसार आहे कवि तथि जो वसितार करायचा आहे त्यासाठी काय करायचं तेवढं शकिलं का झालं ,तुम्ही स्वतःचे गुरु होऊन बसता . आता हे जे ह्यांनी म्हटलं , "अवघाचि संसार सुखाचा करीन " ! तेच आम्ही म्हणतोय पण आम्ही सिध्द करून देऊ आणि करतोय. फार मोठे कार्य आहे , हे वशिवाच कार्य आहे . आणि या वशिवाच्या कार्यामध्ये अनेक तरहे -तरहेच्या गोष्टी आम्ही केलेल्या आहेत. म्हणजे आता आपण ऐकलंच असेल की , आम्ही पुष्कळशी लग्न करवली तकिडे आणि त्या लग्नामध्ये काही हुंडा नाही, जातीभेद नाही, काही नाही. अगदी व्यवस्थित लग्न होऊन आणि ह्या मुलांच इतकं आयुष्य ठीक झालेलं आहे . यांच्यामध्ये काही भांडण नाही ,तंटा नाही आणि ह्यांच्या पोटी सर्व मोठा -मोठाले ऋषीमुनी जन्माला येतायत फार मोठे -मोठाले साक्षात्कारी पुरुष जन्माला येतायेत हे मी स्वतः पाहिलेलं आहे . त्यामुळे नवीनच जात काहीतरी तयार होत आहे अशा मानवाची , ज्यांच्यावर परमेश्वराचा अत्यंत आशीर्वाद आहे . आणि त्या आशीर्वादात ते पल्लवीत होतात आणि फुलतात , प्रत्येक प्रांगणामध्ये .

त्याला काही जरूरी नाही की तुमची सामाजिक स्थिती सुधारेल कवि हेच , प्रत्येक प्रांगणामधे तो मनुष्य अत्यंत प्रगतिशील होतो . आणि त्या प्रगतीमध्ये तो आनंद पावतो .सर्वीकडे त्याची उन्नती होते , एकीकडे होत नाही. एकीकडे झाली म्हणजे ती परत येते त्याच्याकडे आणि त्याचं नुकसान करते . समजा आता सायन्स तुम्ही वाढवलं तर सायन्सचे तुम्ही मग अटॉमबॉम्ब बनवले , अटॉमबॉम्ब आलेत तुम्हाला मारायला . तुमच्याजवळ खूप पैसे आले पैसे आले करत करत गेले की दारू , अमक-तमक , तुमचे मुलं खराब होणार . परत ते तुमच्याकडे येणार . सत्ता आली म्हणजे समजा झाले मनिस्टर ,प्राइममिनिस्टर ,अमके -तमके मग ते परत तुमच्याकडे येणार . पण ही सर्वांगीण प्रगती जी आहे ज्याला समज पुरती म्हणतात , ती फक्त आत्म्याच्या दवाराने होते आणि म्हणून हा सत्य स्वरूप आहे . कारण ह्याने सत्य जाणलं जातं , खरं काय . आता आपण म्हणतो महालक्ष्मी आहे . आता महालक्ष्मीचं देऊळ हे खरं की खोटं , ही महालक्ष्मी स्वयंभू आहे की नाही हे कसं ओळखायचं . आता म्हणतात महालक्ष्मी पण खरं कशावरून ते तुम्हाला नाही ओळखता येणार पण हे फॉरेनचे लोक आले हे ओळखू शकतात ,म्हणून ते देवळात गेलेत . प्रत्येक देवळात जात नाही . कारण तथिून चैतन्याच्या लहरी येतात अशे जे स्वयंभू खरं स्थान आहे तथिून चैतन्याच्या लहरी येतात , ती त्यांना जाणीव होते म्हणून ते तथि गेले . म्हणून सत्य काय हा मनुष्य खरा की खोटा कसं ओळखायचं त्याला सुध्दा या चैतन्याच्या लहरीनी तुम्ही ओळखता . आणि थंड-थंड अशा हातामध्ये गार - गार अशा लहरी येतात आणि चारहीकडे तुम्ही त्यांना जाणू शकतात . ह्या ज्या आहेत ह्या सर्व परमेश्वराच्या परमाच्या शक्तीच्या जाणविची ओळख आहे . परमेश्वर हा परम स्वरूप आहे आणि त्यानी सगळीकडे ही ब्रह्मशक्ती जी आहे हे त्याचं परम आहे . ही सगळीकडे ती वावरत असते . आणि ती सर्वप्रथम कुंडलीनी जागृती नंतर तुम्हाला तथि जाणीव होते नाहीतर होत नाही . त्याच्यानंतर जी दुसरी स्थिती सांगितली आहे की चित्त , चित्त आहे सत्- चित् आनंद . चित्त आहे म्हणजे तुमचं चित्त , जे चित्त आहे. आता समजा तुमचं चित्त ह्या गोष्टीवर गेलं कालिगेच त्याच्यातून तुमच्याकडे वचिर त्याच्याकडून येऊ लागतात . पण तुम्ही ह्याच्यावर काही परिणाम करू शकत नाही . कवि एखाद्या माणसाकडे तुमचं चित्त गेलं त्याच्यावर तुम्ही काही परिणाम करू शकत नाही. तर जेव्हा मनुष्य आत्मसाक्षात्कारी होतो तेव्हा त्याच्या चिंताला धार येते , चित्त प्रकाशित होत . समजा बसल्या- बसल्या आम्ही जर कोणाचा वचिर केला त्यानी कवि त्याने आमचा वचिर केला तर आमच्या डोक्यात येईल की त्याने वचिर केला आणि वचिर आमच्या डोक्यात आल्याबरोबर त्याला त्याच फळ मळिणारं . आपलं नुसतं चित्त जरी तकिडे गेलं तरी तो मनुष्य फायदा , त्याला फायदा होतो. आणि इतकं हे अद्भुत आहे ,इतकं अद्भुत आहे की माणसाला वशिवास वाटत नाही की हे अद्भुत इतकं माताजी सांगतात हे कसं होऊ शकेल . अद्भुत असं कसं म्हणेल पण आहे . आता जर कुणाला सांगितलं की आपण चंद्रावर गेलो तर लोक वशिवास ठेवणार नाही कारण त्यांना असं वाटेल चंद्रावर कशे गेले जे जुने लोक आहेत ते वशिवास ठेवत नाही पण ही गोष्ट खरी आहे. जसं तुम्ही सायन्स मध्ये मळिवलं त्याच्यापेक्षा कतितीरी जास्त तुम्हाला सहजयोगात मळिणार आहे पण सहजयोगाचं सायन्स जे परमेश्वरच सायन्स आहे त्याच तंत्र शकून घेतलं पाहजि . आणि ते शकिल्या काही वेळ लागत नाही . लहान लहान मुलांना सुध्दा कळतं. हे बुद्धीच्या पलीकडचं आहे . परमेश्वरच सायन्स हे बुद्धीच्या पलीकडचं आहे . कारण बुद्धी ही सीमिती आहे आणि असीमच हे ज्ञान आहे . म्हणून त्या असीम दशेला उतरण्यासाठी माणसाला कुंडलीनीची गरज आहे . जेव्हा कुंडलीनीची जागृती होते तेव्हाच मनुष्य त्या दशेला पोहचू शकतो . त्याबद्दल कोणचीही शंका-कुशंका ठेवू नये आणि तिसरी स्थिती आत्म्याची आनंद आहे . मनुष्य आनंदात उतरतो आणि आनंदाला सुख आणि दुख नसतं. सुख आणि दुख नसतं. फक्त आनंदाला आनंद केवळ आनंद असतो . आनंदाला प्रत्येक वेळेला मनुष्य कोणत्याही गोष्टीकडे बघतो तर एक साक्षी स्वरूप होऊन बघतो .त्याच्यात त्याला कोणाचीही -कोणाचीही खंत वाटत नाही कारण तो निरपेक्ष असतो . कोणतीही गोष्ट नाटक चाललंय, हे नाटक आहे सगळं , नाटकाकडे बघतांना आपल्याला काही खंत वाटत नाही तसंच माणसाला काही वाटत नाही आणि तो आनंदात असतो . आणि हा आनंद त्यावेळेलाच मळितो जेव्हा तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी होता. तर कुंडलीनीची जरी जागृती झाली आणि तुम्ही जरी पार झाले , तरी सुध्दा पुढे त्याची प्रगती ही केलीच पाहजि नाहीतर सर्व व्यर्थ आहे . असं म्हणतात की जर एखाद बी उगवलं गेलं आणि ते असच फेकून टाकलं तर ते वाया जातं . तशीच जी मंडळी कुंडलीनीची जागृती घेऊन त्याच्याकडे लक्ष देत नाही ते अशे वाया जातात. तेव्हा आपल्या सर्वांना माझी हातजोडून विनंती आहे सांगलीच सगळ्यात सेन्टर सगळ्यात कमजोर आहे कारण इथे लोकाना वेळच नाही . इथल्या लोकांना म्हणतात वेळच नाही सगळ्यात बड्डी लोक इथेच दसितात मला ,आणि त्यामुळे सांगलीला इतक्यादा येऊन सुध्दा काही वशिष झालं नाही . कोलहापुरात सुध्दा तसाच प्रकार दसितोय . म्हणून आम्ही वचिर करतोय की सांगलीत कमीत - कमी हे जर सेन्टर सुरू झालं आणि इथल्या लोकांनी पुढाकार घेतला तर हे सेन्टर फार चांगल्या रीतीने चालू शकतं आणि लोकांचं भलं होऊ शकतं ,कारण सगळं जग पुढे गेलं आणि जर तुमची सांगलीच मागे राहून गेली तर ते बरोबर होणार नाही . आणि ह्यानी कति कति फायदे होतात आणि हे कति आवश्यक आहे .कारण मनुष्याच्या जीवनाला अर्थच नाहीय . जोपर्यंत तो आत्म्याला प्राप्त होत नाही तोपर्यंत त्याला अर्थ नाहीय . तो समर्थच होऊ शकत नाही ,त्याला दृष्टीच येत नाही म्हणून हे झालाच पाहजि आणि आपल्या उत्क्रांतीच हे चरम, जे चरम, जी चरमलक्ष आहे ते आपण गाठलं पाहजि . आणि ते गाठण्यासाठी काहीही करायचं नाही , वशिष काही करायचं नाही, पैसे द्यायचे नाही . काहीही तुमच्याकडून घ्यायचं नाही आम्हाला, उलट द्यायचं आहे तेव्हा . ते घ्यावं , ते घ्यावं , आणि समजून घ्यावं की, ज्या गोष्टीला पैसा लागतो , असं लागतं ते जागतिक आहे . परमेश्वराच्या कार्याला कधीही पैसे लागत नाही आणि

त्याला काहीही मेहनत करावी लागत नाही फक्त एकदा हे मळिल्यावर ही तुमच्यात जेव्हा जी शक्ती आल्यावर त्या शक्तीला कसं वापरायचं तेवढं तुम्ही शकून घ्यायचं शहाणपणानं . आता ही बाहेरून इतकी मंडळी आली आहे, तेव्हा आपण समजलं पाहीजे की हजारो मैलावरनं ही मंडळी आली आहे. पण इथल्या तुमच्या लोकांना सांगलीकरांना वेळ नाही आहे इथे यायला . म्हणजे हे काही चांगलं लक्षण नाही, म्हणजे सुज्जता कमी आहे .सुज्जता कमी आहे . उद्या जर एखादी सनिमा नदी आली तर सगळे येतील , म्हणजे हळू हळू अधोगतीला आपण चाललोय . आपलं लक्ष कुठे आहे अधोगतीला म्हणजे खालच्या थरावर आपण चाललोय ,वरच्या थरावर आपण राहत नाही . आणि मग असं कसं केलं परमेश्वराने हे कसं केलं ,तुम्ही परमेश्वराला धरूनच नाही . जर तुम्ही परमेश्वराला धरून असता तर हे काहीही झालं नसतं . तो सर्वांचा करता करवताच नाहीय पण अत्यंत प्रेमळ बाप आहे . आणि तुमची सारखी वाट बघतोय की तुम्ही त्याच्या साम्राज्यात कधी याल.(....long pause.....) आता आपण सामूहिक जागृतीचा कार्यक्रम करूया . कोणाला एखादा प्रश्न असला तर वचारा पण जासत वेळ घेऊ नये . कारण मी गेल्यानंतर मग इकडे तिकडे कुजबुज करणे वगैरे-वगैरे आपलं जी वशिष्ठ महाराष्ट्रीयन पद्धत आहे ती करून आपण काही आपली प्रगती करून घेतलेली नाही . जे काही वचारायचं असेल ते आता तोंडासमोर माझ्याजवळ वचिारून घ्या . मी ते उत्तर द्यायला तयार आहे. पण त्याच्यानंतर गेल्यावरती काहीतरी खुसपट काढत बासयाची , जी आपली वाईट सवय आहे त्यानी आपल्याला काही मदत झालेली नाही आजपर्यंत हा स्वभाव काही चांगला नाही . तेव्हा जे काय असेल ते माझ्या तोंडावर वचिारून घ्यायचं .(Shri Mataji asks for water.....).असले तर वचिारा प्रश्न का इकडे आहे मंडळीना प्रश्न ? काहो, फार चांगलं आहे .पण आता अशे समोर येऊन बसा तथि जागा आहे मध्ये इकडे येवून बसा आज जरा एककीडे झालेत चला इकडे येवून बसा अशे . आता डावा हात माझ्याकडे आहे .आता आधी आपण संतुलन साधावा लागतं . संतुलन आलं पाहजि माणसाला तर डावा हात माझ्याकडे आणि उजवा हात जमनीवर असा ठेवायचा . (....) श्री गणेशाच ध्यान करून या पुथ्वीला नमस्कार करून मनातून . असा हात ठेवायचा उजवा हात ,डावा हात माझ्याकडे .(.....) आता उजवा हात माझ्याकडे करायचा आणि डावा हात असा . म्हणजे पहिल्या ह्याच्यामध्ये आपण जे जडतत्व होतं ते पृथ्वीतत्वात घातलं. आणि आता हे जे आपण वचिारांनी वगैरे जे आपल्यामध्ये काहूर माजलेलं आहे त्याला आपण अहंकार आर्दा वगैरे त्रास असतात ते काढण्यासाठी म्हणून आकाशतत्वाकडे हा हात केलेला आहे . आणि असा उजवा हात माझ्याकडे, डावा हात माझ्याकडे नाही उजवा हात, उजवा हात हा उजवा हात माझ्याकडे डावा हात असा वर.(.....) आता परत डावा हात माझ्याकडे करायचा आणि उजवा हात डोक्यावर इथे टाळूच्या वर असा धरून बघा काही गार येतंय का डोक्यातनं . वरती धरायचं, (....) वरती इथे डोक्यावर ,टाळूवर जरा वर धरा ,वाटतंय गार ? काही काही लोकांना वाटेल काही -काहीना नाही. बरं हा उजवा हात माझ्याकडे करा ,परत डावा हात. (.....) आता दोन्ही हात आकाशाकडे करायचे आणि असं डोकं वर करून एक प्रश्न करायचा , की ही ब्रम्हशक्ती आहे का ? ही परमेश्वराची ब्रम्हशक्ती आहे का ? ही परमेश्वराची प्रेम शक्ती आहे का ? (.....) आता हात खाली करा आता हात खाली करून बघा हातात काही गार येतंय का ,येतंय ? हातात, आता डोक्यात बघा येतंय का ? आज यायला पाहजि आजचा दविस चांगला आहे . डावा,(.....) लक्ष इथे टाळूकडे असलं पाहजि ,वाटतंय ? आता हा हात करून बघा .गरम गरम येतंय , पुष्कळ लोकांच्या . (.....) आता डोळे मटायचे आणि मटिण्याच्या आधी जी चक्र आपली डावीकडे आहेत ती कशी जागृत करून घ्यायची तुम्ही ते मी सांगते . आणि हे तुम्ही आपल्या कुंडलीनीला सुध्दा जागृत करू शकता . हृदयामध्ये मी सांगितलं आत्मा आहे त्याच्याखाली पोटावर डावीकडे वरच्या बाजूला गुरुतत्व आहे आणि खाली शुध्द वदिया आहे त्याच्यानंतर परत वर आल्यावर ह्या ठिकाणी जे आपण आपल्याला दोषी वगैरे समजतो त्यानी हे वशिद्धीच चक्र इकडे धरलं जातं . मी पतति आहे मी फार वाईट आहे असं नयूनत्व धरलं की ते इकडे असं खांद्याला , समोरून असा हात घ्यायचा खांद्याला . नंतर इथे हात, नंतर मागे. नंतर तळहात असा पूर्णपणे उघडून घ्यायचा , आणि आपल्या ब्रम्हर्धर म्हणतात त्याला म्हणजे टाळूवर ठेवायचा आणि खीन असा दाबून सातदा असा फरिवायचा फक्त . पण त्या वेळेला डोळे उघडायचं नाही कधीही . आता मी सगळ्यांना समजवून सांगितलं कशे डावीकडे आपल्याला जायचे आहे ते . डावा हात घेऊन चला वर अशी, असं उलटं नाही फरिवायचं सरळ , आणि असं डोक्यावर नेऊन अशी वेष्टनं घालून अशी बांधून टाकायची डोक्यावर . परत, ही तुमची कुंडलीनी, परत, हे बघा तीनदा करायचं असतं असं . आता डोक्यावर न्यायची परत वेष्टनं घ्यायची भरपूर आणि बांधून टाकायची म्हणजे पडणार नाही . परत (.....) आता बघा हाताला गार वाटतंय का ? हाताला वाटतंय गार ? गार- गार आल्यासारखं वाटतंय ? (.....) आता ही जागृती झाली, तुम्हाला जागृती करून दिलेली आहे मी . पण परत कुंडलीनी ज्या ठिकाणी तुम्हाला त्रास असेल तथि वळणार , तथि मदत करणार , आणि तिची प्रगती हळू होणार आहे, म्हणून तिची प्रगती कशी सातयत्याने ठीक ठेवायची त्यासाठी इथे आमचं फार सुंदर एक केंद्र आहे त्या केंद्रात यायचं आणि तथि मंडळी आहेत ती तुम्हाला बघतील त्या केंद्राचा पत्ता आता तुम्हाला देतील तो पत्ता घ्या . तथि तुम्हाला फोटो मळिलील , पुस्तकं मळिलील त्याच्यात प्रगती केली पाहजि . आणि प्रगती करून शकून घेतलं पाहजि, आणि शकून घेतल्यावरती तुम्ही स्वतः तुमचे गुरु होणार आणि त्याचे कति लाभ होतात , ते तुम्ही पुढे बघतिल पाहजि . आता, मुख्य सांगायचं म्हणजे असं की बाहेर जाण्याच्या आधी तुम्ही आपल्याला बंधनं घेतली पाहीजे , म्हणजे कवच असतं , आईच कवच असतं . ते कवच कसं घ्यायचं तर आपल्या इथे सात प्रकाशाची झोत आहेत , आणि त्याला कवच दिलं पाहजि . तं ते कस द्यायचं तर डावीकडून असा हात घ्या , डावीकडून आणि असं डोक्यावरनं असा घेऊन असं खाली घालायचं , असं सातदा करायचं . परत चला एक , परत दोन, व्यवस्थित घ्या, परत तीन मी हळूहळू घेतेय हा तीन, परत चार, म्हणजे काही तुमच्यावरती परिणाम येणार नाही बाहेरचा . पाच, परत सहा , परत सात. घराच्या बाहेर नधिताना एकदा घेतलं की काहीही होणार नाही तुम्हाला काही त्रास होणार नाही . एखादा मनुष्य त्रास-बति देत असला त्याचं नुसतं नाव हातावर लहियचं आणि अशी त्याला बंधन देऊन असं टाकून द्यायचं तीनदा माताजी म्हणून की बघा. अनेक ह्याचे प्रकार आहेत ते बघायचे . तुम्ही ही प्रेमाची शक्ती आहे ती आपण अजून वापरलेली नाही , दवेषाचीच वापरलेली आहे, ही प्रेमाची शक्ती कशी वापरायची ती नुसती बोटावर नाचते . आणि ते एकदा तुम्हाला समजलं कसं नाचवून घ्यायचं की अगदी तुम्हाला आश्चर्य वाटेल तुम्ही कति शक्तीशाली होताय, आणि कति तुमच्यामध्ये शक्ती आहे ,कति अद्भुत आहेत तुम्ही , हे तुमच्या लक्षात येईल .

1986-01-08, Devi Puja

8 जानेवारी 1986

Devi Puja

Pune (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft | Translation (English to Marathi) - Draft

१:१० आज सगळे आपण इथे परत पूजेला हजर झालो आहोत आणि पुण्याला पूजा करायची म्हणजे आमचं परम भाग्य आहे. कारण शास्त्रातील या नगरीला पुण्य पट्टणम असं नाव आहे. पुण्य पट्टणम - पुण्याचा राशी जथे औतल्या गेल्या, ती ही पुण्य नागरी आहे ज्याच्यात आपला वास आहे. आणि त्या आपण कति राशी त्यात औतनार आहोत ते बघतिलं पाहजि. पण, थोडं गंभीरपणाने सहजयोग घेतला पाहजि. सहयाजोग्याबद्दल अजून गंभीरता आलेली नाहीये. गांभीर्य यायला पाहजि. फार मोठी गोष्ट आहे. आत्मा साक्षात्कार होणं म्हणजे अलभ्य आहे, अत्यंत अलभ्य आहे.

१०:०४ ते आपल्याला मळिलं हे वशिष, पण आपण काहीतरी वशिष आहोत, आपली ज्योत पाजदली गेली, ते केवढं मोठं कार्य घडलेलं आहे, ही कति मोठी आपल्याला संपदा मळिलेली, ही संपत्ती केवढी मोठी मळिलेली आहे, तकिडे गांभीर्य असायला पाहजि आणि त्याबद्दल स्वतःची इज्जत असायला पाहजि. ते जरासं कमी पडतंय. सहजच मलियामुळे त्याची कमित नाहीये पहिल्यांदा.

१०:३९ दुसरं, माताजी म्हणजे कोण हे ते अजूनही पुष्कळांच्या लक्षात नाही आलेलंय. कारण आम्ही महामाया आहोत, ओळखणं सोपं काम नाही. पण फोटोवरुण ओळखायचं. फोटो पुष्कड दाखले आहेत. आणि तुमचा जीवनातसुद्धा अनेक घडामोडी होतात. जे लोक गंभीरपणाने सहजयोगात येत नाहीत [बाजूला : तकिडे बोलू नका मागे, जेवणाचा गडबडीत], ११:०७ आणि त्यामुळे अत्यंत शुल्लक अशा गोष्टी ऐकायला मळतात. आणि आश्चर्य वाटतं कस सहजयोगा मध्ये हे बाहेरचे देशातले लोक, त्यांचे फक्त प्रतिनिधी इथे आलेले आहेत, फक्त प्रतिनिधी इथे आलेले आहेत, आणि कति गंभीरपणाने हे सहजयोगाकडे बघतात आणि आपली स्वतःची प्रगती करून घेतात. ११:३१ आणि अजून आपल्या महाराष्ट्रात जथे संतांनी एवढं आपलं रक्त औतलेलंय, तथे अजूनसुद्धा लोकांमध्ये ती गहनता आलेली नाही. आणि शुल्लक गोष्टीमध्ये डोकं घातलेलं आहे. लक्ष अगदी शुल्लक गोष्टीत आहे. आणि हिमखास ते पुण्याला घडतं हे पाहून मला फार फार दुःख होतं.

११:५२ तर आज सांगायचं म्हणजे असं कि आता पुष्कळश्या गोष्टी इथे आल्यावर नजरेत आल्या माझा कलिकांचे वायब्रेशन ठीक नाही, पहिली गोष्ट. ते मला एकदम स्टेशन वरच जाणवलं. [तर] कि माझं एकदम जीव धकला. म्हटलं झालं काय परत, काहीतरी सुरु झालं इकडे. तेव्हा एक-दोन सेंटर आता बंद करायला पाहजित असा माझा विचार आहे. जर एक-दोन सेंटर बंद केले तर कदाचित ती नेगेटिव्हिटी [editor- नकारात्मकता] वाढणार नाही. कारण असं आहे कि एकदा सेंटर सुरु झाले, म्हणजे लोक जेव्हा नवीन नवीन सहजयोगात येतात, आणि जमत नाही त्यांना आपला अहंकार त्यात तूट करायचा असतो. कोणच्या ना कोणच्या बहाण्याने तो सुरु असतो. काहीनाकाही तरी खुसपटं नघितात. आता एक वशिष करून वाईट हे वाटतं कि पैशाकडे फार लक्ष आहे पुण्यनगरीत, आणि त्यामुळे ही भक्तिारदशा आहे. भक्तिार्यांसाठी सहजयोग नाही आहे. भक्तिाराने भक्तिार्याला काय द्यायचा, तुम्ही सांगा? जर तुम्ही भक्तिारी असले, तर तुम्ही लोकांना काय देणार? भक्तिार्यांसाठी सहजयोग नाही आहे. श्रीमंतांसाठी आहे, श्रीमंत म्हणजे ज्यांचा मतीमध्ये 'श्री' आहे.

१३:०२ जे भक्तिारपण्याचा गोष्टी करतात त्या लोकांसाठी सहजयोग नाही. ते लोक शुल्लक गोष्टी करतात, त्रास देणार आहेत. तेव्हा अशा लोकांनी सहजयोग कृपाकरुन सोडावं. म्हणजे फार भलं होईल, आमचं ही भलं होईल तुमचं ही भलं होईल. आणि अशे लोक जर सहजयोगात राहिल तर त्यांना त्रास होणार आहे.

१३:१९ उदाहरणार्थ एक सांगते मी तुम्हाला, म्हणजे या गोष्टी बोल्या नाही पाहजि, आज पूजेचा दिवस आहे पण सांगतिलेलं बरं म्हणजे लक्षात येईल. मुंबईला जेव्हा आम्ही सुरुवातीला लोकांना सांगतिलं, कि आम्हाला काही पैसे नकोत अजून काही सहजयोगाचे बरोबर ठीक झालेलं नाही आहे. जो पर्यंत ट्रस्ट होत नाही, मी पैसे घेऊन कुठे ठेवू, कसं [कितू], ते मला करायचा नाही आहे. त्यावर ट्रस्ट होइसतोवर तुम्ही थांबा. [तुम्ही] मुंबईला भयंकर लोकांना खर्च असतो पगार जरी असला तरी सुद्धा. नाही माताजी असं कसं आम्ही काहीतरी दलिच पाहिले. तुम्ही काही देऊ नका, सध्या आहेत माझाकडे पैसे. जे काय करायची रेजिस्ट्रेशन वगैरे, आधी होऊ देत व्यवस्थित, मग तुम्ही द्या. तसं झालं. त्याच्यानंतर, ट्रस्ट रजिस्ट्रार झाल्याबरोबर, सगळ्यांनी सांगतिलं माताजी आता तर आमचाकडनं पैसे घ्या, तर म्हणे कमीतकमी प्रत्येकाकडनं एक हजार रुपये तरी घ्या. अहो इतके सर्वसाधारण लोक! मला आश्चर्य वाटलं, मला कधी वाटलं नव्हतं हे लोक हजार रुपये आणून घालतील. त्यांची तुंबड गर्दी कि हे हजार आमचे ठेवा, आमचे ठेवा, आमचे, अर्थात मी सुरुवातीला एक लाख रुपये माझे स्वतःचे भरले, ती गोष्ट वेगळी. पण, बाकी लोकांनी जी तुंबड गर्दी तथे केली कि आमचे हजार घ्या, आमचे हजार घ्या त्याचं आश्चर्य वाटलं. त्यात सतरा माणसं अली ते म्हणे माताजी थोडेशे कमी राहिले तेवढे मळिले म्हणजे द्या. म्हटलं असं करा, सध्या मी तुमचे देते पैसे, मग तुम्ही देत राहा. काही गर्दी [गडबड] नाही. त्यांचा नावानी मी सतरा हजार रुपये जमा केले, ते एका गृहस्थाकडे. ते श्रीमान, पुणेकर स्टायल होते. त्यांच्याजवळ रुपये जमा केले, त्यांनी घेतले रुपये ते माझाकडनं व्यवस्थित, आठ- दहा माणसं बसली होती, त्यांचा समोर. आणि जमा नाही केले परत. झालं काय, गहाळ झाले. अरे गहाळ कशे झाले? सतरा हजार रुपये गहाळ कशी झाले? झाले गहाळ. आणि मग त्याच्यावर तोरा असा, कि येऊन कति तुमचे बलेकचे पैसे होते माताजी, तेव्हा ते गहाळ झाले. म्हटलं बलेक-बकिचे नव्हते. मी बँकेतून पैसे आणते आणि माझे बँकेतले पैसे आहेत, हे बघा तुम्ही. माझा बल्लेकचा एक पैसा नाही. बोलून आणा कोणालाही मी दाखवते ना माझ्याजवळ बँकेत तेच पैसे आहेत. सगळे बँकेतच असतात. माझे कधीही पैसे बलेकमध्ये नाही. तेव्हा तुम्ही असं कसं म्हणता? म्हणजे हा तोरा. आणि त्या माणसाला मग कॅन्सर झाला, मेला, सगळं झालं. पण मी काय त्याच्यावरती काय शाप केला नाही, कविहा काही नाही. मी त्याला काही, तो माझा मुलासारखा आहे, त्याला मी कशाला दुःख देणार? पण जेव्हा तुम्ही आईचा चित्तातून उतरले, कति तुम्हाला भुतं धरणार, तुम्हाला त्रास होणार आणि तुम्हाला मग ते भोगावं लागणारे.

१५:४८ पण इथले लोक भयंकर कटुक आहेत, पुण्याचे. असं मला दिसतंय. तथे जर त्यांना म्हटलं कि अकरा रुपये कमीत कमी देणे, तर सगळे नदिन तरी सगळे ऐकावन रुपये तरी देतात, नदिन. अहो एकदाच द्यायचा माताजी, एकदाच येतात हे. पण आता मी हशोभ बघतिला तुमचा, तर मला आश्चर्य वाटलं, कि प्रत्येकाला खर्चवजा करून सात रुपये सुद्धा तुम्ही पूजेचे दलिले नाही, कोणीसुद्धा आणि ते एका फॅमिलीला सात रुपये पडले. पूजेचा सर्व खर्च काढल्यावरती बघतिलं तर त्यांनी दोन हजार सातशे रुपये मला एकंदर दिले, समंद पूषाचे. तर प्रत्येक पूजेला प्रत्येक फॅमिलीतर्फे सात रुपये पडले. आणि त्यावरही रेड असते. हशोभ बघून एवढा आश्चर्य मला वाटलं कि त्यांच्यावर अकरा हजार रुपयांचा कर्ज झालेला आहे. कारण मागचा मंडप जो होता तो, आणि हा मंडप, हा समंद खर्च यांनी केला अर्थात ते पैसे मी देणार आहे. म्हणजे माझाच पूजेचे मलाच पैसे द्यावे लागणार. नाहीतर या फॅमिलींनी द्यायचे. बरं साडीचा तुम्हाला खर्च नाही, कशाचा खर्च नाही, अकरा हजारचं त्यांच्यावरती कर्ज आहे. म्हणजे मंडपाचे पैसे यांनी द्यायचे, फॅमिलींनी, सगळं द्यायचं आणि तुम्ही पुण्य कसा घेणार? पुण्य तुम्ही घ्यायचं, असं आहे का? कि कोणची रीत झाली?

पण अगदी जर तुम्ही भक्तिारस्थितीत असाल, भांडीघासणारे, म्हणे कोणी लोक म्हणतात भांडीघासणारे, त्यांनी यायचा नाही. आम्हाला भक्तिारी लोकांसाठी सहजयोग आधी उभा करायचा नाही. नंतर त्याच्यामध्ये भरीवपणा आला, मग सगळोना आश्रयाला बोलावू, आधी आपलं तर ठीक होऊ द्या. आधीच खोगीर भरती करण ठेवली तर आमचं दवाळं वाजायचं. फूटखोर जर तुम्ही भरले तर कसं होणार? सध्या अशे लोक पाहजि जे सॉलडि [editor- मजबूत] आहेत. फार श्रीमंत नको आणि फार गरीबही नको. पण दाणी असायला पाहजि. नाहीतर आपण सहजयोग काय माताजींनी सर्व खर्च करायचा तुमचे आश्रम बांधायचे असले, तुमचं काहीकरायचं. आता या मंडपाचा खर्च मला द्यावा लागणार आहे. ह्या ज्या मंडपात बसून तुम्ही माझी पूजा करता, त्याचा [खर्च] मला. उद्या पूजेचेही मला द्यावे लागतील मला वाटतं. अशी जर परिस्थिती असली तर. जर हे फॅमिली लोक नाही आले, तर तुमचा पूजेचेही मला अकरा रुपये स्वतः भरून घ्यावे लागतील कि बाबा अकरा रुपये द्या. अशी स्थिती येणार. आणि जितकी तुम्ही कंजूसी कराल, तितकाच तुम्हाला त्रास होणार. आणि तुमच्यात काही लोक अशे आहेत जे कधीच वरती उठणार नाही, मला माहिती आहेत. ते पुष्कळ वर्षांपासून रगडतायत तशेच तशेच, कारण ते शुल्लक आहेत. शुद्ध लोक आहेत. जरी नाव मोठा असला तरी शुद्ध प्रकृतीचे आहेत. आणि ते वरती कधीच येणार नाही. आणि बाकीच्यांनाही ओढतात आणि मग त्यांना त्रास होतो. आजार येत, कॅन्सर [editor- कर्करोग] होतो, एकादश धरतं, काय काय होतं, प्रकार होतात त्यांचे. आणि मग झालं मग माताजी आम्हाला झालं. अरे पण तुम्ही आपलं काय भलं करून घेतलं?

काल आता इतकं मी समजावून तथे सांगतिलं, पण मला नाही वाटलं फार लोकांचा डोक्यात गेला असेल ते. कारण कोणाच्या डोक्यातच जात नव्हतं. डोकचं उलट बसलेलंय त्या लोकांचं. ते कसं ठीक होणार, ते जन्मतः डोकं उलट बसलेली लोक आहेत. आणि ते नेतेगिरी करतात. तेव्हा आता काय करावा या पुण्यासाठी मला समजत नाही.

१८:५५ आता इथे येऊन मला राहायचा आहे तर भकिऱ्यांच्यामध्ये मला राहायचा नाही, सरळ गोष्ट आहे. भिकारी लोक त्यांना पोसायला तरी आधी हमिमत असायला पाहजि. आता एकटी मी कुठे पोसत बसणार भकिऱ्यांना. आण जितका भकिऱ्कारपणा कराल ततिकाच या पुण्याला भकिऱ्कारपणा येणार आहे.

आता अकरा रुपये तुम्ही दिली आम्हाला, समजा, अकरा ह दिली [नाही?] सातच दिली कारण हशोब लावला आम्ही. आम्ही तर साडे चार हजारचं तुमच्यासाठी बक्षसि आणलेले आहे, द्यायला, ते आता देणार आहोत तुम्हाला बक्षसि.

कारण इथे चांदीचं सामान पाहजि ना. माताजींना चांदीच्या सामानच द्यावं लागतं हे माहिती आहे ना तुम्हाला. नाहीतर प्लास्टिकचं घेऊन या काहीतरी. ते हचिलेल बाबा आता काय करायचं. माताजी म्हणजे जर भकिऱ्यांच्याच माताजी असल्या तर प्लास्टिकचं आणलं तरी चालेल. तसं प्लास्टिक बलसिटिकच घेऊन या आजकाल, मळिते स्वस्थ आपलं. नैतर टनिचं घेऊन या काहीतरी. कारण लोक जर टनिचा लेव्हलचे असले तर टनिचच घेतलं पाहजि.

१९:५६ तर हा समाजवाद, अमुकवाद, इथे काहीचालणार नाही, इथे फक्त देवाचा वाद आहे आण तो म्हणजे असं क आपल्यात जे उत्तमातलं उत्तम आहे ते देवाला दिलं पाहजि. आपली सारी मेहनत देवाला दिली पाहजि. आपलं तन - मन - धन सगळं देवाला दिलं पाहजि. सगळं देवाचं आहे असं ठेवलं पाहजि. अर्थात ते आम्ही घेणार नाही ती दुसरी गोष्ट. पण जे उलटे डोक्याचे लोक आहेत या पुण्याला, वशिषकून काहीतरी सात- आठ मंडळी अशी आहे, ते उलट शक्तिवतात लोकांना.

तर अशा भकिऱ्कारपणयाने सहजयोग चालणार नाही. अशा लोकांनी कृपा करून सहजयोग सोडावा. नदिन अकरा रुपये त्यांनी जर एका फॅमिलीला ठेवला, कविहा एकवीस रुपये एका फॅमिलीत, काही जास्त नाही. सातच पूजा होतात, काही जास्त नाही. मी त्यांना सांगितलं दोन कमवत्या लोकांना सांगा. पण या पैशांचा गोष्टी कुठल्या लेव्हलवरण [editor- पातळी] कुठे उतरावं लागतं, मला तर इतका त्रास होतो पुण्याला.

हे लोक सगळे फॉरेनचा लोकांना खूप तुमची माहिती आहे. आण त्यांना मुळीच पुण्याला यायला नको. पुणं नको म्हणून या वेळी एका दविसाचा प्रोग्रॅम ठेवला होता त्यांनी. मीच म्हटलं अरे बाबा चला. [त्यामुळे] नकोच आहे पुणं. कारण इथल्या लोकांचा चेहर्यावर दसितं त्यांना कंजूसळ लोक आहेत आणखीन अतंयंत शूद्र लोक आहेत. चेहर्यामध्ये ती हेच नाही त्यांच्यात. काही लोक चांगले आहेत, अर्थातच. पुष्कळ लोक चांगले आहेत. पण काही लोक इतके वकिषपित आहेत की त्यांना बघून यांनी नको. सारखं म्हणतात नको माताजी तकडे. म्हणून देहू रोडला चला. तथि राहो आम्ही वलिलेगेरस [editor- गावातल्या लोकांमध्ये] मध्ये. इथले लोक नको आम्हाला. मुंबईला काही हरकत नाही त्यांना पण पुण्याला यायला नको यांना. मद्रासला जायला हरकत नाही, दलिलीला जायला हरकत नाही. पण पुण्याला नको, म्हणजे काय आहे काय तुमचं.

२१:३५ तथि जाऊन त्या तुकारामाचा जागी जथि ते ध्यान करत असत, जाऊन त्याची माती डोक्याला लावली यांनी, ईथून वबिरेशनस नघितात. पुण्याला म्हणजे सगळ्यांचे गरम गरम येतात म्हण, या लोकांचे सगळ्यांचे, म्हणून नकोय. गरम लोकांजवळ आम्हाला राहायचं नाही. म्हणजे आपली काय संपत्ती आहे मुख्य, म्हणजे इथे आपण आलो कशाला सहजयोगामध्ये. आपण फक्त आपली आंतरिक संपत्ती मळिवण्यासाठी आलोय. ती आंतरिक संपत्ती आपल्याला मळिवली पाहजि. त्याच्यामध्ये हे लक्षण आहे क कुरकुरायचं. कविहा एखादं जसं आपलं यूननिनचे [editor- संघ] लोकं भांडतात ना पैशासाठी तसं भांडायचं. अशे लोकं बेकार आहेत सहजयोगात. त्यांनी मुळीच येऊ नये. आण त्रास देऊ नये. ज्यांचं लक्ष पैशाकडे आहे त्यांनी मुळीच सहजयोगात येऊ नये. ज्यांचं लक्ष पैशाकडे नाही, ते समृद्ध होणार आण उत्तम रतीनी राहणार आहेत.

तेव्हा आज या पूजेचा आधी एवढासाठी सांगितलं मी कुरकुरणारा मनुष्य सहजयोगात राहिला नाही पाहजि. जो प्रेमाने आदराने, म्हणजे कमाल आहे तुमची. तुमचा मला घ्यायचा [काही] नाही, मी तुमचं काही घेतच नाही. उलट माझे डबलचे पैसे घालून तुम्हाला बक्षीशाला परत करते क इथेच राहू देत म्हणून. नाव माझं असतं त्याच्यात, कारण घेतलं हपाहजि. म्हणून घेते थोडंसं.

२२:५१ घेतलं पाहजि, ते कशाला क त्यांनी तुमचं धन वाढावं म्हणून. नावाला ते कसलं काय नावाला घेते आण पिरत त्याचा काहीतरी करून तुम्हालाच देते, तुमचा सेन्टरला. सगळ्या सेण्टरला जर व्यवस्थित होतं, अरे त्या राहुरीला तुमच्यापेक्षा जास्त पैसे हे [जमा?] होतात. आश्चर्य वाटतं मला. राहुरीला तुमच्यापेक्षा जास्त पैसे, त्या नाशकाला जथि कतिके थोडे [लोक] तथून तुमचापेक्षा जास्त पैसे येतात. त्या सर्व पैशांचा दमावर तुमच्यासाठी आम्ही चांदीची भांडी घेतो. म्हणजे सगळ्यात भिकारी पुण्याचे लोक आहेत हे सदिध झालं सोपं आतापर्यंत. अकरा हजार रुपयांचा आता करज आहे यांच्यावरती. ते कोण देणार? माताजीच देणार. या आमचा माताजी देतील सगळं. म्हणजे फॉरेनरला सुद्धा हे दसितं क नाही आण यांच्यासमोर सगळे हशोब आहेत यांचा पैशांचा. ते म्हणतात हे आहे काय, या लोकांचा? साडी सुद्धा हे घेणार, मंडपाचे हे देणार, पूजेचे हे देणार, म्हणजे तुम्ही देणार काय? आण ही सुरुवात आहे. पैशापासून माणसाचा परखीची सुरुवात होते. पैशांतच मनुष्य कसा आहे तो दसितो.

२३:५५ आता सहजयोगमध्ये कति तुमचे खर्च वाचतात, जर शहाणपणाने राहिलं तर. डॉक्टरला पैसे नको, अगदी वर वर बगितलं तरी सुद्धा. इकडे तकडे देऊळात जाऊन पैसे फेकायचे ते नको, तीर्थ आहेत तीर्थाला जायचे ते नको, नसते उपास-तपास करून खर्च वाढवायचे ते नको, भलत्या पूजा घरात करत असत ते नको. काही नको. त्यातून इतर छंद सुटलेले असतात, सनिमा हे ते, फालतूचे छंद सुटून. नंतर दारू, व्यसनं सुटल्यामुळे ते पैसे वाचतात, अगदी अगदी वरचालेव्हलवर. पण सगळ्यात मुख्य म्हणजे परमेश्वराचा आशीर्वाद आल्यावरती, काय मुश्किल आहे? पण ते पात्रता घेण्यासाठी आधी पैसाच कंजुसाचा सुटत नाही कवडीचुंबक लोक. ते कवडीला जर चुंबकासारखे चकितले ते परमेश्वराला कथी चकितणार आहेत? अजून शंभर जन्म घेतले तरी नाही चकितणार. हे मी तुम्हाला सांगते. अहो त्या खड्यातसुद्धा लोक- माताजी थोडे तरी पैसे घ्या आमच्याकडनं, असं कसं. आम्हाला लक्ष्मी मळिल, थोडे तरी घ्या. काही नाही तर १० पैसे तरी घ्या आमच्याकडनं. आम्हाला लक्ष्मी मळिल माताजी. लक्ष्मीसाठी आम्ही देतो. आमचा लक्ष्मीवर कृपा करा. १० पैसेसुद्धा असले, ते घेऊन येतील. मी म्हणते बरं घेऊन टाका आता काय. म्हणजे घेत नाही मी पैसे, तुम्हाला माहिती आहे ना मला काय घायचे आहेत का पैसे. पण आपलं त्यांचा समाधानासाठी.

तर आता पैशाचा गोष्टी कोणी केल्या त्या माणसाला सरळ सांगायचं तुम्ही सहजयोग पासून परावृत्त व्हा आण निघून जा. आण सरळ मुकाट्याने यांना पैसे आणून द्यायचे, कोणी [तुम्हाला] तुमचा मागे फरिणार नाही तुम्ही अगदी पछाडून टाकता. हे शब्द वापरलेले लोक- पछाडतात. [दलिलीला] मुंबईला उलट आहे. मुंबईला मागतिलं तर इतके देतात, न मागताच लोकांना समजत नाही काय करायचं. आता सर्व साधारण लोकांना इथे हजार- बाराशे पगार आहे, सर्व साधारण लोकांना. ज्यांना एवढा ह पगार नाही नुसती जे भांडीघासतात कविहा रस्त्यावर बसून भीक मागतात, त्यांच्याकडनं आम्हाला घ्यायचं नाही. त्यांच्यासाठी सहजयोग नाही. नाहीतर उद्या म्हणाल आम्ही रस्त्यावरती एक वाटी घेऊन उभे राहो अलुमनियमची, त्याच्यात आम्हाला जेव्हढं मळितं त्यातलं घ्या तुम्ही. अशे आम्हाला नकोय. त्यातले जे लोक असतील त्यांनी कृपा करा. आण कृपाकरून जाऊन तथि उभा राहावं आण भीक मागावी. सहजयोगामध्ये एक प्रतष्ठित लोक पाहजित. आण कारस्थानी पण फार आहेत, हे कारस्थान कर, ते कारस्थान कर. ते अभयचा जागेचा एवढा गोथळ केला. हे केला ह कारस्थानी पणा करायचा नाही. मग हे कारस्थान केल्यावरती आजार आला, तबबेती खराब झाल्या, म्हणजे मग माताजींनी खराब केलं आमचं, असं बोलायचं. स्वतः आपलं काय बघिडलंय ते बघायचं नाही, आम्ही काय वाईट वागतो ते बघायचं नाही, स्वतःकडे लक्षच नाही म्हणजे आत्मैचा प्रकाश तरी आला की नाही हे बघा ना तुमच्यामध्ये. आत्म्याचा प्रकाश आल्याबरोबरच ही माणसं कशी, एका दविसात झाडून उभी राहतात. आण तुम्ही कशे हो लोकं आहात?

२६:५० तंबाकू खातो, तो खातोच आहे. दारू पति, तो पीतोच आहे. आणखी इतकाच नव्हे, तर जो कारस्थानी आहे, तो कारस्थान करतच आहे. याला काही अर्थ आहे? आण सगळ्यात खराब गोष्ट जी आपल्यामध्ये असते म्हणजे ती गटबंधी. मी काल सांगितलं होतं क पुण्यावर शाप आहे, आण फिर मोठा शाप आहे तुमच्यावरती. हा केव्हाचा शाप आहे माहिती नाही पण 'भाऊबंदकी'. हा भाऊबंदकीचा जो इथला शाप आहे, हा जर गेला नाही, तर तुम्ही एक-दुसरांचं तर कापालच, सहजयोगांचे गळे कापाल उद्या. हे फोरेनर येतील यांचे हा गळे कापाल तुम्ही. गळेकापूणा जो आपल्यामध्ये अगदी वशिष स्वभावात बसलेला आहे, तो काढला पाहजि पुण्याचा लोकांनी. आण कोणत्याही गोष्टीची टर उडवायची, कोणत्याही गोष्टीमध्ये गहन उत्तरायचच नाही टर, उडवायची. म्हणजे जसं काहीवरती वरती वरती असं राहायचा, गहन उत्तरायचच नाही. टर उडवायची म्हणजे फार शष्टि झाले, म्हणजे फार शहाणे, अति शहाणे. मूर्खासारखं वागून काय होणार? कशाला नाही थोडा समजून चालत? थोडतरी गहन व्हायला पाहजि.

२७:५८ इतकं वाढतंय सहजयोग पण मला घाबरायला होतंय. क्वालटी [editor- गुणवत्ता] काहीच येणार नाही अशी भलतीची क्वांटटी [editor- प्रमाण] वाढून काही फायद्याचं नाहिए. क्वालटी [editor- गुणवत्ता] पाहजि. तर फालतूचा लोकांना काढून टाका, जे सहजयोगी नाही, त्यांनी यायचं नाही. दुसरं असं की सहजयोगी केल्याशिवाय त्यांना तुम्ही पूजेला बसवायचं नाही. चार माणसं असली तरी पुरतील, पण पंधरा घाणेरडी माणसं नकोत. मला [मला] त्रास होतो फार शारीरिक. आण तिम्हाला आपल्या शरीरात स्थान दिलिय, कोणी दिलिय असं, तादात्म्य? तादात्म्य कोणी दिलिय का? आण तिम्ही अशे वागता म्हणजे त्यांचा मला त्रास होतो.

तेव्हा आता शहाणपण धरलं पाहजि. आज पूजेला - मी आजचा पूजेमध्ये आपलं सगळं स्वच्छ धून काढील आण अत्यंत गहनतेने सगळं स्वकिरीन, असा मनामध्ये वचिराकून बसायचं, निर्धार करून. सगळंकाही व्यर्थ आहे ते सोडून, मी आपल्या आयुष्याला नवीन चालना देऊन, एक नवीन मनुष्य बनणार आहे. माताजींनी आमहाला सांगितलं आहे की नवीन झालं पाहजि, नावीन्य आमच्यामध्ये आलं पाहजि, जसं आमहाला सारं जग बदलायचा आहे. उद्या या पुण्यातच कमळ उगणार आहेत- मला माहितीये म्हणूनच इथे येऊन मी राहते. पण त्यात तुम्ही राहणार आहे की नाही माला माहिती नाही. त्याचातल्या तुमचे कती राहणार आहेत ते बघायला पाहजि. तुमच्यातले कती लोक टकिणारेत ते मला माहिती नाही. बेकारीचे लोक गळून पडणार हे मी सांगते तुम्हाला. म्हणून सांभाळून राहिलं पाहजि. आज अगदी पूजेला आले तर पूजेची फार आवड, सगळे पूजेला आलेच पाहजि. अहो पण ते पुण्य मळिवायला गहनता पाहजि ना. पालत्या घागरीवर पाणी घालून फायदा काय? सगळ्या पालत्या घागरी. कालसुद्धा मला असं वाटत होतं बहुतेक पालत्या घागरी होत्या तथि. कोणाचा लक्षातच येत न्हवतं आम्ही काय बोलतोय ते.

दुसरा डोक्यातून हे काढला पाहजि की कोणी लोक मला तुमचापासून दूर ठेवतात, कविहा माझ्यावरती रसिटरकिशन [editor- निबंध] घालतात, कोणाचा बाची छाती नाही, पहिली गोष्ट. दुसरं, मला सगळी अक्कल आहे, मी सगळोना ओळखून आहे. कोणी जरा इकडून -तकिडे केला तर मला समजतं हे नसतं तर इतकं मोठं उभं केलं असतं का मी? जी मंडळी कशी आहे, ते कशे लोक आहेत ते सगळं मला माहिती आहे. मीच म्हणते म्हणून असं करतात. म्हणूनच मी म्हणते की कोणाला बोलू नका मला भेटायचं नाही कोणाला. मीच म्हणते ते काय म्हणणार आहेत. मला कंट्रोल [editor- नियंत्रण] करणारा मी तरी आजपर्यंत कोणी पाहिलेला नाही. कविहा मला सांगणारा की तुम्ही असं करा तसं करा. तोंडापुरती हो म्हणून मी, पण करायचं तेच करणार. आण मला समजतं की नाही, तुमच्यापेक्षा जास्त समजतं की नाही? आताच लहिलं की 'वेद - वशिारद', सगळ्या वेदाची जी वशिारद आहे तिला हे समाजणार नाही का? त्याला शकिवायला कोणी, कोणी की माताजी आहेत ना माताजी त्यांचा कहायत आहेत. असं का? मग अशा माताजींना तुम्ही तरी का मानता, बेकार माताजीना? सगळ्यांनी माझा डोक्यावर जर येऊन उभे राहिले, तर माझं काय होणार? काहीशित्त असायला पाहजि की नाही. अहो इतकी शहाणी मंडळी सुद्धा इथे आहे की ते माझाकडे परेसेट [editor- बक्षीस] घ्यायला आले नाही. म्हटलं तुम्ही आला का नाही? नाही माताजी आम्ही म्हटलं की असं आहे की अजून सहजयोगात आमची एवढी प्रगती झाली नाही, पुण्यातलं सांगते. आम्ही म्हटलं असं कसं आम्ही अजून इतके मोठे सहजयोगी नाही. तर जे पुढे आले ते सगळे बेकारच होते, कोण मोठे आले ते. काही होते म्हणून चांगले. तर आम्ही कोण सहजयोगी आहोत. अशेही लोक या पुण्यात आहेत तुमच्या. आम्ही कोण मोठे, आम्ही कशाला घ्यायचं काही.

प्रत्येक वेळेस फॉरनचा लोकांनी तुमचे पैसे द्यावे आण पुण्य मात्र त्यांना मळिणार आहे. बाकी तुम्हाला मळिल, बाकी जे काहीअसेल ते रेडिओ- बीडीओ घेऊन बसा घरी. पुण्य घ्यायचाय की रेडिओ घ्यायच आहे पहिली गोष्ट. फॉरनचे लोकांनी हे द्यायचा ते द्यायचा मग फॉरनचे पैसे माताजीकडे असं बोलायचं नाही. हे भक्तिकारपणाचं लक्षण आहे. आण सहजयोगानी तसं मुळीच बोलायचं नाही. शोभत नाही. तुम्ही सहजयोगी, अहो योजिराज तुम्ही! कुठे नेऊन बसवलय मी तुम्हाला ते तरी ठेवा. सहिसनावर बसल्यावर तुम्ही भक्तीयासारखे वागता म्हणजे काय म्हणावं तुम्हाला. मला रडायला येतं. काल मी रडतच बसली होती. पुण्याला आलं की नेहमी मला रडायला येतं.

आता पुढच्यावेळेला मला प्रसन्न ठेवलं पाहजि. आता सांगितलं ना अकरा हजार रुपयांचा त्यांचावरती करज आहे. कोण देणार, या मंडपाचा? एवढा मोठा मंडप मात्र शाननी घातलं, आईला दाखवायला. आण त्याच्यात बघते तर सगळे पैसे आमचेच लागणार आहेत. मीच माझा मंडप करावा, मीच माझं सगळं पूजन बीजन करून तुम्ही पुण्य तुम्हाला कसं मळिणारे? असलाच प्रकार दसितोय थोडाबहुत. लागला तर चार माणसांनी पूजा करा, पण व्यवस्थित ह्रदयानी करा. ज्यांचा ह्रदिय नाही त्यांनी करायची नाही. ज्यांचा लक्ष पैशात त्यांनी इथे कशाला, बाजारात जावा. तुम्हाला माहिती आहे माताजी पैसे घेत नाही. अगदी एक कवडी मला नको तुमची. उलट स्वतःचे पैसे घालून सगळं करते. पण तुम्ही अगदीच पैसे घालणार नाही आण फुकटखोरी कराल, ते मात्र मी आता चालू देणार नाही. हे पुष्कळदा पुण्याला झालाय आता परत होऊ देणार नाही. परत तसं करायचं नाही. आण अशे कजूसडेपणा करायचा नाही.

३३:०६ आण सगळ्यात शेवटली गोष्ट अशी की तंबाकू खाणारा मनुष्य सहजयोगात येऊ शकत नाही. आण तोंडाला त्या बायका काळं भासत [editor- तोंडासमोर हात फिरवला] असतात [त्या] त्यांनी यायचा नाही. ज्या बायका असं करतात आण पुरुष त्यांनी यायचं नाही सहजयोगात त्यांना मज्जाव आहे. मुळीच यायचं नाही. तेच लोक अशे धंदे करतात. ज्यांचा तोंडात तंबाकू असेल त्यांनी आतासुद्धा उठून सरळ चालताव्हा नाहीतर मी त्रास देणार. आण तोंडाला त्या लावायचा नाही मशिया. दादू तर प्रयायचीच नाही पण हे सुद्धा. ते तोंडाला लावत बसायचा सकाळी मूरखासारखं ते काय काढलाय, घाण? आमच्याकडे मोलकरणी लावतात. म्हणजे काय मोलकरणी आल्यात का इथे सगळे पुरोगर्मला. अशी दुरदशा करायची नाही माझी. मलासुद्धा काहीतरी पत असायला पाहजि जगात लोकांना वाटलं पाहजि. आण लोक म्हणतात ही का माताजी रांजले गांजले आणखी भिकारी अशाच लोकांची माताजी आहेत. पुण्यात असच म्हणतात माझाबद्दल लोक. त्यात तुमच्यातसुद्धा काहीतरी दसिलं पाहजि.

आज पूजेचा दविशी नशिचय निर्धार करून, गंभरीता आतमध्ये आना. की आम्ही आजपर्यंत काय झाला ते चुकलं आमचं, आई याच्यापुढे आम्ही मात्र नेटाने प्रत्येकाने स्वतःसाठी म्हणायचं आण गुरुप बनवायचं नाही. कोणी कोणाचा वरिद्ध बोलायला सुरुवात केली की त्या माणसाला छाटूनच टाका म्हणजे बरं होईल. गुरुप बनवायचा नाही, ज्यांनी गुरुप बनवायला सुरुवात केली बघा तथि मी दहाड आणणार, आण ते मला फार सोपं काम आहे. कोणी गुरुप बनवायचा नाही, कोणाचाही सेण्टरवर गुरुप बनवायचा नाही. आण इथे कुलकरणीना मी लीडर केलेलं आहे, त्यांना कोणी चॅलेंज [editor- हटकणे] करायचं नाही. आण कोणी त्यांच्याशी वाद घालायचा नाही, हे मी सांगून ठेवते तुम्हाला नकिषून. कोणी जरी वाद घातला, तर मग माझं [आण] त्यांचं पाहून घेईन मी. बलिकूल एक अक्षराने क्वेश्चन [editor- प्रश्न] करायचा नाही. जर त्या माणसाचा चुकलं तर मी त्याला ठीक करते आण काढून हाटकाते, पण तुम्ही मध्ये बोलायचं नाही. मी प्रत्येकाशी संमंथ ठेवू शकत नाही हे लक्षात आणलं पाहजि. सुसंबध्यता जसं या शरीरात सुसंबध्यता आहे त्याचं कारण एकाच कनेक्शन दुसऱ्याशी मग एकाच हातात एवढं, एकाच हातात एवढं अशे सगळे वेगळे वेगळे संस्था आहेत.

३५:२३ जोर जबरदस्ती करायची नाही. स्वतःवर जोर जबरदस्ती करा, स्वतःला नीट करा, स्वतःला बघा, स्वतःकडे लक्ष द्या आण किशे बघा, तुम्ही या पुण्यभूमीत जर तुमचं झालं नाही.. अहो इथे तर नासलेले कुजलेले लोक सुद्धा वर येतील, तर तुमच्यासारख्याने का येऊ नये? या पुण्यभूमीत तुम्ही जन्म घेतला आहे ते पूर्वजन्माचा अकलेने घेतला आण पूर्वजन्माचं सगळं सुकृत तुम्ही काय मुळा मुट्येत घालणार आहात? अहो ते सगळं सुकृत काय तुम्हाला दिलं, त्याचामुळे इथे जन्माला घातलं, एवढा मोठ्या जागी आलात, तुम्ही सहजयोगात आला आण आता हे काय काढलंय तुम्ही? सगळ्या गोष्टी सहजयोगाचा करायचा, मोठ्या मोठ्या गोष्टी करायचा, शूद्र गोष्टी करायचा नाही. जो मनुष्य शूद्र गोष्टी करेल त्याला म्हणायचं तुम्ही सहजयोग सोडा. अगदी त्यांना स्पष्ट सांगायचं हे बघा कृपा करून तुम्ही सहजयोग सोडा. कोणीही शूद्र गोष्टी करायचा नाही.

मी असं करतो, मी तस करतो असा अहंभाव दाखवायचा नाही. मी काही करत नाही, माताजी सर्व करतात. ज्या दविशी हे सुरु होईल, त्या दविशी तुमच्यातल्या सर्व शक्त्या जागृत होतील. नाहीतर सगळ्या नष्ट पावतलि. आण माझापसून दूर हटून त्रासच होणार आहे. त्या [मुळे?] हटू नका, दूर जाऊ नका. या पदराखालीच राहा. तथिच आराम आहे सगळा, तथिच सुख आहे सगळा. इकडे तकिडे भरकायचं नाही, कोणाचा याच्यात यायचं नाही. संभाजीरावांनी जर त्या कब्जीकलुषाचं ऐकलं नसतं तर आज ही महाराष्ट्राची दशा झाली नसती. एकट्या कब्जीकलुषाने संमंद महाराष्ट्राला सर्वनाश करून टाकला. तसं आपल्यामध्ये पुष्कळ कब्जीकलुषे मला दसितायेत. त्यात त्यांच्या नादी लागायच नाही. इथे शिवीजी महाराजांसारखे छत्रपती उभे झाले पाहजि. तरच हा पूणा आहे, आण पुण्याची पुण्याई. नाहीतर बेकार आहे सगळं. कळलं का?

आता मनामध्ये नशिचय करून असं बसायचं, निर्धार करून बसायचं.

ट्रान्सलेशन ऑफ इंग्लिश स्पीच [Translation of English speech 37:18]

३७:१८ मला माफ करा, मला मराठी भाषेत बोलावे लागत आहे कारण पुणे हे एक अतशिय महत्त्वाचे; अत्यंत महत्त्वाचे ठिकाण आहे आणि येथील लोकांना देवाची एक वशिष देणगी आहे की ते येथे जन्माला आले आहेत. पुण्यनगरी हे नाव आहे. पुण्य पटनम म्हणजे ... सर्व पुण्य, त्यांच्या मागील जन्मात केलेली सर्व चांगली कृत्ये यात ओतली जातात. सर्व संतांनी या ठिकाणाची स्तुती केली आहे. प्राचीन काळात, प्राचीन ग्रंथांमध्ये असे लिहिले आहे की हे पुण्य पटनम आहे - हे ठिकाण आहे, पुण्याचे शहर आहे.

तर तुम्ही सर्वजण इतक्या उत्तम ठिकाणी आला आहात, तुम्ही खूप आभारी असायला हवे. मी त्यांना फक्त एवढेच उद्देशून म्हणतोय की तुम्ही इतक्या महान देशात, इतक्या महान शहरात जन्माला आला आहात आणि तुमच्यावर एक वशिष, खूप वशिष जबाबदारी आहे. आणि मी त्यांना हेच सल्ला देत होतो की हे परदेशी लोक आले आहेत, ते पुण्यसंपन्नांच्या या महान शहरात आलेले खूप भाग्यवान लोक आहेत. आणि देवाच्या कृपेने मला खात्री आहे की ते या पूजेमध्ये मोठी उन्नती करतील.

तर चला आज आपण सर्वांनी ठरवूया की आपण छोट्या, क्षुल्लक गोष्टीबद्दल काळजी करू नये तर आपल्याला जे साध्य करायचे आहे त्यापेक्षा उच्च गोष्टीचा वचिर करूया; आपल्या प्रगतीत [editor- अससेन्ट] आपल्याला जे सर्वोच्च साध्य करायचे आहे; आपल्या प्रगतीत आपल्याला जे सर्वोच्च साध्य करायचे आहे ही अशी जागा आहे जिथे तुम्ही ते साध्य करू शकता आणि म्हणूनच मी पुण्यात स्थायिक होणार आहे. ही अशी जागा आहे जिथे तुम्ही खूप मोठे होणार आहात. तुमच्या प्रगतीत महान होण्यासाठी हे सर्वोत्तम ठिकाण आहे. आणि म्हणूनच खूप महत्वाचे आहे, आजची पूजा अत्यंत महत्वाची आहे.

देव तुम्हा सर्वांना आशीर्वाद देवो.

1986-01-11, Public Program

11 जानेवारी 1986

Public Program

Shrirampur (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Sarvajanic Karyakram 11th January 1986 Date: Place Shrirampur Public Program Type

श्रीरामपूरच्या सर्व परमेश्वराला शोधणाऱ्या साधकांना आमचा प्रणामित असो. आपण सर्वांनी इतक्या प्रेमाने आमहाला इथे बोलवलं आणि परमेश्वर प्राप्तीची उत्कंठा दर्शवली त्यातच आमही कृतार्थ झालो. तसंही जीवन आहे. आपण जे काही शकित असतो, त्यामध्ये आपण आनंद शोधत असतो. काहीही आपण करतो ते आनंदासाठी करतो. कोणीही दुःखासाठी शोध करत नाही. दुःख कुठे म्हणून शोधायला जात नाही. पण जिकडे आनंद आहे. तिकडे माणसाचं लक्ष वेधलेलं असतं. जीवनामध्ये आनंद काय आपल्याला समजत नाही. सुख आणि दुःख ह्या दोन्ही एकाच नाण्याच्या दोन बाजू आहेत. जो सुखाकडे म्हणून धावतो त्याला शेवटी दुःख होतं. ह्याला काय कारण असलं पाहजि? जो नविण आनंद, ज्याने सुख आणि दुःख दोन्ही संपून, जातात अशी कोणती स्थिती असली पाहजि? असा विचार जेव्हा माणसाच्या मनात उदभवतो त्यावेळी तो एकसांख्य होतो आणि तो परमेश्वराला शोधू लागतो. परमेश्वराच्या नावावर लोकांनी पुष्कळ दुकानं मांडलेली आहेत. दुकानात गेलं म्हणजे परमेश्वर मिळतो असा आपला पुष्कळांचा विचार आहे. सहजयोगात तुम्ही पैसे देऊ शकत नाहीत, असं म्हटल्याबरोबर अर्धे लोक उठून चालले जातात. पैशाने तुम्ही परमेश्वर विकत घेऊ शकत नाही. परमेश्वर घेताच येत नाही आपल्याला. विकाऊ वस्तू नाही आहे परमेश्वर. तर परमेश्वर काय आहे ? ज्याने ही सृष्टी रचली, ज्याने पृथ्वी आपल्याला दिली, ज्या पृथ्वीतलावर आपण जन्माला आलो, हे सगळं करणारा जो परमेश्वर आहे, तो आहे तरी काय? असा प्रश्न मनामध्ये उभा राहतो. पुष्कळसे लोक अशा भ्रामक कल्पनेत इकडे तिकडे भटकतात आणि भटकले आहेत. धर्माच्या नावावरती सुद्धा पुष्कळांना भरकटवून टाकलेले आहे. ज्याला आपण धर्म म्हणतो, कधी कधी असं वाटतं, की हा धर्मच नसावा. जे धर्मावरती बोलतात त्यांचा सुद्धा एवढा अधर्मपणा! आपल्याला विश्वासच वाटत नाही, की हा काही धर्माचा मार्ग असेल. तेव्हा मनुष्य शेवटी सत्याला शोधू लागतो. परमेश्वराच्या ऐवजी त्याला वाटतं, की सत्य काय आहे ते पाहिलं पाहजि. परमेश्वर मळिला, आपल्याला आश्चर्य वाटेल, की सत्य आणि परमेश्वर एकच आहेत. आणि सत्य आणि परमेश्वर एकच आहेत. त्यात काही अंतर नाही. ज्या माणसावर आपलं प्रेम असेल, ज्या मुलीवर आपलं प्रेम असेल, ज्या मुलांवर आपलं प्रेम असेल, ज्या देशावर आपलं प्रेम असेल, त्याबद्दल आपल्याला सगळं माहीत असतं. आपण सगळं जाणतो. तसेच आहे हे. जेव्हा परमेश्वर तुम्ही जाणला, तेव्हा (अस्पष्ट) सगळीकडे आणि हे ही कळेल, की हे सत्य म्हणजे संबंध प्रेमाचा ठेवाच आहे. हे केवढं मोठ सत्य आहे, की परमेश्वराने आपल्याला इकडे, ह्या जगामध्ये आणलं आणखीन त्याची अत्यंत इच्छा आहे, की आपण त्याच्या साम्राज्यात जावं. त्याच्या राज्यात जावं आणि तिथी जाऊन आनंदात नांदावं. त्याचं नागरिक व्हावं आणि त्याने तुम्हाला एका ... (अस्पष्ट) प्रमाणे तुमचं जे काही आहे ते देऊन टाकावं. हे केवढं मोठ सत्य आहे ! आणि त्यात कति प्रेम ओथंबून भरलेले आहे ! तेव्हा हे सर्व असतांना आज □

आपण तसं समाजात जगत नाही. तेव्हा असा प्रश्न उभा राहतो की हा परमेश्वर आहे तरी कोण? आहे कवि नाही? खरोखर हा परमेश्वर असता तर लोकांना एवढा त्रास, ज्यांच्याजवळ पैसे नाहीत त्यांना पैशाचा त्रास, ज्यांच्याजवळ पैसे आहेत त्यांना घराचा त्रास, ज्यांच्याजवळ सत्य आहे त्यांना सततेचा त्रास! जे आहे त्यात त्रासच त्रास भरलेला आहे. मग माणसाला समाधान वाटत नाही. आजही असे लोक जगात मी पाहिले, की समजतात की, जे जसं आहे तसं मानून घेतलं पाहजि हाच परमेश्वर आहे. ही गोष्ट खोटी आहे. तुम्ही जेव्हा आत्मसाक्षात्कारी होता, तेव्हा जे आहे त्याच्यात समाधान मानू शकता, पण जेव्हा तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी नाही, तेव्हा जे आहे त्याच्यात तुम्ही समाधान मानलं, तर तुम्ही पडले, गेले कामातून! अजून आमही मळिवलेलेच नाही. जे खरं मळिवायचं आहे ते आमही अजून मळिवलेले नाही आणि अशा रीतीने जे लोक तुम्हाला सांगतात, की जर तुम्ही गरीब असले, तर गरीबीत रहा, श्रीमंत असले तर श्रीमंतीत रहा. आणखीन जर तुम्हाला दुःख असेल, तर दुःख सहन करा, असं परमेश्वराने सांगितलं आहे, ही गोष्ट खोटी आहे. परमेश्वराने हे सांगितलेले आहे, की तुम्हाला माझ्या साम्राज्यात यायला पाहजि. 'योगक्षेमं वहाम्यहम्'. आधी योग घ्या, म्हणजे परमेश्वराच्या साम्राज्यात जा. तुमचा संबंध परमेश्वराशी होऊ द्या आणि त्याच्यानंतर, मग काहीही कुठेही असलं तरी काही वाटत नाही. कारण तुम्हाला बादशाही आली, की कशाची फिकीर नसते. तुम्ही राजे झालात. राजे लोकांना काय मागायचं असतं! त्यांना काय जरूरत असते? कसलीच नाही. गरज संपली त्यांची. अशा स्थितीला तुम्ही प्राप्त झालं पाहजि आणि तिथी सहज आहे. सहज, सह म्हणजे तुमच्या बरोबर जन्मलेला असा हा योगाचा जन्मसिद्ध हक्क तुम्ही सर्वांनी मिळवून घेतला पाहजि. ह्यांनी असं सांगितलंय, आमचे गुरूजी असं म्हणाले, ते असं म्हणाले, त्याच्यात असं दिलंय, ह्या सर्व गोष्टी लक्षात ठेवू नये. झालं गेलं ते विसरून जावं. आता स्वतःला जाणण्याची वेळ आलेली आहे. स्वतःला जाणीव झाली पाहजि, परमेश्वर काय आहे? आणि तिथी जाणीव अगदी सहजच होणार आहे. तर ही एक जीवंत कुरिया आहे. परमेश्वर हा जीवंत आहे आणि कुरिया सुद्धा जीवंत आहे. इतकेच नव्हे, तर त्याचं साम्राज्य चोहीकडे पसरलेले आहे. त्याची ही शक्ती अणू- रेणूमध्ये भरलेली आहे. प्रत्येक ठिकाणी कार्यान्वित आहे. फक्त तिचा उपभोग आमहाला एवढ्यासाठी मिळत तेव्हा नाही कारण आमही त्याच्या साम्राज्यात अजून गेलेलो नाही. जेव्हा आमही त्याच्या साम्राज्यात जाऊ, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, काय चमत्कारपूर्ण त्या परमेश्वराचा आशीर्वाद असतो. तो अजून आमही मळिवलेला नाही. हा योग सांगितलेला गाठलेला नाही. म्हणूनच आज ही दशा आहे. पण जरी ही दशा असेल तरी सुद्धा एक हे मानलं पाहजि, की आपल्या देशाला विशेष करून परमेश्वराने घेरलेले आहे. आणि इथे इतकी अवतरण झाली, मोठमोठाले साधु-संत झाले. आणि ही जी भूमी, जो अहमदनगर जलिहा आहे, इथे तर हजारो वर्षांपूर्वी मोठे मोठे तपस्वी झाले. मच्छिंद्रनाथ झाले, गोरक्षनाथ झाले. म्हणजे कति मोठे लोक झाले. अशा या पवित्र स्थानी आपला जन्म झाला. इथे आपलं वास्तव्य आहे. तेव्हा काहीतरी विशेष असलं पाहजि. आणि हे कार्य अगदी सहजच घडलं पाहजि. अशी मला पूर्ण पूर्ण खात्री आहे. (अस्पष्ट) मध्ये ही शक्ती नहीत आहे. झोपलेली आहे. ही शक्ती म्हणजे शुद्ध इच्छा आहे. जी परमेश्वराची इच्छा आहे. तीच इच्छा आपल्या त्रिकोणाकार

अस्थीमध्ये कुंडलिनी म्हणून स्थिति आहे. हे काही फार कठीण काम नाहीये. लोकांनी सांगितलं की सहावा (अस्पष्ट) आहे. ही उगीचच तुम्हाला परावृत्त करण्याची एक अध्याय वाचायचा नाही. कुंडलिनीबद्दल प्रथा आहे. प्रत्येक चांगल्या गोष्टीपासून जसं माणसाला परावृत्त करण्यासाठी काहीतरी गोंडबंगाल करून ठेवायचं, त्यातला हा प्रकार आहे. अगदी सोपी गोष्ट आहे, की आपल्या ह्या त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये कुंडलिनी शक्ती आहे. आता ही कुंडलिनी शक्ती, जसं एखाद्या बी मधून अंकुर येतो, तसं आपोआपच प्लावति होते. आपोआप. तिला आपण पृथ्वीमातेच्या एका अंकुराच्या रूपात बाहेर पडते. त्याच्यामध्ये आहे आणि तिथी शक्ती आपोआपच, सहजच, सहा चक्रांना भेदून, सात चक्र आहेत तशी. तशी अनेक चक्र आहेत, त्यातल्या सात चक्रांपैकी सहा चक्रांमधून ह्या मेदूच्या वरच्या (अस्पष्ट) पाहिलं की एका बी मधून त्याची उर्जा शक्ती जी आहे, आपोआपच भागामध्ये ज्याला आपण (अस्पष्ट) म्हणतो त्याला छेदून बरहमरंधरातून बाहेर पडते. आता आपण बाहेरच्या लोकांपर्यंत, बाह्य देशामध्ये चाललो आहोत. आणि आमहाला वाटतं हे लोक कति सुखी आहेत ! कोणी सुखी नाही. मी आता तिकडेच राहिलेली आहे. दादांच्या नोकरीमुळे मी तिकडे राहिलेली आहे. तिकडे कति दुःखी लोक आहेत ! तुम्ही त्यांच्या मानाने फार सुखी आहात. हे लोक त्या त्या देशांमध्ये अत्यंत समृद्ध आहेत. ते नुसतं आत्महत्येचं विचारत असतात, की आमही आत्महत्या कशी करावी? हे लोक सुखी कसे ? ते मूळीच सुखी नाही. ह्यांचं काहीतरी चुकलं आहे आणि ते असं चुकलं आहे, की जे खरं मळिवायचं ते मळिवलेलं नाही. श्रीकृष्णाने असं म्हटलं आहे, की चैतन्य जे झाड आहे, ते उलट आहे. डोक्यामध्ये त्याची पाळंमुळे आहेत आणि खाली अधोमुखाकडे त्याची झाडं आहेत आणि हे त्या अधोगतीला लागलेले लोक आहेत. त्या अधोगतीला उतरणारे आहेत. त्या पाळंमुळांचा काही संबंध राहिलेला नाही. तेव्हा बाहेरचं जे सायनस आहे, त्यांना वाटतं झाडाचं सायनस आहे. जे मुळाचं सायनस आहे ते ह्या देशात आहे. आपल्याजवळ आहे. हे सायनस जर तुम्ही शक्ति घेतलं तर तुम्ही त्यांच्यावर मात करणार. कारण त्या सायनसला प्लावति करणारं, त्या सर्व शास्त्राचा स्रोत असा ज्ञानाचा विशाल सागर जो आहे, तो आपल्या या मेदूमध्ये आहे. त्यात जेव्हा तुम्ही जागृत होता, तेव्हा हे सगळं सायनस म्हणजे अगदी डाव्या हाताचा खेळ वाटतो आपल्याला. 'काय आहे ह्या सायनसमध्ये!' आपण जे जे बोलू ती पूर्व दिशा. हे तेव्हा ह्या सायनसच्या कहायत जे लोग गेले, ते अधोगतीला म्हणूनच गेले. त्यांनी अँटमबॉम्ब बनवला, बनवलं, ते बनवलं. अराजकता पसरवली. सर्व तरुंचा त्यांना त्रास झाला. तर जे ह्या नव्या स्थितीला येतील, ज्यांना ह्याचं सायनस कळेल, परमेश्वराचं सायनस, ज्याने सर्व ... (अस्पष्ट) चालतात. नानकसाहेबांनी हात लावून दगाडतून पाणी काढलं. ही गोष्ट खरी आहे, काही खोटी नाही. असे अनेक आपल्या इथे चमत्कार घडले. हे सर्व खरं आहे! फक्त अजून तुम्ही अधिकारी होत नाही. जोपर्यंत त्याच्यामध्ये परमेश्वराचं साम्राज्य येत नाही, तोपर्यंत आपण अधिकारी होऊ शकत नाही. तर मुख्य म्हणजे सगळ्यांनी सांगितलं फार कठीण आहे. सगळ्यांनी असं सांगितलं की ह्याच्यातून कठीण काहीच नाही. काही लोक तर कुंडलिनी जागृत झाली म्हणजे आमही काही तरी बेडकासारखे उडू लागतो, वगैरे सांगतात. म्हटलं, हे कशावरून ? म्हणे एका पुस्तकात लिहिलं आहे. पुस्तकातही लिहून टाकलं. तुम्ही ते घेऊच नये. कुंडलिनी ही तुमची स्वतःची आई आहे. तुम्ही जेव्हा जन्मला

तेव्हा तुमच्या आईने सगळा त्रास उचलला. सगळं तनि सहन केलं होतं, तुम्ही काही सहन केलं नाही. तशीच ही तुमची आई इथे बसलेली आहे. अशी काही संधी आली की ज्यावेळेला तिची जागृती होईल, तेव्हा ती आपल्या मुलाला परत घडवणार आणि तो पुनर्जन्म हा साधला पाहजि. आपल्याकडे ज्याचा दोनदा जन्म झाला तो दवजि. म्हणजे

ज्याने ब्रह्माला जाणलं तो ब्राह्मण. पण आता असे ब्राह्मण आहेत कुठे ?(अस्पष्ट) ज्याने ब्रह्माला जाणलं नाही तो ब्राह्मण नाही, ज्याने तुम्हाला जाणलं तेच खरे ब्राह्मण. ह्याला शास्त्राधार आहे. व्यास मुनी स्वतः एका कोळीणीचा मुलगा होते. त्याच्या वडलांचा पतता नव्हता. वाल्मिकी हा एक साधा कोळी होता. आज त्याचं रामायण सार्या जगामध्ये वंदनीय आहे. अशी अनेक उदाहरणे आपल्यामध्ये आहेत. शबरीची बोर, उष्ठी बोर, श्रीरामाने इतक्या प्रेमाने खाल्ली. श्रीकृष्णाने वट्टाराच्या घरी जाऊन भाजी खाल्ली, अशी अनेक सगळी उदाहरणे असतांना सुद्धा आपण अजूनही ही जातीयता, हे जे जुने पांघरलेले घोडे आहे, त्याच्या खालीच भजित पडलो आहोत आणि कुजत पडलो आहोत. ही व्यवस्था बुडायला मोठमोठे लेक्चर्स देऊन होणार नाही. सांगून कवि तुम्ही एक आहात, एकाच परमेश्वराचे अंग आणि प्रत्यंग आहात, हे सांगून समजणार नाही. तेव्हा बोलाचाच भात, बोलाचीच कढी. हे अंगप्रत्यंग जे आहे ते नेहमी वेगळे दिसणार! कारण त्याची समग्रता आज आपण जाणलेली नाही. ह्याची जाणीव व्हायला हा जो आत्मा आपल्या हृदयामध्ये आहे, हा सामूहिक चेतनेने प्लावित आहे. ह्याच्यामध्ये सामूहिक चेतना नाही आणि त्याला जाणल्या शिवाय आपण सगळे एकाच परमेश्वराचे अंगप्रत्यंग आहोत, हे आपण जाणू शकत नाही. म्हणजे हे बोट आणि हे दुसरे बोट जाणतात, की आम्ही एकाच शरीराची दोन बोटं आहोत. ते काही असं म्हणत नाही की आमची जात वेगळी, तुमची जात वेगळी, काही नाही. एकाच कार्यासाठी जेव्हा त्यांना सजज व्हावं लागतं तेव्हा ते बरोबर एकजुटीने काम करतात. काही भांडणं होत नाही, काही वादविवाद होत नाही. काही नाही. एकसाथ लागले. कारण त्याच्यासाठीच ते आलेले आहेत. त्याच्यासाठीच ते राहतात. त्याच्यासाठीच ते कार्यशील आहेत. लोकांना जर सांगितलं की तुम्ही एक आहात तर ते दोन मनिटिसुद्धा टकणार नाही. त्याची जाण यायला पाहजि आणि तीच आपल्या (अस्पष्ट) कारण जेव्हा तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार घडतो, त्यावेळेला तुमच्या हातामधून, तुमच्या बोतामधून तुम्हाला ह्या चैतन्याच्या लहरी जाणवतात. ज्याच्याबद्दल आदर्शकराचार्यांनी कतितीक लिहिलं आहे. 'सलिलं, सलिलं,' थंड थंड अशा लहरी येतात. हिंदू धर्माचं तुम्ही जेव्हा पुनरूत्थान केलं, तेव्हा त्यांनी ह्या सर्व गोष्टी लहिन ठेवलेल्या आहेत. शेवटी त्यांनी आईचेच वर्णन लिहिलं. ज्याला सौंदर्य लहरी म्हणून आपण ओळखतो. पण आता जे 'अती शहाणे त्यांचे बैल रकिमे आहेत', ते लोक असं म्हणतात की आदर्श शंकराचार्यांनी लिहिलं नाही, कारण त्यांनी 'विवेक चुडामणि' वरगैरे फार असे मोठाले तत्त्वज्ञान, तत्त्ववेत्त्यांनी वाचावा असा ग्रंथ लिहिल्यानंतर सौंदर्य लहरी सारखं, वशिष्ठः आईचं वर्णनच लिहिलं आहे, असं कसं! तर स्वतः ते असं म्हणाले, ह्याच्या शिवाय मार्ग नाही. विचार विचार करून तरी आम्ही कुठवर करणार! कारण ही बुद्धी सीमित आहे. जर असीमला उतरायचं आहे. तर काहीतरी घटति झालं पाहजि आणि ती घटना म्हणजे कुंडलिनीचं जागरण. ह्याला पैसे काय देणार तुम्ही? मेहनत काय करणार तुम्ही? ते तुमच्यामध्ये स्थिति आहे, एका क्षणात.

एका गावाला गेले होते जवळपासच्या, गणोरी. तेव्हा मला आश्चर्य वाटलं, दोन मनिटिंत सगळ्यांच्या कुंडलिनी जागृत झाल्या. त्या लंडन शहरात चार वर्षे लागली मला सात माणसांच्यासाठी. माझे हात तोडून टाकले त्या लोकांनी! काय लोक आहेत ? गणोरीचा एक एक माणूस लंडनच्या हजारो लोकांच्या बरोबरीचा होता. नेऊन त्यांच्या पायावर घालावे. ही ह्यांची परस्थिती आहे. काय तुम्ही बघता ? सायन्स मळिलंय का काय मळिलंय? काय कामाचे लोक आहात तुम्ही? तुमच्या पायाच्या धुळीच्या बरोबर नाही हे लक्षात ठेवा. आज सगळ्यांनी काय, 'माताजी, तुम्ही खेडेगावात काय फिरता !' मग काय ह्या काळा बाजाराच्या लोकांना जाऊन बोलू मी! अहो, तथिच आहे सगळं माझं. त्याच ठिकाणी हे घडतंय आणि आश्चर्याची गोष्ट की ते स्वतः चकति झाले की माताजी, इतक्या लोकांना तुम्ही दोन मनिटिंत कसं पार केलंत? तथि अंबादेवीचं देऊळ आहे. मग काय होणार नाही का ? आपण देवीला नमस्कार करतो. देवी स्थानं आहेत आपल्याकडे माहिती आहे आपल्याला. साडेतीन शक्तीची स्थानं ह्या महाराष्ट्रात आहेत. त्या महाराष्ट्रात, त्या पठारात, त्या त्रिकोणाकार अस्थी वशिवात जी आहेत, त्याच्यात बसलेल्या आहेत ह्या महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती. आणि आदर्शकृती जी आहे ती इथेच तुमच्याजवळ नासकिली आहे. आपल्याला माहिती असेल. तिला स्पृशरुंगी म्हणतात. जथि सातही चक्र आहेत. तर हे खरं की खोटं? हे जे शास्त्र लिहिलं आहे त्याबद्दल कोणाला माहिती का नसावी? कारण ती माहिती दाबूनच ठेवलेली आहे. ज्या वशिवाच्या कुंडलिनीवर तुम्ही (अस्पष्ट) असता, आम्हाला काय सोपेच जाणार आहे ते काम! आणि हे वशिष्ट सुरु होतं. म्हणूनच ह्या भारतात, वशिष्ठः ह्या योगभूमीत आणि ह्या महाराष्ट्रात तुमच्याजवळ. ह्या महाराष्ट्रातच परमेश्वराचं सामर्थ्य प्रगट होणार आहे. आणि म्हणून ह्याला महाराष्ट्र म्हणतात. संबंध वशिष्टामध्ये सुद्धा असं राष्ट्र नाहीये. असे लोक आहेत. ते घ्यायला हवे. फक्त ह्या लोकांच्या बरोबर जाऊ नका. ह्याचा अर्थ असा नाही की ह्या वाहून मानून लोकांना वाचवायचं नाही. वाचवायचं, पण फार कठीण काम आहे ! अगदी कंटाळा आला आहे. बारा वर्षे साहेबांची नोकरी झाली. परत त्यांना चार वर्षे दिली. म्हणजे सोळा वर्षे झाली. म्हटलं, हे कसलं काय? चौदा वर्षाचा वनवास रामाने घेतला तर आम्हाला सोळा वर्षाचा आहे. आणि तुम्ही इतके धार्मिक आणि इतके उच्च स्थितीचे लोक आहात. हे सगळं विसरून ह्या लोकांच्या मागे लागला. त्याला कारण असं, आपल्याकडे दोन तरहेचे लोक धर्मउपदेशी. एक तर लोक असे, टाळ कुटत बसा. सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत. भक्तीमार्ग आहे. कृष्णाने सांगितलं की, 'पुत्रं, पुष्पं, फलं, तोयं, काही पण कृष्ण म्हणजे मृतसुद्धी मनुष्य. त्यांनी सांगितलं, 'ते घ्यायच्या वेळी घेतो, पण तुम्ही काय करायचं, तुम्ही काय (अस्पष्ट) असेल तर घेतो मी.' द्यायचं? अनन्य भक्ती !' आता या अनन्य शब्दावर खोळंबून ठेवले तुम्हाला. अनन्य म्हणजे ज्याला दुसरा कोणी नाही. तेव्हा नसतं दुसरं कोणी, जेव्हा तुमचा परमेश्वराशी योग घडतो. ह्या अनन्य शब्दावर सगळ्यांना खळिबून ठेवलेलं आहे. आणि आपण म्हणतो वा! मी तर परमेश्वरामध्ये सतत तल्लीन होऊन त्याचेच नाव घेतो. अहो, पण एक साधी गोष्ट आहे, जेव्हा तुमचं टेलिफोनशी कनेक्शनच नाही लागलं तर तुम्ही टेलिफोन कोणाला करता ? एक साधी गोष्ट आहे. योगाशिवाय भक्तीला काहीच अर्थ नाही. त्याच्यानंतर खरी म्हटलेली आहे. अनन्य भक्तीमध्ये अर्थ साधा असा आहे, की त्या परमेश्वराशी योग साधा. अनन्य भक्ती जी

ज्या मोठमोठ्या साधु-संतांनी आपल्याला सांगितलं की तुम्ही भक्ती मार्ग करा, पण ते स्वतः एक आत्मसाक्षात्कारी होते. त्यांच्या भाषा बघा कशा ! गौरा कुंभाराला भेटायला नामदेव गेले. आपण नामदेवांना ओळखलं नाही. आपल्यासाठी ते एक शिषी. गौरा कुंभार, तो कुंभार. त्याला भेटायला गेले. त्यांनी काय लिहिलं, 'नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी,' आता ही भाषा कोणाला समजणार आहे ? संतांच्या शिवाय कोणाला समजणार आहे का ! नरिगुण काय आणि सगुण काय? नरिगुण म्हणजे चैतन्य! त्याला भेटायला म्हणून आलो, तुझ्या चैतन्याला, पण तू सगळ्यात बसलेला आहेस. सगुणच होऊन बसलेला आहेस. हे नामदेवांनी म्हणायचं, जो एक शिषी आणि तो गौरा कुंभार, जो कमातीशी खेळतो नुसता, त्याने ते समजायचं. त्यांनीच बोलायचं आणि त्यांनीच समजायचं. अशी ती भाषा होती, पण आज ही वेळ आलेली आहे ! आपण सगळेच संत होऊ शकतो. सगळेच होऊ शकतो. सगळ्यांनी संत झालं पाहजि. त्यासाठी काही सोडायचं, वगैरे हा मूर्खपणा करण्याची काहीही गरज नाही. काहीही सोडायला नको. सोडायचं काय? जे धरलेच नाही ते सोडणार काय तुम्ही? काहीही सोडायचं नाही. जथि आहे तथि रमलं पाहजि. ते मळिल्यानंतर अनेक लाभ होतात. साधं दर्शन का असेना! आता आईचं असं आहे, कोणत्याही घरी जायचं असलं तरी ती चॉकलेट घालून देते. तेव्हा लाभ सांगावे लागतात. 'माताजी, तुम्ही लाभ सांगा मग लोक जागृती होईल.' हिंदुस्थानात तसं नाही. परदेशात मात्र ह्यांना सांगावं लागतं, उलटीकडून घास द्यावा लागतो. सरळ नाही घेणार. म्हणून सायन्समध्ये पॅरासपिरिथॅटिक (अस्पष्ट) म्हणून ह्यांच्याशी बोलायला सगळं, सायन्स शकिले, त्यांना शक्तिवण्यासाठी आणि मग हे सांगितल्यानंतर त्यांच्या डोक्यात थोडासा प्रकाश पडला. पण बुद्धीने परमेश्वराला जाणता येत नाही. ससिटीम आणि ... कुंडलिनी जागरणानेच परमेश्वराला जाणा. दुसरा कोणताच त्याला अनय मार्ग नाही. तर प्रत्येक माणसाने (अस्पष्ट) लहिन ठेवलेलं आहे. तर हे ह्या शंभर वर्षातच हा प्रकाश झालेला आहे. त्याच्या आधी कोणी असं लिहिलं नाही. कधी तुम्ही ज्ञानेश्वरांचं वाचून बघा. त्यांनी असं काही लिहिलं नाही. त्यांनीही कुंडलिनीच्या वरिद्ध लिहिलं नाही. पण ह्या शंभर वर्षांमध्ये हे दीड शहाणे कोण जन्माला आले ! समजत नाही. तेव्हा ही कुंडलिनी शक्ती तुमच्यामध्ये आहे, ती जागृत होते, त्याने तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार होतो. ही गोष्ट अगदी निर्विवाद आहे आणि ती आपण सिद्ध करून दाखवू. आपण जर एखाद्या कॉलेजला गेलो, स्कूलला गेलो, तर आपण बघतो काय होतं ते! आधीच जर आपण गेलो तर काही डोक्यात जाणार आहे ? तेव्हा नमस्तेने (अस्पष्ट) अस म्हणून आपल्या डोक्याने ... सहजयोग लाभेल. लोकांना फार आश्चर्य वाटतं, की आम्ही एवढे शकिलेले. आम्ही एवढे विद्वान. आम्ही सगळी गाथा वाचली. आम्हाला सगळे पाठ आहे. आणि हे सगळं सांगणारे लोक म्हणतात, की माताजी आम्ही तुमचं पाय धरलेत. आम्ही काहीच नाही. आम्ही कुचकामाचे? अहो, असं कसं होऊ शकतं ? त्यांनी कोणतीच दशा नाही घेतलेली. मधोमध आहे. तथिच जे जो मनुष्य असतो तो कोणत्याही अतशियतेला जातो, त्यात संतुलन जातं आणि ते एकदा संतुलन गेलं म्हणजे फार कठीण काम आहे आणि त्याला मग जागृती देणं त्याहूनही कठीण. तर ते संतुलन पहिल्यांदा असावं लागतं. मग जागृती द्यावी लागते. जागृती झाल्यावर आत्मसाक्षात्काराचा अनुभव येतो. पण ही पहिली गोष्ट म्हणजे आपल्या तब्येती सुधारतात. डॉक्टरांची बलि

वाचतात. भृगु मुनींनी, जे इथेच तुमच्या जवळपासच राहिलेले आहेत, त्यांनी दोन पुस्तकं लिहिली, एक तर भृगु संहिता आणि दुसरं म्हणजे नाडी ग्रंथ. नाडी ग्रंथ फार कमी लोकात आहे आणि वाचतात. त्या नाडी ग्रंथात त्यांनी स्पष्टपणे सांगितलं आहे, की अशी वेळ येणार आहे, की ज्यावेळेला सहजच अशी कुंडलिनी जागृत करणारे असे कोणी येणार आहेत आणि ते झाल्यानंतर मग जगातले हॉस्पिटल्स वगैरे पुष्कळच कमी होतील, असं लिहिलं आहे. आधीच लहिन ठेवलं होतं. तेवढेच होणार आहे, ह्या जगाला संबंध दुसरेच रूप येणार आहे. एक प्रेमाचं, आनंदाचं, सौख्याचं! आता गणपतीपुळ्याला आमचा फार मोठा कार्यक्रम झाला. त्याच्यात ४८ लग्नं झाली. अहो, एक लग्न म्हणजे कति तरेचा असते. पण ४८ लग्न, इतकी व्यवस्थिती, इतक्या आनंदाने, इतक्या आरामात, इतक्या शिस्तीत झाली, की स्वर्गाचं खाली उतरला असं वाटायला लागलं. हा स्वर्ग हा संसारात आणायचा आहे. 'अवघाची संसार सुखाचा करीन,' असं जे त्यांनी (संत तुकाराम) म्हटलं होतं, ते कसं करणार ? त्यावेळी ते बोलले नाही. जे बोलले त्यातच काही लोकांनी अर्थाचा अनर्थ केला. अजूनही पुष्कळसे लोक श्री संत तुकारामांना तुक्या म्हणतात. ह्या अशा परिस्थितीत जेव्हा की आम्हाला त्या नवीन प्रगती मार्गावर सहजच स्वातंत्र्यामुळे जावे लागत आहे, तेव्हा आपण एकदा वळून पाहिलं पाहजि, की जे लोक ह्या मार्गावर गेले, ज्यांनी आपली प्रगती केली, त्यांनी आपली काय स्थिती करून घेतली आहे ? हे असं कसं झालं? ते जर खड्ड्यात गेले तर आम्ही त्यांच्याबरोबर खड्ड्यात जाणार आहोत का ? त्यांच्याकडे लक्ष दिलं पाहजि आणि जे

त्यांचं असं काहीतरी झालेलं आहे, त्याला कारण काय आहे ? हे आपण शोधून काढलं पाहिजे. एकच कारण आहे, की हातातली पतंगाची दोर तुटलेली आहे. आणि ती दोर ज्या हातात आहे, ती म्हणजे ती जागा, ते स्थान आत्म्याचं आहे. आत्म्याला मळिवल्यानंतरच तुम्हाला आनंद मिळेल. तुम्हाला कळेल आनंद काय आहे. तुम्हाला कळेल समाधान काय आहे. तुम्हाला बोटांच्या अग्रावर कळेल लोकांमध्ये काय दोष आहेत ? तुमच्यामध्ये काय दोष आहेत ? आणि ह्यांना ठीक करण्याची जराशी कला हसतगत झाली , म्हणजे तुम्ही कुठल्याकुठे पोहचून जाणार. ही कुंडलीची कला, (अस्पष्ट) गोष्ट आहे, ती आज आधुनिक काळामध्ये व्हावी, ह्याचं लोकांना आश्चर्य वाटतं. तर हे सगळं भाकती आधीच करून ठेवलेलं आहे. इतकंच नव्हे तर शंभर वर्षांपूर्वी विलियम बलेक म्हणून, मी तर त्याला भैरवनाथाचाच अवतार म्हणते, इंग्लंडमध्ये जन्माला आला होता, आणि त्याने संबंध भाकीत करून ठेवलं अहे, सहजयोग कसा असणार ? ह्याच्यात काय काय होणार आहे? अगदी बारीकसारीक त्यांनी वर्णन करून ठेवलेलं आहे. त्याचं भाकीत अनेक लोकांनी केलेलं आहे. हे भाकीत काही खोटं नाही. साधुसंतांनी सांगितलं ते खोटं नाही. ज्ञानेश्वरांनी जे पसायदानाचं वर्णन केलं आहे, 'जो जे वांछील, तो ते लाहो,' ते करण्याची वेळ आलेली आहे. तेव्हा सर्वांनी ह्याला सज्ज असावे आणि स्वीकारावे. अशी मी नम्र वनिती करते. आता आपल्याला काही प्रश्न असतील तर अवश्य वचारा, नंतर मग वेळेवर सांगण्यात काही अर्थ नाही. बेकारचे प्रश्न वचिरू नका. कारण आम्ही काही इलेक्शन लढवत नाही कवि आम्हाला दसरं काही नको. जे तुज आहे तुजपाशी, ते आम्ही द्यायला आलो आहे. तेव्हा तुम्हाला काही व्यवस्थिती प्रश्न असतील तर वचिरा. □

प्रश्न - (अस्पष्ट) उत्तर - ती नागिणीसारखी धावत नाही. असं आहे, ती एक शक्ती आहे, ऊर्जा आहे. नागिणीसारखं तचिं असा असा वेग असतो. म्हणून तिला नागीण म्हटलं आहे. आता जर काव्यामध्ये वर्णन करायचं असलं तर आपल्याला माहिती आहे, की तुलनात्मक असतं. त्यात जर त्यांनी असं लहिलं तर एवढं घाबरायला काय झालं? प्रश्न - (अस्पष्ट) उत्तर - (प्रश्नकर्त्याला) तुम्ही पार झालेले आहात, तुम्ही सहजयोगी आहात ? तुम्ही आमचा केलेला आहे सहजयोग? मग ते होणारच. बसा. अनाधिकार चेष्टा आहे. अनाधिकार चेष्टा केल्यामुळे होतं असं. ध्यानाला बसायचं म्हणजे सद्गुरूच्या आसनाखाली बसलं पाहिजे. सद्गुरू कोण? नानक साहेबांनी सांगितलं, 'वही जो....', जो परमेश्वराशी एकाकार करतो तोच सद्गुरू आहे. समजा अनाधिकार चेष्टा आहे, कोणी सांगितलं, बरं तुम्ही असं करत बसा. आपण करत बसलो. तर त्रास होणारच. त्याला हशार माणसं पाहिजे. कारण ज्यांना हे अधिकार आहेत तेच हे कार्य करू शकतात. हे कोणाचेही, 'येर्यागबाळ्याचे काम नोहे, त्याला पाहिजे जातीचे.' म्हणून शक्य नाही. आता एखादा जर हुशार इंजिनियर असला तर त्याला सगळे समजतं आणि तो बरोबर करून घेतो. पण ज्याला इंजिनियरिंग येत नाही तो सगळं उलटं करून जाईल. तर आपण म्हणू की हे तर काय बुवा, म्हणजे तो इंजिनियर. (अस्पष्ट) कोणीतरी भामटा होता. आपल्याकडे पायलीचे पन्नास गुरू नधिलेत. खरे गुरू म्हणजे चार-पाचच आहेत. आश्चर्याची गोष्ट आहे. तेव्हा प्रत्येक दारोदारी गुरू बसलेले आहेत. तुम्ही अमुक करा, तुम्ही तमुक करा. असं सांगतात तुम्हाला. मी तुला मंत्र देतो. मंत्रून घ्यायला कशाला गुरू पाहिजे ! स्वतः होईल, कुंडलीनीचं जागरण करा म्हणावं. जर कुंडलीनीचं जागरण झालं तर मग करू. कोणत्या गोष्टी अडकल्यावर कोणता मंत्र म्हणायचा, हे शास्त्र आहे. कोणीही सांगितलं, की आपण एकून घेतो त्याला. काही हरकत नाही, नवीन माणसं आहेत ती. काळजी करू नका. सगळ्यांचं ठीक होणार आहे. सगळ्यांची कुंडलीनी जागृत होणार आहे. सगळ्यांचं भलं होणार आहे. पण एकच गोष्ट आहे, हे झाल्यानंतर त्याची कदर केली पाहिजे. तुम्ही स्वतःची कदर केली पाहिजे. स्वतःची इज्जत केली पाहिजे. त्या आत्मसाक्षात्काराला पुढे वाढवलं पाहिजे. नाहीतर एखादं बी रूजवावं आणि ते वाया जावं, असं झालं म्हणजे मला फार दुःख होईल. आई आमच्या दारापर्यंत आली. तनि आम्हाला हे फार मोठं धन दिलं. आम्ही ते मळिवलं आणि पुढे फेकून दिलं, असं झालं नाही पाहिजे. तसं नाही झालं म्हणजे आमची कामगिरी साधली. फक्त एवढच मला म्हणायचंय की त्याचा आदर करा. स्वतःचा आदर करा. तुम्ही परमेश्वराचे (अस्पष्ट) आहात आणि त्याच्यामध्ये हा दवा लावा. आणखीन काही प्रश्न आहेत ? प्रश्न - (अस्पष्ट, उत्तर - सहजयोगामध्ये आल्यानंतर आपल्या लक्षात येतं की आपल्यामध्ये कोणते दोष आहेत! त्यापैकी

काही लोकांच्या असं लक्षात येतं, की आमच्यामध्ये व्हायबरेशन्स कमी येतात. जसं हे गृहस्थ म्हणतात, की आमचे व्हायबरेशन्स कमी येतात, त्याला कारण काहीही असू शकतं. ते चक्रांवर बघावं लागतं. तेव्हा जे (अस्पष्ट) बहुतेक व्हायबरेशन्स कमी होण्याचं कारण म्हणजे शुद्ध इच्छा, जी आपण जागृत केलेली नाही. शुद्ध इच्छा म्हणजे मला दुसरं काही नकोय. फक्त मला परमेश्वर पाहिजे. त्या परमेश्वराला (अस्पष्ट) सगळे मळिणार आहे. परमेश्वरच पाहिजे, दुसरे कोणीही नको, अशी शुद्ध इच्छा. कारण ही केलं, तर कुंडलीनी शक्ती, ही शुद्ध इच्छा! आलं कां ? आलं ना! शुद्ध इच्छा, त्या शुद्ध इच्छेला तुम्ही जागृत एकदम व्हायबरेशन्स येणार. आता आम्ही इथेच बसलो आहे बघा. इकडे तिकडे बघू नका. तुम्ही सगळे माझ्याकडे बघा! सगळं भाषणपटू आहेत. त्यांनी खरोखर राजकारण जाँइन केलं असतं तर बरं झालं असतं. धर्ममाच्या बाबतीत आहेत. सांगितलं, की ह्या देशातला, ह्या भागातला प्रत्येक माणूस हा परमेश्वराचा भाग आहे. प्रश्न - उत्तर - त्यावर असं उत्तर दिलं, हे बघा, तुम्ही समजून नाही घेतलं. दोन्ही बाजू फार स्पष्ट आहेत. जरा लक्षात घ्या. त्यांनी सांगितलं, 'येर्यागबाळ्याचं काम नोहे' म्हणजे कुंडलीनीचं जागरण करणं हे येर्यागबाळ्याचं काम नव्हे. कारण कुंडलीनीचं तुमच्यामध्ये जागरण करणं, हे आम्हाला जमतं. म्हणून आम्ही 'येर्यागबाळ्या' नाही. हा प्रश्न आहे. आणि तुम्ही खरोखर तसे आहात. तुम्हाला मळिणारच आहे. आणि मळिवाल ह्याची आम्ही हमी देतो. पण नाही मळिलं तर आमचा दोष नाही त्याच्यात. तो तुमचा दोष आहे. हे आधी सांगितलं मी. 'येर्यागबाळ्याचं काम नोहे' ते म्हणजे कुंडलीनीची जागरण. कळलं कां? प्रत्येक मनुष्य नाही करू शकत . ज्याची (अस्पष्ट) खराब असते त्याला भक्तीमार्ग आहे. तर याप्रमाणे दोन तऱ्हेचे आपल्या शरीरामध्ये व्यापार होतात. एक तर प्राणशक्ती आणि मनःशक्ती. मनःशक्ती आणि प्राणशक्ती ह्यांचं जेव्हा संतुलन घटित होतं, तेव्हाच कुंडलीनी जागृत होऊ शकते असं लोक म्हणतात. पण आपण ते संतुलन घडवू शकतो. काही कठीण काम नाही. ते झालं म्हणजेच कुंडलीनी मधुर होते. म्हणजे प्राणशक्तीमुळे, कधी कधी प्राणशक्ती जास्त वापरल्यामुळे आपल्यात अहंकाराची बाधा जास्त होते आणि मनःशक्ती जास्त असल्यामुळे इंग्लिशमध्ये त्याला सुपर इंगो म्हणतात, पण आपण म्हणू की मन. त्याची बाधा जास्त असते. कोणतीही जास्त झाली म्हणजे संतुलन नसल्यामुळे मधली जागा अशी एकावर एक येऊन जाते. त्यामुळे कुंडलीनी वर जाऊ शकत नाही. ती इकडच्या बाजूला सरकून जाते. दोन्ही शक्ती ज्या आहेत, प्राणशक्ती जी आहे आणि मनः शक्ती आहे त्यांची सांगड घालून कुंडलीनीला उचलता आलं पाहिजे. (अस्पष्ट) योगामुळे ही कुंडलीनी जागृत होईल! पण ती तशीच जागृत राहील का प्रश्न आता ह्या पुन्हा सुप्त होईल ? (अस्पष्ट) तुम्ही दुसऱ्यांची जागृत करा. ही शक्ती देण्यासाठी आहे. तुम्हाला गुरू करणार उत्तर - आहे. तुम्ही दुसऱ्यांना जागृत करणार आहात?

आता इतकं सांगितल्यावर तुम्ही काय वचिरात? तुमच्यामध्ये सुप्तावस्थेमध्ये एक शक्ती आहे. तिला आपण असं म्हणू शुद्ध इच्छा आहे ती. शुद्ध इच्छा म्हणजे परमेश्वराशी एकाकार. ही शुद्ध इच्छा जेव्हा जागृत होते, तेव्हा ती आपल्या ह्या सहा चक्रातून उठून ब्रह्मरंध्र छेदन करते . हे केल्यानंतर सर्वप्रथम आपल्याला असं ज्ञात होतं की आपल्या डोक्यातून असं गार गार वाटत होतं आणि घोहीकडे गार गार अशा चैतन्याच्या लहरी जाणवतात. ही जी नवीन शक्ती मिळाली, ती सूक्ष्म शक्ती आहे. ती सगळीकडे आहे. पण आपल्याला, आतून आपण सूक्ष्म झालो (अस्पष्ट) आहे, म्हणून आपल्याला ती जाणीव झालेली नाही. त्याची एकदा जाण झाल्यावर ती कशी करते.

1986-01-14, Makar Sankranti Puja

14 जानेवारी 1986

Makar Sankranti Puja

Rahuri (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Reviewed

आता आपण सर्व इथे एकत्र आलात, आणि ह्यांच्या बरोबर समागम केला, यहुयांची एवढी सेवा केली, संतांची सेवा केली, त्याबद्दल हे सगळे आपले फार, फार, फार आभारी आहेत. फार मेहनत केली आपण, त्याबद्दल कती आभार द्यावे ते समजत नाही, पण तुमच्यासाठी हे लोक फोटोज, आणखी काय काय घेऊन आले आहेत, तर ते नंतर पूजे नंतर आम्ही सगळ्यांना देऊ. दुसरे म्हणजे असं आहे की काल जे पुरोगराम मध्ये गाणं म्हटलं त्याआणखी त्या शविया जे डान्स वगैरे केले त्यांनी फार ह्या लोकांना आनंद झाला, आणि त्याबद्दल सुद्धा त्यांनी सांगितलं आहे की माताजी तुम्ही आमच्या तरफे त्यांना मराठी भाषेमध्ये त्यांचे आभार माना. विशेषतः वदियापीठाच्या लोकांनी एवढी मेहनत करून इतकं सुंदर सगळं काही पुरोगराम दिला त्याबद्दल खरोखर त्यांना फार कौतुक वाटला. दुसरी गोष्ट म्हणजे अशी की वदियापीठाच्या लोकांनी थोडासा माझ्या कार्याला हातभार लावण्याचा, पुरुषांनी असा वचिर केला पाहजि की ह्या वेगळ्या वेगळ्या ठिकाणी आम्ही जातो, असतगाव ला गेलो होतो, नंतर आपल्याला माहित आहे की गाणारी गावाला गेली होती, संगमनेर ला गेली होती, आणि श्रीरामपूरला सुद्धा पुष्कळ पुष्कळ लोक आले होते, ह्या ठिकाणी तुम्ही लोकांनी आपापसात वाटून घेतलं पाहजि. धुमाळ तर फार मेहनत करतात. त्यांनी कती मेहनत केली, इतकं टिकवून ठेवलं सहजयोगाला, एकट्या माणसांनी आपल्यावर घेऊन, खर्च करून, सगळं करून सगळं व्यवस्थित त्यांनी सहजयोगाला मांडून घेतलं, शहाणपण धरून. तसंच सर्वांनी आपल्या खांदयावर त्याच्या जबाबदारी घेतल्या पाहजि. कारण हे परमेश्वराचं कार्य आहे, अशी संधी कुणाला मिळाली? की परमेश्वराची शक्ती आणि परमेश्वराचं कार्य करायला मिळित आहे. तेव्हा कोणत्याही वर्चस्वाची, कविं सत्तेची, कविं पैशाची, अशी हाव न धरतांना, परमेश्वराची हाव धरूनच आपण ह्या कार्याला लागलं पाहजि, आणि सगळी आपल्या मध्ये व्यवस्था तुम्ही करून घ्या, कोणच्या गावाला आम्ही जाऊ, कोणच्या गावाला कोण जाईल त्याची व्यवस्था करून घ्यायची, वाटणी करून घ्यायची आणि आता कुंभोजकर साहेब आहेत त्यांना मी म्हणते की त्यांनी इकडे लक्ष घालावं, आणि प्रत्येकाकडे लक्ष घालावं, प्रत्येकामधे ह्या वेगळ्या वेगळ्या जागा, ठिकाण वाटून द्यावी. तसंच ह्याच्या पूर्वी आम्ही आरडगाव ला गेलो होतो, मुसळवाडी ला गेलो होतो, आणि पुष्कळ ठिकाणी गेलेलो आहोत. तर ते ह्याच रेणुका देवीचं स्थान कोणच बरे, 03:00, मनोरीला गेलो होतो, आणखीन अशा रीतीने अनेक ठिकाणी गेलेलो आहोत, तेव्हा मुख्य कार्य केलेलं आहे, पण ह्या सर्व कार्या मधे सुसंगतता, समग्रता आलेली नाही. ती तुम्ही लोक करू शकता, आठवाड्यातून एक दविस तरी काढून, एक सेन्टर जथी आपल्याला चालवायचं असेल, जथिलं तुम्हाला पटत असेल, ते घेऊन तथी तुम्ही जाऊ शकता, बायकांनी जावं, तथी थोडीशी गाणी म्हणायची, लोकांना बोलवावं, भजनाच्या यानी पुष्कळ लोक येतात. बायकांनी जर भजनं म्हटली जाऊन तर आकर्षित होतील, भजनाचा प्रोग्रॅम आहे या म्हणून. जर तुम्ही एका आठवड्यात एक दविस जरी गेलात, तरी सुद्धा पुष्कळ कार्य होण्या सारखं आहे. आपापसात वाटून घ्यावे वेगळं वेगळं कार्य..

सहजयोगाला दोन अंग आहेत, की आतून आपली कुंडलिनी आधी वाढवली पाहजि, कुंडलिनी उचलली पाहजि, त्याच्यासाठी ध्यान केलं पाहजि. पण दवा लावून करायचं काय? जर दवा लाऊन तुम्ही कुठे तरी अंतराळात ठेवला त्याचा फायदा काय, ख्रिस्तांनी असं स्पष्ट म्हटलं आहे की दवा लावून कोणी दविठानी खाली ठेवत नाही, त्याच्या वर ठेवतात. मापाखाली ठेवत नाही, तसंच आहे की हा तुमचा जो दवा परमेश्वरांनी लावून दिलेला आहे, त्याचा प्रकाश तुम्हाला दुसऱ्यांना दिला पाहजि. आणि जेव्हा तुम्ही याचा प्रकाश दुसऱ्यांना द्याल, तेव्हाच तुम्हाला खरोखर आनंद मिळेल. आणि त्या आनंदाचं एक सरकल असतं, आता जर सृष्टी मधे जर आपल्याला समजावून सांगितलं तर लक्षात येईल. सृष्टी मधे कसं सरकल आहे, की आता तुम्ही एक बी पेरलं समजा, कविं आता हे तुमचं शेत तयार झालं, हे शेत तयार झालं, ह्या शेताची पानं, कविं झाडाची पानं गळून पडतात, ती कशाला, की त्याच्या मधे नायट्रोजन असतं, ते नायट्रोजन परत पृथ्वीतत्वात गेलं पाहजि. बरं, परत झाडाची पानं का गळून पडायची, कारण हवाळ्या मधे सूर्य कमी असतो, म्हणून ती गळून पडतात. आणि गळून पडल्या नंतर तो सूर्य जो असतो तोही त्या जमिनीला चांगला तापवतो. त्याच्यानंतर ती जी पानं गळून पडतात त्याच्या ज्या नायट्रोजननी प्लावीत झालेल्या भूमी आहेत त्या परत सकस होतात. 05:09.4 त्याला सकस पणा आला की परत तुम्ही त्याच्यामध्ये चांगली लागवड करू शकता. तसंच सहजयोगाचं आहे, की तुम्ही आपल्यामध्ये आधी शक्ती संचय केला, आणि आपली शक्ती वाढवून घेतली, तुमच्या मध्ये शक्ती आली, त्यानी तुम्ही स्वतःला उत्तम करून घेतलं, तुमच्या मधे सवयी सुटल्या, तुम्ही अगदी स्वतःचे करणधार झाले. त्याच्या नंतर मग दुसऱ्यांना दिलं, की जे दिलं आहे ते परत आपल्याला मिळतं. जशे समुद्रातून ढग उठून आकाशात जातात, एवढी मेहनत कशाला? ते सगळ्या जगाला पाणी देतात, आणि त्याच्या नंतर नद्या परत त्या समुद्रात येतात. तसंच आहे जे तुम्ही देता, ते सगळ्याचं भलं करून जसच्या तसं परत तुम्हाला मिळतं, आणि त्याचा जो आनंद आहे ते बघण्याचं दृश्य, म्हणजे ते तुमचं व्यक्तिव आहे, तुम्ही जे करता त्याच बाहेर व्यक्तिव दसितं आहे, की तुम्ही हे काय भलं केलं, ते तुम्हाला दसिणार कसं, हा जसा काही आरसा आहे, तुमच्या जीवनाचा आरसा आहे, की तुम्ही कसं बाहेर ते केलं आहे. पण त्यात मुख्य म्हणजे सुजंजणा पाहजि. मी काहीतरी शिष्टं आहे, मी काहीतरी चडिचडि करू शकते, मी काहीतरी बोलू शकते, कवि माझ्या मधे काहीतरी विशेष एक वक्तृत्व आहे, कवि माझ्यामध्ये फार पांडित्य आहे, कवि मला फार काहीतरी जास्त येतं, मला कलाकार आहे, काही पण, अशी कल्पना असली की काही होणार नाही, मी फक्त एक सहजयोगी आहे आणि परमेश्वराच्या मी कार्याला नघालो, मला वेळ नाही इतर गोष्टी करण्याला, मी परमेश्वराच्या कार्याला नघालो. हे परमेश्वराचं कार्य मी करत आहे. ते सगळ्यात महत्वाचं कार्य आहे, त्या पलीकडे काहीच महत्वाचं नाही, असं ठरवून जर तुम्ही नघाला, आणि त्या समजूतदारपणाणी जर स्वतःचे चिह्न कसं बनवायचं बा, उत्तम बनलं पाहजि, त्यात दोष नसला पाहजि, स्वतः कडे बघत राहायचं सारखं, आरशात आपण बघतो काय, कुठे काही लागलं तर नाही इकडे तिकडे, तसं बघत राहायचं, की कुठे काही झालं तर नाही आम्हाला, कुठे काही लागलं तर नाही, आम्ही कुठे स्वार्थ तर करत नाही आहे, कुठे स्वतःला चुकवत तर नाही आहे, म्हणजे दुट्टपीपणा करून सहजयोग चालत नाही. I am just telling them with hypocrisy, with the double standard you can not manage Sahajyoga. 07:21.9 You can not cheat yourself. You can not cheat others. Cheating is not allowed. If you do cheating, you will cheat yourself, Kundalini. Kundalini knows everything.

तेव्हा थोडीशी मेहनत करायला पाहजि, थोडीशी मेहनत करायला पाहजि आणि लक्षात घेतलं पाहजि की अशी सुसंधी कधीच कोणाला लाभली नाही. की परमेश्वराचं कार्य करायचं, परमेश्वराची शक्ती मिळवायची, आणि परमेश्वराच्या साम्राज्यात आनंदात राहायचं असं तनिही कधी मिळालं नाही. परमेश्वराला लोक तीन गोष्टी मागतात, सामीप्य, म्हणजे तुमच्या जवळ असू द्यावे, सालोक्य, तुम्ही दसिले पाहजि, आणि तुमचा सहवास घडला पाहजि. हे तनिही तर झालंच, आमच्या आल्या मुले. आपोआपच झालं. पण आम्ही एक चौथी वस्तू तुम्हाला दली आहे, एक फार महत्वाची चौथी वस्तू आम्ही तुम्हाला दिलेली आहे, ते म्हणजे तादात्यम्. 08:39 आमच्या हृदयात आम्ही बसवून घेतलं आहे तुम्हाला. काही काही सहजयोगी इतके चांगले आहेत की त्यांचा नुसता वचिर मनात आला की मला वाटतं की आनंदाच्या सागरात मी पोहायला लागले आहे. आणि काही काही सहजयोगी इतके आहेत की वचिरच नको रे बाबा त्यांचा असं वाटतं. तेव्हा या चारी गोष्टी तुम्हाला सहजयोगात मिळाल्या, त्या कोणालाही मिळाल्या नाही. कोणाला सालोक्य मिळालं, कोणाला सामीप्य मिळालं, कोणाला सान्धि्य मिळालं, पण तादात्यम् फार कमी लोकांना, आणि ज्यांना तादात्यम् मिळालं त्यांना पहिले तनिही वस्तू मिळाल्याच नाही. नुसतं तादात्यम् मिळालं. त्यांनी परमेश्वराला कधी पाहिलं नाही, त्याच्या समीप आले नाही, आणि त्याचा सहवास मिळाला नाही. फक्त त्यांनी तादात्यम्यातच सगळं सगळं मिळवून घेतलं होतं, पण आता हे सगळं तुम्हाला मिळाल्या नंतर केवढी उन्नती व्हायला पाहजि आपली. 9:38.6 पण त्या लोकांची गोष्ट अशी होती की हजारी वर्षा पासून परमेश्वराला शोधातच होते. सुकृतं फार होती, आणि तुमची पुण्याई असलीच पाहजि म्हणा त्याशविया होणार नाही, पण ह्या जन्मात आता आपण पुण्य केलं पाहजि, पूर्व जन्मात आपण जी करम केली त्याच्यामुळे आपल्याला त्रास झाला ती गोष्ट खरी आहे, काबुल. आम्ही पूर्व जन्मात जर चांगले वागलो असतो तर आम्हाला एवढा त्रास झाला नसता. पण आता ह्या जन्मात आता आणखीन मूर्खपणा केला तर पुढल्या जन्मात काय होणार आहे की, साक्षात तुम्हाला आदिकृतीनं सगळं दिल्यावर सुद्धा तुम्ही असे मूर्खपणा ने वागले तर पुढल्या जन्मात तुमचं काय होणार आहे ते मला चिंतिरच दसित नाही, कारण इतकं भेसूर आहे ते, काय होणार ? कारण असं कधी झालाच नाही, इतकं कधी परमेश्वरानी दलिच नाही, इतकं कधी कोणी मिळवलंच नाही आणि ह्यावरही तुम्ही अशा रीतीनी वागले तर काय होणार ते मला चिंतिरच समजत नाही. माझ्या लक्षातच येत नाही, कसं बघायचं ते, कारण तसं कधी झालंच नाही, आणि म्हणून फार त्याची गरज आहे, की डोळ्यावरचा पडदा काढून सहजयोगामध्ये रत झालं पाहजि. 10:49.3

अहंकाराचा पडदा विशेषतः, हे लोक तुमच्या पेक्षा पुष्कळ जास्त शकिलेले, फार श्रीमंत, अत्यंत कर्तबगार लोक आहेत, पण त्यांच्या लक्षात येतं, आणि तुमच्या येत नाही कारण बुद्धीला तीव्रता नाही आहे, शुद्धता नाही, शुद्ध बुद्धी असायला पाहजि, बुद्धी शुद्ध असायला पाहजि, बुद्धी उलटीकडे का जाते, कारण शुद्ध नाही, शुद्ध बुद्धी पाहजि. एकदा शुद्ध बुद्धीत तुम्ही उतरले, म्हणजे गोष्ट लक्षात येईल, आणि मी असं का करतो बाबा, मला असं का सुचत नाही, असं माझं ठीक का मी करून घेत नाही? असं वाटेल, आणि लगेच ती तुम्हाला शक्ती येईल. आणि स्वतःला तुम्ही उत्तमोत्तम करून घ्याल. सहजयोगाचे अनेक नयिम आहेत, ते फार सोपे आहेत, काही कठीण नाही, तुम्हाला काही विशेष करावं लागणार नाही, ते तुम्ही पाळावेत, पण सर्वात मुख्य म्हणजे ज्याला म्हणतो 'लगन', कोणत्या गोष्टीच्या मागे त्याला चिकीटी,

पण चकिाटी शब्दा मधे थोडंसं तरी असं वाटत कंजिरासा त्रास आहे, पण लगेन शब्द असा सुंदर आहे कंजिराला लागले आता. तेव्हा आपल्याला स्वच्छ ठेवलं पाहजि, रोज ध्यान केलं पाहजि, आपण आपण आज ध्यान केलं ह्याच आपण दुसऱ्यांना काय दिलि, परमेश्वरानी हा मेवा दलिा सुखाचा, आपण दुसऱ्याला काय दिलि? असा वचिर केला पाहजि. कोणाही जवळ आपले मोठे मोठे साधू संत झाले, कोणीच श्रीमंत नव्हते, अवतार सोडा, पण बाकी, साधू संतान जवळ कुठे एवढे पैसे होते, पण सगळ्यांनी केवढं दान देऊन ठेवलेल आहे, आपण भागतिलं काहीच नाही देवा कडनं. तसंच आपण झालं पाहजि. थोडासा अंगाला त्रास होतो, त्रास होतो, काही होतं, काय हरकत आहे? देवाचं काम करतोय हो, देवाच्या कामासाठी लोकांनी कति हांलाकष्ट उचलल्या, आपण आता सगळं माहिती असून, सगळं समजून आपण जर नाही केलं, तर आपलं काय होणार आहे, मला ते समजतच नाही, काय होणार आहे ते, मी अजून त्याच चतिरं रेखाटू शकत नाही. म्हणजे भयंकरच प्रकार होणार आहे तो , असं दसितंय मला. तेव्हा कृपा करून सगळ्यांनी हं गोष्ट लक्षात ठेवावी, ध्यानधारणा रोज करायची, मुलांना करायला लावायचं, आपण सगळ्यांची प्रगती करून घ्यायची, आपण सन्मार्ग राहायचं. सहजयोगामधे आम्ही कोणाचाही धर्म जाती कसलाच भेद मानत नाही, आपण म्हणून कोणच्याही धर्म जाती भेदाला मान्यता द्यायची नाही. जर तुम्ही दलिं तर ती चुकीची गोष्ट आहे. कोणाच्याच नाही, आता ठीक आहे तुमच्या मुलीची लग्न जर तुमच्या जातीत करायची असली तर करा, पण जर नाही झाली तर बाहेर करायला काही हरकत नाही. म्हणजे तुमची जाती बाह्य नाही आहे, पण त्याबद्दल आपले वचिर वशिाल केले पाहजि, आपण वशिवप्रेमात आलेलो आहोत, वशिवधर्मात आलेलो आहोत, आपले जोपर्यंत असे प्रगल्भ वचिर होणार नाही, त्या ... वचिरांनी मनुष्य सहजयोग करू शकत नाही. हे वचिर आगरकरांनी, टळिकांनी, कति वर्षांपूर्वी आपल्या समोर मांडले होते. पण आज सहजयोगामधे हे साकार होणार आहे, कतितीरी गोष्टी, सामाजिक गोष्टी आपल्या देशातल्या, राजकीय गोष्टी, तशाच आपल्या आर्थिक गोष्टी ह्या सर्व आपण ठीक करू शकतो, जर आपले वचिर प्रगल्भ झाले, आपण खरोखर थोर झालो तर. 14:02.1

त्या मुलाला तकिडे बसवा, इकडे बसा, जीभ वगैरे दाखवायच्या नसतात, मुलांना शसित लावा, मुलांच्या शसिती बघायला पाहजि, वागत येत नाही म्हणजे कसं वागत येत नाही. आता अजून तरी ते आले नाहीत, काय तुम्हाला मी शंभरदा सांगितलं कं बायकोचा पदर धरून तुम्ही चालू नका. आपण तुम्ही लीडर आहात, आपण लीडर न आपलं महत्त्व समजलं पाहजि. सगळ्यांनीच धडा घ्यावा. leader should never make the importance of the wife or husband, not at all . otherwise you will ruin us completely . or we might have to take out a rule that nobody that has a wife or a husband is going to be a leader , one of the or children , terrible it is ., see now , कति याना जायचं आहे, तुमची वाट बघून बघून आम्ही थकलो, चला या, पुढे या, आपण बिकरे तुम्ही पुढे कशाला घातलं? तुमचं काय महत्त्व होतं? तुम्ही आपल्या बायकोसाठी, तुम्ही दोघांनी पुढे यायचं, शेवालेकरांनी तुम्हाला सांगितलं कं या, यायचं कं नाही! य बायकांना मागून येऊ द्यायचं असतं. माझा असं म्हणणं नाही कं बायकांना तुम्ही छळ कविं त्रास द्या, पण जथि जे जरुरी असते ते तथि असतं, कामाच्या वेळेला काम, मग या बायकांनी सुद्धा समजलं पाहजि, ह्या बायकांचं पण फार चुकतं कं नवऱ्याला प्रत्येक गोष्टी मधे नाडायचं, फार चुकतं इथल्या बायकांचं, हे अर्धवट पण मुळे होतं. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल मी आमच्या साहेबांना कधीही ऑफिस मधे फोन करत नाही. कधीही त्यांची गाडी वापरत नाही. कधीही त्यांच्या सेक्रेटरीला मी काम सांगत नाही. कधीही, आज पर्यंत च रेकॉर्ड आहे, एकदा फक्त आम्ही याला गेलो होतो, ऑस्ट्रेलियाला आपण मिला जर्मनीला जायचं होतं, तर तथिले एम्बेसेडर कोण आहेत तेवढं वचिरलं, म्हंटलं वचिरते साहेबाना कं तुमच्या ओळखीचे आहेत का म्हणून, त्याच्या साठी मी फोन केला तर ते धापा टाकत तीन माळ्यातून उतरून आले , एस्केलेटर सुद्धा घेतलं नाही, आपण पाच मनिटि ते हेच म्हणत होते, तू बरी आहेस का, काय झालं तुला, एक्सीडेन्ट झाला का, अमुक, अरे म्हटलं ठीक आहे बाबा, ऐकून तर घ्या, कारण मी फोनच करत नाही, मेले तरी करणार नाही हे त्यांना माहिती आहे, तेव्हा काहीतीरी असलं पाहजि असं वाटलं. कधी म्हणून, कोणच्याच गोष्टीला, ते बाहेर नघिले, म्हंटले काही आणायचं का तुझ्या साठी? म्हटलं काही आणायचं नाही, सरळ आपले घरी या, मला काही नको. त्यांच्या कामात नेहमी मदत करायची आपण कधीही, तुम्ही वचिरून घ्या त्यांना, कधीही त्यांच्या कडून एका पैशाची तक्रार नाही. त्यांनी संसार चालतो जगामधे. पण सारखं दुमणं लावत राहायचं, माझं हे असं, माझं, काय झालं? ह्या बायकांना काय कोण पळवून नेणार आहे काय, एकटं यायला. जबरदस्ती मधे कमी नाही बायका, आता महाराष्ट्रात खूप सुरू झालं आहे, मला दसितं आहे ते, जबरदस्तीपणा मधे काही कमी नाही, आपणमग भतिर्या आहे, फार भीती वाटते, पण जे करायचं ते करणारच , आपण घेऊन फार भीती वाटते, कसली, तुमचीच तुम्हाला वाटत असेल! कारण सगळं जग तुम्हाला भति. नवऱ्याला डॉमनिट नाही करायचं, सहजयोगात allowed नाही आहे. बाईचं आपलं स्थान आहे, पुरुषाचं आपलं स्थान आहे, रामाणी सीतेला सोडले, सीतेनी रामाला सोडलं पण आपल्या पद्धतीनी, तनिं सोडलं त्याला, पण आपल्या पद्धतीनी सोडलं तनिं. रानात नेऊन नाही सोडलं, जगातच सोडून गेली नघिन. तुम्हाला अजून आपली पद्धत माहिती नाही, शक्तीची पद्धत काय असते, ती शकिलं पाहजि. आपण नुसतं वर वर दाखवायचं, नवऱ्याला जबरदस्ती करायची, अगदी शोभत नाही. आपण आजकालच्या मुलीचं पण तेच सांगते परत, म्हणजे परत आपल्याला भाषणं होणार नाही, आपल्या मुलींना सुद्धा तसंच सांगायचं, वचकून रहायला पाहजि. मान ठेवला पाहजि, नवऱ्याची टगिल उडवायची, अशी खास पद्धत आहे, नवऱ्याचा मान ठेवायचा नाही. म्हणजे अगदी फार शष्टि झाल्या. नवऱ्यापासूनच आपल्याला घरामधे पॉवर येते, शक्ती येते. जसा प्रायमनिस्ट्र आहे, आपण त्याचा डेप्युटी मनिस्ट्र आहे, तो जर प्रायमनिस्ट्र समोर बोलला तर शोभेल का त्याला? 18:45.6

असं झालं होतं एकदा, सांगते तुम्हाला कारण आता वेळ अली म्हणून, एकदा मी लंडन ला होते, हे बाजपेयी साहेब, परराष्ट्र मंत्री होते, मला काय माहिती कोण बाजपेयी नं कोण कोण, तर आम्ही, त्यांनी आम्हाला जेवायला बोलावलं, तथि प्रायमनिस्ट्र नं, तर आम्ही गेलो होतो, आपले प्रायमनिस्ट्र होते आपले मोरारजी भाई, त्यांनी सांगितलं कं दारू बरी काही वाटायची नाही लोकांना, इथल्या लोकांना दारू मळित नाही. कति त्यांचं हे असलं, एम्बेसेडरिगेर तर दारू होत नाही. देताच नाही, म्हणजे नाही द्यायची म्हणजे नाही द्यायची, कुणालाही काही असलं तरी. तो इंग्लिश असेल, कं कोणी असेनाका. त्यांच्या याच्यात तर आम्ही सांगितलं कं आमच्या इथे प्रोहिबिशन आहे आम्ही दारू घेणार नाही. ते परराष्ट्र मंत्री महाराज, ते सगळ्यांच्या समोर इंग्लिश भाषेमध्ये म्हणतात, कं असं नाही केलं पाहजि, ह्या लोकांना दारूची सवय आहे तर दारू दलिंच पाहजि. मला काय माहिती हा परराष्ट्र मंत्री आहे, काय, मी म्हटलं काही हे लोक आपलं, आपण त्यांना दारू दलिं पाहजि, आपण सगळं दलिं पाहजि, ते आपलं काही करतात का? आपल्या ताटावर बसून जेवतात का? आपल्या देशात आले तर? कशाला एवढी गुलामी करायची? मला काय माहिती हा परराष्ट्र मंत्री आहे! साहेबांनी मला डविचलं, म्हणे, अगं हा बाजपेयी, म्हंटलं जाऊदे त्याला मनिस्पायीच करून टाकलं मी. म्हंटलं तुमचे प्रायमनिस्ट्र आहे , तुम्ही कोण होता बोलणारे? आपले जर प्रायमनिस्ट्र म्हणतात तर त्यांच्या बरोबर उभं झालं पाहजि आपण. तुम्ही मधे चोमबडेपणा करणारे कोण . परराष्ट्र मंत्री असले तरी सुद्धा. तसंच बायकांचं आहे, शोभा तथिन येते, अशोभनीय वागायचं नाही. फार त्याचे अनुभव आलेत , फार आश्चर्य वाटतं मला. आपण अशानी भुतं येणार, ज्या बायका अशा रीतीने वागतील त्यांना भुतं येणार. भुतं जाणार नाही, नवऱ्याचा मान ठेवला पाहजि, पहिली गोष्ट. बरं आता आपलं पूजनाला आले तर आता बसुया. या पुढे, आता घोलक पण आहेत, घोलकांना आम्ही बोलावलं, घ्या , बसलोय तेव्हा पासून, ता त्यांना जायचं आहे, चला घ्या आता तातं घ्या. 21:06.1

1986-02-21, Public Program Day 1: Bhakti aur Karma

21 फेब्रुवारी 1986

Public Program

Sir Shankar Lal Concert Hall, New Delhi (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

चैतन्य लहरी सप्टेंबर / ऑक्टोबर २००० भक्ति आणि कर्म प. पू.

श्रीमाताजी नरिमलादेवीचे भाषण (सारांश) दलिली २१-२-८६ सत्परीक्षाची जाणीव वसिरून पुरुषीपणाचे स्वभावधर्म दाखवू आजकाल आपल्यासमोर मानवी-जीवनासंबंधी अनेक पाहतात. हे एक प्रकारचे कठीण काम आहे. ही कुण्डलनी प्रश्न आहेत. आपल्यामध्ये जो बौद्धिक वर्ग आहे त्या लोकांना तुमची प्रत्येकाची स्वतःची आई आहे व पुत्राला पुनर्जन्म देण्यासाठी ती सदैव वाट पाहत असते. म्हणून ती जागृत झाली पाहजे व तेही सामूहिक प्रकारे होणे जरूर आहे. पूर्वीच्या काळी असे आत्मसाक्षात्कार प्राप्त झालेले थोडेफार लोक होते. मला कुणाशी वादविवाद वा भांडण कराच्ये नाही. आईची एकच इच्छा असते की तनि प्रेमाने तयार केलेले जेवण खाऊन पुत्राने दलिलीमधील सत्य शोधणाऱ्या सर्व साधकांना नमस्कार. वाटते की आजपर्यंत झालेल्या अवतरणांनी हे कार्य का नाही केले? याला काय उत्तर देणार? वृक्ष जेव्हा बीजापासून तयार होतो त्या प्रकारे अनेक अवस्था असतात. म्हणून मी नेहमी हेच सांगते की सध्याचा काळ हा बहराचा समय आहे आणि या काळातच माणसाला त्याच्या पूर्व-पुण्याईची फळे मिळणार आहेत. हे फार पूर्वीच सांगितले गेले व लहिलेलेही आहे. नल- दमयंती आख्यानामध्येही हे सांगितले आहे की कलियुगामध्ये कलीने नलाचा पत्नीपासून वरिष्ठ घडवून आणला व त्याचप्रमाणे लोकांना भ्रमामध्ये गुंतवून सर्वनाशकड पाठवले या दुष्कृत्याची तृप्त वहावे. ही एक सरळ, सहज गोष्ट आहे. हा वषिय सूक्ष्म व गहन आहे म्हणून सुरवातीला लोकांना इकडे वळवणे हीच अडचण येते. थोडा वेळ स्थिर होणे अवघडच होते; मगच एकाग्रता व नंतरची समग्रता अनुभवता येते. म्हणून माझी वनिता आहे की तुम्ही सर्वांनी थोडा वेळ मी काय सांगते ते नीट लक्ष देऊन ऐका. शास्त्रीय प्रणालीमध्ये प्रथम एखादी गोष्ट वा सिद्धांत गृहीत धरला जातो व नंतर प्रयोग केल्यावर तो सिद्ध झाला तर त्याला मान्यता मिळते. शिक्षा म्हणून नल कलीचा वध करण्यास सिद्ध झाला; तेव्हा कली त्याला म्हणाला की या घोर कलियुगामध्येच सर्वसाधारण सामान्य पण विशेष संसारी लोकांना आत्मसाक्षात्कार मिळविण्याची संधी मिळणार आहे आणि हाच कलीचा महिमा आहे. मग नलाने क्षमा मागून त्याला सोडले. या कलियुगातही काही अवतरण पृथ्वीवर आले पण हे कलियुगच इतके घोर आहे की मोठ्या प्रमाणावर हे कार्य होऊ शकले नाही. दुसरा एक प्रश्न उठतो की एका सत्परीक्षाचा माता म्हणून हे कार्य का करावे लागत आहे. कुणी पुरुष का नाही करू शकणार? याचे कारण म्हणजे लोकांना दुसरा जन्म प्राप्त करून देण्याचे हे कार्य असल्यामुळे एक आईचे ते करू शकते. हे कार्य करण्यासाठी खूप प्रेम, तळमळ व याच तत्त्वानुसार तुम्ही कुण्डलनी आणि सहजयोग यांचा विचार केला पाहिजे. वरीलच कार्याचा अशी भावना बाळगल्यास काहीच अर्थ रहात नाही. नुसती वादवादी करून पदरांत काहीच पडत नसते. आणखी एक म्हणजे जो लोकांना भ्रान्तमिथ्ये आणतो त्याचेच लोक जास्त ऐकतात. कारण पुन्हा हे कलियुगच. नुसते नाम देणारा गुरू कधीच खरा प्रामाणिक नसतो. एखादा चक्राचा त्रास असला आणि त्या देवतेचे नाम दिले तर त्याला थोडाफार अर्थ असेल. मला तुम्ही त्याबाबतीत प्रश्न विचारले तर मला आनंदच होईल. जेवायला बोलवायचे तर नुसते जेवणाच्या पदार्थांची नावे सांगणे याला काय अर्थ? तसेच हे आहे. शिवीय आपल्या देशांत अ-गुरूचे फार प्रस्थ माजले आहे, मंत्रमुग्ध झाल्यासारखे लोक त्यांच्यामागे धावत समजूतदारपणा बाळगावा लागतो. संयमही लागतो. यावेळी जर श्रीकृष्ण असते तर दलिलीमधीलच अर्थ लोक त्यांच्या सुदर्शनचक्राचे बळी ठरले असते. म्हणून हे कार्य करण्याची उत्कट इच्छा नरितर असली पाहिजे. श्रीराम, येशू ख्रिस्त, बुद्ध, महावीर हे पण हे कार्य करू शकले नसते हे कार्य एक माताचे करू शकते. आपल्या देशांत सत्परीक्षा जैतिके आदराचे स्थान द्यायला पाहिजे तितके दिले जात नाही. उत्तर भारतात तर ही परिस्थिती फार वाईट आहे. "यत्र नार्याः पूज्यंते । रमन्ते तत्र देवताः । हे वचन तुम्हाला माहिती आहेच. पण इथल्या महिला जेव्हा पुरुषासारखे वागू लागतात तेव्हा स्वतःच्या राहतात व पैसे उधळतात. आता भक्तीबद्दल मी बोलते. सर्व प्रथम मला हे सांगायचे आहे की तुम्ही गुरू करण्याच्या फंदांत न पडता स्वतःचेच गुरू वहायला शकता. पूर्वीच्या अनेक संत व थोर पुरुषांनी तुमच्यातील गुरू-स्थान सिद्ध करून ठेवले आहे. त्याच्यावर तुम्ही अधिष्ठित व्हा. त्यातूनच तुम्ही स्वतःचे व दुसऱ्याचेही १८

चैतन्य लहरी सप्टेंबर / ऑक्टोबर २००० त्याच्यावर टीका केली आहे. लोकांचा विश्वास असला तरी त्या विश्वासाला अर्थ नाही. संचालन कराल व त्यांना मदत कराल. तुमच्या कपाळावर एकादश-रुद्र हे फार कडक दैवत असल्यामुळे कुणापुढे ही डोके टेकवण्याची तुम्हाला गरज नाही. मंदिरातील कसल्याही पुजाऱ्यापुढे वाकून नमस्कार करण्यामुळे व त्यांच्याकडून टाळी लावून घेतल्यामुळे त्यांच्या बाधा तुमच्यामध्ये येण्याची व तुम्ही खाली खेचण्यासाठी त्यांच्या मागे लोक लागतात. पण त्यांची आजारी पडण्याची शक्यता असते. भक्तीमधील या चुका तुम्ही समजून घेतल्या पाहिजेत. भक्त म्हणजे अंधश्रद्धा नव्हे. खरी दलिलीमध्ये आजकाल तांत्रिक मंडळीचे प्रस्थ फार माजले आहे. आपल्यापेक्षा वरचढ असणाऱ्या माणसाचे पाय वदिया ही राक्षसी (असूरी) वदिया आहे व तच्या मागे लागलेल्यांसारखे सर्वनाशक होणार असतो. त्यांच्या जवळसुद्धा फरिक् नामा. परमात्म्याच्या नावावर तंत्र करणे म्हणजे परमात्म्याचा अपमान, भक्तीमध्ये अपार सामर्थ्य असते. म्हणून तुकाराम म्हणले अणुरणीया (थोडका)। तुका आकाशाएवढा ॥ असे झाले म्हणजे 'मी' संपला; हीच अनन्य भक्ति. विरह-गीत गाणारे खूप असतात पण मीलन-गीत आत्मसाक्षात्कारीच हा अधिकार तुम्हाला मिळवायला पाहिजे. आत्मसाक्षात्कारी पुरुषाचे विचार आणि बोलणे निष्ठापूर्वक असते. निवडणुकीसाठी मते मागणाऱ्या उमेदवारासारखे वरवर बोलणे तो करत नाही. म्हणून खस्तासारख्या अवतारी पुरुषाच्या शब्दांमध्ये शुद्धता व पावतिर्य असते, एका साधारण वेश्याला लोक नरिदयतेने दगड मारत असल्याचे पाहून त्यांनी श्रद्धा आत्मसाक्षात्कार झाल्यावरच येते. माझ्या पाया पडायला म्हणूनच मी लोकांना मना करंते. गुरू नानकसाहेबांनी सुद्धा आत्मसाक्षात्कारी संतांचीच वचने आपल्या गुरुरंथांत समाविष्ट केली; म्हणूनच त्या ग्रंथासहस्रसंमोर माथा टेकायला ते सांगत. मोहमदसाहेबांनीही हेच सांगितले वाटेल त्या गुरूच्या प्रभावाखाली येऊन लोक फक्त आजारी पडणार, भक्त नेहमी डोळस असावी. नाही तर नुसती भोळी भक्ती काही उपयोगाची नाही. पण चांगले-चांगले लोक, सरकारी अधिकारी व मंत्रीसुद्धा वभूत काढणाऱ्या ढोंग्याच्या पायाशी येतात याला काय म्हणायचे? महिला तर याबाबतीत वाहटेल त्या प्रकारांना बळी पडतात; मंदिरामध्येही वाटेल ते धंदे चालतात. परमात्मा शुद्ध व पवित्र असतो, मग त्याच्या नावांखाली चालणारे असले गलच्छ प्रकार तो कसे सहन करणार ? म्हणून भक्त सर्व प्रथम डोळस झाली पाहिजे. नाही तर ती भक्तीची वडिबना होईल. मी नेहमी सांगतो की भक्त अनन्य झाली पाहिजे. ही गातात. लोकांना खडसावले व म्हणाले "ज्या कोणी कधीच पाप केले नसेल त्याने प्रथम हलि दगड मारावा." साक्षात्कारी पुरुषाचा अशा अधिकारवाणीमध्ये बोलू शकतो. भक्तमिरग व कर्ममार्ग या दोन्ही मार्गांनी मनुष्य परमेश्वराला प्राप्त होतो असे श्रीकृष्णांनी सांगितले ते या दोन्हीच्या पलिकडे जे ज्ञान आहे ते मिळविण्याचा हेतू समजावून देण्यासाठी. ज्ञानी म्हणजे पंडित कवि ग्रंथ मुखोद्गत असणारा चालला असतो. कुठल्या देवाने उपास करायला सांगितला मला पुजारी नाही तर ज्ञान हे ज्ञानी माणसाला नसा-नसामधून जाणवत असते. सृष्टीमध्ये ऋतूचे नियंत्रण करणारी व सर्व माहीत नाही.. देवाच्या जन्मदिवशी उपास केला तर समजू जिवित कार्य चालवणारी जी शक्त चराचरामध्ये पसरून राहिली आहे तिचे हे ज्ञान. भक्त आणि कर्माच्या संयोगातूनच ज्ञान मिळवता येते; अर्थात भक्तमिथून कर्म झाले पाहिजे; कर्म व भक्तमध्ये फारकत उपयोगाची नाही; म्हणजे श्रीराम- काळापासून चालत आलेल्या या भक्तीच्या नानावधि प्रकारांमुळे भक्ति करणाऱ्याने आपल्या जीवनात मर्यादापुरुषोत्तम श्रीरामांचे गुण कसे उतरतील हे शिकणे. काया-वाचा-मनामध्ये ते अनन्यता मिळविण्यासाठी आधी आत्मसाक्षात्कार प्राप्त करून घेतला पाहिजे. दुसरी गोष्ट उपास-तापास करण्यासंबंधी. कुठल्याही द्रव्याचा कसला ना कसला उपास माहीत नाही, कुठल्याही शास्त्रांत तसे सांगितल्याचेही मला शकतो पण एकूण भक्तीचे हे स्रोत माजवणारे प्रकार बेकार आहेत; त्यामध्ये भक्तीची खरी अनन्यता नाही व गहनता पण नाही. त्यासाठीच आत्मसाक्षात्कार हवा. परवी पुरातन आपल्यामधील देवता नाराज होतात. भक्तीचा असा विपर्यास गुण उतरले पाहिजेत. सहजयोगामध्ये इडा-पिंगला नाड्यांचे जे भक्तमध्ये अनन्यता आल्यावर ध्यानाचा आनंद खऱ्या कार्य मन (संस्कार) व अहंकार (क्रिया) यांच्याद्वारे चालते केल्यावर त्यातून काय मिळणार? अर्थाने मिळतो. त्याचे वर्णन करायला शब्द अपुरे पडतात; त्यांच्यात संतुलन झाल्यामुळे टाळूवर स्पंदने होत असल्याचे जाणवते. म्हणून भक्त या अहंकाराचा एकांगी अतिरिक्त याचा हाच अर्थ. आश्चर्य एवढेच वाटते की सर्व साधु-संतांनी हे झालेल्या मनुष्याला जागृत मिळविण्यास वेळ लागतो. ज्याची भक्ति करतो त्याच्यासारखे कर्म करणे हा खरा धर्म; नाही तर त्यालाच नरिंदन म्हणतात. "जब मस्त हुआ तब क्या बोले" खूप प्रकारे सांगितले असले तरी ते प्रकार संपत नाहीत, कबीर, नानक, तुकाराम, रामदास सर्वांनी परखड शब्दांत सारा मूढपणाच, म्हणून भक्ति किरतानांही भक्तिमध्ये दोष येता १९

चैतन्य लहरी सप्टेंबर / ऑक्टोबर २००० कामा नये याची काळजी घेतली पाहिजे. ज्ञानेश्वरांनी भक्तबिरोबर ध्यानयोगही सांगितला तो न समजता नुसते अनेक गैरसमजूती आल्या आहेत; खरे तर 'हृदि' हा शब्दच त्यांची मंदिरां बांधून टाळ-भजन करण्याच्या व्यर्थपणा लक्षात कसा येणार? म्हणून भक्तीमधील आशय नीट समजून घेतला ठेवला होता, खरे तर सर्वजण 'भारतीय' म्हटले पाहिजेत. ही पाहिजे. श्रीरामाला मानणारे श्रीकृष्णाला मानणार नाहीत मोझेसला मानणारे ख्रिस्तांना मानत नाहीत. अशा एकांगी पुराणामध्ये कुण्डलनीबद्दल सांगितलेले व लहिलेले आहे. भक्तीमधून काय साध्य होणार? तसेच नुसती भजने गात राहूनही काही प्राप्त होत नाही. जे मिळवायचे आहे ते आधी समजले पाहिजे व ते प्राप्त होण्यासाठी आत्मसाक्षात्कार झाला मुसलमान त्याच्यावर अर्धाकार दाखवतात. हृदि लोकांतही टाकला पाहिजे. तो सकिंदराने सधु नदीकाठचे या अर्थाने भारतीय संस्कृति फार पुरातन आहे व फार पूर्वीपासूनच्या ग्रंथ- म्हणून आत्ताचा समय फार नकिडीचा आहे व आत्मसाक्षात्कार मिळविण्याची हीच

वेळ आहे. नानकसाहेबही म्हणाले होते की, कहे नानक बनि आपार्त्तमे दसि. भ्रमकी काई. नानक, श्रीराम, श्रीकृष्ण, मोहम्मद, येशू, बुद्ध, महावीर, खसित इ. नावे घेतली तर चैतन्य, लहरी जाणवू लागतात. पण पाहजि. मगच चक्रावरील सर्व देव-देवतांचे आशीर्वाद मळित असतात. हे न झाल्यामुळे दत्तात्रेयांच्या भक्तांना पोटाचे त्रास, श्रीरामांच्या भक्तांना उजव्या बाजूने त्रास, शविभक्तांना हृदय-विकार असे त्रास बऱ्याच लोकांमध्ये दसिून येतात. योग' नसल्यामुळे त्या काळी आत्मसाक्षात्काराचे कार्य होऊ शकले नाही. पण आता ती वेळ आली आहे. जन्मोजन्मी परमात्म्याचा वेगवेगळ्या मार्गांनी चाललेला शोध संपण्याची ही वेळ आहे. परमात्माही तुमच्यावर प्रेमच करतो. म्हणून तुमची ही सहजयोग या सहजयोगातील भक्तिआपण कुणाची व का करतो हे साधकाला समजलेले असते; मंत्राचा फायदा त्याला समजलेला असतो. आत्मसाक्षात्कार झाल्यावर तुम्ही समजते की हद्दि मुसलमान, खश्चिन हे सारे एकाच सामूहिकतेमध्ये उतरता व भक्तीमध्ये कसले पंथ वा भेद रहात नाही, हद्दि-मुस्लीम-इसाई हे भेदभावही रहात नाही. परमात्मा सगळ्यांसाठी एकच आहे. मोहम्मद सा. अल्ला-हो-अकबर बाबतीत अगदी वेगळा आहे. असहायता त्याला पहावत नाही. प्रकाशात आल्यावरच तुम्हाला परमात्म्याचे भक्त आहेत. भक्तीमध्ये फक्त प्रेमच पसरणारे असते म्हणून भक्ति करणारा कधीही वैर बाळगू शकत नाही; तो प्रेमाच्या धाग्यामधूनच सर्वांना एकत्र बांधून ठेवतो. हा अनुभव फार आल्हाददायक असतो. म्हणून माझी तुम्हाला कळकळीची वनिती आहे की आत्मप्रकाशात या आर्ण आपल्या मानव म्हणाले त्यात वसित (श्रीकृष्ण) चाच उल्लेख होता, खसित दोन बोटे दाखवून वशिणु व श्रीकृष्णाचेच संदर्भ सांगत होते. मोहम्मदसाहेबही दत्तात्रेयांचे अवतरण होते. त्यांनी व कबीरांनी सारखाच उपदेश केला होता. जयूंचा मोझेस हेही दत्तात्रेयांचा अवतार होता. अर्थात धर्म-धर्म म्हणून झगडा होऊ शकत नाही, या सर्व थोरपुरुषांचे नाते सूर्य आर्ण त्याचा प्रकाशाइतके एकजीवी होते. त्यांना वेगवेगळे समजून भांडण-लढाई करणारे स्वतःचेच नुकसान करून घेतात. या थोर मंडळींनी केलेले उपदेश व नयिम कालानुरूप व्यवस्था होती. मोहम्मद साहेबांच्या काळात स्त्रियांची संख्या खूप कमी होती म्हणून वविह-संस्था टकिवण्यासाठी पुरुषांना बहु-पत्नी करण्याची परवानगी होती. मोझेसच्या काळी ज्यू लोक अगदी अधोगतीला गेले होते म्हणून त्यांनी 'शरीयत सांगितली. पण आता जन्माचा गौरव मळिवा. 'सूरदास की सभी अवदिया दूर करो नंदलाल असे सूरदासाने म्हटले त्याचा आशय हाच आहे. तुम्हाला फक्त थोडेसेच चालायचे आहे आर्ण हे मळिवायचे आहे ज्याच्याशविय बाकी सर्व व्यर्थ आहे. हे तुम्हालाच समजणार आहे. कर्म आर्ण भक्ती या दोन्ही मार्गाचे ज्ञान हेच फळ आहे. परमात्म्याचे सर्वांना अनंत आशीर्वाद. तुम्ही जास्तीत जास्त सामूहिकिते उतरायला हवे. तुम्ही जास्त लोकांना भेटत रहा, जास्त उत्सुकता दाखवा. हे तुमच्या शरीरासारखे आहे. त्याचा जतिका वापर कराल ततिका त्याची क्षमता वाढत राहते.....

1986-03-08, Mahashivaratri Puja

8 मार्च 1986

Mahashivaratri Puja

Pune (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Mahashivaratri Puja 8th March 1986 Date : Place Pune : Type Puja

या पुण्यनगरीला पुणे असे म्हणतात. पण आपल्या शास्त्रात याला पुण्यपट्टणम असे म्हटलेले आहे. सार्या वशिवातलं पुण्य या पुणे नगरातून वहात आहे आणि त्याचे वाहक तुम्ही सगळे आहात. आज हा केवढा योग आहे, की जे पुण्याचे स्रोत आहेत असे श्री शिव त्यांची पूजा तुम्ही इथे मांडलेली आहे. जोपर्यंत शिव स्थितीला उतरत नाही, जोपर्यंत त्याला आत्मसाक्षात्कार होत नाही, तोपर्यंत तो मनुष्य आंधळ्यासारखा वावरत असतो. कोणतीही मानवी धारणा ही एखाद्या छायेसारखी भ्रामक असते आणि त्या धारणेला बघून, त्यावर आसन मांडून मनुष्य आपलं आयुष्य कंठीत असतो. आत्मतत्त्व जाणल्याशिवाय सार्या वशिवातलं जे मर्म आहे ते मनुष्य जाणू शकत नाही. पण सर्वसाधारण आपल्या रोजच्या व्यवहारातलं सुद्धा, रोजच्या मानवाच्या जीवनातलं तत्त्व, मर्म मनुष्य जाणू शकत नाही. प्रत्येक मानवामध्ये हे शिवतत्त्व हृदयामध्ये प्रतबिंबित आहे, आत्मास्वरूप आणि हे सर्व वशिवाच्या आत्म्याचे प्रतबिंबित जे हृदयात आहे, ते जाणल्याशिवाय ह्या सृष्टीचं सूत्रसुद्धा कळू शकत नाही. अंधारात आपण चाचपडत असतो. एकमेकांना ओळखत नाही, एकमेव एकमेकांना जाणत नाही, कसलीच आपल्याला जाणीव एकमेव नसते. त्याबद्दल भ्रामकता असते. जाणविसाठी ज्योता अंबसल्यूट म्हणतात, तो आत्माच मळिवला पाहजि. कारण तोच आपल्या सर्व नसानसामध्ये एकमेव जाणीव देऊ शकतो. ज्योता वेदांनी वदि म्हटलेले आहे, की वदि झाले पाहजि. ते आत्म्याच्या शक्तीशिवाय आपल्या नसानसामध्ये येणार नाही. आज जरी आम्ही कतिही म्हटलं की आम्ही जातयिता सोडून टाकू, जातीवाद सोडून टाकू, गरीब-श्रीमंत मटवून टाकू. म्हणजे असे कोणतेही प्रश्न ज्योता इशूज म्हणता येतील, जागतिक प्रश्न घ्या, की आम्ही वसिफोटक जेवढे बॉम्ब आहेत त्यांना बंद करून टाकू कवि सर्व जगात एकच साम्राज्य आलं पाहजि अशा मोठ्या मोठ्या कतिही कल्पना केल्या आणि ते बाह्यातून तुम्ही कतिही साध्य केलं तरी ते नष्टिफळ होऊन जातं. त्याला कारण ज्यांनी हे बनवलं आहे तो मानव, ती मानव जात अजून त्या स्तराला आलेली नाही जथि ती वशिवातमकाला जाणेल. वशिवाचा आत्मा आपल्या हृदयात आहे. त्या आत्म्यात आपण जाणू शकतो की हे सर्व वशिवा एका परमेश्वराने बनवलेले आहे आणि आपल्या सर्वामध्ये त्याच परमेश्वराचा अंश हा आत्मा वरिजमान आहे. वरपांगीपणाने कतिही आपण म्हटलं, की आम्ही सर्व एक आहोत, आम्ही सगळी भावंड आहोत, तरी ती वरवरची भावना राहिल. खोल, आत्मध्ये, हृदयात तो आत्मा वसलेला आहे. फक्त आपलं चिंतित जेव्हा त्याच्या प्रकाशाने आलोकित होते, तेव्हाच मनुष्य समजतो की खरोखरच आपण एकाच शरीराचे अंग-प्रत्यंग आहोत. आज आपण वशिवा धर्म स्थापन केला तो फक्त अशाच लोकांच्या आधारावर होऊ शकतो, ज्यांच्यामध्ये वशिवातमकाचं प्रतबिंबित पडलेलं आहे. बाह्यातल्या लोकांचा कोणताही तुम्ही असा वशिवाचा कार्यक्रम काढला तर तो फलति होणार नाही कारण त्याच्यात काहीसुद्धा सत्य नाही. तर सर्वप्रथम आत्म्याची आपल्यामध्ये जागृती

ही पूरणपणे झाली पाहजि. तो जागृत आहे. पण त्याची जी जागृत स्थिती आहे ती चिंतित आली पाहजि. बाह्यातून प्रयत्न करूनही होऊ शकते, असं लोकांचं म्हणणं आहे, पण मला असं वाटतं की ती आतूनच होते. आतूनच ती आपल्यामध्ये जागृती येऊ शकते. ती म्हणजे कुंडलिनी जागरणाने. कुंडलिनी ही शक्ती आपल्यामध्ये व्यवस्थित सुप्तावस्थेत असते. आणि ज्यावेळेला तजिं जागरण होतं, तेव्हा ही शक्ती, जसा एखादा दीप आपण पाजळून ठेवावा आणि त्याच्यावरती एखादी शक्ती कवि समजा मॅसची धार आली तर ती कशी पेटून नघिते, तसच आपलं चिंतित आहे, ते संबंध आलोकित होऊन जातं. पण तो आलोक जोपर्यंत आपल्या व्यवहारात, आपल्या वागण्यात, आपल्या समाजात, आपल्या देशात आणि या वशिवात पसरणार नाही तोपर्यंत सहजयोगी होऊनसुद्धा काही फायद्याचे नाही. जो आलोक तुमच्यामध्ये आला त्याच्यामुळे तुमच्या प्रकृतीला आराम पडला असेल. कदाचित तुमची मानसिक स्थिती ठीक झाली, शारीरिक स्थिती ठीक झाली, सांसारिक स्थिती ठीक झाली, तरीसुद्धा अजून तुम्हाला शिवेशक्ती मळिलेली नाही. शिवाची जी शक्ती आहे ती वशिवाला आपण एक मानलं पाहजि. एक मानणं हे काही बुद्धीने नाही होत, पण ती जाणीव आतून येते की आम्ही सर्व एक आहोत. हे सर्वप्रथम शिवित्त्व म्हणजे तो वशिवात पसरलेला आहे आणि त्याचं कार्य इतकं तालून आहे, इतकं समजून आहे की तो प्रत्येकाला ओळखून आहे. आता समजा तुम्ही जर इथे दवि लावला तर या दवियाला हे समजणार नाही की कोठपर्यंत प्रकाश पोहोचवायचा कवि कोणत्या गोष्टीला आलोकित करायचं कवि कोणती अशी जागा आहे जथि हा प्रकाश गेला पाहजि, तो वचिर हा दवि करणार नाही. पण आत्म्याचं तसं नाही, एकदा जर तुम्ही आत्मा तेवला तर तो चैतन्य रूपाने तुमच्या हातातून वाहू लागतो आणि त्याच्यामध्ये ही जी आलोकित झालेली बुद्धी आहे ती त्या चैतन्यातून वाहते. ती तुम्हाला बरोबर सांगते की इथे तुमचं चुकत आहे, इथे तुम्ही ठीक चाललं आहात, इथे तुम्ही पुढे चला. म्हणजे सार्या परमेश्वराची जी बुद्धी आहे ती या आत्म्यातून वाहते. सार्या वशिवातलं जे कार्य आहे, परमेश्वर करतो आहे ते तुमच्या हातूनसुद्धा त्याचप्रमाणे तो करून घेत आहे. म्हणून सर्वप्रथम आत्म्याला प्राप्त झालं पाहजि, शिवाला प्राप्त झालं पाहजि. आता बाह्यातून कसं आपण शिविकडे जाऊ शकतो, ते पाहिलं पाहजि. शिवित्त्वामुळे सत्य जाणलं जातं, कारण मी सांगितलं की वशिवाची सर्व शक्ती जी आहे ती एका शरीरातून वाहिल्यासारखी आहे, त्यामुळे कुठेही काही होत असलं तरी तुम्ही या शक्तीच्याद्वारे सामूहिक चेतनेत सत्य जाणू शकता. सत्य काय कवि असतय काय. हे जे केवळ सत्य आहे, जे अंबसल्यूट आहे, ते तुम्ही आत्म्यामुळे जाणू शकता. आणि या प्रकाशाचा जो वशिवा आहे की जेव्हा हा प्रकाश आपल्या हृदयात येतो तेव्हा मनुष्य आनंदात रमण करू लागतो. आनंदाच्या उमी गुण त्याच्या अंगात उठू लागतात. त्याच्या बुद्धीत, त्याच्या वागण्यात, सर्व गोष्टीमध्ये एक चमक येते. एक वशिवा मोहीत करणारं, उच्च पदाला नेणारं असं एक व्यक्तीत्व त्याच्यात जागृत होतं. अशा मानवाजवळ जो मनुष्य येईल त्याचा उद्धार होतो, त्याचं कल्याण होतं. तो सन्मार्गाला लागतो. उत्तम मार्गाला तो येतो आपोआपच हे घटित होतं. त्या संगतीतच हे सगळे घडून येतं, पण त्याही पलीकडे असा मनुष्य नेहमी आनंदात मग्न असतो. आनंदाला दोन बाजू नसतात, फक्त केवळ आनंद असतो, त्याला आपण नरिनंद म्हणतो.

केवळ आनंद म्हणजे त्याच्यामध्ये आणि दुःख अशा एका नाण्याची दोन बाजू कवि दोन स्थिती सुख नसतात. मनुष्य एकमेव स्थितीत असतो आणि ती एकमेव स्थिती म्हणजे आनंद स्थिती आहे. यात तो साकबी स्वरूप होऊन सुख आणि दुःखाच्या लाटांना बघत असतो. जसा काही नावेवर बसला आहे आणि समुद्राच्या कतिही लाटा आल्या तरी त्यांना तो मजेत न्याहाळून राहिला आहे. ती स्थिती, त्या न्याहाळण्याची स्थिती, ती स्थिती तुमच्यात प्राप्त झाली म्हणजे ह्या आनंदाच्या उमी, आनंदाचं सौख्य आणि आनंदाचं राज्य काय आहे ते लक्षात येतं. पण ते मळिनसुद्धा आनंद परंपूरण होत नाही. कारण जो या आत्म्याचा स्रोत आहे तो वशिवाचा आत्मा आहे. म्हणून जोपर्यंत हा आनंद वशिवाच्या प्रत्येक सीमेवर नेऊन पोहोचवत नाही, तोपर्यंत आपण आनंदात पूर्णपणे येऊ शकत नाही. म्हणजे एखादं समजा, समुद्रामध्ये फूल पडलं. तर ते वहात वहात या कनार्यावर जाईल, त्या कनार्यावर जाईल, मग त्याची हीच गती होऊन जातं. त्यातच त्याला आनंद वाटतो, तसेच एकदा परमेश्वराच्या साम्राज्यात उतरला की त्याला वाटतं कोणाच्या हृदयाला जाऊन भडिवां कोणाला जाऊन मनुष्य सांगावं, कोणाला भेटावं कोणत्या देशात जावं आणि ही सुवार्ता सांगायची की तुम्ही सुद्धा आपल्या आत्मसाक्षात्काराला प्राप्त व्हा. म्हणून वशिवस्वरूपत आल्याशिवाय आम्ही आत्मसाक्षात्कारी झालो, असं म्हणता येत नाही. जे लोक स्वतःला सहजयोगी म्हणतात ते अजूनसुद्धा जाती-पाती, नसत्या गोष्टींना धरून बसतात. आमच्या जातीतच लग्न झालं पाहजि. आमची जात, आमचं हे, आमचं ते, या मर्यादेतून नघिलं पाहजि. आमचा देश, आम्ही हनुमंथानी, आम्ही इंग्लिश, आम्ही अमेरिकन, आम्ही तुमच्यापेक्षा उच्च, तुम्ही आमच्यापेक्षा नीच, आम्ही उत्तरेत राहणारे, तुम्ही दक्षिणेत राहणारे, पूर्व, पश्चिम या सर्व दशा मानवाने ठरविल्या आहेत. परमेश्वराने काही बनविल्या नाहीत. त्याने काही या सृष्टीमध्ये वेगळेवेगळे देश वरगैरे काही बनविले नाही, पण वैविध्य आणण्यासाठी इतकी सुंदर सृष्टी केली. पण माणसाचं डोकं प्रत्येक ठिकाणी हे शोधत असतं की आता आपण आपल्याला कसं वेगळं करून घ्यायचं, अलगद कसं करून घ्यायचं. तर आता मग पुणेकर झाले, मग मुंबईकर झाले, मग त्यातल्या त्यात पुणेकर म्हणजे सदाशिव पेठवाले झाले. मग त्यातले आणखीनही आत्ममध्ये गेले तर आणखीन कोणत्या वहिरीत जाऊन बसतील देवाला ठाऊक! पण सहजयोग्यांनी वहिरीत नाही गेलं पाहजि, सरोवरामध्ये फुलासारखं फुललं पाहजि. जो सहजयोगी अजूनसुद्धा अशा वहिरीत आहे त्याने लक्षात घेतलं पाहजि की तो अजूनपर्यंत सहजयोगात पूर्णपणे उतरलेला नाही. तर सर्वप्रथम आपल्यामध्ये वशिवाचं जे स्वरूप आहे ते मान्य केलं पाहजि. तरच आपण शिवित्त्वाला उतरलो आहोत. हे कसं आपण बाह्यातून मळिवू शकतो ते आपण ध्यानधारणेत समजावं. जेव्हा आपण ध्यान करतो ध्यानाच्या वेळी, लक्ष आपल्याकडे असलं पाहजि, दुसऱ्याकडे नाही. स्वतःकडे लक्ष देऊन बघायचं की आता कसले वचिर आपल्या डोक्यात येत आहेत. माझ्या डोक्यामध्ये कोणकोणत्या धारणा मी करून ठेवलेल्या आहेत. त्या बघितल्या पाहजि. एकतर मी अमका आहे, मी तमका आहे, मी ह्या जातीचा, मी त्या जातीचा, मी ह्या धर्माचा, त्या कर्माचा, प्रत्येकजण आपल्याला अती शहाणा समजतो. त्यात मी आहे का? मी त्याच्यामध्ये सामील आहे का? मी कोणत्या तरी एखाद्या गुरुपाचा कवि एखाद्या देशाचा कवि एखाद्या लहानशा गल्लीतला

एक नागरिक आहे का? की मी परमेश्वराच्या साम्राज्यातला नागरिक आहे! स्वतःकडे आपण जेव्हा लक्ष देतो ध्यानामध्ये, कारण आपला संबंध आता आत्म्याशी झाला आहे, तसाच हा प्रश्न तुम्ही स्वतःला टाकाल. लगेच आत्म्याचा झोतच्या झोत तुमच्यासमोर येऊन उभा राहील आणि आश्चर्य वाटेल की नाही बुवा, आपण वशिवातले एक

आहोत. एखाद्या लहानशा थेबाने एका मोठ्या महासागरात मसिळावं आणि आनंदात रमावं असं का वाटू नये त्या थेबाला. उलट त्या थेबाचे आणखीन अणू-परमाणू होण्याकडे लक्ष का असावं त्याचं? कारण मानवामध्ये अनेक अशा गोष्टी एकत्र झालेल्या आहेत. त्याला आपण अहंकार म्हणतो, प्रती अहंकार म्हणतो, मानसिक गोष्टी आहेत. या सर्व गोष्टीच्यामुळे त्याची जी बुद्धी आहे कवि त्याचं जे मन आहे, ते एकाप्रकारे मर्यादित झालेलं आहे आणि त्या मर्यादा तो तोडू शकत नाही. तो समर्थ नसतो. त्याच्यामध्ये शक्ती नसते की या मर्यादा तोडल्या पाहजि. माझा समाज काय म्हणेल? माझे बाप काय म्हणतील? माझी आई काय म्हणेल? म्हणून जे आदर्श शंकराचार्यांनी सांगितलं की, 'मला आई नाही, बाप नाही, मला कोणी नाही. मी शवितृत्व आहे. म्हणजे तथि शवितृत्वामध्ये मला मर्यादा नाही राहिलेल्या. अमर्याद, अनंत असा मी शवि आहे. आणि जो अनंत शवि आहे त्याला या अशा कपुललक आणि मर्यादित करणाऱ्या गोष्टीचा कोणत्याही प्रकारे त्याबद्दल वचिरच यायला नको. पण वचिर जर आला तरी त्याबद्दल दलिंगरी वाटायला नको, की मी असं का केलं नाही, मी अशा धर्माचा आहे, मी अमका आहे. जो काही कोतेपणा आपल्यामध्ये आहे, तो सगळा या आपण धारणा केलेल्या गोष्टीमुळे आहे कवि आपल्यामध्ये ज्या धारणा केलेल्या गोष्टी आहेत त्यांच्यामुळे आहे. लहानपणापासून आता जर आपल्याला शकिलं की बुवा, कोणत्या तरी जातीचे लोक फार वाईट असतात! मग आपल्या डोक्यात ते बसलं म्हणजे बसलं. त्याने मर्यादा आल्या म्हणजे कोणी काही सांगितलं तरी सुटत नाही. पण एकदा का तुमच्यात वशिधर्म म्हणजे काय आणि त्याचा प्रकाश कति सुंदर आहे तो पाहिला म्हणजे वाटतं की काय मूर्खासारखं आजपर्यंत मी या अशा मूर्खासारख्या गोष्टीमध्ये कसा रमलो होतो, मी का घोटाळत होतो. ही जेव्हा स्थिती येते तेव्हा म्हटलं पाहजि की आपली प्रगती उत्थानाकडे झालेली आहे. म्हणून सर्वप्रथम ही गोष्ट लक्षात ठेवली पाहजि की आत्म्याची पूर्ण जाणीव वहायच्या आधी आपल्या बुद्धीमध्ये पूर्णपणे प्रकाश पडला पाहजि. जे बुद्धीवर पांघरूण पडलेले आहे, जो अंधार आहे, तो अंधार आपल्यामधून गेला पाहजि आणि त्यासाठी फक्त स्वतःकडे लक्ष नुसतं द्यायचं. आता एखादा मनुष्य अत्यंत क्रोधी आहे समजा. लहानपणापासून त्याला क्रोध येतो कारण वातावरण त्याचं असं होतं. अशा वातावरणात राहिला जथि त्याला क्रोधी व्हावं लागलं, तुम्ही म्हणाल मनुष्य कोणत्या ना कोणत्या गोष्टीवरच बोजा घालतो त्याचा. स्वतःवर घेत नाही. कवि असं म्हणू की त्याच्या आईने त्रास दिला कवि वडिलांनी त्रास दिला कवि काहीतरी झालं म्हणून तो असा झाला समजा. आता त्या क्रोधी माणसाला जर तो क्रोधी अजून आतली आहे, तर अजून त्याच्या हातात आत्म्याची तलवार आलेली नाही. आणि ही आत्म्याची तलवार ही प्रेमाची आहे आणि फुलांनी गुंफलेली आहे. तर तिसरी गोष्ट म्हणजे लक्षात ठेवण्याची अशी आहे की आत्मा हा प्रेमस्वरूप आहे. निव्वळ प्रेम आहे. पण त्या प्रेमाला समजायला आपल्याला सुद्धा आत्मसाक्षात्कार पाहजि. 'आत्मण्येव आत्मने तष्टाः' आत्म्यानेच आत्म्याला जाणता येतं असं म्हणतात.

म्हणजे असं आहे की जर समजा तुम्हाला डोळे नसले तर तुम्ही स्वतःचे डोळेसुद्धा आरशात बघू शकत नाही. तसच जोपर्यंत तुम्हाला आत्म्याची ओळख झालेली नाही तोपर्यंत तुम्ही या आत्म्याचं स्वरूपसुद्धा जाणू शकत नाही. आणि ह्याचं नुसतं स्वरूप म्हणजे हा नुसता प्रेमाचा पुंज आहे. प्रेम. पण या प्रेमाला आपण जसं जाणतो, तसं प्रेम नव्हे. त्या प्रेमामध्ये लालसा नाही, कोणत्याही तऱ्हेची उद्दामता नाही कवि त्या प्रेमाला कोणतीही इच्छा राहत नाही. हे प्रेम सतत वाहत राहतं. वाहत राहतं आणि त्यातून जे काही उत्तम आहे, जे हितकारी आहे, ज्याला इंग्लिशमध्ये बेनोव्हेलन्स म्हणतात, ते घडून आणत असतं आणि ते घडवतांना कोणत्याही तऱ्हेची दुखापत, ज्या कवि जबरदस्ती तो दुसऱ्यांवर करीत नाही, ते आपोआपच घडून येतं. आपोआपच घटति होतं. जे आपोआप घटति होतं, जे सहज आहे, ज्याला आपण सपॉटनयिस इंग्लिशमध्ये म्हणतो, ती सहज स्थिती तुमच्यामध्ये आली आणि आपोआपच त्यात प्रेमाची शक्ती जर वाहत सुटली तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की या प्रेमाच्या शक्तीने सर्व कार्य होतं. तुम्ही काहीही करायला नको. पण फक्त त्याच्यामध्ये हे लक्षात ठेवलं पाहजि, की आपण ज्याला प्रेम म्हणतो ते कोणत्या प्रकारचं आहे. पहिल्यांदा निरपेक्षता पाहजि. की आता एक लहानशी गोष्ट. समजा, आम्ही अमेरिकेवरून साड्या घेऊन आलो. कुणाला सांगितलं, काहो, तुम्ही असं करा, आम्ही इतक्या आणल्या आहेत, अकरा साड्या, आता अकरा लेडजि शोधून काढा. जर एक आपली आहे, एक आपली बहीण, एक मुलगी कवि एक आमची वहीनी असं करून त्यांनी सगळे नातलग आपली जोडून आणून ठेवले माझ्यासमोर स्वतः. म्हटलं, 'अहो, नदिन आडनावं तरी वेगळं असलेलं बरं असतं! एकदम, एकजात एकाच आडनावी अकरा माणसं कशी उभी केली?' 'अहो, पण माताजी, ते असं आहे ना, मी त्यांना ओळखतो. त्यामुळे ते मला माहिती आहेत.' 'असं कां? मग तुम्ही सहजयोगी आहात ना! मग तुम्ही इतरांना ओळखत कसे नाहीत?' मग आता दसरं कोणाला तरी बोलवा. त्यांनी अशीच चार नांव आणली. म्हणजे मी बुचकळ्यात पडले, की आता करायचं तरी काय करायचं? तेव्हा ज्या प्रेमाला निरपेक्षता आहे, आता हे निरपेक्ष प्रेम कसं असतं. तथि माझी भावना तुटते. माझं घर, माझा मुलगा, माझा भाऊ, माझी बायको, ही जथि भावना राहिली, तथि निरपेक्षता नाही. अर्थात् प्रत्येकाशी जसा तुमचा संबंध आहे, तो संबंध आहेच, पण त्याठिकाणी चकितलं नाही पाहजि. मी पुष्कळा उदाहरण देते, की जेव्हा जमनीतून शक्ती निघते आणि ती एखाद्या झाडात वावरते, त्यावेळेला ते समजा जाऊन ती एखाद्या फुलात अडकली, तर ते झाड तर मरून जाणारच, पण फूलही मरून जाणार. तेव्हा ही निरपेक्षता ही सगळीकडे वाहते आहे. ज्याला जे पाहजि ते देत आहे. आता ही बघा, आपल्या इथे बसलात तुम्ही. इथे सगळ्या तऱ्हेची ही वीज शक्ती, इलेक्ट्रिसिटी येत आहे. त्यांनी काही इथे लहान लहान दवे लावले आहेत, काही मोठे दवे लावलेत, काही तकिडे फोटोग्राफ चाललेत, इकडे हे मी बोलते आहे हे माझं भाषण ते उचलत आहेत, सगळीकडे पंखे चालले आहेत, बघा. कतिरी तरी काम करताहेत. ज्याला ज्याची गरज आहे ते करताहेत, पण ती कोणाला चकितून आहे का? ती शक्ती चकितून नाही, पण जेव्हा जवितपणा येतो माणसाला, तेव्हा तो चकितायला लागतो आणि मनुष्य झाला म्हणजे अती चकित होतो. फारच चकिततो. म्हणजे मी कधी कधी म्हणते की माणसाला चकितू म्हटलं पाहजि. कारण चकितू शब्द बरोबर शोभतो त्याला. प्रत्येक गोष्टीला चकितायचं.

काही असलं की चकितायचं आणि हे चकितणं जे आहे ते शक्तीला ओढून घेतं आणि त्याला वदिरप करून टाकतं. सुरुवातीला माझा मुलगा, माझा मुलगा, मग शेवटी, 'माताजी, या मुलापासून मला सोडवा. मला फार छळतोय.' म्हणजे त्याचेही इलाज होतच जातात. असं नाही की त्याचे इलाज होत नाहीत. म्हणून हे लक्षात ठेवलं पाहजि, की निरपेक्षता माणसामध्ये असायला पाहजि. निरपेक्षतामध्ये मनुष्याने प्रेम केलं पाहजि. आपली मुलगी आहे, मुलगा आहे, ठीक आहे. तुमची जबाबदारी आहे. ती पूर्ण करायची, पण त्याच्यात अपेक्षा नको, ही पहिली गोष्ट आणि दुसरं, हे माझं आहे म्हणून करायचं असं नाही. उद्या जर तुमच्या दारी दुसरी एखादी मुलगी आली, तर तिच्यावरसुद्धा ततिकेच प्रेम करता आलं पाहजि, तर तुम्ही निरपेक्ष आहात, म्हणजे गुरू आहात. पण जी वशिवावरती प्रेमाची पाखर घालावी लागते, त्याच्यात जो आनंद आहे, तो म्हणजे परमेश्वरालाच वचिरात पाहजि, कति आनंद आहे त्याच्यामध्ये! जर परमेश्वराने आपल्यावर प्रेम केलं नसतं तर त्याने सृष्टीच रचली नसती. अहो, डोकेंदुखी आहे, सृष्टी रचा, मग त्यात माणसं रचा, मग ते तुम्हाला मारायला उठतात, वेड्यासारखे वागतात, परत तुम्ही त्यांना ठीक करा. त्यांना रयिलायझेशन द्या, मग त्यांना आत्मसाक्षात्कार द्या आणि तरी ते वेड्यासारखे इकडे तिकडे धावतच असतात. मग कसं तरी त्यांना बोटीत बसवा, जबरदस्तीने बांधून ठेवा. तरीसुद्धा त्यांचं डोकं इकडे तिकडे चाललेलं आहे, पण ती निरपेक्ष असल्यामुळे सगळा खेळ आहे. निरपेक्ष आहे. फक्त एकच परमेश्वर हा प्रेमाची भक्ती करीत असतो. प्रेमाच्या आनंदात असतो. मी प्रेम करतो हाच त्याचा आनंद आहे आणि त्या प्रेमातच तो राहतो. त्याला हा वचिर येत नाही की याने, दुसऱ्याने मला मारलं की मला काही म्हटलं, की काही नाही. 'बाबा, माझं तुझ्यावर प्रेम आहे. तु काहीही कर मला. माझं तुझ्यावर प्रेम आहे.' ही परमेश्वराची प्रवृत्ती आहे आणि तीच प्रवृत्ती जेव्हा एखाद्या सहजयोग्यात येते तेव्हा मी त्याला निरपेक्षता म्हणून. पण तसं दिसत नाही. तसं दिसत नाही. एखाद्याशी जर तुम्ही तुटकपणाने वागत असले तर तसेच वागत राहणार. ते तुटत नाही. म्हणजे चकितपणा झाला परत. एखाद्याशी जर तुम्ही चांगले वागत असला, तर त्याच्याशी तुम्ही चांगले वागत राहाल, पण दुसऱ्या माणसाशी तसेच वागत राहणार. समजा जर दोन भावांचं बनिसलं असलं. ते सहजयोगात आहेत, तरी आपापसात बोलताना मात्र एकदुसऱ्यांना तशाच रीतीने बोलतील. जसं एका भावाशी दुसरा भाऊ बोलतो. मग तुम्ही सहजयोगात कशाला आले. आत्म्याला मळिवायला. आत्मा म्हणजे काय? आत्मा म्हणजे प्रेम करणारा तुमच्यातला स्रोत. मग त्याला स्वीकार्य केलं पाहजि. त्याच्या आनंदात उतरलं पाहजि. त्याला आपल्यामध्ये अशा रीतीने घेतलं पाहजि, की हे माझे सर्वस्व जे आहे, फक्त त्या आत्म्याच्या प्रेमाच्या भक्तीसाठी. त्या आत्म्याला जी भक्ती करायची प्रेमाची ती करू देत. मला काही आहे, माझं शरीर आहे. बुद्धी नाही, काही नाही. फक्त त्या आत्म्याची जी भक्ती आहे ती मला बघू देत. त्याचा मला आनंद उचलू देत. तेव्हा सगळ्यात मुख्य म्हणजे सांगायचं असं, की आपण प्रेमाच्या दरबारात बसलो आहोत. हा प्रेमाचा दरबार आहे. द्वेष, राग, लोभ, मोह हे सगळे एकच प्रकार आहेत. कोणाला कोणी आवडतं म्हणून कवि कोणाला कोणी आवडत नाही म्हणून. काही त्याच्यामध्ये फरक मला दिसत नाही. दोन्ही एकच गोष्टी आहेत. फक्त एवढेच आहे, की एक दसायला बरं दिसतं आणि दुसरं दसायला वाईट दिसतं, पण दोन्ही प्रकार एकच आहेत. प्रेम हे

निरपेक्ष असायला पाहजि. दुसरी गोष्ट की प्रेमामध्ये गोडवा असला पाहजि. कोणी एक थपपड थोडाडात द्यायची. थोडाडात देऊन मग म्हणायचं की हे बघ माझं तुझ्यावर प्रेम आहे म्हणून मी तुला मारलं. कबूल. म्हणजे लोकांनी म्हणायचं 'असं कसं?' नाही मी प्रेमात मारलं तुला. आणि काही काही पद्धत असते. आता कोणाला जर भेटायला गेले तर जोपर्यंत हातातून अर्धा शेर वजन नाही काढणार तोपर्यंत ते हातच शेक करत राहतील तुमचा. वाटतं ही काय भेटायची पद्धत झाली! आणि हृदयात काहीच नाही. वरपांगीपणा. त्या वरपांगीपणामुळे अगदी हात धरून तुमचे हलवतील. 'वा! वा! काय भेट झाली. अमुक झालं, तमुक झालं.' तुम्हाला वाटेल कधी हात सुटतो, पण हृदयात काय? हृदयात प्रेम पाहजि. हृदयापासून प्रेम पाहजि. हृदयातून वाहिलं पाहजि. तसं होत नाही, वरपांगी आणि या वरपांगी प्रेमाने मनुष्याला कधी कधी अशी भूल पडते की, 'मी कति चांगला मनुष्य आहे, मी कति प्रेमळ आहे आणि मी सगळ्यांशी प्रेमळपणाने वागतो.' कारण बझिनेस आहे ना त्याचा, मग, चांगलं वागलंच पाहजि. पण प्रेमामध्ये मनुष्य अत्यंत गोड असतो. आतून बाहेरून, आतून आणि बाहेरून कडू नसतो. त्याचा कडूपणासुद्धा गोड लागायला लागतो. असा तो गोड असतो. जोपर्यंत तो गोडवा सहजयोग्यामध्ये येणार नाही तोपर्यंत तुम्हाला मानायला कोण तयार होईल. अहो, असे लेकच देणारे, भाषण सांगणारे, बाता सांगणारे पुष्कळ आहेत. आपल्या देशात तर अगदी पेंव फुटलं आहे लोकांचं. गर्लोगल्लू बसलेत. तुम्हाला पाहजि तर पुण्यालासुद्धा मळितील. पण त्याने काय तृप्ती होते का आपली. सगळे खोटं आहे ते. वरपांगी आहे.

तेव्हा हृदयातून प्रेम यायला पाहजि. आता सगळ्यांचं मला पुष्कळदा असं पत्र येतं की, माताजी, आमच्या हृदयातून प्रेम वाहू द्या. आता मी कसं करू ते! अहो, तुम्ही हृदय उघडा की. आता हृदय कसं उघडायचं एवढं मी सांगते तुम्हाला. हृदय कसं उघडायचं? सर्वप्रथम एका लहानशा गोष्टीवरून सुरू करायचं. आधी लसिट करायची की कोणत्या कोणत्या लोकांवर माझे प्रेम आहे आणि कोणत्या कोणत्या लोकांबद्दल मला द्वेष आहे. पहिल्यांदा. मग ज्यांच्यावर मला द्वेष आहे त्यांना प्रेमपत्र लिहायची. फार कठीण काम! फारच कठीण! त्यांना लिहायचं की हे बघा मला तुमची फारच आठवण येते. कारण तुम्ही कति थोर आहात! नसले तरी चालतील पण म्हणायला काय हरकत आहे आणि मला बरं वाटेल की तुम्ही या माझ्या पत्राचं उत्तर पाठवाल तर. करून बघा, जमतं का? कारण आत्म्याने तुम्हाला समर्थ केलेले आहे. समर्थ केलंय. पण वरपांगीपणाने नाही. त्याला असं नाही वाटलं पाहजि की वा! चांगलं पत्र आलं, आता उद्या काहीतरी मागणी येणार. हे पहिलं पत्र म्हणजे इंटरोडक्शन असणार यांचं. तेव्हा मनापासून, हृदयापासून एक प्रेमपूर्वक पत्र पाठवा. अशा लोकांना ज्यांच्याबद्दल अत्यंत द्वेष वाटतो. वाईट वाटतं, पण सहजयोगी आहेत. पहिल्यांदा सहजयोगात सुरू करायचं. सहजयोगी असले पाहजि पहिली गोष्ट. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की तुम्ही जेव्हा पत्र लिहि लागाल, परत तो जो राग आहे तो कुठे तरी येणारच. एखादं त्याच्यामध्ये असं वाक्य येईलच, की ज्याच्यातून तुमचा जो राग आहे तो झळकेल. मग परत दुसरं लिहावं, मग तिसरं लिहावं. करता करता जर शंभर पत्र लिहिली तर एक पत्र अस नघिलच की ज्याच्यामध्ये हा राग नघून गेलेला आहे. ज्या माणसावरती आपला राग आहे तकिडे आपण हृदय उघडून पाहिलं पाहजि. त्याने जे केलंय ते □

आपणही करतो, केलंय ना, मग कशाला त्याच्यावर रागवायचं? तो जर अशा रीतीने वागला आहे, तर मी तशा रीतीने वागणार नाही. आणि खरोखर ते प्रेम करून पाहिलं पाहजि. आता आपल्या देशातले अनेक प्रश्न एवढ्यासाठी आहेत की खरोखर प्रेमाची कल्पना नाही आणि वियाख्या नाही आपल्याजवळ. मुख्य आता बायकांचा जो प्रश्न आहे. नारी लोकांचा म्हणजे दोनच तऱ्हेच्या बायका आपल्या देशामध्ये आहेत, तिसरी तर हा मला दसित नाही. दसिली तर फार बरं होईल. एक म्हणजे ही की जबरदस्त आणि दसरी म्हणजे सहन करणारी, मधोमध काही नसतं. एक तर जबरदस्त असली तर ती डोक्यावर बसणार आणि नसली तर पायाखाली तुडवणार. म्हणजे 'जमलं तर सूत नाही तर भूत.' त्यामुळे काय आहे की एकंदर समाज विकृति झालेला आहे. आणि तो जी बाई सहन करते तचिच गळा घोटत जाणार आणि जी जबरदस्त असते तचिया पायाखाली जात राहणार. त्यामुळे तुम्ही नकळत एका, फार मोठ्या पापामध्ये पडत आहात आणि ते पाप म्हणजे असं की एक दुसऱ्या सहनशील बाईला अशा रीतीने त्रास देणं हे परमेश्वराला कधीही मान्य होणार नाही. अनेक असे प्रश्न आहेत. आपल्याकडे आता समजा, जाती-पाती आहेत. त्याच्यामध्ये उच्च-नीच आहे, गरीब - श्रीमंत आहे, हे प्रश्न आहेत. हे प्रश्न मटिवणियासाठी पहिल्यांदा आपल्यामध्ये प्रेम कति आहे ते पाहिलं पाहजि. अहो, या प्रेमाची वाखाणणी अनेक अवतरणांनी केलेली आहे. तर या प्रेमाची जी पाखर आहे ती कति लोकांवर आणि घालू शकतो? कति लोकांसाठी आपल्या हृदयामध्ये कळकळ आहे? कति लोकांबद्दल आपल्याला खरोखर प्रेम वाटतं? परवा मी मुंबईला लोकांना प्रश्न विचारला, म्हणतं पुरुषांना फार अगदी असतं की मतिरता आमची फार गहरी असते, बायकांच्या मानाने. तर मी विचारलं की, 'काहो, तुमचे मतिर कोण?' तर ते म्हणाले की, 'हे गृहस्थ आहेत ते माझे मतिर आहेत.' 'अहो, काही नाही म्हणतं', खोटी गोष्ट आहे. आता मोटारीत जाणांना तुमच्या वरिद्ध खूप सांगत होते मला. तुमचे कसे मतिर हे?' तर ती मतिरता, आपापसातील जी मतिरता आहे याच्यामध्ये माणसाला एकदुसऱ्यातलं वैगुण्य दसित नाही, चांगलपणा दसितो. तो वाढत गेला म्हणजे तुमचं हृदय वाढत जातं. दुसरं म्हणजे दानत, ज्याला दानत म्हणतात. दानत म्हणजे देण्याची शक्ती असायला पाहजि. तुमच्या आईबद्दल तर प्रसिद्ध आहे. तिला भयंकर दानत आहे. पण तुम्ही दानत करून बघा. समजा, तुमच्याजवळ पाच साड्या आहेत आणि एखाद्या बाईजवळ जर कमी असतील, तर एखादी तिला देऊन बघा. तुम्हाला शंभर साड्या नेशनयाचं सौख्य मळणार आहे. जर तुमचं हृदय उघडं असलं तर. दानत असायला हवी. देण्याची शक्ती असायला पाहजि. देत सुटायचं. हे घे, तुला हे हवं ना हे घे. तुला ते हवं ना ते घे. दानत असायला पाहजि. ही दानत सहजयोगात आधी होते आपल्या पूजनात, मी पाहिलं आहे. लोकांचं हृदय उघडायला लागलं की सुरू म्हणजे मग 'माताजी, तुमच्यासाठी मी खीर करून आणली.' आता मी खावो अथवा न खावो. 'मी मुद्दामून मुद्दामून तुमच्यासाठी पुरणपोळी करून आणली.' आता ती सुरुवात झाली. पण ती पुरणपोळी तुम्ही एखाद्या सहजयोग्यासाठी केलीत तर मला जास्त आनंद होईल. आपापसात तुम्ही जर ते प्रेम वाटून घेतलं तर मला जास्त आनंद होईल. फार आनंद होईल. जर तुम्ही एखाद्या सहजयोग्याविषयी चांगलं येऊन सांगितलं तर मला फार आनंद होईल. आणि जर तुम्ही वाखाणणी केली की हा मनुष्य काय बहारीचा आहे! त्याने मला फारच मनुष्य

आनंद होतो. हां, जर तुमचं चुकलं असेल तर मी सांगीन की तुम्ही सांभाळून रहा. पण बहुतेक असं मी पाहिलंय, असे अद्भूत क्षण फार कमी येतात जेव्हा लोक एकदुसऱ्यांची मतिरता आणि एकदुसऱ्यांचं चांगलं सांगतात. एकदुसऱ्यांमध्ये रममाण होतात त्यांचा आनंद उचलतात तेव्हा वाटतं की आता सुरू झालं प्रेमाचं रामराज्य ! आणि हे प्रेमाचं आपण अजून वापरलेलं नाही आहे. हे साम्राज्य आपण अजून जाणून घेतलेले नाही आहे. याची शक्ती आपण अजून मानलेली नाही आहे. तचि कति प्रचंड क्रियाशीलता आहे, तकिडे आपलं लक्ष नाही. इतका त्याच्यामध्ये जोर आहे, की सगळी तुमची जेवढी काही मोठमोठाली आज साम्राज्य दसितात, मोठमोठाले तुम्ही अॅटमबॉब वगैरे करून ठेवलेले आहेत, जे काही तुम्ही द्वेषावर उभारले आहे ते एकदम हाणून पडणार. एकदम जमीनदोस्त होऊन जातील ते. पण ती वापरता आली पाहजि. तचि जाणीव झाली पाहजि की मी प्रेमाचा पुजारी आहे. मी प्रेमात आहे. मला राग, द्वेष, लोभ वगैरे काही माहीत नाही, मी फक्त प्रेमाचा पुजारी आहे, मला भक्ती फक्त प्रेमाची करायची आहे. असं आमच्या आईने सांगितलं. तनि त्या भक्तीत स्वतःशी जोडून घेतलंय आणि आम्ही तीच भक्ती दुसऱ्यांची करणार. मग कोणत्या जातीपाती, कोण कुठलं आणि कोण काय? द्वेषामध्ये मनुष्य एखादं वैगुण्य बघेल. त्याच्यावरच डोकं धरून बसेल. पण प्रेमाच्यामध्ये एखादा गुण, एखादा विशेष आनंददायी क्षण आठवावा. 'कसं चांगलं बोलले होते बरं त्यादिवशी ते!' मग त्याच्यावर बांधावी आपली इमारत. हृदयाची इमारत बांधायची, कसं बरं प्रेमाने बोलले हे! कति बरं वाटलं नाही का? की कसं अलगद येऊन त्यांनी असं म्हणतं. पण कधी जर तुम्ही कोणाला टोचून बोलाल तर ते कधीच तुमच्यासाठी चांगला विचार ठेऊ शकत नाही. तो आपल्या लक्षात कसं येत नाही. आम्ही जर दुसऱ्यांशी वाईट बोललो तर तो आमच्याबद्दल वाईट बोलणारच. कशाला चांगले बोलणार? तो काय म्हणेल का, 'वा, वा! काय चांगले आहेत. यांनी मला चार शविया घातल्या. असं होऊ शकेल का? साध्या, सहज शहाणपणातसुद्धा मनुष्याने समजलं पाहजि की आपण दुसऱ्याच्या वरिद्ध जर इतकं भाडभाड बोललो, तर तो मनुष्य काय तुमच्या गळ्यात येऊन हार घालणार आहे! तेव्हा हृदय उघडतांना एवढं लक्षात ठेवलं पाहजि की या माणसाला आपण आपल्या हृदयामध्ये स्थान दिलेले आहे. आता या हृदयामध्ये प्रेमाची शक्ती आहे. ती शुद्धीकरण करते. ती पवित्र करते. ती ह्या माणसाला पवित्र करेल. त्याच्यावर सोडून द्यायचं. आता तो कदाचित तुम्हाला त्रासही देईल थोडासा. प्रयत्न करावा. प्रयत्न करायला काही कठीण काम नाही. आणि तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, आपण सर्व विश्वाएवढे झालो की काय? लहानपणी नेहमी मला वाटायचं की विश्वाचं कार्य करायचं आहे. कसं काय होणार? माझी भेट लोकांशी कशी होईल? तर एकदम असं वाटायचं की माझं हृदय खूप मोठं होत चालले आहे आणि त्यात सगळे सामावत चालले आहे. इतका आनंद वाटायचा त्या गोष्टींनी त्यावेळला नुस्तं चतिरं बघत असे. आज ते साक्षात दसितंय समोर. जागोजागी हजारो सहजयोगी बसलेले आहेत. त्या प्रेमाच्या ह्याचयात स्नात होते. तसंच प्रेम तुम्ही सर्वांना द्यावं आणि आजचा जो विशेष कार्यक्रम आहे, शविपूजेचा, त्यात हृदयामध्ये एक विचार ठेवावा की आजपासून मी प्रेमाची भक्ती करणार आहे. आईने सांगितलं आहे. प्रेमाची मी भक्ती करणार आहे. प्रेमच करणार आणि ते करून जरी थोडासा त्रास झाला तरी ती तपस्वती आहे. ती सहन करीन. पण मी प्रेम करीन, सार्या जगावर प्रेम करीन आणि निरपेक्षपणे प्रेम करणार आहे. लहानशा कुपमंडूकासारखं आपलं, माझी, माझे करणार नाही. पण

सगळ्यांच्यासाठी जे होईल ते प्रेमाने करेन. मग लोक लाथाडतील. कदाचित काही बोलतीलसुद्धा. माझं तसं केलं पुष्कळ. पण प्रेमाची शक्ती फार जबरदस्त असते. हे जाणून त्याच्यावर पूर्ण विश्वास ठेऊन त्या भक्तीने ते केलं पाहजि. असो, आता पुजेची वेळ झालेली आहे. आता मी पुण्यालाच वास्तव्य करायचे ठरवलेले आहे, आज शविपूजा इथे करून. सर्व विश्वात भारत ही योगभूमी आहे आणि महाराष्ट्र ही पवित्र भूमी आहे. कुंडलनी आहे ही सार्या जगाची. महाराष्ट्र म्हणजे केवळा मोठा देश आहे! त्याचं वर्णन करावं तेवढं थोडं आहे आणि त्यात महाराष्ट्रात पुणं हे त्याचं हृदय आहे. आणि या ठिकाणी आज शविाची स्थापना करायची आहे. आणि माझं इथे वास्तव्य झाल्यावर कैलासच इथे उतरला पाहजि अशी माझी इच्छा आहे आणि तुम्ही सर्वांनी त्यात मदत केली पाहजि. आणि कैलासावसी जसे लोक असतात, कैलासावरती राहून अगदी थंड मनाने, थंड प्रकृतीचे! तसे आपण इथे सगळ्या सहजयोग्यांनी झालं पाहजि. लोकांना वाटलं पाहजि की पुण्यामध्ये खरोखर साम्राज्य कैलासासारखं, श्री सदाशिवीचं आहे. अशीच सगळ्यांच्याकडून अपेक्षा करून मी इथे वास्तव्य करायचं ठरवलं आहे आणि सगळ्यांनी कृपा करून माझी मदत करावी.

1986-03-21, Birthday Puja

21 मार्च 1986

Birthday Puja

Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Birthday Puja 21st March 1986 Date: Place Mumbai Type Puja

आज आपण सर्वांनी माझा वाढदिवस साजरा करण्याचं ठरवलेलं आहे. त्या बदल मी आपली आभारी आहे. वाढदिवस एकी कडनं वाढतो आणि एकी कडनं आयुष्य कमी होतं. पण सहज योग्यचं उलट आहे. वाढदिवस आला तर असं समजायचं की आपल्या आत्मिक वृक्षाला एक आणखीन वाढ झालेली आहे. आपलं आत्मिक वृक्ष वाढत चाललय. जरी आयुष्य कमी होतं चाललं तरी सुद्धा आत्म्याचा प्रकाश प्रत्येक क्षणी वाढतो आणि प्रत्येक प्रकाशाची करिणं आपल्या सर्व दालनात शरून आपलं सर्व प्रांगण आलौकीत करून टाकतं. तेव्हा जो पर्यंत आपण जिवित आहोत तो पर्यंत हा आत्मा अधिक आणि अधिक आपल्या चित्ता मध्य प्रकाश ओढवतो. आयुष्याचा वचिर मनुष्याने केला नाही पाहजि. योग मळिल्यावर जे आता आम्हाला आयुष्य मळिलेलं आहे ते अत्यंत महत्वाचं आहे. त्याचा एक एक क्षण महत्वाचं आहे प्रत्येक क्षणी आम्ही आपली वाढ करून देऊ शकतो. असं समजलं पाहजि की जसे बी ला अंकुर फुटतं आणि अंकुर फुटताना बी ला असं वाटतं की आपलं आयुष्य संपून गेलं पण खरोखर त्याचं रूपांतर आता मुळानं मध्ये झालेलं आहे. योग्यांच्या आयुष्याचं महत्त्व हे आहे की जेव्हा योग्यांना मरणं येतं तेव्हा त्यांचे अंकुर गौरवांचे अंकुर पृथ्वीच्या बाहेर नघितात आणि झाडं कीर्ती रूपानं झळकू लागतं. म्हणजे देह त्याग झाल्या नंतर मनुष्य कीर्ती रूप उरतो तेव्हा योगानंतर जे आयुष्य आहे ते अत्यंत महत्त्वपूर्ण आहे. आपण आता संतांची कृती लक्षणां सांगायची. ज्ञानेश्वरांना आपल्या हयातीत लोकांनी कृती त्रास दिला, हा काय तरीच इकडच्या तिकडच्या गोष्टी सांगतो असं सुद्धा लोकं त्यांना म्हणाले. कबीरांना कृती लोकांनी त्रास दिला. नानकांना कृती त्रास झाला. तुकारामांना लोकांनी कधीच मान्य केलं नाही, नामदेवांना सुद्धा लोकांनी सांगतिलं हे काही वशिष्ठ नाहीत. सगळ्यांनी त्रास सोसला. इथून तथून सगळ्यांना त्रास झाला. शेवटी शरिडीच्या साईनाथांना सुद्धा फार लोकांनी त्रास दिला. पण ते दगिबर झाल्यावर, खरोखरच ते स्वर्गवासी झाले. म्हणजे असं कृतींच्या बदल जे काही लोकं मूर्खां सारखं बोलतं होते, ज्या ज्या लोकांनी त्यांना त्रास दिला आणि छळलं होतं. ते कुठल्या कुठं वरून गेले आणि ते कीर्ती रूपानं ह्या संसारात आज पर्यंत हजारो वर्षां नंतर सुद्धा आज पर्यंत ते सगळ्यांच्या हृदयात आहेत. हे योग्यांचे लक्षण आहे. तेव्हा जरी आयुष्य कमी होत गेलं तरी ते सूक्ष्म रूपांत भरत आहे हे लक्षात घेतलं पाहजि. मी आपल्याला एकदा सांगतिलं होतं की मी काश्मीरला गेले होते. तर जवळ जवळ पाच दहा मैलांच्या अंतरावरचं मला वबिरेनस आले आणि त्या रस्त्यांनी आम्ही जेव्हा पुढे गेलो आणि लोकांनी वचिरलं की इथं काही देऊळ आहे का? तर त्यांनी सांगतिलं की इथे देऊळ बळिळ काही नाही, इथे सगळे मुसलमान राहतात. त्या मुसलमानांना वचिरलं की इथे काही मस्जिद आहे का? तर त्यांनी सांगतिलं की हजरत बल आहेत तथि. म्हटलं काय ते? एक केस मोहमद साहेबांचं तथि होता. तो आम्ही इतक्या दूर दहा मैलांवर त्याचे वबिरेनस धरले. एक केस, कदाचित तो त्यांच्या डोक्यात असेल तेव्हा इतके वबिरेनस असतील नघित. जतिके तो एक सुटून त्या पृथ्वी तत्वात मसिळा आणि आपल्याला माहिती आहे की योग्यांना आपण समाधिसित करतो. म्हणजे त्यांच्या वर कबरी बांधल्या जातात. सामान्य माणसांवर कबरी नाही बांधल्या जात कारण अश्या योग्यांच्या शरीराचे जे सुगंध आहेत ते पृथ्वी तत्वाला मळितात आणि ज्या पृथ्वीत अशे मोठे मोठे योगी पुरले गेले त्या सर्व पृथ्वी मध्ये, त्या सर्व पृथ्वीच्या वातावरणा मध्ये एक आत्मिक बलाची, आत्मिक आनंदाची एक शेती होते. त्या जमीनीला एक सुगंध असतो. त्या वातावरणा मध्ये मनुष्य आत्मिक होतो. आज जे आपण महाराष्ट्रात एवढी पुण्याई मळिलेली आहे. सहज योग जो इतका पसरला आहे त्यासाठी सर्व संत साधूंचे आपण उपकार मानले पाहजि ज्यांनी इथं देह त्याग केला. आणि अजून सुद्धा ते कीर्ती रूपानं ते वावरत आहेत आणि त्यांच्या आशीर्वादाने हे कार्य झालेलं आहे. तसंच सहज योग्यांनी आपल्या आयुष्याकडे पाहिलं पाहजि की आता आमचं आयुष्य जरी कमी होत असेल दसिलं तरी आमचं आत्मिक आयुष्य हे वाढत आहे आणि आत्मिक आयुष्याचा प्रकाश हा, हे आयुष्य संपल्यावर अत्यंत प्रखर असतो आणि त्याच्या परिणाम फार मोठा होतो. आपण आज माझा वाढदिवस करत आहेत आणि अजून पुष्कळ कार्य राहिलेलं आहे. तेव्हा तुमच्या इच्छे प्रमाणे आणखी पुष्कळ वाढदिवस येवोत आणि तुम्ही अशेच अनेकदा आनंदित वा: आणि ह्या प्रकाशाला एक मशाली सारखं तुम्ही आपल्या हृदयात बाळगून सर्व जगाला प्रकाशित करा.

1986-03-21, Birthday Puja Evening

21 मार्च 1986

Evening Program Birthday Puja

Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Reviewed

मुंबई चे सहजयोगी, तसेच महाराष्ट्रातले सहजयोगी ... मद्रासचे सहजयोगी, दिल्ली चे सहजयोगी, कलकत्त्याचे सहजयोगी, नागपूरचे सहजयोगी, तसेच परदेशातील सहजयोगीयांना आमचा प्रणामित. आपण सर्व या शुभ प्रसंगी आमचा वाढदिवस साजरा करण्यासाठी, इतक्या मोठ्या प्रमाणात जमल्या आहात, तेव्हा आता कल्युग काई संपलेला वाटतो. कारण आईचा एवढा महत्त्व, कलिंगुतात होईल, असं वाटत नव्हतं आणि या स्वरुगीय आनंदात सगळ्यांचा इतक्या माझा मुलांचा समावेश होईल असंही वाटत नव्हतं. हे जे काही घडलं आहे ते इतक्या थोड्या अवधीत कविशिवास वाटत नाही सगळी परमेश्वराची कृपा आहे. तुमच्या आनंदात आमचा आनंद आहे, आणि तुमच्या इच्छेतच आमची इच्छा आहे. स्वतः आमचं काही अस्तित्व राहिलं नाही, जी सहजयोग्यांची इच्छा तीच आमची इच्छा, त्याचं जे जीवन आहे तेच आमचं जीवन आहे.

मनुष्य स्थितीतून ऊर्ध्व गतीने ह्या अतमिनव स्थितीला येनं फार कठीण काम आहे. ज्यांना देवत्व आहे, त्यांना सुद्धा मानव होणं कठीण आहे, पण त्याहूनही कठीण मानवाला ब्रह्मत्व प्राप्त होणं हे आहे. ते तुम्ही मळिवलंत, जपून ठेवलंत वाढ करून घेतली, आणि आज एखाद्या सुंदर नंदावनासारखं हे सगळं सजवून टाकलं आहे, त्याबद्दल मलाच तुमचे आभार मानले पाहिजे. ह्या सगळ्या जगाचं जे काही कल्याण करायचं आहे, ते जर आमच्या मुले झालं असतं, तर सहजयोग थाटण्याची काही गरज नव्हती. त्यात आज जे विश्वधर्म आमही स्थापन केलेला आहे, ज्याच्या मध्ये खऱ्या धर्माची स्थापना झालेली आहे. ज्या समुद्रामध्ये सर्व धर्म येऊन पावन झालेले आहेत, त्याची सुद्धा स्थापना आपल्या शिवाय झाली नसती. प्रथमा आमची मान्यता, आणि भग, जी संजयोग्याची सूक्ष्म तत्वे आहेत, त्याची मान्यता करून घेणे हा समजूतदार पण, हे शहाणपण,

जर तुम्हा लोकात नसतं, तर आज जेव्हा जगामध्ये लोक कर्मठवादी अमुकवादी, तमुकवादी झाले आहेत, तेव्हा ह्या सर्व वादांना सोडून जसं चखिलातून कमळ नद्यावं तसं तुम्ही आपलं जीवन बनवून घेतला नसतं. ह्या वाढदिवसाला मला खरोखरच वाढल्या सारखं वाटत आहे. थोड्याच दविसापूर्वी मी अगदी एकटी होते, आणि आता अनेक झाले आमचे. अनेक स्वरुप दसितात, अनेक देशातून हं सुंदर परेमाची मूर्तमिंत व्यक्तित्व देणारी अशी जागृत स्थानं तयार झालेली आहेत. ते बघून आईला काय वाटत असेल, ते शब्दा पलीकडचं आहे. तुम्हाला आमही बघावं, आणि तुम्ही आमहाला बघावं आणि बिघत राहावं, अशी परेमाची स्तुति आहे. हा जो परेमाचा मार्ग तुम्ही अवलंबिला आहे त्यावर पूर्ण बसित ठेवली पाहिजे हाच उध्वगामी आहे, हाच तुम्हाला उध्व दशे ला नेईन. जसं मी परवा सांगितलं होतं, क्वापल्याला उध्व दशे ला जायचं असलं, तर जे अधोगतीच्या गोष्टी आहेत त्याला सोडलं पाहिजे. मानव चेतनेला ऊध्वगतीला नेायला कुंडलनी पूर्ण पणे समर्थ आहे, पण एका मगरीवर पाय ठेवून तुम्ही जर नावेत चढाचा म्हटलं तर होऊच शकत नाही ते तुम्ही झडकाडून टाकलात. कति तरी दविसाचे जुने अशे झालेले हे कुसंस्कार ते तुम्ही फेकून दिले, त्यातून तुम्ही नधिलात कति तरी अश्या सवयी ज्यांचा मूळे आज सुद्धा जागा मध्ये वधिवंस होतायेत त्या सवय सोडून टाकल्यात, ती वचिारधारणा सोडून टाकली, आणि ज्या काही खोट्या समजुती होत्या त्यांना तुम्ही दूर सारून आज एकत्वाला प्राप्त झाल्यात, ह्या समग्रतेला उतरले, ह्या बद्दल तुमचं आमही अभिनेदन करायला पाहिजे. पण हा लढा आता संपवता येत नाही, प्रत्येक लढ्या मध्ये मनुष्याला त्याग करावा लागतो. सहजयोगामध्ये कोणत्याही सांसारिक गोष्टीचा त्याग करून उपयोगाचं नाही, पण ज्या अतिसूक्ष्म आपल्याला खोडी लागलेल्या आहे, अतिसूक्ष्म ज्या आपल्यामध्ये चुकीच्या कल्पना, देवा बद्दल, धर्मा बद्दल कवि देशा बद्दल कवि इतर धारणेबद्दल झालेल्या आहेत त्या फक्त पूर्ण पणे सोडाव्या लागतात. त्यासाठी कुंडलनी जरी पूर्णपणे समर्थ असली तरी तुमचा मार्ग स्वच्छ असायला पाहिजे. अजूनही सहजयोगात अशे लोक आहेत, कति जाती पाती हे ते सुरु करतात, आणि वापरतात, आता शिविपुजेला पुष्कळांनी उपवास केला होता त्यामुळे माझ्या पोटात खूप दुखलं होतं, मी सांगितलं होतं क्वा शिविरात्रीला उपवास करायचा नाही त्या दविशी शिवाचा जन्म तर होत नाही पण शवि प्रगट झाले होते. त्या दविशी आनंद मानायच्या ऐवजी बरीच मंडळी उपवास करून आली, शेवटी रात्री दोन वाजता जेवली, पण माझ्या पोटात दुखलं, तेव्हा कोणत्याही सणावाराच्या दविशी उपवास करायचा नाही, हे एक साधं तत्व आपल्या लक्षात राहत नाही, कारण इतक्या दविसापासून आपण शिविरात्रीला उपवास करतो आहे, तेव्हा काहीतरी आपलं चुकलं, अशी उपवास घडणारच होता, अशा रीतीने काही काही अजून लहान सहन चुका आपल्या हातून होत आहेत. तेव्हा धर्माचं जे खरं स्वरूप आहे ते समजून घेतलं पाहिजे, त्यात उतरलं पाहिजे, आणि आपल्यामध्ये ज्या गोष्टी सहजयोगाला शोभत नाही त्या काढून टाकल्या पाहिजे. अशोभनीय वस्तू अशा सुंदर नंदनवनात नकोत. तुम्ही लोक फार तयार आहात, आणि ऊच्च स्थितीला गेलेले आहात, पण तरी सुद्धा अशे लोक आहेत आपल्याकडे, जाणा आपण म्हणतो पेरिफेरी वरत, त्यांच्याकडे लक्ष द्यायला पाहिजे. पण तुम्ही जो पर्यन्त सबळ होत नाही, पूर्णपणे समर्थ होत नाही, तोपर्यन्त त्यांना पंकातून काढणं सोपं काम नाही.

जी काही मान्यता आहे ती साक्षात आहे, त्या बद्दल कुणी शंका कुशंका केल्या तर करू देत, पण तुम्हाला त्याचा साक्षात झालेला आहे, तेव्हा त्या साक्षात्कार वर पूर्ण भसित ठेऊन इमंदापरणे मान्य केलं पाहिजे, कति तुम्ही आता संत झाला आहात, तुम्ही आता उच्च पदाला गेला आहात, तुमच्यात एवढ्या शक्त्या आल्यात, ह्या शक्तीद्वारे तुम्ही कुंडलनी लोकांची जागृत करू शकता, त्यांना आत्मसाक्षात्कार देऊ शकता, असं कधीही झालं नाही, आमचे अनेक हात झालेले आहेत, ते तुम्ही, पण जे त्या हाताला शोभण्या सारखं आहे, तसं वागलं पाहिजे, तसंच त्याला अलंकनकृत ठेवलं पाहिजे. आपलं चित्त एकाग्र असलं पाहिजे, लहान सहान गोष्टीत हलतं, आता लहान मुलगी आली, आपलं चित्त हललं, चित्त हललं नाही पाहिजे, चित्त स्थिरवलं पाहिजे, प्रकाश जर हलत असला तर कोणताही चित् बरोबर होत नाही, तेव्हा चित्त हे स्थिरवलं पाहिजे, मुख्य म्हणजे चित्त स्थिरवलं पाहिजे, आणि त्याला गहनता आली पाहिजे, त्या चित्ताला, जेव्हा त्याला गहनता येते, आणि गंभीरता येते, तेव्हाच ते परिणामकारी होऊ शकतं. त्याला आपण सहजयोगात म्हणतो क्वा आपण सामूहिक चेतनेमध्ये जागृत झालो, पण ती सामूहिक चेतना कार्यावति होण्यासाठी सर्वप्रथम चित्त हे स्थिरवलं पाहिजे. आणि त्यासाठी ध्यानधारणा केली पाहिजे. कुंडलनीला नेहमी जागृत ठेवलं पाहिजे, त्याशिवाय आपआपसात प्रेम असलं पाहिजे. आपण सर्व सहजयोगी आहोत, कुठलेही असलो तरी, मग तुम्ही फ्रान्स चे असोना, इंग्लंडचे, अमेरिकेचे, कवि ऑस्ट्रेलियाचे, कवि हदिसुथानातले, कुठलेही सहजयोगी असले तरी आपण सर्व एक आहोत, आपले खरे बांधव हे, तर आपापसामध्ये सामूहिकता, कॉलेक्टिव्हिटी असायला पाहिजे. हा एक विशेष गुण आहे, तो आणीबाणीच्या वेळी माणसामध्ये दिसून येतो. पण सौख्यात आणि आनंदात जेव्हा तो येतो, तेव्हा म्हटलं पाहिजे क्वा सगळं काही स्वरुगीय झालेलं आहे. पुष्कळशे अजून दुरुगुण आपल्यामध्ये आहे, त्या पैकी एक दुरुगुण म्हणजे असा क्वा प्रत्येक गोष्टीचं विलक्षण करत बसायचं, प्रत्येक गोष्टीवर वचिार करायचा, वचिार ही एक धारणा आहे, परमेश्वर हे सत्य आहे, तो साक्षात आहे. तेव्हा कोणती आपली धारणा परमेश्वराला लावून आपण आपल्या समोर एक झापड घालून घेतो, आणि अशे अनेक तुरुंग आपण आपले बनवलेले आहे, त्या तुरुंगातून आपल्याला नधायला पाहिजे. हे तुरुंग फोडून बाहेर नधायला पाहिजे. हि परमेश्वर ही काही आपली वचिारांची बनवलेली आकृती नव्हे, ते जे आहे ते सत्य आहे, तेच आमहाला जाणायचं आहे, आणि आमही परमेश्वराबद्दल कोणचीही वचिाराने उत्पन्न केलेली आकृती हि परमेश्वर नव्हे. ज्यानी आमहाला बनवलं त्याला आमही बनवू शकत नाही. तेव्हा तो जसा आहे ती ओळखण्याची बुद्धी आमहाला मळिवी अशी सर्वांनी प्रार्थना केली पाहिजे.

आता लवकरच मी हदिसुथानात येणार आहे, आपल्याला माहिती आहे, आणि इथे येऊन वास्तव्य होणार आहे. आणि ह्या वास्तव्यात आपल्याला बरंच कार्य करायचं आहे. आता पर्यंत मळिवण्याचं कार्य तुम्ही केलं आता देण्याचं कार्य करायचं आहे. एकजुतीने, श्रम पडतील थोडेबहुत, मेहनत करायला पाहिजे, सहजयोग हा वाढवलाच पाहिजे, त्याशिवाय अन्य मार्ग नाही. नदिन महाराष्ट्रात सहजयोग घरोघर पोहोचला पाहिजे. त्यानंतर इतर स्थळी सुद्धा हे कार्य जोरात होऊ शकतं. जसा हा महाराष्ट्र आहे, तसंच त्या नावाला साजेसं कार्य झालं पाहिजे. आजच्या या शुभ दविशी माझे अनंत आशीर्वाद तुम्हाला आहे, तुमच्या आत्मिक उन्नतीत परमेश्वर तुमचं सहाय्य करेल, आणि तुम्ही सुद्धा सुबुद्धीने अत्यंत उच्च पदाला जावं, इतकंच नव्हे तर जेवढ्या आमच्या शक्त्या आहेत त्या तुमच्यात स्थापित व्हाव्यात अशी आमची पूर्ण इच्छा आहे. परमेश्वर तुम्हा सगळ्यांना आशीर्वाद करी.

1986-03-22, Birthday Felicitations

22 मार्च 1986

Birthday Felicitations

Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

आता पुष्कळच वेळ चाललेला आहे पण तरीसुद्धा आमच्या नागपूरच्या, माहेरच्या मंडळीनी येऊन हा वाढदिवस साजरा केला म्हणून आपल्या सर्वांच्यातर्फे मी त्यांचे आभार मानते. आणिसगळा प्रोग्रॅम [program] इतका मनोरंजक झाला कितसा वेळ गेला ते कळलंच नाही. उद्या वशिष्ठ करून ते धाकटे गुरुजी जे आहेत, धाकडे गुरुजी, ते वशिष्ठ करून, त्यांच्यासाठी आपण वेळ देणार आहोत म्हणजे तुम्ही मनसोक्त तुम्ही त्यांचं व्हायोलिनि ऐकू शकता. आणित्यानंतर [श्री माताजी मागे वचिरतात "कोण हो ते? कोण गाणार?"], अजति कडकडे, ह्यांचं गाणं आहे. त्यांचं असं म्हणणं आहे की त्यांचा गळा बसलेला होता तो ठीक केला, तेव्हा ते सुद्धा मनसोक्त गाणार आहेत. तेव्हा उद्यासुद्धा मनसोक्त सगळं होणार आहे, त्या तयारीत आपण यावं. सांगायचं म्हणजे असं की सहजयोगामध्ये गाण्याला फार प्राधान्य आहे, तसंच वादनाला पण. त्याहूनही तालाला आहे. हे तनिही जेव्हा समग्र होतात तेव्हा 'योग' पूर्ण घटतो. त्याबद्दल मी आपल्याला आधी सांगितलेलंच आहे की ताल हा 'शविचा' असतो. हृदयाला ताल असतो. तालाशविच आपल्याला तोलही राहत नाही आणिअंदाज राहत नाही. ताल हा असायलाच पाहजि पण त्याशविच 'रागदारी' हजि सात स्वरांवर जी चढवतात, हजिसुद्धा जसे सप्त स्वर आहेत तसेच आपल्यामध्ये सुद्धा 'सात स्वर' चक्रांवर आहेत. आणिजर तुम्ही खालून 'सा' मूलाधारापासून सुरु केला तर बरोबर सहस्रारावर 'न' जाऊन पोहोचतो. असे हे सात स्वर आहेत. संबंध सृष्टी हजिसात गोष्टीनी बांधलेली आहे. आणिते सात, आपल्याला ऍटम [atom-अणु] मध्ये सुद्धा जी वलय असतात, ती सुद्धा सात असतात. तेव्हा जेव्हा रागदारी कोणची सुरु होते तेव्हा आपल्या चक्रांवर जे कार्य घडत, ते नुसतं कुंडलीनीचं जागरणचं होत नाही पण त्याच्यामध्ये स्वरांची जी मेळ आहे आणित्यातून जे राग तयार होतात; तसेच आपल्या जीवनाचे रागसुद्धा त्या चक्रांवर झालेल्या कामामुळे होतात. म्हणून शास्त्रीय संगीत सर्व सहजयोग्यानी शकिलं पाहजि, समजलं पाहजि, जाणलं पाहजि, आत्मसात केलं पाहजि. जसं मी सांगितलंय की चक्रांवर जर काम करायचं असलं तर संगीतामध्ये जी रागदारी आहे ती आपल्या 'चक्रातून' छेडली गेली पाहजि. म्हणूनच तुम्हाला सगळ्यांना मग ते परदेशी असोनात का, ते कोणत्याही देशातले असले तरी त्यांना आपलं शास्त्रीय संगीत एवढं आवडत. ह्याचा संबंध 'ओकाराशी' आहे हे मी आपल्याला आधीच सांगितलं होतं. उद्या सुद्धा आपल्याला ह्याच्यातलं सहजयोगातलं गहन कसं मळिवता येईल ह्या दृष्टीनं संगीत ऐकलं पाहजि, मनोरंजनाच्या दृष्टीने नाही. तेव्हा आपल्याला लक्षात येईल की आपण सर्व वशिष्ठामध्ये आपलं संगीत पसरू शकतो. जर वशिष्वात्मा एक आहे आणि सर्वांमध्ये आपण आत्म्याची जागृती करतो तर सर्व वशिष्ठामध्ये आपल्या हृदिस्थानी संगीतला कवि दक्षिणी हृदिस्थानी पद्धतीच्या संगीताला आपण पसरू शकतो. त्या दृष्टीनी उद्या आपण प्रोग्रॅमला [program] यावं, नुसतं मनोरंजन म्हणून नाही. मनापलीकडे जी आपल्याला दशा प्राप्त झालेली आहे, 'नरिवचिरतिची', त्याच्यामध्ये आपण संगीत ऐकलं पाहजि. आणिभग त्याच्यामध्ये जी गहनता येईल त्यावरून दिसून येईल की मी एवढी का शास्त्रीय संगीताबद्दल आतुर आहे. आणिआपणही सगळ्यांनी.... मी कधीसुद्धा संगीत शकिलेली नाही. मी कधी मास्तरांच्याजवळ बसून संगीत वगैरे शकिलेली नाही, पण आमच्या घरात सगळे गाणं म्हणत असत. त्याच्यामुळे कसंही असलं तरी ते गाणं कानात घुसायचं आणित्या गाण्यामुळे कवि उपजतचं आयुष्य हे संगीतमय असलं पाहजि हे मला माहित होतं. आणिनकळतचं मी सगळ्या संगीताच्या खोलपणामध्ये उतरलेली आहे. तसंच आपण सर्वांनी उतरावं आणित्याचा मनसोक्त आनंद घ्यावा, अशा दृष्टीने उद्या आपण सगळ्यांनी संगीत ऐकावं. सहजयोगाच्या दृष्टीने संगीत हे फार उपयोगी आहे ते कसं काय आहे, ते तुम्ही जर त्याच्या सूत्रावर येऊन पाहिलं तर तुम्हाला त्याचा आनंद कळेल. हे बाहेरच्या सहजयोग्यांना जास्त साधलेलं आहे. मग कोणीही प्रोग्रॅमधून [program] उठून जाणार नाही. जसं तुम्ही ध्यानाला तासानं तास बसता तसे तुम्ही म्युझिकला [music] सुद्धा तासानं तास बसू शकाल.

1986-03-23, Vocal Concert - Ajit Kadkade, Birthday Celebrations

23 मार्च 1986

Birthday Felicitations

Mumbai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

१६:४३ श्री कडकडे, श्री बयानकर आणि त्यांचे साथीदार या सर्वांचे आपण सर्व सहजयोगांचा तर्फे मी ह्रदयापासनं आभार मानते. [सहजयोगी टाळ्या वाजवतात] आणि इतक्या सुंदर गायनाने, त्याहूनही सुक्ष्म अशा शब्दांनी, त्यांनी इतकं भारावून टाकलाय कथियानात बसावं असं वाटतय. आपल्या महाराष्ट्रात अशे युवक कलाकार आहेत हे पाहून, असं वाटतय की ही परंपरेने आलेली इतकी मोठी वदिया, महाराष्ट्रात तरी जपून ठेवली जाईल.

१८:०१ सर्व सहजयोगांनी, मी आधीच सांगितलंय, शास्त्रीय संगीत समजलच पाहजि. कारण हे ओंकार आहे. आणि जेव्हा तुम्ही शास्त्रीय संगीत त्याची रागदारी ऐकता, तेव्हा आपोआपच चैतन्य वाढू लागतं. आणि ते तुमचा कुंडलीनीत इतकं परिणामकारी असतं. अगदी सहजच ते सगळं घटीत होतं. इतकच नव्हे पण परदेशात जथी जथी सहजयोग [आहे] आज सोळा देशात आहे, सगळीकडे मी त्यांना आपण सगळ्यांनी शास्त्रीय संगीत शकिलं पाहजि म्हणून सांगत असते आणि सर्व लोकांनी ते संगीत शकिल्याचा पूर्ण प्रयत्न केलेला आहे. इतकच नव्हे, तर न समजता ही आत्मयेचं संगीत असल्यामुळे ते सगळे अगदी तल्लीन होऊन जातात. तसच, आज भारतवर्षात जेवढे सहजयोगी आहेत, त्यांनी आपलं शास्त्रीय संगीत पूर्णपणे उचलून धरलं पाहजि कारण ती माझ्या ह्रदयाची गोष्ट आहे. हे आत्म्याचं स्वरूप आहे जे प्रकट रूपाने वाहत आहे. सगळ्या कलाकारांचा मान केला पाहजि आणि कलेचा मान केला पाहजि. सर्व कलेमध्ये संगीत हे उच्च दर्ज्याचं आहे. तेव्हा कोणत्याही प्रकारची टिका वगैरे न करताना, त्याबद्दल आदर ठेवून ते समजून घेतलं पाहजि. म्हणजे सहजयोग अत्यंत सहज होईल, मला सुद्धा.

१९:४३ असो. [श्री माताजी हसतात] आज आपण आमहाला सगळ्यांनी तल्लीन करून दिलं, त्याबद्दल आम्ही आपले फार आभारी अहो. [सहजयोगी टाळ्या वाजवतात]. काल मी नागपूरच्या सर्व मंडळींना, आपल्या तर्फे आभार मानले होते आणि आज परत त्यांनी येऊन इथे जे काही आपल्या कलेचं प्रदर्शन केलं, त्याबद्दल सुद्धा मी त्यांची अत्यंत आभारी आहे. [सहजयोगी टाळ्या वाजवतात]. त्याशिवाय उद्या आपल्या साऊथ इंडियन आलेले चिट्ठीबाबू त्यांचा विशेष अट्ट हा असा की "माँ आपके सामने मुझे जरूर बजानेका है ", ते आलेले आहेत आणि त्यांचही संगीत आपण समजून घेतलं पाहजि. ते ही फार उच्च प्रतची आहे. अशा रीतीने वैरभाव सोडून, जसं आपण सांगितलं सर्व संगीततातलं जे मर्म आहे, ते जर जाणून घेतलं, तर त्यातला आत्मा आपल्याला नेहमीच आनंदित करतो. उद्या सर्व सहजयोगांनी अवश्य आलंच पाहजि. कारण साऊथ इंडियन म्युजिक आहे, म्हणून आम्ही येणार नाही, असं कोणा म्हटलेलं मला चालणार नाही. ते तुम्ही एकदा एका म्हणजे आपल्याला आश्चर्य वाटेल की त्यांच्यामध्ये सुद्धा कर्ती कला आहे. आणि कर्ती मनोरंजक आहे ते. त्याशिवाय आपले धाकडे गुरुजी सुद्धा व्हायोलिन वर उद्या जवळ जवळ एक तास वाजवतील आणि आपल्याला परत मंत्रमुग्ध करतील. [टाळ्या].

२१:३३ मी आपल्याला सुद्धा उद्या सगळ्यांना आमंत्रण देते, कृपाकरुन सर्वांनी यावं आणि ते संगीत ऐकून घ्यावं आणि समजून घ्यावं. त्यांनी आपल्या संगीताची शाकावणी होऊ शकते आणि त्यांच्या हिसंगीताची होऊ शकते. त्यांचे जे, ज्याला आपण [जसं] म्हणतो ताणा आहेत, कविता त्यांचे जे आलाप आहेत, त्याचा जो ढंग आहे, जसं तुम्ही पंजाबी ढंग घेतला, बनारसी ढंग घेतला महाराष्ट्रात, तसाच थोडासा मद्रासी ढंग घेतला तर काही हरकत नाही. आणि तो अत्यंत सुंदर असतो. अशा रीतीने आपल्याला एक समग्रता मिळवता येईल, आणि आपण पारंगत होऊ शकतो त्यात.

तर उद्या सगळ्या सहजयोगांनी, जथी जथी असतील सगळ्यांनी आलंच पाहजि उद्या. उद्याचा विशेष कार्यक्रम आहे, असं समजलं पाहजि. ते इतक्या लांबून तुमच्या आईची प्रतिष्ठा वाढवण्यासाठी, मद्रास वरून इथे आलेले आहेत, ते फार जगत प्रसिद्ध आहेत. त्यामुळे तुम्ही सर्वांनी येऊन त्यांचा मान केला पाहजि.

२२:४१ आपण सर्वांनी येऊन इतके दविस माझ्या वाढदविसाला, चार दविस कोणी मनात नाही वाढदविस [श्री माताजी हसतात], पण चार दविस आपण आपला वाढदविस चालूच आहे अजून, इतका त्रास घेतला, आणि मनापासून इतकं तुम्ही आपलं प्रेम दाखवलं, ते पाहून आईला नुसते डोळे भरून येतात. की बोलणार तरी काय याचा पुढे?

सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद आहे.

टीप: व्हडिओच्या सुरुवातीला असलेले गाणे आहे कैवल्याचा चांद्याला भुकेला चकोर.

गाण्याचे बोल:

कैवल्याच्या चांदण्याला भुकेला चकोर

चंद्र व्हा हो पांडुरंगा, मन करा थोर

बालवयी खेळी रमलो, तारुण्य नासले

वृद्धपणी देवा आता दसि पैलतीर

जन्ममरण नको आता, नको येरझार

नको ऐहिकाचा नाथा व्यर्थ बडविर

चराचरा पार न्या हो जाहला उशीर

' पांडुरंग ' ' पांडुरंग ' .. मन करा थोर

1986-10-05, Navaratri, Shri Gauri Puja

5 ऑक्टोबर 1986

Navaratri Puja

Pune (India)

Talk Language: Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft | Translation (Hindi to Marathi) - NEEDED

1986-10-05 Navaratri, Shri Gauri Puja (Hindi/Marathi)

मराठी भाषा फार चांगली आहे कारण तिला तोड नाही. वशिष्टकरून सहजयोग हा मराठी भाषेतच समजवता येतो. आणायि जया गोष्टी मी हद्दी सांगितल्या त्याला कारण असे आहे की हद्दी लोकांमध्ये तुम्हाला आश्चर्य वाटेल आपल्या संस्कृतीबद्दल फार कमी माहिती आहे. त्यांच्या भाषेतच नाही. त्यांना काही माहीतच नाही. पुण्य म्हणजे काय ते माहीत नाही. तेव्हा थोडेसे हद्दीत बोललेले बरे कारण तुम्हाला सगळे आधीच पाठ आहे, सगळं माहिती आहे. सगळे पाठ आणूनंतर सपाट तसाही प्रकाश आहे म्हणा. पण तरीसुद्धा असे म्हटले पाहजे की आपल्याला फार मोठी संतांची इथे शक्तिवण जी मळिलेली आहे हा एक इतका मोठा आशीर्वाद आहे. त्या आशीर्वादाने संस्कृती म्हणजे काय ते आपल्याला माहिती आहे. पुण्य म्हणजे काय ते आपल्याला माहिती आहे. हे चांगले-वाईट काय ते आपल्याला माहिती आहे. कळतं पण वळत नाही. कळतं सगळं की हे सांगितलेले आहे, वाईट आहे. असा पुण्यसंचय आपण पुष्कळ केलेला आहे. म्हणूनच या पुण्यामध्ये, या पुण्यनगरीमध्ये आपला जन्म झाला हे कबूल, पण तरीसुद्धा इतर लोकांना बघून आपल्याला असं वाटतं की आम्ही पुणेकर म्हणजे काही जास्त श्रीमंत नाही, मुंबईकर जास्त श्रीमंत आहेत. त्यांच्याहून असं वाटतं की मुंबईपेक्षा दलिलीचे लोक अधिक श्रीमंत. त्यांच्याजवळ पैसे जास्त असतात. तिथे दलिलीला तखतच असल्यामुळे तिथे त्यांच्याजवळ मान, बुवा पान, आदर हे सगळे काही बाह्यतः पुष्कळ दिसतं. तेव्हा असं वाटतं केवढे मोठे लोक आहेत हे. ह्यांचे केवढे मोठे पण आमचं काय, आम्ही गरीब अजून. पण तुम्ही पुण्यवान आहात. पण ह्या पुण्यातच असे लोक आहेत देवालाच मानत नाहीत. मोठे मोठे धुरंधर मी पाहिले. मोठे, मोठे वदिवान लोक मी पाहिले ते देवालाच मानत नाही म्हणजे इतके शिष्ट झाले ते. या पुण्यात राहून, या पुण्यनगरीत राहूनसुद्धा लोक इतके शिष्ट झाले. इतकं डोकं त्यांचे खराब झाले आहे की ते म्हणतात की 'देवच नाही.' अहो, तुम्ही देवाला पाहिलंच नाही, देवाला जाणलंच नाही तर तुम्ही इतक्या अरेरावीपणाने कसे म्हणता की देवच नाही म्हणून. आधी बघा तर खरी. एक अनुभव तर घेऊन बघा. त्याच्यात तुमचं काय नुकसान होणार आहे. काहीच होणार नाही. पण तुम्ही स्वतःला जाणलेलच नाही आहे तेव्हा जे सगळे सांगून गेले ते सगळे मूर्ख होते. आम्ही अतःशिष्टाणे. आण आम्ही असे म्हणतो की परमेश्वरच नाही. आण आता तुम्ही परमेश्वर सिद्ध करून दाखवा, नाहीतर आम्ही परमेश्वर मानायला तयार नाही असं जरी म्हटलं तरीसुद्धा त्याला तयारी आहे पण 'आम्ही मानतच नाही परमेश्वर आहे' असं म्हणून कुणी डोळे झाक केली तर अशा माणसाला समजावणं फार कठीण जातं. आण तिशातले बरेच लोक या तुमच्या पुणे शहरात आहेत. बरेच लोक आहेत म्हणजे इतके कुठेच नाहीत, जे उघडपणाने म्हणतात की परमेश्वर नाही. असे इतके लोक कुठेच नाही. इतके तुमच्या पुणे शहरात आहेत. जितके इथे गणपती आहेत आण त्यांच्याहून जास्त मारुती आहेत त्यांच्याहूनही हे महामारुती बसलेले आहेत. अतःशिष्टाणे. आण त्यांना असा पूर्ण विश्वास आहे की आम्ही जे म्हणतो ते अगदी खरं आहे. आम्ही अर्ता हशार लोक आहोत. आम्हाला सगळं शास्त्र माहिती आहे. आम्ही अगदी वदिवान आहोत

आण हे सगळे खोटं आहे. याच्यात काही अर्थ नाही. तेव्हा जथे एवढं पुण्य आहे, तिथे इतका कमळासारखा जो सुंदर सुगंध पसरला आहे तिथे यांचा वक्तृपणा पुष्कळ पसरला आहे आण त्यामुळेच या पुण्यामध्ये लोकांच्या डोक्यामध्ये भ्रंशंती फारच वाढलेली आहे. त्यांना हेच समजत नाही की धर्म आहे खरा की नाही, परमेश्वर आहे कवि नाही. हे मोठे, मोठे धुरंधर, स्वतःला मोठे लीडर म्हणवतात. म्हणा तसे पैसेबसि खूप खातात ते. सगळे करतात. धंदे सगळे करतात. पण ते बरंय. ते म्हणतात आमचा परमेश्वरावरच विश्वास नाही आण धर्मावर पण नाही. आम्ही चांगलेपणाने कशाला रहायचे, कसेही राहिले तर चालेल. आम्ही मॉडर्न झालोत. अशी मंडळी पुण्याला जास्त आहेत मुंबई पेक्षा, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. मुंबईला तरी लोक भितात. इतकं कुणी बोलणारं मी पाहिलं नाही, पण पुण्याला मराठी भाषेत बोलणारे असे अनेक झालेत. परमेश्वराची टगिल करायची. परमेश्वर नाही म्हणून सिद्ध करायचं. परमेश्वरावर मनुष्याने विश्वास ठेवला म्हणजे तुम्ही महामूर्ख आहात, असं कशाला करता ? असे म्हणणारे सुद्धा इथे लोक आहेत. मग असे असल्यावरती, समजा एखाद्या बोट ला एक जरी भोक पडलं तर ती बुडते आण इथे इतकी भोक असल्यावर पुण्याचं काय होणार ? त्यात भर घातली आहे भिकारड्या लोकांनी. भिकारडे लोक म्हणजे असे की सहजयोगात सुद्धा लोक भितात. पुण्याच्या लोकांना बोलवायचं म्हणजे माताजी, पुष्कळसे असेच लोक येणार. तुम्ही बघा. मग त्यांचे कसे करायचे ? म्हणजे भितात त्या गोष्टीला. भिकारडेपणा करायचा. आम्हाला अनुभव इथला असाच आहे. इथे आलं म्हणजे फुकटात जेवायला मळिलं तर उत्तम. माताजी करतात, माताजी पैसे द्यायला तयार आहेत ही एक प्रवृत्ती, म्हणजे मनाची श्रीमंती नाही. आण ही येण्याचे कारण सुद्धा हेच आहे की जे पुण्य पुण्य म्हणून शक्तिवातात, ज्या लोकांनी पुण्य पुण्य करा म्हणून म्हटलेले आहे, जे लोक तुमच्या समोर येऊन प्रवचनं करतात ते स्वतः पैशाच्या मागे असल्यामुळे बाकीच्या लोकांना असं वाटतं की हे तरी काय आम्हाला ब्रह्मज्ञान सांगायला बसलेत. पण स्वतः हे असेच आहेत. तर सर्व जनतेमध्ये या दोन्ही गोष्टींचा परिणाम झालेला आहे. एकतर जे धर्म प्रवर्तक आहेत, धर्माबद्दल जे बोलतात ते स्वतः खातात. 'तुम्हाला काय पाहजि?' असं वचिरतात. 'मुलगा पाहजि ना. चालेल. मग शंभर रुपये द्या. ' आण जर पैसे तुम्ही पन्नास रुपये दिले तर तुम्हाला मुलगी होणार. 'नाही बाबा, शंभर काय, एकशे आठ घ्या पण आम्हाला मुलगाच पाहजि.' कशाला मुलगा. म्हणजे उद्या पैशाला बरा. सुनेने हाकलून लावलेले कुणाच्या लक्षात येणार नाही. पण त्यासाठी म्हणून आम्हाला मुलगा पाहजि. पैसे कमवता असला पाहजि. आण त्याने मग दरदिरता वाढत गेली. आण ती दरदिरता स्वभावातसुद्धा आलेली आहे. आण सगळीकडे तुम्ही रोज, आता हजारो देवळं आहेत, प्रत्येक देवळात गेलं की त्या देवाला पैसे घाला. अरे त्या देवाला काही पैसे समजतात का ? त्यांनी कधी पाहिले आहेत का पैसे काय असतात तो प्रकार ? त्यांना पैसे घाला. देवाला इथे तुम्ही चार पैसे घाला, तिथे पैसा घाला म्हणजे झालं. पूजा करायची म्हणजे काय, एवढा मोठा नारळ आणा. त्यातला आम्ही तुम्हाला एवढा नारळ देतो बाकी सगळे आमच्या पोटात. हे रोज अगदी बघून बघून माणसाच्या मनाची जी शरद्व्या, जचियामध्ये आंतरकिता असायला पाहजि, ज्याच्यामध्ये स्वच्छता असायला पाहजि, ज्याच्यामध्ये विश्वास असायला पाहजि त्याच्याजागी फक्त आता आहे ना देखल्या देवा दंडवत ! बस, त्याच्यापुढे काही नाही. ही एक प्रवृत्ती आल्यामुळे, पैसाच सगळं काही झाल्यामुळे

कसही मळिलं तरी चालेल. मान-पान, स्वतःच्या बद्दल काही आत्मसन्मान ह्याचा कुणाला विचार राहत नाही. आत्मसन्मान नकोच, कशाला, मळिलं ना मग. देतात ना, मग कशाला घ्यायचं ! तर ह्या एका फारच वचितीर परिस्थितीमुळे पुण्यामध्ये सुद्धा जी आपण प्रवृत्ती बघतो ती अशी की एवढ्या पुण्यवान स्थितीमध्ये, पुण्यवान जागेमध्ये साधु-संत दसित नाही. साधुंची लक्षणे दसित नाही. साधु सारखं लोकांचे वागणे दसित नाही. इतक्या साधुला केवढा मान असतो. एखाद्या साधुला घरी बोलवायचं म्हणजे जन्मजन्मांतरीची तुमची तपस्या पाहजि. नाहीतर तो तुमच्या दारात येणार कशाला ? म्हणजे खरा साधु म्हणजे मी. उपटसुंभांची गोष्ट सोडा. तो तुमच्या दारात येण्यासाठी तुम्हाला केवढं तरी पुण्य खर्च करायला पाहजि तेव्हा तो तुमच्या दारात येईल. पण आता उठल्यासुठल्या इथे रस्त्यावरती साधु-संत फिरतात. त्यांच्यामध्ये काही साधुता नाही आण ती साधुता नसल्यामुळे, पुण्यनगरी काय ह्याच्यातील देवळामुळे पुण्यनगरी झालेली नाही, तर ती इथल्या मानवांच्यामुळे झालेली आहे. यांच्या मानवामध्ये कति साधु आण संत आहेत ? कति जणांमध्ये साधुची लक्षणे आहेत ? तर इथल्या लोकांमध्ये जी एक स्वतःची क्वालिटी आहे, स्वतःचे जे एक चारित्र्य आहे ते कसे ? त्यांच्यावर पुण्य अवलंबून असते. ते जर पुण्य आपण कमवलेले असले, आत्मसन्मानाचे तसेच आत्मसाक्षात्काराचे जर आपण पुण्य कमावले आण त्यात आपण आपली वाढ करून घेतली तर इथे काही कठीण काम नाही कारण इथली जमीन फारच सुपीक आहे. पुण्याई साठी सबंध ब्रह्मांडात पुण्यासारखी जमीनच नाही. पण जमीन असली तरी प्लॅटफॉर्मच्या बघियी काही झाडे येणार नाहीत. आण प्लॅटफॉर्मच्या बघि लावून ठेवल्या तुम्ही तर करायचं काय आम्ही ? अतंयंत सुपीक जमीन आहे, पण डोकी सुद्धा सुपीक आहेत इथे की त्या सुपीकपणामध्ये जे जे नघिले आहे ते मी तुम्हाला सांगितले आहे इथे की देवावर विश्वास ठेवायचा नाही. देव म्हणजे कोण ? वाह्यात असं काही म्हणजे अतंयंत कमी दरजाचे लिखाण सुद्धा काही लोकांनी करून ठेवलं आहे. देवाची टगिल करायची. जसं काही त्यांच्या खशिताच बसला आहे देव ! त्याच्याबद्दल काही आदर, काहीसुद्धा नाही. दुसरे लोक जे सांगितले मी की त्यांनी धर्माच्या नावाखाली इतकी कमाई केली. लोकांची इतकी दशाभूल केली. तरहेत-हेचे प्रकार आम्ही पाहिले. इथे पुण्याला मी जेव्हा पहिल्यांदा आले होते, तेव्हा माझ्या प्रोग्रॅमला एक बाई आल्या होत्या. पुष्कळ लोक होते. त्यांच्या अंगात भूत आलं. त्या लागल्या हूं हूं करायला. सगळ्या बायका कुंकू लावायला धावल्या. पहिल्यांदा मी पाहिला हा प्रकार काय मूर्खपणाचा आहे. तिच्या अंगात भूत आलं तिला कुंकू लावयला कशाला धावले ? तिच्या पाया पडायला लागले. लाईटसचे गेले नशीबाने. मी मागच्या दारातून नघि आले, म्हटलं या लोकांना काय सांगावे ? म्हणजे हे सगळे असून महामूर्खपणा सुद्धा आहे. म्हणजे एका बाईच्या अंगात आलं म्हणजे ते अंगात येतं हे त्यांच्या लक्षात येत नाही. अंगात आलं म्हणजे देवी आली. 'अहो, देवी कुणाच्या अंगात येणं सोपं काम आहे का ?' कठीण काम आहे. देवीला झोपू शकतं का कोणतेही अंग. अंगात म्हणे देवी आली आण ही देवी म्हणे नंतर भांडी घासते. लोकांची धुणी धुते आण पैसे मागते आण भिग तिच्या अंगात देवी येते. हा जो धर्मभोळेपणा कवि बाळपेणा म्हणा, पण मी ह्याला महामूर्खपणा म्हणून, हा इतका जास्त आहे की त्याच्यामुळे लोकांना दशाभूलच म्हटलं पाहजि. पण एक तऱ्हेची भ्रंशंती आलेली आहे. आमच्या इथे पुष्कळ अशा लेडीज येत होत्या की त्यांच्या अंगात देवी यायची, सगळे व्हायचं. झीट येऊन पडायचं.

माझ्यासमोर आल्या की झीट यायची त्यांना. म्हणजे प्रोग्रॅमच करणं कठीण झालं होतं. तेव्हा म्हटलं पुण्यनगरीत भूतं कुठून आली बुवा ! अमके बुवा, तमके बुवा असं का ?

मग त्या बुवांनी केलं काय? 'नाही, फक्त अंगारा दिला मला.' 'हो, का! मग तुम्ही काय केलं?' 'मी खाल्ला तो.' झालं. याला म्हणायचे स्त्रीआचार आणि बिराहमणाचार. याच्यामध्ये हे सर्व पुणे बुडून गेले आहे. तेव्हा धर्माचा हा तुम्ही नकाल लावला आणि बाकी परमेश्वराची तर तुम्ही गोष्टच काढू नका. परमेश्वराच्या गोष्टीबद्दल अतशिहाणे बसले आहेत सांगायला की परमेश्वर म्हणजे नाहीच आहे. सायन्स म्हणजे सगळं काही. आता नारळीकर हे पुण्याचेच आहेत. त्यांनी असं सांगितलं की ह्या ज्या संबंध स्पष्टीला जे कार्यकर्ते इथे त्याच्यामध्ये इंटेलिजन्स आहे. त्याला डोकं आहे. ही पहिली गोष्ट त्यांनी सांगितली. सायंटिस्ट आहे तो पण पुण्यातला आहे. त्याच्या डोक्यात आली ही गोष्ट. पण तरी सायंटिस्ट जाणार कुठपर्यंत? बाहेरून तुम्ही जर एखाद्या झाडाची निगा ठेवायची म्हटली आणि जर पानाला तुम्ही पाणी दिलं तर जाणारं का आतमध्ये? फुलाला दिलं पाणी तर जाईल का आतमध्ये? नाही जाणार. तुम्हाला त्याच्या मुळातच पाणी घालायला पाहजि आणि त्याच्या मुळात पाणी घालण्यासाठी तुम्हाला उतरायला पाहजि आणि त्यासाठी तुम्हाला सुद्धा सूक्ष्म झालं पाहजि. ती सूक्ष्मता आल्याशिवाय तुम्ही काहीही कार्य केले तरी ते बाह्यातलं आहे. सगळं बाह्यात राहून जाणारं. पण इतकं बाह्यात आलेले आहे की पुण्यवान शोधून सापडत नाही. मग ते झाल्यावर सगळं काही व्यवस्थित म्हटलं पाहजि की संबंध भूतांचं जरी राज्य म्हटलं तरी ते व्यवस्थित होऊ शकतं कवि सैतानाचं म्हटलं तरी त्याचही होऊ शकतं. व्यवस्थित होऊ शकतं. पण तरीसुद्धा ही भूमी इतकी कडक आहे की कोणीही आलं तरी त्यांना हाकलून लावते, फेकून लावते, जाळपोळ करते त्या भूमीचे हे वैशिष्ट्य आहे. पण हे सगळे असूनसुद्धा एक जर आपण एवढं लक्षात ठेवलं की आपण अशा महान भूमीत जन्माला आलेले आहोत जी संबंध ब्रह्मांडामध्ये पुण्यवान आहे. ह्याच्याहून श्रीमंती काय असणार? ह्याच्याहून मोठेपणा काय असणार? ह्याच्याहून मान-आदर काय असणार? अहो, तुमच्या पुण्याच्या मातीचे एवढे महत्त्व आहे. इथून सगळे लोक पुण्याची माती घेऊन गेले. माहिती नाही. आम्ही लंडनला आश्रम बांधला तर तिथे माती घेऊन आले. म्हटलं, 'ही माती कुठून आणली?' मला म्हणं, 'पुण्याची आम्ही माती घेऊन आली.' त्यांना अक्कल आहे आणि इथे अतशिहाणे सांगतात की देव नाही. आणि ती माती घातली त्यांनी. मी कतिही वरणन करून सांगितलं तरी तुम्ही म्हणाल, 'माताजी, ह्याचा साक्षात् दया.' आता देऊ कसा? कारण ह्या सर्व गोष्टी मध्ये मध्ये असल्यामुळे तुम्हाला ह्याच दसितात कारण ह्या ढोबळ आहेत ना! ह्या बाह्यातल्या आहेत ना! गुरोस आहेत ना! सूक्ष्मातलं दसियाला सूक्ष्म व्हायला पाहजि. तुम्ही सूक्ष्म झाला म्हणजे मी काय म्हणजे ती तुम्हाला सगळं कळेल. म्हणून तुम्हाला सूक्ष्म व्हायला पाहजि. तेव्हाच मी म्हटलं की या पुण्यनगरीमध्ये शक्तीचा संचार झाला पाहजि. आता पैशाचाच वचार इतका तो वचार सोडला पाहजि. शक्तीने लक्ष्मी मळिते, मळिणार. पण लक्ष्मीसाठी आम्ही पूजेला आलो असं जर म्हटलं तर मूळीच मळिणार नाही. लक्ष्मीचा प्रसाद तुम्हाला आपोआप सहज मिळू शकतो. आणि पुष्कळांना मळिला आहे. पण हे लक्षात घेतलं पाहजि की आम्ही इथे घ्यायला काय आलो? शक्ती घ्यायला आलो. शक्ती मध्ये सर्व तरहेच्या शक्त्या असतात. नुसतं महालक्ष्मी कवि लक्ष्मी नाही. लक्ष्मीतून □

महालक्ष्मी, सरस्वतीतून महासरस्वती आणि कालीतून महाकाली हे सगळं मळियायला तुम्ही आला आहात. जेव्हा या तनिही शक्त्यांमध्ये आत्म्याचे स्वरूप प्रगटीत होते, तेव्हा ह्या तनिही महाशक्त्या तुमच्या मध्ये जागृत होतात. तुमच्या हातातून व्हायबरे शनस, चैतन्य लहरी वाहताहेत. नुसता असा हात वर केला तर तुम्हाला लोकांना जागृत करतो. लोक म्हणतील कसलं काय? शक्यच नाही. असं कसं. नुसता हात असा वर केला तर ती म्हणे जागृती. शक्यच नाही. तुम्हालाही अवशिवास वाढू लागतो. खरोखर आम्ही असा हात वर केला तर आमच्या हातून होतं हे वशिष नाही. म्हणजे तुम्हाला आपली अजून कदर नाही आहे. तुम्ही हे समजत नाही की तुम्हाला काय मळिलंय. कति मोठे आहात तुम्ही. तुमच्या हातात नुसती कुंडलनी जशी गणपतीच्या हातात ही शक्ती आहे तशी तुमच्या हातात ही शक्ती दली आहे की नुसता असा हात वर केला तरी कुंडलनी जागृत होते. तर आम्ही कोण आहोत? हे आधी लक्षात घेतलं पाहजि. जर हे तुमच्या लक्षात आलं की आम्ही कोण आहोत? आणि आम्ही योगी लोक आहोत. आमच्यामध्ये योग्यांना कधीही नव्हती अशी शक्ती आहे. आज कति योगी तुम्ही बघा आहेत या जगात. कोणी अशी कुंडलनी जागृत केलेली तुम्ही ऐकलं आहे का कुठे तरी? पुस्तकात? कुठेही नाही. पण तुम्ही करता ना जागृत. तुम्ही रयिलायझेशन देता ना लोकांना! मग ते कसं घडतंय. ते कसं होतंय. पण प्राधान्य जर आम्ही योगी आहोत या एका मुद्दयाला दिलं तर बाकी सगळे मुद्दे आपोआप आतमध्ये बसतात. पण प्राधान्य इतर गोष्टींना आहे. हा एक त्रास आहे. तो जर तुम्ही सोडला आणि प्राधान्य फक्त की आम्ही योगीजन आहोत. आम्हाला योगीजनांसारखे, साधु-संतांसारखे राहायचे आहे. तसंच आम्हाला वागायचं आहे. तशीच आमच्यामध्ये धारणा असावी असा हृदयामध्ये जर वचार ठेवला तर कुंडलनी शक्ती जी आहे ती तुम्हाला कुठल्याकुठे पोहचवून देईल कारण आपल्याला इतकं सहज मळिले आहे. इतर लोकांना फार मेहनत करावी लागते. पुण्याला वशिष करून रस्त्याने एखादा मनुष्य चाललेला असला त्याच्याकडे एखादी नजर गेली तर त्याची कुंडलनी चढते ही गोष्ट खरी आहे. पण जतिकी सहज मळिते ततिकीच त्याची कदर नाही. कमित कळत नाही. वनिमूल्य, वनिमेहनत ही वस्तू मळिल्यामुळे त्याची कमित कळत नाही आणि स्वतःचीही कमित कळत नाही. जर स्वतःची कमित कळली आणि स्वतःची जबाबदारी कळली तर लक्षात येईल की आपण योगीजन, सार्या संसाराचे भले माताजी करायला नघिल्यात आणि तुम्ही आमचे हात आहात. तुमच्या हातून हे कार्य होणार आहे. आपलं वागणं कसं आहे तर सर्वप्रथम आपल्यामध्ये नषिठा पाहजि. सनिसीऑरटी पाहजि. ज्या माणसामध्ये नषिठा नाही, वरपांगीपणा आहे तो मनुष्य सहजयोगात कसा उतरणार. नषिठा पाहजि की आम्ही योगीजन आहोत. पूर्ण नषिठेने आमचा आमच्यावर वशिवास आहे. आम्ही हे कार्य करू शकतो. आमच्या हातून कुंडलनी वाहते. ह्याच्यात काही अहंकाराची गोष्ट नाही. तुम्ही जर म्हणाल की आम्ही हद्दि, मुसलमान, खरशिचन आहोत तर ही खोटी गोष्ट आहे. हे काहीतरी वाह्यातले लावून घेतलेले सर्तफिकिट आहे. तुम्ही कोणीही असू शकता. म्हणजे खरंय ते एकच आहे की तुम्ही योगी आहात. ही तुमची खरी जात आहे. हा तुमचा खरा धर्म आहे. हे तुमचं खरं व्यक्तित्व आहे. आणि त्यात पूर्णपणे वशिवास ठेऊन नषिठेने असा वचार केला पाहजि की ह्या पलीकडे आम्हाला काहीही नको. जे मळियायचे तेच त्याच्या पलीकडे आम्हाला काहीही नको. मग त्याच्यातच सगळे मळितं. त्याच्याच खोलात, त्याच्याच

गहनात, त्याच्याच उत्तरात सगळे तुम्हाला मळितं. पण अजूनही 'माझी आई अशी, माझी बहिण तशी, माझ्या मुलाला हे झालं, ते झालं, नाहीतर आमच्याकडे ही प्रॉपर्टी पाहजि, ते पाहजि. माझ्या भावाचं तसं नीट करून द्या माताजी, माझ्या काकाचं तसं नीट करून द्या.' ते गुंतागुंतीचे प्रश्न. बरं जून आले ते जरा बरे झाले, आता परत दुसरा लॉट आला. त्यांनी सुरु केला तोच प्रकार. 'माझ्या आईला बरे नाही, माझ्या वडलांना बरे नाही. अहो, सगळ्यांना आई-वडल आहेत. ते बरे आहे म्हणा एका अर्थाने, पण सहजयोगाला कधीकधी बाधक होते कारण सगळं लक्ष दुसरीकडे. जर तुम्ही ठीक झाले तर तुमचे आई-वडल सगळे ठीक होतील. पण तुम्ही स्वतः ठीक व्हायला तयार नाहीत आणि तुमची अशी इच्छा आहे की सगळ्यांना माताजींनी ठीक करावे. म्हणजे या गोष्टी इतक्या गहनातल्या आहेत. त्या गहनतेत उतरतांना लक्षात ठेवले पाहजि की आपण गहन आहोत की नाही? आपल्यामध्ये काही गहनता आहे की नाही? नाहीतर आपण संपूनच जाणार. एखाद्या वहीरीत जर तुम्हाला उतरायचे असले तर तुम्हाला सुद्धा त्याची पूर्ण मर्यादा माहिती असायला पाहजि. जर तुम्हाला पोहोताच येत नसलं तर वहीरीत कशाला जायचं? तुम्ही संपून जाणार. त्या गहनतेत उतरणासाठी जी नषिठात व्यक्ती पाहजि ती मी आहे का? ते मी मळिलं आहे का? असा वचार केला पाहजि. पण नाही माझ्या आईला बरं करा. अहो, तुमच्या आईला बरं करुन तुम्हाला काय मळिणार आहे? स्वार्थच समजायचा आपला. काय मळिलं तुमच्या ते आईला बरं केलं म्हणजे. ती उठल्याबरोबर परत तुम्हाला रागवायला लागेल. डोक्यावर पदर घे नाहीतर हे कर, कर. बायकांचं असतं ना काहीतरी. नाहीतर बापाला बरं करं. कशाला? परत तो आणखीन तुम्हाला त्रास देणार. देणार असं नाही, पण माझं काय म्हणणं की अत्यंत वरपांगीपणाने आपण बघतिलं तर हे असे त्रास होतात. पण गहनतेत बघतिलं की मी माझाच भाऊ, मीच माझी आई आणि मीच सगळं काही आहे. मला तुम्ही बरं करा. मी ठीक होऊ दे. माझं भलं होऊ दे. तुमच्यातच सर्व काही बसलेत तर ते सर्व काही ठीक होणार. सगळे जर तुमच्या शरीरात वास करतात तर तुमचं जर बरं झालं तर ते बरे होणार. तेव्हा अशा वरपांगी, कषुल्लक, कषुदर वस्तुंतरी आपलं चिंत ठेवून तुम्ही एवढं मोठ्ठ गमावू नका. एकतर पुण्याच्या नगरीत जन्माला आलात. केवढं पुण्य कमवले असेल ते. केवढं पुण्य कमवून तुम्ही या पुण्यनगरीत जन्माला आलात आणि इथे जन्माला येऊन आता ते घालवायचे आहे का? आणि या धर्माच्या बाबतीतसुद्धा डोकं लक्षात ठेवलं पाहजि. ह्याला काही धर्म म्हणता येतो का? ज्याच्या सगळ्या वरपांगी गोष्टी तो धर्म खरा, ज्याच्यामध्ये मनुष्याला शांती मळिते. तो धर्म खरा ज्याच्यामध्ये मनुष्याला सत्य मळितं. तो धर्म खरा ज्याच्यामध्ये मनुष्य एक पुण्यवान आत्मा होवून सगळीकडे प्रेम संचारतो. तो खरा धर्म आहे. बाकी धर्म म्हणजे थोडां आहे. आणि आजकालचे सर्व धर्म तर एकाहून एक बरे आहेत. मला तर आजपर्यंत एकही धर्मगुरू भेटला नाही जो आत्मसाक्षात्कारी आहे. अहो, म्हणं 'आम्ही धर्मगुरू' असं का! आणि कुंडलनी तिथे खाली दबून बसलेली. तुम्ही कसे धर्मगुरू? कोणत्या धर्मात सांगितलेले आहे की आत्मसाक्षात्कार झाल्याशिवाय कोणाचे गुरू होऊ शकता? असे अधमी लोक आज धर्मावरील येऊन बसलेत आणि स्वतःला धार्मिक म्हणवतात. त्या धार्मिकतेचा काहीही फायदा नाही. त्याने मनुष्य क्रूर, राक्षसी, भयंकर तरी होईल कवि अगदी दबबू, घाणेरडा वचित्तर तरी होईल. त्यातून चांगुलपणा कधीही नघिणार नाही. हे अगदी मला दसितंय. जेवढे आजकालचे धार्मिक

लोक मी पाहिले त्यांचा हा प्रकार. इथे बघा, तुम्ही इंग्लंडच्या लोकांना बघा दारू पळिऊ धूत. कशाला म्हणे? आम्हाला आता चरचला जायचंय म्हणून आम्ही दारू प्यायलो.. 'दुसऱ्याचे कशाला बघायचं स्वतःचरच बघा. आपल्याकडे हद्दि धर्मातला प्रकार. नंतर आणखीन आहेत ना खरशिचन लोक कामातून गेलेत. मुसलमान, त्यांची वाट लावली त्यांनी. भांडत बसलेत, जगभर भांडतात. शीख लोक ते तिकडे मूर्खपणा करताहेत. कोणत्या धर्मात सांगा लोकांचे डोकं ठीक आहे? सगळ्यांची डोकी खराब आहेत. आपण कशाला त्या मूर्खाबरोबर लागायचे? कोणी तरी आपल्या हृदयाला शांती दिली का? सर्व धर्मांमध्ये हा प्रकार असल्यामुळे हे सगळे धर्म 'सर्व धर्माणाम परतिग्यजू, मामेकं शरणं रजः' म्हटलं आहे एवढ्यासाठीच. जो खरा धर्म आहे तो घेतला पाहजि. आता एवढे मोठे मोठे झाले हे सगळे. खरसित काही कमी नव्हते. एवढे मोठे आहे तुम्हाला माहितीच आहे. कृष्ण काही कमी होते. राम काही कमी होते. एकेक अवतरण झाली. मोहम्मद साहेब काही कमी होते, नानक साहेब काय कमी होते. पण त्यांचा मात्र ठिकाणा लावून ठेवला सगळ्यांनी. मी कोणत्याही धर्माची साथ द्यायला तयार नाही आता. सगळ्यांना बघून ठेवलंय. सगळे एकाहून एक मूर्ख आहेत. देवाच्या नावावर मूर्खपणा बघतिलं. आणि ह्यांना अशी सजा मळिणार आहे, ह्या जन्मातच मळिणार आहे. ज्यू आहेत ते दुसरा नमुना आहे, मुसलमान आहेत तो तिसरा नमुना, खरशिचन

लोक आहेत ते चौथा नमुना, हिंदू लोक आहेत ते दुसरा नमुना, जैन तो तर काय वचिरायलाच नको. या सर्व धर्मात नुसते थोतांड, वरपांगीपणा आणि खोटेपणा इतका पसरवलेला आहे आणि पैसे बनवणे. मुसलमान लोकांच्यामध्ये पाच वेळा नमाज पढायचे. बस, नमाज पढले म्हणजे झाले. आणि त्याच्यानंतर वाटटेल ते धंदे करा. हा देश त्याच्याशी भांडतोय, तो देश त्याच्याशी भांडतोय पण सांगायची सोय नाही. मोहम्मद साहेबांनी सांगितलेले आहे की अशी वेळ येणार आहे त्याला ते कयामा असे म्हणतात. अशी वेळ येणार आहे ज्यावेळेला मनुष्याचे पुनरुत्थान होईल, पुनरुत्थानाची जेव्हा वेळ येईल तेव्हा त्यांचे हातपाय बोलतील, साक्षी देतील हे सहजयोग सगळे सांगून गेलेत. ते ही म्हणत असतील काय मूर्खांना सांगून गेलो मी. कोण मुसलमान आपल्याकडे येणार आहे. आलेत म्हणा आता. अशी धर्माची आपण वाट लावली आहे. देवळात जाऊन बघा. परवा एक मुलगा आला होता. तो गांज्या घेतो. म्हटलं तुला कुठे मळिला हिंदुस्तानात गांजा ? महालक्ष्मीच्या देवळात म्हणे पुजारी कडे असतो. असं का? अगदी खरी गोष्ट आहे. अहो, खरी गोष्ट आहे. महालक्ष्मीच्या देवळात, ते ही आणखीन कुठेही नाही. आता या पुजार्याला कुठे ठेवायचे सांगा ? नरकात तर अशा लोकांना जागा नाही. आणखीन काही तरी एक बनवावे लागेल त्यांच्यासाठी. महालक्ष्मीच्या देवळात बसून गांजा वाटतोय आणि विकितोय. म्हणजे देवळात कोणी जाणार नाही पोलिस पकडायला. गेलाच तर त्याच्याविरुद्ध अॅक्शन घेतील की 'आमच्या देवळात आलास तू.' पण देवळात बसून तुम्ही गांजा विकिता त्याला काही मज्जाव नाही. अशा सर्व धर्माधर्मांमुळे पुष्कळांनी सांगितलं देवच नाही आहे. अहो, धर्मांध कुणी असलं म्हणून धर्म नाही? देवाच्या नावावर कुणी पैसे कमवले म्हणून देव नाही? तेव्हा तुम्हा लोकांना खूप गहन उतरायला पाहजि. तुमचं आयुष्य असं झाले पाहजि की लोकांनी म्हटलं पाहजि की हे खरे धार्मिक, यांच्यामध्ये

खरा धर्म आहे. आम्ही धर्माला सहजयोगात जाणलंय. सहजयोगामध्येच आम्ही समजलो धर्म काय. साक्षात्कार ही एक घटना आमच्यात घटित झालेली आहे. काही खोटं नाही आहे. पण ते सांगण्यासाठी, समजवण्यासाठी सुद्धा तुम्ही गहन उतरायला पाहजि. तुमच्यात गहनता आहे. जर तुम्ही तुमच्यात ती गहनता आणली नाही तर मात्र लोकांच्या समोर सांगतांना लोक म्हणतील 'राह द्या. आम्ही पाहिले आहेत तुमचे सहजयोगी कसे आहेत.' तेव्हा सगळ्यांनी त्या गहनतेकडे लक्ष ठेवले पाहजि. वरपांगी करायचे नाही. वरतीवरती दाखवायचे नाही. नसते तमाशे करायचे नाही. मला सगळ्यांचे समजते. पूजेला शुद्ध मनाच्या लोकांनी बसायचे. नाहीतर बसू नये. शुद्ध मन करून बसायचं. बेकार आहे. मी एवढी मेहनत करून फायदा काय? जर तुमची दगडाची मनं आहेत तर त्याच्यात काय परतबिंबी येणार? मन अगदी शुद्ध करून बसा. नरिगस आणि प्रेमात बसायचे आणि मिळून घ्यायचे. जे मळियायचे आहे ते मळियायला तुम्ही इथे आलात. वेळ व्यर्थ घालायला तुम्ही इथे आला नाहीत हे लक्षात ठेवायचे. इथे खरा धर्म जागृत करण्यासाठी आणि सत्य आपल्यामध्ये प्रकट करण्यासाठी तुम्ही इथे आलेले आहात. त्याच्यासाठी तुम्ही शक्तीची पूजा मांडलेली आहे. आजची शक्तीची शिष आहे कारण ह्यावेळेला शक्ती ही गौरी स्वरूप आहे. गौरी म्हणजे पूजा साक्षात कुंडलिनी. ती कौमार्यावस्थेत आहे. त्या कौमार्यावस्थेत तुम्ही तिची पूजा मांडलेली आहे. कौमार्याचा अर्थ असा आहे अबोधता, इनासन्स. त्याची जागृती. जसा गणपती, तशीच शक्तीची जी कुमारी अवस्था आहे ते गणपतीचे वरदान आहे. तेव्हा मनामध्ये असा वचिर करून कर्ती नरिलसता कवि ती नर्मिलता आमच्यामध्ये प्ररणपणे रुजली पाहजि. आतून बाहेरून आम्ही एक स्वच्छ झालो पाहजि. त्या गहनतेत आपण आज पूजा करुयात.

1986-11-01, Diwali Puja

1 नोव्हेंबर 1986

Diwali Puja

Pune (India)

Talk Language: Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft | Translation (Hindi to Marathi) - NEEDED

Diwali Puja (Hindi/Marathi). Pune (India), 1 November 1986.

मराठीत म्हणतात, 'त्याला पाहजे जातीचे,' आणि जात कोणती, तर सहजयोगाची. आपली एकच जात आहे. आपली जात एक आहे. असे म्हणतात, 'या देवी सर्वभूतेषु जातरूपेण संस्थिता।' सगळ्यांच्यामध्ये आहेत जाती. अनेक जाती आहेत. देवीने अनेक जाती केल्या. एक अशी जात आहे, की जे लोक परमेश्वराला वचिरासुद्धा नाही. ती एक जात आहे, जाऊ देत. दुसरी एक जात आहे, जे नेहमी परमेश्वराच्या वरिधात असतात. ती एक जात आहे, जाऊ देत. तिसरी एक जात आहे, ज्यांना भलते धंदे जास्त आहेत आणि परमेश्वर नको. ते ही आहेत, जाऊ देत. असेही लोक आहेत जे परमेश्वराच्या नावावर नुसते कर्मकांड करत बसले आहेत. अनेक जन्म केले आणि अजूनही करतच आहेत. त्यांचं ते ही सुटत नाही. कतिही सांगतिलं तरी सुटत नाही. जाऊ देत. ते ही आहेत. त्याहून असे ही लोक आहेत की जे खरोखर परमेश्वराला शोधत आहेत. त्यांची बुद्धी त्याबाबतीत अगदी शुद्ध आहे आणि स्पष्ट रूपाने त्यांना दसितय की परमेश्वर मळिवण म्हणजे काय! हे लोक आपल्या जातीतले आहेत. आपल्या जातीत येऊ शकतात. प्रत्येक माणसाशी सहजयोग वर्णता येत नाही. सहजयोगाला समजण्यासाठी सुद्धा एक विशेष पद्धतीचे लोक पाहजित. सहजयोगी सहजयोग मळिल्यानंतर सर्व तर्हेच्या लोकांना जाऊन भडितात. काही श्रीमंत माणसं असतात. 'माताजी, ते फार श्रीमंत लोक आहेत. तुम्हाला भेटायची इच्छा आहे.' 'बरं मग पुढे काय!' 'ते म्हणतात आम्हाला एकदा माताजींना भेटू द्या.' 'मग त्यांना काय पाहजि?' 'काही नाही, ते भेटायचं म्हणतात.' 'मी म्हणते, 'अहो, राहू देत, त्यांना अजून थोडसं बघू द्या.' लोकांना समजत नाही, असं कसं माताजी म्हणाल्या? एवढे श्रीमंत आहेत. कारण त्या लायकीचे नाहीत ते. पैसे आले म्हणून पॉलिटिशियन आहेत. तुम्ही भेटा. म्हटलं, दडून नमस्कार! मला वेळ नाही. एक साथी बाई आली तर माताजी लायकी येत नाही. दुसरे लोक आले. म्हणे, फार मोठे उठून आल्या भेटायला. हे असं कसं? अहो, जे तुम्हाला साथे दसिते, सामान्य दसिते, तेच आम्हाला असामान्य वाटते त्याला आम्ही तरी काय करणार? आमचं जसं डोकं आहे तसेच आम्ही चालणार आहोत की नाही! तसेच सहजोगाचं सुद्धा डोकं असायला पाहजि. बेकारच्या लोकांकडे आपला वेळ देवू नये. जी मंडळी परमेश्वराला शोधत आहेत आणि जी परमेश्वराच्या चरणी जायला, लीन व्हायला तत्पर आहेत, अशाच मंडळींकडे जावे. आता हा दीप तुम्ही लावला आणि इतकं दवि लावले, पण समजा एखाद्या दारूड्या माणसाला दवि दाखवला कवि जाला भुतं लागली आहेत अशा माणसाला दवि दाखवला, तर तो तुम्हालाच खायला धावेला. तर त्याला दवि दाखवण्याची गरज काय? जगात पुष्कळ लोक आहेत जे खरोखर जाणतात की ते अंधःकारात आहेत आणि त्यांना परमेश्वराला भेटायचे आहे. पण असे ही पुष्कळ लोक आहेत, की देवाला कशासाठी भेटायचं तर आम्हाला काही तरी त्यातून भौतिक लाभ झाला तर बरं होईल. आता सांगायचं म्हणजे असं की भौतिक लाभ होतो, त्याबद्दल शंका नाही. आज इकडे लक्ष्मीपूजन आपण इथे करीत आहोत त्याला हेच कारण

आहे, की जी पुण्याची अलक्ष्मी आहे त्याला तोंड दिलं पाहजि. त्याच्यावर मात केली पाहजि. त्याच्याशिविय पुण्यातली, या पुण्यभूमीतील अलक्ष्मी जाणार नाही. त्यातलं मुख्य कारण काय असलं पाहजि बरं ! अलक्ष्मी असण्याचं मुख्य कारण म्हणजे पुण्याला जितकं मारूती आहेत आणि जितकं गणपती आहेत. तथि इतके लोक जाऊन बसलेले आहेत, की ह्या सगळ्यांची आधी उचलबांगडी केली पाहजि. हे लोक जे मधे बसून देवाच्या नावावर पैसे खातात आणि तुमच्या डोक्याला टळि लावतात, ते टळि लावणं बंद केलं पाहजि. 'मोठे कठीणच काम दसितं माताजी हे!' आहेच, पण सहजयोगात इलाज आहेत ह्या लोकांचे. अनेक इलाज आहेत. ते इलाज आपण केले पाहजित. शकिलं पाहजि. पण हे लोक इथे बसून सगळ्यांची आज्ञा चक्रं खराब करतात, त्या आज्ञा चक्रावरून प्रहार करून जो मनुष्य जागरूक असेल त्याला सुद्धा नष्ट करतात. तेव्हा हे साथे दसिणारे लोक आहेत त्या लोकांकडे लक्ष दिलं पाहजि. ज्या देशांमध्ये हे असले लोक कार्यान्वित असतात, त्या त्या देशांमध्ये गरबी येते. कारण ही सगळी मंडळी प्रेतवदिया आणि समशानवदिया ह्याची कार्य करीत असतात. बसतात देवाच्या देवळात. त्यांना देवाची काही भीती नसते. देवाच्या देवळात बसून प्रेतवदिया आणि समशानवदिया करतात. कोलकाताला मी गेले. तेव्हा तथिली स्थिती बघून मला वाटलं आता इथे सहजयोग होतो की नाही होत. जो मनुष्य आला त्याला बघते तर काही ना काही तरी बाधा! गरबी म्हणजे इतकी झालेली आहे कोलकाताला, इतकी गरबी आहे, की एखादे उजाडलेले मोठे गाव असावे आणि अशी अनेक गावं मळिन एखादा जर प्रांत तयार केला, ती कोलकाताची स्थिती आहे. त्या लोकांना मी वचिरालं, 'तुमचं असं कसं? तुम्ही गेले होते का?' 'हो, म्हणे, 'आम्ही दीक्षित आहोत.' तथि दीक्षित नाही म्हणत दीखित म्हणतात. सगळी मंडळी दीखित. इथून तथिपर्यंत सगळे दीखित लोक. म्हणून दीखित बरोबर दुःखी लोक असणारच. पण त्यांना सांगायची सोय नाही, की बाबा रे, तुम्ही हा दीखितपणा करीत आहात हे बरोबर नव्हे. हे लोक सगळे उपटसुंभ आहेत. बरं नुसते पैसे घ्यायचे असते तर हरकत नाही. पण त्याशिविय जे नाना प्रकार ते करतात, ते म्हणजे अत्यंत जालीम आहेत. प्रत्येक देवस्थानी असा गोंधळ असतो. प्रत्येक देवस्थानी! तुम्ही जेरूसलेमला जा, नाहीतर मक्क्याला जा आणि नाही तर महालक्ष्मीच्या देवळात जा. प्रत्येक ठिकाणी हे प्रकार आपण करतो. त्याने अलक्ष्मी येते. लक्ष्मीचं असं आहे, की इकडून बाधा आली की ती चालली बाहेर. दुसरी गोष्ट व्यसन. व्यसनाच्या अधीन असल्यावरती लक्ष्मी कधीही घरात राहणार नाही. असं म्हणतात की, 'इकडून बाटली आली की तिकडून बाई चालली बाहेर.' नुसतच बाटलीच नाही. अनेकतर्हेची आपल्याला व्यसनं आहेत. आता सहजयोगाने सर्व व्यसनं सुटतात. ही गोष्ट खरी आहे. थोडीशी जर अशी मेहनत केली तर सर्व व्यसनं सुटतील. जर व्यसनं असली तर लक्ष्मी तर जाणारच, पण यशसुद्धा आयुष्यात कधी येणार नाही. तुमचं जे यश आहे तेसुद्धा संपुष्टात येणार, लक्ष्मी गेल्याबरोबर. राजलक्ष्मी गेली, गृहलक्ष्मी गेली, कोणत्याही नादाला जर मनुष्य लागला, कोणत्याही मोहाला जर मनुष्य बळी पडला, तर लक्ष्मी घरातून उठते. ती घरात टकिणार नाही. तुम्ही कतिही दवि लावा, पण ती काही आत येणार नाही. कारण तुम्हाला दसित नाही काय आहे ते घरात. तिला दसितं, तेव्हा ती बाहेरच्या बाहेरच राहणार. तुम्ही कतिही मेहनत केली, तुम्ही कतिही लक्ष्मीची आरती केली, सुक्त म्हटली, काहीही केलं, काही फायद्याचं नाही. उलट सांगणारे जे आहेत त्यांचे खसि भरत आहात

तुम्ही. हे करा, ते करा, त्यातच तुमची सगळी स्थिती होणार. तेव्हा पहिल्यांदा असे काही जे वचिर आहेत, ज्याने आपण ह्या अशा लोकांच्याकडे जातो कवि वाममार्गाकडे जातो, ते वचिर आपण टाकून दिले पाहजि. आता तुम्ही असे म्हणाल, तुकारामांच्याकडे काही लक्ष्मी नव्हती. असं कसं. तुकाराम काही श्रीमंत नव्हते. असे तुम्ही म्हणाल. आता वरून बघतिलं तर तुकाराम श्रीमंत नव्हते असं दसिलं. सगळ्यांना असं वाटेल, त्यांच्याकडे दागदागिने नव्हते, काही नव्हतं मग लक्ष्मी कशी? त्यांच्याकडे काही लक्ष्मी नव्हती. पण कति श्रीमंत होते हे बघायचं असलं तर त्यांच्या चरित्राकडे बघा, जेव्हा शिविजी महाराज सगळे दागदागिने घेऊन त्यांच्या दारावर पोहोचले. तेव्हा त्यांनी शिविरायांना सांगितलं, 'आम्ही शेतकरी. आम्हाला हे करायचं काय ? हे तुमच्याजवळ राहू द्या. तुम्ही राजे लोक तुम्ही वापरा हे.' म्हणजे केवढा श्रीमंत असला पाहजि हो तो ! आपल्याकडे असा एखादा श्रीमंत बघा, जो फार मोठा श्रीमंत असेल, त्याला जर तुम्ही एखादा दागिना द्यायला गेला तर त्याला मोह होईल की नाही. असा कोणताही श्रीमंत मला दाखवा ज्याला मोह होणार नाही. एक आमचं सोडून द्या. बाकीचे. ज्याला मोह वाटतो, जो अशा गोष्टीकडे लक्ष देतो, आणि हे मला मळिलं पाहजि, ते मला मळिलं पाहजि. हा मूलखाचा भिकारी झाला आणि श्रीमंत लोक जास्तच असतात भिकारी! एक दोन पैशाची कुठे वस्तू राहिली, तर 'अरे एक दोन पैशाची वस्तू राहिली,' म्हणून धावत येतील परत. म्हणजे श्रीमंत आहेत का भिकारी आहेत हे कोणी ठरवायचं. तेव्हा जे लोक मनाने श्रीमंत आहेत ते खरे श्रीमंत आहेत सहजयोगात. ज्या लोकांच्या घरी जावं, तथि घरात काही नसलं तरी सुद्धा प्रेमाने, 'माताजी, आमच्याजवळ जे आहे ते एवढेच आहे. आम्ही तुमच्यासाठी काही केलं नाही. थोडी भाकरी आहे. घेता का?' केवढा श्रीमंत वाटतं ते ! जे घरात होतं नव्हतं ते आपण पुढे ठेवलं. ते प्रेमाने, गोड मानून खायचं. त्यात खरी श्रीमंती त्यांची दसून येते, की जे आहे घरी ते सगळे पुढे आपण ठेवलं. तेच एखाद्या श्रीमंताच्या घरी जा. अर्थ बंद करून ठेवतील. 'तुम्ही घेता का चहा?' घेत असला तर घ्या. नाही तर ठीक आहे. नसेल घेत तर परत. हे कसले श्रीमंत! त्या शबरीने रामाला जी बोरं आणून दिली, रामाला काय खायला नव्हतं की काय? त्या बोराचं त्यांनी एवढं महत्त्व केलं. त्यातच सदिध होतं की एवढी श्रीमंत ही शबरी! पाहुणचाराला आले तर त्यांनी तथि मान ठेवून उष्टी बोरं खाल्ली. ही अशी श्रीमंती जी आली ती खरोखर लक्ष्मीची श्रीमंती आहे. पैसा असो वा नसो मनुष्य श्रीमंत असू शकतो. आपल्या बादशाहीत राहू शकतो. पण चला सहजयोगात ते ही मना आहे. तुम्हाला आम्ही कोणी शबरीच्या स्थितीला नेत नाही. सहजयोगात लक्ष्मी ही मळिणारच. म्हणजे अगदी लक्ष्मीच! ती सगळ्यांना मळिणार त्याबद्दल शंका नाही. त्याला एवढ्यासाठी नाही की तुम्ही भिकारी आहात. पण जगाला दसिलं पाहजि. जर जगाला असं दसिलं, की तुम्ही सहजयोगात येऊन गरीब झाले तर कोणी सहजयोगात येणार नाही. त्यांना प्रलोभन देण्यासाठी लक्ष्मी तुम्हाला दलीच पाहजि. त्याबद्दल शंका नाही. त्याशिविय त्या आंधळ्यांना दसायचं नाही. म्हणून लक्ष्मी दलीच पाहजि आणि मळिणार. नाभी चक्र उघडल्याबरोबर लक्ष्मी मळिू शकते. पण नाभी चक्रामध्ये लक्ष्मीचं जे स्थान आहे, त्यातलं पहिलं गृहलक्ष्मीचं स्थान आहे. आपण असेही म्हणू की तुकारामाची बायको म्हणजे अगदी जहाल बाई होती. जरा नम्र असती आणि देवाला तनि मानलं असतं तर कदाचित त्यांच्या घरी लक्ष्मी आली असती. तर घरातील गृहलक्ष्मी ☐

कशी आहे त्याच्यावरून लक्ष्मी येणार. तिला जर बाधा असती आणि नवरा तथि बाधितपणालाच बळी जात असला तर घरात कधीच लक्ष्मी राहणार नाही. पण ती जरी बाधित असली आणि नवऱ्याने सांगितलं, की ही तुझी बाधा गेलीच पाहजि कवि नवरा दारू पति तरी ही बाई आपली पतिव्रता बनून, 'दारू पाहजि ना तुला माझे दागिने' 'बरं,

मग.' 'माझ मंगळसूत्र घे. जे पाहजि ते घे तू. मी पतविरता आहे फार मोठी!' अस म्हणून आणखीन घे तू. त्याला नरकात ढकलत असते. अशांच्या घरी कधीही लक्ष्मी राहू शकत नाही. गृहलक्ष्मी म्हणजे एक तेजस्वी स्त्री असायला पाहजि. तिचं असं आयुष्य असायला पाहजि, की जिला बघून पुरुषाला ही वाटलं पाहजि की 'काहीतरी घरात आहे बरं का! काहीतरी असं तसं आमही वेडवाकडं केलं तर चालायचं नाही घरात.' पूर्वी पुरुष लोक कशामुळे? आरडाओरडा करून नाही झालेला. पण एक त्या बाईच्या तेजस्वितेने असेल. तिची उदात्तता, तिचं गांभीर्य, तिची बायकांना 'मालक' म्हणत असत, 'साहेब' म्हणत असत. एक दरारा असायचा अशा बायकांचा. तो दानशूरता, तिची नशिवा, तिची सेवा, तिचं प्रेम ह्या सगळ्या गोष्टींनी त्या बाईला एक प्रकारची तेजस्वता आणणारी दिली आहे. ती गोष्ट सुटून आजकाल गृहलक्ष्मी म्हणजे, त्याला नाव म्हणजे, आजकालच्या गृहलक्ष्मीची कशाशी तुलना करायची तेच मला समजत नाही. कारण त्यांच्या डोक्यात काय आहे, तेच कळत नाही मला. नवऱ्याची, कवि घरातील मुलांची, सासू-सासर्यांची, सगळ्यांची सेवा केली पाहजि. हे कबूल. पण त्याचा अर्थ असा नव्हे की त्यांच्या घाणेरड्या गोष्टी, त्यांच्या मूर्खासारख्या गोष्टी त्याला मान्यता द्यायची कवि त्यांना खुश करण्यासाठी वाटले ते काम करायचं. वाटले त्या मार्गाने जायचं. वाटले तसं वागायचं. 'मग नवरा आहे, माताजी.' 'मग काय झालं?' 'नवराच आहे.' 'असं का!' नवरा आणतुम्ही.... सांगत नाही मी, पण समजलं तुम्हाला. ह्या गृहलक्ष्मीची स्थिती एखाद्या कमळासारखी असायला पाहजि. कमळ हेच गृहलक्ष्मीचं स्थान आहे. नेहमी पाण्यावर, सुगंधित, अत्यंत नाजूक आण लक्ष्मीला संबंध आधार अशी असणारी. ही कमळासारखी व्यक्ती असायला पाहजि. ती राजलक्ष्मी असायला पाहजि. दारोदार भीक मागणे, 'आज द्या हो तुमची साडी नेसायला म्हणजे बरं होईल.' 'कुठे नघिलात तुम्ही?' 'नाही मला दाखवायचं आहे लोकांना असं.' कोणत्याही प्रकारची खोटी धमेड कवि कोणत्याही प्रकारचा लपंडाव, त्याची एक आदर्यता, त्याची एक ऐत ही स्त्री मध्ये असली म्हणजे तिच्यात राजलक्ष्मी वसिजमान होते, (जणू तिला असं वाटतं). खरोखर लक्ष्मीपूजन म्हणजे स्त्रियांवरच लेकवर द्यावे लागत आहे, असं तुम्हाला वाटत असेल. पण तशी गोष्ट नाहीये. तिसरी म्हणजे गजलक्ष्मी. गजलक्ष्मी म्हणजे, आपले जे गणपती आहेत, गणपतीचे म्हणजे जे विशेष स्वरूप आहे, म्हणजे तो अत्यंत नशिवा आहे. तसं नशिवाप असायला पाहजि. (गणपतीला) अत्यंत तीक्ष्ण बुद्धी असूनसुद्धा. जसं हत्तीला हे समजतं की चांगलं काय आण! वाईत काय! सुबुद्धी म्हणजे अगदी तल्लख आहे त्याची. चालतांनासुद्धा धावतपळत चालणार नाही. पुष्कळशा बायकांना मी बघते त्या बायकांसारख्या चालतच नाही, घोड्यासारख्या चालतात. आण एवढी धावपळ, हे धर रे, ते धर रे, हे धाव रे, ते धाव रे. मला परवा कोणीतरी प्रश्न वचारला, 'लहान मुलांना बलड कॅन्सर कसा होतो?' म्हटलं, 'त्यांच्या आईला जाऊन बघा. ती धावपळी असेल.' धावपळ करणाऱ्या ज्या बायका आहेत त्यांच्याकडे गजलक्ष्मी असू शकत नाही. पण त्याचा

अर्थ असा नाही, की काही करायचं नाही. जे करायचं ते सुबक आण सुंदरतेने करायचं. एवढा मोठा हत्ती आहे, त्याला जेव्हा लक्ष्मीला हार घालायचा असतो, सोडेत व्यवस्थित घेऊन, गळ्यात कसा व्यवस्थित घालतो आण जरासुद्धा कुठे स्पर्श होऊ देत नाही. ही सुबकता त्याला सुगुण असं गृहिणी म्हणतात, ती यायला पाहजि. आता हे सगळं जरी झालं तरी जर पुरुषांना बायकांची इज्जत नसली आण ह्या गोष्टीची इज्जत नसली तर घाणेरड्या बायकांच्या मागे ते धावतात कवि रस्त्यावरच्या बायकांना महत्त्व देतात कवि एखाद्या जबरदस्त बायकोला ते घाबरतात. तर अशा पुरुषांच्या घरी लक्ष्मी राहू शकत नाही. जे आपल्या पत्नीला, जी सुपत्नी आहे, तिला त्रास देतात त्यांच्या घरी लक्ष्मी राहू शकत नाही. पुरुषांना असं वाटतं जेवढी काही अब्रू वगैरे आहे ती बायकांनाच असते, पुरुषाला काही अब्रू वगैरे नसते. तो कसाही वागला तरी तो धार्मिकच असतो. त्याला असं वाटतच नाही की दुसऱ्यांकडे वाईत नजरेने पाहणे हे अधार्मिक आहे. असं पुरुषाला वाटतच नाही, म्हणजे रयिलायझेशनच्या आधी. सहजयोगानंतर तुमचे डोळेच असे फरितात उलटे. तुमच्या डोक्यातच हे वचार येत नाहीत. हे मोहाचे वचार येत नाहीत असेच डोळे फरितात. म्हणजे ह्या सगळ्या लक्ष्मी तुमच्यामध्ये जागृत झाल्या! कुठेही उभे राहिलात तरी तुमचे चित्त कधीही पडणार नाही. जशी ज्योत नेहमी वर उठते, तसेच तुमचं चित्त नेहमी परमेश्वराकडेच राहणार. अशी स्थिती आली म्हणजे लक्ष्मी तुमच्या घरी येणार.. ते अनेक प्रकार आहेत. नरसहि भगतची हुंडी पटवली ते माहिती असेलच आपल्याला. कृष्णाने सुदामाची द्वारका बांधली. द्वारकितून जाऊन त्याची सोन्याची घरं बांधली. ते माहिती असेल आपल्याला. द्रौपदीचे वस्त्रहरण होत असतांना श्रीकृष्णाने तिच्या लज्जेचे रक्षण केले हे ही माहिती असेल आपल्याला. ह्या सर्व चमत्कार गोष्टींनी तुम्ही परिपूर्ण राहाल. अत्यंत चमत्कारपूर्ण जीवन असेल. रोज नवीन नवीन चमत्कार, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, कशा तरहेने चमत्कार तुमच्यासमोर येतात. तुम्हाला आशीर्वादित करतात. ही सगळी लक्ष्मीचीच कृपा आहे. हे सगळे आशीर्वाद म्हणजे लक्ष्मीची कृपा आहे. अनेक तरहेचे आशीर्वाद असतात. परवा मी एक साडी घेतली वकित. तीन हजार रुपयांना मळिली. ती दुसऱ्या माणसाला दाखवली, तर तो म्हणतो, बाजारात ह्याची कमीत कमी कमित पंधरा हजार असायला पाहजि. म्हटलं, 'नाही, आम्हाला तर ही तीन हजारातच मळिली.' ही लक्ष्मीची कृपा म्हटली पाहजि. दुसरा येऊन सांगतो, 'माताजी, बघा. माझ्याजवळ पैसे नव्हते. मी अस ठरवलं गणपतीपुळ्याला यायचं, तर कसं काय येणार. माझ्याकडे पैसे नव्हते.' तर लगेच टपालाने पत्र आलं की, 'तुझे एवढे पैसे वाचले होते. ते तुला परत पाठविले आहेत.' हे सगळे एक पैश्याच्या दृष्टीने झालं. पण तशा अनेक आहेत. तुमची तब्येत खराब झाली. तुम्ही म्हटलं, 'माताजी, माझी तब्येत खराब झाली.' झालं उद्या ठीक. 'अहो, कसं काय झालं?' डॉक्टर म्हणतात, 'असं कसं शक्य आहे? आम्ही विश्वासच ठेवू शकत नाही. असं कसं झालं.' ही लक्ष्मीची कृपा आहे. 'योगक्षेमं वहाम्यहम्' जे श्रीकृष्णाने म्हटलेले आहे. त्यातला जो क्षेम भाग आहे तो लक्ष्मीच्या कृपेने होतो. सर्व तरहेचं क्षेम असतं. नुसतं आर्थिकच नाही. जर आर्थिक असलं, समजा, तुमची तब्येत ठीक नसली, तर डॉक्टर तुमचं सगळं आर्थिक घेऊन जाणार. सर्वतरहेने, प्रत्येक तरहेचं क्षेम घटित होतं आण त्याची सगळी गोळाबेरी म्हणजे तुमच्यामध्ये महालक्ष्मी तत्त्व जागृत होतं आण महालक्ष्मी तत्त्व म्हणजे परमेश्वरामध्ये रममाण होण्याची इच्छा.

महालक्ष्मी म्हणजे हे सर्व जे काही तुम्हाला मळिलेले आहे, हे मळिलय आता, माताजी आम्हाला कळलं आहे. परमेश्वराचा आमच्यावर हात आहे. परमेश्वराच्या साम्राज्यात आलो आहोत. पण अजून थोडसं आम्हाला कमी वाटतंय. 'काय बुवा, काय कमी वाटतंय?' 'अजून आम्ही कोणाला दिलं नाही. वाटून खाललं नाही. एकटेच खात बसलो आहोत.' महालक्ष्मी तत्त्व तुमच्यात जागृत होईल आण हे जागृत झाल्यावर बरोबर तुम्ही संतुलनात, असंतुलनात नाही. संतुलनात हळूहळू आपली दीपशिखा वाढवली तर ती ब्रह्मरंध्रात जाऊन बसेल आण सिबंध तुमचं आयुष्य आलोकित होईल. आजपर्यंत कोणीही जगात झाले नाहीत असे महापुरुष तुमच्यातून नघिणार आहेत. आजपर्यंत कोणीही वचारले नाहीत आण जाणले नाहीत, असे महाकमियागार तुमच्यातून नघिणार आहेत. पण संतुलन नाही सोडायचं. पण जर तुम्ही संतुलन सोडलं तर हे प्रेम जे आहे, ते इकडे पडेल, नाहीतर तिकडे पडेल. नष्ट होईल. संतुलनात तुमची दीपशिखा उघडायची आहे आण हे झालं पाहजि, मग ह्या सगळ्याला अर्थ येतो. हे जे आवाज होताहेत आण हे ध्वनी नघित आहेत (फटाक्यांचे आवाज), ही त्याचीच गर्जना आहे. हे होणार आहे. कडकडणार आहे संबंध जग. दंडुभी वाजणार आहेत आण सगळ्यांना कळणार आहे की एक नवीन संताप राहणार युग तयार होत आहे. त्या माणसात, त्याच्यात, कोणालाही, कोणत्याच प्रकारचा त्रास, त्रागा, नाही. आण परमेश्वराच्या साम्राज्यात त्याचे चमत्कार बघावे तिकडे थोडे आहेत. बघतच रहावं आण काय बोलणार हे पाहिल्यावर! अशी एक अत्यंत सुंदर मनःस्थिती होते. त्या आनंदाचा उपभोग तुम्ही सर्वांनी सतत मळिवावा. त्या सदचिछेनेच मी इथे आज या पूजेला तयार झालेली आहे. मला पूर्ण आशा आहे, की आजच्यानंतर सर्व लोक मनोभावे आपल्यातील लक्ष्मी तत्त्व जपून ठेवतील. आण त्यातून उगवणाऱ्या ह्या नवीन आकांक्षा ह्या महालक्ष्मी तत्त्वाच्या रूपाने बाहेर पडतील. त्या संतुलनात राहून पूर्णपणे समजून घेतील. व्यवहारात आणतील आण पसरतील. परमेश्वर आपणा सर्वांना ही दवाळी सुखाची करो! सगळ्यांना माझ्यातर्फे अनंत अनंत आशीर्वाद!

1986-12-21, Welcome Puja at Chalmala

21 डिसेंबर 1986

Devi Puja

Chalmala, Alibag (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

सर्व सहजयोगी मंडळींना आमचा प्रणामित असो! सुरुवातीला मी इंग्लिशमध्ये बोलणार आहे, नंतर मराठीत बोलेंन. आता ह्यांना मी असं सांगत होते, की पुष्कळ लोक असं वचिरतात की देवाने हे जग कशाला निर्माण केलं? या जगाची काय गरज होती? तर त्याचं कारण असं आहे, की देव हा सौंदर्याचा, आनंदाचा, प्रेमाचा स्रोत आहे आणि तो स्वतःला बघू शकत नाही. त्याला हे कळत नाही, की केवढा मोठा स्रोत तो आहे. तसेच तुम्ही सहजयोगीसुद्धा त्याचा स्रोत आहात. म्हणून देवाने हा संबंध आरसा त्याच्यासाठी तयार केला. हा आरसा बघण्यासाठी, की त्याच्यातलं सौंदर्य काय आहे ते बघण्यासाठी म्हणून हा आरसा तयार केला. आणि ह्या की आरशात बघून देव संतुष्ट होतो. पण ह्या आरशात आणखीन एक त्याला बघायचं आहे, ते म्हणजे असं, मानवामध्ये हा आरसा जागृत झाला की नाही. जो मी मानव तयार केलेला आहे, जो मी मनुष्य तयार केलेला आहे, त्या मनुष्यामध्ये हे सौंदर्य आलं की नाही? त्याला ह्याची जाणीव झाली की नाही, की तो कति सुंदर आहे, त्याच्यामध्ये कति गुण आहेत, तो कति महत्त्वाचा आहे, तो कति मोठा आहे. हे सगळं जाणण्याची त्याच्यामध्ये पात्रता आली की नाही? तुकारामांनी म्हटलेले आहे की, 'अणू-रेणूनही थोडका, तुका आकाशाएवढा.' मी ह्या अणूरेणूपेक्षा जरी लहान असलो तरी आकाशापेक्षा मोठा आहे. ज्याने हे एकदा बघतिलं स्वतःबद्दल, मग तो कृष्णलोक गोष्टीसाठी, भलत्या गोष्टीसाठी आपलं आयुष्य घालवणार नाही. व्यर्थ गमवणार नाही आपलं आयुष्य ह्या कृष्णलोक गोष्टीकरता गमावणं फार मूर्खपणाचं लक्षण आहे. म्हणजे आपल्या देशामध्ये आता अनेक घाणेरड्या गोष्टी आलेल्या आहेत. ते आपल्याला माहिती आहेत. आता दारू पणि. कोणी म्हटलं, दारू पळि नका, तर कोणी ऐकणार नाही. उलट अर्थे लोक तर रागावून नघिन जातीन. पण जेव्हा तुमचा हा आरसा, म्हणजे तुमचा आत्मा जेव्हा जागृत होतो, तेव्हा त्या आरशात तुम्ही स्वतःला बघता. 'आणि ही काहीतरी घाणेरडी वस्तू आहे. ह्या घाणेरड्या वस्तूमुळे आमहाला त्रासच होणार आहे, हे लक्षात येऊन तुम्ही आपोआप ते टाकून देता. दुसरं आहे, माणसामध्ये अहंकार असतो. त्याचा उद्दामपणा, ज्याने लोकांना आपण दुखावतो, त्रास देतो. ह्या अहंकारालासुद्धा, हा आरसा जागृत झाल्यावर तुम्ही बघू शकता. ते कतिही तुम्ही वाचन केलं, कतिही तुम्ही देवाचं नाव घेतलं कतिही देवाच्या नावाने धर्माणा घातला, तरीसुद्धा ते दिसणार नाही. फक्त आत्म्याचा प्रकाश जेव्हा स्पष्टरूपाने तुमच्यामध्ये दिसिल, तेव्हा त्या आत्म्याकडे तुम्ही बघायला लागाल, तर तुमच्या लक्षात येईल, की हे काहीतरी आपल्याला वसिंगत आहे. आपण इतके सज्जन आहोत, इतके मोठे आहोत, देवाने आपल्याला कति मोठं बनवलं आहे! आपण काही जनावर नाही आहोत. पशू नाही आहोत. माणसाला सुबुद्धी दिलेली आहे. इतकंच नाही तर आपल्याला स्वतंत्रता दिलेली आहे, की जी परम स्वतंत्रता आहे, ती आपण मळिल्ली पाहजि. मग ही फालतूची गुलामी कशाला

करायची. असे व्यसनं लावून गुलामी कशाला करायची! आम्ही जर स्वतःच एवढे स्वतंत्र आहोत, आमच्या 'स्व' च्या तंत्रात आम्ही चालतो, तर आमहाला ही गुलामी काय कामाची? म्हणून शिवाजी महाराजांनी सांगितलं होतं, की स्वधर्म ओळखावा. 'स्व' चा धर्म ओळखला पाहजि. 'स्व' म्हणजे तुमचा आरसा, जो तुमचा आत्मा आहे, तो तुमचा आरसा आहे. तो मळिलला पाहजि. आता खेडेगावातून आपल्याकडे अशा पुष्कळ वचितिरं कल्पना आहेत देवाबद्दल, की त्याचं मला कधी कधी फार आश्चर्य वाटतं. पुष्कळ लोकांना असं वाटतं की देव वगैरे सगळे अंगात येतात, घुमतात. पुष्कळ बायकांना असं वाटतं, की आपल्यामध्ये देवी येतात. आता सांगायचं म्हणजे देवीला झेलणं म्हणजे काही सोपं काम नाहीये. देवीची शक्ती असते आणि त्या शक्तीने कुंडलीनी जागृत होते. ज्या बाईच्या अंगात भूतं येतात, तिला तुम्ही जर देवी म्हणाल, तर तुम्ही परमेश्वराच्या वरिधात आहात. ही भूतं आहेत आणि त्या बाईला त्रास होतो. मानसिक त्रास होतो. इतकंच नाही, तर घरच्या सर्व लोकांना दरदिरता येते. तचियाकडे जाणार्या लोकांना त्रास होतो. त्यांना दरदिरता येते. म्हणून अशा गोष्टीकडे आपण भोळेपणाने गेलं नाही पाहजि. तसंच प्रत्येक ठिकाणी प्रत्येक गावात पाहिलं तर एक कोणी ना कोणी तरी असा मनुष्य, अशी बाई असते, जी काही तरी अशी कामं करीत असतात. वशिष्ठः कोकणात जास्त असतं. आता ह्या वर्षी बरं वाटतंय मला इतकं नाहीये. काहीतरी सांगायचं, की अमक्याकडचं भूत आलंय, तमक्याकडचं भूत आलंय. अशा रीतीने गोष्टी करायच्या, की लोकांना नुसतं भारावून टाकायचं. अशा भारावून टाकलेल्या लोकांना मूर्खात काढून त्यांच्याकडून पैसे उकळायचे. ही आपल्याकडची एक प्रथा झालेली आहे. नंतर कोणी तरी येऊन बसायचं, भटजी बनायचं आणि म्हणायचं की एवढे पैसे दे. देवाला पैसे वरगैरे काही कळत नाही. देवाला पैसे नकोत तुमचे. देवाला फक्त एकच गोष्ट पाहजि, की तुम्ही स्वतःच्या आत्म्याचा आरसा हाती घ्यावा आणि त्यात आपलं स्वरूप बघावं. पण त्याबद्दल असं सांगितलेलं आहे, की जेव्हा हा हाती आरसा येतो, तर ह्याची जी आपल्याला अस्पष्ट कल्पना येत असते, ती स्पष्ट करण्यासाठी आणि स्थिरावण्यासाठी मनुष्याला ध्यान आणि धारणा केली पाहजि. म्हणून आधी कुंडलीनीचं जागरण आणि त्या नंतर ध्यान-धारणा करून, पूर्णपणे आपण स्वतःला जबाबदार समजून, स्वतंत्र समजून आपल्या आसनावर आरूढ झालं पाहजि. आसनावर बसलं पाहजि. आम्ही काही असे तसे नाही आहोत. आम्ही मानव आहोत. आम्ही काही आमचं आयुष्य असं वाया घालण्यासाठी आणलेलं नाही. आम्ही आमची काही कदर केलेली नाही आजपर्यंत. पण ती आत्म्याची ओळख झाल्याबरोबर लगेच मनुष्य स्वतःची ओळख करू लागतो आणि त्याच्यातले वाईट गुण आहेत ते झडून पडतात. आता आमच्या इंग्लंडला, जेव्हा मी सहजयोग सुरू केला होता, तेव्हा सात असे लोक आले की जे पुष्कळ इकडचे-तिकडचे व्यसनं घेत असत. आणि एका दिवसात, त्याच दिवशी त्यांची सगळी व्यसनं सुटली. आता व्यसन ही गुलामगिरी आहे. जरी त्याच्यात तुम्हाला आनंद वाटतो, तरी ती एक गुलामगिरी आहे. कोणतीही गुलामगिरी पत्करायची नाही, असं ठरवलं पाहजि. असं ठरवल्यानंतर हा जो आत्मा आहे, तो स्पष्टरूपाने दृष्टीतपत्तीस पडतो. त्याचा आपल्याला परिणाम जाणवतो आणि त्या परिणामामुळे जे काही आपल्यामध्ये नको आहे, ते नघिन जातं. पण त्याच्याआधी नको तेच आपल्याला आवडतं. जे वाईट तेच आपल्याला आवडतं. जे चुकीचं तेच आपण घेतो. तेव्हा मी एक आईच्या दृष्टीने सांगते, की कोणी वाईट वाटून घेऊ नये. जर व्यसन असलं.

तर त्याबद्दल घाबूर नये. आत्म्याच्या जागृतीने सगळ्यांची व्यसनं सुटणार. सगळ्यांची गुलामी सुटणार. सगळ्यांची गरबी सुटणार आणि सर्व तरहेचे जेवढे काही क्लेश आहेत, त्रास आहेत, शारीरिक, मानसिक, बौद्धिक तसेच सांसारिक, सगळेच्या सगळे तुमचे त्रास ह्याच्यातून जाणार आहेत आणि ते झालेच पाहजि. तेव्हा ह्या गावाला आम्ही आलो, चाळगावाला, आणखीन ह्या लोकांनीसुद्धा इथे येऊन, इथली पवित्रता पाहिली, तुम्हा लोकांना भेटले. तुमच्याबरोबर नाचले आणि खुप आनंदात होते. आणि तुम्ही सगळ्यांनी एवढा सत्कार केला, सगळ्यांना स्वयंपाक करून इतकं सुंदर जेवायला दिलं. त्याबद्दल त्यांनी मला सांगितलंय की, 'माताजी, तुम्ही ह्यांना सगळ्यांना कृतार्थ करा.' आता आमची जी पद्धत आहे, की आम्ही ज्या गावाला जातो, तिथली जी मालकीण असते, तिला एक काहीतरी बक्षीस द्यायची पद्धत आहे. आणि त्याप्रमाणे इथे, आपले जे, तुम्हाला माहिती आहे, की हरश्चंद्र कोळी म्हणून जे आहेत, त्यांनी एवढी मेहनत केली, हे घर स्थापन केलं, सहजयोग इथे स्थापन केला. त्यानंतर त्यांच्या पत्नीने त्यांची एवढी मदत केली. तेव्हा त्यांना फूल न फुलांची पाकळी म्हणून काहीतरी द्यायचं आहे. बाकी सर्व लोकांनाच काहीतरी द्यायचं आहे. आणि ते काहीतरी द्यायचं म्हणजे ज्याला आपण आशीर्वाद म्हणतो. ह्या आशीर्वादामध्ये तुमच्या कुंडलीनीचं जागरण करून तुम्हाला तुमच्यामध्येच समर्थ करायचं आहे. तुमच्यामध्ये तुम्हाला उर्भं करायचं आहे. तुमच्या गौरवाची तुम्हाला पूर्णपणे समज येईल, तुमच्या मोठेपणाची तुम्हाला जायचंय. म्हणजे मग पुढच्या वेळेला आल्यावरती इथे सबंध लोक फार सुंदर दिसतील आणखीन त्यांच्या चेहर्यावरती एक तजला, नावीन्य, त्यातून त्यांच्या हृदयामध्ये जशी काही कमळाची फुल उमलावीत असं सुंदर समज येईल, त्याची सुज्जता तुमच्यात येईल, असं काहीतरी करून स्थान परमेश्वरासाठी तयार केलेलं आहे. माझा तुम्हा सर्वांना आशीर्वाद आहे.

1986-12-25, Christmas Puja

25 डिसेंबर 1986

Christmas Puja

Pune (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

आज मी मुद्दामून इंग्लिशमध्ये बोलले, पण तुम्हा सगळ्या पुणेकरांना इंग्लिश येतंय. तेव्हा जास्त काही त्याचा खुलासा करून सांगायला नको. पण ह्या लोकांना आज, ख्रिसमसच्या दविशी काहीतरी ख्रिसताब्ददल सांगावं म्हणून मी सांगितलेले आहे. आता आपल्या संस्कारांमुळे ख्रिसतांची आपल्याला फारशी माहिती नाहीये. पण ते बरोबर नाही. आपण त्याची माहिती करून घेतली पाहजि. ती माहिती करून घ्यायला पाहजि. कारण तो आजूचा चक्रावर बसलेला आहे. आजूचा चक्रावर बसलेल्या ख्रिसताला जर आपण जाणलं नाही, तर आपण गणेशाला जाणलं नाही. कारण गणेश हाच ख्रिसत आहे. तेव्हा गणेशाने जगामध्ये येऊन काय कार्य केलं? त्याने अवतार घेऊन काय काय कामाला केली? त्याने काय आपल्यासाठी केलंय? त्याचं जे काही कार्य आहे आणि त्याचा जो काही प्रादरभाव आहे, तो आपल्याला ख्रिसताच्या जीवनात मळितो. नुसत गणपती, गणपती करून बसतो. गणपती बसला, गणपती हे, ते, पण गणपती म्हणजे काय, करतो तरी काय आपल्यामध्ये? त्याचं काय गुण शुभकारी आहे, अमूक आहे, तमूक आहे. त्याने कसं शुभ केलं! त्याचं जे काही कार्य होतं ते ख्रिसताच्या आयुष्यामध्ये आपल्याला दसितं. म्हणून सर्व लोकांनी ख्रिसताचं चरित्र वाचून काढलं पाहजि आणि आहेत ? तो विचारणा केली पाहजि. आता हे जे काही मागचे संस्कार आहेत त्याप्रमाणे वागून चालत नाही. जसे इकडे हे लोक ख्रिसती धर्मातून आलेले आहेत. त्यांनी आपल्याकडे सर्व अवतार कोणते होते? त्यांनी काय काय कार्य केलं? ह्याबद्दल माहिती करून घेतली. आणि कधीतरी तर ते आपल्यापेक्षाही जास्त आहेत. तेव्हा आपणही ख्रिसताबद्दल, मोहमदाबद्दल, इतरही जे मोठमोठाले सद्गुरु झाले त्यांच्याबद्दल माहिती करून घेतली पाहजि. ह्याला कारण असं आहे, की उद्या तुम्हाला गुरुपद मळालं, तुम्ही ब्रह्मनषिठ असलात, तुम्हाला जरी ब्रह्म काय आहे ते कळलं, पण जर तुम्हाला उद्या कोणाशी बोलायचं असलं, तर तुमच्याजवळ हे ज्ञान असायला पाहजि. हे तुम्ही प्रत्येकाबद्दल उघडून, स्पष्टपणे समजवून सांगाल आणि गोष्टीचं नरूपण करू शकाल. जर ही माहिती तुम्ही आज मळिली नाही, तर ह्या आजच्या आधुनिक काळामध्ये सहजयोग पसरणार नाही. सहजयोग हा आधुनिक काळात आलेला आहे. वेळेला सगळ्यांना सगळ्यांची माहिती झालेली आहे. सगळ्यांना कोण कोण लोक मोठ मोठे झालेले आहेत ते ह्या सगळे माहिती आहे. आपण एकएका वहीरीत आता नाही आहोत. मोठ्या अथांग सागरात आल्यामुळे, सगळ्यांनी सगळी माहिती, सगळ्या जातीच्या लोकांची, सगळ्या देशांच्या लोकांची, सगळ्या धर्माच्या लोकांची माहिती आपण करून घेतली पाहजि. त्याचं कुठे चुकलं, आपलं कुठे चुकलं, हे समजून घेतलं पाहजि. तेव्हाच आपण खरे सहजयोग आणि सद्गुरु होऊ शकता. त्यासाठी थोडासा तरी अभ्यास करावा लागेल आणि सर्वांनी तो मनःपूर्वक अभ्यास करावा, असं मी सांगते. सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद आहे.

आज आपण बहुतेक पूजा जी आहे ती गायनानेच करूयात. मी पूर्वी सांगितलेलेच आहे, की ख्रिसताची आई राधा म्हणजे महालक्ष्मी होती आणि महालक्ष्मी असूनसुद्धा तनि इतकं शांतपणाने सगळे काही सहन केलं आणि जशा रीतीने वागली ते फक्त एवढ्यासाठी की ख्रिसताचं जे काही उदाहरण होतं, ते अगदी पूर्णपणे जमलं पाहजि. कोणत्या तरहेची त्याच्यामध्ये अशी खोट आली नाही पाहजि, की लोकांनी म्हटलं पाहजि की त्याच्या आईमुळे असा दोष आला. त्या बाईने जसं सहन केलं. आपल्या मुलाचा जसा त्याच केला, त्याला क्रॉसवर जाताना पाहिलं. ह्या सर्व गोष्टी ज्यांनी इतक्या सहन केल्या, अशा या महालक्ष्मी स्वरूपात, मेरीच्या उदाहरणात असं पाहिलं पाहजि, की जे आपण मुलांबद्दल, 'माझा मुलगा, माझा मुलगा' करत बसतो, ते सोडून 'माझा मुलगा आत्म्याच्या दृष्टीने कती पुढे आलेला आहे,' ते पाहिलं पाहजि. आत्म्यामध्ये त्याचा कती लाभ झालेला आहे, हे पाहिलं पाहजि. आपण सर्व आता सहजयोगी झालो आहोत आणि सहजयोगामध्ये येऊन आता पुष्कळ कमवलंय. आणि मुलांना देण्याचं काय आहे आपल्यामध्ये, ते पाहिलं पाहजि. आणि ते देण्यासारखं एकच आहे, ते म्हणजे आत्म्याचं ज्ञान. ते मळिलं पाहजि. ते सर्वांना दिलं पाहजि आणि सर्वांनी मळिलं पाहजि. ह्यावेळेला मुद्दामून मी म्हटलं की तुम्ही सगळ्यांनी इतक्या लांब या. कारण इतक्या लांब आल्यावर आपल्या लक्षात येईल, की कती काबाडकष्ट करून लोक चालतात, लोक राहतात. आपल्याला लहान लहान गोष्टींचा त्रास होतो आणि आपण थोडासाही त्याग करायला तयार होत नाही. प्रत्येक गोष्टीमध्ये आपल्याला गोजाऊन सांगावं लागतं, असं करा, तसं करा. अशा रीतीने सहजयोगामध्ये तुम्ही कसे पारंगत व्हाल आणि पुढे वाढाल. जरासासुद्धा त्याग करायला मंडळी तयार होत नाहीत. हे बरोबर नाही. आणि पुणेकरांबद्दल सारखं मला ऐकायला मळितं, की इथले लोक अगदी फुकटखोर आहेत, ते कधीच एक पैसा काढणार नाहीत. जोपर्यंत तुम्ही आपली प्रवृत्ती बदलणार नाहीत. तोपर्यंत हे पुणेकर कसे बदलणार! तुम्हीच त्यांचे पुढारी आहात. तुम्हीच त्यांचे उदाहरण आहात. ज्याने की ही लोक बघतील की ही लोक काहीतरी वशिष आहेत. आणि तुमच्यामध्ये जर ह्याच्याबद्दल, त्याच्याबद्दल, पैशाबद्दल एवढी तळमळ पाहिली, तर ते लोक म्हणतील, की सहजयोग करून फायदा काय? सगळे आमच्यातलेच आहेत. दुसरं म्हणजे, वारंवार मी म्हटलेले आहे, की भाऊबंदकी. आपल्यामध्ये हा एक शाप आहे. आणि ते मी परत बघते. पैशाला धरूनच भाऊबंदकी करतात. हे पैसे कुठे गेले, इतका पैसा कशाला खर्च केला? हे काय झालं, ते काय झालं? सगळी भांडणं पैशाला धरून करायची. याचं मला मोठं आश्चर्य वाटतं. तुमच्यासाठी आम्ही सगळं करायला तयार आहोत. पण फुकटात घ्यायचं! म्हणजे आत्मसन्मान माणसाला पाहजि. माताजींनी खर्च करायचा आमच्या खाण्या-पिण्याचा. हे काही ठीक नाही. वर्षभरात जरी तुम्ही थोडेसे पैसे एकत्र केले, तरी सहज होऊ शकतं. तशी ही मंडळी खर्च करतातच आणि आम्हीही करतोच. पण बरं दसित नाही. आत्मसन्मानाला धरून नाहीये. आता ही तुम्ही कोठे खेडोगावात गेलात, आता परवा मी नारायणगावला गेले होते. लोकांनी सगळा स्वयंपाक करून ठेवला होता. मला बसवलं, सगळं दिलं. त्यात काही पैसे पाहजित वगैरे असं काही म्हटलं नाही.

आदरातिथ्य होतं. जसे चार पाहणे आपल्या घरी आले, त्यांच्याकडे आपलं लक्ष असलं पाहजि. सहजयोगामध्ये वशिष करून अजून आश्चर्य वाटतं की भाऊबंदकीचा शाप दसितोय. लहानलहान गोष्टीसाठी लोक भांडणं करतात. त्यांचं हे झालं, त्यांचं ते झालं. समजा एखाद्या लीडरला म्हटलं की आता हा लीडर झाला. तर तो लीडर नाही त्याचं भांडण. म्हटलं की ह्या माणसाला व्हायबरेनस नाहीत त्याला सध्या बंद करा तर ते भांडण. प्रत्येक गोष्टीमध्ये भांडकुदळपणा. लग्नातसुद्धा आपल्याकडे इतकी भांडणं आपण करतो. जेव्हा लग्नासारख्या शुभसंस्थेची आपण हे करतो, तर आपल्याला असं वाटतं, की कुठेही भांडणं केली तरी भांडणं हे काही वाईट नाही. हे फार वाईट आहे. परमेश्वराच्या दृष्टीने हे फार चुकीचं आहे आणि ते केलं नाही पाहजि. त्याबद्दल ख्रिसतांनी एक शब्द वापरला आहे, 'मरमरिंग सोलस', जे लोक मागे काहीतरी बोलत असतात सारखे, ह्यांना काहीतरी बोलायचंय, त्यांना काहीतरी बोलायचंय. इकडून तिकडे लावालावी करायची. अतंयंत कष्टलूक आणि कष्टुर गोष्टी आहेत. आणि तुमच्या पुण्याला आम्ही पुण्यपट्टणम म्हणतो, पुण्याला सगळी पुण्याई आणलेली आहे म्हणतो, सगळं काही म्हणतो आणि तेवढं करून ही अशीच परिस्थिती आहे, ते पाहून फार वाईट वाटतं. पुढच्या वर्षी सगळ्यांनी अदली जोमाने पर्यटन करायचा. इथली मुलसुद्धा शांणी आहेत. त्यांनीसुद्धा आपले पैसे जमा करून सगळ्यांनी दिले. माझा अगदी जीव भरून आला. कती चांगली मुलं आहेत ही! ती तुमचीच मुलं आहेत ना! मग मोठ्यांना काय होतंय? मोठे असे का वागतात ? थोडं तरी हृदय उघडून काम केलं पाहजि सहजयोगात. काही तुमच्यावरती बोजा नाही सहजयोगाचा. काही तुमच्याकडून आम्ही काही घेत नाही. काही तुमच्याकडून आम्हाला नकोय. कतीतरी आम्ही तुम्हाला दिलेले आहे. म्हणजे वस्तुमात्र दिलेले आहे. नुसतं वस्तुमात्र पाहिलं तर कती तरी दिलिलं आहे. पण तरीसुद्धा अशा तरहेच्या गोष्टी ऐकायला मळिल्या की मला फार दुःख होतं. तेव्हा तुम्ही आपल्या आत्म्याला परत कुरसावर टांगू नका. परत पुनर्जन्म झाला आजच्या दविशी असं समजून, आता आम्ही खुल्या दिलाने राहू असं ठेवायचं आणि मान-पानाने रहायला पाहजि. आत्मसन्मानाने रहायला पाहजि. एवढं कृपा करून तुम्ही लक्षात ठेवा. आजच्या शुभदविशी मला परत म्हणावं लागतं. कारण पुण्याला आता तुमची माझी परत भेट केव्हा होईल मला सांगता येत नाही. तेव्हा कृपा करून ह्याबद्दल तुम्ही काळजी घ्यावी. असं वागू नये. नाहीतर सगळे एकाबरोबरच खाली जातील. आजच्या ह्या दविशी सगळ्यांनी एक तरी व्रतनश्चिच ठरवला पाहजि, की ज्या ख्रिसतांनी आपल्या आयुष्याचं बलदिन दिलं. तिथी आम्ही जर त्याला आमचा मोठा भाऊ मानलेलं आहे, तर आम्ही काय केलं पाहजि. आमच्या हातून काय झालं पाहजि? आम्ही इतकं सहजयोगात मळिललेले आहे. आता आम्ही सहजयोगात काय केलं पाहजि ? काही तुमच्याकडे पैसे वगैरे मागतच नाही आम्ही. पण खाण्या-पिण्याचे आणि वाहतुकीचेसुद्धा तुम्ही पैसे द्यायला तयार नसलात तर कसं करणार ? त्यावर पण भांडाभांडी करता. पुढच्या वेळेला असं झालं नाही पाहजि. लोकांनी सांगितलं की जसं आम्ही वाहतुकीचे आणि खाण्या-पिण्याचे पैसे मागतिले तसं कोणीसुद्धा हात वर केला नाही. ४० - ४५ रुपयेसुद्धा जर तुम्ही काढू शकत नसलात, एवढी जर भिकार दशा असली तर सहजयोगात तुम्ही राहिलं नाही पाहजि. आमच्यावरच बोजा पडणार. म्हणजे सगळ्या भिकार्यांना पाळण्याचा आम्ही काही मतक्ता घेतलेला नाही. जर एवढी परिस्थिती असली तर मुळीच सहजयोगात

राहू नये. ज्या लोकांना इतकंही जमत नाही. ज्या लोकांना फुकट खायचंय, ही काही खैरात वगैरे नाही. आणि ह्या गोष्टी वाहवत जातात कधीकधी इतक्या की त्या जर सांगितल्या नाहीत तर थांबवण्या जात नाहीत. आणि तुमचे लीडरसुद्धा थकून म्हणतात, आम्हाला नको रे बाबा हे! त्यामुळे तफावत आलेली आहे. त्यामुळे लोक असं समजतात की, हे लीडर लोक जे आहेत ते आम्हाला त्रास देताहेत. माताजीजवळ जाऊ शकत नाही. वगैरे वगैरे. ह्या सगळ्या गोष्टी सोडल्या पाहजित. आता आम्ही सगळे एक झालेलो आहोत. सहजयोगासाठी आम्ही आत्तापर्यंत काहीही केलेलं नाही. गांधीजींच्या वेळेला मला आठवतं, की माझ्या आईने तिच्या स्वतःच्या बांगड्या दिल्या. गोठ दिलं, पाटल्या दिल्या, सगळं सगळं घरातलं दिलं तनि. आणि आजकाल लोकांना चार पैसे काढता येत नाही. म्हणजे इतकी दरदसा आहे का आपली? तशी मुळीच नाहीये. ही

मंडळी इतक्या लांबून इथे येतात. ततिकीच मंडळी तुम्ही इथे आलेले आहात आज इथे. त्यामुळे तुमच्यावर खर्चाचा बोझ नाहीये. हे शोभतं कां! पुण्याच्या सगळ्या लोकांना सांगा, की माताजींनी सांगितलं, प्रत्येक पुण्याच्या लोकांना आजच्या ह्या कार्यक्रमाला कसंही करून उभ राहिलं पाहजि. कारण हमालयवरीसुद्धा की लोक जातात देवाकडे. मग हा हमालय नाहीये! तुम्हाला एवढं तुडवायला नव्हतं होत. सगळी व्यवस्था केलेलीच होती. पण तरीसुद्धा जेवढे लोक तिथे आले होते, ततिके काही आज आले नाहीत. आणि पुण्यात झालं तर आम्ही येऊ, नाहीतर येणार नाही. हे असं करणार्या लोकांना कधीही त्यांची पैशाची स्थिती ठीक होणार नाही. आणि आता गणपतीपुळ्यालासुद्धा व्यवस्थिती यावं. पुष्कळांनी यावं. काही त्याच्यामध्ये एवढा खर्च नाहीये. मी सगळा बरोबर करून ठेवलेला आहे. जतिका जुरी लागेल ततिका. फक्त खाण्यापिण्याचा असेल तेवढाच. त्या पलीकडे काही नाही. वर्षात एकवेळा. आणि इतकी काही तुमची दुरदशा नाहीये. दोन पैसे जर एकत्र जोडून ठेवले तर तुम्ही वर्षाला थोडे पैसे एकत्र करू शकता. असाच एखादा असला तर आम्ही करू शकतो त्यांची व्यवस्था. पण प्रत्येकजणाने जर अशीच भूमिका घेतली, तर पुण्याहून कोणीच जाणार नाही. खेडेगावात मात्र वेगळं आहे खेडेगावात कधीच हा प्रश्न उभा रहात नाही. शहरात येऊनच आम्हाला प्रत्येक गोष्ट पाहजि. सनिमा रोज पाहजि. हे झालंच पाहजि. हातात आमच्या बांगड्या असल्याच पाहजित. गोठ असलेच पाहजित. पाटल्या असल्याच पाहजित. हे असलंच पाहजि. मग आम्ही देवाला गेलो कवि नाही गेलो, पूजेला गेलो कवि नाही गेलो. ते एवढं मात्र पाहजिच सगळं. पाहजि म्हणजे पाहजिच. जेवायला भरपूर पाहजि. जेवायला अमकं पाहजि, तमकं पाहजि. ह्या सर्व गोष्टीकडे आपलं जास्त लक्ष आहे, देवाकडे कमी, मग आमची का प्रगती होत नाही. हे लक्षात आणलं पाहजि. आता आजच्या दविशी प्रत्येकाने नशिचय करायचा, की आम्ही इकडेतकिडे इतके पैसे वाया घालवतो. त्या पेक्षा थोडेसे पैसे आम्ही वाचवलेले बरे. ह्या लोकांनी सगळे सोडलंय. सगळे छंद सोडलेत आणि आता म्हणे आमच्याकडे पैसे मागतात. करायचं काय पैशांचं? तशीच सगळी जी काही तुम्ही गुलामी केलेली आहे आजपर्यंत ते सगळे सोडून परमेश्वराच्या साम्राज्यात पूर्णपणे उतरलं पाहजि. आजच्या दविशी मला सांगायला वाईट वाटतं, पण सगळा जो मागचा इतिहास आहे, तो माझ्या डोळ्यासमोर उभा राहतो आणि मग मला असं वाटतं की हे सांगितलं नाही तर हे वहावतच जाणार आहे. म्हणून आता आळा घातला पाहजि. ह्या गोष्टीला पूर्णपणे आळा घातला पाहजि. आणि आपापसातली भाऊबंदकी

पूर्णपणे सोडून टाकली पाहजि. एकाच्या विरुद्ध दुसरा, दुसऱ्याच्या विरुद्ध तिसरा असं नाही. सगळ्यांनी मळून मसळून, इथे चौदा देशातले लोक कसे मळून मसळून बसलेत आणि आपण एका देशातलेच नाही, तर एका प्रांतातलेच नाही, तर एका शहरातले लोकसुद्धा एकत्र येऊन बसू शकत नाही म्हणजे काय म्हणावं ! म्हणजे आपण जन्मलोच हातात सोटे घेऊन असं मला म्हणावं वाटतं. जन्मल्याबरोबर मारामार्या. इतकं आहे पुण्यामध्ये. पुष्कळशा सुंदर गोष्टी आहेत. पुष्कळसे सहजयोगी, जे तरुण सहजयोगी आहेत, ते फार सुंदर आहेत. त्यांच्या मूली फार छान आहेत. सगळ्यांचं मला इतकं कौतुक वाटतं. सगळे इतके प्रेमळ आहेत. सगळं काही पण जे मोठे सहजयोगी आहेत, त्यांच्यामध्ये जराशी अजून मेहनत पाहजि. तेव्हा कृपा करून आजच्या दविशी सगळ्यांनी व्रत घेतलं पाहजि, की आम्ही सहजयोगी आहोत आणि सहजयोगाच्या मार्गात आलेलो आहोत. पण ह्यांच्यात अग्रेसर होण्यासाठी जे जे करावं लागेल, ते आम्ही करू. असं व्रत घ्या म्हणजे परमेश्वर सगळ्यांची मदत करणार आहे. परमेश्वर तुम्हा सगळ्यांवर आशीर्वाद देवो.

1986-12-26, Public Program

26 डिसेंबर 1986

Public Program

Angapur (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Shri Mataji is welcomed by the sahajis at the public program. Bhajans are sung.

Shri Mataji's speech starts at time 21.45 आपणा सर्वांचा उत्साह आणि प्रेम बघून, एका आईचं हृदय कती गहविरू शकतात हे समजण्याची क्षमता तुम्हा आयांना असू शकते मुलांना असू शकते. कारण हा देश आईचा देश आहे. आईची थोरवी इथे माणलेली आहे आणि महाराष्ट्राची आई बहुतेक सुज्ज बाई असते. आपल्या अंगापूरच्या योगभुमीत, आधी रामदास स्वामीनीच तपश्चर्येने पुष्कळ कार्य करून ठेवलेलं आहे. परवा तुकारामांच्या भजनात एक अभंग म्हणून दाखवला, तेव्हा ते म्हणाले मी तुम्हाला नरिप दयायला आलोय. एक महत्त्वाचा नरिप - हा मार्ग, परमेश्वराचा मार्ग फार सहज सरळ आणि सुलभ होणार आहे. या सर्व साधू संतांनी आमच्यावर फार मेहरबानी केली, त्यामुळे लोकांना आज महाराष्ट्रात आज जाणीव आहे, की आत्मसाक्षात्कार शिवाय जगात काहीही दुसरं मौल्यवान नाही. पण ही जाणीव इथे दिसत नाही की, कवि आपण असं म्हणूया, हनुमंतात ही जाणीव कमी आहे. ही आपल्या महाराष्ट्रात संतांची फार मोठी देणगी आहे. आणि तो वारसा त्यांनी गीतेतून, ज्ञानेश्वरी सारखी सुंदर कविता रचून, अनेक ग्रंथ लिहून, लोकांना जाणीव दिली की आत्मसाक्षात्कार म्हणजेच परमेश्वराला मळिवण आहे आणि त्यातच सगळं काही आहे. पण त्या संतांच्या सांगण्यावरून, आणि त्यांच्या बोलण्यावर विश्वास ठेवून, या दविसाची वाट पाहणे, हे सुद्धा काहीतरी विशेष पूर्वसर्वतामुळे घडतं. म्हणून असं म्हटलं पाहजे की अंगापूर आणि सातारा जिल्ह्यातले जी लोक इथे आलेली आहेत, त्यांची काहीतरी पूर्व पुण्याई ही फार असली पाहजे, पूर्व सुखरूप काहीतरी असलं पाहजे, म्हणून आज या ठिकाणी इतके लोक मला सहज योगी दिसत आहेत.

सहज योगाचे लाभ कती आहेत हे तुम्हाला माहिती आहे. ते तुम्हाला परत परत काय सांगवे. पण एक गोष्ट सांगावीशी वाटते, ही परमेश्वराने ही सर्व सृष्टी रचली, हे सगळं वशिव नरिमाण केलं, आणि त्यात ही पृथ्वी एक विशेष स्वरूप तयार केली. त्याला कारण काय? असं परमेश्वराने का केलं? असा प्रश्न एखादा वचिरू शकतो. तर त्याच उत्तर असं आहे की परमेश्वर काय आहे, त्याचे गुण काय आहेत, त्याचा स्वभाव काय आहे, तो कोण आहे - ते पाहण्यासाठी त्याला एक आरसा पाहजे होता. जसं सोन्याला कळत नाही की ते सोनं आहे, सूर्याला कळत नाही की त्याच्या प्रकाश काय आहे, चंद्राला दिसत नाही की त्याच्यावर डाग का आहे. म्हणून या सृष्टीची रचना झाली, की परमेश्वराने आपल्यासाठी एक सुंदरसा आरसा बनवला आहे. आणि तो आरसा परमेश्वराने बनवला, घडवला वाढवला, आणि उत्क्रांती करत करत तो मानवाच्या हृदयात आत्मा स्वरूप प्रकाशित आहे.

त्याच परमेश्वराचे दर्शन आपल्याला होणार आहेत. तेव्हा आत्मसाक्षात्कार झाल्याशिवाय परमेश्वराला चैन होणार नाही ही गोष्ट खरी. त्याची तळमळ आहे हे बरोबरच आहे, कारण त्याला त्याचं स्वतःचं दर्शन घ्यायचं आहे. पण जेव्हा तो स्वतःचं दर्शन घ्यायला नव्हिला, तेव्हा मानवात एकाहून एक वचितिर लोक दिसायला लागले. वकिलपित लोक दिसू लागले. आपापसात भांडाभांडी, हे दुसऱ्यांचा गळा कापणे, पैशाच्या मागे धावणे, खोट्या गोष्टीकडे लक्ष देणे, म्हणजे जे काही परमेश्वराचं प्रेम तत्व आहे त्याच्या विरोधात वागणे. दुसऱ्यांना त्रास देणे, तापवणे, वाटेल ते प्रकारचे चलिहार प्रकार, भासकाळपणा. ज्याचं की आम्ही वर्णन पण करू शकत नाही. जे तुम्ही रोजच ऐकता पेपर मध्ये वाचता, हसिचार, देवाच्या नावावर वाटेल त्या गोष्टी लोकांनी सुरू केलेले आहेत. देवाच्या नावावर एक दुसऱ्याला मारायला सुरुवात केली, असं कसं होऊ शकतं? अहो जर आरशातले कण आणि कर आपापसात भांडू लागले, तर तो आरसा कसा बनवायचा? देवाच्या नावावर खोटेपणा भोळ्या भाबड्या लोकांना फसवून पैसे कमवायचे, मुख्यात काढायचं लोकांना. देवळात मंदिरात, मंदजातीत, चर्च मध्ये सगळीकडे हा गोळ पाहिला की असं वाटतं की हा कोणाचा आरसा आहे बुवा? हा काही परमेश्वराचा आरसा असू शकत नाही. कारण परमेश्वर हा एकच आहे, जरी त्याचे अनेक नाव असले, तरी त्यातून एकच तत्व वाहत असतं, आणि त्या तत्त्वावर वाढणारे लोक एक दुसऱ्याच्या विरोधात कसे बसले? आणि एक दुसऱ्याला ओळखत सुद्धा नाहीत, म्हणजे मग हा आरसा आहे कुणाचा? हा आरसा परमेश्वराचा नव्हे तर हा राक्षसाचा आरसा आहे. त्याच्यामध्ये व्यसन आली, काहीही सौंदर्य नाही, काहीही शोभा नाही, आपापसात कोणत्याही प्रकारची समजूता नाही, हे परमेश्वराचं साम्राज्य असू शकत नाही, हे कोणत्यातरी राक्षसाचं असेल. पण आता अंगापूरला आल्यावर वाटतं की परमेश्वराचं साम्राज्य आलं बरं का. आणि एक प्रकारची तृप्ती वाटते की, सगळं गावचं गाव सहज योगात आलं - सगळ्या वशिवाचा एकच धर्म आहे आणि तो आहे परमेश्वराला प्राप्त करणे. आणि त्यानंतर त्या आत्म्यावर पूर्णपणे अवलंबून राहणे. तुम्ही आत्मा आहात हाच धर्म खरा, बाकी सर्व धर्म खोटे. तुम्ही फक्त आत्मा आहात म्हणजे परमेश्वराचा आरसा आहात. बाकी त्या धर्माला तुम्ही कोणतेही नाव दिलं, हिंदू मुसलमान काही म्हणता, तरीसुद्धा त्याचं जे तत्व आहे ते हेच आहे, की असा मनुष्य जो आपल्याला धारमिक म्हणतो, तो परमेश्वराचा आरसा असायला पाहजे. पण असं काही दिसत नाही. आता नाशकाला गेलो होतो, तिथे सगळे, उपटसुभा बसलेले आहेत गोदावरीवर, आणि मला म्हणतात की इथे कसे इतके दुष्काळ पडतात, तीर्थक्षेत्र असून सुद्धा कसे दुष्काळ पडतात? त्याचं सरळ उदाहरण असं आहे की त्या ठिकाणी सगळ्यात जास्त तंबाखू - जी की राक्षसी आहे. परमेश्वराला तंबाखू चालेल का एक सरळ प्रश्न विचारयाचा, आणि दारू. त्याशिवाय तरी इतके आणि प्रकार बोकाळलेत त्या परिसरात की परमेश्वर काय तिथे पाऊस पडणार आहे? सगळीकडे दुष्काळ अशा लोकांच्या मुळे होतो. घरात जर एकही माणूस जर वाईट असला, तर सगळ्या घराची राजदूस धासधूस 31.56

एका संतऱ्याच्या पेटीत जर एक संतर खराब असलं, तर सगळी संतरी खराब होतात. चांगला व्हायला वेळ लागतो, मी असं कुठे बघितलं नाही की संतऱ्याच्या पेटीमध्ये जर 100 संतरी चांगले असते आणि एक जर वाईट असेल, तर तो काय चांगला होत नाही. त्याला उचलून काढून फेकावं लागतं. जे लोक आपल्या आत्म्याला प्राप्त होणार नाहीत, ते समाज कंठक म्हणून राहतील. त्या लोकांच्यामुळे कधीही शुभ होणार नाही. तेव्हा अशुभ लोकांशी आपण संबंध दूर ठेवला पाहजे. त्यांना सांगितलं पाहजे की तुम्ही, तुम्ही स्वच्छ होऊन घ्या, तुम्ही प्रेमाने सांगितलं पाहजे समजवायला पाहजे. जतिकी मेहनत घेता येईल, ती आपण अत्यंत हळुवारपणे केली पाहजे - हे कबूल. पण त्यावरही कुणी जर करत नसला, तर अशा माणसाला आपण दूर ठेवलं पाहजे. देवाच्या नावावर जो बोल थापा मारतो कवि फक्त मनोरंजनासाठी आम्ही सप्ताह करतोय, सप्ताह म्हणजे बसलाय तकिडे पैसे खाणारा - आणि सप्ताह चालू. अहो तुम्ही गृहस्थातले लोक आहात, मेहनत करून पोरं बाळांना पोचत आहात, हे एक भलं मोठं यज्ञ आहे. त्यामुळे या उपटसुमानापाशी दयायला आणि या सन्याश्यांना पैसे द्यायला कशाला आणायचं? यांनी जर सन्यास घेतला तर स्वतःच कमवून खावा. तुमच्या दमा वरती - गृहस्थांच्या दमा वरती का खायचं? अजूनही पुष्कळशे लोक सहज योगात येऊनही अशा उपटसुमांबांना बळी पडतात आणि त्यांना त्रास होतो. परवा अशीच एक केस झाली, की एक सहज योगी आले आणि मला म्हणाले की 'माताजी माझी बायको फार आजारी आहे, काय करावे'. म्हटलं असं का - मग कुठे जातात त्या? मग कळल की त्यांचे एक गुरुजी आहेत, ते काही सुटत नाहीत. तिचा मुलगा आजारी, ती आजारी, आणि ते गुरुजी महाराज आहेत घाणेरडे - अत्यंत घाणेरडा माणूस आहे, त्याच्याबद्दल बरेच घाणेरड्या गोष्टी बायकांनी मला सांगितले आहेत. पण ही बाई त्याच्या नादी लागली आणि तो मुलगाही आजारी. पण ती काही त्याला सोडायला तयार नाही, मी म्हटलं 'आहो, या गुरुने तुम्हाला काय दिलं? काय नाही. मग? तुम्ही काय दिलं? पैसे दिले फक्त.... असं का? आणखीन काय द्यायचं त्यांना?' अशा लोकांच्या नादी लागून, आमचा भोळेपणा एका अर्थाने मूर्खपणा ठरतो. तेव्हा सहज योगात जर आले तर सहज योगातच बसले पाहजे. म्हणजे आत्म्यालाच मानला पाहजे, बाकी सगळं मुखसारख मानायचं नाही. होडीत बसला आणि जर तुमचा एक पाय मगरीच्या तोंडात असेल, तर आम्ही कसा बचाव करणार? तो पाय काढायला नको का मगरीच्या तोंडातून? आणि ही मगर आहे हे तुम्हाला समजणार तरी कसं जोपर्यंत तुम्ही होडीत येणार नाही? मग आता थोडा वेळ खाऊ देत पाय, जा सगळेच्या सगळे. तेव्हा एक सुज्ज बुद्धीने राहिला पाहजे. जशी तुम्ही शेती करता, शेती करताना मनुष्याला खूप सुज्जता येते. जे कडिलेलं असतं ते काढून टाकतो आपण, जे चांगलं बी बघायला असतं, खत घालून पाणी घालतो. तसंच सहज योगाच आहे, याच्यात जे काही आपल्यामध्ये कडिलेलं आहे, ते काढून टाकायला पाहजे व्यवस्थित, ते नको आम्हाला. जे चांगलं आहे जे व्यवस्थित आहे, तेच आम्ही रोपवू, त्याच्यातून मोठे वृक्ष तयार करू.

संतांची महिमा आणि त्यांनी वर्णलेली आपले भविष्य ते आज दृष्टी पडशील येतंय. तुम्हाला फार आश्चर्य वाटलं की लंडनला, एक पुस्तक वाचत असताना, एक लुईस म्हणून मोठा भारी कवी, त्याने आपल्या मरिचुकीचं एवढं सुंदर वर्णन केलं आहे की तुम्हाला आश्चर्य वाटेल - तुम्हा सगळ्यांचा वर्णन केलेलं आहे त्याच्यात. की ही एक आई आहे आणि तिची ही मुलं आहेत, आणि ते आनंदाने बेहोष नाचत चाललेत, आणि त्याला आत्मसाक्षात्कार दिलाय. इतकं स्पष्ट रूपाने ते वर्णन दिलेला आहे, मी ते पुस्तक आणलेलं नाही आहे इथे, पण नंतर आम्ही तुम्हाला पाठवून देणार आहे. अगदी तंतोतंत मरिचुकीचं वर्णन दिलेला आहे. आणखीन परत तो असं विचारतो, त्याच्यात एक प्रश्न करतो आणि एक उत्तर देतो - ही जी आई आहे, ती मुलांना इतर आयान पासून हसिकावून तर देत नाही? तर ते म्हणाले नाही, ते आया सुद्धा तिच्या मुली आहेत. आणि त्यांचे बाप सुद्धा तिचे मुलं आहेत. फार सुंदर वर्णन या मरिचुकीचं केलेलं आहे. कुठल्या त्या इंग्लंडमध्ये एक 50 वर्षांपूर्वी एका माणसाने वर्णन केलेलं आहे.

इतकं स्पष्ट रूपात आहे की तुमहाला आश्चर्य वाटेल. अनेक कवींनी केलेलं आहे, रवींद्र बाबूंनी एक सुंदर वर्णन केलेलं आहे - म्हणजे आपल्या देशात तर आहेतच पण दुसऱ्याही देशात सुद्धा या गोष्टी या दृष्ट्यांनी पाहिल्या होत्या हे मोठे मोठे जुने दृष्टे त्यांनी लहिन ठेवले. आपल्या मुलाबाळांसाठी, तीच मुले बाळ इथं बसली आहेत, आणि त्यांना हे दृष्टी पत्नीस येतंय, की आनंदी आनंद सगळीकडे प्रेमाच्या ओघात सगळे वाहून गेलेले. आता हे बघिरे जे बाहेरून आलेले, 14 देशातून लोक आलेली आहेत. काल रात्री आम्ही चार वाजता झोपलो, कारण काल रात्री खरसिमसवी रात्र होती आणि सहा वाजता उठलो. सहा वाजता उठल्यानंतर, मग ह्यांनी आंधोळी करून, जेवून घेऊन तथिन नघिले. मग काहीतरी प्रश्न उभा राहिला म्हणून त्याला पुण्याला जावं लागलं, त्यांना यायला उशीर झाला, संबंध वेळ हे प्रवासात होते. आल्याबरोबर तसेच जसेच्या तसे, कुठून कुठून आलेत हजारो माईला वरून तुमच्या आईची महिमा गाण्यासाठी तुमच्या अंगापूरच्या मातीवर लोळून राहिलेत. काहीतरी वशिष या मातीचा पण असलं पाहजि, आणि तुमचं ही महत्त्व असलं पाहजि. तेव्हा या आनंदाच्या शुभप्रसंगी, मी सर्वांना आनंद आशीर्वाद देते. आणि सहज योग संबंध सातार्या जल्लिह्यात पसरला पाहजि. संबंध सातार्या जल्लिह्यात नांदला पाहजि कारण ही भूमी रामदासांची आहे. इथे फार मोठाले संत साधू झालेले आहेत, अहमदनगर जल्लिह्यामध्ये नाथांची भूमी असल्यामुळे पुष्कळ कार्य झालेलं आहे. तसंच सातार्या जल्लिह्यात सुद्धा व्हायला पाहजि. वेगवेगळ्या ठिकाणी व्यवस्थित सहज योगात लोक जमले पाहजित. आणि जमल्यानंतर हे समजलं पाहजि की सहज योगाचे तत्त्व काय आहेत? आणि ती तत्त्व आपल्यामध्ये आहेत का नाही हे तोलून पाहायचं. हा वशिषधर्म आहे, हा कोणत्याही धर्माचा अपमान करत नाही. पण ते धर्म असायला पाहजित, अधार्मिक लोक जर आपल्याला धार्मिक म्हणतील तर ते आम्ही मानत नाही. जे सत्य आहे तेच आम्ही मानणार. तसेच चे इथले गुरुजन आहेत, सहज योगात, त्यांनी पुष्कळ वाचन पठण करून ठेवायला पाहजि, कारण उद्या तुमचा सामना अशा लोकांशी होणार आहे जी कर्मठ आहेत, त्यांनी भरपूर पुस्तके वाचली आहेत, आणि जे फार वंदिवान आहेत स्वतःला खूप शहाणे समजतात. अर्थात तुमची आई तुमच्या पाठीशी आहेच. पण तरीसुद्धा त्यांच्याशी बोलताना, तुमच्यामध्ये इतकी तल्लब बुद्धी आणि विश्वास असायला पाहजि की कोणताही त्यांनी प्रश्न टाकला की त्याला बरोबर नरिपण करून आम्ही उभे करू शकतो. ही स्थिती असल्याशिवाय या कर्मठ लोकांना जकिले सोपं काम नाही. ज्यांच्यासमोर आदिशंकराचार्यांनी पण हात टेकले की या महामूर्खानशी आंधळ्यांशी कोण बोलत बसणार आणि शेवटी त्यांनी मग सौंदर्यलहरी म्हणून एक पुस्तक लहिन टाकलं. त्याच्यात नुसता आईच वरण लहीत बसले. तर लोकांनी म्हटलं अहो एवढे मोठे तुम्ही वेद शास्त्र नपुण गृहस्थ आहात (गृहस्थ नव्हते म्हणून कस संन्यासी होते) त्यातला त्यात, वविक चुडामणी सारखी मोठी पुस्तके लहिली, त्याच्यावर तुम्हाला हे आईच वरण लहिल्याची काय गरज पडली? सौंदर्य लहरी - आईच वरणन, नखशंकिंत त्यांनी सर्व आईच वरणन केलं. फक्त ते म्हणे एक बघा - बाकी सगळं एकीकडे राहिलं, ते सगळं बेकार आहे, जे खरं आहे ते हे आहे आणि तेच मी लोकांना सांगतो कारण ते बेकार ह्याच्यात पडलं तर नुसते वाद-विवाद सुरू होतात. तेव्हा तुम्ही सर्वांनी सुद्धा त्यांनी आईच वरणन केलेलं वाचावं एकाच, श्रवण करावं.

दुसरी गोष्ट अशी आहे की, सहज योगात आपली सुरुवातीला स्थिती असते ती खरोकर क्षणभंगुर असते. क्षणाला एक मनिटि दसिते, परत नाही. एक मनिटि दसिते परत नाही. लोकांना वाटतं की आमची कुंडलनी जागृत झाली म्हणजे एकदम आम्ही योगी जण होतो. तसं होत नाही. थोडासा प्रकाश येतो तुमच्यात, त्या प्रकाशात तुम्ही स्वतःचे दोष बघू शकता, पण एकदमच तुम्ही फार मोठे योगी होत नाही. ही क्षणभंगुर प्रवृत्ती जी आहे, त्या क्षणभंगुर प्रवृत्तीला ठीक करण्यासाठी, तुम्हाला तुमचं चिंतित थावरव आणि त्यासाठी बैठक पाहजि. ती बैठक असल्याशिवाय सहजयोग जमत नाही. दोन गोष्टी सहज योगात आहेत, एक आहे बैठक - बैठक सहज योगात असते, ज्याला पाण्याची ट्रीटमेंट, कवि ध्यान करणे फोटो वरती. आणि दुसरी म्हणजे फारच फारच महत्वाची म्हणजे हे कार्य सामूहिक आहे. कोणी जाऊन हमिलयावर बसून म्हणेल की माताजी मी तुमचा फोटो घेऊन गेलो आणि तुमचं फार ध्यान केलं - आमचा त्याच्याशी काहीही संबंध नाही. ही एक सामूहिक कार्यप्रणाली आहे म्हणजे काम करण्याची पद्धत आहे. एकुलती एक बाई कोणी बसून म्हणेल की इतकं माताजी तुमच्यासाठी केलं, त्यांनी काही होणार नाही. माझ्यासाठी काही करू नका, स्वतःसाठी करा - सगळ्यांच्या बरोबर मळून हे कार्य झालं पाहजि.

आता एक घरगुती उदाहरण आम्ही तुम्हाला सांगतो की याचा काय अर्थ आहे. आपल्या घरामध्ये आपण दही लावतो, आणि त्याच्यातून आपण लोणी काढण्यासाठी त्याला मथून. मथाना तुम्ही पाहिला असेल की मटक्यामध्ये पुष्कळसे असे लहान लहान कण असतात त्या लोण्याचे जे इकडे तिकडे चिकटून राहतात. त्या वेळा आपण एक लहानसा गोळा पाण्यात त्या ताकात घालतो. आणि जेव्हा आपण मथू लागतो तेव्हा त्या गोळ्याला संबंध जे लहान लहान कण आहेत ते चिकटतात. पण जे चिकटत नाही, त्यांना आपण ताकच म्हणतो, लोण्याबरोबर उचलून घेत नाही. जे त्या सामूहिकतेला चिकटले, त्यांना आम्ही सहज योगी म्हणून ओळखतो आणि जे चिकटले नाही त्यांना आम्ही ओळखत नाही. ही सामूहिकता आपण साधली पाहजि. त्यात वादविवाद, भाऊबंदी कवि भांडणं करणं हे सगळं योगात बलिकूल शोभत नाही. प्रेमाच्या साम्राज्यात आनंदाच्या सोहळ्यामध्ये कसली भांडणं आणि किसला काय वादविवाद? अहो, आनंद घ्यायला सुद्धा आता वेळ राहिलेला नाही अशी परिस्थिती आहे. तेव्हा भांडायला कोणाला वेळ आहे?

असो! आज फार आनंदाची वेळ आहे. सगळे अगदी आनंदात आहेत. इतका उशीर यांना झाला तरी, यांना काय त्याची परवा नाही आहे. अगदी मजेत बसले आहेत तुमच्या बरोबर. आणि हे तुमची मजा उचलत आहेत आणि तुम्ही त्यांची. ते म्हणतात की हे लोक कति मजेत आहेत आणि तुम्ही म्हणत आहात ते लोक कति मजेत आहेत. त्यांना तुमची मजा येऊन राहिली आहे आणि तुम्हाला त्यांची मजा येऊन राहिली आहे. अशा तऱ्हेची आपापसा मधली जी जुगलबंदी म्हणतात कवि आपापसात जे परस्पर प्रेम आहे, ते बघून एका आईच्या हृदयासाठी फार मोठं मोठं कार्य आहे. मला समजत नव्हतं की कसं आवरून धरावं, इतकं गहविरून आलं होतं. तेव्हा परमेश्वर तुम्हा सगळ्यांना असंच प्रेम देऊ, आपापसात तुम्ही सगळे प्रेमाने राहा, आणि सुखाने राहा. आनंदाच्या सागरात पोहत रहा असाच माझा सगळ्यांना आशीर्वाद आहे.

At time 45.56, Shri Mataji starts with the en mass realization.

सगळ्यांनी जरा व्यवस्थित पालथी घालून बसा. आवाज नाही तोडाने बोलायचं नाही एक अक्षर बोलायचं नाही. सगळ्या मुलांनी सुद्धा शांत राहिला पाहजि. अगदी शांत.

बर आता, डावा हात माझ्याकडे करा, फार सोपा आहे आज आणि उजवा हात जमनीवर ठेवायचा. या महाराष्ट्राच्या योग भूमीला आपण नमस्कार करतोय, तसंच गणपतीला नमस्कार करून ध्यानाला बसायचं. डावा हात माझ्याकडे, डोळे उघडेच ठेवा. मी बसलेली आहे समोर तर कशाला डोळे बंद करायचे? डावा हात माझ्याकडे. डावी साईड आपली ठीक नाही आहे, कारण आपल्यामध्ये जुने कुसंस्कार इतके आहेत, कुजलेले आहेत की ते डोक्यातून नघित नाही. नाही नघित. फार वपिश्चिती आहेत. एका बाईच्या दोन मुली, एकीचं लग्न परदेशात झालं, फेरिन चा मनुष्य होता, तिला त्याच्यात काही हरकत नव्हती. पण तिच जर मुलगी कुठल्या खालच्या जातीच्या मुलाशी लग्न करत असेल, तर तिला असं वाटलं की तिच्यावर आकाश कोसळून पडलं. मुलीच्या लग्नासाठी माताजींना सांगतात की मुलीचं लग्न लागत नाही म्हणून पण मुलांचं लग्न मात्र आपल्या जातीत करतात, कारण हुंडा आहे ना. हे सगळे कुसंस्कार आपल्यामध्ये आहेत. तऱ्हे तऱ्हेचे कुसंस्कार आहेत, ब्राह्मणाला बोलवायचं सत्यनारायण करायचा, कशाला पाहजि? सत्य म्हणजे नारायण आणि नारायण म्हणजे सत्य. दोन कशाला पाहजि? सत्यनारायण म्हणून काय चीजच नाही आहे. नुसता नारायण आहे. संतोषी माता तिची पूजा, तशी कोणी देवीचं नाही आहे. तिची पूजा करत बसायचं, नाहीतर उपास. उपास सोडणं आपल्याकडे खूप कठीण आहे आपल्याकडे. उपास आम्ही धरले, उपास आम्ही सोडले तर आमचं काय होणार? काही होणार नाही, तुम्ही देवाच्या नावावर कृपा करून नका करू, करायचा असेल तर करा. जन्मभर पुष्कळ लोक करतच आहेत, त्यांना खायलाच नाही. आपोआप ते स्वर्गात जाणार आहे असं दसित आहेत, जातच आहेत. उपाशी तापाशी. जो पोटी उपवाशी, त्यासी काईचा भगवंत, असं म्हटलं आहे.

हा... बर आहे. तर असले काय काय कुसंस्कार आपल्या डोक्यात आहेत. ते काढले पाहजित, जे चुकीचं आहे ते चुकीचं आहे. जरी जुनं असलं, तरी वाईट असलं ते सोडलं पाहजि, आणि जे ठीक आहे ते घेतलं पाहजि. कारण आपण सत्याला जागतो, खोट डोक्याशी बाळगायचं नाही. गणपतीचा जन्म झाला त्या दविशी उपवास करायचा, हमखास तुम्हाला घाणेरडे रोग होणार. गुरवारी उपवास करायचा - कोणताही मनुष्य जो गुरवारी उपवास करतो, त्याच पोत हमखास खराब असलं पाहजि. असलंच पाहजि. आणि ते गुरुचे स्थान आहे, म्हणजे गुरूच रागवले आहेत, की माझ्या जन्माच्या दविशी तू सुतक का रे पाळतोस? अहो डोकं आहे का नाही आपल्याला? भलत्या वेळेला भलतं कामं करायची, नको ते करायचं. आणि त्याचंही व्यसन आहे लोकांना. आता बसले हातात वीणा घेऊन - पांडुरंग पांडुरंग, त्याने घसा ही खराब व्हायचा. पांडुरंग तर कधीच पळून गेला असेल. त्याच्या कानाला ओरडून ओरडून - अरे तुम्हाला कोणी अधिकार दिला आहे पांडुरंगाला बोलवण्याचा? तसं एकदा बोलवलं तर येऊन उभा राहील, पण तसं पाहजि ना तुमचं - स्थान ते आहे का? तोडात तंबाखू घातले आणि नघिले टाळ कुटत. अरे ते तंबाखू तर त्या कृष्णाची म्हणजे पूतना आहे ती. तेच तोडात घालून आणि तुम्ही टाळ कुटत नघिले तर काय होणार आहे तुमचं? सगळं उलट उलट काम डोक्यात बसवलं आहे. इकडे देवाचं नाव घ्यायचं आणि तिकडे शैतानाची पूजा करायची. आता या सगळ्या भ्रमकपणातून आपण नघायला पाहजि नाहीतर आपली कशी प्रगती होणार सहज योगात?

डावा हात बरा आहे आता पुष्कळ बरा आहे.

(Shri Mataji clearing the left side as she speaks the above and below)

सगळ्या सगळ्या सवयी तुमच्या सुटतील. तुमची इच्छा झाली की माझं नाव घ्या सगळ्या सवयी सुटून पडतील. तुम्हाला मी शक्ती द्यायला बसलेली आहे इथे.

दुसरं अंगात येणे. परवा आमच्या लेकचर मध्ये एका बाईच्या अंगात आलं. अंगात आला म्हणजे काय भूत आहे ते. भूतं आहेत! अहो देवी अंगात घ्यायला काय सोपं काम आहे का? कोणाच्या अंगात आलं की लागले त्याला कुंकू लावायला. म्हणजे तुमच्या अंगात यायला सुरुवात होईल. आणं मिग झमिमा पोरी झमि. अहो दसित नाही का वेड सरासारखं? आणं या मोलकर्णी, यांच्या अंगात देवी येते. अरे देवीला काय अककल आहे की नाही? कोणीही सहज योगात अशा बाईच्या अंगाला हात लावायचा नाही, त्या बाईला बाहेर काढा. तर्च्याशी काहीही संबंध ठेवायचा नाही. ती भूत आहेत. भूतांना देवीचं नाव द्यायचं, भूत आली म्हणजे देवी - वाह रे वाह! म्हणजे देव गेला कुठला कुठे आणं देवी गेली कुठल्या कुठे.

आणं ते दुसरे - पुरुष सुद्धा काही कमी नाहीत. ते गालामध्ये टोचून, आगीतून चालती, आणं काय काय प्रकार करतील. अहो चांगदेवाचा तोच प्रकार होता, त्याच्यावर केवढं लहिलि आहे ज्ञानदेवाने, कोण वाचतं ते? आणं असे एखादा मनुष्य बघतिला तर फार समजतात. त्याला म्हणाव थोडा मलखांब कर म्हणजे कळेल. एक सुद्धा पैत्र घेऊ शकत नाही, अनुमान असं ठिकाणावर लावेल त्याला. ही सगळी भुताची लक्षणे आहेत. आणं या भुताटकी कडे जाणारे लोक कृपा करून सहज योगात येऊ नका. तुम्हाला हेच पाहजे असेल तर हेच करा, आणं काय भोगायचं असेल ते भोगा. आणं एकदा काय जर भूत घरात आली, तर लक्ष्मी तुमच्या घरातून उठून गेली म्हणून समजा. म्हणून हे सगळे कुसंस्कार आपण टाकलेच पाहजित. पूर्ण मनाचा नशिचय करून या सर्व गोष्टी आम्ही सोडल्याच पाहजित. मग बघा तुमची कशी प्रगती होते.

बघा आता डावा हात सुटला.

हे सगळे कुसंस्कार डाव्या हातात बसलेले आहेत. आता तुमच्या कुलदेवता आहेत, त्यांच्यामुळेच आम्ही पुष्कळ कामे करून घेतो. पण त्यांच्यासमोर एक भूत बसलेल आहे, पैसे व्यवस्थित घ्यायचे. कुलदेवता ला कधी ते पैसे जातात? दसित नाही का तुम्हाला - डोक्याने वचिर करा. हा मनुष्य मध्ये सगळं घेतोय कुलदेवतेच्या नावाने, आणं हा काय देवता आहे का कोण आहे? आणं तुमच्या कपाळाला लावलं त्यांनी कुंकू, आज्ञा चक्रावर बसवलं त्यांनी एक भूत. आले तथिनं झगित, मग कोण? आमच्या अंगात आली म्हणे देवी कोल्हापूरची. असं काय सोपं काम आहे कोल्हापूरच्या देवीला अंगात आणायला? हा वेडेपणा आणं ब्राह्मकपणा सोडलाच पाहजि. आणं मी स्पष्ट रूपाने सांगणार आहे तुम्हाला , त्यात वाईत नाही वाटून घ्यायचं, मी तुमची आई आहे. आणं आईला जे सांगायचे ते खरं स्पष्ट सांगितलं पाहजि. आणं मुलांना जर ते सांगितलं नाही तर आमचं चुकलं. हे आमचं कर्तव्य आहे की जे आहे ते आम्ही तुम्हाला सांगणार, हे सगळं तुमच्या हतिसाठी आहे.

सहज योग हा तुमचा हतिसात आहे. तुमच्या हतिसाठी, तुमच्या मुलांच्या हतिसाठी, सर्व देशाच्या हतिसाठी, सर्व , देश देशांच्या हतिसाठी, सर्व विश्वाच्या हतिसाठी, असं सहज योग आम्ही स्थापन केलं आहे.

हा आता सुरू झालं. हा येते ना आता डाव्या हातात? सुरू झालं ना? येतंय की नाही? बोला.... जोरात बोला ना. कोणा कोणाला खाली येतंय, म्हणजे अजून उलट डोक आहे. इकडून इकडे आणा, ज्यांना खालून येत असेल त्यांनी इकडून इकडे आणायचं. म्हणजे डोकं अजून उलट आहे कुठे कुठे चाललेल. असं वर घ्या. आता हा उजवा हात, या उजव्या हाताला असं ठेवायचं माझ्याकडे, आणं डावा असा ठेवा . आता हा उजवा हात माणसाचा तेव्हा धरतो जेव्हा तो मानसिक, शारीरिक फार जास्त काम करतो. त्याला वाटतं की मी हे केलं मी ते केलं, परमेश्वरावर टाकून करत नाही. परमेश्वर करतो असं म्हणत नाही. जर तो असं म्हणेल तर त्याच्यामध्ये अहंकार येणार नाही. अहंकार ही भावना खोटी आहे, अशी खोटी आहे की एखाद्या विमानातून लोक चाललेत, आणं त्यांना सांगितलं की तुम्ही विमान जास्त सामान घेऊ नका, बोजा कमी ठेवलेला बरा . तर ते विमानात बसले आणं डोक्यावरती सर्व बोजा ठेवला. त्यांना वचिरलं की अहो डोक्यावर का ठेवलं तुम्ही? म्हणे असं आहे ना विमानाला खूप बोजा होतो, म्हणून आमच्या डोक्यावर ठेवलं आम्ही. तर जे लोक असं समजतात की आम्ही हे करतो, आम्ही ते करतो, अशा अहंकारी लोकांचा उजवा हात धरला जातो. कवि फार शारीरिक श्रम केले, उगीचच्या उगीचच, कारण असले तर ठीक आहे, पण उगीचच केले तर त्यांनी सुद्धा हात धरतो. आणं हा जर का धरला गेला, तर मनुष्यामध्ये फार अहंकार येतो. उजव्या हातामध्ये चैतन्य लहरी येत नाहीत, म्हणून उजवा हात माझ्याकडे आणं डावा हात आकाशाकडे, कारण आकाश तत्वाकडे गेलं पाहजि. पहिलं पृथ्वीतत्वाकडे गेला पाहजि, आणं दुसरं आकाशतत्वाकडे, म्हणून हा हात डावा सारखा. अशी माणसे अत्यंत तापट, शक्तिखोर, सारखं लोकांना झाडत राहायचं, बोलायचं. या लोकांना स्वतःला त्रास होत नाही, दुसऱ्यांना त्रास देतात. आणं जे कुसंस्कार असतात, ते स्वतःला त्रास देतात, दुसऱ्यांना देत नाहीत. दोन्ही एकच, स्वतःलाही त्रास नाही दिला पाहजि आणं दुसऱ्यालाही त्रास दिला नाही पाहजि. पण अहंकारा मध्ये इतकी खोटी भावना आहे, ही आम्ही करतो, तुम्ही करता काय? मेलेला झाडाचा फर्नचिर करतो - काय जिवित कार्य केलं आहे का तुम्ही ? फक्त आत्मसाक्षात्कारानंतरच तुम्ही कुंडलिनी उचलून दाखवता, की आम्ही जिवित कार्य केलंय. म्हणून आधी जे काय झालं, ते काय कर्म नव्हतं, पण नंतर जे काय झालंय, तुम्ही म्हणता 'माताजी कुंडली उठत नाही, वर येत नाही अजून होत नाही'. अरे वा! तू करतोस ना? नाही मी नाही करत, ही कुंडलिनी उठत नाही. तुमच्यातला पुरुष बोलू लागतो, त्यांनी हे सुटतं, अहंकार! अहंकाराच्या बळी जायचं नाही.

बरं! दोन्ही हातात येऊ लागलं का? आता दोन्ही हात आकाशाकडे करून, मान अशी मागे करून ' श्री माताजी, ही परमेश्वरी शक्ती आहे का? ही ब्रह्म शक्ती आहे का? हे परमेश्वराचे प्रेम आहे का? ' असा प्रश्न वचिरा. आता हात खाली करा. दोन्ही हात माझ्याकडे करा. नरिवचिर होऊन, हसायचं नाही. हसायचं नाही, जेव्हा हसायचं तेव्हा हसायचं. नको तथि नाही हसलं पाहजि. वेड्यांचे लक्षण आहे ते. तुम्ही हात असे करा, आता ज्या लोकांच्या दोन्ही हातात गार गार येतय त्यांनी हात वरती करायचे दोन्ही. ज्यांच्या ज्यांच्या डोक्यातून गार येतय, त्यांनी हात वर करायचे . वर करा दोन्ही मला दसित नाही. सगळेच्या सगळेच तुम्ही झाले पार. खूप व्यवस्थित येऊन राहिलिय, तेव्हा, बोलता बोलताच, तुम्ही सगळे पार झालात. म्हणजे फार पुण्यवान लोक आहात. तुम्हालाच आम्ही नमस्कार करतो. आमचं नशीब थोर म्हणून असे पुण्यवान लोक आम्हाला लाभले. (Time 1.00.30)

Shri Mataji requests everyone to bow down collectively and not come for individual darshan.

Speech ends here.

आलं ना सगळ्यांना? ' आलं आलं ' ठीक ठीक, आता भांडायचं नाही.

अंगापूरच्या सर्व लोकांना, गणपतीपुळेच आमंत्रण आहे. आणं सर्वांनी यावं, जवळच आहे दूर नाही. बरं का.

असं उभ्याने दर्शन घ्यावा आता. आमची गाडी आणली? मध्ये तुम्ही रस्ता करा नाहीतर सगळे माझे पाय धरतील.

[1986-12-27, Puja by the Krishna's river](#)

27 डिसेंबर 1986

Devi Puja

Brahmapuri (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Devi Puja Date 27th December 1986: Place Brahmapuri Type Puja

आता ही पाहणी मंडळी आपल्याकडे आलेली आहेत. त्यांनी मला सांगितलं आहे की, 'कृपा करून ह्या सगळ्यांना आमच्यातर्फे हार्दिक धन्यवाद द्या. आणत्यांचे आम्ही फार अनुग्रहाने आहोत आण आभारी आहोत.' त्याबद्दल मी अनेकदा त्यांना सांगितलं की, मी मराठीत त्यांना सांगतच असते, पण तुम्ही त्यांच्याशी बोलून त्यांना सांगा. म्हणजे त्यांना बरं वाटेल आण त्यांची ओळख करून घ्या. त्यांची मैत्री साधून घ्या. त्यांची नावं जाणून घ्या. म्हणजे त्यांनाही बरं वाटेल, की खेडोपाडी आमचे बांधव आहेत. आपण सगळे एका सूत्राने बांधले गेले आहोत. तुम्ही कोणत्याही देशातले असलात, कुठलेही असलात, तरी सगळी माझीच मुलं आहात. तेव्हा त्यात काहीही भेदभाव न पाळता सगळ्यांनी आपापसात मतिरता साधली पाहजि. आणखीन सगळ्यांनी एकमेकांना ओळखून घेतलं पाहजि. म्हणजे कोण कस आहे, काय आहे. आता सांगायचं म्हणजे आजचा दविस वशिष आहे. शनवारचा दविस, कृष्णा नदीच्या काठी. म्हणजे कृष्णाचं सगळं सुरू झालेलं दसिंतंय साम्राज्य इकडे. आण ह्या सगळ्या त्याच्या साम्राज्यात आजची तुम्ही पूजा मांडलेली आहे. पूजेत सांगायचं काहीच नसतं खरं म्हणजे. कारण स्वतःच चैतन्य वाहून तुम्हाला भरपूर करून टाकत असतं. तेव्हा तेच फक्त तुम्ही आपल्यामध्ये आत्मसात केलं पाहजि. सहजयोगाची वशिषता ही आहे, की ह्याच्यामध्ये तुम्हाला ध्यान-धारणा करावी लागते. जर तुम्ही ध्यान-धारणा केली नाही, तर मात्र सहजयोग जमत नाही. म्हणून थोडा तरी वेळ ध्यान-धारणेस दिला पाहजि. आण आपल्यामध्ये कुठे चुकतं ते तुम्हाला ध्यानातच कळू शकेल. ते तसेच पाळत ठेवायचं नाही. ते काढून टाकलं पाहजि. ते काढून टाकल्याबरोबर त्याचे जे काही आपल्याला लाभ होतील, त्याचं तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की कती त-हेचे चमत्कार तुमच्या आयुष्यात घडून येतील. आण तुम्ही ते इतरांना सुद्धा सांगू शकाल. आज ब्रह्मपुरीला एक वशिष रूप आलेलं आहे. आण त्याच्यामध्ये इतके दुसऱ्या देशातले लोक आलेले जे आहेत. सबंध जगभर ह्याचं नाव पसरलेलं आहे. तेव्हा जी एक गोष्ट आपल्याला लहानशी आठवते ती, रामदास स्वामी फक्त महाराष्ट्रात गाजलेले होते, ते आज सबंध देशामध्ये गाजलेले आहेत. तुकारामाचे अभंग हे गाऊ लागले आहेत. नामदेवांचं नामस्मरण हे करतात. म्हणजे कुठल्या कुठे आपण पोहोचलेलो आहोत! म्हणजे महाराष्ट्राची कुठवर महती पोहोचलेली आहे ! त्याची महती कुठवर पोहोचलेली आहे, ते बघण्यासारखं आहे. आण त्यांना ह्या सगळ्यांचे कती कौतुक वाटतं, ते बघण्यासारखं आहे. नाहीतर कोण कोणाला ओळखतं ह्या देशात! कोणीच कोणाला ओळखत नाही. उत्तर हिंदुस्थानाच्या लोकांना जर विचारलं, की रामदास स्वामी कोण होते? तर त्यांना काही माहीत नाही. शविजी महाराज कोण होते? ते माहीत नाही. ही परिस्थिती आहे. तेव्हा तथिपर्यंत आपण आपल्या महाराष्ट्राचं लोण पोहोचवलं आहे. आण तिथून ही मंडळी तुमच्या दर्शनाला आलेली आहेत. असं समजून ह्या साधु-संतांना, जसं आपण साधु-संतांचं पाचारण करतो, आण त्यांच्याशी वागतो, तसंच सगळ्यांनी प्रेमाने वागलं पाहजि. आण त्यांनी तुमच्यासाठी पुष्कळशी बक्षीस घेऊन आलेले आहेत. ते गणपतीपुळ्याला नधायच्या विचारात आहेत. तरी सर्वांनी गणपतीपुळ्याला यावं. जतिक्यांना जमेल ततिक्यांनी यावं, इथून काही दूर नाहीये. वाटलं तर तीन दविसासाठी या कावि पाच दविसासाठी यावं. तथि फक्त खाण्या-पिण्याचे, राहण्याचे खर्च आहेत. तेवढेच फक्त लावलेले आहेत. आणखीन दूसरा काही वशिष खर्च लावलेला नाही. एकंदर ५० कवि ५१ लग्न तर आता ठरलीच आहेत. त्याच्यावर पुढे झाली तर माहती नाही. आण प्रत्येकी जर हशिव लावला, तर फार तर फार सहा आणे प्रत्येकी तुम्ही बक्षीस दिलेलं आहे लग्नाचं. तर ते काही वशिष दसित नाही. तरीसुद्धा आनंदाने सगळे गोड मानून घ्यावं. आण एकदाच ही परवणी असते. समजा आता आपल्याला कुठे जायचं असलं, समजा एखाद्या यात्रेला जायचं असलं. तर आपण कती पैसे खर्च करू. तेव्हा माताजीनी सुंदर व्यवस्था केलेली आहे. सगळ्यांनी तथि यावं. मनसोत रहव. आणखीन आनंद उचलावा. त्यामध्ये कलिर्मषि काढत बसायचं नाही. प्रेमाने आलं पाहजि. अशी सगळ्यांना माझी वनिती आहे.

1986-12-28, Public Program

28 डिसेंबर 1986

Public Program

Satara (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Shri Mataji arrives and is welcomed by the local sahajis. A Bhajan is sung. Then on a foreign sahaji gives a brief introduction about sahaja yoga.

Shri Mataji's speech starts at time 22.06

आपलीच महती आपण जाणत नाही ही गोष्ट खरी आहे. जसं सूर्याला कळत नाही की तो प्रकाशमय आहे, तसंच महाराष्ट्राच्या लोकांना कळत नाही की त्यांच्यामध्ये परमेश्वराने कतिती आशीर्वाद दिले आहेत. म्हणून तो भ्रमविषुवासारखा इकडे तिकडे भटकत आहे. सारा समाज आज पश्चिमी संस्कृतीने भारावून गेला आहे. आण पश्चिमीचे लोक आता थकून भारताकडे बघत आहेत. आण त्यांची दृष्टी लागली आहे की आम्हाला त्यांच्यापासून काय शिकायचा आहे? आपण स्वतःला फार पश्चिमी मार्क समजून खूप शिष्टासारखं वागतोय आण त्यापासून आपल्याला काय लाभ होणार आहे कवि नाही त्याच्याकडे आपलं लक्ष नसतं. साहेबांची बदली लंडनला झाली म्हणून आम्ही इंग्लंडला गेलो, आण तिथी आम्ही आमच्या कार्याला सुरुवात केली. त्यावेळी असं लक्षात आलं की पश्चिमी देशांमध्ये जी काही प्रगती झाली आहे ती एखाद्या झाडाची प्रगती व्हावी अशी झाली आहे. पण त्याची मूळ या भारतात आहेत. आण जोपर्यंत ही मूळ जोपासली जाणार नाहीत तोपर्यंत ते झाड उलथून पडणार आण त्या स्थितीला आलं आहे ते. पण आपण जे या मुळात बसलेला आहोत, ते मात्र पूर्णपणे आधी भ्रजित आहोत. आपलं काय करतंय आहे आण आपली काय जबाबदारी आहे. कोणतीही गोष्ट त्या लोकांपासून आली ती वशिष्ठ असं समजून आपण अंधानुकरण चालवलं आहे. त्यातल्या त्यात आपल्याकडे दशिभूल करणारे धर्मगुरू, मंदिरात बसलेले भट्टी बुआ. अशे अनेक प्रकार असल्या मुळे पुष्कळ लोकांची अशी धारणा झाली आहे की परमेश्वरी ही गोष्ट अशी नाहीच. परमेश्वर आहे कवि नाही हे आम्ही सदिध करू शकतो. पण तुम्ही कशावरून सदिध केलं आहे की परमेश्वर नाही? परमेश्वर आहे कवि नाही हे जाणल्या शिवाय तुम्ही अशा सदिधतेला कसे पोचलात की परमेश्वर नाही? पहिल्यांदाच असा एक वचिर धरला कवि एक धारणा धरली जी सपशेर चुकीची असेल असं समजा तर मग तुम्ही अंधकारात चालले की नाही. नदिन असं म्हटलं पाहिजे की आम्हाला माहिती नाही की परमेश्वर आहे की नाही हे बघतिलं पाहिजे. आहे कवि नाही ते बघतिल्याशिवाय आम्ही असं काही नरिणय घेत नाही. बरं या महाराष्ट्रातल्या लोकांनी असा वचिर ठेवायचा कोणच्याही वादाला धरून की परमेश्वर नाही आहे ते कशावरून? म्हणजे मार्कंडेयापासून हजारो वर्षांपासून आजपर्यंत साईनाथापर्यंत, रामदास स्वामी तुकाराम, नामदेव, जनाबाई, ज्ञानेश्वर सुद्धा सगळेच खोटं बोलत होते असं दिसतं. आजकाल जे चार शब्द शिकून कवि पुस्तक वाचून देव नाही असं म्हणतात त्यांनी हा वचिर का केला नाही की आमच्यात आण त्यांच्यात कतिती तफावत आहे. ती तफावत का आहे? जे लोक देव नाही असं म्हणतात, ते सबशेल दारू पतिता, भांडण करतात, खून करतात, मारामारी करतात आण देव आहे म्हणतात तेही तेच करतात. हे म्हणजे दोघांची गोळा बेरीज एकच झाली. म्हणजे हेही अतः शिहाणे आण तेही अतः शिहाणे. स्वतःला असं अतः शिहाणे समजून आपण कुठल्या गड्ड्यात जातोय हे बघत नाही. जर समजा परमेश्वर आहे आण आपण नुसता वशिवासावर कवि अवशिवासावर बसलो तर जे एवढ मोठ आहे ते आपल्याला मळिलेलं नाही.

आता सांगायचं म्हणजे तुम्ही तुकारामांचे उदाहरण घ्या. कवि चोखामेळाचे उदाहरण घ्या, नामदेवांनी उदाहरण घ्या. सर्वसाधारण जीवनातले लोक हे त्यांनी कोणतेही वाईट काम केलं का? करू शकत होते का? कधीतरी इच्छा केली का? असं त्यांचं व्यक्तिव इतकं नरिमल आण चांगलं कसं झालं? त्यांच्यात काही वशिष्ठ असल्याशिवाय झाला असतं का? श्री रामदास स्वामीची भूमी ही पण इतकी हालाखीची स्थिती की इथे चार माणसं भाषणाला उभी नाहीत. श्री रामदास स्वामींनी सांगतिलं होतं की स्वधर्म ओळखावा. तू स्व धर्म शिकवण्यासाठी आम्ही आलेलो आहोत. पण तो शिकणारे कुठे आहेत? सगळे विलायती फंशन कडे नघाले आहेत. कवि देव नाही असं ओरडत बसलेत. त्यांनी जो स्वधर्म ओळखा असं म्हटलं आहे तो स्व म्हणजे तुमचा आत्मा, आण तुम्ही तो धर्म ओळखला पाहिजे हे स्पष्ट सांगतिलं आहे. पण आता आम्ही सायनूस शिकायला लागलो ना, हे सगळं सायंटिस्ट आहेत इथे सगळे बसलेले. त्यांचं डोकं खरोखर उघडं आहे सायंटिस्ट सारखं. तुमचं काहीतरी डोकं बंद झालेला आहे. सायनूस च्या नावावर गेले कुठवर तुम्ही? आटम बॉम्ब उभा केला - काय मळिलं सायनूसच्यामुळे? सौख्य मळिलं आनंद मळिला? परमेश्वराला सोडून काहीही तुम्हाला ठीक मळिणार नाही. परमेश्वराला धरल्याशिवाय तुम्हाला कशाचाही लाभ मळिणार नाही. पण परमेश्वर म्हणजे हे भटजी बुवा सांगतात तो परमेश्वर नव्हे. देवळात जाऊन भटजीबुवा तुमच्याकडून पैसे घेतात तो परमेश्वर नव्हे. जो आपल्यामध्ये आहे - स्वधर्मात आहे तो परमेश्वर ओळखला पाहिजे. त्यासाठी पैसे देता येत नाहीत, सदगुरूंची लक्षणे स्वतः रामदास स्वामींनी सांगितले आहेत. तरी सगळे उपटसुंब इकडे सातारात बसलेले आहेत. पैसे उकळणारे दशिभूल करणारे अनेक गुरू आपल्या देशात हो बोकळलेले आहेत. ते आता परदेशात जाऊन सुद्धा बरेच पैसे उकळायला लागलेत. देवाच्या नावावर धर्माच्या नावावर मारहाण चाललेली आहे लूट मार चाललेली आहे. म्हणून परमेश्वर नाही आहे असं म्हणणं चुकीचं आहे.

परमेश्वर हा आहे पण ते जाणण्यासाठी आधी आत्म्याचा साक्षात्कार करून घ्या. आण जिरी तुमच्या मध्ये थोडसं तरी सायनूस डोकं असलं, तर सायनूस मध्ये एक हैपोटेसिस म्हणून हे धारणा असते, ती धारणा मांडली जाते. ती धारणा मांडल्यानंतर ती जेव्हा सदिध होते त्याला कायदा law असं म्हणतात. तर सायनूस मध्ये सुद्धा जर तुम्ही पाहिले, आम्ही जर एक धारणा बांधली आण ती जर आम्ही सदिध करून दिली तर तुम्ही मानायला पाहिजे. पण लक्षात ठेवलं पाहिजे की परमेश्वर तुमच्या पायावर येणार नाही आहे त्यासाठी. थोडी तरी नम्रता पाहिजे. दोन पुस्तक वाचून लोकांचं डोकं खराब झालाय महाराष्ट्रात. आपण काय जाणतो? काहीही जाणत नाही. एक अमृतानुभव ज्ञानेश्वरांचं पुस्तक तुम्ही वाचा. लक्षात येईल की केवढ्या मोठ्या सूर्यासमोर काजवे आहोत आपण. पण तिकडे वेळ कुठे आहे? हे आयुष्य व्यर्थ घालवण्यासाठी नाही, वशिष्ठ: महाराष्ट्रात. हा महाराष्ट्र आहे - अनादी काळापासून याचं नाव महाराष्ट्र ठेवलं आहे. आण तुम्ही मोठे महाराष्ट्रीयन म्हणता स्वतःला मराठे म्हणता स्वतःला. आण अशा घाणेरड्या गोष्टीमध्ये आपलं आयुष्य घालवायचं हे काही शोभत नाही.

आज तुमच्या दर्शनाला हे लोक 14 देशातून आलेले आहेत. हे नविडक लोक आम्ही घेतो, सगळ्या देशांमध्ये वाढत आहेत. आपल्याकडे सुद्धा खडेगावात लोकांना अक्कल आहे, कारण जमिनीशी संबंध आहे रोजचा. पण शहरातली लोकं मात्र अतः शिहाणे त्यांचे बैल रकिमे.....31.27

त्यामुळे समजून घेतलं पाहिजे की आपल्यामध्ये ही शक्ती कुंडलनी ती आम्ही सदिध करून दाखवतो. पण तुम्ही शिष्टपणा केला तर काहीही होणार नाही. नम्रतवे यायला पाहिजे. तुमच्यामध्ये ही शक्ती आहे, सगळ्यांच्या मध्ये ही शक्ती आहे. तुकारामांनी एवढंच सोजवळपणे सांगितलं आहे 'तुझं आहे तुझा पाशी'. नानकसाहेबांनी सांगितलं कबीरदासांनी सांगितलं - सगळ्यांनी सांगितलं आहे ते काय खोटे होते? आण त्यांनी एवढं आपलं रक्त ओतलं एवढी मेहनत केली, ते मात्र आपण ठिकाणावर लावलेलं आहे. आण हे दोन चार दविसांसाठी आलेले अंगरेजी लोकांचे शक्ति आपण कुठे जाणार आहोत मला समजत नाही.

ही कुंडलनी नावाची शक्ती आपला त्रिकोणाकर अस्थीत आहे. ती तुम्ही बघू शकता तर्चि स्पंदन बघू शकता. आण तिचि उत्थान होतं. आण तिच्या उत्थानाण तुमची पुढची पायरी - अतमानवाची. या मानव स्थितीतून उच्च स्थितीत जाण्याची जी पायरी आहे ती या कुंडलनी जागरणानेच होऊ शकते दुसऱ्या कशाने नाही. असं ज्ञानेश्वरांनी सहाव्या अध्यात स्पष्ट सांगितलं आहे. पण लगेच ब्राह्मणांनी सांगितलं की - नाही सहावा अध्या वाचायचा नाही! का? त्यांना काही यातलं गम्य नाही आहे म्हणून, बाकी सर्व वाचत रहा. ही कुंडलनी जागृत करून, स्वतःचा आत्मसाक्षात्कार घ्यावा हे आता नव्याने सांगावं लागतं याचं मला आश्चर्य वाटतं. श्री छत्रपती शिवाजी महाराज, हे स्वतः आत्मसाक्षात्कारी होते. जे आज शिवाजीचे नाव घेतात त्यांना मी म्हणते 'काय तुम्ही शिवाजीचे नाव घेता? तुम्ही आत्मसाक्षात्कार घ्या!' कुठल्या सुटल्या 'ही श्रीची इच्छा' असं म्हणत ते. हे श्री कोण? नुसते शिवाजीचे हातात झेडे घेऊन फरिण काय शिवाजी होत नाही तुम्ही. त्यांच्या शक्तीला आराध्य केलं पाहिजेत तुम्ही. ही मराठ्यांना गुलानी आणायची गोष्ट अशी की त्या इंग्लिश लोकांनी आपली भुतं तुमच्या डोक्यावर बसवलेली दिसतात. म्हणून आपली संस्कृती आपलं जे काही वशिष्ठ सोडून नसत्या गोष्टीच्या मागे लागणं हे आपलं परम धन झालेलं आहे.

आता मुलांना तुमच्या ते ड्रग्स घेऊ द्या आण ते लोक जसे हपिपी झाले तसे आपले मुलं हीपपी झाले म्हणजे मध तुम्ही सहज योगात येणार आहात काय? सहज! सहज म्हणजे तुमच्या बरोबर जन्म घेतलेला योग. हा तुमचा जन्मसदिध योग आहे आण हा तुम्ही साक्षात्कार करून घ्यायचा आण त्याच्यात जमलं पाहिजे. बैठक पाहिजे

त्याला, अहो सांगतिला सुद्धा बैठक लागते, मग परमेश्वरांच्या कामाला नको? पण इथं वेळ कुणाला आहे. लक्ष्मी सुद्धा वरदान सहज योगाने लाभतं. शक्तीचं लाभतं, ते सुद्धा. आता दलिलीमधये, तथैव काय रामदास स्वामी नव्हते, तुकाराम नव्हते. त्या दलिलीमधये सुद्धा डॉक्टरांनी काढलं की तुम्ही सहज योगा वरती जर रसिर्च केलात की तुम्हाला डॉक्टर इन् मेडिसिन् मळिल. त्यांना सुद्धा अक्कल आली त्या पंजाबी यांना. पण आपल्या मराठ्यांच्या डोक्यात कधी जाणार आहे ते मला वचिार. शक्तिषण संस्थाने आपण काढल्या, शक्तिषण संस्थेला काहीही अर्थ लागणार नाही जोपर्यंत तुम्हाला खरी परमेश्वरी वदिया येणार नाही. संबंध सूरदासजींनी जो आपला ग्रंथ लहिला - सुर सागर, ते लहिलियावर शेवटी त्यांनी म्हटलं - 'सूरदास की सभी अवदिया दूर करू नंदलाल'. या अवदियेला वदियेचे रूप तेव्हाच येईल जेव्हा तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार येईल, त्याच्या आधी येणार नाही.

डॉक्टर लोक स्वतःच म्हणतात आम्ही मोठे डॉक्टर झालो. आम्ही लोकांना हात लावून ठीक करतो, कॅन्सर ठीक केला. केला! कसा करतो आम्ही? त्याच्यामध्ये जी पॅरा समिफाथेटिक नेर्वोस ससिस्टम आहे त्याच्यामध्ये डॉक्टरांचा हाच जाऊ शकत नाही त्याच्या तुमचा हात बसतो. असे तुम्ही सर्व समर्थ होता. नुसता म्हणायचं 'मना सज्जनाचे' पुढे करायचं काय? नुसती ती तोडाची बडबड, चरपटपंजरी. कधी जाग येणार आहे आपल्या लोकांना? हे बाहेरचे लोक येऊन तुम्हाला धडे द्यावेत की तुम्ही त्यांना जाऊन धडे द्यावेत? आज त्या श्री रामदासांच्याच नावाने वचिारते मी कुठे गेले ते? ज्यांच्यासाठी आपण इथं मोठं साम्राज्य स्थापन केलं होतं, सगळी भाऊबंदकी, नसत्या गोष्टीमध्ये सगळा वेळ घालवला. आज कुंडलनीच्या जागृतीला उभे व्हा, पार व्हा, सहज योगात या, तुमचं काहीतरी वैशिष्ट्य जाणून घ्या, तुमच्यात कती शक्ती आहेत ते तरी जाणून घ्या. आश्चर्य वाटतं याचं, की सगळं आपल्याकडे असून सुद्धा, सगळं धन असून सुद्धा, नागोबा सारखं वरती बसलेत. स्वतःलाही उपयोग करून घ्यायचा नाही आणि दुसऱ्यालाही करू द्यायचं नाही. ही शक्ती आपल्यामध्ये सात चक्रातून जेव्हा वाहू लागते तेव्हा त्या सात चक्रांवर आधारित मानसिक, बौद्धिक, शारीरिक, संसारिक कवि जाला आपण म्हणू आत्मिक हे बळ चौफेर वाहू लागत. आणा भिज जे म्हणतात की चराचरातून सगळीकडे परमेश्वराचा प्रेम चैतन्याच्या स्वरूपात पसरलेला आहे, जे आदी शंकराचार्यांनी सांगितला आहे, ते सिद्ध होतं. अमुक वाद तमुक वाद, कोमुनसिम, सोसपॅलसिम, कॅपटिलीसिम..... हे सगळे नुसते इसमस आहेत, वाद आहेत. भांडणाचं कारण, तथैव काय आहे त्याच्यात? ते सगळं सिद्ध होतं सहज योगात, म्हणजे असं की आम्ही आहोत...आम्ही फार मोठे भांडवलशाही म्हंटलो पाहजि, कारण आमच्याकडे फार मोठे भांडवल आहे, सगळ्या शक्ती आमच्यात आहेत. आणा आम्ही म्हणजे सगळ्यात मोठे समाजवादी आणा कम्युनसिट, कारण दिल्याशिवाय बरं वाटत नाही म्हणून खेडोपाडी वाटत फिरतो - मजा येत नाही त्याशिवाय. जो आनंद आमच्या मध्ये आहे, जो आम्हाला मळिला आहे तो जर वाटला नाही, तर त्याची मजा येत नाही. म्हणजे आमच्यापेक्षा कोणी मोठा कम्युनसिट तुम्ही दाखवा. आणा जे तुमचं आहे ते तुम्हाला द्यायचा आहे, तुमचे कलिल्या तुम्हाला द्यायचेत. पण तुम्ही घ्यायला तयार नाहीत याला सुद्धा तयार नाहीत. उद्या मग ओरडत बसाल की माताजी आम्हाला का नाही सांगितलं?... आधी कळलं असतं तर बरं झालं असतं. उद्या एखादा जर सनिमा अॅक्टर आला, तर सगळं सातारा त्याच्यावर लोटेल. तो काय तुम्हाला आशीर्वाद देणार आहे? त्याचं स्वतःच ते चरित्र बघा, तो तुम्हाला काय देणार आहे? इतक्या हलक्या प्रवृत्ती आणि शुद्धतेची आपली वागणूक आहे, या शुद्धतेला सोडायलाच पाहजि कारण आपल्या मध्येची भव्यता आणि मोठेपणा आहे ते लपलेलं आहे. ते समोर यायला पाहजि आणि दिसलं पाहजि. थोड्याश्या शक्तिषणाने फुषारकी मारून चालत नाही. त्या शक्तिषणाला आत्म्याची जोड पाहजि, त्याशिवाय तुम्ही काय मळिलवं हे तुम्हाला माहित नाही. एकाने सांगायचं आणि दुसऱ्याने ऐकावं हे शक्तिषण नसतं, आतून जाणलं ते शक्तिषण. जे तुम्ही तुमच्या नसानसांवर बोटार जाणार ते खरं शक्तिषण, ती शुद्ध वदिया आहे ती परमेश्वराची वदिया आहे, ती शक्ति घ्या. आम्ही वारंवार सातारायला येतो, आणि असंच वारंवार लेकचर द्यावं लागतं. पण अजून काय साताराच्या लोकांच्या डोक्यात काय प्रकाश पडत नाही. ते अजकियतारा जोपर्यंत कोसळणार नाही, असा काहीतरी फटका बसल्याशिवाय तुमची डोकी उघडणार नाही असे दिसतं. तेव्हा ज्या लोकांनी कोणताही मार्ग स्वीकारला असेल, त्यांनी हा वचिार करावा की जो दुसरा या मार्गात उभा आहे त्यांनी काय मळिलवं? मी तुम्हाला वचिारते - तुम्ही हा जो मार्ग नविडला आहे आणि त्याने जो नविडला आहे, तुम्हाला काय मळिलं आहे आणि त्याला काय मळिलं आहे? त्यांच्या तब्येती सुधारल्या. सगळी व्यसन सुटली, नरिमूक्त झाले, पूर्णपणे. कुठल्याही तरहेची गुलामी नाही राहिली. चारतिर इतकं उज्वल आणि सुंदर झालं. जे लोक भाषण देत नव्हते ते भाषण देऊ लागले, लहति नव्हते ते लहिल्याला लागले. ज्यांना कविति येत नव्हत्या ते कविति करू लागले. ज्यांना कधी घर कसं बांधायचं माहित नव्हतं ते आर्कटिक्ट झाले. आमच्या सहज युवकाची सर्व पोरं फर्स्ट क्लास फर्स्ट येतात. तो मुलगा ढं म्हणून येतो सहज योगात तो उद्या फर्स्ट क्लास फर्स्ट येतो. सगळ्यांच सहजच कल्याण होतय, म्हणजे परमेश्वराच्या साम्राज्यात आलात तुम्ही.

भ्रष्टाचार वगैरे नाही आहे परमेश्वराच्या राज्यात तेव्हा हे असले धंदे नाही आहेत तथैव. सगळं काही तुम्हाला इथे मळितं आणि फुकटच मळितं सगळं काही. कारण परमेश्वरालाच आतुरता आहे, आणि आंतरिक तळमळ आहे. तीच तळमळ तुम्ही माझ्यात बघता. ही तळमळ आहे की कुठे चालला तुम्ही? हे घ्या! कारण परमेश्वराने ही सृष्टी स्वतःला जाणण्यासाठी एक आरसा म्हणून नरिमली आहे आणि तो आरसा म्हणजे आपण आहोत. त्या आरशात त्याला स्वतःचे महत्त्व बघायचं आहे, स्वतःला बघायचं आहे, स्वतःला जाणायचं आहे. तो आरसा आपण आहोत आणि ते आरसे हे अशे! तेव्हा त्याला तुमच्यापेक्षा कतीतरी जास्त आतुरता आणि किळवळ आहे. तो आहे कवि नाही हे आधीपासूनच ठाम मत करून घ्यायला थोडा तरी वचिार करायला पाहजि.

आजच्या या सहज योगाच्या कार्यक्रमात, काय काय आहे आपल्या मध्ये कोणत्या शक्ती आहेत, ते कसं आहे, याची पुस्तके आहेत तुम्ही घ्यावीत. त्याची काय वशिष कमित नाही, एक कवि दोन रुपये असावी आणि ती वाचावीत. याबद्दल थोडा गंभीरपणे वचिार करायला पाहजि, की परमेश्वराने आम्हाला अमबिच्या स्थितीतून मानवी स्थितीवर का आणलं? हे असं मूर्खासारखं व्यर्थ घालवण्यासाठी का? कवि अशी वलि वाट लावण्यासाठी परमेश्वराने आणलं जन्माला घातलं का? एवढी परमेश्वराने मेहनत का घेतली? कशाला आम्हाला मनुष्य केलं? असा एकदा तरी वचिार डोक्यात आला पाहजि. हा वचिार डोक्यात आल्या बरोबरच मनुष्याला महालक्ष्मीचं वरदान मळितं. म्हणजे त्याच्यामध्ये ती शक्ती जागृत होते जी परमेश्वराला शोधते. खरं काय ते शोधते, हे सगळं वृत्तवैकल्य त्याला काही अर्थ नाही. अहो मी काय सांगते, तुकारामबुवांनी सांगितलेला आहे. ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं आहे, सगळ्यांनी सांगितलं आहे की हे सगळे नसते धर्माचार काही कामाचे नाहीत. पण त्यांच्याच नावावर लोक करतात, ज्यांनी पायात चपला नाही घातल्या, त्यांच्या नावाने पालख्या काढतात. पैसे काढण्याचे धंदे. आपल्या देशामध्ये पैसे कमावण्याचे इतके लोकांना धंदे येतात, की थोडंसं पुण्य कमावण्याची पण धंदे शकिले तर बरं होईल. तुमच्याच भाषेत तुमच्याच स्वरात मी बोलत आहे. एक आईला तच्या मुलांची नतिंत काळजी वाटते. आणि म्हणून वारंवार या सातारायला येते मी आणि तुम्हाला समजून सांगते. पण अजून सातारायाचा सेटर काही जमत नाही असं लोकांचं सांगणं आहे. म्हणजे रामदास स्वामींनी उगीचच इथे मेहनत केलेली दसिते आहे. कशाला तो अजकियतारा येथे ठेवला त्यांनी? आणि कशाला सज्जनगडाचं एवढं मोठं छत्र तुमच्यावर आणलेलं आहे?

तेव्हा, सगळ्यांनी सहज योग घ्यावा, स्वतःची कुंडलनी जागृत करून घ्यावी आणि नसत्या उठा ठेवी सोडून एक परमेश्वराला मळिवून घेतलं की सर्व कार्य होतात का नाही हे बघाव. अशी मी सगळ्यांना परत हात जोडून वनिती करते.

आता प्रश्न असले तर वचिारून घ्या.

(Shri Mataji waiting for questions from seekers.)

आता सगळी मंडळी इथं जमनीवर येऊन बसा बरं व्यवस्थित. जमनीचा जो फायदा आहे तो बघा, ही महाराष्ट्राची कमिया आहे. चला येऊन बसा व्यवस्थित, पार होऊन घ्या. समोर बसा असं व्यवस्थित. या तुमच्या महाराष्ट्राच्या योग भूमीवर, जी कमाल होणार आहे, ती तुम्हाला माहीत सुद्धा नाही. सार्या जगातले लोक येऊन तुमच्या पायावर येणार. सारे जगातले लोक येऊन वचिारणार आहेत ' अहो कुंडलनी म्हणजे काय '? मग काय सांगणार तुम्ही. अहो पण तुम्हाला ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं की मग सांगा की. तुम्हाला माहित नाही असं कसं? तुम्ही महाराष्ट्रालेच का? या लोकांना गणपती काय आहे हे माहित आहे, की उदय उदय आंबे असे का म्हणतात महालक्ष्मीच्या देवळात. तुम्हाला माहित आहे का? तुमच्याबद्दल ह्यांनी माहिती सांगायची, त्याच्यापेक्षा तुम्हीच त्यांना माहिती सांगितलेली बरी नाही का? आता एक आहे मात्र, पार आम्ही करतो तुम्हाला जागृत आम्ही करतो तुम्हाला, ती आमची जबाबदारी. पण जरी बी ला अँकुर फुटले, तरीसुद्धा त्याची नंतर जोपासना करावी लागते. झोपावसं लागतं सांभाळाव लागतं. तसंच आपला आत्मसाक्षात्कार सांभाळून वापरावा लागेल. त्याच्याशी खेळखंडोबा करून चालणार नाही, थोडासा तरी वेळ द्यावा लागेल. पैसे नको तुमचे आम्हाला, दुसरं काही नको, पण शस्तितीत याला लागेल आणि तो वाढवला पाहजि वृक्षासारखा. मग बघा कोणत्या परिस्थितीत तुम्ही पोहोचता. या डोक्यामध्ये जो मेंदू आहे, तो तुम्हाला थोडासाच माहित, थोडासाच भाग वापरता तुम्ही. पण जेव्हा साक्षात्कार होतो, तेव्हा प्रचंड प्रकाश डोक्यात पडतो, की आश्चर्य वाटतं. मी काय उगचच खोट सांगत नाही, मला तुमच्याकडून काय घ्यायचं नाही आहे.

आता फक्त तुमच्या टोप्या बपिया असतील तर ते उतरून ठेवा कारण हे ब्रम्हरंदर छेदायच असत. आणि वाटलं तर चष्मे काढून ठेवले तरी चालेल कारण डोळे मट्टून बसावं

लागतं. आता माझ्याकडे डावा हात करायचा, ही इच्छा आहे इच्छाशक्ती, डावा हात म्हणजे इच्छाशक्ती. आण'उजवा हात या पृथ्वीला नमन करून ठेवायचा. पृथ्वी म्हणजे ही महाराष्ट्राची भूमी, असा बाजूला ठेवा उजवा हात बाजूला ठेवा आरामात. उजवा हात जमनीकडे आण'डावा हात माझ्याकडे. आरामात बसायचं, सरळ बसा आरामात बसा. आता गणेशाला नमन करून डावा हात माझ्याकडे ठेवला आहे तुम्ही, हातात बघा थंड असे येते का? हातात गार गार वाटेल. येतंय? माझ्याकडे बघताना वचिर नाही करायचा.

Please put your left hand towards me and right hand on mother earth. And please watch me without thinking.

उजवा हात जमनीवर आण'दावा हात माझ्याकडे. आता डोळे मट्टून घ्या. आता उजवा हात माझ्याकडे आण'डावा हात आकाशाकडे असा ठेवायचा, उजवा हात माझ्याकडे. आता मनामध्ये असं म्हणायचं ' श्री माताजी, आम्हाला आत्मसाक्षात्कार हवा ', आम्ही जबरदस्ती करू शकत नाही तुम्ही स्वतंत्र आहात, अजून स्वच तंत्र जाणलं नाही, पण तुम्ही स्वतंत्र आहात. तुम्हाला पूर्णपणे स्वतंत्र करण्यासाठी, तुम्ही आधी आपल्या स्वतंत्रतयत म्हटलं पाहजि. आम्ही जबरदस्ती करू शकत नाही. 'तेव्हा श्री माताजी, आपण कृपा करून आम्हाला आत्मसाक्षात्कार द्यावा ' असं म्हणा. आता उगीचच काही लोक असं वचिर करतात की मी एवढा वाईट आहे मला कसं मळिणार? कवि माझ्यात काय आहे मी असा आहे तसा आहे, मी पतीत आहे, असा काही वचिर करायचा नाही. तुम्ही आईच्या दरबारात आलात, आई समोर कोण वाईट? परमेश्वर हा साक्षात प्रेमाचा सागर आहे. पण त्याहून मोठा तो क्षमेचा सागर आहे. तुम्ही कोणचच असं कार्य करू शकत नाही ज्याच्यामध्ये तुम्ही म्हणू शकाल की परमेश्वर तुम्हाला क्षमा करणार नाही, कारण तो क्षमेचा सागर आहे. हाथ असा मागे घ्या, अजून आहे पकड आहे - तंबाखूनी येते म्हणा पण तरीसुद्धा. आता मी काय म्हटलं असेल ते वसिरून जायचं सगळं, आणखीन स्वतःकडे जरा प्रेमाने बघायचं. प्रसन्न चित्त बसलं पाहजि, अगदी प्रसन्न चित्ता, तुम्ही भक्त आहात, परमेश्वराला जाणायला चाललात, तेव्हा स्वतःवर रागावून कसं चालेल? आता दोन्ही हात वर करा आकाशाकडे, आण'प्रश्न वचिरायचा मनामध्ये की ही ब्रह्मशक्ती आहे का? हीच चराचरातून पसरलेली परमेश्वराची प्रेम शक्ती आहे का? असा प्रश्न तीनदा वचिरा. आता हात खाली करा. आता डावा हात माझ्याकडे आण'उजवा हात या टाळूवर असा आर्धातरी ठेवून बघा - काही थंड असं येतंय का बघा. याचं वर्णन केलं आहे, थोडी मान अशी खाली करून बघा, येताय का? डोक्यातून येईल तुमच्या गार गार - ही कुंडलीनी वर आली ब्रह्मरंधर छेदून. इतक्या क्षणात आली ही पुण्याई आहे तुमची, महाराष्ट्रीयन आहात ना. सगळी पुण्याई घेऊन आलात. फक्त त्याला कॅश केलं पाहजि आता. आता उजवा हात माझ्याकडे करा आण'डावा हात डोक्यावर ठेवून बघा, थोडासा आर्धातरी ठेवा, कोणा कोणाची खूप वरपरयंत येते. खरोखर, तुम्ही पुण्यवान लोक आहात. तुम्हाला माहिती नाही कति पुण्यवान आहात तुम्ही. हे एवढं कार्य करायला मला, इंग्लंडला वगैरे तासन तास लागतात. तुम्हाला क्षणात होतं, तुम्हाला जाणीवच नाही केवढी पुण्याई घेऊन तुम्ही जन्माला आलात ते. हा! आता आला का? आलं का? बोला..... Hmm..... येतंय? दुसऱ्या हाताने बघा, वरती वरती धरा. आता दोन्ही हात धरून बघा, दोन्ही हातात येतंय का नाही? असं काहीतरी हळूहळू हातात येतंय. डोळे मट्टून ठेवा, आण'वचिर करायचा नाही. आता ज्या लोकांच्या हातातून आण'डोक्यातून थंड थंड वारा आल्यासारखं वाटलं त्यांनी हात वर करायचं. सगळं सातारा तुमचं पार झालं! आणखीन काय पाहजि? एक सुद्धा हात खाली दसित नाही सगळे लोक पार झाले आहेत. मागे मात्र काही बघण्यासाठी लोक उभे असतील, त्यांचं काय आम्ही सांगू शकत नाही, ते बघतच राहतील आयुष्यभर. सगळेजण पार झाले, उत्तम अतः उत्तम! परमेश्वर तुम्हा सगळ्यांवर आशीर्वाद पाठोव!

आता कोणत्याही राजकारणात पडायचं नाही. काही धंद्यात पडायचं नाही आत खाली घ्या. सहज योगाचे इथे सेंटर आहे, त्या सेंटरवर जायचं स्वतःची प्रगती करून घ्यायची. नीट बसवून घ्यायचा सहज योग आपल्यामध्ये. प्रत्येक जण मोठा मोठा गुरू होऊ शकतो. कळलं का? बर.....

आता सेंटरची माहिती सांगा कोण आहे तकडे....?

आण'ही सामूहिक चळवळ आहे, तेव्हा श्री माताजी मी फोटो घेऊन जातो घरी माझ्या असं नाही. सेंटरवर आलंच पाहजि, तरच आम्ही तुमची हामी घेतो नाहीतर घेत नाही.

सांगा कुठे सेंटर आहे ते....sahaji sharing the centre address.

पुस्तक आहेत ना? ते पुस्तक घ्या आण'पुस्तकांमध्ये सुद्धा ऍड्रेस आहे ते बघा. आता काहीतरी तुमच्यामध्ये वशिष कॉलटि असली पाहजि, आज बरेच जण लवकर पार झाले. हे सहज योगी लोक आहेत, तुम्ही सगळे सहज योगी आहात का पुढे बसलेले? नाही, काही नवीन लोक आलेत ना? कति लोक नवीन आहेत बघूया. बरेच लोक आलेत, चला. तुम्ही या तुम्हाला पुस्तक दिले जाईल आण'मिग तुम्ही तकडे सेंटर वर जावा. माझे लेक्चर्स वगैरे आहेत, तुम्हाला दाखवतील, व्हिडिओ टेप्स आहेत. त्याच्यानंतर जेव्हा आणखीन वाढत जाल पुढच्या वर्षी, मग तुम्हाला सगळ्यांना गणपतीपुळ्याला बघूया, इतर पुष्कळ लोकांना भेटाल. ही खूप मोठी जागतिक चळवळ आहे. परमेश्वरी कार्याची आहे, तेव्हा, तुमचं येणं म्हणजे परम आवश्यकता आहे. त्याच्यापेक्षा महत्त्वाचं काही नाहीच आहे आत्ता.

Shri Mataji asking seekers to come to come to stage for darshan, if they wish to. (time1.02.08)

तुमच्यासाठी पोस्टर आणली आहेत, हळूच थांबा आण'घ्या ती. फोटो आहेत, फोटोमध्ये चैतन्य असतं.

(The photos got were different than the regular photo that we give to new seekers. So Shri Mataji is discussing with sahaji if it appropriate to give this photo. As it is Adi Shakti's photo and must be handled carefully. Eventually, she says to give them at the centre. There are also badges for the children which were at the event.)

Seekers keep coming and talk about their personal problems.

1986-12-29, Public Program

29 डिसेंबर 1986

Public Program

Satara (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Public Program

Until the Time 11.50 mins - Flowers offering at the Lotus Feet of Shri Mataji by various local centre representatives from Satara district of Maharashtra

15.30 mins - Shri Mataji's speech starts

सातारा जिल्ह्यातील सहजयोगीचे कार्य बघून आतून आनंद होतोय. तुम्ही गुलाल उडवत मरिचकता आपला आनंद प्रदर्शित केला, हा आनंद सातारा जिल्ह्यात पसरून 15 सेंटर उभी केली गेली हे फार मोठे काम आहे. श्री रामदासांची भूमी ही, स्वतः ते हनुमानांचे अवतरण होते. त्यांच्या कार्याची सुरुवात कधीच झाली होती, पण त्याची फल स्तुती मात्र आज दसिते की सातारा जिल्ह्यामध्ये 15 केंद्र उघडण्यात आली. आपल्या महाराष्ट्रात अनेक संत साधू होऊन गेले आणि त्यांनी ज्या ज्या गोष्टी सांगितल्या, त्या सर्व आपण सहज योगात बघू शकतो.

सर्वप्रथम त्यांनी असं सांगितलं, की सद्गुरु तो जो तुम्हाला परमेश्वराशी ओळख करून देतो, ब्रह्मनसिंठ बनवतो. जो तुमच्याकडून पैसे घेतो तुमची दशाभूल करतो, तुम्हाला चूक मारगात घालतो तो गुरु नव्हे. एकच लक्ष मानवाकडे असलं पाहजि आणि ते म्हणजे आत्मसाक्षात्कार. आत्मसाक्षात्कार झाल्याशिवाय, आम्ही तुम्हाला काहीही सांगू शकत नाही, त्यापेक्षा मुकच राहिलं बरं. असं सुद्धा ज्ञानेश्वरांनी शेवटी म्हटलं. कारण आत्मसाक्षात्कार झाला नाही डोळे बंद आहेत आणि डोळे बंद असताना जी तुमची श्रद्धा आहे ती अंधश्रद्धा आहे. त्या अंधश्रद्धेला काही अर्थ नाही. आज मी असं ऐकलं आहे की इथे एक अंधश्रद्धा निर्मूलन संस्था काढली आहे, हे बरं झालं म्हणा, हे आम्ही बरेच वर्षांपासून म्हणत होतो. पण जे लोक अंधश्रद्धा काढतात त्यांची अंधता गेली आहे का नाही हे आधी बघायला पाहजि. अंधश्रद्धा कोणात आहे आणि कुणात नाही हे जाणण्यासाठी डोळस व्हायला पाहजि. जी मंडळी डोळस झालेली नाही, ती दुसऱ्यांना आंधळे झाले आहेत हे कसं सांगू शकतील? हा डोळसपणा म्हणजेच आत्म्याचा साक्षात्कार आहे. आत्म्याचा साक्षात्कार झालाच पाहजि, आपल्याला हे प्राप्त झालंच पाहजि आणि ते मळिण अगदी सोपं सरळ आहे, हे सुद्धा या लोकांनी सांगितलं आहे. त्यावर मग लोकांचा म्हणणं आहे की, सोपं आहे तर मग आम्हाला मळिण का नाही?

प्रत्येक गोष्टीला वेळ यावी लागते. ती वेळ आली की मग हे कार्य आपोआप घटित होतं. ही जिवित प्रक्रिया आहे, हे काय कृत्रिम कार्य नव्हे, तुम्हाला चार प्लास्टिकची फुले तयार करायची आणि ती होऊ शकतात. जर तुम्हाला परमेश्वरी तत्त्वावर ही जिवित फुल बघायची असतील तर वेळोवेळी बघावी लागतात, त्यांच्याच वेळी ती येतात. तसंच आज सहज योगाची ही वेळ आलेली आहे, या वेळामध्ये, हजारो करोडो लोकांना पार झाली पाहजि, नाहीतर आपल्या कल्याणाचा काहीच मार्ग राहत नाही. यात आल्यामुळे आपली सामाजिक संपत्ती सर्व परिस्थिती दुरुस्त होते, पण सगळ्यात मुख्य म्हणजे, आपला मनोमध्य शांती समाधान सौख्य नांदू लागतं. स्वभाव बदलून मनुष्य अगदी परमेश्वर बनून जातो, आणि आपल्या मध्ये एवढ्या शक्त्या आहेत हे जाणून गर्वविष्ट व्हायच्या वज्जी तो नम्र होऊन तो लोकांच्या सेवेला लागतो. हेच राम राज्य आहे, याचीच आपण इच्छा केली होती. पसायदान सांगितलं होतं ते हेच, जे काय वर्णन केलेला आहे आज पर्यंत की हे होणार ते होणार - ते हेच आहे. आणि ते तुम्ही मळिलवत, तुम्ही सहज योगी आहात, इथे भरपूर सहजयोगी की बसलेत मला जाणवते, आणि त्यांनी एवढी मजल गाठली आहे, तेव्हा पुढेही सातारा जिल्ह्यात आणखीन आपण प्रगती करूया. पुष्कळ लोकांना याच्यात घेऊन येऊ. त्यामध्ये अडथळे आणणारे पुष्कळ लोक आहेत, मुख्य म्हणजे ज्यांना व्यसन आहेत. जे व्यसनाधीन लोक आहेत त्यांच्यावर राग नाही केला पाहजि, जे व्यसनामध्ये फसले आहेत ते गुलामगिरी मध्ये फसले आहेत. त्यांना रागावला नाही पाहजि, त्यांना समजून द्यायला पाहजि की 'बाबा तुझ्या मध्ये शक्ती नाही आहे, तू नशिकत आहेस, म्हणून तू या सवयी सोडू शकत नाहीस. तुला माहित आहे की हे चुकीचं आहे, पण तू सोडू शकत नाहीस. सकाळी तो म्हणे मी सोडतो आणि सिंध्याकाळी तो सोडू शकत नाही. म्हणून त्याला शक्ती देण्यासाठी त्याला आत्म्याचा बळ पाहजि. आणि तुला त्या आत्म्याचं बळ तुझ्या मध्ये आहे, तुझा आत्मा तुझ्या मध्ये स्थिति आहे. तू जागृती करून घे म्हणजे तुझं सर्व काही सुटेल'. असं समजून सांगायला पाहजि, रागावून कवि त्याला काही आदवा तत्त्व बोलून चालत नाही.

दुसरे अडथळे येतात, म्हणजे जे देवाच्या नावावर पैसे कमवतात. त्यांना समजतच नाही की पैसे घेतल्याशिवाय माताजी कुंडलनी कसे जागृत करू शकतात? पण जिवित कार्याला पैसे समजत नाही, तुम्ही कति पैसे देऊन फुलं उमलता? कति पैसे देऊन झाड उगवता? तुम्ही कति पैसे देऊन पेरणी करता? जसा या जमिनीला पैसे समजत नाही तसं मलाही पैसा बैशाचं काय समजत नाही. सगळंच एक कप पदार्थ आहे, सगळं मातीसारखं आहे. कुंडलनीलाही पैसे समजत नाहीत, तुम्ही जर तिला पैसे दाखवले तर ती काय वर येणार आहे? तचि उथान होणार आहे का? तुम्ही 'उदय आंबे म्हणता', ती काय पैसे दाखवून वर येणार आहे का? पण ही दशाभूल आपल्याला आत्तापर्यंत झालेली आहे. प्रत्येक देवीच्या देवळात सुद्धा लोक असं पैसे उकळत असतात. हे फार वाईट आहे आणि त्यांना याचं फार मोठं पाप लागेल. देवळामध्ये सुद्धा आता भूत पशिच बोलवून बायकांना बोलवून त्यांना अंगात घालून नाचायला सांगतात. आपण एवढे भोळे भाबडे असतो आपल्याला समजत नाही, आपल्याला वाटतं त्यांच्या देवी आली आहे. त्यांना मूळीच हात लावायचं नाही ते भुत असतात. ती जर बाई आपल्या घरात आली तर लक्ष्मी दुसऱ्या पायरीने नघून जाणार, लक्ष्मी थांबणार नाही त्या घरात. म्हणून अशा ठिकाणी जथे भूत नाचवली जातात देवीच्या नावाने - म्हणजे केवढ मोठा पाप आहे. नवरात्रात देवीच्या नावाने देवळात असं नाचवणं केवढा मोठा बाप आहे. याच्या सात पद्विया या पापाचं नविराण करण्यात लागेल. तरीसुद्धा हे भरणार नाही अस भयंकर पाहत आहे हे. आणि लोक हे करत आहेत, प्रत्येक देवळात हे सुरू आहे मी बघत आहे. आणि त्याचा त्रास इतर सर्व लोकांनाही उचलावा लागतो.

सातारा जिल्ह्यामध्ये दुष्काळ आहे असं ऐकलं होतं मी, परवा पूजेनंतर लगेचच पाऊस पडला आणि भरपूर पाऊस पडू दे. पावसाला काय एवढे भरपूर सहजगी असताना तर तो भरपूर पडेल. पण एवढेच आहे की गावामध्ये लोकांनी अत्यंत बेकारीची गोष्ट म्हणजे तंबाखू खाणे आणि तंबाखू उगवणे, दारू पण, इत्यादी इत्यादी असे घाणेरडी व्यसन घेतले आहेत. त्याहून काही लोक परमेश्वरच नाही असं म्हणतात. त्यामुळे इथं दुष्काळ पडणं हे साहजिक आहे. तुम्ही जर म्हटलं परमेश्वर नाही, तर मग परमेश्वर म्हणेल 'मी नाही न, मग राहावा तुम्ही अस'.

असेही म्हणणारे पुष्कळ संभावित लोक मी पाहिले. आपल्या महाराष्ट्रात विशेष करून हे बोकाळलेलं आहे की परमेश्वरच नाही. जर तुम्हाला परमेश्वर आतापर्यंत मळिला नाही तर याचा अर्थ असं नाही की परमेश्वर नाही, आणि सहज योगाने तुम्ही सिद्ध करून दाखवू शकता की परमेश्वर आहे. आजच एक मुसलमान गृहस्थ म्हणाले, कशेरी माताजी माझ्या डाव्या हातात येते नाही आणि उजव्या हातात येतं. मी म्हटलं 'वचारा तुम्ही कशेरी माताजी साक्षात् तुम्ही मोहम्मद पैगंबर आहात का?' असा वचारा वचारा त्यांच्या डाव्या हातातून पण चैतन्य लहरी येऊ लागल्या. मग, कोणी मुसलमान कोणी हिंदू कोणी सखि हे संपवून आपण मानव जात तेही योगीजन योगीजन झाल्यावरती तुम्ही अतीत, हा अतिथि शब्द खूप छान काढलाय तुम्ही, म्हणजे तुम्ही कोणातीत धर्मातील, याच्या पलीकडे तुम्ही जाता आणि तो धर्मातीत जाण्याचा जो मार्ग आहे तो कुंडलनीचा योग आहे. त्यासाठी पैसे द्यावे लागतात, महिन्यात करावी लागते कवि त्यामुळे काय त्रास होतो या ब्राह्मक कल्पना सोडून टाकल्या आणि म्हणजे तुम्हाला माहित नाही असं नाही आहे. हे लोकांना समजून पाठवून द्यायला पाहजि. एक सरळ तुम्ही तुकारामांचे उदाहरण घेतलं, तुकाराम आणि कतितीतरी प्रकार ह्याचे निरूपण लहिलेलं आहे. ज्ञानेश्वरांनी पण कति सुंदर लहिलेला आहे, अमृतअनुभव हे पुस्तक वाचत होते, त्यात कति सुंदर निरूपण केला आहे, प्रत्येक गोष्टीच. कवि तुम्ही नामदेवांचे जरी श्लोक वाचले तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की त्यांनी कति सोप्या शब्दात मोठ्या गोष्टी सांगितल्यात म्हणजे गोरू कुंभाराला भेटायला गेले - आता जसे एक सहज योगी जेव्हा दुसऱ्या सहजोगीला भेटतात, कोणत्याही देशातले कवि कोणत्याही जातीचे, कुठूनही आल्या असू दे, पण जो आनंद होतो त्यांनी कति सुंदर वर्णन केला आहे. त्यांना भेटायला गेले, नामदेवांना एकदम भरून आलं, गोरू कुंभाराला बघून म्हणतात 'निरिगुणाच्या भेटी आलो सगुनाशी - निरिगुणाला भेटायला आलो होतो चैतन्याला भेटायला आलो होतो तू सगुनात गोरू कुंभारच्या रूपात भेटलास!' हे त्यांनी एवढं आनंदाचं वर्णन लहिलेला आहे. असं अनेक आपल्या साधुसंतांनी धाम्बिक लोकांच्या विरुद्ध, दशाभूल करणाऱ्या गुरूंच्या बदल नंतर पैसे खाणाऱ्या लोकांच्या बदल अनेक टीका करून त्यांना शिव्या गाळ देऊन

त्यांनी सांगितलं आहे की काय आहे हे काय?

रामदासांनी म्हंटलं आहे ' महर्षिभिरुदनी चंदना त्याला पूजती ' महर्षि महर्षि महर्षि, रेड्याला चंदनानी रगडलं आणि भिग त्याला पूजत बसले. इतकं स्पष्टपणे त्यांनी सांगितलं आहे हे आपल्या देशात कती अंधश्रद्धा आहे आणि आपण त्याला कती बळी पडतो. एकाने केलं की दुसरा तयार - सहज योगाश्रयाय तुमच्या लक्षातच येणार नाही की कोणता माणूस खरा आहे कवि खोटा. तसंच स्पष्ट दिसतं की परमेश्वराला तुम्हाला पैसा देता येता येतो का? त्याला वकिल घेता येतं का? तुमची सत्ता त्याच्यावर चालू शकते का? त्याची तुमच्यावर सत्ता आहे. आणि तुमची सत्ता तुमच्यावर आणि त्यासाठी परमेश्वराने तुम्हाला दिली आहे, तुमच्या सत्तेत तुम्हाला उभा करण्याच्या मार्ग आहे तो. तुम्ही दुसऱ्याच्या सत्तेत गेलं चालत नाही, तुम्ही तुमच्या सत्तेत उभारलं पाहजि. तुमच्या आत्मबळांनी तुम्ही स्वतःला जाणलं पाहजि, एवढेच नव्हे तर त्यावर निर्भर होऊन तुम्ही समर्थ व्हायला पाहजि. समर्थ! ही परमेश्वराची इच्छा आहे, त्याच्या साम्राज्यात येऊन आनंदाच्या सागरात पोहाव. त्याची मुभा आहे, तसं यावं आणि विरजमान व्हावा आपल्या जागी अशी त्याची इच्छा आहे. कारण तो परमेश्वर अत्यंत दयाळू कृपाळू आणि सगळ्यात मोठा बाप आहे तो. त्यामुळे आपल्या मुलांना काय देऊ आणि काय नाही असं त्याला झालंय. पण शेवटी एक अडचण आहे, जथे आपण आत्मसाक्षात्काराला प्राप्त झालो नाही. हे सगळ्यांनी जे सांगितलं आहे ते आम्ही सोप्या सरळ शब्दात तुम्हाला सांगत आहोत. हजारो वर्षांपासून आपल्या महाराष्ट्रात काय पण संबंध हिंदुस्थानात याबद्दल बरच वर्णन करून ठेवलं आहे. कबीरांनी आणि केला आहे नानकांनी केला आहे, हे सकि लोक वेड्यासारखे वागतात काय हिंदू लोक वेड्यासारखे वागतात काय, तसं मुसलमान वागतात. सगळ्यांचा वेडेपणा बघून लोकांना वाटतं की परमेश्वर नाही आहे आणि ही गोष्ट खोटी आहे. परमेश्वराचा काय दोष तुम्हीच परमेश्वराला समजून घेत नाही. ज्याच्या मध्ये परमेश्वर जागा झाला त्याला सगळे धर्म एकच वाटतात. आत्मसाक्षात्कारी व्हावा हे शिवाजी महाराजांनी पण सांगितला आहे, स्वधर्म ओळखावा. स्व चा धर्म आत्म्याचा धर्म ओळखावा. त्यांनी सुद्धा सांगितलं, कारण ते स्वतः आत्मसाक्षात्कारी होते. असे राजे आपल्याला लाभले, जे स्वयं आत्मसाक्षात्कारी होते, हे आमहा महाराष्ट्रीयन लोकांचे खूप मोठे भाग्य आहे. (Shri Mataji coughing) बोलून बोलून सुद्धा पुष्कळ दविसे झाले आणि रोजच बोलत असते. तासन्तास बोलत राहते त्यांनी कधी कधी घसा बसून जातो नाही का?

तरी सांगायचं आहे की, तुम्ही सहज योगी झालात तर त्याच्यामध्ये एक प्रकारची सूक्ष्मता यायला पाहजि, प्रेम यायला पाहजि, सर्व चरित्र बदलायला पाहजि, काहीतरी विशेषता यायला पाहजि आणि ध्यान धारणा ही केलीच पाहजि. ध्यान केल्याशिवाय तुमची चंचलता जाणार नाही, एका ठिकाणी स्थिरविणार नाही. आणि परमेश्वराचे जे काही देणं आहे ते तुम्हाला मिळू शकणार नाही. महर्षि जसं ह्यांचं कलेक्शन तुटलं अर्धवट तुटत राहिलं, तुम्हाला आभास मात्र येत राहील पण माझं भाषण ऐकू येणार नाही. त्याचप्रमाणे आपली जी परमेश्वराला ओढ लागली आहे ती सतत बांधून ठेवली पाहजि. आणि आपलं त्याच्याशी जे योग संबंध झालेले आहेत, ते पूर्णपणे स्थावर झाले पाहजि. त्यासाठी आपण थोडीशी मेहनत केली पाहजि, ही सहज योगानंतर ची मेहनत आहे, प्राप्त झाल्यानंतरची मेहनत आहे. हे सर्व तुम्हाला प्राप्त झालेला आहे आणि तुम्ही त्याच्यात रमत आहात त्याच्या आनंदात आहात, हे बघून एका आईला काय वाटतं की आमच्या जेवढा शक्त त्या आहे आहेत ते तुम्हाला मिळवितात. पण त्या शब्दा मिळविण्यासाठी थोडी तरी तपस्या करावी लागेल. आणि त्या तपसेत तुम्हाला काय पैसे द्यायचे नाही आहेत, कवि त्या तपसेत तुम्हाला काही उचलून द्यायचं नाही आहे. जे तुमच्यातला आहे तेच परत परत जागृत करून घ्यायचं, ते परत परत ठिकाण्यावर बसवायचं आणि श्रद्धेची स्वतःकडे प्रेमाने बघून ती गोष्ट तुम्ही अशी करून घ्यायची की जी तुमच्यामध्ये आत्मीयता संबंध आत्मीयता आली पाहजि. तुम्हाला असं नाही वाटलं पाहजि, की सहज योग एक दुसरी गोष्ट आहे. तुम्ही सहज आहात आणि सहज योग तुम्ही आहात, आणि याची सगळी जबाबदारी तुमची आहे असं जर मान्य केलं तर परमेश्वर तुम्हाला अत्यंत शक्ती देईल. तेव्हा एका आईच्या नात्याने, आज मी जात आहे सातारा जिल्हा सोडून, परत येणारच त्याबद्दल शंका नाही. पण तरीसुद्धा काही मुलांना सोडून जायचं, तिकडे काही मुलं वाट बघत बसत आहेत, सोडताना जो एक हृदयात धरणारा वषिय आहे की वरिहाची एक भावना मनात येते आणि गळा ही दाटून येतो. मुलांना आता सोडून चाललोय ही मुलं स्थिर स्थावर होतील का नाही ठिकाण्यावर बसतील का नाही? आणि हेही करून पुढे सहज योगाचे कार्य वाढवतील का नाही? सगळे तुमची चिंता तुमची कल्याणाची चिंता समोर येऊन उभी राहते. सहज योग हा हताचा मार्ग आहे, यांनी आपलं हति हितं हे अनेक लोक तुम्हाला सांगतील आणि हे तुम्हीही करून घ्यावं असं मी सगळ्यांना विनंती करते.

थोडासा सहज योगाचा प्रयोग आपण करून बघूया. बहुतेक लोक सहज योगी आहेत पण तरीसुद्धा आपण परत एकदा तो प्रयत्न करून बघू.

(Shri mataji giving en masse realization)

सगळ्यांनी डावा हात माझ्याकडे करायचा आणि महाराष्ट्राच्या पुण्यभूमीला नमस्कार करून गणेशाला नमस्कार करून उजवा हात जमनीवर ठेवायचा. टोप्या काढून घ्या, कारण ब्रह्मरन्ध्र छेदायचं म्हणून टोप्या काढून घ्या. टोप्या काढून बसायचं, आईकडे आपण टोप्या घालून जात नाही! डावा हात माझ्याकडे आणि उजवा हात जमनीवर. लक्ष इथे असायला पाहजि या ठिकाणी - याला ब्रह्मरन्ध्र असं म्हणतात, टाळू म्हणतात. विचार करायचा नाही माझ्याकडे बघा. शंका कुशंका काढू नये, आमचं कसं होईल? आम्ही एवढे वाईट, स्वतःबद्दल काही नष्ट वचिर ठेवला नाही पाहजि. काहीही तसं नाही आहे, तुम्ही मानवात हीच मोठी गोष्ट आहे. आता उजवा हात माझ्याकडे करायचा आणि डावा हात असा वर करायचा. उस्मा हात माझ्याकडे आणि विचार करायचा नाही. चिंतित इथे टाळूवर ठेवलं पाहजि. आता परत डावा हात माझ्याकडे करून, उजव्या हाताने बघा गार गार येतय का डोक्यातून? काहीतरी थंड येतंय का डोक्यात? या ब्रह्मरन्ध्रातून? मान खाली वाकून बघा थोडंसं. कुणाकुणाच फार पुढे येतं. आता उजवा हात माझ्याकडे करून डाव्या हाताने बघायचे. आता दोन्ही हात आकाशाकडे असे करायचे, आणि प्रश्न करायचा की 'श्री माताजी ही ब्रह्म शक्ती आहे का? ही परमेश्वरी शक्ती आहे का?' असा प्रश्न करायचा तीनदा. इथं लहिलिय 'तमसो मा ज्योतिर्गमय - अंधातकारापासून प्रकाशाकडे घेऊन जा' असं म्हटलं आहे, ते हेच. आता हात खाली करा आणि बघा की हातात गार येते का? ज्या लोकांच्या हातात आणि डोक्यात गार आलं आहे त्यांनी दोन्ही हात वर करायचे. सगळेजण तुम्ही पार झाले! कति सहज घडलं हे. त्याला कारण तुमची जन्मभूमी, महाराष्ट्राची पुण्यभूमी आणि तुम्ही. तुमचं पूर्वीचे सुखरूत फार होतं, त्याची फळ आहेत.

आता आम्हाला सांगलीला जायचं सगळ्यांना, तरी तुमचा आम्ही नरीप घेतो, आणि सगळ्या सातार्या जिल्ह्यामध्ये सहज योग पसरला पाहजि असा सगळ्यांना आमचा आशीर्वाद आहे.

गर्दी करू नाही, दर्शनाशिवाय तुम्हाला बरं नाही वाटत, तसं आमच्याकडे सामूहिक असतं. पण तरीसुद्धा, तुमच्या इच्छेप्रमाणे इथे हार ठेवले आहेत ते माझ्या गळ्यामध्ये पडलेले आहेत. त्यांच्यामध्ये चैतन्य आहे, तर लोकांनी... तीन-चार लोक एकत्र येऊ शकतात, गर्दी करू नये. तुम्ही पार झालेला आहात, त्या आनंदात गर्दी करायची गरज नाही. आरामात सगळ्यांनी हळूहळू उठून ओळीने दर्शनाला यावे.

(Seekers coming on stage to bow down to Shri Mataji)

1986-12-30, Public Program

30 डिसेंबर 1986

Public Program

Sangli (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

पब्लिक प्रोग्राम, सांगली, डिसेंबर 30, 1986, मराठी

Shri Mataji addressing the seekers and their questions. Below are the conversations. Seeker's talk/ questions are in brackets.

या इकडे या म्हणजे मी ऐकते.

(श्री माताजींना प्रश्न विचारला " श्री माताजी माझी जागृती झालेली आहे, पण मला व्हायब्रेशन फक्त हृदया चक्रापर्यंत जाणवतात, त्याच्यावरती जाणवत नाही. कृपा करून आपण मला मार्गदर्शन द्याल का?)
अर्थातच अगदी अगदी बसा आपण, मी सांगते आता. हे म्हणाले की कुंडलनी त्यांच्या हृदयापर्यंत येऊन त्यांना जाणीव होते, आणि वर येत नाही म्हणजे वशिद्धी चक्रावरती दोष आहे. तर आता वशिद्धी चक्रावर काय दोष आहेत हे पाहिले पाहिले. वशिद्धी चक्र कशाचे खराब होऊ शकते, जर तुम्ही खूप बोलत असाल, भाषण देत असाल तर घसा खराब होतो कविा संगिरेट पीत असाल तंबाखू खाल्ले तर त्यांनी घसा खराब होतो कविा सरदी ने होऊ शकतो. कोणत्याही कारणाने जर घसा खराब झाला, वशिद्धी चक्र खराब झालं तर ही कुंडलनी वर चढत नाही. पण ते आम्ही बघून टाकू, कुंडलनी आम्ही चढवून टाकू, त्याची काळजी करू नका. त्याचा काही प्रॉब्लेम नाही.

हा पुढे काय? आणखीन कोण? काय प्रश्न असतील तर विचारा

Shri Mataji waiting

काय आहेत का प्रश्न? काय म्हणता? इकडे या इकडे.....

(आपले कुठे आश्रम आहेत का?) आश्रम? आमचे अजून कुठेच आश्रम नाहीत. अहो सांगलीमध्ये सुद्धा नाहीत. सांगलीमध्ये आपले तावडे साहेब आहेत ना, त्यांच्या घरी सध्या प्रोग्राम आणि सेंटर होतात. सध्या आमचे कुठेच आश्रम बसवलेले नाहीत. कारण तुम्हाला माहिती आहे, आपल्या देशाची काय स्थिती आहे. नंबर एक भ्रष्टाचार, त्यामुळे कुठेही जमीन घेयायची म्हटली, की ते म्हणतात तुम्ही कति बल्लेकचे पैसे द्याल? तर मी म्हटलं आमच्याकडे बल्लेक बगिचे पैसेच नाही आहेत. मी म्हटलं आम्ही लोकांनी पैसे एकत्र केलेत, फॉरेनर्स न पैसे दिलेले. पण लज्जेची गोष्ट अशी की, ते म्हणतात की तुम्ही बल्लेक ने पैसे दिलेले पाहिले. सरकारी जमीन घेयायची झाली तर तुम्हाला ब्राईब दिलीच पाहिली. पण म्हटलं आहो एक जागा तरी अशी असू दे - सत्याची. पण ते अजून काय झालंच नाही. ज्या दविशी तुमचं नशीब उजडेल, आणि या देशात थोडा तरी भ्रष्टाचार कमी झाला, तर आश्रम होऊ शकेल. तसं आश्रम आहे एक हमिलयात. आता इथे आले होते ते योगीजी, त्यांनी हमिलयात - धरमशाला येथे एक आश्रम - त्यांच्या घरीच त्यांची फार मोठी जमीन आहे, तिथेच एक आश्रम काढलं आहे. त्याच्यामुळे आता कुठे आश्रम नाही आहे. पण तावडे साहेब आहेत, त्यांचा पत्ता घ्या आपण, आणि त्यांना जाऊन भेटा आणि ते आपल्याला सर्व काही सांगतील. आणि नंतर आपले प्रोग्राम कधी होतात?..... हा..... (गुरवारी संध्याकाळी सात वाजता)...

हा पत्ता सांगा तुम्ही त्यांना (sharing of address by sahajis).

Shri Mataji waiting for questions

आणखीन काही प्रश्न आहेत? (गणपतीपुळ्याच्या प्रोग्राम ला येन्यासाठी परमशिन मिळिल का?) असं आहे तुम्ही सहजोगी असाल तर तुम्हाला परवानगी मिळिल. मला वाटतं एक तारखेपासून प्रोग्राम आहे, एक दोन तीन चार पाच. पाच दविस प्रोग्राम आहे. आणखीन, तिथे राहण्याची व्यवस्था आहे, जेवणाची व्यवस्था आहे, सगळं काही आहे. आणखीन मला असं वाटतं की तीन दविस तुम्ही येऊ शकता, म्हणजे - तीन चार आणि पाच. असे तीन दविसाचे पण प्रोग्राम आहे आणि त्याचे 280 रुपये आहेत, तुमच्या जेवणाच्या आणि राहण्याच्या व्यवस्थासाठी. (मतिराला आणू शकतो का?) पार झाला आहे का? (नाही) मग जरा कठीण दिसतंय. हे लोक त्याबद्दल फार - कारण नवीन व्यक्ती आला की तो उगीचच बडबडू लागतो. त्रासदायक आहे का? (नाही) मग घेऊन या. सांगा माताजी नी सांगतिलं. त्रासदायक असलं की, त्रास द्यायला लागला की, लोक ध्यान धारणेसाठी आलेल्या असतात, त्यात कुणी त्रास द्यायला लागलं की. तसं नकोय म्हणून त्या दृष्टीने फक्त सहजयोगी पाहिले आणि दुसरं काही नाही. आणि आणखी पाच दविसाचा पण प्रोग्राम आहे, जरी सबंधं जर राहायचं असलं, तर त्याच्यासाठी कति पैसे लागतील ते. कति आहेत हो? (350 रुपये आहेत). जेवून खाऊन सगळ्या प्रोग्रामचे, म्युझिक ब्युसकि खूप छान आहे सगळं. घेऊन या तुम्ही त्यांना, सहजोगी नसले तर तुम्ही पार करून आणा त्यांना. तुम्ही स्वतः सहजोगी आहात तर त्यांना पार करायला काय झालं? (seeker talking)
बरं बरं, मग घेऊन या त्यांना, मस्त आहेत ते, अशी माणसं पाहिलेले आपल्याला. घेऊन या घेऊन या खूप समाधान होईल. पण नसते प्रश्न विचारायचे नाहीत. इथे सगळे सहज योगी असणार आहेत, नरिनरिळ्या देशातून आलेले सहजी ध्यानाला बसणार आहेत आणि ते एक विचारांचे आहेत, त्यामुळे उगीचच राजकारण नको. आम्हाला काय राजकारण करायचं नाही आहे. आमची दशा वेगळी आहे आपल्याला माहिती आहे, त्यात त्यांना स्पष्ट सांगायचं की ते तिथे ध्यानासाठी येतात, वाटेल तितके दविस येऊन रहा, फार आनंदाची गोष्ट आहे.

आणखीन काही प्रश्न असतील तर सांगा?

पण सांगली मध्ये आणि सांगलीच्या आसपास सुद्धा सहज योग पसरायला पाहिले. तावडे साहेब एकटेच कति मेहनत करत असतात. तर सगळ्यांनी मदत करायला पाहिले इथे. (time at 7.12)

आपल्यातले सहजयोगी कति आहेत? हात वर करा बरं, म्हणजे नवीन लोकं पण आले आहेत बरेच. मग आपण जागृतीची व्यवस्था करूया.

Shri Mataji giving realization.

बरं डावा हात माझ्याकडे करायचा आणि उजवा जमनीवर ठेवायचा. आता डावा हात म्हणजे आपली इच्छाशक्ती, आणि उजवा हात आपण जमनीवर ठेवतो कारण इच्छाशक्ती ही जड शक्ती आहे म्हणून तिला जडतेत घालायचं. या पृथ्वीला वशिष्ट करून महाराष्ट्रात साधू संतांनी फार कार्य केलंय. त्यांना सगळ्यांना स्मरण करून, गणेशाला स्मरण करून उजवा हात जमनीवर ठेवायचा. आता आपल्याबद्दल अशी कल्पना करायची नाही की आम्ही हे चुकलोय की कविा आम्ही खूप पतति आहोत, की आमची कशी कुंडलनी जागृत होईल? आणि काहीतरी चूक केली आहे, वगैरे वगैरे अशा आपल्याबद्दल न्यूनगंडाच्या भावना ठेवायच्या नाहीत. कारण असं आहे की आपल्याला हे माहीत नाही की मानव झाला हेच खूप उच्च प्रतीची गोष्ट आहे. भारतात तुम्ही, या योग भूमीत तुमचा जन्म झाला आणि त्यातल्या त्यात महाराष्ट्रात झाला आहे, म्हणून तुम्ही काहीतरी वशिष्टच असाल. त्यामुळे आपल्याबद्दल असले भलते विचार ठेवल्यामुळे ही लेफ्ट वशिद्धी पकडते कारण त्याला काय काय लोकांचा असा विचार सुरू आहे आम्हाला कशी होईल इतकं कठीण काम आहे कुंडलनीच जागरण. असं काही कठीण नाही आहे. आता उजवा हात माझ्याकडे करायचा आणि डावा हात असा आकाशाकडे करायचा. उजवा हात म्हणजे आपल्या ज्या काय मानसिक आणि शारीरिक क्रिया होतात, त्याची जी क्रियाशक्ती आहे ती या उजव्या हातात आहे. म्हणून आपण उजवा हात असा केला आणि डावा हात वर केला म्हणजे आकाश तत्वात त्याच्यातलं जे काय चुकीचं असेल ते नष्ट होईल. हा असा हात ठेवायचा. (Shri Mataji checking vibrations and balancing)
आता डोळे मिटून घ्यायचे आणि दोन्ही हात माझ्याकडे करायचे. लक्ष आपल्या ब्राह्मद्राकडे ठेवायचं, म्हणजे जथी आपला टाळू असतो. आता डावा हात माझ्याकडेच

राहू दया, आण्ण थोडीशी मान वाकून डोक्यावर काय गार गार येतंय का बघा? मान वाकून घ्या, डोळे उघडून घ्या. डोक्यातून बघा काय गार गार येतंय का? आता उजवा हात माझ्याकडे करा आण्ण डाव्या हाताने बघा, इथे इथे बघायचं माण जरा खाली करून, जरा अर्धांतरी हात धरा, अर्धांतरी हात धरून बघायचं. कोणा कोणाची वर पर्यंत येते असं आतून गार आल्यासारखं वाटेल. आता दोन्ही हात वर असे करायचे आण्ण विचारायचं "श्री माताजी ही ब्रह्म शक्ती आहे का?" मनामध्ये विचारायचं "हे परमेश्वराचे प्रेम आहे का? हेच ते परम चैतन्य आहे का?" असा प्रश्न विचारायचा मनामध्ये, दोन्ही हात वर करून मान पण वर करायची. आता हात खाली करा, आता बघा दोन्ही हातात तुम्हाला गार गार वाटेल. विचार करायचा नाही, माझ्याकडे बघून तुम्हाला विचार करता येणार नाही, नरिविचारीता येईल. एकदा कुंडलनि आज्ञा चक्रावरून नघाली की नरिविचारिता येते. आता ज्या लोकांच्या दोन्ही हातातून गार येतंय कवि डोक्यातून गार येत आहे त्यांनी दोन्ही हात वर करावेत म्हणजे मला कळेल. सहज योगीचे आहेत, या लोकांचे नाहीत, म्हणजे सांगलीमध्ये काहीतरी खोट आहे. हात खाली घ्या. आता ज्या लोकांचे नाही आलेत त्यांनी हात वर घ्या बर. आता असं करा तुम्ही, जर तुम्ही इकडे येऊन बसलेत ना ओळीण, हे लोक तुम्हाला पार करतील, एका मनिटात पार करतील, या बसून घ्या, आज पारच होऊन जायचं सगळे, चला बसून घ्या. काल असतील सहा सात हजार माणसं, एकूण एक माणूस पार झाला. कमाल आहे. सांगलीचा काहीतरी दोष आहे - साधू संतांवर इथे काहीतरी जुलूम झाला असेल. असं बसा, तकिडे तोंड करून बसा, एक एक जागा सोडून, वरती बसा, या त्यांना पार करा (in हिंदी) I am really surprised, the sahaj yogis should have been here to give these people self realization... या इथे वर बसा, एक एक पायरी सोडून बसा. अरे अजून आले नाही का ते..london वाले. Are they still busy in shop? Just now we need them the most of all, what happened? Are they coming? They had left the shops and all,I saw them.(Shri Mataji inquiring about the sahaj yogis and asking someone to get them to the venue. She asks to send the driver to locate them. Shri Mataji is giving bandhan to the misplaced sahajayogis and talking to the present sahajis, she is surprised by their absence as they knew about this public program at 6 pm.Inquiring about how far is the tawade residence? Driver leaves with the vehicle. Meanwhile the present sahajis are giving self realization to the seekers.)

काय तावडे, लाईट घ्या, या लोकांना लेफ्ट साईडची पकड आहे, कुंडलनि चढवा. (Shri Mataji inquiring about the foreign sahajis. Does the driver know the way? They should have asked me, why didnt they ask me?)

काय आलं का? काय तावडे? येतये येतये, त्यांना लेफ्ट आहे हे झाले का? हे.. बघा?... हो झाले (time 22.31)

आलं का?... आलं का हातात... गार आलं?... बसा बसा

What about him? Is he alright?... This gentleman? Ok... Let him be seated.

आलं न गार, आता असं ध्याना बसायचं. आता ज्यांना झाला नाही ती लोकं या इकडे. ज्यांना झालं ती तकिडे. तुम्ही या इकडे आपण बघू. जी मंडळी झाली नाही ते इकडे या, लक्ष माझ्याकडे द्या, हात असे ठेवा आण्ण विचार नाही करायचा. या बसा बसा. (look at them, not to come like this. This is too much) इकडे येऊन बसा इकडे येऊन बसा, सगळे येत आहेत तुम्हाला पार करायला.

Seekers start coming to Shri Mataji to ask about their personal problems. Below are the conversations. Seeker's talk are in brackets.

(श्री माताजी मी रोज दुर्गा मातेचा जप करतो. माझा धंदा बंद आण्ण मी बँकेकडून पाच हजाराचा लोन घेतला. लोकांचे 25 हजार देण आहे) बोला की श्री माताजी तुम्ही दुर्गा आहात. तुम्ही साक्षात दुर्गामाता आहात. माताजी तुम्ही दुर्गामाता आहात आण्ण माझे कर्ज देऊन टाकावे.

(माताजी तुम्ही दुर्गामाता आहात आण्ण माझे कर्ज देऊन टाकावे. माताजी तुम्ही दुर्गामाता आहात आण्ण माझे कर्ज देऊन टाकावे. माताजी तुम्ही दुर्गामाता आहात आण्ण माझे कर्ज देऊन टाकावे.) बरं वाटलं? बसून घ्या.

(time 30.22) सांगलीला काहीतरी दोष असावा, इथे कुठे साधू संतांना छळलं होतं का? छान आलं ना? गार वाटलं ना? मग काय पार झालात.

(श्री माताजी, येथून 25 किलोमीटरवर एक गाव आहे, नाव आहे सुई. तिथे आम्ही एक सेंटर सुरू करायचं म्हणतोय. साडोलीच्या अभय पाटलांनी आमहाला कल्पना दिली ही.) अरे वा, करा करा अगदी सुरू करा. अवश्य करा, खेडेगावात खूप लवकर सुरू होतं. सडोलीला पण सेंटर आहे, त्यांनी सडोली ला खूप काम केलं. खेडेगावात सोपं असतं शहरापेक्षा. कोल्हापूर मध्ये पण आम्ही केलं, पण तिथेही नाही. सांगलीला जर लोक उभी झाली तर होईल. कोल्हापुरात काय आहे, ब्राह्मणांनी देवाच्या नावावर खूप अत्याचार केलेत, म्हणून मग देव रुस्त तिथे. कोल्हापुरात समजू शकते, पण सांगलीला का नाही? इथे कोणाला छळलाय आहे का?

(झाला होता अत्याचार. गणपती मंदिरातल्या पाटणकर पुजारीना काढून दुसऱ्या जोगळेकर पुजारीना लावलं राणीसाहेबांनी. आण्ण दिरवर्षी गणपती मरिवणूकति भांडण होतात) हो का! मग त्याची ही फळ आहेत, मी म्हणते सांगलीला हे असं का व्हावं? मूर्खपणाच्या गोष्टी आहेत, गणपती काय त्यांचा आहे का स्वतःचा? सांगलीच्या राणी कोण आहेत? पद्मिनी बाई, मी ओळखते त्यांना.

(नमस्कार, म्हणजे माझ्या डोक्याला त्रास होतो. चडायला होतं)

कुणा गुरुजीकडे गेली होती का? (नाही) तुला लविहरचा त्रास आहे. (घरात अशी शांतता नाही, आई, भाऊ आण्ण चार बहिणी आहेत. वडील नाही. भावाचं दारूचं व्यसन वाढलय) भावाचं चे लग्न झालंय का (नाही अजून) मग कमवतो कोण घरात? (आई, आई भांडी घासते) सगळे लग्न का नाही करत? (सगळ्यांचे झालेले आहेत, फक्त माझं नाही) मग का नाही करत? आम्ही सहज योगात तुझं लग्न लावून देऊ, चांगला मुलगा बघून, फुकटात. आईला विचार (मी आईला विचारते), तुझं नाव काय? (शदि) बोलव आईला, काय शकिलीस तू? (सातवी शकिले आण्ण आता सर्वसि करतात, कापड दुकानात. भावाचा विचार आला की मला टेन्शन येतं, आण्ण डोकं दुखतं)(conversation with seeker's mother and her) आम्ही तिचं चांगलं लग्न करून देऊ, पण आम्ही जात-पात मानत नाही, हुंडा पण घेतं कवि देत नाही (चालतंय की. पण ही खूप चडिते, चडिली की समोर असेल ते फेकते, थोडाही माझा - आईचा विचार करत नाही. लहानपणापासून अशीच आहे) बर बघते मी आत्ता तिला, आण्ण पार बीर झाली तर ठीक होईल, मग लग्न करून घेऊ (आण्ण शिक्किण) काही गरज नाही, हरकत नाही, परदेशातल्या चांगल्या मुलाशी लग्न करून ड्यू, त्याला सगळं सांगू, स्पष्ट सांगू, शिक्किण नाही पैसे नाही. तो जर राजी असेल तर लग्न करायला हरकत नाही. (इतक्या लवकर मला लग्न करायचं नाही) तू 17 वर्षाची आहे म्हणून आता तर लग्न करायचं नाही, पुढच्या वर्षी बघू. एक वर्ष ती ध्यान करू दे ह्यांच्याकडे येऊ दे आण्ण मग एक वर्षांनी बघू, इतक्यात कसं लग्न करणार? लग्न काय सोपी गोष्ट नाही, तुम्ही म्हटलं तर थोडी होणार. (पण ह्याचा राग नडतो, लग्न केलं पण काय गोधळ करून परत घरी आली तर? भयंकर चडिखोर आहे, मला माझंच काही सुधरत नाही) अगोदर आम्ही तिला एक वर्ष ठीक करतो - तुझा आजार. आण्ण ठीक जर झाला नाही तर कोणाच्या गळ्यात मला धोड बांधायचं नाही. तुम्ही काय करता? (मी भांडी घासते, नवरा दोन वर्षांपूर्वी गेला. मुलगा संगतीमुळे दारू प्यायला लागला, सर्वसि आहे पण घरात पैसे देत नाही) बर तू बस, तुला जागृती देतो...तुम्ही पण करून घ्या... चला बसा.

(पंधरा दविस झालेत माझे डोळे दुखतात. गेले आठ दविस लाल झाले आण्ण पाणी येतं). तुम्ही काजळ कोणत लावता? झोप येते का रात्री? (मी काजळ नाही लावत, रात्री झोप येत नाही आण्ण दिविसा बरोबर झोप होत नाही). तुमच्या घरी कोणी गुरु आहेत? (नाही, आम्ही करतो सहज योग दीड वर्षापासून). मग असं करा तुम्ही, मागच्या बाजूला दवा लावून ध्यान करा. (ते दोन-तीन दविस करत आहे), तरीसुद्धा डोळे जळजळतात? बर तुम्ही उद्या येणार आहात ना पूजेला, मी देते तुम्हाला काजळ. (मेणबत्ती तून खूप काळ नघित) काळ दसिते अजूनही, काढायला पाहजि. बर तुमचं लग्न झालं? मुलं बाळ आहेत? (हो तीन).. बरं चल मग (time 40.40)

(श्री माताजी, मगाशी जागृती घेताना, माझं अंग खूप कापत होत. एकदम गार पडलं, मणका दुखल्या सारखा झाला). आता बरं आहे ना? हे काळ काय लावलं? काळ नाही लावायचं, त्यांनी झालं असेल. कोणाची आराधना करतोस? (पांडुरंगाची). आता विचारा " माताजी तुम्हीच साक्षात पांडुरंग आहात का? (माताजी तुम्हीच साक्षात पांडुरंग आहात का?माताजी तुम्हीच साक्षात पांडुरंग आहात का? माताजी तुम्हीच साक्षात पांडुरंग आहात का?) आलं का? गार आलं का? आता काय कुठे जायला नको, ते काळ ही लावायला नको. ते भाह्मण लावतात का काळा बुक्का? मग तुम्ही कशाला लावायचं? ते तुम्हाला मुखात काढतायेत. आता सहज योग करा.

Music program begins. Around the time 1.10.10, a marathi bhajan ends in the video and it is translated into English by a sahaji. The meaning of this bhajan is very insightful as it signifies the importance of the presence of sahajis during the awakening of kundalini. Also, we now understand as to why Shri Mataji was so concerned, earlier, about the absence of the foreigner sahajis during the public program.

1986-12-31, Shri Mahalakshmi Puja

31 डिसेंबर 1986

Mahalakshmi Puja

Sangli (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Shri Mahalakshmi Puja Date 31st December 1986: Place Sangli Puja Type

सांगली जिल्ह्यामध्ये सहजयोग हळूहळू पसरत आहे. पण जी गोष्ट हळूहळू पसरते, ती जम चांगला धरते. आणि कोणतीही जिवित क्रिया हळूहळू होत असते. तेव्हा एकदमच ती मोठ्या प्रमाणात होईल अशी आपण आशा ठेऊ नये. प्लॅसटिकची जर आपल्याला फुलं काढायची असली तर त्यासाठी एक मशिन घातलं की झालं. पण जिवित फुलं काढण्यासाठी वेळ लागतो. मशागत करावी लागते. मेहनत करावी लागते. सहजयोगाबद्दल अजून पुष्कळशा लोकांना काहीही कल्पना नाही आणि ज्यांना आहे ती भ्रामक कल्पना आहे. पैकी आपल्याकडे पुष्कळसे असे पंथ आहेत, संप्रदाय आहेत, जे आधीपासूनच कार्यान्वित आहेत. पण हे पंथ आणि संप्रदाय ह्यांचा आपल्याला काही फायदा झालेला नाही.

‘इतके दविस आम्ही पंढरीला गेलो, इतके दविस आम्ही तुळजापूरच्या भवानीची सेवा केली, इतके दविस आम्ही कोल्हापूरच्या महालक्ष्मीला जात होतो, सगळं काही केलं आम्ही. व्रत- वैकल्य केली. सगळं करून माताजी, आम्हाला काही मळिलं नाही.’ त्यातून तुमची मुलं उद्या मोठी होतील आणि ती तुम्हाला म्हणतील ‘इतका तुम्ही वेळ घालवला, पैसे घालवले, मेहनत केली आणि शेवटी तुमच्या हाती काही आलेलं नाही. म्हणजे परमेश्वरच नाहीये.’ जर तुम्हाला सांगलीला यायचं आहे, तर सांगलीच्या रस्त्यावर यायला पाहजि. जर तुम्ही उलट मार्गाने गेलात तर तुम्ही सांगलीला पोहोचणार नाही. तेव्हा इतक्या वर्षांनंतरही तुम्हाला सांगली मळिली नाही, याचा अर्थ असा आहे, की कोणत्यातरी चुकीच्या रस्त्यावर आपण चाललो होतो. त्याच रस्त्यावर आपण भटकत आहोत. त्यातून अजून आपल्याला मार्ग मळिलेला नाही. हा सुजजपणाचा वचिर प्रत्येकाने केला पाहजि. कारण आपल्याला अजून काही मार्ग मळिलेला नाही. काही साध्य झालेलं नाही. तेव्हा काहीतरी चुकलेलं आहे, असा एक वेळ तरी वचिर करून सहजयोग काय आहे ते समजून लोकांना सांगतिलं पाहजि. ही गोष्ट लोकांना पटवून देतांना एक गोष्ट फार आवश्यक आहे, म्हणजे ज्या लोकांशी तुमचा संबंध येतो त्यांच्याशी बोलतांना, पटवून देतांना, त्यांच्या भाषेतच आपण बोललं पाहजि. आपण जर आपली भाषा वापरली तर त्यांच्या लक्षात येणार नाही. चक्रांबद्दल एकदम आपण त्यांना सांगू लागलो तर त्यांना समजणार नाही. पण असं सांगतिलं, की आपल्यामध्ये कुंडलीनीची शक्ती आहे, असं ज्ञानेश्वरांनी सांगतिलं आहे. तुम्ही ज्ञानेश्वरांना माऊली म्हणता आणि त्यांच्या पालख्या काढता, त्यांच्या नावाच्या दड्या काढता, पण हे काय लहिलं आहे ते वाचा. आता तुम्हाला का सांगतिलं गेलं की सहावा अध्याय वाचायचा नाही? कारण तो वाचला म्हणजे हे लोक जे तुम्हाला चुकीच्या मार्गावर नेत आहेत, तुम्हाला लुबाडत आहेत, त्यांचं फावणार नाही. तेव्हा हे लहिलं आहे. हे जे सहाव्या अध्यायात लहिलं आहे, ते आम्ही तुम्हाला देतो असं सांगतिलं, म्हणजे लोकांच्या डोक्यात प्रकाश पडेल. तेव्हा पहिल्यांदा जी काही गोष्ट सांगायची ती त्यांच्या भाषेत, त्यांच्या पद्धतीने समजवून सांगतिली पाहजि.

दुसरं आपल्याला, नामदेवांची, तुकारामांची, गोरा कुंभारांची, जनाबाईची, मुक्ताबाईची, ज्ञानेश्वरांची, रामदासांची, सगळ्यांची साथ असल्यामुळे, त्यांची पुस्तकं वाचून सुद्धा त्याच्यात ओवीबद्ध काय काय लहिलं आहे ते पाहिलं पाहजि. म्हणजे अशा भ्रामक कल्पनेमध्ये जाणारे लोक, व्रत-वैकल्यात पडणाऱ्या लोकांच्याबद्दल त्यांनी काय लहिलं आहे? स्वतः ज्ञानेश्वरांनी अमृतानुभव पुस्तकामध्ये इतकं स्पष्टरूपाने लहिलं आहे की जर त्यांचं कुणी पुस्तक वाचून, ते मनन नुसतं करायचं, वचिर करायचा काय आहे ते. नुसतं वाचत रहायचं नाही. तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की स्पष्टरूपाने जे मी म्हणते आहे, त्याहीपेक्षा स्पष्टरूपाने त्यांनी तथि सांगितलेले आहे. रामदास स्वामींनी, तुकारामांनी शव्यांच्या लाखोल्या वाहिलेल्या आहेत अशा लोकांना. तरीसुद्धा हे उपटसुभं अजून सगळ्यांची दशाभूल करीत आहेत.

कालच एक गृहस्थ मला म्हणाले, ‘माताजी, बुक्का लावायचा नाही, असे तुम्ही म्हणालात, ते का?’ बुक्का लावतो आपण आजूचा चक्रावर, आजूचा चक्रावर सूर्य आहे. सूर्याला आपण काळं लावतो का? पण सहजयोगाच्या दृष्टीने वचिर केला, तरीसुद्धा एक साथी गोष्ट वचिरायची त्यांना, की जे लोक तुम्हाला बुक्का लावायला सांगतात, म्हणजे हे जे पंढरपूरला बसून, भटजीबुवा आहेत तथिले, त्यांना बडवे असं नाव सारखं आहे. ते बडवतातच लोकांना. ते बडवे, ते कधीही बुक्का लावत नाहीत. कोणताही भटजी काळं डोक्याला लावत नाही. मग तुम्ही कशाला काळं लावायचं? असे जर तुम्ही त्यांना बरोबर प्रश्न सांगितले तर त्यांच्या डोक्यात ही गोष्ट येईल आणि उद्या जर त्यांचा मुलगा वाईट मार्गाला लागला, तर त्याला कारणीभूत तुम्ही आहात. कारण तुम्ही जे परमेश्वर, परमेश्वर म्हणून म्हणत होता, त्या परमेश्वरामुळे काहीही मळिलेलं नाही. काहीही तुम्हाला लाभ झालेला नाही. हे स्पष्टरूपाने सांगतिलं पाहजि. हे स्पष्टरूपाने सांगितल्यानंतरच त्यांच्या लक्षात येईल. शंभरातला एक जरी मनुष्य ठिकाणावर आला, जर एक जरी मनुष्य ठिकाणावर आला तरी समजायचं आपण, पुष्कळ लाभ झाला. पण जर एखादा मनुष्य, फारच हट्टाला पेटला, जदिदीस पेटला तर त्याला सहजयोगाबद्दल सांगायची गरज नाही. ख्रिस्तांनी स्पष्ट सांगतिलं आहे, की डुकरांपुढे मोती ओतायचे नसतात. त्यांना काही कळतच नाही, तेव्हा त्यांच्यासमोर कशाला मोती ओतायचे? हे मोती आहेत. हे जीवनातले मोती आहेत. तुम्हाला समजायचं नाही. तुमचं भाग्य पाहजि. तुम्हाला भाग्य नाही. कुठे तरी झोपलेलं दसितय! कवि कुठे तरी नष्ट झालेलं दसितय. तेव्हा ह्याला भाग्य लागतं. नंतर ह्याच्यामध्ये वीरतापूर्ण लोक पाहजि.

सुरुवातीला पुष्कळ बघे लोक येतात. पुरोगर्मला मी बघते पुष्कळ बघे असतात. त्यामुळे पहिल्या दविवशी जो पुरोगर्म होईल त्याच्यात पुष्कळ गर्दी असणार. भरमसाठ गर्दी. दुसऱ्या दविवशी पुरोगर्म होईल त्यात नमिमे राहतील. कारण काय, बाकीचे बघे, ते वगळले गेले. बरं झालं नाही तर डोकेदुखी होते. आता जसे बघे असतील पुष्कळ लोक, ते सहजयोगी होणार नाहीत. पण बघत राहतील. ते बघे वगळले गेले, तर त्याच्यानंतर नमिम्याने राहिले. नमिम्यातलेसुद्धा जे वीर असतील, जे शूरवीर असतील, येर्यागबाळ्याचे काम नोहे, स्पष्ट सांगितलं आहे, येर्यागबाळ्याचे काम नोहे. म्हणजे त्याला पाहजि जातीचे. मराठी भाषेत सगळ्याला अगदी तोड आहे. आणि सहजयोगाला इतकी शोभंवि भाषा आहे आणि इतकी उपयोगी आहे ती. जर मराठी भाषा तुमच्या हातात आहे आणि मराठी लोकांशी बोलायचं असलं तर सहजयोग तुम्हाला पटवता आलाच पाहजि. म्हणजे तार्किक दृष्टीनेसुद्धा तुम्हाला पटवता आला पाहजि. त्याला पाहजि जातीचे. तुम्ही जातीचे नाहीत, तेव्हा नमस्कार तुम्हाला. जा. शब्द आहे जातवित, आणि

देवीबद्दल म्हंटलं आहे, या देवी सर्वभुतेषु जातरूपेण संस्थिता।

जी जात तुमच्यात आहे. ज्या जातीचे तुम्ही नाहीच. त्याच्यात तुम्हाला, त्या जमातीतून मी तुम्हाला कशी देणार? जातीचा अर्थ ब्राह्मण कवि कष्टूर वगैरे असा नाही. जात म्हणजे आतली जी आपली प्रवृत्ती आहे, ज्याला अँप्टिडूड म्हणतात, प्रवृत्ती आहे. ती प्रवृत्ती काय आहे? त्या प्रवृत्तीवरून अवलंबून असतं, की मनुष्याची जात काय आहे? आणि मग देवीच्या वर्णनात सगळं लहिलं आहे. संबंध वर्णन आहे. ते एक एक वर्णन तंतोतंत तुम्हाला सहजयोगात मळणार. शोभना सुलभ गती - शोभना सुलभ गती. सुलभ गती. ह्याची जी गती आहे ती सुलभ आहे. म्हणजे जे सोप्यांनं होतं आणि शोभीवंत आहे. म्हणजे ह्याच्यात काही ओरडायला नको, आरडायला नको, असं झगिल्यासारखं ते दड्या घालायला नको. काही वेड्यासारखं वागायला नको. काही नाही. शोभना सुलभा गती. आता पुष्कळसे लोक उडत असतात नुसते. आता तुम्ही बघा काही काही लोकांचे मेडिटेशन असे असतात, की नको रे बाबा ते मेडिटेशन. कचिळून, ओरडून, कपडे फाडून अश्या तरहने त्यांचे प्रकार चाललेले असतात.

शोभना सुलभा गती, असं देवीचं वर्णन आहे. ती तुम्हाला शोभना सुलभा गती देते. हे जर देवीचं वर्णन आहे, त्याप्रमाणे जर घटित होतं, तर मग कशाला तुम्ही उगीच पाय घासत तथि जाता? ही पायपीट कशाला? पण त्याचा अर्थ असा नव्हे, की पुंडरीकाक्ष, जे होते, संत झाले आणि त्यांना आम्ही मना करतोय कवि त्यांच्याबद्दल काही असं बोलत नाही. कवि साक्षात् श्रीकृष्णही आहेत. तसेच त्यांचं स्थान पंढरपूरला आहे. त्याच्याबद्दल काही शंका नाही. पंढरी ही खरी आहे, पण तथि बसलेले भामटे, प्रत्येक चांगल्या ठिकाणी हे भामटे बसलेले आहेत, म्हणून पंढरी काही खोटी होत नाही आणि हे काही खरे होत नाहीत. सोन्यामध्ये जर दगड बसवला तर दगड काही हरि होत नाही. दगड बसवला म्हणून सोनं काही पतिल होत नाही. म्हणून जरी ह्या दोन्ही गोष्टी खऱ्या असल्या, की एक सत्यावर आणि एक असत्यावर असले आणि त्यांची जरी जबरदस्ती सांगड घातलेली असली, तरी नीर- कषीर वविक करून आपण त्यांना दाखवलं पाहजि, की हे नीर-कषीर वविक आहे. ते दाखवल्यावर त्यांच्या लक्षात येईल, की अहो, हे काय? हे तुकारामासारखे बोलू लागले. त्यांचं बोलणच वेगळं आहे.

तसेच सप्ताह करणे, अमूक, तमूक. हे प्रकार आपल्याकडे सामाजिक स्वरूपाचे आहेत. सप्ताह करणे एक सामाजिक स्वरूप आहे. सप्ताह झाला, मग त्याच्यानंतर जेवण झाली. बसले. त्यावर कबीरदासांनी म्हटलं आहे, पढी पढी पंडति मूरख भये. वाचत बसायचं. कहे नानक बनि आपाची ने, मटि न भ्रम की काई, म्हणत बसायचं. आपलं मनोरंजनार्थी पाठ करत बसायचं. मग एक पोपट आहे. त्याला त्याच्या मालकाने शकिवलं की तू रघुपती राघव राजाराम म्हण. तो शकिला. तो बोलायला लागल्यावर दुसऱ्या पोपटानी त्याचं ऐकून तोही बोलायला लागला. म्हणजे हा पहिला पोपट त्याचा गुरू त्या दुसऱ्या पोपटाचा. असे गुरू वरच्यावर वाढत जाऊन जाऊन सगळी चरपटपंजरीची जी ही वंशावळ वाढते, त्याला म्हणावं हे बघा, तुम्हाला जर खरं हवं असलं ना तर ह्या चरपटपंजरीतून नघायला पाहजि. तेव्हा मराठीत वनिदसुद्धा इतका भरपूर आहे, तेव्हा ह्या भाषेला सहजयोगासाठीच नरिमाण केलंय असं मला वाटतं. प्रत्येक शब्दामध्ये इतकी खोच आहे. तुम्ही त्या बाबतीत नशिचति असून पूर्णपणे वापरावी ही भाषा. जसं आपल्याकडे म्हण आहे, अती शहाणे त्याचे बैल रकिामे. एक तर शहाणे, त्यात अती शहाणे. हे कोणत्याही भाषेत सांगता येणार नाही. शहाण्यावर परकोटी म्हणजे अती शहाणे आणि त्यांचे बैल रकिामे. हे कोणत्याही भाषेत सांगता येणार नाही. आपल्या मराठी भाषेतच सांगता येईल. तेव्हा ह्या भाषेचा पूर्णपणे उपयोग घेतला पाहजि.

तेव्हा जरी तुम्ही ब्रम्हनिष्ठ आहात आणि तुम्हाला ब्रम्ह मळिलेला आहे, त्याला तुम्ही नष्टिने पाळलेलं आहे आणि तुमच्यातून वहात असलं, आणि चैतन्य जरी संबंध वाहून त्या ब्रम्हाची सगळ्यांना ओळख जरी करून घ्यायची असली तरीसुद्धा, एक गुरू होण्यासाठी, तुम्हाला वंशपरंपरागत जे काही ज्ञान आहे जगातलं, ते माहीत असायला पाहजि. आणि वेदशास्त्रसंपन्न असायला पाहजि. म्हणजे वेदशास्त्र म्हणजे वेद वाचले पाहजि असा नाही, पण इतर साधू जनांनी, संतांनी काय म्हंटलेलं आहे, त्याचा गोषवारा घेऊन, त्याचं ज्ञान असायला पाहजि. त्याच्यासाठी काहीही विशेष वाचन करण्याची गरज नाही कवि विशेष काही कार्य करण्याची गरज नाही. फक्त सर्वसाधारण आपली रोजची पुस्तकं थोडासा वाचण्याचा व्यासंग ठेवायचा. वाचून काढलं की सगळ्यांना समजेल. कारण सहजयोगी एकदा झाला, म्हणजे तो कसाही असेना का त्याला सगळं काही समजतं. तेव्हा अशा रीतीने एक दुसरी बाजू तुम्ही मांडू शकता.

त्यातली तिसरी बाजू म्हणजे अशी, की अती शहाणे जे आहेत, ते तुम्हाला शकिवतील. तुका म्हणे ऐसे, सुरू झालं, की त्यांना म्हणायचं, तुका म्हणे कैसे? ह्याचं उत्तर असायला पाहजि. आणि दुसरं म्हणजे तुका म्हणे ऐसे म्हटल्यावर कोणत्या ह्याच्यात ऐसे. काहीतरी, कुठलं तरी बरळत बसायचं. प्रत्येक तुका आता झाले. त्यांच्यामागे काही लावून द्यायचं शेपूट. तुका म्हणे ऐसे, की बुक्का लावावे. वा, वा. म्हटलं असं का ? त्यांच्या काळी होता का कुठे बुक्का बकिका. असं म्हणून त्यांच्या नावाने.... ही तिसरी पद्धत आहे. तुम्ही बुक्का लावूनच गेलं पाहजि. त्यांच्या कोणत्याही काव्यात बुक्का शब्द नसला, तरीसुद्धा. वारकरी हा जरी शब्द नसला, तरी तुका म्हणे वारकरी बनावे. अशी जबरदस्ती त्यांच्या नावाची घेऊन, खोट सांगायचं. आता उद्या म्हणतील, माताजी म्हणे. माझं काय? वाटेल ते नाव वापरू शकतो. जर वापरायलाच नघिलो तर कोणाचेही नाव घेऊन आपण म्हणू शकतो, की माताजी म्हणे बुक्का लावणे. आता परवाच तकिडे, लंडनला, आमच्याबद्दल काढले की, माताजीचे असे म्हणणे आहे, की उपोषण केले पाहजि. जेवले नाही पाहजि. म्हटलं चांगलंय! अशा प्रकारच्या ह्या अनेक तऱ्हेच्या ज्या तुमच्यावरती वारंवार आक्रमक गती येतील, त्यांना तोंड देता आले पाहजि. थोडा वेळेचा हा लढा आहे. एकदा जर का तो लढा संपला तर ते लोक गारद होतात. अगदी गारद होतात. तो काही औरंगजेबांशी लढा नाहीये. अज्ञानाचा लढा आहे. आणि ज्ञानाचा प्रकाश त्यात पडल्याबरोबर सगळे लोक गारद होतात. कारण त्यांचं त्याच्यात हति आहे. हे तुमच्या हतिसाठी आम्ही सांगतो आहे. ज्याच्यात तुमचं हति आहे ते आम्ही सांगतो आहे, असं बोलायचं. त्याने त्यांच्या डोक्यात बरोबर लख्खकन प्रकाश पडेल आणि सर्व ठीक होणार आहे. आजचं आमचं भाषण जरा टेप करून नंतर पाठवून दिलं पाहजि. व्यवस्थित लिहून.. कारण सगळ्यांना उपयोगी आहे ते.

[Marathi speech finished at 18:42]

1987-01-02, Innocence and Ganesha

2 जानेवारी 1987

Talk to Sahaja Yogis

Ganapatipule (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

मी सज्जनां बदल बोलत होते, परमेश्वराने ही सृष्टी निर्माण केली ते आपले दर्शन घेण्यासाठी. स्वतःचाच अनुभव परमेश्वर स्वतःच घेऊ शकत नाही. कोणतीही वस्तू स्वतःला जणू शकत नाही. म्हणून स्वतःचा एक आरसा बघण्यासाठी देवाने ही सृष्टी निर्माण केली. आणि त्या सृष्टीला अंत्यंत सौन्दर्याने नटवून ठेवलं. हळुवार पणे सहजपणे ही सर्व सृष्टी बनवली. आपल्याला कळलं सुद्धा नाही की आपण अमबा पासून मानव कसे झालो ते. इतकं सुंदर त्यांनी सगळं कार्य केलं आहे. आणि ती सहजता आज तुम्ही सर्व सहजयोगात सुद्धा बघता. सहजयोगाला पाहजे की जी वस्तू वास्तविक आहे, जी खरी आहे तिचं वरण केलं पाहजे. जी वस्तू खोटी आहे त्या वस्तू मध्ये कोणत्याच प्रकारच्या चैतन्यलहरी असू शकत नाहीत आणि कोणत्याच प्रकारचं सौन्दर्य असू शकत नाही. जरी वरवर ते सौन्दर्य वान दसिल आणि लोकांना वाटेल की त्यांच्यात काही तरी भक्ता आहे. पण तो खोटा आहे आणि दांभिक आहे. त्याच्या मागे काहीही परमेश्वराची शक्ती नाही. आज आपण सहजयोगाच्या धर्मात बसलेलो आहोत तेव्हा अशा कोणत्याही गोष्टीची आपल्यावर भुरळ पडली नाही पाहजे की जी गोष्ट पवित्र नाही. आणि प्रत्येक पवित्र वस्तू ही अंत्यंत अल्लाददायी आणि सुंदर असते. ज्यांनी आपल्याला अल्लाद मळिल अशीच परम वस्तू आपण आपल्या जीवनात आणली पाहजे. आणि तिकडेच आपलं लक्ष असलं पाहजे. एखादा माणूस दसायला वचून आपल्याला कसातरी दसिला, आता श्रीगणेश च बघा त्यांचं अगदी टीकेखोर पणाने पाहिलं तर फार अगदी वाकड तोंड आहे आणि एवढं मोठं पोट आहे, छोटे छोटे हातपाय आहेत मग काय त्याच्याच वैशीष्ट असं वाटत ना. आणि असं आपण म्हणू शकतो. पण त्यांचं वैशीष्ट्य हे आहे की त्यांच्या रोमरोमातून सौन्दर्य वाहून राहिल आहे. ते सौन्दर्य गहन आणि सूक्ष्म आहे. ते जे लोक गहनात बघू शकतात तेच खरे सहजयोगी आहेत. आणि त्यांनी ती गहनता आपल्यामध्ये आणली पाहजे. ती आल्या शविय सौन्दर्याची गहनता दसू शकत नाही.

एखादा माणूस दसायला फार सुंदर दसित नसला आपले साईनाथ होते शरिडीचे, ते दसायला सर्वसाधारण होते. त्यांच्या मध्ये कदाचित सौन्दर्य एवढं नसेल जर बाह्यतः त्यांचे नाकडोळे मोजून पाहिले, हातपाय मोजून पाहिले तर लोक म्हणतील यांच्यात तर काहीही सौन्दर्य नव्हतं. राकट होते. पण त्यांचं जे सौन्दर्य होत ते जाणण्यासाठी सुद्धा पारखी पाहजे आणि ते पारखी सहजयोगी आहेत. ज्यांनी त्यांना जाणलं पारखलं तेच खरे कलाकाराला समजणारे लोक आहेत. तेव्हा कलेला समजणं कलाकाराला जाणणं ही सगळी कमिया सहजयोग्यांना साधली पाहजे. आणि जे लोक अश्लील आणि बाष्कळ अशा गोष्टीनं कडे मनोरंजनासाठी वळतात ते सहजयोगी होऊ शकत नाहीत.

परवा मी असं ऐकलं की मराठी भाषेचं सुद्धा त्यांनी असं सांगितलं आहे की दलित वर्गाचे जे काही काव्य आहे ते लोकांच्या समोर आणलं पाहजे. तेव्हा मला फार आनंद झाला की दलित लोकांचं काव्य म्हणजे फारच चांगली गोष्ट आहे. तर ते समोर आलं तर फार उत्तम होणार. पण दलित लोकांचं काव्य म्हणजे काहीतरी घाणेरडे पणा असं मला माहिती नव्हतं. म्हणून मी दलित लोकांचं काव्य जे म्हण्टल त्यांच्यात कोणत्याच अशा कवता नव्हत्या ज्या उदात्त होत्या. पण अंत्यंत घाणेरडं अश्लील, असल्या तरहेचे वनोद कि जे आपण कधीही बघू शकणार नाही. त्याला बघून कळिस वाटेल. वाचून अगदी उलट्या येतील. अशा तरहेचं घाणेरडं काव्य त्याला त्यांनी असं म्हण्टलेलं आहे की हे सगळ्यांना मनोरंजक वाटत म्हणून. मनोरंजन म्हणजे मनाचं रंजन असत. घाणेरड्या गोष्टींनी ज्या माणसाचं मनोरंजन होत त्याला काय म्हणावं?. मला हे समजत नाही. तेव्हा असल्या तरहेचे जे काव्य कवि अशा तरहेचे जे चित्र आहेत, कवि अशा तरहेचे जे कॅप्टन आहेत त्या पासून आपण दुर राहिल पाहजे.

सहजयोग्यांना कपडे घालताना कवि घर सजवताना सुद्धा साकारून, सुंदर, व्यवस्थित घर असलं पाहजे. कपडे व्यवस्थित, सुंदर, सोजवळ आणि शोभणारे असले पाहजे. एखाद्या वविहते स्त्रीला जेला आपण सवाषण बाई म्हणतो तिने एखाद्या साधू बाबाचे कपडे घातले तर शोभणार नाही. कवि पुरुषांना सुद्धा काहीतरी वकिर्षितां सारखे फाटके कपडे आजकाल परदेशात सगळ्यांना भकिंचे डोहाळे लागलेत, ते लोक भकिऱ्या सारखे कपडे घालून फिरतात. जतिके भोक असतील ते फार चांगलं आणि जुनाट कपडे व्हावेत म्हणून दगड घालून धुतात म्हणजे फाटलेले असले पाहजे. अशा वेडेपणाची काम करणारे लोक सहजयोगात येऊ शकत नाहीत. कपडे सुंदर सुचारू रूपाने परिपूर्ण असायला पाहजे. आपल्या कडे राजाला जसे कपडे शोभतात तसे राजाने कपडे घातले पाहजे, जसे देवीला शोभतात तसे देवीने घातले पाहजे. जसे सवाषण ला शोभतात तसे सवाषण ने घातले पाहजे. आणि गृहस्थाला शोभतात तसे गृहस्थाने घातले पाहजे. अर्थात सन्यास हा आपल्याकडे वेशभूषेचा मुळीच प्रश्न नाही. आपण तसे काही वेशभूषा मानत नाही. कारण रावणाने एकदा सन्यासाचे ढोंग घेऊन पुष्कळ त्रास दलिला होता. तेव्हा तसला इरेस घालायचाच नाही.

आता सगळ्यांना हविर्निती आहे माझी की सहजयोगाकडे जी आपली दृष्टी आहे ती बदलली पाहजे. ती म्हणजे अशी की आपण आता सहजयोगाचे प्रतिनिधी आहोत. तर उद्या बाहेर जाताना तर काहीतरी बावळटा सारखे कपडे घालून कवि वचितिर केसांची रचना वेगळे करून काहीतरी अर्त आधुनिक कवि अगदी मागासलेले असे काहीतरी अवतार घेऊन जर तुम्ही बाहेर फिरू लागलात तर लोक म्हणतील हेच का माताजीचे सुपुत्र आणि सुपुत्र्या. तेव्हा कृपा करून व्यवस्थित कपडे घालणे, व्यवस्थित राहणे हे आवश्यक आहे. आणि त्यांनीच चैतन्य वाहू लागेल. त्यांनीच तुमच्यामध्ये आत्म्याची जागृती झाली आहे हे कळेल. कुठेही तुम्ही असं बघणार नाही. तुकाराम होते, नामदेव होते सगळे व्यवस्थित नटिनाटिके कपडे घालत. कुठे गबाळ्यासारखे कपडे घातलेलं आपण पाहिलेलं नाही. तेव्हा त्यांच्याच प्रमाणे आपण सुद्धा गृहस्था मध्ये राहूनच सहजयोग करणार आहोत. आणि म्हणूनच जे गृहस्थाला शोभेल असं गृह असलं पाहजे तसेच गृहस्थ असले पाहजे आणि तशीच गृहणी असली पाहजे आणि तशीच मुल असली पाहजे. असो ह्या वषियावर पुष्कळ बोलता येण्या सारखं आहे फक्त पावत्रिय राखण्यासाठी आवश्यक आहे की माणसाची राहणी एक पोशाख हा सुद्धा त्या पावत्रियाला शोभेसाच सुंदरसा असला पाहजे. आणि सगळ्यांचे चेहरे प्रफुल्लित फुला सारखे दसिल्यावर लोकांना असं वाटेल की हे कोण साधुसंत आले. त्यांच्यावरती फार सुंदर लहिलेलं आहे ते पुस्तक काही मला अजून मळिलेलं नाही मळिलं तर तुम्हाला ऐकवीन मी. उद्या बहुतेक ते पुस्तक मळिल तेव्हा मी ऐकवीन जे आपल्या बदल वर्णन केलेलं आहे. एक लुईस म्हणून कवी झाले लंडन ला त्यांनी, त्या शविय इथे रवींद्र बाबूनी वर्णन केलय गणपती पुळ्याच ते अशा रीतीने एक पुस्तक आलेलं आहे. ते तुम्हाला अवश्य मी वाचून दाखवेन.

उद्या सकाळी पूजन जवळ जवळ दहा वाजता आहे तेव्हा सगळ्यांनी इथे दहा वाजता तयार आलं पाहजे पूजेसाठी. त्या नंतर लग्नाचं वेगळे काही करायचं असलं ते आपण नंतर करूयात. सगळ्यांना आशीर्वाद.

या वेळी नाशिकर यांचा भजनाचा कार्यक्रम होईल. आणि त्या नंतर दयाळ साहेब त्यांची जोगवा आणि त्यांची भजन असतील ते गातील. आधी नाशिक चा गोंधळ होईल. गोंधळी म्हणजे आपल्या कडचे एक वशिष्ट लोक असतात. ते फक्त देवाची सतुती गातात. आणि त्याला ते गोंधळ म्हणतात. आणि ते खेडोपाडी अशी काम करत असतात. त्यांचं फार मोठं कार्य झालेलं आहे आणि त्यांचे पुष्कळ फायदे आहेत.

आजच्या आपल्या वषियाला अनुसरूनच आम्ही दलित्यांच्या आश्रमाची जी रूपरेषा दिली होती तिला साकार स्वरूप आपले आर्कटिकट पाटणकर साहेब यांनी दिलेलं आहे आणि त्याच मॉडेल त्यांनी तयार करून आज मी हे इन्फोर्ग्रेट करा असं मी सांगितलेलं होत. तेव्हा मी हे इन्फोर्ग्रेट करते, तुम्हाला दाखवते ते सगळ्यांनी बघावं.

आणखीन एक आरोळी म्हणून एक वर्तमान पत्र आहे श्री यादव ते संचालित करतात आणि त्यांनी एक फार सुंदर लेख सहजयोगाबद्दल लहिलेला आहे मराठी भाषेत. तो कृपा करून इथून घेऊन जावा आणि जवळ बाळगावा म्हणजे लोकांना सहजयोगाची ओळख करून द्यायला फार सुंदर लेख आहे हा.

[1987-01-02, Evening Program, Beauty must have auspiciousness](#)

2 जानेवारी 1987

Evening Program Devi Puja

Ganapatipule (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft | Translation (English to Marathi) - Draft

[Marathi]

मी सज्जनां बद्दल बोलत होते ,परमेश्वराने ही सृष्टी निर्माण केली ते आपले दर्शन घेण्यासाठी . स्वतःचाच अनुभव परमेश्वर स्वतःच घेऊ शकत नाही . कोणतीही वस्तू स्वतःला जणू शकत नाही . म्हणून स्वतःचा एक आरसा बघण्यासाठी देवाने ही सृष्टी निर्माण केली . आणत्या सृष्टीला अत्यंत सौन्दर्याने नटवून ठेवलं . हळुवार पणे सहजपणे ही सर्व सृष्टी बनवली . आपल्याला कळलं सुद्धा नाही की आपण अमबा पासून मानव कसे झालो ते . इतकं सुंदर त्यांनी सगळं कार्य केलं आहे . आणती सहजता आज तुम्ही सर्व सहजयोगात सुद्धा बघता . सहजयोगाला पाहजे की जी वस्तू वास्तविक आहे , जी खरी आहे तिचं वरण केलं पाहजे . जी वस्तू खोटी आहे त्या वस्तू मध्ये कोणत्याच प्रकारच्या चैतन्यलहरी असू शकत नाहीत आण कोणत्याच प्रकारचं सौन्दर्य असू शकत नाही . जरी वरवर ते सौन्दर्य वान दसिल आण लोकांना वाटेल की त्याच्यात काही तरी भपका आहे . पण तो खोटा आहे आण दांभक आहे . त्याच्या मागे काहीही परमेश्वराची शक्ती नाही . आज आपण सहजयोगाच्या धर्मात बसलेलो आहोत तेव्हा अशा कोणत्याही गोष्टीची आपल्यावर भुरळ पडली नाही पाहजे की जी गोष्ट पवित्र नाही . आण प्रत्येक पवित्र वस्तू ही अत्यंत अल्लाददायी आण सुंदर असते . ज्यांनी आपल्याला अल्लाद मळिल अशीच परम वस्तू आपण आपल्या जीवनात आणली पाहजे . आण तिकडेच आपलं लक्ष असलं पाहजे . एखादा माणूस दसियाला वरून आपल्याला कसातरी दसिला , आता श्रीगणेश च बघा त्यांचं अगदी टीकेखोर पणाने पाहिलं तर फार अगदी वाकड तोंड आहे आण एवढं मोठं पोट आहे , छोटे छोटे हातपाय आहेत मग काय त्याच्यात वैशीष्ट असं वाटत ना . आण असं आपण म्हणू शकतो . पण त्यांचं वैशीष्ट्य हे आहे की त्यांच्या रोमरोमातून सौन्दर्य वाहून राहिल आहे . ते सौन्दर्य गहन आण सूक्ष्म आहे . ते जे लोक गहनात बघू शकतात तेच खरे सहजयोगी आहेत . आण त्यांनी ती गहनता आपल्यामध्ये आणली पाहजे . ती आल्या शिवाय सौन्दर्याची गहनता दिसू शकत नाही .

एखादा माणूस दसियाला फार सुंदर दसित नसला आपले साईनाथ होते शरिडीचे , ते दसियाला सर्वसाधारण होते . त्यांच्या मध्ये कदाचित सौन्दर्य एवढं नसेल जर बाह्यतः त्यांचं नाकडोळे मोजून पहिले , हातपाय मोजून पहिले तर लोक म्हणतील यांच्यात तर काहीही सौन्दर्य नव्हतं . राकट होते . पण त्यांचं जे सौन्दर्य होत ते जाणण्यासाठी सुद्धा पारखी पाहजेत आण ते पारखी सहजयोगी आहेत . ज्यांनी त्यांना जाणलं पारखलं तेच खरे कलाकाराला समजणारे लोक आहेत . तेव्हा कलेला समजणं कलाकाराला जाणणं ही सगळी कमिया सहजयोग्यांना साधली पाहजे . आण जे लोक अश्लील आण बाष्कळ अशा गोष्टीन कडे मनोरंजनासाठी वळतात ते सहजयोगी होऊ शकत नाहीत .

परवा मी असं ऐकलं की मराठी भाषेचं सुद्धा त्यांनी असं सांगितलं आहे की दलित वर्गाचे जे काही काव्य आहे ते लोकांच्या समोर आणलं पाहजे . तेव्हा मला फार आनंद झाला की दलित लोकांचं काव्य म्हणजे फारच चांगली गोष्ट आहे . तर ते समोर आलं तर फार उत्तम होणार . पण दलित लोकांचं काव्य म्हणजे काहीतरी घाणेरडे पणा असं मला माहित नव्हतं . म्हणून मी दलित लोकांचं काव्य जे म्हंटलं त्याच्यात कोणत्याच अशा कविता नव्हत्या ज्या उदात्त होत्या . पण अत्यंत घाणेरडं अश्लील , असल्या तरहेचे वनिंद की जे आपण कधीही बघू शकणार नाही . त्याला बघून कळिस वाटेल . वाचून अगदी उलट्या येतील . अशा तरहेचं घाणेरडं काव्य त्याला त्यांनी असं म्हण्टलेलं आहे की हे सगळ्यांना मनोरंजक वाटत म्हणून . मनोरंजन म्हणजे मनाचं रंजन असत . घाणेरड्या गोष्टींनी ज्या माणसाचं मनोरंजन होत त्याला काय म्हणावं ? . मला हे समजत नाही . तेव्हा असल्या तरहेचे जे काव्य कवि अशा तरहेचे जे चित्र आहेत , कवि अशा तरहेचे जे कॅपशन्स आहेत त्या पासून आपण दुर राहिल पाहजे .

सहजयोग्यांना कपडे घालताना कवि घर सजवताना सुद्धा साकारून , सुंदर , व्यवस्थित घर असलं पाहजे . कपडे व्यवस्थित , सुंदर , सोजवळ आण शोभणारे असले पाहजेत . एखाद्या विवाहित स्त्रीला जला आपण सवाष्ण बाई म्हणतो ती एखाद्या साधू बाबाचे कपडे घातले तर शोभणार नाही . कवि पुरुषांना सुद्धा काहीतरी वकिष्पितां सारखे फाटके कपडे आजकाल परदेशात सगळ्यांना भकिंचे डोहाळे लागलेत , ते लोक भकिऱ्या सारखे कपडे घालून फिरतात . जतिके भोक असतील ते फार चांगलं आण जुनाट कपडे व्हावेत म्हणून दगड घालून धुतात म्हणजे फाटलेले असले पाहजेत . अशा वेडेपणाची काम करणारे लोक सहजयोगात येऊ शकत नाहीत . कपडे सुंदर सुचारू रूपात परंपुरण असायला पाहजेत . आपल्या कडे राजाला जसे कपडे शोभतात तसे राजाने कपडे घातले पाहजेत , जसे देवीला शोभतात तसे देवीने घातले पाहजेत . जसे सवाष्ण ला शोभतात तसे सवाष्ण ने घातले पाहजेत . आण गृहस्थाला शोभतात तसे गृहस्थाने घातले पाहजेत . अर्थात सन्यास हा आपल्याकडे वेशभूषेचा मुळीच प्रश्न नाही . आपण तसे काही वेशभूषा मानत नाही . कारण रावणाने एकदा सन्यासाचे ढोंग घेऊन पुष्कळ त्रास दिलेला होता . तेव्हा तसला इरेस घालायचाच नाही .

आता सगळ्यांना ही विनंती आहे माझी की सहजयोगाकडे जी आपली दृष्टी आहे ती बदलली पाहजे . ती म्हणजे अशी की आपण आता सहजयोगाचं प्रतिनिधी आहोत . तर उद्या बाहेर जाताना तर काहीतरी बावळटा सारखे कपडे घालून कवि वचितिर केसांची रचना वागेरे करून काहीतरी अत आधुनिक कवि अगदी मागासलेले असे काहीतरी अवतार घेऊन जर तुम्ही बाहेर फिरू लागलात तर लोक म्हणतील हेच का माताजीचे सुपुत्र आण सुपुत्र्या . तेव्हा कृपा करून व्यवस्थित कपडे घालणे , व्यवस्थित राहणे हे आवश्यक आहे . आण त्यांनीच चैतन्य वाहू लागेल . त्यांनीच तुमच्यामध्ये आत्म्याची जागृती झाली आहे हे कळेल . कुठेही तुम्ही असं बघणार नाही . तुकाराम होते , नामदेव होते सगळे व्यवस्थित नटिनाटिके कपडे घालत . कुठे गबाळ्यासारखे कपडे घातलेलं आपण पाहिलं नाही . तेव्हा त्यांच्याच प्रमाणे आपण सुद्धा गृहस्था मध्ये राहूनच सहजयोग करणार आहोत . आण म्हणूनच जे गृहस्थाला शोभेल असं गृह असलं पाहजे तसेच गृहस्थ असले पाहजे आण तिशीच गृहणी असली पाहजे आण तिशीच मुल असली पाहजेत . असो ह्या विषयावर पुष्कळ बोलता येण्या सारखं आहे फक्त पावत्रिय राखण्यासाठी आवश्यक आहे की माणसाची राहणी एक पौशाख हा सुद्धा त्या पावत्रियाला शोभेसाच सुंदरसा असला पाहजे . आण सगळ्यांचे चेहरे प्रफुल्लित फुला सारखे दसिल्यावर लोकांना असं वाटेल की हे कोण साधुसंत आले . त्यांच्यावरती फार सुंदर लहिलेलं आहे ते पुस्तक काही मला अजून मळिलेलं नाही मळिलं तर तुम्हाला ऐकवीन मी . उद्या बहुतेक ते पुस्तक मळिलं तेव्हा मी ऐकवीन जे आपल्या बद्दल वर्णन केलेलं आहे . एक लुईस म्हणून कवी झाले लंडन ला त्यांनी , त्या शिवाय इथे रवींद्र बाबूनी वर्णन केलय गणपती पुळ्याच ते अशा रीतीने एक पुस्तक आलेलं आहे . ते तुम्हाला अवश्य मी वाचून दाखवेन .

उद्या सकाळी पूजन जवळ जवळ दहा वाजता आहे तेव्हा सगळ्यांनी इथे दहा वाजता तयार आलं पाहजे पूजेसाठी . त्या नंतर लग्नाचं वागेरे काही करायचं असले ते आपण नंतर करूयात . सगळ्यांना आशीर्वाद .

या वेळी नाशकिर यांचा भजनाचा कार्यक्रम होईल . आण त्या नंतर दयाळ साहेब त्यांची जोगवा आण त्यांची भजन असतील ते गातील . आधी नाशकिर चा गोंधळ होईल . गोंधळी म्हणजे आपल्या कडचे एक विशेष लोक असतात . ते फक्त देवाची स्तुती गातात . आण त्याला ते गोंधळ म्हणतात . आण ते खेडोपाडी अशी काम करत असतात . त्यांचं फार मोठं कार्य झालेलं आहे आण त्यांचे पुष्कळ फायदे आहेत .

आजच्या आपल्या विषयाला अनुसरूनच आम्ही दिलीच्या आश्रमाची जी रूपरेषा दिली होती तिला साकार स्वरूप आपले आर्कटिकट पाटणकर साहेब यांनी दिलं आहे आण त्याच मॉडेल त्यांनी तयार करून आज मी हे इनोव्हेट करा असं मी सांगितलेलं होत . तेव्हा मी हे इनोव्हेट करते , तुम्हाला दाखवते ते सगळ्यांनी बघावं .

आणखीन एक आरोळी म्हणून एक वर्तमान पत्र आहे श्री यादव ते संचालित करतात आण त्यांनी एक फार सुंदर लेख सहजयोगाबद्दल लहिलेला आहे मराठी भाषेत . तो कृपा करून इथून घेऊन जावा आण जिवळ बाळगावा म्हणजे लोकांना सहजयोगाची ओळख करून द्यायला फार सुंदर लेख आहे हा .

[From English Translation]

परमेश्वराने ही सृष्टी निर्माण केली ते आपले दर्शन घेण्यासाठी . स्वतःचाच अनुभव परमेश्वर स्वतःच घेऊ शकत नाही . कोणतीही वस्तू स्वतःला जणू सहकार नाही . म्हणून

स्वतःचा एक आरसा बनवण्यासाठी परमेश्वराने ही सृष्टीची रचना केली . आणित्या सृष्टीला अत्यंत सौन्दर्याने नटवून ठेवलं . हळुवार पणे सहजपणे ही सर्व सृष्टी बनवली . आपल्याला कळलं सुद्धा नाही की आपण अमर्त्या पासून मानव कसे झालो ते . इतकं सुंदर त्याने सार कार्य झालय आण तीच सहजता , सुंदरता आज तुम्ही सहजयोगात सुद्धा बघता . सहजयोग्यांना पाहजि की जी वस्तू वास्तविक आहे , जी खरी आहे तिच वरण केलं पाहजि . जी वस्तू खोटी आहे ज्या वस्तू मध्ये कोणत्याच प्रकारच्या चैतन्यलहरी असू शकत नाहीत आण कोणाच्याच प्रकारचं सौन्दर्य असू शकत नाही . जरी वरवर ती सौन्दर्यवान दिसेल , लोकांना वाटेल की त्याच्यात काही भक्ता आहे तो खोटा आहे . आणित्याच्या मागे काहीही परमेश्वराची शक्ती नाही . आपण सहजयोग्यांच्या धर्मात बसलेलो आहोत तेव्हा अशा कोणत्याही गोष्टीची आपल्यावर भुल पडली नाही पाहजि जी गोष्ट पवित्र नाही . आण प्रत्येक पवित्र वस्तू ही अत्यंत आल्लाददायक आण सुंदर असते . ज्याने आपल्याला आल्लाद मिळिल अशीच परम वस्तू आपण आपल्या जीवनात आणली पाहजि . आण तिकडेच आपलं लक्ष असलं पाहजि .

एखादा माणूस दसायला वरून जरी कसातरी दसिला , आता श्री गणेशच बघा त्यांचं बाह्यरूप कस आहे कसा अगदी वाकड तोड आहे , एवढं मोठं पोट आहे , छोटे छोटे हातपाय . यांच्यात काय वैशीष्ट . असं आपण म्हणू शकतो . पण त्यांचं वैशीष्ट हे आहे की त्यांच्या रोमरोमातून सौन्दर्य वाहून राहिलाय . ते सौन्दर्य गहन आण सूक्ष्म आहे . ते जे लोक गहनात बघू शकतात तेच खरे सहजयोगी आहेत . आण त्यांनी ती गहनता आपल्या मध्ये आणली पाहजि . ती आल्याशिवाय सौन्दर्याची गहनता दिसू शकत नाही . एखादा माणूस दसायला फार सुंदर नसला . आपले साईनाथ होते शरिडीचे ते दसायला सर्वसाधारण होते . त्यांच्यामध्ये कदाचित सौन्दर्य एवढं नसेल . त्यांचे नाकडोळे , हातपाय मोजून पहिले तर म्हणतील यांच्यामध्ये तर काहीच सौन्दर्य नाही . राकट होते . पण त्यांचं जे सौन्दर्य होत ते जाणान्या साठी सुद्धा पारखी पाहजित . आण ते पारखी सहजयोगी आहेत . ज्यांनी त्यांना जाणलं , पारखलं तेच खरे कलाकारांना समजणारे लोक आहेत . तेव्हा कलेला समजण , कलाकारांना जाणं ही सगळी कमिया सहजयोग्यांना साधली पाहजि . आण जे लोक अश्लील , बाष्कळ अशा गोष्टीन कडे मनोरंजना साठी वळतात . ते सहजयोगी होऊ शकत नाही .

परवा मी असं ऐकलं की मराठी भाषेचं सुद्धा त्यांनी असं सांगितले आहे की दलित वर्गाचं जे काही साहित्य आहे ते लोकांच्या समोर आणलं पाहजि . तेव्हा मला फार आनंद झाला की दलित लोकांचं साहित्य म्हणजे फारच चांगली गोष्ट आहे जर ते समोर आलं तर फार उत्तम होणार . पण दलित लोकांचं साहित्य म्हणजे काहीतरी घाणेरडे पना असं मला माहित नव्हतं . म्हणून दलित लोकांचं काव्य जे म्हणत त्यात कोणाच्याच अशा कविता नव्हत्या की ज्या उदात्त नव्हत्या . पण अत्यंत अश्लील घाणेरडे असल्या तरहेचे वनिंद की जे आपण कधीही बघू शकणार नाही . त्याला बघून कळिस वाटेल . वाचून अगदी उलट्या येतील . अशा तरहेचं घाणेरडं काव्य . त्याला त्यांनी असं म्हणलं आहे की हे सगळ्यांना मनोरंजक वाटत म्हणून . मनोरंजन म्हणजे मनाचं रंजन असत . घाणेरड्या गोष्टींनी ज्या माणसाचं रंजन होत त्याला काय म्हणावं . मला हे समजत नाही . तेव्हा अशा तरहेचं जे काव्य आहेत , चित्र आहेत त्या पासून आपण दूर राहिल पाहजि . सहजयोग्यांना कपडे घालताना , घर सजवताना सुद्धा साकारून , सुंदर , व्यवस्थित घर असलं पाहजि . कपडे व्यवस्थित सुंदर सोजवळ , शोभणारे असले पाहजित . एखाद्या विवाहित स्त्रीला जेला आपण सवाषण बाई म्हणतो तिने एखाद्या साधूबाबाचे कपडे घातलेले मुळीच शोभणार नाहीत . कवि पुराणा सुद्धा काहीतरी वकिषितां सारखे , आजकाल फाटके कपडे घालण्याचे परदेशात सगळ्यांना भकिंचे डोहाळे लागले आहेत . म्हणून भकिऱ्या सारखे कपडे घालून फिरतात . जतिकी भोक असतील ते फार चांगलं . आण जुनाट कपडे व्हावेत म्हणून दगड घालून धुतात . म्हणजे फाटलेले असले पाहजित . अशा वेडेपणाची काम करणारे लोक सहजयोगात येऊ शकत नाहीत . कपडे सुंदर , सुचारूपाने परिपूर्ण असे असायला पाहजित . आपल्या कडे राजाला कसे कपडे शोभतात तसे राजांनी घातले पाहजित . जसे देवीला कपडे शोभतात तसे देवीने घातले पाहजित . जसे सवाषण ला शोभतात तसे सवाषणी घातले पाहजित . आण गृहस्थाला शोभतात तसे गृहस्थांनी घातले पाहजित . अर्थात सन्यास हा आपल्याकडे वैश्वभूषा तसला काही प्रकार नाही . कारण रावणाने एकदा सन्यासाचा ढोंग घेऊन पुष्कळ त्रास दिला होता . तेव्हा तसला इरेस घालायचाच नाही . आता सगळ्यांना हि विनंती आहे माझी की सहजयोगाकडे जी आपली दृष्टी आहे ती बदलली पाहजि . ती म्हणजे अशी की आपण आता सहजयोगाचे प्रतिनिधी आहात . तर उद्यां बाहेर जाताना काहीतरी बावळटा सारखे कपडे घालून कवि वचित्तिर केसांची रचना वेगळे करून , काहीतरी अति आधुनिक कवि अगदी मागासलेले असे काहीतरी अवतार घेऊन जर फिरलात तर लोक म्हणतील हे च का माताजीचे सुपुत्र आण सुपुत्र्या . तेव्हा कृपा करून व्यवस्थित कपडे घालणे , व्यवस्थित राहणे हे आवश्यक आहे . आण त्यांनीच चैतन्य वाहू लागेल . त्यांनीच तुमच्यामध्ये आत्म्याची जागृती झाली आहे हे कळेल . कुठेही तुम्ही असं बघणार नाही . तुकाराम होते , नामदेव होते सगळे व्यवस्थित नीटनेटके कपडे घालत असत . कुठेही गबाळ्या सारखे कपडे घातलेलं आमही कधी पाहिलं नाही . तेव्हा त्यांच्याच प्रमाणे आपण सुद्धा गृहस्था मध्ये राहूनच सहजयोग करणार आहोत . आण म्हणून जे गृहस्थाला शोभेल असं गृह असलं पाहजि आण तसाच गृहस्थ असला पाहजि तशीच गृहिणी असली पाहजि आण तशीच मूळ असली पाहजित . असो . ह्या विषयावर पुष्कळ बोलता येण्या सारखे आहे . फक्त पावत्रिय राखण्या साठी आवश्यक आहे की माणसाची राहणी , पोशाख हा सुद्धा त्या पावत्रियाला शोभेसा सुंदर , साजेसा असला पाहजि . आण सगळ्यांचे चेहरे प्रफुल्लित फुला सारखे दिसल्यावर लोकांना असं वाटेल की हे कोण साधुसंत आले . याच्या वरती फार सुंदर लहिलेलं आहे , पुस्तक आहे मला अजून मळिलेलं नाही . मळिलं तर मी आपल्याला ऐकवीन . उद्या बहूतेक ते पुस्तक मळिल तेव्हा मी ऐकवीन . जे आपल्याबद्दल वर्णन केलेलं आहे .

एक लुईस म्हणून कवी झाले लंडनला त्यांनी , त्या शिवाय इथे रवींद्र बाबूंनी जे वर्णन केलेलं आहे गणपतीपुळ्याच ते अशा रीतीने एक पुस्तक आलेलं आहे ते तुम्हाला अवश्य मी वाचून दाखवीन . उद्या सकाळी पूजन जवळ जवळ दहा वाजता आहे . तेव्हा सगळ्यांनी इथे दहा वाजता तयार होऊन आलं पाहजि पूजेसाठी . त्या नंतर लग्नाचं वेगळे काय करायचं असेल ते आपण नंतर करू .

आता ह्या वेळेला नाशिककर लोकांचा भजनाचा कार्यक्रम होईल . आण दियाळ साहेब त्याच्या नंतर जोगवा आण त्यांची भजन जी आहेत ती गातील . आधी नाशिककरांचा गोंधळ होईल . गोंधळी म्हणजे आपल्या कडचे एक विशेष लोक असतात . ते फक्त देवाची स्तुती गातात . आण त्याला ते गोंधळ म्हणतात . आण खेडोपाडी अशी ती काम करत असतात . त्यांचं फार मोठं कार्य झालेलं आहे आण त्याचे पुष्कळ फायदे आहेत आपल्याला .

आजच्या आपल्या विषयाला अनुसरूनच आमही दलितचिन्ता आश्रमाची जी रूपरेषा दिली होती तिला साकार स्वरूप आपले आर्कटिकट पाटणकर सायेब यांनी दिली आहे . आण त्याच मॉडेल त्यांनी तयार करून आज मी हे इनोव्हाट करी म्हणून मी सांगितलं होत . तेव्हा मी हे इनोव्हाट करते , तुम्हाला दाखवते ते सगळ्यांनी बघावं . आणखीन एक आरोगी म्हणून एक वर्तमान पत्र आहे . श्री यादव ते संचालित करतात . आण त्यांनी फार सुंदर सहजयोगाबद्दल लहिलेलं आहे मराठी भाषेत . ते कृपा करून इथून घेऊन जावं . आण जवळ बाळगावं म्हणजे लोकांना इंटरव्ह्यूक्षण द्यायला फार सुंदर लेख आहे हा .

सगळ्यांना अनंत आशीर्वाद .

[1987-01-03, Shri Nirmala Devi Puja, The Duties of a Guru](#)

3 जानेवारी 1987

Devi Puja

Ganapatipule (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Talk to yogis, Ganapatipule (India), 3 January 1987.

[English Transcript]

Today is the third day of the Moon. Third day of the Moon is Tritiya, is the special day for the virgins. Kundalini is the virgin desire. It is virgin because it has not yet manifested itself. And also, on the third center of Nabhi, the virgins appear as shaktis of Guru.

As we have got ten Gurus which we regard as the main Gurus they all had either their sister or daughter as their shakti. In the Bible it is said that, in the Old Testament, that the one who will be coming will be born of a virgin. And then the Jews would not accept Christ so they said that "It's not written as virgin, it's written 'the girl'." Now in Sanskrit Language 'girl' and 'the virgin' are one word. We did not have 80-year-old girls as we have nowadays.

So the virginity of a woman meant that she was a girl who was not married as yet or who has not met her husband so far. That is the essence of purity, which was the power of the Guru Principle.

So, for a Guru who is in charge of leading others into enlightenment, has to know that his power is to be used as a virgin power of pure power. A Guru cannot use this power in a way an ordinary person can use. So his relationship with his disciples whether they are boys or girls has to be absolutely pure. The purity should be of such a limit that a Guru should not accept anything from the disciples. About this, lots of things has been written by many saints especially in Maharashtra. Also Kabirdas and Nanaka have clearly talked against the people who have relationship with their shishyas, or disciples, either with greed or with lust. They have called them as rakshasas. In the same way the people who are today, supposed to be the leaders, the Gurus, in Sahaja Yoga, have to remember that their relationship with their disciples has to be of complete purity and virginity.

In the olden days it was all right that people did not know about the punishments that can fall upon such a person who uses his power as a Guru for his own gratification. But today at this time when at this time...(Mother tells off some children in Marathi for disturbing)...The punishment that can take place in those days of last judgement could be very serious and as a Mother I have to warn all of you, those who have started their centers or those who are becoming Gurus as leaders that you have to have a very detached mind and clear cut understanding within yourself.

You can not mishandle money. You can not misappropriate money, you can not use anything for your own purpose which belongs to the collective. Nor could you use anyone for the gratification of your lust. If you have any such weaknesses is better to get out of Sahaja Yoga for the time being and come back when you are better off.

There is no place in Sahaja Yoga for impure people. Purity is to be worshipped out and out.

As we say that in the West there's sin against the Mother. People don't value their chastity but in the East, specially in India, people don't know that they have to be absolutely honest as far as their money is concerned. They fall into traps, into temptations and then they get a very severe punishment, not through Me but through the wrath of God almighty because this is God's work we are doing.

And the worst thing could be that we seek power. If not these two things, we seek power in Sahaja Yoga. To them it becomes like their own domain and they start using, asserting, their power over others. This cannot be possible. It will not work out.

Those who will try to dominate others just for the satisfaction or their own ego will suffer a lot.

Now the fourth type are the people who try to put their conditionings on Sahaja Yoga. Like somebody who is a Hindu and he is fasting say, most of the days they fast, I don't know which one is fasting. So he's fasting say, on a Saturday and he tells people that see now, I have to fast on Saturday because after all, you see, I have been fasting for all these days and all that. Or who has got conditioning, like, I would like to marry only a foreigner if I am a foreigner or if I am an Indian I'll marry an Indian. All such conditions if a leader tries to put forward and saying that, "Mother said so," he'll be doubly punished.

We are belonging to the True Religion of a true, pure universality. None of these artificial things can bind us. This is one of the very important subtle things, which we don't understand - that we are very much conditioned. "We the English", "we the Indians" or "We x,y, z". You are human beings. God made only one world. He didn't make all these things. It's all artificial, man-made. You are born of one Mother and you are yogis who have no bondages of this artificial nature.

Everyone who claims to be a Guru has to realise that he can not bound himself to any particular mundane, outdated nonsensical ideas.

Gradually whatever the leaders will do will be followed by the followers. So the leader has to lead a life which is an ideal. A leader who is very dominating, or who is very possessive or aggressive, will create leaders who will be of the same nature.

The another one who is very much conditioned will create conditioned followers. And may be, I may not find any relationship

हया स्वच्छते शवाय माणूस स्वतःला गुरू म्हणून घेऊ शकत नाही . आण उगीचच चरपट पंजरी तोण्डाची करून जर स्वतःला कोणी समजत असेल की मी फार मोठा गुरू झालो . माझे लेकर पाठ करून सुद्धा मृणत आहेत सगळेचया सगळे . तर त्यांनीही कोणी गुरू होत नाही . गुरू होण्यासाठी स्वतःच आचरण तस असल पाहजि . जैसे बोले तेसा चाले असा असला तरच तो गुरू होऊ शकतो नाहीतर तो गुरू होण्याला पात्र नाही . तेव्हा आजच्या हया शुभ मुहूर्तावर सर्वानी असा नशिचय केला पाहजि की आमच्या मध्ये गुरू संपदा मळिवणयासाठी आम्ही आपल्यातला जो अहंकार कवि आपल्यातले जे कुसंस्कार आहेत हया सर्वांचा त्याग करून आम्ही एका वशिवधरमाच्या खाली पोतली आहोत , हया वशिवधरमाला आम्ही मानणारे आहोत . आण आम्ही फॉरेनर आण हिंदुस्थानी कवि त्यातल्या त्यात आण मिंग कुणी नसल तर पोतजात आण पोतजाती पोतजात त्याची पोतजात आण त्यापोतजातीत लगन करणे वेगरे अशे ज्या लोकांचे वचिर आहेत ते सहजयोगी होऊ शकत नाहीत . वशिवात कुठेही सहजयोगी असला तर तो आमचा स्वजातीय आहे बाकी सगळे वजितीय आहे हा असा वचिर ठेवल्या शवाय तुम्हाला गुरूपद येणार नाही . अशा असंगा मध्ये वशिणुमायेच्या कुपेत एक काळ असा येईल की तुम्ही धरुवतारया सारखे टकिन रहाल . आण अनंतकाळा पर्यंत तुमची प्रभता टकिना आणुपुन चमकत राहील असा सर्वाना मी आज आशीर्वाद देते .

1987-01-12, Public Program

12 जानेवारी 1987

Public Program

Shrirampur (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

श्रीरामपूरच्या सर्व साधकांना आमचा प्रणाम . ह्या सुंदर स्वागतपर गायना नंतर अगदी गहविरून आलं . तसच वडाळ्याला इतकी मंडळी एकत्र जमली होती . आणदिन कृष्णात सगळेजण पार झाले हे बघून असं वाटतं की ह्या महाराष्ट्र भूमी मध्ये इतकी शक्ती आहे आणि त्यातून इथे लोकांमध्ये इतकी भक्ती आहे त्याच सार्थक झालं पाहजे . आणतिं सहजच होत . आजकालच्या काळात देवाचं नाव सुद्धा लोकांना ऐकावंस वाटत नाही . पुष्कळांच असं म्हणणं आहे की देव नाहीच आहे . पण ही काही शास्त्रीय प्रवृत्ती झाली नाही . जे सायन्टिफिक लोक आहेत त्यांनी जर असं आपलं ठाम मत करून ठेवलं की ही गोष्ट नाहीच आहे म्हणजे ते सायन्टिफिक नाही . कारण त्यांचं डोकं उघड असलं पाहजे . मुभा असली पाहजे . वचारांना मुभा असली पाहजे . कोणाचाही वचार बांधून आण तिंयावर विश्वास ठेऊन काम करण हे आंधळे पणाचे लक्षण आहे . म्हणूनच संतसाधुंनी ह्या महाराष्ट्रात आपलं रक्त ओतलं आहे . काहीतरी विशेष ह्या भूमीत असलं पाहजे . आण वारंवार त्यांनी सांगितलं आहे की परमेश्वर हा आहे फक्त तुमच्यातला परमेश्वर जागृत झाला पाहजे . ते काही आजकालचे भ्रामक भामटे लोक नव्हते . त्यांनी जे सांगितलं ते सत्य सांगितलं तंतोतंत ते खर आहे . हे सिद्ध करण आज शक्य आहे त्यावेळी शक्य नव्हतं . म्हणून लोकांनी त्यांना छळलं त्यांचं ऐकलं नाही . पण आज ते शक्य आहे .

ह्या धकाधकीच्या काळामध्ये चारीकडे माणसाला जेव्हा वणवा पेटल्या सारखा वाटतो आणकुठे जाऊ आण काय करू अशी त्याची स्तुति झालेली आहे . अशा ह्या भ्रमति स्तुति मध्ये तो वचार करू लागतो की परमेश्वर आहे तर तो आहे तरी कुठे ? . आण मग तो माझी का मदत करत नाही . पुष्कळशे लोक जे वाईट मार्गाला गेले आहेत ते सुद्धा असे म्हणतात की माताजी आम्ही काय करणार आम्ही वाईट मार्गाला गेलो कारण आम्हाला दुसरा मार्गच नव्हता . वाईट आण चांगल्याच ज्ञानच आम्हाला नव्हतं . त्याची जाणीवच नव्हती . संत ज्ञानेश्वरांनी जाणीव ह्या शब्दावर फार भार घातला आहे . परमेश्वराची जाणीव झाली पाहजे . चैतन्याची जाणीव झाली पाहजे . चैतन्य हे जडा जडातून , चराचरातून पसरलेलं आहे . चैतन्य हे परमेश्वराची ब्राम्हणशक्ती , त्याच हे परम आहे . हे सर्व विश्वात पसरलेलं आहे असं ते सांगतात . मग ते आहे तरी कुठे ? . आण तिंयाची जाणीव होणार तरी कशी ? . कवि ह्या लोकांनी आपल्याला अशाच भूलाथापा दिल्या आण खोटे सांगितलं असाही प्रश्न आजकालचे तरुण लोक वचारातील तर त्यांना मी दोष देणार नाही . कारण हे सिद्ध करायला पाहजे . आपल्या मध्ये सगळं आहे , तुझं आहे तुझं पाशी असं सांगितलं तरी त्या वर आपण का विश्वास ठेवायचा . असाही कुणी सवाल वचारला की जर आहे तर गेलं कुठं ते ? .

परमेश्वराने आपल्याला आज एका अमबा पासून मानव केल्या आण आता पुढे काय ? मानव झाल्यावरती आपल्याला समाधान नाही . आनंद नाही , सौख्य नाही . मग हे मानव होऊन तरी काय करायचं . आजची वेळ अशी आहे की ह्या सर्व प्रश्नांच उत्तर दलिच पाहजे . आण तिंया प्रश्ना साठी एकच मार्ग आहे तो म्हणजे आत्मसाक्षात्कार . आत्मसाक्षात्कार झाल्याशिवाय तुमच्या हाताला हे सगळीकडे पसरलेलं चैतन्य लागणार नाही . त्याची जाणीव होणार नाही . आत्मसाक्षात्कार म्हणजे आपल्या हृदयात बसलेल्या आत्म्याचा प्रकाश आपल्या चित्तात येणे . तस जिवेशिवाची भेट वेगळे पुष्कळ शब्द वापरतात पण ह्या ब्रम्ह चैतन्याशी आपला जो पर्यंत योग घडत नाही , त्याच्याशी जो पर्यंत आपला संबंध घडत नाही तो पर्यंत हे आहे काय या बदल कुतूहल वाटत . पण ते नाही असं म्हणणं अशास्त्रीय आहे . हे चुकीचं आहे . आपल्या मध्ये परमेश्वराने फार सुंदर रचना करून ठेवली आहे . आण तिंया रचना अनादी काळापासून ऋषीमुनींनी वापरली पण एकदोन फुलच झाडाला येत होती . तीच रचना आज आपण सहजयोगात वापरून सामूहिक चैतनेचं कार्य करू शकतो .

या इथे एक चित्र आहे इतक्या दुरून तुम्हाला स्पष्ट दिसणार नाही . या मध्ये दाखवलेले आहे की त्रिकोणाकार अस्थी मध्ये आपल्या साडेतीन वेढोळे घालून एक कुंडलनी नावाची शक्ती बसलेली आहे . साडेतीन वेढोळे का ? असा जर प्रश्न वचारला तर एक गणति आहे त्या मध्ये आण तिंया गणति नंतर कधीतरी मी समजावून सांगेन . तर साडेतीन वेढोळे घालून बसलेली ही जी शक्ती आपल्यामध्ये बसलेली आहे ती अजून जागृत झालेली नाही . असं आम्ही म्हंटल समजा तरी ही एक धारणा आहे . तुम्ही आमच्यावर विश्वास ठेवा अथवा नका ठेऊ . पण ते जर आम्ही सिद्ध करून दाखवलं आण तुम्ही ते मानलं नाही तर याचा अर्थ असा की तुम्ही खर मानत नाही खोट्याला मानता . ही साडेतीन वेढोळे घातलेली शक्ती जी आहे ती आपल्या प्रत्येकामध्ये निदिरासस्थेत आहे . असं सहाव्या अध्याया मध्ये ज्ञानेश्वरीच्या लिहिलं आहे . पण नंतर लोकांनी सांगितलं की सहावा अध्याय वाचायचाच नाही . म्हणजे ते कुणाला सांगताच येत नव्हतं , ते कोड कुणाला उलगडतच नव्हतं . तर सहावा अध्याय वाचू नका बाकीचं सगळं वाचा . तर सहावा अध्याय मध्ये स्पष्ट सांगितलं आहे की कुंडलनी म्हणून शक्ती आपल्यामध्ये आहे आण तिंया जागृत झाली म्हणजे आत्मसाक्षात्कार मळितो . ही ज्ञानेशाची काम आहे . कारण ही गोष्ट श्रीकृष्णाने सुद्धा गीतेत सांगितली नव्हती की आत्मसाक्षात्कार कुंडलनी जागृतीने होतो . ती उघडी करून त्यांनी सांगितली कारण त्यांनाही लोकांनी प्रश्न केला असेल की श्रीकृष्ण म्हणतात गीते मध्ये की तुम्ही ध्यानधारणा केली की तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार मळिल तर त्याला कोणची यंत्रणा आहे . म्हणून त्यांनी स्पष्ट उघड करून सांगितलं की ह्याला कुंडलनी जागरण होत आण कुंडलनी नावाची शक्ती आहे .

ही शक्ती सहा चक्रामधून भेद करीत शेवटी इथे ब्रम्हधरात येते . सातच चक्र इथे कुंडलनीच्या खाली गणपतीचं चक्र आहे जे कुंडलनी गौरी आहे जे तीच रक्षण करत असत . आण ही चक्र आमच्या पाठीच्या कण्यामध्ये तसेच आपल्या मेंदूमध्ये पण आहेत . शेवटी सहस्रार म्हणून जो भाग आहे ज्याला लम्बिक परिया म्हणतात त्या भागामध्ये तथी प्रवेश होतो आण ब्रम्हधर इथून छेदल्या नंतर ती बाहेर नघिल्या नंतर ह्या चराचरात पसरलेल्या चैतन्याचा आपल्या हातामध्ये आभास होतो . जाणीव येते . बोटांच्या अग्रावर आपल्याला जाणीव येते . ती आल्यानंतर हे बोट कवि हे बोट कोणत्या चक्राला प्रतीक स्वरूप आहे ते जाणलं पाहजे . समजा एखाद्या माणसाच्या करंगळीला जाणीव झाली नाही तर त्याचा अर्थ असा की हा माणूस एक तर आपल्या मुलामुळे पीडित असेल कवि आपल्या बापामुळे पीडित असेल कारण हे श्रीरामच चक्र आहे . श्रीरामपूर आहे म्हणून सांगते . नंतर ज्याचं हे चक्र धरलं जाईल त्याला अस्थमाचा त्रास होऊ शकतो . फुफुसांमध्ये रोग येऊ शकतो . कारण हे चक्र फुफुसांच चलनचलन करत . अनेक त्याचे गुणधर्म आहेत एका चक्राचे अनेक गुणधर्म आहेत . पण उदाहरणार्थ मी सांगितलं . जस स्वीजरलँड मध्ये एक माणूस येऊन मला म्हणाला की सगळे मला येऊन असं का वचारातत की तुझा तुझ्या वडिलांशी संबंध कसा आहे ? माझा चांगला नाही आहे पण हे असं का वचारातत ? ह्यांना कस कळलं ? मी म्हंटल मी पण तेच वचारीन तुला . कारण हे बोट धरतेय माझं . हे अनेक कारणांमुळे हे बोट धरत . आण ज्याज्या आम्ही तुम्हाला खुणा सांगू त्या तुम्हाला लक्षात येतील की त्या तुमच्यात आहेत . प्रत्येक चक्राला गुणधर्म आहेत . आण प्रत्येकावर एकेक देवता बसलेली आहे . मंत्र म्हणताना सुद्धा , कुणीही हा मंत्र आम्हाला दिलेला आहे . भोळेपणाची पण कमाल असते . कुणी कसलाही मंत्र दिला तरी लोकांना वाटत वा वा हे गुरुजींनी आम्हाला दिलेला आहे . ते आमचे गुरु . कदाचित जेल मधून सुटून आले असतील . कसलाही भलता सलता मंत्र तुम्हाला देत असतील . झालं मानून घेतलं तो मंत्र म्हणतानाच ते आजारी पडतात . दत्तात्रयाचं जयांनी व्रत घेतलं आहे , दत्तात्रयाला जे लोक मानतात त्यांचं नेहमी पोट खराब राहणार . कारण दत्तात्रय हे पोटात आहेत . तर पोट का खराब मग ? कारण अनादिकार चेष्टा आहे . आधी परमेश्वराच्या साम्राज्यात जावं आण मंतर मग दत्तात्रयाला एकदा तरी बोलावलं तर दत्तात्रय जागत होतात . पण जर तुम्ही त्यांच्या साम्राज्यातच गेले नाही आण इथूनच दत्त दत्त म्हणत बसले की त्यांनाही राग येईल . आण तिंया म्हणतील याला काही समजत की नाही . उद्या समजा तुम्हाला तुमच्या पंतप्रधानाला तुम्हाला जाऊन भेटायचं आहे आण तिंया जाऊन तुम्ही फक्त राजीव राजीव राजीव असं कर बसलात तर पोलीस पकडतील कनिई . तशातला हा प्रकार आहे . पण मंत्र दिला मला गुरूंनी , त्याला मंत्र द्यायला गुरू कशाला पाहजे .

सदगुरु ची लक्षण सांगितलेली असताना सुद्धा आपण सदगुरू ओळखत नाही . रामदास स्वामींनी तर त्यांना शिष्याच दिल्या आहेत . आणखीन तुकारामांनी तर त्यांना अगदी काय काय शब्द वापरलेत , भजनदंबु , अमके दंबु , तमके दंबु आण बिडबड करणारे आण निसर्ग लोकांना चकित करणारे लोक . त्या नाणकसाहेबानी स्पष्ट लिहिलं आहे की सदगुरू वही जो साहबि से मिलावे . जो परमेश्वराशी तुम्हाला एकाकारता देतो तो सदगुरू बाकी सगळे कुगुरू आहेत . राक्षस आहेत . पण आपण भोळेपणा मध्ये असे जातो आण मग देवाला नाव ठेवत बसतो . विशेषतः बघा आमचे वडील इथे गेले आण डोकं फोडून घेऊन आले . म्हणजे देव आहे . आता म्हणजे कॅन्सर हॉस्पिटल मध्ये पडले आहेत आण म्हणजे देव आहेत . असले कसले गुरु . म्हणून आम्ही देवालाच मानत नाही . अहो जर गुरूच चुकत त्यात देवाचं काय चुकत . तुम्ही चूक माणसाकडे गेलात . पहिली अट तुम्ही साधी लावायची की जो माणूस तुमच्या कडून पैसे घेईल त्याच्याकडे जायचं नाही मुळी . सगळे जाऊन नदीत बुडतील बघा , प्रवरा मध्ये जाऊन . त्याला म्हणायचं बर तुम्हाला जे करायचं ते करा पण आम्ही पैसा एकही देणार नाही तुम्हाला . सगळे नघितली प्रवरा कडे . पण आपणही भोळे आहोत . आण परमेश्वराला शोधण्याची आतुरता त्यात ह्या अशा गेलात आपण पडतो . पण आमचं सगळं खर असं समजून चालले तर आत्मसाक्षात्कार कसा द्यायचा ? ती कुंडलनी अशी जाऊन बसते , तुम्ही जर चुकीच्या ठिकाणी गेलात तर कुंडलनीच उठायला तयार होत नाही . तुमचं जर डोकं उलट्या ठिकाणी असेल तर कुंडलनीच म्हणते याला देऊ नका . ती तुमच्या आई आहे

प्रत्येकाची वैयक्तिक एकेक आई आहे . आणती स्वतःच जागृत होऊन तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार देते . हजारो वर्षांपासून ती वाट बघते आहे कि माझ्या मुलाला कधी ही संधी मिळणार . आणकिथी मी त्याला त्याचा पुनर्जन्म देणार आहे . पण तुम्हीच तिला हात घालू देत नाही . काही काही लोक आहेत कि अत्यंत चूक मार्गावर जाऊन सुद्धा ते तिथि चकितून बसले आहेत . अहो देवाने माणसाचे आयुष्य काही तुम्हाला वाया घालवायला दिलेलं नाही . याच फार मोठं महत्त्व आहे बर का . करोडो वर्षाची मेहनत आहे त्याच्यात . आण आज तुम्ही ह्या मानव स्तंतीत ह्या महाराष्ट्रात जन्माला आलात ह्याला कारण फार मोठं पूर्व पुण्य असलंच पाहजि . जरी दारुदे असलात , जरी काही असलं तरी सुद्धा . काही वाईट काम करत असलात तरी सुद्धा ह्या महाराष्ट्राच्या जन्मभूमीत जन्माला आला नसतात तुम्ही . पण ते सगळं वसिरून आणकिाहीतरी भलतच करत बसल्यावरती त्या आई कुंडलनीनी तरी काय करावं ?तरी सुद्धा अशी परमेश्वरी कृपा आहे आण इतकी परमेश्वरी दांडगी इच्छा आहे कि सगळ्यांना कसतरी करून परमेश्वराच्या साम्राज्यात घेऊन गेलेच पाहजि , कुंडलनी ही जागृत होते आण तिच्या वरती आत्मसाक्षात्काराचा प्रकाश पडतो .

आत्मसाक्षात्काराचा प्रकाश पडल्या बरोबर पहिल्यांदा तुमच्या हाताला चैतन्य लागत . आण आतून अगदी शांत वाटत , निर्विचार अगदी शांत . शांत वाटल्यावर माणसाला वाटत कि हे काय . चंति , जगावरचे सगळे विचार संपून माणूस अगदी निर्विचार होतो . आता पुष्कळ लोकांचे असेही विचार असतात कि माताजी आम्ही ऐकलं कि कुंडलनी जागरण फार कठीण आहे . याला दहा वर्ष मोन राहा . पंधरा वर्ष उपास करा . म्हणजे मेल्यावरतीच होईल असं वाटतंय . बर कबुल , आहे कठीण सगळ्यांना जमत नाही कबुल , जमणार नाही . सोप काम नाही कबुल . पण आम्हाला आहे सोप ते . काहीतरी आमच्यात असल पाहजि म्हणून ते आम्हाला अगदी ते सोप वाटत . पण तुम्ही जर मला म्हणालात कि एखाद्या बँकेचा चेक लहिन द्या तर मला ते फार कठीण वाटत . मी कुणाला तरी सांगेन तुम्ही लहि मला ते जमणार नाही . मी नुसती सही करायला तयार आहे पण तुम्ही लहि . आता एखाद्याला एखाद काम येत त्याला कोण काय करणार . ज्याला येत नाहीत ते कशाला हात घालतात उगीच . ज्या माणसाला हे काम येत नाही अनाधिकार चेष्टा आहे अशा माणसाने यांच्यात हात घालू नये . आण घातल्यास त्याला जबरदस्त धक्का बसतो . आण ज्या माणसावर ते प्रयोग करतात त्यालाही पुष्कळ त्रास होतो . ज्याचं त्याच त्यांनी काम केलं पाहजि . आण कुंडलनीच्या नावावर पुष्कळ खडे जरी फोडले कवि काहीजारी म्हटल तरी हे सगळं अद्यावत काहीतरी दिसतंय मला असं जर असत तर ज्ञानेशांनी सहाव्या अध्याया मध्ये कुंडलनीच वर्णन केलं नसत . पण त्याला जाणकार पाहजि . आण एक सदगुरु पाहजि त्याला . ज्याच्या हृदयामध्ये प्रेमा शिवाय आणखीन काही नाही . ज्याच्या डोळ्यात कपटा सारखे काही दुष्ट विचार नाहीत . फक्त तुमचं कल्याण मात्र झालं पाहजि हे ज्याच्या हृदयात आहे त्याच्याच हातून हे घडू शकत . परमेश्वर सुद्धा त्यालाच देणार ना ही कमिया . पण आश्चर्याची गोष्ट आहे कि तुम्हाला उद्या पार केल्यावर तुम्ही दुसऱ्यांना पार करू शकता . तुम्ही पूर्ण पणे बदलून जाऊ शकता . संबंध तुमचा स्वभाव बदलून जातो . हे पटीचे रागावणारे आहेत म्हणे , फार रागीट आहेत म्हणे , हे आहेत ते आहेत म्हणे . असं का येऊ द्या ईकडे .

आजच एक फार मोठे ऑफिसर मला भेटले आण सहजच पार झाले आण म्हणाले मला काही सांगताच येत नाही कि मला झालाय काय आता . सगळा राग ते वसिरून गेले . माणसाचा स्वभावच बदलून जातो इतकच नव्हे तर तो समर्थ बनून जातो . इथे आलेले बरेच परदेशी पाहुणे आहेत त्यातले पुष्कळ दारू प्यायचे , ड्रग घ्यायचे , हे करायचे ते करायचे . पण आपल्या भारतात मात्र एकदा का सुरवात केली कि त्याला काही अर्थच राहत नाही . म्हणजे जो पर्यंत रस्त्यावर जाऊन पडणार नाही तो पर्यंत आपण दारूच प्यायली नाही . पण तरी सुद्धा एका रात्रीत सगळं सोडून दुसऱ्या दिवशी सगळे मोकळे झाले . सुटले . कारण समर्थ होतात . कुणाचीही गुलामगिरी करत नाहीत . सवयीची नाही , कोणत्या वाईट गोष्टीची नाही काही नाही . समर्थ होऊन तुम्ही आपल्या शक्तीवर उभे राहता . कारण ही तुमची स्वतःची शक्तीच आहे . जी मुले वरगात पास होत नव्हती ती आता फसटक्लास फसट येऊन कुठल्या कुठे पोहोचली . ज्या लोकांना खायला अनन नव्हतं ते व्यवस्थित रहायला लागले . सगळ्यांची परिस्थिती सुधारली लोक म्हणतात माताजी पैशाचा आण सहजयोगाचा काय संबंध आहे ? पैशाशी संबंध नाही लक्ष्मीतत्वाशी संबंध आहे . लक्ष्मीतत्त्व जागृत झालं कलिकृष्णी घरात येणार . आण लक्ष्मी आण पैशात फार फरक असतो . ज्या माणसाजवळ लक्ष्मी असते त्याला वविक , समज , समाधान सगळं असत . आण ज्याच्या जवळ नुसता पैसा असतो त्याच्याजवळ नुसता मूर्खपणा असतो . ह्या सर्व गोष्टी घटीत होतात आण माणूस स्वतःच्या आत्म्याला प्राप्त होतो . सगळी काम करत असताना सुद्धा एक नसिंगात राहून सगळ्या गोष्टींना एक साक्षीरूपाने बघत असतो . हि गोष्ट फार दूरची नाही आहे . रामदास स्वामींना विचारलं कि कुंडलनी जागृतीला किती वेळ लागतो ? त्यांनी सांगितलं वेळ अली कति तत्क्षण . तत्क्षण हा शब्द त्यांनी वापरला . फक्त वेळ अली पाहजि . आण आज ती वेळ अली आहे . म्हणूनच आपण सर्व इथे जमला आहात . तेव्हा जागृती सगळ्यांनी करून घ्यायची . पण परवा एक पुस्तक वाचताना एक जोग महाराज म्हणून फार मोठे झाले ते त्यांनी अमृतानुभव वर फार सुंदर टीका लिहिली आहे . त्यात त्यांनी मला मानवांबद्दल अदमास दिला कि मानवा मध्ये चदिभास म्हणजे प्रकाशित झालेल्या चिंतांचा आभास हा कृष्णभगूर प्रवृत्तीचा असतो . तो कृष्णभर टिकितो परत जातो परत येतो . ह्यांनी माझ्या डोळ्यात एकदम प्रकाश पडला कि म्हणूनच पार झाल्यावर सुद्धा लोक भटकू शकतात . कुंडलनीच जागरण करण हे फार सोपं काम आहे . म्हणजे एखाद्या बीला रोपण हे ह्या पृथ्वीला कठीण काम नाही . पण तिला जोपासाव लागत . ते फक्त कुंडलनी रोप जो पर्यंत जागृत होणं , कवि बीजारोपण आहे तो पर्यंतच जोपासाव लागत . त्याच्या पुढे मात्र साधकांना जोपासाव लागत स्वतःच्या आत्मसाक्षात्काराने . तर जस माताजीच्या भाषणाला आपण जातो तसच आणखी दुसऱ्या लोकांच्या भाषणाला जातो अशे पुष्कळशे लोक येतात . त्यातून काही पार झालेच अर्थात सहज पडले प्रवाही तर झाली मोक्षप्राप्ती . पण तिथि चकितून राहत नाहीत . मग माताजी तरी आमच्याकडे हा त्रास आहे तो त्रास आहे . झाडून सर्व लोक जाणार झाडून सर्व त्रास जाणार . पण जे आपल्या भल्यासाठी आहे जे आपल्या हितासाठी आहे त्या साठी थोडातरी वेळ आपण दिला पाहजि . मला वेळ नाही म्हणे , हो का , करता काय तुम्ही ? नाही म्हणे थोडस मतिर्मंडळीत फरिबं लागत भेटावं लागत . अहो परमेश्वरा बद्दल काय विचार आहे तुमचा ? थोडा तरी वेळ त्याला दिला बरा . तो सगळाच वेळ तुम्हाला देतो आहे .

तर सहजयोगामध्ये जर आपली वाढ करून घ्यायची असेल , जर वृक्षा सारखं उभं रहायच असेल तर त्याच्या मध्ये आपल्याला वागवून घ्यायचं असत . ज्याला इंग्रजी मध्ये कमिटमेंट म्हणतात . काही तुम्हाला त्यागायचं नाही काही सोडायचं नाही काही नाही . अहो जेव्हा गांधीजींनी युद्ध सुरू केलं होत माझे आईवडील कॉंग्रेस मध्ये होते . आमचं घर दार मोटारी सगळं जाऊन आम्ही महालात राहणारे लोक असून झोपडीत राहत होतो . आई आमची पाचदा जेल मध्ये गेली होती . कॅव्हडा त्याग केला त्या लोकांनी . सहजयोगात काही त्याग नको काही नको फक्त बुद्धीचा त्याग करू नये . सुबुद्धीचा त्याग करू नये . दविसानुदविस वाढतच जाणार सर्व तरहेचा आनंद . तेव्हा तो प्राप्त करावा आण स्वतःला सार्थ करून घ्यावं . आजपर्यंत काही साध्य झालं नाही हे मानलं पाहजि . आण निमृपणाने , व्रत घेऊन हे मिळवलं पाहजि . आण हे मिळणार हमखास मिळणार . या बद्दल मला शनका वाटत नाही . आता आपण हा प्रयोग करूयात . त्याच्या आधी काही प्रश्न असतील तर विचार . पण उगीचच कसलेही प्रश्न स्वतःच अपुरे ज्ञान दाखवणारे काही विचार नये . दोनचार पुस्तक वाचली कि लोकांना असं वाटत कि आपण काहीही प्रश्न विचारायचे चरपटपंजरी सारखे , पढत मूर्खासारखे प्रश्न विचारू नयेत . कारण इतर लोक उत्सुकतेने बसलेले आहेत पार होण्या साठी . पण तरीही आपल्या मनात काही शनका असेल तर कृपा करून विचार . काही शनका नाहीत हे फारच आनंदाची गोष्ट आहे . फक्त एक विनिर्नती आहे कि सहजयोगात पार झाल्यावर ज्या गोष्टी आपल्या वाढीला उपयुक्त नाहीत आण त्रासदायक आहेत त्या सोडल्या पाहजि . कारण आमचे पूर्वज करत होते म्हणून आम्ही हे करतोय असं म्हणून चालणार नाही . डोळस श्रद्धा झाली पाहजि , चैतन्याने तुम्ही जाणून घ्या कि हे ठीक आहे कि नाही ते . कारण केवल ते सत्य , अबसुलूट ज्याला म्हणतात ते तुमच्या हाती लागत . डोळस श्रद्धा ठेवायला पाहजि . जे आम्ही अनादी काळापासून करत आलो तेच खर आहे असं समजून जे वागतील त्यांनी मग त्याच मार्गावर जावं . पण इथे जे बदलायचं आहे ते बदलू आण जि नाही बदलायचं आहे जे चांगलं आहे ते ठेऊ अशा एका अत्यंत नम्र भावनेने हे कार्य होण्या सारखं आहे .

प्रश्न - नियती ही शिरेष्ट आहे का ?

नियतीच काय महत्त्व आहे ? कि आज तुम्ही श्रीरामपूरला पार होण्या साठी आला आहात . हा महत्त्वाचा क्षण , नियती . बाकी सगळं व्यर्थ आहे . मी अगदी साध्या आण सोप्या मराठी भाषेत आपल्याला समजावून सांगितलं आहे . पण तरीसुद्धा पार झाल्यानंतर आपण आमच्या कैदरावर जा , तिथि पुस्तक आहेत . ती घ्या . कारण यंत्रणा आहे याच्यामागे त्या शिवाय होत नाही . हि जरी आज तुम्हाला लाईट दिसत असली तरी ह्या लाईटच्या मागे पुष्कळ यंत्रणा आहे . इतिहास आहे त्याला . हि जीज कशी अली त्याचा इतिहास आहे . शोध कसा लागला त्याचा इतिहास आहे . हे बनवण्यास काय आलं याचा इतिहास आहे . म्हणजे हियंत्रणा जी मागची आहे ती आहे . पण जर आपल्याला प्रकाश करायचा असला तर आपण नुसता एक बटन दाबतो आण प्रकाश येतो . तेव्हा ती सगळी यंत्रणा आपल्यामध्ये बरोबर बसलेली आहे . तर आधी हा प्रकाश आला पाहजि . तो जरी अगदी थोडासा आला तरी सुद्धा त्या प्रकाशा मध्ये तुम्हाला स्वतःचे सत्य दिसेल . तुम्हीच स्वतःचे गुरू होऊन जाल . आण तुमच्या लक्षात येईल कि काय ठीक आहे आण काय चूक आहे . म्हणजे तुमच्या हातात एखादा साप असला आण तुम्ही अंधारात उभे आहेत कुणी सांगितलं अरे बाबा तुझ्या हातात साप आहे . सोडून टाक . पण तो म्हणेल नाही माझ्या हाता मध्ये दोरच आहे . पण जरा जरी प्रकाश आला आण त्यांनी पाहिलं कि दोर वळवळतो आहे तर लगेच सोडून टाकलं तो . तसच कि हि जी शक्ती आहे , हि शक्ती कशी बनवली गेली ती कशी आपल्या मध्ये अली , ती कशी आपल्या मध्ये यंत्रणा आहे , ती कशी जागृत होते वेगळे . हे सगळं आहेच . पण हे सगळं जाणण्याच्या आधी तुम्ही स्वतःचा प्रकाश मिळवून घ्यावा मग त्याच प्रकाशात सगळं जाणलं तर बर होईल . नाहीतर नुसती डोकेंदुखी होणार सगळं सांगत बसले तर . तेव्हा सहावा अध्याय जो बंद केला होता तो संबंध उघडा केला असं समजायचं . फक्त जरा सगळ्यांनी टोप्या काढाव्यात म्हणजे बर होईल .

कारण बर्महंरंधर उघडायचं आहे मला . आणांभी आई आहे ,आई समोर टोप्या नाही घातल्या तरी चालतात . आणांप्रसन्नचित्त होऊन बसायचं . स्वतःबद्दल काहीही वाईट भावना ठेवायच्या नाहीत . काही असं समजायचं नाही कीमी एव्हडा पतति आहे ,मी एव्हडं पाप केले . काही नाही . मी आधीच सांगितलं ह्या महाराष्ट्राच्या भूमीत तुमचा जन्म झाला हेच तुमच्या पूर्व पुण्य आहे . तेव्हा माझं हे असं झालय माझं हे तसं झालय हे काही मोजत बसायची गरज नाही . सगळा तो आता पंचनामा काढायचा नाही . मी आधीच सांगितलं कीनियती मोठी आहे की आज तुम्ही इथे स्वतःच्या आत्मसाक्षात्काराला आलात हीच मोठी नयिती आहे . तेव्हा स्वतःबद्दल सुद्धा प्रसन्नचित्त असलं पाहजि . आणां स्वतःकडे सुद्धा आदराने आणां प्रेमाने बघतिलं पाहजे . कारण तुम्ही मानव आहात आणां आता योगजिन होणार . तेव्हा माझं हे चुकलं माझं ते चुकलं असला वचिार करायचा नाही .

आता दोन्ही हात आपण माझ्याकडे असे करून तुम्ही बसले आहात आता डावा हात माझ्याकडे आणां दुसरा हात धरणी कडे ठेवायचा . आणां हिजिमीन परत ह्या महाराष्ट्राची आहे तेव्हा गणेशाचे स्मरण करून उजवा हात जमनीवर ठेवायचा . त्यानंतर आता उजवा हात माझ्याकडे आणां डावाहात असा आकाशाकडे करायचा . आता सगळ्यांनी डोळे मट्टून घ्यायचे कुणीही डोळे उघडे ठेवायचे नाहीत . आणां लक्ष वरती टाळूकडे बर्महंरंधराकडे ठेवायचं . आता डावाहात माझ्याकडे आणां उजवा हात जमनीकडे परत करा . आता डावाहात म्हणजे तुमची इच्छाशक्ती आहे . तुमची इच्छा आहे की तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजि . ही इच्छा तुम्ही प्रदर्शित करत आहात . आता उजवा हात माझ्याकडे आणां डावाहात वर आकाशाकडे करायचा . लक्ष वरती टाळूकडे ठेवायचं . वचिरांशी काही करायचं नाही ,झगडायचं नाही काही करायचं नाही . शांतपणे आपोआप कुंडलनी आपला मार्ग शोधून वर येते . आता परत डावाहात माझ्याकडे करा . हळूहळू डोळे उघडायचे . आणां उजवा हात आपल्या टाळूवर धरून बघायचं काही थंड हवा लागते का हाताला . डावाहात माझ्याकडेच ठेवा . आता उजवाहात माझ्याकडे करा . परत मन खाली करून डावाहात आता टाळूवर धरून बघा काही हाताला थंड जाणवत का . डोळे उघडेच ठेवा . हात वरखाली करून बघा . तुमच्या डोक्यातून थंडथंड येतंय का बघा . आता दोन्ही हात अशे आकाशाकडे करायचे मान मागे करून प्रश्न करायचा श्री माताजी ही परमेश्वराची बर्महंशक्ती आहे का ? ही त्याची चैतन्यशक्ती आहे का ? हे परमेश्वराचं प्रेम आहे का ? असा प्रश्न तीनदा वचिरायचा मागे असा हात करून . आता हात खाली करा . आता बघा हातामध्ये थंडथंड काही येतंय का . गार गार वाटतंय का . डोक्यावर हात ठेऊन बघा गार गार येतंय का . कुणाकुणाचे फार वर येत . सुकत जास्त असत त्यांचं . एक आणखी प्रश्न वचिरा माताजी तुम्ही आमची कुलस्वामिनी आहात का ? हा प्रश्न तीनदा वचिरा . दोन्ही हात माझ्याकडे करून बघा नरिवचिरिता आली तुम्हाला . हेच परामचैतन्य आहे . आता हे आहे काय हे जाणलं पाहजि . ज्या लोकांच्या दोन्ही हातात कवि डोक्यात गार आलय त्यांनी दोन्ही हात वर करायचे . संबंध श्रीरामपूरला नमस्कार असो माझा .

काही लोकांच्या हातात नसेल आलं कबुल आहे . काही हरकत नाही . आपण अवश्य आमच्या सेंटर वर यावं आणां पार होऊन जावं . आता स्वतःला बंधन कस द्यायचं मी सांगते तुम्हाला . हे कवच असत . देवीचं कवच आपण ऐकतो . ते शकिले पाहजि . म्हणजे आपली कुंडलनी रोज तुम्ही जागृत करू शकता . बाहेर जायच्या आधी ,झोपायच्या आधी स्वतःला कवच्यांत घालायचं . जे लोक पार झालेत त्यांनी फोटो वेगळे घ्या . तर डावाहात माझ्याकडे ,फोटोकडे हात ठेवायचा . उजवाहात इकडे डाव्याहातावरून घेऊन डोक्यावरून पूर्ण फिरवून परत उजवीकडे घ्यायचा . म्हणजे एक बंधन झाले . परत तसच करायचं सातवेळा . म्हणजे साडेतीन वर्तुळात गेले तुम्ही . आता कुंडलनी कशी स्वतःची जागृत करायची ते बघा . तुम्ही करू शकता कारण ती पडणार मधे मधे . हे फार सोपं काम आहे . डावाहात पोटच्या असा खाली समोर धरायचा आणां उजवाहात त्याच्या भोवती चारीकडे फिरवायचा . आणां कुंडलनी उचलायची अशी वर आणां डोक्यावर नेऊन मागे अशी त्याला एक जोरात गाठ बांधायची . परत तसच करायचं आणां यावेळी डोक्यावर दोन गाठी बांधायच्या . नंतर परत तसिर्यांदा करून यावेळी डोक्यावर तीन गाठी बांधायच्या . सगळ्यांनी करा . सगळ्यांना फायदा होईल . आता बघा कति जोरात गार येतंय हातातून . आलं ना . वाटतंय जोरात . शांत वाटतंय अगदी . आता डोळे मट्टून शांत बसा थोडावेळ . चित्त वरती ठेवा टाळूवर . प्रयत्न करायचा नाही काही . आता काय मागायचं ते मागून घ्या . झाले सगळे योगजिन . श्रीरामपूरच नाव सार्थक झालं . परत पुढल्या वर्षी मी येणार आहे . राहुरीला आणां आस्थे गावाला प्रोग्रॅम आहे . ज्या लोकांना जमेल त्यांनी अवश्य यावं . सगळ्यांना नमस्कार .

आपल्या महाराष्ट्रात दर्शनाचे फार वेड असत . दर्शन हे झालच पाहजि . देवळात देव आहेत बसलेले दर्शनासाठी . तथि काय दर्शन आहे इथे काय आत्मसाक्षात्कार आहे . तुम्हाला तुमचं दर्शन घडलेलं आहे . तेव्हा आपल्याला रीतसर दर्शन झालं नाही असा वचिरा ठेवायचा नाही . तरीही वाटलं तर इथे समोर येऊन आपण दर्शन घ्यावं . आणां भग आमही आपला नमस्कार सांगतो .

1987-01-13, Public Program

13 जानेवारी 1987

Public Program

Rahuri (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

आजच वातावरण बघून गहविरून आलं मला . आण असं वाटलं की आज पर्यंत संताना कधीही अशी सलामी मळिली नसेल . आम्ही एक संत आहोत . आमच्या जवळ दयायला काही नाही . परेमा शविय तेही परमेश्वरी परेमा शविय दयायला काही नाही . पण हे परमेश्वरी परेमा म्हणजेच सगळं आहे . आता आपण सुशीक्षीत होणार . शक्षिण आपल्याला मळिलं आहे . त्यावर त्या शक्षिणाने जागृत होऊन चारीकडे आपण बघाल की देव देव म्हणणारे लोक कति चुकीचं काम करत असतात . जे स्वताला फार देव भक्त म्हणवतात आणखीन नेहमी देवाच्या नावाने टाही फोडत असतात तेच स्वतः स्वतःच्या आयुष्यामध्ये तस वागत नाहीत . त्यांचं चरित्र तस नसत . त्यांच्या वागण्या मध्ये धर्म दिसून येत नाही . उलट ते अधर्मी असतात . आता चाणाक्ष बुद्धीमुळे तुम्ही हे बघाल आण तुम्हाला असं वाटेल की देव आहे कवि नाही . ह्या लोकांचा वागणूक बघून असं वाटत नाही देवळात गेलं की लोक तथि पैसे लुबाडतात . कुठेही गेलं तरी देवाच्या नावावर वाटेल तसे अत्याचार लोक करत आहेत . त्या मुले असा प्रश्न उभा राहतो की देवच नाही . तेव्हा ह्या सर्व साधुसंतांनी आपल्याला जे इतक्या गोड वाणीने नक्कल सांगितलेलं आहे ते सत्य होत की नव्हतं . असाही प्रश्न तुमच्या समोर उद्या उभा राहील . आण हे आपल्या तरुण पढीचं आज होत आहे . त्या बदल मी त्यांना मुळीच दोष देणार नाही . कारण जे समोर दसित ते त्यांना दसित आहे . आण ते बघतात . पण देवाच्या नावावर कुणी वाईटपणा काढला त्यात देव वाईट होत नाही कवि देव नाही हे सिद्ध होत नाही . आधीच जर आपण असं ठाम मत करून घेतलं की देव नाही तर ही चुकीची गोष्ट आहे . कारण तुम्ही अजून जाणलं नाही . जर कुणी म्हंटल इ नायटरोजन म्हणून काही गॅसच नाही आहे , तुम्ही अजून ते जाणलच नाही , पहिलाच नाही तर असे कस म्हणाल की नाही म्हणून . जर तुम्ही म्हणालात की इंग्लंड म्हणून कुणी देशच नाही आहे आण असं ठाम मत करून ठेवलं तर असं आपण म्हणू की बघा आधी आहे की नाही ते . त्या प्रमाणेच देव आहे की नाही ते हे आधी जाणलं पाहिजे . आण त्याची जीवनाला अत्यंत आवश्यकता आहे . कारण आपल्या मध्ये जेवढ्या शक्त्या आहेत , आपण जे काही आज आहोत ते परमेश्वरामुळे . देवाने आपल्याला अमर्षा पासून मानव केलेलं आहे मग मानवाला त्याने मुभा दिली , त्याला स्वातंत्र्य दिले की तुला जस वागायचं आहे तस वाग .

तुला वाटलं तर तू स्वर्गात जाऊ शकतोस आण तुला वाटलं तर तू नरकात जाऊ शकतोस . तुला जर वाईट गोष्टी घ्यायच्या असतील तर वाईट गोष्टी घे कवि जर चांगल्या गोष्टी घ्यायच्या असतील तर चांगल्या गोष्टी घे . तर त्या वेळेला असा प्रश्न वचिरतील की माताजी असं देवाने का केलं . चांगल्याच मार्गात का घातलं नाही सगळ्यांना . त्याला कारण असं आहे की जेव्हा तुम्ही लहान शाळेत होता तेव्हा तुम्हाला शकिलं जात असे दोन आण दोन चार . मोठं झाल्यावर तुम्हाला ते गणित दिले जात असे की ते गणित तुम्ही सोडवून घ्या . कारण ती स्वतंत्रता दिल्या शविय तुम्ही कॉलेज मध्ये जाऊ शकत नाही . तसच परमेश्वराने तुम्हाला ही स्वतंत्रता दिली आहे ती तुम्ही वापरून बघा कारण जर तुम्हाला शेवटची जी ती मोठी परम स्वतंत्रता पाहिजे त्यासाठी आधी ही स्वतंत्रता वापरता अली पाहिजे . आता जर आम्ही तुम्हाला मुभा दिली आण म्हंटलं हे बघा आता ही तुम्हाला मुभा आहे . जे शहाणे असतील ते ठीक मार्गावर जाणार . आण जे मूर्ख असतील ते मूर्ख मार्गावर जाणार . म्हणून स्वतःचा नविडा करण्याची ही मुभा देवाने तुम्हाला दिली . आता ह्या उपरांत असं आहे की जर समजा की एखादी गोष्ट भरकटत गेली तर त्याला संभाळायला कोणची अशी शक्ती आहे ज्यांनी त्याची दशाभूल झाली नाही कवि तो वाईट मार्गावर गेला नाही कवि त्यानं काही चुका केल्या नाहीत असं लक्षात येईल . अशी एखादी काही शक्ती असायला पाहिजे की त्या पासून आपल्याला कळलं पाहिजे की हे हे फक्त सत्य आहे , केवळ सत्य आहे . त्याला तोड नाही हे केलं तरी ठीक ते केलं तरी ठीक असं नाही तर हेच ठीक आहे . ही जाणण्याची शक्ती आपल्या मध्ये आहे का . ती सद्या नाही . जरी आपल्याला स्वतंत्रता आहे तरी ही शक्ती आपल्या मध्ये नाही . म्हणून देवाने आपल्यामध्ये आपखीन एक शक्ती दिली आहे तिला आपण कुंडलीनी शक्ती म्हणतो . ती शक्ती जागृत झाल्यामुळे आपल्या चित्ता मध्ये आपल्या आत्म्याचा प्रकाश येतो . आण सगळी कडे आपल्याला चैतन्य वाटू लागत . आण ह्या चैतन्या पासून आपण जणू शक्तो की आपण चांगल्या मार्गावर आहोत की वाईट मार्गावर आहोत . इतकेच नव्हे पण जर आपण वाईट मार्गावर असलो तर त्या मार्गावरून पीछेहाट करण्याची आपल्यामध्ये शक्ती येते . म्हणजे आपण समर्थ होतो . आता इथे जी पुष्कळ बाहेरची लोक आली आहेत जी तुमच्या पेक्षा वयाने पुष्कळ मोठी आहेत . आण ह्यांनी ह्या स्वतंत्रतेत बरेचशे चुकीचे मार्ग घेतले होते . ते सगळे सोडून एका रात्रीत ते बदलले . एका रात्रीत यांचं आयुष्य बदललं . त्याला मी काही सांगितलं नाही त्यांना की तुम्ही असं करू नका तस करू नका म्हणून . असं काहीच मी सांगत नाही . तुमचाच दवि तुमच्यात पेटवून दिला की मग स्वतःच्याच दवियात तुम्ही बघता की चांगलं काय आण वाईट काय ते . मला काही सांगायला नको . तुम्हीच स्वतःचे गुरु होऊन घ्या . आण ही कमिया ह्या सहजयोगामध्ये साध्य झालेली आहे . आण त्याचे अनेक परिणाम आहेत . अर्थातच परमेश्वरी साम्राज्यात गेल्या बरोबर परमेश्वराच जे काही आहे ते सर्व आपल्याला लाभतच . त्याचे आशीर्वाद येतातच . आता पुष्कळशी मुल मला माहित आहेत जी आमच्या कडे आली , त्यांचे आईवडील घेऊन आले म्हणाले की वरगात अगदी ढ आहेत . काही शकित नाहीत . आता ती मुल फरसट क्लास फरसट अली . आण आता त्याला स्कॉलरशिप मिळते . खूप लोक ज्यांना खायला अन्न नाही त्यांची व्यवस्था होते . हे कस काय घडत . त्याला कारण परमेश्वरी आशीर्वाद आहेत .

परमेश्वर हा आहे आण तो सहजयोगाने आपण सिद्ध करू शकतो . नामदेवांनी म्हंटले आहे की आकाशामध्ये उंच भरारी मारणारी पतंग आहे . आण एक मुलगा हातात त्याची डोर सांभाळून आहे . जरी तो सगळ्यांशी बोलतो हसतो खेळतो तरी लक्ष त्याच त्या पतंगावर आहे . त्यामुळे ती पतंग इकडून तिकडे जाऊ शकत नाही . तसच सहजयोगात आल्यानंतर तुमचं लक्ष फक्त आत्म्यावर असत . आण त्यामुळे तुम्ही इकडे तिकडे भरकटू शकत नाही . चुकीच्या मार्गावर जाऊ शकत नाही . चुकीच्या मार्गाला जाऊन परत येता आण आपला जो मार्ग उन्नतीचा आहे तो तुम्ही गाठता . अर्थात सहजयोगांनी सगळ्यांच्या परकुरत्या ठीक होतातच . सगळ्यांचा स्वभाव चांगला होतोच . सगळ्यांची परिस्थिती ठीक होतेच . पण सगळ्यात महत्वाचं म्हणजे आत्म्याचा आनंद ज्याचं वर्णन करता येत नाही तो आनंद नरितर आपल्या मध्ये वाहत असतो . आण मनुष्य अत्यंत समाधानी आण यशस्वी बनतो . कोणच्याही कार्याला तुम्ही हात घालायचा म्हंटला तर ते परमेश्वराच्या सहाय्या शविय ते यशस्वी होऊ शकत नाही आण तस झालं तर तुमचं डोक खराब होईल . तुमच्या मध्ये अहंकार येईल . पण एकदा का जर तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी झालात तर तुमच्यात अहंकार येणार नाही .

आम्हाला फार आनंद झाला की शिवाजी महाराजांच्या नावावर ही शीक्षण संस्था आहे . आण श्री छत्रपती शिवाजी महाराज हे स्वतः आत्मसाक्षात्कारी होते . आण ते नेहमी म्हणत असत की स्वधर्म ओळखावा . स्वधर्म म्हणजे स्वतःचा म्हणजे आपल्या आत्म्याचा धर्म ओळखावा . त्यांनी अशा बेकारच्या धर्मा बदल कधीच असा उहापोह केला नाही . दुसरं काही झालं तरी ते म्हणायचे ही श्रीची इच्छा . म्हणजे आदिशक्तीची इच्छा . ही श्रीची इच्छा आहे म्हणजे परमेश्वराच्या इच्छेमध्ये स्वतःची इच्छा पूर्णपणे सामावून घेतली पाहिजे . म्हणून असे चारित्र्यवान आण उज्वल आपल्याला महाराज लाभले . आता शिवाजी सारखे लोक उभे करायचे म्हणजे पहिल्यांदा आत्मसाक्षात्कार झाला पाहिजे . ते जन्मतःच आत्मसाक्षात्कारी होते . पण आता तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार लाभला तर तुमच्यातही ती तेजस्वति आण ते गांभीर्य येईल आण ह्या देशाचा उध्दार होईल . विशेष करून मुलांमध्ये त्याच सृजन झालं पाहिजे . कारण आजच्या काळामध्ये इतक्या वाईट गोष्टी आपल्या मध्ये आलेल्या आहेत की त्या समजण्यासाठी मुलांना आत्मसाक्षात्कार झालाच पाहिजे त्यांच्यात ती शक्ती अली पाहिजे आण त्यांनी ती तेजस्वति स्वतःमध्ये सांभाळली पाहिजे . आण शाळेतून हे कार्यक्रम झाले म्हणजे आमचं काम झालं असं मला वाटेल . आज आपल्याला माहित नाही की दुसऱ्या देशांमध्ये मुलांची काय स्तुति आहे . देवाचा हात सोडल्या मुळे लोकांना त्या मुलांचं आता काय करावं हेच त्यांना समजेना झालाय . रसातळाला जाऊन पोहोचतील की काय त्यांचा सर्वनाश होईल काय अशा आशंकेने सर्व लोक बसलेले आहेत . आण कुणालाही त्यात हात घालता येत नाही . चला एक तर कारण हे आहे की देवावरचा विश्वास कमी आहे . आण दुसरं कारण असं की तथि युद्ध झाली . युद्धा मुळे लोकांच्या सर्व स्तरिता गेल्या आण त्यांची मूल्ये गेली . पण आपल्या देशाला अशी काही आच येऊ शकली नाही . परमेश्वरी कृपेने आता आपण मात्र आत्मसाक्षात्कारात यावे , स्वतःला जाणावे , तुझं आहे तुजपाशी त्या शक्त्या जाणाव्यात आण अत्यंत शक्तशाली तुम्ही होणार आहात . नुसतं वदियारजून आण त्यातच पारंगत नाही पण प्रत्येक गोष्टीत तुम्ही पारंगत व्हाल आण तुमच्यातून मोठमोठाले पुढारी नघून ह्या देशाचं कल्याण करतील अशी मला पूर्ण अशा आहे . परमेश्वर तुम्हा सर्वाना सुबुद्धी देऊ दे हाच माझा तुम्हाला आशीर्वाद आहे .

आता जे भाषण आपण ऐकलं ते सत्य करण्याची वेळ आलेली आहे . ते सगळ्यांना लाभान्वित होणार आहे . ते तुम्ही आपल्या आयुष्यात बघा कस घडत ते . सगळ्यांनी फक्त डावा हात माझ्याकडे असा करायचा . आण उजवा हात जमनीवर ठेवायचा . बोलायचं नाही कुणी . लक्ष स्वतःकडे असायला पाहिजे . आपण दुसऱ्यांकडे नेहमी लक्ष दिलेलं आहे . आता वेळ अशी आलेली आहे की लक्ष स्वतःकडे दिले पाहिजे . आता आपण काय करतो की डाव्या हातामध्ये आपली इच्छाशक्ती आहे . तर आपण इच्छा प्रदर्शित करत आहोत प्रतीक रूपाने की माताजी आम्हाला आपण आत्मसाक्षात्कार द्यावा . आण उजवा हात जमनीवर कारण जमनीवर शरी गणेशाचं स्वरूप आहे . म्हणून त्याला स्मरण करून आपण जमनीवर हात ठेऊन आपण ह्या पृथ्वीमातेला , महाराष्ट्राच्या ह्या पुण्यभूमीला नमस्कार करून हात ठेवला आहे की आमच्यात जे काही

जडतत्व असेल ते आमच्यातून ओढून घे . हि इच्छा आपण प्रदर्शित केली आहे . आता याच्या नंतर उजवा हात माझ्याकडे आणि डावा हात असा आकाशाकडे करायचा . आता उजवा हात म्हणजे करियशक्ती . आपण पुष्कळ कार्य करतो . आणि त्या करियमध्या आपल्या हातून चुका घडतात . अहंकार येतो आणि आपण अतिकार्य केल्यामुळे कधी कधी अनेक रोग सुद्धा आपल्याला जडतात . जसा मधुमेह आहे . हार्टचा आहे . हे रोग सगळे आपल्याला अतिकरमा मुळे होतात . त्या साठी उजवा हात माझ्याकडे आणि डावाहात असा वर करायचा . अर्त अभ्यास केला समजा वेड्या सारखा आणि देवाचा त्याबरोबर संबंध नसला तरीसुद्धा हा दोष येऊ शकतो .

आता डोळे मट्टून घ्या परत . आणि डावाहात परत माझ्याकडे आणि उजवा हात परत जमनीवर ठेवा . आपल्याला परमेश्वराच्या साम्राज्यात जायचं आहे . तेव्हा प्रसन्नचित्त असलं पाहजि . आनंदात असलं पाहजि . माझं हे चुकलं माझं ते चुकलं कवि मी पापी आहे असे जे स्वतःला कमीपणा देणारे वचिर जे आहेत ते काही करायचे नाहीत . यावेळी आम्ही देवाच्या साम्राज्यात नघालो आहे . तेव्हा स्वतःबद्दल आपण प्रेम दाखवलं पाहजि . आदर दाखवला पाहजि . स्वतःची कमित केली पाहजि . आता परत उजवा हात आमच्याकडे आणि डावाहात आकाशाकडे करायचा . डोळे मट्टून घ्या . कार्य करताना आपल्या मध्ये जे काही दोष आहेत शारीरिक कवि बुध्दीने केलेले जे दोष आहेत ते आकाशतत्वात सर्व जाऊन मळिलील . आता एकदा परत डावाहात माझ्याकडे करायचा आणि उजवा हात जमनीवर ठेवायचा . आणि हळूहळू डोळे उघडायचे . आणि आता माझ्याकडे निर्विचारतेत बघायचं . वचिर न करता माझ्याकडे बघायचं . मान थोडीशी खाली घालून जथि डोक्यावर आपला टाळू भाग आहे तथि तथि आपला तळहात वरती धरायचा . आणि बघायचं आपल्या डोक्यातून थंड थंड काही येतंय का . काहीच्या वर पर्यंत येत काहीच्या जवळ येत . हात खालीवर करून बघा . आता उजवा हात माझ्याकडे करून डाव्याहाताने बघा . येतंय का काही ? आता दोन्ही हात असे आकाशाकडे करायचे , मान थोडी मागे टाकायची आणि असा प्रश्न विचारायचा की हि ब्राम्हशक्ती आहे का ? , श्री माताजी हि परमेश्वराची चैतन्यशक्ती आहे का ? हि परमेश्वराची प्रेमशक्ती आहे का ? असा प्रश्न मनामध्ये विचारायचा . तीनदा प्रश्न विचारायचा . आता खाली हात करून बघा . तळ हातात काही गारगार लागतंय का ? डोक्यातही गारगार झालय . हे जे हातामध्ये गारगार लागतंय त्यालाच आदर्शिकाराच्यानी सलीलां सलीलां , थंड थंड असं वाऱ्यासारखं दसित . त्या नंतर तुम्हाला दरीपटीला पण दसिल असं चकचक चमकताना . हे चैतन्य आहे .

आता हे कस वापरायचं याचा उपयोग कसा करायचा हे नंतर शकियला पाहजि . पण आपल्या आता हाताला लागलं आहे . आता ज्या लोकांना हे चैतन्य जाणवलं त्या लोकांनी हात वर करा दोन्ही . खोट सांगायचं नाही खरं खरं सांगायचं . ज्यांना आलं त्यांना आलं ज्यांना नाही आलं त्यांना नाही काही हरकत नाही . छान छान सगळ्या शाळेतल्या बहुतेक लोकांना आलेलं आहे . काही लोकांना आलं नाही त्यांना बघतिलं पाहजि . त्यांना इथले सहजयोगी करून देतील ठीक . एकदुसऱ्याच्या डोक्यावर हात ठेऊन पण तुम्ही बघू शकता आलं की नाही ते . आणि दुसरी गोष्ट अशी आहे की काही लोकांना येणार नाही त्याला कारण त्यांच्यात दोष आहे . कवि त्यांना काहीतरी त्रास आहे . बघा परत एकदा डोक्यावर येतंय ना गार . आता पुढे काय करायचं त्याच्यासाठी इथे सेटर आहे . सेटर वर यायचं कवि जसे मास्तर करतील त्या प्रमाणे आपण करूयात . तेव्हा ती व्यवस्था आपण पुढे करू . मुलांची व्यवस्था आपण करू . मुलांसाठी बॅचेस आणि फोटो पाठवून दिले आहेत ते त्यांना वाटून टाका . तुम्हाला योग्य वाटेल त्या मुलांना द्या . आता ह्या पुस्तकामध्ये अर्थात आपण जस सांगितलं की इथल्या मोठ्या मोठ्या साधुसंतांचे आमच्यावर फार उपकार आहेत . आणि त्यांनी जे काही इथे रक्त ओतलय ह्या जमनीत त्याच्या दमवरच आम्ही सहजयोग करत आहोत . आणि त्यांचीच आम्ही फलश्रुती उपभोगत आहोत . पण हे परदेशातल्या लोकांचं आहे . सहजयोगाबद्दल जे वर्णन केलेलं आहे आणि ते हजारो वर्षांपासून कस करत आले आणि शेवटी आता परवा प्रोसेशन झालं त्याच वर्णन इतकं सुंदर केलाय ते आता थोडं वाचून दाखवतील . तसच गणपती पुळ्याला आम्ही भरवलं होत ते सुद्धा अगदी मुलांनी ऐकण्या सारखं आहे .

वर्णन - जे काही मी आता वाचल हे एक माझ्या कल्पनेनं माताजीच्या थोर पणाबद्दल आहे . कारण हे परदेशी सहजयोगी त्यांनी जेव्हा माताजींना पाहिलं तर त्यांना एक वेगळा अनुभव आला . आणि तो वेगळा अनुभव आल्या नंतर भावी पंडीबाबत एक व्हजिन त्यांना दसिलं . म्हणजे एक दर्शिय त्यांना दसिलेलं आहे . त्यांना दर्शन जे झालेलं आहे त्या मध्ये ते असं काही विचारतात की बुवा हे लहान लहान मुलंमुली ह्या नाच करत आहेत . ते नाच करत असताना एक मरिवणूक नघालेली आहे , ती मरिवणूक ही माताजीची आहे . आणि मग त्यांनी अनेक प्रश्न विचारलेले आहेत . की ह्या मुलांना आईवडील हे असताना सुद्धा इतके आनंदी , प्रभावी असे जे ते झालेलं आहेत हा कुठला आनंद लुटत आहेत . तर त्या मध्ये त्यांना असं व्हजिन दसित की हा जो आनंद आहे हा खरा आनंद परमेश्वराचा आनंद की त्यांना काहीतरी अत्यंत चांगलं सतत फुला फळातून निर्माण होत असं भव्य दविय . सुंदर साक्षात्कार झालेला आहे आणि त्यामुळेच हा इतका हाजी मरिवणूक आहे ही दैदपियमान दसित आहे . आणि याच प्रकारे याचे प्रगती होत राहिल आणि एके दिवशी आपला भारत देश च काय संपूर्ण जगामध्ये हे आनंदच चैतन्य राहिल .

माताजी -आता यांच्यामध्ये लहलिलं आहे ते रवींद्रनाथ टागोरांनी लहिलिलं आहे . गणपतीपुळ्याचा जे संमेलन झालं मी हे वाचून दाखवते . आता हे पुस्तक मी इथे लायब्ररीत ठेवणार आहे तेव्हा सगळ्यांना वाचता येईल . म्हणजे आपल्याकडे आपल्याला माहिती आहे रवींद्रनाथ टागोर म्हणून फार मोठे कवी झाले . आणि त्यांनी सुद्धा हे जे काही दर्शन पाहिलं आहे हे गणपती पुळ्यामध्ये आम्ही दरवर्षी मेळावा करत असतो तथि जगाच्या प्रत्येक देशातून लोक येत असतात आणि त्याच त्यांनी वर्णन जवळ जवळ साठ वर्षांपूर्वी करून ठेवलं आहे ते अगदी पाहण्यासारखं आहे की हे दर्श्टे कति बरोबर वर्णन करत असत . आता मीच वाचून दाखवते म्हणजे बघू .

आपल्या भारताची महती सांगितलेली आहे सगळी कवितेत ह्या .

आपला भारत देश आहे त्याच्या कनिर्यावर , जथि सर्व जातीची माणसे एकत्र आली आहेत ,

हे माझे मन इथे हात पसरून उभा आहे मी , मानवतेच्या देवाला नमस्कार करतो आणि मोठ्या आनंदाने त्यांची स्तुती गातो ,

ध्यानाच्या खोलीत हरवलेली झाडे , माला सारख्या नद्यांनी सजवलेली शेत ,

भारताच्या कनिर्यावर मी रोज पवतिर भूमी पाहतो . जथि सर्व जातीचे पुरुष एकत्र आले आहेत .

ज्याच्या आमंत्रणावरून कुणास ठाऊक . माणसाचे तरंगते प्रवाह आले आणि

आर्यांच्या समुद्रात वलीन झाले . द्रवडि , हुन , पठाण आणि भुघल ,

ते सर्व एकाच शरीरात वलीन झाले आहेत .

आज पाश्चिमात्यांनी आपली दारे उघडली आहेत . जथिून भेटवस्तू येतात . देणे आणि घेणे .

भारताच्या कनिर्यावर सर्वांचे स्वागत होईल . जथि सर्व जातीचे पुरुष एकत्र आले आहेत .

वेड्या जल्लोषात वजियाची गाणी गात ते आले आहेत का ? वाळवंट आणि डोंगर ओलांडणे ,

ते सर्व माझ्यात आणि माझ्यात राहतात . रक्त त्यांच्या वदिशी सुरांचा प्रतध्वनी करते .

हे रुद्रवीणा तुझ्या संगीतावर वाजवा , ज्यांना आपण तरिस्काराने वेगळे ठेवले ते

सुद्धा तुमच्या भोवती जमतील .

भारताचा कनिरा जथि सर्व जातीचे लोक एकत्र आले आहेत .

इथे एके दविशी माणसाच्या हृदयात ओम चा गंभीर नाद
अखंडपणे गजबजत होता . तपाच्या अग्नीत सर्व मतभेद वसिरले गेले .
आणअनेकजण एक झाले त्या यज्ञ वेदीवर .
आपण सर्वानी मान झुकवून भारताच्या कनिर्यावर एकत्र यायला पाहजि .
जथि सर्व जातीचे पुरुष एकत्र आले आहेत .
त्या यज्ञात दुःखाची रक्तलाल जोत प्रज्वलति असते .
हे माझ्या मना हे दुःख सहन करा आणपरमेश्वराची हाक ऐका .
सर्व लाज भीतीवर वजिय मळिवा आणसर्व अपमान नाहीसे होऊद्या .
असह्य दुःखांच्या दविसाच्या शेवटी कती समृद्ध जीवन उदयास येईल .
रात्र संपते आणमिहामाया जागृत होते . चला हे आर्य आणहि अर्य ,
हद्दि आणमुस्लमि ,हे इंग्रज ,ख्रिश्चन चला ,हे ब्राम्हणा आपले मन शुद्ध करा
आणसर्वांचे हात जोडा . हे शोषितांनो चला आणतुमच्या अपमानाचे जोखड
नाहीसे होऊ दे . तुम्ही सर्वजण आईचा अभषिक करायला या .भारताच्या कनिर्यावरील
सर्वांच्या स्पर्शाने पवतिर झालेल्या पाण्याने शुभपात्र अजून भरलेले नाही . ,जथि सर्व जातीचे
पुरुष एकत्र आले आहेत .
सगळ्यांना अनंत आशीर्वाद .

1987-01-14, Makar Sankranti Puja

14 जानेवारी 1987

Makar Sankranti Puja

Residence of Madhukar Dhumal, Rahuri (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Makar Sankranti Puja 14th January 1987 Date: Place Rahuri Type Puja

आजचा हा शुभदिवस आहे, आणायी दविशी आपण लोकांना तळिगूळ देऊन गोड, गोड बोलायला सांगतो. आपण दुसऱ्यांना बोलायला सांगतो पण स्वतःलाही सांगतिलेलं बरं! कारण दुसऱ्यांना सांगणं फार सोपं आहे. तुम्ही गोड, गोड बोला आणायी अदवातद्वा बोलू. या अशा तऱ्हेच्या प्रवृत्तींनी आज कुणीच गोड, गोड बोलत नाही असें दिसतं. जथी जा तथी लोक ओरडायला उभे राहतात. समजत नाही, ओरडायला काही कारण नसलं तरी आरडाओरडा केल्याशिवाय लोकांना बोलताच येत नाही. त्याला कारण असं आहे की आपण स्वतःबद्दल काही कल्पना करून घेतलेल्या आहोत. आपल्याला परमेश्वराच्या आशीर्वादाची मुळीच कल्पना नाही. परमेश्वराने आपल्याला केवढा मोठा आशीर्वाद दिलेला आहे या देशामध्ये. बघा, की या देशामध्ये तऱ्हेतऱ्हेचे पॅरासाइट्स स्वच्छतेचा एवढा वचिर नाही. या देशामध्ये तऱ्हेतऱ्हेचे कटिणू, आहेत. मी तर म्हणते की सार्या जगाचे पॅरासाइट्स आपल्या देशात आहेत. जे कुठेही सापडणार नाहीत ते या देशात आहेत. इतर देशांमध्ये इथून जर काही पॅरासाइट्स गेलेत तर ते मरणच जातात. तथिल्या थंडीमुळे राहूच शकत नाही. सूर्याच्या कृपेमुळे इथे इतके पॅरासाइट्स राहतात या देशामध्ये आणायी त्यांच्यावरती मात करून आपण कसे जिवित आहोत ! एका शास्त्रज्ञाने विचारले होते मला की 'तुमच्या इंडियामध्ये लोक जिवित तरी कसे राहतात?' 'अहो, म्हटलं जवितच राहत नाही, हसत-खेळत राहतात. आनंदात राहतात. सुखात राहतात.' त्याला कारण हा सूर्य. या सूर्याने आपल्याला आपली घरं उघडी करायला शकविलेली आहेत. आपलं हृदय उघडं करायला शकविले आहे. इंग्लंडला जर तुम्हाला कुठे बाहेर जायचे असले तर पंधरा मिनीट तुम्हाला कपडे बदलायला लागतात. सगळे काही घालून, जामानमि, शरिस्त्राण वगैरे घालून बाहेर नघावे लागते. नाहीतर तथिली सरदी तुमच्या डोक्यात घुसून तुमचं डोकं खाऊन टाकते. ही अशी तथी परिस्थिती आहे. आज तुम्ही जे इथे उघड्यावर बसला आहात अशी इंग्लंडला काही सोय करता येत नाही. सगळे देश नुसते थंडीने गारद झालेले आहेत. आपल्या देशामध्ये सुद्धा असे प्रांत आहेत. तथी आपण म्हणून शक्ती की मोहाली कवि त्या बाजूला तुम्ही गेलात नैनतालच्या पलीकडे, डेहराडूनच्या पलीकडे, हिमालयाच्या त्या बाजूला गेलात जसे त्या ठिकाणी आहे तसंच या ठिकाणी आहे. इतकी थंडी तथी सुद्धा आहे. जसे इंग्लंडला आहे कवि अमेरीकेला असते तशीच थंडी इथे आहे, पण तथी चट्टिपाखरू सुद्धा राहत नाही. तथी मोठमोठाली वनं आहेत आणायी त्या ठिकाणी सुंदर फुलं आहेत. 'वर्हली ऑफ फ्लॉवरस' म्हणून लोक सांगतात, इतकी सुंदर सुंदर फुलं आहेत की असं वाटतं की नंदनवन आहे. पण ते कृष्णभरच. तथी इतकी थंडी असते की ते बघायला सुद्धा, डोळे उघडायला सुद्धा तथी प्रश्न असतो. डोळ्याला चष्मे लावून जावे लागते नाहीतर डोळ्याला सुद्धा त्रास होतो, इतकी तथी थंडी आहे. तसच दुसऱ्या देशांमध्ये असून सुद्धा त्यांनी तथी वाढ करून घेतली आहे. सबंध वातावरणाशी भांडून, झुजून त्यांनी आपले देश उभे केले आहेत.

आपल्याला तर फार मोठे वरदान असताना सुद्धा आपण त्याकडे लक्ष देत नाही की सूर्याचे आपल्याला केवढे मोठे वरदान आहे! आपल्या देशामध्ये सगळ्यात मुख्य म्हणजे सूर्याची उरजा इतकी मोठी आहे. ती जर वापरायला सुरुवात केली तर आपल्याला उरजेचा त्रासच राहणार नाही. मोटारी सुद्धा या उरजेने चालू शकतात. पण आपल्याकडे आपले जे सत्ताधीश आहेत कवि आपल्याकडे जे लोक आहेत त्यांचे लक्ष दुसरीकडे असल्यामुळे सूर्याचे जे देणं आहे ते वाया जाते. त्याचे त्रास होतायेत. अती होतंय आपल्याला. ते वाचवून आपण पुष्कळ कार्य करू शकतो. पण सूर्यापासून शक्तिण्यासारखी मुख्य गोष्ट आहे ती त्याची देण्याची शक्ती. सूर्य हा देत राहतो. देतच राहतो. घेत काही नाही. देत राहतो. आणायी देण्याची त्याची एवढी शक्ती आहे की त्या शक्तीवर इथे पाऊस होतो. त्या शक्तीवरती शेती होते. त्या शक्तीवरती उपज होते. जर सूर्य नसला तर इथे काहीही होणार नाही. त्याच्या या प्रेमाच्या शक्तीमुळेच आज आपण या स्थितीला पोहोचलेलो आहोत, पण त्याच्यापासून शक्तियचं म्हणजे असं की आपल्यातही देण्याची शक्ती आली पाहिजे. पण खालून वरपर्यंत जर आपण पाहिलं तर लोकांना असं वाटतं की याच्यात कसे पैसे वाचवायचे? स्वतःसाठी कसे ठेऊन घ्यायचे? आम्ही पैसे दिले समजा काही कार्यक्रमांला तर त्याच्यातही लोक म्हणतात याच्यातले पैसे वाचवलेले बरे! अहो, तुम्हाला सांगितलं कुणी वाचवायला? वाचवून ठेवा, पण कुणासाठी? अहो, तुम्हाला खर्चायला दिले तर कुणाला वाचवता? त्यातलेच पैसे. म्हणजे कसं तरी करून, काहीतरी सोसून घेतले पाहिजे. काहीतरी आपलं रोखून ठेवलं पाहिजे. ही सगळीकडे प्रवृत्ती. कुठे बाजारात गेलं, कुठे गेलं त्याच्यामध्ये आता आम्ही भाव वाढवला. कशाला? 'त्यांनी वाढवला म्हणून आम्ही वाढवला.' अहो, पण भाव जर तोच असला तर वाढवता कशाला? कसं तरी करून ती शक्ती शोषून घ्यायची. आता काहीही लहानसं जरी कार्य काढलं तरी लोक म्हणतात 'माताजी, हे बघा, तुम्हाला ते जमणार नाही.' म्हटलं का? कारण ते पैसे खातात. म्हणजे आम्ही काय जेवतो आणायी ते पैसे खातात. आमचं काही जमणार नाही की काय? म्हणजे असा वचित्तिर प्रकार आहे की देशाचे जे हति करणारे आहेत, देशाचे जे कारभारी आहेत त्यांना सगळी काही सत्ता देवाने दिलेली आहे. त्यांना सुद्धा हे समजत नाही की आमहाला द्यायचंय. या सूर्यापासूनच शक्तिं आपल्या काही देण्यासाठी आलोत. घ्यायला आलो नाही. जोपर्यंत आमलाग्र ही स्थिती माणसाची बदलत नाही की आम्ही द्यायला आलोत, घ्यायला नाही. त्याचा शौक असायला पाहिजे. जसा, तुमच्या आईला कसा शौक असतो की आज माझा मुलगा येणार. त्याच्यासाठी काय करायचं बरं? काय जेवायला करायचं? आज हे करावं की ते करावं. तिला कसा शौक असतो की काहीतरी कुन दोन -चार पैसे -तकिडून एकत्र करून, शेजारून काही तरी घेऊन ती काहीतरी गोड-थोड करून तुम्हाला घालते. तिला इकडून असं वाटतं की 'कसं देऊ न कसं नाही.' तसाच शौक आतून आल्याशिवाय, इतर लोकांबद्दल तशी भावना आपल्यात जागृत झाल्याशिवाय आपल्या देशाचे काय कोणत्याच देशाचे कल्याण होऊ शकत नाही. पण कुणाकडून काय लुटता येईल? कुणाकडून काय घेता येईल? कुणाकडून काय मागता येईल? कुणाला कुठे फसवता येईल? या विचनेत आपण असतो आणायी त्या विचनेमुळे आपल्या मुलांनाही त्रास होणार आहे. आपल्यालाही त्रास होणार आहे. या देशात कोणतही कार्य होऊ शकतं. काहीही म्हटलं तरी.

आज जी संक्रांत आपण करतोय त्याच्यामध्ये ही जी संक्रांती, संक्रांत म्हणजे एक शुभ अशी क्रांती जी करायची आहे ती ही की आमच्यामध्ये देण्याची प्रवृत्ती आली पाहिजे. आता हे सर्व म्हणतात की देण्याची प्रवृत्ती असावी. म्हणजे आता जर तुम्ही भटजीबुवाकडे गेलात की 'अहो, काहीतरी दान केले पाहिजे.' दान म्हणजे त्या भटजीला करायचे? तसं नाही. कवि कुणी म्हणेल की दान केले पाहिजे. म्हणजे स्वतःचे पोट भरण्यासाठी. दान करावं म्हणून हे लोक अस भाषणं वरगैरे देत असतात. त्याला काही अर्थ नाही. तुम्ही आम्हाला दान करा तरी तुम्ही तेच. दान तुम्हाला कशाला करायचे? म्हणजे दान करायचे तरी कुणाला? असा ही प्रश्न उभा राहतो. तेव्हा मुक्त मनाने आम्ही आमच्या देशासाठी, आमच्या बांधवांसाठी, आमच्या शेजारांपाज्यांसाठी काय करतोय ते पाहिले पाहिजे. जीव रोखून राहिला नाही पाहिजे. मनसोक्त लयलूट केली पाहिजे. म्हणजे त्याचा एक विशेष आनंद असतो तो आम्ही नेहमी उपभोगत असतो. जीवापलीकडे द्यायचं. याच्यात जो आनंद आहे तो कशातच नाही. तो आनंद कशातच नाही. आणायी तो आनंद मळिवायचा असला तरच आजचा सण साजरा केला पाहिजे. म्हणजे त्या सूर्यासारखा आपला स्वभाव असला पाहिजे. तो काही करतो असं त्याला काही कळत नाही. त्याला काहीही माहिती नाही. अकरमात उभा आहे पण सारखा, सतत जळत असतो आणायी सारखा तुम्हाला प्रकाश देऊन, हा आनंद देऊन, हे सगळे जीवनतत्त्व देऊन तुम्हाला तो पाळत असतो. रोज त्याला आपण बघतो. पुष्कळ लोक त्याला नमस्कारही करतात, पण नमस्कारापुरते. त्यातलं काही आपल्यात येत नाही. त्याची देण्याची शक्ती, त्याची क्षमता आपल्यात यायला पाहिजे. मी एक लहानशी गोष्ट सांगतिलेली होती की सर्व सहजयोग्यांनी झाडाच्या कनिःयावरती वडाची झाडं लावा. त्याला कशाला गव्हरनमेंट कडून पैसे घ्यायचे? एकतर त्याला कुंपण घालायला काही लागत नाही. चला, यावर्षी हेच एक नुसतं झाड लावू. त्याला एक कुंपण घालू, त्याला कति पैसे लागतात? अहो, वडिया जरी फुंकल्या तरी जास्त लागतात. एक हेच करून बघा. म्हणजे कुठेतरी काहीतरी करतोय आपण. हे दिसलं पाहिजे. उलट कसं कुणाला लुबाडायचं? कसं कुणाकडून देशाची मुळीच प्रगती होणार नाही. बरं, असे आपल्याकडे पूर्वी लोक नव्हते. मी तुम्हाला सांगते आम्ही जेव्हा लहान होतो तेव्हा देणारेच लोक होते. आम्ही देणारेच लोक पाहिले. देणारे आम्ही पाहिलेच नाहीत. घेतलं की पैसे घ्यायचे? कसे वाचवून घ्यायचे? या प्रवृत्तीमुळे आपल्या त्यांना काही आवडायचं नाही. आई-वडिलांना सुद्धा कुणी मुलाने काही घेतलं की देऊन ये ते परत. कशाला घेतलं दुसऱ्याचं? द्यायचं. आमच्या वडिलांच्या घरी मला आठवंतय की त्यांनी चांदीच्या खुरचक्या केल्या. आणखीन छत्र-चामर केलं. तर सगळे म्हणजे कुशाला केलं. याची काय गरज? अहो, लग्नबगिन होतात. सगळे भाड्याने आणतात. त्यापेक्षा आपलं घरातच असलेलं बरं! जाऊ देत. मग आता ते कुठे लग्न असलं मग त्यांनी विचारलं की अहो, ते आम्हाला छत्र-चामर पाहिजे. अहो, ते मागच्या वेळेला लग्न झालं होत ना तथी. तथीन घ्या. मग तथीन ते करत करत कुठल्या कुठे गायब झालं देवाला ठाऊक! पण माझे काय म्हणणं की त्याचा सारा विचारच असा. आता हा प्रश्न आहे की आता आपल्याजवळ पैसे आहेत काय करायचं? त्याचं काहीतरी सामूहिक, सार्वजनिक काढायचं. बंडमटिनचं जर तुम्हाला कोर्ट करायचं असलं तर त्याच्यात सगळ्यांनी खेळलं पाहिजे. हे नाही की आमचीच मुलं

खेळतील. माझ्याच मुलाला सगळं. जर त्याने मोटर घेतली आहे तर त्याच्यात सर्वच मुलं शाळेत गेली पाहिजे. मोठी मोटर घ्यायची त्याच्यात सगळेजण गेले पाहिजेत. ही सामूहिकता आणायी ही सार्वजनिक एक जे आपली तब्येत बनवणं आहे ते या सूर्यापासून शक्तिं पाहिजे. आणायी आजच्या दविशी हा विशेष दिवस आहे आणायी दविशी आपण

हे तूत घेतलं पाहजि की आजपासून आपण काहीतरी सार्वजनिक कार्य करू. कसं काय पोटात अन्न जातं लोकांच्या मला समजत नाही. अहो, शेजारी तुम्ही बघत नाही. तुम्ही काहीही असं सार्वजनिक कार्य केलेलं नाही. एक लहानसं मी सांगते तुम्ही एक-दोन झाडेच लावायची सुरुवात करा. तरी कति सहजयोगी आहेत आपले महाराष्ट्रत. आणिया सहजयोग्यांनी प्रत्येकी एक-एक झाड लावून त्याची जर जोपासना केली तरी कति उपकार होतील या लोकांवरती. अशी माझी सर्वांना वनिती आहे की काही ना काही तरी सार्वजनिक कार्य काढा. पण त्यात आम्हाला पैसे जमवायचे आहे, हे करायचे आहे. असले धंदे काय करायचेत? 'भटजीला पैसे द्या' सारखा प्रकार नको आपल्याला. सरळ काहीतरी हृदय उघडून, प्रेमाने काही तरी लोकांसाठी करायचे आणियाच आनंद उचलायचा. हे पाहजि. आता याचं असं म्हणणं नाही की तुम्ही फुकट करा. मी असं कधीच म्हणत नाही की सहजयोगी तकिडून आले आणिया फुकट काहीतरी द्या. मुळीच नाही. पण या लोकांमध्ये ही गोष्ट आलेली आहे. आणियाताना कति बक्षसि घेऊन आले. अर्थात माझा त्याच्यात पुष्कळ हात असला तरी हे स्वतः कतितीतरी घेऊन आलेत तुम्हाला देण्यासाठी. स्वतः आपल्या मनाने इतक्या वस्तू आणल्या यांनी. मला आधी वाटलं की जे मी याला घेतलं होतं, रोमला घेतलं होतं सामान, तर ते सामान मी घेतलेलेच आणलं. तर ते म्हणे 'नाही माताजी, आम्ही तुमचं नाही आणलं. आम्ही आमचं वकित आणलं. तुमच्यासारखं.' त्यांना आनंद की आम्ही हे करून आणलं, ते करून आणलं. हे दिलं. बरं, कुणाला काय दिले तकिडे हे कुणाला माहितीच नाही. इथे मी बसून याला दे रे, त्याला दे रे, याचं नाव घे रे, त्याचं नाव घे रे. तकिडे आपले इंडियन लोक बसून 'अहो, माझ्या मुलाला अजून काही मळिलं नाही. माझ्या आईला,' ती आई लंगडत लंगडत आली पुढे. म्हणलं तुमच्या आईला घ्या आता. त्यांना लुगडं मळिलं नाही. आता लुगडी नाहीत माझ्याकडे. मग साडीच घ्या. हे प्रकार. या लोकांच उलट आहे. हे लोक आले जथून कति सामान घेऊन आले. दोन टन सामान म्हणे लोकांनी आणलं. ते दोन टन, माझे हात दुखले देता-देता. असे दोन टन त्यांना सगळ्यांना वाटण्यात आले. माझे असं म्हणणं आहे की तुम्ही काही द्या. अशातली गोष्ट नाही की यांना काही द्यायचं नाही. पण यांच्यासमोर एक मोठा कतिता गरिवण्यासारखं आपलं चरित्र दाखवलं पाहजि की आम्ही लोकसुद्धा काही कमी नाही. आले तर आम्ही तुमच्या सेवेला उभे आहोत. आले तर तुम्हाला आम्ही बघायला उभे आहोत. आपल्याच्याने जे होईल ते करायला काय हरकत आहे? त्याला काही पैसे लागत नाहीत. त्याला काही त्रास लागत नाही. फक्त एक मनाची प्रवृत्ती आपली बदलली पाहजि आणिया ती सहजयोगात जर आपण बदलली नाही तर सहजयोगामुळे मन्वंतर होईल असं मला वाटत नाही. सगळ्यात मोठी प्रवृत्ती म्हणजे दुसऱ्याला देण्याची ही यायला पाहजि. सहजयोगात कुंडलनी जागृत होते आणिया तुम्ही आत्मा स्वरूप होता. आणिया आत्म्याचं तत्त्व म्हणजे सूर्यासारखं सगळ्यांना देण्यासारखं. तुम्ही माझा फोटो पाहिला. त्याच्यामध्ये माझ्या हृदयामध्ये एवढा

मोठा सूर्य आला होता. खरोखर माझ्या हृदयात सूर्य आहे. आणिया सूर्यामुळेच मला कधीही असं वाटत नाही की यांच्याकडून लुबाडून घ्यावं. म्हणजे कसं काय ते मला समजत नाही. कुठून, डोक्याच्या कोणत्या भागातून हा वचार येतो मला माहिती नाही की हे घ्यावं यांच्याकडून लुबाडून. कसला काय प्रकार आहे. तो तर सहजयोगात आलाच नाही पाहजि. पण आपल्याकडून काय देता येईल रोज डोकं लावायचं. काय आपण करू शकतो बरं. आता आपण कोणचं हे करू शकतो. केली आहे. त्याचं नाव आम्ही 'सहज स्त्री तुमच्या राहुरीलासुद्धा आम्ही एक संस्था सुरू सुधार, समाज सुधार' असं काहीतरी नाव दिलेलं आहे. त्याला संस्था अशी केली कारण आमच्या संस्थेवरफे अशी कार्य होऊ शकत नाहीत, लाइफ इंटरनल ट्रस्टमुळे. तर इथं ती रजिस्टर करून घेतली. सगळं काही झालेलं आहे. ते कॅनडातले लोक पैसे द्यायला बसलेत. तकिडून लोक पैसे द्यायला बसलेत. पण इथं कुणी मळितच नाही 'स्त्री इथल्या बायकांनी हे कार्य आपल्या हातात घेतलं तर कार्य होऊ शकतं. इथं जागा आहे, सगळं काही आहे. 'मग सुधारला. आम्हाला वेळच होत नाही. आम्ही कसं जाणार?' अहो, हे लोक तथून पैसे घेऊन येताहेत तुम्हाला द्यायला. इथल्या स्त्री समाजात सुधार करा. चौदा तुमच्यासाठी मशनी पाठवून दिल्या. तथे बायकांना बसवून काही शकिया. तुम्हाला दिसत नाही का उपाशी तापाशी फिरताहेत. त्यांना बसवा, काहीतरी कार्याला लावा. त्यांच्या दोन-चार पैसे हातात पडतील. त्यांचं भलं होईल. थोडं तरी आपण असा वचार केला पाहजि. स्वतःपुरतं कसं बघायचं? तेव्हा सहजयोगाला पाहजि की या गोष्टीला आपल्याला वाव नाही. स्वतःपुरते बघण्याला आपल्याला वाव नाही. जगाच्या कल्याणा आपल्याला आलं पाहजि. आणिया मी नेहमी म्हणत असते की 'जगाच्या कल्याणा संतांच्या वभित्ती' जरी असल्या तरी संतांच्या वभित्तीच्या कल्याणासाठी जग आहे. म्हणजे मग झालं. त्या संतांचं कल्याणच होतं अशा परिस्थितीत. म्हणून आता तुम्ही जे संत आहात, तुम्ही संतांच्या दृष्टीने वागलं पाहजि. आणिया संतांचं पहिलं लक्षण म्हणजे देणं. देत राहायचं. कोणत्याही संतानी कुणाचे काही लुबाडलेले आपण तरी काही बुवा ऐकलेले नाही. आणिया तो संतच राहत नाही. ते त्याच्या डोक्यातच येत नाही. तेव्हा आपण आपल्या परीने काय देऊ शकतो, कति प्रेम देऊ शकतो, कति लोकांचं भलं करू शकतो इकडे लक्ष आपण घातलं पाहजि. आणिया आजकालची जशी सार्वजनिक कार्य नघाली आहेत इलेक्शन वगैरेसाठी तसली काही न करता नःस्वार्थ भावाने ज्याला आपण आईच्या प्रेमाला नविद्याजय म्हणतो, ज्याच्यावरती काही व्याज नाही. असं जे अतूत वाहणारं, अनंतापर्यंत जाणारं असं जे प्रेम आहे ते देताना तुम्हाला आपोआप सुचेल मी काय-काय केलं ते. हळूहळू सुधारणा झाली पाहजि. सर्व सहजयोग्यांवरफे काही ना काही तरी घटित झालं पाहजि. आणिया बाबतीत आपण थोडा तरी वेळ दिला पाहजि. वेळ देऊन त्याच्यामध्ये लागलं पाहजि. मेहनत केली पाहजि. 'माताजी आल्या म्हणजे एकदा लेक्चर झालं. मग संपलं असं नको. या लोकांनी पुष्कळ कामं केली. शाळा सुरू केल्या आहेत आणिया पुष्कळ समाजसुधाराचे काम करताहेत. आपणही तशी काहीतरी सुरुवात केली पाहजि. नाहीतर सहजयोग म्हणजे नुसतं आत्मसाक्षात्कार होऊन आनंदाच्या सागरात पोहोणारे सगळे आळशेश्वर असं नको व्हायला. आपण दूसऱ्यांची काय मदत घेतली. इकडे तकिडे डोळे चारीकडे फिरवून बघावं. त्यांच्याकडे आपण प्रेमाने दृष्टी घालावी. नीट □

बघावं की आपल्या हातून काय कार्य होतंय! अजून माझं हृदिस्थानात येणं झालं नाही. आल्यावर तुम्ही बघाल सगळ्यांना मी कामाला लावणार आहे. तेव्हा आधीच सुरुवात केलेली बरी. सहजयोग म्हणजे नुसते बसून इथे ध्यानधारणा करण्यासाठी सहजयोग मुळीच नाही. नुसतं ध्यान करायला कशाला सहजयोग पाहजि? मग हमिलयावर जा. इथे राहून जर सहजयोग करायचा असला तर त्या सहजयोगातून लोकांचं भलं झालं पाहजि. आणिया आजकालचे जे सार्वजनिक कार्य आहे त्या पद्धतीचं मुळीच करायचं नाही. खरोखर कार्य सिद्धि केलं पाहजि. तरच म्हणलं पाहजि की आम्ही सहजयोग हा स्थापित केला आहे. आता माझी पुष्कळ स्तुती झाली. मी ऐकली पुष्कळ स्तुती. गाणं ऐकलं. फार बरं वाटलं. सगळं काही संतोष झाला. लोकांनी ओळखलं वगैरे वगैरे, पण एक गोष्ट ओळखली पाहजि की तुम्ही काय आहात ते जाणण्यासाठी कार्य केलं पाहजि नाहीतर तुम्ही स्वतःला आरशात बघू शकत नाही. तुम्हाला काय दिले ते तुम्हाला दिसलं पाहजि. जसं तुम्ही पूर्वी स्वयंपाक करत होता. मुलाबाळांना बघत होता तशी जर तुमची परिस्थिती असली आणिया त्याला बलिकूल सार्वजनिक कवि सामूहिक स्वरूप आलेले नाही तर सहजयोग मळिन तरी तुम्ही काय मळिलं मला समजत नाही. जसेच्या तसे. तेव्हा पुढल्या वर्षी आल्यावरती नदिन तरी सगळ्यांनी सांगितलं पाहजि की कति तुम्ही वडाची झाडं लावली पहिली गोष्ट. दुसरी, तुम्ही कोणतं सामूहिक कार्य केलं ते मला ऐकायला मळिलं पाहजि. कोणतं ना कोणतं सामूहिक कार्य बघितलं तर तुमच्या नजरेत येईल, तुम्ही ते करू शकता आणिया व्यवस्थित करू शकता. त्याला काहीही पैशाची गरज लागत नाही. नुसती मनाची तयारी पाहजि. हा सहजयोग जेव्हा मी उभा केला होता तेव्हा एका बाईवर, तिला पार करून, एका पैशाच्या आधारशिव्या, घरूनही त्यावेळेला मला मुळीच कोणत्याच तऱ्हेचा सपोर्ट नव्हता, मी सुरू केला. पण त्या कार्याच्या नष्टतेमुळे आणिया त्याच्या सत्यतेमुळे तो आज एवढा फोफावला आहे. आता तुमच्या प्रत्येकीवर, प्रत्येक माणसावर, प्रत्येक बाईवर ही एक मोठी कारबाई आहे की आम्ही सहजयोगाला लोकांची ओळख करून देताना काही ना काही तरी त्याचा पडताळा दिला पाहजि. हातात त्यासाठी काही कायदा घ्यायला नको. त्यासाठी कोणतं गैरवाजवी काम करायला नको. कोणत्याही चुकीच्या गोष्टी करायला नको. सरळ मार्गाने तुम्ही नुसते डोळे उघडून बघा की आम्ही काय करू शकतो. लोकांचं आम्ही कुठे काय हति करू शकतो. ते आणिया आम्ही तुम्हाला शक्ती द्यायला बसलेलो आहोत. तुम्ही त्या ह्याच्यात पडावं. आणिया कार्यात आम्हाला काही व्होट नको, आम्हाला काही पैसे नकोत, काही नाही. आम्ही काहीतरी असं कार्य सुरू करणार असं एक वचन द्यायचं. दुसरी गोष्ट त्यात अशी अडचण असते की लोक जर सुरू करतात मग चार ठिकाणी पैसे मागायला जातात. आधी पैसे आणायचे. पैसे मुळीच मागू नका. पैशाशिव्या जे काम होईल ते आधी सुरू करा. आधी पैसे प्रत्येकाला असं वाटतं की पैशाशिव्या काम होत नाही. तुमच्याकडे शक्ती आहे तुम्हाला पैसे कशाला एकत्र, पाहजि? कोणी आजारी असला शेजारी तर जाऊन बघावं, त्यांच्याकडे आजार आहे, त्यांच्याकडे त्रास आहे त्यांना बघावं. मी बघते ना कुणी आजारी असला तर त्याच दविशी एक गृहस्थ कुणी आजारी आहे त्यांचा हात हा झालेला. अहो, दोन मनीटाचं काम. सहजयोगाने कुणीही ठीक केलं असतं. तर घेऊन आले त्याला माझ्याकडे. ते अगदी प्रोग्रामच्या मधोमध. 'याचा हात ठीक करा.' आता एवढे तुम्ही सहजयोगी असून, तुमच्या हातातून शक्ती

वाहत असून हे लोक कधीही नाही आले. तेवढ्यातल्या तेवढ्यात तुम्हाला बरा नाही करता आला तर तुम्हाला सहजयोगी होऊन फायदा काय झाला? तेव्हा 'माझी आई आजारी, माझा बाप असा आहे. त्याचे पाय मोडले.' 'अहो, तुम्ही नीट करा की. तुमच्यात आहे ना शक्ती, करून तर बघा.' तेव्हा लोकांची मदत केली पाहजि. काहीही अपेक्षा न करता. आनंदाने, त्या भावनेने. ज्याच्यामध्ये खरोखर अतंयत आनंद आहे. ही आम्ही काहीही नाही. परमेश्वराचे एक साधनमात्र होऊन जगामध्ये, या देशामध्ये, या कुटुंबामध्ये काहीतरी वशिष्ट देतोय. केवढी मोठी ही धारणा. केवढी मोठी गौरवाची गोष्ट आहे असं समजून जर तुम्ही सगळ्यांनी नशिचय केला तर काही ना काही तरी तुमच्या हातून घडेल. आणिया लोकांना पटेल की सहजयोग म्हणजे काय? आता सगळे लोक असं सहजयोग म्हणजे काय? सगळे ध्यानात बसलेत. झालं, आपल्या देशात काही गडबड झाली तर ध्यानातच आहेत. 'आता आमची बायको म्हणे स्वयंपाक नाही करत.' म्हणलं 'का?' 'ती ध्यानच करत बसते.' 'असं का? कुणी सांगितलं तिला? स्वयंपाक पहिल्यांदा करायचा.' ध्यानाला पाच मनीट पुष्कळ झाली. तुम्हाला शक्ती दिली की तुम्ही उत्तम स्वयंपाक कराल. तेव्हा एक तऱ्हेचा आपल्यामध्ये विश्वास असायला पाहजि आणिया कार्याची क्षमता असायला पाहजि. शक्ती आम्ही देतो ती घ्या. रोज नुसतं ध्यानधारणा करून काही उपयोगाचे नाही. तुम्ही लोकांचं काय भलं केलं ते बघितलं पाहजि. तुमचं भलं झालं आमचं भलं व्हावं. माझ्या मुलासाठी करा, माझ्या नोकरीसाठी करा, माझ्या आईला ठीक करा, बापाला ठीक करा, अमक्याला ठीक करा, माझ्या घरी

या, अमकं करा, तमकं करा सगळे माझ्यावरच अधिकार आणतुम्ही काय करणार? आम्ही काहीतरी केलं पाहजि. माताजीना आम्ही करून दाखवू काहीतरी वशिष असा मनाचा हय्या करावा. आणामाझ्यासमोर खरोखर असं चतिर उभं आहे की सहजयोगी जाऊन जे वर्णन ज्ञानेश्वरांनी केलेले आहे 'बोल ते पयिषांचे सागर'. 'पयिषांचे सागर' ते कुठे आहे ते बघायचे आहे आम्हाला. तर सगळ्यांना आजच्या या सुदनी गोड गोड आशीर्वाद ! सगळ्यांनी सगळ्यांचं उत्तम करावं, भलं करावं. सगळ्यांना प्रेमाने वागवावं. आणप्रेमाने बोला.

1987-01-15, Public Program

15 जानेवारी 1987

Public Program

Astagaon (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

आजचा दविस फार मोठा शुभा शशिचा आहे . कारण आज आपल्याला माहिती असेलच की शाकंबरी देवीच्या नवरात्राचा पौर्णमिचा दविस आहे . म्हणजे आज शेवटची रात्र आहे . शाकंबरी देवी ही शेतकरी लोकांची देवी आहे . आणतिचा प्रादुर्भाव मेरठ जिल्ह्यात झाला होता . त्या वेळी आमचे साहेब तथि कलेक्टर होते मेरठ जिल्ह्यात तेव्हा मी तथि पुष्कळ शेतीच काम केलं होतं . आणतिचा शेतीत पुष्कळ चमत्कार घडले . आणति लोकांना आश्चर्य वाटलं की इतक्या तर तर्हेच्या भाज्या आणति पीक एवढ्या मोठ्या प्रमाणात पण एवढ्या लहानशा जागेत कस आलं . असो . आजचा दविस वशिष्ठ आश्रिवादाचाच आहे . कारण आजच्या दविशी शाकंबरीदेवीने सर्व जगाला आशीर्वाद दिला होता . आणति शेतकऱ्यांना आशीर्वाद दिला होता . कति्यांच्या हातून अशी पीक आणति अशी धान्य तशीच उत्तम भाजी , फळे सगळी ह्या सगळ्या संसारात शेतकऱ्यांच्या हाती , त्यांच्या करवी , त्यांच्या मेहनतीने सर्व जगाला मिळिंदे . ह्या त्यांच्या आशीर्वादाचा उल्लेख करावासा वाटतो . त्यांच्याच आशीर्वादाने आपण लोक शेतकरी झालात . आणति काही सुजलाम सुफलाम आपली भूमी आहे तथि फायदा यांनीच होतो .

आता हे परदेशी लोक इथे आले आहेत . आणति यांना महाराष्ट्रा वशिष्ठ फार आस्था आणति भक्ती आहे . त्याला कारण असे आहे की महाराष्ट्रामध्ये फार मोठे मोठे संतसाधु होऊन गेले . त्यांनी इथे आपलं रक्त ओतलं . आजच एका नवीन गुरूची ओळख झाली त्यांचं नाव हैबती . खरोखरच ते आत्मसाक्षात्कारी असतील पण त्यांना दोनचार माणसंच जाणतात . पण ह्या लोकांची शुध्दबुध्द आहे . त्यातून पैसे वेगळे मिळवायचे याच त्यांच्या मागे त्रांगड नाही आहे . सगळे श्रीमंतीत राहणारे लोक आहेत . त्यांना पैशाची कदर नाही आहे . परमेश्वराची कदर आहे . आणति ज्या महाराष्ट्रात एवढे मोठे साधुसंत झाले त्यांची पुस्तक सुध्दा इंग्रजी भाषेमध्ये भाषांतरित झाली आहेत . ही महाराष्ट्राची भूमी कति मोठी असेल , त्याची महानता काय असेल , ते कति पूजनीय आहे असं त्यांना वाटतं . त्यात माझा जन्म ह्या महाराष्ट्रात झालेला आहे . पण दुरदैव असं आहे की जथि पकित तथि वकित नाही . सर्व ह्या संतांना आपण छळून काढलं आहे . त्यांच्या वरिध्द गोष्टी काढून त्यांना आपण छळलेलं आहे . इथेच साईनाथांचे जवळच स्थान आहे त्यांना कति लोकांनी छळलं आहे . पण आता ती वेळ गेली आहे . आता आपणच सांगितलं की इथे अफवा उठवल्या आहेत त्यात काय आश्चर्याची गोष्ट नाही . कारण लोक देवाच्या नावावरती पैसे कमावतात , पोट भरतात , उपटसुम्भ पणा करतात . रोजच आपण बघतो इथे दोन पैसे घाल चार पैसे घाल . गाय दान दे . भोळेपणाने आपण आजपर्यंत ते करत आलो . आणति आम्ही म्हणतो की देवाला पैसा समजत नाही . पैसा हा माणसाचं कार्य आहे . देवाला पैसा समजत नाही . म्हणजे ह्या लोकांना असं वाटतं की आम्ही मग पैसे कसे कमावायचे देवाच्या नावावर . जर देवाला पैसा समजत नाही तर अरे तू इतके पैसे दे मग आहं तुला देवाकडे पाठवतो . देवाकडे पाठवण्याची काही व्यवस्थाच नाही आहे मनीऑर्डर काही करता येत नाही देवाला . अशा भूलथापा देऊन असे दांशेभूल करणारे लोक नेहमी अशा गोष्टी तुम्हाला सांगतील ज्यांनी तुम्ही सत्या पासून दूर व्हाल . पण त्या साठी माणसाला शुध्द बुध्दी पाहजि जी ह्या लोकां मध्ये आहे . हे सुध्दा कोणच्या न कोणच्या धर्मात होते . इथे मुसलमान लोक आलेले आहेत , ख्रिश्चन लोक आलेले आहेत , पारशी लोक आलेले आहेत . इतर कतितीरी धर्मातले लोक या मध्ये आहेत . पण यांनी जेव्हा पाहिलं की धर्माच्या नावाखाली फक्त अघोरी पणा चालतो , मारतात एकदुसऱ्यांना , नाहीतर पैसे मारतात . काहीतरी अश्लील असं काम करत असतात . आणति लोक धर्माच नाव घेतात त्यांच्या मध्ये देवच नाही आहे . तेव्हा बहुतेक ह्या लोकांनी देवाचं नावच टाकलं होतं . देवच नाही असं सांगत होते . शेवटी जेव्हा सहजयोगात आले यांची कुंडलिनी जागृत झाली , ती जागृत झाल्यावर जेव्हा त्यांना कळलं की सगळीकडे जाणीव त्यांना झाली . जेच्या बदल ज्ञानेश्वरांनी सारखं म्हंटलं आहे जाणीव ती व्हावी . ती जाणीव त्यांच्या हातावर झाली सगळीकडे चैनन्य पसरलेलं दसिलं तेव्हा त्यांनी मान्य केलं की परमेश्वर हा आहे . जरी आम्ही आमच्या बुध्दीने असं ठरवलं होतं की हे सगळे धर्मभोनदु लोक आहेत , हे खोटे बोलतात यांच्यात धर्म मुळीच नाही तरी देव हा आहेच हे जरी खोटे असले तरी . आणति हे सिध्द झाल्यावर त्यांनी देवाचे पाय धरले . हे सगळं यांच्या मध्ये आलं आणति त्यासाठी त्यांनी सुरवात केली की ह्या महाराष्ट्राची काय वशिष्ठतः आहे ? अष्टवनीयक इथे का सगळे उदभवले ? तुम्हाला हेही माहिती नाही की अष्टवनीयक इथे कति आहेत ते . तुम्हाला हेही माहिती नाही की वनिनायक म्हणजे काय ? गणेशाची नुसती सत्तुती गायली म्हणजे झालं . याना वचिारा गणेश म्हणजे काय आणति त्याचा आपल्यावर काय परणिगम होतो ते . यांच्या मध्ये असे पाचसहा डॉक्टर लोक आज आले आहेत . यांनी पुष्कळांचे रोग बरे केले . गणेशच्या दमावर . इतकी यांची गणेशसिध्द आहे . पण आपल्या कडे धर्मम्हणजे दोन पैसे इकडे घालरे दोन पैसे तकिडे घालरे . त्या पलीकडे धर्म काही नाही आणति वाटलं तस वागायचं . कोणी जर सांगायाला आला तर त्याला मुरखात काढायचं नाहीतर छळून काढायचं . आणति हे जे पैसे खाणारे उपटसुम्भ आहेत , दोन पैशाला देव मिळितो तर मग तो का घेऊ नये .

पण तुम्हाला देव हवा कनिको हा पहिला प्रश्न . तुम्हाला देवाचा आशीर्वाद हवा कनिको . मग असल्या भलत्या गोष्टीन कडे ह्याची डोकी जातात , वचिारबुध्दी ज्यांना नसते , सारासार ज्यांना समजत नाही अशा लोकांना परमेश्वर कशाला द्यायचा ? आणति त्यांना मिळणार पण नाही . पण ह्या आपल्या महाराष्ट्रातच अनन्य भावे देवाची सेवा करणारे अनेक लोक आहेत . अनेक लोकांना असं वाटतं की देव आपल्याला मिळाला पाहजि . आणति त्या साठीच हा आम्ही हा सहजयोग उभा केला आहे . सहजयोग म्हणजे आधी कळस मग पाया . आधी तुमच्या मध्ये थोडातरी आत्म्याचा प्रकाश येउदे . तो प्रकाश थोडासा जरी आला , आधी जर म्हंटलं तुमच्या हातात साप आहे तर तुम्ही सोडायचेच नाहीत . तो प्रकाश आल्याबरोबरच लगेच लक्षात येत की या आम्ही काय करतोय . काय आमचं हीत मांडलेलं आहे . नरकाच्या रस्त्यावर चाललोय धावत . लक्षात आल्या बरोबर माणूस परत फिरतो . आणति सन्मार्गाला लागतो . नुसते टाळ कुटून ते होणार नाही . कोणत्या देवळात जाऊन डोकं घासून ते होणार नाही . आतून व्हायला पाहजि आणति त्या साठीच सहावा अध्याय आपल्याला ज्ञानेश्वरांनी दिला आहे . पण ह्या उपटसुम्भानी तो सहावा अध्याय वाचायचाच नाही म्हणून सांगितलं . जर सहावा अध्याय वाचायचाच नाही तर लहिला कशाला त्यांनी . हे तरी डोकं लावल पाहजि . सहावा अध्याय वाचायचाच नाही कारण ह्याची पोट भरायची आहेत ना . ह्यांना तर सहावा अध्यायातल काहीच येत नाही . तर मग सहावा अध्याय वाचूच नका . सहावा अध्याय वाचायचाच नाही तो आपल्याला नषिध्द आहे का ? का नषिध्द आहे ? कारण तुम्हाला त्यातलं काही गम्य नाही तुम्हाला काही अधिकार नाही म्हणून तो नषिध्द आहे . हे सगळे प्रकार अनंत झाले . जतिक बघावं ततिक थोडं आहे .

त्या ज्ञानेश्वरांच्या पायात वहाणा नव्हत्या . त्या उन्हात तो कसा चालत असेल बर ? आणति त्याची सगळी भावंडं सुध्दा आणति आता त्याच्या पालख्या काढायच्या . अहो पालखी तर सोडाच त्याच्या पायात वहाणा सुध्दा नव्हत्या . त्याला पालखी काय काढता अशी . त्याच्या फोटोला पालखी आणति त्याच्या पायात वहाणा सुध्दा नाहीत . पैसे कमवायचे थंड फुकटखोरी . चालल्या पालख्या इथे राहा , तकिडे खायला घाल , तकिडे खायला घाल आणति मग वाटणार वा रे वा केव्हाही आपण सेवा केली . जेव्हा सातसाधु आले कति त्यांच्या जीवाला लागायचं , त्यांना त्रास द्यायचा आणति ते गेल्यावर त्यांच्या नावांन पैसे कमवत फिरायचं . एकाच प्रकारची लोक आहेत ही . जेव्हा संतसाधु राहतात तेव्हा त्यांना छळायचे ते गेल्या नंतर बसून मग पैसे कमवतात त्यांच्याच नावावर लोक . तेव्हा अशा लोकांपासून सावध रहायला पाहजि . कारण देव प्रत्येकाच्या हृदयामध्ये बसलेला असतो . त्याच स्थान ह्या हृदयात आहे . आपल्या जवळच आहे . तुझं आहे तुजपाशी सांगितलेलं आहे तुकारामांनी . तर तुकारामांना काय कमी त्रास दिला , त्यांच्या सगळ्या गाथा काय इंद्रायणीत बुडवल्या . एकाहून एक अतः शिहाणे आपल्या जगात झालेले आहेत . त्यामुळे एवढे साधुसंत इथे झाले पण जस चखिला मध्ये कमळ यावं पण त्यातले कडि हे कडिच रहातात तसे आपल्याकडे अजूनही लोक त्यातले आहेत . तेव्हा यांच्या पासून सावध राहिल पाहजि . आणति स्वतःला बचावून यांच्यापासून तुम्ही सगळेजण आत्मसाक्षात्कार घेऊन यांच्या तोंडाला तोंड द्या . याना पूरणपणे नेस्तनाबूत केलं पाहजि . उद्या संत कुणी उभे राहिल तर त्यांच्या मागे कुणी लागणार नाही . हे लोक संत आहेत . हे लोक संत आहेत परमेश्वराची सेवा करणारे इतके हे लोक श्रीमंत असून , यांच्या जवळ इतके पैसे असून तुमच्या गावात इतके खेडोपाडी फिरतात . तुम्हाला कुणी सांगितलं तर तुम्ही कराल का . धूळ खात तुमच्या बरोबर माझा जयजयकार करत ते आले त्याला काहीतरी कारण असलं पाहजि . ते काय मूर्ख आहेत . इथे हे लावण्या साठी तुमच्या इथे आहे काय ? कोणत्या गोष्टी साठी ते येणार आहेत या राहुरीत , अस्ते गावात काय आहे काय तुमच्या कडे . काय दागुगळा आहे काय ? स्वतःच्या बदल स्वतःच कल्पना करून घेणे आणति त्या गव्हर्मेट ला कळत नाही का ? तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की आपली गव्हर्मेट सहजयोगाला इतकी मानते की फक्त सहजयोग्यांनी जर बलिला लावलेला असेल तर त्याला इथे येण्या साठी एक दविसात तो येऊ शकतो . आणति कसटम मधून सुध्दा त्याला सगळे नमस्कार करून काढतात . पण ह्या खेडोगावात साध्या भोळ्या लोकांना फसवून पैसे उठवणारे लोक अशा अफवा उठवणारच . गव्हर्मेट ला काही अक्कल नाही आहे का की ह्या सगळ्यांना परवानगी देती . इतकच नाही तर मुभा आहे . त्यांनी मान्य जरी केलं तरी आम्ही अतः शिहाणे त्याचे बेल रकिामे .

आजचा दविस फार शुभ आहे आणति ह्या दविशी सगळ्यांनी नशिचय केला पाहजि की माताजी आम्ही परमेश्वर मिळवून राहणार . फार झालं आता अंत पाहू नये देवाने . आता आम्हाला आशीर्वादित करावं . परमेश्वर आहे आणति त्याचा आशीर्वाद तुम्हाला अगदी सहज मिळू शकतो . तो तुम्ही मिळवून घ्यायचा . आताच ह्यांनी म्हणजे हैबती होते त्यांचे ते म्हणजे गुरु त्यांनी सुध्दा कुंडलिनी वर केव्हड लहिलं आहे . की कुंडलिनीच जागरण झालं पाहजि . चक्र स्वच्छ झाली पाहजि . सगळं काही ते लहून गेले बचिारे त्यांनाही सडलं नसणार त्यांनाही छळलं असणार . पण आता ह्या लोकांना मात्र तुम्ही छळू शकत नाही . आणति यातले जेव्हा सहजयोगी आहेत त्यांनाही तुम्ही छळू शकत

नाही . खबरदार कोणीही काहीही अशा गोष्टी जर केल्या तर सर्व परमेश्वराचा राग त्या माणसावर आधी येणार आहे तुम्हाला सांगून ठेवते . मग मला बोलू नका . फार झालं . आता जे लोक साधेसुधे आहेत ज्यांना परमेश्वर पाहजि , जे परमेश्वर चरणावर आहेत त्यांना परमेश्वर घेऊ द्या . ऊपटसुम्भाना मूढणावं कीती दुकान उचलून तुम्ही दुसरीकडे घेऊन जा . देवाचं दुकान मांडून ठेवलं आहे . ह्या भकिरड्या लोकांना कसला भगवंत आहे . तुम्ही लोकांनी सुध्दा हा गोष्ट लक्षात घेतली पाहजि . प्रत्येक गोष्टीला इतकं सुंदर वशिन सगळं करून इतके मोठे साधुसंत ह्या तुमच्या महाराष्ट्रात होऊन गेले , एवढी मेहनत केली . कीतीतरी वर्षांपासून नाथ महाराजान पासून इतकी मेहनत ह्या लोकांनी केली आहे ती अशी वाया जाऊ देऊ नये . ही जमीन तुमची एवढी सुपीक आहे आणि तुम्ही काहीतरी फार मोठं सुकृत केलं म्हणून च ह्या महाराष्ट्रात जन्माला आलात . हे लोक म्हणतात की आम्ही काही सुकृत केलं असत तर आमचा महाराष्ट्रात जन्म झाला असता . पण जन्मल्या नंतर आजकालच्या वातावरणात आपली डोकी खराब करून घेऊ नका . फार आणीबाणीची वेळ आहे . ह्या वेळेला सगळ्यांनी साक्षात्कार घेऊन स्वतःच्या शक्तीला जाणलंच पाहजि . त्या शक्तीत उभच राहिल पाहजि

श्री छत्रपती शिवाजी महाराज हे आत्मसाक्षात्कारी होते . ते नेहमी म्हणत असत की स्वधर्म ओळखावा . स्व चा धर्म घ्या . स्व चा धर्म म्हणजे आपल्या आत्म्याचा धर्म आहे . तो तुम्ही स्वीकारावा असं ते सांगत असत . नेहमी म्हणायचे ही शिरी ची इच्छा . आणि त्यांनाही काही छळलं नाही असं नाही त्यांचा राज्याभूषिक सुध्दा करायला तयार नव्हते हे उपटसुम्भ . तेव्हा तुम्ही हे लक्षात घेतलं पाहजि की आज तुमच्या साठी माताजी इतक्या लांबून , मी लंडन ला असते तुम्हाला माहित आहे . तथिून मी आले आहे तुम्हाला तुमचं जे काही आहे ते देण्या साठी . ते तुमच्यात नहिं आहे . कुंडलनी नावाची शक्ती तुमच्या मध्ये आहे . ती जागृत होऊ शकते आणि असत गावाला इथे इतकं सुंदर केंद्र आहे . त्या केंद्रावर येऊन तुम्ही शक्ति घ्या . तुमची कुंडलनी तुम्ही स्थावर करून घ्या आणि भग बघा तुम्ही मला स्वतः पत्न लहिल माताजी आम्ही आनंदाच्या सागरात पोहत आहोत . इतका तुमच्या मध्ये शक्तीचा प्राधुरभाव होईल आणि तुम्हाला आश्चर्य वाटेल जी मुल शक्तिष्णात अत्यंत कच्ची होती ती पहिल्या नंबरात येऊ लागली . ज्या लोकांना खायला नव्हतं ते व्यवस्थित झाले . ज्यांच्या तबबेती खराब होत्या त्यांच्या तबबेती ठीक झाल्या . हे तर काहीच नाही पण परमेश्वराचा जो आनंद आहे ज्याचं वर्णन करता येत नाही ते अहोरात्र वहात आहे . तेव्हा अशा आणीबाणीच्या वेळी आज परमेश्वरचि तुमच्या वरती कृपा झाली आहे , त्याचीच इच्छा आहे की हे वाटायचं आहे त्या वेळी दरिगाई करू नये आणि जे मळितंय ते घेऊन घ्यावं . हिजर वेळ चुकली तर चुकली . याच्या पुढे मात्र ही वेळ येणार नाही तेव्हा कृपा करून सर्व मंडळींनी आज इथे आत्मसाक्षात्कार घ्यावा आणि ह्या आत्मसाक्षात्काराचं पूर्ण चीज करून घ्यावं . त्याचा मान ठेवला पाहजि . नाहीतर तुम्हाला सांगतील लोक तुम्ही काही कामाचे नाहीत , तुम्ही बेकार आहात , तुम्ही पाप केलं , तुम्ही अमूक केलं . काहीही तुम्ही केलेलं नाही . त्याच लोकांनी पाप केलं आहे जे तुम्हाला सांगतात . त्यांचं काही ऐकू नका . तुम्ही ह्या महाराष्ट्राच्या भूमीवर जन्माला आलात आणि आज इथे तुम्ही आलात त्याचा अर्थ असा की तुम्ही पात्र आहात . तेव्हा कृपा करून आत्मसाक्षात्कार घ्यावा आणि त्याच पूर्णपणे चीज करून घ्यावं . एक आईच्या दरीपटीने मी तुम्हाला सांगते आणि ते एक शुध्द बुध्दीने तुम्ही समजून घेतलं पाहजे . नसत्या उठाठेवी करून आपल्या आयुष्याचं खोबर करून घेतलं आहे तुम्ही . ते करू नये आणि ह्या फालतुच्या लोकां कडे मुळीच लक्ष देऊ नये . यांचा उद्देश फक तुमच्या कडून पैसे उकळण्याचा आहे . म्हणून ते अशा अफवा आणि किंड्या उठवत असतात . त्या शिवाय आणखीन काय करणार . काही कुंडलनी तर उठवू शकत नाही . मग असच करत रहायचं . तेव्हा तुम्ही सर्वानी शांतपणाने माझं भाषण ऐकून घेतलं असत गावातला हा शेवटचा दविस आहे . उद्या ही मंडळी जाणार तरी याना वाईट वाटत आहे की आम्ही आईला सोडून जात आहोत . आता हे चौदा देशांमध्ये जात आहेत त्याच त्यांना खूप दुःख वाटत आहे . हा महाराष्ट्र सोडून जात आहेत , त्यांना आज नरीप दयायची वेळ आलेली आहे मला आणि माझं हृदय भरून आलेलं आहे . आणि ह्या वेळेला तुमच्या असत गावाला तुम्ही प्रेमाने , आस्थेने तुम्ही वचिराणा केली , तुम्ही मला बोलावलं आणि सगळ्यांचं एवढं स्वागत केलं त्या बदल मी तुमच्या सगळ्यांची आभारी आहे . इथल्या व्यवस्थापकांची आणि सर्व सहजयोगी सेंटरच्या लोकांची मी फार आभारी आहे . असच प्रेम एकमेकात राहूद्या . ते तुमच्या बरोबर उठतात , तुमच्या बरोबर फिरतात तुमच्या बरोबर सगळं काही करत आहेत तेव्हा कीती आनंदाने , प्रेमाने , सौख्याने राहायला पाहजि तर नसत्या भांडणाची मूळ काढण्यात काही उपयोगाचं नाही . ते दविस वसिळून जायचे . तुम्हाला कधी वाटत का की इंग्लिश माणस इथे येऊन ह्या खेडेगावात तुमच्या बरोबर राहिले असते ? वाटत का कधी ? आज तुमचे कपडे घालून तुमच्या बरोबर फिरत आहे त ते दसित नाही का तुम्हाला . तुम्हाला डोळे नाहीत का बघायला . आहेत ना मग बघा . जे शहाणे असतील ते शहाण्या सारखे वागतील आणि नाहीत ते नेहमी मूर्खच असतात त्यांना सोडून द्यावं . पण जे शहाणे आहेत त्यांनी शहाणपणाने घ्यावं आणखीन आजचा मोठा प्रसाद आहे ते समजून आजच जे कुंडलनीच जागरण आहे ते सगळ्यांनी घेतलं पाहजि . एक दहा मनिटित ते कार्य होणार आहे . आता जर सगळे बसू शकले तर बरे होईल .

खाली बसलेलं चांगलं कारण ह्या पृथ्वीचं महत्त्व कीती आहे ते मी आधीच सांगितलं आहे . जमनीवर बसल्यावर एक फायदा आहे . हि आपली जी भूमी आहे महाराष्ट्राची हि अत्यंत पवित्र आहे . आणि तिच्या पवित्रतेचा आपल्याला फायदा उचलायचा आहे . म्हणून आपण जमनीवर बसलो आहे . ह्या लोकांना जमनीवर बसणं माहित नव्हतं . कधी हे जमनीवर बसले नाहीत . पण ह्यांनी सगळे प्रयास करून जमनीवरच बसायचं ठरवलं आहे . जो पर्यंत महाराष्ट्र आहे तो पर्यंत जमनीवरच झोपू , जमनीवरच राहू आणि भूमीवर लोळू असं त्यांनी एक ठरवलं होत .

आता डावाहात तुम्ही सगळे माझ्याकडे करा . यात आपली इच्छाशक्ती आहे . आणि गिणेशाचं स्मरण करून उजवा हात जमनीवर ठेवायचा . ह्या पृथ्वी मातेला अशी प्रार्थना करायची मनातल्यामनात की माझ्या इच्छेत जे काही जड आहे ते तू काढून घे . माझ्यातलं जडत्वं तू काढून घे अशी इच्छा करायची . आता उजवाहात माझ्याकडे करायचा . यात आपली करिष्यशक्ती आहे . आणि डावाहात आकाशाकडे मागे असा उभा धरायचा . आणि प्रार्थना करायची की जे काही माझ्या कार्यात अहंकार आला असेल कवि माझ्या शारीरिक कार्यामध्ये मला कोणचे तरी रोग लागलेले असतील ते सर्व ह्या आकाशतत्वात जाऊदे . हे षड्रिपू तू ओढून घे . मनापासून प्रार्थना करायची . आता डोळे मट्टून घ्या . परत डावाहात माझ्याकडे आणि उजवा हात जमनीवर ठेवायचा . आणि लक्ष टाळूकडे डोक्यावर . टाळू हे ब्रम्हर्धर आहे . आता उजवाहात माझ्याकडे आणि डावाहात माझ्याकडे . आता हळू हळू डोळे उघडा . डावाहात माझ्याकडे करून उजवा हात वरती मान खाली करा आणि टाळूवर धरा . आता बघा काही गारगार येतंय का ? गारगार वारा सुटला आहे . तुकारामांनी याच वर्णन करून ठेवलं आहे थंड शीतल वर आला . तुमच्या टाळूतून थंड आलं पाहजि . आता उजवा हात माझ्याकडे करा आणि डावा हाताने टाळूवर बघा काही थंड जाणवतंय का . आपल्या कडे लक्ष ठेवा , दुसऱ्यांकडे नको . फार आणीबाणीची वेळ आहे , अनंत जीवनातलं जे शोधत होतो ते आज मळिणार आहे . सगळं सुकृताचं फळ आज मळिणार आहे . आता दोन्ही हात आकाशाकडे असे वर करायचे आणि मान मागे करून प्रश्न वचिरा की हि परमेश्वराची ब्रम्हशक्ती आहे का ? हीच चैतन्यशक्ती आहे का ? तीनदा वचिरा . हीच परमेश्वरी शक्ती आहे का ? आता हात खाली करा . आता बघा हातात थंड थंड येतंय का . ज्यांच्या हातातून आणि टाळूतून थंड आलंय त्यांनी दोन्ही हात वर करावेत . संबंध असत गाव पार झालं बघा . आता याच्या नंतर इतका आनंद वाटतो माणसाला .

आता बघा इतक्या गोष्टी ह्या लोकांनी तुम्हाला सांगून ठेवल्या आहेत . ज्या दविशी गणपतीचा जन्म झाला त्या दविशी उपास करायचा . तुमच्या घरी जर उद्या मुलगा जन्माला आला तर तुम्ही सुतक पाळाल का गोडधोड करून जेवा . साधं आपण डोकं लावल पाहजि . पण ह्यांनी सांगितलं आपण उपास करू . त्यांनी कीती त्रास होतात तुम्हाला आश्चर्य वाटेल आमचे एक शिष्य होते राजवाडे म्हणून ते अग्नहित्र करायचे . आणि ते फार अगदी आजारी स्तुतितात माझ्याकडे आले . आणि मग नीट झाले मग सहजयोगी झाले . त्यांना त्रास सुरू झाला आणि ते माझ्याकडे आले आणि म्हणाले माताजी मला प्रोस्टेट ग्लॅन्ड चा त्रास आहे . म्हंटल शक्य नाही तुम्ही गणपतीभक्त आहात आणि प्रोस्टेट ग्लॅन्ड ला गणपती सांभाळतात . पण होतो म्हणे माताजी डॉक्टर म्हणतात ऑपरेशन करा . मी म्हंटल मला तर तस काही वाटत नाही . तर आमचा प्रसाद असतो च ना त्यांना म्हंटल हे घ्या प्रसाद घ्या . ते काकू करायला लागले म्हंटल का काय झालं ? आज संकष्टी आहे म्हणून आज मला उपास आहे . म्हंटल हेच तर कारण आहे घ्या आधी प्रसाद घ्या म्हंटल . प्रसाद खाल्ला त्यांनी परत गेले पुण्याला तर डॉक्टर नसांगितलं की तुमचं प्रोस्टेट ठीक झालं आहे . म्हणजे उपसा मुळे गणपती नाराज होतात . गणपती रुसले होते . तुम्हाला आश्चर्य वाटेल ह्या देवतांना खुश करून आपण कॅसर सारखे रोग दूर करू शकतो . पण त्यांना नाराज करण्याचेच धंदे शक्तिवलेत ह्या लोकांनी . प्रत्येक देवताला कस नाराज करायचं हे शक्तिवून ठेवलं आहे . त्यांनी देव कसे प्रसन्न होणार ? आता समजा जे लोक दत्तात्रयांना मानतात . कवि साईनाथांना मानतात . त्यांचं पोट नेहमी खराब असत . का ? वचिरा करा . जे दत्तात्रय आपल्या पोटात आहेत त्यांच्या आशीर्वादाने आपलं पोट उत्तम व्हायला पाहजि . मग पोट खराब का होत ? कारण गुरवारचा उपास . गुरवारी ज्यांचा जन्म झालेला आहे आणि तो गुरूचा दविस आहे त्याचा आनंद करायचा सोडून उपास करायचा हे कोणी सांगितलं आहे . तुम्हाला करायचा तर करा उपास तसे उपाशी आहोतच आपण . तुम्हाला शोक आहे उपासाचा तर देव म्हणतो राहा उपाशी . पण ज्या दविशी त्यांचा जन्म झालेला त्याच दविशी उपास करायचा बरोबर नेमका . आणि तुम्ही बघा कुणी दत्तात्रयांचा शिष्य असेल तर त्याच पोट दुखणारच . तस शिवाचं . शिवाचं स्थान हृदयात आहे . जे सदाशिविला मानतात त्यांनी हमखास सोमवारी उपास करायचा . आणि तो उपास असा असतो की हार्टअटॅक आलाच पाहजि . मग म्हणायचं आम्ही एवढं शिवाला मानून आम्हाला हार्टअटॅक कसा आला . अहो ज्या देवाचा जो दविस आहे त्या दविशी तुम्ही उत्साह दाखवायचा आनंद दाखवायचा . परमेश्वर दुःख देण्यासाठी नाही आहे . देव सौख्य देण्यासाठी आहे . संपूर्ण जगाची तुम्ही संपत्ती वापरा सगळा आनंद उचला . तो एवढा मोठा देव हा आपला बाप आहे . एक सर्वसाधारण बाप काय वचिरा करेल माझ्या मुलाला मी काय करू न काय नको . मग तो देव आहे मग तो आपल्याला दुःख कस देईल . दुःख देण्याच्या ज्या गोष्टी आहेत त्या मथल्या लोकांनी दशाभूल करण्यासाठी सांगितल्या आहेत . म्हणून सहजयोगा मध्ये आम्ही उपासाचं करायचा नाही म्हणून आम्ही सांगितलं आहे . करायचा असेल तर आपल्या मनानी

कधीही करा पण देवा साठी करू नका . देवाच्या नावावरती उपास करायचा नाही . त्याच कशाला नाव खराब करता . अहो तुमच्या बापाला जर कळलं की तुम्ही त्याचा नावाने उपास करता आहोत तर बाप समुद्रात उडी मारेल माझा पोरगा माझ्या नावाने उपास करतो म्हणून . समजत की नाही तुम्हाला . अहो तो तुमचा तो बाप आहे दुश्मन नाही की त्याच्या साठी तुम्ही उपास करायला .

गांधीजींनी उपास केला होता इंग्रजांच्या वरिद्ध कारण ते त्यांचे दुश्मन होते . तुम्ही कशाला देवाच्या वरिद्ध काढलाय उपास . डोकं लावा . देवाने डोकं दिलेय ते गहाण ठेवायचं . ह्यांचं म्हणणं तुम्ही करा उपास आण पैसे द्या आम्हाला . हे आपल्याला समजत नाही इतकं अंगवळणी पडलय . की पैसे दिले पाहजेत . कुणाला म्हंटल माताजी पैसे घेत नाहीत तर बर पंचवीस पैसे घेतील का मग ? असं आहे . पैसे देवाला समजत नाहीत हे लक्षात ठेवा , लहिन ठेवा . ब्रम्हवाक्य . ज्ञानेश्वर झाले तुकाराम झाले त्यांनी कीर्ती पैसे घेतले तुमच्याकडून . अहो शिवाजी महाराज एवढी सगळी संपत्ती घेऊन आले तुकारामांसाठी त्यांनी सांगितलं बाबा मला काही नको घेऊन जा परत सगळं . मला याची काही गरज नाही तुम्ही राजे आहात तुम्ही सगळं ठेवा ते . आम्ही शेतकरी आहोत आम्हाला जे आहे ते पुष्कळ झालं . त्या लोकांच्या आयुष्याकडे बघायचं सोडून ह्या भामत्यांकडे कशाला बघायचं . आता हे सगळं सोडून व्यवस्थिती विश्वधर्मात यायचं . आण विश्वधर्मामध्ये सर्व धर्माचा सार आहे , मान आहे पण धर्म असायला पाहजे अधर्म नाही . अधर्म जो आहे तो टाकून दिला पाहजे . धर्म घेतला पाहजे .

दुसरं सांगते तुम्हाला त्या गोष्टीच लोकांना फार वाईट वाटत . एका गोष्टीच . की कपाळाला बुक्का लावायचा हा आपली पद्धत . आता मी तुमच्यातलीच आहे मी काही वेगळी नाही ना . मी मराठीच आहे . मी सांगते . कपाळाला बुक्का लावायला सांगतात . जथे बुक्का लावतात ते तुम्हाला आश्चर्य वाटेल हे सूर्याचे स्थान आहे . सूर्याला काळ फासायचं . मग काही हे जे बडवे आहेत ते लावतात का काळ ते लाल लावतात . तुम्हाला सांगतात काळ लावा आण स्वतः लाल लावतात . कधी तुम्ही पाहिलेत का कुणाला काळ लावताना . तुम्हाला मुरखात काढत आहेत आण तुम्ही मात्र चांगलं काळ फासून घेत आहात . आता परवा एक फोटो काढला तुम्हाला आश्चर्य वाटेल त्रिमूर्तीचा एक फोटो होता . एक साधा फोटो होता . पण दहा मनिटिंनी त्याचा फोटो काढल्यावर कपाळावर एखादा बल्ब लावतात तसा आज्ञा चक्रावर फोटो आला . तो सहजयोगी होता ज्यांनी फोटो घेतला तो . आता त्रिमूर्ती काय आहे . गणेशाची मूर्ती काय आहे , साईनाथांची मूर्ती काय आहे . ते कोण होते . ते नुसतं बाह्यातून बघायचं नसत . ते कीर्ती मोठे होते . पण त्यांच्याच वेळेला पुष्कळशे भामटे लोक हा जगात आले . आण लोकांची दशाभूल केली . एक साईनाथांचं चरित्र आहे ते वेगळंच आहे . ते समजलं पाहजे . जो माणूस परमेश्वराच्या गोष्टी करतो तोच खरा बाकी सर्व खोटे . आज पाच पैसे द्या , दहा पैसे द्या , हे करा . ते करा हे कस काय चाललं आहे . देवाचा याच्याशी काय संबंध आहे . तेव्हा समजून घेतलं पाहजे . हे सगळं भोळ्या भाबड्या लोकांना फसवून त्यांच्याकडून पैसे काढण्याचे धंदे आहेत . हे सगळं आता बंद झालं पाहजे . सोडून टाकायचं सगळं . सगळ्यांना मी सांगणार सगळा मार्ग खुला करून खर काय ते मी सांगणार . मला कुणाची भीती नाही . मला काय करतील हे लोक ? जे काही खर आहे ते च मी उघड करून सांगणार आहे . आण ते तुम्ही ऐकून घ्यावं आण समजून घ्यावं . तुमच्या बुद्धीला पटेल . पण आधी सुबुद्धी पाहजे डोक्यात ना . कळलं का ? सगळ्यांना नमस्कार .

1987-03-21, Birthday Puja

21 मार्च 1987

Birthday Puja

Mumbai (India)

Talk Language: English, Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Birthday Puja Date 21st March 1987 : Place Mumbai Puja Type Speech Language Marathi

आणभिझी सर्वांना वनिती आहे, की राष्ट्रभाषा सर्वांनी शकिलीच पाहजि. आणतिया भाषेमध्ये एक समत्व आहे. अर्थात् मराठी भाषेसारखी आध्यात्मिक भाषा आज तरी प्रचलित नाही. पण तरीसुद्धा राष्ट्रभाषा ही शकिली पाहजि. कारण आपले जे इतर बंधू आहेत, जसे तामीळचे लोक आहेत कवि बांगलादेश, बांगला भाषा बोलणारे लोक आहेत कवि इतर देशातले जे लोक आहेत, त्या लोकांचे जे काही वचिर आहेत, ते सगळे आधी हिंदी भाषेत देऊयात, इंग्लिश भाषेत जाऊ दे. कारण आपल्या संस्कृतीत आण इंग्लिश संस्कृतीत फार तफावत आहे. तेव्हा ती आधी हिंदीतच फोफावी लागते. जरी आपली मातृभाषा कोणतीही असली, तरी हिंदी भाषा ही शकिली पाहजि. मग त्यापासून तुम्ही इतर संस्कृत वगैरे सगळे शकू शकता. पण आधी हिंदी भाषा शकिली पाहजि. सगळे फारेनर्स आता हिंदी भाषा शकित आहेत आणभिला म्हणतात, 'माताजी, ह्या लोकांना तरी हिंदी येत ! मराठी लोकांना तर हिंदी येतच नाही. मग त्यांच्याशी कसं बोलायचं?' म्हणजे त्यांनी चौदा भाषा शकियच्या का? आता आपलं वशिवाचं कार्य आहे. आता राष्ट्रभाषेचे तसेच धडिवडे नघिलेले आहेत. म्हणजे त्यांनीच काढलेले आहेत. नदिन आपण तरी महाराष्ट्रात त्याला नीटपणे सजवलं पाहजि. मी राष्ट्राभिमन म्हणून म्हणत नाही. पण मला दुसरा कोणताच मार्ग दसित नाही. हिंदी भाषेशिवाय ही संस्कृती आपण जगभर कशी पसरवू शकतो? एक तर सगळ्यांना मराठी भाषा शक्या म्हणून म्हणावं लागेल. तसं काही जमायचं नाही. पण आता हिंदी भाषा तरी शकिली पाहजि. महाराष्ट्रीयन लोकांना कठीण नाहीये हिंदी भाषा शकिण! ती शकिली तर बरं होईल. तसं महाराष्ट्रात फरित असतांना मी मराठीतच बोलत असते आण अध्यात्माला फार पोषक आहे, हे सर्व जरी असलं, तरीसुद्धा समयाचाराप्रमाणे ह्या वेळेला जर सगळ्यांना हिंदी भाषा आली तर काम सहज होऊ शकतं. त्यामुळे हिंदी लोकांचं काही माहात्म्य वाढणार नाही. नाही म्हटलं तरीसुद्धा सहजयोग उत्तरेला जायला अजून नदिन मला वाटतं ५ वर्षे तरी लागतील. अजून दलिलीतच.... त्यातून उत्तर हिंदुस्थानात तर त्यातून कठीण काम दसितंय. बहिरमध्ये तर त्यातून कठीण काम दसितंय. तेव्हा भाषेचा व सहजयोगाचा काही संबंध नाहीये. तो वचिरच सोडला पाहजि, की आम्ही जर हिंदी भाषेत सगळे सुरू केलं तर हिंदी लोकांचं राज्य येईल. सहजयोगात असं राज्य येत नाही. सहजयोगात प्रेमाचं राज्य येतं. पण आपापसात बोलायला जी भाषा लागते, ती कोणती तरी एक असायला बरी आहे. आता आपल्याकडे इटालियन, अमके-तमके असे चौदा भाषिक लोक आहेत. आता त्यांना मी आपल्या चौदा भाषा शकिवायला सांगून लक्षात कोणती तरी भाषा नको का? आता सगळ्यांना मराठी भाषा फार कठीण वाटते. ही म्हणजे गंगा नाही. गंगेच्या पलीकडची भागीरथी. त्याच्याही पलीकडची अलकनंदा आहे. तिथिपर्यंत पोहोचायला कठीण काम आहे. हे सगळं कठीण आहे. आधी गंगेत तर उतरू देत, मग पुढे व्हा अलकनंदेत. अशी ही प्राचीन भाषा आहे. असे हे मराठी, प्रत्येकाला आलेच पाहजि, पण आम्ही मराठीतूनच बोलणार, असले हट्ट करायचे नाहीत. हिंदी भाषा ही शकिली पाहजि. हिंदी भाषेत.... झाली तर सर्वांना ही समजू शकते. प्रत्येकाने हिंदी भाषा शकिण्याचा प्रयत्न केला पाहजि.

1987-10-01, Public Program

1 ऑक्टोबर 1987

Public Program

Paithan (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Public Program Marathi Maheshwari Dharamshala India

आपण सर्वानी थोडी वाट पाहिली . मला कृष्ण करा मला माहिती नव्हतं आज प्रोग्रॅम आहे म्हणून . आत्ता कळलं कि इथे प्रोग्रॅम आहे म्हणून . तेव्हा येन झालय तरी सर्वानी कृष्ण करावी . सर्वप्रथम पैठण मध्ये आम्ही अलोत . आमचे पूर्वज ह्याच गावी रहात असत असे म्हणतात . ह्या गावाचं नाव पूर्वी प्रतपिठान होत . आणी देवीला फार मानत असत असा हा देश विशेष आहे . त्यातल्या त्यात इथे बरेच वर्षे देवीची आराधना वेगरे होत असे . आणी देवी बदल पुष्कळ माहिती लोकाना होती . ज्ञानेश्वरांची सुद्धा कृपा झालेली आहे . सर्वानीच ह्या जागी फार कृपा केलेली आहे . आणी पैठण हे गाव सगळ्या महाराष्ट्रात प्रसिद्ध आहे . पण मला इथे इतके दविस येता आलं नाही . इतकी इच्छा

असताना सुद्धा आणी आज आपण सर्वानी बोलावलं ही मी आपली कृपा समजते . आज जो वषिय मी आपल्या समोर मांडणार आहे तो आपण कदाचित ऐकला असेल .

हा जो कि ज्ञानेश्वरी मध्ये सहावा अध्याय जो ज्ञानेश्वरांनी वर्णिला आहे . आणीतो वाचू नये असं सांगण्यात आलं होत . आणीत्या मुळे पुष्कळांना ह्या गोष्टीची माहिती नव्हती . कि आपल्या मध्ये एक अशी सुप्तावस्थेत बसलेली अशी शक्ती आहे ज्या शक्तीने आपल्याला आत्मसाक्षात्कार मिळतो . हे वाचू नये असं का सांगितलं हे मला सांगता येणार नाही . कारण ही अत्यंत महत्वाची गोष्ट आहे . सर्व आपण पूजा पाठ परमेश्वराबद्दल श्रवण , ध्यानधारणा वेगरे सर्व करतो पण तरीसुद्धा परमेश्वर मिळत नाही . त्या शविय पुष्कळशा लोकांनी ज्यांचा देवावर विश्वास नाही मला असा प्रश्न टाकलेला आहे कि जे देव देव म्हणतात त्यांच्या तरी आयुष्यात देव आलेला दिसत नाही . त्यांच्या वागण्या मध्ये देवाची आभा सुद्धा दिसत नाही . याला कारण काय ? याला कारण असं कि अजून देवाशी संबंध झालेला नाही . त्याच्याशी योग घटीत झालेला नाही . तेव्हा तो योग घटीत झाल्या शविय त्याच्या मध्ये फक्त आपली मानसकिच कर्या होत असते . या साठी आवश्यक आहे कि आपण आधी समजून घेतलं पाहिजे कि आपल्या मध्ये ही कोणती शक्ती आहे . आणी त्या शक्तीने आपली काय काय कार्य होऊ शकतात . त्या साठी काही मोठं शिक्षण नको , युनिव्हर्सिटीची पदवी नको , कवि काही प्रयत्न करायला त्रास घ्यायला नको . अगदी सहजच ते आपल्याला मिळू शकत . कारण ही एक जिवित कर्या आपल्या मध्ये आहे . आणी ती जिवित कर्या घडून येण्या साठी कोणत्याच प्रकारचे प्रयत्न करण्याची काही गरज नाही . जस ह्या पृथ्वीवर तुम्हाला एखादा बी उगवायच असलं तर ते तुम्ही नुसतं रोपल्या बरोबर त्या मातीला ती कृष्णता आहे की ती त्याच्यातून बरोबर रोप फोडून काढते . त्या प्रमाणे ही कुंडलीनी आपल्या मध्ये जी सुप्त अवस्थे मध्ये आहे ती आपोआप जागृत होईल आणी तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार मिळेल . त्याला काहीही करावं लागत नाही . त्याला पैसे वेगरे देण्याचा काही प्रश्नच उभा रहात नाही . कारण जर तुम्ही म्हंटल कि भूमातेला मी एवढे पैसे देतो तुला आणी तू माझं रोप काढून दे . ती हसेल तिला काही समजणार आहे का . कि हा पैसा काय आहे . त्या प्रमाणे ही जी शक्ती तुमच्या मध्ये सुप्त अवस्थेत आहे ती जागृत होण्या साठी आपल्याला कोणत्याही प्रकारचा प्रयत्न कवि पैसा अशा गोष्टी कराव्या लागत नाहीत . तेव्हा जी गोष्ट आपल्याला सजलेली नाही कि परमेश्वराने आपल्याला आज मनुष्य स्तीतील पोहोचवले आहे ते कशासाठी ? त्याच्या पुढे काहीतरी व्हायला पाहिजे . समजा आम्ही एखाद यंत्र तयार केलं आणी याचा या माईकचा संबंध आम्ही मेन पॉवर शी लावला नाही तर हे चालू होणार नाही . कवि कुठलंच यंत्र चालू होणार नाही . त्या प्रमाणे आपला संबंध त्या ब्रम्हाशी जी सगळीकडे वावरत आहे , त्या परमेश्वराच्या प्रेमाशी आपला संबंध झाला नाही तो प्रयत्न आपण ह्या संसारात कशाला आलो , आपलं काय कार्य आहे आणी आपल्या काय शक्त्या आहेत ते आपण जणू शकणार नाही .

सहजयोग साधना जसा अगदी शब्द आहे तशीच सोपी आहे . सह म्हणजे तुमच्या बरोबर आणीज म्हणजे जन्मलेला . ही सहज अशी जी शक्ती आहे तुमच्या मध्ये तर्च्यामुळे तुम्हाला तुमच्या बरोबर जन्मसिद्ध हक्क प्राप्त झालेला आहे कि तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी व्हावे . आणी ब्रम्हाला जाणावे . हा तुमचा जन्मसिद्ध अधिकार आहे तो कोणीही तुमच्याकडून हसिकावून घेऊ शकत नाही . आणी तो तुम्हाला सहजच लाभतो . सहज याला दोन अर्थ आहेत एक म्हणजे सहजच असलेला आणी दुसरा म्हणजे तुमच्या बरोबर जन्मलेला हा योगाचा अधिकार तो तुम्हाला मिळाला पाहिजे .

ही कुंडलीनी साडेतीन वेटीळे घालून आपल्या त्रिकोणाकार असथी मध्ये सुप्त अवस्थेत असते . आणी ही आपली शुध्द इच्छा आहे . बाकी जेव्हाह्या इच्छा आहेत त्या अशुध्द इच्छा आहेत . कारण आपण कोणती इच्छा करतो कि समजा अशी इच्छा केली कि एक घर बांध्या . कवि अशी इच्छा केली कि आपण एक मोटर घ्यावी . ह्या इच्छा पूर्ण झाल्यावर मग दुसरं काहीतरी सुचत . माणूस तृप्त होत नाही . समाधान मिळत नाही . कारण त्या शुध्द इच्छा नव्हत्या . पण ही जी शुध्द इच्छा आहे जी कि परमेश्वराशी एकाकारिता स्थापन करणे , ज्याने आपण परमेश्वराला भेटतो , ज्यांनी आपण ब्रम्हाला जाणतो आपल्या बोटांच्या अंगरावर आपण देवाला जणू शकतो तेव्हा मग दुसरी कोणतीही इच्छा रहात नाही . म्हणजे असा अर्थ असा नाही कि माणूस नषिकर्या होतो काही कार्य करत नाही . उलट तो अत्यंत धाडसी , करारी आणी किरतबगार होतो . ह्या सर्व शक्त्या आपल्या मध्ये असून सुध्दा आपण आज पर्यंत त्या जागृत करून घेतल्या नाहीत . त्या आपण केल्या पाहिजेत . आज मी सतत जवळ जवळ सोळा वर्षे सहजयोगाच कार्य करते आहे . पण पैठणला येन मात्र सोळा वर्षा नंतर झालं आहे . आणी त्या मुळे अजून इथे नुसती सुरवात झाली आहे . तरी राहुरी वरून मंडळी इथे आलेली आहेत . ती पुष्कळ दविसा पासून सहजयोग करत आहेत आणी त्यांना सहजयोगाचे अनेक लाभ झाले आहेत तरी आपण सर्वानी सहजयोग साधून घ्यावा . आणी ही साधना साधून घ्यावी आणी त्या साधनेतून जे काय मिळायचं असेल ते मिळवून घ्यावं .

साध्य काय झालं . आज पर्यंत आम्ही इतकी सगळी कर्मकांड केली . मिळालं काय आम्हाला ? काही मिळालं नाही . तबबेती आमच्या खराब झाल्या आम्हाला काही समाधान नाही . आम्हाला जे काही सांगितलं आहे कि तुम्हाला हे मिळेल ते मिळेल ते कधी मिळणार आहे . ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं कि पिसायदान मध्ये जो जे वांचछलि ते तो लाहो . अशारतीने जे जो मागेले ते त्याला मिळणार आहे . ते कधी मिळणार . ही गोष्ट त्यांनी सांगितली ती काही खोटी सांगितली नाही . तेव्हा ती गोष्ट होण्याची वेळ आज आलेली आहे . आणी ती तुम्ही साध्य करून घ्यावी . आणी त्या साठीच आम्ही इथे आपल्याकडे आलेलो आहोत .

जर काही प्रश्न असतील तर आपण वचारावेत .

सहजयोग करण्यासाठी काही गुरु वेगरे करावे लागतात का ?

नाही काही गुरु वेगरे करावे लागत नाहीत , तुम्हीच तुमचे गुरु होऊन जाता . आईच तुमची गुरु आहे खर म्हणजे . आई पेक्षा मोठी गुरु कोण असणार . पण आईत आणी गुरुत फार अंतर असत . आईच्या डोक्यावर बसलं तरी चालत तिला कोणाच्याच गोष्टीच वावगं वाटत नाही . जे काय आहे ते ठीकच आहे . तेव्हा तुम्ही स्वतःचे गुरु होऊन घ्या . तुम्हाला स्वतःच गुरुत्व मिळून जाईल . म्हणजे सहजयोग असा आहे समजा पूर्वीच्या काळी योगसाठी लोक खूप मेहनत करून घ्यायचे . स्वच्छता करून घेणे . चक्र स्वच्छ कर . हे मेहनत कर , ती मेहनत कर . अनेक तरेचे असे धडे लोकांना दयायचे . आणी रोजचे यमनयमन आदी सगळं काही काही करत असत . पण मी असा वचार केला कि हे सगळं करायला आज वेळ कुठे आहे . ह्या धकाधकीच्या काळामध्ये आज ही वेळ आलेली आहे सगळ्यांना पार करण्याची आणी आता वेळ नाही लोकांना काही असलं हे करण्यासाठी . तर काय करावं ? आणी तेव्हा जर सामूहिक लोकांची जागृती झाली तर त्यांनी पुष्कळ लाभ होऊ शकतो . थोडावेळ जरी ती जागृती टिकली आणी लोकांना आपल्या त्या थोड्याश्या प्रकाशात जरी दिसलं कि आपलं काय चुकलं आहे , आपल्या चक्रमध्ये कोणचा दोष आहे . आम्ही कुठे आहोत ? हे जरा सुद्धा लक्षात आलं तरी ते लगेच स्वतःचे गुरु होतील आणी स्वतःला बरे करून घेतील . म्हणजे जर तुमच्या हातात एक साप असला आणी तुम्हाला कीती म्हंटल कि तुझ्या हातात साप आहे तू सोड आणी तुम्ही अंधारात उभे आहात तुम्हाला दिसत नाही आहे तर तुम्ही म्हणाल कशावरून साप आहे आम्ही दोरी धरूनच उभे आहोत . पण जेव्हा का थोडासा जरी प्रकाश आला तर तुम्हाला दिसल कि ही दोरी नसून साप आहे . आणी तुम्ही लगेच सोडणार .

तेव्हा आधी कळस मग पाया ह्या पद्धती वरती हा सहजयोग बसवलेला आहे . आधी तुम्हाला जागृती देऊन टाकायची मग स्वतःला बघत रहायच आणी स्वतःला ठीक करत

रहायच . ते कस ठीक करायचं ते आमही तुम्हाला सांगू . आणिएका महिन्यात लोक तरबेज झाले आणदुसऱ्यांना जागृती देऊ लागले . आणदुसऱ्यांचं भल करू लागले . तेव्हा एक दीप पेटवल्या नंतर दुसरा दीप पेटवला जातो . दुसरा झाल्यावर तसिरा पेटवला जातो . आणा हा अमृतानुभव आहे . हाच अमृतानुभव ज्ञानेश्वरांनी वर्णन केला आहे . तुकारामांनी वर्णन केला आहे . नामदेवांनी सांगितलं आहे कीमी बोधाची परडी भरीन म्हणून त्यांनी जोगवा गायलेला आहे . आता बोध म्हणजे काय की आपल्या बोटांच्या अंगरावर आपल्याला बोध झाला पाहजि ह्या परमेश्वराचा म्हणजे ह्या ब्रम्हाचा . तर त्याच्या बदल आपले आदी शंकराचार्य यांनी स्पष्ट सांगितलेलं आहे सलीलामसलीलाम म्हणजे थंडथंड असा हातामध्ये गर वारा येतो . याला जातपात देश काहीही लागत नाही . जर मानव आहात तर ही क्रिया सहज घटीत होते . पण मी आधीच म्हंटल आहे की महाराष्ट्र म्हणजे विशेष आहे आणत्यात हे पैठण म्हणजे पण विशेष आहे . त्यामुळे इथे सगळ्यांना हा सुगम सहज योग सर्वाना मिळेल . अशी मला पूर्ण आशा आहे .

काही प्रश्न असतील तर वचारा . प्रश्न - सर्वसामान्य माणसाची कल्पना आहे की कुंडलनी सहजासहजी जागृत करता येणार नाही . आणम्हणूनच ऋषीमुनीना खूप वेळ लागला , तपश्चर्या करावी लागली पण आपला हा सहजयोग सर्वसामान्य माणसाला कुंडलनी जागृती करून देऊ शकतो . यावर थोडा प्रकाश टाकणार का ?

उत्तर - तुमचं म्हणणं बरोबर आहे की हे कठीण काम आहे . फार कठीण काम आहे . त्या बदल काही शंकाच नाही . आणत्या साठी फार मेहनत करावी लागत असे त्या बदल पण काही शंका नाही . पण दोन गोष्टी आजच्या काळात झालेल्या आहेत पहिली म्हणजे अशी की आता तुम्ही शेतकरी आहात तर शेती मध्ये सुरवातीला एकदोन फुल यायला सुद्धा वेळ लागतो . त्याला मशागत करावी लागते आणत्या मेहनती नंतर जेव्हा बहर येतो तेव्हा मग कतितीरी फळ त्या बागेत लागतात . तसच आज झालेलं आहे . हिसगळी संतांची सेवा , ऋषीमुनीनी केलेली मेहनत ही आज फळाला यायला आज पुष्कळ लोक तयार आहेत त्या साठी . पहिली गोष्ट ही आणदुसरी गोष्ट अशी की जर आमच्या हातून हे कार्य होतं तर काहीतरी आमही असलंच पाहजि . काहीतरी गोष्ट आमच्या सुद्धा असलीच पाहजि . नाहीतरी हे कार्य कस होईल . तेव्हा दोन्ही गोष्टी अशा रीतीने बघतिल्या पाहजि की माताजीन मध्ये काहीतरी विशेष गोष्ट असलीच पाहजि . कदाचित आमच्यात प्रेम ह्या ऋषीमुनी पेक्षा जास्तच आहे तुमच्यासाठी . सर्वसामान्यांना साठी म्हणूनच हे कार्य होत असेल . कारण परमेश्वराचं प्रेम हे च ब्रम्ह आहे तर ह्या प्रेमाचीच थोडी याना वाट पडली असेल . कदाचित आईच हृदय नसेल त्याच्यात त्या वेळेला आण हे कार्य आईच्याच हातून व्हायचं असेल . म्हणूनच हे कार्य होतंय . आण कोणताही शोध जो पर्यंत सर्वसामान्यांना पर्यंत येत नाही तो पर्यंत त्याला काही अर्थ नाही . ज्ञानेश्वर जेव्हा होते त्यांना कुणी ओळखलं सुद्धा नाही . ते अनवाणी चालत असत . त्यांच्या जवळ चपला सुद्धा नव्हत्या . आज आपण त्यांच्या पालख्या काढतो त्याला काही अर्थ नाही . सगळ्यांनी इतकं सहन केलं आहे त्यांना इतका त्रास दिला . कोण अशे संत झाले नाहीत ज्यांना त्रास झाला नाही . बुद्धाला सुद्धा कती त्रास दलिला आहे . तेव्हा आता अशी वेळ आलेली आहे की तुम्हाला संत करून टाकते म्हणजे कोण कुणाला त्रास देणार नाही . अशा दृष्टीने हा सहजयोग बसवलेला आहे .

प्रश्न - सहजयोग आण अद्वैत तत्वज्ञान एकच आहे का ?

उत्तर - काहीच भेद नाही , फरक नाही . पण अद्वैत तत्वज्ञान तुमच्या समजण्यात येणार नाही . अद्वैताच्या गोष्टी ज्या सांगितल्या आहेत त्या पार झाल्याशिवीय समजणार नाहीत . गीता सुद्धा पार झाल्याशिवीय समजणार नाही तुम्हाला . काहीही समजणार नाही तुम्हाला . कारण ती दृष्टी आल्याशिवीय तुम्हाला ते समजणार नाही . सगळं एकच आहे . अद्वैत म्हणजे तुम्ही परमेश्वरबरोबर एकाकारिता साधने . यात काही फरक नाही पण डोळे आल्याशिवीय कोणता रंग आहे हे कस कळणार . म्हणून आधी डोळे आले पाहजि . ही आईची इच्छा आहे . आण श्रद्धा डोळस असायला पाहजि . असं सगळ्यांनी सांगितलं पण डोळस म्हणजे काय ? म्हणजे आत्मसाक्षात्कार झाल्यानंतर ती स्तुति आपली झाल्या नंतर मग परमेश्वराला जाणलं पाहजि .

खळांची व्यंकटी सांडो ज्ञानेश्वर म्हणतात ना तेच सत्य करायला आमही आलो आहोत . आण खळांची व्यंकटी सांडण्या साठी आपण सत्पुरुष व्हायला पाहजि ना . आपल्यातला सत्पुरुष जागृत झाल्याशिवीय खळांची व्यंकटी कशी सांडणार आहे . आता ते करून दाखवलं पाहजि .

प्रश्न - पुनरपजिननं आण पुनरपभिरणं हे थांबण्यासाठी काय करायला पाहजि . ?

सर्वप्रथम हे जाणलं पाहजि की माणसाला ह्या जन्माचा , जगाचा कंटाळा येतो . कारण तो आंधळा आहे , अज्ञानात बसलेला आहे म्हणून कंटाळा येतो ह्या जगाचा . त्याच सौन्दर्य दिसत नाही त्याला . त्याच महत्त्व दिसत नाही . म्हणून माणसाला वाटत की कसा जगू , कसा मरु . आण पिरत नकोरे बाबा हा जन्म असं होत . पण एकदा पार झाल्यावरती लोक अनेकदा जन्म घेतात . म्हणूनच कतितीरी अवतारानी जगात जन्म घेतला . आण आता हे झाल्यानंतर तुमच्या इच्छेवर आहे की तुम्ही जन्म घ्या नाहीतर घेऊ नका . पण तुम्ही घेणार . कारण अजून जगाच भल झालेलं नाही आहे .

अवघाची संसार सुखाचा करनि असं म्हणतात तेच करण्यासाठी मी आलेली आहे . जे संतांनी सांगितलं आहे ते खोट नाही ते कार्य सविधीस न्यायला पाहजि ना . अवघाची संसार सुखाचा करणारच आहे मी . ते सविध करण्यासाठीच आमही आलो आहोत . सर्व संतांना सविध करण्यासाठीच आमही आलो आहोत . आता जे लोक पार झालेले आहेत ते मला पत्र लिहिताना की आमही आनंदाच्या सागरात पोहत आहोत . सगळे प्रश्न सुटतात . परमेश्वर हा सर्व समर्थ आहे . त्याच्यावर तुम्ही विश्वास ठेवा अथवा नका ठेऊ त्याची प्रवृत्ती घेऊन बघावी . आधी त्याच्या साम्राज्यात आलं पाहजि ना . तुम्ही कोणाच्या साम्राज्यात बसलेला आहात ? तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात बसल्यावर तो तुमच्याकडे लक्ष देणार नाही , बघणार नाही असं कस होईल . त्यांनी जी जी भविष्यवाणी केली ती सगळी सविध करायची आहे . पण आमही म्हणू ते ऐकायला पाहजि . काही काही गोष्टी आपल्यामध्ये धर्मभोळेपणा मुळे आलेल्या आहेत . आण आपण चुका केलेल्या आहेत . जे चुकलेले आहे ते नीट करावं लागेल . आमही इतक्या दविसापसून हेच करत आलो म्हणून तेच करत रहायच नाही . त्यातकाहीतरी चुकलेले आहे . त्यामुळे आमही जे सांगितलं ते ऐकलं पाहजि . त्यात आमचं देणघेण काही लागत नाही . मी आधीच सांगितलं याला काही पैसे लागत नाहीत का काही नाही . पण जे आई सांगते ते ऐकायला पाहजि . कारण आपल्या भल्यासाठी आणहिता साठी ती बोलते आहे . मग ते करायला काय हरकत आहे . कबुल आहे ना . ? पुष्कळ चुकीच्या मार्गावरती आपल्याला घातले आहे . आण ते चुकीचे मार्ग चुकलेले आहेत . धर्मभोळे लोकांनी ते मान्य केले आण त्यात सगळे व्हावत गेले . आता एक लहानशी गोष्ट आपल्या सगळ्यांच्या डोक्यावरती एक काळ लागलेलं आहे आण काळा ठपिका लावलेला आहे . हे चुकीचं आहे . काय आहे की हे सूर्याचे स्थान आहे . त्याच्यावर काळ लावल , आता तुम्ही म्हणाल की काळ लावायला सांगितलं कुणी आमहाला . तर पंढरपूरला जाताना आपण काळ लावतो . पण तिथिले ब्राम्हण लावतात का ? वचिर करा नुसता . ते ब्राम्हण लोक लावतात का कपाळाला ? कोणीतरी लावत का ? मग आपण का लावायचं . सांगितलं म्हणून लावायचं हे चुकीचं आहे . सहावा अध्याय वाचायचा नाही म्हणून सांगितला म्हणून वाचायचाच नाही हे चुकीचं आहे . का वाचायचा नाही हो ? का वचिरून बघायचा नाही ? आमहाला अधिकार आहे . नाहीतर लिहिला कशाला त्यांनी . जर वाचायचा नव्हता तर सांगितलं कशाला त्यांनी . आण सांगितलं त्यांनी आमही उघडे नागडे सगळे केले ते सत्य सगळे हे सांगितलेलं आहे . ते सांगितल्यावर वाचायचा का नाही . अशा रीतीने आपल्याला पुष्कळशा गोष्टी आपल्याला मना केलेल्या आहेत की हे करायचं नाही . आता च मी मोटारीत सांगत होते की ज्या दविशी कोणच्याही देवाचा आपल्या इथे जन्म झाला त्या दविशी उपास करायचा नाही . कारण सुतक होत ते . आपल्या कडे मुलगा जन्माला आला तर त्या दविशी आपण उपास करू का ? नाही करणार . मग ज्या दविशी तुमच्या कडे गणपती जन्माला आला त्या संकष्टीच्या दविशी उपास का करता ? वचिर केला पाहजि . तुम्ही उपास करा आण पैसे मला द्या हि पद्धत असल्या मुळे सगळे लोक उपास करतात आण पैसे तकिडे भरत असतात . आई तुमच्या हिता साठी बसलेली आहे इथे . असलं काही भलतं सलत उपटसुम्भ पैसे तुमच्याकडून काढणार असेल तर ते मला चालणार नाही . आण तुम्ही द्यायचे पण नाही . नंतर काही काही सुरु करतात . नंतर सप्ताह सुरु केला . हे करा ते करा सगळं ठीक आहे . सगळ्यांनी भेटलं पाहजि , बोललं पाहजि . पण देवाच्या नावावरती सप्ताह सुरु करायचा आण देवाच्या नावावरती एखाद्या कुणाला तरी पैसे द्यायचे हे चुकीचे आहे . आता आणखीन तुम्हाला एक गोष्ट सांगते तुम्हाला फार आश्चर्य वाटेल आपण नेहमी म्हणतो सत्यनारायणाची पूजा . अहो नारायण स्वतः सत्य आहेत . साक्षात जो सत्य आहे त्याला आणखीन सत्य करायला चालले . खनजि तो खोटा आहे की काय ? जर एखादा माणूस खोटा असला तर त्याला आपण म्हणू की हा सत्य आहे पण तो साक्षात सत्यनारायण आहे . समजा माझं नाव आता नरिमला आहे तुम्ही म्हणाल सत्यनरिमला बाई . म्हणजे असत्य कोण ? तेव्हा नारायणाची पूजा करणे हे बरोबर आहे पण सत्य नारायची पूजा मला समजत नाही . याचा काही अर्थ मला लागत नाही . तो ही तुम्ही कधी वचिरत नाही . मी ही तुमच्या कडूनच आहे , तुमच्या तरफेच आहे , तुमच्या साठीच आहे . आण जे आहे तुमच्या हिताचं तेच तुम्हाला सांगणार आहे . मला काही मत नकोत कवि काही नको . फक्त तुमचं कल्याण पाहजि . आण ते कल्याण मिळवण्यासाठी ज्या गोष्टी तुमच्या समोर आहेत त्या भ्रामक आहेत . ज्या तुम्ही आज पर्यंत करत आला आहेत त्या चुकीच्या आहेत त्या सोडून द्यायच्या . आता एक साधी गोष्ट आहे की काशीचे गंडे येतात ते गळ्यात बांधतो आपण . आता हे सगळे गंडे येतात ते सगळे ते मंतरून पाठवतात . ते मंतरलेले म्हणजे वाईट दृष्टीने मंतरलेले असतात . आण ते गळ्यात घातलं की त्यांनी वाईटच होत , नुकसान च होत . आण हे लोक एक

पैशाचा तो गंडा एल रुपयाला कवि दोन रुपयाला वकितात . आण पैसे काढतात . त्या काशीच्या गंड्यांमध्ये काहीच नाही कारण ते स्वतःच काही नाही . ज्या लोकांनी गंडे बनवले त्यांचं जाऊन आयुष्य बघा . कांती बायकांना मारून टाकलं आहे आण त्यांचे दागिने हरिवून घेतले आहेत . ह्या लोकांना पासून कशाला गंडे घ्यायचे आपण . कबीर दासांनी सांगितलं आहे 'कर का मनका छाडी दे मनका मनका कर दे' . बाह्यतलं सगळं सोडून दे आतलं मळिवून घे . बाह्यतलं मळिवून काही उपयोगाचं नाही . मग उपटसुम्भ तुमच्या डोक्यावर बसतात . आज काय आहे त्याचे पैसे द्या , शनी महाराजांचे पैसे द्या , अमक्या महाराजांचे पैसे द्या . नुसते पैसे द्या . अहो देवाला पैसे कसले समजणार आहेत . पैशाची अक्कल नाही आहे देवाला . पैसा हा माणसाने बनवलेला आहे . दुसरं असं कि मंडळी आमच्या पायावर येतात , दर्शन पाहंजि पण आल्यावरती अहो माताजी पैसे घेत नाहीत . बर मग . मग पाच नाहीतर दहा पैसे घ्या . माताजींना समजत का ते पैसे काय आहेत ते . ह्या ज्या भ्रामक कल्पना आहेत आपल्या कि पैसे देऊन आपण देवाला खुश करू शकतो तस काही नाही आहे . फार तर देवाला फुल वहावीत . याच्या पलीकडे काही नको देवाला . पुष्कळ झालं . तेही त्याच्याच बागेतील आहेत ना . तो द्यायला बसलेला आहे तर आपण काय देणार आण तो काय घेणार ? पण आपलं मन वाटत ना कि त्याला फुल वहावीत . आपल्या मनात येतंय परमेश्वराने आपल्याला सगळं दलि आहे चल बाबा तुला फुल दली . तर असा अगदी सहज गत्या तो समजेल असा हा सहजयोग आहे . तो प्रत्येकाला मळिू शकतो पण आपण सहज असलं पाहंजि . असहज नको . पुष्कळ लोकांना वाटत कि आम्ही आता मारुतीची आराधना करतो . करा , काही हरकत नाही . मारुतीची केली फार चांगलं आहे पण स्वतः मारुती होऊ नका . सगळ्यांना मारायचं झोडपायच , रागराग करायचा आण मिहण आम्ही मारुतीची आराधना करतो . मग तो मारुती धरून झोडपायचा एक दविस . तेव्हा आहे जे सत्य ते आतून आलं पाहंजि बाहेरून येत नाही . जस एखाद्या झाडाला कीड लागली तर आपण त्याला आतून औषध देतो .. आतून औषध दलि म्हणजे बाहेर त्याचा गुण येतो . तसाच हा सगळा आतला उपचार आहे . आतून उपचार झाला पाहंजि . बाह्यतला नाही . बाह्यतलं काहीही करायचं नाही . आतूनच सगळं मळिणार आहे . तुझं आहे तुझं पाशी सांगितलेलं आहे . तेव्हाडंच पाहंजि . तेच मळिवलं पाहंजि . तेव्हा जराशी नवीन गोष्ट आहे हि , कलाटणी आहे . तेव्हा मी काही बुवाजीन सारखी कीर्तन करायला कवि तुम्हाला काही गोष्टी सांगायला आलेली नाही . जे सत्य आहे ते सांगायला आलेली आहे . तेव्हा सत्यावरती उभ राहायला पाहंजि . जे आपल्याला माहिती आहे ते आपण सत्यावरती जाणलं पाहंजि . त्यासाठी तुमच्या हातातून चैतन्याच्या लहरी वहायला पाहंजित . चैतन्याच्या लहरीनी तुम्ही जाणून जाल कि हे आहे काय . माताजी काय बोलतात हे ब्रम्ह म्हणजे काय . ?

प्रश्न - कलियुगामध्ये भूत आहेत का ? आण ती सत्री पुरुषांमध्ये कशी सापडतात ?

सहजयोगात भूत नाहीत पण जगामध्ये आहेत . त्या बदल शक्ती नाही . जगामध्ये जे मेलेलं आहे ते आहे . आण ते आपल्याला झपाटतात . हि गोष्ट खरी आहे . त्यांनी वेडेपण येत त्रास होतो लोकांच्या अंगात येत . पुष्कळदा लोक म्हणतात कि हि देवी अली . देवी बीवी काही येत नाही . हि सगळी भूत आहेत . देवी येन हि अगदी साफ चूक गोष्ट आहे . पण देवी यायला कुणाच्या अंगामध्ये देवीला काय वेड लागलाय ? . ते आमच्या मुंबईला तर मोलकरणी च्या अंगामध्ये पण देव्या येतात . आण देव्या येऊन घोड्याचे नंबर सांगतात . देवीला काही दुसरं काम आहे कि नाही . सहजयोगामध्ये हे मान्य केलं आहे कि भूत आहेत आण ती काढता येतात . अनेक विकार आहेत त्या प्रमाणे भुतांचा हि विकार असतो . जसा कॅसर चा रोग आहे तशीच भूत सुद्धा आहेत . म्हणजे याचा अर्थ असा नाही कि भूतांचं अधिपत्य आहे . भूत आपण काढून टाकू शकतो . भूत नघिन जाऊ शकतात . आण आपण स्वच्छ होऊ शकतो . पण एक तऱ्हेचा तो सुद्धा एक रोग आहे . हे जाणलं पाहंजि आण ते तुम्हाला दसिल . आण घरात एकदा का भूत अली कलिक्स्मी घरातून नघिन जाणार . सर्व तऱ्हेचे त्रास होणार . तेव्हा ते सोडलंच पाहंजि . कॅसर चा रोग सुद्धा त्यांनीच होतो .

प्रश्न - माणसाने सगुण भक्ती करून नरिगुणात जावं कि नरिगुणातच आधी उतरलं पाहंजि . ?

प्रश्न असा आहे कि सुरवातीला जेव्हा सगुणाच्या गोष्टी केल्या आण देवदेवता आहेत गणपती आहे , सगळ्या देवता आहेत . तुमचे जे कुलस्वामिनी आहेत ते आहेत . त्या बदल काही शक्ती नाही . पण त्याच्या बदल बोलल्या बरोबर लोकांनी तो छंद घेतला आण त्यातलं मर्म ओळखलं नाही . कारण ही जी चक्र आहेत त्या चक्रांवर ह्या देवता बसलेल्या आहेत . त्या देवता बघून त्यांनी त्या देवतांचं वर्णन सांगितलं कवि जे स्वयंभू आहेत त्याच्या मागे लागले . पण त्यांनी लाभलं काही नाही . तर त्यांनी सांगितलं कि जर तुम्ही फुलाच्या गोष्टी केल्या तर काही फायदा नाही मधाच्या गोष्टी केल्या तरच मध मळिू शकतो . मधाच्या गोष्टी केल्या पाहंजित . मग नरिकाचाच्या , नरिगुणाच्या गोष्टी सुरु केल्या . नरिगुणाच्या गोष्टी करून सुद्धा तसच झालं . कि जेव्हा तुम्ही मधाच्या गोष्टी केल्या तरी त्या गोष्टी गोष्टीच राहिल्या . बोलाचाच भात बोलाचीच कढी . आता तिसरी गोष्ट म्हणजे वशिष सांगावची म्हणजे नामदेवांची . नामदेव गौरा कुंभाराला भेटायला गेले तेव्हा त्यांनी उदगार असे काढले कि "नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी . "नरिगुणाची भेट घ्यायला मी आलो होतो पण सगुण माझ्यासमोर उभं आहे . म्हणजे केव्हाही मोठी गोष्ट आहे आण समज केव्हाही मोठा आहे . पण होत काय सहजयोगामध्ये . हाताशी पहिल्यांदा लागत काय तर हे ब्रम्ह . त्याचा बोध होतो आपल्या हाताच्या बोटांच्या अग्रावर . आण त्या ब्रम्हानी आपण जाणतो खरं काय आण खोट काय ते . हे स्पंदन आहे आत्म्याचं आण ते जेव्हा आपल्या हातात येत , कारण आत्मा हे केवल आहे . याला पर्याय नाही . तेव्हा होत काय कि जेव्हा तुम्ही या चैतन्याला जाणता तेव्हा तुम्ही ह्या चैतन्या वरूनच जाणता कि हे बरोबर आहे कि चूक आहे . आता मी म्हंटल कि समजा गणपती स्वयंभू आहे या ठिकाणाचा . पण खरंच आहे कि नाही हे कशावरून जाणणार तुम्ही ? , कुणी सांगितलं म्हणून मानायचं का ? असं होत नाही . ते जाणण्यासाठी ती जी जाणीव आहे ती जाणीव यायला पाहंजि . ती जाणीव पहिल्यांदा तुमच्या बोटांवर येते म्हणून नरिगुण पहिल्यांदा पाहंजि . नरिगुणात तुम्ही जाणता सगळं . आता तुम्ही प्रश्न वचारा कि शरी माताजी आमची हि कुलस्वामिनी खरी आहे कि खोटी आहे . एकदम तुम्हाला चैतन्याने कळेल कि खर काय आहे ते . सगळ्या कुलस्वामिनी खऱ्या आहेत पण त्यांच्यातून चैतन्य येत हे आपल्याला कळायला पाहंजि . आता उदाहरण अर्थ आम्ही गेलो होतो मुसलवादी म्हणून एक गाव आहे . त्या ठिकाणी असं सांगण्यात आलं तथि एक बांध बांधला . तो बांध एके ठिकाणी जाऊन असा गोल बांधण्यात आला . कारण त्या ठिकाणी काही बांधण्यात आलं कि ते पडायचं .

तर तथिल्या कलेक्टर न सांगितलं कि या ठिकाणी काहीतरी गडबड आहे तथिल्या इंजिनिअर ने सांगितलं कि इथे काही बांधता येत नाही . तर तथि एक फकीर आला आण त्याने सांगितलं कि इथे जागृत स्थान आहे आण इथे काही बांधता येणार नाही . असा गोल बांध बांधा तुम्ही . आता तुम्ही कधी पहिला आहे का असा गोल बांध बांधलेला . पण त्या ठिकाणी आहे . तर आम्ही बघायला गेलो तर ते साक्षात स्थान आहे आण तिथून चैतन्य येत होत . हे सगळे आले मग तथि सांगितलं कि देऊळ बांधून टाका . आण ते बांधायला खूप सारे पैसे दलि . आण सांगितलं कि इथे देऊळ बांधा हे चैतन्याचे स्थान आहे . पण तथि मुसलवादीचे लोक भजन बीजन म्हणायचे पण त्यांना इतके दविस ते जाणवलं नाही . तसाच तथि अजून एक गाव आहे मयिाकी टाकळी म्हणून त्या गावी जातानाच मी म्हंटल कि या गावात कुनीतरी मोठे होऊन गेले आहेत . हो म्हणे इथे फार मोठे फकीर झाले . त्यांचं नाव मयिा होत . आता तो मुसलमान असो कवि हद्दी असो एकदा तो देवाशी एकाकारिता झाला कि मग सगळं धर्मातीत होऊन जात . आण मी बसलेले असताना माझ्या डोक्यावर त्याने झोत च्या झोत लाईट चे टाकले . मला वाटलं कि मला दसितंय लोकांना काय दसिणार पण फोटो मध्ये आलं सगळं . तेव्हा हे कस झालं ? त्या फोटोनी ते लाईट धरले . आता मला तर त्या माणसाची माहिती नव्हती काही . पण गेल्या बरोबर एकदम चैतन्याच्या झोत चे झोत आल्याबरोबर वाटलं कि इथे कोणीतरी असणारच बहुतेक . मग हि सगळी मंडळी गेली त्याच्या दर्शनाला . म्हणजे खरं काय कवि खोट काय कवि देव काय आहे हे जाणण्यासाठी म्हणून बोध हा झाला पाहंजि . आण बोध म्हणजे तुमच्या बोटांवरती परमेश्वर हा जाणला गेला पाहंजि . म्हणून आधी नरिगुण जाणलं पाहंजि . मग नरिगुण जाणल्यावरच तुम्हाला कळेल कि सगुणामध्ये खरा सगुण कोण आण खोटा सगुण ते . आता समजा मी येऊन आपल्या समोर उभी राहिलं आण मी काहीही म्हंटल मी चांगली आहे , सत्य आहे कवि अजून काही म्हंटल तर कशावरून ओळखणार तुम्ही . ओळखायला सुध्दा त्याला पण डोळस पणा पाहंजि . तो डोळस पणा नाही मग काय करणार . पण जर का तुम्ही पार असले तर आम्हाला एकदम ओळखणार तुम्ही . जस गौरा कुंभाराला नामदेवांनी ओळखल . तो नरिगुण तुम्ही सगुणात बघणार आण ओळखणार ह्या कोण . पण तस सांगून उपयोगाचं नाही कारण अजून मानवाला त्या स्तीतीला पोचायला पाहंजि . तथि तो केवल मात्र सत्य जाणतो दुसरं असत्य तो मानत नाही . आता म्हणे आम्ही याच्या बरोबर जेवत नाही त्याच्या बरोबर जेवत नाही . म्हंटल का ? का जेवत नाही ? साक्षात देव जरी बसला असला तरी आम्ही त्याच्या बरोबर जेवत नाही . म्हणजे काय ? काहीतरी चुकलेलं दसितंय . पण जर राक्षस असेल तर त्याच्या बरोबर जेवायला बसतील . तुम्ही ओळखलं का ओळखायला अजून डोळे पाहंजित . म्हणून नरिगुण आण सगुणाचा जो काही खेळ आहे तो सगळा संपून जातो . नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी . एका शब्दात तोडून सांगितलं त्यांनी . पण ते नामदेव च ओळखू शकत होते गौरा कुंभाराला . त्याला नामदेव पाहोजेत ना ओळखायला . आण तुम्ही सगळ्यांनी नामदेवा न सारखे व्हावं हीच माझी इच्छा आहे . तर सगुण आण नरिगुण सगळं संपून जात . कळलं का ? हा प्रश्न तेव्हा उभा राहतो जेव्हा आपण अज्ञानात असतो . सांगून काय आण नरिगुण काय एखादा पंखा आहे आण त्यातून हवा पण येत असते तर पंखा हि आहे आण हिवा हि आहे . दोन्ही गोष्टी आहेत . फक्त डोळे पाहंजित कळायला . सुंदर प्रश्न होता . बर वाटलं . म्हणजे देव त्यांच्या वचारात तरी आहे हे बघून बर वाटलं . आण हा वारसा आहे आपला जाणलं पाहंजि . आज महाराष्ट्राच्या चरणावर संबंध जग येऊ शकत हि सतिती आहे तुमची . हे पूर्वीच सुकृत आहे कि तुम्ही ह्या भूमीवर जन्माला आलात . अजून तुम्हाला त्याची जाणीव नाही आहे . तेव्हा आपण थोडासा आता आत्मसाक्षात्कार घेऊया . फार सोपं आहे .

फक्त सगळ्यांनी टोप्या काढून घ्या . कारण ब्रम्हर्धर भेदायच असत आण आई समोर टोप्या घालायची काही गरज नाही . त्यामुळे आई समोर वागतो तस अगदी सहज

वागायचं . मांडी घालून बसलात तर बर आहे जमनीवर बसलात तर त्या हुन बर आहे . चैतन्य म्हणजे हळूहळू झुळूक अशी हातात येते . दोन्ही हात माझ्याकडे करून अशे बसा . आता डावा हात माझ्याकडे आणु उजवा हात जमनीवर असा ठेवा . गळ्यात जर काळे दोरे असतील तर ते काढून ठेवा . मी आधीच सांगितलं आहे की काळ्या दोऱ्यांचा त्रास होईल . वशिधदीवर थांबेल कुंडलनी . आता गणपतीला नमस्कार करून ह्या भूमातेला जी क महाराष्ट्राची वशिष भूमी आहे त्या भूमीवर आपण हात ठेवत आहोत . आता उजवा हात माझ्याकडे आणु डावाहात असा आकाशाकडे करायचा . आता परत डावाहात माझ्याकडे आणु उजवाहात जमनीवर ठेवायचा . आता डावाहात म्हणजे आपली इच्छाशक्ती आहे . आणु म्हणून तुम्ही ही इच्छाशक्ती माझ्याकडे केली आणु त्याच्यातलं जे काही वैगुण्य असेल ते संबंध पृथ्वीतत्वात जाईल . कारण ही जडशक्ती आहे . ही शक्ती महाकालीची शक्ती आहे . आता परत उजवा हात माझ्याकडे आणु डावाहात असा आकाशाकडे . आता डावाहात माझ्याकडे आणु उजवा हात जमनीवर . आता उजव्या हाताने तुमच्या डोक्यावर टाळूवर तथि हात ठेऊन बघा थंडथंड येतंय का ते . आता उजवा हात माझ्याकडे करा आणु डाव्याहाताने बघा थंडथंड येतंय का . मान थोडी वाकवून घ्या . आता दोन्ही हात असे डोक्यावर आकाशाकडे धरायचे आणु असं म्हणायचं कश्री माताजी ही ब्रह्मशक्ती आहे का . हीच परमेश्वराची प्रेमशक्ती आहे का . असा प्रश्न वचारायचा .

आता हात खाली करून बघा काहो हातातून थंडथंड येतंय का . कदाचित लक्षात येणार नाही पण माझ्याकडे बघताना नरिवचार व्हायला होईल . आणु हातात असं वाटेल काहीतरी सरकल्यासारखं . लक्ष घाला हळूहळू काहीतरी बाहेर पडतंय हातातून असं वाटेल . आणु नरिवचिरिता येईल ही पहिली पायरी . त्याच्यानंतर नरिवकिलपता स्थापन करण्यासाठी इथे सेटर आहे आमचं पैठणला तथि लोकांनी भेटावं . कस करायचं ते साधून घ्यावं . फार सोपं काम आहे . टाळूवर थोडं दाबून गोल फरिवा तरी बर वाटेल . आता कति लोकांच्या हातातून आणु डोक्यातून गार आल त्यांनी हात वर करायचे . सगळं पैठणच पार झाल्या सारखं दसितंय . ज्या लोकांच्या नाही आलं ते तुम्हाला हे लोक पार करून देतील . डोळे मट्टून आरामात बसा . जनम जनम कपिंजी पायो हरी मे सभी गवायो असं म्हंटल आहे . आणखीन कबीर दासांनी असं म्हंटल आहे जब मस्त हुए तो क्या बोले .

सगळ्यांना माझा नमस्कार .

1987-12-01, Talk

1 डिसेंबर 1987

Talk to Sahaja Yogis

(India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Reviewed

(1987-12-01_Unknown_Talk_Marathi_India_DP-Op...)

आपण लोकांनी आमची स्तुती केली आणि सर्व देवतांचे आणि देवांचे हृदय आवडून घेतलेले दसितं आणि सगळे अगदी पूर्ण आनंदात आले आहेत. परमेश्वराचं कार्य आमही सुरू केलेलं आहे आणि शुद्ध कार्य आहे. आपल्याला माहति आहे की, पूर्ण हृदयांनी ह्या लोकांनी आपल्याला हे अनुदान केलेलं आहे, कारण आपण आमची स्तुती केली. ही स्तुती खेडोपाडी पोहोचवली पाहजि. लोकांना कळलं पाहजि, संदेश दिला पाहजि की कल्याणाचे मार्ग आता उघडे झाले आहेत. जे काही आजपर्यंत लोकांनी खोटे गोष्टी पसरवून देवाला बदनाम करून ठेवलं आहे. ती आज अशी वेळ आली आहे की आपण परमेश्वराला सद्धि करू शकतो. परमेश्वराला सद्धि करण्याची ही फार मोठी वेळ आलेली आहे. मोहमद साहेबांनी सुद्धा सांगितलेलं आहे, की ज्या वेळेला पुनरूत्थानाचावे दविस येतील, त्याला त्यांनी कयामा म्हटलंय... त्यावेळेला तुमचे हात बोलतील, जसं आपल्या सहजयोगामध्ये आपल्या हातावरती कळतं कोणची चक्र धरली आहेत. तुमचे हात बोलतील आणि तुमचे पाय बोलतील आणि तुमच्या वरिद्ध साक्ष देतील की तुमच्यात काय चुका आहेत असे स्पष्ट त्यांनी म्हटलेलं आहे. प्रत्येकांनी सहजयोगासाठी पुष्कळ कार्य केलेलं आहे. मच्छदिरनाथ पासून सर्वांनी. ते एकच आहेत. ते एकच जीव आहेत. त्यांनी अनेकदा जन्म घेतलेले आहेत. तेव्हा मोहमदसाब असोत कवि दत्तात्रेय असोत कवि मच्छदिरनाथजी असोत हे सगळे एकच जीव आहेत आणि त्यांनी दुसऱ्याही देशामध्ये जन्म घेतलेला आहे. ह्याची प्रचिती आपल्याला येईल की मी हे जे म्हणते ते खरं आहे आणि त्यांनी अनेकदा जन्म घेऊन जगामध्ये धर्म स्थापना केली. पण शुद्ध आचरण ठेवून सुद्धा पूर्णत्व येत नाही. आत्मानुभावाश्रयि पूर्णत्व येत नाही म्हणून आत्मानुभव हा गांठला पाहजि. शुद्धाचरण तरी का? असा प्रश्न जर केला तर त्याला म्हणायचं आत्मानुभावासाठी आणि आत्मानुभव कां तर आत्मानुभावाश्रयि पूर्णत्व येत नाही आणि आज ज्या दशेत आपण आहोत त्याला आपण मानवी दशा म्हणू. ह्याच्या पलीकडची जी दशा आहे ती आपल्याला जर प्राप्त करायची असली तर आत्मानुभव पाहजि, आणि अनेक लोकांना हे होण्यासारखं आहे. आजचा सहजयोग हा सामुदायिक आहे. तेव्हा तुम्ही जर आपल्या घरी बसून म्हणाल की आमही भजन करतो, आमही माताजीची आरती उतरवतो कवि आमही फोटोला आमही नमस्कार करतो त्यांनी होणार नाही. सामूहिकितं.... सामूहिकितेमध्ये सहज योग केला पाहजि. तो जर समष्टीत होईल तरच तो वेष्टीत उतरू शकतो असा हा सहज योग आहे.

दुसरा आधी कळस मग पाया अशा पद्धतीने आमही सहजयोग बसवला आणि आपल्या मध्ये थोडासा प्रकाश दिला. त्या प्रकाशात आपण स्वतःच बघू लागले वैगुण्य. मी काही म्हटलं नाही की असं करू नका, तसं करू नका. हळूहळू सर्व वैगुण्य आपोआप नष्ट होत गेलं आणि ह्या लोकांची तर ही कमाल आहे की एका रात्रीत सर्व व्यसन ह्यांची सुटलीत, एका रात्रीत. हे मोठे लोक आहेत, मोठे जीव आहेत असंच म्हटलं पाहजि. मोठे पंडि आहे आणि आपल्या महाराष्ट्रात सुद्धा अनेक अशे पंडि आहेत. तेव्हा त्यांना जागृत करा, त्याची त्यांना कल्पना करून द्या असा आमचा पूर्ण आशीर्वाद आहे आपल्याला आणि ह्या सर्वांच्या तर्फे प्रेमाचाच सगळ्यांना नरिप आहे आणि अत्यंत प्रेमाने ह्यांनी तुमचं ऐकून घेतलं आणि तुमच्या प्रेमाच्या भाषेला ह्यांनी बरोबर साथ दिली आहे आणि आपण सर्वच एक आहोत, एकाच आईची मुलं आहोत. आपण सगळ्या वशिंवात एकच धर्मात आहोत असं समजून आपल्याला धन्य मानलं पाहजि की जसं नामदेवांनी म्हटलं आहे की पूर्वजन्म आमही बहु पुण्य केले. ते सगळं पुण्य मला आता दसून राहिलंय सगळ्यांचं आणि त्या पुण्यामुळे हे सगळं प्राप्त झालेलं आहे. आता फुल नाही फुलाची पाकळी म्हणून जे काय ह्यांना देता आलं ते त्यांनी दिलेलं आहे ते आपण स्वीकारावं.

दुसरं असं की आमच्यातर्फे हे आपण जर इथे आलांत तर मी आपल्याला देईन म्हणजे हे आमही ते एक गाव होतं. त्याला.... मयिं की टाकळी म्हणून एक गाव होतं. त्या गावी जाऊन आमही लेकचर देत होती. त्या वेळेला सात वेळेला माझ्यावरती हा प्रकाशाचे झोत आले आणि त्या सातही.... त्याचं चतिर एका बाईच्या हातून सहज त्याच्यात आलं तर परवा कॅमेरा मध्ये माझे आठ हात अष्टलक्ष्मीचे आले. तर अशा तरतरेही फोटोमध्ये अनेक गोष्टी दसितायत आणि ह्या लोकांच्या वरती असं दसिलं जसं की काय फुलासारखे अशे प्रकाश ह्यांच्यातून नघितांना दसिले. तेव्हा हे सगळे प्रकार होतय आणि आपले कॅमेरा जो आहे तो हे धरतोय त्यामुळे हे साक्षांत होतंय. इतकंच नव्हे पण आकाशात माझे फोटो आलेत. आकाशामध्ये यांनी एक ढग पाहिला. तो ढग असा त्यांना वाटलं की गणपती सारखा दसितोय. त्यांनी फोटो घेतल्यानंतर त्याच्यात ना असे तार नघिले आणि ते जाऊन माझे अशे दोन फोटो आकाशात आले. ते सुद्धा फोटो ह्यांनी घेतलेले आहेत. अशे आज कालच्या कॅमेरामध्ये ह्याचा दृष्टांत होतो आहे कारण ह्याच्याश्रयि नास्तिकांचं डोकं ठिकाण होणार नाही. पण तरी ते म्हणतील तुम्ही कांही खोटं नाटं केलंय. ज्याला नाही मानायचं त्याच्यासमोर काय? म्हणून आपण एवढे लक्षात ठेवलं पाहजि की आता पुष्कळ तरहेनी आपल्याला सद्धि होतय. आजच उदाहरण मी सांगते मी महालक्ष्मीच्या देवळाजवळ ह्यांच्यासाठी सगळ्यांसाठी चांदी वकित घेत होते लग्नासाठी. त्यावेळेला जेव्हा मी परत यायला लागले...मी पाय उच.... माझा एक पाय आंतमध्ये मोटारीत गेला दुसरा पाय उचलेना. म्हटलं होतंय काय माझ्या पायाला? असा काय जड झाला? कुणी धरून ठेवलं? पृथ्वीनं मला का धरून ठेवलंय? परत मी उतरून बाहेर आले. आल्यावर बघते तं घंटा चालू होती आणि आरती चालली होती. महालक्ष्मीनीच पाय धरले की कुठे चाललीस तू म्हणून? त्याच्यानंतर घंटा संपली, आरती संपल्याबरोबर एकदम पाय सोडला आणि मी वर येऊन बसले. अशातरहेनी अनेक चमत्कार आणि सहजयोगात तुम्हाला इतके चमत्कार दसितले पण ते अशे कांही हरि देणं वगैरे अशा प्रकारचे चमत्कार नाहीत पण पदोपदी तुम्हाला वाटे की परमेश्वर तुम्हाला बघतोय. मुलांना त्यांच्यामध्ये सुबुद्धी येणार. आमच्या सहजयोगातली मुलं नेहमी क्लासमध्ये फरसट येतात. सगळे स्कॉलरशिप मिळवतात. मोठ्या मोठ्या ह्यांच्यावरती गेलेत. सर्वसाधारण एक कोळी मुलगा सुद्धा, एक साधारण कोळी मुलगा सुद्धा आज ग्रॅज्युएट झालेला आहे आर्ट्समध्ये आणि त्याला स्कॉलरशिप मिळाली. म्हणजे फार ह्याचे चमत्कार होतात. हे पण काहीच नाही आहे. हे नुसती प्रलोभने आहेत. खरं म्हणजे काय आहे की पूर्णत्वाला उतरणं आणि परमेश्वराच्या आनंदात.... आनंदाच्या डोही.... आनंदाच्या डोही आनंद तरंग तशातली स्थिती आहे आणि त्याच्यात येऊन सगळ्यांनी आनंदात राहावं, मजेत राहावं, सगळ्यांनी सुखी व्हावं हीच एक आईची इच्छा आहे. इतकच की आमची सगळ्या शक्त्या तुम्ही घ्या, त्या सगळ्या वापरून घ्या आणि त्याच्यावरती तुम्ही सगळी, संबंध तत्व ते जाणून घ्या. इतकच नव्हे पण त्याच्यावरती सगळी मस्टरी घ्या असाच आमचा सगळ्यांना आशीर्वाद आहे.

असो...

श्रीमाताजी: थसि इज अ महामाया फोटोग्राफ? (This is a Mahamaya Photograph)? कुठली आहे ती पूजा?

सहजयोगी: सहस्रार

श्रीमाताजी: आता ऑस्ट्रेलिया मध्ये आमची पूजा झाली होती. सहस्रारच्या दविशी तर त्याचे हे फोटो आहेत. ते सगळ्यांना आपण घ्या. त्याच्यात चैतन्य आहे. त्याच्यासमोर बसून कसं ध्यान करायचं वगैरे ते समजून घ्या... आपड्या..(समजलं नाही.. अस्पष्ट) आणि हे बॅजेस आहेत. हे बॅजेस मध्ये तोच फोटो आहे ज्याच्यामध्ये पहिल्यांदा करिण माझ्या डोक्यावर येऊ लागलेत.....दोघंही या...

1987-12-09, Public Program

9 डिसेंबर 1987

Public Program

Aurangabad (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

आता आपल्याला सांगायचं म्हणजे हि पुण्यभूमी औरंगाबाद, हि फार मोठी पुण्यभूमी आहे असं मला वाटतं. मोठमोठाले संत इथे झाले. हजारो वर्षांपासून लोकांनी इथे मेहनत केली. आणि तुम्हाला एवढं पुण्यदान दिले आहे. त्या पुण्याच्या दमावर आपण इथे बसलात, सदाचरण केलात, धर्मांनी वागलात पण अजून पूर्णत्वाला आला नाहीत. म्हणून आत्मानुभव घेतलात. आत्मानुभव घेतल्यानंतर जे आपल्यातले दोष आहेत ते फक्त आले पाहजित. नाहीतर तुम्हाला प्रकाश मिळालेला नाही. आता परदेशी लोकांचे जे आहेत ते त्यांचे दोष वेगळे आहेत. आणि हिंदुस्थानी लोकांचे दोष वेगळे आहेत. आणि ते इतके ठळकपणाने आता मला दिसतात की कधी कधी असं वाटतं की स्पष्ट पणाने सांगितलेलं बरं. खरं म्हणजे भारतीय लोकांना माझं घर माझी मुलगी माझा नातू हे फार आहे. आणि त्या घराच्या गुरफाट्यात एवढे जास्त आहेत की त्याच्या बाहेर त्यांना नघिता येत नाही. आम्ही इथून चारपाच मुलांना लग्न करून, नोकऱ्या लावून ऑस्ट्रेलियाला पाठवलं, तिथे जाऊन अजून त्यांना मोठ्या नोकऱ्या मिळाल्या तिथे जाऊन त्यांनी आपलं घर लगेच स्थापन केलं. घरा शिवाय हिंदुस्थानी माणूस राहूच शकत नाही. आश्चर्यात सगळी व्यवस्था असताना सुद्धा आपलं वेगळं घर केलं. त्यांच्या बायका कंटाळल्या कारण वेगळं घर करायचं म्हणजे सगळी काम स्वतः करावी लागायची. तिथे मोलकरणी नसतात आणि काही नसतात. त्यांना बाळंत व्हायचं तरी स्वतः सगळं करावं लागतं. गरोदर असल्या तरी स्वतः काम करायची. नवऱ्यानी बाहेर गमज्या मारायच्या. मोटारी फिरवायच्या, टेलिव्हिजन घ्यायचा. मग सगळीकडे फरियचं. आणि मग फरिण घरी आल्यावर बायकांवर ओरडायचं तू स्वयंपाक ठीक केला नाहीस, हे केलं नाहीस, ते केलं नाहीस म्हणून. त्या बायका कंटाळल्या. हे कसले नवरे म्हणे. तिथे आश्चर्यात सर्व काम करता येत नाही, बाहेरची स्वच्छता करता येत नाही फक्त माझं घर असलं पाहजि व्यवस्थित आणि आपलं बाहेर फरियचं. आणि ते सगळ्यांचं आहे आपलं इथे. इथल्या सगळ्या पुरुषांना काही हात कशाला लावता येत नाही, काही काम करता येत नाही. सगळे पांढरपेशी इथून तिथून. आमच्या कडे आम्ही एक माळी ठेवलेत माळी आहेत बरका ते. आणि आस्ट्रेलिया वरून तिथे ते un चे ते अग्रीकल्चरचे एडव्हायजर आहेत ते इथे आले. ते आपले हातात फावडा घेऊन कुदळ घेऊन मेहनत करतात हे आपले कमरेवर हात ठेऊन उभे आहेत पायात रबराचे बूट घालून. म्हंटलं पायात रबराचे बूट का घातलेत तर म्हणे मला चखिला ने त्रास होतो. असं का म्हंटलं. मग आता तुम्ही कुठे तरी जाऊन राजेसाहेब व्हा. हे आपल्या मध्ये फार जास्त आहे. आणि बायकांचा एक वषिय असा झाला आहे की त्यांना कळतं की पुरुषांना घर व्यवस्थित करून दिले आणि चेमचमीत जेवण करून दिले की ते आपल्या हातात असतात. मग त्या आज हे करायचं उद्या नवऱ्याला ते करायचं. जेवणात हे द्यायचं, हे आवडत ते आवडत. मग त्यांना जर कारली आवडतात तर भांडून कारली बाजारातून आणायची. ती तयार करून द्यायची, नवऱ्याची सगळी सेवा करायची. नवऱ्याच्या पाठी पाठी लागायचं. त्यांनी नवरे खराब होतात. आणि घर

म्हणजे काहीतरी वशिष जे आपण केलेलं आहे त्याच्या पलीकडे काही एक लक्ष जात नाही.

जे माझं माझं आहे ते इतकं संकुचित संकुचित होता होता आपण त्याच्यात नष्ट होता. हे आपल्यातलं एक जायला पाहजि तुम्ही जर सहजयोगी, योगजिन झालात तर जथि बसाल तिथे तुमचं घर. जथि जाल तिथे तुमचं घर. कुटुंब एवढं लहानसं की काही वचिरायला नको. ते लहानपण मोठं कस होणार. आणि त्यामुळे जेव्हा काही पूर्व जन्मातील कमावलेलं पुण्य आहे त्यामुळे अशा योगभूमीत, भारतभूमीत जन्माला आलात. त्याचा सर्व नाश होतो. ते मोठपण यायला पाहजि. ते मोठपण येत नाही. आणि पुरुषांच्या मध्ये तर फार कमी असं ह्या लोकांचं म्हणणं आहे. आता सगळ्यांनी लहून पाठवलं आहे की आम्हाला भारतातल्या बायका फार आवडतात पण पुरुष नको. कारण सगळे आळशी आहेत. ते दसित आपल्याला घराच्या बाहेर घाण पडलेली असेल तर आपण त्याच्यावर तुडवून वर जाऊ पण घर मातर बायका स्वच्छ ठेवतात. बर बायका हुशार आहेत. घर ठीक ठेवलं पाहजि म्हणजे नवरा घरात रहातो. त्याला घरात ठेवणेच कठीण कारण तो सारखा बाहेर राहतो. घरातून पळतच असतो. तेव्हा आपल्यातली जी चूक आहे ती हि आहे. की आपल्यामध्ये सामूहिकतेचा मुळीच अंश नाही. सामूहिकतेत कस राहायचं, सगळ्यात मळिून मसिळून कस राहायचं, सगळ्यान बरोबर आपुलकीने कस राहायचं तो वचिर नाही. आता आम्ही दिलेलीला मोठ्या मुश्किलीने एक आश्चर्य काढला. तिथे एक माणूस राहायला तयार नाही. नवरा बायकोला दादापुता करून मुंबई वरून पाठवलं तर दोन दिवसात परत. माझं घर ही भावना ती आधी तोडायला पाहजि. सगळं जग माझं घर आहे असं ज्या दिवशी म्हणाल तेव्हाच म्हंटलं पाहजि की तुमचं थोर मन झालेलं आहे. मन इतकं संकुचित आहे मग सहजयोगात वाढ कशी होणार. जरी सहजयोगी झाले जरी ध्यान करतात सगळं काही चांगलं आहे. पूर्वपुण्याई आहे. पण जेसे थे. त्याच्या पुढे काही होत नाही. त्याला कारण मी शोधून काढलं अत्यंत घुटमळण आहे घरातल्या घरात. जर तिथल्या तिथे च फरियला लागले तर पुढे कसे जाणार. सामूहिकतेत उतरता येत नाही. सगळं स्वतःला धरून करायचं, स्वतःची प्रतष्ठा वाढवायची. स्वतःच घर, स्वतःची बायको स्वतःच घर स्वतःच अमुक स्वतःच तमुक हे सगळं. जे पर्यंत तुम्ही त्याच्यातून बाहेर निघत नाही आणि नुसती गाढव मेहनत. सगळं जर परमेश्वर करतो तर तुम्ही कशाला गाढव होता. जेव्हा तुम्ही म्हणाल की मी सर्व काही करतो तर तुम्ही गाढव झाले. जस खरसित गाढवावर बसले होते. आणि ते गाढव त्यांना घेऊन चालला होता. त्या गाढवाला असं वाटलं की सगळे जण माझ्या गळ्यात हार घालतात. म्हणजे मीच खरसित झालो. तर तो खरसिताला जरा त्रास देऊ लागले तर त्यांनी गाढव सोडला आणि दुसरीकडे निघून गेले. तर तकिडून ज्याचं ते गाढव होत तो परीट आला आणि दोनचार हाणले त्या गाढवाला. त्याचा लक्षात आलं की मी गाढवच आहे. तर जो खरसित होता तो खरसितच आहे. तसा जो योगजिन आहे तो योगजिनच आहे तो काही गाढव नाही आहे. नसती गाढव मेहनत करायची आपल्या बायकोला खुश करायचं, याला खुश करायचं, त्याला खुश करायचं. काहीही गरज नाही. सामूहिकतेत उतरलं पाहजि आणि त्यात उतरण्यासाठी पहिल्यांदा ह्या सर्व लहान लहान गोष्टी सोडल्या पाहजित. आणि कपडं माणसाला सगळं कपडं दसित. मोठं काही दसित नाही. सगळं काही जे कपडं आहे, चुकीचं आहे ते पहिल्यांदा धरत म्हणून आपलं मन आधी थोर केलं पाहजि. पाहिलं माझं घर हा शब्द काढला पाहजि. माझा शब्द हा खोटा आहे. माझ्याला काय अर्थ आहे. ते जस काल म्हंटलं कबिरी च की जस एक ठगवा आला आणि मिला लुटून घेऊन गेला. म्हणजे कोण मृत्यू. ज्या वेळेला मृत्यू येतो त्यावेळेला सगळं सुटत सगळे माझे बड्डे सुटून जातात. पण हा मृत्यू आपला झालेला आहे कारण आता आपण सहजयोगी झालेलो आहोत. जे आपण अंड रूपाने होतो ते आता पक्षी रूपाने झालो आहोत. तेव्हा ते मागच सगळं काही सुटलं आहे. तेव्हा आता आपण पंख पसरून भरायला मारायच्या आहेत. ते सोडून अजूनही त्याच पंखात आपण फसलेलं आहोत. तेव्हा काय म्हणावं. त्या चखिलात आपण रतून बसलेलो आहोत. या पुढे प्रत्येकाने आपलं मन थोर केलं पाहजि. मोठेपण आणलं पाहजि. आणि ते मोठे पण आणण म्हणजे सगळ्या मध्ये रममाण झालं पाहजि. इतकी मंडळी इथे येतात. तुम्ही त्यांच्याशी बोलत नाही भेटत नाही. कुणाशी ओळख पाळख करत नाही. ते बरोबर नाही. हि मंडळी आलीत तुम्ही कोण काय. त्यांच्या सेवेला आहात हे कबूल. पण त्यांच्याशी ओळख झाली पाहजि. मैत्री झाली पाहजि. कारण ते तुमचे भाऊ आहेत. आणि तुम्हाला कुणी भाऊ नाहीत, बहीण नाहीत. हे तुमचे नातलग, हे तुमचे सगेसोयरे होती असं ज्ञानेश्वरांनी म्हंटलेलं आहे. हे तुमचे सगेसोयरे आहेत बाकी सगळे जे कोण आहेत ते सगेसोयरे नाहीत. त्यांची आणि तुमची बरोबरीचं नाही. बोलतात एक करतात एक. आम्ही आमच्या घराण्याचं सांगू शकतो. की असं आहे काही लोक आहेत ते आहेत नाहीत ते मला नाहीत. ते पारखे आहेत. तेव्हा जे लोक सहजयोगात नाहीत ते आपले नातलग नाहीत असं धरून चालायचं. त्यात तुम्हाला आश्चर्य वाटेल पुष्कळशा गोष्टी सुटून जातील. म्हणजे आता मराठा आहे तर मराठ्यांनी मराठ्यांशीच लग्न करायचं मग त्या बायकोला झाडपलं तरी चालेल तो सहजयोगी नसला तरी चालेल. कसाही वागला तरी चालेल पण मराठ्याने मराठ्यांशीच लग्न केलं पाहजि. कशाला ? मग जर त्या मुलीला उद्या त्रास झाला तर तुमचे मराठे उभे रहाणार आहेत का ? सहजयोगी मात्र उभे राहतील. सहजयोग्यानी सहजयोग्याशीच लग्न केलं पाहजि. आणि मग त्याचे त्रास सुटू झाले की माताजी मी असं लग्न केलं त्या मुळे असे त्रास झाले. हा जो जाती द्वेष आहे आणि हा जो आपल्या आपल्या धर्मा बदल जो द्वेष आहे कवि जो परजाती बदल कवि परदेशा बदल जो द्वेष आहे तो लग्न करूनच जाईल दुसरं मला काही इलाज दसित नाही. म्हणजे डोळ्यांनी बघून कळत. आता परवाच एका मराठ्यांच्या मुलीच लग्न आम्ही ऑस्ट्रेलिया ला केलं. त्यांच्या घरातील लोकांनी नुसतं आकांडतांडव आणि भांडण केलं होत. आणि म्हणे की आम्ही जाऊन पोलिसात देऊ. म्हंटलं जा. काय करायचं ते करा. ती आता तरुण झालेली आहे आणि तिला सर्व अधिकार आहेत. तेव्हा त्यांनी केलं पण त्यांचं काही चाललं नाही. आता ती मुलगी इतकी शहाणी आहे आणि इतकं सुंदर लग्न झालं तीच आणि नवऱ्याला फार मोठा पगार वैरे. आता दसित त्यांना सगळं. आता सगळे नघिले आस्ट्रेलियाला गाठोडी बांधून. लग्नाच्या वेळेला एवढा मूर्खपणा केला. तसच आम्ही ब्राम्हणालाच देऊ. आणि ब्राम्हणांनी उद्या काढली घरातून तर काय करणार तुम्ही. मग माझ्याकडे यायचं माताजी तुम्ही आता करा काहीतरी बुवा आमच्या जावयावर. काय करणार ? तुम्ही काढलात ना आता शोधून जावई. ब्राम्हण शोधला ना मग आता त्याच्या गळ्यातच बसा.

या प्रमाणे अनेक आपण मोठमोठ्याला गोष्टी आपण आंधळेपणाने घालवतो. आणि हे अनेक प्रश्न आज आपल्या समोर एवढ्या साठीच उभे राहिले कारण आपण आपलं हृदय मोठं केलं नाही. आपण योगजिन आहोत. आतून आपण सन्यस्त झालो आहोत. बाहेरून जरी सन्यास नाही घेतला तरी. आणि आपण सन्यस्त झालो आहोत ह्या गर्वा मध्ये तुम्ही राहिल पाहजि. आणि त्याचाच आनंद मानून घेतला पाहजि. नाहीतर तुमची प्रगती होणारच नाही. कधीच प्रगती होणार नाही. काही जरी केलं तरी तुमची प्रगती होणार नाही जो पर्यंत तुम्ही जो पर्यंत तुम्ही अशा चुकीच्या समजुती आपल्यामध्ये पुष्कळ आहेत आणि त्या गेल्या पाहजित. त्या

गेल्या शविय आपण खरोखर योगजिन आहात कुणी म्हणून घेणार नाही . तेव्हा कुणीही अशा भलत्या सलत्या जुया गोष्टी आपल्या मध्ये आहेत त्या ठेवल्या नाही पाहजित . तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की मी जे सांगते त्याच्या आधी इथे ह्या महाराष्ट्रात जेव्हादे मोठमोठाले संतसाधु झाले , फार मोठमोठाले संतसाधु झाले त्यांनी हेच सांगितले की जातपात हे धर्मअंधता इतकी वाईट आहे . आणवाट्टेल तो दगड घ्यायचा त्याच्यावर शेंदूर फासायचा . त्याच्यावर नृसहि सरस्वती म्हणतात की त्याच्यावर जाऊन थुकायचं . असं काही दसिलं तर त्याच्यावर जाऊन थुकायचं . याच्यावर त्यांनी इतक्यांदा शस्त्र उगारलं . पण एकटेच होते बघिरे . ज्ञानेश्वरांनी सुद्धा कती छळ सहन केला , कारण ते संन्यासाचे पुत्र म्हणून कती त्यांना त्रास दिला . अहो ते कुणाचेही पुत्र असले तरी ते सर्व ब्राम्हणां पेक्षा उच्च होते ते . अशा प्रकारे आपल्या देशामध्ये अनेक गोष्टी झाल्या आहेत . तेव्हा त्या इतहि सापासून आपण शकिले पाहजि आण आता आपण योगजिन झालो आहोत तेव्हा आपणच अशा रीतीने वागलं पाहजि की आपल्या मूलभूत तत्वावर आपण उभे आहोत . आपण आपलं मळिलेलं आहे तेव्हा आता आम्ही हे काहीही नाही आम्ही फक्त योगजिन आहोत . आण योग्याला हे सगळं काही शोभत नाही . अशा रीतीने ह्या सर्व तुमच्या काही आजपर्यंत च्या समजुती आहेत कवि धारणा आहेत ती सोडून परमेश्वराला आपल्या हृदयात स्थान दलि पाहजि . ह्या सर्व गोष्टी सोडून देऊन त्याचा हट्ट सोडून दलि पाहजि . चोखामेळा सुद्धा संत होते आण तसेच आपले रामदास स्वामी सुद्धा संत होते पण रामदास स्वामीचे शिष्य आण चोखामेळांचे शिष्य यांच्यात अत्यंत भांडण झाली . ही आश्चर्याची गोष्ट आहे . दोन्ही संत असताना त्यांच्यात भांडण कशाला पाहजि . पण असणारच कारण दरीष्टी नाही ना तेव्हा तेव्हादुया पुरत दसित . आण म्हणून सगळ्यांना माझं असं सांगणं आहे की आता ह्या जाती पाती तुन आण ह्या मूर्खपणातून निघालं च पाहजि . ते मुसलमानांमध्ये , ख्रिश्चन मध्ये सगळ्यांमध्ये एकसारखं आहे . पण एवढे धर्म करून सुद्धा मला तुम्ही एक सांगा कोणच्याही धर्मातून माणूस हे पाप करू शकत आंही असं दसिलंय का कुठे . ? सगळ्या पापाला तयार . कोणी म्हण्टल तो मुसलमान असेल , ख्रिश्चन असेल , हिंदू असेना का तो कोणच्याही पापाला मी करणार नाही असा म्हणणारा मी पहिला नाही . पण योगजिन पाप करू शकत नाहीत . जर केलं तर हातातून चैतन्य जाणार . संत लोकांनी कधी पाप केली नाहीत . त्यांना काही सांगावं लागलं नाही . आपोआपच ते अशे झाले . तशेच आपण सर्वानी व्हावं आण नेहमीच हे जे अढळ पद आहे ते मळिवावं असा हा मुक्ती दवाराचा सहजयोग आहे त्यात तुम्ही आला तेव्हा स्वतःला फार वशिष समजलं पाहजि . स्वतःचा फार आदर केला पाहजि . आण त्या आदरा मध्ये आपली वाढ करून घेतली पाहजि . खरोखर म्हणजे सहजयोगामध्ये कोणाचाही त्याग करावा लागत नाही . जर तुम्ही बुद्धीचा त्याग केला तर त्याला आम्ही काही करू शकत नाही . पण यांच्यात काही त्यागमूर्ती वैगेरे लोक नको आहेत . उलट यांच्यात लाभच लाभ आहेत . प्रत्येकाला लाभ होतो पण ती एक भुरळ आहे त्या भुरलीत पडलं नाही पाहजि . अनेक लाभ होतात लक्ष्मीचा लाभ होईल . तुम्हाला प्रकृतीचा लाभ होईल . पण ती एक भुरळ आहे . त्याच्या पलीकडे आत्मा आहे तो मळिवाला पाहजि . आण त्यात रममाण झालं पाहजि . हे मी आज स्पष्टपणाने आपल्याला सांगत आहे . आण सगळ्यांनी सर्व ह्या धर्माच्या अंधश्रद्धेच्या गोष्टी आहेत त्या सोडल्या पाहजित . तसच नास्तिकांनी सुद्धा जरासं डोकं उघडून बघतिलं पाहजि . कपिरमेश्वर आहे कवि नाही . उगीचच परमेश्वर नाही असं ठासून सांगायला त्यांना काहीही अधिकार नाही . ते कोण होतात असं म्हणणारे . आण जर असे ते म्हणतात तर त्यांचं अगदी चुकीचं आहे . कारण त्यांनी अजून पहिलंच नाही की परमेश्वर आहे की नाही ते . तेव्हा वशिध्द स्वरूप असायला पाहजि . स्वतःच स्वरूप अगदी नरिमल करून घ्यायचं . आण त्या स्वरूपा मध्ये देवाला आपण आकलन केलं पाहजि . त्या शविय हे आकलन होणार नाही . ते तादात्म्य येणार नाही . आण काहीही लाभ होणार नाही . उगीचच जशा आपण पंढरीच्या वार्या करतो तशा इथे वार्या करू नयेत . काही तरी मळिवावं अशी सर्वाना वनिती आहे माझी . अत्यंत कळकळीची वनिती आहे . आण मी हेच बघते की महाराष्ट्रात इतकी मेहनत करून सुद्धा सहजयोग का रुजत नाही . कारण फक्त माझी पूजा करून काही होणार नाही . काय उपयोगाचं आहे . तुम्ही सगळ्या देवळात करतच आलात की . आण इथे नुसती पूजा करून काही उपयोगाचं नाही . एक नशिचय आण निरिधार करायला पाहजि की आम्ही सगळी हिथोतांड बाजूला सारून माताजीची पूजा करू . स्वतःला स्वच्छ करून आज आम्ही माताजीची पूजा करतो आहे . तेव्हा काहीतरी फायदा होईल . नाहीतर मलाच त्रास होतो आहे ह्या सर्व पूजेचा . हा अधिकार फार मोठा आहे . तो आम्ही जरी तुम्हाला दलि तरी त्याची लायकी तुम्ही मळिवायला पाहजि .

सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद आहे . अनंत आशीर्वाद आहे . कृपा करून आपल्याकडे लक्ष द्या . आपलं महत्त्व जाणा . आपलं मोठेपण जाणा . आज कोणच्या कार्याला तुम्ही लागले आहेत , हे वशिवाचं एव्हडं मोठं कार्य करांतीच कार्य आम्ही काढलेलं आहे त्यात तुम्ही उभे आहात . आण त्या साठी तुम्हाला सज्ज असायला पाहजि स्वतःची मजबुती तयार पाहजि . आज पहिला दविस आहे . म्हणून मी वशिष नकिपून सांगते कृपा करून व्यवस्था जी करायची आहे ती तुम्ही करत आहात पण ते आम्ही करत नाहीत माताजी करत आहेत अशा वचिाराने केली आण त्या नंतर आम्ही जे करत आहोत त्याच्या मध्ये फक्त परमेश्वरी कार्य होउदे ही मनामध्ये जर इच्छा ठेवली तर सर्व काही व्यवस्थित होईल . सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद .

1987-12-13, Welcome Talk at India Tour

13 डिसेंबर 1987

Devi Puja

Alibag (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

आता सगळ्यांना मी हे सांगत होते काँफे फार मोठी क्रांती घडत आहे . आणत्या बदल लंडनला मी एक फार मोठे लेकचर दिलेलं आहे . ती क्रांती हळूहळू गुप्त रीतीने घडत होती . पण आज ती तुमच्या मध्यात येऊन उभी आहे . ती तुमच्या मध्यात येऊन उभी आहे आणत्या तुम्ही त्याचे प्रतिनिधी आहात . कुणी जर हद्दि झाला तर तो भगवे झेडे घेऊन भांडायला नघितो . कुणी जर बौद्ध झाला तर म्हणजे आपण म्हणतो कजियांनी प्रकाश प्राप्त केला तो बुध्द . पण जो आपल्याला बुध्द म्हणवतो तो दुसरेच झेडे घेऊन नघितो . पण जो सहजयोगी आहे तो मात्र कोणतेच झेडे घेऊन नघित नाही . त्याच स्वतःकडे लक्ष असत . आता आपल्या भारता मध्ये पाहिलं लक्ष म्हणजे माझी बायको ठीक नाही . मग माझ्या मुलाला नोकरी नाही . मग माझा नवरा असा . त्याच्यातुनच नघिणं कठीण . आणत्यातुन नघिल्या नंतर मग आपले डोळे जराशे एकडेतकिडे पहायला सुरवात केल्या नंतर त्या डोळ्यांना दसित आज पर्यंत आम्ही जे काही करत आलेलो होतो ते कति कषुद्र दरीष्टीने केलेलं आहे . कति कोती दरीष्टी आहे . आमचं लक्ष कुठे असत ? इतक्या कोत्या दरीष्टीने आम्ही सहजयोगी कसे होणार ? अही ज्याला सर्व जगावरती छाया पसरवायची आहे , आणत्यांना सर्व जगाला आनंद द्यायचा आहे . ते असे टिमिटिमिणारे दवि काय कामाचे . जसे समुद्रावर मोठे मोठे लाईट हाँस असतात तसे तुम्ही झाल्या शविय आमचा सहजयोग तरी काय कामाचा . पण त्यात सुध्दा इतकी कषुद्रता आहे आणत्या कषुद्रता बघून कधीकधी मला फार आश्चर्य वाटत .

मी आज यांना जस सांगितलं तस तुम्हाला सांगते कलिगना साठी मुलींना म्हण्टल मुलांना म्हण्टल मला मराठीच मुलगी पाहजि , मराठाच मुलगा पाहजि . हो का . आणत्या मग तो ठा ठा करेल तेव्हा काय करायचं . तेव्हा मग माताजी हे असं झालं आणत्यास झालं म्हणून परत दुसरं रडगाणं . मग आमचं असं आहे माताजी आम्हाला उपास नाही सोडता येत . मग मरा उपाशी . मला कशाला सांगता . मी म्हणते चांगलं जेव्हा व्यवस्थिती , आरामात राहा . तर मला हे सांगायचं नाही आम्हाला उपास आहे म्हणायचं . म्हणजे काय उपास म्हणजे काय , काय साप आहे का वचि आहे का अंगावर चढलाय आणत्या उतरतच नाही तो . अशा तऱ्हेच्या नाना प्रकारच्या कषुद्र अत्यंत संकुचित प्रवृत्ती मुळेच आज सहजयोगात सुध्दा आपल्या देशातलं लोक प्रगती करू शकत नाहीत . म्हणजे हे लोक म्हणतात तुम्ही संत साधू आहात , तुम्ही फार भोळे आहात . असं त्याचं मत आहे . असतील पण आहात पण माझी काही दुमत नाही . पण सहजयोगात नुसता भोळेपणा असून चालत नाही . पहिल्यांदा सुबुद्धी पाहजि आणत्या समजलं पाहजि काँ आज आपण कोणच्या धारेवर उभे आहोत . ह्या कषुद्र कल्पना आम्हाला लग्न करायचं असलं तर आम्ही आमच्याच जातीत करू . तसे आम्ही सहजयोगी आहोत . सहजयोगी चालेल , चालेल म्हणजे हा शब्द आपल्याकडे जास्त आहे . चालेल म्हणजे तुम्ही कुठले राजेसाहेब प्रत्येक गोष्टीत चालेल म्हणायला . पण हे चालेल हा शब्द सहजयोगातून गेला पाहजि . चालेल म्हणजे काय , ठीक आहे कवि नाही असं म्हणायच्या ऐवजी चालेल . म्हणजे सगळे शवाजी महाराजच कनिई . ह्या गोष्टी कडे आपण लक्ष दलि पाहजि काँ आज आपण सहजयोगात आलो ते फक्त स्वारथा साठी म्हणून नाही . तर स्वतः आम्ही काय मळिलं त्या साठी आलो . माताजींनी आम्हाला जे काय दलि आहे ते आम्ही दुसऱ्यांना दोन्ही हात भरून दलि पाहजि . आणत्या लोकांना याचा आनंद दलि पाहजि . याच सौख्य दलि पाहजि . ते प्रेम दलि पाहजि . पण अशा संकुचित दरीष्टीच्या लोकांना सहजयोग कसा साधणार आणत्या मग माताजी माझ्या पाठीत दुखतंय , माझ्या हातात दुखतंय , दुखणारच . परवा आमच्या नोकरीत असं झालं , तथि गेलो तर तस झालं , होणारच . तुम्ही आईच्या छत्रछायेत बसण्याच्या लायकीचे आहात का ? हा वचिर केला पाहजि . ह्या कषुद्र कल्पना आणत्या संकुचित दरीष्टी सोडून मी म्हणते कति तुम्हाला रणांगणावर उतरायचं असलं तर तुम्ही माझी घरात माझी भाजी पोळी झाली कनि नाही हा जर वचिर करत बसलात तर कस दसिल . तेव्हा आपलं व्यक्तीत्वच वाढवलं पाहजि . आणत्या असं म्हणटलंय मन करा थोर . आपण ह्या धर्माचे त्या धर्माचे कोणत्याही धर्माचे नाही आहोत . धर्म आमचा आहे पण आम्ही कोणत्याही धर्माचे नाही आहोत . आम्ही योगजिन आहोत आम्हाला काय धर्म , आम्ही धर्मातीत आहोत . हे थोटां घेऊन जे धर्म चाललेले आहेत ते संपवण्याचे दविस आता येउंदेत . तुमच्या मुलांना तरी त्याच सौभाग्य लाभुंदेत . अनेक तऱ्हेच्या ज्या आपल्या कषुद्र कल्पना आहेत त्या काढून टाकायच्या . जो पर्यंत त्या सर्व कषुद्र कल्पना आपण सोडून टाकणार नाही तोपर्यंत जस पतंगाला तुम्ही जर एखादा दगड लावला तर तो उडू शकत नाही तसच तुमचं उड्डाण होऊ शकत नाही . आमच्या काढून जेव्हा झालं तेव्हा आम्ही केलं आहे . ह्या संबंध अशा परिस्थितीत सहजयोग उभारला . आणत्या आपल्याला सगळ्यांना परमेश्वराच्या साम्राज्यात आम्ही आणलं आहे . पण तथि बसण्याची लायकी पाहजि . वचिर स्वातंत्र्य पाहजि . कुळांनी दिलेले वचिर म्हणजे मी ह्या कुळात जन्मले म्हणून मी काहीतरी शहनीकुळी मराठा झालो कवि मी ब्राम्हण झालो असे आपल्या वरती सगळे आरोप करून , पताके लावून फरिण्याची सहजयोग्यांना लाज वाटली पाहजि . आम्ही सहजयोगी आहोत , आम्ही स्वतंत्र आहोत . आम्ही स्व च्या तंत्रावर चालणारा आहे . तुम्ही आम्हाला काहीही सांगितलं तरी आम्ही ते ऐकणार नाही . आम्ही स्व च्या तंत्रावर उभे आहोत . आमचं स्व च तंत्र चालू झालं आहे आणत्या तुम्ही आम्हाला काहीही शकिल नका . ह्या सर्व नात्यागोत्यातून नघिन आणत्या ह्या सर्व चखिलातून नघिन जो पर्यंत तुम्ही कमळा सारखे वर येणार नाही तो पर्यंत तुमचा काहीही उपयोग मला नाही आणत्या तुम्हाला नाही .

आता जर आम्ही एखादी अशी मोहीम काढली पुण्याला , चलो सावरकर पुतळा . आणत्या काय करायचं जाऊन तथि . तर हजारो लोक नघितील . वैमनस्य जर शकियायचं असलं तर हजारो लोक हजारो बायका नघितील . धावत पळत सुटतील . कारण वैमनस्य आहे ना . पण प्रेमाच्या दरबारात जर म्हण्टल काँ सगळं सोडून आणत्या अलंकृत व्हा तर त्याला तयारी नाही . ते सगळं गचाळ अंगावर घालूनच बसायचं आम्ही अमके आम्ही तमके . ह्या परिस्थितीला तोंड देऊन आज आपण सहजयोगात उभे आहोत . डळमळीत नसल पाहजि . भरभककम असायला पाहजि . इतकच नव्हे पण असे लोक आज उभे केले पाहजि काँ हजारो आपण महात्मा गांधी उभे केले , हजारो आपण लेनिन उभे केले आणत्या हजारो आपण अब्राहीम लिंकिन सारखी माणस उभी केली आहेत असं लोकांनी म्हण्टल पाहजि . तुमच्यात आणत्या त्यांच्यात काहीच फरक नाही आहे . नाक , तोंड , हात पाय तेच असतात . फक्त आत्म्याचा प्रकाश कुठवर पोहोचला आहे ते बघायला पाहजि . आणत्या आपण संत झालो आहोत . आम्ही संत आहोत आम्ही संतांना , हाँ सगळी म्हणजे व्यर्थ आहेत . हे आमच्या साठी कलंक आहेत . हे आम्ही मोडून काढणार तोडून काढणार . जातीपाती आम्ही सर्व काही विसरणार असा नशिचय जो पर्यंत तुम्ही करत नाही तो पर्यंत सहजयोगात तुम्हाला काहीही लाभ होणार नाही . आणत्या आमच्या साठी सुध्दा तो एक त्रासच आहे . विशाल झालं पाहजि . समुद्र कोणत्याही कनिार्यावर गेला तर कुणी असं म्हणत नाही काँ आमचा अलंबिगचा समुद्र आहे . कवि मुंबई समुद्र आहे . समुद्र हा समुद्र हा समुद्र आहे , संत हा संत आहे . संतांची जी अनेक लक्षण आहेत त्यातलं मुख्य लक्षण म्हणजे हे आहे काँ अशा कृत्रिम लहान लहान सीमांच्या पलीकडे त्यांची दरीष्टी असते . नतिंत प्रेममाण्य . तेव्हा सहजयोग्यांना एक आव्हान म्हणून म्हणाला आज संबंध जगाचा , काँ बघतो कति तुम्ही काय करून दाखवता . तुम्ही कोणते दवि पाहजि आहोत ते आम्ही बघणार आहोत . आम्ही अमुक आम्ही तमुक , तें तमुक . तुम्ही कोण बघ्या . मग आम्ही काय करायचं नुसता हा बुध्दवि भ्रम तो काढून टाकला पाहजि . कुंडलनीच्या दमावर तुम्ही काढू शकता . आज माझा जयजयकार करता आदशिकृती म्हणून कबूल आहे . ते कबूल करतो आहेत बुवा . पण फायदा काय ? जर आमच्या जयजयकारात हे सर्व वशिंव हे आमच्या आईच्या पायाखाली आहे . आणत्या तनिच केलेलं हे वशिंव आहे आणत्या वशिवातले आम्ही वशिष सहजयोगी आहोत असा जर वचिर ठेवला तर स्वतःची कल्पनाच बदलून जाईल . आणत्या स्वतःबदल जयाजया चुकीच्या कल्पना आहेत त्या नघिन जाऊन आपापसामध्ये प्रेम इतकच नव्हे तर एक प्रचंड शक्ती सगळ्या मध्ये वावरत आहे याची जाणीव होईल . आणत्या आम्ही एका मोठ्या शक्तीने एकत्र आलेले आहोत आणत्या ह्या शक्तीने आमचा उध्दार होणार आहे असं तुमच्या लक्षात येईल .

हदि - आज यहापे कुळ हदि जाननेवाले लोग आए है इसलिये मैं हमेशा मराठी लोगोसे कहती हूँ की आप लोग हदि सीखनेका प्रयत्न करे | वो आपकी राष्ट्र भाषा है | लेकिन हदि वालोसे भी कहना पड़ेगा थोड़ा बहुत मराठी सखिले | हालक मराठी भाषा मैं सोचती हु की बहुत प्रगल्भ है और उसकी गहराई कसिभी भाषा में नहीं है | हा संस्कृत छोड़ दीजिए इसके बाद कौनसी भी भाषा है बोलचाल के लिए उसमे कुण्डलनी के लिए सबसे सुगम | अच्छी और उपयोग में आनेवाली भाषा मराठी है | तो भी हदि भाषा का स्थान बड़ा ऊँचा है और हदि भाषा को सब मराठयिने जानना चाहिए और उसी प्रकार आप लोगोकोभी एक मराठी भाषा सीखना कोई मुश्किल बात नहीं है | मैं जो आज बात कह रही हु ये की एक बड़े क्रांतिके पथ पे हम लोग सब खड़े हुए है | इस वक्त हमारे सामने एक बड़ा भारी आव्हान है की हम सहजयोगी है | हमने योग प्राप्त किया है , हम कोई और लोगो जैसे नहीं है | जो मैले कुचले वचिारोसे भरे हुए है | जो एकदुसरोसे प्रेम नहीं करते जो एकदुसरोके प्रति हिसिक वृत्ति रखते है | हम लोग योगी है , सारे संसारको जोड़ने वाले वशिष रूप के एक प्रतिनिधि है | हम संत है और संतोके जो लक्षण है वो हमारे अंदर पुरे तरह से दिखाई देने चाहिए | जब वो दिखाई देगे तभी लोग समझेगे की सहजयोग कोई वशिष चीज है | नहीं तो लोग सोचेगे सहजयोगी आप है तो क्या हुआ | आपकी आदते वही है , आपके तौर तरीके वही है , आप लड़ाई झगड़ा भी वैसेही करते है | आपके अंदर भी गुणबाजी वैसीही है | साडी आपकी आदते वैसीही है जैसी औरीकी है तो सहजयोग आपके क्या कामका | सहजयोग मैं हमने बाहरका कुछ नहीं प्राप्त किया लेकिन अंदर की प्रचंड शक्ति हमारे अंदर बसी हुई है | और हमारे सारे वशिंव में ये शक्ति का प्रादुर्भाव है | हम देख सकते है हम सबमें बसी हुई है और हमारे अंदर घूम रही है | सबके अंदर उसका सुन्दर वातावरण घूम रहा है | और आपसी प्रेम मैं हम लोग जानते है , इतनाही नहीं की हर क्षण हर पल ये शक्ति हमारी चालना करती है | और हमको एकदुसरोसे हमें बांधती है | ये शक्ति सारे संसार का सूत्र है जिसे हमने पाया है | और जब इसे हमने पाया है तब हम ऐसी बेकार चीजोमें , कषुद्र बातोमें

अपनी जदिगी बर्बाद करनेकेलिए हम यहाँ नहीं है | हमे अपना म्युल्यांकन करना पड़ेगा | हमे जानना पड़ेगा की हमारा क्या म्युल्य है | और हमने अपने जीवन को क्या समज रखा है | मै देखती हु की झगड़ा करना मनुष्य का एक स्वाभाव सा ही है | कोई भी बात हो जाए उसको लेके झगड़ा करने शुरू ही जाते है | ऐसे तो कुत्ते बल्लियोंमे भी देखा नहीं जाता | कोई बात हो जाए झगड़ा शुरू | प्रेम की भी बात होनी चाहिए | सहजयोग सरिफ प्रेम के लिए है | सरिफ प्रेम का आंदोलन है | और कुछ नहीं | उसी आंदोलन मे आप बैठे हुए है | एक अत्यंत सुन्दर और मधुर वातावरण मे रमण करते है | पर ये तभी हो सकता है जब आपकी सूक्ष्मता इतनी गहरी हो जाए की आप देख सके की हम परमात्मा के एक प्रतिनिधि है और हमारे से ये परमात्मा ये कार्य कर रहा है | कतिनी बड़ी बात है ये , कतिनी अनूठी बात है ये | इस अनूठी बात को प्राप्त करने पर आपको चाहिए की आप अपने प्रतिजाग्रत हो और अपना जो कुछ भी व्यक्तित्व है विशाल हो | एक विशालता अर्णचिह्न है |

आज पहला दिन है जब सब लोग आए है | कतिने बढ़िया सब लोग बैठे हुए है | एक माँ के लिए कतिनी गर्व की बात है की अपने बच्चे सरे संसारसे इकठ्ठे हुए है | लेकिन मै चाहती हु की आप जागृत हो जाइए | आप जानिए की बड़ी भारी माँ क्रांति कर रही है |

मराठी - तुम्ही सगळ्यानी जागृत झालं पाहजि . क आमची आई एक फार मोठी क्रांती जी कसिर्व विश्वाला व्यापून टाकेल . अशा तऱ्हेची एक फार मोठी क्रांती करत आहे आण तियाचे आपण अंगप्रत्यंग आहोत . परमेश्वर आपल्या सर्वाना आशीर्वादति करो . .

[1987-12-19, Devi Puja, Complete Your Realization](#)

19 डिसेंबर 1987

Devi Puja

Aurangabad (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

[English Transcript]

see

[Transcript Marathi]

आता आपल्याला सांगायचं काय तर तुम्ही पुण्यभूमीत जन्माला आले . औरंगाबाद हा फिरा मोठी पुण्यभूमी आहे असं मला वाटत . मोठमोठाले संत इथे झाले . हजारो वर्षा पासून इथे लोकांनी मेहनत केली . आणि तुम्हाला एवढं पुण्यदान दिलेलं आहे . त्या पुण्याच्या दमावर आज आपण इथे बसलात . सदाचरण केलत . धर्मांनी वागलात पण अजून पूर्णत्वाला आला नाहीत . म्हणून आत्मानुभव घेतलात . आत्मानुभव घेतल्या नंतर जे आपल्यातले दोष आहेत ते फक्त आले पाहजित . नाहीतर तुम्हाला प्रकाश मळिलेला नाही . आता परदेशी लोकांचं जे आहे ते त्यांचे दोष जे आहेत ते वेगळे आहेत . आणि भारतीय लोकांचे दोष वेगळे आहेत . आणि ते इतके ठळक पणे आता मला दिसतात किकी कधी असं वाटत कि स्पष्ट पणे सांगितलेलं बर . खर म्हणजे भारतीय लोकांना माझं घर , माझी मुलगी , माझा नातू हे फार आहे . आणि त्या घराच्या गुरफाट्यात एवढे जास्त आहेत की त्यांच्या बाहेर त्यांना नघिता येत नाही . आम्ही इथून चारपाच मुलांना लग्न करून आस्ट्रेलियाला पाठवलं . त्यांना नोकऱ्या नव्हत्या पण तिथे जाऊन त्यांना मोठाल्या नोकऱ्या मळाल्या . लगेच त्यांनी आपलं घर स्थापन केलं . कारण घराश्रियाय भारतीय माणूस राहूच शकत नाही . आश्रमात सगळी व्यवस्था असताना सुद्धा वेगळं घर केलं आपलं . त्यांच्या बायका कंटाळल्या . कारण वेगळं घर करायचं म्हणजे तिथे सगळी काम स्वतः करावी लागतात . मोलकरण्या तिथे मळित नाहीत . त्यांना बाळंत व्हायचं असेल तरी सगळी स्वतः काम करायची . गरोदर असल्या तरी स्वतः काम करायची . आणि नवऱ्यानी बाहेर गमज्या मारायच्या . मोठारी फरिवायच्या . त्याच्यात टेलिव्हिजन घ्यायचा मग सगळी कडे फरिवायचं . आणि फरिवाय घरी आल्यावर बायकांवर बोलायचं की तू स्वयंपाक नीट केला नाहीस , तू असं ठीक केलं नाहीस , हे केलं नाहीस , ते केलं नाहीस म्हणून . त्या बायका कंटाळल्या हे कसले म्हणजे नवरे . इथे काही काम करता येत नाही , बाहेरची स्वच्छता नीट करता येत नाही . फक्त माझं घर असलं पाहजे व्यवस्थित आणि बाहेर फरिवायला पाहजे . आणि ते सगळ्यांचं आहे आपल्या इथे . आपल्या इथल्या सगळ्या पुरुषांना कशालाही हात लावता येत नाही . कुठलीही काम करता येत नाही . सगळे पांढरपेशी इथून तिथून .

आमच्याकडे आम्ही एक माळी ठेवलेत माळी आहेत बरका ते . आणि आस्ट्रेलिया वरून एक un चे ऍंग्रीकलचर चे ऍडव्हाइजर इथे आले . ते आपले हातात फावडा , कुदळ घेऊन मेहनत करतात . आणि हे आपले माळी कमरेवर हात ठेऊन पायात खराचे बूट घालून उभे . म्हणून पायात खराचे बूट कशाला घातलेत . म्हणजे मला चखिलानी त्रास होतो . म्हणून असं का . आता तुम्ही कुठे तरी जाऊन राजेशाही व्हा . हे आपल्या मध्ये फार जास्त आहे . आणि बायकांचं एक झालं आहे की त्यांना असं वाटत की पुरुषांना घर व्यवस्थित करून दिले , चमचमीत जेवायला दिले की ते आपल्या हातात असतात . मग त्या आज काय हे चमचमीत करा , उद्या नवऱ्याला ते घाला करून , ते आवडत तर ते घाला करून . त्यांना जर कारली आवडतात तर कारली आणायची भांडून बाजारातून आणि शिजवून घालायची . नवऱ्याची सगळी सेवा करायची , नवऱ्याच्या पाठीपाठी लागायचं आणि या सगळ्यांनी नवरे खराब होतात पहिली गोष्ट . आणि घर म्हणजे काय ते विशेष असं जे आम्ही केलेल आहे त्या मुळे त्याच्यापलीकडे काही आहे तकिडे लक्ष जात नाही . ते जे माझं माझं जे आहे ते इतकं संकुचित संकुचित होत होत आपण त्याच्यात नष्ट होतो . हे आपल्यातलं एक जायला पाहजे . तुम्ही जर सहजयोग , योगीजन झाले तर जथे बसाल तिथे तुमचं घर . जथे जाल तिथे तुमचं घर . कुटुंब एवढं लहानसं की काही वधिरायला नको . ते लहानपण मोठं कस होणार ? आणि त्यामुळे जेवढे काही कमावलेले पुण्य पूर्वजन्मातलं आहे त्याच्यामुळे तुम्ही ह्या भारतभूमीत ह्या योगभूमीत जन्माला आला त्याचा सर्वनाश होतो . ते मोठपण यायला पाहजे ते मोठेपण येत नाही . आणि पुरुषांच्या मध्ये तर फार कमी असं ह्या लोकांचं म्हणणं आहे . आता सगळ्यांनी लहिन पाठवलं आहे की आम्हाला भारतातल्या बायका फार आवडतात पण पुरुष नकोत . कारण सगळे आळशी आहेत . ते दसित आपल्याला . घराच्या बाहेर घाण पडलेली असेल तर आपण त्याच्यावर तुडवून घरात जाऊ पण घर मात्र बायका स्वच्छ ठेवतात . बर बायका हुशार आहेत . घर ठीक ठेवलं पाहजे म्हणजे नवरा घरात राहतो त्याला घरात ठेवणच कठीण कारण तो सारखा घरातून पळतच असतो . तेव्हा आपल्यातली जी चूक आहे ती ही आहे की आपल्यामध्ये सामूहिकतेचा मुळीच अंश नाही .

सामूहिकतेत कस राहायचं , सगळ्यांना मळून मसळून कस राहायचं , सगळ्यांना आपुलकीने कस राहायचं तो विचार नाही . आता आम्ही दिलेलीला मोठ्या मुश्किलीने एक आश्रम काढला तिथे एक माणूस राहायला तयार नाही . नवराबायको ला दादापुता करून मुंबईवरून पाठवलं तर दोन दिवसात परत . माझं घर हा भावना ती आधी तोडायला पाहजे . सगळं जग माझं घर आहे असं ज्या दिवशी म्हणाल तेव्हा च म्हणून पाहजे की तुमचं थोर मन झालेलं आहे . मन इतकं संकुचित आहे त्याच्यामुळे वाढ कशी होणार सहजयोग्यांची . जरी सहजयोगी झाले , जरी ध्यान करता , पूजन करता सगळं चांगलं आहे . पूर्वपुण्याई आहे पण जैसं थे . त्याच्या पुढे काहीही होत नाही वाटचाल . त्याला कारण मी शोधून काढलं की अत्यंत घुटमळण आहे घरातल्या घरात . तिथे तिथेच गोल गोल फरिवायला लागले तर पुढे कसे जाणार . सामूहिकतेत उतरता येत नाही . सगळं स्वतःला धरून नरिमाण करायचं . स्वतःची प्रतर्षिता वाढवायची . स्वतःचं घर , स्वतःची बायको , स्वतःची मुल , अमुक तमुक हे सगळं . जो पर्यंत म्हणून तुम्ही त्याच्यातून बाहेर नघित नाही , आणि नुसती गाढव मेहनत आहे ही . सगळं जर परमेश्वर करतो तर तुम्ही कशाला गाढव होता . जेव्हा तुम्ही म्हणाल की मीच सर्व काही करतो तर तुम्ही गाढव झाले . जस खरसित गाढवावर बसले होते आणि ते गाढव त्यांना घेऊन चालला होता . त्या गाढवाला असं वाटलं की सगळे जण माझ्या गळ्यात हार घालतात म्हणजे मीच खरसित झालो . तर ते गाढव खरसिताला जरा त्रास देऊ लागले तर त्यांनी ते गाढव सोडलं आणि दुसरीकडे नघून गेले . तर तकिडून ज्याचं ते गाढव होत तो परीट आला आणि त्याने दोनचार हाणले त्या गाढवाला . आणि मग त्याचा लक्षात आलं की मी गाढवच आहे . तर जो खरसित होता तो खरसित आहे . जसा जो योगीजन आहे तो योगीजन आहे तो काही गाढव नाही आहे . नुसती गाढव मेहनत , आपल्या बायकोला खुश करायचं , याला खुश करायचं , त्याला खुश करायचं याची काहीही गरज नाही .

सामूहिकतेत उतरलं पाहजे आणि सामूहिकतेत उतरण्यासाठी पहिल्यांदा ह्या सर्व लहान लहान गोष्टी सोडल्या पाहजित . आणि कृषुद्र माणसाला सगळं कृषुद्रच दसित . मोठं काही दसित नाही . सगळं काही जे कृषुद्र आहे चुकीचं आहे ते पहिल्यांदा धरतो माणूस . म्हणून आपलं मन आधी थोर केलं पाहजे . पाहिले माझं घर हा शब्द काढला पाहजे . माझा शब्द हा खोटा आहे . माझ्याला काही अर्थ आहे ? जस काल म्हणून होत कबीराच की एक ठगवा आला आणि मला लुटून घेऊन गेला . म्हणजे कोण ? मृत्यू . ज्या वेळेला मृत्यू येतो त्या वेळेला सगळं सुटत . सगळे माझेबझि सगळं सुटून जातात . पण हा मृत्यू आता झालेला आहे आपला . आता आपण सहजयोगी झालोत . जे आपण अंदां रूपाने होतो ते आता पक्षी रूपाने झालोत . तेव्हा ते मागच जे काही आहे ते सुटलेलं आहे . तेव्हा आपण पंख पसरून आता भार्या मारायच्या आहेत . ते सोडून अजूनही त्याच पंखात आपण बसलेलो आहोत . त्याला काय म्हणावं . त्याच चखिलात आपण उतून बसलेलो आहोत . तर ते बरोबर नाही . या पुढे प्रत्येकाने आपलं मन थोर केलं पाहजे . मोठेपण आणलं पाहजे . आणि ते मोठेपण आणण्यासाठी सगळ्यामध्ये रममाण झालं पाहजे . इतकी मंडळी इथे येतात पण तुम्ही कुणाशी बोलत नाही भेटत नाही . कुणाशी ओळखपाळख करत नाही . हे बरोबर नाही . तुम्ही कोण काय . त्यांच्या सेवेला आज राहिले कबूल पण त्यांच्याशी ओळख झाली पाहजे त्यांच्याशी मैत्री झाली पाहजे . कारण हे तुमचे भाऊ आहेत . आणि तुम्हाला कोणी भाऊ बघीण नाहीत . हेच तुमचे नातलग हेच तुमचे सगेसोयरे होती . असं म्हणटलेलं आहे . ज्ञानेश्वरांनी स्पष्ट म्हणटलेलं आहे हे तुमचे सगेसोयरे आहेत . बाकी जे आहेत ते तुमचे सगेसोयरे नाहीत . त्यांची आणि तुमची बरोबरीच नाही . ते बोलतात एक करतात एक . आम्ही आमच्या घराण्याचं सांगू शकतो की काही लोक आहेत ते आहेत आणि जे नाहीत ते मला नाहीत . ते पारखे आहेत . तेव्हा जे लोक सहजयोगीत नाहीत ते आपले नातलग नाहीत असं धरून चालायचं .

त्यात तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की पुष्कळांश गोष्टी सुटून जातील . म्हणजे आता मराठा आहे तर मराठ्यांनी मराठ्यांशीच लग्न करायचं मग त्याने बायकोला झोडपलं तरी चालेल , सहजयोगी नसला तरी चालेल . त्यांनी कसही वागवलं तरी चालेल पण मराठ्याने मराठ्यांशी लग्न केलं पाहजे . कशाला ? मग जर त्या मुलीला उद्या त्रास झाला तर तुमचे मराठे उभे राहणार आहेत का ? पण सहजयोगी मात्र उभे राहतील . सहजयोग्यानी सहजयोग्याशीच लग्न केलं पाहजे . आणि मग त्यांचे त्रास सुरु झाले की माताजी आम्ही असं लग्न केलं त्या मुळे त्रास सुरु झाले . हा जो जाती द्वेष आहे आणि आपापल्या धर्माबद्दल जो द्वेष आहे कवि जो परजातीबद्दल कवि परदेशान बद्दल सुद्धा द्वेष आहे तो लग्न करूनच जाईल . दुसरा काही मला इलाज दसित नाही . म्हणजे डोळ्यांनी बघून कळत . आता परवाच एका मराठा मुलीच लग्न आम्ही आस्ट्रेलियाला केलं

. त्यांच्या घरातल्या लोकांनी नुसतं आकांडतांडव मांडलं होत . आण म्हाणे का आमही जाऊन पोलसात देऊ . म्हंटल जा . काय करायचं ते करा . ती आता तरुण झालेली आहे आण तिला सर्व अधिकार आहेत . एवढं त्यांनी केलं पण त्यांचं काही चाललं नाही . आता ती मुलगी इतकी शहाणी आहे . आता इतकं सुंदर तीच लग्न झालं , नवऱ्याला फार मोठा पगार ते दसित त्यांना आता . आता सगळे नघाले आसट्रेलियाला जायला .

तसच आमही ब्राम्हण आहोत ब्राम्हणांलाच द्या . आण ब्राम्हणांनी उद्या काढली घरातून तर काय करणार . ? मग माझ्याकडे यायचं माताजी तुम्ही आता काही तरी करा . काय करणार तुम्ही आता ब्राम्हण जावई शोधून काढलात . मग आता त्याच्या गळ्यातच बसा . त्याला कशाला काय करणार . ह्या प्रमाणे अनेक मोठमोठ्याल्या गोष्टी आपण ह्या आंधळे पणाने घालवत आहोत . आण हे अनेक प्रश्न आपल्या समोर एवढ्या साठीच उभे राहिले आहेत . कारण आपण आपलं हृदय मोठं केलं नाही . आपण योगजिन आहोत . आतून आपण सन्यस्त झालो आहोत . बाहेरून जर नाही सन्यास घेतला तरी आपण सन्यस्त झालो आहोत . आण आपण सन्यस्त झालो आहोत ह्या गर्वा मध्ये तुम्ही राहिल पाहजि . आण त्याचाच आनंद मानून घेतला पाहजि . नाहीतर तुमची प्रगती होणारच नाही . कधीच प्रगती होणार नाही . काहीजरी केलत तरी तुमची प्रगती होणार नाही जो पर्यंत तुम्ही आपलं मन थोर करणार नाही . आण ह्या अशा चुकीच्या समजूती आपल्या मध्ये पुष्कळ आहेत त्या गेल्या पाहजित . त्या गेल्या शिवाय आपण खरोखर योगजिन आहोत असं कोणी म्हणणार नाही . तेव्हा कोणीही अशा भलत्या सलत्या गोष्टी आपल्यामध्ये आहेत त्या ठेवल्या नाही पाहजित . तुम्हाला आश्चर्य वाटेल का मी जे सांगते त्याच्या आधी इथे ह्या महाराष्ट्रात जेव्हा मोठमोठे संतसाधु झाले , फार मोठमोठाले संतसाधु झाले . त्या संतसाधुनी हेच सांगितलं . कि जातपात , हा धर्मांधता हा वाईट आहे . आण वाटेल तो दगड घ्यायचा त्याच्यावर शेंदूर फासायचा त्याच्यावर नृसहिसरस्वती असं म्हणतात कि थुंकत असत . असं एखाद दसिलं जाऊन कि थुंकायचं त्याच्यावर . ह्याच्या वरती

त्यांनी इतक्यांदा शस्त्र उगारलं . पण एकटेच होते बघिरे . ज्ञानेश्वरांनी सुद्धा इतका छळ सहन केला . संन्यास्याचे पुत्र म्हणून इतका त्यांना त्रास दिला . अहो तशे कुणाचेही पुत्र असले तरी ह्या सर्व ब्राम्हणां पेक्षा उच्च होते ते . अशा प्रकारे आपल्या देशामध्ये अनेक गोष्टी झाल्या आहेत तेव्हा त्या इतिहासापासून आपण काहीतरी शिकलं पाहजे . आण आता आपण योगजिन झालो आहोत तेव्हा आपणच अशा स्तुती तुन वागलं पाहजे कि आपल्या मूलभूत तत्वावर आपण उभे आहोत . आपण आपलं मळिवलेलं आहे . तेव्हा आता आमही हे काहीही नाही आमही योगजिन झालो आहोत आण योग्याला हे काही शोभत नाही . अशा रीतीने ह्या सर्व तुमच्या काही आज पर्यंत च्या समजूती आहेत कवि आज पर्यंत ची जी धारणा आहे ती सोडून तुम्ही परमेश्वराला आपल्या हृदयात स्थान दलि पाहजि . ह्या सर्व गोष्टी सोडून त्याचा हट्ट नाही धरला पाहजि . चोखामेळा सुद्धा संत होते तसेच आपले रामदास स्वामी सुद्धा संत होते . पण रामदास स्वामीचे शिष्य आण चोखामेळांचे शिष्य यांच्यात अत्यंत भांडण झाली होती . म्हणजे आश्चर्याची गोष्ट आहे . दोन्ही संत असताना त्यांच्यात भांडण कशाला पाहजित . पण असणारच . कारण दरीष्टी नाही ना . तेव्हा तेव्हा पुरत दसित . आण म्हणून सगळ्यांना माझं सांगणं आहे कि ह्या जातीपाती च्या मूर्खपणातून नघालेच पाहजि . ते मुसलमानांमध्ये आहे , ख्रिश्चन मध्ये आहे सगळ्यांमध्ये आहे सारखं आहे . पण एवढे धर्म करून सुद्धा मला तुम्ही फक्त एवढेच सांगा कि कोणच्याही धर्मातून माणूस हे पाप करू शकत नाही असं दसिलंय का कुठे . सगळ्या पापाला तयार . तो मुसलमान , ख्रिश्चन , हिंदू कोणीही असुदे हे पाप मी करणार नाही असं म्हणणारा मी पहिला नाही . पण योगजिन करू शकत नाहीत पाप . जर केलत तर हातातून चैतन्य जाणार . संत लोकांनी कधी पाप केली नाहीत , त्यांना सांगावं लागलं नाही . आपोआपच ते असे झाले . तसेच आपण सर्वानी व्हावं आण नेहमीच हे अढळ पद ते मळिवावं असा हा मुक्ती दवाराचा सहजयोग आहे त्यात तुम्ही आला तेव्हा स्वतःला फार वशिष्ट समजलं पाहजि , स्वतःचा फार आदर केला पाहजि . आण त्या आदरामध्ये तुम्ही आपली वाढ करून पाहजि . खरोखर सहजयोगामध्ये कोणाचाही त्याग करावा लागत नाही . म्हणजे तुम्ही बुध्दचा त्याग केला तर त्याला आमही काही करू शकत नाही . पण यांच्यात काही त्यागमूर्ती वैगरे लोक नको आहेत . उलट यांच्यात लाभच लाभ आहेत . प्रत्येकाला लाभ होतो पण त्याला पण एक भुरळ आहे त्यात पडलं नाही पाहजि .

अनेक लाभ होतात तुम्हाला . लक्ष्मीचा लाभ होईल तुम्हाला . प्रकृतीचा लाभ होईल . तरतूहेचे लाभ होतील . पण ती एक भुरळ आहे . त्याच्या पलीकडे आत्मा आहे तो मळिवाला पाहजि . आण त्यात रममाण झालं पाहजि . हे मी आज स्पष्ट पणाने आपल्याला सांगते आहे . आण सगळ्यांनी सर्व ह्या धर्माच्या आण धर्मांधतेच्या गोष्टी आहेत त्या सोडून दलिया पाहजित . तसच नास्तिकांनी सुद्धा डोकं उघडून बघतिलं पाहजे कि परमेश्वर आहे कवि नाही ते . उगीचच देव नाही असं ठासून सांगायला त्यांना काही अधिकार नाही . ते कोण होतात असं म्हणणारे . आण जर ते असं म्हणतात तर त्यांचं अगदी चुकीचं आहे . कारण त्यांनी अजून पाहिलंच नाही कि देव आहे कवि नाही ते . तेव्हा वशिध्द स्वरूप असायला पाहजि . स्वतःच स्वरूप अगदी नरिमल करून घ्यायचं . आण त्या वशिध्द स्वरूप मध्ये देवाला आपण आकलन केलं पाहजि . त्या शिवाय ते आकलन होणार नाही , ते तादात्म्य होणार नाही . आण काहीही लाभ होणार नाही . उगीचच जशा आपण पंढरीच्या वार्या करतो तशा इथे वार्या करू नयेत . काहीतरी मळिवावं हि सर्वाना वनिती आहे माझी . अत्यंत कळकळीची वनिती . आण मी हेच बघते हेच बघते कि महाराष्ट्रात इतकी मेहनत करून सुद्धा सहजयोग का रुजत नाही . कारण फक्त माझी पूजा करून काहीही होणार नाही . काय उपयोगाचं आहे ते तुम्ही सगळ्या देवळात करतच असता पूजा . आण इथे नुसती पूजा करून काहीही उपयोगाचं नाही . आज नश्चि आण निर्धार केला पाहजि कि आमही हा सगळी थोतांड बाजूला सारून माताजीची पूजा करू . स्वतःला स्वच्छ करून आज माताजीची पूजा आमही करत आहोत . तेव्हा तरी काही फायदा होईल नाहीतर मलाच त्रास होतो आहे ह्या सर्व पूजेचा . हा अधिकार फार मोठा आहे आण तो आमही जरी तुम्हाला दिला तरी त्याची लायकी तुम्ही मळिवायला पाहजि .

आण सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद आहे . अनंत आशीर्वाद आहे . कृपा करून आपल्या कडे लक्ष द्या . आपलं महत्त्व जाणा . आपलं मोठेपण जाणा . आज तुम्ही कोणच्या कार्याला तुम्ही लागले , हे विश्वाचं , क्रांतीच मोठं कार्य आमही काढलेलं आहे . त्यात तुम्ही उभे आहोत . आण त्या साठी तुम्हाला सज्ज असायला पाहजि . स्वतःची मजबुती पाहजि , तयारी पाहजि . आज पहिला दविस आहे म्हणून मी वशिष्ट नकिपून सांगतं कि कृपा करून जी व्यवस्था जी करायची आहे ती तुम्ही करत आहात पण ती आमही करत नाहीत माताजी करत आहेत ह्या वचारांनी केली आण त्या नंतर आमही जे करत आहोत त्याच्या मध्ये फक्त परमेश्वरी कार्य होऊदेत अशी मनामध्ये तुम्ही इच्छा ठेवली तर सर्व काही व्यवस्थित होऊन जाईल . असो . सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद .

1987-12-21, Puja, Attention on Quality

21 डिसेंबर 1987

Devi Puja

Rahuri (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Become Beautiful Wands Of Vibrations Date 21st December 1987: Place Rahuri Type Puja

हे नरकात होते. त्या नरकातून नष्टून स्वगात बसलेत आणि तुम्ही पृथ्वीतलावर होते ते नरकात चालले. काहीतरी अद्वितीय केल्याशिवाय तुम्ही सहजयोगी होऊ शकत नाही. कारण तुम्हाला प्रकाश मिळालेला आहे. खरसितांनी सांगितले आहे, की ज्यांना प्रकाश मिळाला असे दविते कोणी टेबलाच्या खाली ठेवत नाही. नुसतं स्वतःचं महत्त्व स्वतःच मरिवायचं सगळीकडे आणि स्वतःला फार मोठ समजायचं, की आम्ही हे केलं आणि आम्ही ते केलं. त्याला काही अर्थ नाही. स्वतःचा प्रकाश लोकांना दिसला पाहिजे. जे आता हा मंडपच उभारला. तो सहजयोग्यांनी उभारला पाहिजे. मला चालतच नाही दुसऱ्यांनी उभारलेला, सहजयोगी नाहीत. माझ्या डोक्यावर छत्र धरलं आहे तुम्ही. माझ्या डोक्यावरती गंगासुद्धा चढू शकत नाही. तुम्हाला चढवलं आहे मी. गंगेला तुम्ही माझ्या डोक्यावर चढवलं तर तुम्ही गंगेत वाहून जाल. तिला सहन नाही होणार की मी आदशिकृतीच्या डोक्यावर गेले म्हणून. तर तुम्हाला मी डोक्यावर बसून वाटेल त्याने माझ्या डोक्यावरती छत्र बांधायचं की काय! वाटेल त्याने मेहनत करायची का? हे सगळं ठेवलेलं आहे, म्हणून सहजयोग्यांनीच केलेल्या मेहनतीलाच मी पावणार आहे आणि मला हे असलं नको. त्याने माझं डोकं जड होऊन जातं. हे सगळे मंडप वरगैरे तुम्ही स्वतः बांधायला पाहिजे. तुम्ही सहजयोगी आहात. त्याचं कर्तितो तुम्हाला पाहिजे. अहो, इथे अजंठ्याची लेणी बघा, दहा पद्व्यांमध्ये बांधली आहेत. त्यांनी बुद्धाला कधी पाहिलं नव्हतं. दहा पद्व्यांमध्ये एका पद्वीनंतर दुसरी पद्वी, तिसरी पद्वी, त्यांनी त्याच्यात कसं कोरीव काम केलं, कशी दगडामध्ये त्यांनी व्यवस्था केली असेल! तुम्हीच वचिार करा. काय ती श्रद्धा आणि काय त्याचं मोठेपण. सगळी हाताने मेहनत केली. तुम्हाला साध्या डोळ्यांनी दिसत नाही ते त्यांनी अंधारात कसं बांधलं! त्यांच्यासमोर बुद्ध नव्हता. म्हणजे सगळे असे साधक, त्या बुद्धालाच मिळाले, बाकीचे गेले की काय! आमच्याचजवळ हा प्रकार कशाला ? बर दुसऱ्यांचे जे फालतू गुरू आहेत त्यांच्या शिष्यांना बघा! सेवा करतो म्हणजे आम्ही. भजनात नुसतं म्हणायचं, 'हो सके तो सेवा हम से करा लेना', काही होऊच शकत नाही तर सेवा कसली करून घ्यायची. तरी आता कृपा करून ह्यांना वाढायचं वगैरे काम सहजयोग्यांनी केलं पाहिजे. बायकांनी स्वयंपाकाला मदत केली पाहिजे. एक आचारी लावून ठेवला त्याने स्वयंपाक केला! बायकांनी पोळ्या लाटल्या पाहिजेत. काहीतरी करा हाताने काम! त्यांना अशी आचार्यांच्या जेवणाची सवय नाही स्वतः हाताने स्वयंपाक करून खातात ते ब्राह्मण लोक झालेत आणि तुम्ही मात्र त्यांना आचार्यांचं जेवण देता. पैसे देतात ना माताजी! मग असं म्हटलं, की माताजी पैसे वाचवायच्या मागे आहेत. अरे, पैसे वाचले तर ते तुमच्याच ट्रस्टला देते आहे मी! ते काही मी खाते आहे का? लाखोनी रुपये तथि मोजले ते काय तुम्ही मोजले ! सगळं लक्ष पैशांकडे. सगळं लक्ष तकिडे. म्हणूनच ते मळित नाहीये. परमेश्वराकडे लक्ष ठेवलं पाहिजे. आता हे अनुभव इतके वाढत चालले आहेत. आज म्हटलं राहरीला हे सांगितलेलं बर! आता ही टप तुम्ही □

सगळीकडे पाठवा. ही काही नुसती राहरीकरांसाठी नाहीये कवि तथि औरंगाबादसाठी नाहीये. ही सगळ्या हनुमानात पाठवा आणि त्याचं ट्रान्सलेशन करून पाठवा. हा प्रकार आपला माताजी म्हणताहेत, हा बंद केला पाहिजे. नदिन हे आधी बंद करा म्हणजे पुढे होणार काहीतरी. अहो, म्हणजे घोर अंधकार आहे नुसता ह्याबाबतीत. तुम्हाला काय हवं होतं ते सगळं दिलं. सहजयोग्यासंबंधीचे ज्ञान, सात चक्रावरची माहिती. कुंडलिनी उचलण्याची शक्ती, जी फारच कमी लोकांना आहे. नव्हतीच ती तुम्हाला. एका कृष्णात ही कुंडलिनी उचलू शकता. म्हणजे इतके उच्च पदावर बसवल्यावर, एखाद्या माणसाला जर राज्यपदावर बसवलं आणि तो भीक मागत फिरला झोळी घेऊन तर त्याला काय म्हणायचं! ते तुम्ही शब्द सांगा. माझ्याजवळ एवढे शब्द नाहीत. पूर्वी संतांनी ज्या शिष्या घातल्या शिष्यांना आणि त्यांना थोडाडीत मारत असत, श्रीमुखात देत असत, ते आता मला कळलं. मी तसं काही केलेलं नाही. मला करायचं नाही आणि मला जमणारही नाही. एवढेच बोलायचे जीवावर येते माझ्या. फक्त वनिती आहे, की आता कृपा करून हृदयापासून सहजयोग स्वीकारावा. हृदयापासून काय करा. हृदयामध्ये बसवा मला. तेव्हा काय होणार आहे. मी ह्या वयात एवढी मेहनत करते. सकाळ - संध्याकाळ धडपडत आहे तुम्हाला माहिती आहे. हे लोक नुसते फिरतीवरच आहे, पण मी कर्तितो मेहनत करते, तुम्हाला शोभतं का ? तुम्ही तरुण लोक आहात. तरुण आहात सगळेजण. माझ्यापेक्षा फार लहान आहात. मेहनत कोण करणार? आम्ही काहीतरी करून दाखवलं पाहिजे. स्वतः पूर्तं बघितलं नाही पाहिजे. तेव्हा कृपा करून सगळ्यांनी हात घातला पाहिजे. सगळ्यांनी व्यवस्था केली पाहिजे. सजवले पाहिजे. कधीही हे लोक डेकोरेशनला कोणाला बोलवणार नाहीत. काय काय डेकोरेशन केले ह्यांनी! जर तुम्ही बघितलेलं तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. बरं आजपर्यंत कधीही अशा माणसाला हात लावू दिला नाही, जो रयिलायज्ड नाहीये. ह्या सर्व गोष्टीमुळेच आता इलेक्ट्रिसिटी नाही. त्याला कारण तुम्ही लोक. मी नाही. कारण असं आहे, जशी तुमची परस्थिती असेल, ततिकेच परमेश्वर तुम्हाला देईल. ततिकेच झेपले पाहिजे. जास्त दिलं म्हणजे डोक खराब होतं माणसाचं. तरी कर्तितो दिलेले आहे. वचिार करा, 'कर्तितो दिले आहे माताजीनी. कर्तितो दिले, कर्तितो प्रेम दिलं. कर्तितो वचिार ठेवला. आम्ही जरी मूर्खासारखे वागलो, तरी माताजी आम्हाला कर्तितो प्रेमाने वागवत राहिल्या. पदोपदी आमच्याकडे लक्ष ठेवलं. कुठे आम्हाला त्रास झाला. मुल फससट क्लास आली. सगळे काही झालं व्यवस्थित. व्यवस्थित होत आहे. आमच्या नोकऱ्या ठीक झाल्या. आमच्या मनाप्रमाणे सगळं काही झालं. पैसे मिळाले. सर्व तरहेचं आम्हाला सुख मिळालेलं आहे.' तर हा वचिार मनामध्ये ठेवला पाहिजे. तुमचं हित साधायचं आहे मला आणि हित ह्याच्यात नाही, की नुसते तुम्ही समृद्ध झाले म्हणजे हित झालं. काहीतरी अद्वितीय झालं पाहिजे. अलौकिक झालं पाहिजे. शिवाजी महाराजांना जजिआईनी एवढं मोठं केलं. एकटं शिवाजी महाराज उभे केलं. मला हजारो आज उभे करायचे आहेत. तुम्ही सगळे आत्मसाक्षात्कारी आहात. त्यावेळेला तेच एकटे आत्मसाक्षात्कारी होते. पण आज तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी आहात आणि त्याचं काहीतरी समोर दिसलं पाहिजे. जात-पात, आणि घाणेरड्या ह्या ज्या सगळ्या गोष्टी आहेत त्या सोडल्या पाहिजेत. ह्याच्यातून नष्टून आणि व्यवस्थित आपल्याला मोकळं करून घेतलं पाहिजे. साधु-संतांना काही जात नव्हती. इथे इतकी साधु-संतांनी तुमच्यासाठी मेहनत करून ठेवलेली आहे. अरे ह्या लोकांना तर काय साधु-संत माहिती

नव्हते. रामासारखे लोक पाहिले नाहीत. कृष्णासारखे लोक पाहिले नाहीत. तुमच्यासाठी तर केवढं ओतलंय देवाने इथे! ह्या सोन्यासारख्या देशामध्ये असे लोक कसे नष्टीतल हो, कोळशासारखे! शक्य नाही. ते सोनं फक्त उजळून घेतलं पाहिजे. ते आहे आतमध्ये. त्या पूर्वपुण्याईशिवाय तुम्ही इथे आला नाहीत. ह्या देशात जन्माला यायचं म्हणजे फार पूर्वपुण्याई पाहिजे. ही सगळी पूर्वपुण्याई घेऊन तुम्ही इथे जन्म घेतलात. मच्छदिरनाथापासून सगळ्यांनी इथे एवढी मेहनत केलेली. ती सगळी काय तुम्ही वाया घालवणार आहात? आज त्याची फळ लागली आहेत. आज त्याला रूप आलेले आहे. ते स्वरूप लोकांना दिसू देत, की सहजयोगी म्हणजे काहीतरी आहेत. आपापसात भांडणं आणायं हे, ते सगळं बंद करून एकजुटीने, सामूहिकतेने सगळ्यांनी राहिलं पाहिजे. पैशाच्या बाबतीत माझं असं म्हणणं आहे, की तुम्ही एक कमर्षी करा. सगळे मळितून पैसा खर्च करा. कुठे खर्च झाला तो व्यवस्थित करा, त्याचा हशिश, अहवाल पूर्णपणे मला एका माणसाकडून नको, सगळ्यांकडून पाहिजे. पण असं होतील. तशी भांडणं करायची नाहीत. हे सगळे लोक कसे एकजुटीने राहतात. चौदा केल्याबरोबर भांडणं सुरू देशातले लोक आहेत. आपले एका देशातले काय, एका गावातले काय, एका खेड्यातले काय, एका घरातले लोकसुद्धा एकत्र राहू शकत नाही. सगळ्यांना शिंगिच फुटलेली आहेत. बरं, शिंगि फुटली तरी हरकत नाही. पण ती शिंगि सारखी वापरायची काही गरज नाही. तेव्हा आपल्याला एक सुकृत आलं पाहिजे, एक वशिष रूप आलं पाहिजे. एवढ्या मोठ्या क्रांतीमध्ये घुसळून नघिलं पाहिजे. लोकांनी म्हटलं पाहिजे, की इथले लोक काही वशिष आहेत. त्याच्याचमुळे लक्ष्मीचं काहीच कुठे दिसत नाही. हात आमचे चालत नाही आणि ह्या सर्व तरहेची नगिटविहट्टी दिसते. तेव्हा कृपा करून लोकांनी हा वचिार करावा, सहजयोग्यांनी, की आता आपण सगळ्यांनी मळितून काय काय करावं? आपण काय उभं करावं? आपण काय करू शकतो? आमच्या भाषणाला.... प्रत्येक भाषण, प्रत्येक शब्द ह्याला मंत्र आहेत. ते फक्त तुम्ही स्वतःमध्ये स्वीकारावेत आणि तेच तुमच्यामध्ये कार्यान्वित होतील आणि अनेक तुम्ही काय करून दाखवाल. उद्या तुमच्या कार्यानेच आमचं नाव होणार आहे. आमच्या कार्याने काय? लोक आम्हाला तसच म्हणतात, तुम्ही आदशिकृतीच आहात. म्हणजे आम्ही कोणीतरी दुसरीच वस्तू आहोत. तुमच्यात ते काय कसं संपन्न झालं, ते दिसलं पाहिजे आणि ते जेव्हा दिसलं तेव्हाच सगळं ठीक होईल. असो, आज मुद्दामहून मी सांगितलं, कारण थोडीशी तरी वीरश्री यायला पाहिजे. थडाडी यायला पाहिजे. आणि आजपर्यंत आपण जे नरमाईने सगळी कामं आपल्याबरोबर करतो आहे, तर आपल्याला आपल्यासमोरच (काल्पनिक) उभं राहून वचिारलं पाहिजे, 'का रे बाबा, तू केलस काय आजपर्यंत? काय मळिवलस तू सहजयोगामध्ये? स्वतःचा स्वार्थ, की परमार्थही मळिवला आहे थोडासा?' असा प्रश्न वचिारून पुरुषांनी कार्याला लागलं पाहिजे.

1987-12-22, Public Program

22 डिसेंबर 1987

Public Program

Aanat Fandi Khule Natya Sabhagruha, Sangamner (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

1987-12-22 Sangamner Public Program (Marathi)

१९८७-१२-२२, मराठी सार्वजनिक कार्यक्रम, संगमणेर - १/३ (मराठी भाषणाचे लिखित रूपांतर)

परमेश्वरी शक्तीला शोधणाऱ्या सर्व साधकांना, भाविकांना {मोठा वलिबं (Big pause)....} आमचा प्रणामित. एवढ्या थोड्या वेळातच संगमणेरला सहजयोगाची जी प्रगती पाहिली ते म्हणजे एक फारच मोठं समाधान आहे. कुंडलीनी शास्त्र आणि चक्र हे एक गुप्त शास्त्र होत. जनक राजाने एका नचकिताला फक्त आत्मसाक्षात्कार दिला, इंद्राला सुद्धा आत्मसाक्षात्कार द्यावा लागला अशी एक दोन उदाहरणे आपल्याला पुरव काळात मिळतात. इतिहास सुद्धा असच सांगतो की फारच कमी लोकनां आत्मसाक्षात्कार झाला होता. पण संत साधू हे वारंवार आपल्या कार्यासाठी भारतात आले, विशेषतः महाराष्ट्रात आणि त्यांनी अनेकोपरी समजवून सांगितले की आत्मानुभवाशिविय तुम्हाला काहीही मिळालेल नाही.

आध्यात्माला जशी दृष्टी नसते तशीच मानवला जोपर्यंत तो आत्म्याला प्राप्त होत नाही तोपर्यंत त्याला सत्य कळू शकत नाही, केवळ सत्य कळू शकत नाही. धर्माने फारतर फार मनुष्य सदाचरणी बनू शकतो. पण कोणत्याही धर्मातला मनुष्य मग कोणत्याही तो जातीचा असेना का? कोणच्याही वर्णाचा असेना का? कोणतेही पाप करू शकतो, त्याला कोणी रोखू शकत नाही कारण त्याला रोकणारी जी शक्ती ती आत्म्यामध्ये स्थिति आहे आणि तो आत्मा अजून आपल्या चिंतात प्रकाशित झाला नाही म्हणून सामर्थ्य माणसांमध्ये नाही की त्या पापाच्या प्रलोभनातून तो मुक्त होईल.

सहजयोगाचे अनेक फायदे आहेत, पण सर्वात मुख्य म्हणजे असे की, सदाचरणांनी मनुष्याला पुरनत्व येऊ नाही. आत्मानुभवातून त्याला पुरनत्व येतं. जो पर्यंत आत्म्याचा प्रकाश आपल्या चिंतात पडत नाही तो पर्यंत आपल्याला खरं आणि खोटं याचा पुरण अंदाज, संपूर्ण कल्पना येऊ शकत नाही, त्याशिविय आत्मानुभव म्हणजे जिवी शिवाची भेट, म्हणजे परमेश्वराशी संबंध, म्हणजे परमेश्वरी शक्तीचा आपल्यामध्ये आलेला संबंध प्रवाह. जशी आज आपण सगळीकडे वीज बघतो आणि तिचा प्रवाह वाहत आहे आणि त्या सर्व प्रकाशाला आपण सहजच एका बटणीने दाबून प्रकाशात आणू शकतो, तसच माणवांमध्ये सुद्धा परमेश्वरानी सर्वसुंदर व्यवस्था करुन ठेवलेली आहे "कुंडलीनीची", त्याला काही शक्ति नको, त्याला काही इंग्रिरी नको, त्याला काही फार मोठी पदवी नको, राजकारण नको, काहीही नको, माणव असला म्हणजे झालं. प्रत्येक माणवाला हा जन्मसिद्ध: हक्क आहे की तो या परमेश्वरी शक्तीला प्राप्त होतो. त्यानीचं मनुष्य समर्थ होतो, म्हणजे सम अर्थ लागतो, त्याचा अर्थ लागतो, त्याशिविय मानसाला काहीही कर्मित नाही.

आज मोठ्या खुरचविर बसला तर उद्या त्याला लोक लाथाडून टाकतील, पण संतांचं तस नाही, संतांना लोकांनी कीतीही त्रास दिला, कीतीही छळलं तरी आज सुद्धा लोकं त्यांच्या नावचं स्मरण करुन स्वतःला धन्य समजतात. पण संतांना मानुनचं कार्य होणारं नाही. आम्ही या संतांना मानतो, त्या संतांना मानतो अशी मी पुष्कळ मंडळी पाहिली, पण बघते काय की, जे लोक संतांना मानतात त्यांच्यामध्ये संतांचे कोणचेच गुण आलेले नाही. नुसतं मानुन आम्ही समजा कुणाला मानलं की हे फार मोठे आहेत, त्यांनी आम्हाला संतांचे अधिकार येत नाहीत. समजा जर आम्ही म्हटलं की आम्ही इंग्लंडच्या राणीला फार मानतो, म्हणुन आम्ही काही इंग्लंडच्या राणी होऊ शकत नाही, उलट जर आम्ही तिला भेटायला गेलो तर ती आम्हाला भेटणार सुद्धा नाही. तेव्हा आम्हाच्या मध्ये काहीही, त्या भावनेचा, त्या वचाराचा, त्या भक्तीचा परिणाम येत नाही, तेव्हा हे काय गौडबगाल आहे? असं लोकांना समजतं, की हे काय चाललं आहे? त्यांच्या वचारात हा काही तरी प्रकार, समजून येत नाही. परमेश्वर जर आहे आणि जर परमेश्वरी शक्ती आहे तर आम्ही परमेश्वराचा धावा केला तो परमेश्वरांनी आमच्या सेवेला हजर राहीलं पाहिजे अशी कल्पना लोकांची आहे. मग त्या दशाभूल करणारे बरेच लोक आहेत, तुम्ही इतके गुस्वार करा, इतके शनवार करा आणि वाचतील ते पैसे मला द्या. नाहीतर तुम्ही सप्ताह माडां, अखंड सप्ताह करा, अमुक करा, तमुक करा, अरे तुमचा योग झाला नाही, तुमचा संबंध झाला नाही, तुमचं कनेक्शन (connection) झालं नाही? तुम्ही टेलीफोन (Telephone) कुणाला करता?

आत्मानुभव हा माणसाला मिळविला पाहिजे आणि तो मिळविला येतो, आणि तो मिळविल्या शिविय माणूस हा अर्धवट राहून जातो, त्याची पूर्ण स्थिती येणार नाही, ह्याचे अनेक फायदे आहेत. आता मी महाराष्ट्रामध्ये दुष्काळ फार आहे, त्याच्यावर मी वचार केला या दुष्काळाचा काय इलाज केला पाहिजे, दुष्काळाचा इलाज आहे, झाडे असायला पाहिजे, झाडेच नसतील तर परमेश्वर कशाला इथे पाऊस घालेल, हे एक वर्तुळ आहे, त्या वर्तुळामध्ये जर इथे झाडे नसतील तर इथे पाणी येणार नाही, ते वर्तुळ पुरण होत नाही. जर तुम्ही इथे झाडे लावली तर पाणी येईल, पण झाडे लावण्याची सोय नाही, झाडे लावली तर लोकं कापून नेतात कारण त्यांना सरपनं नाही, तेव्हा त्यांच्यासाठी काय करता येण्यासारखे सहजयोगामध्ये, सहजयोगाची कमिया इतकी जबरदस्त आहे, की ऑस्ट्रेरिया मध्ये अशी परिस्थिती आली की तिथे 'एसीड रेन' (acid rain) म्हणून आपल्याकडे फार कमी आहेत इंडस्ट्रीज (Industries), तिकडे पुष्कळ आहेत आणि त्याच्यामुळे त्याचे जे धूर आकाशात गेले, त्याच्यामुळे 'एसीड रेन' (acid rain) म्हणून पाऊस तयार झाला, म्हणजे पावसांमध्ये 'एसीड' आलं, त्यामुळे ही झाडे मरू लागली, मरू लागल्यावरती, त्यांनी अस सांगितले की आता ह्याला ह्या झाडांना जर कोणी वाचवून दाखवेल तर त्यांना आम्ही फार मोठी पदवी देऊ. ऐक आपले सहजयोगी ते यु. एन. (U.N.) मध्ये 'एग्रीकल्चरचे एडवायझर' (adviser for agriculture) आहेत, फार मोठ्या पदवीवर आहेत, तर ते चैत्यनमय माझ्यापासून पाणी घेऊन गेले आणि त्यांनी चार थेबं पाणी प्रत्येक झाडावर टाकले, सगळी झाडे मरत होती, साठ वर्षांच्यावरची झाडे तर तगली नाही पण बाकी सगळी तगली आणि सगळी व्यवस्थित आहे. जर ही झाडे 'एसीड रेन'ला (acid rain) बचाऊन राहतात तर मी असा वचार केला की जर महाराष्ट्रात आपण ही पॅरग्रीन्ची झाडे लावली तर ती सदा सर्वदा हरिची असतात आणि त्यांना पाणी कमी लागतं तर त्या झाडांमुळे इथे पाऊस खुप पडेल. तसच ही झाडे मनुष्य तोडू शकत नाही, कारण त्याची बांधणी असती की त्याला बुध्यांना मनुष्य पोहचू शकत नाही, दुसरं हे झाड जाळायच्या उपयोगच नाही, भुरकनं जळून जाईल, तीसरं म्हणजे या झाडाला जे कोनस असतात, ते दगडी असतं, अगदी दगडांसारखे असतात पण खरोखर असतं ते लाकूड, ते लाकूड जर तुम्ही जाळलं तर तुम्हाला सरपनाला सुद्धा व्यवस्था होईल, पाऊसही येईल, त्यानी शेती पीकं होईल आणि त्यानी तुम्हाला जे सरपन पाहिजे तेही व्यवस्थित होईल असा वचार मी केल्यावर, ती झाडे इथे मागविली आणि आमचे सर्व जगातले जेवढे सहजयोगी आहेत त्यांनी सडळ हाताने ती झाडे इथे आणून दिलेली आहे, त्याच्यावर आता माझा प्रयोग चाललेला आहे पण मला माहीत आहे हा प्रयोग अत्यंत यशस्वी होणार आहे, कारण याच्याआधी आम्ही सुर्यफुलांवरती प्रयोग केला तर सुर्यफुल एवढं मोठं आलं की दोन मानसांना उचलेना त्यातले एवढ्या मोठमोठ्या बऱ्या बघून कुणाला वाटणार नाही, सुर्यफुलांच्या बऱ्या आहेत, नंतर त्यांनी सांगितले की आमच्या त्या जागेमध्ये तुम्ही तादूळ लावू शकत नाही, तेव्हा म्हटलं आम्ही लावणार तादूळ, हमखास आणि तेही आम्ही बासंमतीचे लावले, साठ किलो तादूळ लावले तर त्याच्यात सत्तर पोती नघाली आम्हची. जर त्याचे आम्ही नुसते बीजं तुम्हाला वाटले तर अनेक प्रकारे आपण आपली शेती वाढवू शकतो. पाण्याची व्यवस्था होऊ शकते आणि आपल्याला शेतीही वाढू शकते. ज्या ठिकाणी सहजयोग वाढतो आरडगावला पाण्याचा एक थेबं नसायचा, अगदी सुकलेले गाव होतं तिथे त्या एड्या बाबळ्या होत्या फक्त आणि काहीही नव्हतं तिथे सहजयोग जमल्याबरोबर तुम्हाला आश्चर्य वाटले की दगड फोडून लोकांनी पाणी काढलं, तिथे इतक्या विहिरी झाल्या, तसच आमचं नादगाव माझ्या आईचं माहेरघर होत तिथे मी गेली तर माझ्या डोळ्याला पाणी आलं तिथली स्थिती बघुन, त्या ठिकाणी सहजयोग जमल्याबरोबर तिथे मुळा नदीतून दगड फोडून पाणी आलं आणि तिथे सगळं हरिवीगार झालं. सगळीकडे दुष्काळ असतांना त्या आरडगावी मात्र दुष्काळ नाही, ही परमेश्वरी शक्ती आहे आणि तिला बरोबर समजतं कुठं जायचं.

जे सतांना छळलं, जी सतांनी मेहनत केली, त्यावेळेला अशी सामाजिक परिस्थिती खराब होती की त्यांनी जे जे म्हटलं त्याच्याबद्दल लोकं त्यांना छळतं होत. जाती पाती विरुद्ध, धर्माधर्मे विरुद्ध त्या सतांनी एकटे उभे राहून झेडे उभारले. (बृहद?) सरस्वतीचं असं म्हणतात की रस्त्यात जर एखादा कुठे शेडर फासुन एखादा मनुष्य बसला असेल तर ते जाऊन त्या दगडांवरती आणि थिकत असतं आणि त्या ब्राम्हणाला केव्हा जो कोणी तो पैसे खाणारा असेल तर त्याला झोडपुनं काढत असत. रामदास स्वामिनी कतितीरी शिविया घातल्या असेल, तुकारामांनी कतितीरी त्यांना सांगितलेल आहे की जात पातं सोडा. ह्या सर्व धर्माधर्मेला एकदाच तुम्ही सोडून जर दिलं, नानातऱ्हेच्या आपल्यामध्ये कुरति आहेत, त्या कुरतिमुळे लोकांना कति त्रास होता, तर त्यावेळेला एकदा एक उभा राहिला, ज्ञानेश्वराला तू संन्याश्याचा पोरगा म्हणुन एवढं छळलं, तेवसि वर्षाच्या वयात काय ती ज्ञानेश्वरी आणि त्याच्यानंतर लहीलेल अमरुतानुभव पुस्तक वाचलं की असं वाटत की वा.. वा.. वा... परमेश्वराच्या साम्राजातचं रमण होऊ राहिलं, अस सुंदर पुस्तक तेवसि वर्षाच्या वयात ज्या विभूतीनं लहील त्याला तु संन्याश्याचा पोरगा म्हणुन हनिवणारे हे महामुर्ख आजही समाजात आहेत. आता सतांना छळू शकत नाही, आता जर का सतांवर कोणी हात उगारला कविं त्याच्याकडे डोळे केले तर मात्र त्यांची दुर्गत होईल. कारण ते दविस आता सपले, सतांनी केले

तेवढे प्रयत्न केले, त्याचा छळ केला, त्यांची दुर्गती झाल्याशविय राहणार नाही. त्या सतांनी आता दुसरी कार्य करायची आहेत. सामाजिक जी घाण आपल्यामध्ये आहे, प्रत्येक तरुणाची घाण आपल्यामध्ये आहे, मुलींना आपण ज्या तरुणी वागवतो, त्याच्यासाठी हुडां दे, त्याच्यासाठी वाटेल तसे त्याच्यातील जबरदस्ती कर, जुलूम कर, त्यामुळे ह्या देशात गरीबी आहे. "जंत्र ना-या पुजंते: तंत्र रंमंते: देवतः". ज्या ठिकाणी स्त्रीला पुजले जाते, ती पूजनीय असायला पाहिजे आणि तिला पुजलं पण पाहिजे तथे देवतांचे रमणं होते. आणि ज्या देशांमध्ये बायकांना अशा रीतीने वागवण्यात येत म्हणजे मुसलमानांपेक्षा आपण बदतर आहोत कांही कांही गोष्टीत म्हणजे मुसलमानांपेक्षा आपण बदतर आहोत, नदिन मुसलमानांमध्ये जात पात नाही आणि जातीतले जे कर्मठ लोक आहेत आणि मोठे धर्ममार्तंड म्हणतात, ते जेव्हा मुलीला काही त्रास होतो तेव्हा कुठे जातात, तेव्हा कोण उभ राहत. ज्या घरांमध्ये मुलीचा, सुनेचा, आईचा अपमान होतो, त्या घरात लक्ष्मी थांबू शकत नाही. हा एक प्रकार सामाजिकतेत झाला, दुसरा म्हणजे व्यसनीपणा, व्यसन सहजयोगात आल्याबरोबर सुटून जात. कालच मला फार आनंद झाला, काही मुलं आली ती निश्चिती कॉलेजमध्ये शिकतात, त्यांना हे ड्रग्सचं (Drugs) व्यसन लागलं होतं आणि ते म्हणाले माताजी सहजयोगामुळे आमचं सगळं व्यसन सुटून आम्ही नरिमुक्त झालो. नसिगाने.....

[१४ मनिटि आणि ५६ सेकंद]

1987-12-23, Public Program

23 डिसेंबर 1987

Public Program

Akole (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Reviewed

1987-12-23_Sarvajanik Karyakram- Atmyache Darshan_Akole-MARATHI

अकोल्या गावामध्ये जी आत्मानुभावाची प्रगती झालेली आहे त्याला अगस्त्य मुनिके आर्शीवाद तसेच लव आणि कुश यांचे गेलेले बालपण आणि श्री सतिची शुभेच्छा सर्वच कारणीभूत आहेत. ह्या महाराष्ट्रात संत साधुंनी फार मेहनत घेतली आहे. ते जिवित असतांना लोकांनी त्यांना मान्यता दिली नाही. जे धर्ममार्तंड होते त्यांनी त्यांचा छळ केला. आणि जिनसाधारणा मध्ये एवढी शक्ती नव्हती की त्यांना या छळावाद्यां पासून संरक्षण द्यावे. ती गोष्ट कधी-कधी जवाला लागून राहते. ऋषिमुनींच्या वेळेला असला प्रकार नव्हता. पण ह्या कलीयुगामध्ये मोठ-मोठ्या संत साधुंनी फार छळ सहन केला. कारण मानवाला त्यांच्या शक्तीची जाणीव नव्हती, त्यांच्या व्याकृतीत्वाची कल्पना नव्हती. ते केवढा मोठा कार्य करत होते त्या बद्दल जाणीव नव्हती, आज त्यांच्याच कार्यावर आम्ही हा सामुहिक सहजयोग उभारलेला आहे, त्यांच्याच मदतीनी, त्यांनीच पेरलेली बिया आज फुलली आहेत आणि त्यावरच आमच काम चालू आहे, तेव्हा त्यांना अनेकदा नमस्कार करून, माझी आपल्याला अशी वनिती आहे की जे झाल-गेल ते वसिष्ठ जावं आज वर्तमान काळात ह्या वेळेला ह्या कलीयुगामध्ये जेव्हा सगळी कडे आपल्याला अंधकार दिसतो आहे. राक्षसांचे जसे काही धैमान चालले आहे. कुठे जाव - काय कराव काही कळत नाही, कश्या रीतीने या संकटातून मुक्त व्हाव, सर्व देश त्राही-त्राही करत असतांना, हा सहजयोग आपल्या समोर उभा राहीलेला आहे, एकदा नळाला (नल राजा) कली सपडला, कली सापडल्या वर नळानी त्याला असा जाब वचारला की तु महादुष्ट आहेस, तुझ्यामुळे जगामध्ये परमेश्वरी तत्त्व नष्ट होतेय, तुझ्यामुळे लोकांची दुष्टी भलत्या गोष्टीकडे जाते, त्यांच्या चित्तामध्ये अनेक तऱ्हेचे विकल्प येतात तसेच अनाचार आणि अत्याचार याचा सुळसुळाट होतो. तेव्हा अश्या तुला मी नष्ट का करु नये?, तु सुध्दा माझा आणि माझ्या पत्न्याचा वरिष्ठ घडवून आणलास आणि नेहमीसाठी आता मी पत्नी शिवीय राहत आहे, तेव्हा मी तुला नष्ट करुन टाकतो, त्या वेळी कलनी हात जोडून सांगितल “ अरे बा नळा तु म्हणतोस ते ठिक आहे, पण आधी माझं महात्म्य ऐकून घे, जर तुला ते पटल तर मग तु मला सोडून दे आणि नाहीतर तु खुशाल माझा नाश करु शकतो” नळाने वचारिल तुझ काय महत्त्व आहे?, कलनी सांगितल “तु म्हणतोस ते खर”, कलीयुगामध्ये असे प्रकार होतात आणि आता घोर कलियुगात आपण बघत आहोत, जे काही शास्त्रां मध्ये वर्णन केलेले आहे ते आज आपल्याला दिसत आहे, इथपर्यंत की लोग उद्दाम पणे अस म्हणतात की “परमेश्वरच नाही”, ज्यांनी परमेश्वराला शोधल नाही त्यांनी अस म्हणण म्हणजे अवैज्जानीक आहे, मोघम अस म्हणण की परमेश्वरच नाही, हिंफार उद्दाम पणाची भाषा आहे आणि त्याला काही अर्थ मला लागत नाही, ज्या संतसाधुंनी परमेश्वराचे इतके गुण गायिले, ते काय सगळ खोटं बोलत होते, त्यांनी काय सगळ आपल्याला खोटं सांगितले आहे आणि जे लोग हे सांगतात ते या संतांच्या पायाच्या धुळी बरोबर चरित्याच नाहीत, या संतांनी जसं आपलं आयुष्य कंठल, जे शुध्द सोन्या सरखे चमकत राहिले त्यांच्या पुढे त्या मणि मीणणार्या लोकांनी अश्या गोष्टी बोलायच्या, म्हणजे याला नविवळ मी मुखपणा असे म्हणते. तेव्हा कळनि त्याला सांगितल की “माझं एक महात्म्य आहे की आज रानावनातून जे लोग परमेश्वराला शोधत फिरत आहेत त्यांना संसारात राहून, घरात राहून त्यांच्याच जागी राहून, परमेश्वर मळिणार आहे, आत्मानुभाव त्यांना होणार आहे”, अस त्यांनी सांगितल. भृगुमुनींनी एक फार सुंदर नाडीग्रंथ म्हणून लहिलेला आहे. हजारो वर्षांपूर्वी भृगु संहिता लहिल्या नंतर नाडीग्रंथ हा त्यांनी वशिष्ट करून लहिला आणि त्यात वर्णन आहे की कलीयुगामध्ये सहजयोग येईल आणि परमचैतन्य अवतरीत होवून सर्वजणां परमचैतन्याची जाणीव होईल, तिआज वेळ आलेली आहे, ती वेळ आल्यामुळे हे कार्य साधत आहे, ते पुरवी का झाल नाही? आणि आज का होतं आहे?, प्रत्येक गोष्टीची वेळ यावी लागते, जसं झाडाला दोन-चारच फुल आली तरी आज बहार आलेली आहे. आज तुम्ही पुरव पुण्यायीने इथे आलात, जसं नामदेवांनी म्हटलं आहे की “ बहुपुण्य केले, पुरव जनमी आम्ही बहुपुण्य केले”. तसे तुम्ही पुण्यवान आतमे आहात, आणि म्हणूनच आत्मानुभावाला आज तुम्ही प्राप्त व्हाल. त्यासाठी मला कहीही मेहनत करायला नको, दवि सगळे तयार आहेत फक्त ज्योत पाजळायची, एका दवियाने अनेक दवि लागतात. पदेशातल्या लोकांच वैशिष्ट अस आहे, त्यांना परमेश्वर कश्याशी खातात ते माहीत नाही. त्यांच्या इथे संतसाधु झाले नाहीत. त्यांच्या इथे आदर्श आपल्या साराखे राम आर्ण कृष्ण साराखे नव्हते, त्यांनी कोणतेही आदर्श पाहिले नाहीत, तरी सुध्दा लक्ष्मी ची पुर्त झाल्यामुळे त्यांच्या मध्ये महालक्ष्मी तत्त्व जागृत होऊन. आता याच्या पलिकडे काहीतरी असल पाहिजे, कारण आम्हाला पैश्यामध्ये सर्व वस्तु मळिल्यावर सुध्दा काहीही आनंद झालेला नाही, त याच्या पलिकडे काहीतरी असल पाहिजे असा एक विचार करुन ते बसले होते, त्यावेळी इथून बरेच भागटे, कुणी जेल मधून सुटलेले, कुणी चोर, कुणी असे तसे तिथे भगवे वस्त्र घालून गेले आणि त्यांनी सांगितले आम्ही फार मोठे गुरू आहोत, त्यांच्या नादी लागले, ज्या लोकांनी पुष्कळ पैसा यांच्याकडून उपटला, यांना फार त्रास दिला, त्यांच्या आतमध्ये अत्यंत दुःखाची गोष्ट म्हणजे अशी की त्यांच्या कुंडलनीवर सुध्दा त्यांनी आघात केले, आणि त्यांच्या मध्य मारगावर सुध्दा त्यांनी आघात केले, त्यांना व्यसने लावली, आणि त्यांची दशाभुल केली, ही आपल्या साठी फार शरमेची गोष्ट आहे. हे जाणल पाहजे की कोणही संतसाधु पैसे घेत नसतात. संतसाधुंना आपण काहीही देउ शकत नाही. तुकारामाला शिविजींनी भेट म्हणुन दाग-दागिने वस्त्रालंकार पाठवीले, ते सगळे त्यांनी परत केले, की आम्हाला काय आम्ही जसे आहोत तसेच ठिक आहोत. तेव्हा दुसऱ्यांचे पैसे घेऊन, दुसऱ्यांच्या वरती उड्या मारणारे संत नाहीत. आता राजा जनक, हा राजा होता, तेव्हा व्यवस्थीत त्या प्रमाणे राहत होता. आम्ही गृहस्थ आहोत, आम्ही आमच गृहस्थाला साजेल अश्या वेशात राहतो. उगीचच काहीतरी ढोंग्यासारखा अवतार घेऊन, आणि लोकांना ठगवण हे परमेश्वराच कार्य नव्हे, अनेक वर्षा पासून अस कार्य आपल्या कडे होतं आलंय. प्रत्येक देशात झालंय, प्रत्येक धर्मात झालंय, प्रत्येक जातीत झालंय, पण अंधश्रद्धे मुळे आपण आश्या गोष्टींना मान देत आलो, काही हरकत नाही, पण आता डोळे उघडे करुन बघा, ज्या दविशी तुम्हाला आत्मानुभव येऊन त्यात नरिक्लिपता येईल तुम्हाला आश्चर्यचर्य वाटेल की आपण कती चुकीच्या गोष्टींना मानत होतो, आणि त्या गोष्टी कती चुकच्या होत्या. म्हणजे अस की अंधारात बसलेल्या लोकांना रंगा बद्दल काही सांगायच तर व्यर्थ आहे, पण ज्या वेळेला त्यांचे डोळे उघडतात कवि प्रकाश येतो तेव्हाच त्यांना समजत की हा रंग कोणचा नी तो रंग कोणता. आत्मानुभाव शिवीय मनुष्याला पुरणता येत नाही. धर्मांनी फार तर सदाचरण घटित होईल, फार तर पण तरी सुध्दा कोणच्याही धर्मातला मनुष्य मग तो हिंदु, मुसलमान, ख्रिश्चन कुणही असे ना का, कोणतही पाप करायला कमी करणार नाही, त्याला मुभा आहे, कोणतही पाप तो करायला तयार बसलेला आहे. तेव्हा कोणच्याही धर्माची बंधन माणसाला नाहीत, वाट्टेल ते पाप तो करु शकतो, वाट्टेल त्या गोष्टी तो करु शकतो त्याचा अर्थ असा आहे की त्याच जे नरित्करण आहे ते बघिडलेलं आहे, आणि ते नरित्करण त्याच्या मध्ये त्याच्या आत्म्यात आहे, त्याच्या आत्म्याच नरित्करण त्याच्या मध्ये आहे, आणि ते आत्म्याच जे दर्शन आहे ते प्रत्येकाला झाल पाहजे. हे झाल पाहजे म्हणुनच आपण मानव झालात. मानवाला या अतीमनवा मध्ये उतरल पाहजे. जो पर्यंत तो आत्मानुभावाला प्राप्त होत नाही तो पर्यंत कतीही देवाच्या नावाने त्यांनी टाहो फोडला, तरी देवाचा त्याचा संबंध नाही, जसा त्या तुमच्या मायकरोफोन चा संबंध वजिशी होत नाही तो पर्यंत हे व्यर्थ आहे, कवि तुमच्या टेलीफोन चा संबंध जर झालेला नसला तर त्या टेलीफोन मध्ये काही अर्थ नाही, तसच परमेश्वराचा नुसता धावा करुन परमेश्वर मळित नाही. फक्त परमेश्वराचा धावा केला म्हणजे मनुष्याचा (चूक सुधारून), मनुष्याला एक प्रकारे आनंद होतो आणि त्या आनंदाने त्याच मन नरिमळ होतं. पण ती पहिली पायरी झाली, ऐवढा सर्व टाहो फोडून जर परमेश्वर तुमच्या समोर उभा राहिला तर तो परमेश्वर तुम्ही मळिवला पाहजे. आपल्या समाजा मध्ये जो बेशसित पणा आहे, आता ही मंडळी बघा कुठून आलेली, कशी व्यवस्थीत बसली आहे, पण तुम्ही सरळ उठून नघिता, तुम्हाला असही कळत नाही की तुमच्या याच्या मध्ये फलिलिग येऊन रहिली आहे आणि अशी उठून नघिण जाणारे हे लोक कती वचितिर दिसतील याचाही तुम्हाला विचार येत नाही. आपल्या देशाची तशीच फार महती आहे की बेशसित पणा, कोणचीच शसित नाही, कुणाचाच आदर नाही, सगळ्यांचा अनादर करणे म्हणजे स्वतःचाच आपल्याला आदर नाही आहे. असता तर आपण प्रतीष्ठित पणे बसलो असतो, ही सगळी मंडळी कशी चुपचाप बसलेली आहे आणि तुम्ही मघापासून मी बघते आहे की ज्याला वाटल तेव्हा उठाव, वाटल तेव्हा जाव, त्यांच्या शसितीनी त्यांनी सहजयोग मळिवलेला आहे. ज्या लोकांना शसित नाही “येडे गबाळ्याचे काम नोव्हे, त्याला पाहजित जातीचे” आत्मानुभव नुसता घेतला म्हणुन होतं नाही, कळल का? आत्मानुभव मळिल, पण तो टंकविण्याच कार्य फक्त श्रुतवाच आणि वरिष्ठ आहे, ते ज्यांना जमणार नाही ते उगीचच आम्हाला आत्मानुभव झाला, आम्ही सहजयोगी झाले अस म्हणुन जर उभे झाले तर लोक म्हणतील हेच का ते सहजयोगी, त्यांच्या चेहऱ्यावर तर माशी सुध्दा उडत नाही, हे कसले सहजयोगी, आत्मानुभव जरी आम्ही आमच्या संकल्पानी आपल्याला दिला तरी सुध्दा त्याची पुढे वाढ करणे, त्याला एका वृक्षा मध्ये रुपांतर करणे, त्या वृक्षा खाली अनेक हजरो भक्तगण तुमच्या खाली येऊन आणि तुम्हाला एक फार आदर्श, एक फार महान आत्मा समजुन ओळखतील, आज तुमच्यातुनच महात्मागांधी, तुमच्यातुनच अब्राहम लिंकन आणि तुमच्यातुनच लेनिन निघणार आहेत. हे आपल्याला जे सामान्य लोक दिसतात त्या सामान्यातुनच असामान्य निघणार आहे आणि ती कमिया तुमच्या मध्ये परमेश्वराने आधुनिक बसवलेली आहे. ती कमिया म्हणजे तुमच्या मध्ये परमेश्वराने कुंडलीनी हि शक्ति ठेवलेली आहे. आता कुंडलीनी शक्ति आपल्या मध्ये आहे हे ज्ञानेश्वरांनी सहाव्या अध्याया मध्ये उघड करुन सांगितल. गति मध्ये कृष्णाने सांगितल नाही ते सहा हजार वर्षा पूर्वी, पण ज्ञानेश्वरांनी हे सहाव्या अध्याया मध्ये व्यवस्थीत सांगितलेल असतांना सुध्दा, सहाव्या अध्याय नशिध्द आहे तो वाचायचा नाही अस सांगुन त्यांच्यावरती लोकांनी अंधार टाकला, कारण त्यांना ह्याच्यातल काही गम्य नव्हत. स्वतः ज्ञानेश्वरांना तु एक संन्यासाचा मुलगा आहे आणि बाकी सुध्दा ही संन्याश्याची मुल आहेत म्हणजे ह्यांना काही नैतिक जीवन नाही, अश्या रीतीनी सगळ्या लोकांनी फार त्रास दिला. पण जर अस होतं, तर ज्यांनी गीता लहिली तो तर एका कोळीचा मुलगा झालेला मुलगा आहे, आणि त्याच्या बापाचा सुध्दा पत्ता नव्हता, त्यानी गीता कशी लहिली, जे लोक आज गीता वाचुन अशी गोष्ट बोलतात त्यांना असा प्रश्न रोख-ठोक केला पाहजे की श्री कृष्णाची गीता ज्यांनी लहिली ते व्यास हे

सुध्दा सन्याश्याच्या मुलापेक्षा हिततर म्हणजे एका कोळीनीचाच मुलगा होता अस असतांना सुध्दा तुम्ही त्यांना डोक्यावर घेतलेल आहे, तेव्हा त्याच श्री कृष्णानी हे दाखवले की स्वतः मुलाचा जन्म कसाही असला तरी जो उत्तमोत्तम आहे, जो उच्च प्रतीचा आहे तोच खरा मानलेला उच्च असा ब्रम्हजन्माला प्राप्त झालेला ब्रम्हजन्मानी आहे आणि बाकचे जे लोक स्वतःला धर्ममार्तंड म्हणून जगा मध्ये पैसे उकळत फिरतात, आणि लोकांना भलत्या मरगावर घलतात, अश्या लोकांवर कृष्णानी फार मोठी एक टिका केलेली आहे. श्री रामाचे सुध्दा लेखक वाल्मीकी होते, वाल्मीकी आहे का, आपल्याला माहित आहे वाल्मीकी एक कोळी होता, इतकच नव्हे पण तो चोर - दरोडेखोर होता, त्याच्या वरती नारदाची कृपा झाली, त्याचा आत्मसाक्षात्कार होऊन तो मोठा संत झाला आणि त्यांनी श्री रामाच चरित्र लिहिले, ते श्री रामाच चरित्र लिहिले तो एक कोळी त्याला आपल्या जातीमध्ये आपण म्हणु को तो काही इतका उच्च कोटिला नाही, हे आपल्या डोक्यातल खूळ काढून टाकल पाहिजे. जो जन्मानी उच्च आहे तो उच्च मूळीच नव्हे. असता तर आजकाल तुम्हाला आश्चर्य वाटेल लंडनला आमच्या एअरपोर्ट वरती पुष्कळश्या ब्राम्हणाच्या बायका हातात सोन्याच्या बांगड्या घालून आणि संडास साफ करतात, व्वाटेल ती काम हे करायला तयार आहेत, तेव्हा जातीवरून जो आपण अर्थ काढतो त्याचा असा अर्थ आहे "जाती म्हणजे आपल्या मध्ये जी एक आवड आहे, आपलं लक्ष ज्या गोष्टीकडे आहे, आपण ज्याच्या मध्ये आनंद मानतो कवि लहानपणा पासून उपजतच आपल्या मध्ये जी आवड आहे त्याला जाती असे म्हणतात" आणि ती जात हि खरी जात आहे, तेव्हा नंतर आपल्या देशामध्ये हे करण्यात आल तर सुरवातीला मनुष्याच्या क्रमाप्रमाणे त्याचा जन्म मानल्या जात असे, आता हि कडे इतकी जास्त आपल्या देशात आहे की वारंवार मला आपल्या देशात हे म्हणावे लागत हे मला परदेशात म्हणावे लागत नाही. त्यांच्याकडे आश्या मुखपणाच्या गोष्टीला कोणी मान्यता देणार नाहीत, कारण त्यांची बुद्धी तल्लख असते, इथुन जे राक्षस गेले, आणि त्यांनी जे पैसे कमवण्यासाठी त्यांना दशिभुल केली ती दुसरी गोष्ट, पण असल्या तरूहेच्या मुखपणाच्या गोष्टी जर त्यांना कोणी सांगितल्या तर ते मुळीच ऐकून घेणार नाहीत कारण हि इतकी स्पष्ट रुपाने दसिणारी मथियावादी गोष्ट आहे की त्याच्यावरती आपण विश्वास ठेवायचा की आपण एका आईच्या पोटी जन्माला आलो तर आपण फार मोठ्या तत्वाला पोहचलो हि फार मोठी गोष्ट-खोटी गोष्ट आहे, हे तत्व मळिवाव लागत, हि एक स्थिती आहे जसं एक मानव देह धारण करणे हि एक स्थिती आहे, मानव देहामध्ये जो आला, त्याला जर म्हटलं की तु कतुरा आहेस तर तो कतुरा होईल का? का? मानव देही आहे, कवि त्याला म्हटलं की तु घोडा आहेस तर तो घोडा होईल का? हा मथियावाद आहे, तसच कोणत्याही माणसाला जर म्हटलं की तु ब्रम्हजन्मानी आहे तर तो ब्रम्हजन्मानी होईल का? ब्रम्हजन्म हे मळियला पाहजे आणि ब्रम्हजन्म ज्ञान हे आत्मानुभवन मळित हे आपल्या सर्व संतसाधुनी सांगितले आहे आणि इतकच नव्हे पण प्रत्येक धर्मात हे सांगितलेले आहे की आत्मानुभव मळिवाला पाहजे, मोहमद साहेबांनी सुध्दा हेच सांगितलेले आहे, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की जगातले जेव्हा संतसाधु आहेत तेव्हा तुम्ही झाडून बघा जे खरे आहेत, ते खोटांच्या गोष्टी नाही मी सांगत म्हणजे खोटे म्हणजे तुम्हाला सांगितलं इथ रामाची मुरती आहे ते खोदा तर रामाची मुरती मळिल, याला कश्याला संतसाधु पाहजित, अहो तुम्हीच गाढून ठेवल्या असतील रामाची मुरती कवि वरून काहीतरी अस काढून दिले अं... हरी काढून दलित झाले, आहो हरी काय तुम्हाला बाजारात मळितो आणि हरियांनी काय होतं, आजपर्यन्त कोणी संतसाधुनी हरि-बरी वाटले नाहीत, ह्या असल्या नसत्या सधियांवरती तुम्ही भाळून आपल्या धर्माला मुकू नका. कारण तुमची स्थिती अशी आहे की आज नुसतं साडेतीन कवि चार फुटाच्या प्रवासात तुम्ही आपल्या आत्माच्या अनुभवात येतात, आत्माच्या अनुभाव म्हणजे फार मोठी गोष्ट आहे, प्रथम म्हणजे आई मुलाला काही द्यायच असल तर आधी त्याला काहीतरी गोड देते तस त्याचा गोडपणा पण सांगते, सर्व प्रथम आत्मानुभावानी तुमच्या तबबेती ठिक होतात, तुमची प्रकृती ठिक होते, तुमचं वार्धक्य जात, तुमच्या कपाळावर असलेल्या आठ्या जातात, तुम्हाला अदम्य शक्ती येते आणि तुम्ही कतिही कार्य केले तरी तुम्हाला थकवा येत नाही, तुमच्या चेहर्यावर थकवा दसित नाही, तोंडाची कांती तजेल्याची होते, आता मी हे साधु-संत जे आजकाल फिरता आहेत त्यांचे चेहरे म्हणजे बघून मला अस वाटतं की अहो लोक नदिन यांचे चेहरे तरी बघू देत. चेहरे बघून तरी ओळखल पाहिजे की ह्या माणसावरती काही प्रकाश तरी आहे का? कसं म्हणतो हा मग ब्रम्हजन्मानी आहे? नुसतं चार पुस्तक वाचून ज्यानी बडबड केली तो ब्रम्हजन्मानी कसा असु शकतो? पुढे हि एक छोटीशी गोष्ट आहे, पण फार सहज घटति होते, म्हणजे पुष्कळसे रोग, जे रोग सहसा डॉक्टरांच्या हातून ठिक होतात ते बरे होतात, त्यासाठी आता दिलेली युनिव्हर्सिटी मध्ये लोकांनी असा वचिर केला की हे चमत्कार काही समजले नाहीत की श्री माताजी नुसतं हात लावून लोकांना कसं ठिक करतात कवि माताजच्या फोटो वर लोक कसे ठिक होतात, म्हणजे आपल्या इथले एक प्रेसडिंट होते, ते सुध्दा या सहजयोगाने ठिक झालेत, त्यांच नाव संजिव रेड्डी, आणि त्यामुळे त्या लोकांनी असा वचिर केला की याच्यात काहीतरी विशेष असल पाहजे, आणि हा अपला वारसा आहे, तेव्हा कुंडलीनी जागृत कशी होते आणि त्याने काय कार्य होते यासाठी त्यांनी एक अनुसंधान रिसर्च म्हणून एक मोठा उपक्रम काढलेला आहे, आणि आता एका डॉक्टराला त्यांनी पिएच डीची पदवी दिलेली आहे, तसेच अनेक डॉक्टरांना याची पदवी मळिणार आहे, ह्या रोगांच्या दुर करण्यासाठी तुम्हाला काहीही पैसे खर्च करावे लागणार नाही, कोणत्याही डॉक्टर कडे जावे लागणार नाही, घरी बसल्या तुम्ही ठिक होऊ शकता पण तुम्ही आधी समजून घेतल पाहिजे की तुम्हाला रोग कोणचा आहे, त्यासाठी जे लोक परमेश्वराला प्रार्थना झाले आहेत, ज्यांना आत्मसाक्षात्कार झालेला आहे, त्या लोकांच्या हातातून चैतन्य वाहत असत आणि हे पाच आणि सहा आणि सात चक्र उजवीकडे आणि पाच आणि सहा आणि सात डावीकडे असे चक्र जी आहेत त्या चक्रांमध्ये कोणचा त्रास आहे तो तुम्हाला लगेच लक्षात येतो तुमच्या बोटवर, मग ते ठिक कसं करायच हे जाणल पाहजे, ते ठिक करण्याची जर तुम्हाला क्रिया समजली तर तुम्ही स्वतःच ठिक होऊ शकता, आणि दुसऱ्यांची कुंडलीनी जागृत करून त्यांनाही ठिक होण्याचा मार्ग सांगू शकता, तुम्हाला त्यात हात घालण्याची गरज नाही, आमच्या फोटोलाच वाटल तर तुम्ही वापरू शकता, आणि वापरून तुमच्या तबबेती एकदम ठिक होऊन जातात, तसच पुष्कळसे लोक ज्यांच्या मध्ये एक तरूहेची बाधा आलेली, ज्या मुळे त्यांच्या मध्ये वैमनस्य आलेल आहे कवि त्यांच्या मध्ये कैवल्य आलेल आहे, इथे त्यांना अस वाटतं की जगात काही करू नये, आता आत्महत्या करावी, मरून जावे, त्यापलीकडेच लगेच ते म्हणजे वेड्या सारखे वागतात, त्यांची बुद्धी चालत नाही, अश्याही लोकांवर सहजयोगाचे प्रयोग करून पाहिलेत, तर त्यांचाही फार फायदा झालेला आहे, आणि असे पुष्कळसे लोक सन्मार्गाला लागले, हे लोक जे इथे आलेले आहेत ह्यांच्या देशामध्ये अनेक तरूहेचे रोग लोकांना होत आहेत, इतकच नव्हे पण या लोकांमध्ये व्यसन पुष्कळ होती, ती व्यसन एका रात्रती सोडून हे उभे झालेत, कारण ह्यांची इच्छा शक्ती फार जबरदस्त आहे, आपली इच्छा शक्ती इतकी जबरदस्त नाही अस मला वाटत, कारण अजून एका रात्रती व्यसन सुटत नाही लोकांची, सुटतात, आता सहजयोगाची हि स्थिती आहे की जर कुणाला म्हटलं की माचिस द्या त कुणाजवळ माचिस नाही, कारण कोणी सगिरेट, वंडीच पति नाही, कुणी तंबाखू खात नाही, कुणी दात पीत नाही, आपोआप सुटल मी काही सांगत नाही तुम्हाला अस करु नका तस करु नका, अस म्हटलं त आर्धमांश उठून जातील, पण एकदा तुमची कुंडलीनी जागृत झाली म्हणजे तुमच्या लक्षात येत अरे बाबा आमच्या हातात हा साप होता सोडा याला, ते दसि लागत आणि ते दसिल्या बरोबर तुम्ही आपोआप ते सोडून टाकतात तर हि दशा तुमच्यात यावी, ही स्थिती तुमची व्हावी आणि तुम्ही समर्थ व्हावे, समर्थ म्हणजे तुमच्या मध्ये जो अर्थ आहे जे तुमचं तत्व आहे त्याला तादात्म्य याव एकाकारीता यावी म्हणून हि कुंडलीनी तुमची सारखी वाट बघत आहे, की मी कधी माझ्या मुलाला, ही प्रत्येकाची व्यक्तिगत आई आहे, मी कधी तिला जागृती देते, याला जागृती देते आणि त्यामुळे त्याच कल्याण कसं होतं, आत्मानुभव म्हणजे जी एकेकाळी फार कठिण गोष्ट होती, त्यासाठी अनेक मेहनत करावी लागायची, ती आज अगदी सोपी झाली आहे, सहजयोगा मध्ये "आर्ध कळस मग पाया" आर्ध कुंडलीनी आम्ही उचलून देतो, त्याच्या अंधुक प्रकाशातच का होइना तुम्ही स्वतःच वैगुण्य बघू शकता, उद्दा जर तुम्ही म्हटलं माताजी तुमच्या साडिला काही लगलेल आहे आणि मला दसित नसल तर मी म्हणून उगीचच अस कशाला म्हणतात तुम्ही, उद्या मला दसि लागल्यावरती मी म्हणून की बरोबर आहे आणि मला नको त घाण, अस म्हणून मनुष्य ती सोडून टकेल, म्हणजे जे आपण ज्याला पाप पाप म्हणतो त्याची आपल्याला घाण येऊ लागते, जसं एखद्या घोड्याला कवि कुत्र्याला कोणच्याही शिल्लतेन काढायच त सोप काम आहे की तिही घाण असे न का पण माणूस जाउ शकत नाही तिथे, तसच जेव्हा मनुष्य या उच्च स्थितीला पोहचतो तेव्हा तो पापाच्या घाणतिन जायला नको, त्याच्याकडे बघायला नको, तोंड फिरवून नघिन जातो, आज (श्री माताजी एका सहजयोग्याला "मागे कोण बोलतयं,") अकोल्याच्या या पुण्यभुमी मध्ये आपला जन्म झाला आणि ह्या परसिरात काहीतरी विशेष असल्या शविष्य एक्टर महाराष्ट्रच फार मोठा पुण्यवान की जे श्री रामाला आणि सतिला सुध्दा आपल्या वाहना काधून घ्याव्या लागल्या एव्हदा पुण्यवान हा महाराष्ट्र आहे त्याच नाव महाराष्ट्र कधी पडल हे लोकांना माहित नाही, हा महाराष्ट्र आहे, आणि संबंध राष्ट्रा मध्ये हा महाराष्ट्र आहे, आणि महाराष्ट्रा मध्ये आपला जन्म झाला तेहि अगस्त्य मुनच्या या परसिरा मध्ये या पुण्यभुमति आपला जन्म झाला त्याला काहीतरी कारण असली पाहजे तेव्हा हि प्रगती बघूनच हे संधिद झालेल आहे, माझी फक्त हिच एक कळकळीची वनिती आहे की आत्मानुभव हा घडेल या बद्धल शंका नाही मला कारण आपली आतुरता बघून मला कळलेल आहे की हे घडणार आहे, आणि होणार आहे, आपली शांतता बघून विशेष रुपानी मला अस वाटतं की हि गोष्ट होणार आहे, हे आपल्याला मळिणार आहे, याच दान आपल्याला मळिणार आहे, सर्वकिडे व्यापलेली ही परमेश्वराची हि परेम शक्ती, हित्याची जी ब्रम्हशक्ती आहे ती तुमच्या हाती लागेल, तसि सुक्ष्म रुपात आहे आणि ति सुक्ष्मता तुमच्यात आल्या बरोबर ती तुम्हाला जाणवेल, ह्या बद्धल मला शंका वाटत नाही, पण वनिती अशी आहे की आज मी आपल्या जवळ आहे आणि उद्दया मला दुसऱ्या देशी जाणे आहे, जसं या लोकांनी एकदा बी रोवल्यावर, त्याच रोप आल्यावर मेहनत करून स्वतःला एक-एका वृक्षा सारख उभं केलेल आहे, तसा आपल्यालाही अनुभव आल्यावर आपण सुध्दा आपल्या आत्मसाक्षात्कारात पुरण आदर करुन, स्वतःचा आदर करुन, आम्ही ह्या कीमतीच्या मध्ये विशेष रुपाने आलेलो आहोतं, आम्हाला विशेष कार्य करायच आहे, असा वचिर करुन ह्या नव्या क्रांतीमध्ये भाग घ्यावा, आणि ह्या आत्मसर्वरुपाला प्राप्त व्हावे, हि गोष्ट सहज, सरळ, अत्यंत सरळ झालेली आहे, असेल की आमची काहीतरी कीमता असल, कवि आम्ही काहीतरी असु, जे असेल ते असेल, त्या बद्धल आपण काळजी करु नये, तुम्ही काय आहेत ते एकदा जाणून घ्या, तुमच्या मध्ये कति शक्त्या आहेत, तुमच्या मध्ये कति संपत्ती आहे, तुम्ही कति गौरवान आहात, ते सगळ गौरव जाणून घ्या, आणि त्याच्या नंतर मग आम्ही कोण ते समजेल, म्हणून आधी स्वतःचा गौरव, स्वतःच मोठेपण, स्वतःच थोर हृदय हे आपण जाणल पाहजे, हे सगळ आपल्या मध्ये आहे, संबंध ज्ञानाच भंडार आपल्या मेंदूमध्ये आहे, पण तिथे अजून तेवढा प्रकाश नाही, पुस्तक वाचायची गरज नाही, काही जाणायची गरज नाही, डॉक्टर व्हायची गरज नाही, आपोआप सगळ घटति होतं, आणि तुम्ही अत्यंत ज्ञानवान ब्रम्हजन्मानी होवुन या जगा मध्ये एक विशेष स्वरुपाचे अत्यंत महान जीव होता,

परमेश्वर आपण सर्वांना आश्रिवादीत करो

मी एक आई आहे आईला इतक काही हृदया पासून वाटतं ते सांगता येत नाही, आई जेव्हा हृदयामध्ये कतीही असल तरी ते शब्दात ओतून सांगता येत नाही, तिच्या प्रेमाला त किश्यामध्ये ओतून देईल, ते तिला समजत नाही, अश्या या परिस्थितीत मला जसं समजलं, तुमच्या हृदयाच्या गोष्टी जिश्या समजल्या, तश्या मी तुम्हाला प्रेमांनी सांगितलेल्या आहेत काही तुम्हाला अस वावग वाटलं कवि चुकचि वाटलं तरी सध्या त्याचा विचार करू नये, आपलं चुकलं आहे कवि नाही ते सुद्धा समजण्यासाठी आत्मानुभव हा मळिवला पाहजि, खरोखरच इथे अगस्त्य मुनी होते कवि नाही हे सुद्धा सिद्ध करण्यासाठी आत्मानुभव पाहजि, स्वयंभू परमेश्वर कुठे आहे हे जाणण्यासाठी सुद्धा आत्मानुभव पाहजि, कारण आत्मानुभवा शिवाय तुम्हाला केवल सत्य कळणार नाही, आजकालच्या जगामध्ये हे सत्य काही नाही, हे खोटं किंवा, हिंशी परिस्थिती असतांना केवल काय सत्य आहे ते फक्त चैतन्य मळिल्यावरच होतं, कारण चैतन्य तुमच्या हातातून वाहून तुम्हाला त्याच इंगीत येत इशारा येतो की हे ठीक नाही आणं हे ठीक आहे, करुपा करुन आपली शक्ती आपण मळिवावी, हिंमला आपल्याला वनिती करायची आहे, परमेश्वर आपल्याला पुरणपणे या कार्यात घेण्यास तसेच आपल्या साम्राज्यात आमंत्रण देण्यास तत्पर आहे, त्याच्या साम्राज्यात आपण यावे आणखि शुशल रमावे हचि परमेश्वराची इच्छा आहे आणं ते झालं म्हणजे आम्ही आनंदाच्या डोहजे काही वर्णन केलेलं आहे, ती होण्याची वेळ आली, जे पसायदानाच वर्णन आहे ती होण्याची वेळ आलेली आहे, त्याच सगळं सार्थ होण्याची वेळ आलेली आहे, तेव्हा करुपा करुन या वेळेचा पुरण उपयोग घ्यावा, आणं त्याच्यानंतर त्याची वाढ, त्याचा अनुभव हा जाणला पाहजि. पुष्कळां पहिल्या प्रोग्राम ला पुष्कळ लोक येतात, आणं नुसते बाजार-गुणगुया सारखे राहून त्यानंतर त्याचा काही उपयोग नाही, तबबेती बऱ्या होतात कोणाला लक्ष्मी तत्व मळित पैसे मळितात हे मळितात हिं सगळी प्रलोभन आहेत, त्याच्या पलकिडे याच्यामध्ये तुमच्यामध्ये एक तरहेची गुरुचीशक्ती यायला पाहजि, तुम्ही सगळ्यांचे जसे काही स्वामी व्हायला पाहजि, आपले हिं स्वामी आणं सर्व शक्तींचे तुम्ही स्वामी झाले पाहजि तरच म्हणजे का तुम्हाला सहजयोगाचा लाभ झालेला आहे,

आता आपण सगळ्यांनी असे हात करुन बसाव, दोन मनीट टोप्या उतुन ठेवा कारण ब्रम्हरंधर छेदाव लागत, त्याच्या मुळे दोन मनीट फक्त असे हात करुन बसायच

आता लक्ष ठेवा

शंकराचार्यांनी वर्णन केलेलं आहे सललिम-सललिम थंड थंड अस चैतन्य लागत, ते तुम्हाला कुणी सांगितलं नसेल, या सर्व गोष्टी कोणी तुम्हाला सांगितल्या नसतील, त्या सर्व मी तुम्हाला उघड करुन सांगणार आहे

आता डावा हात माझ्याकडे असा करायचा

आणं उजवा हात डोक्यावर,

या ठिकाणी इथुन

मान थोडशी खाली घालायची, आणं या ठीकाणी बघायच की डोक्यातून काही गार गार येतांना वाटतय का, आतून आपल्या आतून या ब्रम्हरंधरातून म्हणजे जथी तुमची टाळु होती, त्या तथुन तुम्हाला काही गारगार येतांना वाटतं का ते बघा, डावा हात माझ्याकडे करा आणं उजवा हात कुणाला जवळून येईल, कुणाला दुरुन येईल आता उजवा हात माझ्याकडे करा.

आणं डावा हात डोक्यावर व्यवस्थीत असा ठेवायचा, वरती बघा, कुणा-कुणाला वर, फार वर अधांतरी, अधांतरी ठेवायचा, आता परत डावा हात माझ्याकडे, सगळ्यांनी करुन बघायच, आज हिं संधी फार मोठी आहे हे देणार कार्य जे आहे, ते तुमच्याच हातात आहे, मी कती देउन तरी तुम्ही मळिवल पाहजि, मान खाली घाला, आणखीन बघा, इकडे बघा किंजर इथुन या टाळु मधुन गार-गार थंड वारा येतो आहे तर हा चैतन्याचा कवि आपण अस म्हणु का कुंडलनी ही ब्रम्हरंधर छेदुन बाहेर असा गार वार सोडत आहे

आता दोन्ही हाता आकाशाकडे करायचे मान मागे घालुन एक प्रश्न मला करायचा “ श्री माताजी हिं ब्रम्हशक्ती आहे का?”

मनात म्हणा

“श्री माताजी हिं ब्रम्हशक्ती आहे का?”

श्री माताजी हिं चैतन्यशक्ती आहे का?”

श्री माताजी हिं परमेश्वराची प्रेम शक्ती आहे का?”

सर्वव्यापी परमेश्वराची हिं सर्वव्यापी प्रेम शक्ती आहे का?”

असा प्रश्न विचारायचा

तीनदा विचारा हा प्रश्न

आकश सुद्धा उजाडलं, बघा आकाशात सुद्धा प्रकाश आलेला आहे

Just see the sky, its lighted up, its light in the sky

आता बघा हातात गार येतय का?

आता तुमच्या कडूनच मला गार यायला लागल

आता ज्या लोकांच्या हातामध्ये गार आल कवि टाळुमधुन गार आल असेल अश्या सर्व लोकांनी दोन्ही हात वर करायचे, मला बघायच आहे

(जमलेले सर्व लोक टाळ्या वाजवतात)

सगळ्यांची सामुहिक जागृती झाली,

जागृती झाली,

आता हजिपुन ठेवायची

जपुन ठेवा

जसा दविा आत्ताच पेटलेला आहे.

तो जरा जपुन ठेवावा लागतो

व्यवस्थति बसला पाहजि

संभाळून ठेवल पाहजि

आणतियानंतर त्याची कमिया बघत रहावी,

परमेश्वर कसा हातो-हात तुम्हाला ठेवतो

तुमचं कसं संरक्षण करतो, ते बघतिल पाहजि

परदेशी पाहुण्यांनी आपल्या साठी फार सुंदर माझे फोटो आणलेले आहेत, आण त्या शविया सगळ्यांना नमित्रण आहे कसात दविसांचा आमचा फार सुंदर सेमनार गणपतीपुळ्याला आहे त्या साठी आपण सर्वांनी यावे, तथि जशी व्यवस्था होईल तशी करु, आणफार जास्त काही खर्च सुध्दा नाही आहे, जा लोकांना येता येइल त्यांनी अवश्य यावे, आण सगळ्यांना हृदया पासुन आमंत्रण आहे

1987-12-25, Christmas Puja, Reach Completion of Your Realization

25 डिसेंबर 1987

Christmas Puja

Pune (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Christmas Puja Talk IS 25th December 1987 Date: Place Pune Type Puja

आज मी इंग्लिशमध्ये बोलले. कारण हा त्यांचा वषिय आहे. पण आपणसुद्धा पुष्कळ ख्रिस्ताब्ददल जाणत नाही आणि काही जाणतो ते इतकं थोडं आहे, की त्यावरून जो काही आपण अंदाज लावतो तो ह्या ख्रिस्ती लोकांना बघून कळतं चुकीचा आहे. तसं म्हणाल, तर कोणत्याच जातीत मी तसे शहाणे लोक पाहिले नाहीत. मग ते हद्दी धर्माचे असेनात का कवि ख्रिस्ती धर्माचे असेनात का. कोणत्याही धर्मात वेड्यांचाच भरणा जास्त आहे. तेव्हा ह्या वेड्या लोकांमधून आपण काही शिकायचं नसतं, पण कोणतही अवतरण ह्या जगात आलं त्यांचं फार वैशिष्ट्य असतं. त्यातल्या त्यात ख्रिस्तांचं वैशिष्ट्य म्हणजे त्यांचं आयुष्य अगदी सोनं जसं तावून सुलाखून नघावं तसं आहे. त्यांच्या आयुष्याबद्दल कोणीही एका अक्षराने अस म्हणू शकत नाही, की ख्रिस्तांनी ही गोष्ट थोडी चुकीची केली कवि असं कसं केलं? काही प्रश्न उभे राहू शकत नाही. इतकं थोडंसं आयुष्य असतांनासुद्धा त्यांनी जी कमाल केलेली आहे, आणि ते ज्यांनी एकंदर आपल्या सर्व कार्याला जी सार्थकता आणली, व्यवस्थेतिपणे, एकानंतर एक, ती अगदी कमालीचीच आहे आणि तेच आज मला आपल्याला सांगायचं आहे. जसा ख्रिस्ताचा जन्म वडलांशिवाय फक्त पवित्र आत्म्यामुळे म्हणजे होली घोस्टमुळे झाला, तसाच तुमचाही जन्म झालेला आहे. तेव्हा तुम्ही त्याच पावतिर्यात आलं पाहजि आणि त्याच पावतिर्यात राहून ख्रिस्तासारखं जीवन दाखवलं पाहजि जगाला. तर लोक म्हणतील ख्रिस्ताचा जो आदर्श तुमच्यासमोर आहे त्याचं हे फळ आहे. अत्यंत नरिमळ आणि स्वच्छ. स्फटिकासारखं चमकणारं त्यांचं जे आयुष्य होतं ते तुम्हाला नेहमी प्रकाशित करत राहील. ते प्रकाश आहेत. त्या प्रकाशाला आपल्यामध्ये ठेवलं पाहजि आणि त्या प्रकाशातच आपलं पाऊल टाकलं पाहजि. जपून जर आपण समजून उमजून ह्या गोष्टी केल्या तर आपलं सहजयोग्यांचं आयुष्य एक वशिष्ट तरहेचं होऊन जाईल. प्रत्येक ठिकाणी, मग ते हद्दिस्थानात असे ना का, की बाहेर, प्रत्येक ठिकाणी बरेच दोष आहेत, पण आमच्या 6. पुण्याला कोणते दोष नाहीत असं वचिरलं, तर मला काही सांगता येणार नाहीत. सहजयोग्यांमध्ये इथून तिथून सगळे दोष आहेत. त्यातून भांडणं पण आहेत. एकाच माणसाच्या डोक्यावरती सगळा बोजा येतो आणि त्याला फार झगडावं लागतं. तेव्हा ह्याच्यापुढे पुणेकरांनी ख्रिस्ती धर्म स्वीकारावा जो सहजयोग्यांचा आहे आणि सहजयोग्यांची जी वशिष्ट म्हणजे संस्कृती आहे, ती अत्यंत शुद्ध आचरणाची आहे. भांडणं, कष्टदरता, दुसरं म्हणजे कंजुशी हे सगळे गुण पुणेकरांनी सोडले पाहजि. ह्याने त्यांचं नाव कधीही उज्वल होणार नाही. वशिष्टकरून मी आता पुण्यात माझ स्थान मांडलेले आहे. इथे आल्यावर माझ्या लक्षात आलं, की थोडीबहुत इथे काहीतरी गडबडच आहे. ही गडबड आता कशी ठीक करायची? म्हणजे माताजीच्या दर्शनाला सगळे आले. स्वार्थ फार आहे. पण माताजीच्या कार्याला हात लावणारे फार कमी आणि म्हणून एक आग्रहाची वनिती आहे, की सगळ्यांनी धर्माच्या बाबतीमध्ये एक सूक्ष्म दृष्टी आणली पाहजि. □

आमच्या धर्मकितेमध्ये ती सूक्ष्मता आहे कवि नाही? आम्ही धर्मामध्ये उतरलो तो धर्म आमच्या सहजयोग संस्कृतीला धरून आहे कवि नाही? जर सहजयोग संस्कृतीला यायचे आहे तर सर्वात मुख्य म्हणजे मनुष्याला दानी असलं पाहजि. ज्याला दानत नाही तो सहजयोगी असू शकत नाही. तुमच्या आईची कति दानत आहे! ह्या सगळ्या लोकांनी मनाने तुमच्यासाठी बक्षिसं आणली. पण इथं जर तुम्हाला एक रुपया द्या म्हटलं तर इकडे तिकडे डोळे फिरवू लागतात पटापट. पैशाचं नाव घेतलं रे घेतलं की सगळ्यांचे डोळे फिरायला लागतात. दुसरं काही ठेवलं तरी हरकत नाही. बाँब फुटला तरी नाही, पण पैशाची गोष्ट काढली नां माताजीनी, डोळे इकडे तिकडे फिरायला लागतात. इतकी नमिर्न स्थिती आहे ह्या बाबतीत आपली. इतकी नमिर्न स्थिती आहे, की कधी कधी आश्चर्य वाटतं की आपण कसे सहजयोगी होतो. परत एक दार नाही उघडलं तर दुसऱ्या दाराने काही येणार नाही. त्यामुळे स्थिती तीच. जैसे थे. ख्रिस्तासारख्या माणसाने, ज्याने संबंध जवांचं रान करून, मेहनत करून, कष्ट करून इतक्या लहान वयामध्ये एवढा मोठा त्याग केला. अशा त्या ख्रिस्ताला, जर तुम्ही कोणाला उभे करू शकाल तर ज्ञानेश्वर तुमच्यासमोर आहेत. त्या ज्ञानेश्वरांना छळण्याची कमालच केली होती. पण आज त्यांच्या नावाने तरी, त्यांच्या आयुष्याचा धडा आपण गरिवावा असा वचिर आपण केला पाहजि. तेव्हा आजच्या शुभप्रसंगी प्रत्येकाने प्रतजिजा केली पाहजि, की आमच्या आचरणात आम्ही शुद्धता बाळगू. आमच्या वागण्यात, आमच्या बोलण्यात आम्ही शुद्धता बाळगू. इतकच नव्हे तर आमचं जे सहजयोगाचं सांस्कृतिक जीवन आहे, ते सांस्कृतिक जीवनसुद्धा आम्ही अत्यंत ह्याकडे लक्ष देऊ आणि आपापसामध्ये फार प्रेम करू. इतकी सुंदर फुलं तुम्ही माझ्यासाठी आणत राहिली, इतकी माझी सुंदर बनवू. आपल्या परीने पूर्णपणे आम्ही तुम्ही सेवा करता, मला आनंद झाला हे बघून, मला तुम्ही खुश करता, पण मी सगळ्यात जास्त खुश होतं, जेव्हा आपापसात भांडण होत नाही. म्हणजे दिलेली आणि पुणे. ह्याच्यामध्ये मुकाबला आहे म्हटलं तरी चालेल. पण तुमची भांडणं म्हणजे इतकी कष्टलक्ष आहेत, की मला त्याच्यात काहीच अर्थ वाटत नाही आणि त्यात मला इतकं दुःख होतं, इतकं वाईट वाटतं, की असं वाटतं की माझ्यापासून सगळं काही हरिवून घेतलेले आहे. ख्रिस्तांनी म्हटलेले आहे आपल्या शिष्यांना, की तुम्ही आपापसात प्रेम करा. हे एकच मला दान द्या. आणि तेच मी तुम्हाला सांगते. तुम्ही आपापसात प्रेम करा. हे एकच मला दान द्या. आपापसात प्रेम करा. एकदुसऱ्यांचे दोष बघू नका. फक्त एकमेकांचे गुण बघून स्वतःचे गुण वाढवा आणि शांत होऊन एकमेकांवर प्रेम करा. आज ख्रिसमसचा दिवस आहे. आपण सगळ्यांनाच काहीतरी बक्षिस देत असतो ख्रिसमसच्या दिवशी. तेव्हा तुम्ही तर काही आणलं नसेल बक्षिस कोणासाठी. पण आणायला पाहजि. काही नाही, फुल न फुलाची पाकळी, म्हणजे अगदीच पाकळी घेऊन येऊ नका. पण असच काहीतरी आणलं तर हे आलेत इतक्या दुरून, आपण त्यांना एक एक बक्षिस, कोणीही छोट्याश्या, लहानशा वस्तू घेऊन यायचं. ते धुमाळ साहेब मात्र ह्यांच्यासाठी, सगळ्यांसाठी चॉकलेट्स घेऊन आले. आता त्यांना एवढं सुचलंय, मला मोठं आश्चर्य वाटलं. बघा ह्यांच्या कसं डोक्यात आलं, 'ख्रिसमसला मी सगळ्यांना चॉकलेट वाटेन.' एक एक लहान चॉकलेट घेऊन आले. तुम्ही पण प्रेम काहीतरी घेऊन यायचं. आम्ही घेऊन आलोत ह्यांच्यासाठी. म्हणजे एकत-हेचा आपल्यामध्ये मैत्री भाव, आणि ते दर्शवण्यासाठी वस्तू वाटण्यात काही शक्ती नाही. फक्त एवढीच शक्ती आहे, की आपण ह्याद्वारे आपला ल

प्रेमभाव दुसऱ्यांना दर्शवू शकतो. तेव्हा तुम्ही जर असा वचिर केला असता, की आज ख्रिसमस आहे. सगळेजण येणार. इतक्या दुरून दुरून लोक आले. त्यांच्यासाठी काही नाही, पुण्यातर्फे आपण काही नाही तर फुलं इथे कति सुंदर असतात. एक एक गुलाबाचं फूल घेऊन जाऊ त्यांच्यासाठी. तर एवढी सगळी फुलं सजली त्यापेक्षा मला जास्त आनंद झाला असता. आता ही सगळी पायाखाली आलेली फुल आहेत, तीसुद्धा तुम्ही ह्यांना द्या. म्हणजे बरं वाटेल त्यांना. आनंद होईल. त्यांच्याबरोबर पाठवून द्या. पण अशी माझी एक इच्छा आहे, की आपापसात खूप प्रेम झालं पाहजि आणि संबंध वशिष्ट एकाच आईच्या प्रेमात न्हाऊन नघिलं. त्याचा आनंद एक आगळा असतो. तो तुम्ही सर्वांनी मळिवावा. हीच माझी इच्छा आहे. दुसरं काय? बाकी मला काहीही नको. फक्त एवढंच पाहजि आणि आज मी तुमच्यासमोर उघड करून सांगितलं आहे. तेव्हा कृपा करून आपापसात भांडू नये. आपापसात प्रेमाने रहावं. आपापसात एक छोटीशी वस्तू जरी इकडून तिकडे दिली तर काय हरकत आहे. त्याच्यात काही आपण गरीब होत नाही. त्याच्यात काही आपण मरत नाही. एक वस्तू जरी आपण एकदर्याला दिली, तर कति बरं वाटतं. मला तर फारच आनंद होतो. तो आनंद तुम्ही घ्यावा. तुम्ही त्याचा उपभोग पूर्णपणे, मनसोक्त घ्यावा, म्हणून मी तुम्हाला एक अशी सूचना केलेली आहे. इकडे आपण लक्ष द्यावं. आजची पूजा म्हणजे फार लहान असते. आजच्या पूजेला काही फार वेळ लागत नाही. फक्त आधी आपण श्रीगणेशाचं स्तोत्र येशूच्या ह्याच्याने करू. ती दहा मनिटांची गोष्ट आहे आणि त्याच्यानंतर महालक्ष्मीचं स्तोत्र करून पाय धुवून टाकायचे. एवढीच काय ती आजची पूजा असते. जास्त पूजेला वेळ लागत नाही. पण तरीसुद्धा जितकं पूजन असेल त्यावेळेला आपण संबंध लक्षपूर्वक पाहिले पाहजि आणि लक्षपूर्वक ते आपण अचीव्ह केलं पाहजि. त्यावेळेला इकडे तिकडे लक्ष घालायचं नाही. पूजेच्या वेळेला लक्ष संबंध इकडे असलं, म्हणजे जे प्रापत व्हायचं ते होतं. आता आज मागून घ्यायचं आहे, तर ते की आम्हाला माताजी, तुम्ही ख्रिस्तासारखं आयुष्य द्या. ख्रिस्तासारखं नरिमळ आणि तिपस्वी आयुष्य आम्हाला द्या. आम्हाला ते पाहजि. म्हणजे तुम्हाला त्रास देण्याची गोष्ट नाही ख्रिस्तासारखी. पण ती शक्ती, त्या तपस्वतिची शक्ती आम्हाला द्या.

[1988-01-01, Talk](#)

1 जानेवारी 1988

Talk to Sahaja Yogis

Ganapatipule (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Talk

गणपतीपुळे (भारत)

शुक्रवार, जानेवारी १, १९८८

आज सगळ्यांना नव वर्षाचे अभिनेदन असो. आपणा सर्वांवर परमेश्वराचा अनंत आशीर्वाद आहे. सहजयोगामुळे अनेक लाभ अनेक लोकांना झालेले आहेत. आता थोडासा लाभ दुसऱ्यांना ही झाला पाहजि, आणि त्याबद्दल असा वचिर केला पाहजि, की आपल्या समाजात जी दूषण आहेत, ज्या वाईट गोष्टी आहेत, वाईट वृत्ती आहेत, जो अनाचार आहे, जो मूर्खपणा आहे, तो नदिन आपल्यामध्ये तरी नसला पाहजि.

ह्या वर्षी जाती-पाती वर माझा विशेष हात आहे. आपल्या जाती-पाती सोडून टाकल्या पाहजित. जात-पात हा फिक्त हिंदुस्थानातच आहे आणि हिंदुस्थानाची कीड आहे ही. तेव्हा आज हा असा नशिचय करायचा, की आमच्या मुलीची लग्न आम्ही, आम्ही आमच्या जातीत करणार नाही, आणि मुलांची लग्न आमच्या जातीत करणार नाही. असा नशिचय आज केला पाहजि सगळ्यांनी.

असा जर नशिचय केला, तर अर्धा सहजयोग हिंदुस्थानात जमला असं समजलं पाहजि. नुसतं मुलीवर जबरदस्ती आपण करू शकतो. मुलांवर करू शकत नाही आणि मुलीची इतकी कुचंबणा होते. ह्या जातीच्या आड येऊन जे शिष्ट लोक असतात जातीतले ते अत्याचार करतात. तेव्हा आजपासून मी, माझी जात सोडून मी, नरिमल धर्मात उतरलो कवि उतरले असा नशिचय करायचा. मी, आता नरिमल धर्मी झालोय आणि मी, सहजयोगी झालेत हेच आमचे सोयरे आहेत.

जसं ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं “तेची सोयरे होती”.

तेव्हा सर्व जात-पात वसिरून आणि आम्ही आता सहजधर्मी झालो, सहज धर्मात उतरलो. एका लहानशा डबक्यात होतो, तथून नथून आता मोठ्या सागरात आम्ही आलो, असा वचिर केला पाहजि.

आजचा दविस शुभ, शुभारंभाचा आहे. जे काही चांगल आणि शुभ आहे ते सहजयोगात उघडपणे मी, सांगितलेलं आहे आणि ते केलं पाहजि. ज्या ह्याने आपल्या देशाची, मानवांची, सर्व वशिवाची हानी होते, असलं कोणचं ही कार्य आम्ही करणार नाही आणि असले कोणचे ही वचिर आम्ही ह्या डोक्यात ठेवणार नाही. असा तुम्ही मनामध्ये पूर्ण नशिचय केला पाहजि.

आज का शुभदिन आपको वशिषरूप से आशीर्वादित हो। आज बात करने में सिर्फ एक ही बात मुझे कहनी है, कानिए साल पर नई – नई बातें हमें सोचनी चाहिए। कौनसा नया काम हम कर सकते हैं। कौनसा नया वशिवास हम लोगों को दिला सकते हैं। मैं देखती हूँ, कानिए देश में अनेक बीमारियाँ हैं। उसमें से सबसे खराब बीमारी जातीयता की है। अभी भी जो लोग सहजयोग में आए हैं, वो भी यही सोचते हैं, कहिमांरी लड़की की शादी हमारी ही जात में हो जाए। इस तरह की गलत धारणा करने वाले लोग सहजयोगी हो नहीं सकते।

सहजयोग में, ये सब धारणाएं छोड़कर के, आप को ऐसा सोचना चाहिए, कहिमांरे ऊपर बहुत बड़ा उत्तरदायित्व, रसिपांसबिलिटी है, कहिंम इस तरह की गंदी कुरीतियाँ जो हमारे समाज में हैं, उनको अपने हृदय से निकाल दें। उसे घृणा करें और चाहें, की हमारे लड़कियों पे या लड़कों पे कोई भी आक्रमण ना हो। और उनकी शादियाँ कम से कम हम अपने जात में करने के वशिध में खड़े हो जाएं। वशिषकर जो लोग सहजयोगी नहीं उनसे शादियाँ मत करिए। अगर इस तरह के आज नशिचय हो जाएं, तो सहजयोग का बहुत बड़ा काम आपने कर लिया ऐसा मैं सोचूंगी। मैं अब देख रही हूँ, कानिए अपने देश का कैसर है। जातीयता अपने देश को खा जाएगा। जबतक हमारे अंदर ये भावनाएं बनी रहेगी, जातीयता की, तब तक हम लोग कभी ऊपर नहीं उठ सकते। इसलिए इस से दूर हटना चाहिए और इससे ऊपर उठना चाहिए।

आज के दिन यही आप लोग नशिचय कर ले तो मेरे लिए बहुत बड़ा काम हो जाएगा। आप सब जानते हैं। आप जानते नहीं ऐसी बात नहीं, आप सब जानते हैं, कानिए गलत है। तरीके गलत हैं। लेकिन उससे अभी छुटकारा होता नहीं, उसमें डरने की कोई बात नहीं। आपके साथ आपकी मां हैं। आपके अंदर शक्ती का संचार हो चुका है।

इसलिए कृपया आप इस बात पर बहुत ध्यान दें, की अब आप एक छोटे से गंदे, मैले, कुचैले पानी से भरे हुए एक गड्ढे से निकल कर के समुद्र में उतर आए हैं और वशि्व नरिमल धर्म में आप पहुँच गए आप, और जब ऐसी शादियाँ हो जाती हैं, तो मैं देखती हूँ, कहिंर तरह के प्रोब्लेम खड़े हो जाते हैं। लड़की में कोई दोष आ जाएगा, लड़के में कोई दोष आ जाएगा। कुछ ना कुछ आफत आ जाएगी तब आप मेरे पास दौड़ के आते हैं। उससे पहले ही आप क्यों न एक स्वस्थ चित्त सहजयोगी के साथ ही वशिहबद्ध हो। उससे सबको आराम मल्लिगा और यही हमारे रशिेदार हैं। बाकी के लोग हमारे रशिेदार हैं ही नहीं। असली हमारे रशिेदार सहजयोगी हैं। चाहे वो दुनियाँ के किसी भी कोने में हो, यही हमारे रशिेदार हैं ये समझ लेना चाहिए। ये कहने से ही प्रकाश आ गया। इस तरह से आप भी प्रकाशमान हो जाएं और अपना प्रकाश सब दूर फैलाएं।

कल सबके वशिह, की सूचियाँ पूरी कर दी जाएंगी और आपको बता दिया जाएगा, की कानिए कानिए वशिह पूरी तरह से तय हो गया है। आपको इसमें अगर कोई अडचन हो, या आप सोचें कानिए गलत बात हो, या आप नहीं पसंद करते हैं, तो कल ही हमें इसकी खबर कर दें। इससे हम इससे आगे न बढ़ें। लेकिन अगर आप बाद में हाँ-ना ही करना चाहें तो उससे परेशानी हो जाएगी। जैसा कहिंमने ठकि समझा, उमर के लहिाज से, नौकरी के लहिाज से, आपके अपने, आपकी शकिषा आदिके दृष्टि से, देखकर के ही लड़के-लड़कियों का चयन कानिए है। और उसमें अगर आप सोचते हैं, की कोई चीज ठीक नहीं है, तो आप उसको बदल सकते हैं और मुझे खबर करें।

लेकिन ये, जो परदेसी लोग हैं, इनसे एक बात सीखने की है। इनमें सामूहकिता बहुत जबरदस्त है। हम लोग एक भी गाना क्या, एक आरती भी ठीक से सब लोग गा नहीं सकते। ये लोग अपने गाने, हमारे जो हिंदुस्तानी गाने हैं, उनको एक तान से, एक स्वर में, एकताल में बहुत शुद्ध तरीके से गाते हैं। इनके तरीके इतने जबरदस्त, सहज हैं, के जैसे ही इनको कोई गाना मल्लि जाता है, उसका टेप करेंगे, नोटेशन करेंगे, उसको कानिए आदमी को बुलाकर उससे उच्चारण पूछेंगे। उसको ठीक से बठाएंगे, रागदारी में बठाएंगे और सारे देशों में उसको फैला देंगे।

उनको अब कहना पड़ेगा, कहिंदिस्तान को भी अपने मैं मलिलो। यहां के लोग तो सब बहुत ही, व्यक्तगित तरीके से रहते हैं और हम अभी कोई सा भी ऐसा गाना नहीं आता है, कहिं जो हमलोग सब मलिकर के गा सकें। हमने इस वक्त कानिबे छपवा दी है। आप लोग सभी ये कानिबे, ले लीजिए और उसमें के गाने समझ लीजिए और सब लोग मलिके गाने जाएं। कम-से-कम इतना शुरू करना चाहिए।

आशा है, कानिए आप लोग सब अपने उत्थान के लिए, सहजयोग की सामूहकिता के लिए, तत्पर हो जाएं।

हमारा आप सब पर आशीर्वाद।

(साळवे साहेब तुम्ही इकडे बसून गाणं म्हणा. वरती बसा. ह्यांना बोलवा इकडे. वरती या वरती, वरती या वरती...(अस्पष्ट)

[1988-12-03, Visiting a School](#)

3 डिसेंबर 1988

Visit

Vaitarna (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

आपल्या ह्या वैतरणा शाळेचे प्राध्यापक, तसेच इथले अध्यापक, प्रमुख संचालक, व्यवस्थापक तसेच वदियार्थी सगळ्यांना अनंत आशीर्वाद. जी परिस्थिती आपली आहे तशीच काहीशी आमची झाली आहे. कारण असं आहे की शासन. आम्ही आपल्याला असं म्हंटलं होतं की इथे आमची एक मोठी शाळा काढणार आहोत. आणि त्याच्या मध्ये आम्ही अशा लोकांची मुलं घालणार आहोत की त्यांच्या कडून बरेच पैसे मिळतील. आणि त्यातून आम्ही अशा सर्व शाळा चालवू शकू. पण अजून पर्यंत एका लहान गोष्टीसाठी, जे सहा वर्ष झाली जागा घेऊन पण त्यांनी आम्हाला परवानगी दिली नाही. तेव्हा हे जे पैसे आहेत ते आता खर्चातूनच द्यावे लागणार आहेत. पण मला आशा आहे की आता त्याच शेवटचं अगदी शेपूट राहिल आहे. आता ते शेपूट कस सुटेल हे काही समजत नाही. तेव्हा ह्या शासनाची थोरवी गावी तेव्हाडी थोडी आहे. स्वातंत्र्याने काही भलं होत नाही आणि दुसरा कोणी करायला नघिला की त्याच काम कस अडकवून ठेवायचं याच्या पाठीमागे आहेत.

असा काहीतरी एक स्रोत केल्या शिवाय, पैशाची नेहमीच आपल्याला सोय असेल, त्याशिवाय कोणत्याही आपल्या संस्था चालू शकत नाही. त्या दृष्टीनेच मी असा विचार केलेला आहे की दोनचार अशा मोठ्या संस्था काढायच्या कि परदेशी लोक त्याच्यामध्ये पैसे घालतील. आणि ते पैसे घातल्या नंतर त्याच्यातून जे पैसे वाचतील त्यातून आपण मग अशा शाळा चालवू शकू. आणि मुलांना शीक्षण देऊ शकू. कारण जो पर्यंत आपल्या जवळ त्याचा स्रोत नाही तो पर्यंत तुम्ही कोणतीही संस्था उभी केली तर ती पैशाच्या अभावी नेहमीच बंद पडणार. आणि अशा अनेक संस्था मिटलेल्या आहेत. आणि त्यांचा काही उपयोग झालेला नाही. असा दूरवरचा विचार करून मी इथे शाळेसाठी जागा घेतलेली आहे. सगळंकाही झालेलं आहे पण ते म्हणते ना मग की एक शेपूट राहिलं आहे. तेव्हा या वर्षी ते होईल अशी तुम्ही सगळ्यांनी प्रार्थना करावी आणि ह्या शाळेची व्यवस्था व्हावी.

शाळेसाठी ह्या लोकांनी पैसे दिलेले आहेत तेव्हा त्यांच्या कडून दुसऱ्या कोणत्या कार्यासाठी पैसे घेणं ठीक नाही. म्हणून मी स्वतःच माझ्याकडून जे काय जमेल ते तुम्हाला देणार आहे. कळलं का? आणि ती परिस्थिती आपली आहे. या शासना मुळे सगळ्यांची झाली आहे. एवढेच लक्षात घेऊन प्रार्थना करा की कसही करून हि जिर शाळा सुरु झाली तर सगळ्यांना फायदा होईल तुम्हाला होईल इतर शाळांना होईल. इतकच नव्हे तर त्या परिसरात सगळ्यांना फायदा होईल. सगळ्यांना काम मिळतील. आणि आम्ही अशा तऱ्हेच्या तीनचार संस्था काढलेल्या आहेत. पैकी सर्व संस्थांमध्ये जमनी घेतल्यावर सुद्धा अजून परवानगी म्हणून मिळालेली नाही. आणि त्या परवानगीसाठी काय करावं लागेल ते समजत नाही. परत मला भतात त्या मुळे लाच माझ्याकडे मागत नाहीत. आणि जागाही देत नाहीत. असा प्रकार आहे. म्हणजे मी माताजी नसते तर जरा लाचलुचपत देऊन सोडवलं असत. पण तो हि प्रकार जमत नाही. आता काय करावं ते मला समजत नाही.

तेव्हा तुम्ही अशी प्रार्थना करावी की त्यांना सुबुद्धी येऊन त्यांनी हे कार्य करून टाकावं. हे मी मुलांच्या खाऊसाठी फक्त दोन हजार दिले आहेत. पण तुमच्या संस्थेला मी अकरा हजार रुपये देणार आहे. तेव्हा तग धरून राहा. परमेश्वरी इच्छा असेल तर शाळा इथे होईल. फक्त ह्या शाळे मुळे मी थकलेली आहे. आता बघा सहा वर्ष झाली जमीन घेऊन आता आम्ही काय करायचं? तुमच्या शासनाला तुम्ही ठोकून काढा. अशाच लोकांना तुम्ही नविडून देता. माणुसकीच नाही आहे कुणाला, विचारच नाही आहे की आपल्या आपल्या देशाच कस भलं होईल, आपल्या देशातल्या लोकांची अशी वाईट स्थिती आहे, त्यांना गरबी म्हणजे बोचतच नाही. त्यांना काहीच प्रश्न बोचत नाहीत मग करायचं. तुम्ही म्हणता की जो घालतो जोडा त्याला कुर कुर करतो पण मलाही कुरकुर करतो. मी रडते बघून. पण करायचं काय, असे प्रश्न आहेत. तेव्हा आपल्याला मी अकरा हजार रुपये देते आणि हे मुलांच्या खाऊसाठी आहेत. मला उशीर झाला कारण मी भयंकर कामात आहे. आणि ह्या कामातून वेळ काढून प्रत्येक ठिकाणी मला शाळेत जावं लागत, प्रत्येक ठिकाणाहून शाळेतून मुले येतात. तिथे मी जशी जमेल तशी मदत करत असते. पण आता ह्या परिस्थिती मूळे काही करता येत नाही तरी पुढच्या वेळेला मी आले की आपल्याला मला अशी आशा आहे की तो पर्यंत काहीतरी व्यवस्थित होऊन जाईल.

1988-12-05, Public Program

5 डिसेंबर 1988

Public Program

Nashik (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

या पूर्वी अनेकदा आम्ही ह्या पवित्र स्थानी आलेले आहोत . पण दुर्दैवाची गोष्ट अशी आहे की जे स्थान आपण फार पवित्र मानतो त्या ठिकाणी अध्यात्माची बैठक फार कमजोर असते . त्याला कारण अस आहे की जी जागा फार पवित्र त्या ठिकाणी पौराणिक महत्वा मुळे अनेक मंडळी एकत्र येतील . आणि अशी भावकि साधीभोळी ईश्वर परायण मंडळी जेव्हा अशा पवित्र ठिकाणी येतात तेव्हा त्याच वेळी अनेक दुष्ट प्रवृत्त्या घेतलेले राक्षसी महत्वाकांक्षा असलेले असे उपद्रव्यापी लोक त्यांना लुबाडण्यासाठी सुद्धा हजर असतात . जस काही एक प्रकारे यांचा बाजारच ,मार्केटच उघडलं गेलं आहे . आणि त्या मुळे प्रत्येक आपल्या पवित्र ठिकाणी अशे अनेक उपद्रुसुभ्र एकत्र होतात आणि लोकांना लुबाडतात .

हिकलाटणी धर्माला मळिली कसिर्व गोष्टी परमेश्वराच्या मळिवायच्या असल्या कित्याला पैसेच दयायला पाहजित हे कधी आणि कुठे हे सांगता येणार नाही . पण धर्मभोळे पणाची तरी मानवाची कमाल आहे . परमेश्वराला पैसे देऊन तुम्ही मळिवू शकता हिकल्पना माणसाच्या डोक्यात कशी अली ती सांगता येत नाही . परमेश्वराला पैसे समजत नाहीत ही एक साधी सरळ गोष्ट आहे . हे माणसाने केलेलं काहीतरी खूळ आहे . आणि त्याचा परमेश्वराशी काहीही संबंध नाही . उदाहरण तुम्हाला हॉल भाड्याने घ्यायचा असला तर त्या साठी पैसे लागतात ,त्या साठी चार माणसांनी पैसे एकत्र केले तर ठीक आहे . पण तुम्ही परमेश्वराला पैसे द्यायचे म्हंटले तर तुम्हाला परमेश्वर काय आहे हेच समजलेलं दसित नाही असं वाटतंय . खेडेगावात गेलो आम्ही कुणी दहा पैसे पाच पैसे असे टाकत असतात . हिसगळी नवी नाणी मला समजत सुद्धा नाहीत . त्यांना म्हंटलं माताजी पैसे घेत नाहीत तर म्हणतात पंचवीस पैसे तरी घ्या . या प्रमाणे आपल्या देशामध्ये अत्यंत धर्मभोळे नरिगस लोक आहेत . त्यांच्या बदल सांगायचं असं कं इतकी परमेश्वरी भक्ती ,देवा बदल इतकी आसकती असून सुद्धा डोळस श्रद्धा नसल्या मुळे अनेक वचित्ति प्रकार होत राहतात आणि ते कति वकिोपाला गेले आहेत ते सुद्धा सांगता येत नाही . ह्या गोष्टी सर्व बघून जे लोक वचिर करतात ते मग बुद्धिवादी होतात . आणि त्यांचं असं म्हणणं आहे की हे धर्म ,देव ,परमेश्वर हे सगळं थोटांड आहे . नुसते पैसे कमवण्याचे धंदे आहेत . त्या पलीकडे हे काही नाही . हे सुद्धा त्याच्या कोत्या बुद्धीच दर्शन घडवतात . परमेश्वर हा आहेच आणि संतसाधु हे खरेच होते . त्यांनी जे सांगितलं ते काही खोट सांगितलं नाही . हे बुद्धीने चालणार्या लोकांच्या डोक्यात काही येणार नाही .

आता आम्ही जे आपल्या समोर उभे आहोत कवि आपल्याला आम्हाला सांगायचं आहे ते हे की हा परमेश्वर सिद्ध करायलाच आज आम्ही इथे आलो आहोत . परमेश्वर आहे कवि नाही याची सिद्धता देण्यासाठी आम्ही आज इथे आलो आहोत . आणि तो परमेश्वर तुमच्या हृदयामध्ये मध्ये आत्मा स्वरूप वरिजतो असं सगळ्या साधुसंतांनी सांगितलेलं आहे . कोणताही शास्त्रज्ञ उठतो आणि म्हणतो की देव हा नाही . पुष्कळशे लोक स्वतःला समाजवादी म्हणून म्हणून म्हणतात ,कॅनफुशस पासून समाजवाद हा आला . आणि कॅनफुशस न सिस्पष्ट सांगितलं होत की दारू पण हे समाजवादाच्या वरिधात आहे . पण ज्यांना दारू प्यायची आहे त्यांना काहीतरी बहाणा लागतो आणि ते सांगतात की आमचा देवावर विश्वास नाही . पण एका शास्त्रज्ञाला असा प्रश्न विचारला पाहजि की कशावरून तुमचा देवावर विश्वास नाही . तुम्ही देवाला जाणण्याचा प्रयत्न केला का ? देवाला शोधून काढण्याचा प्रयत्न केला का ? कसं मोघमच तुम्ही सांगता की आमचा देवावर विश्वास नाही . हे सगळं कुभांड आहे कवि काहीतरी मनाचे खेळ आहेत . देवाने तुम्हाला बुद्धी दिली ती असं लोकांना चाळवण्या साठी नाही . त्यांना उलट मार्गाला लावण्यासाठी नाही . ती बुद्धी दिली आहे एवढ्यासाठी लोकांना की जाणवतं त्यांनी की परमेश्वर हा बुद्धीच्या पलीकडे आहे . तो जर ह्या बुद्धीला आकलन झाला असता तर मग तो परमेश्वरच राहिला नसता . आत्म्या पासून आपण परमेश्वराला ओळखू शकतो . जस डोळे नसताना मनुष्याला रंगसंगती दसित नाही . तसच आत्मा जागृत झाल्या शिवाय परमेश्वराला ओळखता येणार नाही . म्हणून आत्मसाक्षात्कार पहिला घेतला पाहजि असं बुद्ध्यांनी सांगितलं आहे . आत्मसाक्षात्कारा शिवाय परमेश्वराच्या गोष्टी करूच नयेत असं त्यांनी ठरवून टाकलं म्हणून त्याला पुष्कळ लोक नरीक्षर वादी असं म्हणतात . तो समयाचार होता तेव्हा लोक नुसते देव देव म्हणून वाटेल तकिडे धावत होते . म्हणून त्यांनी हा नरीक्षर वाद सुरु केला . तसच महावीरांनी पण केलं . पण त्याचा उलट परिणाम म्हणून याला कलाटणी लागली . म्हणजे एक मोठे अवतरण जगात आले कोणाचेही तर त्या अवतरणाची कशी वाट लावायची हे मधे जे उपद्रुसुभ्र बसलेले असतात ते करत असतात . तीच दशा सर्व धर्मांची झाली आहे . खरिश्चन धर्मा मध्ये तर अतिरिक्त झाला आहे . पण हे लोक त्यांचा मूर्खपणा बघून त्यांच्या शुध्द बुद्धी मुळे यांनी ओळखला हे ते धर्म सोडून बसले आहेत . तसेच इतर जे धर्म आहेत मुसलमान धर्म त्यांच्यात कॅव्हडी भांडण होतात . आपापसात मार्यामार्या चाललेल्या आहेत . इथे सुध्दा प्रत्येक धर्मामध्ये कति भांडण आहेत . देवळासाठी भांडण देवासाठी भांडण म्हणजे याला काही परमेश्वर म्हणायचं का ?

कबीराचे जेव्हा शिष्य होते त्यांनी कुणालाच आत्मसाक्षात्कार दलिला नव्हता . आत्मसाक्षात्काराच्या फक्त गोष्टी केल्या होत्या . आजची त्यांनी ओळख दिली होती . जेव्हा त्याचा मृतदेह पडला होता तेव्हा सगळे जण भांडायला लागले ,हद्दि म्हणाय लागले की आम्ही याना जाळून टाकणार आणि मुसलमान म्हणाय लागले की आम्ही याना गाडणार . मग त्यांनी म्हणे जशी चादर उचलली तेव्हा तथि म्हणे देह नव्हता ,तो पार्थिव देह नव्हता तथि फक्त फुले होती . तरीसुध्दा अर्धी फुल त्यांनी जाळली आणि अर्धी फुल त्यांनी थडग्यात घातली . अशा अति शिष्टाचाराने मुळे जो आपल्याला त्रास झालेला आहे तो धर्माच्या बाबतीत कवि धर्म सोडून देणार्यांच्या बाबतीत दोनीही फार त्रासदायक झाला . आणि त्या मुळे लोकांची दशाभूल झाली . त्या दशाभुलीतून माध्यमार्ग काय तो ओळखला पाहजि .

सहाव्या अध्याया मध्ये ज्ञानेश्वरांनी कृपा करून कुंडलनी बदल माहिती दिली आहे . पण तशी माहिती तेरा चौदा हजार वर्षांपूर्वी कुंडलनीची माहिती तुमच्या ह्या मार्कंडेयांनी तुमच्या ह्या नाशका जवळ ,वनी येथे च प्रसिद्ध केली आहे . आणि काय ती माहिती आहे ती सुद्धा बघायला तयार आणि कुणी . आणि काय म्हणे सकाळ पासून आम्ही शिविलीलामृत वाचतो . कवि आम्ही मार्कंडेयांचं वाचत बसतो देवी माहात्म्य . एक बोट ठेवायचं ते जथि जाऊन थांबेल तथि दुसऱ्यांनी जाऊन दुसरे बोट ठेवायचं आणि वाचायचं . हे तर असच झालं कि भिगजळा मध्ये अंघोळ करून म्हणायचं की आम्ही गंगेत न्हालो . अशा ह्या वकिषपित प्रकारामुळे पुष्कळशा लोकांनी आता धर्म म्हणजे मूर्खपणा असे एक समीकरण काढले आहे . धर्म हा आतली शक्ती आहे . धारणा ती साधरमा . धारण करणे म्हणजे टळी लावणे कोणचा तरी ,कवि आपल्या अंगावर कोणचा तरी वस्त्र घालणे कवि स्वतःला काहीतरी संबोधन लावणे आम्ही अमके आम्ही तमके हा धारणा नव्हे . धारणा जी होते ती आपल्या नसानसातून झाली पाहजि . जो प्रयंत ती धर्मधारण होत नाही तो प्रयंत माणूस सुधारू शकत नाही . आता आपण लक्ष द्यावं की ह्या महाराष्ट्रात ,हा महाराष्ट्र आहे . सर्व राष्ट्रात उच्च असा तो महाराष्ट्र अनादी काळापासून त्याच नाव महाराष्ट्र आहे आणि कति साधु संतांनी इथे जन्म घेतला आणि कॅव्हड इथे कार्य केलं . त्यांनी सगळ्यांना एकच दर्शन दलि आहे आणि सांगितलं आहे तुम्ही आत्म्याला मळिवा . नामदेवांनी कति वर्षांपूर्वी हा खेडोपाडी हा जोगवा म्हंटला की आई मला हा योग दे . सगळे म्हणतात पण टाळ कुटत . आई समोर बसली असली तरी तो योग काय आहे हे समजून घ्यायला कोणी तयार नाही टाळ कुटत बसले सगळे . हे सगळं काही आपल्यासाठी संतसाधुनी केलेल आहे आणि त्यांची आपल्यावर फार कृपा आहे . आणि त्या कृपेतच महाराष्ट्रात सहजयोग फार झपाट्याने वाढत आहे . पण असं लक्षात घेतलं पाहजि की हे साधू संत कोणतेही चुकीचं काम करत नव्हते . ते दारू पीत नव्हते ,त्यांना व्यसन नव्हती ,त्यांना छंद नव्हते त्यांना काही नव्हतं . हे कसे झाले यांच्या मध्ये हे गुण आले कसे ?मानवा मध्ये ज्या चुका होतात कवि मानवाला ज्या गोष्टीन बदल फार महत्त्व वाटत ,जे जेवणाचं महत्त्व ,खाण्याचं महत्त्व झोपण्याचं महत्त्व ,याच महत्त्व हे सर्व त्यांच्यात का नव्हतं ?फक्त ब्रम्हानंदी टाळी लावून ते बसले होते . ते कोण होते आणि असं का करू शकले ,त्यांनी काय मळिवलं होत ,त्यांच्यात काय झालं होत ते आता तुमच्या समोर बसले आहेत . हे पंधरा देशाचे लोक आहेत पंधरा देशाचे प्रतिनिधि इथे आलेले आहेत . आणि ह्या पंधरा देशाच्या प्रतिनिधींनी तुम्हाला दाखवून दलि की सगळं काही सोडून असांगात उतरले आणि तुमची भाषा काय मारवा आणि शिरी सारखे राग सुध्दा म्हणतात जे आपल्या सर्वसाधारण मराठी माणसाला समजत सुध्दा नाहीत . तुमच्यात सर्वत्रहेचे जे सांस्कृतिक जे जे प्रकार आहेत ते सर्व त्यांना माहिती आहेत . तुमचेच नाहीत तर उत्तर हिंदुस्तानातले माहिती आहेत ,बांगलातले माहिती आहेत सगळ्यांचे माहिती आहेत . त्यांनी झाडून सगळं काही माहिती करून घेतलं आहे . त्यात महाराष्ट्राला सरण केलं आहे . आणि आता सगळं मराठी शक्ति आहेत . तेव्हा ही मराठी भाषा आज इथे परकी झालेली आहे ती मी परक्या देशामध्ये घरची करणार आहे . पण आपल्या लोकांची काय स्तुति आहे ते मात्र बघण्या सारखं आहे .

आरडाओरडा करू आपण हे असं शासन आहे . ह्या शासना पासून असा त्रास होतो आहे . मग दुसरा आरडा ओरडा सुरु होतो की शेतकऱ्यांना मग खायला प्यायला मळिले पाहजि . त्यांना अमुक झाले पाहजि . मग तसिरा ओरडा सुरु होतो की कामगारांना हे पाहजि . आणि भिग गरबी हटाओ आणि भिग अमका तमका हे सगळं सुरु होत . सगळं म्हणजे आत्म्याची गरबी आधी हटवली पाहजि . आत्म्याची जेव्हा गरबी जाते तेव्हा मनुष्य जसा बनतो ते यात पाहण्यात येते . आपल्याला माहिती असेल आज इंग्लंड मध्ये सगळ्यात जास्त बेकार लोक आहेत . त्यांना तथि धंदा नाही . धंद्या शिवाय नोकरी शिवाय असे अनेक लोक आहेत . आणि इतके लोक आहेत की सगळ्या जगात

इतक्या टक्क्यांनी लोक नसतील . पण ते सर्व लोक जरी कतिही असले तरी सुध्दा त्यातून जतिके आमच्या कडे आले त्या सगळ्यांना नोकऱ्या मळून त्यांचं सगळं व्यवस्थित झालं .

आता आपल्या मराठी माणसाला जो पर्यंत पैसे आणानोकरी बदल काही बोललं नाही तर काही डोक्यात जात नाही . म्हणून आधी सांगावं लागत की सहजयोगात आले तर तुमच्या लक्ष्मी तत्वाला पोषक असे जे आहे ते मळित आणतिया मुळे तुमची आर्थिक परिस्थिती सुधारते . मग पुढे ,असं का ,मग आम्ही येतो सहजयोगात . तर पहिली गोष्ट लक्षात हा ठेवली पाहजि की आपल्या नाभी चक्रामध्ये लक्ष्मीचे स्थान आहे . जेव्हा हे नाभी चक्र खराब होत त्या वेळी आपल्याला लक्ष्मीचा त्रास होतो . तर आपल्या महाराष्ट्रात नाभीवर काय काय प्रकार आहेत ते सर्व पाहिलं पाहजि . पहिल्यांदा नाभी चक्रावर डावीकडे जर तुम्हाला भूतबाधा झाली तर तुमच्या इथून लक्ष्मी तशीही पळून जाते . भूतबाधा होण्याचं कारण म्हणजे हे जेव्हाडे उपटसुमभ आहेत हे सगळे पुरेतवदिया ,समशानवदिया करत असतात . आण स्वतः तुम्हाला मी याला मारून टाकीन ,त्याच वाईट करून टाकीन ,तुझ्या मनात असं आहे असले मन कवडे पणाचे धंदे करून तुम्हाला चमत्कारात घालतात . आण तुम्ही पण ते सर्व मान्य करत असता . ह्या लोकांच्या मागे लागून तुम्ही जे गंडे दोरे बांधलेले आहे त त्याची भूतबाधा होते . त्यांनी अनेक तऱ्हेचे प्रकार होतात . अपघात होतात ,त्यांनी तुमच्या जवळ लक्ष्मी राहू शकत नाही . दुसरी गोष्ट म्हणजे दारू . ह्या दारातून बाटली अली कतिकिडन लक्ष्मी पळाली . तीन पहिली का बाटली आणली ,रकिामी आणली तरी सुध्दा . रकिाम्या बाटलीतून तुम्ही नुसतं पाणी प्याले तरी ती तकिडून पळून जाणार . आता ते हखूप बोकाळलेले आहेत कारण आता फॅशन झाली आहे . आता जे लोक खूप गमजा मारतात की आम्ही खूप पैसे कमावले कसे ते बलंक कविह्वाईट कशाचे . उदया तुम्ही त्याला हातामध्ये झोळी घेऊन भीक मागताना पहाल . कारण त्याच्यात छदिर पण पुष्कळ आहे . त्यातलं हे दारूचं व्यसन . आण तिसरं म्हणजे सकाळ पासून संध्याकाळ पर्यंत शंभरदा खोट बोलल्या वाचून माणसाचं पोट भरत नाही . मग ते खोटच पोटात जात आण सत्य बाहेर पडून त्या बरोबर लक्ष्मी हा बाहेर जाते . तर लक्ष्मी म्हणजे काही नुसता पैसा नव्हे . एक संतुलन आहे फार मोठे ते संतुलन तुम्ही आचारल्या शिवाय लक्ष्मी घरात रहात नाही . आपण पाहिलं आहे कल्लक्ष्मी एका कमळावर उभी असते . म्हणजे तिला उभ राहायला काही लागतच नाही . ती कुणावरच आपलं वजन घालत नाही . नाहीतर आपल्याकडे कुणाजवळ चार पैसे झाले ,एखाद्या भामट्याने दहा पैसे एकत्र केले समजा गुरु बनून तर लगेच तो एक शाळा काढतो . आता हिमी तुमच्यासाठी शाळा काढल्या बरोबर लगेच लागले सगळे त्याच्या पायावर . अहो शाळा काढायला कुणी आत्मिक माणूस कशाला लागतो ?कुणीही शाळा काढू शकत . पण हा एक भुलवा देण्याचा प्रकार की आम्ही एक शाळा काढली ,नाहीतर आम्ही एक मोठ कॉलेज काढलं आहे . आता त्या कॉलेज मधले कति पैसे तुम्ही मारले ते देवाला माहिती . त्या कॉलेज च्या नावाने पैसे एकत्र करायचे अर्थे अथकि पैसे मारून घ्यायचे आण त्या कॉलेज मध्ये जेव्हाडे वदियारथी जातील त्यांचे कडून पण पैसे घ्यायचे . म्हणजे ते एक पैसे कमावण्याचे साधन तुमच्या डोक्यावर मांडलेलं आहे कारण त्यांनी आमच्या साठी शाळा काढून दिली . म्हणून जसे काही खैराती लोक असतात अगदी भकिार्या सारखं त्यांच्यावर अगदी अनुरक्त होऊन हे आमचे अगदी फार मोठे गुरु आहेत अशी मांडायची एक फार मोठी पद्धत आहे . आज काल नवीन नवीन प्रकार सगळे गुरु लोक करत आहेत . आम्ही तसला कसलाही प्रकार जाणत नाही . अर्थात उदया जर गरज पडली तर आम्ही शाळा हि उघडू पण सहजयोगाची शाळा उघडू . ज्याच्या मध्ये मुलांना ती कमिया मळिल ज्यांनी त्याच्या मनामध्ये एक प्रकारची परमेश्वरी भक्ती आणतिया नंतर कुंडलनी जागृत होऊन त्यांच्यात मन्वंतर होईल .

जो पर्यन्त माणसामध्ये बदल होणार नाही तो पर्यंत आजची परिस्थिती ठीक होणार नाही . आता शेतकर्यांना पैसे मळित नाहीत मग दारू कशी पतित ?जो माणूस दारू पति तो त्याच्या जवळ जास्त पैसे आहेत अस माझ मत आहे . मग तो श्रीमंत असो क गिरीब असो . जर दारू प्यायला तुमच्या जवळ पैसे आहेत तर तुम्हाला पैशाची कमतरता कशी ?आण ते असं आहे की इकडे दारू प्याली कल्लक्ष्मी नाही आणल्लक्ष्मी नाही म्हणून दारू प्यायची म्हणजे अजून लक्ष्मी नाही मग शेवटी कुठे तरी जाऊन गटारात मारायचं . ती व्यवस्था पूर्णपणे घेऊन आपल्याला नशबित आपण घेऊन आहोत . ह्या सर्वानु जो पर्यंत आपल उत्थान होणार नाही ,जो पर्यंत आपण असा वचिर करणार नाही की आपल्यामध्ये काहीतरी बदल व्हायला पाहजि ,काहीतरी परिवर्तन व्हायला पाहजि ,आपण समर्थ झालं पाहजि आण आपण समर्थ नाही आपल्या मध्ये कतितीरी कमतरता आहेत . काही दसिल की आपल तकिडे लक्ष जात त्याला कारण काय ?आपल्या मध्ये फार मोठी शक्ती आहे ती आपण ओळखलेली नाही . ती एकदा का जागृत झाली तर तुम्ही कुठल्या कुठे पोहोचाल . प्रत्येक बाबतीत त्या शक्तीला आपण मळिवलं पाहजि . उदया जर तुम्हाला आम्ही सांगितलं की तुमचा एक खजनि गाडलेला आहे अशा ठिकाणी तर तुम्ही रात्र असो दविस असो धावत पळत त्या ठिकाणी जाऊन ते उकरून काढाल . पण आज जो खजनि आम्ही सांगतोय तो तुमच्या सगळ्या मध्ये आहे ,तुज आहे तुज पाशी सांगतिलेलं आहे . ज्ञानेश्वरांनी पसायदान देण्याची वनिती केली की आम्ही द्यायला आलो आहोत तुम्हाला सगळ्यांना . पण घेणारे तर पाहजित . घेणारे तर पाठ फिरवून बसलेत मग करायचं काय ?तेव्हा ते पसायदान आज तुम्ही घ्यावं ,आपला आत्मसाक्षात्कार घ्यावा .

हि एक जवित क्रिया आहे . हि सायन्स च्या पलीकडे ,बुद्धीच्या पलीकडे ,मानवाच्या पलीकडची आहे पण त्याच्यात माणूस अति मानव बनून जातो . आण त्यात हे अस सहजच अगदी सहज मन्वंतर घडत . आण त्या एकंदर नव्या प्रकृतीत त्या एकंदर नव्या व्यक्तीतमात माणूस चमकून उठतो . आता याची अनेक उदाहरण आम्ही तुम्हाला देऊ शकतो पण त्यातली जी फार तुम्हाला रुचकर वाटतील त्यातलं हे एक की दे मूल असतील तर फर्स्ट क्लास मध्ये पास होतील . जर तो संगीतकार असेल तर तो संगीतामध्ये फार वाढतो . सहजयोगात आल्या मुळे फार मोठे संगीतकार अमजद अली आहेत ते सहजयोगात आल्या मुळे फार मोठे संगीतकार झाले . असे अनेक संगीतकार झाले . त्या नंतर कसल्याही तऱ्हेचे रोग रहात नाहीत . सर्व प्रकारचे रोग सहजयोगाने ठीक होऊ शकतात . पण पहिल्यांदा तुम्ही सहजयोगी असायला पाहजि . जो माणूस सहजयोगी नाही आणतो म्हणेल मला ठीक करा तर मी मुळीच ठीक करणार नाही . कारण तुम्ही अजून परमेश्वराच्या साम्राज्यात आलेले नाही आहात . उदया जर तुम्ही इंग्लंड ला जाऊन म्हणाल की आम्हाला इंग्लंड च्या राजाने तथि आहे तशी सर्वांची व्यवस्था करावी तर ते होणार नाही . तुमचं हेच सरकार बरे असं म्हणतील . तेव्हा हे सरकार सोडून तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात उतरत नाही तो पर्यंत परमेश्वराने तरी तुमची दखल का घ्यावी ?नुसत तुम्ही जर शिविलीलामूत वाचून वाचून म्हणत असाल की परमेश्वर तुमच्या दारात उभा राहील तर तस शक्य नाही . आधी तुम्हाला परमेश्वर मळिवला पाहजि त्याच्या साम्राज्यात उतरल पाहजि हा योग घडला पाहजि ज्या बदल अनेक साधुसंतांनी सांगितलेलं आहे ते घटीत झालं पाहजि . त्याला काही मोठी परीक्षा करायला नको कवि फार मोठे आपण बॅरसिटर नको कवि काही वदिवत्ता नको . खेडेगावात जास्त बर असत . कारण हे जे अर्थ वकिसति झालेले डोकं आहे ते सहजयोगाला घातक आहे . ना धर इकडे ना धर तकिडे . त्या पेक्षा हे लोक बरे ज्यांनी संबंध सायन्स चा अंत पाहिलेला आहे आण त्या नंतर तथि काही मळित नाही असा वचिर करून ,त्यात काही शांती मळित नाही असा वचिर करून आज सहजयोगाला धावून आले आहेत .

पण आपल्या देशात ना इकडे ना धड तकिडे असे मधोमध लोमबकळणारे लोक आहेत ते सहजयोगाच्या कामाचे नाहीत . जे इकडून तकिडे तकिडून इकडे पेन्डूलम सारखे फिरत आहेत . तेव्हा तुम्ही काय आहात ते ओळखलं पाहजि . तुम्ही आत्मा आहात . आत्म्याची शक्ती वर्णावी तेव्हाडी थोडी आहे . वर्णावी तेव्हाडी थोडी आहे आण इतकी ती आनंदमयी ,सुखदायिनी आहे . इतकच नव्हे पण शक्तीदायिनी आहे . कतिमुम्ही जसकाही एखादा दवि पेटवावा . तो दसायला काही दसित नाही पण पेटवल्यावर सगळा अंधार नष्ट होतो तशीच तुमच्या व्यक्तीतला एक नवीनच धार येते . नुसतं लेकचर देऊन ,आश्वासन देऊन ,मूर्खपणा करून जर समजा कोणी फार मोठा दसिला आण गळ्यात हार घालत असले त्याच्या सगळे तरी पाठीमागे सगळे जण म्हणतील की हा भामटा आहे असा . पाठीमागे त्याची स्तुती करणारे कोणी नाही . तेव्हा ह्या सर्व गोष्टीन कडे लक्ष देऊन पहिल्यांदा तुम्ही आत्मसाक्षात्काराला प्राप्त व्हा .

आता हि शक्ती आहे कवि नाही या बदल उहापोह करण्याच्या ऐवजी तुम्ही आहे हे माझ ऐकून घ्या आण त्याला प्राप्त करून घ्या . जस काही एखाद बी तुम्ही त्या मातेच्या उदरात पेरता आण ते आपोआप उगवत आण ते अनुभवाने सिध्द होत . तुम्ही आपल्या आईवडिलांचे ऐकलं असेल पाहिल असेल तसच आज पहा तुमच्या समोर कस झालं आहे ते . हे अनुभव सिध्द आहे . आता भारतातल्या लोकांना येऊन मला सांगावं लागत हे या पेक्षा दुर्दैवी गोष्ट काय आहे ?त्यांना ह्या कुंडलनीतला कु सुद्धा माहिती नव्हता ते त्यांनी एव्हडं पार करून घेतल . आण आपण सगळे एव्हड्या मोठमोठ्याल्या संतासधुंचं करत बसतो तर आपल्याला काही माहिती नाही . काही सुध्दा तकिडे लक्ष नाही ,आत्म्या कडे लक्ष नाही . आता पुण्याहून नधिताना रस्त्यानी रांगावररांगां . कुठे नधिले सगळे पायी तर म्हणे आळंदीला . डोक्यावर एव्हड्या मोठयला घागरी त्यांचं डोकं नुसत दाबून राहील होत बचिर्यांचं . त्यावर मोठमोठ्याला डोक्यावर तुळशी घेऊन आळंदीला नधिले म्हणे . अरे तथि काही गरज नाही म्हणावं त्यांना . ते कोणचे आळंदीला गेले होते त्यांच्या पायात वहाणा नव्हत्या . तेवसिवाय वर्षी सगळ्या जगात मोठा कवी झाला ह्या महाराष्ट्रात ज्ञानेश्वर . पण पालथ्या घागरीवर पाणी . आण त्यांनी जस आयुष्य काढलं ,कधी कुणाकडे भीक मागायला गेले नाहीत आण इथे त्यांची पालखी काढतात . कसली पालखी आण किसलं काय . ज्या माणसाने आपले पाय भाजत पोळत हा सगळा महाराष्ट्र आपल्या पाया खाली घातला त्याच्या आता पालख्या काढतात . मी खर तेच सांगणार कारण मी तुमची आई आहे . आण ते पालख्या काढून , त्याच्यात ते वहाणा घालून भीक मागत जायचं रस्त्यानी देवाच्या नावावर . अरे तो देव म्हणजे कुबेर आहे .

एकदा अकबरला प्रश्न केला कुणीतरी मग त्यांनी बरिबलाला वचिरलं का रे ह्या जगात सगळ्यात अधमात अधम कोण ?त्यांनी सांगितलं देवाच्या दारात बसून जे भीक मागतात ते सगळ्यात अधम . अधमात अधम . आण देवाच्या नावावर जे पैसे खातात त्याहून अधम कोणी नाही . नाशकाला असे पुष्कळ आहेत . तुम्ही मोजून घ्या . नंतर पुढे

आलो तर जैनांचा थवा च्या थवा जसकाही त्यांना दाखवण्यासाठी समांतर दर्शने चालले आहेत . इकडून हे आणतकिडून ते . आणतियात ते दोन प्रकारचे जैनी . एकानी तर ते तोडाला बांधून बंधुन काय चालले होते . कडि माकुडे वाचवत . आता त्या कडिया माकुड्यांना का मी आत्मसाक्षात्कार देणार आहे का कोबड्यांना देणार आहे . देवीला तर सारखी कोबडी आणा बोकडचं पाहजि . हे तर माहिती आहे तुम्हाला . कोबडी आणा बोकडाला वाचवून करायचं काय आहे . ते तर सोडाच ते मच्छर आणा ढिकूण सुध्दा वाचवतात . म्हणजे हा मूर्खपणा कुठवर गेला आहे ते पहा . आणा तयात पुढे चालले नागडे उघडे . म्हणजे बायकांनी डोळे मट्टून जायचं का ?हा प्रकार काय आहे . त्याच्या पुढे आम्ही आलो भविडीला म्हणजे सगळ्यांचं दर्शन एकाच वेळेला व्हायचं होत ते झालं . भविडीला सगळे मुसलमान त्याच वेळेला नमाज पडून बाहेर सगळे आले घाणेरड्या त्या लुंग्या घालून खाजवत खाजवत मारत एकदुसऱ्याला . भांडण करत . कशाला गेले तुम्ही नमाज पडायला . हा सगळा प्रकार पाहून कोणीही बुध्दवादी म्हणेल हा धर्म असला तर नको रे बाबा . पण हा धर्म नव्हे .

धर्म म्हणजे परमेश्वरच पूर्ण ज्ञान असणं त्याचे कायदे कानून माहिती असणं ,त्याच्या साम्राज्यात उतरण आणा स्वतःला समर्थ करून घेणं . हा खरा धर्म आहे . आणा बाकीचं हे जे थोटांड आहे ते पैसे कमावण्यासाठी बनवलेलं आहे . हे जर तुमच्या डोक्यात येत नसलं तर तकिडे हे अंधश्रद्धा खुळू आणा इकडे ते बुध्दीजीवी लोकांचा शहाणपणा याच्या मध्ये कोडमारा होणार आहे तुमचा . हि बुध्दीने समजणारी गोष्ट नाही . परमेश्वरनी हि सृष्टी बनवली ती तुम्हाला त्याचा साम्राज्यात येण्यासाठी . त्याच्या सौख्याला आणा आनंदला पारावार राहणार नाही जेव्हा तो बघेल कि ह्या नाशका मध्ये खरोखरच एक नवीन जागृती झाली आहे . ह्या नवीन जागृतीची गरज आहे . आणा ती तुमच्यातच आहे . त्याच्यासाठी आम्हाला काही करावं लागत नाही . आणा उगीचच लोक मला धन्यवाद देतात .

अहो तुमचंच आहे ते आम्ही तुम्हाला फक्त दिले समजा तुमच्या घराची किल्ली जर तुम्हाला कोणी दिली तर त्याला कतीदा धन्यवाद द्यायचे . आणा आमचं काही वशिष नाहीच . कारण आमचं जे आहे ते अनादी आहे . जे आमच्या आहे ती शक्ती ती अनादी आहे आम्ही काही मळिवलं नाही . काही आम्ही मेहनत केली नाही काही नाही आमच्या जवळ आहे ते सहजच आहे . पण तुम्ही मळिवलं ते त्यात तुमचं वैशिष्ट्य आहे . आणा त्या वैशिष्ट्यासाठीच म्हणून मी गावोगाव फिरते आणा लोकांना सांगते कि आता मळिवून घ्या . वेळ फार कमी आहे . मळिवलं हे पाहजिच आणा हे तुमच्यात सगळं आहे हे कुंडलनीच काय ज्ञान आहे ते अगदी लहान मुलाला पण कळत . एव्हड्या लहान लहान मुलांना पण कळत त्यांना सुध्दा सांगावं लागत नाही . ते सुध्दा समजतात कुंडलनी कुठे आहे ? कुठे अडकली आहे . ?तेव्हा तुम्ही सुध्दा शहाणपणा धरून आत्मसाक्षात्कार घ्यावा .

पण आत्मसाक्षात्कार झाल्यावर ,आता माताजी आल्यावर काहीतरी वशिष असत पुष्कळ अगदी हॉल भरून लोक येतात . कुठेही गेलं तरी . परवा मी मोघोट्याला गेले होते साहेबानं बरोबर . पण ह्या वेळेला आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे ज्यांना काहीही माझ्या बदल माहिती नाही काही नाही . नुसते माझे फोटो लावले होते . तर या हि पेक्षा डबल तो हॉल त्याच्याही डबल तकिडे बाहेर अंगण होत . त्या सर्व अंगणा मध्ये ते सर्व लोक भरलेले आणा मला आतमध्ये जाण्याची सोय नाही . कसेतरी रस्ता करत करत आत मध्ये पोहोचले मी . इतकी गर्दी . पण मग मी गेल्यावर जसकाही एखादा समुद्र ओसरावा आणा तो जाऊन दोनतीन मैलावर पोचावा तशेच हे सगळे आत्मसाक्षात्कार प्राप्त होऊन लोक तशेच जातात . जस काही मी एकदम खडकाळ जमनीवर मी पाणी ओतलं आहे . बी जरी अंकुरल असल त्याला वृक्ष व्हावं लागत नाहीतर त्याला काहीही अर्थ रहात नाही . आणा ते वृक्ष व्हायची शक्ती असताना ते का होऊ नये ?ते का मळिवू नये ?आणा तुम्हाला कसलाही त्याग करायला नको . आम्ही समरपणाच्या गोष्टी केल्या तर लोक अर्थ उठून जातील . कसलेही समरण करायला नको . पहिली गोष्ट . तुम्ही दारू पत्ता काही हरकत नाही ,सगिरेट पत्ता काही हरकत नाही . आधी आमच्या गल्लीत या मग बघू . सुषुम्नेत आल्यावर तुमचं आपोआप सुटणार मला सांगायलाच नको . आणा जर का ती एकदा जागृत झाली कि तुम्ही आपोआप सुटून मोकळे होणार . यातले पुष्कळ लोक एका रात्रीत सगळं सोडून मुक्त झाले आहेत . मी कोणालाही म्हंटल नाही कि तू असं करू नकोस तसं करू नकोस म्हणून . कारण तुमचाच आत्मा जेव्हा प्रकाश देईल तेव्हा हातात धरलेला हा साप हा आहे हे समजून तुम्हीच सोडून टाकाल . मला सांगायला नको . तेच तुम्हीच तुमचे गुरू होता आणा तुम्हीच स्वतःला ठीक करता . मला काही हि सांगायला नको . फक्त समरण असल पाहजि अहंकारच . अहंकार नको . कारण अजून मी जाणलेलं नाही अजून मी मळिवलेलं नाही हा एक वचिर मनात पाहजि . तस तुम्ही मला देणार तरी काय ?ते तर तुमच्यात आहे ,फक्त एक प्रेम शविय . आणा प्रेम नाही दिले तरी आमचं प्रेम वहात च राहणार आणा रात्रंदविस त्या वाहण्यासाठी आम्ही प्रयत्न करतच राहणार . इतक्या वर्षांपासून मी नाशकाला आलेली आहे नंदिन ह्या वेळेला तरी काही लोकांनी आत्मसाक्षात्कार घेऊन गंभीर पणाने वचिर केला पाहजि कि आमच्या मुलांसाठी आम्ही काय ठेवलं ?मुलांना आम्ही काय देणार आहे काळे पैसे देणार आहोत कि काळे लोक देणार आहोत . अशी उज्वल लोक आपल्या आहाराष्ट्रात नको ?असे योगजिन तुम्हाला महाराष्ट्रात नको . तस संसार सोडायला नको ,घर सोडायला नको . उलट जो संन्यासी असेल त्याला आम्ही आत येऊ देतो . त्याला म्हणतो तू कपडे बदलून इकडे ये . हि सगळी सांग करायला नको . आतून माणूस आपोआप सन्यस्त होऊन एका सुंदर वातावरणात रममाण होतो . आणा जी शांती आहे ,शांती ची पै शांती ती जी शांती आहे शांतीचा जो आधार ती शांती तुम्हाला मळिते . त्या शांती मध्ये माणूस अत्यंत सुंदर अत्यंत आकर्षक आणा अत्यंत प्रभावशाली होतो . त्याच संबंध आयुष्याचं बदलून जात . आणा त्याला एक तर्हेचा स्वतः बदल आदर ,मान्यता येऊन त्याला समजत कि हे माझे आयुष्य वाया घालवण्यासाठी नाही आहे . जगाला प्रकाश देण्यासाठी आहे .

तरी आज सगळ्यांना हात जोडून वनिती आहे कि जरी मी तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार देईन एक वाचन मनाने तुम्ही मला द्यायला पाहजि कि आत्मसाक्षात्कार घेतल्यावर तो तुम्ही वाढवा . आणा त्याच्या वृक्षा मध्ये तुम्ही उभे राहा . नुसत आत्मसाक्षात्कार घेऊन थोडं बरे वाटेल ,तुम्हाला फायदा होईल ,तुम्हाला वाटेल वा वा झालो आता आम्ही अगदी अवधूत झालो . तस होत नाही . अजून तुमचा वृक्ष एका रोपाच्या स्ततीत आहे . हे रोप फार जपून ,हळू वापरल पाहजि .

त्या तथे इतके मोठे डॉक्टर सांगवी आहेत नाशकाला . सहजयोगात रममाण झालेले त्यांच्या घरातले सगळे कुटुंबीय आहेत आणा तुमच्यासाठी इतकी व्यवस्था असून सुध्दा जर तुम्ही सहजयोग केला नाही तर उद्या परमेश्वर काय म्हणेल तुम्हाला . हि सगळी व्यवस्था असून सुध्दा तुम्ही हा मार्ग का स्वीकारला नाही ?जो यशाचा ,क्षेमाचा आणा मोक्षाचा आहे . आता मागच्या वेळेला तर लोकांनी शंभर प्रश्न वचिरले होते . त्या मुळे सगळ्यांनी येऊन सांगतिलं माताजी नुसते चकिसिक लोक आहेत . इतके तर पुण्याचे सुध्दा नाहीत . आणा हाती चार सुध्दा लोक लागत नाहीत . तेव्हा चकीसा करून होणार नाही हे तुमच्या हतिसाठी आणा भल्यासाठी आहे . मला तुमच्या पासून काहीही घ्यायचं नाही . तुम्हाला जर तुमचं हति साधायचं असेल तर तुम्ही आत्मसाक्षात्कार घ्यावा हिविनिती . पण त्या वरही काही जर सुसंबंधित प्रश्न असले तर ते वचिरा . ते मी उत्तर द्यायला तयार आहे . पण उगीचच भरकटला सारखे प्रश्न वचिरू नका . कवि असं कि त्या गुरू बदल तुमचं काय मत आहे . ?फलाना गुरू बदल तुमचं काय मत आहे ?अहो तुम्ही जो पर्यंत प्रकाशित होणार नाही तो पर्यंत तुम्हाला कस कळणार कि खरा गुरू कोण आणा खोटा गुरू कोण . जो मलिनात बसला आहे त्याची ऐटच वेगळी असते . शान च वेगळी असते . ते तुम्हाला कळत नाही . जो तुमच्या समोर हात पसरतो आणा जो तुमच्या पैशावर जगतो तो माणूस कसला गुरू आणा किसलं काय ,काय त्याच्यात अध्यात्म असणार . कोणी तुम्ही अध्यात्म कि माणसाला वकित घेऊ शकत नाही . हि काही भाजी नाही बाजारातली . आईच्या दरीष्टीने जे सांगायचं ते मी तुम्हाला सांगतिलं आहे . आणा आईच्या दरीष्टीने जे काही कार्य करायचं ते हि मी करणार आहे . अत्यंत प्रेमाने आणा सर्व तरुने सांभाळून पण तुम्ही सुध्दा त्याला सज्ज असायला पाहजि . त्याला पाहजि जातीचे जी गोष्ट म्हटली आहे ते लक्षात ठेवलं पाहजि . आणा जो शिवाजी महाराजांनी स्वधर्म जागवावा असं म्हंटल आहे ते कार्य आम्ही करत आहोत तुमच्यातला स्वधर्म जागवत आहे . बाहेरचे धर्म सोडा . नुसते नावापुरते आहेत .

आता हद्दि धर्म हद्दि धर्म काढलेला आहे . हा हद्दि हा शब्द आला कधी ?हा अलेक्झांडर आला इथे तेव्हा . आणा पण भारतीय संस्कृती कती जुनी आहे तुम्हाला माहिती आहे इंग्लंड ला सुध्दा सर्व भारतीय संस्कृती आहे . मला आश्चर्य वाटत . तथे सुध्दा आपले भारतीय बरेच वर्षांपूर्वी राज्य करत होते . ते मी तथे जाऊन संधिद करू शकते . बघा त्यांच्याकडे डिसेम्बर हा शब्द आहे . आता शंभर म्हणजे दहावा महिना . आपला आता शालविहन शतका मध्ये डिसेम्बर चा महिना म्हणजे दहावा महिना पडतो . आणा दिसितं सप्टेंबर ,ऑक्टोबर ,नोव्हेंबर म्हणजे त्यांनी सांगतिलं कि नऊ . पण यांच्या मध्ये नऊ नाही तो अकरावा पडतो कारण अंगरेजी आल्यामुळे त्यांनी गडबड केली . इतकं आहे . एम ,पीएम सगळं काही तेच आहे . m म्हणजे मारतंड अभ्युदय झाला तो मारतंड आणा पतनात पडला तो मारतंड असं एम आणा पिएम आहे . अशा अनेक वस्तू आहेत त्यांनी मी सांगू शकते तुम्हाला कि तथे आपल्या भारतीय लोकांचं साम्राज होत इतकच नव्हे तर कुंडलनीच सुध्दा कार्य होत होत . तथे स्टोने एज म्हणून जागा आहे आणा तथे कुंडलनीच कार्य होत होत . कारण तो तसाच प्रकार आहे तो . तथे स्वयंभू दगड आहेत . पण आता भारतीय लोकांना सांगतिलं तर उगीचच ऐट करणार कि आम्ही मोठे आहे आहोत . पण इंग्लिश लोकां पेक्षा तुम्ही पुष्कळ बरे आहात हे लक्षात घ्या . फक्त अध्यात्माला कच्चे आहात . तशी माणस चांगली आहेत पण अध्यात्माला फार कच्चे आहात तुम्ही . अध्यात्माची बैठक पाहजि . बैठकी शविय काय होत ,आणा एकदा का नेट लावला . थोडं सुरवातीला जड जात पण जर का तुम्ही थोडासा नेट लावला तर घसरलेच आनंदाच्या सागरात . मग बाहेर नघियची काही सोय नाही .हो मग आम्ही आनंदाच्या सागरात पोहत आहोत अशीच पत्र येतात मला . तेव्हा सगळ्यांना हा अलभ्य लाभ लाभावा म्हणून च आम्ही आपल्या दारी आलो आहोत . आता गंगा जर दारी अली तर तचि स्वीकार हा केला पाहजि आणा ते मान्य केल पाहजे .

आता काही प्रश्न असतील तर वचिारा . त्यांना म्हणावं हे खोट आहे . असं काही च नाही संन्यासी होण्याची काहीच गरज नाही . संन्यासी काय व्हायचं , देहात उतरल्यावर संन्यास घ्यायची काय गरज आहे . उलट ही जी लग्न झाली आहेत त्याच्यात भांडण होत नाहीत ती मोडत नाहीत . आणत्यांना जी मुल होतात ती सगळी साक्षात्कारी मूल होतात . आणफार उच्च परतीची मूल होतात . पण आता बघा आपण असा वचिार करावा की साधुसंत आहेत त्यांना सुध्दा ह्या वेळेला जन्म घ्यायला हवा . पण जर त्यांचे आईवडील आत्मसाक्षात्कारी नसतील तर त्यांनी कोणाच्या घरी जन्म घ्यावा . ते सुध्दा वाट बघून राहिले . कजिर एखादा आत्मसाक्षात्कारी भेटला तर आम्ही त्यान च्या दारी येणार . आण म्हुणूनच अशा लोकांचं आयुष्य इतक सुंदर होत . आता तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की आमची लग्न आम्ही देशाला सोडून परदेशात केली . कुठेही कोणतीही जाती धर्म बाह्यतल्या गोष्टी सगळ्या काढूनच टाकल्या . कारण त्यांचे अनेक प्रकार तुम्ही बघता . आता आम्ही मराठा आण ते हं शहानूऊ कुळी . म्हणजे त्या शहानूऊ कुळीतच लग्न झालं पाहजि . बरका आण त्यातल्या त्यात आत्याच्या घरी झालं तर बर . म्हणजे तथिल्या तथि पुरांपरती राहिल . मग ती मूल कशी का होईनात का . बर मग ते शहानूऊ कुळीत झालं समजा आण उदया जर मुलीला नवऱ्याने झोडपलं तर , झोडपतातच . तर त्या कुळीतला एकही मराठा येऊन उभा रहायचा नाही . की बाबा तू कशाला असं केलस . पण सहजयोगात तस नाही खबरदार . सहजयोगात जर लग्न झालं तर व्यवस्थित रहावं लागत . आण जर त्रासच दिला कुणी तर सोडता येत . काही तुम्हाला बंधन नाही कुना बाईला की तू मार खात बस कुणी जर मारल कवि हात उगारला तर ते गेले . पण इतकी शांत प्रवृत्ती होऊन जाते , आण लिंगना मध्ये जे एक आपापसातलं सख्य पाहजि ते इतक बळावत की सर्वच प्रश्न आपोआप मटितात . पण आपल्याला सांगायचं म्हणजे यांच्यात एक असं करायला पाहजि की ही आपण आज मंडळी पाहिली तशीच संबंध भारतात सुध्दा आहेत . आण ही सामूहिकता साधली पाहजि . आण सामूहिकता साधायची म्हणजे हे कार्य सामूहिक आहे . हे एकेका च वेगळ नाही . म्हणजे आता मी माताजी घरी तुमची पूजा करतो , सगळ काही करतो अस लोक सांगतात . पण तरी सुध्दा मला असा रोग झाला . असं कुणी सांगतिल तर मी त्यांना सांगते बघा तुम्ही सामूहिकिते या . एकदा माणूस सामूहिकितेत उतरला म्हणजे मग त्याला हा त्रास होत नाही .

कालच मला एका परदेशातल्या मुलाने जो इथे ठेवला आहे शिकायला म्युझीक . तो सांगत होता की माताजी महाराष्ट्रातले लोक जे आहेत याना कुटुंब म्हणजे फार वाटत . माझा मुलगा माझी मुलगी माझ घर हे असं तस फार आहे . इतके चकितलेले आहेत ते कुटुंबाला की ते घर सोडून सामूहिकितेत येऊच शकत नाहीत . कठीण काम आहे त्यांचं . परत प्रत्येक नवऱ्याला त्यांचे नखरे असतात . कुणाला कारलं आवडत तर कुणाला वांगीच आवडतात . म्हणे त्याला हेच आवडत बाकी कुणी चांगलं करत नाही . त्याची बायकोच चांगलं करते . घरी येऊन बायको वरती तू हे कर तू ते कर हे चालत . आण ह्या सर्व गोष्टीत इतका त्यांचा जीव अडकला असतो की ते त्याच्यातून बाहेर नघि शकत नाहीत . पण नशबिने आमची फॅमिली त्याच्यातून सुटल्या मुळे आम्ही सगळे सामूहिकितेत आलोत आता तुम्हीच आमची आई आण तुम्हीच आमचे बाप आण आम्ही सगळे यांच्यात . आता त्यांची लग्न होऊन आता त्यांची मूल असे आम्ही संबंध असे एक वंशिव कुटुंबाची व्यवस्था केलेली आहे . आण ते सगळं वंशिव कुटुंब एकत्र झालं म्हणजे एक कुटुंबिक मजा कती येते ते तुम्ही आता पाहिलं आहे . तस आपलं एक वंशिव कुटुंब निर्माण होत . आण त्या वंशिव कुटुंबात आपण त्यातले एक आहोत . तेव्हा हे आपलं लहानसे कुटुंब सोडून मोठ्या कुटुंबात आपण उतरतो आण त्यात संन्यासी वेगरे मुळीच नाही . उदया तुमच्या बायकोला काही त्रास झाला तर सतरा बायका तुमच्या धावून येतील आण तुमची मदत करतील . उदया जर तुम्हाला काही त्रास झाला तर सतरा मतिर तुमचे धावून येतील आण तुम्हाला मदत करतील . इथे उलट आहे माझ . बाकीच्या जगात काय असत कुणा माणसाला त्रास झाला तर सगळे त्याला अजून दहा दांडके मारतील आण म्हुणतील तू अजून मेला का नाहीस . कुणीही धावून येणार नाही कोणीही मदत करणार नाही फक्त उखाळ्या पाखाळ्या काढत राहतील . परत आपल्या महाराष्ट्रातला सगळ्यात मोठा शाप भाऊबंदकी . तो भाऊबंदकीचा शाप सहजयोगात मुळीच नाही उलट भाऊ बंधन जबरदस्त आहे . आता इथून कुणी गृहस्थ आला समजा इंग्लंडला गेला . ह्या लोकांना कळलं की तो आलाय तर धावेले सगळे त्याला आणायला . आपल्या डोक्यावर घेऊन नाचतात . कुठेही तुम्ही जगात जा , आले का सहजयोगी . मग झालं . एक जरी आला तरी एव्हडा मौल्यवान . मग त्याला काही वचिार नका . हातोहात घेतिल कुठेही जगाच्या पाठीवर गेलं तरी . जीव तोडून . त्याला जे काही पाहजि ते . त्याला जर गावात फरियला जायचं झालं तर त्याच्या साठी सुट्या घेतिल . फरितिल . एव्हडं प्रेमाने सगळं काही करतात . ते बघून माझ सुध्दा हृदय भरून येत . अहो आता तो म्हणत होता ना अंगरेजी माणूस आहे . हे लोक पूर्वीच्या काळी आपल्या देशावर राज्य करत होते . आमचे वडील पण काँग्रेस चे जुने कार्यकर्ते आण आम्हीही पुष्कळ सहन केलेलं आहे . तेच लोक आता येऊन तुमच्या खेडगावात शेतकऱ्यांच्या गळ्यात गेले घालून रडतात . त्यांना खूप मढिया मारतात . तुम्ही खूप बघण्या सारखे आहे हे . हे प्रेम आलं कुठून . ही माया अली कुठून ? त्या आत्म्याच्या दर्शनाने . आत्मा म्हणजे कणखर गोष्ट नाही आहे . तेव्हा सांगायचं असं की सामूहिकितेत उतरलं पाहजि आपण . ह्या लोकांशी भेटलं पाहजि . म्हणजे शक्ती वाढणार . आण हेच आपले , तेच सगेलोयरे होती . सांगून ठेवलं आहे संबंध पसायदान मध्ये सहजयोग आहे . तुम्हाला जर सहजयोग जाणायचा असला तर थोडक्यात पसायदान जाणून घ्या . तेच सगेलोयरे , काय दर्शित आ होता तो . काय त्यांनी वर्णन करून ठेवलं आहे . मी स्वतः चकक पडले काय वर्णन आहे . रवींद्र बाबूनी पण आमचं वर्णन करून ठेवलं आहे की भारताच्या शोअर वरती सगळे लोक येतील , आम्ही गणपतीपुळ्याला प्रौराम करत असतो त्याच इतकं सुंदर वर्णन करून ठेवलं आहे . इतकच काय पण इंग्लंड ला एक कवी होऊन गेला लुईस म्हणून त्यांनी तर संबंध आमच्या मरिवणुकीचं वर्णांकरून ठेवलं आहे . अगदी साक्षात जस काही समोर उभा राहून बोलत आहे . विलियम ब्लेक म्हणून माणसाने जे आम्ही घर बांधणार आहे , ज्या घरात आम्ही सगळी सोया केलेली आहे याची ते सगळं इतंभूत पत्त्यासह लहिन दिलेलं आहे . अशे अनेक आहेत ज्यांनी हे वर्णन केलेलं आहे आण सांगितलेलं आहे . पण आता ही जी कलाटणी दिलेली आहे त्यांच्यात आता परत जस आता गाडीला टरिन्टमेन्ट झाली की तिला वर नेऊन ठेवायचं कती कठीण असत आज आपल्या भारताच्या लोकांचं झालं आहे . तेव्हा कृपा करून जर नुसता वचिार केला की आत्ता पर्यंत चे जे कुसंस्कार आहेत मला सोडायचे आहेत आण आपल्याला मळियायचं आहे . हिजर तुम्ही शुध्द इच्छा ठेवली तर ही जी कुंडलनीची शक्ती ही नुसती शुध्द इच्छेची शक्ती आहे आण बाकी सर्व इच्छा कतीही पूर्ण झाल्या तरी त्या संपत नाहीत म्हणून ही कुंडलनीची शक्ती आहे तिला तुम्ही जागृत करून घ्या .

प्रश्न -सहजयोग हा सहज मळिणारा योग आहे परंतु तो मळिवण्या साठी आपल्याला काहीतरी प्रयत्न करावे लागतीलच ना . ?

नाही ,सांगायची गोष्ट अशी आहे कविविकानंदानी कुणाचीही कुंडलनी जागृत केली नाही पहिली गोष्ट . दुसरी गोष्ट अशी की आज ते इथे नाहीत . तेव्हा माझ्याशी जे काय आहे ते माझ्याशी आहे . कळल , मी तुमच्या समोर बसलेली आहे आज . बर . तसिरी गोष्ट अशी आहे की हि अनाधिकार चेष्टा कुणी करू शकत नाही . अधिकारीच करू शकतात . समजा पृथ्वी तत्व मध्ये तुम्ही बी घातलं तर ते उगवेल पण तुम्ही रेंतीत घातलं ते उगवेल का ? पण मला स्वतःबद्दल सांगायचं नाही . तुम्ही त्याची प्रचिती घ्या आण मिला ओळखा . स्वतः तुम्ही त्याची प्रचिती घ्यावी आण ओळखावं की आम्ही कोण आहे आण का असं घडतंय ते . असं कस घडलं . पण घडत आहे म्हणजे आम्ही काहीतरी आहोत . कबूल . तेव्हा कोणी काही म्हंटल असेल लहिलं असेल त्यांनी आज पर्यंत हे कार्य केलेलं नाही आण माताजी करत आहेत तर वाहत्या गंगेत हात का धुवून घेऊ नयेत . बरोबर आण तुम्ही जे म्हंटला ते बरोबर आहे . अशी सगळ्यांच्या मध्ये झाली इच्छा तर फार उत्तम . काहीही करून कुंडलनी जागृत होणार नाही याच मी एक उदाहरण देते तुम्हाला . एखादाच्या दीप पेटलेला नसला तर तो म्हणेल की मी प्रयत्न करून आपल्या मध्ये जागृती आणेल . तर होऊ शकत नाही . एक पेटलेला दविच त्याच्या जवळ जायला पाहजि . तेव्हा तो पेटतो आण सहजच . दुसरी गोष्ट अशी आहे की लोकांनी त्याच्यासाठी हे करायला पाहजि ते करायला पाहजि , हे असं पाहजि ते तस पाहजि अनेक गोष्टी केल्या . पण ज्याला ह्याची कमिया साधते आहे तो हे सहजच करणार . ज्याला हे माहिती आहे तो हे सहजच करणार .

आता समजा एक सुनबाई अली घरात तनि कधी जन्मात स्वैपाक केलेला नाही आण तिला तुम्ही साधं म्हंटल की भात कर . तर ती चुलीतच भात घालणार . ततिकं नसलं तर भांड्यात घालणार . भांड्यात घातलं तर तो करपेल . पण ते च जर एखाद तुम्ही आईला सांगितलं तर ती दोन मनिटित करून देणार . याची कारगिरी जर आम्हाला येत असली तर आम्ही करू शकतो सरळ गोष्ट आहे . पण त्यात माझ काही माहात्म्य नाही ,सांगायचं असं की मी कुणाकडे शकिलेली वेगरे नाही . मी शक्तीनच आलेली आहे . म्हणून म्हणते ते आता तुम्ही शक्तीन घ्या . तुम्हालाच मी करते ना गुरु . कशाला वविकानंद आण कशाला कोण पाहजि . अहो तुम्हीच होऊन घ्या मोठे मोठे लोक . त्यांनी ज्या गोष्टी केल्या नाहीत त्या तुम्ही करणार . आता डॉक्टर सांगव्यांनी कती लोकांची जागृती केली ते वचिारा . ह्या सर्व लोकांनी कती लोकांची जागृती केली ते वचिारा . आता मला कुठे वेळ आहे प्रत्येकाची जागृती करायला . हेच लोक सगळे दवि हून दवि पेटतो . तस आहे . आधी तुमचा दवि पेटवून घ्यायचा . तेवून घ्यायचा , व्यवस्थित बसवून घ्यायचा त्याच बरोबर सगळं काही संतुलन आल पाहजि . मग मग तुम्ही कुंडलनी जागृत करणार . तुमच्या हातून पण अचाट काम होणार आहेत . तुम्हाला आश्चर्य वाटेल , लोकांना वशिवास वाटत नाही की आमच्या हातून असं कार्य कस होतय .

एकदा मी नावेवरून चालले होते . आमचे साहेब चेअरमन होते . जहाजा वरून चालले होते तथिल्या कॅप्टन ला मी जागृती दिली . तेव्हाड्यात खाली अगदी तळमजल्यावर एका माणसाला नमिनीया झाला . तो म्हणाला माताजी नमिनीया झाला तर हेलिकॉप्टर न डॉक्टर बोलावतो . म्हंटल कशाला तुम्हीच डॉक्टर आहात . मी कसा झालो ? तुम्हाला जागृती दिली ना मी . म्हंटल मी खाली जाते नाहीतर . नाही नाही कस करायचं ते सांगा . म्हंटल नुसता हात ठेव तथि आण डोळे मटून ध्यान कर . लगेचच त्याचा नमिनीया ठीक झाला तो येऊन म्हणाला माताजी हे झाल कस ? अरे पण तुझ कनेक्शन लागलं ना . योग म्हणजे काय ? की तुम्हीच सगळे एखाद्या कामपुटर सारखे टेलिव्हिजन सारखे यंत्र आहेत . पण यांत्रिक शुष्कता नाही तुमच्यात गोडवा आहे . तो फक्त सांधला म्हणजे योग घटित झाला . सर्व परमेश्वराची ही जी सर्व व्यापी शक्ती आहे त्या

शक्तीशी एकाकारिता अली म्हणजे तुमच्यातून ती शक्ती वाहू लागल्या बरोबर तुम्ही दुसरेच झाला . पण त्या शक्तीमुळे टेलिविहजिन कवि कॉम्प्युटर वर अमेरिका येत नाही पण ह्या शक्तीचा पहिल्यांदा तुमच्यावरच परीणाम येतो आणि तुम्हालाच ठीक करते . तुमचं जे काही यंत्र आहे ते ठीक करून टाकते . आणि त्याच्या नंतर मग इतरांचं पण ठीक करत बसते .

सामूहिक चेतनेत उतरल्या बरोबर तुमच्या हातावर थंड थंड अशा लहरी येतात . आणि ह्या ज्या थंड थंड लहरी येतात त्याच वर्णन केलेलं आहे सौन्दर्यलहरी म्हणून आदी शंकराचार्य नं . सौन्दर्यलहरी म्हणून वर्णन केलेलं आहे आणि सलीलां सलीलां . खरसितानी त्याला कूल ब्रीझ ऑफ द होली घोस्ट असं म्हंटलं आहे . अगदी हाताला अशा फार शीतल थंड थंड अशा लहरी येतात . आणि ह्या लहरीनी आपली इथे दाखवलेलं आहे आपला डावा हात उजवा हात , कोणची चक्र कुठे आहेत . आणि बरोबर ती चक्र कळतात . आणि त्या चक्राने तुम्ही जाणता का तुमच्यात काय दोष आहे , दुसऱ्यात काय दोष आहे . आणि तुम्हीच मोठे गुरू होऊन जाता . त्याला काही टॉले लावून कवि झंडे घेऊन फरियला नको . तुमच्या डोळ्यातच दसिल . पटल ना .

प्रश्न -मनावरचा आजार सहजयोगाने कसा दूर करता येईल ?

आता तुम्ही जर सहजयोगात आलात तर सगळं तुम्ही सुध्दा हे करू शकाल . पण आता सांगायचं म्हणजे असं का आपल्या इथे दोन शक्ती दाखवलेल्या आहेत बघा . डावीकडे एक आणि उजवीकडे एक . त्यापैकी डावीकडची जी शक्ती आहे तिला आम्ही महाकालीची शक्ती म्हणतो . आणि त्याच्यात मनशक्ती असते . आणि उजवी कडची जी शक्ती आहे ती क्रिया शक्ती आहे आणि ती महासरस्वतीची शक्ती आहे . आणि जी मधली आहे ती महालक्ष्मीची शक्ती आहे . आणि ती मग सहस्रारात जाऊन सप्तशरुंगीला जी बसलेली आहे ती ती शक्ती आहे . कळलं का ? इथे शेजारीच आहे डोक्यावर तरी काही डोक्यावर आपल्या येत नाही काही . आता बघा हा जी डावीकडची जी शक्ती आहे ह्या शक्तीच उल्लंघन केलं तर्चा अनादर केला कवि कुणी तुमच्यावर तसा परीणाम घातला कवि एखादा तुम्हाला शॉक बसला तर त्याने हा शक्ती हलते . आणि त्या शक्तीमध्ये त्रास होतो . आता ह्या शक्तीला तुम्ही परत जागृत करू शकला आणि तिला प्लावीत करू शकला ,तर्चिया मध्ये एक कुंडलनीची शक्ती जर भरू शकला तर मनाचा रोग ठीक होऊन जातो . थोडक्यात सांगतिलं . पण तुम्हाला बर केलेले मी दाखवीन . आमच्या कडे आहेत पुष्कळ ,तुमच्या नाशकालच झालेले आहेत मनाचे रोग ठीक . त्यांना सॅक्रेटरीक कडे जायला नको कुठेही जायला नको . एका दिव्यांनी सुध्दा होऊ शकत . छोटीशी कंडल जरी तुम्ही घेतली आणि आमच्या फोटोला जर वापरलं तुम्ही तर मनाचे रोग ठीक होतात .

प्रश्न -ध्यानाला बसल्यावर विकल्प येतात काय करायचं ?

तुम्ही काय सहजयोगात आहात ?विकल्प येतात म्हणजे आज्ञा चक्र तुमचं धरलेलं आहे . जेव्हा तुमचं आज्ञा चक्र धरलं जात तेव्हा म्हणायचं मी सगळ्यांना क्षमा केली . स्वतःला पहिल्यांदा क्षमा करायची आणि हा मंत्र आहे आज्ञा चक्र उघडण्याचा . मी सगळ्यांना क्षमा केली असं म्हंटल्यावर नरिचरिता येते . करून बघा . कळलं का ?

प्रश्न -एखाद्या माणसाला सध्दी मळिलेली आहे .ती आपण तातपुरती वापरली तर ती सहस्रारा पर्यंत नेऊ शकू का ?

नाही , कष्टुर सीध्यान स्थान नाही . कष्टुर सध्दी नसली पाहजे . सध्दी म्हणजे काय ?हातात काहीतरी यायचं ,हे द्यायचं हा भूत लक्षण आहेत . ते अगदी सोडायला पाहजे .

हा शुध्द शक्ती आहे बेटा . सध्दी नाही . हा अशुध्द कार्य करतच नाही . यातून शुध्द कार्य आपोआपच घडत . माझ्या हातून काही होतच नाही अशीच भावना येते . आता समजा कोणी कुंडलनी जागृत केली . का बुवा झाली का कुंडलनी जागृत ?तर ते काय म्हणतात माताजी होत नाही . वर येत नाही . तृतीय पुरुषात बोलतात . कळलं का . मी करतोय असं होतच नाही . ती भावनाच वेगळी होऊन जाते . सगळं आपल्यात साक्षी रूपाने होत . आणि मी असं करतो कवि मी हा शब्दच जातो . हे होत नाही ,हे घडत नाही जस काही दुसरच काहीतरी होतंय . हा एक स्तुति आहे ती आल्या शविय आपल्याला समजायचं नाही . कारण माणूस साधारण मानवी स्तुतिही मी हे केलं मी ते केलं असं केलं तस केलं म्हणतो . पण एका त्या स्तुतिही आल्यावर तृतीय पुरुषात म्हणजे हे असं झालं ,त्यांच असं झालं . म्हणजे मी केलं असं कुणी म्हणणारच नाही . मीच नथिून जातो ना . कळलं का ?त्यात कबीरांनी असं म्हंटलं आहे का कुंडलनीच जागरण झालं का माणसाचं मी पण जे आहे ते कस मरत ,बकरी जेव्हा जिवित असते तेव्हा मैय मैय करत फिरते आणि मैल्यावर तर्चिया आतड्यांना काढून त्याची जेव्हा तुनकी करतात तेव्हा ते तुही तुही तुही असं होत . तस माणसाचं होत . म्हणजे अगदी तसच होत अक्षरशहा . ते होणं म्हणजेच परिवर्तन . जर मी पण राहील तर कसलं परिवर्तन आहे .

कुंडलनी हा शक्ती आहे . शक्तीला स्वरूप नसत पण कार्य दसित . आता समजा तुमच्या इलेक्ट्रिसिटी वरून बघा त्याला काही रूप नाही पण तीच कार्य दसित ना . तशीच ती एक शक्ती आहे जेव्हा ती आपल्या मध्ये उठते तेव्हा तुम्हाला ती डोळ्यांनी दसिते . पुष्कळ लोकांमध्ये दसिते . जर तुमचं नाभिचक्र धरलेलं असेल तर अगदी ते जे त्रिकोणी हाड आहे ते अगदी हृदया सारखं धक धक होत . आता थोडं आरामात बसा . परमेश्वराला हा थोडी ततिक्रिया लागते . म्हणजे वाट बघावी लागते . मुहूर्त बघावा लागतो . कुंडलनीच्या जागरणाला सुध्दा मुहूर्त असतो . तेव्हा ततिक्रिया पाहजे . ततिक्रिया म्हणजे परमेश्वराची जी इच्छा आहे त्यास समर्पित होऊन थोडा वेळ रममाण होणे . तेव्हाच कुंडलनीच जागरण होत . आता जर आपल्याला नाटकाला गेलो उशीर झाला तरी बसले दारात कारण चार पैसे देऊन जातो . आणि ते पैसे कसेतरी उकळलेच पाहजे त ना . तस सहजयोगाचं नाही . प्रेमात बसावं लागत .

जे वेड्या सारखं करतात त्यांच्या सगळ्यांच्या अंगात भूतच असत . आणि दुसरे जतिके सायकोसोमॅटिक डिसीजेस म्हणतात ना म्हणजे कॅन्सर वेगळे सुध्दा ते सुध्दा लेफ्ट साईड च्या अटॅक नीच होतात . पुष्कळसे पार्कनिस्न्स वेगळे लेफ्ट सैद मुळे होतात . त्याला सायकोसोमॅटिक म्हणतात . आता आमच्या कडे पुष्कळशे डॉक्टर इथे आलेले आहेत . तेव्हा ते ह्या वषिया वरती काम करत आहेत . आणि पुजार्यांना कळत का हे वाईट आहे तरी पैसे कमावण्यासाठी मग देवीला बोलावतील आणि म्हणतील का चला आता तुम्ही नाव सांगा . घोड्यांची नाव सांगा . आणि भटक्यांचे नंबर सांगा . याचा धर्माशी काय संबंध असेल का देवी चा . देवी हे पावतिर्याचं अधिष्ठान आहे असं काय करता . समजलं पाहजे . कति आपण अपमान करतो आहे देवाचा बघा . सहन तरी कति करायचं . कति अपमान हे . हे झगिण बगिण ,दोन थोबाडात द्याम्हणजे ती देवी अशी पळेल का बिघा . माझी मुभा आहे दोन थोबाडात दिले का पळेल .

अंगात येन हा दैवी प्रकार नाही . हे सगळं साफ खोत आहे . असं अंगात यायला देवीला काय फुरसत आहे का . ?कुलकर्णीनीच्या अंगात पहिल्यांदा येणार . आणि सांगतात काय घोड्याचे नंबर . देवीला काय घोड्याचे नंबर माहित असतात का . आणि स्वतः त्यांचं आयुष्य पाहिलं का इतकं खराब आयुष्य असत . भलते प्रकार आहेत . हे अगदी बंद झालं पाहजे . देवीच्या देवळातून हे देवी उठवणार . आणि पुजार्यांना कळत का हे वाईट आहे तरी पैसे कमावण्यासाठी मग देवीला बोलावतील आणि म्हणतील का चला आता तुम्ही नाव सांगा . घोड्यांची नाव सांगा . आणि भटक्यांचे नंबर सांगा . याचा धर्माशी काय संबंध असेल का देवी चा . देवी हे पावतिर्याचं अधिष्ठान आहे असं काय करता . समजलं पाहजे . कति आपण अपमान करतो आहे देवाचा बघा . सहन तरी कति करायचं . कति अपमान हे . हे झगिण बगिण ,दोन थोबाडात द्याम्हणजे ती देवी अशी पळेल का बिघा . माझी मुभा आहे दोन थोबाडात दिले का पळेल .

मला आता मनातून वाचन द्या का मिताजी तुम्ही आमची कुंडलनी जागृत केल्यावर आम्ही आमचा वृक्ष वाढवू आणि सामूहिकितेत . भांडण करणार नाही . सुरवातीला पुष्कळ लोक येऊन भांडण च करतात . हे असं का आणि हे तस का . शांतपणाने आम्ही आमचा वृक्ष वाढवू . आणि पुढल्या वर्षी तुम्ही याला तर आम्ही आमच्या कडून अनेक लोकांना जागृती मळिलेली आम्ही तुम्हाला दाखवू . बाकीच्यांना पण सगळ्यांना सांगतिलं पाहजे ना . आईच ऐकलं पाहजे .

कुंडलनी म्हणजे कुंडला मध्ये अशी साडेतीन वेटीळे घालून बसलेली आहे . त्याला कुंडल असं म्हणतात म्हणून ती कुंडलनी . आणि ती आपल्यातली चौथी शक्ती आहे . त्या शक्तीनी आपण जागृत होतो आणि आत्म्याशी संबंध होतो . जस आता हे माइकच कनेक्शन कस तुम्ही जोडलं तसच आहे . हे समजलं ना तुम्हाला . कनेक्शन शविय होऊ शकत नाही . तसच तुमचं कनेक्शन ह्या सर्व विश्वव्यापी शक्तीशी कस करायचं ,ती सूक्ष्म शक्ती आहे त्याला जोडणारी शक्ती म्हणजे कुंडलनी असं सध्या पुरत समजा . तस आहे पुष्कळ मोठं ते . पण सध्या एवढं समजलं तरी तुम्हाला कळेल .

आता आई समोर कोणी टोप्या घालून बसत नाही तेव्हा टोप्या काढून ठेवा हविनिन्ती तुम्हाला . आता अगदी सोपं काम आहे. सगळ्यांनी डोळे मट्टिन घ्या . पायात चपला असतील तर त्या काढून ठेवा जर काही करदोडे वेगळे असतील तर ते पण काढून ठेवा . गळ्यामध्ये काही भारी असेल तथे पण काढून ठेवा . गळ्यात काळ असेल तर काढून ठेवा . गंडे दोरे काही असेल तर कृपा करून काढून ठेवा . नाहीतर तथि कुंडलनी थांबते . तावीज काढून ठेवा . माळा बळिया सगळ्या काढून ठेवा . रुद्राक्ष वेगळे सगळं काढून ठेवायचं . काही नको . आता शान्त आण पुरसन्नचित्त असलं पाहजि . आपण परमेश्वराच्या दरबारात चाललो आहोत . तसिरी गोष्ट म्हणजे सकाळ पासून संध्याकाळ पर्यंत हे लोक आपल्याला बाळकडू देत असतात की तुम्ही महापापी आहात . तुम्ही हे पाप केलं तुम्ही ते पाप केलं . तर मी स्पष्ट सांगते की तुम्ही कोणताही पाप केलेलं नाही . आण स्वतःला दोष लावून घ्यायचा नाही . तुम्ही मानव झालात हीच कति मोठी गोष्ट आहे . तेव्हा मी हे पाप केलं याला हात लावला आण ते झालं . हे जे काही एक खुळ डोक्यात आहे ते काढून टाकायचं . मी मुळीच दोषी नाही . कृपा करून मनातून ही गोष्ट आधीच काढून टाकायची की मी कोणताही गुनहा केलेला नाही . आण मी पापी नाही आहे . मी शुद्ध आत्मा स्वरूप आहे . याचा विश्वास ठेवला पाहजि .

आता दोन्ही हात फक्त माझ्या कडे असे करायचे . कारण ह्या बोटांवर सगळी चक्र आहेत . आण ह्या चक्रातूनच पहिल्यांदा चैतन्य जाणवून कुंडलनीला आवाहन करायचं . त्या नंतर सगळ्यांनी डोळे मट्टिन घ्यायचे . आण मी सांगितल्या शविया डोळे उघडू नका . ज्यांनी चष्मे घातलेत त्यांनी काढून ठेवले तर बरे . कारण याने दृष्टी चांगली होते . आता पुष्कळ लोकांना आधीच हलकं हलकं थंड वाटत असेल . पण तरी सुध्दा त्याला पूर्ण पणे नीट व्यवस्थित चक्रांमधून जमून येण्या साठी एकदा डोळे उघडून परत तुम्ही बघा . मी सांगते कशारितीने आपल्या चक्राला आपणच शक्ती दिली पाहजि . आण कशारितीने आपणच आपली कुंडलनी उचलली पाहजे . तेव्हा परत तुम्ही डोळे उघडा आण डावा हात माझ्याकडे आण उजवा हात आपल्या असा हृदयावर ठेवायचा . हृदयामध्ये आत्म्याचं स्थान आहे . तर पाहिलं स्थान आत्म्याला दिले पाहजि . त्याच्या नंतर उजवा हात आपल्या पोटाच्या वरच्या बाजूला हे गुरूच स्थान आहे . कारण गुरूंनी इथे व्यवस्था केलेली आहे की तुम्ही स्वतःचे गुरू होऊ शकता . तेव्हा उजवा हात हा पोटाच्या वरच्या बाजूला डावीकडे ठेवायचा . सगळं कार्य आपण डावीकडे करणार आहोत . जर चुकीचे गुरू असले कवि तुम्ही जर चुकीचं वाचन केलं असेल कवि चुकीच्या गोष्टी मध्ये तुमचा विश्वास असेल तर तो ह्या चक्राच्या शुध्दीने स्वच्छ होऊन जातो . त्या नंतर परत तोच हात पोटाच्या ओटीपोटाच्या खालच्या बाजूला डावीकडे ठेवायचा . आता हे जे चक्र आहे ह्यांनी पण सर्व परमेश्वराच्या कायदेकानून प्रमाणे त्यांच्या व्यवस्थे प्रमाणे कार्य करत असते . म्हणजे हे शुध्द विद्वेचे स्थान आहे . ही जी अशुध्द विद्या आपल्यावर कोणी केली असेल , कोणी शक्तिवली असेल जसे मी आता भौद लोक सांगितले त्यांनी केलेले प्रकार , कोणच्याही प्रकारची अनाधिकार चेष्टा आपण केली असेल ती ह्या चक्राने स्वच्छ होते . मग परत हे चक्र स्वच्छ झाल्यावर परत हा हात वरती डावी कडे परत गुरू चक्रावर ठेवायचा . त्याच्या नंतर हा हात आपल्या हृदयावर ठेवायचा . त्या नंतर ह्या श्रीकृष्णाच्या विशुध्दी चक्रावर डावीकडे , श्रीकृष्णाने सांगितले हा सगळी लीला आहे तेव्हा त्याच्या मध्ये आपल्याला काही दोष झालेला आहे , दोषी आहोत आपण , पाप केलेलं आहे तेव्हा मान अशी उजवी कडे करून इथे जोरात दाबून धरायचं डावीकडे . म्हणजे हे चक्र सुटेल . ह्या चक्राची शुध्दता झाली . मग तुम्ही कपाळावर हात ठेवायचा . हे आज्ञा चक्र आहे . ह्या आज्ञा चक्रामुळे आपण लोकांना क्षमा करत नाही आण अत्यंत वचिर करतो त्यात त्रासून , गांजून जातो . म्हणून नरिवचारिते साठी हा हात इथे ठेवल्यावर , हे क्षमेच स्थान आहे . त्याच्या नंतर मग शेवटी जरी डोक्यात वचिर असतातच की आमही काहीतरी चूक केली आहे त्या साठी परत हा हात डोक्याच्या मागच्या बाजूला दाबून , हे आज्ञा चक्राचं दुसरं अंग आहे ते व्हा डोकं असं मागे करून ह्या ठिकाणी मी सर्वाना क्षमा केली असं जे म्हणटलेलं होत त्या ठिकाणी परमेश्वरा तूच मला क्षमा कर माझ काही चुकल असेल तर . पण मी दोषी आहे अस समजायचं नाही . त्या नंतर शेवटी आता सहस्रार चक्रावरती , टाळूवरती आपला तळहाता चा मध्यभाग जो सहस्राराचं स्थान आहे तो असा ठेऊन डोकं असं थोडं खाली घेऊन तो हात दाबून टाळूवरती फरिवायचा सातवेळा . असं अगदी सोपं सरळ आहे .

आता सगळ्यांनी डोळे मट्टिन घ्यायचे . डोळे मटिल्यावर उघडायचे नाहीत . डोळे मटिल्यावर डावाहात माझ्याकडे . आण उजवा हात हृदयावर ठेवायचा . आण आता मनामध्ये शुध्द इच्छा आणायची . की माझी कुंडलनी जागृत झाली पाहजि . दुसरी काही मला इच्छा नको . अशी इच्छा घेऊन हृदयावर हात ठेऊन तीनदा एक प्रश्न विचारायचा मला . श्री माताजी मी आत्मा आहे का ? असा प्रश्न मनामध्ये विचारायचा . कारण तुम्ही आहात पण मनामध्ये प्रश्न विचारला म्हणजेच त्याच उत्तर येणार आहे . आता जर तुम्ही आत्मा आहात तर स्वतःचे गुरू सुध्दा आहात . म्हणून आता उजवा हात पोटावरती डावीकडे ठेवायचा . ह्या गुरू तत्वावरती प्रश्न करायचा श्री माताजी मीच माझा गुरू आहे का ? असा प्रश्न तीनदा विचारायचा . हे दोन प्रश्न विचारले पाहजित . हे खरे प्रश्न आहेत . त्यानंतर उजवा हात पोटाच्या ओटीपोटाकडे डावी कडे ठेवायचा . दाबायचा थोडा हात . आता तुम्ही हे माझ्या कडे मागितल्या शविया जबरदस्ती करता येत नाही कारण तुम्ही स्वतःतर आहात . आण तुमच्या स्वतःतरतेचा मी मान करते . म्हणून तुम्ही म्हणायला पाहजि नम्र पणे श्री माताजी कृपा करून आम्हाला शुध्द विद्या दयावी . असं सहा दा म्हणा . कारण ह्या चक्राला सहा पाकळ्या आहेत . त्या नंतर उजवा हात परत पोटाच्या वरच्या बाजूला गुरुतत्वावर दाबून धरायचा . आता ह्या ठिकाणी पूर्ण आत्मविश्वासाने असं म्हंटल पाहजि की श्री माताजी मी च माझा गुरू आहे . असं दहादा म्हणा . इथे दहा गुरू आहेत त्यामुळे दहादा म्हंटल पाहजि . आता पूर्ण आत्मविश्वासाने उजवा हात हृदयावर ठेऊन जे म्हंटल पाहजि की श्री माताजी मी आत्मा आहे . हे बारा वेळा म्हणा . हिसहजच मी जागृत करू शकलं असते पण असं तुम्हाला सांगितल्यावर तुम्ही सुध्दा स्वतःची जागृती पूर्णपणे करू शकाल . म्हणून श्री माताजी मी आत्मा आहे असं म्हणायचं . त्याच्या नंतर उजवा हात , आता हे लक्षात घेतलं पाहजि की परमेश्वर हा दयेचा , आनंदाचा सागर आहे . पण त्याहून ही अधिक तो क्षमेचा सागर आहे . तेव्हा आपण कोणतीही अशी चूक करू शकत नाही जी त्याला शरणागत झाल्यावर तो क्षमा करणार नाही . म्हणून माझ हे चुकलं माझ ते चुकलं असं म्हणत बसले तर आपण त्या सागराचा अपमान करत आहोत . तेव्हा हा उजवा हात तुम्ही मानेला डावीकडे असा धरायचा आण उजवीकडे आपली मान फिरवून पूर्ण नशिचयाने आण आत्मविश्वासाने असं म्हणायचं की श्री माताजी मी दोषी नाही . हे सोळा वेळा म्हणायचं . कारण कृष्णाच्या सोळा पाकळ्या आहेत . त्यानंतर उजवा हात आपल्या कपाळावर आडवा ठेवायचा . आण ह्या ठिकाणी श्री माताजी मी सर्वाना क्षमा केली असं हृदया पासून म्हणायचं . हे चक्र मोडलं गेलं पाहजि . आता पुष्कळांना असं वाटत की क्षमा करणं फार कठीण आहे . पण तुम्ही क्षमा करता कवि नाही करत , तुम्ही काहीच करत नाही . पण जर तुम्ही कुणाला क्षमा केली नाही तर ते मात्र तुमच्या डोक्यावर बसतात . ज्यांनी तुम्हाला त्रास दिलेला आहे . म्हणून नुसतं म्हणायचं की माताजी मी सगळ्यांना एकसाथ क्षमा करून टाकली आहे . आता मोजत बसायचं नाही कुणाला क्षमा केली कवि नाही ते . सगळ्यांना एकसाथ क्षमा करून टाकली . आता ते संपलं . त्याचा माझा काहीही संबंध नाही . त्याच्याशी संबंध तुटल्या बरोबर तुम्ही कुणाच्या हातात खेळणारच नाही . आता आपल्या स्वतःच्या समाधाना साठी म्हणून उजवा हात डोक्याच्या मागच्या बाजूला घालून त्याच्यावर अशी मान पेलून घ्यायची आण वर डोकं करून असं म्हणायचं हे परमेश्वरा जर माझ्या हातून काही चुकलं असेल जाणता अजाणता तर ते तू क्षमा कर . पण हे करताना मी दोषी आहे हा वचिर मनात आणायचा नाही . आता उजवा हात ताणून धरून त्याचा मधला भाग आपल्या टाळूवर दाबून टाळूची कातडी सातवेळा घड्याळाच्या काट्याच्या दशिने फरिवायची . डोकं खाली जरा वाकवायचं . हे सहस्राराचं स्थान आहे . आता हा हात खाली घ्या . हळू हळू डोळे उघडायचे . आता डावाहात माझ्या कडे आण उजवा हात टाळूवर वरती धरून असा खालीवर फिरवून बघायचं . गार गार वर येतोय का बघा . जेव्हाही शुध्द शक्ती जास्त तेव्हा जास्त वर येतो . मन थोडी खाली वाकवून घ्या . आता उजवा हात माझ्या कडे आण डाव्याहाताने टाळूभाग बघा . येतंय का गार गार . आता दोन्ही हात असे आकशाकडे वर करायचे आण प्रश्न विचारायचा मनामध्ये की श्री माताजी ही परमेश्वराची परमशक्ती आहे का ? हेच ब्रम्हचैतन्य आहे का ? हीच ती सूक्ष्मातील वर्णन केलेली शक्ती आहे का ? असं तीनदा विचारा . चरा चरा त पसरलेली परमेश्वराची शक्ती ती हीच आहे का ? आता हात खाली घ्या . आता हातात बघा गार गार वाटतंय का . हे जे गार वाटतंय तेच चैतन्य आहे . आता तुमच्या हातून ते वाहू लागलय . पण पुढे कस वापरायचं ते काय आहे ते समजून घेण्यासाठी तुम्हाला सामूहिकितेत आलं पाहजि . काही लोकांच्या हाता खालून येत असेल ते हातांनी वरती तळहातावर घ्यायचं . आता ही शक्ती कशी वापरायची त्याचा उपयोग कसा करायचा . माझ्या कडे विचार ना करता बघा . एक क्षण सुध्दा माणूस विचारा शविया राहू शकत नाही .

कति लोकांचा हातामध्ये कवि डोक्यात थंड वाटलं . त्या सगळ्यांनी हात वर करा . वा सगळं नाशकितं पार झालं आहे जवळ जवळ . तर अशा सगळ्या संतसाधुना आमचा नमस्कार . शांत वाटलं ना आतून सगळ्यांना . आता हिसिथरिवली पाहजि . अभ्यास झाला पाहजि आण बरोबर सेंटर कुठे आहे ते शोधून काढले पाहजि . तथि जाऊन हे सगळं शकिलं पाहजि . त्याच्या मध्ये जी काही शक्ती आहे ती कशी वापरायची ते पाहिलं पाहजि . आण तें जे सांगतील ते ऐकलं पाहजि . त्या बदल राग नाही केला पाहजि . वाईट नाही वाटलं पाहजि . कारण जे हतिचं आहे तेच सांगतात . कारण काही देणगेणं लागत च नाही . तेव्हा ते ऐकलं पाहजि . हीच माझी विनंती आहे . पुढल्या वर्षी जर तुम्ही लोक पुष्कळ झाले इथे तर मी दोन दविसाचा प्रोग्रॅम करेन . पण आणखीन लोक पाहजित ना . सहजयोगामध्ये मी आले तर लोक येतात आण नंतर येत नाहीत . मग चार पाच लोकांसाठी कशाला यायचं . मी तर येणार सुध्दा नव्हते . मागल्या वर्षी मी आले सुध्दा नाही नाशकाला . कारण इथे लोकच येत नाहीत . सहजयोगामध्ये लोक यायला पाहजित . त्यांनी सेंटर वर जायला पाहजि . प्रगती करून घेतली पाहजि , सामूहिकिते उतरलं पाहजि . एक नवा विश्व धर्म आपण स्थापन केला पाहजि . हा नवीन युग धर्म आहे तो धर्म आपल्या मध्ये आत मध्ये स्तीत आहे . अशी विश्वव्यापकता आपल्या मध्ये अली पाहजि . तेव्हाच ह्या देशाचं आण सार्या जगाचं तुम्ही कल्याण करणार . सगळं जग तुमच्या पायावर येणार आहे उदया . अहो हा आपलाच वारसा आहे . हा विश्व करून महाराष्ट्राचा वारसा आहे . सगळ्या नाथानी इथेच रक्त ओतलं आहे . आपण आहोत कुठे . नसत्या बेकार नष्ट होणाऱ्या गोष्टीच्या पाठीमागे लागलो आहोत . ते सगळं नाशवंत आहे . जे तुम्हाला द्यायला आलो आहोत ते घ्यावं . आण त्यात वाढ

करावी . आण स्वतःची प्रतष्ठा बघावी . काय आहात तुम्ही . अजून काही कळलेलं नाही महाराष्ट्रीयन लोकांना . आम्ही महाराष्ट्रीयन म्हणवतो पण आमच्यात जे काही महान आहेत ते काढलेच पाहजित . फार महान आहेत . काय आपली संस्कृती , काय आपल्या मध्ये धर्मधारणा आहे . ते सगळं एकेक खाणीतून काढलं पाहजि . तर माझा अनंत आशीर्वाद आहे कनिशकातले सगळे हरि अशेच चमकतील . आणा भग मी इथे परत येईन सगळ्या माझ्या मुलांना भेटायला .

आता एक आणखीन सांगायचं म्हणजे यांनी संगीताचा प्रोग्रॅम केलेला आहे . ज्यांना बसायचं त्यांनी बसावं ज्यांना जायचं त्यांनी जावं . हे विशेषतः परदेशी लोकांसाठी आहे .

1988-12-07, Public Program

7 डिसेंबर 1988

Public Program

Aurangabad (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

आपल्या ह्या मराठवाड्यात कतितीरी संतांनी मेहनत केलेली आहे . गोरक्षनाथांनी इथे तपश्चर्या करून एव्हडी मेहनत घेऊन कुंडलीनीची संस्था तयार केली . कुंडलीनीचे कार्य हे नाथपंथीयांनी सुरु केलं . पण ते अत्यंत थोड्या लोकांनाच प्राप्त होत होते . इकडे भक्तीत बसलेले मोठमोठाले संत एकनाथ , नामदेव हे सर्व ह्या मराठवाड्यातच झाले . त्याशिवीय महावीरांचे इथे मोठे तीर्थस्थान आहे . इतकच नव्हे तर खोजे लोकांचं पण इथे फार मोठं तीर्थस्थान आहे . सगळ्यांना आश्चर्य चकित करून टाकेल अशी अजंठा आणि वेरूळ ची लेणी आहेत . हे सर्व ह्या मराठवाड्यात झाले . ह्या भूमीत काहीतरी विशेष असल्या शिवीय अस झाले नसत . त्यांची एव्हडी मेहनत , त्यांनी केलेली तपश्चर्या आणि त्यांच्या केलेल्या मागण्या त्या सर्व पूर्ण करण्याची ही वेळ आलेली आहे . पण ते घ्यायला , ते आत्मसात करायला ते हृदय कुठे आहे ? ती माणस कुठे आहेत ? ते शोधत मी फिरत आहे . आज त्यांच्या गुढ्या उभारल्या , त्यांच्या पालख्या काढल्या त्यांची देवळे बनवलीत पण त्यांनी ज्या माणसामध्ये हे मनुवंतर करण्याच्या गोष्टी केल्या होत्या , नामदेवांनी जो जोगवा खेडोपाडी लोकांकडून गाऊन घेतला , जो जोगवा मागून घेतला तो देण्याची जेव्हा वेळ आली तर ते लोक कुठे गेले असा मला वचिर पडला . ते आज कोणच्या हेच्यात अडकले आहेत , त्यांचा जीव आज कुठे घुटमळतो आहे तेच समजत नाही . ते लोक काय सगळे परदेशात जाऊन बसलेत . आणि इकडे सगळे बाजार बुणेच रहातात कफाय असाही कधी कधी वचिर येतो . ह्या लोकांना पाहून आपल्याला आश्चर्य वाटेल यांनी गणपतीचा गण कधी जाणला नव्हता . मराठी भाषा कशाशी खातात हे सुध्दा याना माहिती नव्हतं , त्यांना मराठी भाषा म्हणून कोणती भाषा असेल जगात हे ही माहिती नव्हतं . पण ती भाषा शकून आपल्या चालीवर , आपल्या पद्धतीवर , आपल्या तालात ते आज टकून आहेत . आज त्यांनी जे आपल्या समोर गाण म्हणून दाखवले ह्यांच्या आत्मजागृतीची कमिया आहे . आणि तीच कमिया , त्यांना आपल्या संस्कृती बदल , आपल्या महान संतान बदल प्रेम आणि ह्या भारत वर्षाच्या गौरवासाठी अहोरात्र ते झटत आहेत . आणि आम्ही मात्र अजून झोपलेले असाव ही फारच आश्चर्याची गोष्ट आहे .

रात्रंदेविस आपण नामस्मरण करतो, जप करतो, उपास करतो जगभरची कर्मकांड करतो . पण त्या कर्मकांडातून आपल्याला काहीही नशिपून झाले नाही . तेव्हा मोठमोठ्या संतांच्या , वशितीच्या अवतरण पांना सुध्दा कुणीतरी कलाटणी देऊन कुणीतरी दुसऱ्याच मार्गाला लावलं आहे असं दिसून येतय . आश्चर्याची गोष्ट अशी आहे की असा धर्म बघून आणि असे धर्माचे रूपांतर बघून त्यातली हविकिती बघून पुष्कळशा बुद्धिजीवी लोकांनी एक नवीनच मार्ग शोधून काढला की परमेश्वर नाहीच म्हणून . नदिन हे तरी बुद्धी संमत दिसत नाही . ज्याला बुद्धी असेल त्यांनी आधी शोधल्या शिवीय बोलणं युक्ती संगत नव्हे . पण परमेश्वर नाही असं ठाम सांगायचं तसच दुसरीकडे परमेश्वर आहे पण तो आम्ही म्हणून तसा आमच्या खशित बसलेला आहे अशा ह्या दोन कातरीत ही एव्हडी मोठी ठेव , एव्हडा मोठा वारसा जो आपल्यासाठी तयार करून गेले होते त्याचा उपभोग ह्या लोकांनी घ्यावा . हे आपल्या डोक्यात शरिर नये ही आश्चर्याची गोष्ट आहे . कुंडलीनीच जागरण हे मी काय नव्याने सांगत नाही आहे . फक्त हे की सामूहिकतेत कुणी कुंडलीनी जागृत केलेली नाही . बाकी सहाव्या अध्याया मध्ये श्री ज्ञानेश्वरांनी स्पष्ट सांगितलं आहे की कुंडलीनी नावाची शक्ती आपल्या मध्ये आहे आणि ती जागृत झाल्यावरच आत्मसाक्षात्कार मिळतो . श्री ज्ञानेश्वरांन सारखा कवी सार्या दुनियेत झाला नाही . आणि होणारही नाही . पण त्यांना समजून घेण्यासाठी ज्यांना आत्मसाक्षात्कार झाला तेच समजून घेऊ शकतील .

नाहीतर आळंदीला नधियचं टाळ कुटत . डोक्यावर भारी भारी घागरी आणि तुळशी घेऊन आळंदीला नधिलेले आम्ही आता रस्त्याने नधिलेले पहिले . म्हंटल कशाला मरतात . अहो तुमच्या आईने आणि आजीने तेच केले , तुमच्या बापांने तेच केले , आजोबानी तेच केले त्यांना काही मळिलय का ? आळंदी जी आपली आहे ती सहस्रारात आहे . जस यांनी म्हंटल उघड सहस्रार माते . ही भाषा च कुणी बोलत नसे . चक्रांची भाषाच कुणी बोलत नसे . ती भाषा आज हे लोक उकलून सांगत आहेत . आणि त्यांनी त्याला अर्थ लावला आणि आम्ही मात्र वाती वळत देवळामध्ये आपापसात चकाट्या पटिते आहेत . कधी कधी अस वाटत की आम्हीच आम्हाला पारखे झालो आहोत . जे मळियाचं ते हे की शिवीजी महाराजांनी सांगितलं आहे की स्वधर्म जागवावा . हिंदू धर्म जागवावा नाही म्हंटल . स्व धर्म जागवावा . स्वतः मध्ये जो आत्मा स्व आहे ज्याला आटो म्हणतात त्याच जागरण झालं पाहजि . असं साक्षात शिवीजी महाराजांनी सांगितलं आहे . कारण ते स्वतः साक्षात्कारी होते . एव्हडी सर्वांची मेहनत झाल्यावर असं म्हणावं की , फार मेहनतीने सगळा स्वैपाक करावा आणि मुलाने ताटावर सुध्दा बसू नये अशी दुरदशा आज दिसते आहे . सगळं काही तयार करून ठेवले आहे , सहज आहे . सहज म्हणजे तुमच्या बरोबर जन्मलेली ही कुंडलीनी शक्ती अगदी सहजच , जस एखाद्या बीला सहजच अंकुर येतो जेव्हा ती आईच्या उदरात जाते . तस हे सहजच घटीत होत . तुमच्या रोजच्या भाषेतच मी तुम्हाला सांगत आहे . काही संस्कृत कवि प्राकृतात पण बोलत नाही आहे . तेव्हा एक लहानशी गोष्ट समजली पाहजि की माणसाचा जन्म वाया घालवण्यासाठी नाही . आत्म्याचं दर्शन ज्या माणसाला झालं नाही त्याचा जन्म व्यर्थ आहे त्यांनी अशे अनेक अनेक जन्म घेतले तरी तो असाच ह्या जन्म मरणाच्या फेर्यात पडून रहाणार .

जर काही मळियाचं असेल तर ते आत्मदर्शन आहे आणि त्याची आज वेळ आलेली आहे आणि तुम्हाला ते सहज मिळू शकत . तर तुम्ही का मळिवू नये मला समजत नाही . उद्या जर एखादा भामटा येऊन माझ्याजागी तुम्हाला बेकारच्या गोष्टी सांगू लागला तर हजारो ना तुम्ही एकत्र येऊन त्याच्या पायावर पैसे ओताल . अशा ह्या धर्म भोळे पाणाला काय म्हणायचं . आणि ह्या धर्मभोळे पणामुळे इंग्रजांनी आपल्यावर एव्हडी वर्षे राज्य केलं . आणि आता दुसरे इंग्रज राज्य करत आहेत . स्वतःची अकल वपलून वचिर केला पाहजि . की कुठेतीर भरणे चुकलं आहे . एव्हडे आपण धार्मिक , आपल्या देशात एव्हडी मेहनत केलेली . एकाहून एक एव्हडे मोठे संतसाधू आपल्या देशाला प्राप्त झाले तसे कोणच्याही देशाला प्राप्त झाले नाहीत एव्हडी परमेश्वराची आपल्यावर कृपा झाल्यावर सुध्दा आपण अजून अशा हालाकीच्या स्तंतीत का आहे . तर आपलं काहीतरी चुकलेलं आहे . आणि ती चूक फार मोठी नाही . तुम्ही फक्त तोंड फरिवलेलं आहे . आत्म्याकडे जर दृष्टी केली तर सहजयोगामध्ये सगळ्यांनाच आत्मसाक्षात्कार मिळतो . त्यात पैसे लागत नाहीत , काही मेहनत लागत नाही . आत्मसाक्षात्कार होताच आशीर्वादाने तुम्ही प्लावीत तुम्ही होता . लगेचच लोक येऊन सांगतात मला किमाताजी लगेचच आमचे प्रश्न सुटले . हे झाले ते झाले , केस जकिलो , मुलीच लग्न झालं , अमूक झालं , तमुक झालं , कॅन्सर बरा झाला . हा रोग बरा झाला तो रोग बरा झाला . आता परमेश्वराने तुमच्या काय पायावर पडलं पाहजि .

तेव्हा आम्हाला फक्त आत्मसाक्षात्कार हवा . तो जोगवा आम्हाला पाहजि . असं नुसतं एकदा शुध्द मनाने म्हंटल तर ते करण्यासाठीच आज आम्ही तुमच्या समोर इथे आहोत . ह्या मराठवाड्यात एव्हडं कार्य होण्यासारखं आहे . सहजयोग इतका पसरण्यासारखा आहे . असे खंबीर सहजयोगी जर तयार झाले आणि जो जोगवा तुम्ही मागत होता अनादी काळापासून तो आज तुम्हाला मिळतो तो तुम्ही सुध्दा देऊ शकता एकदा तुमची कुंडलीनी जागृत झाली तर . ती जागृत करण प्रत्येकाच्या अधिकाराची गोष्ट नाही . आणि उगीचच अनाधिकार चेष्टा केल्या मुळे पुष्कळ लोकांना अनंत त्रास झाले . जर समजा तुम्ही ह्या इलेक्ट्रिकच्या वायर मध्ये हात घातलात तर तुमचे हात पोळतील म्हणून काही इलेक्ट्रिक वाईट झालं का ? ज्याला याची कमिया साधली आहे त्यालाच याचा अधिकार आहे . तोच ही कुंडलीनी जागृत करू शकतो आणि सहजच ते घटीत होत . तुमची पूरव पुण्याई फार . असं म्हंटल आहे नामदेवांनी की पूरवजन्मी आम्ही बहु पुण्य केले . त्या पुण्याईनेच ह्या मराठवाड्यात तुम्ही जन्माला आलात . आणि ह्या एव्हड्या महान पवतिर भूमीला गौरवीत करण्या ऐवजी आपण काय करतोय तकिडे लक्ष दिले पाहजि . आज तुमची कमित पैशाने होत असेल थोडा वेळ पण पाठीमागे लोक तुमची कमित करत नाहीत . थोडं बहोत सत्तेचं वार चढलं की त्यांनी माणूस माजतो आणि कामातून जातो हे तुम्ही पाहिलेलं आहे . ज्या माणसांची आज थडगी आणि भिंदीर उभी आहेत ते सगळे अध्यात्मिक देव होते . अध्यात्मिकां तुम्हाला फक्त वारसाच नाही तर एक अधिकार आहे तो तुम्ही मळिवला तर सार जग तुमच्या पायावर येणार . हे शुल्लक आणि अत्यंत साधारण अशा प्रश्नावर तुम्ही अडकून पडला आहात ते सहजच ठीक होऊ शकतात . कारण हे परमेश्वराचं साम्राज्य आहे ते तुमच्या भारतीय सरकार नाही आहे कुच कामाचं .

त्याच्या साम्राज्यात आल्या बरोबर सगळी काम अशी व्यवस्थित होतात याच आश्चर्य वाटत की आम्ही अस काय केलं होत की आम्हाला सगळं मिळाल . पहिल्यांदा वशिवासच वाटत नाही की आम्ही तेच का . आणि इतकं आतून मनुवंतर होत माणसाचं . शांतीची शान्त , पै शांती . ती शांतीची पै शांती मळिवण्याची ही वेळ आलेली आहे . ते जे एव्हडं त्यांनी वशिवात्मके तोषावे , तोषोर्न भज द्यावे पसायदान . ते पसायदान देण्यासाठी आम्ही आलेलो आहोत . पण ते घेणारे हातच दसित नाहीत . त्यात हे परदेशातले थोडेसेच प्रतिनिधि आलेले आहेत . तुम्हाला आश्चर्य वाटेल युगांडा सारख्या देशात मी गेले होते त्यांना माझ नाव माहिती नाही काही नाही . नुसता माझा फोटो बघून ह्या हॉलच्या तपिटीने मोठा हॉल होता गच्च भरला आणि याच्या चौपटीने मोठं अंगण होत ते हांगूच भरलं होत . आणि लोक नुसते आतुरतेने वाट बघत होते . काय सगळे फक्त तकिडेच जन्माला आले . आता जर जागृती घेतली नाही तर ही वेळ जाणार . आणि त्यावर परमेश्वराला दोष देऊ नये . की आम्ही एव्हडं केले , परवा एक आले होते ते म्हणाले

आमही शविलीलामृत वाचतो माताजी . तरी म्हणे माझे यजमान वारले . मी सांगतिलं होत का तुम्हाला शविलीलामृत वाचायला . वाचून वाचून जर परमेश्वर मळिला असता तर गोरा कुंभारांनी कर्ती पुस्तक वाचली होती ज्यांना पहिल्या वरती नामदेवांनी म्हंटल ,नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी . ह तिंयांची वरणन करणाऱ्याची पद्धत बघा . नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी तो गोरा कुंभार त्याने कोणती पुस्तक वाचली होती . हया पोथ्या वाचून आणा माहात्म्य वाचून जर तुम्हाला परमेश्वर मळिणारा असता तर मग युनविहर्सटी चे सगळे लोक आता पर्यंत पोहोचलेच असते . पण तस काही दसित नाही . तिथेही भांडाभांडी, मारामारी ,ओढाताणी ,भाऊबंदकी सगळी कडे चालूच आहे .

हया लोकांना बघून तुमच्या लक्षात येईल कॅपिकवीस देशातले लोक आहेत . आणा तिंयांच्यातला जो प्रेमाचा भाग आहे ,सर्व जातीतले ,सर्व पंथातले ,सर्व धर्माचे लोक इथे बसलेले आहेत . इतक्या प्रेमाने आपापसात आनंदाने , शुध्द रूपाने हे राहतात .तस आपल्या भारतात सुध्दा होणार नाही . इतकच नव्हे तर आपला सुवर्णयुग मला समोर दसितो आहे . त्यात तुम्ही असाल हीच माझी इच्छा आहे . तुम्हीही त्या महान उत्सवा मध्ये सामील व्हावे आणा ते प्राप्त्त व्हावे . तुमचा हा वारसा हया सर्व साधू संतांनी दिलेला आशीर्वाद हया भूमीतून फुटून पाहतोय . त्याची जाणीव ही आपल्या सर्वाना व्हावी हीच एक आईची इच्छा आहे .

कुंडलनी आहे तिची जागृती होते त्या बदल वसितार पूर्वक आज मी सर्व पत्रकारांना सांगतिलेल आहे . आणा ते लहिणार आहेत . तसेच आपल्या जवळ पुस्तक आहेत ती वाचा म्हणजे कळेल . पण ज्याला भूक लागलेली असते तो हे वचारत नाही कॅ आई तू स्वैपाक कसा केलास . चटकन आधी वाढ मला जेवायचं आहे . आज इथे इतके दवि दसितात . याच्या मागे मोठा इतिहास आहे . त्याची मोठी भारी रचना आहे . आणा भोठमोठ्याला संस्था आहेत . पण जर तुम्हाला हा दवि लावायचा असला तर नुसत ब बटन दाबलं तरी दवि लावता येतो . तर आधी प्रकाश घ्यावा . आणा त्या नंतर हे कस झालं आणा काय झालं ते समजावून घेतलेलं बर . तर कृपा करून आज माताजी आमहाला फक्त जोगवा दयावा दुसरं काही नको असाच मनात वचार केलेला फार बर .

मागच्या वेळेला माझ जेव्हा भाषण झालं तेव्हा जितकं मी भाषण दिले त्याच्या तपिटीने लोकानी प्रश्न वचारले . आणा आज ते कुठे आहेत देवाला ठाऊक . त्याचा काही उपयोग झालेला दसित नाही वशिष . ते सगळं वाया गेलेलं दसितंय . तेव्हा ही जी एक तरहेची थलिलर प्रकृती आहे त्या लोकांसाठी हा योग नव्हे . त्याला पाहजित जातीचे . आणा ते जातीचे लोक कोणत्याही देशात असले तरीही ते उडून येतील आणा तिंयांचं साम्राज्य पसरणार आहे . हे सगळं उपटसुम्भ जाणार . एकतर त्यांनी परमेश्वराच्या साम्राज्यात आलं पाहजि कवि त्या साम्राज्यात ज्यांनी प्रवेश मळिवला आहे त्यांचं राज्य येणार आहे . तेव्हा माझी एक आई म्हणून तुम्हाला विनिती आहे की अजानात फार राहिले तुम्ही आता सज्जान व्हावं आणा योगाची जपनूक करावी . आज तुम्ही पार झालयावर ,आज तुमची जागृती झालयावर असं समजलं पाहजि कॅ आता नुसतं अंकुरले आहे बीज . आणा याच्या पुढे त्याचा वृक्ष झाला पाहजि . असं वाटत कॅ आजची जी काही जनता इथे आलेली आहे ती त्या योगाला प्राप्त्त होवी आणा त्याच्या पूर्ण शक्तीत उतरेल आणा आपल्या मध्ये असलेल्या अनेक अनेक शक्त्यांना प्राप्त्त होईल . असा माझा त्यांना पूर्ण आशीर्वाद आहे .

आता थोडे बहोत प्रश्न वचारा . उगीचच बाष्कळा सारखे प्रश्न वचारून स्वतःचा आणा माझा वेळ घालवू नये .

मग घ्यायचा का जोगवा आता ? आता मी जस म्हणून तस थोडस शकियाला पाहजि . तस सहजच कुंडलनी जागृत होती . त्याच्या मध्ये काही प्रयास करायला नको . पण ती वारंवार तुम्ही कशी जागृत करायची ,त्याला कशारतीने वर आणायची तिला आणा ती कशी स्थरिवायची म्हणून मी ध्याना मध्ये कशारतीने आपण आपल्या उजव्या हातातील कुरिया शक्ती आणा डाव्या हातातील मनःशक्ती वापरायची ते तुम्हाला सांगणार आहे . नंतर आपण ध्यानात जाऊ ,आणा कुंडलनीच जागरण करूयात .

सगळ्यांनी डावाहात माझ्याकडे असा करा . याचा अर्थ असा कॅ आमची इच्छा आहे ,आमची मनःशक्ती आहे ,इच्छा शक्ती आहे ही . आमहाला योग पाहजि आहे ही इच्छा आहे . आणा उजव्या हाताने जी कुरिया करायची आहे ती म्हणजे जी आपल्या मध्ये चक्र आहेत त्या चक्रां ना आमही चैतन्य देतो . अशी कुरिया आहे . अगदी सोपं काम आहे . आता आपल्याला माहीतच आहे कॅ आपल्या मध्ये सात चक्र आहेत त्याच संबंध इथे चित्र काढलं आहे . तर ब्रम्हरंध्र छेदण्या साठी कुंडलनी ला फक्त सहा चक्रातून जावं लागत . षटचक्र भेदन असत . सातच चक्र खाली असत . ते गणेशाचं चक्र आहे . तेव्हा डावाहात माझ्याकडे आणा उजव्या हाताने नरिनरिळ्या चक्रांवर कसा हात ठेवायचा वेगवेगळ्या वेळी ते मी तुम्हाला आधीच सांगते .सर्व प्रथम हृदयामध्ये आत्म्याचं स्थान आहे . म्हणून सगळ्यांनी हृदयावर हात ठेवायचा . ठेवा सगळेजण . डावाहात माझ्याकडे करा . आई समोर काही लाजायला नको . आणा आई समोर टोप्या सुध्दा नकोत . टोप्या काढून ठेवा . ब्रम्हरंध्र छेदायच आहे ना टोप्या काढून ठेवलेल्या बऱ्या . त्याच्या नंतर हा उजवा हात हृदया वरून पोटाच्या वरच्या बाजूला ठेवायचा . सगळं काम आपण डावीकडे करणार आहोत आपण . डावीकडे हे जे चक्र आहे हया चक्राला गुरुच चक्र म्हणतात . आहे स्वाधष्ठिठानाच चक्र . पण ही जी गुरुरी सगळी मेहनत केलेली आहे त्यांनी जे आपल्या मध्ये तयार झालेलं आहे गुरुचक्र . त्याची जागृती . त्याच्या नंतर ओटीपोटांमध्ये खाली डावीकडे हात ठेवणे . हे चक्र शुध्द एक इच्छेचं चक्र आहे . शुध्द वदियेचं चक्र म्हंटल पाहजि . कारण कुंडलनी ही शुध्द इच्छा आहे . शुध्द वदिया म्हणजे ती ज्या वदियेने तुम्ही कुंडलनीची चालना ,परमेश्वराचे कायदे कानून आणा तिंयांच्या कायद्यामध्ये जी काही कार्य करू शकता जे चमत्कार पूर्ण आहेत . सर्वसाधारण नाहीत . ती सर्व कार्ये हया शुध्द वदियेने होतात . अशुध्द वदिया म्हणजे आपल्याकडे जे लोक करत असतात प्रकार त्याला अशुध्द वदिया म्हणतात . त्यातून जी वदिया आपण कॉलेज ,शाळेत घेतो तिला अवदिया म्हणतात . पण जी शुध्द वदिया आहे जिला परयाय नाही जी एकमेव आहे ही शुध्दवदिया तुमच्या हातात हस्तगत होते . तुमच्या हातातूनच त्याच ज्ञान वाहू लागत . तर त्या शुध्दवदियेला प्राप्त्त होण्या साठी म्हणून आपल्याला हे चक्र जागृत करावं लागत . त्यानंतर परत हात त्या गुरु चक्रावरती पोटाच्या वरच्या बाजूला ठेवायचा . त्या नंतर हा हात हृदयावर ठेवायचा . परत आपल्याला बाळकडूच मळिलेलं आहे कॅ आपण म्हणजे महा पापी आहोत . फक्त हे जे सांगतात ते अत्यन्त धार्मिक लोक आहेत . हे सगळं खोट आहे . माणूसच चुका करतो . परमेश्वर चुका करत नाही . पण परमेश्वर हा क्षमेचा सागर आहे . जर तुम्ही परमेश्वराला वरण केलं आणा परमेश्वरकडे पाहिलं तर तुमचे सर्व पाप आणा चुका क्षमा होतात . त्याच्या नंतर हा हात डाव्या बाजूला मानेवर ठेऊन मन अशी उजवीकडे फिरवून घ्यायची . आणा हे चक्र हया कल्पनेनी कॅ मी दोषी आहे ,पापी आहे ,मी ही चुक केली ,मी ती चुक केली त्यांनी हे चक्र धरत आणा हे चक्र एक तरहेने कारणीभूत होत आणा तिंयांनी पुष्कळशे रोग अंजायना सारखे होतात . याला आमही डावीकडची वशिध्दी असं म्हणतो . त्यानंतर हा हात कपाळावर असा दोन्हीकडून दाबून ठेवायचा . हे आजचा च चक्र आहे फार महत्वाचं आहे . आणा हया अज्जा चक्रातून कुंडलनी काढण्यासाठी हे दोन्ही कडून दाबून धरायचं आणा हे चक्र क्षमेच आहे ,सगळ्यांना क्षमा करणाऱ्याचं हे चक्र आहे . त्यानंतर हा हात डोक्याच्या मागच्या बाजूला धरून डोकं असं मागे करायचं . हातावर पेलून धरायची अशी मान आणा इथे परमेश्वराला क्षमा मागायची एक कला आहे कॅ तिंयात माझं काही चुकलं असं लक्षात घ्यायचं नाही . फक्त सरसकट देवाची क्षमा मागून टाकायची . त्या नंतर हात असा जोराने तापून घ्यायचा आणा त्याच्या तळवा जो आहे हा आपल्या टाळूवर ज्या ठिकाणी एकेकाळी नरम अशी जागा होती त्याला आपण टाळू म्हणत होतो त्याच्यावर बरोबर मधोमध घेऊन दाबून धरून ती टाळू ची कातडी सात वेळा अशी फिरवून घ्यायची . झालं एव्हढच करायचं . आता डोळे मट्टून घ्यायचे . चष्मा असेल तर काढून ठेवा . कारण डोळे सुध्दा ठीक होतात याने . गळ्यात काही असेल तर काळा दोरा ,करदोते असले तर ते ही काढलेले बरे . आणा जिरा प्रसन्न चित्त बसल पाहजि . कारण परमेश्वराच्या साम्राज्यात चालले तुम्ही . आणा चेहरे असे कॅ समशानात चालल्या सारखे . तर प्रसन्न चित्त असायला पाहजि . असं घाबरण्यासारखं काही नाही . तुम्हाला लोकांनी सांगितलं असेल कुंडलनीच जागरण झालयावर असं होत तस होत त्यांना काही समजत नाही . आणा मिरखां सारखं काहीतरी केलं असेल झालं असेल तस . आज पर्यंत हजारो लोकांच्या कुण्डलिन्या आमही उचलल्या कुणाला काही झालं नाही काही त्रास झालेला नाही . तेव्हा अशा लोकांचं हे अर्धवट लोक आहेत काहीतरी सांगायचं म्हणून सांगतात . म्हणून कुंडलनीला जागरण न करता ना तुम्ही बेकारची काम करा कारण त्यात आमचं पोट भरत अशा दुरीष्टीने ज्यांनी तुम्हाला पडवलेलं आहे त्या सगळ्या गोष्टी वसिरून जायच्या . काहीही होत नाही . उलट तुमचा आनंद ,तुमची शांती पूर्णपणे प्रस्थापित होते . आणा तुमच्या हातातून चैतन्य वाहू लागत . सर्व प्रथम तुमच्या हाताला चैतन्य लागत जे आपल्या आदर्शिकराचार्यानी सलीलां सललिम म्हणून म्हंटल आहे . जे महोम्मद साहेबानी म्हंटल आहे कॅ ज्या वेळी उत्क्रांती होईल कयाम येईल तेव्हा त्यावेळी तुमचे हात बोलतील . आता तुम्ही त्यांना काही म्हंटल तरी मी तुमची आई आहे तुम्हाला खोट सांगणार नाही . कारण ते साक्षात दत्तात्रय च होते . जशे आपण सुध्दा दत्तात्रयांना वसिरून काहीतरी करतो तस ते लोक त्यांना वसिरून काहीतरी करतात . जशे आपणही वेडे आहोत तसे ते ही वेडे आहेत . फक्त वेड्याचा प्रकार वेगवेगळा असतो एव्हढाच . बाकी सगळे मला वेडेच दसितात . कोणीही त्या अवतारांना समजून घेतलेलं नाही . आणा तिंयांच्या साठी भांडत बसतात . खरसितानी सांगितलेलं आहे ,कोणी सांगितलेले आहे असं नाही पण ऐकणारा कुठे आहे . तेव्हा कोणच्याही धर्मा मध्ये आत्मसाक्षात्कार मळिवलाच पाहजि हे सांगितलेलं आहे . आणा तेच आता आपण सध्या करूयात .

तेव्हा डावाहात पहिल्यांदा माझ्याकडे करायचा . आणा डोळे मट्टून घ्यायचे . डोळे उघडायचे नाहीत जो पर्यंत मी सांगत नाही . आणा चिष्मा पण काढून ठेवलेला बरा . आणा अगदी शांत चित्ताने बसा . काही स्वतःवर जबरदस्ती करायची नाही ,काही प्रयत्न करायचा नाही आपोआपच कुंडलनी जागृत होऊन तुम्ही आत्मसाक्षात्काराला प्राप्त्त व्हाल . म्हणजे जस याला हे कनेक्शन आहे कॅ नाही तशीच ही कुंडलनी आहे जस याच कनेक्शन लागल्या शकिय माईकचा काही उपयोग होत नाही तसच जो पर्यंत जीवाचं आत्म्याशी कनेक्शन होत नाही तो पर्यंत माणसाला काहीच अर्थ राहत नाही . तेच आपल्याला साध्य करायचं आहे त्यालाच योग असं म्हणतात . डावाहात माझ्याकडे करा

आण उजवा हात हृदयावर ठेऊन डोळे मट्टून घ्या . नशिचिन्त , प्रसन्न स्थितीत बसा . आता सर्वप्रथम डोळे मट्टून हृदयावर हात ठेऊन एक प्रश्न मला वचारायचा श्री माताजी मी आत्मा आहे का ? असा प्रश्न मला वचारा . हा प्रश्न तीनदा वचारा . जर तुम्ही आत्मा आहात तर तुम्हीच तुमचे गुरु आहात . तुम्हाला दुसरे गुरु नकोत . तेव्हा हा हात खाली डावीकडे पोटाच्या वरच्या बाजूला दाबून धरावा आणि प्रश्न वचारा श्री माताजी मीच माझा गुरु आहे का ? तीनदा वचारा प्रश्न . त्या नंतर हा हात ओटीपोटाच्या डावीकडे चांगली बोट दाबून धरावा . आता ह्या ठिकाणी मी आपली स्वतंत्रता घेऊ शकत नाही . आपल्या स्वतंत्रतेत आपण म्हंटल पाहजि मी जबरदस्ती करू शकत नाही , तेव्हा श्री माताजी मला आपण शुध्द वदिया द्यावी असं आपण म्हंटल पाहजि . आणि तेही सहादा . कारण ह्या चक्राला सहा पाकळ्या आहेत . याच पाहिलं वरदान असं कि कुंडलनीची गा गती सुरु होते . आता हा हात परत डावीकडे पोटाच्या वरच्या भागात परत दाबून धरावा . आणि ह्या ठिकाणी पूर्ण आत्मवशिवासाने दहादा असं म्हणावं कि श्री माताजी मीच माझा गुरु आहे . पूर्ण वशिवासाने म्हणायचं . म्हणजे कुंडलनीच्या चालनाला मदत होते . हे दहादा म्हणावं लागत कारण ह्या चक्राला दहा पाकळ्या आहेत . त्या नंतर जे सगळ्यात मोठे सत्य आहे त्या पलीकडे काही नाही दुसरं आणि जे केवळ सत्य आहे ते म्हणजे तुम्ही मन , बुध्दी , अहंकार हे काही नसून फक्त आत्मा आहात तेव्हा हा उजवाहात हृदयावर परत ठेवावा . आणि डावा हात माझ्याकडे , पूर आत्मवशिवासाने म्हणायचं श्री माताजी मी आत्मा आहे . असं बारादा म्हणा . हे अगदी महा सत्य आहे कि तुम्ही आत्मा आहात . मही आधीच म्हंटलेले आहे कि परमेश्वर हा दयेचा , प्रेमाचा सागर आहे पण त्याहून ही अधिक तो कृपेचा सागर आहे . तेव्हा माझं हे चुकलं , ते चुकलं मी , असा वाईट अशा रीतीने नयूनगंडाचे वचार आपल्या डोक्यात भरलेले आहेत ते सर्व चुकीचे आहेत . त्या मुळे अनेक तऱ्हेचे त्रास होऊ शकतात . म्हणून कृपा करून हे लक्षात घेतलं पाहजि कि तुम्ही असंगमधुये बसलेले आत्मस्वरूप आहात . तेव्हा तुमच्या हातू

न कशा चुका होतील ? म्हणूनही उजवा हात मानेच्या आणि खांद्याच्या कोपऱ्यात घालून दाबून धरा आणि मन उजवीकडे फरिवा थोडी . आणि इथे सोळादा म्हंटल पाहजि कि श्री माताजी मी दोषी नाही . मी कोणताच दोष केलेला नाही . हा गोष्ट सोळादा म्हणावी लागते कारण ह्या चक्राला सोळा पाकळ्या आहेत . हे श्री कृष्णाचं चक्र आहे ज्यांनी सर्व सृष्टीला ललितरूप म्हंटल आहे . तेव्हा सर्व लीलाच आहे तर मग चुका कशा होतील . त्याच्या सोळा कला आहे आहेत . त्याप्रमाणे तुम्ही सुध्दा त्याच्या काळाप्रमाणे सोळादा म्हणायला पाहजि . काही चुका केल्या असतील त्या वसिरून जायच्या . आता हाच हात आपल्या कपाळावरती आज्ञा चक्रावरती आडवा ठेवायचा . आणि दोन्ही कडून दाबायचा . जस आपण डोकं दुखताना दाबतो तसा . आणि ह्या ठिकाणी फक्त श्री माताजी मी सर्वाना एकसाथ कृपा करून टाकली अस म्हणायचं . आता पुष्कळशी लोक असही म्हणतील कि माताजी हे शक्य नाही , कठीण आहे . पण तुम्ही कृपा करता कवि करत नाही तर काहीच करत नाही दोन्ही बाबतीत . पण जर तुम्ही कुणाला कृपा नाही केली तर तुम्ही दुष्ट लोकांच्या हातात खेळता . ज्यांनी तुम्हाला छळण्याचा प्रयत्न केला त्यांची आठवण करता . म्हणून जर तुम्ही म्हंटल एकसाथ सगळ्यांना कृपा केली तर एकदम बोझ्या हलका होईल . आता हा हात आपल्या मानेच्या मागच्या बाजूला धरायचा आणि त्याच्यावर मन पेलून धरायची . वर डोकं करायचं आणि त्या ठिकाणी आपल्या समाधानासाठी फक्त आपल्या चुका न मोजताना म्हणायचं कि हे परमेश्वरा माझ्या हातून काही चूक झाली असेल तर तू मला कृपा कर . आपल्यावर कोणताही दोष न घेता हे म्हणायचं हृदया पासून . परमेश्वरालाच व्यवस्था लावूदया . तोच तुमचा न्यायाधीश आहे . तुम्ही कशाला स्वतःला न्यायनविडा करता . त्या नंतर हाताला ताणून घ्यायचं डावाहात माझ्याकडे व्यवस्थित करायचा आणि तळाहाताच्या मध्यभागाला आपल्या टाळूवर नेऊन टेकवायचं , मन खाली थोडीशी वाकवून घ्यायची . बोट पसरत बाहेरच्या बाजूला आणि सातवेळा हा टाळू जोरात दाबून हळू हळू फरिवायची . पण ह्या ठिकाणी सुध्दा मी आपलं स्वातंत्र्य घेऊ शकत नाही इथे सुध्दा तुम्हाला म्हणावं लागेल कि माताजी मला आत्मसाक्षात्कार द्या . तेव्हा तुम्ही सातवेळा म्हणून मागतिलं तरच हा घटना होऊ शकते . मी काही जबरदस्ती करू शकत नाही . तेव्हा कृपा करून सातवेळा असं म्हणा . आता हात खाली घ्या . डोळे उघडून माझ्याकडे बघायचं . आणि डाव्याहाताने आपल्या टाळूवर बघावं अधांतरी धरून कि टाळूतून काही थंडथंड येतंय का . उजवाहात माझ्याकडे करा . मन वाकवून बघा . कोना कोणाकोणाला फार दूर पर्यंत एकदम येईल . काहीना जवळ येईल . गरम जाणवेल . अधांतरी वर धरा हात . आता डावाहात माझ्याकडे करायचा आणि उजव्या हाताने परत टाळूवर बघायचं काही जाणवत का ते . आता परत एकदा उजवाहात माझ्याकडे आणि डाव्याहाताने बघायचं . थंडथंड लहरी वाटतील डोक्यातून येताना . आता दोन्ही हात असे आकाशाकडे वर करून एक प्रश्न वचारायचा तीनदा श्री माताजी हेच ब्रम्हचैतन्य आहे का ? हीच परमेश्वरची ती प्रेमशक्ती आहे का ? आता हात खाली करावे . ज्यांच्या डोक्यातून थंडथंड अशा लहरी आल्या असतील कवि ज्यांच्या हातात थंड लहरी असतील त्या सर्वानी हात वर करावे . सगळा मराठवाडा च पार झालेला दसितो आहे . सगळ्यांना माझा नमस्कार .

आता फक्त स्वतःला कवच घेऊ घ्यायचं . म्हणजे कोणतीही शक्ती तुमच्यावर परिणाम करणार नाही . ते कवच घेण्याची पध्दत म्हणजे डावाहात माझ्याकडे करायचा आणि उजवा हात डावीकडून सुरु करून डोक्यावरून घेऊन उजवीकडे आणायचा आणि परिते डोक्यावरून तोच हात घेऊन डावीकडे आणायचा असं सात वेळा करायचं . म्हणजे साडेतीन वेळेचे होतात . आता कुंडलनी उचलायची असेल तर कशी बघा . डावाहात खालच्या बाजूला धरून उजवा हात त्याच्या भोवती गुंडाळत हळू हळू वर डोक्यावर न्यायचा आणि एक म्हणून गाठ मारून ती बांधायची . असं तीन वेळा करायचं . आता तुम्ही विश्वधर्माला प्राप्त झालात .

आमचा सर्व आत्मसाक्षात्कारारी लोकांना नमस्कार असो . आता यात जमलं पाहजि अर्धवटपणा नको . मुख्य म्हणजे जमलं पाहजि . म्हणू आमच्या इथे फार सुंदर असे सेटर आहे तिथे सगळ्यांनी गेलं पाहजि . त्यात बसल पाहजि . आणि प्रगती करून घेतली पाहजि . तुम्ही असं करा कि एखाद्या रविवारी कोणाचं तरी शाळेमध्ये व्यवस्था करा . म्हणजे सर्व मंडळी येतील तिथे . आणि जर हे जमलं नाही तर हिशक्ती काय आहे ? तुम्हाला काय मळिलं ? याचा उपयोग कसा करायचा ? तुम्ही सगळे आता फार मोठे साधू झालात योगी झालात हे जरी मी म्हंटल तरी जो पर्यंत तुम्ही ते वापरणार नाही तो पर्यंत कस कळणार . आणि आता तुम्ही नरिवचारित आलात . एकदम शांत वाटत असेल तुम्हाला . नरिवचार वाटत असेल . पण हे जमवाव लागेल . त्या साठी तुम्ही यावं भेटावं . हे शकून घेतल पाहजि . सगळ्यांना फोटो मळितील . तसच पुस्तक मळितील . सगळी आम्ही व्यवस्था केली आहे . त्या साठी तुम्हाला काही पैसे खर्च करायला नको फक्त थोडासा वेळ परमेश्वरासाठी द्यायला पाहजि . एवढाच .

[1988-12-08, Talk to yogis, Dhyana Madhe Nirvicharita](#)

8 डिसेंबर 1988

Devi Puja

Aurangabad (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Dhyanamadhe Nirvicharita "VIC 8th December 1988 Date : Place Aurangabad Seminar & Meeting Type

मी मराठवाड्याची महती सांगितली आहे. आजसुद्धा पेपरात आलेले आहे की सुवर्णयुग येणार आहे. आपल्या भारताची सर्व दुरदशा संपून इथे रामराज्य येणार आहे. सांगायचं म्हणून सांगितलं नाही. मला जे दिसतं आहे ते मी सांगितलेलं आहे. त्यासाठी सर्व सहजयोग्यांनी मेहनत घ्यायला पाहजि. त्या मेहनतीशिवाय हे कार्य सदिध होणार नाही. इतकं महान कार्य आजपर्यंत कोणत्याही आध्यात्मिक पातळीवर झालं नाही आणि झालंही असलं तरी ते इतकं समाजापर्यंत पोहोचलेलं नाही. तेव्हा हे आपल्या समाजात त्याच्या रोमरोमात पोहोचवण्यासाठी सहजयोग्यांची फार जोरात तयारी पाहजि. त्यात मुख्य म्हणजे सहजयोग्यांनी ध्यान- धारणा करणे. आपली चक्रे स्वच्छ करणे. खाजगी सुद्धा कार्यक्रम केलेच पाहजि. नदिन दोनदा तरी ध्यान केलेच पाहजि. ध्यानामध्ये निर्विचारिता स्थापति होते आणि त्यातच आध्यात्मिकता वाढू शकते. आणि हे आत्म्याचं जे फळ मिळालं आहे त्याचं खरं स्वरूप आपल्याला मिळू शकतं. पण जर आपण ध्यान-धारणा केली नाही, तर आपल्याला निर्विचारिता स्थापन करता येणार नाही आणि निर्विचारिताशिवाय आपल्या आतली जी आंतरिक स्थिती आहे ती सुधारणार नाही. त्यासाठी ध्यान-धारणा करायलाच पाहजि. आपल्यातले दोष आहेत त्यांच्याकडे बघितलं पाहजि. ते काढण्याचा प्रयत्न करायला नको, फक्त त्यांच्याकडे बघितलं तरी ते नष्ट होऊन जातील. तेव्हा जसं काल भारूडामध्ये सांगितलं की या संसारातून वेगळं नघि आणि भग या संसाराकडे बघितलं. कारण जोपर्यंत तुम्ही या संसाराच्या उलाढालीमध्ये गुंफटलेले असाल तोपर्यंत तुम्हाला याच्यातले प्रश्न सोडवता येणार नाही. तुम्ही पाण्यात गटांगळ्या खात असले, तर तुम्ही बाहेर कसे येणार ? तेव्हा आधी पोहायला शकिलं पाहजि. जर तुम्हाला पोहता आलं तर त्याच गटांगळ्या जाऊन त्याच्याऐवजी तुम्हाला आनंद लुटता येईल. त्यानंतर तुम्ही इतर लोकांनासुद्धा पोहण्याचं शकितू शकता. तसंच अध्यात्माचं आहे. आधी तुम्ही स्वतःची स्थिती दुरुस्त करायची आणि त्यायोगे तुम्ही दुसऱ्यांचीसुद्धा स्थिती सुधारू शकता. पुष्कळदा मला असंही लोक सांगतात, की सहजयोग्यांमध्ये अजून काही प्रगती झालेली नाहीये. काही प्रगल्भता आलेली नाही आहे. आपापसात अजून वैमनस्य आहे, वगैरे वगैरे. तेव्हा हा असा सहजयोग कसा? सांगायचं म्हणजे असं की आपल्या सहजयोगाचं दार सगळ्यांना उघडे आहे. कोणी कसेही असेनात का, सगळ्यांना तुम्ही सहजयोगाला या अशी मागणी आहे. आमंत्रण आहे. त्यामुळे होतं काय की वाटेल त्या तरहेचे, वाटेल त्या परिस्थितीतले, वाटेल त्या कुसंस्काराचे लोकसुद्धा ह्याच्यात येतात. त्याबद्दल आपण काही त्यांच्यावरती आधी मज्जावर करीत नाही. पण एकदा का कुंडलनी जागृत झाली आणि आत्म्याचं दर्शन झालं म्हणजे 'आधी कळस मग पाया' याप्रमाणे आधी तुमच्या आत्म्याची बांधणी सुरू होते आणि त्या बांधणीमुळे तुम्हाला स्वतःच त्या प्रकाशामध्ये दिसतं की आमचं काय चुकलं आहे ! आम्ही कुठे चुकलो? आणि त्या प्रकाशामध्ये तुम्ही जाणता, की तुम्हाला काय ठीक केलं पाहजि ? काय तुमचं चुकलं असेल ते कसं बरोबर करून घ्यायचं? मी काही तुम्हाला सांगत नाही. तुम्ही स्वतःच बघून ठीक करता. कारण तुम्हाला दिसतं की त्याने □

आमचं नुकसान होत आहे. त्यामुळे आम्हाला त्रास होतो आहे. तेव्हा तुम्हीच त्या गोष्टीला पायबंद घालता. मला त्याबद्दल काहीच बंदोबस्त करावा लागत नाही कवि सांगावं लागत नाही की तुम्ही हे नीट करून घ्या, ते करून घ्या, पण तुम्हीच तुमचे गुरू होऊन जाता. पण त्यासाठी ध्यान-धारणा ही पाहजि. जसे लहानशा दवियाच्या प्रकाशात आपल्याला सगळे काही दिसत नाही, तसेच जोपर्यंत आत्म्याचा प्रकाश पूर्णपणे आपल्या चित्तावर पडणार नाही, तोपर्यंत हे चित्त कुठे कुठे धावतं, त्याला काय काय प्रश्न आहेत ? त्याने काय काय नुकसान करून घेतलं आहे? काहीसुद्धा आपल्याला लक्षात येणार नाही. तेव्हा ध्यान-धारणा ही करायलाच पाहजि. लोकांचं असं म्हणणं आहे की मला वेळ नाही, मला हे नाही, ते नाही. सगळे बहाणेबाजी. सर्व बेकारची कामं करायला आपल्याला वेळ असतो. दोन मिनटि परमेश्वराजवळ बसायला वेळ नाही. खरोखर म्हणजे परमेश्वराने हे जेवढं सायन्स, ही जी सगळ्या तरहेची आपली व्यवस्था करून दिलेली आहे ती एवढ्यासाठीच की आपण वेळ वाचवला पाहजि. आपण हातात घड्याळ बांधतो, ते एवढ्यासाठीच की आपण वेळ वाचवला पाहजि. आणि वेळ वाचवायचा तो फक्त ध्यानासाठी वाचवायचा. आणि त्यानंतर इतकी शांती, इतका आनंद मनुष्यामध्ये येतो ! त्याशिवाय आपली प्रकृती, आपलं मन इतकं शुद्ध होतं, सगळ्या प्रकारचे ताप, दुःख नष्ट होऊन मनुष्याची इतकी उत्तरोत्तर प्रगती होत जाते की त्यालाच आश्चर्य वाटतं की कसा मी सहजच या आनंदाच्या सागरात पडलो. तेव्हा प्रत्येकाने असा विचार केला पाहजि की हा आमच्यासाठी सहजयोग आहे. माताजीसाठी नाही. मी एवढी दगदग करते. सगळ्यांना भेटते, रानोवनी राहते, सगळ्यांची व्यवस्था करते. त्याला कारण मला सहजयोग हवा म्हणून नाही, पण या अंतरात, आतून जी काही मला आपल्याबद्दल कळकळ वाटते त्यासाठी वाटतं, ज्या आनंदासाठी आम्ही आहोत, त्या आनंदात सगळ्या माझ्या मुलांनी यावं. असा विचार ठेवून प्रत्येकाने मेहनत करायला पाहजि आणि ध्यान- धारणा केली पाहजि. दुसऱ्यातले वाईट बघू नये. दुसऱ्यातलं चांगलं बघावं. ते बरं होईल. दुसऱ्यातलं वाईट बघितलं तर त्याने आपला काय फायदा होणार आहे कवि त्याचा तरी काय फायदा होणार आहे. ज्याने त्याने आपलं वाईट ठीक करावं आणि दुसऱ्याचं चांगलं बघून त्याचं चांगल्याचं अनुकरण करावं. हे बघितलं पाहजि. सहजयोगामध्ये पुष्कळशी मंडळी अशी ही आहेत की जी कधी कधी सेंटरला येतील. कधी येणार नाहीत आणि फक्त मी आले की येतात वगैरे. आता त्याबद्दल सांगायचं असं की हे तुमच्या फायद्यासाठी, तुमच्या हितासाठी आणि कल्याणासाठी असल्यामुळे तुम्ही स्वतःचाच विचार करून केंद्रावर गेलं पाहजि. ही एक सामूहिक घटना आहे. हे दविस गेले की एकट्याने घरी बसून पूजापाठ केले कवि मंत्रोच्चार केले कवि हे केलं, ते दविस गेलेले आहेत. आता हे सामूहिकितेचं कार्य होणार आहे. संबंध वरिटाचे कार्य असल्यामुळे हे एक सामूहिक कार्य आहे, त्याच्यामध्ये तुम्ही म्हणाल, की, 'आम्ही आमच्या घरी बसून माताजी, पूजा करतो, हे करतो,' त्याचा काहीही उपयोग होणार नाही. आणि उद्या येऊन तुम्हीच मला सांगाल की, 'माताजी, आम्ही एवढा सहजयोग केला तरीसुद्धा आम्हाला एवढा त्रास झाला. सेंटरवर येऊन तुम्ही कोणावर उपकार करीत नाही. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. तुम्हाला सगळं फुकटच आहे. सेंटरवर येऊन तुम्हाला फक्त स्वतःवरच उपकार केल्यासारखं आहे, हे लक्षात घेतलं पाहजि. तुम्हाला जर स्वतःवर उपकार करायचे असले तर सेंटरवर यायचे, तिथे भाषण ऐकायची, त्यानंतर ते जागृतीचं कार्य करायचं आणि तुम्ही संपन्न होऊन घ्यायचं.

अध्यात्माचं जे वैभव आहे त्या वैभवाने तुम्ही अनेक लोकांची जागृती करू शकता. अनेक लोकांना पार करू शकता. आमच्याकडे असे लोक आहेत, ज्यांनी एकेका माणसाने दोन-दोन हजार लोकांना पार करून बसवलेले आहे. तेव्हा मराठवाड्यामध्ये फार मोठं जोरात कार्य व्हायला पाहजि. तर सहजयोग्यांची स्वतःची शक्ती प्रबळ असली पाहजि. त्या समर्थतेतच ते अनेक लोकांना पार करू शकतात. दूसरी गोष्ट म्हणजे एका ठिकाणी गणपतीसारखं बसून चालायचं नाही. चार जागी फरियला पाहजि. खेडोपाडी, सगळीकडे जोगवे गायले जातात, भारूड गायलं जातं, सगळ्यांना या संतांची माहिती आहे. मोठमोठ्या संतांनी या मराठवाड्यात जन्म घेतला आहे. येथे मोठमोठाली स्वयंभू देवळ आहेत हे सगळं असूनसुद्धा जर तुम्ही हलला नाहीत तर हे लोक जे धर्मांध आहेत, ज्यांना लोक लुबाडत आहेत, देवाच्या नावाखाली त्यांचा पैसा, आणि त्यांचं संबंध शरीरच वाया जात आहे, त्यांचा बचाव कोण करणार? तेव्हा खेडोपाडी तुम्हीसुद्धा जाऊन असे प्रोग्रॅम घेतले पाहजि, त्यांना सहजयोगाबद्दल सांगितलं पाहजि. त्यांच्याच भाषेत बोललं पाहजि. फार अशी वाढलेली प्रगल्भ भाषा बोलली तर ते खेडेगावातल्या लोकांना समजत नाही. त्यांच्याच भाषेत त्यांना समजावून सांगायचं की परमेश्वर हा आहे आणि ते मळिवण्याचं साधन अगदी सहज आहे. ते खेडेगावातल्या लोकांना अगदी सहज मिळू शकतं. हा साधेभोळेपणा पुष्कळ आहे. त्याचा उपयोग करून घेतला आहे. इंग्रज लोक तरी इथे इतके दविस राज्य का करू शकले? कारण आपण असे साधेभोळे आहोत. एकदा जर आपल्यामध्ये चेतना आली आणि आपण चैतन्य स्वरूप झालो, तर मात्र धर्ममार्गडांनी वापरलेला परमेश्वराचं साम्राज्य या जगात येऊ शकतं. आपणच ते आणू शकतो आणि सगळीकडे गरबी जाऊन, दारिद्र्य जाऊन, सगळ्या तरहेचे कष्ट, दुःख सगळे नष्ट होऊन लोकांना अगदी अबाधित आनंदाचा उपयोग घेता येतो. तेव्हा सहजयोग्यांनी आपल्याकडे लक्षात घेतलं पाहजि की स्वतःची स्वच्छता स्वतःचा निश्चार करून आपल्या व्यक्तित्वाला बनवलं पाहजि. स्वतः आनंदात राहतात सहजयोगी पण दुसऱ्यांनाही आनंद दिला पाहजि, ही सामूहिक कल्पना असली पाहजि. म्हणजे तिसरी गोष्ट अशी आहे की प्रत्येक सहजयोग्याने आपल्यावर जबाबदारी घ्यायला पाहजि. प्रत्येकाने समजलं पाहजि की ही माझी जबाबदारी आहे. जसा हा दविया आहे, हा आपण पेटवला, तर तो आपली जबाबदारी समजतो की मी, माझ्यापुरता सहजयोग नाही, हे माझ्याजवळ ठेवायचं धन नाही आहे, हे वाटायचं धन आहे, ते दुसऱ्यांना दिला पाहजि ही माझी जबाबदारी आहे आणि ती जबाबदारी तुम्ही घ्याल तर सहजयोगात तुम्ही खरोखर पारंगत व्हाल, प्रत्येकाला एक एक गुरू स्थान आहे आणि ते तुम्ही मिळवू शकता. परमेश्वर नुसता आपल्या साम्राज्यात वाट बघतोय, की कधी माझी मुलं येतील आणि मी त्यांना उत्तमपैकी त्यांच्या स्थानावर बसवीन. तेव्हा असा मोघम विचार करून चालणार नाही, की आम्ही आता सहजयोगात आलो आणि आता आम्हाला जागृती झाली, इतिहासव्युत्पत्ती झाली की आता ह्याच्यापुढे काही करायला नको. जर खरोखरच तुम्हाला सहजयोगात उतरायचं आहे, तर तुम्ही सामूहिक कार्य केलेच पाहजि आणि सामूहिक कार्य केल्यावरच तुम्हाला निर्विकल्प समाधी लाभेल कवि तुम्हाला कळेल की, तुम्ही काही डॉक्टर नाही, तुम्ही काही शिकिलेले नाहीत असे असताना तुमच्या हातून रोग कसे बरे होतात! ह्या सगळ्या कमिया कशा होतात! जेव्हा या चमत्काराचे अनुभव तुम्हाला येतील तेव्हाच तुमच्या लक्षात येईल, की आम्ही काहीतरी वशिष्ट

झालेलो आहोत, आम्ही योगीजन झालेलो आहे. समजा जर तुम्हाला उद्या आम्ही इंग्रजी पैसे (डॉलर) आपून दिले तर तुम्ही म्हणाल, 'माताजी, हे आम्हाला काय दिले तुम्ही?' ते वापरले पाहजित. ते बाजारात नेऊन वापरल्याशिवाय तुम्हाला कळणार नाही. तसेच, जे तुमच्या हातामधये आम्ही तुम्हाला चैतन्य दिलेले आहे, जी तुम्हाला आम्ही शक्ती दिलेली आहे, ती जोपर्यंत तुम्ही वापरणार नाही, तोपर्यंत तुम्हाला कसं कळेल की ही काय वस्तू आहे ? त्या दृष्टीने मी म्हणते की सर्व सहजयोग्यांनी मेहनत करावी. आता असं पाहिलं की सहजयोगी इथे फार कमी असले तरीसुद्धा ते भरभक्कम आहेत. ज्याचा पाया भरभक्कम आहे त्याचीच इमारत मोठी होते. उगीचच नसते बाजारबुणगे एकत्र करून तरी काय करायचंय ? तेव्हा जेवढे थोडेथोडे लोक आहेत त्यांनी मेहनत करून फार जबरदस्त अशा भरभक्कम पायाची उभारणी केली पाहजि. त्यावर मग इमारती बांधणं फार सोपं जातं. तेव्हा जेवढे लोक आहेत त्यांनीच मेहनत करून स्वतःला अगदी व्यवस्थिती ध्यान-धारणा वरगैरे करून त्यात आपली वाढ करून एक फार उच्च तरहेच्या सहजयोग्यांचे म्हटलं पाहजि, टोळकच तयार केलं पाहजि, की त्यांना पाहिल्या बरोबर लोकांना असं वाटलं पाहजि की आले कोणीतरी वशिष्ठ! अशा लोकांच्या कमिया सांगाव्या तेवढ्या कमी आहेत. अशी तीन माणसं जरी झाली तरी गावातली सगळी बाधा पळून जाणार. गावातलं सगळं जेवढं दैन्य आहे ते पळून जाणार. त्यांचा इतका परिणाम होतो. कारण तुम्ही परमेश्वराचे साधन होता आण त्यांच्यातून परमेश्वर आपलं कार्य करीत असतो. तेव्हा एक जरी मोठा साधु-संत झाला तर त्याचा एवढा परिणाम होतो, तुम्ही तर एवढे मोठे साधु-संत आणयोगी आहात! तेव्हा आणा तुम्हाला काय परमेश्वराने द्यावं आणिकाय नाही द्यावं. तुमच्यासाठी काय करावं आणिकाय नाही करावं. आणहि जी आपल्याला फार मोठी संधी मळिलेली आहे, त्यातून आपल्याला काय मळू शकतं, काय मळिलेलं आहे आणिकाय मळिवायचं आहे. त्या वचिारानेच मनुष्य आश्चर्यचकति होईल की केवढं मोठं आपल्याला मळिलेलं आहे आण त्याचा उपयोग आपण कर्ति केलेला आहे. तेव्हा कृपा करून सहजयोग हे एक जीवन लक्ष्यच नव्हे तर जीवन झालं पाहजि. माणसाच्या जीवनात सहजयोग आला पाहजि. आण भिग त्यानंतर तुम्हाला दुसऱ्या कोणत्याच गोष्टीची आवड वाटणार नाही. कारण खरोखर अमृताचा अनुभव त्याच्यात येतो.

1988-12-09, Public Program

9 डिसेंबर 1988

Public Program

Shrirampur (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

श्रीरामपूरच्या सर्व भाविक व सत्याला शोधणाऱ्या सर्व साधकांना आमचा नमस्कार . मनपूर्वक विचार केला पाहजे की आम्ही सत्य शोधत आहोत की नाही . जगामध्ये अनेक धर्म झाले आणि त्याचे अनेक अनुयायी झाले . प्रत्येक झाडाला अनेकवेळा फळे येतात . आणि प्रत्येक झाडाला त्या झाडाच्या जाती प्रमाणेच फळे येतात . तशीच ही अवतारण जथे जथे झाली , ज्या ज्या देशात झाली त्या त्या देशामध्ये ती फळ अली . ती एकाच तत्वावर किमानवाने परमेश्वराला मळिलं पाहजे . म्हणजे त्याच्यातला माणुसकीचा जो अंश आहे तो दरवळून सर्व सृष्टी त माणुसकीचा आनंद पसरला पाहजे . पण आपण जेव्हा धर्माकडे लक्ष देतो तेव्हा आपल्याला असं दिसून येत की धर्म म्हणजे काहीतरी भांडणाचं मूळ . कवि काहीतरी राक्षसी महत्वाकांक्षा . काहीतरी वरचढ करण्याची आपापसातील चढाओढ . दुसऱ्याला वाईट लेखून आम्ही फार चांगले असं समजण्याची प्रवृत्ती . ते बघून पुष्कळशा बुद्धीजीवी लोकांना असं वाटू लागलय मग ते हणिवू असेनात का , मुसलमान , ख्रिश्चन कोणीही असेनात का की परमेश्वर म्हणून कोणी चीजच नाही . जर तुम्ही हरियाला शेणात घातलं तर हरि कसा दिसणार ? . हे सर्व धर्मसंस्थापक एकाच वृक्षावर वाढलेले , वेगवेगळ्या वेळी आलेले अशे प्रवृत्त आहेत . त्यांच्यात काहीही भेदभाव नाही . हा भेदभाव केला उपटसुभ लोकांनी कलाटणी देऊन . हा धर्म वेगळा तो धर्म वेगळा . एका वेळेला एका झाडाला एक फळ आलं आणि दुसऱ्या वेळेला दुसऱ्या झाडाला एक फळ आलं तर त्यात कांती साम्य असायला पाहजे . फक्त वेळेचा फरक ते बघून मानवाला असं वाटू लागलय की परमेश्वरच नाही . आणि उद्या तुमची मुल तुम्हाला उठून विचारतील की हे तुम्ही कर्मकांड का करता . मोठी आश्चर्याची गोष्ट आहे की धर्मग्रंथात सांगितलेलं आहे तकिडे लक्ष न देता भांडणाकडेच सगळ्यांचं लक्ष का असावं . इतकच नव्हे पण एका धर्मा मधल्या लोकांमध्ये पण कति त्रहेची भांडण होत आहेत . ते पाहून मला अगदी आश्चर्य वाटत की हा कोणता धर्म असू शकतो ?

त्या सर्व अवतारणांचे आपापसात अजबित भांडण नाही उलट अत्यंत प्रेम आहे . त्याला कारण अजून आपण परमेश्वराला आणि धर्माला ओळखलेलं नाही . उद्या तुम्हाला मुल विचारतील की आज तुम्ही एवढं धर्म धर्म म्हणता पण तुमच्यात सर्व त्रहेचा अधर्मच आहे . तुम्ही कोणचा धर्म गाठलेला आहे . तेव्हा धर्म हा आहे . ही जी कलाटणी आपल्या या धर्माना मळिलेली आहे त्या वरून तुम्ही धर्माच मूल्य करू नये . धर्म हा आपल्या आतमध्ये आहे . तो जागृत केला पाहजे असं सगळ्यांनी सांगितलं आहे . भारतीय धर्मामध्ये जेव्हादे अवतारण झाली सगळ्यांनी सांगितलं की आत्मसाक्षात्कार हा झालाच पाहजे . महंमद साहेबांनी सांगितलेलं आहे तुम्ही सगळ्यांनी पीर झालाच पाहजे . पण महंमद साहेबांनी त्याचा वरही सांगितलं . आश्चर्याची गोष्ट आहे की साक्षात परमात्मा दत्तात्रया स्वरूप ते महंमद साहेब होते . त्यांनी आजचा सहजयोग सांगितलेला आहे . की ज्या वेळेला कयामा म्हणजे ज्याला आपण शेवटची उत्क्रांती म्हणतो येईल त्यावेळी तुमचे हात बोलतील . अहो आता सहजयोगात हेच होतंय ना . तुमचे हात बोलतील . हात सांगतील तुमचे बोट सांगतील . की तुमच्या मध्ये कोणते दोष आहेत . तुझ्या वरिध्द ते साक्ष देतील असं सांगितलं आहे . आता सार्या धर्मात म्हणजे कुंडलनीच जागरणच आहे . पण करणारा कोणी अधिकारी पाहजे ना . सार लक्ष इकडेच . की भांडण कस उकरायचं . नंतर बुध्द झाले . बुध्दाना सांगितलं की आधी देवाचं नाव न घेता तुम्ही पहिल्यांदा आत्मसाक्षात्कार घ्या . बुध्दम शरणं गच्छामि . बुध्द म्हणजे कोण . हातात इंडे घेऊन फिरता ते नव्हे . ज्यांनी परमेश्वराला जाणलंय तो बुध्द . धम्मम शरणं गच्छामि म्हणजे आपल्या मध्ये धर्म आहे त्याला तुम्ही शरण जा . संघम शरणं गच्छामि म्हणजे सामूहिकतेत तुम्ही परमेश्वराला भेटा . संबंध आमचा सहजयोगच आहे तो . वेद वाचायला घेतला तर वेदात संबंध सहजयोगच आहे . वेद शब्दच कुठून आलाय , वदि म्हणजे आपल्या नसांवर परमेश्वराला जाणण . हवेत नाही उगीचच . परमेश्वराशी संबंध जोडून त्याला आपल्या नसांवर जाणणं यालाच वदि असं म्हणतात . त्या पासून वेद झाले .

ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं आहे की विशिवात्मके तोषावे , तोषोनी द्यावे पसायदान . आता मी पसायदान द्यायला आले तर घ्यायला कुणी तयारच नाही . आता कष्ट गुंतलेत तर म्हणे राजकारणात . ह्या राजकारणाला काही अर्थ आहे . ? कसलं हे राजकारण ? गरीबी जथिल्या तथि आहे . आम्ही आमच्या तडुणपणी इंग्रजांशी लढलो एवढं हे केलं . परत इंग्रज गेले आणि दुसरे आले . काय फरक केलेला आहे मला तर दुसरा काही दिसत नाही . गरीबी जथिल्या तथि आहे . कुणाचं भल झालेलं दिसत आहे का तुम्हाला . कमीत कमी त्या वेळेला वरिण हेस्टिंगला जेल झाली होती . ते भामटे होते आणि हे काय कमी आहेत सगळे तशेच आहेत . एकाहून एक कोणी आला तरी तशेच आहेत . त्या राजकारणात ठेवलय काय त्यांच्या . टोप्या बदलायच्या एवढेच ना . मग परमेश्वराला का मळिवू नये , अध्यात्म का साधू नये . ? जे तुमच्या मध्ये आहे , तुज आहे तुज पाशी . ते सगळे साधुसंत , ते पीर सगळे खोत बोलत होते की काय ? कति त्यांनी आपलं रक्त ओतले . मराठवाड्याला तरी इतके झाले लोक . गोरक्षनाथा पासून इथे लोक झाले आहेत . पण कोणाच्या डोक्यात सुध्दा येत नाही की कति यांनी मेहनत केली . कति वातावरण शुध्द करून गेलेले आहेत . आणि आम्ही परमेश्वराला का मळिवू नये .

अहो हे राजकारण मळिवण्या पेक्षा परमेश्वराचे राजकारण मळिवाव . तो तुमचा बाप आहे समृध्द आहे . तुमचा पालनहार तारणहार आहे . तो तुमच्यासाठी आतुरतेने त्याच्या साम्राज्यात बसलाय आणि म्हणतोय की तुम्ही या आणि भाड्या साम्राज्यात वरिजमान व्हा . तर ते काही मळिवायचं नाही नसत्या गोष्टीनं कडे लक्ष लावून . एवढा मोठा देश आणि हा वारसा आहे आपला . हा आपला वारसा आहे महाराष्ट्राचा वंशिक करून . मग तो हद्दि असो मुसलमान असो ख्रिश्चन असो कोणीही असो त्याचा हा वारसा आहे . तेव्हा आत्मसाक्षात्कार हा मळिवला पाहजे . आज काही तुम्हाला मी हमिलयावर जायला सांगत नाही . गृहत्याग नको संसार त्याग नको काही नाही . बाहेरच बाह्यतलं अवडंबर नको . तुमच्यातच बसलेली कुंडलनी जागृत होते . आणि त्याचे फायदे बघा कति . आता शेतकरी शेतकरी ओरडत बसाल त्यांना जास्त पैसे पाहजित . कशाला ? दारू प्यायला . जो माणूस दारू पितो तो गरीब कसा असेल . जास्त पैसे घेऊन काय करणार आहे ? पण जास्त उत्पादन करायला नको का . सहजयोगाने तुमची कुंडलनी जागृत होते . आता आम्ही यावरती प्रयोग केले . तर जवळ जवळ दीडफूटाच सूर्यफूल आम्ही तयार केलं . आणि एकेका फुलाचं जवळ जवळ पावकाली तेल नधालं . साठ काली बासमती लावली तर सतराशे काली त्याच्यातून बासमती नधाली . आणि अगदी उत्तम . आम्ही काही खोत सांगत नाही . ते तुम्ही पण करू शकता . वहिरिला पाणी लागू शकत , पाऊस येऊ शकतो . अहो सगळं परमेश्वरच असल्यावरती का होणार नाही . पण तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात आहात कोठे . त्याच्याशी आपला संबंधच नाही . आता समजा ह्या माईकला वजिचं कनेक्शन नसेल तर मी काय बोलले याला काही अर्थ आहे का ? जर हे नुसतं कनेक्शन लावूनच तुम्हाला परमेश्वर गती मळिते तर कशाला ह्या गोष्टी मध्ये आपला जीव अडकून ठेवला होता आम्ही काय हद्दि का आम्ही ब्राम्हण का आम्ही महार का आम्ही हे आणि ते . आम्ही काही नाही तुम्ही फक्त मानव आहात .

आज तुम्ही जर ब्राम्हणांकडे जन्मला ना तर पुढल्या वर्षी तुम्ही मुसलमान व्हाल हे नक्की लहिन ठेवा . मी पुष्कळांना पाहिलं आहे तस होताना . कारण एक कट्टर होता तर दुसरा कट्टर झालाच पाहजे . ज्याचा तुम्ही द्वेष केलात तर तेच तुम्ही व्हाल . आज जर तुम्ही ब्राम्हणांच्या जन्मले तर उद्या तुम्ही कष्टुदर म्हणून जन्म घेणारच . त्या बदल शक्तीच नाही . आणि आज जर तुम्ही कष्टुदर म्हणून जन्मले आणि म्हणाला कवि वा काय ब्राम्हण आहेत तर ब्राम्हण म्हणून जन्मलेच समजा .

अहो शिवाजींनी सुध्दा सांगितलं की स्वधर्म जागवावा . कारण ते आत्मसाक्षात्कार होते . स्वधर्म म्हणजे आपल्या मध्ये असलेला आत्म्याचा धर्म जागवला पाहजे . तो सामूहिक धर्म आहे . आता हिंमंडळी कोणच्या कोणच्या देशातून अली आहेत . आपल्याला आश्चर्य वाटेल इजराइल देश जथि सगळे जसु लोक राहतात . नंतर इराण जथि आज भांडण चालली आहेत . नंतर इराक नंतर अल्जेरिया नंतर इंग्लंड . ज्या बरिटिशिंनी तुमच्यावर राज्य केलं त्यातले मुल बाळ तुमच्या समोर बसलेली आहेत तुमच्या गळ्याला मठी मारायला . नंतर फ्रांस नंतर स्वित्झर्लंड नंतर आस्ट्रेलिया कति नाव घ्यायची ? एकवीस देशातून लोक इथे आलेत . त्यात मुसलमान आहेत , हद्दि आहेत , ख्रिश्चन आहेत . इजराइली लोक आहेत . त्यांचं तर बलिकूल मुसलमानांशी जरा पण पटत नाही पण आम्ही तर लग्न लावून दलित . आम्ही मुसलमानच लग्न इजराइलीशी लावलं आहे . भांडा कति भांडायचं ते . एवढ्या मार्यामारा चाललेल्या आहेत , त्या पॅलेस्टिनी लोकांना केवढा मारत आहेत इजराइली लोक . त्यांना आधी हटिलर ने मारल आता ते त्यांना मारत बसले आहेत . हा काय धर्म झाला ? त्याच्यात संरक्षण तरी काय आहे लोकांना . कारण तुम्ही ह्या धर्माचे म्हणून मारले जाता नाहीतर ह्या धर्माचे म्हणून मारता . दुसरा कोणचा गुण आहे तुमच्या मध्ये ? भामटे पणा मध्ये नंबर एक चोर्या करण्यामध्ये नंबर दोन गरबिना छळण्यात नंबर तीन . आणि आमचा हा धर्म , आमचा हा धर्म आणि आमचा हा धर्म . माणुसकीचा धर्म कुठे दसिलाय का तुम्हाला ? म्हणजे कुठतरी फार मोठं चुकलं आहे असं वाटलं पाहजे . आणि हे लक्षात घेतलं पाहजे . काहीतरी धर्माच्या नावावर खुळ काढायचं आणि त्याला धरून चालायचं . वंशिकतः आपल्या देशामध्ये हे फार जास्त आहे . कशालाही धरून नाचायचं . कोणत्याही गोष्टीला उभ करून वाद करायचा . रस्त्यानी चालले एक झाड दसिलं म्हणे हे एरंडेल झाड आहे की पिपईचे . एक म्हणतो पिपईचे एक म्हणतो एरंडेच . झालं भांडण सुरु . अरे तुमचं काय जात ते रस्त्यावरच झाड तुमच्या बापाचं ना आईच . कशाला भांडता त्याच्यासाठी . ? पण भांडायला काही मळिलं तर अगदी कुत्रे तरी बरे असं मला कधी कधी वाटायला लागत .

मग अंधश्रद्धा इतकी त्या जास्त बाबतीत किडोळे उघडून बघायचं सुध्दा नाही किआमहाला त्यातून मळिलय काय ?ह्या पंडितांनी ,ह्या मुल्लानी आणाहिया मोठं मोठ्या पादर्यांनी आमहाला दलि काय ?सगळे आपले खसि भरलेत ते जाऊन बघा त्यांचे खसि . आणा आमहाला मुरखात काढलेलं आहे . तेव्हा जर खरोखरच तुमहाला आपली स्तुती दुसुत करून घ्यायची असेल तर तुमच्यात परिवर्तन यायला पाहजि आणा तुम्ही समर्थ झाले पाहजि . समर्थ झाले पाहजि . सम अर्थ म्हणजे तुम्ही आतमा झाले पाहजि . ज्याला रुह असं म्हणतात . तो मग हद्दि असेनाका ,मुसलमान असेनाका नाहीतर खरशिचन असेनाका . अहो खरस्तानी पण सांगतिलं कि मी होलघोसुट मध्ये आदशिक्तीला पाठवणार आहे . पण ऐकल कोण ?खरस्ति लोक तर समजतात कि येथू खरस्ति हा लंडनलाच जन्माला . सूटबूट घालून . म्हणजे इंग्लिश लोक सारखं वागलं कि झाले खरशिचन . आता हद्दि लोकांचा पण वेडेपणा सांगावा तेव्हा थोडाच आहे . पृथ्वी तलावावर एव्हडी स्वयंभू स्थान आहेत आणा बायबल मध्ये लहिल्लं आहे कि जे पृथ्वी तत्वांनी नरिमाण केलेलं आहे कवि आकाशातून जे नरिमाण झालं आहे म्हणजे अवतरण त्याची तुम्ही कॉपी करू नका . आणा त्याची तुम्ही प्रतमा स्थापन करू नका . म्हणजे गणपती करायचा ,आजकाल पध्दतच झाली आहे गणपती करून बसवायचा . आता गणपती काय बचिारा मातीचा बसवला तुम्ही च वकित आपला कुण्यातरी भामट्या कडून आणा भामट्या सारखी सगळ्यांकडून वर्गाणी एकत्र केली आता आमही पुण्याला बघतोच आहे सगळं ते . आणा त्या गणपती समोर वाट्टेल ते गाणे म्हणायचे , वाट्टेल ती घाण अरे ते साक्षात पावतिर्य आहे ते त्याच्या समोर हे सगळे धंदे कशाला करता तुम्ही .

आता आमही येत होतो तीनचार दर्शन घडली . एका दिवसात चार धर्माच दर्शन मला झालं . तर त्या दिवशी शुक्रवार आळंदीची यात्रा चालली होती . तर एव्हड्या मोठ्या घागरी आणा तुळस डोक्यावर घेऊन बायका चाललेल्या होत्या रस्त्यानी . आणा धापा टाकत टाकत ,टाळ कुटत चालले आहेत मैलोन मैल . अरे कुठे नघिलात तुम्ही . आळंदीला . आळंदीला कोण आहे ?दडिया घालायला त्यांनी सांगतिलं ?मला तरी मी संबंध वाचून काढला आहे काय लहितित वा वा वा ज्ञानेश्वर न सारखा कवी जगात दुसरा झाला नसेल त्यांची काय हद्दिदशा . काय त्याचा वपिर्यास करून ठेवला आहे कि दडिया घालत फरि . उपास करत फरि . त्याच्या नंतर त्यांच्या पायात वहाणा नव्हत्या इतक त्यांना छळलं आता कुठून त्यांच्या पादुका नरिमाण केल्या माहिती नाही . प्रत्येक ठिकाणी त्यांच्या पादुका . आणा त्या पादुका पालखीत बसवायच्या . कसली पालखी आणा काय . ज्या माणसाला पायात वहाणा नव्हत्या जो वणवण चालत असे त्याच सार घराणं असं दुःखात गेलं त्यांच्या म्हणे पालख्या काढल्या . नघिले भीक मागायला रस्त्याने पालख्या घेऊन . हा काय धर्म झाला . मी असं स्पष्ट वचिरते . नाहीतर नघिले वारकरी तंबाकू तोडात घालून . अहो तंबाकूच आणा कृष्णाचं एव्हडं वावडं आहे . तंबाकू म्हणजे कंस समजा . कंसाचा आणा कृष्णाचं जेव्हड वावडं होत तेव्हडच तंबाकूचा नी कृष्णाचं वावडं होत . तंबाकू खाऊन नघिले एक महिना तकिडे त्या धुंदीत . आणा तकिडे जाऊन त्यांची टाळ कुटत बसायचं . अहो हं काय वटिना आहे देवांची असं का होत ?हा जो सर्व शक्तमिान परमेश्वर आहे कृपेचा दयेचा सागर असा जो परमेश्वर आहे त्या परमेश्वराच्या साम्राज्यात हा काय खेळखंडोबा चालला आहे त्याचा नावाने . बघतिलं म्हणजे आई आहे आता मी मला काही दुसरं सुचत नाही असं वाटत रडत राहाव सारखं . काय करावं काही समजत नाही . आणा तुमहाला सांगतिलं तरी जीव तुमचा त्याच्यातच अडकेला . ज्या दिवशी देवाचा जन्म झाला त्या दिवशी उपास करून तुम्ही सुतक पाळता . आणा म्हणे एव्हडी आमही चतुर्थी केली आणा आमहाला प्रोस्टेड कस झालं . कुणी सांगतिलं तुमहाला चतुर्थी करायला . कोणच्या शास्त्रात लहिल्लं आहे कि तुम्ही चतुर्थी करा म्हणून .

जे कोणी आळंदीचे लोक गेले त्याच्या पुढे आले म्हणजे जय ,प्रकारचं त्यांचा ,रस्त्यात चालले आपले तसेच नागडे उघडे . अहो कतीच्या कती काही लाजा नाही काही नाही बायका बचिर्या ,कुठं त्यांनी जावं . आणा भिग त्याच्या पुढे नघिले ते पांढरे कपडे घालून दुसरे जैन . तोंड बांधलं आहे म्हणे तोंडा मध्ये मच्छर गेला तर . अहो त्या मच्छराला का आत्मसाक्षात्कार देणार आहे कि कोबड्याना देणार आहे बकूर्याना देणार आहे . काही वचिरा करा तुम्ही नरिबुध्द नाही तुम्ही लोक . याला काही शक्तिषण लागत नाही . आणा त्याच्या पुढे गेलो तर नमाज पढून भविडीचे ते सगळे मुसलमान घाणेरडे बाहेर आले आणा तकिडे मार्यामार्या खूप चाललेल्या . आमची गाडीच पुढे जाईना . म्हंटल कसला नमाज पडून आले मशदीत जाऊन . मशदीत जाऊन जरा आवाज केला तर यांची तपस्या भंग होते आणा आता बाहेर येऊन मारा मार्या सुरु सगळ्यांच्या . दंडेलबाजी . म्हंटल आता आमही जायचं कस . आता समोरून नमाज पडून आले ,याला काय म्हणायचं . काही त्यांच्या मध्ये जो राहीमत करणारा रहिम तो दसिला नाही आणा करामत करणारा करीम पण दसिला नाही . हे भांडाभांडी करणारे कोण आहेत हे . अशा नसत्या गोष्टीची भांडण काढून तुम्ही धर्म कती करत आहात ते सांगा . लंडनला एक मनिस्टर साहेब आले म्हणाले प्रश्न पडलाय मला मोठा मला राणीने नरिप केला म्हणून मी आलो . म्हंटल झालं काय . मला म्हणे तुम्ही याचा नविडा सांगा . तोडगा सांगा . म्हंटल कसला तोडगा . म्हणे इथले शीख लोक म्हणतात किआमही डोक्यावरती टोपी घालणार नाही . जी एका मोटर सायकल ला लागते . आमही ती घालणार नाही कारण आमच्या धर्मात ती नषिध आहे . म्हंटल दाखवा कुठं आहे ते पहिल्यांदा . दुसरं त्यांच्यात नषिध आहे दारू पणि आणा सगिरेट पणि . ह्या दोन्ही गोष्टी नषिध आहेत तुमच्या धर्मात . त्यातला जो कोणी दारू पीत नसेल असा जर कोणी शीख असेल तर अशानी टोपी घालू नये . एकही नघिला नाही त्यांच्यात तसा . सगळे पतित . आणा इतक पतित कि इंग्लिश लोक म्हणतात कि याच्या दाढ्या पतित कि मशिा पतित . इतके दारू पतित ते . आणा त्यांच्या त नषिध आहे दारू पणि . आता महंमद साहेबांच्या वेळेला सगिरेट वेगरे नव्हती . तरी त्यांनी सांगतिलं आहे नषिध आहे . कोणाचंही व्यसन लावून घेणं नषिध आहे . तरी मुसलमान हुक्का पीतिल ,सगिरेट पीतिल कारण आमच्या धर्मात लहिल्लं नाही . खरशिचन लोक दारू पतित कारण ,त्यांना वचिरा का दारू पति म्हणून कारण आमच्या धर्मात मना नाही . कशा वरून तर एका लग्नाला खरस्ति गेले होते तर तथि पाण्याची त्यांनी दारू केली . त्याला शब्द आहे वाईन . वाईन म्हणजे दराकषासव . म्हंटल का हो दारू एका कषणात होते का ?मी जर पाण्याला हात लावला तरी त्याच दराकषासव होत . जर त्यांनी दराकषासव तयार केलं ,एका मनिटित दारू झालेली कुणी ऐकलं आहे का . ?सडवल्या शविया गाळल्या शविया दारू बनते का ?एका कषणात ज्यांनी पाण्याचं दराकषासव केलं त्याच नाव त्यांनी दारू ठेवलं आणा पीत आहेत सगळे आता . म्हणून आमच्या धर्मा मध्ये दारू पणि मना नाही म्हणून हा धर्म फारच चांगला .

यातलं जे तत्व आहे त्यातलं जे मोठं आहे जे त्यात जाणायच आहे ते एकच कि तुम्ही परमेश्वराला मळिवलं पाहजि . आता एक अवतरण त्याच्या आयुष्या पर्यंत चालणार तेव्हा दुसर अवतरण यायला हव . तसिर अवतरण यायला हव . आपल्या आपल्या वेळेला जसा काही समयाचार असेल त्या प्रमाणे त्यांनी लग्ना बदल सगळ्या गोष्टी बदल सांगतिलं . आणा महंमद साहेबानी सांगतिलं त्यावेळी त्यांच्याकडे ठोळ्या असायच्या आणा खूप मारामार्या झाल्या . पुष्कळ लोकांनी पुष्कळ लोकांना मारून टाकलं ,पुरुषांना मारून टाकलं . त्यावेळी बायका पुष्कळ होत्या . पुरुष फारच कमी होते . तेव्हा ते म्हणाले कि काही असलं तरी तुम्ही आडवळणाने संबंध ठेवायचे नाहीत लग्न हे केलं पाहजि . म्हणून तुम्ही वाटल्या तर चार बायका करा पण लग्न करा . याचा अर्थ असा नाही कि सगळ्या मुसलमानांनी जर चार बायका नाही केल्या तर ते मुसलमानच नाहीत . असं वपिर्यास करून आपण आपलच नुकसान करतो आहोत . स्वतःच अहि करतो आहोत कनिई बघा . जर आपल्याला सत्य मळिलं तर त्यांनी आपली सर्वांगीण उन्नती होईल .

आता ह्या लोकांचे चेहरे बघा वाटत का कसे कमळा सारखे सुंदर दसित आहेत सगळे . आपल्याला शक्ती येते . आपली प्रकृती ठीक होते . आपण सर्व त्रहेने आनंदित होतो आनंदाच्या सागरात येतो . आपले सगळे प्रश्न मटितात . आणा सगळे देवदूत आपल्या चरणाशी उभे आहेत मग अशा साम्राज्यात का जाऊ नये आणा अशा खोट्या साम्राज्यात का रहायच आहे ?तुमच्या आईवडिलांनी त्यांच्या आईवडिलांनी त्यांच्या आईवडिलांनी बचिर्यानी जे केलं ते पुण्य आज तुम्ही मळिवलं पाहजि . पण त्यांनी जे केलं ते आज नाहीत नाहीतर त्यांना दलि असत . तेव्हा ते जे करत होते तेच परत करायची काय गरज आहे ?समजा मला श्रीरामपूरला यायचं आहे तर संबंध रस्ता तुडवत आमही इथे आलो . आता इथे येऊन बसल पाहजि कि नाही . कि तरी मी रस्ता चालतच राहील पाहजि . आता आले तुम्ही आपल्या मुक्कामावर आता मंजलि वर आलात आता या आत मध्ये . जो पर्यंत आपल्यामध्ये हं आपली शक्ती जागृत होणार नाही आपल्या देशाचा नायनाट होईल . आणा त्या बरोबर तुमचा तुमच्या मुलांचा सगळ्यांचा नायनाट होऊन जाणार . कारण जशी परस्थिती तुम्ही बघता त्यात कुणाला काही पाय ठेवायला सुध्दा जागा राहणार नाही . सगळीकडून कोडमारा होणार आहे . ह्या परस्थितीशी लढण्यासाठी आणा ती लढाई तलवार घेऊन नाही आहे . आत्मवशिवासाची लढाई आहे . आत्म्याच्या शक्तीची लढाई आहे . तुमहाला आश्चर्य वाटेल तुमचे प्रश्न इतके सहजच सुटतील . तुमच्या आपापसातील भांडण मटतील . एका प्रमाच्या सागरात तुम्ही नंदांल . यांनी गरबी जाईल . असमर्थता जाईल . तुमच्यात जर दुष्ट स्वभाव असेल तर तो जाईल . प्रेमात गोडवा घालून तुम्ही सगळ्यांशी अत्यंत आनंदाने व्यवस्थिती रीतीने राहू शकाल . आणा ज्याला आपण म्हणतो सुवर्ण युग ते येण्याची वेळ आलेली आहे . ज्याला लोक रामराज्य म्हणतात जथि सगळीकडे आनंद आणा सौख्य ते राज्य येणार आहे . पण सर्व धर्मा मध्ये जे सत्व आहे ते थरलं पाहजि . माझच खरं मी कोणीतरी वशिष असं समजून दुसऱ्यांची डोकी फोड करायची हा महामूर्ख पणा आहे . एक लहानसा पण आपण जीव तयार करू शकत नाही कोणाचाही जीव घेण्याचा आपल्याला काय अधिकार आहे . परमेश्वरनी बनवलेली हं मानवाकृती आहे तिचा मान करायला पाहजि . आणा हे ह्या मानवातच घडणार आहे . हे मानवच महामानव होणार आहेत उद्या आणा सामान्यातच असामान्य नघिणार आहेत . त्याला असामान्य नको शरीरमंत लोक कधीच परमेश्वराच्या साम्राज्यात जाऊ शकत नाही . आणा भिकारी पण जाऊ शकत नाही . तुम्ही लोक परमेश्वराच्या साम्राज्यात जाणार आहात . आणा परमेश्वराचा आशीर्वाद मळिवणार आहात . तेव्हा सर्वाना माझी हात जोडून वनिती आहे कि आज मी जरी तुमची कुंडलनी जागृत केली आणा जरी तुमहाला आत्मसाक्षात्कार घटित झाला तरी तथि समाधान मानून घ्यायचं नाही . त्याच्या पुढची पायरी अभी आहे

कधियानधारणा करायची . आणधियानधारणा करून आपली स्थिती ठीक करून घ्यायची . त्यात आमच्या धर्मात असं नाही सांगितलं ,या धर्मात असं नाही सांगितलं हे कशेवरून ठरवलं तुम्ही या लोकांनी तुम्हाला काहीतरी सांगितलं त्यावरूनच ना . ब्राम्हणांनी सांगितलं कसिहावा अध्याय वाचायचा नाही . का?तर त्यात कुंडलिनीच वर्णन आहे . याना कुंडलिनी कशाशी खातात हे माहिती नाही म्हणून तो वाचायचा नाही . म्हणून सहाव्या अध्यायला नमस्कार बस पुढचं वाचा . आणवाचनाने का परमेश्वर मळिगार आहे . आतून आपल्या मनातून इच्छा शुध्द इच्छा करायला पाहजि क आमहाला सत्य ते मळिदू . हे सगळं यातलं खोटे आहे ते जाऊदे आता पर्यंत आम्ही मान्यता दिली कारण आम्हाला माहिती नव्हतं ,आम्ही अज्ञानात होतो पण हे परमेश्वरा जे सत्य आहे ते आम्हाला दे . त्याचा आनंद आम्हाला मळिदू .

तुम्हा लोकांचं जस दत्तात्रयीयान शविय चालणार नाही तस महंमद साहेबांशविय चालणार नाही . नानका शविय चालणार नाही . झरतुष्ट शवाय चालणार नाही . अब्राहाम ,मोझेस ह्या सरवान समोर तुम्हाला शरणागत व्हावं लागेल . येशू सामोर तुम्हाला शरणागत व्हावं लागेल . हि सगळी मंडळी आपल्या चक्रांवर व्यवस्थित बसलेली आहेत . आणइथे चक्राचे चित्र दिलेलं आहे .हि सगळी मंडळी आपल्या मध्ये आहेत . तेव्हा तुम्ही यातल्या खुनशी तरी भांडण केलं आणवाईट म्हंटल तर तुम्ही स्वतःला वाईट म्हणून घेतलेलं आहे . तेव्हा वनिती ही आहे कजागृती झाल्यावर हे लक्षात घेतलं पाहजि कसिगळ्या उस्तवाऱ्या आपण केल्या आहेत त्याला गाढव मेहनत म्हणतात . बायो आहे ,मुल आहेत बाळ आहेत बजिनेस आहे . अमूक आहे तमुक आहे . स्वतः साठी सुध्दा दहा मनिट द्यायला पाहजि . स्वतः कडे सुध्दा दहा मनिट लक्ष द्यायला पाहजि . आणआपली शांती मळिवली पाहजि . आपला आनंद मळिवला पाहजि . आपलं सौख्य मळिवलं पाहजि . आणजि परम आहे तेच मळिवलं पाहजि . बाकी हे सर्व चालूच असत . काही यांच्यात जास्त करायचं नाही . सर्वसाधारण लोकांना सहजच कुंडलिनीच जागरण होत . जस बी जमनीत पेरल्यावर आपोआप स्वतः जागृत होत ,अंकुरित होत तसच परमेश्वराने तुमच्यात व्यवस्था करून दिली आहे . याला बायबल मध्ये होलीघोस्ट म्हणतात . सगळ्या मध्ये याच वर्णन आहे . तचि जागृती झाली म्हणजे तुम्हाला आत्मा मळितो . आत्म्याचा प्रकाश मळितो . ह्या प्रकाशात तुम्ही जर एखाद्या सापाला हातात धरून बसलेले असाल अंधारात अज्ञानात तर तो प्रकाश आल्यावर तुम्ही सोडून टाकता . तसच सगळ्या सवयी ,सगळं काही सुटून जात . तुम्ही मुक्त होता . आमचं आईचंच काम आहे आणआई फक्त मुलांच्या सुखासाठी जातात असते . तिला आणखीन काही नको . तुमचं फक्त भलं व्हावं . तुमच्या हति साठी आम्ही झटतोय . ते तुम्ही आपलं मळिवावं आणस्वतःकडे लक्ष द्यावं . आणस्वतःचा थोडा स्वार्थ गाठावा . म्हणजे स्व चा अर्थ मळिवून घ्यावा . हे असं घटीत होऊन तुमच्या मुलाबाळांना पण हे मळिवां ,ती वेळ आलेली आहे . कयामा ची वेळ आलेली आहे . हा उत्क्रांती ची वेळ आलेली आहे . ह्या घोर कलयुगातच तुम्हाला मळिगार आहे . ते कृपा करून सगळ्यांनी मळिवून घ्यावं . आणत्याच्यावर थोडीशी मेहनत करावी . आणस्वतःला उभं करावं . म्हणजे तुम्हाला गुरु लागत नाही ,कोणी ब्राम्हण लागत नाही ,कुणी पंडित लागत नाही ,मुल्ला लागत नाही काही नाही आणतुम्ही स्वतः साक्षात संबंध ज्ञानाचे भंडार होता . यावर कुणाला प्रश्न वचिरायचे असतील तर वचिरा . पण उगीचच बेकारचे प्रश्न मला वचिरा नका कारण मी काय तुमच्या कडे मत मागायला आलेली नाही . तुमच्या जवळ जे आहे त्याची मी कलिली द्यायला आलेली आहे असं समजायचं . तुमचं जे धन आहे तेच तुम्हाला देत आहे . तेव्हा बेकारचे प्रश्न वचिरा नका . ज्याला काही अर्थ असेल असेच प्रश्न वचिरा . खरोखर अडचण असेल असेच वचिरा .

प्रश्न -परमेश्वराशविय पान हालत नाही मग देव एखाद्याला चांगली बुध्दी आणिएखाद्याला वाईट बुध्दी का देतो ?

पान हालत नाही हि गोष्ट खरी आहे पण ते पान माणस नाही . माणस हळू शकतात त्याला कारण आहे परमेश्वरनी तुम्हाला ती स्वतंत्रता दिली आहे . जस शाळेमध्ये मुल शकितात तेव्हा त्यांना आपण दोन आणदोन चार सांगतो . पुढे कॉलेज मध्ये गेल्यावर त्यांना आपण स्वतंत्रता देतो कितुम्ही आता शोधून काढा . तशीच देवाने तुम्हाला स्वतंत्रता दिली आहे कितुम्ही चांगलं काय आणवाईट काय हे तुम्ही आपल्या बुध्दीने शोधून काढा . कारण शेवटी तुम्हाला जी मुक्ती मळिगार आहे ,जे तुम्हाला देवाच्या साम्राज्यात जायचं आहे तेव्हा तुम्हाला आपली स्वतंत्रता तर वापरता अली पाहजि . म्हणून पहिल्यांदाच तुम्हाला स्वतंत्रता दिली आहे . आणत्यात तुम्ही स्वतःचच चयन करता . जे म्हण्टलेलं आहे कदेवाने तुम्हाला संधी दिली आणआता शेवटी नविडा होणार . तो हा नविडा आहे . जे वाईट वृत्तीचे लोक आहेत ते सहजयोगात कशाला येतील . ?बर परमेश्वराच्या राज्यात पण जागा पाहजि ना सगळ्या साठी . सगळ्यात मोठी गोष्ट अशी आहे कजि पर्यंत तुम्हाला आपली स्वतंत्रता वापरता नाही अली तर तुम्ही पशूच आहात कारण पशु म्हणजे जो पाशामध्ये असतो . जो माणूस ह्या पाशात असला ,जो देवाच्या पाशात आहेत अशी ती पान आहेत . बरोबर आहे पान हालत नाही परमेश्वराच्या इच्छेशविय . काबुल आहे . पण माणस हलू शकतात . हा फरक आहे . आता वाद्याला जे करायचं ते तो करतो तो काही पाप बीप करत नाही . जस खायचं तस खातो तो . त्याला काय पापपुण्य समजत ?जनावराला काहीच समजत नाही . फक्त माणसालाच समजत ना हे पाप आणपुण्य आहे . पण जाणून बुजून हे पाप आहे हे पुण्य आहे हे माहिती असून सुध्दा आपण तेच तेच करत राहतो . म्हणजे यावरून हे सिध्द होत की यांना सत्य झेलण्याची शक्ती नाही . सत्याच वर्ण नाही . एकदा जरका तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार मळिला म्हणजे तुमच्या लक्षात येईल क आमही जी गोष्ट आजपर्यंत एव्हडी मोठी मानत होतो त्याच्यात कति चुका होत्या . आणभिग असं वाटत कहिया लोकांना कस बचावायचं . ह्या लोकांना कस समजावून सांगायचं ?कअहो हे सगळं चुकलेलं आहे . आता मी जर म्हंटल कभिहोममद साहेब आणनानक हे एकच होते तर मला लोक मारायला उठतील . पण होते खरे एकच . मारलं तरी मी हे च म्हणणार . सगळे दत्तात्र्याच . आदगिरू ते . अवतरण ते . ती काय माणस नव्हती . पण ते स्वीकारायला कोण तयार आहे .

त्या मुले आता शास्त्रीय लोकांचं असं म्हणणं आहे कदेव नाही . कारण जर देव असता तर असे लोक वाईट का झाले असते . ती गोष्ट नाही . तुम्ही जर शास्त्रीय आहेत तर तुम्ही तुमचं डोक उघड ठेवलं पाहजि आणमी जे म्हणते ते बघा . हे ठीक आहे क नाही . ठीक नसल तर सोडून टाकायच . पण मी जर सिध्द करून दलि तर शास्त्रा नुसार तुम्ही ते मान्य केलं पाहजि . नाहीतर हा खोटे पणा आहे . इमानदार माणसाने इमाने इतबारे म्हणायचं कभाताजी म्हणतात ते खर आहे क नाही ,असं आम्हाला झालं क नाही . आम्हाला चैतन्य हाताला लागलं क नाही . ?ते चैतन्य मग वापरून बघायचं . त्यांनी तुम्हाला लाभ झाला क नाही ?तुम्हाला शांती मळिली क नाही . ?आणजि र नसेल मळिली तर मला येऊन सांगायचं . आम्ही काही तुम्हाला खोटी आश्वासन देत नाही . आता कळलं का माणसामध्ये आणजिनावरां मध्ये फरक आहे हाच . कपरमेश्वराने स्वतंत्रता दिली आहे आता तो काही घेणार नाही . आता याची पुढची पायरी म्हणजे तुम्हाला समर्थच करून टाकणार आहे . आता दुसरा प्रश्न वचिरा .

प्रश्न -

कुंडलिनी सहज सहजी जागृत होत नाही हे खरं आहे का ?

अगदी खरं आहे ती सहजासहजी काय होतच नाही कुणाच्या नजागृत . होतच नाही . हि गोष्ट अगदी खरं आहे . पण समजा आमच्या हातून होते तर आम्ही काही तरी असायलाच पाहजि . आमच्या कडून सहज सहजी होते म्हणजे मग काहीतरी असल्याशविय होते का ?असा वचिरा करा . आता मी स्वतः बदल काही सांगत नाही तुम्हीच सगळे पार व्हा आणबघा . तुम्ही स्वतः च याचा पडताळा घ्या . आम्ही काहीतरी असल्याशविय होत का ,आता ह्या सगळ्यामध्ये तुम्ही एक बी घाला तर त्याला अंकुर येईल का ?नाही येणार पण पृथ्वी तत्वात घातलं तर अंकुर येईल . तसच आमच्यात काहीतरी तत्व असल्या शविय का होणार आहे . आणझालेलं दसित आहे ना आता हे परदेशी लोकांना बघा ना . यांच्यात सगळे शकिलेले , सुवर्दिय , आर्कटिक , डॉक्टरस काय काय आहेत . आता साठ डॉक्टरस लंडनला बसून रसिर्च करून राहिलित कमी इतके रोग करे बरे केले . आणदोन डॉक्टरसना एम डी मळिलं दिलिलीला . म्हणजे काहीतरी आमच्यात असल्याशविय तर काही होणारच नाही . हितर गोष्ट खरी आहे . सहजा सहजी काही होतच नाही . फार कठीण आहे . सोपं असत तर पुष्कळांनी आधी केलं असत . हे मान्य आहे मला . पण तुमची कुंडलिनी मी जागृत केल्यावर तुम्ही दुसऱ्यांची करू शकता . जे बाराव्या शतकामध्ये त्यांनी जे म्हंटल आहे हि गोष्ट खरी आहे पण आज ह्या कलयुगामध्ये तीच गोष्ट आम्ही करून दाखवतो आहे .

बुद्धीने कमी असला एखादा कवि जर काही त्रास असला असा तसा तर ते सहजयोगाने बर होत . अशे पुष्कळशे लोक आहेत कज्यांना बुध्दिया त्रास आहे कवि ज्यांना आता पुष्कळशे मुल आमच्या कडे येतात कजी वर्गामध्ये शकित नाहीत . ढ असतात . आणफिरसूट क्लास मध्ये पास होतात कुंडलिनी जागरण झाल्यावर . तेव्हा परमेश्वर समजण्यासाठी बुध्दीची गरज नाही आहे . परमेश्वराशी संबंधित होण्याची गरज आहे . बुध्दिविद्दी नुसते तर्कवतिरक करत बसतात . पण परमेश्वर हा बुध्दिया पलीकडे आहे . आता जागृती द्यायची का ?जागृती नंतर एक वषियात नापास झाले नाहीतर सर्व वषियात नापास झाले असते . नशीब तुम्ही जागृती घेतली म्हणून एकाच वषियात नापास झालात . आणपरत सातत्य पाहजि . आज एका माणसाचा आम्ही कॅन्सर ठीक केला कतो परत पाच वर्षांनी येणार आणसांगणार क मिला आता दुसराच रोग झाला . अरे बाबा तू सातत्याने ध्यान करतोस का ?आपली वाढ करून घेतली आहेस का ?त्या डॉक्टर कडे जाशील हजारो रुपये त्याला मोजशील आणत्याच ते घाणेरडं औषध जरूर घेशील . आणमी फुकट दलि त्याची तुला कदर नाही . सातत्याने केलं तर तुमचा नंबर वर येणार . पण सातत्याने करायला पाहजि ना .

आता थोडस सांगायचं म्हणजे कआई समोर काय आपण टोपी घालून बसत नाही . तेव्हा टोपी काढून ठेवा . कारण ब्रम्हर्ध्व उघडायचं आहे मला . टोपी काय करायची आई

समोर . मी काही गुरु बरूि नाही आहे . असे हात करून बसा समोर . आपण नमाजाला बसतो तसे . लक्ष टाळूवर ठेवा आणि डोळे मटि . चष्मे काढून घ्या . आता हाताला काही थंडथंड लहरी वाटतात का बघा . कुठेही वारा नाही . इथं बघतिलं तर पान सुध्दा हालत नाही आहे कुठे . सगळं रोखून ठेवलं आहे . पुष्कळ लोकां च्या हाताच्या खालच्या बाजूने येत असेल तर त्यानी असं ते चैतन्य वरती घ्यायचं . येतंय का ? सगळ्यांनी डोळे मटि . त्यातही नखरे कशाला . लहान मुलासारखं रहायला पाहजि ना . आता डावाहात माझ्याकडे करून उजवा हात डोक्यावर टाळूवर धरून बघा गर येतंय का ते . अर्धातरी धरा . येतंय का ? आता उजवा हात माझ्याकडे करा आणि डाव्याहाताने टाळूवर धरून बघा येतंय का . कुणाकुणाचे फार वर पर्यंत असेल . जस फव्वारा सुटावा तस . आता परत उजव्या हाताने बघा . आता दोन्ही हात वर आकाशाकडे करून एक प्रश्न करायचा मनामध्ये का हीच परमेश्वराची शक्ती आहे का . हे परमचैतन्य आहे का . रुहानी आहे का ? असा प्रश्न तीनदा वचारायचा मन वर करून . आता खाली हात घ्या . बघा आता हातात थंड येतंय का . डोक्यात गर वाटतंय , नर्विचार वाटतंय का ? माझ्याकडे वचार न करता बघता येतंय का बघा . वचार थांबले का बघायचं . शांत वाटलं ना . ज्या लोकांच्या हातातून कवि डोक्यातून गर आलय त्यांनी दोन्ही हात वर करायचे . अहो सगळ्या श्रीरामपूरला नमस्कार माझा . आता पुढे वाढवलं पाहजि . पुढच्या वेळेला इथे सगळे योगजिन उभे राहिले पाहजित . आणि आता फोटो वेगरे घ्या . पुस्तक पण घ्या आणि वाचून काढा . सेटर ला यायचं . तुमच्या कडून मलाच येतंय थंडथंड . नमस्कार . आता दर्शन वेगरे काही नाही . पायावर येण्याची गर्दी करायची नाही . बेकार आहे . कशाला पायावर यायचं . आधी तुम्ही योगजिन व्हा मग . धक्काधक्की करू नका पायावर यायची काही गरज नाही . त्या आपल्या जुन्या पद्धती सोडून टाकायच्या . आनंदात रमण करायचं आता . आणि शांतपणाने घरी जायचं . आरामात झोपायचं आज .

1988-12-10, Public Program Evening

10 डिसेंबर 1988

Public Program

Manori (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

परमेश्वराच्या आश्रिवादाला शोधणाऱ्या सर्व साधकांना आमचा नमस्कार . आज आपल्या समोर परदेशातून, एकवीस देशातून मुसलमान, ख्रिश्चन, यहूदी आणि हिंदू अशा सर्व धर्माच्या लोकांनी देवीची स्तुती म्हणून दाखवली आहे आणि ती ही आपल्या मराठी भाषेत . तस म्हण्टात तर यांना संगीताचा गंध सुध्दा नव्हता . भारतीय संगीताचा . आणि गणपतीचा ग सुध्दा माहिती नव्हता यांना . पण कुठेही आता गाणं ऐकलं की ते एकवीस देशात नमिनातून नमिनातून . हे परविरतन यांच्यात कुठून आलं ? यांच्या मध्ये सुध्दा पुष्कळशे लोक व्यसनी होते आणि यांच्या कडे सुध्दा ड्रग वैगेरची सुध्दा पद्धत निर्माण झाली होती . पण हे लोक ड्रग फॅशन म्हणून घेत नव्हते . पण यांचे व्यसन फॅशन म्हणून नव्हतं . पण त्यातून परमेश्वर मळिल अशा भावनेतून हे त्या व्यसनाच्या अधीन झाले . पुढे ह्या परविरतना नंतर यांचे आयुष्य बदलून त्यांच्यात अनेक शक्ती निर्माण झाल्या आणि त्या शक्तीचे प्रदर्शन एक आपण पाहिलं कि मराठी सारखी कठीण भाषा सुध्दा त्यांनी हस्तगत करून घेतली . आणि आपल्या भारतीय संस्कृतीचे इतकं सुंदर अनुकरण करून आणि तुमच्या पुढे आज बसले आहेत ते .

ह्या लोकांना आपल्या संस्कृतीचे अनुकरण कारण फार कठीण गोष्ट आहे . कारण यांचा सगळंच व्यवहार वेगळा आणि अत्यंत समृद्धीशील असल्यामुळे ह्या अशा साध्या सरळ वातावरणात येन फार कठीण होत . पण सहजयोगामध्ये जागृती झाल्यावर ह्या शक्तीच्या तुमच्या मध्ये निर्माण होतात . ह्या सर्व शक्तीच्या तुमच्या मध्ये आहेत . त्या सुप्त अवस्थेत आहेत . आणि त्या जागृत झाल्या पाहिले असं सर्व साधुसंतांनी आपल्याला सांगितलं आहे . त्यांची नावे घेऊन त्यांची गाणी

आपण टाळ कुटत बसतो पण त्यांनी जे सांगितलं आहे कि तुम्ही परमेश्वराला आपल्या मध्ये शोधा, तुझं आहे तुझं पाशी ते सांगितलं आहे ते शोधायाच्या आधी आपण नसत्या गोष्टीच्या पाठीमागे आपण आपलं आयुष्य घालवलेलं आहे . ह्या सात चक्रांमध्ये जेव्हा जागृती येते तेव्हा प्रत्येक चक्राची जी शक्ती आहे तीच अनुदान मिळते . म्हणजे लक्ष्मी सुध्दा प्राप्त होते . आजच ह्या लोकांसमोर बोलताना मी सांगितलं की जेव्हा कुंडलीनी जागृत होते आणि तुमच्या हातून चैतन्य लहरी वाहू लागतात त्याच्यावर आम्ही पुण्याला प्रयोग करून पाहिले तर जवळ जवळ दीड ते दोन फुटा पर्यंत आम्ही सूर्यफूल तयार केलं . आणि एकेका फुलाला पाऊण ते पाव किलो पर्यंत तेल नमिनातून . साठ किलो आम्ही फक्त तांदूळ लावले तेही बासमती , ते बासमती होणार नाही म्हणाले . आणि त्या साठ किलोतून आश्चर्य म्हणजे सतराशे किलो सुंदर बासमती तांदूळ मिळाले . ह्या चैतन्यांनी तुम्हीच प्रभावित होत नाही तर सगळी सृष्टी प्रभावित होते .

त्यांनी ह्या पाण्याला प्रभाव येतो जथी वहीर नसेल तथी तुम्ही वहीर काढू शकता . वहीर कुठे आहे ते तुम्हाला समजणार त्यातल्या पाण्याला तुम्ही चैतन्य दिली कि थोड्याशा पाण्यातच पुष्कळशी तुमची शेती होऊ शकते . शेतीवर अनेक प्रयोग मी करून पाहिले . त्यातले काही प्रयोग आधी विलीयतेत केले होते . तर त्या ठिकाणी अत्यंत औद्योगिकरण झाल्यामुळे त्याच्यातून मिळालेली जी काही वाईनची गंधा आहे त्यांनी संबंध हवा दूषित होऊन एक दूषित पाऊस पडण्याची एक आपोआपच घटना घडून आली . तर हा दूषित पाऊस जेव्हा झाडावर पडू लागला तेव्हा सर्व झाड पटापट मरू लागली . आणि हि झाड मेल्या मुळे , कारण तथी बर्फ फार पडतो परवतावर . तर तो बर्फ रोखायला सुध्दा काही व्यवस्था नव्हती . तेव्हा तो बर्फ वाहून नदीत गेला आणि तथी पुराचे लोट आले . आणि आता आपल्याकडे दिसतात परवत जसे उघडे नागडे परवत तथी झाले . ते लोक अगदी घाबरून गेले . आणि त्यांनी एका आमच्या सहजयोग्याला तो सुध्दा डॉक्टर आहे म्हणजे ह्या शास्त्रा मध्ये शेतकी शास्त्रामध्ये तो डॉक्टर आहे त्याला निर्मिर्ण दिली आणि सांगितलं की तुम्हाला चैतन्याचा प्रयोग करून बघ . तेव्हा चैतन्याच्या प्रयोगात त्यांना असं कळलं की साठ वर्षाची जी जुनी झाड आहेत ती तर मेली पण त्याच्या नंतर ची सगळी वाचली . त्या नंतर मी असा विचार केला की जर त्या एंसेडि रेन सारख्या घातक आणि विषारी अशा पावसा पासून जर तुम्ही ह्या झाडांची रक्षणा करू शकता ह्या चैतन्या मुळे कोणत्याही प्रकारची फळ आणि फुल कोणत्याही देशात लागू शकतात . असा विचार करून मी तथीन बी बियाणे आणले . आणि अशी झाड तथी कधी होणार नाही असं लोकांचे म्हणणं होत कवि अशी फुल तथी कधीही होणार नाही असं लोक म्हणायचे तथी त्या बियाणांची लागवड केली आणि सगळं व्यवस्थित झालं . ते पहिल्या बरोबर जपान वरून मला नरिप आला कि तुम्ही आम्हाला जर कट फ्लॉवरस म्हणजे कापलेली फुल दिलीत तर आम्ही स्वतः विमान घेऊन तुमच्या कडे येऊ . आता त्या परिसरातले जेव्हाडे शेतकरी आहेत मी त्यांना हे बी देणार आहे . आणि त्यांच्या कडून ही फुल मी उगवून घेणार आहे . आणि जे काही पैसे येतील तथीन ते पूर्ण च्या पूर्ण त्यांना देणार आहे . मला काही मध्ये पैसे खायचे नाहीत . हे पैसे खायाचा आजार हा महाराष्ट्रात गेल्या पंधरा वीस वर्षात एवढा वाढलेला आहे मला आश्चर्य वाटत . त्यामुळे गरबि जथिल्या तथी जाणार . त्याहून ही लोक जास्त गरीब होतील आणि त्यांना जर दोन पैसे दिले तर परत अशाच लोकांना वोट देतील आणि निविडून देतील जे लोक तुम्हाला आणखीनच गरीब दशेत घालतील . ही गरबि काढण्याचे एकच राजकारणात न जाता मार्ग आहे तो म्हणजे उत्पादन वाढवणे . आणि ते उत्पादन तुम्हाला सहजयायोगात येऊन होऊ शकेल . पण एक गोष्ट लक्षात ठेवली पाहिली . मी जरी तुम्हाला बी बियाणे फुकट दिली तरी सुध्दा तुम्ही सहजयोगी नसला तर ते काही जमणार नाही . कारण परमेश्वराची गोष्ट आहे . तेव्हा परमेश्वरी कार्याला तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात यायला पाहिली . जर तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात नाही आलात तर ते म्हणतील तुम्ही ह्या शासनाच्या राज्यात आहात त्याचं तुम्ही बघा . जर तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात आलात तर आम्ही तुमची मदत करू . मग सगळे देवदूत धावून येतील तुमच्या साठी . आणि तुमची मदत करतील . आपण देव देव म्हणतो आणि त्याची पूजा करतो पण आपल्या मध्ये काहीच परिवर्तन झालेलं नाही . जे लोक देव देव करत फिरतात ते तरी लोकांना नुसते लुटत बसलेत . आणि आंधळे पणा ची तर एवढी कमाल झालेली आहे की आता तुमची मुल तुम्हाला म्हणणार आहेत कि आम्हाला असला देव नको , धर्म नको आणि हे असलं लुटारू पण नको .

आणि आजचे जे शास्त्रज्ञ आहेत ते म्हणतात की देव नाहीच मुळी . म्हण्टात हे बघा तुम्ही जर शास्त्रज्ञ असला तर डोकं उघड ठेवा . देव हा आहेच . तो सिध्द होई पर्यंत तुम्ही कस म्हणता की देव नाही म्हणून . आम्ही सिध्द करून दाखवतो . तेव्हा योग म्हणजे परमेश्वराशी एकाकारिता साधने . जस ह्या मांडकला तुम्हाला मेन पांवरला लावावं लागत तसाच तुमचा सुध्दा संबंध परमेश्वराशी , त्याच्या परम चैतन्याशी जी सगळीकडे पसरलेली शक्ती आहे त्याच्याशी झाला तर तुमच्या मध्ये ह्या सगळ्या शक्ती जागृत होऊ शकतात . ह्या लोकांची व्यसन पटापट सुटली . एका रात्रीत लोकांनी व्यसन सोडली . मला फार ऐकून वाईट वाटलं कि मनीरीला दारूचं पीक फार पकिलेलं आहे . अही हे लक्षात ठेवा ही रेणुका देवीची जागा आहे . दारूचं तिला अगदी वाढणायचं एकच राजकारणात न जाता मार्ग आहे तो म्हणजे उत्पादन वाढवणे . आणि ते उत्पादन तुम्हाला सहजयायोगात येऊन होऊ शकेल . पण एक गोष्ट लक्षात ठेवली पाहिली . मी जरी तुम्हाला बी बियाणे फुकट दिली तरी सुध्दा तुम्ही सहजयोगी नसला तर ते काही जमणार नाही . कारण परमेश्वराची गोष्ट आहे . तेव्हा परमेश्वरी कार्याला तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात यायला पाहिली . जर तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात नाही आलात तर ते म्हणतील तुम्ही ह्या शासनाच्या राज्यात आहात त्याचं तुम्ही बघा . जर तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात आलात तर आम्ही तुमची मदत करू . मग सगळे देवदूत धावून येतील तुमच्या साठी . आणि तुमची मदत करतील . आपण देव देव म्हणतो आणि त्याची पूजा करतो पण आपल्या मध्ये काहीच परिवर्तन झालेलं नाही . जे लोक देव देव करत फिरतात ते तरी लोकांना नुसते लुटत बसलेत . आणि आंधळे पणा ची तर एवढी कमाल झालेली आहे की आता तुमची मुल तुम्हाला म्हणणार आहेत कि आम्हाला असला देव नको , धर्म नको आणि हे असलं लुटारू पण नको .

मानोरी बदल मला फार मान आहे कारण मागच्या वेळेस मी आले होते इथे तर इथे फार छान चैतन्य आहे . पण तुम्हाला त्याची माहिती कशी होणार . तुम्ही जाणत नाही तुम्ही कोणत्या भूमीवर बसलात ते माहिती नाही . अही ह्या भूमीवर येण्यासाठी हे लोक आतुरलेत . पण तुम्हाला काही समजतच नाही तुम्ही कोणच्या महान भूमीवर बसले आहात . हि नुसती योगभूमी नाही हि महाराष्ट्राची भूमी आहे . इथे संतसाधुनी आपलं रक्त ओतलं आहे . ते काय सगळं वाया जाणार . त्यांनी जे सांगितलं कि तुम्ही आत्म्याला मिळवून घ्या जे ज्ञानेश्वर माउलीनी आपल्याला सांगितले आहे की आता वशिवात्मक तोषावे , तोषोन द्यावे पसायदान . ते द्यायला आलो आहोत आम्ही तुम्हाला पसायदान . ते पसायदान घ्या . केव्हा तुमची जागृती होणार जेव्हा तुम्ही अगदी हालाकीच्या स्ततीत जाल ? जेव्हा चारपाच लोक श्रीमंत होऊन बाकीचे सगळे अगदी दलित , अत्यंत अधोगतीला पोहोचलेले असल . तेव्हा तुमच्यात जागृती होईल . अही त्या पाकस्तिनानात सुध्दा जागृती झाली . अजून आपण तथीच रगडत पडलो . तेव्हा सगळ्यांनी ग्रामस्थांना माझं असं म्हणणं आहे कि तुमच्या इथे देवीचं फार मोठं स्थान आहे . तथी शक्ती आहे . तेव्हा आपली शक्ती जागृत करून घ्या . आणि त्या शक्तीनी आपली समृद्धता वाढवा . इतकच नव्हे तर त्यांनी तुम्ही समर्थ व्हाल . समर्थाच्या वक्र पाहे असा भूमंडळी कोण आहे . ते समर्थ करण्यासाठी मी आले आहे इथे . खेडोपाडी फिरत आहे . हे म्हणाले की घालताजी तुमचं एवढं छान भाषण झालं शास्त्रज्ञांना समजावून सांगितलं आता अजून काय पाहिले . अही म्हण्टात ते पांढरपेशी

आहेत . मला खेडेगावात जायचं आहे . आण हिंया खेडेगावातल्या लोकांमध्येच खर चैतन्य येणार आहे . कारण अजून ही साधीभोळी माणस आहेत .

इतकी भोळी लोक आहेत . की माझ्या दर्शनाला आले की मला एक रुपया देणार . नाहीतर चार अणे देणार . अहो म्हण्टल माताजी हे घेत नाहीत मग पाच रुपये घ्या म्हणजे . त्यांना हे समजत नाही की देवाला पैसा कशाशी खातात हे माहिती नाही . इतकी साधीभोळी माणस आहेत . म्हणून आपल्या साधेभोळे पणाचा फायदा घेऊन इंग्रजांनी आपल्यावर इतके वर्ष राज्य केलं . आण आता हे लोक करतील नंतर दुसरे येऊन करतील . हा साधेभोळे पणा मूर्खपणा नसला पाहजि . अक्कल असायला पाहजि . की आपण आता समृद्ध झालो पाहजि . ही मी म्हणते शुध्द बुध्दी आहे . ही शुध्द बुध्दी असायला पाहजि की आपल्या मध्ये आत्मा आहे . आपल्या मध्ये ही शक्ती आहे . मग आपण ती का मळिवून घेऊ नये . जर उद्या आम्ही म्हण्टल की मी इथे हरि ठेवला आहे तर सगळे धावत येतील घ्यायला . अहो पण तुमच्यातच तो हरि आहे . तो दडलेला आहे . तो जर तुम्हाला मळि शकतो तर का घेऊ नये आण त्याच्या आश्रयाला तुम्ही का येऊ नये . एकेका माणसाला वृक्ष म्हणून उभ राहता येईल . पण पहिल्यांदा शुध्द इच्छा पाहजि की आम्हाला माताजी योग द्या .

जसा नामदेवांनी आईला जोगवा मागितला होता तो आता दयायला आई उभी झाली तरी तुम्ही घेत नाही तर तुम्हाला काय म्हणावं . ते नामदेव आण एकनाथ , गोरकुंभार हे सगळे आपल्या आत्म्या बदल काय म्हणत असतील की आम्ही एवढी मेहनत करून काय वाया घालवली . आण हे कुठले बाजारबुडगे आम्ही जन्माला घातले . तर सध्द करून दाखवले पाहजि की आपण महात्तराष्ट्राचे महाराष्ट्रीयन आहोत . महा राष्ट्र , एवढा मोठा अनादी काला पासून याला महाराष्ट्र म्हण्टले आहे . आण हे काय आपण व्यसनाधीन होतो . आण नाहीतर बेकारच्या गोष्टीन मध्ये भांडण करून , दुसरं म्हणजे महाराष्ट्रा मध्ये जी भाऊबंदकी बांधलेली आहे त्या भाऊबंदकीने एकमेकांचे गळे कापून च आपण शष्ट होणार आहोत काय ? अहो जर सगळेच भाऊ मेले तर तुमचं कोण तुम्हाला वचिरणार आहे . ही भाऊबंदकी सुध्दा बघा इतर देशातले लोक आहेत . कस आहे ह्या लोकांचं आपापसात देशाच्या दरीष्टीने कती वैमनस्य आहे तुम्हाला माहिती आहे . मुसलमानांचं यहूदी लोकांशी कती वैमनस्य चाललेलं आहे . आपापसात पण कती भांडण चाललेली आहेत . पण इथे त्यांची लग्न होत आहेत . आण आम्ही हे काही मानतच नाही आम्ही फक्त वशिव धर्म मानतो म्हणून आम्हाला हे काही माहिती नाही हे सगळं बेकार आहे . हे सगळं सोडून हे एकत्र झालेत . आण एकजुटीने आण एक पणाने यांनी इथे आज आगमन केले आहे ते तुम्हाला दसित आहे . कसल्याही प्रकारची तक्रार नाही . तथि इतक्या श्रीमंतीत राहतात , प्रत्येका जवळ मोटारी आहेत सगळ्या जवळ घर आहेत . धुमाळ साहेब आले होते त्यांनी पाहिलं आहे त्यांची काय स्तुति आहे ते . आण इथं चक्क कसे राहतात आपल्या इथे , कुठेही जंगलात कसेही राहतात साधुसंतान प्रमाणे .

आपल्या कडे जे साधसंत झाले त्यांच्यावरून आपण उदाहरण घ्यावं . त्यांना काय सांगावं लागायचं का की वाईट काम करू नका , चोर्या मार्या करू नका . पैसे खाऊ नका कवि दारू पळि नका . असं काही सांगावं लागायचं का ? ते आपोआपच तसे होते . तसेच तुम्ही होणार समर्थ . ही माझी आपल्याला कळकळीची वनिती आहे . आम्ही ग्रामस्थ आहोत माताजी आमचं कसाकाय होणार अशी लाचारीची स्तुति नको . तुम्ही स्वतःच ज्ञान एका मनिटित मळिवू शकता . तुमच्या इथे राहुरी जलियातच मला काही लोक माहिती आहेत की ते कबीरा सारखं बोलतात . एवढं वदिवतेच आण इतक्या व्यासंगी पणाच बोलणं ऐकून , एक साधा गाडीवान मी पहिला इतका सुंदर बोलतो . आण त्याला इतकी माहिती आहे , मी म्हण्टल त्याला की तुला इतकी माहिती कुठून कळली तर म्हणतो माताजी तुम्हीच दिली मला . मी फारतर एकदोन लेक्चर दिले असतील पण सगळं आतच आहे संबंध ज्ञान आतच आहे . ते सगळं मळिलं . अजून तुम्हाला काहीच मळिलं नाही . ह्या मानव स्तीतीला जर काही माहिती असत तर इतक्या चुका नसत्या झाल्या .

आज आपली मूल आपल्या पुढे आहेत . त्यांना आम्ही काय देणार आहोत . त्यांच्या साठी आम्ही काय व्यवस्था केली ? उद्या बेकारीत नाहीतर व्यसनात नाहीतर कसल्यातरी लाचारीच्या स्तुतित त्यांना आपण सोडणार आहोत . उद्या असा दविस येउदे की हे भोळी तुमच्याकडे येण्या पेक्षा तुम्हीच परदेशात जाऊन त्यांना आपलं गाण ऐकवा . अशे दविस येतील , अशेच तुम्ही मोठे व्हाल असा माझा तुम्हाला आशीर्वाद आहे .

आता प्रश्न असतील तर वचिरा . आता माझ्या समोर प्रश्न वचिरा . मी गेल्यावर काहीतरी प्रश्न काढून उहापोह करत बसायचं नाही . नामदेव म्हणतात वकिल्प नवऱ्याचा सोडयिला संग . तो वकिल्प नको आत्ता वचिरा माझ्या समोर .

प्रश्न -माताजी जेव्हा तुमचं नाव ऐकलं होत पाठीमागच्या वर्षा पूर्वी तेव्हा पासून मला जरा वेगळं वेगळं वाटतंय पण माझी कुंडलनी जागृत झाली नाही कवि काहीच नाही .

होईल , होईल सगळं होईल . तुम्हाला वाटतंय ना मग झालीच पाहजि . आता आपल्याकडे दर्शन ही एक टुम आहे . मग त्या साठी एकदुसऱ्याला मारायचं , कसतरी ढकलायच हे सगळं काही आततायी पणा आहे . हे मला इकडचं येऊन कळाल . आमच्या नागपूरला दर्शन म्हणजे पहाणे . पायावर येणे असे नाही . तेव्हा पायावर कशाला यायचं आहे . मी बसले आहे ना तुमच्या समोर . हेच दर्शन . जो प्रयंत पायावर येणार नाही तो प्रयंत माताजीचं दर्शन आम्हाला काही झालं नाही . काही मी दगडाची मूर्ती नाही आहे . जवित आहे ना ? मग कशाला पायावर यायचं . मुळीच येऊ नका माझ्या पायावर . जेव्हा तुम्ही समृद्धीशील व्हाल आण मोठमोठाले योगजिन होऊन वचिरणं कराल तेव्हा सगळे तुमच्या पायावर येतील . माझ्या वर कशाला यायचं . मी तुमची आई आहे . माझं काय वशिष आहे . मी अनादी काळापासून अशी आहे . मी काय मळिलं आहे . माझ्या कशाला पायावर यायचं . तुम्ही मळिलं म्हणून तुमच्याच पायावर यायला पाहजि . तेव्हा त्याची गर्दी नको . पायावर येण्याची गर्दी नको . काही नको . त्याच्यात काही मळित नाही . आता परवा आम्ही गेलो होतो श्रीरामपूरला तर तथि इतकी गर्दी की एकमेकांना मारामारी ते बघून मला इतकं वाईट वाटलं . नाही काय करता आहात तुम्ही . हे जस देवळात घाई आण त्यात एका बाईने तर मला ओरखाडून च काढलं . तथियावर ओरडले लोक . तेव्हा त्याची काही गरज नाही . मी बसले आहे हेच दर्शन आहे . आण दर्शन घेऊन तरी काय करणार अहो देवळात बसलोच आहे की आम्ही . इतकी दर्शन झाली काय फायदा झाला . काही मळिलं का ? नाही . आधी मळिव्या . आधी मळिलं पाहजि . कमावलं पाहजि . आम्ही दिल्या शविया आमच्या काय पायावर येता . आम्ही काय दिलिय तुम्हाला . कळलं का ? कुणी सांगतिलं तुम्ही येऊन सांगतिलं म्हणून . कारण मला म्हणायचं होत की माझ्या पायावर येण्याची काही गरज नाही . फक्त मळिवून घ्या स्वतःच . आईला काय वाटत की मुलांना आपल्या सगळ्या शक्त्या देऊन टाकल्या पाहजित . तशीच कळकळ आहे माझ्या मनात . तुम्हाला सगळ्या एकदा शक्त्या देऊन टाकते . मग कसलं पायावर येन आणकिसल काय . हे सगळं मागच वसिरून जा तुम्ही . सहजयोगामध्ये स्वच्छंद असलं पाहजि . स्व छंद , स्व अमहणजे आपला आत्मा त्याच्या मध्ये त्याच्या छंदात रंगलं पाहजि . जसे हे रंगले आहेत . जस शवियाजी महाराजांनी सांगतिलं आहे की स्व धर्म वाढवावा . स्व म्हणजे आपल्या आत्म्याचा धर्म वाढवावा . म्हणजे बघा कशी शक्ती येते तुमच्यात . आण तुम्ही कायकाय चमत्कार करून दाखवता . आण तुमच्या साठी पण परमेश्वर कायकाय चमत्कार करतो ते हिबघण्या सारखं आहे . पुरे आता .

आता सांगायचं म्हणजे आम्ही इतके लोक बरे केले . तुमच्या कुंडलनीनी , सहजयोगानीच बरे केले . बरेच लोक बरे झालेत . कॅन्सर सारखा रोग , अनेक रोग ठीक झाल्यावर दिली युनिव्हर्सिटीने सहजयोगाला मान्यता दिली . आण आज दिली मध्ये दोन डॉक्टरांना एमडी ची पदवी मळिली आहे सहजयोगात . आण लंडन मध्ये सुध्दा सात डॉक्टर लोक त्यांच्यावरती रसिच करून राहिलेत . अनुवेषण करून राहिलेत . ही हंसी काय शक्ती आहे की ज्याने अशे कठीण रोग एका क्षणात बरे होतात . तेव्हा जर तुमच्या सगळ्यांच्या तबबेती ठीक झाल्या , तुम्हाला डॉक्टर ची गरज नाही लागली तुम्हाला औषध पाण्याला पैसा लागला नाही , तुमची शेती जर समृद्ध झाली . तुमचं मन अगदी स्थिर झालं , समाधानात आलं तर मग आणखीन काय पाहजि आपल्याला . आणखीन काही नको . बाकी जे लोक मळिवतात त्यांना काही सुख आहे का . अर्ता पैसा म्हणजे सुध्दा फार दुःखाची गोष्ट आहे . त्यांना रातरात्र भर झोप येत नाही इनकमटॅक्स च्या भीतीने . अतसित्ता पण दुःखदायी आहे . कारण वाईट मार्गाला लागतात . वाईट काम करतात . चरतिर ठेवत नाहीत . सत्तेमध्ये सुध्दा माणूस आंधळा होतो . पण स्वतःची आधी सत्ता यायला पाहजि . आपल्यावर सत्ता पाहजि पहिल्यांदा . ज्याची स्वतःवर सत्ता नाही तो कशावर सत्ता गाजवणार . त्याच्या पाठीमागे लोक सांगतील की हा माणूस असा आण तो माणूस तसा म्हणून . तेव्हा आपली सत्ता आधी मळिली पाहजि . आण आपली संपदा ही मळिली पाहजि .

प्रश्न -सहजयोग म्हणजे काय ?

सहजयोग म्हणजे सह म्हणजे तुमच्या बरोबर ज म्हणजे जन्मलेला . असा हा योग आहे . म्हणजे तुमच्या बरोबर तुमची कुंडलनी जन्माला आलेली आहे . आण भिराठीत आपल्या सह शब्द आहे तस त्याला इंग्लिश मध्ये स्पॉटेनअस म्हणतात . असा सहजच असा हा घडतो म्हणजे ही एक जवित क्रिया आहे . जस एखाद्या बी ला आपण मातीत पेरवे आण तिला सहजच अंकुर येऊन रोप यावं तसच तुमच्या मध्ये असलेलं एक शक्तीच स्थान अंकुरित होत आण तीच कुंडलनी जागृत होते . सहजयोग म्हणजे यांच्यात तुम्हाला काही उपद्व्याप करायला नको . काही त्रास करायला नको . उपास तपास , नसते कर्मकांड , कुणाला पैसे दे , नंतर मग हे पुस्तक वाच ते पुस्तक वाच

,माहात्म्य वाचत बसा . नाहीतर पंढरीला जा नाहीतर इकडे जा तकिडे जा . काही नको . काही करायचं नाही . तुमच्या आतच आहे . कुंडलनीचा मार्ग अडीच ते तीन फूट आहे . ह्या तीन फुटाच्या मार्गासाठी एव्हडी पायपीट कशाला ? आणते सहजच घडत . पुष्कळ केलं तुम्ही देवासाठी . देवाला मागतिलं कती . अरे कती भेटशील देवा आणा देव येऊन ठाकला तरी त्याला म्हणायचं का आता तू कधी भेटशील . देव म्हणेल आता आम्ही येऊन ठाकलो तरी आता करायचं काय यांचं . तशातली स्तुति आहे . सहजयोग म्हणजे तुमच्या मध्ये असलेली कुंडलनी शक्तीची जागृती सहज होणे . जी जिवित करायी त्यांनी जो योग घटीत होतो म्हणजे परमेश्वराशी जी तुमची एकाकारिता येते त्या सर्व वशिवात पसरलेल्या परमेश्वरी चैतन्याशी जी तुमची एकाकारिता येते त्याला योग अस म्हणतात . आणतो सहजच घडतो म्हणून त्याला सहजयोग म्हणतात . बाकीच्या सगळ्या योगपद्धती सुद्धा एव्हड्या साठीच आहेत की ह्या स्तीतीला माणसाला आणायचं . आता आम्ही आधी कळस मग पाया करून ठेवला आहे . म्हणजे आधी तुम्हाला पार करून टाकायचं . तुमची कुंडलनी जागृत करून तुमचं ब्रम्हरंथर छेदून टाकायचं . आणत्याच्या नंतर तुम्हीच स्वतःला बघून स्वतःला ठीक करायचं . त्याच्यात कुणाला असं म्हंटल की बाबा असं करू नकोस की झालं उठले ते . पण आपोआपच तुम्हीच स्वतःला बघायला लागता . म्हणजे समजा तुमच्या हातात एखादा साप असला आणा अंधारात उभे आहात म्हंटल बाबा तो साप आहे फेकून दे पण नाही फेकणार तुम्ही , कशावरून साप आहे तो . तो चावल्या शिवाय तर तुम्हाला काही कळणार नाही . आणा चावल्यावर तुम्हाला शुध्द राहणार नाही . पण जर आम्ही दवा लावला तर ओळखाल ना तुम्ही की हा साप आहे फेकून टाकाल स्वतःच . मला सांगावं लागणार नाही . म्हणून मी काही सांगत नाही . तुम्ही स्वतःच त्याचा अनुभव घ्या . म्हणून आधी कळस मग पाया . आधी तुम्हाला ह्या कळसाला छेदून ह्या ब्रम्हरंधराला छेदून , त्यांनी सांगितलं ना की सहस्रारात आमची कुंडलनी आली , हे छेदून तुमचा संबंध आम्ही करून देतो . मग त्याच कनेक्शन बरोबर लावून घेतलं की झालं . आधी नरिचिचार समाधी , नरिचिकल्प समाधी येणार . आण त्या मध्ये सगळं काही मळिणार . यांच्यात सन्यास घ्यायला नको , गृहत्याग नको तसे काही करायला नको . उगीचच्या उगीच कशाला घ्यायचा सन्यास . ह्या संसारात राहूनच तुम्हाला सहजयोग मळितो . आता इथे मंडळी अली आहेत आपल्या इथे येऊन पंचाहतूत लग्न केली . आपल्या भारतातल्या मुली तकिडे दिल्या . तकिडली मुले इकडे अली . सगळ्यांचं व्यवस्थित चाललं आहे भांडण नाही तंटा नाही आणा त्यांच्या घरी आता जी मुल जन्माला आली आहेत ती सगळी फार मोठी साधुसंत आहेत . याची मुल तुम्ही बघाल तर ती कती शहाणपणाने वागतात ते ब्रम्ह . आगरकरांनी खूप ताशेरे झाडलेत . दोनतीन वर्षांची मुल देखील तुमची कुंडलनी जागृत करतात . आणा आपल्या मुलामध्ये ते अजून आलेले नाही . पण तुम्ही त्यांना जागृती द्या जी मुल ढ आहेत ती फारस्टक्लास मध्ये पास होतात . जी मुल मूर्खां सारखी वागतात त्यांनी आपलं आयुष्य वाया घालवलं आहे ते रस्त्यावर येतात . त्यांना आवडणारच नाही , तुम्हाला सांगावच लागणार नाही . स्वतःच ठिकाणावर येतील . स्वतःच आपल्या प्रकाशात आपण वाटचाल करतो .

प्रश्न - सात वर्षांपासून माझे पती आजारी आहेत . ते कसे ठीक होतील ?

त्यांना सहजयोगात आणलं का ? नाही ना . मग कसे ठीक होतील ते . अहो जर डॉक्टर कडे आणलाच नाही तर ते आजारीच राहणार . तुम्ही जर वहिरीवर नेलंच नाही तर तहान कशी भागणार त्यांची . असं करा तुम्ही एखादे सहजयोगी असतील तर त्यांना घेऊन जा घरी आण त्याची जागृती करा . मग येऊन मला सांगा पुढल्या वर्षी . ते तयार आहेत तुमच्याकडे यायला फुकटात . औषध नको काही नको . सगळं काम फुकटात याला पैसे लागत नाहीत . मी आधीच सांगितलं परमेश्वराला पैसे समजत नाहीत . जे लोक तुमच्या जवळ देवाच्या नावावर , धर्माच्या नावावर पैसे मागतात त्यांना गावातून हाकलून द्यायचं . असे पुष्कळ इकडे बसलेले आहेत अगदी पीक आलाय म्हणे ह्या भोंदू लोकांचं . त्यांना जर नुसता माझा फोटो दाखवला तर ते पळत सुटतील . ताप होतो त्यांचा नुसता .

आता सेंटर वरती तुम्ही कळवा आण त्यांना घेऊन जा . ते तुम्हाला बर करतील . पुष्कळशा आजारांना बर केलं आहे . आजारी माणस ठीक झाल्यावर परत करतच नाहीत सहजयोग . एखादा दवा आपण ठीक करावा आण त्यांनी प्रकाश दयावा तर वाटत हा दवा ठीक करून उपयोग काय झाला हो . बेकारच गेल .

प्रश्न - कुंडलनी जागृत करण्यासाठी काय करावं लागत ?

काही नाही आरामात बसा आता करून देते जागृत मी .

प्रश्न - आर्य काळात चार वर्ण पडले आण आपला धर्म माणुसकी आण मानव हिजात . मग आर्य काळात चार वर्ण पडले .

नाही हो ते पाडले गेले . बसा मी सांगते . नव्हते ते . ते पाडले . हा सगळा नंतरचा मूर्खपणा आहे . सुरवातीला माणसाच्या क्रमा नुसार त्याची जाती समजली जायची . देवीचं म्हणणं आहे " या देवी सर्व भूतेषु जाती रूपेण संस्थिता " म्हणजे तुमची जी प्रवृत्ती असायची त्या वरून असायचं . आता रामाच्या काळात वाल्मिकींनी रामायण लिहिलं . वाल्मिकी कोण होते ? मराठा कवि ब्राम्हण नव्हते ते . आणा वाणी पण नव्हते . कोळी होते ते . एका कोळ्यांनी लिहिलं रामायण . आलं का लक्षात तुमच्या . आणा तो एक चोर होता पूर्वी . त्या वाल्याचा वाल्मिकी झाला हे आपल्याला माहित आहे ना . रामाने जेव्हा वनवास घेतला तेव्हा शबरीची उष्टी बोर कुणी खाल्ली ? अहो शबरी कोण होती भलिणी . आदिविशी . तर्ची उष्टी बोर खाल्ली उष्टी . हे काय दाखवत ? का अवतरणाला माणुसकीच पाहजि . हे सगळं नुसतं लोकांनी नंतर उपटसुम्भ आहेत सगळे पैसे उकळण्यासाठी केलेलं आहे . नसत्या जाती बनवून सोडल्या . कृष्णाच्या वेळाला व्यासांनी गीता लिहिली . व्यास कोण होते तुम्हाला माहित आहे ? एका कोळीणीचा असाच अवैधानिक मुलगा . तो शोधून काढला आण विद्विराच्या घरी जो दासीचा पुत्र होता त्याच्या घरी जाऊन जेवायचे . दुर्योधनाकडे जेवायचे नाहीत . तो मोठा क्षत्रिय . तेव्हा हा जातपात नंतर लोकांनी अशी बनवली . पण अजून सुद्धा फार मोठ्या मोठ्या संतांनी दासगणू म्हणून एक झाले फार मोठे आपल्या महाराष्ट्रात संत . ते ब्राम्हण होते . त्यांनी म्हंटलंय आम्हांशी म्हणती ब्राम्हण आम्ही कसले ब्राम्हण आम्ही जाणले नाही ब्रम्ह . आगरकरांनी खूप ताशेरे झाडलेत . ते म्हणे पूर्वी बायका ठेवत असत आता लोक ब्राम्हण ठेवतात . असे अनेक लोकांनी या वरती , नृसहिसरस्वती झाले त्यांनी केव्हदया अशा ब्राम्हणाची आण पिंडितांची काढली आहे . तसच प्रत्येक जन्मात झाले इकडे बडवे झाले तकिडे ते झाले . त्यांचं महत्त्व तुम्हीच वाढवलेलं आहे . तुम्ही साधे भोळे आहेत हाच तुमचा दोष आहे ना . डोळस नाही तुमची श्रद्धा . कोणी म्हंटल की निघाले आपले . आता ज्ञानेश्वरांचं बघा त्यांच्या पायात वहाणा नव्हत्या . रखडत रखडत रस्त्यांनी जायचं उन्हा तानात कशी ती भावंडं फिरली असतील . आता त्यांच्या पादुका काढल्या त्या घातल्या पालखीत आण चालले सगळे भीक मागायला . अहो त्यांना कुली पालखी , काय हित्यांची वडिबना काय हित्यांची थट्टा मंडळी आहे . आणा त्यांच्या दमावर खात चालले आहेत . इकडे पालखी अली इकडे जेवायला वाढा तकिडे पालखी अली तकिडे जेवायला वाढा . हे धर्माचे स्वरूप आहे . ज्यांच्या पायात वहाणा नव्हत्या त्यांच्या पादुका मळिल्या तुम्ही सांगा . आणा गावोगाव त्यांच्या पादुका आहेत . असा हा धर्मभोळेपणा , कुणी काही म्हंटल हे करायला लागले .

एक म्हणे मी कोथंबीर नाही खात माताजी . म्हंटल का नाही खात ? म्हणे माझ्या आज्ञीनी सांगितलं की कोथंबीर खाल्ली की पाप लागत . म्हणजे आम्ही सगळे पापीच आहोत . कुणीकही सांगावं आणा आपण ऐकून घ्यावं . कारण अजून आपण अज्ञानी आहोत . हे अज्ञान प्रकाशाने मटिणार आहे . म्हणून जागृती करून घ्यायची . नुसता चलाखी पणा करण हे काही सज्जान होणं नाही . हे अज्ञानाच अति अति अज्ञानीपण आहे . पण प्रकाशात येन आणा परमेश्वराच्या सानध्यात राहणं हे खरं सज्जान आहे . ते मळिवलं पाहजि . तेव्हा सांगायचं असं की जी जातीपाती बनवली आहे ही सगळी क्रमा नुसार होती ती आता आपण जन्मा नुसार करून ठेवली आहे . ते आम्ही काहीही मानत नाही . कारण हे सगळं खोट आहे . याला काही अर्थ नाही . म्हणून हा जातपात यांनी आपल्यात भांडण होतात . मुलीच लग्न म्हणे आम्ही माळी इथेच करणार . कशाला , बर करा . एक वर्षाने आले परत माताजी नवरा मारतो आणा बायको त्याला फार त्रास देते . असं का . मग आता माळी समाजाला जाऊन सांगा . माळी समाजाचं काय म्हणणं आहे . ते माळी समाज म्हणतात की सोडून द्या नवऱ्याला आम्ही दुसरी मुलगी शोधून देतो . मग अशा समाजाला काय अर्थ आहे . कशासाठी एव्हडी धडपड करायची . तुमच्या मुली बाळी च संरक्षण बघण्याच्या ऐवजी तुम्ही समाजाच्या नावाखाली त्यांना चरिडून टाकता . अहो ह्या शक्त्या आहेत तुमच्या . ह्या बायकांना चरिडून तुम्हाला काय मळिणार आहे . ह्या समाजाने कुणाही बाईला आज पर्यंत संरक्षण दिले आहे ? मग तर्च्याच दमावर सगळं करण हे बरोबर आहे का . एक वचिर करा , आज मी सर्व जगात फिरलेली बाई आहे . सर्व जग मी पाहिलेलं आहे पण आपल्या महाराष्ट्रात ल्या बायकां सारख्या बायका मी पहिल्या नाहीत . इतक्या त्या महान आहेत . इतक्या त्या चांगल्या आहेत . काही काही वाईट पण आहेत . असं नाही की सगळ्याच चांगल्या आहेत . काही काही आहेत दुष्ट पण इतकं सहन करतात त्या . इतकं कोणीही सहन करू शकत नाही . सासूचा त्रास नणंदांचा त्रास नवऱ्याचा त्रास . दाड्यांच्या त्रास पुरुषांचा त्रास . आमच्या समाजात स्त्रियांना आम्ही पुरुषांना सारखाच वागवतो . फक्त एव्हढाच कस्तीरी हांडाव्या चाकावर असते आणा पुरुष हा उजव्या चाकावर असतो . तेव्हा स्त्रीने पुरुषा सारखं वागू नये आणा पुरुषाने स्त्री सारखं वागू नये . मर्यादेत असलं पाहजि . पण त्याचा मान हा ठेवलाच पाहजि . अशा रीतीने अनेक गोष्टी वर आम्ही तोंडगा काढला आहे .

त्यांनी मला प्रश्न केला की बाबरी मसजिद आण जिन्मभूमीवर काय तोंडगा आहे ? पेरवाले मला उगीचच ओढतात याच्या मध्ये .

अगदी तोडगा आहे म्हण्टल अहो रामजन्मभूमी एकच आहे . मसजिदी पुष्कळ आहेत . तुम्ही आमहाला दुसरी राम जन्मभूमी द्या . तर आम्ही देतो तुम्हालाही . हा तोडगा आहे त्याचा . बाबराने केली क अकबराने केली ते सोडा पण रामजन्मभूमी एकच आहे त्याचा जन्म एकच ठिकाणी झाला ना . दुसरा त्यांनी प्रश्न विचारला की इथे म्हणे फार भांडण चाललं आहे औरंगाबादला . कसल वंशिव वदियालयाचे . काय झालं भांडण कशाच करता . म्हण्टल आंबेडकरांचं नाव दिल्या मुळे . म्हण्टल त्यात काय बघिडलं . अहो आंबेडकर फार थोर होते . मी त्यांना लहानपणा पासून ओळखते . फार थोर माणूस त्यांनी फार कार्य केले आहे . त्या वेळेला दलित लोकांना फार त्रास दिला म्हणून त्यांनी ती व्यवस्था केली होती वीस वर्षासाठी केली होती . झालं त्यात काय वाईट केलं . मग तो एवढा थोर माणूस त्याच एवढं नाव दिले तर त्यात काय बघिडलं तुमचं वंशिव वदियालय काय बाटणार आहे ?तर म्हणे माताजी त्यांचे अनुयायी बघा कसे आहेत . अहो म्हण्टल गांधीजीचे अनुयायी कसे आहेत ते ही बघा . सगळ्यांचेच अनुयायी एकाहून एक आहेत . दवि लावलेत सगळ्यांनी . तेव्हा त्यांच्यावरून तुम्ही आंबेडकरांची परीक्षा बघू नका . सगळे जे म्हणतात की आंबेडकरांनी हे लहिले ते लहिले ते अगदी खोटे आहे . ते सपशेल खोटे आहे . मी सांगते तो माणूस फार थोर आणि व्यासंगी माणूस होता . त्यांना रामाबद्दल आणि कृष्णा बद्दल इतका आदर होता . हे सर्व लोकांनी आपलं काहीतरी महत्त्व करून घेण्यासाठी म्हणून थोतांड काढलं आहे . उद्या जर तुम्ही असं म्हणाल गांधीजी अस म्हणाले , अहो माझं सुध्दा अस म्हणाल माताजी अस म्हणाले . सगळं खोटच . माताजीनीच अस म्हण्टल . अरे पण मी म्हण्टलच नाही . कस म्हणेन ?अस चुकीचं मी कस म्हणेन तस माझ नाहीच आहे . ते माझ्या व्यक्तीवातच बसत नाही . म्हणून हे असे लोक स्वतःच अस काहीतरी काढण्यासाठी , स्वतःच अस काहीतरी महत्त्व करण्यासाठी प्रत्येकाला कलाटणी देतात . सगळ्या अवतरणालाच अशी कलाटणी दिली , मोठमोठ्या संतांना अशी कलाटणी दिली .

नामदेव गेले होते गोरा कुंभारांना भेटायला . आता कुठे गोरा कुंभार आणि कुठे नामदेव . ते शिंपी तो कुंभार . त्यांना बघून काय म्हणतात कनिरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी . अरे तू नरिगुणातला संबंध सगुण उभा आहे . माझा तुला नमस्कार असो . अस नामदेव म्हणतात ज्यांच्या गाथा नानक साहेबानी आपल्या पुस्तकांमध्ये लहिल्या आहेत . नामदेवांनी यांचं वर्णन केलं आहे . त्यांना काय जातपात होती . कित्यांनी विचार केला की हा कुंभार आहे . त्या वरून समजलं पाहजे की संतसाधु झाल्यावर जातपात ह्या सर्व मूर्खपणाच्या गोष्टी डोक्यात सुध्दा येत नाहीत . आणि हा सगळी भांडणाची मूळ आहेत . परमेश्वराने सृष्टी मध्ये मानव एकच नरिमाण केला आहे . आणि त्यासाठी आपल्याकडे पुष्कळ आता समाजवादी नघिले आहेत . समाजवादी म्हणजे काय की आमचा माणुसकीवर विश्वास आहे . पण हे आल कुठून , कन्फ्युजस कडून , आम्ही त्यांना दत्तात्रयाचा अवतार मानतो . त्यांनी आधी समाजवादावर सुरवात केली . आणि त्याच्या पुस्तकात प्रत्येक चाप्टरवर प्रत्येक धड्यामध्ये लहिलेलं आहे की जर कुणाला समाजाची परवा असेल , माणुसकीची परवा असेल तर आणि जो समाजवाद आहे अस म्हणतो त्यांनी दारूला हात नाही लावायचा . आणि सारे समाजवादी हे दारुडे आहेत . इतकच नव्हे तर आमचा देवावरच विश्वास नाही तर आम्ही दारू पली तर काय झालं . म्हणून देवालाच गुंडाळून ठेवलं . असला समाजवाद हा पोळवास आहे . समाजवाद म्हणजे हा आमचा सहजयोग . साम्यवाद म्हणजे आमचा सहजयोग . मार्क्स ने जे सांगितलेलं आहे लेनिन ने जे सांगितले आहे की असे लोक जगामध्ये येतील त्यांना कोणच्याही राज्याची गरज लागणार नाही . ते सर्व परमेश्वराच्या राज्यात येतील ते आज आम्ही केले आहे . हे लक्षात घ्या . जी गोष्ट त्यांनी साम्यवादाची सांगितली ती साम्यवाद , तो समाजवाद आणि असे सगळे वाद ज्यांच्या गोष्टी लोक करतात ते सगळे आम्ही आज तुमच्या समोर उभे केले आहे . ह्या नुसत्या गोष्टी आणि गप्पा भांडणाचं मूळ आहे . आम्ही तुमच्या समोर ते साकारून दाखवलं आहे की एकाच माणसात हे सगळे आहे . तो समाजवादी आहे तोच साम्यवादी आहे आणि तोच परमेश्वराचा परम भक्त पण आहे . ह्या सर्वांची समग्रता आम्ही साधलेली आहे . तशी तुम्ही साधावी आणि थोर व्हावं . कारण आपल्या देशामध्ये वंशितः महाराष्ट्रात संतांनी तुमच्या आधीच फार उच्च पायरी ठेवलेली आहे . तुम्हाला सगळे आदर्श माहित आहेत . तुम्हाला सगळ्यांना मोठमोठी वचन माहित आहेत . ती आपल्या मुलांना सांगावीत आणि सिन्मार्गाला लागवं . आता तुम्ही सगळे जागृती घ्या .

आता जागृती घेणं फार सोपं काम आहे . फक्त एक करा आई समोर काही टोपी घालायला नको . तेव्हा सगळ्यांनी टोप्या काढून ठेवा .

प्रश्न -तुमच्या हातात प्रकाश दाखवला जातो तसा काही चमत्कार बघायला मळिणार का ?

हो मळिल बघायला पण ती सृतीत यायला पाहजे . फोटोत दाखवला होता म्हणजे आश्चर्य वाटत कारण तसे फोटो आम्ही कुणाला देत नाही . तसा आमच्या हाता मध्ये लाईट येतो ते फोटोतच आलेला आहे . पण तुमच्या इथे टाकळीला तथि माझे सात फोटो घेतले तर माझ्या डोक्यावर संबंध प्रकाश येत होता . आणि सातव्या फोटोत मी नाही म्हणून असा हात केला तेव्हा तो थांबला . ह्या तुमच्या मयिच्या टाकळीत हे झालं . आणि तथि पाय ठेवल्यावरच मी म्हण्टल की या इथे कुणीतरी मोठा साधुसंत झाला आहे . त्यांनी सांगितलं हो इथे एक मयि म्हणून होते . मग सगळ्यांना पाठवलं दर्शनाला . तसच तुमच्या मानोरी बद्दल सांगितलं आहे . ती अशी तशी जागा नाही . तथि फक्त बी पेरायला पाहजे सहजयोगाचं . मग बघा . आम्ही सिध्द करून देऊ तुम्हाला . तुम्ही चमत्काराला नमस्कार करता हे चुकीचे आहे . नमस्कार करून तरी काय मळिणार आहे . नमस्कारच करणार पुढे काय ?पण तुम्हाला काहीतरी मळियाचं आहे , तुमच्यात काहीतरी घटीत झालं पाहजे . हे जास्त महत्वाचं आहे . कुणी जर नळ फोडून पाणी दाखवलं तर त्याला हि नमस्कार करता . एखाद्या बाईच्या अंगात भूत आलं तर देवी अली तथियात म्हणून लागले टळि लावायला . हिकाय भोळे पणाची कमाल आहे हो . अहो त्या देवीला काही फुरसत आहे की नाही . तिला काय पडली आहे अशा बायकां मध्ये जायला . त्या सगळ्या मोलकरणीच असतील . पसाटलेल्या . आपल्या मराठी भाषेत फार सुंदर शब्द आहे पसाटलेलं . आता ते काय असत . ते हेच . देवी बरोबर घु घु करायचं आणि कशाचा नंबर सांगायचं तर मटक्याचा नंबर सांगतात . आता देवीला मटका काय काही माहित आहे का ? . आणि मग जायचं बायकांनी तथियाकडे टळि बाळि लावायचा , प्या पडायचं . अरे काय हा वेडेपणा . चांगलं दसितंय की भूत आलेलं आहे तथिया अंगात . आणि त्या भुताने काही सांगितलं तरी त्यावर विश्वास ठेवायचा . आम्ही सांगितल्यावर नाही विश्वास ठेवायचा . आणि मग देवीच्या देवळात जाऊन हे करायचं . बापरे . सगळ्या देवळांमध्ये हाच प्रकार चालला आहे अगदी . आणि त्या ब्राम्हणांना समजत सगळं हसतात ते . ह्यांनीच आमची पब्लिसिटी होते म्हणतात . हो का म्हण्टल . नरकाची पब्लिसिटी करता तुम्ही इथे बसून . त्यांना काही भीती नाही देवाची . देवाच्या समोरच हा प्रकार चालू आहे सगळी कडे . समोर नाही म्हणा देवीच्या मागे करतात . त्या ही भूतितात म्हणा . मागच्या अंगणात सुरु आहे . आणि सगळा असा प्रकार चालू आहे . आणि आपल्या बायका इतक्या भोळ्या आहेत चालल्या त्यांना कुंकू द्यायला , आरती करायला . हंडेच्या हंडे पाण्याचे घेऊन घागरी घेऊन नाचायचं . काय त्याला अर्थ आहे . कोणच्या शास्त्रात लहिलं आहे हे . की अंगात असली भूत अली म्हणजे ती देवी असते . अहो देवी अंगात यायला त्याला स्पेशल असं काही लागत . त्याला काहीतरी विशेष असावं लागत . कशाचं ज्ञान नाही सकाळ भांडी घासायची आणि सिंध्याकाळी देवी अंगात येणार . दुसऱ्या दिवशी थकून पडल्या की चालल्या परत भांडी घासायला . बर आता सगळ्यांनी जागृती घ्या .

प्रश्न -कुंडलनी जागृती साठी पूर्वी जन्मोजन्मी तपश्चर्या करावी लागायची ना ?

झालं आता तुम्ही केली पुष्कळ . आता बसा . इतक्या जन्मो जन्मी केली आहे म्हणून तर तुम्हाला देती आहे . तुलसीदासा सारखं . श्री रामचंद्र समोर येऊन उभे राहिले त्यांना ही टळि लावला . त्यांना ओळखलंच नाही . आता कसली तपश्चर्या करणार झालं ना सगळं . उपास झाले उपास झाले वार्या झाल्या आणि खीन काय राहिल आहे . केस भादरून टाकले . तूप चारल आहे त्यांना . चारून चारून अगदी माजले आहेत सगळे . आता आणि खीन काय पाहजे . कसली तपश्चर्या करतया आता . एका पायावर उभं राहून झालं , डोक्यावर उभं राहून झालं . आता काही करू नका . सरळ घ्या . आम्ही केलाय स्वयंपाक तुमच्यासाठी . भूक लागली असेल तर मळिणार . नसेल तर राहूदे . आणि खीन काय तपश्चर्या करायची असेल ती करा . तोंडाला कपडा बांधून फरियचं . नुसते प्रकार आहेत . देवाच्या नावावर स्वतःच्या जीवाला त्रास करून घ्यायचा . परमेश्वर तुमचा पिता . परम कृपाळू . परममय . त्याच्या जीवाला दुःख देऊन तुमच्या शरीराला यातना देऊन त्याला सुख होणार आहे का ?तुम्ही आईवडिलांना पाहिलं आहे तुमच्या , तुमचा साठी कति ते जीव तोडतात . ममूग जो परमपिता परमात्मा आहे तो तुम्हाला असा त्रासात घालेल का ?तुमच्या कडून असा त्रास करून घेईल का ?असा विचार केला पाहजे . विशेष करून जर तुम्हाला आईचा राग आला तर तुम्ही जेवत नाही आणि आईला त्रास देता . तेव्हा मला तर मुळीच चालत नाही उपास तापास . हा आपल्या शरीरा साठी करायचं असेल तर करा . देवा साठी करायचं नाही . सगळे उपास बंद . तुम्ही करा उपास की पैसे मागायला जा . हे धंदे आहेत . काही उपास करू नका . अहो तुम्ही उपास करता ,आम्हाला उपास करायचा . मग देवच म्हणत असेल की यांना एवढे उपासाचे छंद लागले तर होऊदेत उपासमार . मग होताच आहे उपासमार तशीही . आणि ह्या सगळ्यांची उपासमार होत आहे त्यांना काय देव मळिला आहे का . ? हे सगळे प्रकार डोळे उघडे ठेऊन बघायला पाहजे की यांनी कुणाला देव मळिला आहे का ?नाही ना मग , मग काहीतरी दुसऱ्या असल पाहजे . कुठंतरी चुकलंय आपलं . वर्षाहून वर्ष केले आपल्या आईवडिलांनी केले त्यांच्या वाडवडिलांनी केले . आता आणि सहज तर घेऊन टाका .

तेव्हा आता बसा माझ्याकडे दोन्ही हात असे करून बसा . पायात चपला असतील तर काढून ठेवा . डोक्यावर टोपी असेल तर काढून ठेवा . आता बोलता बोलता च तुमची जागृती झाली आहे . आणि जे आता यांनी उदे उदे ग आंबे म्हण्टल आहे आंबे म्हणजे कुंडलनी . आणि महालक्ष्मीच्या देवळात म्हणानी कारण तिची नाव महालक्ष्मीचं .

म्हणून तथि जाऊन म्हणायचं कितू उठ तू जागृत हो . आता तुमच्या हातात बघा काही गारगार वाटतय का ? वाटतंय . लक्ष द्या . चतित इकडे तिकडे नाही घालायचं . सरळ हात करा अशे माझ्याकडे . बघा वाटतंय का . आता मान थोडी खाली घ्या आणि डावा हात माझ्याकडे करायचा आणि उजव्या हाताने टाळूवर बघा अधातरी धरून गारगार काही वरती जाणवताय का ते . टाळूतून काही येतंय का ते बघा . थंड थंड अशा लहरी येतील . आता उजवं हात माझ्याकडे करा . आणि डाव्या हाताने टाळूवर बघा काही थंड थंड येतंय का ते . आता परत डावाहात माझ्याकडे करा आणि उजव्या हाताने बघा . आल ना ? हरिणुका देवीची कृपा आहे . आणि माझ्याकडे आता नर्वचिरितित बघा . दोन्ही हात असे करून माझ्याकडे . आता दोन्ही हात आकाशाकडे करून प्रश्न करायचा हे परामर्शितन्य आहे का श्री माताजी ? अस तीनदा प्रश्न विचारा . आल ना हाताला आता घ्या हात खाली . आता बघा हातात गार येतंय का ते . आल .

आता ह्या चैतन्याची कमिया काय आहे . हकिसली शक्ती आहे . त्या साठी इथे आपण सहजयोगाचा कार्यक्रम करूयात . लोक येतील ते तुम्हाला सगळं काही सांगतील . त्याची पुस्तक घ्या . समजून घ्या आणि जाणून घ्या . ती कशी वापरायची ? . आता कनेक्शन झालं तरी ही शक्ती कशी वापरायची हे शकून घ्या . एकदम शांत वाटतंय ना . असो सगळ्यांना आमचा नमस्कार . आणि काही करून पायावर यायचं नाही . जेव्हा तुमचे वृक्ष उभे राहतील तेव्हाच पायावर यायचं . त्याच्या आधी कशाला .

परदेशात इतक्या लवकर काम होत नाही हतिमची पुण्याई आहे . पूर्व जन्मी आम्ही बहू पुण्य केले ते फळाला आले . नाहीतर तथि तर माझे हात मोडतात . आता मानोरीला एक सेटर काढा आणि सगळ्यांना फोटो पुस्तक सगळी मळितील तथि . सेटर काढून तथि ते चालवलं पाहजि . हतिमची जबाबदारी .

1988-12-11, Adi Shakti Puja, Detachment

11 डिसेंबर 1988

Adi Shakti Puja

Residence of Madhukar Dhumal, Rahuri (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Adi Shakti Puja, "Detachment", Rahuri (India), 11 December 1988.

ORIGINAL TRANSCRIPT MARATHI TALK आता आपल्या सहजयोग्यांना सांगायचं म्हणजे असं आहे, की ह्या मंडळीपासून आपल्याला पुष्कळसं काही शकियाचं आहे. मी अजून ह्यांना सांगितलं की गळ्यात हार घालतात ते घालू नका. ही काही खूप मोठी चूक नाही. जरी हार घातले तरी काय झालं. त्यांना काय माहिती आहे ह्याबद्दल. पण आपण सहजयोगामध्ये काय करतो, ते बघितलं पाहजि. त्यात एक फार मोठी मला चूक दिसून येते, ती म्हणजे अशी, की आपल्यामध्ये अजून आपली फॅमिली, आपलं घर, आपली मुलं ह्यांचा फार जास्त ताबा आहे. ते बरोबर आहे. आपली मुलं बाळे सांभाळली पाहजि. त्यांच्याकडे लक्ष दिलं पाहजि. पण उदार चरतिनां वसुधैव कुटुम्बकम्, म्हटलेले आहे. ते उदार चरतिरं कुठे आहे? आता सगळ्यांचं इथे असं म्हणणं आहे, की माताजी, आश्रमाला तुम्ही इथे जागा द्या. आश्रम घ्या. अहो, पण त्याच्यात राहणार कोण? ते आधी शोधून काढा. पहिल्यांदा आश्रमात राहणारे शोधून काढा आणि त्याच्यानंतर मी आश्रमाला जागा देते. तर म्हणे माताजी, तुम्ही रहाल. म्हणजे मी तथि आश्रमात राहणार आहे? मला आश्रमात घालता का तुम्ही? माझ्यासाठी आश्रम कशाला पाहजि? मला काय गरज आहे सहजयोगाची? मला आश्रमाची काय गरज आहे? मला तर सगळं मळिलेच आहे. मी आहेच ती. तेव्हा म्हणे तुमच्या राहण्यासाठी आम्ही व्यवस्था करतोय. म्हटलं मुळीच करू नका. तुम्ही आधी आश्रमात कती लोक राहणार त्यांची यादी करा, मग मी आश्रमाला पैसे देईन. आता दलिलीला एवढा मोठा आश्रम काढला.. त्यासाठी पैसे दिले, सगळे काही झाले. तथि रहायलाच कोणी तयार नाही. पैसे देऊन कोणी रहायला तयार नाही. हा प्रकार आहे. म्हणजे असं आहे त्याला कारण, की आपल्याला काही सवयी झालेल्या आहेत. त्यातली एक सवय अशी आहे, की आपलं एक घर असलं पाहजि. मग त्यात पुष्कळ फायदे असतात. बायकोवर ओरडता येतं. जेवणाचं असं पाहजि. मला हीच भाजी पाहजि. मला ते नाही पसंत. मग नवऱ्याची पसंत बायको बघत बसते. आता आश्रमात काय? सगळ्यांच्यासाठी स्वयंपाक केला तो खायला लागतो. सगळं काही असलं, तरी प्रत्येकाला वेगवेगळं काही मळित नाही. तथि नवऱ्याची मजिास कशी चालणार? बरं बायकोचं सुद्धा, मला ही खोली आवडते. मला हेच आवडतं. माझा घर असलेलं बरं. माझी मुलं आली म्हणजे त्यांना मी लाडू देणार. दूसरी मुलं आली तर त्यांना मी बोरं देणार. हे कसं चालणार! त्यामुळे होतं काय की आपल्यामध्ये अजून एकत्र कुटूंब पद्धती जी आपली वंशिवाची आहे, त्याची अजून कल्पना आलेली नाही आणि ह्या लोकांचं बरं झालेलं आहे एका अर्थाने की ह्यांचे आई-वडीलच सुटले नशीबाने. त्यामुळे आता जो नवीनच आपण संसार थाटलेला आहे, हेच आपलं घर, हीच आपली आई, हेच आपले वडील, असं समजून हे सगळे मळून मसळून राहतात. इतक्या देशातले लोक आहेत ते मळून मसळून राहतात. त्यामुळे बघा कती कमाल आहे! कलेक्टिव्हिची कती कमाल आहे. एक गाणं आता इथं गुरुजींनी म्हटलं, की ते तुम्ही एका वर्षानंतर ऐकून घ्या ह्यांचं. सगळ्या गावातून, सगळ्या देशातून, सगळ्यांच्या तोंडून ते गाणं येईल. पण तसं आपल्याकडे होत नाही. एकही गाणं. आरतीचं पुस्तक घेऊन लोक आरती म्हणतात म्हणजे काय म्हणावं महाराष्ट्राला, एकसुद्धा गाण सगळ्यांना बरोबर म्हणता येत नाही. परत सगळ्यांनी एकत्र रहाणं म्हणजे अशक्य गोष्ट आहे. सगळ्यांनी एकत्र रहायचं म्हणजे अगदी अशक्य गोष्ट आहे. कारण प्रत्येकाला आपलं घर पाहजि, आपली 2

Original Transcript : Marathi बायको पाहजि, मुलं पाहजि आणि त्यांचं सगळं आपापसात ठीक आहे. त्यात आता फक्त असं झालं पाहजि, की मुलांनीच पळून नघायचं घरातून. म्हणजे मग ठीक होईल. त्याशिवाय काही मला मार्ग दिसत नाही आणि म्हणून आपली जी मुलं बाहेर लगेन करून पाठवलेली आहेत, त्यांच्याबद्दलही तक्रार आहे, की ह्यांना काही घरातलं काम येत नाही. हे राहूच शकत नाही. आश्रमात पळून जातात. आता इतक्या दविसापासून घरात रहायची सवय झाल्यामुळे आश्रमाच्या त्या अफाट ह्याच्यात रहाणं त्यांना कठीण जातं. त्या सीमति गोष्टींनी रहाणाऱ्यांना ते कठीण जातं. पण आपल्याला जर सहजयोग करायचा आहे, तर आपल्याला आश्रमातच रहावं लागेल. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. तर मी आता त्यातून मध्यमार्ग काढला आहे शोधून. ते म्हणजे असं, इंडियन लोकांसाठी, तसं तर ते काही राहूच शकत नाही. म्हणून जथि आश्रम असेल तथि शनवार, रविवार जाऊन रहायचं. फक्त. त्यात म्हणे, महाभारत सकाळी लागतं. मग आमचं कसं होणार माताजी? म्हटलं, अहो, एक टेलिव्हिजनही ठेवा आणि महाभारतही बघा. मग आणखीन काय करणार? अशा रीतीने एवढं मोठं का कार्य होणार आहे? अशा 'येर्यागबाळ्यांचे काम नोहे, त्याला पाहजि जातोच.' म्हणतात. अहो, आम्ही आमच्या वडलांना, आईला पाहिले. वर्षानुवर्षे जेलमध्ये खंतिपत पडले. आम्ही अकरा त्यांची मुलं आहोत. त्या गांधीजीमध्ये अशी कोणती ते करामत होती, की त्यांनी असं लोकांना देशोधडीला लावून एवढं कार्य करून घेतलं आणि आमच्यामध्ये असं काय कमी आहे, की तुम्ही लोक आमचं काही करत नाही. अशी कोणती गोष्ट आहे? एकच चुकलयं, गांधीजींनी सुरुवातीपासूनच त्यांना क्लेश उचलायला सांगितला. पाणी उचलायचं. संडास स्वच्छ करायचा. नोकर ठेवायचा नाही. मग ते अंगवळणी पडलं त्यांच्या आणि जर तुम्हाला राष्ट्रकार्याला यायचं असलं, त्याच्यामध्ये सगळा त्याग केला पाहजि. त्यागमूर्ती असले पाहजि. त्यामुळे काय झालं की प्रत्येकाची त्याच्यात चढाओढ. सहजयोगात उलटं आहे, सहजयोगात सगळा आशीर्वाद आहे. आता माताजी, सगळं ठीक आहे, पण आमच्याकडे कोबडी नाही. ती कशी मेली? ती नाही मेली पाहजि. तेही माताजींनी बघितलं पाहजि. असं कसं तर झालं? आम्ही सहजयोग करतो, आमच्याकडे कोबडी कशी नाही? आणि त्याचा माझ्यावर आरोप. तेव्हा सांगायचं असं आहे, की सहजयोगात सगळे आशीर्वाद असल्यामुळे जरासुद्धा कुठे खोच लागूच दिली नाही पाहजि. खोच तर फार मोठी झाली. जराशी इजा नाही होऊ दिली पाहजि. सगळं व्यवस्थित झालं पाहजि. माझ्या मुलाला नोकरी लागली पाहजि, माताजी. मग हे असं झालं पाहजि. हे मूल झालं पाहजि. मुलगीच झाली, मुलगा झाला पाहजि. म्हणजे मला इतकं काही धरलंय त्यांनी वेठीवर, म्हणजे तुम्ही सहजयोग करता नां, मग द्या. देता की नाही. तशीच मराठी भाषा आपली आहेच परखड! परखडपणे मलाच म्हणायचं, की तुम्ही आमचं हे भलं नाही केलं, तुम्ही आमचं हे भलं नाही केलं. ते भलं करा, हे भलं करा. अहो, पण कशाला? मला सहजयोग पाहजि का तुम्हाला पाहजि? पूर्वीच्या काळी लोक जात असत हमिलयात त्या थंडीत आणि तथि कुडकुडत आणि त्यांचे गुरूजी लोक त्यांचे कपडे उतरवून टाकायचे आणि तसे बसा तथि बर्फावर. एक बसायचे. बसा. त्यात त्यांची परीक्षा घ्यायचे. त्यात नाही काही जमलं तर द्यायचे दणाडणं. तसला काही प्रकार लंगोट घालून आपण केलेला नाही. सगळ्यांना आसनावर बसवलं. हे दिलं, ते दिलं. झालं. पण आम्ही काही दिली की नाही सहजयोगाला? वचिरा करा. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, आपण अजून एकही पैसा सहजयोगाला दिलेला नाही. फक्त जेवणाचे सुद्धा पैसे 3

Original Transcript : Marathi द्यायचे लोकांच्या जीवावर येतं. आता पुण्याला मी म्हटलं, की बरं मी हिशेब बघते. कसं काय ते? का मळित नाही पैसे? मागच्या वेळेला ७५ माणसं फुकट जेवली. फु.क..ट...! सात दविस. तर ह्यावेळेला मी असा नियम काढला, की मी सगळे पैसे इथे बँकेत जमा करते. बघते. तर '७५० रुपयाने ठरवलंय माताजी, मागच्या वेळेला खूप तोटा आला. तुम्हाला पैसे द्यावे लागले.' म्हटलं, 'बरं, ठीक आहे.' 'तुमचेच पैसे कमी होतात. म्हटलं, 'सगळ्यांच्या ह्याच्यातले शंभर मी देते बाकीचे तर घ्या.' 'तरी वाट बघत बसले, अणखीन ५० रू. कमी झाले तर बरं! इतक्या स्वस्तात स्वस्त करतोय आम्ही तरीसुद्धा 'त्यात पैसे थोडेसे वाचवता आले तर बरच होईल.' त्यातून एक पैसासुद्धा आपण कुठेही, कशालाही खर्च करत नाही. थोडी फार तुम्ही वरगणी देत असाल ती, मला त्याचं काही माहिती नाही. पण सांगायचं म्हणजे असं, की आपल्याला एवढं मळिलेलं आहे. आपण काय सहजयोगाला देणार? काय मेहनत केली सहजयोगासाठी? आपण परमेश्वरासाठी काय केलंय? मला काही नको. मला उगीचच तुम्ही साड्या वगैरे देता. काही त्याची गरज नाही. माझ्याकडे पुष्कळ आहे. कतिही डोकं फोडून सांगितलं तरी ऐकतच नाही कोणी. मला काहीही नको तुमच्याकडून. अगदी साडी देतात ती ही नको आणि काही तुम्ही पूजेचे पैसे देता त्याचीसुद्धा चांदीची भांडी घेऊन देते तुम्हाला. मला काहीही नको. पण सहजयोगासाठी तुम्ही मेहनत करा. स्वतःची मेहनत करा. चार ठिकाणी भेटत जा आपापसात. बायकांना सांगितलं, दुसऱ्या बायकांना हळदी-कुंकूवाला बोलवा. त्यांना सहजयोगाच्या गोष्टी सांगा. अहो, जर कोणाचा एखादा गुरू असला नां, तर तो भरमसाठ सांगत बसतो. मी एरोप्लेनने आले. एका गृहस्थाचा कोणी गुरू होता. तो आपला झोडा घेऊन तथि उभा. त्याने लेकचरच द्यायला सुरु केलं, फरसट क्लासमध्ये. 'माझे गुरू असे नी माझे गुरू तसे.' रस्त्यावर उभं रहायचं आणि गुरूचं व्याख्यान सांगत बसायचं. म्हणून सहजयोग पसरत नाही. त्याची जबाबदारी घ्यायला पाहजि. आशीर्वाद आहेत! पण जबाबदारी घेता का तुम्ही काही सहजयोगाची! का माझ्यावरच सारी जबाबदारी आहे? आज इथे बसलेत ध्यानाला तर माताजी, आम्हाला शक्ती द्या, जबाबदारी देणार. असं सगळ्या भारतीय सहजयोग्यांनी आपल्या मनामध्ये नशिचय केला पाहजि. नरिहार केला की आम्ही पाहजि. अहो, ते शिवाजी महाराजांसाठी जीव द्यायला नघिले होते मराठे. आता करताहेत काय म्हटलं? तर बसत्याला जाऊन बसलेत म्हणे. गेले कुठे ते? का सगळे बाजारबुणगेच आहेत आपल्याकडे? तर तेवढा सैनिकपणा पण नाहीये. काही तुम्हाला सहिगड चढायला म्हणत नाही. फक्त थोडसं लक्षात घेतलं पाहजि, की आमची जबाबदारी आहे, सहजयोग वाढवण्याची. जसं एक दारूडा असं म्हणतो की, मी दारू पति, तर इतरांनाही वाटलीच पाहजि. तर तसेच आता तुम्ही आनंदाचा एवढा उपभोग घेता तो दुसऱ्यांना दिला पाहजि, एवढी जबाबदारी तुम्हाला वाटली पाहजि. तसेच बायकांनाही सांगायचं आहे, बायकांना बोलवा. त्यांचं असं म्हणणं आहे, की इकडे सगळे बुद्धिजीवी आहेत. बायका तर बुद्धिजीवी नाहीत. बायकांच्या थरू काम करा. ते बरं काम होतं. हळदी-कुंकूवाला बोलवायचं. हळदी-कुंकू द्यायचं. त्या बायकांना सांगायचं आहे, हे असे असे आहे. आम्हाला हा फायदा झाला. हा चमत्कार झाला. चमत्काराचे फोटो दाखवा, की त्या बायका आपल्या पुरुषांना ठीक करणार. बायकांच्या थरू गांधीजींनीही कामे कवली. गांधीजींनी

सांगतिलं, की मला हरजिन उद्धार करायचा आहे, तुमच्या बांगड्या उतरवून द्या. सगळ्यांनी आपल्या बांगड्या सरळ सरळ त्यांना दिल्या. मी तसं काही म्हणत नाही हं ! तसं काही नाही. पण हळदी-कुंकवाला बायकांना बोलवायचं, सगळ्यांनी मळीन. हळदी-कुंकवाला या आणतिथि हे करा. 4

1988-12-17, Puja talk, How We Earn Our Punyas

17 डिसेंबर 1988

Devi Puja

Pune (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Reviewed

परदेशातून इतकी मंडळी आलेली आहेत, तर, मी नंतर इंग्लिश मध्ये बोलीन.

पण लक्ष असं घेतलं पाहजि, की आपल्या पुण्यामध्ये, ह्या 30 देशातून ही मंडळी आली, इतक्या लांबून आणि आपण पुण्यामध्ये कति लोकं आहोत? पुण्यातले कति सहजयोगी आले? तेव्हा सहजयोग पुण्यामध्ये काय वाढलेला दिसत नाही. त्यात भाऊबंदकी सुद्धा दिसून येते. जो तो माझंच खरं असं करतोय, म्हणून आज त्याबद्दल दोन शब्द मला सांगावेसे वाटतात. मी असं पाहिलं की एक दुसरं सेंटर काढलेलं आहे आणि त्या सेंटरमध्ये असं सांगण्यात येतं की अध्यात्म्याला पैशे लागत नाहीत, मग वर्गणी कशाला गोळा करायची? सांगायचं असं की अध्यात्मातला लागत नाही पैशे, पण या तंबूला लागतात. आणि पुष्कळ गोष्टींना लागतात. आतापर्यंत मीच पदरचे पैसे करून हनुमन्नाला येते आणि अजूनही येत आहे. त्या शिवाय संबंध महाराष्ट्रात आमचा दौरा आत्ताच कुठे असा सुरू झाला, जथे की आपले ट्रस्टचे पैसे चालतात. हेच ट्रस्टचे पैसे सुद्धा सगळे एकसार आपल्याला आश्चर्य वाटेल बाहेरून आलेत. कोणीही एकही पैसा नाही दिलेला. फुकट खोरीची इतकी सवय झालेली आहे की जेवायला सुद्धा बसतील तर फुकट बसतील. तेवढ्यातला तेवढ्यात इथले लोक म्हणजे फारच जास्तच कंजूस दिसतात.

म्हणजे पूजेला येतील तर स्वतःचा डबबा घेऊन यायचा आणि तिथे जेवायचं नाही. तो प्रसाद असतो, ते सुद्धा होत नाही. अश्या भिकारी लोकांसाठी सहज योग नाही आहे. मला श्रीमंतही पचत नाहीत, आणि भिकारीही पचत नाहीत. जे अश्या भिकारी वृत्तीचे लोक आहेत, त्यांनी सहजयोग सोडावा आणि आमच्यावर कृपा करावी, ही वनिती आहे, म्हणजे दुसरे चांगले लोक आत मध्ये येतील. कारण जे लोक इथे येतात त्यांच्याहीकडून भिकारीपणा केला जातो असं मी ऐकलेलं आहे. प्रत्येक गोष्टीला पैसा लागतो, फक्त आत्म्या काहीला लागत नाही, त्याच्यासाठी काही मेहनत करावी लागत नाही हे कबूल पण बाकी सर्व गोष्टींना पैसा लागतो. या एकंदर भाऊबंदकीच्या ह्याला आळा घातलाच पाहजि.

अहो, दिलीहीन सुद्धा, गणपतीपुळ्याला जास्त लोक आहेत. म्हणजे ही शरमेची गोष्ट आहे. आणि इकडे लक्ष दिलंच पाहजि. स्वतःमध्ये जर ती वशिलता आली नाही, तर आपण सहजयोगी नाही. सर्वात मुख्य म्हणजे सहजयोगाची जबाबदारी आपली आहे. हा खर्च आपण करायचा आहे. माताजीनी कुठवर करत राहायचं? सर्वाला माताजीच देतात म्हणजे काय तुम्ही ही फुकट खोरी माताजीच्या दमावर करता?

एकदा बरिबलला अकबरनी प्रश्न केला की जगात अधमात अधम लोक कोण आहेत? तर त्यांनी असं उत्तर दिलं की जे लोक देवाच्या दारी जाऊन भीक मागतात, त्यांच्यापेक्षा आणि अधमाधम कुणीच नाही. तेव्हा पुण्यातच हे वशिष्ठ पाहिलेले आहे मी, आणि कुठे असा त्रास नाही. की काहीतरी डोक्याची शक्कल लढवून अशे प्रश्न करायचे. तेव्हा जी वर्गणी लागते ती मला माहिती आहे, कति पैसे जमा होतात ते मला माहिती आहे. त्यात संबंध ट्रस्टचे पैसे आम्ही ओतले आहेत, ते सगळे या लोकांनी दिलेले पैसे आहेत. ओतून तुमच्यासाठी जागा घेतल्या. आपल्याकडे कोणीही बेइमानी करत नाही कोणीही पैसे खात नाही कोणीही खोटं काम करत नाही. तर असं म्हणणं की ह्याच्यात वर्गणी घेतात, म्हणजे जसे काय लोक पैसे खातात की काय? अश्या रीतीने जे लोक कार्य करत आहेत त्यांनी आपले सेंटर्स एकदम बंद केले पाहजि. आणि त्यांना सहजयोगी म्हणता येणार नाही. आणि त्याच्या बद्दल आम्ही जबाबदार नाही, ज्या त्या सेंटर मध्ये जाणाऱ्या लोकांना जर त्रास झाला तर आम्ही जबाबदार नाही. ही झाली सेंटरची गोष्ट आणि पुण्याची गोष्ट.

आता आपण दोन दविस पाहिलंच आहे की कति गर्दी होती सेंटरला. म्हणजे आपल्या प्रोग्राम ला. इतके लोक आले होते. म्हणजे पुण्याला लोकांना परमेश्वर पाहजि, त्याबद्दल शंका नाही. पण त्यासाठी आपल्याला जरा सुद्धा तस लागू द्यायची नाही, त्यात परमेश्वर येऊन जर आमच्या पायावर पडला तर त्याहून उत्तम. अशी प्रवृत्ती असल्यामुळे यातली कति मंडळी सहजयोगाला धरतील आणि त्यात वाढतील आणि त्याच्यामध्ये आपली प्रगती करतील, हे बघण्यासारखं आहे. त्यात तसिया तऱ्हेचे लोक मी पाहिले की जे सहजयोगाचा उपयोग आपल्या धंद्यासाठी करतात, कवि काहीतरी पैसे कमवण्यासाठी करतात, हे तर अधमातले अधमातले अधम झाले लोक.

जे सहजात जमेल ते केलं पाहजि, ही प्रवृत्ती पुण्यामध्ये असावी याचं मला फार आश्चर्य वाटतं कारण पुणे हे पुण्यपट्टण आहे.

आता काल आणि पिरवा, मी खणखणीत, म्हटलं पाहजि तर फार परखडपणे, हसतत खेळतच पण सहजयोग सांगतिला तर लोक अगदी काल दीड तास मी बोलत होते, पण अगदी नसितबध बसले होते आणि त्यांच्यामध्ये नरिचिारतिची स्थापना झाली आणि ते यात येतीलही पण तुम्हा लोकांना बघूनही ते बचिकणार आहेत कारण तुम्ही तुमच्या लडिरसचं ऐकत नाही, त्यांचा मान करत नाही, तुम्ही योग्य असल्यासारखं दाखवत नाही. प्रत्येक ठिकाणी पैसे वाचवायच्या मागे असता. कशे पैसे बनवायचे, पैसे पैसे पैसे पैसे. हे भूत सोडलं पाहजि. तुम्ही दलितारपणा जर नाही केला, तर तुम्हाला परमेश्वर आश्चर्यात देणार नाही. जर एक दार उघडलं तरच दुसऱ्या दारातून वारा येतो. पण जर तुम्ही एक दार बंद ठेवलं आणि दुसरं दार उघडलं, तर वारा येणार नाही. पहिली गोष्ट आहे म्हणजे कंजूस माणसाला सहजयोगामध्ये स्थान नाही. ज्यांना कंजूसी करायची असेल त्यांनी सहजयोगात राहायचं नाही. अश्या लोकांना काहीही मळिणार नाही, काही प्रगती होणार नाही. कदुरुक मनुष्याची सहजयोगामध्ये काही सुद्धा लायकी नसते. अश्या माणसाने आपला कदुरुकपणा करावा आणि घिरात बसावं, हे बरं. पैशाच्या बाबतीत बोलायचं म्हणजे मला अगदी जवावर येतं कारण तुम्हाला माहितीये मला काय पैशाची कदर नाहीये. पण हे शकिलं पाहजि की आपल्यामध्ये लक्ष्मीतत्त्व जर जागृत करायचं असलं तर माणसाने थोडं तरी वशिल हृदयाचं असलं पाहजि.

त्यात भर अशी पडते की सहजयोग ही आमची जबाबदारी आहे, असं कोणी समजत नाही. ही आपली जबाबदारी आहे. आम्हाला सहजयोग मळिला. जर एखाद्या दवियाला तुम्ही ज्योत दिली तर लगेचच तो प्रकाश देऊ लागतो. तसेच तुम्ही प्रकाश देण्यासाठी बनवलेले आहे. नुसते मरिचण्यासाठी नाही कवि ह्याचा फायदा उचलण्यासाठी नाही कवि आम्ही सहजयोगी सहजयोगी म्हणून जगभर फिरण्यासाठी नाही कवि नंतर माताजी आम्हाला देतच असतात. तुम्ही कधी देणार आहात सहजयोगाला? तुमची मेहनत पाहजि. तन मन धन म्हणतात, मला नको. मला नको असलं तरी सहजयोगाला त्याची गरज आहे. जबाबदारी म्हणून घेता येत नाही आणि दोनच चार माणसं मळिण ही कामं करतात. मग त्यांना म्हणायचं की तुम्ही स्वतःला फार समजता आहात, तुम्ही फार शिष्ट आहात. पण तीच दोन चार माणसं कामाला लागलेली आहेत. अशे जे लोक आहेत ती गळून पडणार सहजयोगात हे लक्षात ठेवा. तेव्हा जर तुम्हाला आपली स्वतःची प्रगती करून घ्यायची असेल, तर आधी ही आपली एक जबाबदारी आहे. सहजयोग ही आपली फार मोठी जबाबदारी आहे, हे समजलं पाहजि. आणि त्या जबाबदारीनी वागलं पाहजि. ज्यांना ही जबाबदारी सांभाळता येत नाही, आणि ज्यांना असं वाटतं की आम्ही सहजयोगामध्ये म्हणजे नुसते आनंदाच्या डोही येण्यासाठी आलेली आहे, त्यांनी हे लक्षात ठेवलं पाहजि की फार दविस तुम्ही सहजयोगात टक्कि शकणार नाही. ह्याचं चक्र फार जोरात फिरत आहे, आणि त्या चक्राच्या बाहेर माणसं फार लवकर फेकली जातात. मी मी म्हणवणारे पुष्कळ फेकले गेलेले आहेत, त्याला मी कारणीभूत नाही. त्याला कारणीभूत तुम्ही आहात. कारण चक्र हे आम्हाला चालवावं लागतं. थोडंसं मला भेटायला आले, कवि माताजींना नमस्कार केला, कवि दर्शन घेतलं, झाला सहजयोग. मग तुम्हाला हार्टअटॅक आला की येऊन म्हणायचं, माताजी मला हार्टअटॅक कसा आला? मी तर तुमचं रोजच महात्म्य वाचत असतो. जो पर्यंत तुम्ही सामुहकित येत नाही.

तरी अगदी गावातच तुमच्यासाठी सेंटर ठेवलेलं आहे. व्यवस्थिती रविवारचं सेंटर ठेवलेलं आहे. त्यावरही जर तुम्ही आपली प्रगती करून घेतली नाही, तर त्याला तुम्हीच कारणीभूत होणार हे लक्षात ठेवलं पाहजि. ही मंडळी कुठून कुठून सुट्ट्या घेऊन [ज्या] मेहनतीने इथं येतात, तुमच्या संबंध ट्रस्टला पैसे देतात. तुमचा सगळा खर्च आज या लोकांच्यामुळे चालला आहे. जर मी उद्या हे प्रवासाचं बंद केलं आणि मेहनत जर कमी केली तर मला वाटतं आपण सगळेच आता उघड्यावर पडणार. पैशाची काहीच व्यवस्था होऊ शकत नाही. तेव्हा कृपा करून ही गोष्ट लक्षात ठेवली पाहजि.

दुसरं म्हणजे, फार आनंदाची गोष्ट आहे की पुष्कळ पुण्याच्या मुलीची लग्न बाहेर झालेली आहेत. आणि लग्न ठरलेलं आहे सगळ्यांचं. आणि मला आशा आहे की त्या सगळ्या सुखानी आणि आरामानी राहतील. त्याबद्दल आपण खरोखर एक आपल्याला एक शुभ वाटलं पाहजि की ह्या मुलीची लग्न इतकी सहज, काहीही खर्च न करताना इतकी सुंदर लग्न होत आहेत. त्यातल्यातल्या एक गोष्ट आणि नाही आहे की आपल्या मुलीनी बाहेर जाऊन दाखवलं पाहजि की महाराष्ट्रातल्या मुली कति शहाण्या आहेत.

तथे जाऊन शषिटपणा करायचा, त्या तुमच्यापेक्षा ते जास्त वदिवान आहेत, तुमच्यापेक्षा ते जास्त शकिलेले आहेत, फार हुशार आहेत. पण त्यांचं वैशिष्ट्य असं आहे की वदिया वनियेन शोभते. ज्या माणसाला वदिया आली अन् त्याला वनिय नसला तो म्हणजे वदियाहानि मूर्ख गाढव आहे, असं मला वाटतं. वदिया वनियेन शोभते म्हणजे तेव्हा आता तुम्ही जर तुमच्यामध्ये वनिय नसला आणि तुम्हाला जर नांदण्याची जर रीत माहिती नसली तर तुम्ही लग्न करू नये. आणि केल्यावर, माझं तरी, मला फार त्रास होतो. म्हणून ह्या मुलींना सुद्धा माझं सांगणं आहे की तथे जाऊन शषिटपणा दाखवायचा नाही. कति तरी अशे दोनचार प्रकार पुण्यालाच झालेले आहे की ज्या मुली म्हणजे काही कामाच्या नाही कुचकामाच्या नाही त्यांची लग्नं करुन दिली. तर आमच्याकडे एक अशी म्हण आहे तामळि भाषेत की जे लोक चखिलात राहतात त्यांना पलंग रुत, त्यांना पलंग सुद्धा रुततो. तसाच काहीतरी प्रकार केलेला आहे. आज मुद्दामून मी एवढ्यासाठी सांगावून, सांगून ठेवते की जरी मी या सर्व लग्नांना संमती दिलेली आहे, पण तरी सुद्धा ही तुमची फार मोठी जबाबदारी आहे की व्यवस्थति वागलं पाहजि. तुमचं नाव झालं पाहजि. सहजयोगाचं नाव झालं पाहजि. या देशाच्या संस्कृतीचं नाव झालं पाहजि आणि सहजयोगाचं नाव झालं पाहजि. ही एक फार मोठी संधी आहे. कमीतकमी इतकं तुम्ही करू शकता सहजयोगासाठी जर तुम्ही त्याची जबाबदारी धरली तर. पण नवऱ्याशी भांडायचं, नवऱ्याला सारखं काहीतरी मागत राहायचं, मूर्खपणान वागायचं, हा प्रकार जर तुम्ही सुरू केला तर त्याने तुम्हालाही काही सौख्य मळिणार नाही, तुमची काही हति होणार नाही आणि सहजयोगाचं ही होणार नाही.

ह्या लोकांपेक्षा तुम्ही गणपती जास्त जाणता. आपला वारसा आहे तो. पुष्कळ तुम्हाला माहिती आहे. बारीकसारीक सगळं माहिती आहे. नसते कर्मकांडही पुष्कळ माहिती आहे. पण सहजयोगात जे आवश्यक आहे, तेच आपण घ्यायचं. जे अनावश्यक आहे ते सोडून द्यायचं. आणि जे मूर्खपणाचं आहे ते तर एकदमचं त्यागलं पाहजि. तेव्हा आता तुम्ही नवीन धर्मात आलात. तुमचा नवीन धर्म म्हणजे विश्वनरिमलधर्म आहे. आणि त्या धर्माला धरून जे उचित असेल तेच करायचं. ह्याच्यात जातपात काही आमही मानत नाही हे तुम्हाला माहिती आहे. देश वदेश काही मानत नाही. ही गोष्ट तुम्ही लक्षात ठेवली पाहजि. आणि जातीची बंधनं, देशवदेशाची बंधनं तुम्हाला असली तर तुम्ही सहजयोगी नाही. पुष्कळशा वडलांना माझं असं सांगायचं आहे की जर ते खानदानी माणसाशी आपल्या मुलीचं लग्न करायच्या मागे असले तर मी त्याच्यात काहीतरी वधिन आणिन आणि त्रास देईन. मुद्दामून मी तसं करणार. मी ठरवलेलंच आहे. जर तुम्ही आमच्याच जातीत लग्न झालं पाहजि, झालं तर झालं सहजच झालं तर काही गोष्ट नाही. पण अशी जर जबरदस्ती मुलीला केली तथिया मनावरुद्ध लग्न करायचा तुम्ही प्रयत्न केला तर मी जाणूनबुजून त्याच्यात वधिन आणणार आहे. म्हणजे तुम्हाला अककल यायला पाहजि तुम्ही सहजयोगी आहात. एवढी मोठी आमही क्रांती आरंभली आहे आणि एवढ्या मोठ्या क्रांती मध्ये जर तुम्ही आमची एवढीशी सुद्धा मदत करू शकत नाही तर तुम्ही सहजयोगात येता कशाला. ह्या जातीपातीचा आपल्या देशाला वेड लावून ठेवलेलं आहे आणि कति त्रास दिलेला आहे. तुम्हाला माहिती जात पात याला काय अर्थ आहे. उद्या तुमच्या मुलीला जर कोणी सोडलं तर कोण जातवाला तुमचा उभा राहतो. उलट दुसरी मुलगी येऊन उभी राहते. तेव्हा अश्या या समाजाला तलांजली दिली पाहजि. कारण हा समाज कुठे दसित नाही. ह्या समाजाने कुठेही मला असं दसित नाही की काही धार्मिक कार्य काढलं असेल कवि सामाजिक कार्य काढलं असेल कवि याचं अस्तित्व कुठे असेल. कुठेही हवेत असतो हा समाज. आणि हा हवेतला समाज जो आहे तोच माणसाला खाऊन घेतो. तर सगळ्यांनी उठायला पाहजि याबद्दल. एकजुतीने आपण इतकं लोक आहोत. पुरवी तर एक एकट्या माणसाने ही कार्य केलेली आहेत. तेव्हा आपण इतके जण आहोत आपल्या सगळ्यांचे एकच आता धारणा आहे, एकच आपली चेतना आहे. तेव्हा घाबरण्याचं कोणतं कारण आहे, असा वधिर केला पाहजि. आणि असा वधिर केल्यावर हे लक्षात ठेवलं पाहजि की ह्या धर्मयुद्धा मध्ये आमही सामिल आहोत, आमची जबाबदारी आहे. आणि असलं युगायुगामध्ये असं झालेलं नाही. ही फार मोठी गोष्ट आहे ही शेवटली पायरी आपल्याला चढायची आहे. तथे सगळं स्वच्छ करायचं आहे. तथे सगळं नीट करायचं आहे. तथे प्रेमाचं साम्राज्य आणायचं आहे. तथे सगळी गरबी आपल्याला हटवायची आहे. केवढी कार्य आहेत. पण तुमचा अजून हीच जळमट अजून नधित नाही, पुढचं कसं काय नीट होणार. त्या जातीपातीचं वेड सोडलं पाहजि. आणि जातीच्या लोकांना भेटूच नका. ज्ञानेश्वरांनी सांगितलंय तेची सगे सोयरे होते. तुमचं नातं सुटलं बाकी लोकांशी. तेची सगे सोयरे होते. स्पष्ट सांगितलेलं आहे की हेच लोक आहेत हेच सगे सोयरे आहे आणि बाकी नाही. आणि सेंटर वर जो जात नाही त्याला सहजयोगी म्हणायचं नाही. सेंटरवर गेलंच पाहजि. तुम्ही श्रीमंत असाल ते आपल्या घरी असाल. पण सेंटरवर गेलं पाहजि. मी सुद्धा तुमच्या बरोबर झोपडीत राहते, वाटेल त्या परिस्थितीत राहते. मग सेंटर अगदी फारच सुंदर असलं पाहजि, त्याच्यामध्ये झगमगात असला पाहजि, असा वधिर करणं फार चुकीच आहे. अत्यंत साधारण असं सेंटर असलं पाहजि जथे सर्वसामान्य लोकं सुद्धा येऊ शकले पाहजि.

आज पर्यंत बरेच दविस झाले मी आपल्या पुण्याच्या सहजयोग्यांशी स्पष्टपणे बोलू शकले नाही. आज ह्या रम्य परिसरात मला असं वाटलं की एक तरहेची आपल्यातही रम्यता आली पाहजि आणि ती रम्यता येण्यासाठी आतमध्ये जे आमच्या जुन्यात पद्धतीचे नसती कर्मकांडांची आणि धर्माच्या बाबतीत अगदी चुकीच्या कल्पना आहे त्या जाऊन आपण स्वच्छ नरिमळ गंगेत आलं पाहजि तेव्हाच हे कार्य होऊ शकतं. त्यात अहंकार सुद्धा आपण जपला पाहजि. कशाही गोष्टीचा आपल्याला अहंकार असला तरी त्रास होतो. मी म्हणजे कोणीतरी विशेष. कोणाकोणा सहजयोग्यांना असं वाटतं की आमही पहिल्यांदा सहजयोगात आलो म्हणजे काहीतरी विशेष. अहो जे पहिले आहेत तेच जाणार आहेत असं मला दसितय. बहुतेक जे अगदी पहिले पहिले होते ते एक एक कटतच चाललेत. म्हणजे ही कल्पनाष्टके की आमही पहिल्यांदा सहजयोगात आलो हीच पहिल्यांदा तुमच्या वरिधात बसणार. तेव्हा भावना काढून टाकली पाहजि की आमही फार जुने सहजयोगी आहेत. म्हणजे तुम्ही जुनाट झाले आता नधून जा. प्रत्येक वेळा नावीन्य असायला पाहजि तरच तो सहजयोगी आहे. कारण ही एक जीवंत क्रिया आहे आपल्यामध्ये रोज घटत असते. रोज नवीन नवीन आपल्याला अनुभव येतात. प्रत्येकवेळा आनंदति नावीन्य असायला पाहजि. आणि मी फार जुना कवि मी फार जुनी असा ज्यांनी जर तुम्ही वधिर ठेवला तर त्याचा जुनाटपणा दसून येईल. तेव्हा इकडे लक्ष ठेवलं पाहजे की आमही आपल्याबद्दल काय बोलतो. फक्त तुम्ही सहजयोगाबद्दल आणि भाष्याबद्दलच बोललेलं बरं असेल. त्यानीच सगळं काही ठीक होणार आहे. तेव्हा शरणागत होण्याचा अर्थ हाच आहे की आपल्यामध्ये या ज्या जुन्या गोष्टी आहे त्या सोडल्या पाहजि आणि आपण जो अहंकार गोळा केला आहे तो सुद्धा नष्ट पावला पाहजे. [मला ते पपिरी द्या जरा] बोलून बोलून आणि प्रवास करून. [माझ्या परस मध्ये आहे. सुधा कुठे गेली]

1988-12-20, Puja

20 डिसेंबर 1988

Devi Puja

Brahmapuri (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Sahajayogini Atyant Premal Asle Pahije Date : 20th December 1988 Place Brahmapuri □□□□ Seminar & Meeting Speech Language Marathi

ORIGINAL TRANSCRIPT MARATHI TALK आता सातार्याच्या आणि ब्रह्मपुरीच्या, अंगापूरच्या सर्व सहजयोग्यांना असं सांगायचं आहे, की दोन वेळेला असं झालं की आमही अंगापूरच्या प्रोग्रॅमला येऊ शकलो नाही. फार वाईट गोष्ट आहे. मला बरं नाही वाटलं ते. असं कसं झालं एकदम! असं का झालं? असं होत नाही. मागच्या वेळेला बँकेने एवढा त्रास दिला मला. पैसे द्यायला तयार नव्हते. पैशाशिवाय हलायचं कसं! त्यामुळे इकडे येऊ शकले नाही. दूसरं ह्यावेळेला आमच्या इरायवहरमधयेच कोणतं तरी भूत बसलं होतं मला वाटतं. आणि आता परवासुद्धा असाच स्वयंपाकाचा बरगैरे वचिर होता तो इतक्या सगळ्या उशरिने सामान आलं. म्हणजे कसलीतरी नगिटविहट्टी कार्य करीत आहे. तेव्हा सहजयोग्यांना एवढेच सांगायचे आहे, की आपल्यामध्ये नगिटविहट्टी नसली पाहजि. आपल्याला कोणत्या गोष्टीचा राग मानला नाही पाहजि. इतक्या लांब इतक्या आतमध्ये येऊन सहजयोग आपण वाढवतो आहे, तेव्हा आपल्यामध्ये एक तऱ्हेचे समाधान असायला पाहजि आणि एक तऱ्हेचा आशीर्वाद मानला पाहजि, की माताजी अंगापूरलाच का येतात! आणखीन पुष्कळ ठिकाणी जाऊ शकतात. नवीन नवीन ठिकाणी जाऊ शकतात आणि तिथे जास्त कार्य होऊ शकतं. पण तरीसुद्धा अंगापूरला आणि जसं त्यांनी काल सांगितलं की वारी सुरू झाली, तर हे काही वट्टेठलाचं स्थान नाही, पण तरी येतं, त्याला कारण काय? पण काहीतरी नगिटविहट्टी आहे. असं मला वाटतं. आणि ती नगिटविहट्टी कदाचित अहंकाराची असू शकते. कदाचित अहंकार माणसाला असेल आणि तो इतरांशी बोलतांना कवि सहजयोगाबद्दल कार्य करतांना ती सहषिणूता कवि ते प्रेम कवि ती माणुसकी दाखवत नसेल. तेव्हा वचिर केला पाहजि. असं का होतय ? दोन वेळा हे झालेले आहे. तेव्हा काहीतरी कारण असायला पाहजि. तसे पुण्याहून आमही दोनदा गेलो आहे बाहेर पूर्वीसुद्धा. मग असं काही व्हायला नको होतं. पण अशा रीतीने येतात, की त्याला काही मारगच मळित नाही. त्यातून मारगच मळित नाही. मीसुद्धा मग असा वचिर करते, की सोडून टाकावं. पण एकदा तुम्ही सगळ्यांनी वचिर केला पाहजि, की आमच्यात माणुसकी पूर्णपणे आहे का? आमही सर्व सहजयोग्यांना प्रेमाने वागवतो का? आमचा आमही मान ठेवतो का ? की आमही आपलेच आपल्याबद्दल, आपल्याच फॅमिलीबद्दल, आपल्याच घराबद्दल वचिर करत राहतो. असं जर केलं तर तुमचं तर नुकसान होईलच, पण इतरांचेही फार होईल आणि ती तुमची जबाबदारी आहे. तेव्हा सर्व इथल्या सहजयोग्यांना माझी हात जोडून वर्तिती आहे, की आपापसामध्ये कोणी उच्च नाही, नीच नाही, सहजयोगामध्ये कोणी मोठं नाही, कोणी लहान नाही. सगळे एकसारखे आहेत. कुठेही आपलं जंगलात राहतात हे लोक. कुठल्या कुठल्या देशातले काही काही लोक फारच श्रीमंत आहेत. काही इतके श्रीमंत नाहीत. पण सगळे कसे प्रेमाने, आपापसात मळून मसळून राहतात. तशी कलेक्टविहट्टी नसली तर प्रोग्रॅम होत नाही हे मी पाहिलेलं आहे. तेव्हा हे फक्त अंगापूरला कवि सातार्यालाच का होतं ? काल मी त्यांना सांगितलं नाही, पण मला तरी असं वाटतं, की इथले जे सहजयोगी आहेत त्यांनी ध्यान करायला पाहजि आणि अहंकाराला आतून काढलं पाहजि. अहंकारामुळे असं होतं. अहंकार जथि जास्त झाला 2

Original Transcript : Marathi की हनुमानच हे कार्य करतो. ते होऊच देत नाही. काही ना काही तरी घोटाळे करून ठेवेल आणि मला पुढे येऊच देत नाही. तेव्हा परवाचा आणि कालचा प्रोग्रॅम जो झाला, त्यात मला वाईट वाटत होतं म्हणा. पण मीसुद्धा असमर्थ होते या गोष्टीत. मला समजत नव्हतं, की असं कसं झालं. तेव्हा माझी खरोखर आपल्याला वर्तिती आहे, की सामूहिकता वाढवली पाहजि. आपापसातलं प्रेम वाढवलं पाहजि. सामूहिकता यायला पाहजि. अर्धकिंकर महाराष्ट्रात लोकांचं आपलं असं आहे, की ह्याचा गळा काप, त्याचा गळा काप. सहजयोगातसुद्धा हे चाललं आहे. हा इकडे तर तो तकिडे, ह्याला येऊ नको देऊ, त्याचा काही ठिकाणा नाही. अशा रीतीने वागून ह्या भाऊबंदकीने सहजयोग कधी वाढणार नाही. तुमच्यावर अनेक आशीर्वाद आहेत परमेश्वराचे आणि अनेक गोष्टी घडल्या आहेत, तेव्हा सारखं परमेश्वराने आमहाला कति दलि, कति आमहाला आनंद दलि, कति आमहाला सौख्य दलि कति आमच्यावरती कृपा केली, ही कृष्णासुद्धा सारखी देवाचे गुणगान गाते आहे असं मला दसिलं, मग आपण तरी त्याचं कति म्हटलं पाहजि! आता इथे तीस देशातले लोक आहेत आणि प्रत्येक देशातल्या लोकानी आपली गाणी कशी म्हणून घेतली! त्यांच्यासाठी सहजयोग हाच जीवन आहे. तसे आपल्याकडे नाही. एक गाणं कोणी म्हटलं तर दुसरा त्याच्या वरचढ गाणं म्हणेल. पण असं नाही की सगळ्यांनी मळून ते गाणं आधी शकितं, मग दुसरे गाणं. इतकी कॉम्पटिशन आपल्यामध्ये चालली आहे, ती गेली पाहजि. आपण काही आता सर्वसाधारण लोक नाही. आता आपण योगीजन आहोत. योगीजन म्हणजे अगदी कसे नम्र असायला पाहजि. सहजयोगी अत्यंत प्रेमळ असायला पाहजि. सगळ्यांना या, बसा! कोणी श्रीमंत असो, कोणी गरीब असो, तरी त्याला म्हणायचं, की तुम्ही येऊन बसा. त्याला व्यवस्थित बघायचं, त्याला प्रेमाने वागवायचं. माझं घर, माझी फॅमिली असे जो मनुष्य बघतो तो सहजयोगात राहणार नाही, टकिणार नाही आणि तो नष्टून जाणार. म्हणून माझी सगळ्यांना अशी वर्तिती आहे, की असा अप्पलपोटेपणा करायचा नाही कवि अशा सीमते ह्याच्यात राहायचं नाही. आपल्याला वशाल व्हायचं आहे. मग आपली नाव दर्गिताला पोहोचणार. कोण कोणाला ओळखत होते बघा! राहरीचे आमचे धुमाळ आहेत. त्यांना कोण ओळखत होतं ? कुलकर्णी आहेत पुण्याला त्यांना कोण ओळखत होतं ? मुंबईला मगदूम साहेब आहेत त्यांना कोण ओळखत होतं ? कोणी नाही. पण सगळ्या जगात त्यांची नावं आहेत, त्यांच्या मोठेपणामुळे, त्यांच्या वशालतेमुळे. हे लोक आल्यावर त्यांच्या गळ्याला मटिया घालतात. माझ्यावर नाही, की तुम्हीच या, तुम्हीच करा. असं नाही. ह्यांच्याशी ओळख करायची, ह्यांच्याशी बोलायचं. हा कोण? हा कुठून आला आहे? ह्याचं लग्न कोणाशी आहे ? असं आहे, तसं आहे. स्वतःला वेगळं, अलपित नाही ठेवलं पाहजि आणि ते जर आलं नां, तर ह्यांच्यामध्ये सरमसिळ होईल, तुमची नावं होणार. संबंध देशादेशातून तुमचे नाव होणार. आता ह्यांना वचिरलं की साताच्याचे कोण ऑरगनायझर आहेत ? तर कोणाला माहिती नाही. तुम्ही करता त्यांचं ऑरगनायझेशन? एकाचेही नाव कोणाला माहीत नाही. काय म्हणावं ह्याला. कबूल आहे नां! ही गोष्ट कबूल आहे. तेव्हा सगळ्यांना भेटायचं, बोलायचं, सगळ्यांना नावं सांगायची, ओळखी करून घ्यायच्या! कोणत्या गावचे, कोणत्या देशाचे. लगेच वाईट नाही वाटून घ्यायचं. आई जे म्हणते आहे, ते हतिसाठी म्हणते आहे तुमच्या. तेव्हा सगळ्यांना भेटून घ्यायचं, बोलायचं. आता काल जी मंडळी आली होती, जी पार झाली, त्यांची नावं नोंदवली की नाही माहिती नाही. मी सगळं 3

Original Transcript : Marathi बघत होते, पण काही बोलले नाही. प्रत्येक वेळेला असच होतं, प्रत्येक वेळेला काळजी घ्यावी लागते. हे आपले पाहणे नाही, हे आपले अंगप्रत्यंग आहेत. आपलं शरीर आहेत. आपल्या शरीरातले भाग आहेत हे समजून घेतलं पाहजि. आता इतक्या वशाल शरीरात तुम्ही प्रवेश केलेला आहे आणि त्या शरीराचे आपण अंगप्रत्यंग आहोत. जसं ह्या बोटाला लागलं की ह्या बोटाला कळतं, आणि सगळे शरीर हादरून नथितं. तसेच आपले आहे. तेव्हा ती एकांतातली एकात्मता जोपर्यंत आपल्यामध्ये येणार नाही, त्यांच्या ओळखी पटणार नाही. तोपर्यंत सहजयोगामध्ये अजून आपण उतरलो नाही. आपल्याला सहजयोग समजलेला नाही. ज्यांना सहजयोग समजलेला आहे, ते हे समजतात, की हे युगायुगातलं एक फार मोठं सुवर्ण आहे आणि ते मळिलेलं आहे. लहानसहान गोष्टीमध्येसुद्धा आपण बघतो, की अजून जातीपाती, अमकंतमकं सुटलेलं नाही. हे आपल्याला तोडलेच पाहजि. ह्या जातीपाती धरून नुसत्या बायकांचाच त्रास आहे. एखादं चांगलं लग्न झालं त्याचा अर्थ असा नाही की सगळी लग्न चांगली होणार आहेत. पण ह्याचा अर्थ असा नाही की जातीत लग्न करायचेच नाही. पण सहजयोग्याशिवाय करायचं नाही. पण तो जातीतलाच असला पाहजि असा अट्टाहास करायचा नाही. आपल्याला सर्व वशिवात पसरायचं आहे. ही हमिमत असायला पाहजि. जर ही आमही समर्थता तुम्हाला दली नाही, तर तुम्ही कसले सहजयोगी ! जर तुम्ही समर्थ असाल, तरच होऊ शकतं. तर 'येर्यागबाळ्याचं काम नोहे, त्याला पाहजि जातीचे' असं म्हटलेले आहे. आणि 'मराठा तत्तुिका मेळवावा' असं का म्हटलं? रामदास स्वामी ब्राह्मण असतांना, त्यांना माहिती होतं, की मराठा म्हणजे काहीतरी वशिष्ठ, वरिशीपूरण. पण तसं काही दसित नाही. मराठ्यांचा मला भयंकर अनुभव आलेला आहे. परवा पुण्याला भाषण झालं असतांना सांगितलं होतं, की मी साडीच्या एका दुकानात गेले. आणि प्रत्येक मजल्यावरती बघते तर २५-३० माणसं फेटे घालून बसलेली. म्हटलं 'हे करताहेत काय इथे ?' म्हणजे, हे बसत्याला बसलेत. असे बसत होते का शिवाजी महाराजांच्या वेळेला. वेळ तरी होता का बसत्याला बसायला? तथि बसून मुलीच्या साड्या घ्यायच्या, गप्पाष्टकं करायची. कति खालच्या दर्जाचे झाले आहेत हे मराठे, असं मला वाटलं. बसून साड्या नविडायच्या. उद्या बांगड्या भरायला येतील. दूसरं काही मला समजत नाही. पुरुषांनी अशा गोष्टीत ढवळाढवळ करायची आणि अशा गोष्टी बघायच्या म्हणजे अगदी लाजरिवाजी स्थिती आहे. शिवाजी महाराज असते, तर काय म्हणाले असते ह्या सगळ्यांना! अहो, हातामध्ये तलवारी घेऊन फिरणारे लोक, बसत्याला बसून साड्या बघतात, काय म्हणावं ह्या लोकांना! म्हणजे कोणते मराठे सांगितले आहेत ते मला समजत नाही. परत पुष्कळसे लोक शिवाजी महाराजांचे नाव घेऊन धंदे हेच करतात. दारू प्यायची. त्या शिवाजी महाराजांनी त्यांच्या मुलाला इथेच तुमच्या समोरच अटकेत ठेवलं होतं. कारण तो दारू प्यायचा. आहे की नाही गोष्ट खरी. अटकेत ठेवलं होतं की नाही. मग जे लोक दारू पितात ते शिवाजी महाराजांचे नाव कसे घेऊ शकतात ? सरळ गोष्ट आहे. त्यांना अटकेत ठेवायला पाहजि शिवाजी महाराजांच्या हशिबाने. कळलं की नाही! जर तुम्ही त्यांना अटकेत ठेऊ शकत नाही, तर नदिन त्यांच्याजवळ तरी जाऊ नये. त्यांच्याशी संबंध ठेऊ नये. कारण त्यांचा जो घाणेरडेपणा आहे त्याचा परिणाम तुमच्यावर होतो. अशा समाजाला काय म्हणायचं, ह्या मराठा समाजाला ! आमहीसुद्धा त्याच समाजातले आहोत, असं म्हणतात लोक! आणखीन काय ते तुमचे शहाणपणकुळी वगैरे ते सुद्धा आहे म्हणतात. त्याला काय चाटायचं, काय त्याच्यात अर्थ आहे ! शहाणपणकुळी म्हणायचं आणि बायकोला 4

Original Transcript : Marathi मारायचं. अहो, धोबणीसुद्धा इतक्या मारल्या जात नाही इतक्या मराठ्याच्या बायकांना लोक मारतात, नितरास देतात. हे काय मोठे शहाणपणवकूळी झाले! ह्या सर्व गोष्टीकडे आपण लक्ष द्यायला पाहजि. आपण सहजयोगी आहोत. ही एक क्रांती आहे फार मोठी! जे कोणी क्रांतिकारी असतील त्यांनीच सहजयोगात यावं नाहीतर येऊ नये आणि ही क्रांती फार मोठी आहे. ह्या क्रांतीमध्ये आपण सगळे बदलून टाकणार आहोत हळूहळू. वर्षामध्ये आपण एकतरहेचं आनंदमय जीवन, आतमध्ये आपण बाहेर, संबंध व्यवस्थित अगदी, असं बसलेलं रामराज्य पाहजि. त्याची मी कल्पना केलेली आहे. त्या रामराज्याला तुमची तयारी असली तर माझ्याबरोबर उभं रहायचं, नाहीतर उभं रहायचं नाही. उपटसुंभाचं काम नाही सहजयोगामध्ये. काम ज्या लोकांचं आहे जे त्याच्यासाठी समर्पण करतील. मेहनत करतील आणि वेळ घालवतील. पंढरीच्या वार्या करायला लोक तयार आहेत. पंढरीच्या वार्या करायला लोक पोहोचतील, तिथे जाऊन एक एक महिना घालवतील, डोकी फोडून घेतील. पण जे सहज, सरळ आहे, ते मळित नाही. ह्या सगळ्या गोष्टीमध्ये आपण कति वेळ घालवला, आपल्या वाडवडिलांनी वेळ घालवला आहे, त्यांच्या वाडवडिलांनी घालवला आहे, आणि आज आपण कुठे आलो आहोत ! पूर्वी होतं बरोबर शिवाजीच्या वेळेला, की मुसलमानांना पळवायचं, पण आता ते सगळे आपल्या आतमध्ये आलेलं आहे. सगळे आपले षडरप्ट आपल्या आतमध्ये आलेले आहेत. ते आपण काढून टाकले पाहजि. सहजयोगामध्ये बोलायचं एक आणि करायचं दुसरं असं नाही. जसं तुमची आई करीत नाही, तसं तुम्ही करायचं नाही. प्रत्येक गोष्टीमध्ये लक्ष ठेवलं पाहजि. दुसरी गोष्ट म्हणजे माझ्या असं लक्षात आलं इकडे, मी नागपूरची राहणारी, नागपूरला लोक भयंकर श्रीमंत आहेत. कारण तिथली जमीन चांगली आहे. श्रीमंत लोक आहेत आणि दिलिदार लोक आहेत. आणि तुम्ही जर तिकडे, नागपूरकडे संबंध कराल तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, सकाळपासून तुमची कशी सेवा करायची, सकाळपासून तुम्हाला काय द्यायचं? तुम्ही अगदी म्हणाल, 'कमाल आहे! अशी सरबराई आमही कुठे पाहिली नाही.' त्याला कारण असं, की श्रीमंत लोक आहेत ते. शेतीवाडी चांगली आहे, हवा वगैरे चांगली आहे. सगळं चांगलं आहे. तरीसुद्धा त्यांच्यामध्ये अप्पलपोटपणा नाही. एकवेळेला स्वतः उपाशी राहतील, पण पाहण्याचं फार करणार. पण एकडच्या बाजूला मी बघते, की भयंकर लोक कंजूस आहेत. सहजयोगातसुद्धा पैसे तर देतच नाही काही आता सगळे पैसे बहतेक ह्या लोकांनी दिलेले आहेत. ते तर सोडा. पण आता जर तुम्हाला गणपतीपुळ्याला जायचं असलं, तरी त्यांना असं वाटतं, की माताजीनी आमच्या खाण्या-पिण्याचे, राहण्याचे सगळे पैसे द्यायचे. म्हणजे हा काय भिकारीपणा! तेच आमच्या नागपूरच्या कोणाला जर म्हटलं ना की आमही तुमचे खाण्यापिण्याचे पैसे देतो, तर म्हणतील, 'वा, कशाला? आमही आमचे देणार. तुम्ही द्यायचे नाहीत.' आमच्याकडून जास्तीचे घ्या म्हणतील. आता हे सगळे गाणे म्हणणारे, गाणं करणारे, ते म्हणे, 'माताजी, बघा, आमही फुकटात येणार नाही. इथे येऊन आमही पैसे देणार.' विशाल हृदय झालं पाहजि आणि त्या विशाल हृदयाला आपण घेतलं पाहजि. आईने सांगितलं त्याचं वाईट नाही वाटून घ्यायचं. आई आपल्या हतिसाठीच सांगते आहे. ती विशालता असायला पाहजि. तेव्हा सहजयोगाचा कोणी ठेका 5

Original Transcript : Marathi घेतलेला नाही. सहजयोग कोणा एका माणसाचा नाही. सर्वांचा आहे. सर्वांशी माणुसकीने, प्रेमाने वागायला पाहजि. सगळे आपले अंगप्रत्यंग आहेत असा विचार केला पाहजि. आणि तसं प्रेम केलं पाहजि. ह्या सातारा जिल्ह्याचं फार माहात्म्य आहे. इथे कृष्णाच वहात नाही, पण इथे इतक्या साधुसंतांनी कार्य केलेले आहे, की मला आश्चर्य वाटतं की ह्या सातारा जिल्ह्यात सहजयोग का बसू नये! पण त्याला कारण जे असेल ते शोधून काढलं पाहजि. त्याच्यावर तोडगा काढला पाहजि आणि ते का होत नाही. तुम्ही हयिया केला तर का होणार नाही! राजकारणी लोकांनी कति प्रकार करून ठेवलेले आहेत. मग हे अध्यात्म आहे. त्याचा कोणाशी संघर्ष का आहे? त्याचे कोणाशी भांडण का आहे? आणि लगेचच कोणी सहजयोगात आल्याबरोबरच त्याला फायदा होतो.. आता हे साहेब बघा. त्यांची काय परिस्थिती होती! आज त्यांची परिस्थिती कति चांगली आहे. कालच एकडच्या भेटले. म्हणाले, 'माताजी, मी आलो इंटरव्हयला. मला मोठी नोकरी मिळाली.' म्हणजे पैशाच्या दृष्टीने म्हणत नाही. पण मनाला स्वास्थ्य. अहंकाराद, राग येणं, दुस्स्यावरती राग राग दाखवणं हे सगळं सुटतं. मनुष्य शांत चित्त होतो. त्याच्या चेहर्यावरच इतकी शांती येते की वाटतच नाही की हा मनुष्य तोच आहे. असं वाटतं की हा कोण देवपुत्र आला ! 'अहो, मी तो.' 'असं का! तुमचे ते चढलेले डोळे वगैरे काही दिसत नाही.' 'नाही. ते उतरलं सगळं.' तसे व्हायला पाहजि. तसेच बायकांचंसुद्धा आहे. बायकांनीसुद्धा अत्यंत प्रेमाने आईसारखं वागलं पाहजि. प्रत्येक गोष्टीमध्ये. आपल्यामध्ये एक गुण फार चांगला आहे, की पावित्र्याची आपल्याला कल्पना आहे. पण इतर गुण फार कमी आहेत. एकतर बोलताना आपण फार उद्धटपणाने बोलतो. मुलांना सुद्धा, 'चल, उठ, नीघ' असं बोलायचं. सरळ म्हणायचं, 'चला, उठा.' आमच्यातकिडे नागपूरला, मुलांना कोणी असं बोलत नाही, 'चल, उठ, नीघ,' असं नाही बोलत. 'चला, उठा,' मानाने त्यांना वागवलं, म्हणजे ते सुद्धा तुमचा मान करायला शकतील. पण पटकन हातातील एखादी वस्तू उचलून घ्यायची. मग त्याला ढकलून टाकायचं. त्याला तिकडे बसवायचं. मुलांचा जर मान नाही केला तर ती मुलं तशीच होणार पुढे जाऊन. तर ही फार मोठी तफावत मी पाहिली. आमच्या तिकडे, खानदेशाला, नागपूरला लोक आहेत, खानदेश म्हणजे इतके नाही, पण नागपूरकडची, वर्हाडची लोक आहेत, त्यांचं वागणं त्यांचं बोलणं, मुलांच्या बरोबर एक तऱ्हेची पद्धत आणि शिवाजी महाराज झाले ते इकडे. तिकडे कोणते महाराज आले. ते भोसले झाले होते. बसू. पण तिथे एवढा राजेशाहीपणा कसा आला आणि इथे इतका कष्टपूरणा कसा? तर मुलांशीसुद्धा इज्जतीने बोललं पाहजि. आपणसुद्धा सहजयोगी आले तर मानपान केला पाहजि. आता पुष्कळदा मी आमच्या प्रतष्ठानमध्येही बघते, की काही भेटायला आले, तर आमहाला सांगावं लागतं, 'अहो, ह्यांना काही खायला द्या की.' असं नाही, की आल्याबरोबर काहीतरी खायला द्यायचं, त्यांना पाणी द्यायचं, त्यांना बघायचं. तशी इकडे पुण्याला तर मुळीच पद्धत नाही. तिथे तर एक पेटू दहा माणसांना वाटून खातील. अशातले भयंकर कंजूस लोक आहेत पुण्याला. पण सातार्याला तसं नको. तुमच्या इथे शाहू महाराजांसारखे लोक झालेले आहेत. कति तरी गोष्टी झालेल्या आहेत. तेव्हा एक तरहेचा दातृत्वपणा असला पाहजि. मोठेपणा असला पाहजि. लोकांना तोडायचं फार लवकर येतं. आपल्या मराठी भाषेमध्ये इतका गोडवा आहे, इतका चांगुलपणा आहे, पण हे तोडण्याचं जे प्रस्थ आहे, ते कसं वाढलं हे मला समजत नाही. अपमान करायचा लोकांचा. फटकन काहीतरी बोलून टाकायचं. ते तसं सहजयोगात नसलं पाहजि. कोणी गरीब-श्रीमंत 6.

Original Transcript : Marathi असला तर तो आहे तिथे आहे. परमेश्वराने ते केलेले नाही, समाजाने ते केलेले आहे, म्हणून त्याची काही मान्यता घ्यायची नाही. आणि सरळ मनाने, अत्यंत उदार हृदयाने प्रत्येकाला आपल्या हृदयात बसवले पाहजि. कारण तुम्ही संत-साधू आहात. तुम्ही सगुणामध्ये आलेले निरुण आहात. तेव्हा तुमचं वागणं कसं सुंदर असायला पाहजि! त्याच्यामध्ये गर्वविष्ठपणा नको, जुन्या कल्पना नकोत, काही नको. जर ते झालं नाही तर तुमची सहजयोगाची प्रगती खुंटेल. म्हणून आज मी उघडपणे सांगते आहे, की फार जरुरी आहे, की सहजयोग्यांनी, सातार्याच्या विशेष करून, एक फार मोठी प्रगती करायला पाहजि. आपापसात मैत्री पाहजि. गुरुपबाजी नको, गटबाजी नको आणि आपापसात बोलणं नम्रतेचं असलं पाहजि. फारच नम्रतेचं! प्रत्येकाचा मान केला पाहजि. प्रत्येकाशी प्रेमाने वागलं पाहजि. आणि हा एकडचा, तो तिकडचा असं नाही करायला पाहजि. सगळे आपल्या हृदयातले आहेत असं समजून वागलं पाहजि. ह्याबद्दल तुम्ही क्षमा करावी. कारण मला स्वतःलाच समजलं नाही की दोनदा असे प्रोग्रॅम का झाले नाहीत. आणि त्या गोष्टीसाठी मी फार धाबरले होते. दुसरं काही नाही, पण सहजयोगाला सोडून तरी जाणार कुठे? सहजयोगाशिवाय मारग काय आहे? आणि त्यानंतर मग कति त्रास होणार? त्याचं कति झेलावं लागणार आहे? म्हणून व्यवस्थित चालावं. नदी तुमच्या घरापर्यंत आलेली आहे. आता गंगेचं जे काही आहे पुण्य ते उचलायचं आहे. आणि त्यासाठी इतका विचार करायचा नाही. फक्त एक समर्पित असून, 'माताजी, तुम्हाला आमचे सगळे जेवढे काही कुसंस्कार आहेत, आणखीन जेवढा काही आमचा अहंकार आहे, तो सगळा आमही समर्पण केला.' अशी मनामध्ये प्रार्थना करून माणसाने सहजयोगाच्या वाढीला लागलं पाहजि. त्यात नवरा असं म्हणतो कवि बायको अशी म्हणते असं म्हणायचं नाही. सहजयोगी प्रत्येक ठिकाणी आपला व्यक्तिगत सहजयोग वाढवू शकतो. इतकेच नव्हे तर हळूहळू सगळ्यांना जिकूनही घेऊ शकतो. अशा रीतीने एक सशक्त, समर्थ समाज आपल्याला तयार करायचा आहे. तो केल्याशिवाय आपल्या राजकीय ज्या काही व्यवस्था आहे त्या टक्कू शकत नाहीत. तर मानवाचेच परिवर्तन पूर्णपणे झालं पाहजि. सहजयोग म्हणून कोणीतरी मक्तेदारी घ्यायची आणि आमही काय ते मोठे सहजयोगी म्हणून मरिवायचं, असा सहजयोग नाही. सहजयोगामध्ये तुमची प्रगती काय झाली? तुम्ही कुठून आलात? तुम्ही कति लोकांना जागृती दिली? कति लोकांना प्रेम दिलंत? कति लोकांची दोस्ती झाली? ते पाहिलं पाहजि. तेव्हा आता ही मंडळी जाणारच आहेत. आता जाणारच आहेत पुढे तरीसुद्धा त्यांच्यामध्ये बसून तुम्ही कोण? काय? कुठले? त्यांचे पतते घेणं, त्यांच्याशी बोलणं, सगळ्यांनी प्रेमाने बोलून घ्यायचं. म्हणजे बरं वाटेल. नाहीतर इथे येतात पाहण्यासारखे आणि जातात. पाहण्याची तरी व्यवस्था झाली पाहजि. हे पाहणे कोण आहेत? त्यांना तुमची ओळखसुद्धा नाही. विचारात, कोणाकडे जायचं? कोणाला भेटायचं? काय करायचं? कसं करू? इतक्यांदा ते इथे आलेले आहेत तेव्हा तुम्ही सगळ्यांनी दोस्ती करून घ्यायची, त्याच्याबद्दल सांगायचं, की आमही सहजयोगी आहोत, असं, तसं, पुष्कळ बोलायला आहे आपापसात तुम्हाला. मजा येते त्याची. एक तरहेचा अलपितपणा फार आहे, तो अलपितपणा काढून टाकला पाहजि. तसेच कुठेही गेलं तरी सातार्याच्या लोकांनी वेगळं रहायचं, मुंबईच्या लोकांनी वेगळं रहायचं हे चुकीचं आहे. सगळ्यांनी सरमसिळ करून रहायचं. आणि सगळ्यांनी जाणलं पाहजि. इतकेच नाही तर हद्दिसुस्थानातसुद्धा लोक सातार्याच्या लोकांना ओळखत नाही. मला 7

Original Transcript : Marathi आश्चर्य वाटलं. आता परवाच कोणी तरी येणार होते, म्हणे 'कोणाकडे यायचं, काय करायचं?' म्हटलं, 'तुम्हाला माहिती नाही सातार्याला कोण आहेत?' ते म्हणाले, 'आम्हाला काही माहिती नाही.' सांगलीचं माहिती आहे. सांगलीला तर सेंटरच नाही, मग सातार्याचं का माहिती असू नये? तर सगळीकडे एकतरहेचं पसरलं पाहजि आपलं प्रेम, सगळ्यांना आपण जाणलं पाहजि. सगळ्यांशी दोस्ती केली पाहजि. सगळ्या विशिवात आपलं नाव झालं पाहजि. लोकांनी सातारा काय हे ओळखलं पाहजि. ब्रह्मपुरी माहिती आहे त्यांना आणि ब्रह्मपुरीची नदी माहिती आहे. तचि कतितीरी फोटो काढले आहेत त्यांनी. पण सातार्याचे संचालक कोण आहेत? तिथे कोणते सहजयोगी आहेत? काही त्यांना माहिती नाही. तेव्हा असं अलपित रहायचं नाही. 'आम्ही सेवा करतो.' कसली सेवा करायची! सेवा कायच नाही,

प्रेम करायचं आहे. प्रेम करतांना त्यांचं नाव, गाव सगळे माहति पाहजि. प्रेमाने बघा भारावून गेलं आहे सगळं. आणअसेच माझे हृदय भारावून जाते कधी कधी वचिर करून, की आता प्रेम करायला कसं शकिवायचं तुम्हा लोकांना. तेव्हा आता रागावणं रूसणं, फुगणं वेगळं होणं वेगळे गोष्टी सोडून नुसतं प्रेमाच्या सागरात डुंबून जायचं आणआनंदाने रहायचं. म्हणजे सगळं व्यवस्थिती होणार आहे आणएक दविस असा येईल की साताऱ्यालाच फार मोठं सेंटर होणार आहे. त्यासाठी आधी तुमचं वागणं असं असायला पाहजि जसं साधु-संतांचं असतं. नाहीतर पहलियावेळेस मी आले होते तर कती लोक आले होते! हजारो लोक आले होते, तुम्हाला आठवत असेल तर. ते सगळे पळूनच गेले. ते टकितच नाही. तेव्हा तुम्हीसुद्धा थोडी तसदी घेऊन शहरामध्ये एखादी शाळा बघावी. त्या शाळेमध्ये प्रोग्रॅम करावा. मग सगळं कार्य व्यवस्थिती चालू होईल. पण तुमचं सेंटरच जर फार दूर असेल तर कसं होणार? तेव्हा सेंटर तथून काढून शाळेमध्ये सेंटर सुरू केलं पाहजि. लहान लहान ठिकाणी सुद्धा लोक सुरू करतात, मग इथेच करायला काय झालेलं आहे? सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद आहे. मी जे म्हटलं ते लक्षात घ्यावं, त्याबद्दल मनन करावं आणमाताजी, आमच्यामध्ये हे सगळे प्रेम वाह देत. आमच्या हातून हे कार्य होऊ देत,' अशीच मागणी करावी. 8.

1989-12-19, Devi Puja talk: About the Indian Sages

19 डिसेंबर 1989

Devi Puja

Aurangabad (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Talk to yogis (India tour). Aurangabad (India), 18 December 1989.

आजचा दविस म्हणजे फार महत्वाचा आहे. आणखीन औरंगाबादला आलो म्हणजे आपल्या घरी आल्यासारखं वाटतं मला. जवळच येथून पैठण म्हणजे प्रतष्ठान आहे. इथे आमचे पूर्वज राहिले आहेत, ते सगळं आपल्याला माहितीच आहे. पण आज सांगायचं म्हणजे असं, की सहजयोगाबद्दल फार गहन आस्था पाहजि.

आता येथे ३६ (छत्तीस) देशातले लोक आलेले आहेत आणि त्यांना गणपती कशाशी खातात ते माहिती नाही तथून सुरुवात. गणपतीचा ग ज्यांना माहीत नाही. ज्यांनी गणपती काय ते पाहिले नाही. त्या लोकांनी इतकं ध्यान धारणा करुन इतकं मळिवलय आणि इतकं गहन उतरले तर आपण कती मळिवायला पाहजि आणि आपण कती पुढे जायला पाहजि. पण तस आपल होत नाही.

कारण त्याला रशियाला जाऊन माझ्या लक्षात आलं की रशिया मध्ये हजारो लोक सहजयोगात आले. हजारो लोक. दोन हजार बाहेर तर दोन हजार आत मध्ये हॉलमध्ये. परत दुसऱ्यादिवशी सकाळी या म्हटलं तर चार चार हजार परत इकडे आणि त्यांना पार केल्यानंतर ते जमतात. सकाळी उठून शशितशीर म्हटलं (अस्पष्ट....) चार ला अंधोळ करायचं. चार ला अंधोळ करून ध्यानाला बसतात पाच वाजता. पाच ते सहा पर्यंत ध्यानाला बसतात, सगळे यच्छेयावत. पण आपल्याकडे तस नाही.

आपल्याकडे सगळ्या करमाला आपल्याला वेळ आहे. आता बहणीच्या, मुलीच्या अमक्याच्या - तमक्याच्या लग्नाला जाऊ. अजून आपल्यामध्ये त्याचं हे खूप आहे. म्हणजे कुसंस्कार आहेत हे सगळे. ही माझी बहणि, ती सहजयोगिनी नाही तर ते आपलं काही नातं नाहीये त्याचं.

“हेच सोयरे होती” म्हणून सांगितलेलं आहे ज्ञानेश्वरांनी.

तुमचे सोयरिक ही, ती सोयरिक आता वसिरायची. आता तुम्ही सहज धर्मात आलात, ती सोयरिक वसिरून आता ही तुमची सोयरिक आहे. ह्या मंडळींना बघा सगळं सोडून तुमच्या सारखे वस्त्र घालून बसलेत इथे. तसचं आपणही आपलं हृदय उघडलं पाहजि. माझी बहणि अशी. आता कुठे गेलं, की माझ्या भावाच्या आईला, भावाच्या बायकोच्या आईला, अमूक रोग म्हणून हजार पहिल्यांदा सगळा हाच वचार, की माताजीचा कसा उपयोग करून घ्यायचा. अरे, माझा काय फायदा करून घ्यायचा आहे? मला आत्म्याला मळिवायचं, मला आत्म्यामध्ये उतरायचं, माझं स्वतःच उत्थान मला करून घ्यायचं. ह्याच्यात राहिले काय? बाकी सगळं तर आहेच, त्याला काही अंत नाही.

अमूक झालं, तमूक झालं. नुसते जगावरचे प्रश्न माझ्यासमोर ठेवायचे. मग मला असं वाटतं, की हे लोक देवाला शोधतायत, का काही जगाच्याच काही तरी गोष्टी शोधत फिरतायत आणि सहजयोग वाढायला पाहजि जो आपला वारसा आहे.

हजारो वर्षांनी जी इथे संत साधूंनी एवढी मेहनत केली नी, ह्या जमनीत आपलं रक्त ओतलेलं आहे, त्या ठिकाणी तर सहजयोग एकदम वाढायला पाहजि. पण आता एखादा दुष्ट येऊ द्या, भामटा येऊ द्या, पैसे घेणारा येऊ द्या. तुम्ही हजारो येऊन उभे राहतील. ते सत्यसाईबाबाच भूत असलं कवि कुणाचंही भूत असलं ते पहिल्यांदा त्यांच्या पायावर हजारो लोक येणार. पण तो देतो काय ते बघा. म्हणे हरि देतो. अहो, हरि घ्यायला तुम्ही बाजारात जा. त्याला देवधर्म कशाला पाहजिअसा. हा काही देवधर्म झाला?

आजपर्यंत कोणत्याही संतांनी कवि कोणत्या अवतरणानी हरि आणि हे वाटले होते का आणि तो तुम्हाला देणार नाही तो श्रीमंत लोकांना देतो आणि घेतो त्यांच्याकडून. मग हा ह्या अशा गोष्टीमध्ये फसून आपण जे आता वाहून चाललोय ते जरासं सुधारायला पाहजि आणि तेच मला आश्चर्य वाटतं, की हनुमन्नाममध्ये सहजयोग तेवढा पसरत नाही. एवढा पसरत नाही.

आता पुण्याला, मुंबईला कवि म्हणावं तर दलिलीला बरं चाललय पण तरीसुद्धा तुम्ही सगळ्यांना जाऊन सांगायला पाहजि, की आता तुम्ही बसलात, कशासाठी, आत्मसाक्षात्कार घ्या. ह्याच्यासाठी सगळा धर्म केला. आजपर्यंत एवढी मेहनत केली. आता याच्यापुढे काय करायचं तुम्हाला, काय मळिवायचं बोलायला पाहजि. पण आपण आपले लाजतो आणि आपल्या गुरूचे झेडे लावून फिरतात आणि सगळे भामटे आहेत इथून तथिवर. मी सांगते तुम्हाला. सगळे भामटे आहेत. ह्या गुरूमध्ये मला असलं एकही दसित नाही. असला तर मी स्वतः सांगेन, की आहे म्हणून. पण सगळे इथून-तथून भामटे आहेत. ते तुम्हाला लुटायला बसलेत. त्यांचा तुमच्या पूर्वापरीवर, पैशावर, बायकांवर, मुलांवर, सगळ्याकडे नजर. पण तुमच्या आत्म्यावर नजर नाहीये.

तेव्हा तुम्हाला स्वतःचं भलं करून घ्यायचायं ना. कोणत्यातरी गुरूच्या पाठी लागून आपण वाया जाऊ, ही कल्पना सुद्धा तुम्हाला येत नाही. बहुतेक लोकांना कॅन्सरचा रोग हा, रोग ह्या गुरूच्यामुळे होतो. कारण हे काहीतरी अं परेतवाद्या, समाशनावद्या, भूतवाद्या करतात सगळं आणि लोकांना आपल्याकडे आकर्षण घेतात आणि पैसे काढत असतात सारखे तुमचे. काय, गुरूला तुमच्या पैशाची काय गरज असायला पाहजि.

आज आम्ही श्रीमंत घराण्यातले, साहेबांची मोठी पदवी म्हणून आम्ही सगळं घालतो. उद्या जर आम्ही गरबाच्या घराण्यात जन्माला असतो गरबीत राहिलो असतो. आम्हाला काही त्रास होत नाही कुठे झोपायला. काय, तुम्ही म्हणाल तर मी इथे झोपू शकते. पण ह्याच लक्ष कुठे आहे ह्याच पाहिलं पाहजि. अन् असे अनेक गुरू आहेत. तरु तरुचे त्याचं एवढं बौकाळलेलं ते, ते गजानन महाराज, केवढा त्रास झाला बाबा, मला त्या माणसाचा. भयंकर त्रास आहे, बुवा काहीही म्हणा. (अस्पष्ट....) फारच वाईट मनुष्य होता. ज्यांनी त्याची पोथी वाचली त्याला काहीना, काही तरी रोग होणार. पन्नास वर्षांपर्यंत तो मनुष्य टकिला तर नशीब समजायचं. आता मी स्पष्टच सांगते तुम्हाला. ह्या आता त्याच्या पोथ्या-बथिया आहेत त्या गोदावरीत नेऊन घाला. ज्यांनी त्यांच्या पोथ्या वाचल्या त्यांचे चेहरेच असे होऊन जातात, की विश्वासाचं वाटत नाही. सहजयोगात येऊन सुद्धा चालू असतं त्याचं. तर, इकडे लक्ष घालायला पाहजि.

धर्म म्हणजे काय? धर्म म्हणजे आपल्यामध्ये जी धारणा होते. “धरायाती सा धर्मा”, जी आपल्यामध्ये धारणा होते तोच धर्म आहे. आणि ती धारणा काय आहे, तर आपल्यामध्ये दहा धर्म आहेत, ते धर्म आपल्यामध्ये जागृत झाले पाहजि. ते कुंडलिनीशिविय होऊ शकत नाही. उद्या मी म्हटलं तू खोटं बोलू नकोस, तसं जमणार नाही. म्हटलं चोरी करू नकोस, ते जमणार नाही. उद्या म्हटलं, की तू (अस्पष्ट....) करू नकोस, कुणाला दुखवू नकोस तसं जमणार नाही. पण हे धर्म आपोआप आतमध्ये जागृत झाले म्हणजे मं सांगायची गरज काय. आपोआपच घडतं सगळं काही. आपोआपच सुटतं. काही सांगाव लागत नाही. आपोआपच सगळं होतं. कारण तुमच्यात ते धर्म आहेत.

जश्या ह्या तुम्ही पणत्या लावल्यात कवि ह्या समया लावलेल्या आहेत. तर ह्या समयाना फक्त जर दीप लावला तर त्यांचा प्रकाश येणारच, की नाही. तसाच तो प्रकाश, पण तो कार्यान्वित होतो. तो नुसता प्रकाश नाही आहे. त्याच कार्य घडतं आणि त्या कार्याने मनुष्याला सशक्तता येते. सशक्त झाला, त्याच्यात ती शक्ती आली, म्हणजे मग तो कोणच्या ह्याला जमानत नाही आणि केवढा मोठा आपल्याजवळ दान आहे. साधुसंतांचा आहे. शिवाजी महाराजांचा आहे. काय पुरुष होता तो. तो पण एक आत्मसाक्षात्कारी महापुरुष होता. तो ही आपल्या इथेच होऊन गेलेला आहे. तेव्हा आपलं तसं आयुष्य झालं पाहजि, हे शकिलं पाहजि.

ह्यांच्या पासून काही शकिण्यासारखं तसं वशिष्ट नाही. मी, तुम्हाला सांगते. एकच शकिण्याचं आहे, की ज्यांनी कधी गणपतीला जाणलं नाही, (अस्पष्ट....) कोणाला माहिती नाही, ते एवढे गहन कसे उतरले? तेव्हा ह्यांच्यात काहीतरी गहनता आहे. बाकी जे आपण आपली फारेच्या लोकांचं शकियला म्हणतो त्यांच्यात काहीच

शकिण्यासारखं नाही. त्यांच्या संस्कृतीत काहीही चांगलं नाही. सगळा सर्वनाश होतोय तकिडे.

तुम्ही बघाल तर लंडन सारख्या, इंग्लंड सारख्या देशांमध्ये दोन मुलांना एका आठवड्यात आई-बाप मारत असतात. असं म्हणजे त्यांचं हे. आपल्याकडे कुणी मारत का मुलांना. लहान-लहान मुलांना कोडून मारतात, चड्डिन आई-वडील. आणि पुष्कळसे मुलं आठ-नऊ वर्षांची मुलं आपल्या आजोबा-आज्जीला मारून टाकतात. कसले भयंकर प्रकार आहेत. रस्त्याने तुम्ही चालले तर तुमची परस ओढून घेतील. तुमच्या (अस्पष्ट....). सारखं मारामार्या नुसत्या चाललेल्या आहेत सगळ्या. अमेरिकेत तर तुम्ही जाऊ शकत नाही दागनि घालून. सगळं ओढून घेतील, लुबाडून घेतील. ड्रग्स काय आले त्यांच्याकडे असे घाणेरडे रोग आलेले आहेत. सगळा प्रकार इतका भयंकर आहे. त्यासाठी हे, इथे आले शांतीसाठी.

तर आपल्याला वरदान आहे बरचसं. देवकृपेने आपल्या संस्कृतीमुळे आपल्याजवळ पुष्कळ वरदान आहे. आपल्या वागण्यात, आपल्या समजण्यात पुष्कळ फरक आहे. पण फक्त धर्माच्या बाबतीत आपण कोते आहोत. धर्म कुठे आहे? आतमध्ये तो धारण झाला पाहजि. तो झाल्याशिवाय बाह्यातले धर्म माणसाने केलेले धर्म आहेत. अही, देवळांमध्ये सुध्दा काय प्रकार चाललेत तुम्हाला माहिती आहे. मला सांगायला नको. नुसते पैसे उकळायचे आणि आमच्या आता महालक्ष्मीच्या देवळामध्ये मुंबईला तर ते गांजा-बज्जा विकतात. अगदी सर्रास. म्हणजे हे काय? देव झोपी गेलाय काय ह्या लोकांचे राक्षसीपणा एवढा वाढलाय, की तथिन उठूनच गेला. असे प्रत्येक देवळा मध्ये प्रकार तुम्हाला, खंडोबाच्या देवळाचं म्हणाल तर काय आहे. तुमच्या, आपलं वडिठलाचं देऊळ आहे, कोल्हापूरला ते काय कमी लोक आहेत. प्रसदिध आहेत. का अस होतंय? लोकं म्हणतील. अहो, तुम्ही देव-देव म्हणता मं असं कसं होतं माताजी. “देव हा आहे”. पण तुमच्या खाशात नाहीये.

तुम्ही जसं म्हणाल तसं देवाला वाकवू शकत नाही. त्याला वाटेल तसं करू शकत नाही, तुम्ही देवाला. “देव हा आहे”, तो जाणून घेतला पाहजि कसा आहे. तो जाणल्याशिवाय आपण उगीचच प्रत्येक देवळात देव बघतो तसं नाहीये. आहेत आता स्वयंभू आहेत जेवढे तेवढं ठीक आहेत. पण ते खराब करून टाकले.

माणसाला काही दिलं तरी तो खराब करून टाकतो. जंगल तसं स्वच्छ असेल, चार माणसं जाऊन राहतील तर घाण होणार. तसचं धर्माचं करून ठेवलेलं आहे. सगळेच धर्म बघिडून ठेवले आहेत आणि त्यामुळे आपल्याला असं वाटतं अनास्था, की हा धर्म कसा म् अशा धर्मात काय करायचं. माताजी हे असे लोक आहेत, हे असे दुष्ट आहेत तर कसं काय करता. आम्ही एवढं पारायण केलं. आम्हाला सांगतिल आमच्या गुरूंनी तुम्ही पारायण करा, तर आम्ही आजारीच पडलो. असं कसं झालं? अहो, तुमचा अजून परमेश्वराशी काहीही लागणं झालेला नाही. काहीही तुमचा संबंध झालेला नाही. जोपर्यंत ह्याचा संबंध मेनशी झाला नाही, इथे बडबडून उपयोगच काय होणार आहे माझं. तसचं आहे. जर तुमचा संबंध झाला, मग संबंध झालेला आहे म्हणजेच योग.

हाच योग प्राप्त झाला पाहजि आणि तो योग झाला म्हणजे जे परमचैतन्य सगळीकडे पसरलेलं आहे ते तुमच्याताना वाहू लागतं आणि तुम्ही शक्तशाली होता. पण आधी हे समजलं पाहजि, की आतापर्यंत आम्ही केलेलं आहे ते काही शहाणपण नव्हतं. तर, तुमचा टेलिफोनशी कनेक्शनचं नाही, तुम्ही टेलिफोन केला, तर त्याच्यात काय शहाणपणा आहे. तसचं आहे, जोपर्यंत कनेक्शन नाही, तेव्हा रामाचं नाव घेतलं तर राम रागवणाराच, की तुझा काय संबंध बाबा, माझा तू कोण होतोस. कळलं ना असा प्रकार आहे.

तेव्हा काही मंत्र-फंत्तर काही म्हणत असाल ते सध्या सोडून आधी तुम्ही सहजयोग धारणा करा. मग तुम्हाला कळेल तुम्हाला कोणाचा त्रास आहे. कुठे तुम्हाला तकलीफ आहे. काय आहे ते बघू आणि तसं तुम्हाला व्यवस्थित आम्ही मंत्र सांगू, की हा मंत्र म्हणा. त्याच मोठं ज्ञान आहे. मोठं त्याच शास्त्र आहे. उठल्या-सुटल्या एक मला मंत्र दिला, काय अमका, काय तमका. अरे, काय बघून दिला, की काय असच देतोय आणि त्याला पैसे दिले. गाढव ही देईल ते त्याला कशाला गुरू पाहजि, मंत्र द्यायला. असा अगदी सांगो-पांग वचिर पाहजि. जर तुम्हाला असे चाणाक्षपणा नसला तर. मूढांसाठी सहजयोग नाही. रामदासांनी सांगतिलंय, मूढांसाठी नाही.

रामदासांना वचिरलं केवढा वेळ लागतो, कुंडलिनी जागृत करायला केवढा वेळ लागेल. तत्कषण हा शब्द वापरला आहे. तत्कषण त्या क्षणीच कुंडलिनी जागृत होईल. पण अधिकारी पाहजि. अधिकारी असला तर जागृती होणार. अधिकारी नसला तर कधीच होणार नाही. अधिकारी म्हणजे त्या माणसाचा आयुष्य, त्याच वागणं जरी कसही असलं कवि काहीही असलं तरी पहिली गोष्ट पाहिली पाहजि. का हा कुंडलिनीचा जागरण करतो की नाही. जर तुमच्याकडं तो पैसे उकळतोय, तो काय तुमची जागृती करणार. तो तर तुमचा मधि, तुमचा नोकर. तुम्ही (अस्पष्ट....) का कोणाच्या दमावर. तुम्हाला जर म्हटलं येऊन तुम्ही फुकटखोरी करा, तर तुम्ही कराल का? नाही करणार, तर त्याला तेवढा ही मान नाही. फुकटखोरी करून राहतोय. खोट बोलून राहतोय.

तर सत्यावर उतरायला पाहजि. जर सत्य धरलंय, तर जे सत्य आहे तेच मळिलं पाहजि, मला असा हट्ट धरायचा. तेव्हाच तुम्हाला सत्य मळिलं आणि वास्तविकता मळिल. आणि नाहीतर असत्यावर उभे राहिले तर असत्य मळिल आणि असत्याने तुमचा संतोष होणार नाही. समाधान मळणार नाही. आणि ज्यासाठी एवढी धडपडाट आहे. ज्यासाठी तुम्ही उपवास करायचं, ज्यासाठी ते तुम्ही त्रास उचलले, देवाला टाही फोडला ते सगळं तुम्हाला दारातच आहे. म्हणून आपल्या हृदयातच आधी परमेश्वर ओळखला पाहजि. आपल्या हृदयात जो परमेश्वर मळिल त्यानेच आपण जाणू शकू. त्यानेच आपल्याला सत्य मळिल. एकमेव सत्य कळेल. सत्य काय आणि खोतं काय. सध्या तरी आपली अशी स्थिती आहे अर्धातरी.

सध्या आपल्याला जोपर्यंत, आपला परमेश्वराशी संबंध झालेला नाही तोपर्यंत परमेश्वराबद्दल काहीही धारणा करून परमेश्वर होत नाही. परमेश्वराची धारणा तुम्ही करूच शकत नाही. ती आपल्या मध्ये धारणा झाली पाहजि. परमेश्वर हा असा, परमेश्वर हा तसा, मं त्याला शिंद्याही द्यायच्या, साकडी घालायची, की तू, तुझ, मी एवढं केलं माझं का नाही करत. अरे, पण तुझा संबंधच नाही बाबा. परमेश्वराचा काय दोष याच्यात. परमेश्वरांनी जर तुमचं काही केलं नाही, त्याच्यात त्याचा काय दोष आहे. तुमचा संबंध नको व्हायला का? तेव्हा आता सहजयोग तुमच्या दारी आलेला आहे. सगळ्यांनी सहजयोग स्वीकारावा आणि त्याचा वरण करावं. इतकच नव्हे पण तो डोक्यावर धरून सगळ्यांना सांगतिलं पाहजि.

तर पुढच्या वेळेला मला आशा आहे, की तुमच्या अं औरंगाबादला आणखी बरीच मंडळी येते. आता बाहेरून इतके आले. तर इथले गावातले जास्तच पाहजि ह्यांच्यापेक्षा. आज बघ्या संध्याकाळी कसं काय होतंय ते. वाईट वाटून घ्यायचं नाही. कारण आपल्याला कशाचा विश्वास असला, की त्याच्याबद्दल कोणी म्हटलं तर फार वाईट वाटतं.

समजा हातात तुमच्या साप आहे. मी म्हटलं बाबा, तुमच्या हातात साप आहे. सोडा, पण अंधार आहे दिसत नाही तर, तुम्ही म्हणाल नाही, साप नाही. दोरच आहे. पण जर प्रकाश आला तरच त्या प्रकाशात कळेल ना, की हा साप आहे. म्हणून, आधी प्रकाश घेतला पाहजि. तेव्हा सगळ्यांनी पूर्णपणे लक्षात घेतलं पाहजि, सहजयोग्यांनी सुध्दा, की अजून ज्यांना प्रकाश मळिला नाही, त्यांना प्रेमाने समजावून वळवून घ्यायचं. त्यांना म्हणायचं बघा आमचा आयुष्य कसं बदलत चाललय. पण तुम्हाला आश्चर्य वाटेल सगळ्या गोष्टी पुढ्यात येतील आधी ते मागायच नाही. आधी मागायच आम्हाला प्रकाश दे. आधी आम्हाला परमचैतन्य दे आणि त्याच्यानंतर सगळं पुढे आहे. जथे जाल, तथे अगदी समोर दत्त. काहीही कोणतेही प्रश्न राहणार नाही. सगळं अगदी व्यवस्थित होईल.

तेव्हा तुम्ही कृपा करून सहजयोगामध्ये गहनता प्राप्त करा बाकी सगळं व्यवस्थित होणार आहे. त्या गोष्टीकडे लक्ष देऊ नका. फक्त सहजयोगाकडे लक्ष द्या आणि आपल्यातला आत्मा जो आहे तो जागृत झाला, की नाही, त्याची पूर्णपणे प्रचिती आली, की नाही, आपण गहनात उतरलो, की, नाही आणखीन नरिचिरीतेच्या पलीकडे नरिचिरीपतेत आपण उतरलो, की नाही इकडे लक्ष दिले पाहजि. उगीचच सहजयोग म्हणजे काहीतरी जसं बाजारात जायचं तसं एक सहजयोग असा ज्यांनी केला त्यांना सहजयोगाचा कोणचाच लाभ होणार नाही. गहनात उतरला पाहजि. वेळ दिला पाहजि. आजकाल वेळ कमी आहे. पण सहजयोगाला दहा मिनिट सकाळी, संध्याकाळी दहा मिनिट, पूर्ण आदराने केलं, की झालं सगळं व्यवस्थित होतं. त्याला काही जास्त करावं लागत नाही. (जमनिवर नको बसायला. त्यांना वरती बसायला सांगा, वर बसा, तकिडे बसा, थोडी जागा).

तर एकंदरीत चांगला सांगोपांग वचिर करायचा. आपल्याला आयुष्यात काय मळिलंय, आपण काय मळिलंय. लोकांशी असं बोलायचं का हो, काय मळिलं तुम्हाला एवढं जप-तप केलं, हे केलं. लावून घ्या. चला आईसमोर असं कपाळ घेऊन यायचं नाही. आम्ही काही मानत नाही ते. मानतच नाही. कसलं काय आणि कसलं काय. पुरुषांना वैधव्य

येत नाही, फक्त बायकांनाच येत, काही मी मानत नाही. बेकारच्या गोष्टी, सगळी अंधश्रद्धा आहे. आपल्याला ती अंधश्रद्धा ठेवायची नाही. पहिल्यांदा डोळे उघडायचे, प्रकाशात यायचं आणि जे व्यवस्थिती ते बघायचं. रूढीगत फार रूढीगत आहे सगळं. त्या रूढीना तोडून टाकलं पाहिजे आणि समजलं पाहिजे, की आपणच त्या ह्याचे, त्या मोठ्या मंदिराचे आपणच खांब आहोत आणि आपल्यावरच तर सगळा आधार होणार आहे.

तर तुम्ही सुरुवातीचे सहजयोगी आहात. म्हणून मी तुम्हाला फारच समजावून सांगितलं पण तुम्ही काही सगळ्यांना सांगत सुटू नका. हळू-हळू त्यांची सुटका करा. नाहीतर जाऊन सांगतिल्यावर, की अरे बाबा तू, तुझा गुरू आहे त्याला सोड तर ते तुम्हाला मारायलाच धावतील.

तर शहाणपण (अस्पष्ट....) व्यवस्थिती, आरामात समजवून त्यांना सांगायचं, की हे सोडा ह्याने काय मळिलं तुम्हाला? इतक्या दविस तुम्ही केल तर काय मळिलं? तुमच्या आई-वडिलांना काय मळिलं? आता हे कशाला करता फालतूचं. जे खरं आहे ते (अस्पष्ट....). तुम्ही स्वतःचे गुरू होऊ शकता, मग का नाही करावं. आता आम्ही एवढं कार्य काढलेलं आहे, तर तुम्ही ते करावं आणि स्वीकारावं.

1989-12-25, Christmas Puja: You Have Christ Before You

25 डिसेंबर 1989

Christmas Puja

Pune (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

आजचा दविस आपण ख्रिस्ताच्या जन्माचा दविस म्हणून मानतो आहे. पुष्कळ लोकांनी मला वचारलं की तुम्ही ख्रिस्ती धर्मात का जन्म घेतला. तर त्याला कारण दोन एकतर माझे आई वडील अत्यंत वशिष्ठ लोक होते. काहीतरी वशिष्ठ, अत्यंत धार्मिक आणि फार उच्च प्रतीचे लोक होते, असे आजकाल मळिण कठीण आहे. आणि माझ्या आईने फर्ग्युसन कॉलेज मधून हॉनॉरस गणिताने केलं होतं, आणि रँगलर परांजपेची शिष्या होती, आणि वडील संस्कृतचे पंडित होते, त्यांना चौदा भाषा येत असत, आणि या अशा दोन पुण्यवान लोकांच्या घरी आम्ही जन्माला यावं असा आम्ही बेट केला, त्यात आणि ख्रिश्चन होते ते बर, ख्रिश्चन लोकांची आपल्या हृदिस्तानात अशी वाईट स्थिती आहे की त्यांना अस वाटत की ख्रिस्त हा इंग्लंड ला जन्माला आणि इंग्लिश लोकांचं अनुकरण करायचं, त्यांच्या सारखं वागायचं, त्यांच्या सारखे कपडे घालायचे, तस हुडदा यच, हे सगळं काही म्हणजे ख्रिश्चन धर्माचं लक्षण ही पहिली गोष्ट आणि दुसरी म्हणजे आमचे प्रॉटेस्टंट ख्रिश्चन जे आहेत ते म्हणजे बुद्धवादी त्यामुळे त्यांनी ख्रिस्ताला आपल्या बुद्धी त बसवले आहे, त्या चाकोरीत बसवले आहे, आणि त्यांना च्य पेक्षा जास्त धर्ममार्तंड मी बघतिले नाही इतकं अत्यंत अंधश्रद्धा ने भरलेली लोक आहेत, अत्यंत, त्यांना काहीही कोणच कसलही चालत नाही, रविवारी उठायच तयार बयार व्हायचं काहीतरी चर्च ला जायचं घरी यायचं झाल काम संप ल, सगळा धर्म तिथे आला कामाला आणि बाकीच्या वेळेला उखळ्या पाखाळ्या काढत बसायचय म्हणजे त्या बाबतीत महाराष्ट्रीयन तेव्हाडा भाग जर सरला तर बलिकुल आपल्या महाराष्ट्रीयन बायका पुरुष असतात ना त्याच काढ याच काढ, आणि ख्रिश्चन झाल्यावर सुद्धा जातीयता त्यांच्यात, म्हणजे आम्ही लोक आता शालविहान चे वंशज आणि शालविहान यांचं आता हे फार मोठे राजपूत होते चीतोडगडचे तर त्यांचं नाव आणायचं कुठून तर आता त्यांना शहाणा व कुळी मराठा बनवले, आणि त्यांना साळवे अस नाव त्यांनी दिलं, आणि त्या शहान व कुळीतले ख्रिश्चन च आम्ही लग्न करणार, कुठ मळिणार शहाण व कुळितले इथेच मळित नाहीत तर त्यांच्यात काय मळिणार, मग तुमचं गोत्र काय इथून सुरवात, हद्दि लोकांना पण त्यांचं गोत्र माहित नसतं, पण ख्रिश्चन जे मराठा आणि ब्रम्हणातले झालेत त्यांना पक्कं माहीत आहे त्यांचं गोत्र बत्तिर, लग्न करायचं चर्च मधे जाऊन झाल तर झाल, पण घरी येऊन सगळे तेच प्रकार, अगदी त्याच्या मुळे मला सगळं माहित आहे, अजबित काही मग तकिडे ख्रिश्चन धर्म दसित नाही. हे सगळं घास घालणे हे सगळं काही संबंध प्रकार तसा च्या तसा. म्हणजे नावाला ख्रिस्ती व्हायचं, आणि त्यातली एव्हडी तरी बाब त्यांची सुटली असती की जात नको तर ते ही सोडायच नाही. ते तस च्या तस म्हणजे एथे पर्यंत की आमच्या सगळ्यांच्या कुंडल्या काढल्या हो, आणि आपल्या कडे एक वाईट रीत आहे अतत्या कडे देता येत, माझ्या दोन्ही बहिणींना आल्या कडे दिली आणि माझ्या भावला मामा कडे दिले म्हटलं नशीब माझ्या वेळेला असा काही प्रकार नव्हता. आणि गांधीजींच्या वेळेला गांधी जीकडे गेल्यावर ते म्हणाले सगळ्यांची लग्न बाहेर करा. त्या मुळे आम्ही सुतलो. नाही तर आम्हाला पण मामा नाही तर आत्या च्या घरी देऊन टाकले असते. हा असला प्रकार या क्रिस्ती लोकांचा. दसियाला फार सोजवळ दसितात हे लोक. पण आकलेचे बारा वाजलेले आहेत. कही त्यांच्या डोक्यात जाणार नाही. आता माझे या भारतात कति क्रिस्ती शिष्य आहेत माहीत आहे का, इन् मनि बाबा मामा सोडून कुणीही नाही. आणि सगळ्या न माझ्यावर बहिषकार टाकला. क्रिस्ती म्हणतात का मी हद्दि धर्माचा प्रकार करते आणि हद्दि म्हणतात की क्रिस्ती धर्माचा प्रचार करते. अरे सन्यसली कुठली जात असते का. हा प्रकार म्हणून मी याच्यात जन्म घेतला. आणि इतका मला अंदाज आला होता सुरवातीला की हे लोक क्रिस्ती च्या नावावर काय तमाशे करू लागलेत. आणि आता क्रिस्ती नंतर जन्म घ्यायचा म्हटल्यावर आता इथेच घ्यावा आणि बघा व मग सगळ्यांना. जर ते सगळे प्रकार यांचे माहीत नसते तर या सगळ्यांना मी ठिकाणावर आणल नसत. म्हणजे हा सगळा प्रकार मला माहीत होता म्हणून यांच्या बरोबर मी बोलू शकले. याना भेटू शकले, यांच काय चुकल ते मला कलाल. पण हे जातीच खूळ इतक असत की तुम्ही मुसलमान झालात तरी डोक्यात असत बौध धर्म झाले तरी जातपात बघतात. काय आपल्याला रोग लागलाय जातीचा, जातीतच लग्न करायच काय फायदा आहे मला समजत नाही. मग तो दारू डा असेना मरतुकाडा असेना पण जातीतच लग्न करायच. मग तो मूलीना मारेल, त्यांना मारून टाकल तरी चालेल. हे पाप आहे राक्षशी पणा आहे, आपल्या पोटाच्या पोरी ना तुम्ही असे कराल का, लहानपणी सगळे लाड करणार आणि मोठी झाल की जा चुली त, नाहीतर वहिरित उडी मर. कही केल तरी चालेल, हुंडा द्यायचा, हे सगळे जातीचे प्रकार तोडले पाहजित. आता मला बघायची आहेत की आपले सहज योगी तरी कति मुल मुली बाहेर लग्न करतात. त्यांचं तरी सुटलाय का, म्हणजे क्रिस्ती होतो आम्ही आमच सुटल नव्हत. आता सहज योगी झाल्यावर तरी सुट तय का ते आता बघायच. त्या च्या वर ही सुटणार नाही, जात आहे पण त्या जातीचा तुमचाकाय संबंध, हे तुमचे सोयरे आहेत ना प्रत्येक दविशी कोणाचाही पेपर उघडला, त्या मुलीला जखमा केल्या, तिला वहिरीत टाकलं, दुसऱ्या मुलीला जाळून टाकलं. बघून बघून माझं नुसतं चित्त खवळून गेलं. दोन दविस पासून मी हेच बोलते आहे सगळा सहज योग्य करून पण जर तुम्ही जातीपातीत जात असाल तर तुम्ही सहज योग्य सोडा, आमचा तुमचा काही संबंध नाही, तुम्ही त्या जातीतच जाऊन मरा, तिथेच जोडे खा, हुंडा नाही दिला म्हणून, तुम्ही हे पाठवलं नाही ते पाठवलं नाही असं कस व्यवहार केला नाही, अमुक पाठवलं नाही तमुक पाठवलं नाही, सगळे भकिाडे इथून तिथून. त्यांचा कसला समाज, अशे मागासलेले आपण कति आहोत, अगदी जंगल्या सारखे आपण वागतो. सहज योगात मुळीच जातपात चालणार नाही, ज्यांना जातपात ठेवायची आहे त्यांनी कृपा करून सहज योग्य सोडून जावा. हा हे माझं म्हणणं नाही की तुमचं जर जातीत लग्न झालं, आम्ही ठरवलं होत की जातीत लग्न करायचं नाही, दोन्ही जातीत नाही पण आम्ही कति प्रयत्न केला तरी आमच्या नशिबी हेच दोघे जण आहे, आम्ही इतका प्रयत्न केला की बाहेर लग्न व्हावीत मुलीची पण ते काही जुळलं नाही. तेव्हा आज ख्रिस्त च्या या जन्माच्या शुभ प्रसंगी आपण असा वचार केला पाहजि, की त्यांनी एव्हडे आपल्या साठी हाल सोसले, आणखीन त्याला क्रॉस वर चढवले, खांबी दले, मारुन टाकला, हे सगळं आपल्या साठी झाल ना. कारण आपण मूर्ख होतो. पण आता आपल्या मूलीनाच आपण सुलावर चढवतो आहे म्हणजे केव्हडे मोठे आपण खरे लोक आहोत बर, मूलीना सुलावर चढवून टाकायच, बोललसि तर खबरदार, तुला मी मारुनच टाकनि तुझ्या नवऱ्याचा मी खून करून टाकनि, बाकी मरदुमकी काही नाही, मुलीवरच सगळी मरदुमकी चालवायची. रामदास काय म्हणतात मराठा तितुका मळिवावा, तर मराठ्याना बघायला गेले तर कुठे गेले मराठे, बसत्याला बसले, तलवारी कुठे आहेत, आता तलवारी कुठे माताजी, फेटे लाउन बसलेत तकिडे बसत्याला, हे नवीनच काढलाय बसत्याला, मूरखाना काय साडयंच समजत का, साड्या खरेदी करा म्हणाय आणि नैसा नंतर. शहणाव कुळी आहेत म्हणजे, तर हया सर्व गोष्टीन च्या मुळे कधी कधी अस वाटत की एव्हडे मोट मोठाली आपली अवतरन झाल, इतके उदाहरण झाले अहो तहत कति वर्षा पासून जाती पाती वर लोकांना अगदी शरसंधान केल पण ते कुणाच्या डोक्यातच जात नाही का. गांधी जचि पुतळा उभारा त्यांना हार घाला, ते गांधीजी काय बोलत होते, टळिक काय बोलत होते, आगरकर काय बोलत होते, आगरकरणी तर केव्हड ब्राम्हनानं वर काढल, दासगानू काय म्हणत होते, नुरसहि सरस्वती काय म्हणत होते, अहो ते काय जरी असले तरी माताजी आम्ही माली आहोत ना मग माली टच लग्न झाले बर, आणि तो माली करतो काय तर तसा चांगला अहेपण तो दारू पति आणि बायकांचा पण नाद आहे म्हणजे, पण तो माली आहे ना मग काय, पण तो तुम्हाला स्पेशल काही करणार आहे का, असा क्राइस्ट न असा आपला त्याग केला, जगात आले कति मोट कार्य केले, कुठे जन्मले ते बघा, कस त्यांनी करून दाखवलेले आहे, की एका कुमारकिच्या पोटी जन्म घेतला, कति पावतिर्य आहे त्याला, आणि ते पावतिर्य परमेश्वर आहे, आता कुमारकिच्या पोटी जन्म झाला तर झाल सगळेच मरायचे लोक. चुक पुरुषाची असली तरी त्या मुलीलाच मारायच, तुझच चुकल, एखाद्या पुरुषाने बाईला टाकली तरी तीचीच चुक, अरे त्या बाईला टाकली त्या पुरुषाने त्याच नाही चुकल त्या बाईच च चुकल आणि तिने झुरून झुरून मरायच. कुणाला वैध व्य आल तर त्या बाईने तिच्या नवऱ्याला खाल्ल, खाल्ल म्हणजे खाल्लच व्यवस्थित. हे प्रकार क्रिस्ती धर्मात नव्हते, म्हणून आमच्या पूर्वजानी क्रिस्ती धर्म घेतला. पण त्यातले जे भोपळ्याचे प्रकार पहिले, त्यातले जे डोक्याच जे भोपल झाले आहेत पाहून मी थकल झाले तर आता जायच तर कूट जायच आणखी. आता कोणाचा धर्म आहे तर हा आपला सहज धर्म आहे, या मधे बुद्धी ही तल्लख पाहजि, अककल पाहजि आणि रथिय ही मोट पाहजि आणि सगळ्यात मुख्य म्हणजे आपण मागासलेले नाही आहोत, अल्ट्रा मॉडर्न लोक आहोत आपण, मॉडर्न च्या पण वर गेलेले, प्यारामोडरनजिम आहे सहज योग म्हणजे, तेव्हा घरात टेलिफोन लावा, टेलिविजन लावा सगळ लावा पण मुलीला मात्र चूप बस तकिडेच का तर अहो उद्या सासू मारेल तिला नदिन थोडीशी तिला प्रॅक्टिस आसुद्या. पण तिला मारायला कशाला पाठवता त्या सासू कडे, म्हणजे तुम्हाला काही प्रेम आहे की नाहीया मुळीच. आज क्रिस्ती च्या या जन्मा दविशी सगळ्यां न हे वरत घेत ल पाहजि की आम्ही जाती पती मोडून काढणार, एकदम आम्ही हे मोडून काढणार. एकवेळ ब्राम्हण मोडतील पण मराते नाही मोडायचे. म्हणून मराट आ मधे एकही संत साधू झाला नाही आज पर्यंत. एक मीच आहे म्हटल तर बाकी एकही संत या मराट आ मधे झाला नाही कारण ते तकिडे जाऊ न बसतात ना ते बसत्याला, ते ध्यानाला कधी बसणार आहेत. तेव्हा आपल्या मुलीचे असे हाल करू नका. त्यांच आयुष्य ठीक करा आणि डोक उघड करा. भुता च्या आहारी जायच नाही. क्रिस्ती च्या आयुषाला फारच थोडे दविस असे मळिले की तो लोका ना समजावून सांगू शकला फक्त चार वर्षात कति काम करून गेले ते. पण त्याची घाण मात्र या लोका न करून टाकली. त सच आपल्या इथे जात पात नको म्हणून सगळ्या सुधारका न इतकी मेहनत घेतली पण आता जातीच म्हणजे इतक मोट शेंपूट ला उ न घेटल आहे की एक वेळ शरीर तुटेल पण शेंपूट तुटणार नाही अशी वेळ आली आहे. आणि हे नवीन च उगवलेले आहे, तुम्हाला सांगते जेव्हा गांधीजी आम्हाला सांगत असत जवळ जवळ ही गोष्ट आहे तसि चाळीस वर्षा पूर्वीची तेव्हा कुणी जातीत जातीत लग्न केल तर लोक त्यांना वाळीत टाकत असत. की हा कोण मागासलेला मूर्ख माणूस आहे, कोण च्या खेड्यातून आला काय खेडवळ, लोक त्याच्या बदल बोलत असत असे, आता उलट झाल आहे आता मोठमोठाले श्रीमंत, शकिलेले, वदिवान बसून चर्चा करतात की साडी कोणती द्यायची. वा वा वा अशी प्रगती आपण करून ठेवली आहे. आणि नाही बोलल तर रुसयच, राग वायच, कुठल्या स्त्री ती ला आपण आलोय आता, अहो आम्ही असे धूरंदर लोक पाहलित आणि हे कुठले हे बाजार बून गे मला समजत नाही कुठं न आहे, कोण च्या देशातून हे बाजार बून गे इथे जन्माला आलेत. भलत्या गोष्टी करायच्या, काही सुध्दा त्याच्या बदल मोठेपणा नाही. तर आजच्या या मोठ्या समारंभा दविशी एक च वनिती

आहे की करसिटा ला तुम्ही वचन द्याव की तू जात पात मानली नाहीस तशी आम्ही पण मानणार नाही .अस वचन मनापासून सगळ्यां न द्याव .कोणतीही जात पात मानायची नाही .आणितेच मी आता या सहज योग्या ना समजावून सांगत होते . ख्रिसिस पूजा, पुणे

1989-12-26, Public Program Day 1

26 डिसेंबर 1989

Public Program

Pune (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Sarvajani Karyakram Date 26th December 1989: Place Pune Public Program Type

[Original transcript Marathi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

सत्याला शोधणा-या सर्व साधकांना आमचा नमस्कार सत्य काय, आणि असत्य काय हे सुध्दा जाणण्यासाठी आत्मसाक्षात्कार पाहीजे ज्यांना आत्मसाक्षात्कार आला नाही, त्यांच्याबद्दल कबिराने म्हटलं आहे, "कैसे समझावूं, सब जग अंधा।" आत्मसाक्षात्काराश्रयाय ती सूक्ष्मदृष्टी येत नाही, ज्याने चराचरांत पसरलेली ही परमेश्वरीशक्ति आपण जाणू शकती कोणीही उठाव, आणि म्हणावं परमेश्वर नाही, हे आजकालचे प्रकार आहेत, यण हे अशास्त्रीय आहे. तुम्ही त्याबद्दल काही गहनतेने तुम्ही त्याबद्दल काही माहिती घेतली को? वचिर केला आहे का? आणि सगळ्यांत कमालीची गोष्ट आहे की हा संबंध वारसा हया महाराष्ट्राचा आहे. या महाराष्ट्रांतच हे एकेकाळी आणि तेच कार्य आम्ही करत सगळे कार्य झालेले आहे आहेत. हे कार्य करीत आहेत आणि पूर्वी एकेका माणसाचं फरक पडणाच की सामूहिकतेत आम्ही. हे कार्य होत असे- पण कुंडलनी जागृतनितर तुम्ही आकाशांत उडता कवि पाण्यावर चालू शकता असले प्रकार मी कधीही म्हटले नाही- उतट हयाच्या मी वरीधात आहे. कारण हया कृष्ण सधिया आहेत. आणि शरी ज्ञानेश्वरांनीपण असं कसं म्हटलं असेल वरं त्यांच्याबद्दल बोलतांना लोकांनी जीम लू जवरावी ते बर पण काय म्हटले तरी, काय ती वभूती त्यांच्या दोन औळीतरी तुम्ही शकतां का? ते त्यांच्यावर कोरडे औटातयत। दोन अलषर डोंगलशि शक्ति तुम्ही मोठे शहाणे झालांत? तहानपणी मी ज्ञानेश्वरी वाचली होती आणि म्हटले काय हे अवतरण आहे, अवतरण ते काय समजेल माणसाला? आत्मसाक्षात्कार झाल्याश्रयाय तुम्हाला काहीही ककत नाही, आणि त्याच्या पलिकडच्या हया गोष्टी आणि तुम्हाला काय कळणार, ही मंडळी कोण होती आणि सांगायला गेल तर, "तुम्ही खोट सांगतां" कारण हे अतिशयाने, त्यांचे बैल रकिामे। त्यांचे अमृतानुभव हे पुस्तक तुम्ही वाचावं ते पुस्तक मी जवळजवळ रोज थोडस वाचते. सरे अनुभव, इतके गहन अनुभव आहेत पण ते सगळ्यांना, सगळ्यांना समजण्यासारत नाहीच. सूक्ष्म बुध्दी पाहीजे त्यांच्यात एक सूक्ष्मता पाहीजे आत्मसाक्षात्कारी मनुष्यच ते समजू शकतो- आणि त्याबाबतीत भलताच अट्टाहास करून मला आवाहन दिले की तुम्ही जर पाण्यावर चालायला सांगाल, मी कधीच सांगत नाही ते टी एम बाले मंडेशन, सांगतात, दुनेडेन्टल त्यांनाच जाऊन अपोजिशन करा न. त्यांना करणार नाही कारण त्यांचा सौदा पट शकता. माझ्याबरोबर या अशा गोष्टी मी अस कधीही म्हटलेले नाही. कुंडलनीने जे ज्ञानेश्वरीत म्हटले आहे की मनुष्याची प्रकृती ठीक होते. चेह-यावर सतेजता येते. जीवनाम ये संतुलन येत- ती सर्व कार्ये सहजयोगामध्ये होतात. □

आता ही, इथे जी मंडळी गाणी म्हणत बसली होती, ती तुम्हाला काय नरिबळ वाटतात? की सबळ वाटतात? मी म्हणते, हे जे लोक असं म्हणतात, त्यांना सगळ्यांना ओळीने उभ अश्रचर्याची तर गोष्ट अशी आहे की या पुण्यामध्ये हे करा आणि साहजयोग्याला वधा. लोक, सरोसर एखाया वहीरीत रहावं तसे राहाताना म्हणजे काहीही माहीती आमच्याबद्दल काढली नाही. दिलिलीला डॉक्टरसना एम डी- ची पदवी मळाली कारण त्यांनी काही काही रोगांवर प्रयोग केले. त्यातला पहीला जो होता तो फजिकल फटिनेस, म्हणजे त्याने मनुष्याची तब्येत कति चांगली होते, प्रकृति कति सुधारते, याच्यावर त्याने वसिसि केला. त्याला एम डी ची पदवी मळाली- दुसरा त्याने केला होता तो पपलिली आणि अस्थमावर पपलिली काय आहे, कवि अस्थमा काय आहे, हे सायकोसोमॅटिक डिसीओस कसे असतात, ते सगळे त्याने काढून आणि सिध्द करून दिले, की सहजयोगाने ते ठीक होतात. तसि-या डॉक्टरने, मला अस बाटतं की स्ट्रेस आणि स्ट्रेनवरती फार काम केलेले आहे. तघिनाही एम डी. र्या पदवी मळाल्या. अहो, मला समजत नाही, हे तुमचे मी मानव मला भेटायला आले होते. त्यांचे पहिल्यांदा त्यांच्याशी बोलायच, तर कसं? त्यांना मेडीकलच पकही तर ज्ञानच जैमतेम आहे. अक्षर समजत नाही. सायन्सचे दुसरं अक्षर समजत नाही. मी परीऑडिक लॉजवर बोलायला गेले, तर त्यांना काही समजल नाही काहीही समजत नाही. तीन तास बसून, त्यांना मी सगळे समजावून सांगितले की आंतमध्ये कुंडलनी काय असते, कशी असते उठल्यासुटल्या प्रत्येक माणसाने अशी संस्था काढायचीं स बनकण्यासाठी गव्हर्नमेंटकडून पैसे उकप्याचे चंदे आहेत. ज्या लोकांना आत्मसाक्षात्कार झाला नाही ते डोकस नाहीत. ते स्वतः आंधके आहेत आणि आंधळ्यांच्या हातामध्ये तुम्ही लाठी दिली, तर तो सगळ्यांना एफसारखा मारती त्याल. सर सोट काय कळणार? फवत आत्मसाक्षात्कारी लोकांचा अधिकार आहे. ही अनधिकार चेष्टा आहे आणि मी हया बाबतीत नरिमलनाच्या हयांना घेणार आहे आता त्यांनी आम्हाला आन्हात दिले आहे. असल्या भलत्या गोष्टीसाठी आहान घेण्यात काय अर्थ आहे? पण माझ आव्हान हे आहे की ज्या गोष्टी मी म्हटलेल्या आहेत त्यावर तुम्ही नाही अशा सिध्द करून दिल्या, की हे सोट आहे. - दोन लाख रुपये देईन सगळ्या लोकांना तर मी तुम्हाला आज हजारो लोकांना सहजयोगाने फायदा झाला. या आपल्या देशामध्ये, जथि इतकी गरबी आहे, जथि कोणाचा इलाज होणं कति कठीण आहे. आतां हे बीमंत होते, म्हणून

त्यांना उभं केलं मी कारण, - पण कति गोरगरविनां मी ठीक केलं आहे, त्यांचे तुम्ही ऐकाल कति लोकांचा फायदा झाला आहे, जनंत आहेत. त्यांची प्रकृती ठीक झाली पाहीजे. त्यांच्यासाठी अंगीकृत राहू डबल्यू. एच. औ. तुन आम्हाला नरिप आला होता, पण मी म्हटल मी कोणाचं शकत नाही आणि आता रशियाला आम्हाला सरकारी रैकगनशिन मळाली आहे. आमचं काम बघून, सात डॉक्टरसनी लंडनमध्ये रसिच केला ते बघून त्यांनी आम्हाला सरकारीरतिया आमचाच एक ऑरगनायझेशन संबंध रशियात एकच उाहे जो, बाहेरचा असून त्याला गठ्ठमेंटेने रैकगनशिन दिली आहे. ते आम्हाला जमनी देणार जाहेत. तथि हजारोनी लोक येतात आणि इथे अतिशयाने, तर जे तुमच्या पुण्याला बसलेलं आहेत, ते कुमाचं भलं करीत नाहीत आणि कोणी करतय तर त्याच्यामागे हात घुऊन लागतात - हे कायतरी राजकारणी प्रकार दसितो आहे मला- सुरवातीला ते सकाळचे पेपर माझ्यामागे लागलं होतं. आम्ही सगळ्या मरवानगी घेऊन, एक घर बांधायला या पुण्याला "पुण्य पठणम्" म्हणतात, म्हणून आम्ही आलो कुठून हे पुण्य पठणम् आहे? तर त्यांच्या सगळ्या परवानग्या घेतल्या- सगळे वचिरलं, माझ्या यजमानांना दोन लॉट्या डॉक्टरेटसू मळिल्या आहेत. एक इंग्लंडला, पक इंडियाला, त्यांना वचिरल, सगळे व्यवस्थित. आम्ही कायतां राहणारी माणसं आणि आमच्यामागे हात घुऊन लागलेत हे सकाळवाले, इतके की ते घर मीडायच्या मागे कारण तथि कलिडर्सना हयांनी जमनी विकिलेल्या होत्या आणि कलिडर्सकडून अजूनही पैसे घेत आहेत हे लोक आणि त्यांच्या पोटावर पाय जाला कारण मी काय एन जे वगैरे करून घेतलं नाही, आणि कायदा आला. त्यांच्या पोटावर आला पाय। मग मला काय माहीत, मला जर आधी म्हटल असतं की इथे आम्ही असे घंदे करणार आहे, बाबा, मी कुठेही गेले असते, माझ्यामागे हात घुऊन एक वर्ष, खोटंनट अगदी अजवित न। सोट लहिलं आणि खोट बोलायला तर काही लागतच नाही हे तुमचे मानव तर इतके सोटं बोलतात आणि मला म्हणजे कुंडलनी माझी जागृत करा. अशा माणसाची कुंडलनी सात जन्मांत कधी जागृत होणार नाही. आणि हया माणसाला तुकारामांचे कवि ज्ञानेश्वरांचे पायतरी धरता येतील कां? काय आहेत बोलायच्या गोष्टी कोणीही उचलायचे तोडाला लगाम यायचा नाही! वाट्टेल ते बोलायचं, कोणाच्याही वरिध्द। आणि कोणाचीही मनं दुखवायची- अहो, त्या महंमद साहेबांच्याबद्दल एक अक्षर तो रशदी बोलला, एक अक्षर तो बोलला तर सारे ते मुसलमान लागले आणि आपल्या इथे या संतसाधच्या वरिध्द हे लोक बोलायला, हयांना काय ज्ञान आहे? हे काय आत्मसाक्षात्कारी आहेत? हे समजतात काय स्वतःला?

इतक्या वर्षापासून ज्या लोकांनी आत्मसाक्षात्काराची एवढी सृण सांगितलेली आहे, त्यांना सगळ्यांना मुरसात काढलं हयांनी? रामदासस्वामीनी सांगितलं होतं की कुंडालीनीच्या जागरणाने माणसाचा संबंध परमेश्वराशी होतो. योग होतो. त्यांना वचिरल की कति वेळ लागेल. त्यांनी एकच शब्द सांगितला की "तत्सण" पण अधिकार पाहीजे त्याला आणि घेणाराही थोडा बहुत अधिकारी असला पाहजि- तीन तास या गृहस्थाला मी समजावत बसले, कसं कसं समजावलं पण अगदीच हाता आहे. त्यांचे. मग यांची पूर्वीपैठीका कळली की हे वर्षाजेलमध्ये कांहीतरी उपद्रव ज्ञान जैमतेम म्हणून बंद झाले होते आणि मग त्यांनी असं म्हटलं, की मला इथे जेवण आवडत केले, नाही. तर मग जैलरसाहेब म्हणाले, "बरं मग तुमचे घरून जेवण मागवतो. जेवण सोडलं मग म्हणाले, "तुम्ही कृष्ण मागा आणि त्यांनी तर घरून जेवण आलं मग हे. थंड होतं ही यांची पूर्वीपैठीका कुठेही कांही थंदा नसला जा तर जेवणांसाठी, कृष्ण मागून नघिले. , की काढायची अशी ही कांहीतरी संस्था, आणि त्या संस्थेचं महत्त्व करायचे. "हे गडकरी" मी गडकरीना कधी स्वतःबरोबर एक गृहस्थ घेऊन आले म्हणजे सारख सोट दोलत होते इतका सोटा मनुष्य तो काही गडकरी मनुष्य नव्हता भेटले नव्हते. आज उठून ज्ञानेश्वरांवरती इतक बोलती. अहो, त्यांच्या पायाच्या धुळीची लायकी नाही तुम्हाला आणि खबरदार, परंत जर कोणी केलं तर खरोसर मी या लोकांवर केस करीन. तर आतापर्यंत महामूर्ख आहेत सगळे। समजावून सांगता सांगता मी म्हटले होतं. जाऊ दुया, कृष्ण करा. मला पूरेवाट झाली. यांना कांहीही समजत नाही. हां, हे कबूल आहे की अंधश्रध्दा आहे त्याबद्दल मी जवळजवळ एकाणीसशे सत्तर इतकंच नाही, जे जे भांड लोक आहेत, हेही सांगले आहे सालापासून स्पष्ट सांगते आहे. . ते कशी असते, आहेत त्या प्रत्येकाच्याबद्दल मी सांगितल आहे आणि अंधश्रध्दा साराब गुरू ही मी सांगितल आहे. त्याचा मला अधिकार आहे नृसिंह सरस्वती होते, त्यांना अधिकार. यांना काय अधिकार आहे? कोणीही अशी जी मंडळी होती, त्यांना अधिकार होता होता. उठाव श्रमावर बोलाव? कोणीही उठावं आणि देवावर बोलाव? यांना अधिकार काय? मला समजत नाही या पुण्यामध्ये असे नृजपेपर चालतात तरी कसे, हे बैजबाबांदार। म्हणजे लोकच गडबड आहेत. लोकसत्ता म्हणे ही लोक वसलेली, ही लोक नाहीत. चारपांच पोरं

कुठुनतरी आणली आणां पैसे देऊन त्यांना उभं केलय तर ही लोकसत्ता झाली? नी हे केसरी, टळिकांच्या वेळचे लहिल्लें केसरी आज सकाकचे त्याने बेजबाबदारपणे कापून दिलिये

आमहाला काहीही न वचिरती, आमहाला एक अकषराने त्याने वचिरले नाही कारण त्यांना माहीत आहे, माताजीना सगळे माहीती आहे म्हाणून त्याच्याजक - टैपसु नव्हतया त्या टैपसु दलिया मग टैपेकॉर्डरपण दलि- टैप करून घ्या म्हणून- मग घरी जाऊन तुम्ही वचिर करून मग होक कमी अही डोकें तर पाहीजे समजायला- है गंभीर वषिय जाहेत आणां गिहन आहेत. आहे. डोक पाहीजे त्याला- पण मला आशचर्य वाटतं, है आपला वारसा, महाराष्ट्राचा अहो हो पुण्यपटणम् मुंबईला है लोक येतात. है मीठे मोठे वदिवान आहेत यांच्या पायाच्या धुळीवरोबरचे नाहीत हे लोक? इतके सुशिक्षित, शकिलेले लोक इथे येतात. तुमच्या मुंबईला येऊन नमन करतात, डोक टेकतात तथि, ही योगभूमी, है कळणार कस? आता भूतं आहेत की नाही इयपरयंत लोकांचं चाललेडं आहे . पण ही भूतं नाहीत पण आत्मसाक्षात्काराशविय होत नाही. आत्मसाक्षात्कारानंतर, कशावरून त्याची सधितदा आहे . जर तुम्ही आकाशात पाडील तर तुम्हाला चैतन्यही दिसू शकत आणां है, ज्याला तुम्ही डेड मागेच बरेच दविसांपूर्वी स्पर्शिटस् म्हणता ते ही दसू ककत ते असे लूपस मध्ये असतात. मी सांगतिल होतं की है जे "डेड सोलस" आहेत. असे आत सात लूपसमध्ये असतात आणां आपल्यामध्ये जो सोल आहे. त्याचेपण सात लूपस असतात आणां आपल्या सेलमध्ये पैश्यामध्ये दसितात. परवा एक आमचे डॉ-मशिरा म्हणून आहेत, फार मोठे वदिवान आहेत, कॅनडाला त्यांनी मला लहिन पाठवलं, "माताजी, याचा शोध लागला याचा शोध लागला". लोक सांगतात की सात लूपस आहेत सेलमध्ये आती सात लूपस काय. दूसरी गोष्ट मी सांगितली होती, कार्बनचा अँटम धरला, त्यांना काय माहीत कार्बन काय आणां काय अगदीच काही माहीत नाही ही, वलिकुलच अगदी आमच्याकडेच चपराशी बरे, असे आले तथि म्हटल कार्बनला वहेलन्सी कती असते? वहेलन्सी काय असेल. ते ही माहीत नाही. कार्बनला चार वहेलन्सीज असतात. म्हटले की कार्बन हा मुलाधार है चक आहे- त्याचा मूळ धातू, कारण तथिूनच मग अमायनो ऑसडिस वगैरे बनतात. आधी औरगोनिके केमिस्ट्रीमध्ये मग त्याच्यानंतर ते अमायनो . यांना ते काहीच माहीती नव्हतं अँसडिस नंतर बनतात बर त्या कार्बनमध्ये चार कहेलन्सी असतात. गणपतीला आपण नैहमी चत्वारी म्हणती चार हात आहेत त्याला, तसेच आपल चारच पाकळ्या. मी म्हटले की तुम्ही कार्बन अँटमचे माडेले पेल्वहीक प्लेक्सस, त्यालासुध्दा बनता. तर वरळीकर म्हणून एक फार मोठे सायन्टिस्ट अमेरीकेला आहेत. इंडियन, त्यांना.

फार मोठ पारतोपकि मळिणार होतं ते मसि झालं- त्यांना मी म्हटल तुम्ही यावर रसिर्च करा त्यांनी मग स्टडी केला आणां योहान म्हणून दुसरा एक मोठा सायंटिस्ट आहे. त्यांना मी म्हटल तुम्ही कार्बनच्या अँटमचे एक मोठ मॉडेल बनवा तो मॉडेल बनवला आणां मी जस सांगितलं होतं की तुम्ही जर याला डावीकडून पाहीलं तर उजवीकडे तुम्हांला औकासारखे दसिल आणां उजवीकडून पाहीलं, डावीकडे तर तुम्हांला तै स्वसतिकिसारखे दसिल आणां सालून वर पाहील तर तुम्हाला तै कॉससारसे दसिल ते सधित झालं - आता आम्ही काहीही सांगितले तर ते जैमतेमच सांगती कारण ततिकं ते झेपल तर पाहीजे तुम्हांला। सगळे सांगुन काय उपयोगचं? झेपलं पाहजि ना; डोक्यात तर गेल पाहजि ना, कतितीरी सहजयोगांत चमत्कार घडलेले आहेत. ते सहजयोग्यांना माहीत आहेत, पण आत्मसाक्षात्कार झाल्याशविय काही आम्ही त्यावदुल कोणाला सांगत नाही. आतां हयांनी सहटलं, "मी बोलतोच" म्हटलं "बोल।" तथि राहुल बजाजला वचिरा तुम्ही फोन करून कति लोकांना आम्ही बरे केलंय, यांनी कोणाला बरं केलंय ते सांगा तुम्ही मला- नसल्या उस्ताफे-या करायला आणां आतां गव्हमेट कडनं पैसे मागतिलं, "आम्ही है करतीय आम्हाला या म्हणून " आतां कोणी खोटं केलं तर खोटं करू अंगत भूतं येतात ही गोष्ट खरी आहे - शकतात पण है पैसे मळिवण्यासाठी पुष्कक लोक धंदे करतात. मी काही कुणाकडनं पैसे घेत नाही काही नाही, मी कशाला है धंदे करीन? रात्रीदवस आम्ही वरणवण इकडे तिकडे भटकतो आणां तुमच्या पुण्यांत है उपटसुंभ भाझ्यामागे हात धुऊन लागले आहेत. यांनी कोणाचं भरलं केलं? है वचिरा आतापर्यंत उदया मी परेस कॉन्फरन्स घेतली आहे आणां तथि मी वचिरणार आहे की, आज सकाळी यांनी असें छापायला काय झालं होत मला न वचिरतांना? मी ज्या गोष्टी म्हटलल्याच नाहीत, त्या ज्ञानेश्वरांना मध्ये घालून, ते खोट आहे म्हणजे इतका खोटपणा, सरसि करणारच, कारण "देव नाहीच आहे मुळी.। आमच्या देवावर वशिवास नाही. मग ते आमचा. मग, वाट्टेल "दारू प्या, बायका ठेवा म्हणजे देवावर वशिवास नाही ना काय करा, खोट बोला, सकाळपासनं संध्याकाळपर्यंत, पैसे घ्या, पसे द्या, " सगळं हैच। एकदां देवाला उचलून ठेवायचं म्हणजे भती कोणाची राहणार? गव्हमेटची तर काही मतिच नाही आहे यांना नेप

आणां देवाला उचलून काढून टाकण्याचा प्रकार, मोठया आश्चर्याची गोष्ट आहे की देवावर आमचा वशिवास नाही, आम्ही समाजवादी म्हणून जे वडिवडे नघिले ते वघा, त्याला एक कारण है की तुमच्याकडे? देव नाही सं म्हणायला, देवावर वशिवास नव्हता, देवाचा आश्रिवाद कसा येणार पहिल्यांदा तुम्ही कांही पत्ता काढलाय कां त्याचा? ज्यांनी देव देव म्हटलं, ते सगळे मूर्खच होते वाटतं? आणां है अतशिहाणे आता बोलायला लागले यांची कसली कुंडालनी आतां जागृत होणार? तरी मी त्याला इतका तीन तास वेळ दिला कारण आमच्या ऑफीसचे एक गृहस्थ होते, "शपिगि कॉर्पोरेशनचे", त्यांनी म्हटलं की "माताजी, त्याला समजून सांगा, त्याचं डोक: अहो, पण त्याला डिसिकीशन पाहीजे ना, तारतम्य। काक: कृष्ण: पकि: कृष्ण: को भेदो काक पकियो: वसंत समये परापते, त्याला तारतम्य पाहीजे ना? "हंस: श्वेत: बक: श्वेत: को भेदो हंसबकयो: नरिक्षीर वविकेतु हंस हंस: बक बक: " माणसाला । ज्याने उठावे, त्यानेच कांहीतरी टुम नरिक्षीर वविके यायला पाहीजे ना काढायची, ज्याने उठायचं त्याने, देव नाही म्हणे आणां या भारतात, आणां या महाराष्ट्रांत, अशा गोष्टी करता तुम्ही? आणां इलेकशन जकायचं इथे प्रत्येकाच्या हृदयामध्ये देव बसलेला आहे. आहे? कधीच जकि शकणार नाहीत, आणां जकिले तरी बैकार आहेत. परमेश्वराचा ज्याला वशिवास बसत नाही, त्याला कधीही यश येणार नाही. कारण परमेश्वर हा चराचरांत आहे. सगळीकडे त्याची स्पष्टी आहे . जेव्हां तुम्हाला आतां हाताला लागेल तेव्हां तुम्हा ला कळेल है मी म्हणते आहे. परमचैतन्य ते सगळीकडे पसरले आहे. ते हाताला लागलं पाहीजे, समजलं पाहीजे- "केल्याने होत आहे रे" पण "ये-या गवाळ्याचे काम नोहे" आज है तुमचे धुरंधर झाले. अशा ये-या गवाळ्यांना तुम्ही धुरंधर बनवलं आहे .ते बघून घ्या. म्हणजे तुम्ही जाणार कुठे ते बघून घ्या- देवाचा मारग जो आहे, तो आम्ही सोपा केला एवटच- कुंडलनी जागृत आम्ही सोपी केली, एवढंच. ते नानक कार्य सौट बोलत होते काय? की कवरिने सगळं सौट सांगतिल काय? की संबंध कुंडलनीच वर्णन करून ठेवलं आहे . ते सगळे सौटे होते? कुंडलनीचं उत्थानसुध्दां तुम्ही कांही कांही लोकांच्यात वरष शकतां, तचिं अहो त्या चालणं सुध्दां। आज इथे सगळे डॉक्टर आणां सगळे बाहेरुन आले आहेत ते वेडे आहेत वाटतं, पुण्यांतच चार शहाणे बसलेले आहेत. देवावर उठवायला. त्या रशियांतसुध्दां मी देवाच्या गोष्टी आहे . जेव्हां त्यांच्या हातांत केल्यावर, तेव्हां त्यांनीसुध्दां नम्रपणे मानून घेतलं की माताजी देव.

परमचैतन्य लाभलं, तेव्हां ते म्हणाले, "आमचं चुकले, आजपर्यंत आमचं जे झालं ते चुकलं, आजपर्यंत आम्ही वशिवास ठेवला नाही देवावरती: आमचं चुकलं होतं. आता बघा आम्हाला हातावर एका माणसाने श्रीचकाचं संरंध केलकयुलेशन चैतन्य येतयं, पण ते लोक फार वदिवान आहेत ही, काढून मॅमॅमॅटिकल केलकयुलेशन दासवलं आणां मी त्याला सर्व सांगितलं तेव्हां त्याला इतकं आश्चर्य वाटलं, तो म्हणाला मला आजपर्यंत हडिस्थानातूनसुध्दा कोणी असा माणूस भेटला नाही ज्याला श्रीचकचं , सगळे साहेब झालो ना, आता।" नाव माहीत आहे. हो म्हटलं आहे तसंच तिकडे ही कुंडालनी आपल्यामध्ये आहे. तरकोणाकर असथीमध्ये बसलेली आहे, आणां ही शुध्द इच्छा आहे. बाकीच्या इच्छा इकॉनॉमिकिसच्या सायनसपरमाणे कधीही तपुत होत नाहीत. नेव्हर सॅहीएवल एक आधी मग दुसरी, मग तिसरी, त्याच, जनरल सांगते. त्याच जनरल सटेटमेंट असं आहे की, "इट इज नॉट सॅशीएबल इन जनरल आणां है आपल्याला माहीतच आहे. आज है पाहीने, उदया ते पाहीजे, परवा ते पाहीजे, पण एकच इच्छा अशी असते की जी एकदा जागृत झाली की समाधान, जे म्हणतात, ते मळिते पण त्यांच्यात कति गोष्टी होतात. आतां है जे म्हणले ते बरोबर आहे असं पुष्कळांना बरं केलंय मी पुष्कळ तर प्रोग्रॅमला येऊनच ठीक झाले. कुंडालनीचं जागरण झालं की ती सहा चकांमधून नघिते आणां सहा चककांत है सगळं सूक्ष्मांतून, सर्व चककातूनच शकत जे काही दोष आहेत ते नघिन जातात, आपल्याला मळित असते. पॅरासमिपथेटकिची नव्हस ससिटमिची. पण ज्यांनी पॅरासमिपथेटक नव्हस ससिटमि कुशाशी खातात, है समजून घेतल नाही, त्यांना काय सांगायचे मग ती चकें आपण स्वच्छ केली आणां कुंडालनीच्या जागरणाने ती चक ठीक झाली तर मनुष्य आपोआप ठीक होणारच। त्यांच्यात काय असे मोठे झालंय। मानसकि रोग, आता काय, अशा कतितीरी मोठया रोग्यांना आम्ही ठिक केलेले आहे आम्ही ठीक केले आहेत. पण लोकसुध्दा अगदी लहानलहान असे रोग जे ठीक होऊ शकत नव्हते, ने गोष्टीवरती भरकटतात. वशिषत: जे दारू पतिता त्यांना देवाच्या गोष्टी केलेल्या आवडत नाहीत कारण मग म्हणू आपण की देवावर वशिवास ठेवतां, मग दारू कशाला पतिता? मी तसं काही म्हणत नाही . नाहीतर अर्थे लोक उठून जायचे। तुमची कुंडालनी जागृत झाली की तुम्ही आपोआपच सोडून पाल सर्व काही आपोआप सगक्या वाईट सवयी सुटतील है लोक असे आलेले आहेत बाहेरुन, की त्यांना इगूजचं मोठे अँडकिशन होतं . त्यांचे चेहरे वघा, पटणार नाही तुम्हाला. सगळं सोडून एका रात्रीत पण त्यांच्यासारसे आपण नाही आहोत. आपण अर्धवट आहोत या बाबतीत. ना घड आपण साहेब आहोत, ना हडिस्थानी आहोत. एका रात्रीत सगळ्या गोष्टी यांनी सोडलेल्या मी पाहील्या आहेत. जेव्हां कुंडलनीचे जागरण तुमच्यामध्ये होतं आणां त्याने तुमचा संबंध सगळीकडे

पसरलेल्या त्या परमबैतन्याशी होतो. मग त्यांचे अरसं म्हणणं की तुम्ही इथे राहून ही ट्रिटमेंट कां करीत नाही. म्हणजे काय, मला हा चंदा का वाटायचा आहे? आमची मरजी जे करायचे ते आम्ही करणार आज हजारो माणसं सहजयोगांत आलेली जगदी सर्वसाधारण माणसंसुध्दा सर्वांना बरी करतात, आणां इतके फायदे झालेले आहेत. गावोगांव सेडोपाडी कति फायदे झालेले आहेत. हन आणां ज्या त-हेने आपल्यामध्ये अज्ज्ञान इतकं जास्त झालेलं आहे त्याचं आश्चर्य वाटतं पण त्याला कारण असं आहे, की अजून सायन्सबद्दलही आपल्याला कांही वशिष माहीती नाही. की सायन्स है कोणत्या हयाच्यावर जाऊन पोहोचलं आहे आतां, आणां तथिून ते कसे परत येतात. सायन्सच्या त्या शेवटच्या स्थितीतून आतां ते असं लक्षात घेत आहेत की हयाच्यापलिकडे कांहीतरी असलं पाहीजे- पण ज्यांनी कधी फाईड वाचला नाही, युग वाचला नाही, ज्यांना कांही ज्ञान नाही, कांही नाही, त्यांच्याशी काय बोलायचं? म्हणजे बुध्दवाचन पाहण ज्यांनी काहीही वाचलं नसतं, अगदी साधे, मनाचे भोळे त्यांना कांही सांगायला नको, कांही

नको सरकच त्यांना पार होता येतं आणि जे शकिलेले लोक आहेत त्यांनी मात्र एवढे लक्षात ठेवलं पाहिजे की अजून आमहाला सत्य मळिलेले नाही, जर मळिले असत तर आमहाला सगळ्यांना एकमेव सत्य मळिले असतं, सगळ्यांना एकच विश्वास झाला असता. ते कुंडलनीच्या जागरणानेच होतं कारण त्याच्यामुळे तुमच्यामध्ये सामूहिकता येते. म्हणजे अंग प्रत्यंग होता तुम्ही म्हणजे सांगावं लागत नाही. जशी हा माझा हात आहे, याला जर दुखण झालं तर त्याची मदत करतो, त्याला सांगाव लागत नाही, तू त्याची मदत कर: आपोआपच होतं, सामूहिकतेने- आता हे म्हणाले, माताजीनी नुसतं माझ्याकडे पाहीलं, आणि मला दुसलं आणि हे झालं, त्यांना जर मी माझ्या अंगात घेतलं म्हणजे समजा, ते माझे अंग प्रत्यंग आहे तर त्याला नीट करणं कांही कठीण आहे का? ती जर माझ्यात शक्ति असली तर! पण कोणालाही असं म्हणायचं की हे फुडं आहे, फुडं कशासाठी करायचं? मला काय तुमच्या पैशाची गरज आहे? मला काय न्यूजपेपर चालवायचा आहे? फुडं कशासाठी करायचं? प्रत्येकाच्या मागे तुम्ही हात धुऊन लागला तर ते चुकीचे आहे. ज्या लोकांचे यांनी केलेलं आहे त्याबद्दल मीही म्हटलं आहे. चूक आहे, त्यांच्या चुका आहेत त्यांनी भौद्रपणा केलाय, पण जे सत्कर्म होतयं तकिडे लक्ष न देता तुम्ही एकाच काठीने सर्वानामारायला सुरवात केली मग काय म्हणायचं "भूताच्या हाती कोलीत?" आता कुंडालनीबद्दल उद्या मी सर्वसितर बोलणार आहे. तो वषियच गंभीर आहे. सर्वांनी शांतपणे ऐकून घ्या- पण आज सगळ्यांनी सांगितलं, "माताजी तुम्ही याच्याबद्दल बोलून घ्या, मी म्हटलं, "कशाला मता याच्यांत घालता तुम्ही. तर नाही. माताजी, तुम्ही बोलून घ्या. हे अंधश्रद्धा नरिमूलनवाले आहेत.

ही वेळ कृतयुगाची आली आहे. आता कलीयुग संपून कृतयुग आलेले आहे. परमचैतन्य कार्यान्वति होईल हे म्हटलेलं आहे पण ज्यांनी "ग" चा गणपती जाणलेला नाही, त्यांना सांगून उपयोगाचं काय? काही भरकटलेलं घ्यायचं आणि लोकांची दशाभूल करायची. मी म्हणते की आहेत चूकीच्या कांही. कांही गोष्टीमध्ये अंधश्रद्धा आहेच. पण तुम्हाला कसं ककणार, खर भूत कोणात आहे, आणि खोट भूत कोणीत आहे, ते तुम्हाला कसं कळणार? पण आहे अंगात येतं ते आहे सरी गोष्ट आहे आणि त्याची सधितासुधदां आमही देऊ शकतो पण कोणी बसून बघितलं तर आमही सांगायला तयार होतात. पण हे कसे होतात. त्याच्यामुळे कोणते रोग होऊ शकतात. कसरचा रोगसुधदां यानेच दगिरीग होतो. पण आमही याची एवढी पब्लिसिटी का करत नाही, कारण मग प्रत्येक मनुष्य, आत्ता हे मलहोत्राच माझ्याकडे रोज माणसे ठीक करायला पाठवायचे मी म्हटलं, आतां मीच तुझ्याकडे पाठवीन मला दुसरे काम करायचं आहे. माझ काम कुंडालनी जागृतचि आहे आणि ते मुख्य तुमची तत्त्वेत ठीक होते. प कार्य आहे. त्याच्यामध्येच प्रकृती ठीक होते मानसिक लथति ठीक होते. संतुलन येतं आणि सगळ्यात म्हणजे तुम्हाला सत्य मळितं. तुमच्या हातांच्या बोटांवर तुम्ही सांगू शकता, कोणाला काय रोग होतात. आणि फिवत एवढच शकिलं लागतं की हे कसं नीट करायचे. जर हे सगळे आमही तुमच्यासाठी केलेलं आहे तर उगीचच त्याला नाही म्हणण्यात काय अर्थ आहे. , यावषियी प्रश्नाचे उत्तर देताना-काही दिलं मला, पाणी "उपासना आणि सहजयोग" मी ते स्वीकारीन पण त्याने एका शब्दावर नाचवलेय पण भक्तकिशी पाहिजे, "अनन्य" आता या शब्दाला तुम्ही समजलेलं नाही. म्हणजे कृष्ण कसा होता? राजकारणीच होता की नाही? तो म्हणजे दवियतवाचा राजकारणी त्याला असं वाटलं असेल की यांच्या डोक्यात काही जाणार नाही, म्हणून एका "अनन्य" शब्दावर सगळी भवति आणून ठेवली- मी कवि दुसरा कोणी नाही म्हणजे आत्मसाक्षात्कारी- म्हणजे असे आहे, जर तुमच्या टेलिफोनचे कनेक्शन लागलं नाही. तर तुम्ही कोणाला होका मारता कोणाची उपासना करता? आधी तुमचे कनेक्शन नको को लागायला? आधी कनेक्शन झाल्यावर उपासनेला अर्थ आहे. वैद आणि सहजयोग यावषियी : वदि शब्दाचा अर्थ तुमच्या नाइयांवर, म्हणजे सेंटरल नवहस ससिटमिवर जो बोध होतो त्याला वदि शकद आहे आणि सुरवातीलाच लहीलं अहे; वेदांमध्ये, ज्याला बोध झाला नाही. त्यासाठी बेकार आहे. आणि संबंध असा आहे की त्यावेळेला तीन प्रकारच्या आपल्याकडे संस्था होत्या, एकतर वैदिक, दुसरी होती भक्तची आणि तिसरी अल्यंत गृहयतर अशी, कुंडालनीची ती सर्व, कुंडालनीची कार्ये इधेच. नाधर्धीयांनी केली होती, सुरवातीस मकळिंदरनाथ, वगैरे लोकांनी हे कार्य इथे महाराष्ट्रांत

केलेलं आहे. कुंडलीनी जागृतीच काम दुसरे जे होते वेदाचे बगैरे आमही ज्याला राईट साईडेड म्हणतो, म्हणजे मॅटरला, करस त्याचे सायन्स कस डेव्हलप करायचं, त्यानेच आपलं सायन्स डेव्हलप झालेले आहे. भवति म्हणजे परमेश्वराकडे औट व त्याच्याबद्दलची आवड, तर ती भवति आणि ते वदि होणे आणि कुंडालनी जागृती हे तनिही आमच्या सहजयोगांत सामावलेले आहेत. प्राणायाम आणि सहजयोग :- प्राणायाम वगैरे सगळे जे कांही आहेत प्रकार ते जयि गरज लागते, तिथे वापरले पाहिजेत. उगीचच प्रत्येकाने प्राणायाम करायचा हे चुकीचे आहे. प्रत्येक गोष्टीला शास्त्र आहे प्रथम आमही कुंडालनीच जागरण करती. त्याच्यामध्ये जधि कुठे अटकाव आला तिथे, समजा, तुमच्या हृदयचकावर अटकाव आला, तर आमही तुम्हाला प्राणायाम सांगू पण प्रत्येकाने उठला तो प्राणायाम करायचा असं नाही. मंत्राचे पण असं आहे. मंत्रसुधदां ते सधित्द करणारा पाहिजे पहिल्यांदा, आणि कुठे अस कोणचे म्हणायचे ते माहीत असलं पाहिजे जो त्रास असेल तोच मंत्र म्हटला पाहिजे आणि काय झालयं, की प्रत्येकाच्या हातात ते मळिलं असल्यामुळे, वाटेल तस वापरलं आहे म्हणून ते बदनाम झालं असलं, तरी आहे ते सरं आहे

1989-12-27, Public Program

27 डिसेंबर 1989

Public Program

Pune (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

2nd Public Program 27th December 1989 Date: Place Pune Public Program Type

[Original transcript Marathi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

सत्य कार्य आहे? सत्य एक अशी शक्ति आहे जिला परमचेतन्य असे म्हणतात. डी परमशक्ति सरव जिवित कार्य करीत असते - सृष्टीमध्ये नाना प्रकारचे चमत्कार रोज दिसतात. पण सगळ्यांत मोठा चमत्कार परमेश्वराने केलाय, तो म्हणजे, मानव- या मानवामध्ये त्याने जी व्यवस्था करून ठेवलीय ती ।। अनुत्तम आहे असे लक्षांत ठेवून पाहीजे की आपल्या उत्कृंतीमध्ये जे जे टप्पे आपण गांठले सरवात प्रथम मुलाधार - हे चक आहे त्या त्या दणण्यांचेच एकेक चक झालेले आहे. म्हणजे ठिकाणी मूकाचा आधार आहे. मुळ म्हणजे कार्य, तर आपली कुंडालिनी- परदेशी देशांत आपण वचतो, त्यांची बाह्यात फार प्रगती झाली आहे. पण ते आपल्या मूरकांना ओकसत नाहीत. लोकांची अशी परलिथिती आहे, की ते अस्त्यंत आशोकत आहेत, भयभीत आहेत. की त्यामुळे आता आमची काय स्थिती होणार? सायनसमुळे लयांनी मशानि बरनाक्याः मशानिमुळे असे प्रश्न होणार आहे. अशी त्यांना भरिती वाटते कारण उभे राहिले आहेत की भयंकर परिस्थिती उत्पन्न त्यांच्यामध्ये कोणतेच संतुलन नाही- एक वचिर करायचा तो बुध्दीने, एकीकडे, एकाच ओळीने की आपल्याकडेच येतो- असा वहाता आण थोड्या केळात त्याची शक्ति संपली

सायनसमध्ये तुम्ही काय बनवलंय? सायनस। सायनस। सायनस। एकतर जेटम बॉम बनवून ठेवला तकिडे हायोजन बॉम्ब बनवून ठेवला ते बनक्यिशविय सायनस संपतच नव्हतं आता ते रस बनवून ठेवले तेव्हा तकिडे ते धोडेसे धांबले त्यांनी सुपरटनिक बनवलं, आकाशांत जायचे, अंतराळात जायचे. काय मळिले त्यांना, करोडो सुपे सर्व करून? कति देशांत लोक उपाशी मरताहेत, त्यांना खायला नाही. त्यांची परिस्थिती सराब आहे- पण हे सगळे पैसे बेकारव्या गोष्टी करण्यासाठी, स्वतःचा मोठेपणा दासांण्यासाठी; म्हणून म्हणा, कवि आपल्या अहंकारासाठी सहणून म्हणा लक्षावधी रूपांचा व्यय करून कुठे गेले? तर हणे चंद्रावर। काय मळिल तुम्हाला? सायनसचे धोडे बहुत आफल्याला फायदे झाले पण नुकसान जास्त झालं आहे . हे जर तुम्ही परदेशात जाऊन पाहीतं तर, उधे राहून पुण्यात या वातावरणत राहून तुम्हाला कळणार नाही. जबळजवक प्रत्येक देशांतून मी फरिलेली आहे. त्यांची पारहथिती पाहून आश्चर्य वाटतं त्यांच्याकडे कोणतीही गोष्ट नैसर्गिक नाही. अंडयापासून भाजीपर्यंत सगळे अनैसर्गिक रोज न्यूजपेपरमध्ये असे लहिन येते की आज ही भाजी साऊ नका, याच्यामध्ये घातलेले आहे- दुसरे हे साऊ नका, त्याच्यामध्ये अमुक घातलेले आहे; सगळेच अनैसर्गिक हे , काटनचा कपडा इतका महाग आहे . कोटन अंगाला घालायला मळित नाही. ही त्यांच्या मशीनची स्थिती कारण जर मशीन घवाडाप्रमाणे सुरु झाली तर ती भरलीच पाहीजे. नाही भरली तर ती बेकार जाणार मग काहीही काटत रहा. प्लास्टीकचे जाकती येत नाही. पाण्यात घालता पती येत नाही. ते बुडत नाही असा रक्षस आहे, त्याचे कार्य करावे ते कुळत नाही. तेव्हा असे आपल्याला वाटते ते तोकः सौख्यात असतील तर ती चुकीची कल्पना आहे . कुटु दुसरे म्हणजे त्यांची कुटुंबच्यवस्था अगदी मोडकळीला आली आहे. त्यांना कुटुंब म्हणने काय माहीत नाही. नतिमानतेने करसं वागायचे माहीत नाही. सगळे अगदी बैठपणाने वागतात- । आतां त्यांत आम्ही सहजयोग उभा केला, ज्यांना धर्म माहीत नाही, गमपतीचा ग माहीत नाही ते पाहीलं, "भारूड तुम्ही सेडेगावीत जाऊन शकिले आहेत. तथि सेडेगावांत यांचे सूप मतिर आहेत. तथि कोल्हापूरला वगैरे. कुठे शक्तिन आले, मला माहीतसुध्दा नाही, काय भारुड यांनी कादल आहे ते तर एकदरीत आपल्याला हा वचिर केला पाहीजे की हे लोक ज्यांच्यामागे आम्ही धावत सुटली आहे त्यांनी काय मळितव? इतका ते व्हायलेनुस आहे, अशांतता आहे, इंग्लंडमध्ये एका आठवड्याला दोन मूर्तांचा सून होती: आईबाप करतात. अमेरीकेत जर तुम्ही दांगिने घालून गेले तर कोणी हाल्ला भोसकेल मारेल इलका तयि तुम्हाला येलेनुस आहे, अशांतता आहे. मी जाते तर साहेब म्हणतात सगळ काढून जा. मंगळसूत्रसुध्दा म काटून जा० मी म्हणते, तेवद राहू पा तेहद कोम घणार आहे माझं इतकी भयंकर पारस्थिती आहे तथि जाणा त्या परिस्थितीतसुध्दा आपले हडिस्थानी कसेतरी राहात आहेत बचिरे, इतका

त्यांना तषाव। इतका त्यांना त्रास आहे त्यांच्या जीवनाचा- इथे आलं की त्यांना अगदी शांत आपण आरामांत काहीत- बाटत- बा। काय जपल्या हडिस्थानात मुके त्यांच्यापासून आपल्याला हे शकियचे की ते हे जे शकिले आम्हाला आमची आतां शोधून काढायची आहेत आण आपल्यालाही आपली मुळक शोधून काढायची आहेत आण इथे हडिस्थानांत, म्हणजे आमच्या महाराष्ट्रांत आहेत. महाराष्ट्रांत असेही काही ती मुळे पण लोक आहेत, ज्यांच्या डोक्यात कोही जात नाही. आज प्रेस कॉन्फरन्स घेतिली माझी- तथि एका वाईल्या प्रश्नावरून मला कळले हे लोक माझ्या को मागे लागलेत, त्यांनी वचिरलं, "माताजी जर तुम्ही सगळे रोग ठीक केलेत तर डॉक्टरांच काय होणार?" म्हटल आता कळले की या डॉक्टरांना अशी भरिती वाटलैय की जर सहजयोग बादला तर हयांच्याकडे कोणी पेशंट येणार नाही अहो, आपल्याकडे इतके आजारी आहेत या अठरा वर्षात माझ्याकडे कति पेशंट आले? आण सांगायचे म्हणजे तुम्ही श्रीमंत समळे लोक घ्या. मला श्रीबाना तरी ठोक करु या- मी संगुन ठेवते, मला श्रीमंत नकोत मला श्रीमंत पाहीला की धाबरायला %23 होतं. आता काल ते बोलते ना तुमच्यासमोर ते दुसरा कोणी घेऊन आले की मी म्हणते, आलास तुं दुसरा घेऊन कोणी इनकमटैक्स कमशिनर, अमका, तमका, म्हटले, मला नको ते- मी गरीबांसाठी आहे करायला आपल्या देशामध्ये लोकांना पैसे नाहीत, जेवायला, खायला पैसे नाहीत, तथि अशी काहीतरी कमिया झाली पाहीजे, की काही सर्च न करता तोकांच्या तब्येती ठीक झाल्या पाहीजेत- परत शेतीमध्ये सहजयोगाने फार प्रगती होते. फारच होते तर या गोष्टी, ज्या जरूरी आहेत त्या केल्या पाहीजेत- त्यांच म्हणण असे आहे की आम्ही फांड आहे. फांड म्हणजे इंग्लिश भाषेचा अर्थ लागलेला नाही त्यांना फांड म्हणजे माहीत आहे का आपल्याला? फांड म्हणजे एसादा मनुष्य, जर तुमच्याशी सोट बोलून, तुमचे पैसे बरि मारले कवि तुमचे कही नुकसान केले तर हयांची मी काय घोडं मारलं? आता मला कळलं, की यांना अर्स वाटतय की मी जर आले तर यांच्या पोटावर पाय येईल! कसला काय येती? तुम्ही सा भरपूर काही येत नाही सहजयोग पंचवीस वर्ष आणसी जर वाढला, तरी कति लोक सहजयोगांत येणार? परत तायकी पाहीजे पूर्व पुण्याई पाहजि. असे पुण्यवान लोक आहेत कुठे कलियुगात? फारच कमी. नामदेवांनी म्हटले आहे, "पूर्वजन्मी आम्ही बहुपुण्य केले" नाही, त्यांना आम्ही कांही पक करू शकत नाही. ते पुण्यवान पाहीजेत ज्यांच्यामध्ये पुण्य बैकत पैसे पाहजित ना सर्च करायला। जर तुमच्यांत पुण्याईच नाही, तुम्ही महादुष्ट जाहात

रात्रीदवस लोकांना छळात, दुखवतां, अरास देतां, कोणाचे सुस बधवत नाही तुम्हाला आण कांहीतरी आपल्याच पोटाची तरतुद करत बसता. अशा लोकांसाठी सहजयोग नाही. तस म्हणा कोणत्याही औपधाची तुम्ही गैरटी देऊ शकत नाही कोणत्याही डॉक्टरची देऊ शकत नाही. पण सहजयोगाचीच तुम्ही गॅरंटी यावी, अस हे मागणारे, आमच्याकडे, उान। त्यांना काय अधिकार आहे आमच्याकडेने मागण्यांचा? आम्ही] काय यांच्याकडेने पैसे पेतलेत? उलट माझंच आव्हान या लोकांना आहे. की आम्ही ज्या लोकांना नरे केलं, आजसुध्दा नशबाने तीन चार पेशंट उभे राहीने व्लड कॅन्सरचे हे ते, त्यांनी इसभूत संगीतलं दविशी आम्ही हॉस्पिटलली गैतो, डॉक्टरकडे गेलो, त्याने सोगतिले तू उदया मरणार सहजयोगाने या ठीव झालो. आण उभे होते तथि चारणांच वर्ष झाली त्याला. तरीसध्दा होक्यांत जात नाही त्यांच्या तर काय सांगायच त्यांना-हदीत अशी म्हण आहे "बकरी की तीन टांग।" म्हणजे काय? एक गृहस्थ म्हणायचे, बकरीला तीनच टांग आहेत. "अरे बाबा, चार आहेत. ते कांही नाही. मागची एक चरायची, एक दोन तीन. मग म्हणायच "नाही". इकडची पकडायची मग परत तरस हयांचे बकरी की तीन टांग- आतां म्हणे हे नवीन पत्रक याठवल ते शेवटल पाठवा म्हणावं, वचिर फरून पाठवा कीणाच्या पोटावर पाय येणार नाही हे सर- आण माझे आवडान आहे की ज्या लोकांना आम्ही ठीक केलेलं आहे आण करतीय, तर दलिलीला आमच पक रेग्युलर क्लिनिक आहे. त्या क्लिनिकमध्ये आम्ही याचे प्रयोग केलेले आहेत आण तीन डॉक्टरांना एम. डी मळिली. ती काय फुकटात मळिली की? पण मला असा फालतूचा वेळ, मला घालवायला नको आहे . मला पुष्कळ काम करायची आहेत आण निसतं कोणी उया आव्हान करेल की तुम्ही म्हणाला शिवाजीमहाराज आत्म- साक्षात्कारी होते आण ते योहयावर बसायचे तर तुम्ही घोडयावर बसा- काय प्रकार आहे? याला कीही अर्थ आहे? सरक गोष्ट आहे. तुम्हाला काही भयायची गरज नाही. काही तुम्हाला पतंज तस लागणार नाही. तुम्ही बनवा पैसे, बनवायचे ततिके पण सहजयोगांत मात्र आम्ही बरवति नाही- पैसे घेत नाही. कारण हे परमेश्वरी कार्य आहे आण परमेश्वराला पैसा अण बैक समजत नाही त्याला आम्ही तरी काय करणार - आतां आपल्या देशांत इतकी गरीबी आहे. त्यांच्याकडे कोणाचं लक्ष आहे का? ती गरीबी कोणी काढणारच नाही. जर गरीबी काढली तर पाच रूपये देऊन व्होट कसे मळतील? हे गरीब जर गेले तर पांच रूपांत वोट कोणी देडल का? त्यांचाही भाव चढेल मग तर गरीबी जाणार नाही. तर जो मनुष्य जनकल्याण करीत आहे, ज्याने अनेकांच भलं केलं आहे, त्याच्या मागे लागायचं, जर आम्ही एक पैसाही घेत नाही त तुमच्याकडेनं, तर आम्ही तुम्हाला कशाला ठग आण बुध्दीतरी असायला पाडीजे त्यावाबतीत, थोडे शक्तिण पाहीजे. तर पुष्कळ गोष्टी समीर येऊ शकतात.

आता हया उपरान्त फ्वत एक गोष्ट आहे. की कुंडालिनीचे जागरण हे कस होतं सह म्हणजे तुमच्या असा मला पुष्कळांनी प्रश्न वचिरला त्याता पक "सहज असा शब्द

आहे - बरोबर, ज महणजे जन्मलेला हा तुमचा जन्मसन्धि जचकार आहे की तुम्हाला ही योग प्राप्त दाला पाहीने जर तुम्हाता । योग प्राप्त झाला आणि लयायोगे नीव आणि आत्मा यांचा मेळ बसला तर तुमच्या हाती हे परमचैतन्य लागेल आणि हे सारसे ब्रह्मात राहील. यात तुमचं आमच देण काय लागते? पक जर दवि पेटलेला आहे तर दुसरा दवि त्याने पेटवू शकतो. आता आपल्यामध्ये ही सात चक्रे आहेत पण पटचक्रभेदन पतत होतं. सहा चक्रांचे भेदन होलं- सातवं हे गणपतीच चक्र आहे आणि ते आपल्या कुंडलनीचे रक्कषण करते ते राणपतीचे म्हणजे जयाला इनोसन्स म्हणतात, सयाचा ओषधठा आहे- ते बालक आहे. चरिजीव आहे. सां नेहमी आपण त्या गणपतीला महाराष्ट्रात मानतो कारण । सा-या वशिवाची कुंडलनी या महाराष्ट्रात आहे आणि अध्वनियक त्याचा कडेला बसून तिला संभाळताहेत. आता अरस म्हटल्यावर झालं, लोक मला म्हणतील हे कोण झाले सांगायला बवा, बुधाबाजी पण त्याचा पडताळा घेण्यासाठी सुध्दी आतुमसाहातकार पाहीजे. अष्टवनियक माहेत की नाहीत, ते सरे आहेत की नाहीत, ते स्वयंभू आहेत की नाहीत, तुम्ही कसे जाणणार? ते सर जाहे की सोट हे जाण तुम्हाता काही शवति जाहे का? वठिठळ वठिठळ हे सर सण्यासाठी आहे की सोट आहे. हे तुम्ही कसे जाणार? यासाठी हातीत चैतन्य यायला पाहीजे चैतन्य आल्यावर तुम्हाला लगेचच कळेल जशी तुमची कुंडलनी जागृत होऊन ब्रम्हंर भेदेत त्यावेकला तुमच्या लक्षांत येईल की तुमच्या होतातच काहीतरी वा-यासारसे वाटत आहे. हणजे चारीकडे पसरलेली ही शवति तुमच्या हातांत येते त्याच्यानंतर कोणालाही जर पाहायचं असेल तर नुसते असे हात करायचे, त्या माणसाकडे, मग लगेच तुम्हाला कळेल की कोणत्या बोटामध्ये त्रास आहे ते सहाचक आहेत जी वरची, सालच मुळाधार चक्र आहे . नंतर मुळाधार आहे इचे कुंडलनी वसली आहे. साडेतीन वेदोके घालून आहे, साडेतीन का? त्यालाही गणति आहे । आतां ते गी हरयांना सांगू शकत नाही पण ने ही तांबलचक गणति आहे तेती आपण व्यवस्थित वचिरून ठेवाव आणि आमची भाषणे आहेत त्याच्यावरती, आपण बघावे तर ही कुंडलनी जेव्हा कोणी अधिकारी असल्यावरच उध्वमसी होते आणि उध्वमसी झाली की ती अंशी ब्रम्हंरयातूनच भेदेत ब्रम्हंरयातून भेदली की काल जस तुम्हाला डीह्यातून थंड थंड बाटू लागलं- त्याच्याबद्दल आदशिकाराचार्यानी "सलिल सलिल" असे शजद वापरले आहेत. बायबलमध्ये त्याता "कूल बरीझ ऑफ ब होली घोस्ट" अस म्हटलं आहे. होती घोस्ट " हणजे हे कुंडलनीचे प्रतबिबि आहे. कुंडलनी ही प्रतबिबिती आहे . होली घोस्ट ज्याता म्हणतात म्हणजे आदरिशवति आणि तिचं प्रतरिबिबि म्हणजे कुंडलनी- आणि ही प्रत्येकाची वेगळी वेगळी

कुंडलनी आहे ती सगळे जाणते मुलाने काय चुका केल्या - त्याला काय पाहीजे, माझ्या काय नाही. आता पुष्कळ लोक अरस म्हणतात, "मी फार पापी आहे माताजी, माझी कशी कुंडलनी जागृत होईल?" आणि सदकन होते. असे कसे झाले? आता झालं. म्हणजे तम्ही उगीच कडगील नी जाणते- ठेवतां? तुम्ही पुण्यवान आहांत कसे स्वतंत्रता नावं हे कुंडलनी जाणते पण पसादा मनुष्य प संन्यासी असलं संपजून आला, त्याची उठावचीच नाही कुंडलनी- फार मोठा सपल्याला साधु, तो म्हणजे मी एवढे केलं तर माझी का नाही उठत? त्याला कारण अस, तुम्ही पुण्यवान मग आहोत की नाही? परमेश्वराचा नुसता टाहो फोडून होत नाही. तुम्ही पुण्यवान आहांत, तुमच्या जीवनांत तुम्ही पुण्यवान आहांत, म्हणजे सगळ्यांच्याबद्दल समभाव आहे . सगळ्यांना तुम्ही प्रेमाने जगवति, सगळ्यांना तुम्ही आदराने वारावति तुमच्यामध्ये सगळ्यांच्याबद्दल हितकारी वचार सगळ माहीत असते. हे असतो, त्या कुंडलनीता एकाया ड्रुप्ट माणसाची कुंडलनी कधीच कारण तो दृष्ट आहेतसच एसाद्याला नुसत पैशाचंच वेड असेल तर जागृत होणार नाही. जो समतोल असेल व्याच्यामध्ये संतुलन असेत त्याची कुंडलनी त्याची जागृत होणार नाही. पण सहज जागृत होते. त्याच्यानंतर ही कुंडलनी स्वाधीपठान चकामचून जाते - आज मी स्वाधीपठान जकावददल हे फार महत्वाचे आहे कारण स्वाधीपठानचक सांगितलं आहे, बरंच वतारपूरवक कारण स्वाधीपठानचक हे आपल्या पोटातलं जे काही मैड आहे ज्या मैदाला मैदुसाठी उपयुक्त करून घेतं मध्ये त्या मैदुसाठी मैदाचे परिवर्तन करतात म्हणजे त्या गुरे सेन्स ते सपल्या ज्या गुरे सेन्स आहेत. बनावितात- काता डॉक्टर या गोष्टीला मानणार नाहीत कारण त्यांच्याजवळ ही गोष्ट नाही. नी स्वतः मेडिकल केलं आहे . मला माहिती आहे, की त्यांना हे माहीत नाही पण कोणत्याही सरी गोष्टी त्याच्या परिणामावरून जाफल्या पाहजेन आता असे आम्ही हे गृहीत घरून चाललो की बर, के असं. काम करते जो मनुष्य फार वचिर करतो, जो मनुष्य आपलं डोक फार गोष्टी वचिरात घेत असतो. ज्याच्यामध्ये हे चक्र वापरतो, जो मनुष्य नेहमी भवषियाव्याच तो मैदकडे पाठवणि वर दुसरी कार्य पकच कार्य करत असते, की जो पोटातला मैद आहे. , . त्याची आहेत. म्हणजे त्याचे लविहर मग त्याचे पॅनकआस, त्याची सलीन त्याची कडिनी , जो त्याला बघायचा असतो, कवि त्याला जे आणि इन्टेस्टाइनचा काही भाग त्या ऑरसना जे यायचे असतं तकिडे ते बघ शकत नाही. तकिडे त्याचे लक्षही नसतं, त्या शकतचि दान सरव औगन्समध्ये विकृति येते. मग मनुष्याला लविहरचं दूबल होऊ शकतो, त्याचा पुढे बादून होऊ शकतो आमच्याकडे तीन चार इथे पेशंट आहेत न्यांना सरिससि होऊन सरिससि मरायला टेकलं होते त्याला परत तो रोग नाही झाला, तर डायबटीस होऊ शकतो तो रोग नाही झाला तर कडिनी दुबल होऊ शकतो पण सर्वांत वाईट जो रोग आहे यामध्ये, तो म्हणजे बहड कॅसर जो स्प्लीनमुळे होऊ शकतो. आता आमच्याकडे नशिवाने दोन आक्टकिटसू

ओ होतेज्यांना फारच भयंकर परिस्थितीतून सहजयोगाने काढलेलं आहे. डॉक्टरने सांगितलं की तुम्ही आठ दविसांत मरणार - दोघांना तर ते सहजयोगांत जाले. आणि त्यांचा बलड कॅन्सर ठीक झाला- आनो हे कोणत्याही डॉक्टरांना रूचणार नाही, हे मता ठाऊक आहे. पण आपल्या ड आणि परदेशातल्या डॉक्टरमध्ये हा फरक आहे, की त्यांचे गुण-ग्राहकता आहे. कटरमध्ये गराणगर- हकिता फार झाले , पैसेबसि फार कमवले आम्ही- ही गुणग्राहकता आहे. त्याने आम्ही तोंकाची मदत कर शकती: लोकांच भलं क शकता जणा त्या गुणग्राहकतेमुळे ते या कामाला अडून तयार आहेत आगा कितितरी लोकांचे ते भर्तं करीत आहेत पण आमच्याकडे अशी पध्दत नाही , की जुमचे आम्ही भलं केलं तर तुमचे नाव नमूद करून ठेवायचे असं करायचं. आपल्याकडे कति तोंक जेवायता आले, तर ते आपण लहिन तेवतो का? तथातलाच प्रकार आता हे लोक असे त्रास देतील, तर क , तेही करू पण तसं कांही बर दसित नाही. जे बरे झाले, ते झाले बरे. झालं, संपरल . त्याचे काय देणं त घेणं लागते? ज्याची त्याची कुंडलनी आहे. ती जागृत झाली. ते पुण्यवान होते, ते पार आले, क्मही त्याच्यात कांही देणघेणं कर गार आहोत कां? [तर त्याचं नोंद करून ठेवायची, त्यांनी काय केलं तें. असे तसे आम्ही क्मंडी करत नाही. व्यवस्थित आहेत, ठीक आहेत आमच समाधान- अशाप्रकारे हे सगळे रोग नुसत्या एफा गोष्टीमुळे होतात, की मनुष्य करार दूचा वचार करणे जसतो आणि सारस त्याता याटतं की भावषियात गाझ काय होणार भवषियात मी अरस करणार. आ ता वथे मंडकी वसली आहेत, समजा इथे आती वगानांत बसण्यासुया नाहत हवनी न्यांनी भाता असा वचिर केला की आता मी गेलो तर मला बस मळिल की नाही, मग परी गेल्यानंतर वायकोना वाटत असेल घरी नवरा औरडला तर, फाय करायचं, पुरुषांना दुसरे काहीतरी वाटते असेल हे सगळे वचिर जेव्हा आपण भावषियाचे करत जसती त्यावेळी आपण वर्तमानांत की राहात नाही. भाण सहजयोगत तम्ही वर्तमानांत उत्तरता- THEER दुसरी गोष्ट आहे ती म्हणजे तम्ही आ] । भूतकाळांत राहातां पुष्पक लोकांची ती सबय असते. आ मरच फार चांगले होते, आता वाईट झाले .- ।म्ही फरर चांगले पार होते. वशिषतः हडिस्थानांत फार आहे. आमचे होते ही गोष्ट सरी आहे. पूर्वीचा जो काक होता तो होताच चांगला आणि आताचा काळ काही इतका चांगला दसित नाही. ही गोष्ट तल सरी आहे, कवूल आहे - कारण माझ वय पुष्कळ असल्यामुळे मी सगळे दोन्ही काळ पाहीले आहेत. पूर्वार्चा लोक त्यांची ती शाजत वाग प्याची पध्दत म्हणजे काहीतरी राजेशाही लोक १॥ सगळे- आणि काय त्यांना पाहाले आहेत. आम्ही असे महान तोंक पाहीले आहेत आभचे □

असे लोक आता सोक होते त्यांनाच बघून मला मस वाटतं की आईवडीलच फार महान वधायला मळिलेले नाही- सगळ कीग्रेसरया नांवावरती परदार सगळे कडी, जाम्ही जकरा मावड असताना, दोही जेलमध्ये सगरक त्यांनी जाळून टाकल- त्यांचे कपडे लंडनला शिवायला जात असत ते सगळे त्यांनी चौकावर नाऊन जाळले जे लोक आमी महालांत राहणारे जे लोक जाम्हाला बाटायचं गर्ग्यन, की आम्ही देशक्यासाठी ज्जामचे आम्ही झोपडीत जाऊन राहीलो पण स्वातंत्र्य मळूनसुधा स्वातंत्र्यासाठी लोकांनी एवदा त्याग केता हे आईवाडल जाऊन राहीते जोपर्यंत तुम्हाला सर्व"च तंत्र ककत नाही, जोपर्यंत तुम्हाला आतम्याच तंत्र ककत नाही, या स्यातंत्रयाता काही अर्थ नाही- सहजयोगांत तोंक जेव्हां आले, तुम्हांला आश्चर्य वाटेल तेव्हा त्यांचे नाभी अक जागृत प्रकारच समाधान येतं, झाले- हे दसरं चक्राभी चक्र जागृत झल्यावर मनुष्यामध्ये एक त्याची संसारकिः परिस्थिती, व्यवहारकिः परिस्थिती सुधारते कारण त्याचे चिंतिते जे आहे ते म्हणतील, "माताजी भलत्या गोष्टीकडे जात नाही. आतां एक जर दारूडा माणूस असला तर लोक हा दारूडा आहे. पण होते ही, जागृती होते। कशी होते ते मी याची कशी जागृती होणार सांगू शकणार नाही. मलाही आश्चर्य बाटतं। पण होते .जागृतीच नाही होत, पण तौच माणूस, एनदा। दारूडा होता, रस्त्यावर सहजयोगाला पुढे एवढा कामाला येती, की कोणी म्हणणार नाही हा पडायवा । पण तौच एसादा फार सभावति दसिणारा मनुष्य आला तर त्याची होतच नाही माझे हात मोडतात. म्हटलं, आतां करायचे बर आपल्या देशामध्ये, तुम्ही पुण्यवान माहात, त्याबद्दल शंका नाही, नाहीतर या देशात जन्माला आला नसता- काल वधा कांही न करता तुमची जागृत आती कुंडलनी पण हे ईश्लडमध्ये, माझे हात तुटतात हो तथि जागृत करायची त्याच्याहीपेक्षा गरात ? माहीत आहे, कसे लोक आहेत हे? णि हगजे काय सोपं काम आ हणजे अमेरिकन लोक- ते तर अगती मूढ लोक आहेत, का कार्य झालयें त्यांना। माझ्यामागे by लागतील, आमची जागृत करा, जागृत करा, केलेली पाहजे तुम्ही माझ्यामागे लागतील मुसते- पण कर कशी? पुण्यवान नाहीत ते तुम्ही पुण्यवान आहात, याबद्दल शंका नाही कारण या महाराष्ट्रामध्ये वशिषेकून सगळीकडे चैतन्य खळते, सगळीकडे- तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, मी एकदा लंडनहून येतांना, साडेब आणि आम्ही फरटक्तामध्ये बसलो होती, तर मी म्हटलं, जाले। साहब म्हणाले, "कसं ककलं तुला"? म्हटलं, "सगळीकडे त्या पायलटला जाऊन वचिरात, की कुठे, चैतन्य आहे हे हडिस्थानातच होऊ शकतं"- आतां दोन मनिटिंपूर्वी तर ते चैतन्य सगळीकडे हडिस्थानात आलो की काय? तर म्हणे, "।. पसरलेलं आहे . आणि तुम्ही इतके पुण्यवान तोंक आडांत की तुम्हाला ते मळिं शकते. कति, आणि तुम्ही फार मोठे की, बदिशामध्ये जे काही गालं ते वशिष आहे. कल्पना करून नका. सहजयोगी आहेत. आज- सायन्टीस्ट आहांत. जे फार मोठाले सायंटिस्ट आहेत, ते सगळे □□ज-

त्यांनी सायन्सवर मात केली. ते सहजयोगी आहेत कारण ते शेवटी। पोहोचले त्या कोप-यांतः की जयि त्यांना वाटले की याच्यापुढे कहीतरी असलंच पाहीजे तेवहां ते बले आणि

त्यांनी सहजयोग पेतलेला आहे- पण न्याला म्हणतात ना. अर्धवट ज्ञान आहे त्याला काही समजणारच नाही गीष्ट पुरतं ज्ञान जयाला होईल की हे केवट मोठ आहे? केवट मोठ दविय आहे हो हे। आण ते जनकल्याणासाठी, हे नयितचे लहीलेत आहे, नाडीग्रंथामध्ये जर आपण नाडीग्रंथ वाचता असेल तर रपष्ट लहीलेले आहे की असा सहजयोग येणार जाहे आणा विरोबर त्याने डेटसध्दा दलितो आहे- एकोणीसथ सत्तर सालापासून हा सुर होईल नाडीग्रंथ मूळ लहिता होता संस्कृतात- ते गुहस्थ भजंदर - त्यांनी त्याचं वरोबर अथावत रूप आणले तर एकोणीससे सत्तर सालांतच आण हे मुगुमीनी कती जुने होते. त्यांनी लहिन ठेवलंय, पण ते हदिस्यानी सुरु झाला- होते म्हणून ते अनसायंटफिकि! असल्या हया गुतामीच्या कल्पना आहेत. स्लेव्हशिनेस आहे आपल्या डोक्यांत, असला हा आपला बारसा जी आहे, पवढा मोठा, आपण मळिवलेला, तो आपण गमावणार भाहोत का? कारण दोनचार शब्द तुम्ही शकिले आणा दोन चार शब्द, काहीतरी पाहीलं त्यावर तुम्हाला असे वाटते। अहो, यांना शंभर जन्म घ्यावे लागतील, तेव्हा कुठे यांना महाराष्ट्रात जन्म मळिले. असे तुम्ही पुण्यवान आहांत आणा या पुण्याईची अशी तुम्ही वाट लावनेली मला समजत नाही. कारण हे परदेशांतून आलेले डोक आहे, पण परदेशांत यातले कोणी गेलेले नाहीत, म्हणून हे असं बोलताहेत. | दुसरे म्हणजे, नाभी चकावरती मनुष्याला सगक्यांत जास्त त्याची मदत होते ती। ही, की नाभी चक एकदां संतुलनात आलं, मडहणजे त्याचे पोटाचे रोग नष्ट होऊन गुरू होण्याची शक्त जन्माला येते हे नाभी चक फार महत्वाचं आहे, ज्याची नामी चांगली असेल, तो गुरू होऊ शकतो हे रस्त्यावरचे गुरू नवहेत कवि पसे कमावणारे भौदू नाही गुरू म्हणजे, गुरू म्हणजे ज्याला सदगुरू म्हणता येईल . नानकसाहेबांनी म्हटलं आहे, " वही जो 'सदगुरू ।" साहीब म्हणजे देवाला जो साहीब मली है। सहजयोगांत आल्यावर देवादी साहीबी मली है। होत नाही पण देवादी होता कारण देवाचा साक्षात होतो. मग काय सोट बोलायचं का नंतर? कोणत्याही इमानदार माणसाने असं म्हणायचं को, देव नाही, अरे शक्य भे? कारण त्याला साक्षातच होती ना, त्याला हातालाच लागतं- आणा हे झाल्यावर जर तुम्ही तरीही म्हणाल की, नाही बुवा, आम्हाला पटत नाही तर म्हणा बर, नमस्कार आतां काय करणार? पण तसे बहुधा होत नाही. आता महाराष्ट्रांत, पुष्कळ लोकांना जागृता झालेली आहे आणा जागृतीने पुष्कळ लोकांना फायदा झालेला आहे . याच्यावरचे चक् जे आहे, ते इदयचक. ते मधोमच जाहे. आता मी थोडक्यांत सांग-ते. ते तुम्ही पुस्तकांत वगैरे वाचून घ्या. हे हृदयचक जे आहे, ते स्टर्नम बोनच्या त

या स्टर्नम वोनमध्ये जैटीबॉडीज आहे . खाली जी जागा आपल्या स्पायनल कॉर्डमध्ये आहे, तिथे तत तयार होतात. बारा वर्षांपुढे जैटीबॉडीज तयार होतात आणा त्या सरोसर काही नाही, पण देवीचे गण जाहेत. कारण हे देवीचे स्थान आहे आणा ज्या वेळेता हे गण कोणाचाही बाहेरून हन्ना आला तर जाऊन युध्द करतात. ते युध्द जे आहे, ते सुध्दा या देवीमुळेच होतं ही देवी जागृत वहायला पाहीजे पुष्कळ बायकांना बरेस्ट कॅन्सर होता, त्याला कारण आहे असुरकषिता आम्ही बरेस्ट कॅन्सर पुष्कळ ठीक केले जाहेत सनस ऑक सकिरिटी ज्यांची डिसिट्रब होते, अशा बायकांना बरेस्ट कॅन्सर होतो. काहीयण चैलैज झालं तरी होती. त्याला अगदी सोपा, सरक - बरेस्ट कॅन्सरसाठी हे जे गण जाहेत, त्यांना जागृत करण्यासाठी इलाज आहे सहजयोगामध्ये परत देवीचे आवाहन करावे लागतं- देवीची जागृता करावी लागते पण त्याला अधिकार पाहीजे देवीची जागृता करण्यासाठी पण तुम्हाला सुध्दा आत्मसाक्षात्कार झाला पाहीजे जर तुम्ही रा नुसतं मी देवीला जाऊन येतो, मी हनुमानता जाऊन येतो, तर तो देव नाही. तिथे काही मळिणार नाही. रोजच जाऊन येतो आपण, चकाटया पटित बसतो देवळांत ते नाही. आपल्यामध्ये जे. बसवलेले देव आहेत. त्यांना औळसलं पाहीजे, जागृत केलं पाहीजे पण मी म्हणते, म्हणून .हे संकेतसिनेपण म्हटलेलं आहे . तो तरी] नदिन हदिस्यानी नव्हता तर गोष्ट नाही आहे बदि का त्याचे तरी म्हटलेलं ऐकायला कार्य झालं? लागतसेने म्हटलेलं आहे, तुम्ही याची नावचे ऐकली नसणार तर मी तरी काय करणार? आणा सगळीकडे डेडटीज देवता आहेत म्हणून मानतात. लोक मानत नाहीत, जशांतली गोष्ट नाही पण आपल्याकडे पणक त-हेचे अर्धवट ज्ञान झाल्यामुळे, ना घड इकडे, ना तकिडे, असे झालं आहे. काही समजत नाही- तर इकडे देवीचे जपल्याना स्थान आहे आणा देवीला जागृत केल्यावरती, बरेस्टचे आस असतील कवि तुमचं आणसी कांही, पाठीच दूसरण बगैरे असे काही त्रास असतील तर ते सगळ ठीक होऊन जातं. मग ही कुंडालिनी बर आली की ती मग वशिष्टी चक्रावर येते, ह शरीकृष्णाचं स्थान काले जपण वैदांवर वचिरातं होतं, की वैदाचा काय संबंध आहे तो असा माहे की "भू भुरवः स्वाः " अस म्हणतात, पण तेव्हाहयावर संपत नाही की भू म्हणजे पृथ्वी, पृथ्वीतत्वाने बनवलेल मुलाधार अंतरषि अंतरक्षि बनवलेलं आहे ते स्वाधषिठान चक आहे . भुरवः म्हणजे मुलताधार चकानेस्वाः म्हणजे आपल्या पोटांमध्ये आपण सगळे स्वाहा करती. अग्रा असती म्हणून स्वाः आणा स्वधा या दोन शक्या आहेत. स्वाः आणा स्वधा म्हणजे धारणा आपला चरम जो आहे, तो पोटांत जाहे. दहा धरम आपल्यामध्ये आहेत. हे दहा धरम माणुसकीचे धरम आहेत. जेव्हा तुम्ही त्या माणुसकीच्या धरमातून पवतिर होता तेहां तुम्हाला कांहीतरी ना काहीतरी त्रास सुरु होतो. तेव्हा हे दहा धरम आपोआप कुंडातनी आली आंत , क्री जागृत होतात म्हणून स्वधा आणा मिग हे मन हे मन बाहे इथती शवति मनाची शक्ती आहे. मन जर दबळ झालं,

मन जर दुबळ झालं, मनाला जर दुःख झालं, तर पकडलं जातं- आता असं म्हणायचं की कोणचे लोक दुबळे आहेत, हे जाता हयांतले सहजयोगांतले तुम्ही समाजाला दुबळे करता, तुम्ही बधूनच घेतलं आहे. ही वशिष्टी या चकावरती जन आहे. जन म्हणजे जनसंपर्क म्हणजे वशिष्टीतूनच हे आपण सरवायकल प्लेक्सस हणतो तर सरवायकल प्लेक्ससशी संबंध आहे आहे याचा. हया हातांनीचण लोकांना जर नमस्कार करायचा झाला कांही, तर तर या हातांनीच, जनसंपर्क साधती- हे वशिष्टी चक शरीकृष्णाचे आहे. आहे कवि नाही हे आम्ही सदिध करून देऊ तुम्हाला- तुम्हाला हिसिटॉलॉजीतलं कांही बघायचं असलं, तर तुम्हाला पण आधी जागृता च्या. मायकीसकोप लागतो ना. जर तुम्ही म्हणाल नाही, मायकोसकोपशविषये दासवा तर कसं दासवणार? आम्ही मायकोरकोप दापरणार नाही, आम्हाला दालवा असल्या चैलैजला कोही अर्थ आहे? आहे, मायकोसकोप पाहीजे त्याला तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार मळिल्याशविषय कांहीच होणार नाही- आता हे वशिष्टी चक म्हणजे शरीकृष्णाचं स्थान आहे . आणा राधा त्याची शक्ती आहे . रा म्हणजे शक्ती, धा म्हणजे जनिदै धारणा केली ती ती आनुहाददायिनी शवति आहे आणा शरी कृष्णाची शक्ती आहे, माधुरी, जो मनुष्य गौड बोलण्याचे, मधुर बोलण्याचे वैशिष्ट्य आहे. आणा त्याने सौळा, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल 16 सप्लेक्स सेस आहेत सरबंध इथे आहेत आणा त्याने आपले नाक, कान, जिवीही सरवावर परिणाम येतो मग त्याच्यावर आजजा चक आहे . आजजा चक्रावर बसिताचा अवतार झालेला आहे म्हणून तर्फास आहे . तकिडे आणा या कॉसमधुन कसित नधिला मग खसित कोणी दुसरे तसिरे नसून शरी गणेशाचं अवतरण आहे. शरी गमेशाचं अवतरण आहे की नाही त्यासाठी तुम्ही देवी महात्म्य वाचावं. त्यांत त्यांनी त्याला महावषिणू म्हटलेलं आहे. अगदी तंतोतंत व्रसिताचं वर्णन आहे. ता ज्रसित शब्द कुठनं आला? कृष्णापासून ज्रसित आणा यशेदेचं नांव राधेन राधा हणजेच महालक्ष्मी आणा तीच म्हणजे मेरी तनि यशोदेचं नांव त्याला दिलं. आपल्याकडे आपण म्हणतो ना, यशोदेला येसू, तसा बसित हा येसू- पोटांतसुध्दा आपल्या महंमदसाहेब आहेत . दत्तातरेयच आहेत ते. हे आम्ही सदिध क शकतो आणा ते असं सदिध करू शकतो, समजा एखादा मुसलमान आला, आणा त्याला आपण सांगितलं की तू दत्ताचे नांव घे, नाहीतर नानकाच नांव घे, तर तो म्हणेल मी नाही घेणार . तर मग मी तुझे अर कु शकत नाही. मला बरे करा, मला बरे करा, मली पीटीत दुसतयं त्याने जसं नानकाचे नांव पेतलं की झाले पार- तसंच एखादा हद्दि आला आणा त्याने म्हटलं- तै वर मोठे कठीण काम- पण महंमद साहेबाचं नांव घे. पण बर होतं त्याने म्हणजे हे लोक खरे आहेत. सोटे नाहीत आणा ते आपल्यामध्ये वास करून आहेत, हे सहजयोगाने

स होतं . इतरकच नव्हे तर परमेश्वराचा साक्षात होतो. आतां दसायला कस वाटतं आपल्याला, असं करस शक्य आहे, म्हणजे असं कस होऊ शकतं? पण आहे ना कां नाही? जर परमेश्वर कधी ना कधी ती भेदलाच असतां, आणा त्याने आहे तर कधी ना कधी है, हणारच होत. जर तुमचे फायदे होतात. त्याने जर तुमचे हति होणार आहे तर का करू नये? मला है समजत नाही. त्यांत काय लॉजकि आहे . आजजा चक है पटियूरी आणा पनीष बॉडीच्या मध्ये वरे मग है आजजा चक- एक चक आहे अणा ते दोनही या बॉडीजना, दोन त्याच्या पाकळ्या आहेत त्याने संभाकन- आणा ते बरोबर ऑप्टीकचाग्रमा दोन ज्या ग्रॅनला नव्हंज येतात, त्याच्यामध्ये आहे . आतां इथल्या डॉक्टरसवन्या मानाने, तुम्ही पाहाल तर है डॉक्टरस आहेत, पोचलेले डॉक्टरस आहेत. त्यांच्या लांबलचक पदव्या आहेत. ते लोक कसे सहजयोगात आले? आणा तेज बघा त्यांच्या तोडावरचं, आपल्या कोणत्याही डॉक्टरच्या तेज दसिणार नाही तुम्हाला तोडावरचं कति तेजस्वीता त्यांच्यांत आहे. त्यांना दसिलं ते त्यांनी पाहीलं की आजजाचक वर धरलेलं असले तर खसिताचं नांव घ्यावं लागत नाहीतर कुंडालिनी चढत नाही. आणा इथे धरलेलं असलं तर कृष्णाचं नांव घ्यावं लागतं. उजव्या बाजूला वट्टीलाचे आणा इकडे वषिणुमायेचं- पण आतां "वट्टित तो बरबा" म्हणत तोडात तंबालू घालून तुम्ही गेलांत तर तो वट्टित नाही मळिणार - कतिही कृष्णाला म्हणजे तुम्ही वा-या करा. ही अंधश्रध्दा आहे, हे तुम्हाला सांगितल पाहीजे तंबालू एसाया] [संभावति माणसाला राक्षस भेटावा तसा प्रकार आहे तो तंबासू अगदी नमिधिद आहे, पण आपल्या महाराष्ट्रात तंबालूशविषय होत नाही लोकांना पण मी म्हणत नाही तंबासू सोडा, आधी म्हणत नाही. तंबासू घ्यायची आणा कृष्णाचे नाव घ्यायचं म्हणजे त्यांच्या वरीधांत जायचं, लोकाना मोठा राग येतो. माताजी अस काय म्हणतात. आम्ही आणा त्यांचे नांव घ्यायचं - तंबासू खान्नी तर- अहो, तुम्ही शरीकृष्णाला एवढं मानता ना? मग तुमच है कसं खराब होतयं? तुम्हाला थोटा कॅन्सर का होतोय? "हरे रामा, हरे कृष्णा" लयांत ते लोक येता. त्यांना तुम्ही रामाच आणा कृष्णाचं नांव घेता, तुम्हाला है कस म्हटलं अरे, सबंध ते थोटवं कॅन्सर काय होत? आतां रामाचे स्थान, ते कति मोठयं, त्याची आम्हांता माहीती नाही. ते आमच्याकडे रोग जो, ते शरीरामाच्या उपममुळे होतो. भस्त्रमाचा तौ कसा काय होतो, ते सुध्दा मी तुम्हाला सांगेन कधीतरी- ते बरंच लांबलचक आहे . पण हे लक्षांत घ्या की हा वषिय गंभीर आहे आणा यांत उतरण्यासाठी थोड तरी आपल्याला जाणलं पाहीजे - तुम्ही आत्मसाक्षात्कार घ्या.

शवटी मग ते सहस्तरार ते सहस्तरार कुठे आहे असा डोक्याचा ट्रान्सव्हरस सेवशन . पेतला तर कळया दसितील तुम्हाला, जशा काही पाकक्या आहेत. पण जेव्हां कुंडालिनी जागृत होते, या मैदुमध्ये प्रकाश येतो आणा त्या प्रकाशाने मनुष्य प्रगल्भ होता. पण तरी, बकरीकी तीन टांग, तुम्ही फोंड आहात ! अहो, पण हे सगळे आहेत ना समोर, ते असूनसुध्दां तुम्ही फोंड आहात असता प्रकार त्याला कोण काय करणार? आता पुणेकरांवदल पक ठप्पा आहे, की ते चकितिसक आहेत . त्याचं मला हरकत नाही.

चकितिसक असले पाहीजे. त्याचा अर्ब असा की तुम्ही स्वतंत्र आहात पण बैताल नसलं असणे हे स्वतंत्रतेचे लक्षण आहे . ते मला पाहीजे, ताळतंत्र नाही सोहला पाहजि चकितिसक आवडतं ते पाहजि तुम्ही स्वतंत्र झाल्याशिवाय "स्व" च तंत्र जाणू शकत नाही- आण सहजयोगांत तुम्ही पूर्णपणे स्वतंत्र होता म्हणजे तुमच्या सगळ्या सवयी सुटतात., तुमचे सगळे रोग नष्ट होतात. तुमची भाषा बदलते, तुमचा स्वभाव बदलतो, सगळे होऊन तुमच्यामध्ये परणिम असा येतो की तुम्ही एकदम - आमचे साहेब म्हणतात ना, की सगळे देवदूत आहेत तुझे तुला सगळे देवदूत भेटले नी मलाच कसे सगळे राक्षस मळिले ऑफसिमध्ये नेहमी म्हणतात, तुझ्याकडे सगळे देवदूत आते आहेत आहेतच. कारण त्यांचा सकभाव इतका; आतां ही मंडळी कोणी पाहीली आहेत का अशी? प्रेमळ मंडळी. इतका फरक होऊन जाती माणसामध्ये, संबंध त्याची, कायापालट म्हमतात ना? आतां शांतीचे इतके लोक पौवाडे गातात. शांतीचे पाठ मग त्याचे फ्याऊंडेशन बनवलेत मग कुठे काय, खूप पैसे एकत्र केले आहेत लोकांनी. त्यांच्यामध्ये कांही शांती आहे का? आता ही बाई, मंदर तेरेसा, इतके तुम्ही तचि महात्म्य करता तनि कोणाचे भलं केलंय? त्या लोकांना जे मरत आहेत त्यांना वचि यांना कलकत्त्याच्या लोकांच्या पैशांनी आपण ठेवतात आण त्यांना ती वरिश्चन करते आता गाढवांना जर उद्या वरिश्चन केलं तर ते कायावेश्चन होतात काय? तर तचि एवढं महात्म्य आहे . पण ती एवढी अशांत बाई आहे, की तिला एकदां पाहीलं तर माझं एवढं: त्या बाईला एकदां सहजयोगांत बुडवलीच पाहीजे एवदा रागीत स्वभाव आहे बाईचा, की काय वचिरायला नको, जैवडां राग सुटतो त्या बाईचा, तेव्हां इकडून तकिडे, लकिडून तकिडे नुसता डान्स करतात की बस, मी तर बघतच राहीले अगदी म्हटलं काय प्रकार आहे. म्हटलं असं हा समाज- कार्य करण्यापेक्षा स्वतःचं कार्य करा. अशी परिस्थिती। पण आपण बाह्यातलं बघती गहनांतलं बघत नाही. गहनांत बघीतलं पाहीजे की सरोसर ज्याने सगळ्यांचे हति होडल, असे फल्यामध्ये जी धनसंपत्ती आहे ती का यापन काय आहे आण नये? आण त्याचा उपयोग

का करून घेऊं नये? ते सहजच मकितं, त्यासाठी पैसे नको काही नको नुसती थोडीशी पुण्याई लागते. ती जरूर लागते, है मी म्हणने पण तुम्ही स्वतःबद्दल चांगले वाईट वचिर करून घेऊं नका. तुम्ही काहीही चूक केली नाहीत. परमेश्वर नशिकरण करू शकत नाही. कारण हे जे परमचैतन्य आहे ना, ते, क्षमेचा सागर आहे तो- तेव्हा मी ही चूक केली, हे मी पाप केलं, घोर अन्याय केला, असा काही वचिर करायचा नाही- आतां ही एफ दुसरी टुरम आहे की कोणाकडे मेल्यावर तुम्ही फार पापी आहांत, अमकं . है सांगतो तुमची पाप ठीक करतो म्हणजे आही देवाला आहांत, आम्हाला थोडे पैसे द्या, असली काम करण; म्हणजे मूर्खपणाची "तुमची आई मेली, मला एक गाय या. यांना गाय देऊन आईला करू मळिणार के। पण असे आहेत प्रकार अशा प्रकारांना आका पातला पाहीजे पण ते सुध्दा आत्मसाक्षात्कारीच करू शकती त्यांच्यामध्ये साती चांची पीठे आहेत आण जेव्हां लेव्हां आता शेवटल सहस्तरार, येते तेव्हां है सहस्तरार असे उघडतं आण या ब्रम्हर्दयातनं अशी कंडालनी नधुन कुंडालनी वर असं धंड धंड डोक्यातनं वाटायला लागते. आता महाराष्ट्राचा वशिष वारसा आहे, मी आपल्याला . मारकण्डेय स्वामी जे होते त्यांच्याही सांगते. है कार्य अनादा काळापासून महाराष्ट्राल झालेलं आहे है सहाजकिच होते. तेव्हां आपल्यालाही त्याचा लाभ होणे आर्ध भिचछिद्रिनाथ , गौरखनाथ हे आहे त्यांनी इथे रक्त औतलयं - आज इथे यांनी सांगितलं, की संतांना सगळ्यांनी आस दलैला तर माताजी तुम्ही काही वाईट बादून मला कसलाच आस नाही. मला कसला त्रास झाला आहे? घेऊं नका तुम्ही इतकी नाटकं करायची काय गरज आहे? पत्र असं वाटतं, इथे मारामा-या नकोति; , भेटा मला, मी चार माणसं बोलवते, डॉक्टरस आहेत, आमचं पुरांपर लहिा, माझ्याकडे या तुम्हाला उथे नाटक करायची काय गरज आहे? कलनीक आहे. सगळे पेपरस आहेत, ते तुम्ही बघा . नदिश्ने करणार । मी काय पोलटीकल मनुष्य नाही. आण है कसून मग है पोलिसाबाले ण लोकांनाही भत्ती वसते. ते येत नाही म्हणजे बगैरे, उगीचच तुम्ही कशाला आणता? आं इंग्लिशमध्ये म्हणतात, तशांतली ही पध्दत - याला उगाच ते, "डॉग इन द मैनजर" सारख. काही अर्थ आहे का? समंजसपणा धरायचा, आण सहजयोगांत उतरलं पाहजि. त्याचे असं नाही आहे सहजयोगामध्ये तुम्ही जागृत झालात, झालं। दोनचार दविस परत परत खाली वर करते, तर कृपा तुम्हाला फार बरे वाटे। कुंडालनी आहे ना, ती करून, जर तुम्ही सहजयोगांत आज पार झालांत, तर असे नाही समजायचं, की आता तुम्ही

अवधुत झाले . त्याच्यानंतर थोडसं प्रकटिस करून जमवावं लागतं एका महिन्यांत तुम्ही गुरु होणार, म्हणजे सदगुरु आण तुम्ही हे कार्य क शकता. पण त्यांची शोधकरवृत्ती पार गहन इथे आम्ही फार नविडक लोक बोलावले आहे . आहे. वचिरपुरवक आहे, आण एकदा आल्यावर जमतात. इतकी मेहनत करतात. अहो, चार ध्यानाला बसतात. वाटलं तर दहाच मनीट बसतील, आण वाजतां उठून आधोळी करतात . इतके यांचे आयुष्य सुंदर झाले आहे. त्यांच्यात कोषीतरी तांछन नाही राहीले "द्रमा जे अलांछन, मारतड जे तापहीन हे जे ज्ञानेश्वरांनी पसायदान लहीलं आहे, ते आमचं वर्णन आहे सगळ्यांचे. है जे "हबेत उडता" बगैरे ते ज्ञानेश्वरांनी लहीलेलं नाही. कारण हे भूतवाधेचे बाकी हे प्रकार आहेज व पाण्यावर चालण्याचे जुरसिताला जमलं कारण ते औकारच होते मुकी त्यांनी लहीलेले नाही. कोणीतरी लहीलं आहे कारण लहानपणी मी ज्ञानेश्वरी वाचली होती है नव्हतं. कांती तुमची उन्वलीत होते. तुमचे वय लहान होते, तुम्ही श्रवतिवान होता. त्यांत तुमचे आरोग्य बादत जाते असे वगैरे म्हणजे माझ आती सत्तरावं वर्ष होईल- योडयाची मी इतकी मेहनत करते आहे मला माहीतच नाही माझे बय कति। अशी रथिती वर्षात पण आहे. धकवाच येणार नाही तुम्हाला. कारण अव्याहत वरुन ती शोवत तुमच्यांत वहात राहील आण ती वहात राहीन्यावरती तुम्हाला ती संपल्यासारसं वाटतच नाही थकल्यासारसं वाटतच . आण अस कोण जरूरी नाही की? त्यांच्यात काही भांडण होत नाहीत. आतूती इतक्या नाही तंटा नाही. लोक तर आश्चर्यचकित होतात. देशांतले लोक आहेत, त्यांच्यात काही भांडण नाही. आतां परवा एका ठिकाणी धांबली होती ते म्हणाले, माताजी, असे लोक आम्ही पाहीले नाहीत, है, काय रव्गातले देव आहेत. का काय? देवसध्दा भांडतीत पण है, इतक्या शांतपणाने सगळे। यांच्याजवळ सगिरेटसुध्दा नाही- गाचसिपण नाही. म्हटलं, आता है झाले सुशक्त - आता त्यांना कशाचाही कदर नाही. आतां फवत आत्म्याचाच आराम घडतात त्याची अनेक उदाहरणे आहेत आपल्याकडे नामदेवांच यांगते मी. गोरा कंभारांना भेटायला गेला होते. चतिलांत उभे गोरा कुंभार : त्यांना बघून काय म्हणतात की "नगिणाच्या भेटी आलो सगुणाशी। कति गौरवाची गोष्ट आहे की नरिगुण तुझ्यावर साकार झालेला, सगुण मी बघतो आहे. हे नामदेव म्हणु शकतात आण ते गोरा कुंभाराला, हाच आत्म्याचा जो एक पडताळा आहे, कवि एक जी कांही जाणीब आहे, ती आपल्याला झाली पाहीजे. आता आपण दुस-या माणसाला कधीही जवळचं . पूर्ण वेक है माझे घर, ही माझी माणसे- मी कोण? मी कोणी आहे हे मानं शकत नाही वचिरलं पाहजि आण तो जो मी आहे, तो तुमचा आत्मा आहे. आता मेडकिलमध्ये ऑटोनामस , पण त्याचा डरायजर केण? नवईस सदटीम आहे पण ऑटो कोण? ऑटोमोवलि आपण म्हणतो

कतितीरी गोष्टीचा यांना यत्ता लागलेता नाही तो इळूहळू सहजयोगांत येऊन, पत्ता लागू शकती. मग ती आपली दृष्टीच बदलून जाते, इंटरसेटच बदलून जाती. आपला ईटरेस्ट रहातो की, आतां कति लोकांना मी पार करू? कति लोकांसाठी धावू? कति लोकांना या परमेश्वराच्या सागराज्यात आणून बसवू? बाकी सगळे काही वसिरून जाती मनुष्य कारण इतका आनंद असतो त्यांच्यात म्हणजे एखादा दारूडा असला तर त्याला एकटी दारू पति येत नाही तसंच आहे. परमेश्वराचा आनंद, एकटा नाही उपभोगता येत. इतके सूत है तोक झाले आहेत, आता- । श। आती तुम्ही सगळ्यांनी सहजयोगांत यावं आण है प्राप्त करावं आण त्यांत जमलं पाहीजे मुल्य म्हणजे जमलं पाठीने . आमचे सॅटर्स असे सोन्याने मदवलेले नाहीत आण त्यांच्यामध्ये मारबल वगैरे काही नाही- कारण सर्वसाधारण, सामान्यांसाठी आहे. ते सामान्यांसाठीच सहजयोग आहे आण सामान्यांतूननय असामान्य नधिर आहे, तेव्हां तुम्ही याचा स्वीकार करावा. जे स्वतःला फार जसामान्य समजतात, त्यांच्या याच्याशी काहीही संबंध नाही. ते स्वतःला फार शरीर्यंत समजतात, त्यांनी बनावे. पण आम्ही सामान्य लोकंच्या भल्यासाठी आहेत. आण त्यांच्यासाठी या कार्यासाठी घेत नाही. मेहनत करत आहेत काही कोणीही सहजयोगामध्ये कधीही एकही पैसा लोकांनी थोडेबहुत तेव्हां सगळे म्हणतील, हे करस काय झालं? या पैसे एकन करून कार्य पतंक। झालं असेत ते आलं असेल पण ते मंडपासाठी. कुंड नी जागृतीसाठी नाही तेज्हा कोणी मनुष्य तुम्हाला सांगेल, याचे तुम्ही पैसे दया, तर त्याता गहणायचे तू भामटा आहेस, देवाचे भामटेगरी मटिवली पाहीनेपम त्या पतकीला यायला पाहीजे तुम्ही पैसे करू शकत नाही. ही श्रवर्त येइल तेव्हां तुम्ही ते कार्य करस शुक्ता, नाहीतर तुमच्यामध्ये ती श्रुक्ती यायला पाहीजे - ते कर शकत नाही. जे कराल, ते आधक्यासारसे काठी पेऊन सगळ्यांना मारत सुटाल म्हणून ही जी एक आपल्यामध्ये वशिष श्रवति आहे, तचि जागृत करून घ्यावी . आण तिला प्राप्त हावे. आपण संतशरीरमणी म्हणतो, लोकांना नमस्कार करतो, तो मग कुठेही असेना कां, कोणच्या जातीचा असेना कां, आपण त्यांना नमस्कार करतो. [तेव्हा त्यांच्यावरचा विश्वास उळे देऊ नका ते सरे आहे . आपण छळतं, त्रास दलिा, आपनी हतिकारी लोक होती, त्यांना पण त्यांनी आपली सत्याची कास सोडली नाही. त्यांना सांगाव लागत नव्हत - असे करा, ही संतांची महान भूमी आहे, तरस करा, अशा संतांच्या भूमीवर तुमचा जन्म झालेला आहे. तर तिला काळ फासू नका कारण तुम्हाला थोडसं पुरतकी ज्ञान कवि सायनसर्च थोडसं ज्ञान आलंय। जे सायनसर्च वरचे लोक, आण तसंच तुम्हीसध्दा होऊ शकता, कारण बृषध्दीच्या पातकीच्या - भेरागावळ्याचे इथे काम पलीकडे सहजयोग आहे तेव्हा बाजारभूणग्यांचं दथे काम नाही . इथे फवत सामान्य जन, भगदी सामन्यांतले आपण नाही, अहंकारी लोकांचे इथे काम नाही

आहांत. तेव्हा तहत गुरु नानकापासनं, कविरिपासनं, नामदेवापासनं तुकाराम, रामदास केवहे लोक झाले हो। नांव घ्यायचं म्हटलं तरी जीव मरून येतो। आण सगळ्यांत शेवटी, तुमचे साईनाथ झाले . हे सरे होते, साईनाथ तुमच्या इथे येऊन राहरीला त्यांनी काम केतं इतकी तथिच आश्रयाची गोष्ट आहे तथिचे मदषिद्रनाथ, तथिच मेहनत केली, त्या एरआममध्ये गौरखनाथ, तथिच सगळे आमचंही घराणं तथिलंच. आम्ही शालविहनांचे कंशज आहेत आण शालविहनांचे राज्य तथिच होतं औरंगजेबुध तकिडे च झाला- अशा त्या पवतिर भूमीमध्ये, चैतन्य सगळीकडे पसरले आहे. आण या पण्याचं नांव शात्रांत पुण्यपटणम आण इथे तुम्ही जन्मतात डी केवदां है जे आहे तुमच्यामध्ये "तुझे तुमची पुण्याई, तेहां आपला छळ आता करून पेऊं नका आण आहे तुजपाशी" ते घेऊन घ्या आता आपण आज प्रश्न वगैरे वशिष वचिराणार नाही कारण त्याला काही अर्थ नसतो. ब। प्रश्न असले तर लहिन दया. आम्ही तुम्हाला त्यांची उत्तर पाठवू- माझ्याशी भांडायची काही गरज नाही. कवि माझ्यावर चढाई करून है अरस तसं है काही नसतं बाधाचे आनहान आणायची गरज नाही. सरक गोष्ट आहे. की अशी अशी कुंडालनीचे जागरण होतं. त्याने तोंकाच हति होत. अगरीकलचरवर त्याचा परणिम येती- लहान मुलांवर त्याचा परणिम येती मुलं सुसंस्कृत बनतात, चांगली बनतात आण त्याने अनेक लोकांना लाभ होतो. ईश्वर तुम्हाला आश्रिवादीत करी-

[1989-12-30, Talk to Sahaja Yogis: On science](#)

30 डिसेंबर 1989

Talk to Sahaja Yogis

Brahmapuri (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft, Transcript (Marathi) - In Progress | Translation (English to Marathi) - In Progress

बरंय का? काय लागलेलं.[श्री माताजी उपस्थिति काही सहजयोग्यांची वचिरपूस करतात]

उद्या मात्र लगेचच inform करा [कळवा] पोलिसांना आणि त्याच्याकडून टाइम [वेळ] लहिन घ्या.[अतकिला] आणि म्हणा की इथे बंदोबस्त करा लोकांचा. पण मला वाटतं गावातलीच लोक आहेत ही. त्यांनी पैशे खाल्ले असणार. पैशे खायचे, दारू प्यायची आणि सर्व स्वतःला नष्ट करून घ्यायचं. हाच आता आपला धर्म राहिला आहे. दुसरे काही नाही. हेच आपलं राजकारण, हेच सगळं काही. गरबांची दशा कोण ठीक करणार आहे? त्यांना बघवत नाही. चांगुलपणा बघवत नाही. नाहीतर संतांना त्रास देण्याची काय गरज. चांगुलपणा बघवत नाही कारण आपण वाईट आहोत तेव्हा संतांना छळलंच पाहजि.

बरं आहे आता? [उपस्थिति सहजयोग्याला केलेला प्रश्न]

ह्या मुलांची नावे लहिन घ्या ज्यांना ज्यांना मार लागलेला आहे. आणि आता पोलिसांत पाठवून देऊ.

आता ह्या कमटींनी आधी आमहाला एक खलति पाठवला. मग आम्ही सांगितलं की आम्ही असं काही म्हटलं नाही की तुम्हाला आम्ही हवेत उडवू वगैरे. तर मग दुसरा खलति पाठवला. पण त्यात सही कुणाचीच नाही, घाबरून. मग शेवटी तसिरा एक खलति पाठवला. त्याच्यात लहिलं की तुम्ही आमहाला हे सगळं समजावून सांगा, आणि आमहाला सहजयोगाबद्दल समजावून सांगा आणि कुंडलीनीनी कसं जागृत होतं वगैरे, ते आमहाला समजावून सांगा. मी म्हटलं की आधीच डॉक्टरांनी, तीन डॉक्टरांना एम्.डी मळिलेलं आहे इथे. तीन डॉक्टरांना एम्.डी मळिलेलं आहे, आणि हे जे तीन डॉक्टर आहेत, हे काय अशे रस्त्यावर पडले नव्हते. एम्.डी मळिवायचं म्हणजे फार मेहनत लागते आणि ती शास्त्रज्ञांनाच ती देता येते. सगळे अशे लोक देऊ शकत नाही. पण त्यांच्या काय डोक्यातच जात नाही. तीन मुलांना एम्.डी ची पदवी सहजयोगावर मळिली, आता ह्याच्याहून जास्त आणखी काय सद्धि करणार? परत परवा सगळे जितक्या लोकांना मी बरं केलं ते सगळे म्हणत होते, मी म्हटलं काही येऊ नका. पण दोन तीन माणसे, त्यांनी येऊन स्पष्ट सांगितलं की आमहाला ब्लड कॅन्सर झालेला आणि सहजयोगाने आम्ही बरे झालो. आज जिवित बसलेलो आहोत. तर त्यांनी हे चडिले, कारण ह्यांना हे काय जमणार नाही आता डॉक्टरांना.

(बरं आहे - Shri Mataji addressing a person with concern. The person is updating Shri Mataji).

म्हणजे दारू प्यायची, सगळ्यांना दारू पाजली असणार, गावातलेच लोक आहेत. तुम्ही बघा तुमची मुलं आहेत. हे दारू पळिन आणि अशी इथे करत आहेत. तेव्हा लक्षात घेतलं पाहजि या मुलांना असं वाया घालवू नका. उद्या जेल मध्ये सगळे जातील, तुरुंगात. (but in a way it is good).

आपल्या मुलांना सुसंस्कृत बनवलं पाहजि की अशे दारुडे आणखी दगड मारणारे आणि अशे खुणशी लोक बनवलिं पाहजि?

तेव्हा गावातल्या लोकांनी समजून घेतलं पाहजि की आमची मुले आहेत ही अशी आहेत. दोन थोबाडात देऊन त्यांना ठीक करा तुम्ही, दोन थोबाडात देऊन. अश्या वाईट मार्गाला जर लागले, तर त्यांच कसं होणार?

(I hope they have not beaten) योगी ला तर मारलं नसणार ना रस्त्यात? कशे गेले आहेत? गाडीत? बघा!.... हा

(Shri Mataji is talking to a person about the incident).

Now, you see they are saying that it's better to go by buses so they are going to call one bus by one bus.

हं ठीक आहे. अं? काय? थोडे सहजयोगी घेऊन जा तू मोरेश्वर.

Some men should go.

ऐकलं का [एशीबॉईबॉ] [unclear. Seems like Sahaja Yogi's name]. ऐकलं का तुम्ही? आधी फक्त पुरूषांना घेऊन जा. मग बायकांना हळू हळू बायकांना नको.

1989-12-30, Puja Talk, In 10 years we can change the whole world (and Talk about the science)

30 डिसेंबर 1989

Devi Puja

Brahmapuri (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Purity Of Sahaja Yogis Date 30th December 1989: Brahmapuri Place Seminar & Meeting Type

आता आपण कोणतीही मोठमोठाली माणसं बघुयात, आपल्यासमोर टळिक आहेत, आगरकर आहेत, शिवाजी महाराज आहेत, अशी जी मोठमोठाली मंडळी झालीत, त्यांनी काय केलंय ? ते कसे वागले ? त्यांच्याकडे लक्ष दिले पाहजि. शिवाजी महाराजांना सुद्धा चारदा लग्न करावं लागलं, राजकारणासाठी. त्यांनी केलं. 'राजकारणासाठी मला करायचंय तर मी केलं लग्न.' पण ते नःसिंग होते, त्याच्यावर त्याचा परणाम नव्हता काही. कराव लागलं तर केलं आम्ही. चार लोकांशी आम्हाला दोस्ती करायचीय. त्यांनी जात-पात पाहिली नाही, की शहाणवच कुळी असलं पाहजि, की अमुकच असलं पाहजि. असं काही पाहिलं नाही. त्यावेळेला जेव्हा इतके वर्षापूर्वी गागाभट्टांना इथे येऊन त्यांना राज्याभूषिक द्यावा लागला, जातीपातीच्या लोकांनी त्यांना कर्ती हणिवलं, की तुम्ही कुणबी आहात, तुम्ही मराठा नाही. तेव्हा तुमची तेव्हा ह्या कोणतीही जात असेना का, तुम्ही आज सहजयोगी झालात, तुमची जात बदलली. तुमचा धर्म बदललेला आहे. हा धर्म 'वशिव नरिमल धर्म' आहे. तो तुमच्यात जागृत झालेला आहे, त्यामुळे तुमच्या वाईट सवयी गेल्या, सगळं काही गेलं. पण हे भूत अजून काही गेलेलं नाही. तुमच्या जातीच्या लोकांशी तुमचा संबंधच नाही आला पाहजि. कारण ही जमात जी तुमची आहे, ती भुतं आहेत सगळी. दारू पणिं, मारणं, मग ते दारू पओ, नाहीतर काही करो. हंडा घेवो नाहीतर काही करो. मग ते आमच्या जातीतलंच असलं पाहजि. मग तुम्ही सहजयोगी कसे ? मग सहजयोग सोडा तुम्ही. तुम्ही दोन धर्मात उभे राहू शकता का ? नाही राहू शकत. त्याच्यामुळेच काल ह्यांना मार खावा लागला. हे लोक ज्यांनी सर्व धर्म सोडला, परमेश्वर सोडला, आणखीन आम्ही काहीच असं करत नाही असे उभे राहिले. त्यांनी काल मार दिला. त्याला कारण थोडसं तरी मला असं वाटतं, की आमच्यामधील जी कमजोरी आहे त्यांनी ती ओळखली आहे. आर्ण त्यांच्या मते आपण अंधश्रद्धेला पूर्ण झालोत. पण जर तुम्ही बोलत सुटलात की, 'आम्ही सहजयोगी आहोत. आम्हाला कोणतीच अंधश्रद्धा नाही. आम्ही कोणत्याच असल्या गोष्टी मानत नाही. आम्ही ह्याच्या पलीकडे आहोत. आम्ही करून दाखवू तुम्हाला.' तेव्हा ह्या लोकांच्या लक्षात येईल, की काहीतरी वशिष मंडळी आहेत. आम्ही आमच्या वडलांना पाहिले. आमच्या वडलांना गांधीजींनी सांगितलं की सगळ्या मुलांची लग्न तुम्ही बाहेर करा. आता आम्ही सुद्धा शहाणवकुळीच आहोत. त्यामुळे फार वचिर करून लग्न होत असत पूर्वी. वडलांनी लगेच सांगितलं, काही हरकत नाही. कुठेही लग्न करा. सगळ्यांची अशीच लग्न लावून दिली आमची. काय आमचं वाईट झालं ? त्यांनी सांगितलं की मी काँग्रेसचा मनुष्य आहे. मला काय ? मला दुसरं काही नाही. माझी जात नाही, धर्म नाही, काही नाही. माझा हाच धर्म आहे. गांधीधर्मी आहे. तेव्हा धर्म घ्यायचा तर पूर्णपणे घेतला पाहजि.

1989-12-31, Public Program

31 डिसेंबर 1989

Public Program

Brahmapuri (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

पब्लिक प्रोग्राम

बर्महपुरी, (भारत), ३१/१२/१९८९

या शाळेचे आद्यप्रवर्तक जजाबा मोहंति यांनी हृदयाला पळवून टाकणारे असं भाषण केलेयं आणि मला खरोखर माझे अश्रू सुद्धा आवरता आले नाहीत. आपल्या देशातली गरीबी बघून जीवाचा नुसता कोडमारा होतो आहे आणि बेचाळीस (१९४२) सालामध्ये आम्हीसुद्धा त्या लहानपणी स्वातंत्र्ययुद्धात होतो. माझे वडील आणि आई ह्यांनी गांधीजींना आपलं सर्वस्व वाहिलं होतं. आणि मी सुद्धा गांधीजींच्या बरोबर लहानपणापासून राहिलेली आहे. ती वेळ स्वातंत्र्य मळिवण्याची होती.

कॉलेजमध्ये असताना तेव्हा भारत छोडो चा नारा लागला. ९ ऑगस्ट च्या दविवशी आमच्या कॉलेजच्या समोर उभं राहून मी, प्रदर्शन केले. त्यावेळेला आमच्यावरती तोफा आणि बंदुका घेऊन सगळे उभे होते. त्याबद्दल आमचे त्यावेळेचे जे कॉलेजचे मुख्य प्रिन्सिपल होते, त्यांनी या सहजयोग्यांना सांगितलं, की मला तेव्हाच वाटलं, की ही काहीतरी मोठी शक्ती असेल. की अठरा वर्षाच्या वयामध्ये या बंदुका आणि ह्यांच्यासमोर कशी उभी राहिली. एकटी मी उभी होते. मं ते कॉलेज आम्ही बंद पाडलं.

त्यानंतर बेचाळीस (१९४२) सालात मी, आध्यात्माचा वचिर केला नाही. फक्त देशाला स्वातंत्र्य करण्याचा आणि त्यावेळेला आम्हाला त्या पोलिसांनी पकडून नेऊन इलेक्ट्रिकचे शॉक दिले, बर्फावर घातलं. आई माझी तला वाटायचं अठरा वर्षाची मुलगी आहे, हचि प्राण जाणार आणि जिवळ-जवळ नऊ महिने मला भूमिगत व्हाव लागलं.

अशा प्रकारे जेव्हा आपल्याला स्वातंत्र्य मिळालं. त्याच्यानंतर हळूहळू लोक कसे वाहवत गेले आणि ज्या कार्यासाठी स्वातंत्र्य मिळवलं होतं, की आपल्या देशातली गरीबी जावी, लोक कार्यशील झाले पाहिले, त्यांच्यामध्ये स्वच्छता आली पाहिले, हे जे गांधीजींचे सगळं काही देशाबद्दलच प्रेम होतं, ते कुठेतरी वाखावर उडून गेलं. त्यामुळे अत्यंत गुलानी आलीये मला, की हे कसलं स्वातंत्र्य मिळवलंय? ह्या स्वातंत्र्याचा काय उपयोग आहे आपल्याला. अशा रीतीने हे लोक स्वार्थी, स्वतःचे पैसे कमवायचे आणि सर्व देशाला बुडवायचे ह्या धंद्यात लागलेले आहेत.

आपल्याकडे देशावषिणी कळकळ असणारे लोक गेले कुठे? कुठेही गेलं, तरी हचि गरीबी बघून माझ्या जीवाला असं होतं, की कसं हे ठीक करायचं, कसं वागायचं. तसं पाहिलं तर आपल्या देशात भरभराट होऊ शकली असती. भरभराट होण्याचं कारण असं की, ज्या-ज्या देशाला बाहेरून मदत आलीये त्यापैकी आपल्या देशाला फारच मदत आलीये. बाहेरच्या देशातून आपल्या देशाला वर्ल्ड बँक (World Bank) ने पुष्कळ पैसे दिले, त्याबद्दल शंका नाही आणि ते पैसे आपल्यात न वापरताना आपण ते परत तकिडे स्वित्झर्लंड (Switzerland) ला पाठवून दिले. इथल्या गरीब लोकांचे पैसे घेऊन आपण स्वित्झर्लंडला सगळे पैसे पाठवले. त्यानंतर ते स्वित्झर्लंड पासूनच पैसे घेऊन वर्ल्ड बँक आपल्याला पैसे देत. म्हणजे.....(अस्पष्ट) आपण काहीही ने होताना आपण त्याच्यासाठी काय म्हटलं पाहिले, की गरीब झालो, इतकंच नाही पण कर्जबाजारी झालो.

तर सहजयोग आमचा जो आहे, ह्यानी विश्व नरिमला धर्म म्हणून धर्म स्थापन केलेला आहे. म्हणजे जगातले सर्व धर्म आम्ही मानतो, गांधीजींच्या म्हणण्याप्रमाणे आणि सगळ्याच मोठमोठ्या संत-साधूंना आम्ही मानतो, सगळ्याच. गाडगे महाराजांना मी, भेटलेली आहे. आपल्याला आश्चर्य वाटेल आणि त्यांनी मला ओळखलं होतं आणि त्यांनी मला म्हटलं होतं, की एकेकाळी असा काळ येईल, कारण ते सुद्धा स्वातंत्र्यवीर होते. तुकडोजी महाराज, गाडगे महाराज सगळे आमच्या घरी आलेलेत आणि त्यांनी सांगितलं, की तुम्ही त्या वेळेला मी, फार लहान होते. तरी सुद्धा त्यांनी मला ओळखलं आणि मला सांगितलं, की एक दविस असा येईल, की तुम्ही या भारतवर्षाच कल्याण कराल. संतांच्या मार्गे आम्ही आहोत. एवढचं नव्हे, पण संतांचे कार्य पुढे चालवायचे आम्हाला. संतांनी कधीही माणसाला दैववादी केलेले नाही कवि कधीही त्यांनी त्यांच्या कर्तृत्वावर घाव घातलेला नाही.

आजकाल एकेक उपटसुभं नघिलेलेत. त्यांच असं म्हणणं हे, की तुम्ही नुसतं वजिजानाची कास घ्या. आमच असं म्हणणं आहे, की तुम्ही सत्याची कास घ्या. वजिजानात आपल्या हडिस्थानात कोणी शोध लावलेत, कोण मोठे वजिजानी इथे बसलेले आहेत. आपला वारसाच मुळी आध्यात्माचा आहे. त्याला काळ फासून, तुम्ही वजिजान घेऊन बसलात.

आता इथे आमच्याकडे कतितीरी तीन-चार असे लोक आलेलेत, की जे वजिजानामध्ये फार नषिणात. इथे नसतील अशा त्यांच्या जवळ पदव्या आहेत. त्यात तीन-चार हडिस्थानी लोक सुद्धा आहेत. इथे नाही आलेले आणि त्यांनी शोध लावलेलेत अनेक शोध लावलेलेत आणि त्या शोधातून बरंच काढलेलं आहे. त्यात मी त्यांना काय सांगितलेलं आहे, ते सुद्धा त्यांनी मान्य केलं आणि त्याचा शोध लागला आणि त्यांनी सांगितलं, की माताजी तुम्ही सांगताय ते बरोबर आहे.

त्यापैकी एक गोष्ट मी, त्यांना सांगितलेली कार्बन अॅटम (carbon atom) म्हणून जो असतो, तो आपल्या मूलाधारात असतो. कार्बन अॅटमला चार व्हेलेन्सीज (valencies) असतात. आहो, हे तुमच्या अंधश्रद्धेच्या माणसाने माझं तीन तास, तीन तास डोकं खाललं. त्याला कार्बन म्हणजे काय? त्याचे व्हेलेन्सीज म्हणजे काय? हे सुद्धा माहीत नाही. हे कसलं वजिजान करणारेत, गाढव. सांगा तुम्ही. ह्या लोकांना कसलं वजिजान येणार आहे. हे लोक म्हणतात आम्ही वजिजानीहोत. एका माणसाला धरून उभं करून ते काय संबध लोक होताहेत, सगळे काय देश होतो.

आपली प्रगतीच वजिजानात काही नाही. त्याला कारण असं आहे आपली प्रगती आध्यात्मात झाली ही परमेश्वराची इच्छा आहे. आपली आध्यात्मात एवढ्यासाठी एवढी प्रगती झालेली होती आणि होणार आहे. त्याला कारण असं, की झाडासारखं बाहेर सगळीकडे वाढलेलं आहे. वजिजान हे झाडासारखं बाहेर वाढलंय पण त्याच्या मूळाची त्याला माहीती नाही. मूळाशिवीय ते झाड कसं राहणार, ते मूळही इथे आपल्या भारतात वशिषतः महाराष्ट्रात आहे. हे आध्यात्म नसल्यामुळे वजिजानाला संस्कृतीच नाही. वजिजानाला प्रेम कशाशी खातात ते माहीती आहे का? प्रेमाची व्याख्या करावी त्यांनी कवि कोणतीही जीवंत वस्तू कशी कार्य करते त्याबद्दल ते काही सांगू शकत नाही. एका "बी" ला, एका "बी" ला जर तुम्ही मातीत घातलं तर ते कसं वर येत, त्याच्यात कोणची क्रिया घडते हे सांगू शकत नाही.

वजिजानाला आपली मर्यादा आहे आणि आध्यात्माला मर्यादा नाहीत. पण त्याला अभ्यासिले पाहिले, त्यात उतरलं पाहिले आणि वाढ करून घेतली पाहिले. वजिजानाबद्दल अर्थात माझ असं म्हणणं आहे, की मी परवा मागेच सांगितलं होतं, की तुमच्याइथल्या मुलांना आम्ही वजिजान वगैरे शिकवू, सगळं काही शिकवू, पण ते मुख्य नव्हे. वजिजानाला नेहमी आध्यात्माची जोड पाहिले. आता आमच्याकडे तीन असे मोठमोठे होऊन गेलेले आहेत लेखक, आणखीन परत वजिजानशास्त्री, की ज्यांनी मी, सांगितलेल्या गोष्टीवरती रसिर्च केला आणि तिन्ही गोष्टी त्यांनी सध्द करून दाखविल्या.

पहिली गोष्ट अशी सांगितली मी, की कार्बन अॅटम मध्ये जर तुम्ही त्याचा जर फोटो घेतला आणि त्याच जर तुम्ही मॉडेल बनवलं, तर तुम्ही जर एकीकडून दुसरीकडे बघाल त्या अॅटमची मांडणी अशी आहे, त्याच्या व्हेलेन्सीजची अशी मांडणी आहे, की तुम्ही डावीकडून जर तुम्ही बघितलं उजवीकडे तर तुम्हाला "ओकार" लहिलेला दिसेल आणि तुम्ही जर उजवीकडून डावीकडे बघितलं तर तुम्हाला "स्वस्तिक" दिसेल आणि जर तुम्ही खालून वर बघितलं तर तुम्हाला "क्रॉस" दिसेल आणि त्यांनी करून बघितलं आणि सिद्ध केलं, की असं झालेलं आहे. हे फार-फार मोठे सायंटिस्ट (Scientist) आहेत दोघजण. एक बेल्जियमचे आणि एक अमेरिकेचे आणि ते दोघेही फार मोठ्या जागेवर आज आहेत.

दुसरी गोष्ट मी, त्यांना अशी सांगितली, की माणसाच्या पुष्कळ वर्षांपूर्वीची गोष्ट आहे. जेव्हा आपल्याला चैतन्य येता हातामध्ये. खरं म्हणजे गाडगे महाराज त्या वेळेला एवढ्या स्वातंत्र्य युद्धात आणि ह्या सर्व कार्यात फसलेले होते, नाहीतर तर त्यांनी हेच कार्य केले असतं. गांधीजींनी सुद्धा हेच कार्य केले असतं. पण ती वेळ नव्हती, स्वातंत्र्याची वेळ होती. नाहीतर माझं जे कार्य आहे, ते त्यांच्यापासूनच आलंय. त्यांनीच हे कार्य पुढे करायचं, स्वातंत्र्य मिळाल्यावर असं ठरवलेलं होतं. पण करणार कसं स्वातंत्र्य मिळाल्यानंतर ते कती दविस राहिले, फारच कमी दविस, ते सगळेच वैकुंठवासी झाले.

बरं मग दुसरी गोष्ट मी सांगितली, की आपल्यामध्ये प्रत्येकामध्ये जीवात्मा असतो आणि तो आपल्या पाठीच्या कण्यावरती सात असे लूपस करून बसलेला आहे. लूपस म्हणजे, असे त्याला आपण म्हणू, की मराठीमध्ये (श्री माताजी बातचीत करताना - ह्याला काय म्हणतात त्रिज्या, त्रिज्या नाही, त्रिज्या म्हणतात. वस्तुळ, अर्थ वस्तुळ, अर्थ वस्तुळ) अर्थ वस्तुळांनी असे सात अर्थ वस्तुळ आहेत. ती अर्थ वस्तुळे पाठीवर बसलेली आहेत आणि तोच त्याने सगळी चालना होते आणि आत्मा आपल्या हृदयात आहे. तर आकाशात ते म्हणायला लागले की आम्हाला असे चैतन्य दसितं.

आपल्या हृदिस्थानात फार दसितं असं लहान, लहान, लहान, लहान. असे पांढरे-पांढरे असे जसे काही अनुस्वरा सारखे. अनुस्वरा सारखे असे दसितात आकाशात. कारण हे आत्मसाक्षात्कारी लोकांना दसू शकतं, नाहीतर दसू शकतं नाही. कारण दृष्टी तुमची सूक्ष्म व्हायला पाहिजे. आणि त्याच्यानंतर ते म्हणाले असे आम्हाला लूपस, लूपस, लूपस, लूपस, फार दसितात. हे असे अर्थ वस्तुळे एकात-एक घुसलेले हे आहे काय? माताजी. मी म्हटलं हे मेलेले जीव आहेत. हे अजून इथं रेंगाळत आहेत. आणि खीन हे आपली जी जीवात्मा आहे, त्याच प्रतबिंब प्रत्येक आपल्या पेशीवरती आपल्या सेल (Cell) वर आहे. तर तुम्ही पत्ता काढा. शेवटी एक डॉक्टर मशिन्स म्हणून इथे आलेले आहेत ते फार मोठे सायंटिस्ट (Scientist) आहेत. त्यांनी सांगितलं, की त्यांनी सायन्स (Science) नी शोधून काढलं, की प्रत्येक सेल (Cell) वर असे आहेत, रीसेप्टर (Receptor) मध्ये असे अर्थ वस्तुळ सात-सात आहेत. म्हणजे आम्ही जे म्हटलेलं आहे त्याच्यावर त्यांनी शोध केला.

तसिरे एक गृहस्थ होते. त्यांनी सांगितलं, की शेवटला झरि म्हणजे, झरि पॉइंट ज्याला म्हणतो. आपण तो माइनस टू सेवन्टी थ्री डेग्रीज सेटगिरेड (minus two seventy-three degrees centigrade) आहे. म्हणजे तापमानाचा, सगळ्यात खालचा, माइनस टू सेवन्टी थ्री डेग्रीज [minus two seventy-three (-273) degrees] ला च कसं जायचं. तर मी म्हटलं, की ते एकमेव आहे. एकमेव गोष्टीला तुम्ही पोहचू शकत नाही. कारण तुम्ही एकमेव नाही. तेव्हा सायन्स (Science) च्या सर्व प्रकार त्यांनी करून पाहिले. हीलियम (Helium) चा त्यांनी, मी हीलियम (Helium) वर म्हटलं होतं, तू प्रयोग कर आणि हीलियम (Helium) वर प्रयोग केल्यावरती त्यांनी पाहिलं, की जेव्हा हीलियम (Helium) थंड होतो, तर त्याच्यातले अणू-रेणू जे आहेत, ते अगदी व्यवस्थित सामूहिकतेने वागतात. अगदी सामूहिक वागतात. जसे काय पक्षी एकत्र चालले आहेत, असे वागायला लागतात. ते झालं पण मी, म्हटलं जर तुम्हाला एकमेव ह्या परिस्थितीत जायचंय तथि, की त्याच टेम्परेचर (Temperature) तुम्हाला माइनस टू सेवन्टी थ्री डेग्रीज [minus two seventy-three (-273) degrees] आणायचं असलं, तर त्या ठिकाणी पोहोचताना तुम्हाला फक्त तुम्हाला चैतन्य वापरावं लागेल. नाहीतर जाणारच नाही आणि शेवटी चैतन्य वापरून त्यांनी ते साधून घेतलं.

तसचं तसिरे एका माणसाने दारूचा परणाम लिव्हर (Liver) वर काय होतोय? ह्याच्यावरती थीसिस (Thesis) लहिलं होतं. त्याला मी, एक त्याच्यात पॉइंट सांगितला, तो लहिल्या बरोबर तो नऊ वर्षांपासून तो थीसिस (Thesis) लहिलेला होता, ते पॉइंट सांगितल्या बरोबरच आणि ते सदिध झाल्या बरोबर, त्याला पी.एच्.डी. (Ph. D.) ची डेग्री मिळाली. त्याशिवाय तीन डॉक्टरांना आपल्या लंडनच्या, दलिलीच्या तीन डॉक्टरांना एम्.डी. (M.D.) ची पदवी मिळाली. ती शास्त्रज्ञांनी दिलीये. ती काय, एम्.डी. (M.D.) ची पदवी तुम्हाला असा-तसा मनुष्य देऊ शकत नाही. शास्त्रज्ञ जे असतील तेच, एम्.डी. (M.D.) ची एवढी मोठी पदवी मिळते. त्यांनी एम्.बी.बी.एस्. (M.B.,B.S.) केलेलं होतं, त्यांना एम्.डी. (M.D.) ची पदवी मिळाली, ती शास्त्रज्ञांने. त्यातले एक डॉक्टर इथे आलेले आहेत. ह्यांनी रोग कसे बरे होतात, त्यांनी सगळ्याचा पडताळा घेतला आणि हे लहिलेलं आहे.

पण कुणी ह्या महाराष्ट्रात ऐकायला तयार नाही. आहो ही संतांची भूमी आहे, की भुतांची भूमी इथे, असं मला समजत नाही. इथे असे उपटसुंभ इतके नघिलेलेत, की या लोकांना तुम्ही हाणून पाडलं पाहिजे. आपला स्वाध्याय करायचा नाही आणि आध्यात्माला मानायचा नाही आणि एक एकतरफी जे काही जीवन ह्यांचे चालेलं आहे. त्या जीवनामधून आता आपण जे परवा पाहिलं नमुने, की खुनशीपणा जो झाला. या लोकांना मारलं, अठरा लोकांना जखमी केलं बाहेरच्या लोकांना, ह्यांनी काय यांचे बघिडवलं होतं. यांना मारायची काय गरज होती. हा खुनशीपणा हे शकित आहे, हे कसले काय लोकांना चांगले बनवताहेत, सदृढ बनवताहेत, उलट अत्यंत नरिबल होतील आणि पुष्कळशा तथिल्या मुलांनी लहान, लहान मुलं घेऊन गेले होते. सोळा वर्षांपासूनचे खालची मुलं, त्यांना नेऊन दगड मारायला शकितलं. तर त्यांचे जे आई-वडील होते ते मला येऊन म्हणायला लागले, माताजी आमच्या मुलांचे आता काय होणार? यांचे तर भूत करून टाकलंय ह्यांनी. आता सगळ्यांना दगड मारत फिरणार उद्या आम्हालाही....(अस्पष्ट) आणि ह्या वजिजानाचा इतका वाईट परिणाम परदेशात झालेला आहे, ते मी वजिजान, मी फिरिलेली आहे. जे लोक इथेच बसून....(अस्पष्ट) सारख्या पुण्याला बसून लहिले बसतात, त्यांना रजनीशच फार मोठा मनुष्य वाटतो. म्हणजे काय म्हणावं आता. त्याला तुम्ही बोलवाल का? या शाळेत कधी. खेडेगावात त मार पडेल त्याला गेला तो तर. तर ह्या न्यूज पेपरवाल्यांना सुद्धा तुम्ही पत्र लहिलं पाहिजे, की असल्या घाणेरड्या गोष्टी तुम्ही छापू नका. माताजी हे कार्य करतायत, तुम्हाला काही दसित नाही, जे चांगलं कार्य करतायत त्यांच्याबद्दल काही लहिल्याला तुम्हाला नाही आणि अशा घाणेरड्या माणसाचे तुम्ही माउथपिस (Mouthpiece) झालेले आहात.

तुम्ही सगळ्यांनी मळिून अशी चळवळ करायला पाहिजे, की ही भूमी संतांची आहे. सगळे संत खोटे असं ह्याचं म्हणणं आहे. ज्ञानेश्वरापासून जर सगळेच संत खोटे आहेत आणि हे अतिशहाणे नघिले. मी, त्यांना असं आव्हान दिलं, की तुम्ही मला आव्हान देण्यापेक्षा मी, तुम्हाला आव्हान देते, दोन ओळी तुम्ही संतज्ञानेश्वरासारख्या लहिन....(अस्पष्ट). तर त्यांचं म्हणणं असं आहे, की त्यांनी गीतेवरती टिका लहिली. कबूल, पण त्यांचा अमृतानुभव बघा. आहो, रोज मी, त्याच्यातल्या चार ओळी वाचते. इतकं आनंददायी आहे ते, इतकं आनंददायी पण त्याला आत्मसाक्षात्कार पाहिजे ना, सूक्ष्म दृष्टी पाहिजे. या बोथट लोकांना काय समजणार आहे त्यातली महती. वजिजानाने काय कविति होतात काय? कोणत्या वजिजानाने कविति केलेल्या मी तरी ऐकलेल्या नाहीत. हे जे आपल्या इथे एवढं मोठं परंपरेने दिलेलं धन आहे. केवढं धन दिलेलं आहे आणि हे संतांचे कार्य आहे. काय काव्य आपल्याकडे केलेले आहे. रोज वाचावं, म्हणावं.

आता ही मंडळी तुम्हाला त्या काव्यातले एकनाथांचे वगैरे भारूड सुद्धा म्हणून दाखवतलं, आणि आनंद....(अस्पष्ट) आणि फिक्त संतानीच हे कार्य केलेले आहे. संतांनी अंधश्रद्धा नरिमूलनात इतकं कार्य केलेलं आहे, की ते कोणीही केलेलं नाही. दासगणू काय म्हणतात, की,

आम्हांसी म्हणती ब्राम्हणं,

आम्ही जाणलि नाही ब्रम्हं,

आम्ही कसले ब्राम्हणं ।

नुसहिसरस्वती होते, ते तर एखादा मनुष्य असा शेंदूरबदिर फासून बसला, त्याला जाऊन ठोकायाचे आणि त्याच्यावर नेऊन घाण करायचे, त्या मूर्तीवर, हे असलं काही करू नकोस. पैसे उकळत बसलात की त्याला हे....(अस्पष्ट). आता आम्ही हे सांगितलेलं, की देवाच्या कार्याला कोणी पैसे घेऊ शकत नाही आणि तुम्हाला माहिती आहे, मी, कोणाकडूनही एकही पैसा कधी घेतलेला नाही. ही इथे इतकी मंडळी बसलेली आहेत, त्यांना वचिारा मी, कोणाकडूनही एकही पैसा घेतलेला आहे का? कार्य कसं होत आहे, देवकपेनी लक्ष्मीचा हात आहे माझ्या हातात आणि पैशाची कधीच कमतरता झालेली नाही. ह्या शाळेला सुद्धा मी स्वतःचे पैसे दिले होते आणि या शाळेला मी देईल. पण ही मंडळी सुद्धा दयायला तयार आहेत. पण त्यात एक अडचण आहे, की ह्यांना रझिर्व्ह बँकेकडे (Reserve Bank) जावं लागेल, त्यांची परवानगी घ्यावी लागेल. असं, तसं म्हणून मी स्वतःचेच तुम्हाला पैसे दिलेलेत. पण तुम्ही जर बरोबर तुमच्या शाळेचा आराखडा करून दिला तर, ह्यांना तुमच्या मुलांबद्दल भयंकर प्रेम आहे आणि भटक्या जातीची मुलं आहेत. काय हो, माझं हृदय नुसतं पळिवटून नघितं गरीबी बटण, माझं खरं सांगते....(अस्पष्ट) भटक्या जातीची मुलं आहेत. यांच्यासाठी काय करू नी

काय नाही करू. पण माझे हात असे बांधलेले गेले आहेत, की आता इतके मी, पैसे तुम्हाला देऊ शकत नाही. माझी अशी इच्छा आहे ह्या लोकांनी तुम्हाला द्यावेत, त्यांचीही इच्छा आहे, पण मध्ये आता रझर्व्ह बँकेची (Reserve Bank) आधी परमिशन (Permission) वगैरे घेऊन आम्ही व्यवस्थित तुम्हाला देऊ. आधी तुम्ही ह्याचा आराखडा काढून द्या आणा ही शाळा नाही, अशा अनेक शाळा आम्ही आपल्या हाताखाली घेतल्या, त्यांची लसिट (list) बनवलेली आहे आणा सगळ्यांना आम्ही मदत करणार आहोत.

जे लोक एकेकाळी या देशात राज्य करत होते, त्यांनी आम्हाला सुध्दा इतका छळ केला. माझी आई सुध्दा पाचदा जेल मध्ये गेलीये. तुमच्या फर्ग्युसन कॉलेजची (Fergusson College) ती ऑनर्स (Honours) होती. मॅथेमॅटिक्स (Mathematics) ची रँग्लर (Wrangler) परांजपे शिष्या होती. वडील माझे चौदा भाषेत नष्टिणात होते. आणा ते पूर्वीच्या काळाच्या असेम्ब्लीचे, सेटर असेम्ब्ली (Assembly) चे, नंतर कॉन्स्टिट्यूट असेम्ब्ली (Constitute Assembly) चे, नंतर पार्लमेंटचे मेबर (Parliament Member) राहिलेले आहेत.

सगळं काही त्यांनी देशासाठी त्यागलेलं आहे. आज असते गाडगे महाराज, तर त्यांनी आमच्या वडीलांना सांगितलेलं, हे संत सुद्धा त्यांना मानत असतं, की ह्यांनी माझे वडील सुद्धा फार मोठे संत होते आणा त्यांनी सांगितलं, की गृहस्थाश्रमात राहूनच त्यांनी संतपणा केलेला आहे. सगळं काही देशासाठी त्यांनी वाहून टाकलं आणा मुलांना करतबगार व्हायला सांगितलं. मी तुमच्यासाठी एकही पैसा ठेवणार नाही. तुम्ही करतबगार आहात आणा आमच्या सर्व भावंडांना त्यांनी अत्यंत चांगली शिकवण दिली. आता त्यात कतिजण ह्याच्यात उतरले कवि नाही तो दुसरा प्रश्न आहे. पण सगळ्यांना करतबगार होण्याबद्दल त्यांनी शिकविलं आणा सांगितलं, आधी तुम्ही हिंदी आणा मराठी भाषा शिका. इंग्लिश भाषा इतकी सोपी आहे, की कोणालाही येईल. पहिल्यांदा आपली मातृभाषा शिकली पाहिजे, आणखीन आपली राष्ट्रभाषा यायला पाहिजे.

इतके तेजस्वी त्यावेळेला लोक होते. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. मी बेचाळीस सालामध्ये माझ्यावरती खूप संकट आली. तर सांगायाच म्हणजे, की तुम्हाला आश्चर्य वाटेल अठरा वर्षांचं माझ वय होतं आणा पोलिसांनी भयंकर मला त्रास दिला. तेव्हा आईनी एक पत्र माझ्या वडिलांना पाठवलं, तर त्या वेळेला वनिबाजी आले होते. त्यांना आईची जरा दया आली. तर त्यांनी बोलावून मला सांगितले, वनिबाजीनी, हे बघा तुम्ही काही करू नका. तुमच्या आईला एवढी काळजी वाटते वगैरे, तर माझे वडील पण तथे होते. तर असं झालं होतं, की ह्यांना वेल्लोर जेलला सगळ्यांना नेत होते, तर....(अस्पष्ट) नेऊन उभं केलं होतं, तर माझ्या वडिलांना मोठा राग आला. ते म्हणजे, ह्या महातार्याच काही ऐकू नकोस. तू काय, माझी सर्व मुले जरी मेली तरी मला चालेल. पण असलं काही करायचं नाही. अगदी स्पष्ट त्यांनी मला सांगितलं. असे तेजस्वी लोक होते ते. मला फार तुझा गर्व वाटतो आणा असेच माझ्या मुलांनी व्हाव असं मला वाटतं. ते आता तुम्हाला अजून ते दसितं आहे, की मी, तुमच्यासाठी म्हणजे, मी, सामूहिक आहे. मला एकटीला राहता येत नाही, मला एकटीला राहता येत नाही. तुमच्याशिविय माझ चालणारच नाही. मी, तुमच्याकडे येते, त्यात तुमच्यावर काही उपकार नाहीयेत. ते माझ्यावरच उपकार होत आहेत. कारण माझा जीव तुमच्यासाठी तुटतोय. आईवर का कधी उपकार होतात. आईचं तुम्ही काही म्हटलं तरी तुझे उपकार म्हटलं, काय म्हटलं तरी हे आईचं प्रेम आहे. त्या प्रेमाला काही, काही पारावर नाही, ते देणारच तुम्ही काही केलं तरी देणार. आता त्याही लोकांना मी, म्हटलं त्यांना दोन, एका माणसाला त्यांनी पकडून आणलं आणा ह्यांनी दगड फेकला. मी, पाहिलं पण म्हटलं मारायच नाही, तुम्ही त्याला मारायच नाही, कुणीही मारायच नाही. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, कति संत-साधू मंडळी आहेत. इतके मार बसल्यावर नुसतं कपाळ फोडून टाकलं, हाडं तोडून टाकली, सगळं काही केलं. पण मी, म्हटलं, की कोणीही कोणाला मारायच नाही. आता हे इतके सुद्धा माणसं आहेत, की त्या सगळ्यांना ठोकून, पट्टेन त्यांच्या सगळ्या हाडं मोडून टाकतील. कारण ही कति प्रकृतीने कति तुमच्यापेक्षा बरेत, खाऊनपकडून. पण मी, त्यांना म्हटलं कोणालाही, कोणी मारायचं नाही अगदी हात लावायचा नाही. पण इंडियन (Indian) लोकांनी सुद्धा कोणाला मारलं नाही.

आमचे हिंदुस्थानातले जे सहजयोगी आहेत त्यांनी कोणाला मारलं नाही. म्हणजे हे अगदी शांतीचे द्योतक आहेत, खरंच. हे गांधीजींनी नॉन-व्हायलन्स (Non-violence) शिकविलं, त्यातले हे द्योतक आहेत आणा एवढं सहन करणं ह्या लोकांना, म्हणजे मला आश्चर्य वाटलं काल. खरोखर मी, म्हटलं हे खरे संत-साधू आलेत. खरोखर ह्यांच्या येण्यानीच तुमच्या देशाचं केवढं कल्याण होणार आहे. कारण इतकं सहन केलं काल त्यांनी अठरा माणसांना इतकं मारलं, की दगड नुसते कपाळ फोडलं, वरून इथे डोकं फोडलं, कुणाचं इथे फोडलं, कोणा एकाला तर पॅरालिसिस (Paralysis) झाला. नंतर मी, म्हणा ट्रीटमेंट (treatment) केली वगैरे जरा बरं वाटलं, हॉस्पिटल (hospital) ला गेले. आणा खोटाखोटे इतके खोटाखोटे लोकहेत, की आमची मरिणूक पुढे गेल्यावर, एक गृहस्थ तथे आले आणा काय म्हणाले, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की उलट सांगायला आले ह्या माताजी, ह्या लोकांना घेऊन आल्या इथे, यांची घाणेरडी संस्कृती इथे घेऊन आलेत. अगदी घाणेरडे लोक आहेत. आता सहा वर्षांपासून तुम्ही ह्यांना बघता, हे लोक वडि सुद्धा म्हणजे, यांच्याजवळ मार्क्स सुद्धा मळिणार नाही, कति संत-साधू आहेत. तुम्ही सांगा, हे लोक कशी मंडळी आहेत ही यांचं वागणं कसं आहे आणा ह्यांच्यावरिद्ध इतके बोलले आणा गावावाल्यांना....(अस्पष्ट). सरपंच म्हणाले की माताजी खूप हे झालेलं आहे आणा कति मारलं लोकांना, कति मारलं. हिंदुस्थानी लोकांना तर पुष्कळचं मारलेलं आहे. पण पोलीस ठाण्यावर सुद्धा जायला लोक तयार नाहीत. त्या गावातल्या लोकांनीच सांगितलं आम्ही जात नाही, आम्हाला परत येऊन मारतील. म्हणजे हे काय हे, खुनशीपणा आणा म्हणे हे, अंधश्रद्धा नरिमूलन ह्याने होणार आहे का?

अंधश्रद्धा नरिमूलनासाठी पहिल्यांदा आत्मसाक्षात्कारी पाहिजे. आहो, तुकारामांनी तर शिव्या घातल्यात ह्यांना, त्यांना वशिष्ठ शिव्या येत नव्हत्या. मला तर फारच कमी येतात. पण त्यांना वशिष्ठकून ते, जे दसिल ते, इतकच नाही, रामदास स्वामींनी तर इतक्या शिव्या घातल्यात, ह्या लोकांना की तुम्ही असे अंधश्रद्धा करतात. धर्माच्या नावाखाली पैसे खाता, धर्माच्या नावाखाली सगळं हे चालतं. सगळ्यांनीच सांगितलं ह्यांना, हे सांगायला हे कशाला पाहिलं? शहाणे. आणा संतांच्या अंगावरती आलेले आहेत. म्हणजे आपल्या देशाचा संबंध वारसाच फरिवायच्या मागे आहेत. अशा लोकांना मुळीच तुम्ही पुढे वाव येऊ देऊ नका आणा चांगलं इथून पत्र पाठवा की, हे तुम्ही अंधश्रद्धा नरिमूलनाचं कार्य करताहात का?

बरं एकंदरीत जे झालं त्याबद्दल सांगायाचं असं, की आपण क्षमा केली पाहिजे. क्षमा केल्यावरच त्यांची डोकी ठिक होतील आणा ते सर्व लोक ठिक होतील. पण पोलीसांच तसं नाहीये, पोलिसांनी त्यांना धरलेलं आहे. तेव्हा मी, त्या बाबतीत काही बोलू शकत नाही, की एस्. पी. साहेबांनी सांगितलं, की तुमचा संतपणा वेगळीकडे ठेवा तुम्ही, ह्या बाबतीत तुम्ही मला काही म्हणू शकत नाही. मी त्यांना धरून चांगलाच ठिक करणार आहे. त्यांचा बंदोबस्त करणार आहे. तेव्हा पोलिसांच्या बाबतीत आम्ही काही करू शकत नाही. पण तरी सुद्धा माझी अशीच प्रार्थना आहे, की तुम्ही अशी प्रार्थना करावी, की प्रभु तू ह्यांना सुमर्त दे. हे कोणच्या रस्त्यात चाललेत, हे असं म्हटल्यावर तुम्हाला आनंद वाटेल. आतून क्षमा करून टाका.

कारण सगळ्यांना फार राग आलेला आहे. मला माहिती आहे, की गावातले लोक आणा बाहेरचे, इकडचे, तकिडचे सगळे फार चडिलेत. इतकंच नव्हे, पण महाराष्ट्रात आमचं फार कार्य झालेलं आहे. तुम्हाला माहिती आहे मी खेडोपाडी जाते. कोण जातो खेडोपाडी? कोण बघतं कुणाला? आजकाल, आणा त्यामुळे सगळ्यांना इतका राग आलेला आहे, की मला ही भीती वाटते, की आता वसिफोट नाही झाला पाहिजे. तुम्ही माझं नाव कायम ठेवलं पाहिजे. आणखी शांतीपूर्वक सगळं काही झालं पाहिजे. झालं यांचं चुकलं, मूर्खपणा आहे. जाईल ते सुद्धा, इंग्लिश सुद्धा नघून गेले आणा त्यांनी आपल्याला एवढं छळलं. आज इथे कति तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की ह्यांच्यातले कमीत कमी नाहीतरी साठ मंडळी अंगरेजी, इंग्लिश आहेत आणा माझ्या चरणावर आहेत आश्चर्य वाटेल आणा तुमच्या गळ्याला गळे घालून भेटतात आणा तुमच्याशी बोलतात. खेडोगावात जाऊन ह्यांनी कसं शिकिलेलं आहे, ते मी, आता आपल्याला दाखवणार आहे यांचं....(अस्पष्ट). तर ह्यांचा प्रोग्राम (program) होऊ द्या थोडासा आणा त्याच्यानंतर मग तुम्ही चहापाणी म्हणाल तर ते, त्यांचं ते म्हणतायेत आमची फिल्म पण घ्या. चालेल ना आपल्याला.

तर ह्यांनी एकनाथांची गाणी, तुकारामांची गाणी कशी म्हटलेली आहेत आणा ते कस आपल्या सहजयोगाला वळवून घेतलेलं आहे. ते बघा तुम्ही आणा ह्यांच्या संस्कृतात संबंध आदर्शकाराचार्यचं सौंदर्य लहरी मधलं संबंध ह्यांना पाठ आहे ते आपल्याला सुद्धा नाही. तर एकदा तुम्ही एका तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की हे संत कसे आहेत आणा तुम्ही म्हणता ते खरं, कदाचित माझ्या सहवासातचं म्हणू पण इतका, इतकी, इतकं हे बहरलं मला माहिती नव्हतं. अगदी बहरून गेलंय आणा याच्यात ३६ देशातले आम्ही नविडक लोक आणलेले आहेत. ३६ देशातले लोक आहेत.

परवा रशिया (Russia) ला गेलो होतो. तर रशिया (Russia) ला एका-एका ह्याला, चार-चार हजार माणसं यायची आणा नुसते, नुसते मी बसले होते त्या जागेला शविण्यासाठी त्यांचे नुसतं हे....(अस्पष्ट). तथिल्या गव्हर्नमेंट (Government) ने आम्हाला मान्यता दिलीये. अमेरिकेच्या गव्हर्नमेंट (Government) नी आमचा "वशिष्ठ नरिमूल धर्म" जो झालेला आहे तो स्थापन झालेला, त्याला मान्यता दिलीये. इटली (Italy) मध्ये आम्हाला तथिल्या गव्हर्नमेंट (Government) ने मान्यताच दिली नाही, पण माझ्याबद्दल एक पुस्तक छापलय, की ह्या वर्षी जे सगळ्यात मोठे पुरूष झाले कवि मोठे लोक झालेत आणा ज्यांनी फार मोठं कार्य केलेलं आहे, त्यात मी आहे.

म्हणून माझ्यावर एक पुस्तक लहिलेलं आहे. आणि त्याशिविय टर्की (Turkey) हा मुसलमानांचा देश आहे, तिथे सुध्दा आमच्यासाठी त्यांनी सरकारी मान्यता देऊन, कधीही या, कधीही जा अशी व्यवस्था केलेली आहे. इंग्लंड (England) मध्ये सुध्दा माझ्यासाठी, तुम्ही कधीही आलात आणि कधीही गेलात, अशी व्यवस्था केलेली आहे. माझी तुलना ह्या रजनीशबरोबर करतात, त्याला सर्व देशांतून हकालपट्टी करून इथे घातलेलं आहे आणि सगळे न्यूज पेपर (News paper) त्याच्याच तोंडातलं बोलत असतात. जसा काय तो संजय उवाचचं आहे.

आता या मुलांच्याबद्दल सांगायचं म्हणजे असं, की माझी फार इच्छा आहे, की ह्यांनी पुढे प्रगती करावी. तेव्हा ह्यांचा तपशीलवार तुम्ही....(अस्पष्ट) मुलं कोण आहेत? काय आहेत? त्यांच्यावरती लक्ष ठेवावं आणि इथून शक्तिपण झाल्यावर आम्ही त्यांची व्यवस्था पुढेही करू शकतो. त्यांना नोकऱ्या देणं वगैरे ह्या सर्व गोष्टी म्हणजे, आम्ही ह्याची जबाबदारी घेतली आहे. हेच मला सांगायचेय. तेव्हा आपण सर्वांनी आणखी वशिषकडून आपण, मोहिती साहेबांनी लक्षात घ्यावं, की उतार वयाच्या गोष्टी करूच नये. उतार वय येणारच नाही. आम्ही आहोत सगळं सांभाळायला. तेव्हा काळजी करू नये. बरं आणि मी, त्यांना वशिषकडून म्हणते. त्यांच्यासाठी वशिषकडून बोलतेय. त्यावेळेला होती अशी मंडळी मला माहितय. अशी मंडळी होती. सगळा त्याग करून देशासाठी मेहनत करणे, झटणे ह्यासाठी अशी मंडळी होती. पण ती गेली सगळी कुठे? अशी रानावनात शरिले की काय? तेव्हा ही मंडळी परत जागृत होऊ देत.

आपल्या देशामध्ये आणि जो खरा आपला आत्मधला धर्म आहे तो जागृत झाला. त्याला आम्ही “वश्व नर्मल धर्म” असं म्हंटलेलं आहे, की वशिवात जो स्वच्छ धर्म आहे. ज्याच्यामध्ये पैसे घेणं, लुबाडणं, भोंदूगरी, अंधश्रद्धा हे काही राहणार नाही. सर्व धर्माचा सार, असा हा आम्ही धर्म स्थापन केलेला आहे आणि त्या धर्माचे हे सगळे अनुयायी झालेत. म्हणजे कोणचाही ह्यांनी धर्म सोडला अशातली गोष्ट नाही. पण प्रत्येकातलं जे चांगलं आहे ते घेतलेलं आहे, वाईट आहे ते सोडलेलं आहे. म्हणजे प्रत्येक देवळात जायचं आणि तिथे आता म्हणजे तिथे पैशाचाचं व्यवहार चाललेला असतो. तुम्हाला माहितीच आहे, मला सांगायला नको. तर अशा देवळात जाऊन उपयोगाच काय, त्याचा उध्दार केला पाहिजे, कवि हे लोक चर्च (Church) ला जातात, पोप (Pope) वगैरे लोक, हे सुध्दा तसाच प्रकार करतायत. मुसलमानांचाही तसाच. प्रत्येक धर्माला एक व्यावसायिक रुप आलेलं आहे. कमर्शियल (commercial) रुप आलेलं आहे. ते जाऊन ते स्वच्छ झालं पाहिजे आणि हे कार्य सगळ्या संतांनी केलंय आणि आम्ही तेच करतोय. फरक एवढाच आहे, की मी, आता सगळ्यांनाच संतच करून टाकते. त्यांनी ते संत करायचं त्या वेळेला जमलं नाही. कारण आपण खरोखरच....(अस्पष्ट) होतो, त्या....(अस्पष्ट) काही करता आलं नाही. पण आज मी, हेच कार्य करते, की सगळ्यांना तुम्हाला संत करून टाकते आणि हे कार्य मला जमलं. कारण त्याच्यावर मी मेहनत केली, आणखीन मी, सधिव करून दिलं, की सामुहिकतेत हे कार्य होऊ शकत. कुंडलीनीच जागरण होऊ शकतं. त्यांनी लोकांना फायदा होऊ शकतो आणि कुंडलीनीच जागरण झालं पाहिजे, सगळ्यांनी सांगितलेलं आहे तर मी, काही नवीन सांगते अशातली गोष्ट नाही, पण कुणी केलेलं नाही. रामदास स्वामींनी, त्यांना वचिरलं कुंडलीनीच जागरण कति दविसात होईल....(अस्पष्ट) आहो तक्ष्ण होत, पण अधिकारी पाहिजे करणारा. कदाचित मला हा अधिकार दिलेला आहे आणि त्यामुळे हे कार्य होत आहे. तेव्हा आपण सर्वांनी समूलित होऊन कुंडलीनीच कार्य पुढे वाढवावं. ही लहान-लहान मुलं सुध्दा जागृती देऊ शकतात. तुम्ही जागृती देऊ शकता. म्हणजे ह्यांनी जे कार्य करुन त्यांचा जो पाया मांडला आहे, त्याची आज इमारत आपल्याला उभी करायची आहे आणि सगळ्यांनी मला जर मदत केली, तर हे कार्य होऊ शकतं. तुमची हचि मदत मला पाहिजे. पैशाबशिची नको. देवकृपेने ते सगळं आहे आणि हे लोक करायला ही तयार आहेत. फक्त तुम्ही ह्या कार्याला पुढे चालवावं, लोकांची जागृती करावी. लोकांना बरं करावं, त्यांची मदत करावी. गोरगराबिंची फार मदत होईल. ते मी, सगळं तुम्हाला शक्तिवणार आहे आणि त्यांनी तुम्ही स्वतः एक फार मोठे गुरू होणार. तुम्ही स्वतःचेच गुरू होणार आहेत आणि तुम्ही मं लोकांची मदत करू शकता, ह्या लहानशा जागेतून. बरं सगळ्यांना माझा अनंत आश्चर्याचा आहे. झालं गेलं वसिरुन जायचं आणि आज “आनंदाच्या डोही, आनंद तरंगी” असे आपण बसलेले आहोत. तेव्हा त्या आनंदातच सगळ्यांनी ह्यांचा कार्यक्रम बघायचाय. ह्यांनी मुद्दामून तुमच्यासाठी हा कार्यक्रम आयोजित केलाय. मुलांना....(अस्पष्ट) तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, की मराठी भाषेचं कति ह्यांनी अध्ययन केलं असणार आणि किसे हे गावात, खेड्यातनं फरुन हे सगळे एकत्र करून इथे आलेले आहेत. तर तुम्ही बघा ह्यांना कति माहिती आहे. आपण एक सुध्दा यांच गाणं म्हणू शकत नाही आणि संतांच यांनी केवढं केलेलं आहे ते बघण्यासारखं आहे.

1990-01-14, Makar Sankranti Puja

14 जानेवारी 1990

Makar Sankranti Puja

Kalwa (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (English to Marathi) - Draft

(Marathi Translation Of English Talk)

आजचा दविस भारतात आपल्याला साजरा करण्याजोगा आहे, कारण सूर्य हा आता मकरवृत्तात आहे आणि मकरवृत्तातून तो कर्कवृत्ताकडे येतो. जेव्हा सूर्य हा पृथ्वीकडे परत येतो तेव्हा ह्या धरणीमातेची संपूर्ण सरजनशीलता पुन्हा कार्यान्वति होते आणि ती अत्यंत सुंदर अशा फुलांची नरिमिती करते, तसेच सुंदर, पौष्टिक गोष्टीची आणि पुरतता देणार्या गोष्टीची, उदा. फळांची नरिमिती, आणि ती आपल्या डोळ्यांना हरिवळीने थंडावा देते. सूर्याच्या केवळ आगमनाने पृथ्वी आपल्याला बहुवधि अशा गोष्टींनी आशीर्वादित करते.

असाच एक सूर्य, सहजयोगाचा, आता उगवला आहे आणि किळसापर्यंत पोहोचला आहे. ह्याचा तुम्हाला प्रत्यय आलाच आहे. अगदी सर्वप्रथम, तुमचे मूलाधार, त्या मूलाधाराची जी शक्ती, सरजनशील शक्ती, जी कुंडलिनी आहे, ती उत्थान पावली आहे. जेव्हा उत्थानाने तुमच्या अस्तित्वाला एक रूप आले आहे. त्याची प्रचीती तुम्हाला पदोपदी आली आहे. तुमचे जीवनच सुंदर बनले आहे, अगदी आनंदाने ओथंबलेले असे तुमचे जीवन झाले आहे.

आता आपण अशा एका उच्च ठिकाणी पोहोचलो आहोत जथून तुम्हाला उंच भरारी, एक उंच झेप घ्यायची आहे। ही भरारी घेतेवेळी तुम्हाला सारासार विचार, कल्पना आणि आपल्या अटी, या सर्वांकडे आपल्याला लक्ष द्यायला हवे. तुम्ही स्वतःला ह्या कंडशिनगिनी घेरलेले असते. सर्व कंडशिनगिचा आपल्यावर भडमिर झालेला असतो. मला हे समजत नाही की ज्या गोष्टीची मूलतः काहीच कमित नाही, तरीही त्यांना आपण चकिततो. ह्या उंच उडी घेतेवेळी, ही झेप घेतेवेळी, बरेच जण पाठीमागे टाकले जाणार आहेत. ह्याचा परिणाम म्हणून कदाचित त्यातून कोणी बाहेरही पडू शकणार नाही. तेव्हा ह्या क्षणी माझी तुम्हाला नम्र विनिती आहे की तुम्ही स्वतःला ध्यानामध्ये संपूर्ण समर्पित करून घ्या, सामूहिकिते स्वतःला झोकून द्या. दरोज तुम्ही स्वतःला हा प्रश्न केला पाहजि की, "मी सहजयोगासाठी काय केले? मी स्वतःसाठी काय केले?"

कृपया तुम्ही स्वतः हे समजून घ्या की तुम्ही ही जी झेप घेतली आहे, जी जबाबदारी स्वीकारली आहे, ती संपूर्णपणे, अचूकपणे घेतली पाहजि. त्यासाठी मी तुम्हाला संपूर्ण तयारीत रहा, हा सल्ला देते. संपूर्ण तयारीत राहणे म्हणजे ह्या उडीमध्ये, ह्या भरारीमध्ये तुम्ही स्वतःलाच कुठे हरवून बसाल कवि काही पाठीमागेही टाकले जाल, कारण तुम्ही स्वतःला त्या कंडशिनगिमध्ये बाहेर काढले नसेल.

कंडशिनगि अनेक प्रकारच्या आहेत. काही अज्ञानातून निर्माण होतात, काही अंधविश्वासातून, आणि अशा अनेक गोष्टी ज्यांमधून आपल्याला जावे लागलेले असते. कधीकधी आपल्या देशाच्या कंडशिनगि असतात, कधी आपल्या जातीच्या, काही आपल्याच विशिष्ट शैलीतून निर्माण झालेल्या असतात. आणि अजून अशा बऱ्याच गोष्टी असतात ज्यातून आपण दुसऱ्यांना तोलत-मोलत असतो. परंतु इथे आपण स्वतःलाच तोलायला हवे, स्वतःला सांगायला हवे की आपण स्वतः सहज संस्कृती अंगीकारली आहे की नाही. ही गोष्ट लक्षात नाही ठेवली तर खूप कठीण होऊन बसेल.

जी बोट आपल्याला घेऊन जाणार, मी तुम्हाला सावध करू इच्छिते ह्याबाबत, की मग तुम्ही म्हणाल, 'माताजी, कति तरी लोक पाठीमागे राहिले आहेत.' जर तुमच्या लक्षात आले की काही लोक पाठीमागेच आहेत, त्यांना मदत करा, वस्तुस्थितीची जाणीव द्या, स्पष्ट शब्दात सांगून आणि स्पष्ट सूचना देऊन त्यांना योग्य मार्गावर ठेवा. तुम्हाला जर जाणवले की अमूक एक चुकीच्या मार्गावर आहे, तर त्याला योग्य ताकीद द्या. आज ह्या क्षणी ही वेळ अटीतटीची आहे. तेव्हा तुम्ही सर्वांनी सहजयोगाला एकदम गृहीत धरू नका, हे मी तुम्हाला सांगू इच्छिते.

इतर सर्व गोष्टी एखाद्या मृगजळासारख्या आहेत. ज्या तुम्हाला त्या वेळी भौतिकितेतल्या गोष्टीच बरोबर असल्यासारख्या वाटतात. इथे परमेश्वर परवा करत नाही की कोण श्रीमंत आहे आणि कोण गरीब आहे. तो केवळ हे बघतो की अध्यात्मिक दृष्टीने कोण कति श्रीमंत आहे. परमेश्वर हेही बघत नाही की तुमची शैक्षणिक पात्रता काय आहे, तुमच्याकडे कति पदव्या आहेत कवि तुमचा दख्खणपणा कति वगैरे. तो केवळ हे बघतो की तुम्ही कति अबोध आहात, तुम्ही सहजयोगासाठी कति कार्य केले, तुम्ही परमेश्वरासाठी काय काम केले. तेव्हा तुम्ही तुमच्या कोणत्या गोष्टींना प्राधान्य द्यायला हवे ह्याकडे लक्ष द्या. मी तुम्हाला आवर्जून सांगू इच्छिते की सहजयोग तुम्हाला अत्यंत सूक्ष्म नजरेतून पारखत असतो. तेव्हा ह्या अखेरच्या निवाड्यात तुम्ही लोक निर्णायक ठरला आहात. परंतु पुढच्या पायरीसाठी तुम्हाला अत्यंत काळजीपूर्वक राहायला हवे. ज्यांना वाटते अगदी हृदयातून की 'मी सहजयोगी आहे' पण ते नाहीत, ते पाठीमागेच राहतात.

तेव्हा सूर्य उगवला आहे, हे अत्यंत महत्त्वाचे आहे, अगदी शिखरापर्यंत पोहोचला आहे. आणि ह्या काळात प्रत्येकाने ही काळजी घ्यायला हवी की तोच सूर्य आपल्या सभोवताली हरिवळ पसरवतो, तोच सूर्य आपल्या प्रखरतेने औरबाडू शकतो. तेव्हा काळजीपूर्वक राहा. आपल्यामध्ये काय चुकते, आपल्यामध्ये असे जडत्व का येते, आपला मार्ग असा दुर्गम का होतोय, याकडे लक्ष द्या.

परंतु आतापर्यंत मी अतिशय खूप आहे, अगदी आनंदी आहे. जे काही मी तुम्हाला सांगत आले, ज्या ज्या बाबतीत मी तुम्हाला मार्गदर्शन केले, ते तुम्ही शांतपणे मान्य केले. अगदी रोजच्या जीवनात तुम्ही त्याला ग्रहण केलेत, त्याला अमलात आणले. काही कालांतराने, मला नाही वाटत की मला तुम्हाला आणखी काही सांगायची जरूर पडेल. पुढे तुम्हाला तुमच्याच प्रकाशात काय चूक आहे, काय बरोबर, हे आपोआपच दिसायला लागेल. परंतु तरीपण मला वाटते, पूजेमध्ये, संगीतात, तसेच प्रत्येक गोष्टीमध्ये तुम्ही तुमचे हृदय उघडे ठेवायला हवे. जर तुम्ही तुमचे हृदय उघडे ठेवले नाही, तर कोणतीच गोष्ट कार्यान्वति होणार नाही, कारण ती गोष्ट तेव्हाच कार्यान्वति होते जेव्हा तुमचा आत्मा तुमच्या हृदयात असतो. तुमच्या सर्व कंडशिनगि, तुमचा अहंकार, पूर्णपणे गायब होईल जेव्हा तुम्ही स्वतःच ठरवाल की, "सहजयोगासाठी मी माझे हृदय संपूर्णपणे उघडे ठेवायला हवे."

[1990-02-23, Mahashivaratri Puja, Atmasakshatkati ki visheshtaye](#)

23 फेब्रुवारी 1990

Mahashivaratri Puja

Pune (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Mahashivaratri Puja 23rd February 1990 Date : Place Pune Type Puja Speech

[Marathi translation from Hindi, scanned from Marathi Chaitanya Lahiri]

आज शिवरात्री आहे. आण आमही आज शिवाचे पूजन करणार आहोत. बाडेरील गोष्टीत आपण आपले शरीर व त्या संबंधीच्या अनेक गोष्टी, मन, बुद्धी अहंकार आदी गोष्टींना चालना देत असतो. त्यावर प्रभुत्व मिळवू शकतो. त्याचप्रमाणे ज्या काही अंतरिक्षातील गोष्टी आहेत. त्यादी आमही ओळखू शकता व त्याचा उपयोग करू शकतो. त्याचप्रमाणे या पृथ्वीमध्ये जे बुध तत्व आहे आण या पृथ्वीत जे नरिमाण झाले आहे ते सर्व आमही उपयोगात आणू शकतो. त्याचे सारे प्रभुत्व आमही आमच्या हातावर घेऊ शकतो परंतु हे सर्व बाहेरचे आवरण आहे. जामही आतमध्ये आहोत. जो आमचा आत्मा आहे तो शिव आहे. बाहेरील सर्व गोष्टी नश्वर आहेत- जो जन्म घेणार त्याला मरण आहेच. जो उत्पन्न होतो त्याचा वनिश होतोच. परंतु आत्म्याच्या आतमध्ये जो आत्मा जाह, जो शिव आहे तो त्या सदाशिवीचे प्रतीबिंब आहे. तो अविनाशी, नबिकाम व स्वच्छंद आहे. तो कोणतल्याही गोष्टीस लपि नाही. तो नरिजन आहे. त्या शिवाची प्राप्ती झाल्यावर आमही त्या शिवाच्या प्रकाशात चमकू लागतो. आमही इळूडळू संन्यास घेऊ लागतो. बाहेरचे आवरण जसेव्या तसेच राहाते. परंतु आतमध्ये जो आत्मा आहे तो अचर, अतूट व अविनाशी आहे तो नेहमी आफल्याच ठिकाणी असतो. आत्मसाक्षात्कार मिळाल्यावर आमचे त जीवन हे भव्य, वदिय व पवित्र असे जीवन बनते. म्हणून मनुष्यमात्रासाठी आत्मसाक्षात्कार मिळविणे अत्यंत आवश्यक आहे. त्याशिवाय मानवात संतुलन येत नाही. त्यामध्ये सरे प्रेम नरिमाण होत नाही व त्यामध्ये सरी सामुहिकता येत नाही व त्याला सत्याची ओळख पटत नाही. ते सारे ज्ञान गुधद ज्ञान होऊन जाते जिला . ती फक्त या आत्म्याच्या प्रकाशातच ओळखता येते. जेन्हा मनुष्य आत्म्याच्या प्रकाशीत उजकून आपण वदिया म्हणतो नथितो तेव्हा त्याची दृष्टीही नरिजन होऊन जाते असतो. कोणतीही वस्तू पाहिल्यावर त्यामध्ये . तो फक्त बघत कोणतीही प्रतिक्रिया उमटत नाही. तो फक्त पहातो व पाहिल्याबरोबर त्याला त्या वस्तूचे पूर्ण ज्ञान होते. आत्मसाक्षात्कार मिळाल्यावर जो पूर्ण एकसूप होत नाही तो नेहमी स्वतःबद्दलच वचिर करीत असतो. मी आज कोणते जेवण घेऊ? कोणाच्या घरी चांगले जेवण मिळाले होते? आज कोणी आमची जेवायची सोय करील काय? आज कोठे जेवायला जायला पाहजि? याचाच तो वचिर करीत असतो. कोणत्या ठिकाणी माझे स्वागत होईल? कोणत्या जिकाणी लोक करील की, कोणते कोणत्या सभेला जाऊन मला मान मिळेल? मला मान देतील? दुसरा माणूस असा वचिर काम केले म्हणजे मी खूप पैसा जमवू शकेल? माझे जवळ सूप पैसे येऊ थकतील . जगातील सर्व संपत्ती मी मिळवीन सूप व सर्व जगाला मी ठीक करील. नसिरा मनुष्य असा वचिर करील की, मला कति मुले आहेत? व त्यांच्यासाठी मला काय करायला पाहजि तसेच त्या मुलांच्या मुलासाठी मला काय करायला पाहजि तसेच माझे नातेवाईक आहेत त्यांचेसाठी मला काय करायला पाहजि? अशाप्रकारचे वचिर जो करीत असतो त्याचे फवत स्वतःकडे लक्ष

असते . चौथा माणूस असा वचिर करील की, मी कोठे आहे ? समाजामध्ये माझे स्थान कोठे आहे ? पकाया गोष्टीपासून मला काय फायदा मिळणार आहे ? मी आज कोणते कपडे घालू ? आज मी कोणाला कशाप्रकारे मी आज कोणती गोष्ट करू की, जीच्यामुळे सगळे लोक आश्चर्य करतील. मी आज कोणती प्रभावित करु ? खूप मोश हुशार माणूस आहे असे लोक मंडबतील दुसरा जो आहे तो माणूस युक्त थोडून काढू की जीव्यामुळे मी मी सगळ्यांशी आदराने सरवासमोर नम्रतापूर्वक पुन्हा पुन्हा लवून नमस्कार करील कारण मी फर नम्र आहे. . कोणी तसिरा माणूस असे म्हणेल की, मी वदिवत समेमध्ये बागतो मी सुसंस्कृत आहे असे त्याला दाखवायचे असते जाऊन बादवविद करीन मी खूप पुस्तके बाचीन त्यामुळे माझी बुध्द प्रगत होईल. मी असा बुध्दमान होईल की, "हा कति मोठा लेखक आहे, कति मोठा वक्ता आहे. " असे लोक म्हणू लागतील . अशाप्रकारे दुसरा कोणी आफल्या संगीताचे बावतीत वचिर करतो. कोणी आपल्या कलेबाबत वचिर करतो. तर कोणी उद्याव्या गोष्टीबद्दल वचिर करीत असतो. प्रत्येक बाबतीत मनुष्य स्वतःबद्दल वचिर करीत असतो की, माझी प्रगती कशी होईल िचद त्यापासून मला काय मिळेल ? बरीच माणसे समाजकार्यडी करतात. ज्याप्रमाणे पकाया बुडपा-या माणसाला वाचवण्यासाठी पखादा पाण्यात उडी घेतो तेही त्याच्या आतमधे मी आहे हे जाणूनच. माझ्यामध्ये मी आहे तसा त्या आहे हे समजल्यामुळे तो त्याला वाचवितो. त्यापेक्षाही छान काम मनुष्य करीत असतो. बुडपा-या माणसामध्येही तो आफल्या देशासाठी फार त्याग करीत असतो कारण डा माझा देश आहे. माझा देश सुखी व्हायला पाहजि या वचिराने त्याच्यामध्ये भूयता येऊ लागते. महानता येऊ लागते. दुसरा पलावा असा वचिर करील की, माकषी जी कला जाहे ती अशा रीतीने वकीसित व्हावी की सा-या जगात माझ्या देशाचे नाव व्हावे. अशा रीतीने मनुष्य स्वतःला सामुडिकितेमध्ये आलेला पाहून खुष होतो. परंतु या सर्व गोष्टीत मला वजिय प्राप्त व्हावा ही अपेक्षा असते . माझे यश पाहून लोकांनी आपली वाहवा करावी ही गोष्ट अपेक्षित असतेच त्यामुळे तो सुस आणी दुलाव्या पंत फे-यात फसून जातो. आपले नाव चोहकडे छापले जावे, लोकांनी आपला मानसमान करावा अशी त्याची अपेक्षा असते : कोठेही गेलो तरी लोकांनी आपला आपमान करू नये, कोणीही आपणास कमी लेखू नये. एसादा कतिही मोठा संयोजक असला व तो आत्मसाक्षात्कारी नसला तर त्याच्यामध्ये मीपणा हअहंकार येतो. त्याचे कार्यक्षर कतिही मोठे झाले तरी त्याचे चित्त अहंकारावरच केंद्रित होते त्याच्या कार्याकडे त्याचे लक्ष जात नाही- परंतु जर आपण आपल्या आत्म्याशी पकरूनता प्राप्त केली तर आपण वेगळ्या पध्दतीने वचिर करू लागतो. प्रत्येक गोष्टीचा उपयोग समाजासाठी कसा होऊ शकेल, जगासाठी कसा होऊ शकेल याचा अंतरिक वचिर करू लागतो. अथा लोकांसाठी काय करता येईल यावद्दत सर्व वचिर आपल्यामध्ये बदल घडवतात. पलाधा झाडाकडे लक्ष गेल्यास परमेश्वराने कति सुंदर यूक्ष बनविला जाहे असे वचिर मनात येतात. मी ही असा सुंदर असतो व सावली देणारा असतो तर कतितीरी लोक माझ्या सावलीत येऊन बसले असते. परंतु मी असा नाही मी सुप्दा असा सुंदर उहायता पाडजि त्या झाडाची हतुत किरताना तो गाण्यात मग्न होतो.

हमिलय समोर दसिला तर हमिलयाची सतुता गित राहील . परंतु जो आत्मनषित नसतो, जो मनुष्य आपल्या आत्म्याला ओळखत नाही तो नेहमी ि तच्चीच सतुता करीत असतो. मी हमिलयावर गेलो होते. मी तथे अशाप्रकारचे काम केले हमिलयात माझे धडगे बांधा व त्यावर माझ्या देशाचा झेंडा लावा. अथाप्रकारे दोन त-हेच्या व्यवृती असतात एक व्यक्त आहे ती आत्मसाक्षात्कारी आहे तो आत्म्याव्या प्रकाशात आपल्या सगळ्या गोष्टीकडे दृष्टी लोक माझे यशगत करतील अशी त्याच्या टाकताना व्यापकता येते. तसेच हे काम कल्यावर माझे नाव वाढेल मनाची धारणा होत नाही कोणी त्याला मारले, त्रास दिला छळ केला अगर काही वाईट केले तरी तो त्या गोष्टीबद्दल कधी वाईट वाटून घेत नाही. जसे आपण पहातो की, जेव्हा येशू कसितांना सुळावर चढविले गेले - सुळावर चढताना त्यांनी एक प्रार्थना केली की "हे जगदीशो, आपण काय चुका करीत आहोत हे या लोकांना समजत नाही. तू त्यांना कृपा कर" अशा त-हेने जो आत्मसाक्षात्कारी असतो तो नसिपुह असतो कोणत्याही गोष्टीबाबत त्याच्या सर मनात संदेह असत नाही. जी गोष्ट होणार आहे ती केलीच पाहजि एसादी गोष्ट ठीक झाली नाही तरी ते शरीक झाली असे समजतो कोणत्याही) प्रकारच्या समद पखाचे समरण करण्याची अपेक्षाही करीत नाही असा माणूस सुख दुःख यांच्या फे-यात सापडत नाही . सुख दुःसात तो समरस होऊ थकतो कसलेही दुःख झाले तरी तो ते पहातो सुख आले तरी तो एकच दृष्टीने पाहू शकतो . सुखद :ख डा दविसरात्र यांचा फेरा आहे असे तो व समजतो . कारण तो स्वतः आनंद सागरात स्थिर असतो. कारण आत्मा डा आनंदाचा झरा आहे . आत्मा कोणत्याही गोष्टीची लालसा करीत नाही व ती लालसा नरिमाणच होत नाही त्याला आपल्या मनावर कधीही नरितरण आणावे लागत नाही. मन व इंद्रिये यांचेवर ताबा उेवावा असे म्हणतात. परंतु ती संपूर्ण ताज्यात आलेली असतात पसादी कतू आपणास पाहजि त्यासाठी प्राण वेचण्याची वेळ येत नाही. तसा अहंकारही खलिलक राहात नाही. काडी लोक असे असतात की, ते एखादी कसतूच्या प्रलोभनामुळे जी काही ती वस्तू म्हणजे अगदी जीवन सर्वस्व आहे असे समजून त्यापाउमागे पळत सुटतात . जर ती वस्तू मिळाली तर दुस-या वस्तूसाठी पळत पतर्मा सुटतात आण जर ती कसतू मिळाली नाही तर माझे जीवनच संपले असे समजून फार दुःी होतो. अशा माणसाचे चित्त बाह्यात्कारी असते. त्याचे चित्त ज्या ज्या ठिकाणी पोडोचते ते स्वतः कार्यात्वि होते चित्त ही बमहदेवाची देणगी आहे. परंतु जेव्हा बमडदेवः अगर वमडदेवाचा पक्त बुरुह राहातो त्या वेळेला असे चित्त इतके प्रभावशाली होते इतके प्रेममय होते, इतके जाणकार होते आण इतके दक्ष होते की, ते आपले कार्य अतशिय सुलभरतीने करून घेत वशिष म्हणजे अशा माणसाचे चित्त परमचैतन्याशी एकरूप डोते आण जेजहा अधी, स्थिती येते तेडहा परमचैतन्य हे कार्य करीत असते. जगातील कोणतेही काम ही ब्रम्हाथक्ती, का हे परमचैतन्य करीत असते. आण जि काम मनुष्य करीत असतो तो मी हे काम करीत आहे असे त्यावेळी असतो समजत नाही- त्याची त्याला आउवणसुध्दा होत नाही हे सगळे घडत आहे असाच वचिर तो करीत यालाच अकरमात उत्तरणे असे म्हणतात. कारण हे सारे कार्य परमचैतन्य करीत आहे व मी फक्त माध्यम आहे .

आत्म्याच्या प्रकाशने हे सर्व होऊ शकते हैच अकमात उतरने होयः नाहीतर मनुष्य असे म्हणतो की, डे सगळे कार्य मी करतो व परमेश्वरावर सोडून देतो- पण तो सोडू शकत नाही. खरी गोष्ट अशी आहे की, परमचैतन्य अतशिय सुगम रतीने हे सर्व कार्य करीत असते इतके सुंदर त्याचे कैकच्य आहे. या सगळ्या गोष्टीची रचना पाहून मनुष्य

आश्चर्यचौकत होतो. आण जेव्हा मनुष्य अरुधापूर्वक आफल्या वशाल हृदयापासून काम करतो ते सफल होते आण लोक माझेकडे येऊन सांगतात की, श्री माताजी, मोडा चमत्कार झाला मी फक्त प्रार्थना केली आण काम झाले. श्री माताजी, हा मोडा चमत्कार झाला- आम्ही कार्य करीत नसून परमचैतन्य काम करीत असते. ज्याप्रमाणे चांदीपासून दागिने बनवतात त्याप्रमाणे पसादा नरिजीव कस्तूपासून दुसरी वस्तू नरिमाण करण्याचा आम्ही परयत्न करतो व फार मोठे काम केले असे आम्ही समजतो. आम्ही फक्त एका नरिजीव कस्तूपासून दुसरी नरिजीव कस्तू तयार करतो परंतु सर्व जिवित कार्य परमचैतन्यच करीत असते. आम्हाला ही परमचैतन्याची रक्ती जी देणगी मिळिलेली आहे व. त्यापासून आम्हाला जो अनुभव मिळाला जाई हे सर्व आत्मसाक्षात्कारामुळे आहे कारण हे परमचैतन्य जे आहे ते आदशकति आहे. शिवाची इदछाशवृत्ती आहे व तचि डा प्रकाश आहे. या परम चैतन्याच्या आशरिवादांमुळे आम्ही सारे करम करतो. ज्यांच्यामध्ये परमचैतन्य घटित झाले आहे ते लोक प्रभावशाली बेनु तक्तात. परंतु मी हे करीत आहे अशी भावना जर मनात आली व मी हे केले मी डे करू इडछितो अगर एखादी गोष्ट जबरदस्तीने केली तर आपल्या आतमध्ये पूर्णपणे आत्म्याचा प्रकाश आलेला नाही असा त्याचा अर्थ होतो. आपण ज्यावेळी कोणतेच काम करीत नसतो त्यावेळी ते आपोजप घडत असते म्हणजे आपण अकमात आलेले असतो. पलादा कल्य जर मी प्रकाश देत आहे आसे म्हणाला तर ती स्वोटी गोष्ट आहे. जे लोक आत्मसाक्षात्कारी आहेत त्यांच्या आतमध्ये परमचैतन्य कार्य करीत असते. ज्याने आपणास नरिमाण केले व वाढविले तसेच शरीरादी गोष्टी ज्या बनल्या आहेत त्या परमचैतन्याच्या कृपेनेच बनलेल्या आहेत. त्यानंतर आपण जाज मनुष्य बनून आत्मसाक्षात्कारी बनलो हा सुधदा त्या. तेहा अशा माणसामध्ये अहंकार कसा येऊ परमचैतन्याचा आशीर्वाद आहे शकेल? मी काहीच करीत नाही एवढेच तो जाणू शकतो. मुरलीने जर म्हटले की, माझ्यातून मधूर आवाज नघितात असे लोक का म्हणतात? मी कृपाच्या तर पोकळ आहे. पोकळपणा म्हणजेच अहंकारहति अकस्था होय ती अहंकारहति अवस्था न्यावेकी आपल्यामध्ये पूर्णपणे प्रस्थापित होते त्यावेळी आम्ही हे कार्य करतो. ते कार्य करतो असा जो वचिर येतो तो कति दुःखकारक असतो, कति तसदायक असतो हे समजून येते. मी हे काम करीत होतो व मी हे का म केले पण त्यापासून तंदर अपयश आले तर मी दुःखी होतो. मी हे काम केले आण त्यात मला मोठे यश मिळाले या वचिराने आपली बुध्द अजून खराब होते. परंतु हे काम मी केले नाही, ते काम करणारे परमचैतन्य आहे, ही सारी त्याची ।।

कुशलता आहे तेहा जे घडले तीक झाले असे समजावे एलाय] वेळी आपण रक्ता चुकून मलत्याच जागी पोहोचलो तर आपण त्यावेळी रहता चुकला फार मोठी वेगळ्याच चूक झाली असे कोणी म्हणणार नाही. परंतु आत्मसाक्षात्कारी मनुष्य येथून जाणे आवश्यक होते म्हणून या रत्यावर आलो असा सरळ वचिर करतो म्हणून त्याचा रस्ता चुकण्याचे दुःख होत नाही- त्याला काही त्रास होत नाही. आत्मसाक्षात्कारी माणसाला तुम्ही महालात ठेवले तर तो तेथे साजासार राहील. तसेच तुम्ही त्याला जंगलात ठेवले तरी जंगलात सुधदा तो आनंदाने राहील- तो काहीडी तक्रार करणार नाही कारण परमचैतन्याचे मत्ता इकडून तकिडे नेले डे तो ओळखतो. त्याला तुम्ही मारले अगर हार घातला तरी या दोन्ही गोष्टी ता सारख्याच समजतो त्याला त्यात काही फरक वाटणार नाही कारण आत्मा जो आहे तो कशालाही चकिटत नाही: जेव्हा तुम्ही माझी परतषिता मी मोगा माणूस, मी लहान माणूस अशा प्रकारच्या गोष्टींना चकिटला तर पखादा माझ्याथी असे का वागला? असा वचिर केला तर तुम्ही अहंकारापासून अलपित होऊ शकत नाही- आत्मसाक्षात्कारी मनुष्य तो कोडेड असला तरी त्याला लडानमोडेपणाची जाणीव डेत नाही तो आफन्या आत्म्यामध्ये. ज्यावेळी बोलायचे त्याचेवेकी तो बोलेल ज्यावेळी आवश्यकता नसेल तेवहा तो बोलणार नाही आनंदात रहातो कर कोणी काही सांगितले तर तो ते ऐकून घेतो- कोणी काही ज्ञानाची गोष्ट सांगितली तर ती ऐकून घेतो व अज्ञानाची गोष्ट सांगितली तरी ती ऐकून घेतो लोकांच्या बाबतीत गुणदोषांचे वर्णन करील पण मला याचा तरिस्कार वाटतो असे म्हणणार नाही कारण तरिस्कार करणे हे पएक पाप आहे आण विहणूनच आत्मसाक्षात्कारी माणसाकडून. पाप होत नाही. तो जे करील ते पुण्य असल- देवी भूताना मारते असे समजल्यास ते काही पाप नाही. मुरतांना मारले नाही तर पाप फेलावेल - नाही कारण भूताना परमचैतन्य मारीत असते. मी हमाताजी कुठे तेडा ती आफल्या कामापासून परावृत्त होत मारीत असते, परंतु परमचैतन्याची खाडी देण्यापूर्वी त्यामध्ये एकलूप झाले पाहजि, नाहीतर आपण परमचैतन्य सांगितले पण ते काही तुमच्या वशिात बसलेले नाही. जेव्हा आपणामध्ये ती स्थिती येते व आपण त्या उचच स्थितीला पोहोचतो त्या ठकिाणी जपण परमचैतन्याशी एकरूप होतो. नंतरच एखादी गोष्ट चुकीची असली तर आपण तसे स्पष्टपणे बोलू शकता मोठ मोठ्या साधुसंतांनी समक्ष धीटपणे सांगितले पण ते घाबरले नाहीत सत्य बोलण्यासाठी सॉकेटसिला वषि दिले गेले त्याला अनेक प्रलोभने दिली काहीही केले तरी त्याने जे सत्य होते तेच सांगितले कारन परमचैतन्याकडून सत्यच बोलविले जाते. व ते सत्यनषि असते. त्याच्या बुध्दीला सत्य व असत्याची जोळख होती. कोण खोटा कोण खरा हे जाणत होती. बुध्दीवर आत्म्याचा प्रकाश आल्यावर सुबुध्दी बनते. कोण कति खोल पाण्यात आहे हे तो एका नजरेत ओळखतो. आण त्याला परमचैतन्य सर्वकाही सांगते म्हणून परमचैतन्या मिळविणे हे महत्वाचे उरते. आण त्याचा उपभोग आम्ही घेऊ शकत नाही. त्याचा उपभोग परमेश्वरच पेत असतो. आपण फरमत त्याची लीला पहात असतो. तेव्हा जपण पखादा वहतूचा उपभोग घेत असतो क

परखादा अध्यापकि जो असतो तो या आत्म्याच्या प्रकाशाचे त्याच्या कारर्याचे, तसेच त्याच्या लीलांचे सर्व प्रकारचे वजिान आहे. त्याचे शास्त्र आहे. जर ही गोष्ट नीट समजून घेतली तर सुष्टीचे शास्त्र हे आत्म्यापासून येत इसते असे समजून येईल आण जोपर्यंत हे सर्व शास्त्र पकदम बेकार आहे कारण त्याच्यामध्ये फारच धोडे वजिजान आहे की जे आपणास जड करतंच्या बाबतीत आपणास जाणकारी देते. त्यामध्ये संतुलन असत नाही- सामाजिकता असत नाही. त्यामध्ये मनुष्यता असत नाही. आण त्यात परेन नाही. त्यात काला नाही. त्यात काज्य नाही आण त्यात आदर नाही ग्यामच्ये आत्मा आहे अशी पकाही चीज नाही. पलाया मणिनसारख्या सर्व गोष्टी पडत असतात. सर्व वजिजान जाणण्यासाठी माणसाला आत्म्याचा पकाश पाहजि आत्म्याच्या प्रकाशामुळे शास्त्राची मड सर्व उपांगे जाणून समजू शरकतो. जे आजपर्यंत लोकांना उलगडून पडाता आले नाही. आत्म्याच्या प्रकाशमुळे वजिजानाचा मारग जाणून घेता येईल ज्याने सर्व जाणून घेतले आहे त्याने दुस-यास सर्व काडी सांगण्याची जरूरी नाही कारण सगळ्यांजवळ ते समजण्याची कुवत नाही. ज्यावेळेस संधी येईल त्यावेळेस समजून विले पाडजि त्यामुळे सहजयोगात सुधदा पुष्कळ लोक वैतागून जातात. माझा बाप सजयोगात नाही. माझी आई, माझा भाऊ, इ. सहजयोगात नाहीत. नसले तर नसले, तुम्ही तर आहात ना ? तुम्ही तुमच्याबरोबर रहा. मनुष्य जितका आपल्याबरोबर आनंदात रहातो तसा तो कोणाट्याही वरोबर इतका आनंदात रहात नाही कारण हे सर्व आपल्या आतच आहे. त्यासाठी यांत हे नाही, त्यात ते नाही अशा त-डेच्या गोष्टीचा वचिर करणे ठकि नाही. हृदयाचे कपाट पूर्ण न उघडल्यामुळे आपल्या मनात असे वचिर येतात. जे आपले बाप, माऊ, बडणी आत्मसाक्षात्कारी आहेत. त्यामुळे काही प्रश्न उद्भवत नाही. परंतु अजून जे अर्थ अंधारात आहेत व अरे प्रकाशात आहेत त्यांच्या बाबतीत प्रश्न नरिमाण होतो आण माझा भाऊ एवाया गोष्टीत फसला आहे असे वचिर येतात. कोणावरही जबरदस्ती करता येत नाही. ते आपोआप सहजयोगात येतील अशा त-हेचा वचिर आत्मसाक्षात्कारी करीत असतात. तो सर्वाना पहात असतो अण आनंद लुटत असतो. माणसांच्या वेडेपणात तो आनंद मानीत असतो व वदिततेत सुधदा सुपदा तो आनंद मिळवू थकतो. कोणी मूरूपणाच्या गोष्टी केल्या असतील तर त्याच्यातूनही त्याला जानंद मिळतो कोणी. सगळ्या गोष्टी मध्ये त्याला समजूनदारपणाच्या गोष्टी केल्या तर त्यातमनही तो आनंद मिळवू शकतो आनंदाचा एक प्रवाह दसित असतो. एलादा मनुष्य वकिषितपणाने वागत असेल तर तो त्याला एक नाटक आहे असे समजतो. जेव्हा एक आत्मसाक्षात्कारी माणूस कोधी माणसाला पडातो तेहा तो म्हणतो, वाहवा! कोध कसा चढत आहे आता तर तो जादा वाढला आता तो माझ्या चकामध्ये होता आण आता तो सहस्त्रारपर्यंत चढला. तो कोधी माणूस पाहून आत्मसाक्षात्कारी घाबरत नाही. त्याच्यामध्ये जी दृष्टी आलेली आहे तिला साकषी स्वरूपातील नरिजान दृष्टी म्हणतात आण साकषी स्वरूपात तो समाजात इतके सुंदर वविरण करतो की ते पाहून हसू येईल आतथिय गंभीर गोष्टीमध्ये आपण समजू शकाल की पुष्कळशा गोष्टी आपल्याला गंभीर वाटतात परंतु त्यामध्ये एक मोठा संदेश लपलेला असतो, आपल्याला जर उदगिनात आली तर ती आत्मसाक्षात्कारी माणसाला परमचैतन्यामुळे त्याची लगेच सबर लागते आण आतताईपणाने जो काम करील तो संपुन जातो. ती उद्धवगिनात सुधदा पक प्रकारे

कार्यान्वति होते. एखादी आनहाददायक गोष्ट असेत तर ठीक आहे. परंतु काही अशाही गोष्टी असतात की त्यापासून उदगिनात येते. आण असे कार्य का होते याचा मनुष्य वचिर करू लागतो. असे होता कामा नये त्याचा लीकरच इलाज केला जाईल. तेहा तेथे सात दविस राहिले होते आण परत आले. नंतर जेव्हा मी प्रत्यक्ष रशियाला गेले होते, तेथे योगाचे पक शविरि होणार होते. तेहा आमच्या घरातून असे सांगण्यात आले की आतांच जाऊन आलात आण आती परत दोन दविसासाठी जाण्यात काय फायदा आहे? तेहा मी असे सांगितले की, माझे तेथे जाणे रूरीचे आहेकारम तेथे जो इस्टर्न बलॉक आहे तो तोडायचा आहे. कारण तेथून सगळे लोक येतील आण त्यांमधील जे लोक पार होतील ते लोक तेथे गेल्यावर परमचैतन्य आपले काम करील. मी फवत तेथे पंचेचाळीस मनिटि बोलले आण पंधरा मनिटिात जागृती दिली आण त्यानंतर ते लोक त्यांच्या देशात गेले व तेथून डे कार्य झाले. परमचैतन्याच्या कार्यासाठी आत्मसाक्षात्कारी लोकांची जरूरी आहे. आत्मसाक्षात्कारी लोकांच्या इच्छेनुसार परम- चैतन्याचे कार्य होत असते. जर आपली इच्छा असेल तर कार्य जरूर होऊ शकते आण आपल्या इच्छेमध्ये सुधदा शुध्दता असली पांडजि. ज्याच्यात शुध्द इच्छा नाही ते स्वार्थी असतात व ते स्वतःबद्दलच वचिर करीत असतात कारण हे कार्य आत्म्याच्या बळावर होत असते आण जो आत्मा जो आपला वचि आहे तो पूर्णपणे स्वच्छंद नसिपूह, क नरिधार, नरितर आण नितिय असा आहे. म्हणून जो मनुष्य आत्मसाक्षात्कारी बनतो त्यामध्ये हे सारे गुण येतील- जाल्या मोवती इतर गोष्टीचे आवरण असत्याने हे गुण आफल्या आत येत नाहीत. आपण राजा असा अगर दुसरे कोणी असा, आपण नसिपूह असतो. आतून आपण मुक्त असतो आतून आपण कोणत्याही गोष्टीला लपित होत नाही. आपण अलपित असतो आपण आतून कोणाचाहि दैष करीत नाही एसादी गोष्ट मिळविण्याची आपल्यात लालसा असत नाही. या सगळ्या बाहेरच्या गोष्टी आपोआप सुटल्या पाहजित आत्म्याचा सगळ्यात मोठा प्रकाश असा असतो की, त्यामुळे आपणास काहीही परयत्न करावा लागत नाही. कोणाला वश करण्याची जरूरी नाही. ज्यावेळी आपण आत्मसाक्षात्काराच्या प्रकाशात उतरतो तेहा आपला आतला आधार नष्ट होतो हा फार मोठा फायदा होतो. ज्यांना अजून हा फायदा मिळाला नाही त्यांनी आपला आत्मसाक्षात्कार पूर्णपणे फलदप झालेला नाही असे समजावे आण आत्मसाक्षात्कार पूर्णपणे फलदप झाला असेल तर आमच्या जीवनात, आमच्या आसपासच्या

समाजात, आमच्या सहजयोगाच्या समाजात, प्रत्येक ठिकाणी एक नवीन प्रकारचा मनुष्य तयार व्हावयास पाहिजे की जो आत्मस्वरूप आहे . ज्यामध्ये आत्म्याचा प्रकाश पसरलेला आहे आणि ज्यामध्ये शिवाचे दर्शन होते. ज्यावेळी शिवाचे लग्न झाले तेव्हा ते अगोदर जसे राहात होते त्याच रूपात ते तेथे गेले याचा आपले अर्थ असा आहे की, आपल्यात एलादे शाररिकी व्यंग असले व आपल्या आत आत्म्याचा प्रकाश असला बसे शाररिकी स्वरूप कसेही असले पण आत आत्म्याचा प्रकाश जसला की शिवा आपल्याला मानतात. ते नसिंग आहेत. यामध्ये आमची दोन अंगे दिसतात . आम्ही वषिणूस्वरूप असून ते आमचे बाह्यांग जाहे आणि आतले अंग आहे ते

आमचे ववि आहेत. आणि त्या शिवासारसे आपण नसिपूड, स्वचरुदंड आणि निरिसक्त बनले पाहिजे जर आम्ही आत्मा स्वरूप असलो तर बाहेरच्या कोणत्याही गोष्टीची आसक्ति आमच्या आत येऊ शकत नाही. बाहेरून तुम्ही श्रीकृष्ण बना अगर दुसरे कोणी बना, आतला जो शिव आहे तो आपल्या जागेवर हथति राहातो. तेज्हा आपण व बाह्य अंगाचे महत्त्व शलिलक राहात नाही आणि तेज्हा सगळ्या गोष्टीबद्दलच्या आपल्या जन्मास्वरूप होऊन जाते ज्या भावना असतात त्या एकदम बदलून जातात- श्री संत एकनाथ जेव्हा काशीला गेले होते तेज्हा त्यांनी एक कावड भ्रून गंगेचे पाणी धेऊन ते रामेश्वरला चालले होते. परंतु वाटेत स्यांनी एक तहानेने व्याकळ झालेले गाढव पाडजि. ते मरण्याच्या अवस्थेत होते. ते पाहून एकनाथांनी कावडीतून आणलेले गंगाजक त्या गाढवाला पाजले तेव्हा लोक त्यांना म्हणाले, "तुम्ही डे काय करता? इतक्या दूरवर पायी चालत येऊन आणलेले पाणी तुम्ही इया गाढवाला पाजले. तेनहा ते म्हणाले, "माझा रामेश्वर पाणी पणियाकरति येथे उत्तुन आला" हा मक्तीचा जो सूक्ष्म भाव आहे तो एक आत्मसाक्षात्कारीच समजू शकतो. मी कावड घेऊन गेलो पाणी आणून त्या गाढवाला पाजले हा बाह्य देखावा आहे . "मी कोण आहे" व काय करीत होतो हो भावना नष्ट दली आणि परमचैतन्याने हे कार्य केले. या पागल दुनयामध्ये ते आले . त्यांना कोणीडी ओळखले नाही. फवत त्रास मात्र दला ते आत्मस्वरूप होते. ते शिवामध्ये स्थिति होते ते शक्तिस्वरूप होते असा जो मनुष्य असतो तो बाहेरून कसाही असला तरी त्याची शविस्थिति बाहेरून सुध्दा प्रकाशित होत असते . औदार्य ही सगळ्यात मोठी गोष्ट आहे आणि हे औदार्य ही शिवाची शक्ति आहे . यापासून हृदय इतके उदार होते की, शविने राक्षसांना सुध्दा बरदान दिले ते सगळ्या गोष्टी जाणीत होते अशा रीतीने जो शिवामध्ये स्थिति आहे तो आपल्यामध्ये मोडा समाधानी असतो. तो सर्वकारही जोळतो सर्व काही जाणतो. तो सांगणार कांडी सर्वकाही जाणीत असतो. प्रेम डी शिवाची सगळ्यात मोठी शक्ति आहे. ज्यामध्ये व्याज. यावे लागत नाही असे नवियाज प्रेम ही शिवाची शाक्ति असून ती वाढत असते. शिवाची करुणेची शक्ति इतकी जवरदस्त आहे की, त्या करुणेला पाहून आपण सुध्दा आश्चर्यचकित वहाल. अशात-हेने एका आत्मसाक्षात्कारी मनुष्याचा करुणेचा माव वाढत जातो. आणि त्याची जी नशा चढते ती अशी नशा आहे की, एकटेपणात मजा येत नाही अशाप्रकारे त्याची प्रवृत्ती अशी होऊन जाते की, तो अत्यंत शक्तिचाली बनून जातो. त्याच्या शंका व भीती संपूत जातात आणि मोठ्या युक्तीने तो पुष्कळ सुंदर कामे करू शकतो. आणि कोणत्याही गोष्टीची ओळख उत्तम प्रकारे करून देऊ शकतो पखाया माणसाला काही सहजयोगी "तुम्हाला भूत लागले आहे" असे सरक सांगतात असे सरळपणे सांगू नये आणि कोणाचा अहंकार कमी करायचा असेल तर तुम्ही फक्त तो अहंकारी आहे असा वचिर केल्यास THILO परमचैतन्य त्याची व्यवस्था करते अमाणा त्याचा अहंकार कमी होऊन जातो. परंतु आत्मसाक्षात्कारी माणसाने असा वचिर करायला पाहिजे की, "मी शिवामध्ये शरणागत आहे. मी माझ्या आत्म्यामध्ये शरणागत आहे अणि माझ्या आत्म्यामुळे हे परमचैक्य कार्य करणार आहे . आणि त्यासाठी मला कोणत्याही गोष्टीची चिंता नाही-

माझा शत्रु कोण आहे मला कोण मारू शकतो. मी तर परमचैतन्यातच असतो सर्व काडी परमचैतन्यच करीत असते. मी तर कोणतेच कार्य करीत नाही अशाप्रकारची जेज्हा आपली भावना होते तेज्हा आपण आतल्या शिवाला ओळखले असे समजावे . आम्ही आमचे शरीर व इतर गोष्टी सर्वकाही जाणतो. परंतु आपल्या आतमध्ये असलेल्या शिवाला ओळखणे आवश्यक आहे . जो शिव आमच्या सा-या शक्तीचा आधार आहे, आम्ही ज्या शिवाला सचिदिनिंद म्हणतो त्या शिवाला आपण मानले पाहिजे तुम्ही सर्वाना अनंत आधीर्वाद

[1990-03-30, Birthday Puja, Sahaja Yoga me pragati ki Teen Yuktiyaan](#)

30 मार्च 1990

Navaratri Puja

New Delhi (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Janm Diwas Puja Date 30th March 1990 : Place Delhi : Type Puja

आज नवरात्रीची चतुर्थी आहे आणि नवरात्रीमध्ये रात्री पूजा झाली पाहजि. अंधकार दूर करण्यासाठी रात्रीत प्रकाशाला आणणे अत्यावश्यक आहे. आजच्या दविसाचा एक आणखी संयोग आहे, की आपण लोक आमचा जन्मदविस साजरा करीत आहात. आजच्या दविसी गौरीजीनी आपल्या वविहानंतर श्री गणेशाची स्थापना केली. श्री गणेश पावतिर्याचे स्रोत आहेत. सर्वप्रथम या जगामध्ये पवतिरता पसरवली गेली. ज्यामुळे जे प्राणी कवि जे मानव या वशिवात आले ते पावतिर्यामुळे सुरक्षित रहावे आणि अपवतिर गोष्टीपासून दूर रहावे, यासाठी सार्या सृष्टीला गौरीजीनी पवतिरतेने न्हाऊन काढले आणि त्यानंतरच सार्या सृष्टीची रचना झाली. तर, जीवनामध्ये आपल्यासाठी सर्वात महत्त्वपूर्ण कार्य हे आहे, की आपण आपल्यामधील पावतिर्याला सर्वात उच्च गोष्ट समजणे, पण पवतिर याचा अर्थ असा नव्हे, की आंधळ करून शक्तिभूत होऊन, सफाई करून आपल्या शरीराला ठीक करणे, तर आपल्या हृदयाला स्वच्छ केले पाहजि. हृदयाचा सर्वात मोठा विकार आहे क्रोध आणि मनुष्य जेव्हा क्रोधित होतो तेव्हा जे पवतिर आहे ते नष्ट होऊन जाते कारण पावतिर्याचे दुसरे नाव आहे नविद्याजय परम. ते परम जे सतत वाहत असते आणि कशाचीही इच्छा करीत नाही. त्याची तृप्ती यातच आहे, की ते सतत वाहत आहे आणि ज्यावेळी ते वाहत नाही त्यावेळी ते चिंतीत (अस्वस्थ) होते, तर पवतिर याचा अर्थ असा की आपण आपल्या हृदयाला परमाने भरून टाका. क्रोधाने नव्हे. क्रोध आपला शत्रू आहे, पण तो वशिवासाचा शत्रू आहे. जगात जेवढी युद्धे झाली, जेवढी हानी झाली, ती सर्व सामूहिक क्रोधाची कारणे आहेत. क्रोधासाठी कारणे अनेक असतात, 'मी अशासाठी नाराज झालो कारण असे होते.' प्रत्येक क्रोध कोणते तरी कारण शोधू शकतो. युद्धासारख्या भयानक गोष्टीसुद्धा क्रोधापासून उपजतात. त्यांच्या मुळामध्ये हा क्रोधच असतो. जर हृदयामध्ये परम असेल तर क्रोध येऊ शकत नाही आणि क्रोधाचा देखावा असेल, तर तो परमासाठीच. एखाद्या दुष्ट राक्षसाचा जेव्हा संहार केला जातो, तो सुद्धा त्याच्यावर परम केल्यामुळेच होतो कारण तो या योग्यतेचाच असतो, की त्याचा संहार झाला पाहजि, ज्यायोगे तो आणखी पापकर्म करणार नाही, पण हे कार्य मानवासाठी नाही. हे तर देवीचे कार्य आहे, जे त्यांनी ह्या नवरात्रामध्ये केले. तर, हृदयाला वशिाल करून हृदयात असा वचिर करा की आम्ही कोणावर असे परम करतो जे नविद्यजय, नरिमम आहे, ज्याबद्दल आमच्यामध्ये असे नाही की हा माझा मुलगा, माझी बहीण आहे, माझे घर, माझी वस्तू, मनुष्याची जी स्थिती आहे त्यापेक्षा आपण खूप उच्च स्थितीला आला आहात कारण आपण सहजयोगी आहात. आपला योग परमेश्वराच्या या प्रेमाच्या सूक्ष्म शक्तीशी झाला आहे. ही शक्ती आपल्या आतमध्ये अविरत वाहत आहे. आपल्याला प्लावति करीत आहे. आपल्याला सांभाळते आहे. आपल्याला तर उठवते आहे. वारंवार आपल्याला प्रेरित करते आहे. आपल्याला आल्हाददायी मधूमय प्रमाने भरून देत आहे. अशा सुंदर शक्तीशी

आपला योग झाला, परंतु आता आमच्या हृदयात त्याच्यासाठी कतिसे स्थान आहे हे पाहिले पाहजि. आपल्या हृदयात आईसाठी तर परम आहे आणि त्या प्रेमासाठी आपण लोक खूप आनंदात आहात, पण अजूनही दोन प्रकारचे परम असले पाहजि, तरच आईचे पूर्णपरम असू शकते. एक परम स्वतः वषिरी, की आम्ही सहजयोगी आहोत. आम्ही सहजयोगामध्ये शक्ती प्राप्त केली, पण आम्ही याला कशाप्रकारे वाढविले पाहजि. अनेक लोक सहजयोगाच्या प्रसारासाठी पुष्कळ कार्य करतात. (हॉरीझॉन्टल मूव्हमेंट) समांतर चलन, पृथ्वीप्रमाणे चारही बाजूला पसरणारे. ते लोक स्वतःकडे दृष्टी फरित नाहीत, तर जे उर्ध्वगामी चलन आहे, त्याला उत्थानाची गती मिळित नाही. बाह्यामध्ये ते पुष्कळ काही करू शकतात. बाह्यामध्ये ते थांबतील, काम करतील, सर्वांना भेटतील, पण आतल्या शक्तीला वाढवू शकत नाहीत. असेही अनेक लोक आहेत जे आतल्या शक्तीकडे खूप लक्ष देतात आणि बाहेरच्या शक्तीकडे नाही, तर त्यांच्यामध्ये संतुलन येत नाही आणि ज्यावेळी लोक बाह्याच्या अंगामध्ये जास्त वाढू लागतात तेव्हा त्यांच्या आतील शक्ती क्षीण होऊ लागते आणि असे होत होत अशा कडेला पोहोचते की लगेच अहंकारामध्ये बुडू लागतात, की आम्ही सहजयोगाचे एवढे कार्य केले आहे, इतकी मेहनत घेतली आहे, नंतर अशा लोकांचे एक नवीन जीवन सुरू होते, जे सहजयोगासाठी अजिबात उपयुक्त नाही. ते स्वतः बद्दल वचिर करतात, की आमचे खूप महत्त्व असले पाहजि, सेल्फ इंपॉर्टन्स. प्रत्येक गोष्टीमध्ये ते स्वतःचे महत्त्व दाखवतील. आपले वशिष्टत्व दाखवतील. स्वतःला पुढे करतील, पण आतून खळिखळितपणा आला आहे, मग त्यांना काही आजार झाला, वेडेपणाची लहर आली, काही मोठे संकट आले, की मग असे म्हणतात की, 'माताजी, आम्ही तर आपल्यावर स्वतःला पूर्णपणे समर्पित केले होते, मग असे कसे झाले ?' याची जबाबदारी आपल्यावरच आहे की आपणच बहकलात. मग असा माणूस एकतरफी होऊन जातो. तो दुसऱ्याशी संबंध प्रस्थापित करू शकत नाही. त्याचा संबंध फक्त लोकांवर रूबाब पाडण्यात असतो आणि स्वतःला उच्च दाखवणे, सर्वात पुढे आले पाहजि, सगळ्यात त्यांचं महत्त्व असले पाहजि, तर मग असेही होऊ शकते, की ते वसिरून जाऊ शकतात, की श्री काही करावयाचे आहे. त्यांना काही दान द्यावयाचे आहे. मी पाहिले की, राहरी, माताजीना सुद्धा सुद्धा मुंबईतसुद्धा कशा प्रकारचे असे लोक एकदम उठून वर आले आणि ते स्वतःला खूप महत्त्वपूर्ण समजू लागले, मग तथि आरती होत नव्हती, फोटो पुसला जात नव्हता, तरी बरं फोटो नाही लावले. आपलेच घोडे पुढे दामटत. कोणाला काही वचिराचे नाही. आपण करणार. मग भांडणे सुरू झाली. गुरुपस तयार झाले कारण ज्या सूत्रामध्ये तुम्ही बांधले गेले आहात ते तुमच्या आईचे सूत्र आहे आणि त्याच सूत्रामध्ये आपण बांधून रहा आणि पूर्ण वेळ हे समजून घ्या की आपण एकाच आईची लेकरे आहोत. आमच्यामध्ये ना कोणी उच्च ना कोणी नीच, ना आपण काही कार्य करत असतो. हे चैतन्यच सर्व कार्य करते. आम्ही काही करतच नाही. ही भावना जेव्हा येते, की 'आम्ही मोठे आहोत, आम्ही हे केले, आम्ही ते करू, हे करू,' तेव्हा परम चैतन्य म्हणते, 'तुला जे करायचे आहे ते कर, जेथे जावयाचे आहे तथि जा हवे तर नरकात जा, हवे तर स्वतःला नष्ट कर, स्वतःचा सर्वनाश कर.' ते आपल्याला थांबवणार नाहीत कारण स्वातंत्र्याला ते मानतात. आपल्याला स्वर्गात जायचे असेल तर त्याचीही व्यवस्था आहे.

पण सहजयोगामध्ये आणखी एक मोठा दोष आहे, आपण एक सामूहिक वरित शक्ती आहोत. आपण एकच आहोत. सर्व एकाच शरीराचे अंग-प्रत्यंग आहोत. त्यामध्ये जर कोणी एक असा झाला कवि दोनचार असे झाले की आपला गुरु तयार करतील, तर ज्याप्रमाणे कॅन्सरची मॅलिग्नंसी असते, की एकच पेशी वाढू लागते, वेगळ्या प्रकारे, त्याप्रमाणेच एक व्यक्ती वाढून सार्या सहजयोगाला ग्रासू शकते आणि आपली सारी मेहनत व्यर्थ जाते. आपल्याला तर सागरापासून शकिले पाहजि, जो सर्वात खाली असतो, सर्व नद्यांना आपल्यामध्ये सामावून घेतो आणि स्वतःला तापवून घेऊन वाफ तयार करून सार्या दुनियेवर पावसाचे वरदान पाठवतो. त्याची जी नम्रता आहे तीच त्याच्या गहनतेचे लक्षण आहे. परत तीच वर्णा नद्यांमधून धावत जावून त्याच समुद्राकडे जाते. जेव्हा आपल्यामध्ये नम्रता व परम येईल तेव्हाच आपण या समुद्राप्रमाणे वशिाल होऊ, पण आपलेच महत्त्व करायचे, स्वतःलाच वशिष समजायचे, यामुळे सर्वात वाईट गोष्ट ही, की परमचैतन्य आपल्याला सांगून टाकेल की 'जा. मग आपण एका बाजूला फेकले जाल. ती माझ्यासाठी दुःखकारक गोष्ट असते. असे लोक जे वचिर करतात की 'आम्ही हे कार्य केले, ते कार्य केले' त्यांनी पटकन मागे होऊन पाहिले पाहजि, की आम्ही ध्यान करतो का ? आमचे ध्यान लागते का ? आम्ही कति गहनतेमध्ये आहोत ? आम्ही कशाकशावर परम करतो, कति जणांवर परम करतो आणि कति जणांशी दुश्मनी करतो. सहजयोगामध्ये काही लोक खूप गहनतेत आहेत. काही अजून कनिर्यावरच डोलताहेत. ते कधी फेकले जातील ते सांगू शकत नाही. मी आपल्याला आधीच सांगितले आहे, की १९९० नंतर एक नवीन दालन उघडणार आहे आणि एक नवीन उडी आपल्याला मारायची आहे. ज्याने आपण या नवीन मोहोळात उतरून त्या नव्या गोष्टीला पकडू शकू. सहजयोगाची प्रगती वीस वर्षांची होणार आहे आणि यात टक्कन राहण्यासाठी पहिली गोष्ट आपल्यामध्ये पावतिर्या आले पाहजि. जे नम्रतेने भरले आहे. जर आपण एकदम स्वच्छ आणि पवतिर असाल तर आपल्याला कोणालाही शक्ति, कोणाशीही बोलून अपवतिरता येणार नाही कारण आपण प्रत्येक गोष्टीला शुद्ध करतो. आपला स्वभावच शुद्ध करण्याचा आहे. आपण ज्याला भेटाल त्याला शुद्ध करीत जाल. त्यात घाबरण्याची काय गोष्ट आहे ? त्यात दुसऱ्याला धकिकारण्याची काय गोष्ट आहे ? तर मग आपली पवतिरता कमी आहे. जर आपली पवतिरता संपूर्ण आहे तर, त्या पवतिरतेमध्येसुद्धा शक्ती व तेज आहे. ती इतकी शक्तिशाली आहे, की कोणत्याही अपवतिरतेला खेचून घेऊ शकता. जशी प्रत्येक प्रकारची गोष्ट समुद्रामध्ये एकाकार होऊन जाते. आता दुसरे लोक आहेत जे फक्त स्वतःच्या प्रगतीचा वचिर करतात. ते असा वचिर करतात, की 'आम्हाला दुसऱ्यांशी काय करायचे आहे ? आम्ही आमच्या खोलीत बसून श्री माताजीची पूजा करतो आम्ही त्यांना मानतो, आमचा जगाशी काही संबंध नाही' आणि दुसऱ्यापासून वेगळे राहतात. आपण एक शरीराचे अंग-प्रत्यंग आहोत. मग आपण म्हणाल, 'माताजी, मी इतकी पूजा करतो, इतके मंत्र म्हणतो, इतके काम करतो मग माझी अशी स्थिती का ?' कारण आपण त्या सामूहिक शक्तीपासून दूर गेलात. सहजयोग सामूहिक शक्ती आहे तेव्हा दोन्ही गोष्टीकडे लक्ष दिले पाहजि की आपण आपली शक्ती सांभाळणे आणि सामूहिकता घडवत जाणे तरच आपल्यामध्ये पूर्ण संतुलन येईल. मी असे लोक पाहिले आहेत, ज्यांनी सहजयोगासाठी खूप कार्य केले, बरेच चांगले बोलत होते, भाषण देत

होते आणि आपल्या भाषणाची टेप तयार केली. मग लोकांना सांगू लागले, आपण माझी टेप ऐका. मग लोक आमची टेप सोडून त्यांची टेप ऐकू लागले. त्यांची अशी स्थिती झाली, की ते आमच्या फोटोला तर नमस्कार करायचे पण आम्हाला नाही कारण त्यांना फोटोची सवय झाली होती. मग त्यांनी स्वतःचे फोटो छापले. ते फोटो सर्वांना दाखवू

लागले. अशाप्रकारे आपलेच महत्त्व वाढवू लागले. करता करता अशा खड्ड्यात पडले आणि भग सुटून गेले सहजयोगातून, असे लोक का नघाले? कारण संतुलन नाही आणि संतुलन नसल्यावर माणूस उजवीकडे कवि डावीकडे जातो. दोन प्रकारच्या शक्त्या आपल्या आतमध्ये आहेत. ज्यायोगे आपण सहजयोगाकडे खेचलेही जातो आणि दुसरी शक्ती ज्यामुळे आपण बाहेर फेकले जातो. बरं, परत लोक कमी झाले, तर यामध्ये सहजयोगाचे नुकसान तर झाले नाही. यामध्ये त्यांचेच नुकसान झाले. जर आपल्याला फायदा करून घ्यायचा आहे, तर या गोष्टीला समजून घ्या की सहजयोगाला आपली गरज नाही. आपल्याला सहजयोगाची गरज आहे. 'योग' याचा दुसरा अर्थ होतो युक्ती. एक अर्थ आहे, की संबंध जोडला जाणे, दुसरा आहे की युक्ती. पहिली तर युक्ती ही की आम्हाला याचे ज्ञान झाले पाहिजे. ज्ञानाचा अर्थ बुद्धी नव्हे. युक्ती म्हणजे आमच्या बोटांमध्ये, हातांमध्ये, आतमध्ये कुंडलिनीचे पूर्णपणे जागरण होणे हे ज्ञान आहे. मग आणखीसुद्धा ज्ञान होऊ लागते. ज्ञानामुळे आपण लोकांची कुंडलिनी जागृत करू शकतो. त्यांना समजावू शकतो. त्यांच्याशी पूर्णपणे आपण एकाग्र होऊ शकतो. त्यांच्याशी आपण वार्तालाप करू शकतो. तर आपल्याला यामुळे बौद्धिक ज्ञानसुद्धा येते. आपल्याला सहजयोग समजतो. नाही तर आधी कोण समजू शकत होते? कबीर, नानकरजींच्या गोष्टी कोणी आधी या समजू शकत होते का? आपले बुद्धिचातुर्य वाढते. अगम्य गोष्ट गम्य होते. दुसरी युक्ती काय आहे? ती ही की आपण आमच्यावर भक्ती करतां. ती भक्तीसुद्धा जेव्हा तुम्ही करता तेव्हा अनन्य भक्ती करता. तादात्म्यामध्ये आपण आमच्याशी जोडले जाता. जसे आम्हाला वाटले तसेच आपल्याला वाटू लागते. आज उशीर झाला तर आम्हीसुद्धा असे सांगू शकतो, की आम्ही खूप थकलो. आमच्याने होणार नाही. पण आम्ही असा वचिार केला नवरात्री आहे, रात्रीत करावे आणि तोच मुहूर्त आम्हाला मळिवयाचा होता. तर आम्हाला करायचेही आहे आणि अत्यंत आनंदात आम्ही करीत आहोत. आम्ही थकलो आहोत, आरामही केला नाही असा वचिारही आम्ही करीत नाही आणि आपल्यालासुद्धा असा वचिार केला पाहिजे की हीच वेळ श्री माताजींनी ठरविली आहे कारण हीच वेळ आमच्यासाठी उचित आहे, पूजेसाठी. पण अर्थेअर्थे लोक उलट्या गोष्टीचा वचिार करतील. आम्ही सकाळपासून बसलो आहोत. आम्हाला भूक लागली, मुले झोपली असतील. तर ती अनन्य भक्ती नाही कारण माझा जो वचिार आहे, तो आपल्या वचिरामध्येच आहे, कोणासाठी मी वचिार करते? जर 'श्री माताजी, हे इतके खराब आहे, असे आहे.' मी म्हणते, 'नाही हो, एकदम चांगले आहे.' मी वचिार करते, मी जे बघू शकते ते हे का बघू शकत नाहीत, तर मग अनन्य नाही झाले, अन्य झाले, दुसरे झाले. अशातून जसे तुमच्याबद्दल आमचे प्रेम आहे, आपणही सर्वांबद्दल तसेच प्रेम जोपासा. जर ही गोष्ट आपल्यामध्ये नाही तर ते अन्य आहे, अनन्य नाही. जर आमच्याच शरीराचे अंग-प्रत्यंग आहे तर जसे आम्ही 18

आहोत तसेच त्यांना झाले पाहिजे. जसा आम्ही वचिार करतो तसाच वचिार आपल्याला केला पाहिजे. तर हे वेगळा वचिार का करतात? उलट्या गोष्टीचा वचिार का करतात? जे वहिरीत आहे तेच घड्यामध्ये यायला पाहिजे हेच प्रेमाचे स्रोत आहे. दुसरी गोष्ट कशी येऊ शकेल? आणि जेव्हा दुसरी गोष्ट येते तेव्हा मी वचिार करते की त्यांनी आणि कोणत्या दुसऱ्या वहिरीतले पाणी भरले आहे. हा घडा माझा नाही. आता दुसरी गोष्ट म्हणजे 'श्री माताजी आम्ही आपल्याला शरणागत आहोत.' जर तुम्ही शरणागत आहात तर आम्ही तुम्हाला काही सांगितले कवि कोणतीही गोष्ट समजाविली कवि आपल्यासमोर कोणताही प्रस्ताव ठेवला, काही ठेवले, तर त्याला नाकारण्याचा प्रश्नच कसा उद्भवेल? पण आपण आणि आम्ही एक झालो तर त्यांचा प्रश्नच कसा उद्भवेल? श्री माताजींनी सांगितले ते सांगितले, आम्ही 'श्री माताजी'च झालो तर आम्ही नाही कसे म्हणू शकणार? तर आपल्यामध्ये हे तादात्म्य नाही आले तर ही दुसरी युक्ती आहे, की 'श्री माताजी, माझ्या हृदयात आपण या. माझ्या बुद्धीमध्ये आपण या. माझ्या वचिरामध्ये आपण या. माझ्या जीवनाच्या प्रत्येक कणामध्ये आपण या. आपण जथि सांगाल तथि आम्ही हजर आहोत, हात जोडून.' पण आपल्याला सांगावं तर लागेल ना! आणि पूर्ण हृदयासह, कूठल्या मतलबाने, कारणाने नाही. तिसरी गोष्ट, आम्ही हे काम करतो आहोत. आम्ही सहजयोगाचे हे काम केले. आम्ही ही सजावट केली, ठीक-ठाक केले. मी केलं, तर सहजयोगी आले नाहीत. सहजयोगामध्ये आपले सर्व कर्म 'अकर्म' झाले पाहिजे. जेव्हा आपण सूक्ष्मस्तरामध्ये पहाल, तर आपण पहाल की 'काय, मी असा वचिार करतो कां की मी केलं.' अशी गोष्ट माझ्या मेंदूत येतेच कशी? याचा अर्थ माझा योग पुरा झाला नाही. जेव्हा योग पूर्ण होतो तेव्हा तुम्ही अकरमात जसे हे घडते आहे, ते घडते आहे, अशा तऱ्हेने आपण बोलू लागता. तेव्हा आपल्याला पूर्णपणे तादात्म्य उतरता. प्राप्त झाले. तिसरी युक्ती जी शकिली पाहिजे ती अशी की जथि मी काही करीत आहे, मी काय करीत आहे, जो पर्यंत आपण आपले कार्य शोधित होता तोपर्यंत आपण काही करत होता कारण आपल्यामध्ये अहंभाव होता. जेव्हा आपण सामुदायिकतेमध्ये आलात तेव्हा आपण काही करीत नसता. आपण अंग-प्रत्यंग आहात आणि ते कार्य होत आहे. या युक्त्या मी यासाठी सांगते आहे कारण की झेप घ्यायची आहे. याप्रकारे नेहमी आपण आपले वचिार करावे आणि स्वतःकडे दृष्टी टाकून पहावी की 'मी काय वचिार करतो आहे, मी दसऱ्यांसाठी काय वचिार करतो आहे. ते माझ्यापेक्षा श्रेष्ठ आहेत. त्यांच्याकडून मला शकिले पाहिजे. त्यांचे चांगले गुण दसितात की फक्त वाईट दसित असतील आणि स्वतःचे वाईट गुण, तर फार चांगली गोष्ट आहे. ही दसितात.' दुसऱ्यांचे चांगले गुण गुण युक्ती समजून घेतली पाहिजे, की यात जर आम्ही डामडीलात आहोत तर ते स्वतःमुळेच आहोत. सहजयोग तर खूपच महान गोष्ट आहे, पण आमच्यामध्ये जो वाईटपणा येत आहे कवि याची मजा पूर्णपणे आम्ही लुटू शकत नाही याचे कारण आमच्यामध्ये काही ना काही दोष आहेत या युक्तीला जर आपण व्यवस्थितीपणे केले तर फक्त आनंद मळिल, नरिंद. आणि काही नाही. आणि मग पाहिजे तरी काय? आपले रूपच बदलून जाईल.

आणि आज या जन्मदनिमी मी इच्छा करते की, आपले जन्मदविसुद्धा साजरे व्हावे. आजपासून आपण या युक्त्या समजून घ्याव्या आणि स्वतःला अशा पावतिर्याने ओतप्रोत करा जसे काही श्री गणेश. पवित्रतेमुळे माणसामध्ये सुबुद्धी येते कारण पवित्रता प्रेमाचेच नाव आहे. सुबुद्धीचा अर्थ प्रेमच आहे. सर्व गोष्टीचा अर्थ प्रेम आहे आणि जर आपण सुबुद्धी प्राप्त करू शकत नाही आणि प्रेमाला आपलेसे करू शकत नाही तर सहजयोगात येऊन आपला वेळ व्यर्थ घालवणे आहे. या वेळी अशी काही वेळ घटीत होते आहे की सर्वांना यामध्ये सामावले गेले पाहिजे. आणि स्वतःला परिवर्तनामध्ये घातलेच पाहिजे. परिवर्तित आपल्याला झालेच पाहिजे. वाईट गोष्टी आमच्यामध्ये आहेत. आम्हाला स्वतःला पूर्णपणे पवित्र करावयाचे आहे. या परिवर्तनाचे फलस्वरूप आशीर्वाद आहे- ते जीवन, ज्याचे वर्णन केले जाणे अशक्य-जे कबीरांनी सांगितले - 'अब मस्त हुए, फरि क्या बोले।' तर आपण त्या आनंदामध्ये या. त्याला प्राप्त करा. त्या आनंदामध्ये आनंदति व्हा. हा माझा आशीर्वाद!

1990-04-09, Adi Shakti Puja

9 एप्रिल 1990

Adi Shakti Puja

Kolkata (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

MARATHI TRANSLATION (Hindi Talk) Scanned from Marathi Chaitanya Lahiri

जुमडी लाकांची प्रगती पाहून खूप आनंद झाला फलकतत्यातील आणि या वहरामध्ये अनेक लोक खूप गहन साधक आहेत हे मी जाणते त्यांना जजून समजले नाही की, अरवी वैळ आली आहे की वयना ते शोधत आडे ते त्यांना मळिणार नुमहा लोकांना त्यांच्यापर्यंत पोहोचले पाहीजे शोधति आहेत. यासाठी जपला कस्तूर चारी बाजूंना करणे आवश्यक आहे - पण त्यावरोबरच आपल्याला आपली थावलि सुध्दा वादवली पाडीने प्रयलति केले पाडीजे. ज्याला पाहून लोक औवळसतील ही काडी वशिष्य व्यक्ती आहे घ्यानधारणा करणे लुम जरूरीचे ज्वाहे - आणि अथा लोकाचा शोध येतता पाडीजे, जे सत्याला आपले जीवनसुध्दा परविरतति केले पाठीजे आपले जीवन सुध्दा एका अतूट ज्योतीप्रमाणे कलफतता एक परर गजबजाटाचे थडर आहे. जाण जाति त्याला वैळ कमी मळितो. हा जो केऊ आपण आफल्या डातामध्ये राला आहे. तो फकत उत्त्यानासाठी य आपल्या आतील याच्या गजबजाटामध्ये मनुष्य बुडून प्रगातसाठी आहे - जपल्याला जर आतून स्वतःला पुरणपने जाणून घ्यावयाचे असेल तर आपण योडा केळ रोज त्यासाठी ध्यानधारणा करणे आवश्यक आहे संध्याकाळी जाण सिकाळी चीडा केळ त्यागमध्ये जे करतात व करीत नाहीत त्यामध्ये पुष्कळ फरक येतो. वशिषतः जे लोक बाह्यात मूप कार्य करीत आहेत, णि सहजयोगासाठी सूप मेडनत पेत आहेत इकडे तकडे फरित आहेत, रूहानी शक्ती आहे, जी दैवी शक्ति आहे ती हळू इळ कमी होत जाते त्यासाठी अशा लोकांनी ध्यानधारणी जरू लोकांशी गप्पागोष्टी करीत आहेत लेकूरस देतात, समजावतात त्यांची जी करणे जास्तच आवश्यक आहे। आणि झोपण्यापूर्वी थोडा केळ घ्यान करा. आणि सिकाळी आयोळ कैल्यावर पौडा कैळ घ्यान करा, हे पुरसे आहेत जेव्हा ध्यान करता त्यावेळी आपले ध्यान नीट आले हे कसे जळवणार? च्या करतांना जपल्याला नविचारिता प्रसथापति केली पाहीजे त्यावेळी आपल्याला "हे नाही", "हे नाही" परत पाठयले पाहीजे असे करता करती पहिला स्वास घेतांना आपल्याला आपल्यामध्ये नविचारिता आलेली दसिन येईल अयत फोटो समोर ठेवला पाहीजे, आणि त्याच्यासमोर दवा लावून पाय पाण्यात ठेवून बसले पाहीजे ज्या वेळी नविचारिता येईल आणि दोनही हातामध्ये चैतन्य वाहू लागेल तेहा आपण पाय पुसून जमीनीवर ध्यानामध्ये बसावे. ध्यानामध्ये बसून ध्यानामधील गहनता आपण समजून घ्या मग वचिर येणे सुर झाले तर त्यांना पर सांगायचे, "हे नाही", "मा" थांबू शकतात जर शांती नसली तर आपली अंत्यामीची प्रगती कशा प्रकारे डाऊ शकेल? ज्याप्रमाणे भूकंप येत आहे, तर मूकपामध्ये कोणत्याही झाडाची प्रगती होऊ शकत नाही. तर त्यावेळी मनुष्य एका वचिरांच्या जाळ्यात जडकला असतो त्यावेळी त्याची प्रगती होणे असमभव असते. त्यामुळे त्यावेळी आपल्याला शांत, हथिति करणे कावश्यक असते त्यासाठी सुधा दोन मंत्र आहेत ज्यामुळे आपल्यामध्ये पृथम शांती प्रस्थापति होते. इळहकू आपल्याला आश्चर्य वाटेल, डे सर्व प्रयास करण्याची जरूरच पडणार नाही. आपण एकदम नविचारि कहालः तसेच कोणतीही सुंदर कथि कलात्मक यस्तु पाहून आपण एकदम नविचारि वहाल- हकू छळू ही संवय वाढत जाईल. आणि जिसजवी याढेल तसती आपली आंतली प्रगती डोट जाईल- जाण पका दालनामध्ये आलात, पण आफली दालनामध्ये सुध्दा आफल्याला जावयाचे आहे यासाठी ध्यानधारणेने गहनेत उतरने जवश्यक आहे याची जोळस ही की जेव्हा आपण ध्यानधारणेतून जठाल, त्यावेळी आपल्याला मनाला उठावे, असे वाटत नसेल घोडा केळ परत तुमडी त्याच ध्यानामध्ये वंग असाल - आपल्याला असे वाटत असेल की, आपल्याला सुप आनंद मळितो आहे - एकदम आपण उठू यकत नाही. जर ध्यानधारणेनंतर आपण स्वतःचे चिति कुठल्या दुस-या गोष्टीकडे धेऊत जात असाल, जसे, जेवायचे आहे, समजा, की ध्यान लागले नाही. कारण ध्यानाजून सुटणे थोडेसे, "नैत", "नैत" या त-हेने आपल्या वचिरांना "हे नाही", कवि क्षमा आणि स्वतःला समजावून घ्यायचे जाही - . झोपायचे आहे, कवि बाहेर जायचे आहे तर 21

Marathi Translation (Hindi Talk) इकू हई आपलती अंतली प्रगती होत राठील आणि जी आपण बाह्यात कार्य कराल, कठीम असते. गाकारे तेडा आपल्याला आश्चर्य वाटेल की आपली शक्ति कीण होत नाही, उत्तट याढते जाहे. असे पाहति गेले कहे की जे लवकर पार आल्यावर दुस-यांना जागृता देऊ इच्छितात आणि त्यांच्या पकडेत येतात. खरे तर शक्येस पकड नसते. ज्याप्रमाणे कोषत्याही बैरोसीटर मध्ये कवि यंत्रामुळे आपण समरज शक्ती की इये पूर नषित आहे कथि इथे प्रकाश आहे, त्याप्यारे आपण आपल्या आंतमध्ये समजू शक्ती क सुकूजे अतपितता आली पाडीले मग आपल्याला पकड येणार नाही तुमही कतिही लोकांवर हात फरिवा, कतिही जणांना जागृता या प्रकारचा नकियांन स्वभाव झाला पाडीजे काहीडी कार्य बारा. कतिही रोग ठीक नाही. पण ही दथा जान्याधियाय जर आपण तोककांना डातात घेऊ लागला तर करा. आफल्यामध्ये त्याचा काही परिणाम होणार मुश्किल होईल) दुसरी गोष्ट अरी की, आपण लोक पार झाला जाहात, जाण सूप उच्च लथतिप्रत आला आहात आडचणीनंतर डी गोष्ट डोते तर आपल्याला मीठया असे लोक भेटतील जे आतूतातूतच सहजयोगात आले आहेत- डे समजून घेतले माहीजे की, आतूता आले आडेत आणि आडचण कुठली जाकमक गोष्ट करता कामा नये आफल्या प्रमाने, लूप कटाकषाने, सांमाळून, जमेत तर काही लाणयापषियाची व्यक्ती करा ज्ञायोगे ते लोक आपल्याला इतके कारण सयुसंत लोक तर डातामध्ये दांडका पैऊनच बसतात त्याप्रमाणे झालं नाही पाहीजे. त्यांना हे समजले की, सर्व आपले भाऊषहणि आहेत त्याभूळेच हे लोक जमू शकतात. आणि जासूती करून मी पाहति आहे की, एमादेच लोक असे येतात सहजयोगात, की जे फार जारूत शसित शक्तिवतात. इथे मय्यकर काही समजणार नाहीत उभे रहायचे नाही, असे करायचे नाही- खास सहजयोगात कसित काही नाही, कारण आपला आत्मा इतका प्रकाशवान आहे की, त्या प्रकाशात हळू हळू जाण स्वतः च स्वतःता पडाती आणि मिन हळू हळू आपण स्वतःवरच हसू लागती. ज्याप्रमाणे आपल्याला आपली प्रगती मळितो त्याप्रमाणे डळू हळू स्वतःची प्रगती प्राप्त करून अतील हा प्रकाश स्वतःच्या व्यवहारावर पडतो आणि दुस-याज्याडी सहजयोगामध्ये सही स्वरूप प्राप्त होते. साली स्वरूप तत्त्वामध्ये आणि कोणत्याही गोष्टीला फवत पहातो. त्यावषियी वचार करीत नाही. कोणत्याही गोष्टीकडे पाहून त्याची प्रतिक्रिया होता नये [प्रतिक्रिया मोठी जानवदायी कडि आहेत त्याबद्दल कसलीच लालसा नसते. जसा पक गालचि आहे, जर त्याबद्दल वचिरच आपल्या आत त्याची काही प्रतिक्रिया येऊ नये तर नरिंजनाकडे पहा, म्हणजे न डोता त्या गोष्टीला फवत पहाणे ही सर्वात येत राडलि की, जर डा माझा जाहे तर, जळणार तर नाही, सराब तर होणार नाही, जर दुस-याचा असेल तर केवढ्याचा जाडे, कुळून पैतला, तर या वचिरांमुळे त्याचा आनंद तर आपल्याला मळिलाच नाही. तर जसे नविचारितेमध्ये आल्यावर, ज्याप्रमाणे पक सरोवर पकदम शांत त्यात एक लाटडी नाही, तरंगही नाही, जसे कांत जापले मनच जाईल, आणि त्या शांत मनात सरोवरांमध्ये न्याच्या चारी बाजूला सुंदर नसिरण आहे त्यामध्ये प्रमपमे प्रतबिबिति जहे जाण जिो दसितही आहे. जो असेच आपलेही मन डोऊन जाते. एकदा एक साधक कुंडलनी ते एकदम आंत आले, कारण त्यांना एकदम जापीवा झाली की, शरी माताजीवरोबर जे आहेत त्यांच्यामधून चैत्य लहरी वाहू लागल्या उहेत त्या त्यांना समजल्या - त्यांनी त्यांना मळि मारली, ते त्यांना ओळखतही नकहते तरीही। जण सगळे आदति झाले या प्रकारे आपण अव्हा सहजयोगीयांना मेटाल तेहा आफल्याला असे अनुभवाला येईल, आमच्या पाया पडावयास आले आष पकदम त्यांची जागृत झाली दुस-या खोलीत जे लोक बसले होते, जसे काही मी स्वतःताच भेटतो आहे. नामदेव जेजा गौरा कुंभाराला भेटले तेउडा त्यांनी म्हटले की, मी तर इथे नरिण वयायला आलो डोतो. तो] सारा नरिमुण साकार झाला आहे. या प्रकारची समजणूक, आणि जाणीव, एक संताची दुस-या संतासाठी अमु क्षकते- आजयंत तर सद्वेष, झू यामच्येच राहात आहे, पण जेव्हा तो सहजयोगी बनती तेहा, दुसरा सहजयोगी त्याला अशा प्रकारचा वाटतो की, "मला समजलेला जो नरिण होता तो सगुणात उभा राहीलेला नरिण डा आहे. " मया प्रकारचे क्षपापसाभाधील परेम जै आहे ते सूप सुक्ष्म, सुप गइन, लूप आनंदरदायी होऊन जाते। 22

Marathi Translation (Hindi Talk) आपल्याला हे समजून घेतले पाहीजे की, आपण सूप सूक्ष्म आणि खूप मजबूत धाग्यांनी कधने गेले आहेत- जापापसांतील परेम याहून मोठी जानंदाची कोणतीही गोष्ट नाही. मता खूप तोक्यांमध्ये अशी गोष्ट असते की, माझा मुलगा, माझी बहमि, माझा भाऊ, माझे घर, हे जे ममतय आहे हे सुध्दा कापते पाहीजे या ममतयाला तर एकदम करमी केले पाडीजे आणि यातून सुटल्यावरच आपल्यात पकदम जारूत आनंद येईल "माझे" डी जी भावना आहे, ती आपल्याला अत्यापासून दूर करते मी कोण आहे? मी आलमा आहे आणि जो मडवेत हा माझा आत्मा आहे, तर तो सहजयोगी नाही. त्याचे तर फवत परमेश्वराशी नाते जाहे आणि आपल्याची सुधा असे नाते आहे, जसा माळ्या आत बणारा रस असतो, "माझे" पम परमाची इत्था आहे आमण पकत एका चैबाने सागर डोऊन जाता पडता. या प्रकारेच मनुष्य वर्तमानात येऊ वकतो. जेव्हा ममत्व सुटते के आपल्याला त एक मोठे औदोलन होते. ज्यामुळे आपण अल्यंत क्षवतिशाली बनता. आणि तीच शक्ती कार्यान्वति छोते. आणि तीच सामुहिकितेश्वर सूप महान कार्य करणारी आहे आणि सा-या जगाचा उधयारसुध्दा न्याच शक्तीमुळे होऊ शकतो) एक नवी यात्रा सुरू हछोत आहे, सडजयोगात पक नवी यात्रा जज सुरू होत आहे ची हो यात्रा शाहे की आता आमडी एका महान अंदोलनामध्ये आलो आहोत जथि आमहाला स्वतःजे प्रश्न राहिले नाही. सा-यांचे प्रश्न आत्मा आपल्या जागेवर पकटा उभा आहे त्याचा "माझा" कोणी नाही- जो सगळ्यांना रस देतो पण कशालाही चकिटत नाही. या अमर्यादतितेमध्येच आनंद आहे कारण आपष समुदावरोवर उठतता आणि आमचे प्रश्न झाले आहेत. सान्या जगाचे प्रश्न आमचे झाले आहेत. यासाठी एक प्रबलतय गाडीजे एक मोठेपण पाहीजे एक उत्तुंगता पाडीजे ज्यामुळे जाण सारे प्रश्न व्यवस्यति जिमिमेदारी सर्वया तुमहा लोकांवर आहे. सर्व सहजयोग्यांची जिमिमेदारी सूप जास्त कहे बापण लोकोनी सहजयोगाचा पाठ शरकू आणि त्याचे उत्तर देऊ यकू याची फायदा घ्यावा, लाम घ्यावा, त्यात रूजावे असे नाही. हे सर्वांच्या परी घरी पाहीजे आणि हे सर्वांना आनंद देते जर

हे कार्य करताना, आपण लोकांनी कुठल्या प्रकारची कमजोरी दालवली कवि कोणत्याही प्रकारची दलाई केती तर आपण त्यासाठी जमिंदार राहाल आणि ही फार चुकीची गोष्ट होईल त्यामुळे सहजयोगामध्ये स्थिति झाकल्या लोकांनी कृष्णप्रमाणे उभे राडील पाडीजे- कलकत्त्यामध्ये सान्या डडिस्यानचे मरम अडकले आहे . आपली प्रगती करणे आकष्यक आहे इतरांची प्रगती करीत जाण आपले व्यक्तीमत्त्व वशिल बनवा- जेव्हां फलया आतमचे असे विचार येतील की, माझा मुलगा असा आहे, माझे घर असे आहे, त अशा "माझ्या" वजिजारीना दूर ठेवा. तेव्हां जाण वशिल वाल आणि अशा वशिल सोकांची या कथा नांदीलनाला गरज आहे. आणि याची तयारी पूर्ण झाली पाहजि हे वर्ष आपणां सर्वांना मरमराटीचे गाडल अशी आशा जाडे फार जथिष वर्ष आहे हे : आणि या वर्षी कलकत्त्यांत सूप लोक सहजयोगांत येतील असे मला बाटते प्रेमाने जवशाने समजावून, त्यामुळे आपण लोकांनी उभे हाहाणे, पुढे होऊन कधी कधी आकरमक असतात. अडकले आहेत- कधीकधी चुकीच्या गोष्टीसुद्धा सांगतात दये सगळे कोणत्या ना कोणत्या गाळ्यांत रशियांत तर ना त्यांना मति ना, ना त्यांचा कोणी गुरू पकदम कोरे कागड, साफ प्लेट असते तसे लोक होते. सूप सहजपणे सगळ्यांना पार केले इथे तर जसे आडे की ना इकडेचे ना तकिडचे मी नाहीतर त्या गुरुचा जडे - आपण स्वतः च नाही. त्यामुळे सूप जाणून संयून गोष्टी कैल्या पाडजित आणि इचे आणि रोग आहे हा . जागृत करणे जोपयत तै की बान बेत नाहीतर ते गुरू कसे डोतात? गुरुचा जर्य आहे तान देणारे- बवान म्हणजे आफल्या नसावर हे बैक्य कार्य आहे हे जाणण जाणणे जोपर्यंत हे दलि नाही तोपर्यंत अशा मौष्टीमध्ये फसणेसुद्धा आणि अशाप्रकारे आपण अनेक लोकांना यातचे वरदान या, आणि त्यांना सुबी फरा. या गुरुचा, इथे की गुरूने दर्शन करायता जाणे गुरुबे काम आहे बोध देणे. वर्शन देणे नाही. लोकांमध्ये पक प्रकारे स्वतःला नष्ट करणे जीहेआपण सोक रूप मोठे साध डोतां आणि आपण प्राप्त केले 23

Marathi Translation (Hindi Talk) आपल्यामध्ये ज्या काही कमतरता आहेत त्या जाफल्या स्वतःच्या आहेत. त्या पका भागामध्येही आहेत आणि पूर्ण मार्गाती आहेत मुसलमान, ख्रिश्चन जण कप धांचे लोक हेच प्रतपिदन करतील, की कति शोध येतला पण या झाला नाही. याचे कारण हे सर्व मनुष्यांनी बनविले धर्म आहेत ज्यांनी घरम बनविले, ते राहिले नाही. आत आपण लोकांनी जो धर्म बनवायचा आहे, तो सध्या घरम आहे मुनप्याने परम तयार केला असेल तर जो चकीचा असणार कारण मनुष्याचा अजून परमात्म्याशी संबंध जता नकहता. त्यांनी तर चांगल्या मल्या चरमाना चुकीच्या रस्त्यावर आणून सोडले पण आता आपणाला जो घरम बनवायचा आहे तो वशिवधर्म बनवायचा आहे- सपांत माणसाच्या स्या चुका ईकोफल्याडी प्रकारच्याई आहेत त्या वेतां नयेत कारण हा देवी आहे आणि आपण लोकांनी आत्मसाक्षात्कार प्राप्त केला आहे तेव्हा इनामदारीने याता असे केले पाहजि की जो शुष्ट आहे, जंतर्यामीच आहे . यापकारे प्रत्येक माणूस जेव्हा कल की आम्ही यामध्ये जे मळिले आहे ते सत्य भळिले आहे . आणि मर असे डोडल की ज्या धर्मात आम्ही की होती त्या धर्मासत्य जमूडी बरथे मळिले आणि ते आमच्या अंत जागृत झाले आडे मानवाने केलेल्या कोणत्याही धर्मचे आपण पालन करा. जाणण कोणाचा सून कर राकता, चोरी करू शकता, कोणाचा सत्यानाथ करू शकता, कोणतेही पापकर्म करू शकता पण सहजयोगांत नात्यावर आपण सरोलवर धार्मिक बनता पण जे लोक नीवन येतात, त्यांच्याशी च्या करताना खूप सांभाकून गोष्टी करा कारण त्यांच्यावर आकरमण डोते आहे, अशी कदाचित त्यांना जाणीव होऊ शकते तेव्हा लूप संभून त्यांना समजाविले पाडजि की धर्म भापल्या आंत जागृत झाला पाहजि असे येशू ख्रिस्ताने सांगितले आहे की आपले डोळे "नरिजन" झाले पाहजित पण कुठल्या ख्रिश्चन माणसाचे डोळे नरिजन आहेत का? या प्रकारे या महान लोकांनी लूप मौठ्यामौठ्या गोष्टी केल्या पण ते झालेच नाही. त्यायोगे वरिष्ठ गोष्ट होते तर यांना इळंडळ समजावले पाडजि कारण हे अंधारांतून परकाशाकडे येत आहेत त्यांना अनुभव देताना या मुकीया समजामचून काढून घेतले पाहजि त्यांना घरामध्ये स्थिति केले पाहजि घरमाची धारणा त्यांच्या आंत झाली पाहजि जो ज्याठिकाणांहन येईल त्या सर्वाचा हविकार केला पाहजि, सामुद्रिकतेतसुद्धा आहेत. या सर्व कमतरता पहिल्या पाहजित हद्दि, चरमात काही फायडा त्यांत नकलीपणा कतिकुल असता कामां नये जर आपण सर्वाचे भलेच करू शकता. कारण यांच्यामध्ये अनेक लोक असे आहेत जे स्वरोस्पर सत्याच्या शोधांत आडे. सत्याच्या मार्गावर चालणा-यांना घरमात्या मळि शकतो- ज्योतीचे कार्य कार्य जडे? ज्योत जोपर्यंत जळत राहाते तेव्हा सर्व काम डोते. तीचे कार्य अक्षत प्रकारे देणे - जो प्रकार बुद्धी प्राप्त केला तोच तुम्हाला सर्वांना पावयाचा आहे. आणि पूर्ण आत्मवशिवासासह , काडी घायरण्याची गोष्ट नाही. छोटी मुलं मुप आत्मवशिवासी उक्ता असतात. आणि ती कशाचीडी परवा करीत नाहीत- त्यांना जे योग्य वाटतं ते सांगतात- प जेव्हा आम्ही लोक मोठे डोतो, तेव्हा बुद्धीत खूप गोष्टी भरलेल्या असतात सूपसे संस्कार झालेले असतात. ज्यांच्यामधून निषेण कठीण असते - की आपल्यात एका अतीव समजदाराने, जाणीवने, एका प्रगत्भने, पाहजि. सबईधुदुधत परेम डचसि मजि- कारण ही परेमशक्ति आहे. आणि तिलाच प्राप्त केले पाहजि. ही सर्वात पोडलि बुआ आहे आंदशिकतिची अर्दरशमतिमधूनच सर्व शक्या नधिल्या आहेत महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती आणि याचा तयिही सक्या परत त्यांच्यामध्येच सामावून जातात. नाही. कारण सर्व चळवर त्यांचे प्रभुत्व आहे .आ संभाकतात. ज्याला आपण परमयुटेशनस जाण कोमबनिशनस मडणती त्यांना प्रत्येक सूक्ष्म, सूक्ष्म गोष्ट नाहीत असते जसे, कोणत्याही जवतरणाला पहा, ते पुरण आहे. आणि आपले जे उत्थान आले आहे, पगतिनिरश्च माईलस्टोन म्हणून उमे आहे पण प्रत्येक कार्य पकाच प्रकारचं होतं. जसे देवीचे कार्य डोते. दुष्टांचा संहार करणे आणि भवतंचे रक्षण करणे यासाठी सुध्दो कृष्णाने लीला रचली होती. ही सगळी लीला तर फवत डी गोष्ट समजून घेतली पाडलि मंच्युराटिने, मोठेयणाने सर्वाशी व्यवहार केला आवशिनतिशविय कारडी होऊ शकत आणि त्याच आडे जया उरप्रकारे चकाव्या आपापसांतील संबंधांना ल्याच्या प्रत्येक पायरीवर 24

Marathi Translation (Hindi Talk) र्व केने की. ज्या केने की ज्या सिस्वना वधिने आहे . यामध्ये [गामीयांची करी सोष्ट नाहा सोगननानी जफल्या भंती त्या त्यांचा करिबून सत्वीना ददिले बोपा असधुताथी एककर सुंदर घोडा गोडका] [पालून] वला गो मोन वतरण होत लान गोनित्यांनी सात्पकसनवीन सोसट की- आंग - ए [सुंदर र सेनी मग खूप सूप न ये नालते गैले। ते केरे चालते गैले- लोख स्याह्याकरके ताने नाहीद- ते केकर वाले सोगीकन गंभीर गोष्टी गरहपा आणि सिस्वसाधार ण कपत्या नतिय जीतनाला लूपर कीग नवून केसले- सः मातातीवले मतीवने आरण मा बुध्याने सांगीतर ओतां जोपथंत मानव जातीमध्ये मसाथात्कर औन नाही, तोपर्यंत त्या आ सरक चालते कीण आहे . येशलसितानंतर जे ससाधारण ताक आते त्यांनी परत पौनवा सांगयावरून जी मगाची कैली त्याके इरगळी गडबड आती यापकारे प्रत्येक धर्मामध्ये गडशड होत राहती- साना यामुके म पीग साणा अरम्य क झाला. आणि आधुनिक कालांत म-पाचशा लाककांनी कुंडलनीवडूत पुकीचे सगति . जाडे- सांगाये की मरम्या महे त्या आडे सो] म्यूरूप वांसाठी आदशिवतिया अवतरगाची गह ज्ञाने. सादशिकतिये हे काय करे वाकते-तो परव परकीचे सरम स्वांमुळे ययामध्ये काय पय दोष जाहते ते त्यांना समजेल - आणि ने बोप कादण्यारठी काय केले पाहजि, दोष हर उतीनासुद्धो कुंडालनीचे आती प्रश्न असा होता की यानवाता णाते जाणतिला मानकमातीमध्ये पैरून, मानवपमाणे अवतरन्यासले जागरण कसे होईत इमहनाडीमधून कुंडालनीचे जागरम कसे क परधम याना घोडया प्रकारांत पाई वे याडून, त्यांच्यामध्ये ती रवति येजल की स्वतःसा ठीक ततः - रामय जयायोग से मानवाता प्राप्त होईल मवतील की वतकहेत बूटी टाकून, पा पाडाता स्वरल स हे कार्य असे तोते, की न्यासांडी सर्व देवदेवता सर्व रणे तरव पु रचे येणे जरूरी हजे येगे जरूरी मापुम होते. त्याच शरीरामध्ये धारणा करन या कमत अवलरण य कारण सा-या वशि्याचे उत्थान कालयाचे आहे . ज्या परमत्त्याने ही सृष्टी बुकाकती नाहे- ग्याने या वशिवाची रचमा केली आहे, त्यांना हे वशि्व मानवाच्या णाताने वसाताला गये जवी ही वपीन डोणार नाही- आगा यासाठी हे कार्य अत्यंत वशिल माहे होते आणि यासाठी ह कवातण झाने आहे णीपण मननवर चब करत आपल्याला सूळी दलि जागार, असे होगे कय सुप मेहनतीये काम पण राहाणार, हे शक्य नाही यावर मानवाला बातले गाहजि सयार शाले भाहसि आहे. पण त्यामध्ये परेम, लमजुतदारमाणा सहनरीलता महत्त्व शहे . आणि अशी काही सोध आली है फनत आईच कर शकते - आईचीव थातेत है करतू वाकते सागा निसली तर ती क शकलीच नसती- त्यामुळे या अवतरणाच परद की, पौनमितचरा दविस आहे आणि आज आदयितिचीच आपणा युजा करणे जसुत चांगले जाहे शाणा है मळियावर दसितची जी महामायस्यरूपाची प्रकृति आहे, त्याचे एक मोठे कारण, की जर ती महामाया नसेल तर आपण तिला थी जा गर नाही- वहतयकितैत जोधयती नाही- भण कचिार सर्व कांडी होऊनच जाते. कारण आफलाता माहीत अहे की महामागास्वरूप आहे, तोपयातव अआपण माझ्या जकक येजं ता नाहीतर येऊ शकत नाही. आपण विचार करता, . यायाजवळ कसे जाणार याग्या पाया कसे परडार? च्य करे बोलणार? औयसेमुळे वापन स पफच आहोत- आणि डिसुद्धां सूप जरूरी होते की, या गहामयसूपामध्ये वमही रह नी त्याला करीत रहाणे हरवून न जाता. जसे सागरामध्ये करवून गेले जसे करीनी संगतिसे ण मसुत दूप फरि नाही येऊ शकस या तर शकत आहेत तर हे महामायवरूप चेतत्यामुळे डी गोष्ट सूप ऐम्य गुरालती आहे ज या गण तोपोनी पराप्त कया बोले। आपणा सर्वांना जागृत साहाय्याचे आहे. रवाता पायने आहे. मी म्हांता ह ण या आनंदांत पुरणपणे बोध गन्यावर कीं इरे सकत नाही. डा सानंद काटल्याबाय उमहंता बैन पडु देणार नाही- या त-केची] गोष्ट असेल तेड तुम्ह सोफाना कार्य साधुसंतपेक्षा पकपकारे जथकि आहे. की साधुसंतांनी केणाला जागृत दलि नाही मे उदेश दलि, त्यांना वैणारच नाही. नाही. डा मानंद आटल्याशीवाय जुम्हाता बैन पुडे देणार समजेल की आपल्याला काय कार्य करन्यते आहे. तर तुमचे समजाविले. 25

Marathi Translation (Hindi Talk) भापने फार्य है आहे की आपण सर्वांना जागृत देणे आणि त्यांना आत्मसक्षात्कारी बनावणे सर्व कसिवाचे उत्तान प्राप्त करणे फार महत्त्वपूर्ण आणि दिव्य कार्य आहे. आणि आणि त्या आंदशिकतिया आगमनानेच है कार्य सुरू आले ओ आणि खूप चांगल्या त-डेते दोत आहे. जापणोला है कछेल अशी जाशा आहे . जसे बरेचसे फोटो येत आहेत जै चमत्कारी आडेत पण है फोटो दस-था तखाला दयावतां नये कारण त्यांचा वशिवासच बसणार नाही. आणि है फोटो सुध् पमचैननय नवति आते तेसध्दा एका साधारण कॅमे-यामध्ये, ज्यांत कोही शंक्ती नाही आणि जर हतका पूकाश माझ्या डोक्यांत आहे तर लो कोणाता दसित कसा नाही? फक्त माझ्या कम-यामध्ये कसा जाला? आपण लोकांसाठी तर मी महामायाच आहे . वासपोठो कार्यारसाठी आदरिशकतिचे आगमन जरूरी त कदाचित नसेल कॅमे-याच्या जंनले जे अणुरेण आहेत ते मला जाणतात दलि आहे . या जड करतूना स्वतंत्रता नाही ते तर परमात्म्याच्या आज्ञेचे रहातात. त्यांच्या स्वतंत्रते कोणत्याही पूकीरची बाधा येऊ नये यासाठी महामायात्वरूप आहे आहेत. षामच्या सारा व्यवडार आपणांप्रमाणेच आहे . आदशिकत्तिची आजची पुजा आणि परमात्म्याने तमहांला व्यात बालतात. जाणा

पशुसत्तां त्यांच्या आरीचय , तुमच्यासारमेव तुम्हां तोकोसाठी संपन्न त अशी आशा आहे . माझे जनंत आश्रिवाद 26

अमीबाहून आपण मनुष्य स्वरूपांत आलो याहून उच्च एकच दशा आहे की आपल्याला आत्मस्वरूप झ पाडजि आणि जोपयंत जाणण आत्मस्वरूप होत नाही, आपल्याला चैन पडणार नाही. आपलीच संपत्ती आपल्याला देण्यासाठी आली आहेत त्यांत आपल्याला का त्रास झाला पाडजि? आपल्या आंत एक मोठा हरि चमकतो आहे ज्याला आत्मा म्हणतात. याला प्राप्त करा. मानव सर्वात मोठी गोष्ट आहे उत्क्रांतीव्ये त्याला बस पवढेच पूरा करायचं आहे. रहशियाचे लोक सूप गडनतेते आहेत त्यांनी कधी आपला धर्म ऐकला नाही. देवीचं नांव पेव ऐफलं नाही. पण हे लोक पकदम पार झाले . इतक्या शुध्द प्रकृतीचे लोक जे कांतुत शोधत आहेत सत्य - त्यांचं सरकारने सुध्दां आमहांला मान्य केले आहे सेथेरियापर्यंत सहजयोग पसरला आहे. वैदकीय) [बाबतीत, शकिषणांत, प्रत्ये गोष्टीत, त्यांच्या मंत्रयापर्यंत, त्या लोकांत ईईकार नाही त्यामुळे कदाचित या त-हेने कार्य दवात आहे.दथेसुषु अशाप्रकारे कार्य होईल अशी आशा आहे . हे तर देवीचे फार मोठे स्थान आहे आणि कलकत्त्याकडन मला रे जार्त अपेक्षा आहे .

1990-06-17, Shri Mahavira Puja: Hell Exists

17 जून 1990

Mahavira Puja

Barcelona, Teatro del Ateneo de Arenys de Munt (Spain)

Talk Language: English | Translation (English to Marathi) - Draft

1990-0617 Shri Mahavira Puja, Spain

आज पहिल्यांदाच महावीर पूजा केली जात आहे. "

महावीराचा तत्व संग परित्याग फार. कडक प्रकारचा होता. ज्यावेळी ब्राम्हणयाने फार नीतीभुष्ट , स्वैर, सरव मोगांना परवाना देणारं रूप घेतले होतं त्यावेळी त्यांचा जन्म झालो श्री राम जे मर्यादापुसधोतम होते, त्याच्या कालानंतर लोक अत्यंत गंभीर फार अंतरंग आऔपचारिक असे झाले. त्यांना त्यांचा ताज्जात्कार मठाला ततेल्याने अवतरणाला अनृतत्ताना नेहमी ते टोलाला जात; या अंडशिरनीरण दूर करण्यासाठी गरी रामांनी परत श्रीकृष्ण म्हणून अवतार घेतला; त्याच्या उदाहरणाने जीवन हे फक्त इक नाटक आहे; लीला आहे, हे श्रीकृष्णांनी दाखवण्याचा प्रयत्न केला. जर व्यक्तीने पवजिज हृदयाने हो खेळ खेळला तर क्जाहीही चुकत नाही.

श्री कृष्णानंतर लोक खूप व्याभविरी आणि स्वैर झाले, अतंतीमध्ये बुडून गेले. " त्या वेळी या प्रकारच्या तीमेलगेतच्या कडक वागणूकीमधून, कंडीशनरिण मधून लोकांनी मुक्तता करण्यासाठी बुपदेव आणि महावीर याचा जन्म झाला.

श्री महावीर हे राजा होते ज्यांनी पूर्ण तेन्यात घेतला. स्वतःचं बुटंबे, राजतदितन, मालमत्ता तार काही तौडलं. त्याच्या शषियांना ततच करण्यासाठी तोगतिले अल. ल्याना 'वपन, अनवाणी चालण, बदलण्यासाठी फक्त तीन कपडे, त्र्यात्ताआसी मेवण, फक्त पाच तासाची झोप, आणि उन्नतीसाठी ' पणवेळ घ्यान करते बसावं लागे, त्यांना पशू मारणे व खाणे घा गोष्टींना मनाई होती कारण त्या कांतात लोक त्यातच गुंतून खूप भाकूमक' जाले होते-

गरी महावीर हे, इडा' नाडीवर जे अंततात, आणि भूलाधार. ते तहान्तरपरमम तीचा संभाव करतात त्या सेट मायकेलचं अवतरण होतं. तै. डाव्या बाजूकडील असल्यामुळे लोकीती युकीच्या गोष्टी करुं नपेत म्हणून खूप स्पष्टपणे ज्यांनी नरकाचं वेरण: कैले. त्यांनी धारगकिवधी करुं नयेत. म्हणून देवाच्या नरिंकर स्वरूपाबद्दल तै. खूप बोलले. इतक्या कडक नयिमांमुळे एका उमेदवारातारुंसा आत्मताक्षात्कार मळिण' कठीण होतं.

श्री महादीरांच्या अत्यायांनी पैनीडजामं तुरू केला; मैन हा "जज" मूत येतो. म्हणजे माहति. असणे . त्याचे नयिम मोडोस इतकेच. कडक होते. नंतर नेहमीप्रमाणे त्याची पध्दत एका ठोकाला नेण्यात आली. हल्लू भारतात अता. रविज आहे. की, ब्राम्हणाला एका झोपडीत ठेवायचं. झोपडीत: देकूण ठेवायचं आणि पोट फुटं पर्यंत त्यांना "हया भाणताला. बाऊ पायच. मग त्या ब्राम्हणाला. जैन बरेचते' पैसे देतात. तै. शाकाहार आणि दारुपातून अलपितता यांबददल अतरिकी असतात. «पण फार पैशाकडे ओदलेले अततात. डातीला मारणार नाहीत. पण धौड्या रूप्यांकरीता माणताला मरेपर्यंत ठेवतील:.. दरवेळी लोकांना एक टोकाकडून मध्याकडे आणण्यासाठी अवतरण आलं की, लोक दुत-या टोबाला जातात. पर्व परम कती वधिजिज 'दलितात, कारण .लोक मध्यभागी राहू शकत नाहीत.

महादीरोच्या तन्यात्यातारंजामेडजयोग चालू झाला. असतता तर कती जणोनी तो. घेतला असता ? संन्यात्यालां त्याची बायको, मुले मालमत्ता याच्याशी काही. कर्तव्य नते. त्याला थोडं अन्न आणि अनुसरण्यासाठी कडक नयिम दलि जात.

सहजयोग्याला प्रथम आत्मताहयात्कार दलि जातो. त्याची कुंडननी चदवली जाते. आधीच्या शुषोहरणाशविय, रवि परगाडांशविस [जता आहे तता] त्याचं स्वागत केलं जातं. त्याला नरलावषिधी काही 'तौगतिनं नसतं. फक्त आत्मताक्षात्काराने ते अलिपि आणि तूज बतू शकतो. पण अजूनही सहजयांगीयामध्ये जास्त अलपितता नाही- पहजयौगीत लग्न केल्याने लोक हरवून जातात. . तै एकमेकाना चकिटून बततात कवि पाईचातय देशातील. साप्या लरनाप्रमाणे तै. मौडत कर्वि घटस्फोटाच्या गोष्टी बोलत बसतात.

सहजयांग्यांना हे कढत नाही की त्यानी. सहजयोगासाठी लर्न कैले आहे. ज्या तमुदवामधून तै बोटीतून आले ह्या तमुद्रीतच तै. परत पडत आहेत. उदा: आत्मसाक्षात्काराआधी एकाचाला तनिमा. बघण्याची , 'फुटबीलची, सहलीची आवड अतेल. साक्षात्क्रानंतर तै त्या गोष्टीने वेडे होतात. जर कोणी त्या गोष्टींना

अजून 'घकिटून असेल तर त्याला अजून त्याच्या आनंदाच्या गहनतेचा त्पश्शा झालेला नाही " एकदा तुम्ही त्याला स्पर्शा केला. की खरोखर तुम्हाला कशाबद्दनही काही वाटत नाही... कोणत्याही गोष्टीच्या मोनेगडीत तुम्ही पडत नाही, तुम्ही इतके आत्मबदरति अंतता तुम्ही स्वतःचाच आनंद अनुभवता" .

पण गी तुच्याशी नरकाबद्दल बॉलावं को मला कळते नाही. मी तुम्हांला घाबरवैन. पण ही एक महावीर पूजा गी हते दविस टाळत होते" त्याच्या अनुयायांना तुंषदा फक्त एक पोदरी साडी नेतून, अनवाणी चालत. जावं लागतं आणि चार वाजता उगर्व लागते., " आता तहजपोगामध्ये पा उलट आढे. तुम्ही शकमेकवा सहवास उपभोगत्रां, तंगीताची मौज तुटता तुम्हाला तर्व आरनदच आहे. पण तुमच्या अंतर्यामीच्या आनंदाला उप्श केल्याशविय तुमची उन्नती होणार नाही; तुमच्या अंतर्यामीच्या आनंदाला तुम्ही स्पर्धा केला पाहजि आणि मग बाकी सगळ्यांची मजा लुटली पाहिले " .

महावीराबाबत रंक गोष्ठ आहे. शकंदा तौ. घ्यान करीत. होता आणि नसलेलं. धोतर शुडूपमध्ये अडकलं, त्यामुळे त्याला तै अर्थ काढून टाकावं लाले. मकियाचा वेध घेऊन 'रीकृषप "त्याला वडिवण्यासाठी तणि आले. : महावीराला त्या महि-यांची दया आली. त्याला त्याने पौतर दलि आणि घोड्या पानोनी आच्छादून बदलण्यासाठी. घरी परत गेला. काही अनुयायी हा प्रसंग भारताच्या खेड्यामध्ये आता नागे चालण्यासाठी वापरतात. तुम्ही अशा टोकापरंपत जाणार नाही अशी माझी खात्री आहे. पण तुम्ही स्वतःची

शसित राखायला. शकिते पाहवि. ल्यावदिय तुम्ही त्या गडनतोमध्ये उडी घेऊ शकत नाही जधि पण ज्ञान, पूर्ण परम ऑण्णि पूर्ण आनंद आहे. " " अथात तुम्हाला मडावीराच्या तीमेपरगत जायला नको. कारण नशबिने मी जुमडाला साक्षात्कार दलि आहे. पण तरीही तुम्ही ज्या गोष्टी तोडल्या त्यावेडे परत वळू नक्ष "

" माझ्या प्रयोगाबद्दल गाझी. लालजी होती. की, लोकाता आत्मताक्षात्कार मळिलयावर, हडूहकू. ते. अतपित होतील . सर्वांनी ती. मळिवण्यास तेहकार्य दलि पाहळि, घा. मायेच्या सागराबाहेर जाण्याची जावायकता नाही, म्हणजे 'सहजयोग इततर परमासारं बषा होणार नाही... जणालाही काय करायचे ते तगण्याची आव्यकता नाही 'पण त्या: गहनौला. स्पर्धा करां ज्या योगे व्यक्त अंतर्यामी तर्वतंगपरतियाज्य वमल.

" सहजयोग म्हणजे या तर्व महान संत आणि अवतरणे याधे एकत्रकिरण करून पूर्णता देणारे अखंडतच आहे. "जगाला परणिमा दाखवण्यासाठी तडचयोगीनी खरेखुरे लोक. बनलं पाहजि आणि त्वतःथं काय करायचं तै समजून घेतलं पाहणि सरद योगीनी ही हेप ऐकत्री पाहजि मग इती वर्ष महावीर पुणा क्षा झाली नाही हे

त्यांना! कळेल " .

वेर तुम्हाता आशविद देवी " .

[1990-11-01, Seek the Eternal](#)

1 नोव्हेंबर 1990

Public Program

Kuala Lumpur (Malaysia)

Talk Language: English | Translation (English to Marathi) - Draft

Public Program Day 1, Kuala Lumpur, Malaysia 01-11-1990

मी सर्व सत्याच्या साधकांना नमन करते. अगदी सुरुवातीलाच, आपल्याला एक गोष्ट माहिती असणे आवश्यक आहे की सत्य तेच असते जे आपण आपल्या मानवी जाणीवेने संकल्पना मांडू शकत नाही कवि त्याचे आयोजनही करू शकत नाही. जे होते ते आहे आणि जे आहे तेच राहिल. तर ते जाणून घेण्यासाठी तुम्हाला या मानवी पातळीपेक्षा आत्म्याच्या पातळीवर उतरावे लागेल. जोपर्यंत तुम्ही हे करत नाही तोपर्यंत तुम्ही जे काही वचिर करता तसेच तुम्ही ज्या काही संकल्पना मांडतात त्यामुळे समस्या निर्माण होतात. म्हणूनच सर्व धर्मग्रंथांनी एक गोष्ट सांगितली आहे की शाश्वततेचा शोध घ्या आणि क्षणभंगुरतेला त्याच्या सर्व समज आणि मर्यादांसह हाताळा परंतु हे तेव्हाच शक्य आहे जेव्हा तुम्ही आत्मा बनाल. सर्व संतांनी सांगितले आहे की तुम्ही स्वतःला जाणले पाहजि, जोपर्यंत तुम्ही स्वतःला ओळखत नाही तो पर्यंत भ्रम आणि अज्ञान दूर होणार नाही. जर आपण चिनी मधली कन्फ्युशियस पासून ते लाओ-तझे पर्यंत सर्व पाहिले तर या सर्वांनी याबद्दल बोलले आहे. खरशिचनांसाठी, खरसितांनी तेच सांगितले आहे, शीखांसाठी गुरू नानकांनी सुद्धा तेच सांगितले आहे की तुम्ही सत्य शोधले पाहजि. आणि जेव्हा या लोकांनी तुम्हाला सहजयोगाबद्दल या सर्व गोष्टी सांगितल्या आहेत तेव्हा हे समजून घेणे फार महत्वाचे आहे की तुम्ही आमच्यापैकी कोणावरही आंधळे पणाने विश्वास ठेवू नका. अंधविश्वास तुम्हाला कुठेही नेणार नाही, कारण तुम्ही सत्य शोधत आहात. त्यामुळे जोपर्यंत तुम्हाला सत्य कळत नाही तोपर्यंत तुम्ही कोणत्याही गोष्टीवर अंधविश्वास ठेवू नका. जर तुम्ही एखाद्या गोष्टीवर आंधळे पणाने विश्वास ठेवत असाल कवि एखाद्या गोष्टीमध्ये तुमचा जन्म झाला असेल तर तुम्हाला हे माहिती असले पाहजि की त्याच्या पलीकडे काहीतरी आहे. शिवाय सहज म्हणजे 'सह' म्हणजे सह, 'ज' म्हणजे जन्म. तुमच्याबरोबर जन्माला येणा-या या योगाची क्षमता सर्वव्यापी दैवीय शक्तशी एकत्र होणे ही आहे. तर सत्याची पहिली मूलभूत गोष्ट म्हणजे तुम्ही हे शरीर नाही, तुम्ही हे मन नाही. तुम्ही या भावना नाहीत, कवि तुम्ही हा अहंकार कवि कंडनिनिग सुद्धा नाही तर तुम्ही आत्मा आहात. हे सत्य आहे. हेच सत्य आहे आणि जोपर्यंत तुम्ही आत्मा बनत नाही तोपर्यंत तुम्हाला सत्य कळणार नाही आणि दुसरी गोष्ट तुम्हाला माहिती असणे आवश्यक आहे की तुम्ही पाहत असलेले सर्व सजीव कार्य, ही सर्व सुंदर फुले एकाच बीजातून बाहेर पडतात. सर्व जीवत कार्य ईश्वराच्या प्रेमाच्या या सर्वव्यापी शक्तीने केले जात म्हणून आत्मा बनून तुम्ही दुसरे सत्य जाणता ते म्हणजे ही शक्ती जी सर्वव्यापी आहे पण ती फक्त मार्गदर्शन करणारी आहे, हे तुम्हाला माहिती नाही. आमचे सर्व ज्ञान मार्गदर्शन करत परंतु तुम्हाला ते तुमच्या मध्यवर्ती मज्जासंस्थेवर जाणले पाहजि आणि या सर्व खरशिचनांनी याला अज्ञेयवादी(परमेश्वरावषिणी काहीही समजणे शक्य नाही अशी श्रद्धा असणारा) म्हटले आहे, ज्या लोकांना 'गुन' माहिती होता, 'गुन' हा शब्द संस्कृत शब्द 'ज्ज' पासून आला आहे कवि आम्ही देखील म्हणतो 'मराठी भाषेत 'गुन', आपण त्याला 'ज्ज' म्हणतो. तर या अज्ञेयवादाचा अर्थ जाणून घेणे आहे आणि तेच ज्ञान आहे जे ज्ञानी आहेत, तेच खरे लोक आहेत जे बुध्दीने जाणत नाही परंतु तुमच्या मध्यवर्ती मज्जासंस्थेवर तुम्हाला ही सर्वव्यापी शक्ती जाणवली पाहजि. जोपर्यंत तुम्ही असे करत नाही आणि तुमचे संबंध पूर्णपणे स्थापित करत नाही तोपर्यंत तुम्हाला हे सत्य काय आहे हे कळणार नाही. तोपर्यंत तुम्ही जे काही कराल ते अंधश्रद्धा आहे. त्यामुळे तुम्हाला अंधश्रद्धेच्या पलीकडे जावे लागेल. तुम्हाला यापलीकडे जायचे आहे आणि या सर्वांनी पुन्हा पुन्हा तेच सांगितले आहे, परंतु आपण ते विसरत आहोत. या संतांनी दिलेल्या उपायांबद्दल आपण फक्त वाचतो, वाचतो. गुरू नानकांनी म्हटल्या प्रमाणे आणि जोपर्यंत तुम्ही स्वतःला ओळखत नाही तोपर्यंत तुम्हाला भ्रम दसिणार नाही, आम्ही ते वाचत राहतो, वाचून उपयोग नाही कवि खरशिचनां बद्दल हीच गोष्ट आहे, आता 'स्वतःला जाणून घ्या', 'स्वतःला जाणून घ्या' असे म्हणत जाता. 'स्वतःला ओळखा' म्हटल्याने तुम्ही स्वतःला ओळखाल का?

तर, आमच्यात एक व्यवस्था आहे, जे काही आहे ते त्यांनी आतूताच दाखवले आहे आणि तुम्हाला सांगितले आहे की ऑस्ट्रेलियन लोक मलेशियानां साठी दुर-दुर वरुन आले आहेत. आता, या व्यवस्था आपल्यातच अस्तित्वात आहेत. इथेही मी म्हणणे की, जेव्हा आम्ही तुम्हाला आपल्या स्वतःमध्ये असलेल्या या सर्व व्यवस्थेबद्दल सांगतो तेव्हा तुम्ही विश्वास ठेवू नये. पण एक शास्त्रज्ञ म्हणून, मी जे सांगतेय ते तुम्ही गृहितक म्हणून स्वीकारले पाहजि आणि ते खरे असल्याचे सिद्ध झाल्यास, तर एक प्रामाणिक व्यक्ती म्हणून तुम्ही ते स्वीकारले पाहजि कारण ते तुमच्या हितार्थ आहे. त्यातूनच या सर्व संतांचे अस्तित्व आणि त्यांनी काय सांगितले आहे हे सिद्ध होईल.

हे तुमच्या मानवी शरीराच्या हितार्थासाठी, त्याच्या मानसिक तसेच भावनिक बाजूंच्या हितार्थासाठी आहे आणि ते तुमच्या देशाच्या, जगातील सर्व देशांच्या कल्याणासाठी आहे. म्हणून हे घडणे आवश्यक आहे, याला पुनरुत्थानाची वेळ म्हणतात. कुराणात, मोहम्मद साहब यांनी याला 'कयामा' असे म्हटले आहे. ते म्हणाले की यावेळी, तुमचे हात बोलतील. तुमचे हात बोलले पाहजि आणि सहजयोगात हेच घडते. तुमचे हात बोलू लागतात, तुम्हाला तुमच्या पाचही बोटांवर जाणीव होवू लागते, जसे दाखवल्या प्रमाणे हे 5-6 आणि 7 डावीकडचे केंद्रे आहेत जे आपल्या भावनांशी निगडित आहेत, उजव्या बाजूला तुम्हाला मानसिक आणि शारीरिक लक्षण जाणवतात. आता काही देशांमध्ये, मला वाटते की काही लोक खूप आत्मपरीक्षण करतात जस रशियन. त्यांनी तुम्हाला रशियन अनुभव सांगितला असेल. ते अत्यंत आत्मपरीक्षण करणारे आहेत आणि त्यामुळे हे त्यांच्यामध्ये इतक्या मोठ्या प्रमाणात स्थापित केले, अगदी शास्त्रज्ञसुद्धा, २०० शास्त्रज्ञ आले आणि त्यांनी सहजयोगाला सुरुवात केली, ६०० डॉक्टर सहजयोगात आले आहेत, ते त्यावर काम करत आहेत. पण ही कोबडा व बैलाची गोष्ट असू शकते, परंतु खोटेपणा अगदी सहजपणे शोधला जाऊ शकतो हे आपल्याला माहिती असणे आवश्यक आहे. तुम्ही एखाद्या खोट्या व्यक्ती कडे गेल्यावर ते तुमच्याकडून पैसे घेतील. प्रथम व्याज हे असेल की तुम्ही त्यांना कित्या पैसे देणार आहात. तुमच्या खाशात कित्या पैसे आहेत या मध्ये त्यांचे स्वारस्य असते कवि त्यांचे इतर काही हितसंबंध आहेत जे कोणत्याही प्रकारे शुद्ध हितसंबंध नाहीत. शुद्ध हित असे असावे की तुम्हाला तुमचा आत्मसाक्षात्कार मिळाला पाहजि. अर्थात, त्यासाठी तुम्ही पैसे देऊ शकत नाही आणि तुम्ही जास्त प्रयत्न करू शकत नाही. हीच मूळ गोष्ट समजून घेतली तर इकडे तिकडे धावणार्या अनेक खोट्या लोकांपासून सुटका होऊ शकते. पण जर तुम्ही फालतू(गोभिर्य नसलेला) असाल तर तुम्ही गुरु-शॉपिंग आणि ते सर्व करू शकता. गुरूला आपण खरेदी करू शकत नाही, गुरूने तुम्हाला खरी वस्तू द्यावी लागते, त्याला ते 'असल' म्हणतात. वास्तव द्यावे लागते. जर वास्तविकता द्यायची असेल तर तुम्ही त्यासाठी शुल्क आकारू शकत नाही कारण ते खूप अमूल्य आहे. म्हणून, जे लोक परमेश्वराला शोधत आहेत, कवि जे लोक शांती शोधत आहेत, स्वतःचा आत्मसाक्षात्कार शोधत आहेत त्यांनी एक गोष्ट समजून घेतली पाहजि की आपण आपल्या आत्म-साक्षात्काराची कमित देऊ शकत नाही. पण, असे घडते की लोक ज्या पद्धतीने जागरित करतात, लोक दिखाऊ असतात त्यामुळे आपला भ्रमनरिस होतो. पण सहजयोगाबद्दल दख्खाउपणा करता येत नाही कारण ते वास्तव आहे. आता जशी वेळ आली आहे, बरेच काही नघिऊ गेले आहे आणि या लोकांनी तुम्हाला तुमच्याबद्दल सांगितले आहे, आज पहिला दविस असल्याने ही माझी शैली होती की मला प्रेक्षकांकडून काही प्रश्न अपेक्षित आहेत. पण समजूतदार प्रश्न, आक्रमक प्रश्न नाहीत. कारण ती तुमच्यात आहे, ती तुमची स्वतःची शक्ती आहे, ती तुमची स्वतःची आई आहे आणि उद्या मी तुम्हाला सर्व काही समजावून सांगेन. ही तुमच्या उत्थानाची शक्ती आहे. तर, तुम्ही मला याबद्दल काही समजस प्रश्न विचारणे शक्य आहे का?, मी उत्तर देईन मग आमच्याकडे आत्म-साक्षात्काराचे सुमारे 10-15 मिनटिंचे सत्र असेल.

16:58 नक्कीच, मी तुम्हाला कळवते. मी आता इथे येणार आहे, मी इथे फक्त 2 दविस राहायचे ठरवले, पण मला वाटते की मी आता 3 दविस इथे राहीन आणि मिला मलेशियाच्या लोकांना भेटायला आवडेल, चांगली कल्पना असेल.

परमेश्वरा तुम्हाला आशीर्वादीत करो!

1990-12-03, Puja

3 डिसेंबर 1990

Devi Puja

Pune (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

[The Marathi part starts at 16:50 on the audio clip]

Puja date 3rd December 1990 - Place Pune

Marathi speech starts at 16:49.

काल मी सवसितर सांगतिलंच आहे की आपल्याला अध्यात्म्याची एवढी संपदा मळाली आहे त्याची आपल्याला कदर असायला पाहजि. आपल्याला आपलीच कदर नाही तर आपल्या संपदेची काय कदर असणार. भारतातला प्रत्येक मनुष्य त्याहूनही महाराष्ट्रातला मनुष्य हा अत्यंत परमेश्वराच्या प्रेमाचा पुतळा आहे असं समजलं पाहजि. आपल्याला आपलीच कल्पना नाही. आपण जर खेड्यांत राहतो आण आपल्याला फार त्रास आहेत तर आपल्याला असं वाटतं मी काय कःपदार्थ आहे. तशातली गोष्ट नाही. आपला उपयोग फार होणार आहे. फक्त आपण काही काही गोष्टींना लक्षात घेतलं पाहजि. सर्वप्रथम म्हणजे धर्माबद्दल आपण पूर्ण जागृत असलं पाहजि. प्रत्येक धर्म जे आपल्या देशात आहेत कवि दुसऱ्या देशात आहेत, त्या सर्व देशांमध्ये त्याचं नुसतं आपण असं म्हणू की यांत्रिकरण करून टाकलं आहे. कवि सगळ्यांमध्ये पैसे कमावण्याची एक कमिया बनवलेली आहे. हा काही धर्म असू शकत नाही. देवाला पैसे काही समजत नाहीत, त्याला बँक समजत नाही, काही नाही. मला जर कोणी म्हटलं की चेक लहि तर मला समजत नाही. मी दुसऱ्याला म्हणते तुम्ही लहि मी सही करते. तेव्हा पैशाने जे लोक तुम्हाला लुटतात इथे देवाच्या नावावर, त्यांना एक एक कवडी देणं हे अगदी चुकीचं आहे. पहिली गोष्ट. आण आपण कोणी मनुष्य भगवे वस्त्र घालून आला की लागले त्याच्यापुढे लोटांगण घालायला. तो मनुष्य तथून जेल मधून सुटून आलेला आहे आण तिथे भगवे वस्त्र घातलेला आहे, असं कुणाच्याही डोक्यात येत नाही. सरळ लागले आपण. खेड्यातले लोक साधे सरळ. मग त्याने सांगितलं की बघा, तुम्ही इतके पैसे दिले की तुमचं एवढं भलं होईल, लागले त्याला पैसे द्यायला. म्हणजे एकदा आम्ही एका खेडेगावात गेलो तर सगळे यायला लागले, माताजीचं दर्शन घ्यायचं. तर एक बाई घेऊन आली, तिने मला पंचवीस पैसे दिले. म्हटलं आम्ही पैसे नाही घेत. बरं म्हणे आम्ही एक रुपया देतो माताजी. म्हणजे ते डोक्यातूनच जात नाही लोकांच्या. डोक्यातच बसलेलं आहे की देवाला हे पैसे दिलेच पाहजि. अरे पण त्या देवाला काय तुमचे पैसे कळतात का? हे सगळं भरलेलं आपल्या डोक्यातलं काढलं पाहजि पहिल्यांदा की जो मनुष्य आपल्याकडून पैसे मागतो तो मनुष्य खचित परमेश्वराच्या जवळही नाही. हे खेडेगावच्या लोकांना सगळ्यांनी समजावून सांगितलं पाहजि. आपल्याकडे साधे भोळे लोक फार आहेत. त्यामुळे कुठेही एक तुम्ही दगड मांडला, त्याच्यावर शेंदूर घातला, बसले एक जाऊन तिथे गृहस्थ, पैसे कमवायला. येता जाता सगळे त्याला लोटांगण घालतात. दोन पैसे त्याला देतात.

त्यावरती नसहि सरस्वती म्हणजे, संतांनी फार हे कार्य केलं आहे. सगळ्यांना शिव्या घातल्या, सगळं काही केलं, पण कुणाच्या लक्षात येत नाही. संतांनी, त्यात नसहि सरस्वती म्हणून एक ब्राम्हण होते, ते जाऊन झोडपून काढायचे त्या माणसाला. त्याचा दगड उचलून फेकून द्यायचे. एकनाथांना कति लोकांनी त्रास दिला कारण ते जाऊन महाराष्ट्रात जेवले. अहो साधू संतांना काही जात असते की काय ? कोणचा महार आण कोणचा ब्राम्हण? आण आपल्या शास्त्रात जर पाहिलं, थोडं जरी ढुंकून पाहिलं तर आपल्या लक्षात येईल की श्री रामाचं चरित्र लहिलं कोणी त्या कोळ्याने, त्याचं नाव वाल्मिकी. त्या कोळ्यानी श्री रामाचं चरित्र लहिलं. कुणी ब्राम्हणांनी लहिलं नाही. तेव्हा हे जे आपल्यामध्ये जातीपातीचे वेड आलेलं आहे ते काढलंच पाहजि. त्याला काही अर्थ नाही. मूर्खपणाचं लक्षण आहे.

देवी बद्दल म्हणतात, " या देवी सर्व भूतेषु जात्रिपेण संस्थिता " की जात म्हणजे काय? जाती काय? जात म्हणजे तुमच्यामध्ये जी एक आवड आहे कवि उपजतच तुमची जी बुद्धी आहे ती जात. जर कोणी मनुष्य परमेश्वराला शोधतो तर तो ब्राम्हणच आहे. दासगण म्हणतात " आम्हांसी म्हणती ब्राम्हण आम्ही जाणिले नाही ब्राम्हण आम्ही कसले ब्राम्हण? " ते स्वतः ब्राम्हण असतांना असे म्हणतात. तेव्हा हा जो जातीपातीचा प्रकार आहे तो वसिरून गेला पाहजि. सहजयोगात आम्ही जातपात काहीही मानत नाही. आम्ही वैधव्य मानत नाही. पहिली गोष्ट. बायका तेवढ्या वधवा आण पुरुष, ते नेहमी सधवाच असतात. असं करून आपण बायकांवर अनेक अत्याचार केले आहेत. अत्याचार करणे हा कधीही धर्म असू शकत नाही. कोणत्याही प्रकारचा अत्याचार अधर्मच आहे. आण कोणत्याही प्रकारचा अन्याय हा अधर्म आहे. तेव्हा, जेव्हा तुम्ही सहज योगात येता, तेव्हा लक्षात ठेवलं पाहजि की या ज्या नुसत्या उलाढालीच्या गोष्टी आहेत, ज्यांनी नरकच आपल्या देशात उभा झालेला आहे, त्या आम्ही मानत नाही. आण आम्ही मानणार नाही. जातीच्या बाबतीत इतका भयंकर प्रकार आहे आपल्याकडे. आण लिंग म्हणजे आपल्याकडे - आता दुसरी तर करतबगारी राहिली नाही, आपल्याला काही सहिगडावर जायचंच नाही. कोणताच कलिला जकायचा नाही, काही नाही. आता बसल्या बसल्या आणखी करता काय तर मुला मुलीची लग्न. बस, त्याच्या पलीकडे काही काम नाही. मोठी आश्चर्याची गोष्ट आहे.

आमचा जन्म झाला तेव्हा आमच्या लक्षात आलं की आम्हाला यांनी शहाण्णव कुळामध्ये घातलं. म्हटलं कशाला घातलं त्या शहाण्णव कुळामध्ये. त्यात सगळे म्हणजे दारुडे लोक. आण बायकांना इतकं छळतात आण लिंग म्हणजे ते शहाण्णव कुळाचे शहाण्णव कुळातच झालं पाहजि. सगळे बैक्कार लोक. कोणी सुशिक्षित चांगला मुलगा असला, त्याला जर मुलगी दिली तर झालं. इतका आटापट्टी, त्या मुलीला झोडपून काढतात. हा कुठला प्रकार आहे? हे शहाण्णव कुळी काय देवांनी काढलेले आहेत का ? सगळ्यांचे नाक तोड एकसारखे दिसतात. सगळ्यांचे पुरश्न सुद्धा एकसारखे असतात. हसनं बोलणं सगळं एकसारखं असतांना एका आईचेच मुलं असतांना असं कसं म्हणायचं की ह्याचं त्याच्याशी लग्न होऊ शकत नाही, त्याचं त्याच्याशी लग्न होऊ शकत नाही. मग हुंडा घे रे, हे घे रे, हे आपल्या जातीतल्या सर्व ज्या घाणेरड्या गोष्टी आहेत, सहज योग हे नरिमल करायला आलेला आहे. सगळं स्वच्छ करून. ह्याने कति ताप होतो ते बघा. आज मुलगी आहे तर तुम्हाला ताप होतो आहे. उद्या तुमचा मुलगा झाल्यावर तुम्ही तोच ताप दुसऱ्याला देणार.

तर सहजयोग काही, साधू संतांचा असला तरी संन्यस्तांचा नाही. समाजात राहून, समाजाची प्रगती करून, समाजाच्या लोकांच्या विचारांची प्रगती करून समाजाला मदत करणारा असा सहजयोग पोषक आहे. तर तुमच्या जीवनात जे स्वतःला सहजयोगी म्हणतात, ते सुद्धा जर संकुचित दृष्टीचे असले तर त्यांनी समजलं पाहजि, अजून सहजयोग तुम्हाला समजलेला नाही. हे वशिवाचं कार्य आहे. सर्व वशिवाला एक करायला आम्ही नघिलो. त्या ठिकाणी आम्ही या गावचे, तुम्ही त्या गावचे, आमचं हे, ते, यांनी काही फायदा झालेला आहे का? कुणाला फायदा झालाय का? याचा फायदा काय, पहिल्यांदा हे पाहिलं पाहजि. त्याच कुळात लग्न करून कुणाला फायदा झाला आहे का? परवा एक बाई माझ्याशी भांडायला आल्या, या गोष्टीला घेऊन. मी त्यांचे दहा नातलग दाखवले, म्हटलं हे बघा - हे सगळे तुमचे सोयरीक. पण ज्ञानेश्वरांनी पसायदान मध्ये सांगितलं " तेवंच सोयरीक होती ते " हे तुमचे सोयरीक आहेत. पसायदान मध्ये जे सांगितलं ते सहजयोग आहे. साधू संतांनी हे सगळं मानलेलं नाही. त्यांना कति छळले संन्याश्याची मुलं म्हणून. संन्याश्याला मुलं झाली. ह्यांना कुणाच्या बापाला सांगितलं होत कुणी. कति छळले आपल्या इथे. तुकारामाला कति छळले. एकनाथांना कति छळून काढलं कारण ते महाराकडे जाऊन जेवले. ह्या सर्व गोष्टी. आता साधू संतांच्या भूमीत राहता ना, मग त्यांच्या सारखं वागायला पाहजि. त्यांचे अभंग बघा, त्यांनी काय म्हटलं आहे, तुकारामांनी काय म्हटलं आहे वठ्ठलाला? तुम्हाला झालास हे बरं झालं. वठ्ठल काही त्याला मारयला आले नाही त्यासाठी. " झाला महार पंढरीनाथ " केवढी मोठी गोष्ट म्हटली. पण आता डोक्यात येतं का कोणाच्या? अहो पंढरीनाथ जर महार होतो, तर तुम्ही कोण? साधू संतांची नुसती भजनं म्हणायची आण टाळ कुटायची. पण त्यातलं काही स्वारस्य आतमध्ये यायला पाहजि. आण अंधश्रद्धेवर, अंधतेवर सगळ्यांनी मेहनत केली. ज्ञानेश्वरांनी वरच्या पायऱ्या सांगितल्या आण सांगितलं " नको रे बाबा " आण समाधी घेतली. हे महामूर्ख कसले ऐकणार. कधीतरी असं होईल तर, ते मग वाचत बसतील.

आता हे सगळे वाचतात त्यांची पुस्तकं. तेव्हा महाराष्ट्रात ह्यांचा दूर झालेला आहे. हे लोक तुम्हाला अगदी भगवंताच्या शेजारीच बसलेले पाहतात. कारण यांच्या मते म्हणे महाराष्ट्र म्हणजे केवढा मोठा देश आहे. हे खरोखरच महाराष्ट्राला महा राष्ट्र समजतात आण महाराष्ट्रीयन माणसाला देवच समजतात हे लोक. कारण एवढी परंपरा तुमची. संतांच्या भूमीवर बसलेले, तुमचा इथे जन्म झाला. म्हणजे केवढे मोठे असणार तुम्ही असा यांचा विचार आहे. पण ये रे माझ्या मागल्या. परत तोच प्रकार. आता काल सगळ्यांच्या वशिद्ध्या धरल्या. हे चकर. कशांनी? मला माहित आहे, तंबाखू. तंबाखू शिवाय आपल्या महाराष्ट्रात चालायचेच नाही. मग कॅन्सर होई ना का, मरेनात का. कुठून ही अवदसा आपल्या महाराष्ट्रात आली, मला समजत नाही. त्या बचाऱ्या साधू संतांनी, सगळ्यांनी सांगितलं की मादक पदार्थ घ्यायचे नाहीत.

साईनाथांनी तर सगळे तंबाखू जाळून पळिंन टाकले, शंकरा सारखे. तरी सगळे तंबाखू वर बसलेले. कुठेही गेले तरी तंबाखू. त्या वटिठलाकडे चालले तरी तंबाखू खाऊन नघितात. अहो त्या वटिठलाला चालत नाही तंबाखू अगदी. वशिद्धी चक्रावर वटिठल बसलेले आहेत. आणि तुम्ही तंबाखू खाऊन त्यांच्याकडे कशाला जाता? त्यातलं गम्य असायला पाहजि, सार धरलं पाहजि. मग म्हणायचं माताजी आम्ही एवढे देवाला मानतो, आत्ताच बायका सांगत होत्या.

बाई - आम्ही देवीची एवढी पूजा करतो .

माताजी - आणखीन, बाकी?

बाई - काही नाही , आमच्या घरी मालक थोडं पतित दारू बळि.

माताजी - असं का? आणतिथि जाऊन मग चौघडे मारवतात. आणतुमचे?

बाई - ते थोडंसं त्यांना पत्त्यांचा शौक आहे म्हणा.

माताजी - असं का? पत्ते खेळतात आणतकिडे देवीकडे जाऊन करतात आरती? देवीची आरती.

ही अशुद्धता आपल्या समाजात फार वाढलेली आहे. ते देवीला चालतच नाही. या सर्व गोष्टी चालतच नाही देवीला. मग फटके बसतात. फटके बसले की म्हणायचं आमचं असं कसं झालं? आम्ही एवढे देवभक्त, आम्ही एवढे शक्तिभक्त, आम्ही एवढे दत्तात्रयाचे भक्त, आम्हाला कसं झालं? म्हणून आधी संबंध करून घ्या त्याच्याशी. दत्तात्रयाच्या भक्तांना हमखास पोटाला त्रास असलाच पाहजि, लहिन घ्या तुम्ही. मी खोटे बोलत नाही. कोणालाही पोटाचा त्रास असला तर

'तुम्ही दत्ताचे भक्त आहात का ?

'हो'

पोटाला हा त्रास असलाच पाहजि. कारण दत्तात्रय, हे आपल्या पोटाच्या ह्या , धर्माची जी जागा, ज्याला व्हॉइड म्हणतो, इथे फोटो नाही तुम्हाला दिसत नाही, त्यांच्यात बसलेले आहेत. त्यांच्याशी संबंध न होतांना दत्त दत्त करीत बसायचं. तसंच साक्षात दत्त म्हणजे मोहम्मद साहेबच आहेत. तर मुसलमानांना नासुद्धा पोटात त्रास राहणार. मोहम्मद मोहम्मद करून काय मुसलमानांना मळिणार नाही. संबंध व्हायला पाहजि. त्यांनाही समजत नाही कधी कधी, आम्ही देवाला मानतो मग हे असं कसं आमच्यावर, अशी संकटं कशी? त्याला कारण तुम्ही अजून समजलेले नाही. मोहम्मद साहेबांनी तर सांगितलं आहे वशिष्ट, की अशी वेळ येईल ज्याला त्यांनी कयिमा म्हटलं आहे. म्हणजे पुनरुत्थान - रसिकेशन होईल. त्यावेळला तुमचे हात बोलतील. सहजयोग सांगितला आहे संबंध. अशी व्यक्ती येईल जी सगळं काही सांगेल. सगळं सांगलियं. तेव्हा मुसलमान काही कोणी दुसरे नाहीत, हिंदू कोणी दुसरे नाहीत. सगळे आपल्यातलेच लोक आहेत. पण जेव्हा मार्ग मळिला नाही तेव्हा असंच दिसतं. आंधळ्यांचं असंच आहे. आंधळ्यांना जसं हरिवा आणि लाल काहीच दिसत नाही तसं त्यांना आपण सगळे एक आहोत असं दिसत नाही. त्यामुळे ही भांडणं आणि तंटे आणि काय काय चालू. त्याला काही अर्थ आहे?

भांडकूदळपणा तर महाराष्ट्रात अगदी पाचवीला पुजलेला आहे. दुसरं म्हणजे भाऊबंदकी. जरासा कुणी पुढे आला मनुष्य, की माझे कान लागले भरायला. म्हटलं आता मी कानच बंद करून टाकते म्हटलं. मला सगळं समजतंय, हे कोणाला माहीतच नाही. येऊन मला सांगतील, हा मनुष्य असा आहे, भयंकर राजकारणी आहे माताजी, त्याच्या पासून बचावून रहा. म्हटलं मला तुमच्यापेक्षा जास्त माहिती आहे त्याचं. मग सांगते सगळं काही तुम्हाला. मग अगदी डोळे वटारून बघतील. कसं कळलं तुम्हाला? कळतं ना मला, मला सांगू नका तुम्ही फालतूचे थंटे. ह्याचं त्याच्यावर, त्याचे त्याच्यावर, काही वचिरू नका. म्हणजे सहजयोग वाढणार कसा? बरं या लोकांमध्ये ही गोष्ट नाही हं. अगदी नाही. एकदा सहजयोगात आले म्हणजे इतके नम्र आहेत, इतके नम्र आहेत की आम्हाला फार मोठं मळिलं. त्याची कल्पना नाही ना आपल्याला. कधी भांडणं नाही, तंटा नाही एक दुसऱ्यावरिद्ध बोलणं नाही, कारण मला आवडत नाही ते. आणि काय असेल ते तोंडावर स्पष्ट बोला, पाठीमागे नाही. हे लोक ज्यांच्या मागे हा पाया नाही, ज्यांच्या मागे संतांची भूमिका नाही, ज्यांच्या इथे श्री रामा सारखे राजे झाले नाहीत, शिवाजी सारखे तथे वीर झाले नाहीत ते लोक इतके वर आलेत, आणि आपण कुठे राहिलो? ह्यांनी एवढं मळिलं मग आपण का मळिवू नये? आपली पूर्वपंढीका कति मोठी, अहो आपण सहिसनावर बसलेले लोक आहोत आणि वागतोय कसे?

बेकारच्या लोकांना मथि होतात आणि मथि होऊन आपलं सगळं सत्वच घालवलेलं आहे. या महाराष्ट्रात पुष्कळ जागृती करायला पाहजि. आणि होईल . कारण महाराष्ट्राला जी संपदा आहे ती कुठे सार्या जगात नाही. म्हणून मी एवढी मेहनत इथे करते. म्हणून मी महाराष्ट्रात जन्म घेतला. आणि महाराष्ट्रात इतक्या वर्षांपासून मेहनत करत आहे. तेव्हा सगळ्यांनी समजून घ्यावं की आपली जबाबदारी काय आहे. महाराष्ट्राची जबाबदारी काय? तुम्ही जरी खेड्यात रहात असला, अशिक्षित असला तरी तुमच्या आतली जी स्थिती आहे ती फार उच्च आहे. तेव्हा त्या स्थितीला प्राप्त व्हा आणि सार्या जगाला दाखवायला पाहजि की या महाराष्ट्रातला एक साधारण शेतकरी सुद्धा कति उच्च प्रतीचा मनुष्य आहे. तोंडाने बोलायला सगळे आहे, पढत मुखासारखे महात्म्य वाचत बसतील. वाचून का काही होणार आहे? पारायणावर पारायणं, सप्ताहावर सप्ताह. त्याने कोणाला काही मळिले आहे का? कोणच्याही गावात जा, माताजी इथे सप्ताह चाललाय. अरे काय त्या सप्ताहानी होतंय तुमच्या? काही भलं होतंय का त्यानी? तेव्हा जागृत व्हायला पाहजि आणि जागृत होऊन समजलं पाहजि की आपली ही दुरदशा का? आपण या सर्व त्रासात का आलो? आणि ते जागृत होणं काही कठीण नाही. तुमच्यातच ती संपदा आहे. तुमच्यातच ती सर्व शक्ती आहे. ते तुमचं तुम्हाला द्यायचं आहे. "तुझं आहे तुझं पाशी" ते तुम्हाला द्यायचं आहे. माझं त्याच्यात देणंघेणं लागत नाही काही. माझे काही उपकार नाहीत. आईचे काही उपकार असतात का? तुम्ही मानला म्हणून माना. पण आई आपल्या आनंदासाठी सगळं काही करते.

आता या शहराची वशिष्टता अशी आहे, या जागेची, शेऱ्याला आम्ही जमीन घेतली, ते नुसतं चैतन्य बघून. आणि मग ही जमीन मळिली. आता इथे येऊन राहणार आहेत, तेव्हा तुमच्या सर्वांच्या वतीनं मी त्यांना सांगितलं आहे की आम्ही जागा घेतलेली आहे. तर हे सर्व भक्त आहेत देवीचे, तेव्हा यांना सांभाळलं पाहजि. देवीचं इथे स्थान सुद्धा आहे. आणि त्यांच्या समोर, हे दाखवलं पाहजि, की तुम्ही कति गहन आहात. सर्व तरूने तुमची उन्नती होऊ शकते. फक्त तुम्ही आपल्या गहनात उतरून घ्या आधी. नाहीतर उन्नती झाली तर उद्धा दारू प्यायला जाल. नाहीतर काही घाणेरडं काम करायला जाल. सर्वात आधी पाहजि, की आपली आतली शक्ती जागृत झाली पाहजि. ही एक मनात इच्छा असायला पाहजि की आमची जागृती झाली पाहजि.

आज तुम्ही पूजेला आलात. पूजे मध्ये चैतन्य वाहतं. सहसा आम्ही जो सहजयोगी नाही, त्याला येऊ देत नाही. ज्याला चैतन्य मळिलेलं नाही अशा माणसाला पूजेला येऊ देत नाही कारण त्याला जमत नाही ते, झेपत नाही. पण जर तुम्ही नम्रपणे बसले असाल तर सगळ्यांना या पूजेचा लाभ होईल आणि सगळ्यांना बरं वाटे. तर नम्रपणे बसायचं. आपल्याला काहीतरी मळिवायचं आहे असं लक्षात आणायचं. जी तुमची संपदा आहे, आतमध्ये, त्यानेच हे कार्य होणार आहे. मग त्यानंतर येऊन सांगा मला तुम्ही, मग हेच पत्र येतं की माताजी आम्ही आनंदाच्या सागरात पोहत आहोत. हे देण्यासाठी सर्व खेड्यापाड्यातून मी फरित असते. आज वीस वर्षांपासून ही मेहनत चालू आहे. आता बघायचं महाराष्ट्रात कति कार्य होतं ते. तसं दलिलीला वगैरे, दलिलीच्या पलीकडे गावाखेड्यात पुष्कळ काम चाललं आहे. तसं इकडे व्हायला पाहजि, कारण ही संतांची भूमी आहे, आणि तुमचा हा वारसा आहे. संतांना तृप्त करायला पाहजि. संतांना वाटलं पाहजि की आम्ही यांना दिलं ते मळिलं आहे. नुसती तोंडाची चरपटपंजरी नको. आणि बसून टाळ कुटणं नको. त्या टाळेच्या मागे जे ननिद आहेत ते तुमच्यामधून उमटले पाहजि आणि त्याची व्यवस्था फार सोपी आहे.

Ends at 37.03

[1990-12-09, Public Program, Adhyatma mhanje atmyala prapt karne](#)

9 डिसेंबर 1990

Public Program

Shrirampur (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Sarvajanik Karyakram Date 9th December 1990: Place Shrirampur Public Program Type

एक गोष्ट लक्षात ठेवली पाहजे, की सत्य आहे ते आहे. ते आपण बदलू शकत नाही. त्याची व्यवस्था करू शकत नाही कवि त्यावर आपलं प्रभुत्व असू शकत नाही. दुसरी गोष्ट अशी आहे, की ह्या मानवी चेतनेत आपण ते जाणू शकत नाही. आज 'ग्यानबा तुकाराम' च भजन ऐकलं, तेव्हा फार आनंद वाटला, की अजून त्यांचं स्मरण लोकांना आहे आणि त्यांचं नाव घेत आहेत. त्यांनी सांगितलं की सगळ्यांनी परमेश्वर मळिवला पाहजे आणि त्यासाठी देवाची आठवण ठेवली पाहजे. कारण त्यांनी जर एक गोष्ट सांगितली नसती, तर आपण एवढ्या भक्तीच्या मार्गात राहिलो नसतो. कधीच आपली वाट लागली असती. स्वातंत्र्य मळिलं आहे, इतके दविस झाले, तरीसुद्धा अजून आपण धर्मात उभे आहोत. धर्म म्हणजे अंधश्रद्धा नव्हे. धर्म म्हणजे पैशाचा खेळ नव्हे. धर्मासाठी एवढं जाणलं पाहजे, की आपल्या अंगात बाणलेलं एक काहीतरी विशेष परमेश्वराने दिलेलं एक महान गुणांचं, एक भांडार आहे. पण ते झाल्यावरसुद्धा आपल्याला धर्म समजत नाही. समजा आपण हिंदू असो, मुसलमान असो, ख्रिस्ती असो, कोणत्याही धर्माचे असो, तरी मनुष्य कोणतेही पाप करू शकतो. म्हणजे आश्चर्य वाटतं, की हा मनुष्य स्वतःला जागृत धार्मिक म्हणवतो, देवळात जातो, घंटा वाजवतो, देवासमोर बसून इतकी प्रवचनं ऐकतो, सगळं काही आहे, आर्णातरीसुद्धा हा मनुष्य असे पापकर्म तरी कसे करतो? म्हणून शंका येते आर्णाभंग लोक म्हणू लागतात, की देवधर्म वगैरे सर्व खोटे आहे आणि ती गोष्ट खरी आहे. पण हे अशास्त्रीय बोलणं झालं. तुम्ही आधी ओळखा, परमेश्वर आहे की नाही. त्याचा आधी पत्ता लावला पाहजे. जोपर्यंत तुम्ही पत्ता लावत नाही, तोपर्यंत असं म्हणू शकता की, 'परमेश्वर आहे की नाही हे मला माहीत नाही.' पण सगळ्यांनी हे सांगितलं आहे, की तुम्ही आत्मसाक्षात्कार घेतला पाहजे. जोपर्यंत तुम्ही आत्मसाक्षात्कार घेत नाही तोपर्यंत आपल्या ज्या काही देवाबद्दल भ्रामक कल्पना आहेत, त्या नष्ट होणार नाहीत आणि आपला संबंध परमेश्वराशी झाला पाहजे. जीवा-शुद्धाचा संबंध झाला पाहजे. असं प्रत्येक संतांनी सांगितलं आहे. संतांचं कार्य अगाध आहे, विशेषतः महाराष्ट्रराज, एवढं त्यांनी कार्य केलेले आहे, एवढी मेहनत घेतली आहे, अहोरात्र मेहनत घेतली आहे. आर्णाबाराव्या शतकात, आपल्याला माहिती आहे, की ज्ञानदेव हे पृथ्वीवर अवतरले. त्यावेळेला एक नाथपंथी असा, फार मोठा एक वचिर कवि कार्यक्रम होत असे. पण तो अत्यंत गुप्त रूपाने होत असे. नाथ लोकांमध्ये अशी प्रथा होती, परंपराच होती, की एका गुरला एकच शिष्य असायला पाहजे. तेव्हा एक गुरू एकाच शिष्याची कुंडलनी जागृत करीत असे आणि त्यालाच कुंडलनीचे ज्ञान देत असत. इतर लोकांना देत नसत. ते ज्ञानदेवांनी शेवटी, आपले जे गुरू नवित्तीनाथ, त्यांचे मोठे बंधू, त्यांच्याजवळ मागणी केली की, 'कमीत कमी हे ज्ञान मला सर्व जगाला सांगू द्या. जरी ते देता आलं नाही तरी मला सगळ्यांना सांगू द्या. ती आपली पहिली सामाजिक कर्मा घडली, की त्यांनी ज्ञानेश्वरीमध्ये सहाव्या अध्यायात उघडपणे सांगितलं की हे कार्य कुंडलनीमुळे होतं. त्यानंतर त्यांनी अमृतानुभव म्हणून फार सुंदर, अत्यंत सुंदर ग्रंथ, मला असं वाटतं की []

तो ग्रंथांचा राजाच म्हटला पाहजे, असा सुंदर ग्रंथ त्यांनी लहिला आणि त्या ग्रंथामध्ये पारलौकिक जेवढं सुख आहे, त्याचे फार सुंदर वर्णन केलेले आहे. तेसुद्धा जो साक्षात्कारी मनुष्य नाही, त्याला समजू शकत नाही. त्यानंतर अनेक लोकांनी ह्याच्यावर मेहनत केली. तसं म्हटलं तर कुंडलनीबद्दल संस्कृतमध्ये बरेच काही आख्यान केलेले आहे. तर आपण म्हणू शकतो, की मार्कंडेय स्वामींनी चौदा हजार वर्षांपूर्वी कुंडलनीचं वर्णन केलं होतं. आणि त्याच्यानंतर मग आदि शंकराचार्यांनीसुद्धा सहाव्या शतकामध्ये ह्याचे वर्णन केलेले आहे. चांगलेच, स्पष्ट रूपाने. पण ते संस्कृत भाषेमध्ये असल्यामुळे जनसमाजासमोर ते आलं नाही आणि बाकी धर्ममार्तंड जे होते, त्यांना कुंडलनीचा गंध ही नव्हता आणि तिकडे लक्षही नव्हतं. नुसतं आपलं पांडित्य दाखविण्यापलीकडे त्यांना दूसरं काही येत नव्हतं. अशा लोकांनी तिकडे लक्ष दिलं नाही. आणि ही काही तरी गोपनीय वस्तू आहे असे समजून त्याला एका बाजूला सारून ठेवलं. ज्ञानेश्वरांनी फार मोठे उपकार आपल्यावर केलेले आहेत. त्यांनी हे उघडपणे सांगितलं. हे उघडपणे सांगितलं हे बरं झालं. त्याच्यानंतर अनेक लोकांनी कुंडलनीवर भाष्य केलेले आहे. पैकी मुख्यतः नानकसाहेब आणि त्यानंतर कबीरदास. नानकसाहेबांनी नामदेवांची महती ओळखली. जेव्हा नामदेव तिथे गेले. त्यांनी त्यांना पाचारण केलं आणि सांगितलं की, 'तुम्ही थोडीशी पंजाबी भाषा शिक आणि पंजाबी भाषेतही तुमचं थोडंसं काव्य करा. आपल्याला आश्चर्य वाटेल, त्यांची एवढी मोठी गाथा त्यांनी पंजाबीत लिहिली. त्यात अगदी पुष्कळ, शुद्ध मराठीतसुद्धा गाथा आहेत आणि ते लोक जे ग्रंथसाहेब वाचतात, तर मी एकदा त्यांचा दरबार असतो त्याला गेले होते, तर शुद्ध मराठीमध्ये ते ओव्या म्हणत होते. म्हटलं, हे आलं कसं त्यांच्या डोक्यात, पंजाब्यांच्या डोक्यात. तर कळलं की त्या ज्या आहेत, त्या नामदेवांच्या ओव्या आहेत. जनाबाईंच्यासुद्धा ओव्या त्यांच्या ग्रंथसाहेबमध्ये त्यांनी एकत्र केल्या. कारण त्यावेळेला नानकसाहेबांना वाटलं, की सगळ्या तरुहेचे भागटे लोक देवावरती कविता करतात, जे संत नाहीत. असंतांनी केलेल्या कविता पुष्कळ बोकाळल्यामुळे त्यांनी असं ठरवलं, की फक्त जे संतांनी, संत म्हणजे ज्यांना आत्मसाक्षात्कार झाला असे लोक, ह्या लोकांनी केलेल्या कवितांचं संकलन करावं आणि म्हणून तो ग्रंथसाहेब त्यांनी केला. पण तो ग्रंथसाहेबसुद्धा झाल्यावर, मग कार्य त्यांनीच म्हटलं, 'काहे रे बन खोजन जायी', कशाला जंगलात जातोस तू, 'काहे रे बन खोजन जायी, सदा नविसा, सदा आलेपा, तोहे संग समाये', तुझ्यामध्ये समावलेले आहे, तू इकडे तिकडे का भटकायला जातोस? असं स्पष्ट सांगितलं. 'कहे नानक बनि आपाची', 'आपाची' ने म्हणजे स्वतःला ओळखल्याशिवाय, स्वतःचं ज्ञान आल्याशिवाय, आत्मज्ञान आल्याशिवाय, 'मटि न भ्रम की खाई', पण ते ही आपण सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत घोकत बसलो. असं झालं की समजा आपल्याला डोकेदखी झाली, आणि म्हटलं की डोके दुखायचा बाम लावून घ्या डोक्याला. तर ते आमही घोकत बसलो, बाम लावून घ्या, बाम लावून घ्या. त्याने डोकेदुखी जाईल की जास्त होईल. तशातला हा प्रकार आहे. वाचून परमेश्वर मळिणार असता, तर ह्यातले कति लोक युनिव्हिहरसटीत गेले असते आणि कति लोकांना वाचायला येत असत. काहीतरी अशी कमीया आहे, की ज्याने आपला संबंध ह्या ब्रह्मचैतन्याशी झाला पाहजे. मग सत्य काय आहे? सत्य हे आहे, की आपण सर्व आत्मा आहोत. हे शरीर, बुद्धी, अहंकार आदी ह्या उपाधी आहेत. पण आपण शुद्ध आत्मा आहोत. दुसरे सत्य काय आहे, की सर्व सृष्टी एक अत्यंत सूक्ष्म, अत्यंत पवित्र आणि अत्यंत

शक्तिशाली अशा एका शक्तीने व्यापलेली आहे. ह्या शक्तीला आपण ब्रह्मचैतन्य असं म्हणतो. कोणी काय म्हणतं, कोणी रूढ म्हणतं. तर कोणी त्याला ऑल परवेदगि पॉवर ऑफ गॉड म्हणतं. ही परमशक्ती आहे. ही परमेश्वराची परमशक्ती आहे. आणि त्या शक्तीमुळे जगातील जेवढी आपण रोजची जिवित कार्य बघतो, ती सर्व घडत असतात. आता हे फूल इतकं सुंदर आहे इथे. हे एका बी पासून इतकी सुंदर फुलं, पानं आली, ही बघा कतितीरी फुलं आहेत. आपण वचिरसुद्धा करीत नाही, की हे आले कसे? ही पृथ्वी दिसायला अशी दिसते आणि हे बी दिसायला असं दिसतं. आपण ते पेरलं काय आणि ते झालं काय? आपण वचिरसुद्धा करीत नाही. हे सर्व कार्य ही सूक्ष्म सृष्टी करीत असते. तिला सगळे समजतं. आता एक आंब्याचं झाड एका उंचीपर्यंतच वाढेल, एका फळाचं झाड, एका फुलाचं झाड कवि त्यांना एकच उंची जी असेल ती. त्याच्यावर ती वाढत नाहीत. नारळाच्या झाडासारखे गुलाबाचे झड्डू वाढणार नाही. हे सगळे कोण सांभाळत? आपल्यामध्येसुद्धा त्या शक्तीचा आपण अजाणताच उपयोग करीत असतो. आणि ती शक्ती, तिला वैद्यकीय लोक ऑटोनामस नव्हहस सिसिटीम म्हणजे स्वयंचालित संस्था असे म्हणतात. स्वयं म्हणजे कोण? आता वचिरलं त्यांना अहो, तुम्ही स्वयंचालित म्हणता. आता मोटारीला आपण म्हणतो स्वयंचालित. मोटारीत एक इरायव्हर असतो नां, मग हा कोण? नुसतं स्वयंचालित म्हणून एक नाव तुम्ही दिलं, पण हा कोण स्वयं आहे? हा स्वयं कोण, तर तुमचा आत्मा त्याने चालविली ही शक्ती आहे. म्हणून तिला आपण स्वयंचालित संस्था असं म्हणतो आणि तीचा चालवणारा जो आहे तो हा आत्मा आहे. पण हा आत्मा आपल्या हृदयात असतो आणि त्या हृदयातून तो आपल्या सर्व हालचाली बघत असतो. लक्ष असतं त्याचं. पण आपल्या चिंतात त्याचा प्रकाश आलेला नसतो. म्हणून आपण अंधःकारात होतो. आणि म्हणून आपल्यामध्ये जे दरगण आहेत, दोष आहेत ते त्या अंधारामुळे येतात, त्या अज्ञानामुळे येतात. समजा इथे जर अंधार असता तर आपल्याला कळलंच नसतं कोण कुठे बसले आहे. आपण एकमेकांना चेंगरत गेलो असतो आणि लक्षात नसतं आलं की आपण काय चुका केल्या आहेत. तेव्हा अध्यात्म म्हणजे आत्म्याला प्राप्त करणं आणि परमेश्वराच्या साम्राज्यात वावरणं, हे खरं अध्यात्म आहे. अध्यात्म म्हणजे पारायणं करणं, लोकांकडून पैसे उकळणं आणि खोट्या प्रकारे, दांभकिपणाने लोकांना काहीतरी सांगणं ह्याला अध्यात्म म्हणत नाही. अध्यात्माचा अर्थकार फक्त संताना आहे आणि अध्यात्म नरिमूलनाचासुद्धा अर्थकार नुसता संतानाच आहे. कारण त्यांची डोळस श्रद्धा आहे. ज्यांची श्रद्धा डोळस नाही, ते सततच आंधळे असल्यामुळे ते काय अंधश्रद्धा नरिमूलन करणार! तेव्हा आपण लक्षात घेतलं पाहजे, अध्यात्म म्हणजे परमेश्वराच्या साम्राज्यात उतरून मनसोक्त आनंदात पोहणे ह्याला आपण अध्यात्म म्हणूयात. जे आनंदाच्या सागरी, आनंदाच्या डोही जे म्हटलेले आहे, ते खरं अध्यात्म आहे आणि त्या अध्यात्मांमध्ये फक्त त्याची जाणीव, त्याचा आनंद आणि त्यात रममाण होणे हे आहे. त्याच्यावर वचिर करू शकत नाही आपण. त्या अनुभवाचा वचिर करता येत नाही. अनेक तरुहेतरुहे जरी ज्ञानेश्वरांनी एवढी मेहनत करून समजवलं की हा अमृतानुभव आहे, तरीसुद्धा तो अनुभव आल्याशिवाय, ती चव मळिल्याशिवाय त्याबद्दल सांगणं म्हणजे कठीण आहे. परमेश्वराने आपल्यामध्ये ही व्यवस्था उत्तम केलेली आहे आणि ही आपल्यात आहे, हे आपल्याला अनेक वर्षापासून माहिती आहे.

जेव्हा कुंडलनी जागृत होते तेव्हा आपल्याला बोध होतो. बोध म्हणजे काही भाषण नव्हे. बोध म्हणजे आपल्या या नसांवर, आपल्या बोटांमधून आपल्याला हे परम चैतन्य जाणवू लागतं. मग या बोटांवर आपल्याला कळू लागतं. जसा कॉम्प्युटर असतो, तसं यंत्रासारखं आपल्याला कळू लागतं या बोटांवरून की आपली कोणती चक्रं धरली आहेत ? दुसऱ्यांची कोणती चक्रं धरली आहेत ? ही सहा जी सूक्ष्म चक्रं आहेत ती आपल्या हाताला लागतातच आणि जे सातवं चक्र आहे तेसुद्धा हाताला लागतं. मग या माणसाला कवि आपल्याला कोणता त्रास आहे ते आपण समजू शकतो. ते समजल्यावर, जर आपल्याला माहिती असलं की ते नीट कसं करायचं, तर आपली प्रकृतीसुद्धा ठीक होऊ शकते आणि दुसऱ्यांची प्रकृती आपण ठीक करू शकतो. म्हणजे एवढे आपण शक्तशाली आहोत. परमेश्वराने आपल्याला फार शक्तशाली बनवलेले आहे. फक्त हा संबंध परमेश्वराशी झाला पाहजि. नामस्मरणाने एवढं मात्र होतं, की लक्ष परमेश्वराकडे असतं. पण जर ते अतशयतेत गेलं तर मग ते कर्मकांड होऊन बसतं. सकाळी उठले, पूजेला पाटावर बसले, बायकोवर ओरडले, इकडे ओरड, तिकडे ओरड, मग दोन-चार फुले वाहिली देवाला, मग त्याच्यावर ओरडले, हे काही नाही. जर परमेश्वराचं नाव घ्यायचं असलं तर एकदा घेतलं तरी पुष्कळ आहे. कारण ते परमेश्वर आहेत. पण अनेकदा त्यांचं नाव घेणं.... मला असं कळलं की इथे त्यांची सव्वा लाख नावं घेतात. अहो, सव्वा लाख कशाला पाहजि? एकदा परमेश्वराचं नाव घेतलं की झालं! पण जसं टेलिफोनला कनेक्शन नसलं, मग तुम्ही सव्वा लाख वेळा फरिवा नाहीतर तीन लाख वेळा फरिवा तुमचा काय संबंध होणार आहे? सरळ एक साथी गोष्ट आहे, की आपला संबंध परमेश्वराशी झाला पाहजि. साधु-संतांनी एवढ्यासाठी सांगितलं, की आपण देवापासून दूर गेलं नाही पाहजि. म्हणून देवाची आठवण ठेवण्यासाठी त्यांनी सांगितलं, की देवाचं नाव घेतलं पाहजि, देवाकडे लक्ष ठेवलं पाहजि, पण त्यांना काय माहिती, की मनुष्य कसा आहे? खरोखर मला असं वाटतं, की संतांना माणसाची काही माहितीच नाही. जर असती तर त्यांनी असं सांगितलं नसतं. कारण आपण बघतो, की हातामध्ये माळ घ्यायची आणि सगळ्यांचे गळे कापत फरियचे, हे आपल्याला रोजच दिसत आहे. दांभकिपणा आपल्याला रोज दिसतो. तेव्हा वाटतं की हे कसं काय संतांनी सांगितलं? पण संतांचे ह्याचयात काही चुकलेले नाही. संतांना माहितीच नव्हती की मनुष्य कसा आहे ? कोणत्याही गोष्टीला अतशयतेला जातो. त्याचं जे सार आहे, ते तो वसिष्ठ जातो. त्याचं सार काय? ते लक्षात घेत नाही. चोखामेळा पासून ज्ञानेश्वरांपर्यंत, रामदासांपासून तुकारामांपर्यंत सगळ्यांची जर तुम्ही एक चांदर वणिशी तर ती संबंध अध्यात्म आहे. आता अशा अध्यात्माचं वर्णन कोणी करावं! आज मला इतका आनंद झाला, की आपण इतक्या उत्साहाने, इतक्या अगत्याने हा समारंभ घडवून आणला. मी एक आई आहे आणि आईच्या दृष्टीने जे काही असेल, ते म्हणजे सांगायचं असं, की ही तुमची कुंडलनीसुद्धा तुमची आई आहे. आई म्हणजे तुमची स्वतःची व्यक्तीगित आई आहे. प्रत्येकाची आई वेगळी नसते. एका आईला दहा-दहा मुलंसुद्धा असतात. पण ही तुमची आई आहे, फक्त तुमची. आणि सगळं काही तुमच्याबद्दल हचियात नमूद आहे. तिला माहिती आहे, की तुम्ही कोण आहात, कुठून आलात, तुमचे पूर्वजन्म काय, तुम्हाला पुढे काय पाहजि, तिला सगळी माहिती आहे. आणि आज ती अगदी आतूर आहे, उत्कंठीत आहे, की तुम्हाला हा पुनर्जन्म द्यायचा. ती तुम्हाला पुनर्जन्म देणार आहे. माझं ह्याचयात काही देणं घेणं लागत नाही. आता तुम्ही बघतिलं की इथे या इतक्या मेणबत्त्या आहेत. एका मेणबत्तीपासून दुसरी मेणबत्ती पेटते. त्यात तुमचं

देणं-घेणं काय लागतं? तेव्हा आपल्यामध्ये ही जी कुंडलनी आहे तिचं जागरण करून घेतलं पाहजि. आता ही तुमचीच आहे. 'तुज आहे तुजपाशी' ते काय? ती सत्ता कोणती? ती संपदा कोणती? ती तुमच्याजवळ आहे. ती फक्त एकदा कुंडलनी जागृत झाली की मग ती ब्रह्मरंध्र छेदून जेव्हा त्या सर्वशक्तमिण ब्रह्मचैतन्याशी एकाकारिता साधते त्यालाच योग म्हणता पाहजि. बाकीच्या योगाच्या पायऱ्या आहेत. आज त्या पायऱ्यांची गरज नसत नाही. माझे जे काही कार्य असेल, तर ते हेच की मी ह्या सर्व उलाढाली न करता, कारण आजकाल लोकांकडे वेळ कुठे आहे? म्हणून 'आधी कळस मग पाया' अशा रीतीची मी व्यवस्था केलेली आहे, की आधी कुंडलनी जागृत करून द्या. आधी मी तुम्हाला लेक्चर दलिं, की हे नका करू, ते नका करू, ते काहीच पटणार नाही. पण काय होईल, की कुंडलनी जागृत केली म्हणजे त्या अंधूक प्रकाशात तुम्ही बघाल. समजा तुम्ही हातात साप धरला आणि मी म्हणतलं की हा साप आहे आणि अंधार असला आणि तुम्हाला दिसत नाही, तुम्ही म्हणाल, 'कशावरून ? आम्ही म्हणतो दोरखंडच आहे.' आणि धरून बसले. तो चावेपर्यंत धरूनच बसणार तुम्ही. पण तेव्हा थोडासा जरी प्रकाश आला, त्या अंधूक प्रकाशातसुद्धा तुम्ही बघू शकता की हा साप आहे. मग तुम्ही स्वतःच सोडून द्याल. म्हणून मी म्हणते, की तुम्ही स्वतःचें गुरू व्हा. काही गुरूंची गरज नाही. काही नाही. तुम्ही स्वतःचें गुरू होऊन जाल. म्हणजे सांगायचं असं, की ही जिवित क्रिया आहे. जसं आपण जमिनीमध्ये बी पेरतो, तसं परमेश्वराने आपल्यात कुंडलनीचें बी पेरलं आहे. ती जागृत झाली आणि तिचा संबंध जेव्हा ह्या शक्तीशी झाला, त्याने आपल्याला सर्वप्रथम म्हणजे शारीरिक लाभ होतो. त्याला कारण असं, की ही जी चक्रं आहेत, ती जेव्हा काही कारणाने फार उपयोगात येतात तेव्हा त्यातली शक्ती संपून जाते. आणि जेव्हा कुंडलनी जागृत होते, तेव्हा ती त्यांना त्यांची शक्ती देते. शक्ती दिल्यावर मग शेवटी ती त्या शक्तीपूजाकडे, म्हणजे ह्या सगळीकडे व्यापलेल्या त्या महान शक्तीकडे जेव्हा धाव घेते आणि तिचा संबंध होतो तेव्हा तेथून अव्याहत शक्ती वहात असते. मग काहीही काळजी करण्याचं कारण नाही. हे इतकं सहज आणि सरळ आहे. त्याच्यासाठी काहीही करावे लागत नाही. विशेषतः म्हणजे ह्यांच्या डोक्यावर उभं रहायला नको कवि त्याच्यासाठी काही पैसे द्यायला नको. म्हणजे असं होईल की आपण जमिनीला पैसे द्यायचे आणि सांगायचं की, 'बाई, हे पैसे घे. मला आता इथे ऊसाचं पीक काढायचं आहे.' तशातला हा प्रकार. तेव्हा ह्या शुद्ध कार्यासाठी, ह्या जिवित कार्यासाठी तुम्ही कती पैसे देणार? आता देवाच्या नावाने. अहो, त्या देवाला काही पैसे समजतात का? त्याला पैसे कशाशी खातात माहिती आहे का ? तुम्हीच पैसे काढलेले आहेत, तुम्हीच बँक काढलेल्या आहेत. देवाकडे काही बँक नाहीये. त्याचं काम एवढेच लोक खूप पैसे देतात. लोकांच्याकडून खूप पैसे उकळतात आहे, की तुम्हाला त्याच्या साम्राज्यात बोलवायचं, परमाने बसवायचं आणि तुम्हाला आनंदाच्या खरिपाती वाटायच्या. दुसरा काहीही परमेश्वराचा उद्देश नाही. म्हणून त्याने आपल्याला मानव केले आहे. आता थोडेसेच पुढे जायचे आहे. प्रवास फार लहानसा आहे आणि हा संबंध प्रेमाचा प्रभाव आहे. सगळं प्रेमाचं कार्य आहे. ह्याच्यामध्ये कोणत्याही प्रकारचा व्यवहार नाही कवि कोणत्याही प्रकारचा व्यापार करता येत नाही. हे प्रेम आहे. आईच्या प्रेमाचा व्यापार कोणी केलेला ऐकला आहे का? तशातलाच प्रकार आहे हा. तेव्हा ही तुमची आई तुमच्यामध्येच स्थिति आहे आणि ती तुम्हाला जागृती देते.

आता ह्यावर पुष्कळ लोकांचं असं म्हणणं आहे, की मेडिकलमध्ये कुंडलनीचं नाव नाही. आज नाही तर उद्या येणारच आणि झालेच आहे तसे. आता हळूहळू परदेशामध्ये वशिष्ठ रशियामध्ये लोकांनी लक्षात घेतलं आहे. शहाणे लोक आहेत. फार शहाणे आहेत. आपल्या इथल्या लोकांसारखे नाही, की अर्धवट इकडे तर अर्धवट तिकडे. ना धड त्या स्थितीला पोहोचले ना धड आपल्या भारतीय परिस्थितीत आहेत. ह्या लोकांना असं वाटतं, की ते लोक अगदी स्वर्गात बसले आहेत. अशातली मुळीच गोष्ट नाही. त्यांनी एकांगीपणाने आपल्या सायनसला वाढवलं आणि भौतिक प्रगती केली, त्याचं त्यांना इतकं त्रास आहेत, इतकं त्रास आहेत, की आपण त्यांच्यापेक्षा फार सुखी आहोत. आपल्याला माहितीच नाही, की त्यांना कती त्रास आहेत आणि केवढे भयंकरास्त आहेत ते. कारण काय आहे, की सायनस हे एकांगी आहे. सायनसला जोपर्यंत अध्यात्माचा पाया मळणार नाही तोपर्यंत ते एकांगी स्वरुपाचं तुमचं जे भवितव्य आहे, ते नाशवंत आहे आणि ते सर्वांना नष्ट करेल आणि लोक नष्ट होत आहेत. आपल्याला आश्चर्य वाटेल, अमेरिकेसारख्या देशामध्ये ६५% लोक भयंकर घाणेरेड्या आज्ञांनाने ग्रासलेले आहेत. त्यांचा काहीही इलाज त्यांना मळित नाही. कसं करायचं ते समजत नाही आणि हे ६५% लोक आहेत. त्यांशिवाय बाकीचे जे लोक आहेत त्यांना ही भीती बसली आहे, की आम्हालाही हा रोग लागेल. आणि तिथी नांना प्रकारचे इतके वक्रिपित रोग आहेत, की त्या रोगांचं काही नदिन लागलेलं नाही आणि ते कसं ठीक होईल हे त्यांना समजत नाही. रोगाचीच गोष्ट नाही, तसंच मारामारी. तुम्ही न्युयॉर्कला गेलात तर हातात सोन्याच्या बांगड्या वगैरे काही घालून जाऊ शकत नाही. मंगळसूत्र राहू शकत नाही. सगळं ओढून घेतील. इतके तिथे हसिचाराचे प्रकार आहेत. फार जास्त आहेत. आणि त्या हसिचारांमुळे ते लोक इतकं त्रासले आहेत, की त्यांना आता समजत नाही की करायचं तर काय करायचं? तेव्हा आपला जो अध्यात्माचा पाया आहे, जो आपला वारसा आहे, ही फार मोठी आपल्याजवळ संपदा आहे, फार मोठी संपदा आहे. कारण ती नैतिक मूल्ये आहेत. ज्याने आयुष्याला एक तरहेचं संतुलन येतं, ज्याने मानवाला जनावरापासून वेगळे करू शकतो अशी जी फार मोठी संपत्ती आपल्याजवळ आहे, ती जर आपण पूर्णपणे वाढवली, तर हे सगळे बाहेरचे दोष आपल्या पायावर येतील. येतातच आहेत. पाहिलं आपण धावून आलेत. हे बचिरे महाराष्ट्रात कशाला आले? त्यांना दसितंय नां, संत आहेत सगळे. इथं सगळे चैतन्य भरलेलं आहे. सगळीकडे प्रकाश म्हणून आम्ही इथे आलो. आपल्याला दिसत नाही. 'जिथे पकितं तिथे विकित नाही.' त्यातली गोष्ट आहे ही. त्यात काहीतरी दीडशहाणे कवि रिकामटेकडे लोक असं म्हणायला तयार झालेले की हे सगळं खोटं आहे आणि परमेश्वर नाहीच. त्यामुळे या गळचेपीमुळे आपलं अध्यात्म मागे पडलेले आहे. अध्यात्माचा पाया फार जुरी आहे. त्याच्यावर तुम्ही वाटेल ती प्रगती केली, कोणत्याही तरहेचं तुम्ही पाऊल टाकलं, तरी ते संतुलनात राहील आणि प्रगती सर्वांगीण होईल, एकांगी होणार नाही हे लक्षात ठेवलं पाहजि. जोपर्यंत तुम्ही ही गोष्ट लक्षात ठेवणार नाही, तोपर्यंत तुम्ही ना धड इकडे ना धड तिकडे अशी आपली परिस्थिती होणार आहे. तेव्हा आपल्याजवळ जे आहे ते आपण आधी मळिलं पाहजि. आपली जी संपदा आहे ती मळिली पाहजि. सायनसमध्ये आपण कुठवर जाऊ शकतो! शेवटी जाऊन तिथे खड्ड्यात पडले ते दसितंय. मग आपण कशाला त्यांच्या मागे जायचं. पहिले आपला पाया ठीक केला पाहजि आणि तो अध्यात्माचा पाया आहे. महाराष्ट्रात अनेक गोष्टीचं मला आश्चर्य वाटतं. मला जन्मात कधी आमच्या वडलांच्याकडे, (तेसुद्धा फार मोठे संत होते,) दारू म्हणून काय असतं ते मला माहिती नव्हतं. मी दारू कधी अशी डोळ्याने पाहिली नाही. काही माहिती नव्हतं आणि आमच्या लहानपणी कधी ह्या गोष्टी कानावरसुद्धा आल्या नाहीत. त्या आजकाल होतात. आमचे साहेब जेव्हा मेरठला कलेक्टर होते, तेव्हा लाचलुचपत असे घेतात लोक हे काही आम्ही ऐकलेच मला नव्हतं. त्यावेळेला होतच नसे. फार तर एखादा चपराशी वगैरे एक-दोन रुपये घेत असेल तर घेत असेल. पण आम्ही कधी ऐकलं नाही. आपल्याला आश्चर्य वाटेल, की मी बाहेरून आता इकडे येते तर मला आश्चर्य वाटतं, की जिथे जाल तिथे हा पैसा खातो, तो पैसा खातो, म्हणतं, 'काही जेवत नाहीत का? नुसते पैसेच खात रहातो! अशा तरहेची स्थिती का आली कारण आपला अध्यात्माचा पाया नाही बसलेला. हे संत-साधू, कधी पैसे खाल्ले असते का त्यांनी? दारू प्यायले असते का ते ? त्यांनी असलं वाण केलं असतं का? कधीही करणार नाहीत. कारण काय? त्यांची जी पातळी आहे ती कती उच्च होती! ती तुम्ही वचिाराने समजू

शकत नाही, पण त्यांच्याकडे बघून आपल्याला वाटेल की कती आदर्श लोक होते ते सगळे. बरं, त्यांच्यात जात-पात काही नव्हतं. एकनाथ महाराज महारांच्या घरी जेवायला जायचे आणि जेवले. त्यांना काही धर्ममार्तंड मारायलासुद्धा आले. त्यांनी काही कोणाची परवा केली नाही. कारण सगळे परमेश्वराने बनवलेले लोक आहेत. जाती-पाती हा मनुष्याने बनवलेला प्रकार आहे. त्यात परमेश्वराचा काय संबंध आहे! परमेश्वराने सगळ्यांना एकसारखे बनवलेले आहे. तेव्हा जात- पात ह्याकडे लक्ष न देता त्यांचं म्हणणं एवढंच होतं, की गरिबांचा फक्त उद्धार झाला पाहजि. पण गरिबांचा उद्धार तुम्ही कसा करणार? गरिबांचा उद्धार नुसतं बोलून होणार नाही. त्यांच्यासाठी सहजयोग घ्यायला पाहजि. सहजयोगाने अनेक चमत्कार घडले आहेत. त्यातला एक आहे, सहजयोगी कधी गरीब रहात नाही. तो गरीब रहात नाही. कारण त्याच्यावर लक्ष्मीची कृपा होते. लंडनला आपल्याला आश्चर्य वाटेल की, मी तथि इतका वेळ घालवते, जतिका महाराष्ट्रात घालवते. पण आमच्या सहजयोगात इतके लोक आलेत, सहजयोगी तथिले. इंग्लिश लोक म्हणजे तुम्हाला माहिती आहे, कती कठीण आहेत. पण तेसुद्धा इतके वाकून त्यांच्यात आले आणि निम्रतेने त्यांनी सहजयोग घेतला. आणि विशेष सांगायचं म्हणजे की इतकी बेकारी तथि असतानासुद्धा सहजयोगात एकदा आले की त्यांची बेकारी गेली. एकही सहजयोगी बेकार मळिण म्हणजे कठीण. तेव्हा आश्चर्य वाटेल, की आपल्या देशाची जी दर्दशा आहे तीसुद्धा सहजयोगाने नष्ट होऊ शकते. कारण सर्वशक्तिमान परमेश्वरच जर आपल्या पाठीशी येऊन उभा राहिला, की तर आपल्याला कोण त्रास देणार आहे! तेव्हा मनुष्याची बुद्धीसुद्धा एकदम परगल्भ होते, वाढते. इंग्लंडमध्ये दोन लोकांना सायन्समध्ये डॉक्टरेट मिळाली आहे. एकाला फजिकिसमध्ये आणि एकाला केमिस्ट्रीमध्ये डॉक्टरेट मिळाली आहे. सहजयोगी आहेत दोघेही आणि त्यांनी सहजयोगाच्याच माध्यमातून सर्व आमच्या शोध लावले. त्याच्यानंतर दलिलीमध्ये तीन डॉक्टरेटांना एम.डी. ची पदवी मिळाली. म्हणजे हे सगळं, त्यांनी जे काही केलेले आहे, त्याच्यात फक्त मी त्यांना सल्ला दिला की हे तुम्ही अशा रीतीने प्रयोग करा आणि हे सिद्ध होईल आणि तसेच झाले. तसे झाल्यावरती ते परिमाण मात्र सगळे शास्त्रीय, सायंटिफिक आहेत, हे त्यांनी दाखवून दिलं. तरीसुद्धा हद्दीमध्ये अशी म्हण आहे की 'बकरी की तीन टॉग' म्हणजे बकरीच्या मागचे तीन टॉग धरायचे आणि म्हणायचे एक, दोन, तीन. त्याला म्हटलं हा पाय सोड, तर तकिडून धरायचं आणि म्हणायचं एक, दोन, तीन.

तशातले इथे काहीतरी हट्टी लोक आहेत. त्यांचं असं म्हणणं आहे, की सायन्स आणि अस्त्यातून यांचा काहीही संबंध नाही आणि अध्यात्मात मनुष्य गेला तोच गरिबीत उतरतो. आपल्या हिंदुस्थानातल्या अध्यात्माबद्दल त्यांचं असं म्हणणं आहे, की आम्ही अध्यात्मात घेतला म्हणून आम्ही गरीब झालो. माझं असं म्हणणं आहे, की आपण आत्मसाक्षात्कार घेतला नाही. ज्याला हे लोक अध्यात्मात म्हणतात तो चुकीचा आहे. आजपर्यंत जे तुम्ही देवाला आळवत बसले, इतक्या वाऱ्या केल्या त्याचं सार्थक व्हायची वेळ आल्यावर अजून कशाला वाया करता ? ज्यासाठी तुम्ही वाऱ्या केल्या, ते झालं, पूर्ण झालं. आता आपलं मळिवून घ्या. त्यावर त्यांचं म्हणणं आहे की, 'नाही आमचा कर्मभोग आहे.' हे कोणी सांगितलं तुम्हाला ? 'एक आमचे गुरू आहेत त्यांनी सांगितलं की हा तुमचा कर्मभोग आहे.' 'मग तुम्ही गुरूला कशाला ठेवलं ? त्याला म्हणावे आमचा कर्मभोग काय?' असा जर गुरू आहे, जो तुम्हाला कर्मभोगाच्या गोष्टी सांगतो, तर त्याला म्हणावं की मग तू आमचा गुरू कशाला आहेस? तुझा काय फायदा आम्हाला ? नदिन आमची प्रकृती तरी ठीक ठेव. तेही ठेवता आलं नाही, तर अशा गुरूला ठेऊन तुम्ही काय करणार? तर असेही पुष्कळसे लोक आपल्या देशात बोकाळले आहेत. तर एकीकडे असे लोक की जे विज्ञानाच्या नावावर उड्या मारताहेत आणि दुसरीकडे लोक असे आहेत, की जे धर्मभोळे आहेत आणि हे साध्या लोकांना लुटून त्यांना धर्माच्या गोष्टी सांगतात. त्याच्या मधीमध हा सहजयोग सत्यावर आधारलेला आहे. सत्य आहे हे. ह्याच्यामध्ये तुम्हाला सत्याचा अनुभव येईल. तुम्ही स्वतःच सांगाल की, 'माताजी, आमच्या हातात चैतन्य लहरी आल्या.' तुम्ही स्वतःच सांगाल की, 'माताजी, आमच्या ब्रह्मरंध्रातून थंड हवा आली.' आणि तुम्ही स्वतःच सांगाल की, 'माझी तब्येत ठीक झाली माताजी. आमच्या घरात सगळे ठीक झालं, मुलं नीट वागू लागली.' सगळं काही स्वतःच सांगाल. तुम्हीच स्वतःच सर्टिफिकेट द्यायचे आहे. मी त्यात बोलणार नाही. आम्हाला आश्चर्य वाटतं, की इतकी मोठी गोष्ट आपल्याला मिळिलेली असून, आता त्या रशियामध्ये सोळा-सोळा हजार माणसं येतात आणि चारशे डॉक्टर्स सहजयोग करतायेत आणि दोनशे सायंटिस्ट्स, ज्याने स्पुटनिकचा शोध लावला तेसुद्धा, येऊन तुमच्या आईजवळ बसतात आणि सहजयोगाबद्दल विचारतात. आता हे नविकड ५६ देशातले लोक इथे आलेले आहेत. ते काय सगळे मूर्ख आहेत ? हे इथे एवढे मोठमोठाले साधू लोक येतात आणि त्यांनी खूप पैसे कमवले आहेत बाहेर, त्यांचेही शिष्य आहेत, ते कधी आले का तुमच्या खडेगावी ? ते कधी फरिले का तुमच्यात ? तुम्हाला भेटले का ? म्हणजे हे कसलं विश्वाचं कार्य आहे ? त्या लोकांना इथे आणायचं, नुसतं दाखवण्यापुरतं आणि त्यांना आपल्या संस्कृतीची काहीही कल्पना नाही. त्यांना गणपती काय आहे हे ही माहिती नाही. त्यांना घाणेरड्या गोष्टी शिकवून या देशाची इतकी बदनामी केलेली आहे. हजारो रुपये त्यांच्याकडून लुटून खाल्लेले आहेत. आणि आपण मात्र अजून सहजयोगाला जागृत होत नाही ही गोष्ट चुकीची आहे. तेव्हा आपण लोक ग्रामीण भागात रहाता, तेव्हा ग्रामीण भागामध्ये आत्तापर्यंत आपल्याला भजन म्हणणे कवि देवाची आरती करणे. पूजा करणे वगैरे हे सगळं माहिती आहे. मग ह्याच्यापुढची पायरी हवी ना! ह्याच्यापुढची पायरी आम्हाला मिळविली पाहजि. ती मळिवतिना जरी तुमची कुंडलिनी जागृत झाली, तरी 'माताजी, आमचं असं आहे, थोडंसं आमचं असं आहे,' असं करून लोक निघतात.

सत्याची जर कास धरली तर असत्य सोडायला पाहजि. जर तुम्ही असत्याला अजूनही चिकटून आहात तर तुमची वाढ कशी होणार? ज्यांना ज्यांना उच्च पदाला पोहोचायचं असतं कवि नाथ होऊन अवधूतपदाला पोहोचायचं असतं, त्या लोकांनी एवढं लक्षात ठेवलं पाहजि, जे काही खोटं आहे ते आम्ही वज्रय करणार. त्यात आम्ही वाईट वाटून घेणार नाही. आता इतक्या दविसापासून आम्ही करत आलो, पण इतक्या दविसापासून चुका झाल्या, त्याने काय फायदा होणार? तुमच्या वाड-वडलिनी हे केलं आणि तुम्हीही हेच केलंय. तेव्हा हे सोडलं पाहजि. त्याने सर्वप्रथम म्हणजे तुमची तब्येत तर ठीक होते, पण आता ग्रामीण विभागात सांगायचं म्हणजे की तुमची जी कृषी उत्पादन आहेत ती भरमसाठ होतील. तुमच्याकडची जी जनावरं आहेत ती ठीक होतील. मुलं- बाळे ठीक होतील, त्यांची अभ्यासात प्रगती होईल. हे सगळं मी आपल्याला सांगते त्याचा पडताळा घ्यावा. आजपर्यंत कोणी असं म्हटलं नाही, की मी आत्मसाक्षात्कार देतो कवि देते. मी असं म्हणत नाही, की मी देते आहे आत्मसाक्षात्कार, पण एवढं म्हणते की कुंडलिनीचं जागरण होईल आणि तुम्ही सगळेजण त्यात आत्मसाक्षात्कारी व्हाल. आणि ते तुम्ही मळिवाचं आणि परमेश्वराच्या आशीर्वादाचा अनुभव घ्यावा. जे काही संतांनी आजपर्यंत वर्णन करून सांगितलेले आहे ते सिद्ध करायला आम्ही आलो आहोत. देव आहेत की नाहीत ते सिद्ध करायला आम्ही आलो आहोत. कोण? कुठे? कस? ह्या लोकांनी सांगितलेले आहे, त्याबद्दल शंका करण्यापेक्षा जे काही सांगितलं आहे ते सिद्ध होत असेल, तर ते मान्य करायला पाहजि. ह्याच्यात खरी इमानदारी आहे आणि हा महाराष्ट्राचा वारसा, त्याच्याबद्दल आपल्याला अत्यंत अभिमान वाटला पाहजि. ही बाहेरची मंडळी फक्त महाराष्ट्रातच यायला तयार आहेत. त्यांना अजून आतली गोम माहिती नाही आपण लोक कुठे पोहोचलो आहोत ते! महाराष्ट्रातले जे काही शाप आहेत तकिडे लक्ष दिले पाहजि. पहिली म्हणजे भाऊबंदकी! हा आपल्याला शाप आहे. महाराष्ट्राला भाऊबंदकीचा भयंकर घाणेरडा शाप आहे. त्याच्यामुळे होतय काय की राजकारणात तर आहेच, पण ती घाण सहजयोगात आणावी नाही. 'गराठा ततुका मेळवावा' सांगितलेले आहे त्यांनी. मी म्हणते, 'सहजयोगी ततिका मेळवावा' परत हे ही सांगितलं आहे शिवाजी महाराजांनी स्पष्टपणे, की 'स्वधर्म जागवावा'. स्व म्हणजे आत्मा, त्याचा धर्म जागवा. हे सांगितलेले आहे त्यांनी. ते आपण जागरण केले पाहजि. त्यासाठी अगदी माझी पूर्ण खात्री आहे, की महाराष्ट्राची जमीन फार सुपीक आहे. पण ह्यातल्या ह्या दोन-तीन गोष्टी जर गेल्या, पहिले तर ही भाऊबंदकी आणि ह्या जुनाट गोष्टी की आमची ही जात, आम्ही अमके, नमके, नसत्यात फुशारक्या आणि त्याच्यात नुसती बडेजावी. दारू पत्तिल, बायकांना आणतील, हे करतील, ते करतील आणि आम्ही ह्या कुळाचे, आम्ही हे अमके. ह्या सगळ्याला काही अर्थ नाही. महामूर्ख आहात तुम्ही. दुसरं काही नाही. जातीचे महामूर्ख आहात. त्या पलीकडे काही सांगता येत नाही. तुम्ही काय करून दाखवलिले आहे ? तुमच्यातून कोण मोठे संत निघालेले आहेत? तुम्ही काय मोठ्या लायकीचे आहात ? तेव्हा जात-पात धरून चालायचं नाही. आपण सर्व विश्वधर्मी आहोत. आता ही मंडळी आली बघा. तुमच्यासारखेच भजन म्हणतात. उद्या तुम्हाला ऐकायला मिळतील. चांगली भजन म्हणतात, सगळं काही म्हणतात, गणपतीची पूजा करतात. हे सगळे विश्वधर्मी आहेत. आपण आता विश्वधर्म काढला पाहजि. आणि विश्वधर्म निघिलेला आहे. अमेरिकेला तर रजिस्टरही झाला आहे विश्वधर्म. पण आपल्याकडे विश्वधर्म काय, तो समजला पाहजि. तो

सहजयोगाशिवाय येणार नाही. कारण सहजयोगामध्ये ही कमिया पण आहे, की आपल्यामध्ये सामूहिक संवेदना येते. सामूहिक चेतना येते. दुसऱ्यामध्ये काय त्रास आहे तो कळतो, आपल्यामध्ये काय त्रास आहे तो कळतो. ही सामूहिक चेतना येणे म्हणजेच काय आहे तर आपण वरिटाचे अंग-प्रत्यंग आहोत, हे सिद्ध होते आणि ते सिद्ध झाल्याबरोबर मनुष्य कुठेही का असेना! जर तुमची ती स्थिती आली तर तुम्ही इथे बसल्या बसल्या जाणू शकाल, की त्या माणसाला काय त्रास आहे आणि त्याचा काय इलाज आहे. ही सर्व विश्वात, चराचरात पसरलेली शक्ती आहे. ती कार्यान्वित होते. पण त्या लायकीला उतरायला पाहजि. सहजयोगात नुसतं येऊन, एकदा आलो, 'माताजी, आम्ही आलो होतो दर्शनाला.' आपल्याकडे महाराष्ट्रात दर्शनाचं फार वेड आहे, ते ही सांगितलेच पाहजि, की दर्शन, 'अहो, दर्शनासाठी देव आहेत.' आता माझ्या पायावर डोकं फोडून फोडून, माझे पाय एवढे सुजवून ठेवता. जितके स्थितीत मी इथे बसले आहे, मी काही दगड नाही. दगडाला ठीक आहे, पण माझ्यावरतीसुद्धा दर्शन. दर्शन कशाला? माझं दर्शन घेऊन तरी काय फायदा! जर तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार माझ्याकडून मिळाला नाही, तर बेकार आहे माझं दर्शन. त्याला काही अर्थ आहे का ? एकदा आम्ही लाहोरला कॉलेजमध्ये शक्ति असतांना जवाहरलालजी आले होते. त्यांना पुष्कळ उशीर झाला होता. तीन-चार तास लागले त्यांना यायला. सगळे खेड्यावरून, इकडून तकिडून लोक आलेले होते, बसले होते. तर आले जवाहरलालजी इतक्या उशीराने, आम्ही सगळे तथि व्यवस्था बघत होतो. ते आले, त्यांना बघतिलं (लोकांनी), नमस्कार केला आणि निघाले. म्हटलं, 'झालं काय?' म्हणे, 'दर्शन झालं. आता चाललो.' चार तास बसले. त्यांचं भाषणही ऐकलं नाही आणि निघाले. तशातला प्रकार आहे. दर्शन जे आहे, ते स्वतःचं, आत्मदर्शन हवे. आपल्याला, स्वतःला ओळखून घेतल्यानंतर मग दर्शनाला अर्थ आहे. म्हणून, माझे जे काही दर्शन आहे ते तुमच्यात दसिले पाहजि. मी एक आई आहे. आईला काय वाटतं की झाल्या सर्व शक्तीया मुलांना मिळायला पाहजि. त्याच्या पलीकडे मला काहीही नमके. आपापसात प्रेम

असलं पाहजि. भाऊबंदकी सुटली पाहजि. हे मुख्य. बाकीचे मी बघून घेते. पण भाऊबंदकीला इलाज काय आहे, तो मला समजत नाही. तेव्हा कृपा करून हे लक्षात ठेवलं पाहजि, की सहजयोग्यांनी भाऊबंदकी करणं हे पाप आहे. कोणत्याही प्रकारची भाऊबंदकी करायची नाही. त्याच्यानंतर पुढचं मी बघून घेते. बाकी जे काही म्हणाल, ते व्यसनमुक्ती म्हणा, आणखीन प्रत्येक प्रकारची मुक्ती ही कुंडलनी तुमची करून देईल. त्याबद्दल मला शंका नाही. पण त्या कुंडलनीला भाऊबंदकीचा रोग काही ठीक करता येत नाही असं मला वाटतं. तेव्हा तो तुम्ही लोक ठीक करून घ्या आणि समजून घ्या, की हे परेमाचं कार्य आहे. तेव्हा आपण परेमाला उतरत असलं पाहजि. आजच्या आपल्या सोहळ्याला काय म्हणावं ते समजत नाही. असं वाटतय की कुठे तरी गोकुळात बसून सगळी लीला आम्ही बघतोय. फार सुंदर वाटलं सगळं, आपलं परेमाने बोलवणं आणित् करणं. एवढेच माझे म्हणणे आहे, की आता सहजयोगात तुम्ही उतरायला पाहजि. सहजयोग तुमच्यात उतरायला पाहजि आणि तुमच्या जीवनात दसिला पाहजि. तुमच्या वागण्यात दसिला पाहजि, तुमच्या समाजात दसिला पाहजि, तुमच्या घरात दसिला पाहजि. लोकांना समजलं पाहजि, की सहजयोगाने काय चमत्कार करून ठेवले आहेत तुमच्यात. कारण सगळे जे काही आहे त्याचं परविरतन करण्याची शक्ती तुमच्या कुंडलनीत आहे. सर्वस्व देण्याची शक्ती तऱ्यात आहे. एवढी मोठी शक्ती तऱ्यात असतांना तुम्हाला कशाची भीती? तुम्हाला कशाचा त्रास आणत असा

नरिभय मनुष्य जो असतो, असा जेव्हा तो तयार होईल त्यावेळेला हे सर्व वशिष्ट बदलू शकतं. वशिष्टतः महाराष्ट्रावर ही फार मोठी जबाबदारी आहे. नाव महाराष्ट्र ठेवलं आहे, ते कोणी ठेवलं ते कोणाला माहिती नाही, कोणी सांगू शकत नाही, पण या महाराष्ट्रात राहून ती महानता यायला पाहजि. ती आल्यानंतरच सर्व जगाला कळेल की याचं नाव महाराष्ट्र का आहे! तुमचं जे स्वातंत्र्य आहे त्याची मान्यता मला आहे. तुमच्या स्वतंत्रतेतच तुम्ही म्हटलं पाहजि की 'माझी जागृती झाली पाहजि.' त्याच्यात जबरदस्ती करता येत नाही. दडपशाही करता येत नाही. कोणत्याही तऱ्हेने ही कुंडलनी उठणारच नाही जोपर्यंत तुमच्यामध्ये त्याची शुद्ध इच्छा येणार नाही. कारण कुंडलनी ही शक्ती शुद्ध इच्छेची आहे. तेव्हा ही शुद्ध इच्छा आपल्यामध्ये बाळगून आपण जर बसलात आणि म्हणालात 'माताजी, आज आम्हाला आत्मसाक्षात्कार हवा.' मी ही गोष्ट तात्काळ, तत्क्षण आणि शकते आणि म्हणून कृपा करून लक्षात ठेवलं पाहजि, की ह्याच्यात जोर जबरदस्ती मी करू शकत नाही. कारण शेवटी तुम्ही इतके समर्थ होता, पूर्णपणे स्वतंत्र होऊन जाता. म्हणून ही जी स्वतंत्रता परमेश्वराने तुम्हाला दिलेली आहे मानवतेत, ती मी पूर्णपणे मान्य करते आणि त्या स्वतंत्रतेला मान्यता देऊन ज्यांना असं वाटत असेल, की आम्हाला जागृती नको, त्यांनी इथून बाहेर जावं ते बरं. दुसऱ्यांना बघायची भूमिका करायला इथे बसू नये. कृपा करून ज्यांना हे मान्य नसेल की त्यांनी बाहेर जावं. पण एकदा जागृती झाल्यानंतर 'जे सत्य आहे तेच मी धरेन. दूसरं धरणार नाही आणि ह्या अध्यात्माच्या उच्च शिखराला जाऊन मी पोहोचेल.' अशी मनामध्ये महत्त्वाकांक्षा बाळगली पाहजि. त्यापेक्षा आणखीन दुसरं काय मळिवायचं आहे! सगळं त्रिभुवनच त्याच्यात सामावलेले आहे. तेव्हा कृपा करून ह्यानंतर 'सहजयोगामध्ये मी गहनात उतरून स्वतःची पूर्ण प्रगती करून घेईन आणि सर्व महाराष्ट्रात, इतकेच नव्हे तर सर्व जगामध्ये एक आदर्श सहजयोगी म्हणून सुशिक्षित असो वा नसो. कोणीही गोरा कुंभार कवि नामदेव कवि कोणीही शाळेत गेले नव्हते, कॉलेजमध्ये गेले नव्हते, युनिव्हर्सिटीत गेले नव्हते, काही नाही, कोणीही, तरीसुद्धा काय चमत्कार करून ठेवलेत त्यांनी. आजपर्यंत तुम्ही लोक त्यांची स्तुती करता. तेव्हा अशीच कार्य करा ज्याने जगामध्ये नाव होईल आणि आपल्याबद्दल लोक म्हणतील की, 'कति मोठे हे साधक आहेत! कति शक्तिशाली आहेत हे!' आणि एक, एक माणूससुद्धा हजारो मी वावरेन.' असा मनामध्ये निश्चय ठेवावा, प्रत्येक मनुष्याने. तो माणसांना जागृती देऊ शकतो. हजारो लोकांचं आयुष्य सुधारू शकतो. ही आपल्यामध्ये शक्ती आहे. तेव्हा आपलं स्वातंत्र्य मी मानते आणि त्या स्वातंत्र्यात आम्ही बसलेले आहोत. तेव्हा एक आणखीन विनिती आहे, की डोक्यावरच्या टोप्या काढावयात. कारण आईसमोर आपण काही टोपी घालून बसत नाही. मी काही गुरू नाहीये. मी एक आई आहे आणि आईकडे गेलं, की आईचा हात नेहमी डोक्यावर येतो आपल्याला माहिती आहे. आई काय आहे, ते आपल्याला सांगायला नको. ज्ञानाचा सागर आहेच, पण सर्वात मुख्य म्हणजे क्षमेचा सागर आहे. तुम्ही अशी कोणतीच चूक करू शकत नाही जी त्या सागरामध्ये वलीन नाही होऊ शकत, अशी कोणतीच चूक तुम्ही करू शकत नाही. तेव्हा कृपा करून माझं हे चुकलं, माझं ते चुकलं, माझ्यात हे दोष आहेत, ते दोष आहेत असे नको. काहीही असलं तरी तुमची कुंडलनी ते स्वच्छ धुवून टाकेल. तेव्हा सध्या हा विचार करत बसायचा नाही. ही एक अट आहे. आणि दुसरी अट अशी

आहे, की तुम्ही सगळ्यांना एकदम क्षमा करायची. एकदम. म्हणजे अमका, तमका आठवत बसायचं नाही. प्रत्येकाचं वैयक्तिक नाव घ्यायचं नाही. 'सगळ्यांना आम्ही क्षमा केली.' अहो, क्षमा करा अथवा नका करू, तुम्ही करता काय? करत काहीच नाही. पण नाही केली म्हणजे दुसऱ्यांच्या हातात खेळता की नाही. जो मनुष्य तुम्हाला त्रास देतो, त्याला क्षमा न केल्यामुळे तुम्हालाच त्रास होतो. त्याला काही होत नाही. तेव्हा एकदम सगळ्यांना क्षमा करून टाका म्हणजे बघा, कति डोकं हलकं होईल! फार जरुरी आहे. एकदम. विसरून जा सगळ्यांना. तसिरी गोष्ट अशी, की आपल्यामध्ये पूर्ण आत्मविश्वास असला पाहजि. पूर्णपणे, की 'मला आत्मसाक्षात्कार मिळेल.' हा आत्मविश्वास ठेवायचा. मला तर आहेच पूर्ण विश्वास, पण आपल्यालाही आपल्याबद्दल विश्वास असला पाहजि. ही फार जरुरी गोष्ट आहे. जर आपल्याला आपल्याबद्दल विश्वास नाही की, 'अहो, असं कसं होऊ शकतं? आमचं असं आहे. हे, ते.' काही नाही. ही वशिष्ट वेळ आहे आणि ह्या वेळेला जर तुम्ही जागृत झाला नाहीत तर तुम्ही समजणार नाही. झालं गेलं विसरून जा. काही कठीण नाही. रामदास स्वामींना एकदा विचारलं की, 'कुंडलनी जागृतीला कति वेळ लागतो?' त्यांनी सांगितले, 'तत्क्षण!' घेणारा पाहजि आणि देणारा पाहजि. आता देणारे तर आहेत, पण घेणारे पाहजि आणि घेणार्यांना जर आपल्याबद्दल शंका वाटत असली, तर आम्ही काय करायचं? तेव्हा कृपा करून उत्सुक असलं पाहजि. उत्साह असला पाहजि की, 'आम्हाला आत्मसाक्षात्कार मिळणार आहे. परमेश्वराच्या साम्राज्यात आम्ही जाणार आहोत.' आणखीन इतकंच नाही, परमेश्वराच्या साम्राज्यात तर आपण जाणारच आहात, पण हे सगळं काही आपलेच आहे, स्वतःचेच आहे. तो खजिना आपल्याला मिळणार आहे. बरं, आता आपण सगळेजण डोळे मट्टी आणि दोन्ही हात माझ्याकडे करा. नुसते असे हात वर करून घ्या. डोळे मट्टीन घ्या. (काही मनिटिने) आता डोळे उघडा. हळूहळू. आता उजवा हात माझ्याकडे करायचा, पुढे. मान वाकवून घ्यायची आणि ब्रह्मरंध्रात हात असा अर्धातरी धरायचा. मान वाकवून. डावा हात असा धरायचा. आता बघा आपल्या डोक्यातून गार वारा येतो का? सगळीकडे गार वारा सुटला आहे. शंका नाही घ्यायची. येतो आहे का? आता डावा हात माझ्याकडे करा. परत मान खाली वाकवायची. परत उजव्या हाताने वर अर्धातरी धरून, कोणाकोणाला दूर, कोणाकोणाला जवळ, कोणाला थंड, कोणाला गरम अशा डोक्यातून काहीतरी, वार्यासारख्या लहरी येतील. फार थंड नाही. आता परत उजवा हात माझ्याकडे करा. आता दोन्ही हात आकाशाकडे करायचे. शंका घ्यायची नाही. बघा, आणि मान अशी मागे करायची आणि प्रश्न करायचा की, 'श्रीमाताजी, हे परमचैतन्य आहे का?' असा प्रश्न तीनदा विचारा. 'श्रीमाताजी, हे ब्रह्मचैतन्य आहे का?' हा प्रश्न कोणताही, तीनदा विचारा. 'श्रीमाताजी, ही परमेश्वराची प्रेमशक्ती आहे का?' प्रश्न विचारा, तीनदा. आता हात खाली घ्या. बघा कति वारा सुटलाय. इथूनच वारा येतोय तकिडे. ज्या लोकांच्या हातातून कवि डोक्यामधून थंड कवि गरम अशा लहरी आल्या असतील अशा सर्वांनी दोन्ही हात वर करायचे. वा! त्या अशोकालासुद्धा वाटलं असेल, की अशोकनगर म्हणजे कति आध्यात्मिक आहे! सगळ्यांना माझा नमस्कार! सगळ्या संत-साधूंना माझा नमस्कार! आणि आपणा सर्वांना नमस्कार!

आता माझ्याकडे बघून निर्विचार व्हा. विचार नाही करायचा. अशी निर्विचार समाधी. सहजयोग जर तुम्ही आपल्यात लक्षपूर्वक जमवून घेतलात, तर दुसरी स्थिती जाला आम्ही निर्विकल्प म्हणतो फार लवकर पराप्त होईल. ही झाली पाहजि. ती आपली शक्ती, ती मिळवली पाहजि आणि त्यासाठी जो काही सामूहिक कार्यक्रम होईल तो घ्यावा. आम्ही काही पैसे घेत नाही, त्याच्यामुळे लक्षात ठेवलं पाहजि, की ही लहानशी जागा जी अशोकनगरमध्ये आम्हाला मिळालेली आहे, त्यासाठी मी फार उपकार मानते, की ही अशी जागा मिळालेली आहे. इथं इतके धार्मिक लोक आहेत. पण ती लहान असो, मोठी असो, तरी तिथे आपल्याला आनंद मिळतोय, अशा दृष्टीने आपण सर्वांनी यावे आणि सहजयोग समजून घ्यावा आणि आपल्यामध्ये उतरवून घ्यावा. अशी विनिती आहे. दुसरे म्हणजे पायावर येण्याची काही गरज नाही. कारण अजून काहीच झालेलं नाही. एकदा तुम्ही पार व्हा. आपलं पूर्ण दर्शन घ्या. त्यानंतर मग बघता येईल. पण सध्या आपण कोणी माझ्या पायावर येण्याचा प्रयत्न करू नये. काही त्याची गरज नाही.

1990-12-10, Public Program

10 डिसेंबर 1990

Public Program

Kopergaon (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

सत्याला शोधणाऱ्या आपण सर्व साधकांना आमचा नमस्कार . एक गोष्ट आपण जाणली पाहजि कि सत्य आहे तिथे आहे . ते आपण बनवू शकत नाही आणि ते आपण बदलू पण शकत नाही . जे आहे ते होत आणि राहिल . एक आणखीन दोष आहे तो असा कि मानव चेतने मध्ये तुम्ही सत्य जाणू शकत नाही . त्यासाठी एक सूक्ष्म चेतना हवी . आताच आपल्या समोर प्राध्यापकांनी सांगितलं कि परदेशामध्ये असंतुलन वाढलं आहे . त्याची कल्पना आपल्याला इथे येऊ शकत नाही . आम्ही ह्या देशात फरिलेले आहोत . आम्ही ह्या देशांना जाणलेलं आहे . वास्तव्य बरेच वर्षे तिथे झाल्या मुळे ह्याची दुरदशा म्हणजे शब्दात सुध्दा सांगता येणार नाही . भौतिकतेत ते वाढले असणार . वजिजानात वाढलेत कबूल . पण वजिजान हे एकांगी आहे हे आपल्या लक्षात असलं पाहजि . त्यांनी मनुष्य एकांगी होतो हे तुम्ही जर बाहेर जाऊन पाहिलं तर लक्षात येईल . वाट्टेल तशी नैतिकता वापरल्या मुळे अनेक तऱ्हेचे रोग त्यांना झालेले आहेत . अशे रोग झालेले आहेत कि त्या रोगाचं नदिन सुध्दा त्यांना लागू शकत नाही . ते ठीक होऊ शकत नाहीत . ६५ टक्के लोक अमेरिके मध्ये अशा रोगांनी ग्रस्त आहेत आणि बाकीचे सुध्दा सगळे ग्रस्त होतील अशी त्यांना भीती वाटू लागली आहे . रोगाचं सोडा पण हिसाचार इतका भयंकर आहे कि न्यूयॉर्क ला तुम्ही गेलात तर गळ्यात मंगळसूत्र सुध्दा घालून तुम्ही जाऊ शकत नाही , कुणी तुमचं ओढून घेईल . इतका हिसाचार ह्या देशामध्ये , मी म्हंटलं ही डेमोक्रेसी आहे कि डेव्हनाक्रोसि आहे . आपण अजून इथे बसलेलो आहोत आपल्याला काही कल्पना नाही . आपण जर त्यांच्या सारखे केस केले , त्यांच्या सारखा वेप केला तरी आपल्याला त्यांची कल्पना येणार नाही कि आतून ते कति पोखरले गेले आहेत . त्याला कारण हेच आहे कि विजिजान हे एकांगी आहे . त्याच्यात परेम नाही , त्याच्यात कवता नाही , त्याच्यात कला नाही , त्याच्यात आदर नाही . सर्वांगीण उन्नतीसाठी पहिल्यांदा अध्यात्माचा पाया पाहजि . अध्यात्माची जो पर्यंत सांगड तुम्ही वजिजाना बरोबर करणार नाही तो पर्यंत सगळ्यांची अशी स्तुति होणार आहे . आणि ती आज होत आहे . आपल्या देशात सुध्दा आमच्या वेळेला आम्ही जेव्हा कॉलेज मध्ये शकित होतो , तेव्हा शकिलेलं सायन्स अजून आम्हाला माहिती आहे . तेव्हा शकिलेलं मेडिकल सायन्स अजून आम्हाला माहिती आहे . पण आज काल च्या शकिलेल्या मुलांना ते माहिती नसत . त्याला कारण असं कि वजिजाना बरोबर जी तथिली संस्कृती आपल्या मध्ये आलेली आहे त्यामुळे चित्त सार बाहेर गेल्या मुळे , ते चित्तात ठासल जात नाही . आता इथे ही मंडळी आपल्याला दसितात ह्यातली पुष्कळ आज आलेली नाहीत . जवळ जवळ अजून ४०० मंडळी तिथिच आहेत . आणि ती मंडळी येणार होती पण काल फार त्रास झाला सगळा त्यांच्या व्यवस्थेचा त्यामुळे आज तिथिच थांबली आहेत . आणि ही सर्व मंडळी अत्यंत सुशिक्षित आहेत , यांच्या मध्ये काही डपिलोमेंट्स आहेत , काही आर्कटिक्स आहेत , काही इंजिनिअर्स आहेत , सगळे अशे आहेत . ह्यांनी यांच्या जीवना मध्ये हा कुशोप पहिला , ह्यांना वाटलं असं का , आम्हाला आनंद का होत नाही कोणच्या गोष्टीला पाहून ? आम्हाला झालाय काय , आम्ही इतके शुष्क का ? . कारण सायन्स हे शुष्क आहे . अगदी जस चपिड काढावं तस सायन्स ची स्तुति आहे , तेव्हा जे संसारात आहे ते बघूनच आपण सायन्स ओळखतो . पण सहजयोगात आल्या नंतर हे व्यसनमुक्त झाले . व्याधी यांच्या गेल्या त्यात माझे काही देणघेण लागत नाही , हि सगळी शक्ती तुमच्यात आहे . फक्त ती शक्ती जागृत झाली कि हे कार्य घडून येत . आता पुष्कळशी मुल राहुरीला अभ्यासात ढ होती आणि त्यांना जागृती झाल्यावर आता फसत येतात , स्कॉलरशिप्स मिळितात . अशा ह्यांच्या बरोबर पण पुष्कळ झालं मोठमोठ्याल्या नोकऱ्या मिळाल्या , आणि त्यांनी मनुष्याची सृजनशक्ती जयाला करपेटिव्हिटी म्हणतात इतकी वाढती कि आमच्या इथेच मी बघते कि सहजयोगातले लोक आलेत ते त्यांनी नवीन नवीन धंदे सुरू केलेत , नवीन तऱ्हेने वागतात . आणि एकंदरीत नरिभयता येऊन मनुष्य आदरशायर टकितो . कारण नैतिकमूल्य हि बांधलीच पाहजि . नैतिक मूल्य जर एकदा सुटली तर कोणताही कार्य तुम्ही कराल तर ते तुमच्याकडे परत येऊन त्याचा तुम्हाला त्रास होईल . बुमरॅंग म्हणतात . तस कि एखाद्या माणसाजवळ पैसे आले . पैसे आले तर ते दारूत तर जाणार , बायकांवर खर्च होणार , व्यसनात जाणार , नाहीतर कसल्यातरी धंद्यात जाणार , नाहीतर आजकाल पुष्कळ तऱ्हेचे जुगार नघालेत त्याच्यात तरी जाणार . त्या पैशाचा आनंद तो उचलूच शकत नाही . ते अशे वहावतच जाणार . लक्ष्मीला वाट फुटणार . त्यासाठी गरज आहे आपल्याला अध्यात्माची . जर आपल्या मध्ये अध्यात्म असेल तर आपल्यात संतुलन येत , शाहाणपण येत आणि जे काही मिळवलं त्याचा आपण उपभोग घेऊ शकतो . आता हे लोक आपण बघता आपल्याला कळलं असेल कि ह्यांनी मराठी भाषा कशी शिकली . आमच्या वेळेला पुष्कळ आमचे इंग्लिश प्रोफेसर असायचे आणि त्यांना जर सांगायचं तुम्हाला एक शब्द कसा शकिवायचा तर म्हणे कि "दरवाजा बंद कर " कस म्हणायचं ? तर म्हणाला त्याला इंग्लिश मध्ये सांगावं लागायचं कि असं म्हणा तुम्ही "दैअर वोज अ बॅन कर " . मग त्याच्या डोक्यात शरियचं , नाहीतर दरवाजा बंद कर हे सुध्दा म्हणणं त्यांना कठीण जात असे .

आणि आता बघा आपल्या समोर यांनी मराठीतून गाणी म्हंटली , संस्कृतचे आदी शंकराचार्यां न जे सौन्दर्यलहरी लिहिले ते इतकं स्पष्ट गातात हे , आपले भारतीय गाऊ शकणार नाहीत इतकं सुंदर ते गातात . हे झालं कस ? . इतक्या भाषा यांच्या तोंडात आल्या कशा ? हा आत्म्याचा प्रकाश , आत्म्याचा प्रकाश जेव्हा तो चित्तात येतो तेव्हा अनेक गोष्टी घडतात . पण मुख्य गोष्ट हि घडते आपला मेंदू जो आपण थोडासा वापरतो तो अत्यंत प्रकाशमान झाल्यामुळे त्यातून अनेक वचिर , अनेक नवीन गोष्टी , आणखीन इतकच नव्हे पण एक तऱ्हेची सरजन कला , कोणाचंही शक्तिण्याची कला फार वाढते . आता आपल्याला माहिती असेल ज्ञानेश्वरांनी तेवसिवाय्या वर्षा मध्ये केव्हड सुंदर लिहिलं आहे . इतक्या सुंदर गोष्टी सांगितल्या आहेत . आणि त्यासर्व तेवीस वर्षा मध्ये , तुमच्या मध्ये सुध्दा पुष्कळ मुल त्या वयाची असतील . तेवीस वर्षात एव्हड्या मोठमोठाल्या गोष्टी सांगणारे ज्ञानदेव , त्यांना सुध्दा आज आपले उपटसुम्भा सारखे लोक म्हणतात कि ज्ञानेश्वर कोण होते . अहो त्यांच्या सारख्या दोन ओली लहिन दाखवा तुम्ही , तुकारामा सारख्या दोन ओली लहिन दाखवा तुम्ही . आणि कति सामाजिक रूप होत . तुकाराम केव्हडे मोठे सामाजिक होते . त्यांनी सर्व अंधश्रद्धेवर सगळ्यांवर लिहिलं आहे . रामदास स्वामी त्यांना काही शिष्या येत नव्हत्या तर काही मनानेच शिष्या लावून सगळ्या खोट्या लोकांना त्यांनी मार केलेला आहे . त्यांनी केव्हडी मेहनत घेतली आहे नसिवाथ पणाने . पण जगामध्ये स्वार्थ हा इतका वणिलेला आहे कि एखादा नसिवाथी माणूस लोक समजूच शकत नाहीत .

परत सांगायचं म्हणजे आपल्या मध्ये हि शक्ती आहे . ह्या कुंडलिनी शक्तीच वर्णन सहाव्या अध्यायात ज्ञानदेवांनी केलेलं आहे . त्याला कारण असं कि नाथपंथीयां मध्ये एक गुरु आणि एक शिष्य अशी परंपरा होती . ती मोडली कुठे तर ज्ञानदेवांनी त्यांचे जे गुरु आणि मोठे भाऊ नवित्तीनाथ यांना म्हंटलं कि दादा मला एव्हडी परवानगी द्या कि जे काही अध्यात्म्याचं ज्ञान आपल्याला मिळालेलं आहे ह्याच्या बदल मला लोकांना नदिन फक्त सांगू द्या . सगळ्यांना सांगू द्या फक्त . सामाजिकतेचा उतु द्या फक्त . कारण हे एका माणसा पासून एकाला जातय , आपण याचा आनंद घेतो आहोत , आनंदाच्या डोही म्हणून आपण नाचतो पण ह्याच्या काय डोक्यात जातंय का ? , कुणाला समजतय का ? आणि म्हणूनच आपला छळ हे लोक करत आहेत . तर नदिन सांगू तरी द्या कि कुंडलिनी काय आहे . तर जेव्हा कुंडलिनीच वर्णन सहाव्या अध्यायात बाराव्या शतकात त्यांनी केलं , तेव्हा धरमार्तंडानी सांगितलं कि , नाही नाही हे नशिधिद आहे . कारण त्यांना त्यातलं काही गम्यच नव्हतं . त्यातलं काही कळत नसल्या मुळे त्यांनी कुंडलिनी हे नशिधिद आहे असं सांगितल्या मुळे सगळं काही अगदी कळोखात गेलं . कुणी सुध्दा त्याचा वचिर केला नाही कि हे काय आहे .

तेव्हा आपण जेव्हा सायन्स शकितो तेव्हा लक्षात ठेवल पाहजि , जर आपल्यात इथं सायन्स शकिणारी मुल असतील तर त्यांनी केमेस्ट्री वाचली असेल तर जर तुम्ही परिंडकिलेम टेबल पहिला तर आश्चर्य वाटेल कि कति सुसंगत सगळ्या वस्तू बनवल्या आहेत . , फजिकिस मध्ये एकेक जर तुम्ही पाहिलं तर हे बनवलं कुणी ? , एक साथी गोष्ट आहे हि फुल बघा पसरलेली इथे , हि फुल बघा , एका बी पासून हितयार होतात कशी होतात ? . कोण करत हे ? , हि कोणची शक्ती आहे जी सर्व हे कार्य करते , सगळं हरिवंगार झालं आहे हे कशा मुळे ? . हि पृथ्वी अशी दसिते , हे बी असं दसित , हे कशा मुळे ? . आपण वचिर सुध्दा करत नाही कारण हि जिवित क्रिया आहे . आपण जिवित क्रिया करू शकत नाही म्हणून आपलं लक्ष जिवित क्रिया कड नसतंच . आपण म्हणतो राहूदे , जिवित क्रिया आपल्याला जमत नाही ना मग ते सोडा . आता डॉक्टरसुध्दा ऑटोमॉमस नर्वस सिस्टीम म्हणतात म्हणजे स्वयंचलित , पण हा स्वयम कोण आहे ? . अहो , जर आपण आटोमोबीन म्हंटल तर त्याच्या मध्ये मोटार चालवणारा एक ड्राइव्हर असतो . मग आपल्या मध्ये हे सगळं चालवणारा हा कोण आहे ? . हा प्रश्न जर आपण वचिरला तर त्यांना ते माहिती नाही , पण कुणीतरी आहे तो म्हणजे आत्मा .

आता आत्म्या बदल त्या संतसाधुनी सांगितलं . आपण संतसाधुन वर विश्वास ठेवायचा नाही तर कुणावर ठेवायचा . त्यांचं आयुष्य बघा कति स्वच्छ , निरमळ , त्यांचं चरित्र बघा , त्यांचं कार्य बघा . अशी माणस आहेत का कुठेतरी , आजकाल सगळे , मी पुण्याला पहिल्यांदा आले , मला आश्चर्य वाटलं मी घर बांधत होते तर म्हणे हा पैसे खातो , तो पैसे खातो म्हंटलं अहो जेवतो कि नाही का नेहमी पैसाच खात राहतो . हे असले प्रकार आपल्या देशात इतके भयंकर वाढलेले आहेत . आम्ही यंग असताना , माझे यजमान कलेक्टर होते तर कधी कानावर पण गोष्ट अली नाही कि , कुणी कलेक्टर , कमशिर पैसे खातात म्हणजे अशक्य गोष्ट . आणि त्यावेळेचे राजकारणी , आमचे वडील त्यावेळेच्या पार्लमेंट चे मेम्बर होते , अहो कसलं पैसे खाण , कुणाच्या डोक्यात सुध्दा हे वचिर आले नाहीत . कधी ऐकलं सुध्दा नाही नुसतं देशासाठी झटायचं , लोकांचं भलं करायचं , ती करणारी मंडळी कुठे आणि आजकालच हे लोक पहिले म्हणजे मला आश्चर्य वाटत कि हि निधाली कुठून जात नवीन .

तेव्हा आता तुमच्या वरती अवलंबून आहे, तुमच्या तरुण मुलानं वर अवलंबून आहे की एक आदर्श घेऊन तुम्ही हे कार्य केलं पाहिजे . पण त्यासाठी अध्यात्माचा पाया पाहिजे . अध्यात्माच्या पाया शिवाय तुमचं चालणार नाही . तुम्हीही तशेच होणार तुम्हीही तशेच बेकार होणार . जर तुम्हाला खरोखर आपल्या देशा बदल कळकळ असेल ,समजा बदल कळकळ असेल तर तुम्ही हा अध्यात्माचा पाया मळिवलाच पाहिजे आणि हा तुमचीच आई आहे , तुमचीच कुंडलीनी तुमचीच आई आहे . प्रत्येकाची वेगवेगळी व्यक्तित्वे आई आहे तिला मळिवलं पाहिजे . आणि तिला मळिवल्या नंतर जे काही तुम्हाला लाभ होईल ,तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की कितती तुमच्या मध्ये शक्ती लपलेल्या आहेत .

असं समजा की आता एखाद्या अशा महाराष्ट्राच्या कानाकोपऱ्यात असलेल्या खेडेगावात आपण गेलो आणि तिथे जाऊन आपण म्हुंटल की आम्ही एक आणलेलं आहे डब्या याला टेलिव्हिजन म्हणतात . आणि यामध्ये सगळ्या जगातल्या बातम्या येऊ शकतात ,यांच्यात तुम्ही नाटक बघू शकता ,तुम्ही संगीत ऐकू ,बघू शकता . तर म्हणतील हे काय डबड घेऊन आलात तुम्ही ,खोटे बोलता आहात . तसच आपल्याला असं वाटत की आपण पण सगळे दबडे आहोत . पण याच एकदा कनेक्शन लागू द्या ,याचा योग घटीत होऊ द्या म्हणजे ही जी सगळी कडे पसरलेली सूक्ष्म शक्ती आहे जे जिवित कार्य होतंय त्या शक्तीशी एकदा संबंध झाल्यावर तुम्हीही जिवित कार्य करू शकता . आता याने लोक बरे झाले त्यावर सुध्दा लोकांचं म्हणणं आहे की हे सिध्द करून दाखवा . सिध्द काय करून दाखवायचं ? ,तीन डॉक्टर्स ना यावर संशोधन केल्या मुळे एम डी च्या पदव्या मळिल्या दिलीला . ज्यांना एम डी च्या पदव्या मळिल्या त्यांनी मेडिकल च परीमिण घेऊ तर संशोधन केलं असेल की नाही . त्याच्या नंतर दोन डॉक्टर्स लंडन ला आहेत त्यांना सायन्स मध्ये phd मळिली . हे कस शक्य आहे ? आणि बाहेर सगळं कार्य होतय ,रशिया मध्ये तर ४०० डॉक्टर्स सहजयोग करत आहेत आणि २०० वैज्याना कि फार अगदी गंभीर पणाने . पण आपल्या देशात अजून काय झालंय माहिती नाही कसला पडदा पडलेला आहे . संतांनी कार्य केलं ते दसित नाही . त्यांनी मुळात कार्य केलं ,त्यांनी सगळं मुळात कार्य केलं आहे एवढं मोठं वशिष्ट जरी वाढलं आणि त्याची मूळच जर त्याला सापडली नाहीत तर कधीही हे उलथून पडेल . आणि तसच झालेलं आहे . याची मूळ आपल्या देशात आहेत ,ह्या आपल्या महाराष्ट्रात आहेत ,हा आपला वारसा आहे . तो आपण मळिवला पाहिजे . ही आपली सत्ता आहे . तुम्ही सायन्स मध्ये कुठवर जाणार ? त्यांच्या पुढे तुम्ही काय आहेत ? पण तुम्ही अध्यात्मात मात्र पूर्णता करू शकता . अध्यात्मात पूर्णता केल्यावर सार जग तुमच्या पायाशी येईल . कारण त्यांना याची गरज आहे . त्यांचं सगळं हरवलं आहे . आता नकोरे बाबा ते ,फार झालं सायन्स . मी सायन्स च्या कॉन्फरन्स मध्ये बोलत होते तर ते म्हणाले माताजी आता सायन्स नको आम्हाला ,आम्हाला आत्मसाक्षात्कार द्या फार झालं . कंटाळ आला आम्हाला त्या सायन्स चा . कारण जे समोर आहे दृष्टीगोचर आहे तेच तुम्ही सायन्स मध्ये बघता . त्याच्या पलीकडचं जे अध्यात्म म्हणजे वज्जिजानाच्या पलीकडची गोष्ट आहे . ती मानवेच्या चेतनेच्या पलीकडची गोष्ट आहे ,आणि ती तुमच्या हातात असताना तुम्ही का मळिवू नये ? हा तुमचा वारसा असताना ,आणि हे फुकट आहे ह्याला पैसे किती देणार तुम्ही . अहो ह्या पृथ्वीतून एवढं काढतो हिला काय पैसे देतो आपण ? हिला पैसे समजतात तरी का ? हे सगळं फुकट आहे .

देवाच्या नावावर पैसे कमवले ,भौदूपाण करतात ,सगळं कबूल आहे . पण सगळ्याच गोष्टीत करतात . आणि देवाच्या नावावर बरा धंदा होतो म्हणून करत असतील . त्याचा अर्थ असा नाही की देव नाही . परत देव नाही असं म्हणणं सुध्दा अशास्त्रीय आहे . तुम्ही आदी पत्ता काढा आधी देव आहे की नाही याचा . मग फारतर असं म्हणा की आम्हाला माहिती नाही देव आहे की नाही ते . आईन्स्टाईन सारख्या माणसाने सांगितलं आहे की मी जेव्हा "थेरी ऑफ रिलिटिव्हिटी" शोधत होतो तेव्हा शोधता शोधता मी थकून गेलो . मला काही कळलं नाही आणि मी थकून जाऊन आमच्या बगचिंयात पडलो ,आणि सांबणाचे अशे फुगे काढत होतो . तेव्हा कुठूनतरी अशा अज्जात स्थानातून "थेरी ऑफ रिलिटिव्हिटी" माझ्या समोर अली . ह्या लोकांनी देव नाही असं कोणी म्हंटलं नाही आहे . न्यूटन ना असं म्हंटलेलं नाही ,कोणत्याही मोठ्या सायण्टिस्ट ना असं म्हणलेलं नाही की देव नाही . हे काहीतरी उपटसुम्भ लोक बसून देव नाही म्हणायचं . कशाला ? देव असला म्हणजे दारू पिता येत नाही ,पैसे खाता येत नाही ,आणखीन घाणेरडे धंदे करता येत नाहीत . म्हणून आधी देवाला उचलून कोनाड्यात ठेवणार . मग आम्हाला जे करायचं ते आम्ही करू शकतो . राजकारण आजकाल च जस झालं आहे ,ते दसितच आहे तुम्हाला . मग त्याला देव असला कलिक म्हणतील की काही तुम्ही देवावर वशिवास ठेवता मग हे असं कशाला करता ? . परवा आम्ही केसरी ला जरा असं एक लहिन पाठवलं ,की मी संबंध गीता रहस्य लहानपणी तुमच्या केसरी तुन वाचल कारण लोकमान्यांनी सुरू केलं होत आणि आता थोडं सहजयोग रहस्य लहि ,तर त्यांना ते झोबलं . म्हणजे आम्ही काय करत नाही की काय . जे करतात ते माहिती आहे आजकाल ,कुठे ते लोकमान्य टळिक आणि कुठले आजचे केसरी . ही जी पतन सृती झाली आहे त्यातून वर उठावचं कार्य तुम्ही तरुण मुलांनी केली पाहिजे . आणि लक्षात घेतलं पाहिजे की हे कार्य वाया नाही गेलं पाहिजे ,हे संतांचं कार्य आहे आणि तुम्ही संत होऊ शकता . त्यात काही सोडायला नको ,काही दाखवायला नको ,काही उपास तापस नको . ह्याच्या मध्ये जातीभेद ,अंधश्रद्धा सगळं जाऊन आज सगळे देश एक झाले आहेत . एक देश नाही अनेक देश एक झाले आहेत . तुम्हाला आश्चर्य वाटेल जेव्हा सुरवातीला मी रशियाला गेले तेव्हा २५ जर्मन लोक तिथे त्यांना आत्मसाक्षात्कार द्यायला पोहोचले होते . माझा जीव भरून आला . कुठे ते जर्मन ज्यांनी हजारो रशियन मारले आणि आज हे जर्मन गेले त्या रशियन ना आत्मसाक्षात्कार द्यायला . काय प्रमाचा महिमा म्हणायचा . काय सृती म्हणावी . कितती कमालीची गोष्ट आहे ,जे आपलं असून आपण मळिवायचं नाही तर काय मळिवायचं ? . ही आपली संपदा आहे . ही सार्या जगाला देण्याची आपल्यात तयारी असायला पाहिजे . नाहीतर ह्याची जबाबदारी आपल्या तरुण पढीवर येणार आहे . बाकीच्याचं सोडून टाका तर पण तरुण पढीने घ्यायला पाहिजे . तरुण पढीच्या हातात ही गोष्ट करण्याची आहे . तेव्हा तरुण पढीने सहजयोग शिकला पाहिजे ,आणि त्यांनी सामाजिक सृतीत ,तसच आपली राजकीय सृती आणि आपलं इकॉनॉमिक सुध्दा याने ठीक होईल . कारण याने मनुष्याला इतकं संतुलन येत की सगळेच प्रश्न एकसाथ ठीक होतात . तेव्हा कृपा करून हे लक्षात घेतलं पाहिजे त्यांच्या संस्कृतीला जे चांगलं आहे ते हे की सगळे गावचे पाणी पंक्तिन शेवटी इथे आले .

आता तुम्ही लांबलचक फरु नका . इथे सगळं आहे तर का घ्यायचं नाही ? . असा वचिार करा आणि हे मळिवलं पाहिजे . ह्याच्या मध्ये कोणत्या तऱ्हेचा पैसा कवि काही चालू शकत नाही . फक्त हे आपल्या सगळ्यांना मळिवायचं आहे ते आपण सगळ्यांनी मळिवून घ्यावं अशी मला आशा आहे ,ह्याच्या बदल सांगायला पुष्कळ आहे कारण माझी लेक्चर्स च इंग्लिश मध्ये कमीतकमी पाच ते सहा हजार झाले असतील . मराठीत आणि हिंदीत सुध्दा किततीतरी असतील तेव्हा ते एका भाषणात सांगता येत नाहीत फक्त एवढं सांगायचं आहे की ,तुम्ही काय आहे ,तुमचा गौरव काय आहे ,तुमची शक्ती काय आहे फक्त एकदा तेव्हा जाणून घ्या . सगळं तुमच्यात आहे ते मळिवून घ्या . आणि मळिवल्या नंतर बघा की तुमच्यात काय बदल होतो आणि तुम्ही कसे होता .

आधी आज मी तुमची कुंडलीनी जागृत करण्याचा प्रयत्न करते . पण ती जागृत झाल्यावर जस एखाद कोब फुटलं जरी ते वाढवलं पाहिजे त्याचा वृक्ष झाला पाहिजे . या कडे तुम्ही लक्ष द्यायला पाहिजे . मला फार आनंद झाला आज आपण आपल्या कॉलेज मध्ये मला बोलावलं आहे . आणि त्याच्या बदल मी आपल्या सगळ्यांची फार आभारी आहे . कारण ह्या लोकं मध्ये आम्ही कधीच लक्ष घातलं नाही . तरुणांनं कडे आमच्या देशात मुळीच लक्ष घातलं गेलं नाही . एक गृहस्थ आले आणि मला म्हणाय लागले की आम्ही अमुक ह्या पार्टीचे युवक नेते आहोत . असं का म्हंटलं . तुमचं धोरण काय मग ,धोरण ,बसले वचिार करत . आम्हाला धोरण काही नाही . जे मोठे सांगतील तस आम्ही करतो . म्हणजे ते जे शाहणपण करतील ते तुम्ही करणार का ? तुम्हाला आपला वचिार नाही आहे ,तुम्हाला आपलं व्यक्तित्व नाही . ते म्हणतील तस वागायचं ,कुणी म्हणेल तस चालायचं . तुम्ही काय ? तुम्ही त्यांच्या हातातल्या कळसूत्री बाहुल्या आहेत ? तेव्हा त्यांच्या डोक्यात प्रकाश पडला . म्हंटल तुम्ही स्वतः ची संघटना करा . आणि ति अध्यात्मावर करा . बघा कितती शक्तिशाली होता तुम्ही . सगळी शक्ती तुमचीच आहे आणि तुम्हाला ती मळिवायची आहे आणि तुम्ही ती घ्यावी अशी माझी वनिती आहे .

आता वाईट वाटतंय की सगळे उन्हात बसलेत ,पण जेव्हा कुंडलीनीच जागरण होत तेव्हा आपल्या आतूनच इतकं थंड थंड ब्रम्हंरंधरातून नधियायला लागत ,आणि हातात पण इतकं थंड वाटत की आश्चर्य वाटत . म्हणजे पडताळा करण्यासाठी सांगते आहे . जे लोक चिकीत्सक आहेत त्यांच्या साठी वशिष्ट करून चांगलं . की उन्हात एकदम आपल्याच डोक्यातून थंड आल्यावर त्यांना वाटत हे कस काय झालं . त्याची प्रचती असायला पाहिजे . आणि आपणच आपलं सर्टिफिकेट दिले पाहिजे . दुसरी स्पष्ट गोष्ट अशी आहे की हे महान कार्य असलं तरी सुध्दा त्यात जबरदस्ती नाही करता येत . जोर जोरजबरदस्ती चालू शकत नाही . कोणाचीच दडपशाही चालू शकत नाही . तुम्हाला जे स्वातंत्र्य परमेश्वराने दिलेलं आहे त्या स्वातंत्र्याचा पूर्ण मान ठेऊनच हे कार्य झालं पाहिजे कारण तुम्ही मग संपूर्ण स्वातंत्र्यात येता ,कोणाच्याच प्रकराची तुमच्यावर जबरदस्ती कोणी करू शकत नाही . ज्यांना जागृती पाहिजे त्यांनाच आम्ही देऊ शकतो दुसऱ्यांना आम्ही देऊ शकत नाही . तर असे लोक ज्यांना जागृती नको आहे त्यांनी इथून जाव . ह्याला फक्त दहा मिनिट लागतील . आणि ज्यांना हवं असेल त्यांनी येऊन बसावं थोडा वेळ . अहो पूर्वी लोक उपाशी तापाशी हिमालयात जायचे ,केवढे तप ,जप करायचे ,केवढी मेहनत करायचे ,हे मळिवायला ,आता मी तुमच्या दारात आले आहे ,घेऊन टाका काय लागतय त्याला .

हसतखेळत ही गोष्ट होणार . स्वतःची थोडी कदर पाहिजे . स्वतः बदल मान पाहिजे . स्वतः बदल प्रेम असलं पाहिजे . झडिकारायच नाही स्वतःला . तर यातली पहिली जी अट आहे ती अशी की आपल्याला आपल्या बदल मान असला पाहिजे ,मागच सगळं वसिस्तून जायचं ,मी काही चूक केली नाही हे लक्षात ठेवायचं . जर तुमच्या डोक्यात असं असेल की आम्ही फार दोषी आहोत ,आम्ही पापी आहोत तर ते डोक्यातून काढून टाका . तुम्ही मानव आहेत ,आणि मानव चुका नाही करणार तर काय परमेश्वर चुका करणार

?तेव्हा सगळं मागच वसिरून जायचं हपिहिली अट . मी दोषी नाही हपिहिली अट . अहो तुम्ही परमेश्वराच्या साम्राज्यात जाणार ,तुम्हाला थोडीच जेल मध्ये घातलं जाणार आहे का .

दुसरी अट सगळ्यांना एकसाथ क्षमा करायची ,म्हणजे यांनी मला असं म्हंटलं ,त्यांनी मला असं म्हंटलं असा कोणाचाही विचार करायचा नाही . व्यक्तीगत विचार करायचा नाही एकसाथ सगळ्यांना क्षमा करायची . आता कुणी म्हणेल कठीण आहे . क्षमा करा अथवा नका करू तुम्ही करता काय ?काहीच करत नाही ,म्हणजे काहीतरी मथिया गोष्ट आहे ना . त्याच्या मागे तुम्ही कशाला आपलं डोकं खराब करता . अहो ज्यांनी तुम्हाला त्रास दिला त्याची तुम्ही आठवणच काढू नका . त्या सगळ्यांना एकसाथ तुम्ही क्षमा करून टाका .

तिसरी गोष्ट मला आत्मसाक्षात्कार होईलच असा आत्मविश्वास असला पाहिजे . कारण मी ह्या महाराष्ट्रात जन्माला आलो आहे ,ह्या संतांच्या भूमीत मी जन्म घेतला आहे . त्यामुळे मला आत्मसाक्षात्कार होईलच . ह्या पूर्ण श्रद्धा आपल्यावर ठेवा . त्यात शंका घेऊ नका . सगळ्यांना अनंत आशीर्वाद आहे तुम्हाला . अनंत आशीर्वाद आहे तुम्हाला .

तथे माझे हात मोडतात ही फॉरेन कंट्रीज मध्ये लोकांना पार करायचं म्हणजे आण तुम्ही लोक कती सहज पार झाले . ह्या सगळी संतांची कृपा आण त्यांचा आशीर्वाद आहे हे जाणून घ्या . आता सगळं जाणून घ्या . बघा बाहेर एकसुद्धा पान हालत नाही आहे इथे कस हलू राहिलाय ,बाहेर सगळं सुतब्ध आहे ,पण आता हळू हळू सुरु होईल . तुम्ही लोक जशे जशे चालाल तसा वारा सुटेल . आता शांत राहा कुठलाही वादविवाद करू नका . ज्यांना हे झालं नाही त्यांना म्हणावं आम्हाला वाद करायचा नाही . कारण ह्या विचारांच्या पलीकडची गोष्ट आहे . एकदा तुम्ही सहजयोगात जमले म्हणजे मग मला लहिल पत्र आण किळवा काय झालं ते . अनंत आशीर्वाद तुम्हाला .

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

पण ती संबंध शक्ती आपण जो पर्यंत त्या महान शक्तीशी जोडली जात नाही तो पर्यंत ती कार्यानुवृत्ति होऊ शकत नाही . तो पर्यंत ती सुप्तत्वावस्थेत आहे . आणतिचा परणिगम आपल्या रोजच्या आयुष्यात होत नाही . इतकाच नव्हे पण शेती ,पशुपालन वेगळे ह्या गोष्टीत सुध्दा चमत्कार आम्ही बघतिला ,ह्या चैतन्य लहरीनी शेतीत कधी कधी दहापट उत्पन्न होत . आता हे हारेगाव लाच आम्ही आलो होतो ,हारेगावला लोकांनी सांगितलं माताजी इथे ऊस होऊ शकत नाही कारण इथे पाण्याचा त्रास आहे ,अमुक आहे तमुक आहे ,आणआमचं जे आहे ते बंद पडलं आहे . मग त्यांनी म्हंटलं क माताजी तुम्ही काहीतरी सांगा . त्यांनी माझ्या पासून चैतन्यमयी असं पाणी घेतलं आण तें जाऊन त्यांनी त्या कॅनॉल मध्ये टाकलं . त्यामुळे ह्या वर्षी बघा कीतीतरी ऊस आला . कीतीतरी प्रमाणात आला . एकदम इतका ऊस आला क त्यांना आश्चर्य वाटलं . क ऊस नव्हता म्हणून आमची फॅक्टरी बंद पडली होती . चार पैकी दोन फॅक्टरीया बंद पडल्या . ह्या शिवाय त्यांना आश्चर्य वाटलं क हे कस काय झालं . हे अगदी सोपं काम आहे ,हे शक्तिायला नको ,काही कारायला नको ,फक्त आपल्या मध्ये जी शक्ती आहे ती जागृत करून घेतली पाहजि . आपल्या आणसंतान मध्ये फार फरक आहे हे जाणलं पाहजि . कुणी आज संतांना काही म्हंटल तरी सुध्दा हे जाणलं पाहजि क त्यांची लायकी आपल्यामध्ये नाही . त्यांची लायकी काय होती ?ते कधीही कोणत्याही अहंकारात पडले नाहीत . त्यांनी कधी चोर्या मार्या केल्या नाहीत ,त्यांनी पैसे खाल्ले नाहीत ,कोणाचा दुष्टावा केला नाही ,कुणाला त्रासवल नाही . ज्या ज्या लोकांनी त्यांचा छळ केला त्यांना सुध्दा संतांनी कृपा केली . असे ते उदार चरित्र ,फार मोठे झाले . त्याला कारण त्यांचा संबंध त्या महान शक्तीशी झालेला होता . आण त्या महान शक्ती बरोबर ते असल्या मुळे हीं शानत ,त्यापेक्षाही आपण म्हणू क हा जो आनंद आहे ,त्या आनंदाच्या डोहात असल्या मुळे त्यांना ह्या सगळ्या गोष्टी शुल्लक वाटायच्या . जसे काही मच्छर बचिचर फरितात कवि कडिमकोडे इकडून तकिडे फरितात तसच त्यांना वाटायचं क हे लोक काय कडिया मकोड्यां न सारखे वागतात यांच्यात

काही अर्थ नाही . कारण ते इतके मोठे होते . तुकारामांनी म्हंटलंय ना कि "तुका अपुरेणू सारखा दसित असला तरी तुका आकाशा एवढा आहे " . हे लोक खोट बोलत नसत . त्यांनीच परमेश्वरा बदल इतकं सांगून ठेवल आहे मग आपण त्यांचं का ऐकू नये ?.

त्यांनी आपल काय बघिडवल आहे ? का त्यानं च आपण ऐकू नये ? . पण आपण अशा लोकांची भाषण ऐकत बसतो जे अत्यंत दांभकि ,खोटे ,पैशेखाऊ ,वाटेल ते धंदे करणारे पापकर्मी आहेत . त्यालोकांचं ऐकण्या पेक्षा संतांनी काय सांगितलं ते ऐकलं पाहिजे . आता ज्ञानेश्वरांनी इतक्या लहान वयात ज्ञानेश्वरी लहिली ,शक्य नाही ,कोणीही लहि शकत नाही . २३ वर्षाच्या वयात इतकं सुंदर त्याच नरूपण केलं ,आणं विशिष म्हणजे त्यांनी आपल्या एका मोठ्या परंपरेला बदलून घेतलं . ती परंपरा अशी की एका गुरूला एकच शिष्य ,आणं एकाच शिष्याची जागृती करायची . ही परंपरा नाथ पंथीयांची होती . त्यावेळी त्यांनी याचना केली ,आपले गुरु आणं मोठे बंधू नवित्तीनाथ हेच त्यांचे गुरु होते . त्यांना वर्तिती केली की कृपा करून मला अशी परवानगी द्या की निदिन हे जे गुप्त ज्ञान आपल्याला माहिती आहे ते समाजाला नुसत लहिन उघड करून सांगतो . दुसरं काही नाही . मला दुसरं काही नको फक्त एवढं सांगुदेत ,मी दुसऱ्या कोणाला जागृती देणार नाही ,काही करणार नाही पण कुंडलनी बदल मला सांगूद्यात . म्हणून ज्ञानेश्वरीत सहाव्या अध्यायात त्यांनी कुंडलनीच वर्णन केलं आहे . त्यांनी कुंडलनीच वर्णन केलं सहाव्या अध्यायात पण ते ह्या धर्ममार्तंडांना आवडल नाही . त्यांना आधी त्रास दिला ते संन्यास्याची मुल आहेत असं म्हणून त्यांचा फार छळ केला ,त्यांच्या पायात वहाणा सुध्दा नव्हत्या . ते बचिरे इतके त्रासात असून सुध्दा काय सुंदर रचना करून ठेवली आहे ,त्यात एक अमृतानुभव म्हणून एक पुस्तक लहिलिलं आहे ते फारच वाचण्या सारखं आहे . पण ते वाचायला सुध्दा ,ते समाजायला सुध्दा तुमच्यात आत्मसाक्षात्कार झाला पाहिजे . नाहीतर ते समजणार नाही .नाहीतर तुम्हाला वाटेल काहीतरी आहे आपल भजन . तर अशे मोठे आपले बाराव्या शतका मध्ये श्री ज्ञानेश्वर झाले ,ज्यांनी फार मोठी कामगिरी केली माझ्या मते कारण त्यांनी समाजाला हे उघड करून सांगितलं . आज त्यांनी जे उघड करून सांगितलं आहे त्याचा साक्षात घण्याची वेळ अली आहे . त्याचा साक्षात घेतला पाहिजे . आणं तो एकदोन माणसांना नाही तर सगळ्यांना होऊ शकतो . अहो ,रशिया सारख्या देशात त्या लोकांनी गणपतीचा ग पण ऐकला नसेल ह्या लोकांना गणपतीचा ग कुठे माहिती होता ,ज्यांना देवाचं नाव पण माहिती नव्हतं असे सोळा हजार लोक आमच्या प्रोग्रॅम ला येतात .आपल्याला आश्चर्य वाटेल तिथी स्टुडियम मध्ये प्रोग्रॅम होतो . सोळा हजार ,चौदा हजार च्या कमी लोक येत नाहीत . आणखीन सगळेच्या सगळे पार होतात . अशे देश जे तिथी आहेत ,सगळे अशा प्रकारचे देश त्या सगळ्या देशात मी गेलेली आहे . आणं त्या सर्व देशांमध्ये मला आश्चर्य वाटलं हजारींनी लोक येतात ,आणं जर समजा एखाद्या पाचसहा हजार राच्या हॉल मध्ये आम्ही प्रोग्रॅम घेतला तर खडकीतून चढून ,खडकीतून ते लोक,इतकी त्यांना उत्कंठा . म्हणजे त्यांच्या मध्ये हे आलं कस ? . आपल्या कडे देवधर्म म्हणून जे काय आहे त्याच्या मध्ये खोटेपणा पुष्कळ आला आहे ,दांभकि लोक पुष्कळ आलेले आहेत ,अंधश्रद्धा पुष्कळ आलेली आहे ,नसत्या गोष्टी डोक्यात भरलेल्या आहेत . आणं ह्या गोष्टीन मुळे आपल्यामध्ये एक पडदा आहे मला वाटत . ते लोक म्हणजे एक स्वच्छ अशी पाटी आहे ,अगदी स्वच्छ लोक . त्यांना देवधर्म वेगरे काही माहिती नाही हे अगदी बर आहे . कारण ज्यांना माहिती आहे त्यांना ,हा कोणचा तरी गुरु ठेवला आहे ,नाहीतर काहीतरी आम्ही आज सप्ताह ठेवला आहे ,अमका तमका . हे सगळं चालू असत . हे नुसतं व्यर्थ आपलं आयुष्य घालवण आहे ,कुणी सांगितलं होत सप्ताह करा म्हणून . फक्त एवढं म्हंटल होत की तुम्ही देवाचं नाव घ्या . याचा अर्थ असा नाही की तुम्ही एक लाख देवाचं नाव घ्यायचं . देवाचं नाव एवढ्या साठी घ्यायचं की देवाची आठवण राहिली पाहिजे . पण इकडे देवाचं नाव घ्यायचं आणं इकडे दारू प्यायची ,याला काही अर्थ आहे ? .

जर धर्म तुमच्या मध्ये मुरलाच नाही ,तुमच्यात उतारलेलाच नाही अशा धर्माला तरी काय अर्थ आहे ? . तेव्हा ही अंधश्रद्धा आपल्या मध्ये आणं अशा रीतीने अनेक लोकांनी तर तरूहे न असं सांगून की आपल्याला तुम्ही पापी आहात ,तुमचं हे चुकलंय ते चुकलंय म्हणजे इतकं मधि करून टाकल आहे की मनुष्याला असं वाटत की आम्ही हे सांगतात ते केलं नाही तर आमचा पुढचा जन्म कसा जाणार . आमचं कस काय होणार ह्या भीतीनं सुध्दा माणस वाटेल ते करतात . मग ह्या भामट्या लोकांना आपण पैसे देतो . पैशाचा आणं परमेश्वराचा काय संबंध असेल सांगा बर ,त्याला काय माहिती पैसे काय असतात ? . त्याला काय बँका माहिती आहेत का ? त्याला काही समजत का या गोष्टी ? अहो ज्याला याच काही ज्ञान नाही त्याला कशाला तुम्ही पैसे देता . लोकांना समजतच नाही ,मी म्हंटल की हि जिवित क्रिया आहे ,ही पृथ्वी हिला आपण काही पैसे देतो का ही एवढं जिवित कार्य करते ,समजत का काही हिला पैसे दिले तर . आता आम्ही कुठे गेलो की लोक पैसे द्यायला लागले ,अगदी सवय झाली आहे ,एका बाईला म्हंटल ,तुने पाच पैसे दिले म्हंटल आम्ही पैसे बंश घेत नाही ,मग २५ पैसे तरी घ्या . म्हणजे डोक्यातून जातच नाही की पैसे घेतल्या शिवाय परमेश्वर कसा प्रसन्न होणार हे इतकं अज्जान आपल्या मध्ये आहे आणं त्या अज्जाना मध्ये आपण वाहवत चाललो आहोत . आणं लोक म्हणतातच ना की तुम्ही इतके पैसे घाला आम्ही तुमच्या पतिरां साठी असं करू ,इतके पैसे तुम्ही दिले तर असं होईल ,गाय तुम्ही आम्हाला अर्पण करा म्हणजे गार्डचं दूध तुमच्या पतिरांना जाईल . जस काही यांच्या जवळ नवीन काहीतरी पोस्टमन ची व्यवस्था आहे . आपण आपलं डोकं सुध्दा लढवत नाही की असं कस होऊ शकत ? . पण कुंडलनी ही आहे त्या बदल मात्र शंका करण्याची गोष्ट काही नाही . कारण ती ब्रम्हर्थातून जेव्हा भेदन करते तेव्हा तुम्हाला जाणवेल की तुमच्याच डोक्यातून थंड अशा लहरी येतील . बर याच्या बदल आदर्शकाराचार्यानी म्हणटलेलं आहे ,महंमद साहेबानी म्हंटलेले आहे ,ख्रिस्तानी म्हणटलेलं आहे ,सगळ्यांनी सांगितलेलं आहे की तुम्ही आत्मसाक्षात्कार घेतला पाहिजे . ते गेलं एकीकडे आणं आपण भांडतच बसलोय आपापसात .

हे जे मोठमोठे संतसाधु झाले ,मोठमोठाली अवतारण जी झाली ही सर्व एका झाडावर आलेली फुल आहेत वेगवेगळ्या वेळेवर . आणं ज्या वेळेला आपण समयाचार म्हणतो म्हणजे समयाला अनुकूल त्यांनी कार्य केलेलं आहे . ते सगळे एकाच झाडावर जन्मलेले आहेत . आपणच ती फुल तोडली आणं हे माझं फुल ,हे माझं फुल म्हणून भांडत आहोत . आणं म्हणून ही भांडण उभी झालेली आहेत . ही आता मेलेली फुल आहेत यांच्यात काही दम नाही तेव्हा एक वशिष्ठधर्म जो आपल्यामध्ये आहे तो जागृत झाला पाहिजे आणं कुंडलनीच्या जागृतीने आपल्यात हा जो पोटामध्ये आपल्या धर्म आहे तो जागृत होतो . दत्तात्र्यांनी तो धर्म आपल्यात बनवला आहे ,असे दहा गुरु आपल्यात आहेत आणं त्या दहा गुरूंचे जे दहा गुण आहेत ते मानवाला साजेसे आहेत . कार्बनला चार व्हॅलेंन्सीज असतात आणं माणसाला मात्र दहा व्हॅलेंन्सीज आहेत . त्या जागृत झाल्या बरोबर माणूस एकदम आतून धारमकि होतो . जशे संतसाधु होते . त्यांना कुणी दारू प्यायला मना केली नव्हती ,त्यांना कुणी सांगितलं नव्हतं की अस नका करू आणं तिस नका करू . स्वतः ते असल्या गोष्टी करू शकत नव्हते . त्यांचं चारित्र्य ,त्यांचं एकंदर वागणं ,सगळं काही कति वेगळं होत . ते लक्षात घ्या त्यांच्या वरिध्द लोक आता पुष्कळ बोलायला लागलेत की ते सगळं खोट होत इतपर्यंत की देव नाही . म्हणजे काय हा उद्दाम पणा आहे की देव नाही आहे . कशा वरून नाही आहे ,हे अशास्त्रीय आहे ,तुम्ही शोधून काढला का देव ? . आधी शोधून काढा मग म्हणा आहे कवि नाही . आणं जर नाही शोधून काढला तर एवढं म्हणा की आम्हाला माहिती नाही की देव आहे कवि नाही . पण देव का नाही कारण देवाला कुठे तरी ठेऊन टाकायचं कोनाड्यात घालायचं आणं आपण वाटेल तस वागायचं . आपल्याला जर वाटेल तस वागायचं असलं तर असच म्हणायचं की आमचा देवावर वशिवासच नाही त्यामुळे कसही वागलं तरी चालेल कारण आमचा देवावर वशिवासच नाही ना . अशा रीतीने आपण देवाची सुध्दा बोळवण केली आहे . हा आजच्या आधुनिक काळातला फार घोर कलियुग आहे . हे समजलं पाहिजे . आणं या कलियुगातच हे कार्य होणार होत असं चौदा हजार वर्षा पूर्वी भृगु मुनींनी सांगितलं आहे . कारण जेव्हा माणूस भ्रांतीत पडतो आणं त्याला समजत नाही खर काय खोट काय ,असं का होतंय तस का होतय ,त्यावेळी ह्या कलियुगातच हे कार्य होणार आहे आणं ते होत आहे .

आपल्याला नलदमयंतीच आख्यान हे माहिती असेल ,लोकांनी वाचल असेल कवि नसेल पण कालिनी फार त्रास दिला नला ला ,त्याच्या बायको पासून त्याला वेगळं केलं ,तेव्हा एका वेळेला असं झाल की कली त्या नल च्या हातात सापडला तर त्यांनी वचिरल की हे बघ कली तू मला एवढा त्रास दिला आहेस आणं मी तुला आता पूर्ण पणे कस तरी करून तुझा नायनाट करून टाकतो . म्हणजे कोणालाही तुझा त्रास होणार नाही . तर कल नी सांगितलं की कबूल आहे मला ,तू माझा नायनाट कर पण त्याच्या आधी तू माझ माहात्म्य ऐकून घे . की जेव्हा माझ कलियुग येईल त्यावेळी दारकिंदरात फिरणारे हे सगळे लोक जे परमेश्वराला शोधत आहेत ते एक सर्वसाधारण गृहस्थ बनतील आणं त्यांना जे ते शोधत आहे ते मळिल . आपण शोधत काय आहोत ? आपण शोधत आहोत परमेश्वर . आणं परमेश्वर शोधायचं म्हणजे काय तर जी परमेश्वराची शक्ती आहे तिची पहिल्यांदा आपल्याला पूर्णपणे अनुभव ,बोध झाला पाहिजे . नामदेवांनी म्हंटल आहे , "भरीन बोधाची परडी " ,बोध म्हणजे काहीतरी डोक्यात वचिर करणे नव्हे ,पुस्तकात वाचणे नव्हे कवि भजन वेगरे नुसत करून काहीतरी चरपट पंजिरी करणे सुध्दा नव्हे . बोध म्हणजे तुमच्या बोटांवर तुमच्या मज्जासंस्थेवर ,त्याच्यावरती तुम्हाला जाणीव झाली पाहिजे की हि शक्ती आहे . हा बोध आहे . त्याच्या पासून शब्द बुद्ध नघिला . तसेच वेदा मध्ये वदि शब्द आहे . वदि शब्द म्हणजे काय परत तेच . आणं ख्रिस्ती धर्मा मध्ये सुरवातीला जे ख्रिश्चन लोक होते त्यांना ज्ञासटकिस् म्हणायचे . जज शब्द हा आपल्या ज्ञाना पासून ,उत्तर हिंदुस्थानात न ला जज म्हणतात . त्याला जाणलेले जे ज्ञानी ,ज्ञानी म्हणजे जे नुसते धर्ममार्तंड नव्हे ,पढत मूर्ख नव्हे पण ज्यांनी जाणलय ,ते जाण ण म्हणजे तुमच्या हातावर ,तुमच्या मज्जासंस्थेवर जाणलं गेलं पाहिजे . ते झाल्यावर मग तुमच्या मध्ये सगळ्यात मोठी जी गोष्ट होते ती अशी की तुम्ही सामूहिक चेतने मध्ये जागृत होता . आता हा फार मोठा शब्द वाटतो पण तस काही नाही . दुसरा कोण आहे जर सर्वच आपल्या शरीराचे अंगपरत्यंग आहेत तर दुसरा कोण आहे ? . तुमच्या हातावरच तुम्हाला लक्षात येईल की तुम्हाला कळेल की ह्या माणसाला काय त्रास आहे . तसच स्वतः बदल ही आत्मज्ञान झाल्यावर कळेल की मला काय त्रास आहे ,हिचकर कोणती आहेत ,ती चकर फक्त जाणून घेतली की आता समजा हे जर करंगळीच बोट धरलं ,या बोटाला जर त्रास होत असला ,याला गर्मी पायला लागली तर समजायचं की तुमच्या हार्ट ला काहीतरी त्रास आहे .

आता हे इतकं शास्त्रशुद्ध आहे कारण हे केवळ ज्ञान आहे . त्याच्या मध्ये शंका कुशंका घुंघाळी कुठे गरजच नाही ,लहान मुल असेल तरी तो पण सांगेल की हे बोट धरतंय कवि हे बोट धरतंय . दहा मुल बसवलीत आण तिच्यांचे डोळे बांधलेत तरी ते तेच सांगणार . त्यावरून फक्त एवढं पाहून घुंघाळीचं का ह्या बोटाचा अर्थ काय आणतं हे कस नीट होणार ? . एवढं कळलं म्हणजे झालं . तुम्ही स्वतःच लोकांना बरे करू शकता . मला करण्याची काही गरज नाही . आधी स्वतःला बरं करून घुंघाळीचं मग लोकांना बरं केलं पाहिजे . पण यांच्यात एक गोष्ट आहे आपली गहनता ,आपल्या मध्ये पूर्व जन्माची फार गहनता आहे . त्यामुळेच तुम्ही या महाराष्ट्र देशात जन्माला आला . हे लोक तुम्हाला सगळ्यांना साधू संत च समजतात कारण यांचं असं मत आहे की महाराष्ट्रात जन्माला येणारा म्हणजे केवढा पुण्याईने भरलेला ,पूर्व जन्मी आमही बहु पुण्य केले म्हणून इथे जन्माला आलो . असं ह्यांना वाटतंय . आता आपण समजा हिजरी गोष्ट खरी असली तर आपल्यात गहनता किती असली पाहिजे आत मध्ये . आणा त्या गहनतेला आपण उतरलं पाहिजे . जो पर्यंत तुम्ही त्या गहनतेला उतरत नाही तो पर्यंत सहजयोग तुमच्यात मुरत नाही . तो मुरल्यावर तुमच्या लक्षात येईल की इतक सहज आहे हे कार्य ,त्याच्या मध्ये काही पैसे लागत नाहीत ,त्याच्या मध्ये काही प्रसिद्धी लागत नाही ,काही लागत नाही . फक्त तुमच्या मध्ये इच्छा असायला पाहिजे ,शुध्द इच्छा असायला पाहिजे की माझा आत्मसाक्षात्कार झाला पाहिजे .

आता सगळ्या इच्छा आपल्या आहेत . आपल्याला इकॉनॉमिक्स चे कायदे आपल्याला माहित असतील की कोणतीही इच्छा एकसाथ कधीही माणसाला संपूर्ण सुख देऊ शकत नाही . आज मला वाटलं की समजा मी मोटर घ्यावी तर ती घेतल्यावर वाटेल की आता घर बांधाय . ती मोटर घेतली त्याच्यात काही आनंद नाही मग घर बांधायला नघिले ,घर बांधल्यावर वाटत आता आणखीन कायतरी करावं . म्हणजे ज्याच्या साठी धावपळ करतोय ते मळिल्यावर ते नको लगेच दुसरं . म्हणजे काय ? . म्हणजे तुमची शुध्द आपल्या नव्हती . पण शुध्द इच्छा एकच आहे आण ती ही आहे की आपल्याला कदाचित माहितीही नसेल त्याच्या बदल जाणीवही नसेल आपल्याला पण शुध्द इच्छा आपल्या मध्ये जी सुप्तावस्थेत आहे ती म्हणजे आपली कुंडलनी आण ती शुध्द इच्छा ही आहे की माझ्या जीवाचा शिवाशी संबंध झाला पाहिजे . मला आत्मसाक्षात्कार मळिला पाहिजे . ह्या माझ्या कुंडलनीचा संबंध त्या सर्वव्यापी शक्तीशी झाला पाहिजे हि खरी शुध्द इच्छा आहे आण कुंडलनी सुध्दा शुध्द इच्छेचीच शक्ती आहे . पण आश्चर्याची गोष्ट आहे की आपली सगळ्यांची वेगळी वेगळी कुंडलनी आहे ,आण प्रत्येकाची कुंडलनी त्याची आई आहे . तीच त्यांची जन्मदात्री आण ती आई प्रत्येका बदल जाणून आहे आण आतुर आहे की तुम्हाला दुसरा जन्म द्यायचा आहे तो देण्या साठी . आण त्या साठी ती मेहनत करते .ती वाट बघून आहे की अशी कोणची वेळ येईल की ज्या वेळेला मी माझ्या मुलाला हा अधिकार देईन . तेव्हा हा आपला जन्मसिध्द अधिकार आहे की ह्या योगाला प्राप्त होणं हा आपला जन्मसिध्द अधिकार आहे तो आपण घ्यावा .

आपल्या देशामध्ये फार मेहनत करावी लागते . पण लोक इतके चांगले आहेत की कुंडलनीच्या जागृतीची मेहनत नको फक्त इकडून तिकडे फारियाला कारण आपले रस्ते वेगळे इतके सुंदर आहेत की सांगायलाच नको . त्यामानाने तुम्ही कोणत्याही प्रदेशात गेलात वशिष्ठ महाराष्ट्राचे रस्ते इतके खराब आहेत की हेडिस्तांना कुठे इतके खराब रस्ते नसतील . आदळत आपटत सहरष तुमच स्वागत होत असत . पण तरी सुध्दा इथे जे लोक आहेत त्यांच्यात जी गहनता आहे ,ती पूर्व पुण्याईने सजलेले लोक आहेत . तेव्हा त्यांच्या पुढे मला जायलाच पाहिजे ,त्यांच्यावर मेहनत करायलाच पाहिजे . कारण हे तुमच देण्याच राहिल आहे ते दिलेच पाहिजे . "तुझं आहे तुझं पाशी "ते आपल्याला दिले पाहिजे मी . आण त्यासाठी म्हणून सारखी माझी मेहनत सुरु आहे . बरेच वर्षा पासून मी महाराष्ट्रात येते ,लोणीला सुध्दा पूर्वी आले होते मी पण आपल्या मध्ये गहनता जेवढी आहे तेवढी आपण जाणली नाही ,उतरलो नाही . नाहीतर कुठल्या कुठे जाऊ . आता ह्या लोकांना बघा हे कसे उतरले . हे एका महिन्यात कुठल्या कुठे पोहोचून जातात . आण इकडे आमही पाहिलं तर , "हो ,आमही जातो माताजी ध्यानाला कधीतरी . "वेगळे असं तस . "पण आता मला हा रोग झालेला आहे " ,बर तो ठीक केला , "अहो आता तरी ध्यानाला जात जा ,सगळं ठीक करून घ्या . " कारण हा सामूहिक क्रिया आहे एकट्याने करण्याची नाही . " अहो आमही घरी पूजाबजा करतो " . पण त्यांनी काही होणार नाही . तुम्ही सामूहिक ध्यानाला गेल पाहिजे . सामूहिक ध्यानाला गेल्यावर मी बघते तुम्हाला कोणचा रोग होतो तो ,कोणचा त्रास होतो तो . अहो कुठल्या कुठे जाऊन पोहोचाल तुम्ही . पण तेच एक आपल्याला येत नाही की हे सामूहिक कार्य आहे आपण सेटर वर गेलं पाहिजे आण याचा लाभ घेतला पाहिजे . त्याच्या मध्ये तुम्हाला काही पैसे द्यायला नको ,काहीही तुम्हाला त्रास घ्यायला नको . फक्त एवढेच की थोडासा आपल्यासाठी वेळ काढून ,आपल्या आत्मसाक्षात्कारा साठी थोडी तरी मेहनत केली पाहिजे . आण हे सामूहिक कार्य आहे आण सामूहिकतेत जर तुम्ही उतरले नाही तर हे कार्य होऊ शकत नाही . म्हणजे समजा जर आमचं एक नख तुटल मग ते पडून राहिल एकीकडे . जिवित ते ते लक्षात ठेवलं पाहिजे की संबंध जे शरीर आहे त्या शरीराला च नगिडति असल पाहिजे ,त्या शरीरालाच जुळून असल पाहिजे . त्यातून तोडून तुम्ही जिवित राहू शकत नाही . तेव्हा सामाजिक ,आर्थिक ,मानसिक ,तुमच्या राजकारणाचे प्रश्न ह्यांनी बदलू शकतात . कारण हे सगळे प्रश्न आपण मानवानेच तयार केलेले आहेत . जर मानवा मध्ये परिवर्तन झालं आण तो एक नवीन मानव झाला समजा तर एक नवीन दुनिया तयार होईल . तर आमच्या सहजयोगा मध्ये मला तरी वाटत त्यांनी सांगितलं ४० तरी देश सांगितले पण तसे ५६ देशा मध्ये सहजयोग सुरु आहे . आण आता ते लोक सगळे येतात इकडे प्रत्येक वर्षी ,परत आमही गणपतीपुळ्याला सगळ्या देशातले प्रतिनिधी असतात . पण मी कधी यांना भांडताना पाहिलं नाही ,कागळ्या करताना पाहिलं नाही ,काही त्यांच्या मध्ये काही प्रश्न नाहीत काही नाही . सगळे समरपणात . आण जे तुकारामांचं वर्णन आहे ते तुम्हाला बघायला मळित की "आनंदाच्या डोही " . परत हे पसायदान जे ज्ञानेश्वरांनी लिहिले आहे ते तुम्ही साक्षात बघा . तेच साक्षात आहेत . हे लोक चाललेत इथून . तर आपल्याला समजलं पाहिजे की आपला हा सगळा वारसा असून ह्या लोकांनी मळियायचं आण आपण मळियायचं नाही . म्हणजे आहे काय ?याला अर्थ काय आहे ? . आपण आज गरीब आहोत असं लोकांचं आज म्हणणं आहे . अहो ती गरबी बरी ह्या श्रीमंती पेक्षा . तिथे हजारो लोकांसमोर असे असे काही भयंकर प्रश्न आहेत की त्यांची उत्तर च त्यांना मळिणार नाही आहेत . अशा भयंकर स्तुति ते लोक गेलेले आहेत . कारण तिथे म्हणजे बेछूट पणे कोणताही अध्यात्माचा आधाराच्या वरिध्द ,कोणत्याही नैतिक मूल्यांच्या वरिध्द लोक वाटेल ते करतात . आण मग त्याची फळ भोगावी लागतात . आण ती फळ म्हणजे त्या लोकांना अशा भयंकर परसितीत घातलेलं आहे की त्यांना असं वाटत की आज आमही नष्ट होतो की उद्या आमही नष्ट होतो . तेव्हा आपण समजून घेतलं पाहिजे की आपल्याला देवांनी हा फार मोठा वारसा दिलेला आहे . आण ह्या वारसांनी आपलं जर परिवर्तन झालं तर का करून घेऊ नये आपण आपलं परिवर्तन . आण ति फुकट आहे , मी उद्या म्हणजे फुकट एक हरि आहे तुम्हाला हवा असेल तर या . तर आसूदरेल्यी हून लोक येतील . हा तुमचा हरि आहे ,हा तुमचा आत्मा आहे तो जाणून घ्या . सत्य हे आहे की तुम्ही आत्मा आहात ,तुम्ही शुध्द आत्मा आहात . हे शरीर ,मन ,अहंकार आदी या व्याधी तुम्ही नाही ,या उपाधी आहेत . पण तुम्ही शुध्द आत्मा आहेत हे पाहिले सत्य आण दुसरं सत्य असं आहे की हि चरा चरा ते हिसरलेली हिसकृष्ण सृष्टी ईश्वराच्या प्रेमाची तला आपण परामर्शतन्य म्हणतो ,तला आपण ब्रम्हचैतन्य म्हणतो ,तला रुह असं म्हणतात . त्या परमात्म्याच्या प्रेमशक्तीला आपण प्राप्त झालं पाहिजे . आण मग परमेश्वराच्या साम्राज्यात येऊन बसा . मग बघा तुम्ही काय आहात ते . तुमच्या गौरवला जाणाल तेव्हाच ,आता तर तुम्हाला वाटत की आमही आहोत कोण . सगळे जण तुम्ही महान आहात तेव्हा ते प्राप्त करावं आण स्वतःची महानता जाणून घ्यावी .

आपल्या सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद आहे .

आता एक दहा मनिटि आपल्याला आत्मसाक्षात्काराचा अनुभव होईल आण त्यासाठी ज्या लोकांना हवा असेल त्यांनीच बसाव . त्याला कारण की कोणावरही आत्मसाक्षात्काराची जबरदस्ती करता येत नाही . ते आपल्या स्वतंत्रतेतच मळियाला पाहिजे . कारण आपली स्वतंत्रता परमेश्वराने जेवढी दिली आहे त्या स्वतंत्रतेला पूर्ण मान्यता एवढ्या साठी द्यायची की आता संपूर्ण जर तुम्हाला स्वतंत्र व्हायचं असलं ,आण समर्थ व्हायचं असलं तर पहिल्यांदा जी तुमच्या मध्ये स्वतंत्रता आहे ती मेनी केली पाहिजे . जर आपल्याला आत्मसाक्षात्कार नको हवा असला तर आपण कृपा करून जावं .आण हवा असेल तर बसावं दहा मनिटि मध्ये ही गोष्ट होणार आहे . त्याला काय वशिष्ठ वेळ लागत नाही . रामदास स्वामींना वचिरलं एकदा की कुंडलनी च जागरण व्हायला किती वेळ लागतो तर त्यांनी शब्द वापरला तत्क्षण . पण देणारा पण अधिकारी पाहिजे आण घेणारा पण तसाच पाहिजे . आता देणारे तर आहेतच पण घेणारे बघितले पाहिजेत . तेव्हा पूर्ण मनामध्ये अशी इच्छा करायची की आमहाला आत्मसाक्षात्कार घडला पाहिजे .

आपणा सर्वाना त्यासाठी तीन अटी मान्य कराव्या लागतील . पहिली अट अशी आहे की आमचं असं चुकलं ,आमही पापी ,आमहाला कस हे मळिणार वेगळे वेगळे जे न्यूनतेचे जे आपल्या मध्ये भावना भरलेल्या आहेत त्यासगळ्या तुम्ही नष्ट करून टाकायच्या . मागील सगळं विसरून जा . कारण आपण मानव आहात आण मानवच चुका करू शकतात . परमेश्वर नाही की तुम्ही चुका नाही करणार . म्हणून माझं हे चुकलं ते चुकलं असं मना मध्ये आणायचं नाही . आण जे लोक तुम्हाला सांगतात की तुम्ही पापी आहात ते स्वतः पापी आहेत . असं लक्षात घेऊन तुम्ही आपल्या बदल स्वतःलाच क्षमा करा .

आण दुसरी अशी अट आहे की एकसाथ सगळ्यांना क्षमा करून टाका . म्हणजे तुम्ही क्षमा करा अथवा नका करू तुम्ही काही करत नाही . पण एका मिथ्या गोष्टी साठी

आपण आपल्याला उगीचच त्रास करून घेतो . आणजिो मनुष्य तुम्हाला त्रास देतो आहे तो मनुष्य मात्र आरामात आहे . तुम्ही मात्र उगीचच स्वतःला त्रास देतात वचिार करून . कारण तुम्ही त्याला क्षमा करत नाही . मग असले उलटे प्रकार कशाला ? . पण प्रत्येक माणसा बद्दल वचिार करू नका . व्यक्तिगत वचिार करायचा नाही . सगळ्यांना एकसाथ क्षमा करून टाकली असं म्हणायचं . एकसाथ दलिदार मनाने क्षमा करून टाकायची . हि दुसरी अट . क्षमा नाही केली तर डोक्यातून गरम येईल थंड नाही येणार . आण किडलनी पण जागृत होणार नाही .

तिसरी अट म्हणजे अशी कािआम्ही कोणत्याही जातीचे , धर्माचे , पंथाचे असलो तरी आम्हाला आत्मसाक्षात्कार मळिणार . हा पूर्ण आत्मवशिवास आपल्या मध्ये असला पाहजि . मळिणारच , का मळिणार नाही . ? ह्या तीन अतजिर आपण स्वीकारल्या तर आपली जागृती होण्यात मुळीच त्रास होणार नाही .

दुसरं म्हणजे ब्रम्हरंधर जे आहे ते टाळू मध्ये आहे . म्हणून आपण सगळ्यांनी टोप्या काढून ठेवा . आपण काही आई समोर टोप्या घालून जात नाही . कुणी काही मनिस्टर बनिस्टर नाही मी . ज्यांना सहजयोगात आत्मसाक्षात्कार नको असेल त्यांनी शंका कुशंका इथे काढत बसायचं नाही . कारण त्यांना होणार नाही आण त्यांच्या मुळे सगळं वातावरण मात्र खराब होईल . तर ज्यांना आपल्यावर वशिवास आहे , आण जि्यांना आत्मसाक्षात्कार हवा असेल त्यांनीच इथे बसावं , त्यांनी अवश्य बसावं . त्यांच्या साठीच आम्ही आलो आहोत .

आता तुम्हाला कुणी गुरु नकोत , कुणी नकोत तुम्ही स्वतःच गुरु व्हायचं . आण त्यासाठी सहजयोगामध्ये जी सामूहिक कार्यक्रमाची व्यवस्था आहे त्यात आपण आल पाहजि . आण थोडीशी त्याबद्दल माहिती जर सुट्टे झाली तर आठ दविसामध्ये तुम्ही स्वतःचे गुरु व्हाल . आपणा सर्वाना माझे अनंत अनंत आशीर्वाद आहेत .

आता पायावर वैगेरे येण्याची आपल्या कडे फार पद्धत आहे . दर्शन , दर्शनाला देवळात बसलेल्या आहेत भरपूर देवी . आणजिो प्रयंत तुमच्या आत्मसाक्षात्काराची पूर्णता होत नाही तो प्रयंत काही पायावर यायची गरज नाही . काही गरज नाही . आम्ही तुमच्या बद्दल नेहमी वचिार करतो आण तुम्ही आमच्या चिंतातच आहात सर्व जण . तेव्हा दर्शन वैगेरे घेण्याची काही गरज नाही कवि यावर वादविवाद , चर्चा करायची पण गरज नाही . जे काय झालं , घटति झालं आहे ते काय आहे ते आपण आत जाणलं पाहजि . यावर पण वचिार सुट्टे करू नका . कारण ती आलेली नरिवचिारता सुटेल , म्हणून जास्त वचिार करायचा नाही . शांतपणाने घरी जायचं , एकदुसऱ्याशी वादविवाद करायचा नाही . आण आनंदाने योगनदिरत जायचं . पुढच्या वर्षी तुम्ही इथं फार मोठाले सहजयोगाचे वृक्ष उभे कराल अशी मला आशा आहे . आमचे आपल्याला अनंत आशीर्वाद आहेत .

कोल्हापूरला आपले गोधळी आहेत , तसे हे हि आईचे गोधळी आहेत . आण त्याच्या कडे जाऊन हे शकिले नामदेवांचा जोगवा , आईला जोग मागतिला , योग मागतिला . हजारो वर्षांपासून आपल्या देशामध्ये आईला खेड्यापाड्यातून योग मागत आहेत . आण तो आज आपल्याला लाभला . पण हे लक्षात घेतलं पाहजि की महालक्ष्मीच्या देवळा मध्ये अंबेला उदो उदो म्हणतात . अंबे म्हणजे कोण मग तर हि किडलनी . आण महालक्ष्मीच्या देवळात का , कारण हि मिथली शक्ती जिला आपण मज्जासंस्था म्हणतो ती खरं म्हणजे महालक्ष्मीची शक्ती आहे . आण तिला सुषुम्ना नाडी असं म्हणतात . त्या सुषुम्ना नाडीतून तू जागृत हो म्हणून महालक्ष्मीच्या देवळात बसून ते म्हणतात की हे अंबे , हे किडलनी तू जागृत हो . तेव्हा हे ऐकण्या सारखं आहे . फार सुंदर लहिलि आहे . अत्यंत सुंदर नामदेवांनी लहिलि आहे .

1990-12-11, Sarvajanic Karyakram

11 डिसेंबर 1990

Public Program

Shrirampur (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

1990 -12-11Public Program, Shrirampur

सत्याला शोधणाऱ्या आपण सर्व साधकांना माझा नमस्कार. सत्याबद्दल एक गोष्ट लक्षात ठेवली पाहजि की सत्य हे आहे तथि आहे. आपण ते बदलू शकत नाही. ते आपल्या काबूत घेऊ शकत नाही. आपण काहीतरी त्याच्यातून सांगून ते सत्य आहे असं पटवून देऊ शकत नाही. आपण जे लोक असं करतात ते वास्तविकतेपासून फार दूर आहेत. आपण स्वतःच नुकसान करून घेणं, समाजाचं नुकसान करून घेणं आपण उलट्या गतीने ते आपल्या नाशाला प्राप्त होतात. याला कारण असं आहे की सत्य एक आहे ते म्हणजे तुम्ही हे शरीर, मन, बुद्धी, अहंकार या उपाधी नसून शुद्ध स्वरूप आत्मा आहात. दुसरं सत्य असं आहे की सर्व चराचरामध्ये परमेश्वराची प्रेम शक्ती जला आपण ब्रह्मचैतन्य म्हणतो ती कार्यानवति आहे. तेव्हा ह्या ब्रह्मशक्तीला प्राप्त होणं हा योग आहे. आपण सहज म्हणजे सह म्हणजे तुमच्या बरोबर जन्मलेला असा ह्या योगाचा जन्मसिद्ध अधिकार तुमच्यामध्ये आहे. पण हे सगळं, मी सांगत असताना आपण माझ्यावर अंधश्रद्धा ठेऊ नये. उलट एखाद्या वैज्ञानिकासारखं, सायंटिस्टसारखं आपलं मन उघडं ठेवलं पाहजि. डोकं उघडं ठेवलं पाहजि. जर आपलं डोकं उघडं नसलं तर आपण वैज्ञानिक होऊच शकत नाही आपण मी जे सांगते ते जर अनुभवास आलं तर इमानदारी मध्ये ते मानलं पाहजि आपण त्यात उतरलं पाहजि. कारण हा एक कल्याणाचा मार्ग आहे. तो तुमच्याच कल्याणाचाच नव्हे तुमचा मुलाबाळांचा, तुमच्या सर्व समाजाचा, भारताचा आणि सर्व जगाचा हा कल्याणाचा मार्ग आहे. उत्क्रांतीमध्ये आपण आता मानव स्तंभीला आलो. या स्थितीतच आपण मान्यता केली की फार उत्तम स्थिती आहे तर हे कायकि बरोबर होणार नाही. या स्थिती मध्येच अनेक भांडणं होतात. या स्थितीमध्ये अनेक विचार, या स्थितीमध्ये आपण पाहिलेलं आहे की धर्मावरून काय काय प्रकार झालेले आहेत. या स्थितीत धर्म अधर्म कळत नाही. नसत्या जातपातीच्या अंधश्रद्धेच्या ह्याच्यात आपण बळी जाऊ शकतो. त्या साठी केवळ सत्य हे जाणलं पाहजि. आपण ते जाणण्यासाठी आपल्याला आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजि. कारण आत्मा हा सर्वांमध्ये एक सारखा प्रतबिंबित आहे आणि तो सामूहिक चेतनेला आपल्यामध्ये जागृत करतो. ही सामूहिक चेतना, जेव्हा आपल्यामध्ये जागृत होते तेव्हा आपण जाणू शकतो की आपल्यामध्ये कोणते दोष आहेत आणि दुसऱ्यामध्ये कोणते दोष आहेत. जर आपण हे शकिलो की हे दोष आपण कसे काढून टाकायचे तर लगेच या सर्व दोषांपासून आपली मुक्ती होऊ शकते. महाराष्ट्र ही सनातंकी भूमि. इथे मोठोमोठे द्रष्टे आणि संत झाले आणि त्यांनी सुद्धा आत्मसाक्षात्काराबद्दल सांगितलेलं आहे. बाराव्या शतकामध्ये श्री ज्ञानेश्वर आपल्या ह्या महाराष्ट्रात जन्माला आले आणि त्यांनी एक फार मोठी गोष्ट केली. म्हणजे हे जे एक गुप्त ज्ञान, कुंडलनीचं सगळ्यांना ज्ञात होतं ते फक्त सीमते होतं या नाथपंथीयांच्यामध्ये. आणि त्यात एक गुरुनी एकाच शिष्याला दीक्षा दिली पाहजि असा प्रतबिंब होता. ही परंपरा होती. ज्ञानेश्वरांनी आपले गुरु नवित्तीनाथ यांना वर्णित केली की कृपा करून हे गुप्त ज्ञान मला सांगण्याची आपण व्यवस्था करावी. नदिन एवढीतरी तुम्ही परवानगी द्यावी की मी नुसतं हे लहिन लोकांना सांगू शकेन. ह्या गोष्टीवर नवित्तीनाथ राजी झाले. आणि आपली प्रथम अशी एक सामूहिक अ॥अ॥ (pause) सामूहिक तऱ्हेनी ह्या गुप्त गोष्टींना जाणण्याची एक प्रथा नवीन प्रथा सुरू झाली. सहाव्या शतकात अ सहाव्या अध्यायात ज्ञानेश्वरीच्या, कुंडलनी बद्दल त्यांनी वर्णन केलेलं आहे. पण धर्म मार्तंडानी मात्र सांगितलं की हा अध्याय नषिद्ध आहे कारण त्यांना त्यातलं काहीच गम्य नव्हतं. नषिद्ध म्हटल्या त्याच्या वरती पडदा पडला आणि कुंडलनी बद्दल कोणी बोलायचं नाही असं ठरलं. अशा रीतीने कुंडलनीचं ज्ञान काही आहे कवि नाही ह्या बद्दल सुद्धा लोकांना काही माहिती नव्हतं. त्यानंतर कबीर, नानक आदी अनेक लोकांनी कुंडलनीचं फार सुंदर वर्णन केलेलं आहे. आणि असं हळू हळू ते वर्णन होत गेलं. म्हणजे शब्दामध्येच सगळं वर्णन झालं. पण लोकांना ह्याला अनुभूती नाही आली. संतांचे जे महान कार्य झालंय ते हे की त्यांनी नेहमी अंधश्रद्धा, जात पात हे जे काही आपल्यामध्ये दोष आहेत सामाजिक, त्याच्यावरती फार मोठं असतं उभारलंय. विशेषतः आपण म्हणु नुसतं सर्व सरस्वती ह्यांनी अंधश्रद्धेवरती इतकी भाष्य केलेली आहेत की आश्चर्य वाटतं की अजून सुद्धा लोक त्या अंधश्रद्धेत का वाहत आहेत. त्यानंतर इतर कतितीरी दासगण कवि रामदासस्वामी, तुकाराम, नामदेव सरवानीच ह्या ज्या आपल्यामध्ये कु कुरती आहेत, ज्या आपल्यामध्ये अशा अ॥अ॥ गोष्टी आहेत ज्याने मनुष्य परमेश्वर सोडून भलत्या मार्गाला जातो त्याचावर फार टीकासूत्र सोडलं. विशेषतः रामदास स्वामींनी तर भामत्या गुरुबद्दल फार टीका आणि फारच त्यांच्यावरती अ॥अ॥ लखिण लहिलेलं आहे. त्यांना काही शिष्या बऱ्या येत नव्हत्या, तर काही आपल्या मनानी शिष्या मा करून त्यांनी अश्या लोकांना शिष्या दिल्या की हे लोकांना खोटं बोलून फसवतात, काहीतरी सांगतात आणि भोडगुरी करतात. पण त्यामुळे जो काही फरक झाला तो झालाच. पण विशेष करून आपल्यासाठी एक फार मोठं कार्य ते करून गेले. एकनाथ हे महारांच्या घरी जेवायला जात असतं म्हणून परत धर्म मार्तंडानी त्यांना त्रास दिला. ह्या लोकांना अंधश्रद्धा नीर नरिमूलन करण्याचा अधिकार होता कारण त्यांची डोळस श्रद्धा होती. त्यांना नीर कधी वविक होता. पण जो तो भामटा उठतो आणि म्हणतो मी अमुक करतो, तो म्हणतो मी अमीक करतो असं होऊ शकत नाही. आता आपल्या इथे टुम नघिली आहे की देव नाहचि आहे. अशी काहीतरी टुम काढून तुम्ही काहीही कार्य केलं तर ते तुमच्यावर उलटणार आहे. कारण टुम हे वास्तविक खरं नसतं. त्यातली ही टुम काढली की देवाचं नाही. त्याला कारण मी असं पाहिलं की जे लोक दारू पतित, घाण्यारडे व्यवहार करतात, बायका ठेवतात, हे करतात, ते करतात आणि पैसे खातात, पैश्याच्या मागे आहेत. त्यांना असं म्हणावाचं लागतं की देव नाहीये. नाहीतर खरतर देवाच खरतर घरात जर देव ठेवला तर लोक म्हणतील अहो तुम्ही तुमच्या घरात हे देव आहे तुम्ही असे कसे वागता ? म्हणून देव नाहीये असं सांगायचं. पण हे अशास्त्रीय आहे. तुम्ही आधी शोधून पहा देव आहे कवि नाही. देव नाही असं तुम्ही म्हणू शकत नाही. फार तर फार असं म्हणू शकता की देव आहे कवि नाही हे आमहाला माहिती नाही. पण अशा रीतीच्या न नवीन नवीन पद्धतीच्या टुम आपल्या ह्या महाराष्ट्रात संतांच्या या भुमीत नघित आहेत. आणि खीन कुठे नाही. आणि खी कुठं असला प्रकार नाही. हे शहाणपण इथंच आहे. आणि बहुतेक हे लोक रिकामेकडे आणि बुद्धीने फार नष्ट भ्रष्ट लोक आहेत. कारण माझा एका माणसाशी संबंध आला. तो माझ्याकडे आव्हाहन म्हणून आला होता आणि त्याला डोकंच नव्हतं मुळी. त्याला आध्यात्म माहिती नव्हता, शास्त्र माहिती नव्हतं. त्याला काही अ॥अ॥शास्त्रीय ज्ञान नव्हतं, मेडिकलच त्याला ज्ञान नव्हतं. मी मेडिकल स्वतः केलेलं आहे. एक अक्षर त्याला माहिती नव्हतं की मेडिसिनी तरी काय आहे. ह्याच्याशी बोलायचं तरी काय? आणि बाकीची जी मंडळी होती ती सुद्धा इतकी नमिन अभ्यास केलेली आणि इतक्या नमिनस्तराची की वैचारिक त्यांची पातळीच इतकी कमी होती. त्यात तो गृहस्थ मेस्मेरिझम करत होता आणि मेस्मेरिझम करणं कतिती घातक आहे हे तुम्ही परदेशातील कोणत्याही अ॥अ॥ मेडिकल ह्याला जरूनलला वाचलं तर होईल. पण हे कूपमंडूक. हे कधी बाहेर गेलेलेच नाहीत. यांना काही माहितीच नाही. त्यांच्यामध्ये कतिती प्रगल्भता आलेली आहे. आता सहजयोगाबद्दल पेपर इंटरनॅशन मॅगझीन मध्ये आला. इतकंच नव्हे पण आता कुंडलनीच्या वरती तीन डॉक्टरांना दिलेलीला M.D. ची पदवी मिळाली. म्हणजे त्यांना M.D. ची पदवी देणारे कतिती उच्च लोक असतील. सांगा मग. पण ह्या लोकांना एवढी अकल नाही समजायला की ज्यांना M.D. च्या पदव्या मिळालेल्या आहेत त्या काही अश्याच मिळाल्या असतील का? काहीतरी त्याच्यात असलं पाहजि ना? त्या शिष्या सात/साठ डॉक्टर दिलेलीला अ॥अ॥ लंडनला याच्या वर प्रयोग करत आहेत. म्हणजे काय सुरवातीपासनाच मी म्हणत असं की याची जास्त प्रसिद्धी करू नका. कारण आपल्याला काय लोकांचे रोग बरे करायचे नाहीत. कुंडलनी जागरणाने जर ते रोग बरे झाले तर झाले. पण काहीतरी अशी टुम काढायची की हे काहीतरी अ॥अ॥ कुंडलनी म्हणजे काही नाहीच आहे. अहो पण करून तर बघा. आज आम्ही छपनून देशांमध्ये फिरतोय. त्या रशियाचे लोक जे लोक पराकोटीला सायन्सच्या गेलेले आहेत वजिजानाच्या, ते सहजयोगात. दोनशे तथिले शास्त्रीय लोक. म्हणजे ज्यांना आपण म्हणू फार मोठे पोहोचलेले ज्यांनी स्फुटिक बनवला तो सुद्धा. हे सर्व लोक सहजयोगाला शरण आले. चारशे डॉक्टर रशियामध्ये आज सहजयोग करत आहेत. ते सगळे महामुख आहेत आणि हे दोन चार आपली डोकी जी चाललेली आहेत आणि मुलांची इतकी दशाभूल करत आहेत. त्या मुलांना मेस्मेरिझम करून त्यांची वाट लावणार. अशे अनेक तऱ्हेचे प्रकार इथे सुरू आहेत आणि शेवटी आमहाला दगड मारले या लोकांनी, म्हणजे यांना म्हणायचं तरी काय? अहो वादविवाद करण्यात ठीक आहे. काय पण यांच्याशी वाद तरी कशात घालायचा. ज्यांना त्यात ज्ञान सुद्धा नाही. बोलायचं तरी कशाचं. मुलांची नुसती दशाभूल करायची. त्यांना मेस्मेरिझम शिकवायचं आणि अश्या घाणेरड्या रस्त्यावर घालायचं की ते तथून परत येऊ शकत नाहीत. आता कतितीरी अशे रोगी आपल्याकडे येतात, ज्यांना आम्ही मेस्मेरिझम मधून काढलेलं आहे. एक आमचे डॉक्टर आहेत ते सात अ॥अ॥ सात हॉस्पिटलचेच मुख्य आहेत. आणि त्यांनी लंडनमध्ये कतितीरी लोकांना मेस्मेरिझम मधून काढलंय. त्यांचे कतितीरी पेपर्स छापलेय. पण इथे कूपमंडूक बसलेत. त्यांना काय समजणार ? बाहेर काय चाललंय ? कुठल्या कुठे मेडिकल सायन्स पोहोचलं आहे ? आणि उद्ध्या व्यवस्थितीत कुंडलनी सुद्धा त्याच्यात येणारच. कारण जेव्हा सगळी कडे M.D. होतील तर कुंडलनीबद्दल जरूर छापलं जाईल. कारण प्रत्येक वेळेला नवीन नवीन शोध लागत आहेत. नवीन नवीन गोष्टी शोधण्यात येतायत. आता हा नवीन शोध आहे कुंडलनीचा. आणि तो सुद्धा मेडिकलला आला. पण मेडिकल मध्ये नाही म्हणून तो खोटा आहे असं कशावरून. आपण सगळं काही परदेशातूनच घेतलं पाहजि का ? आपलं काही नसलं पाहजि का ? हा आपला वारसा आहे. हा महाराष्ट्राचा वारसा आहे. संतांनी घालून दिलेला वारसा आहे. तर हे काही तरी लहानशे ज्ञान घेऊन आणि त्याच्या वरन अशा गोष्टी करणं म्हणजे फार चुकीची गोष्ट आहे. लोकांची दशाभूल करणं आणि त्यांना नश्वरतेत पोहोचवणं हे महापाप आहे. सहजयोगानी हजारो लोकांचं कल्याण झालेलं आहे. ते कशाने झालं. त्यांची स्वतःची शक्ती त्यांच्यात आहे कुंडलनीची. ती शक्ती जागृत होते. जागृत झाल्यावर ती वर येऊन इथून ब्रह्मरंध्र छेदते. आणि ब्रह्मरंध्र छेदल्यावर तुम्हाला स्वतःला कळतं की तुमच्या डोक्यातून अशी थंड थंड वाऱ्याची अशी झुळूक येते. त्याच्या वरती आदर्शकार्यांनी लहिलिय सलीम सलीम.

बायबल मध्ये त्याला "cool breeze of the holy ghost" म्हणतात . पुरतयेक धर्मात सांगितलेलं आहे की तुम्ही आत्मसाक्षात्कार घेतला पाहजि. आणि तुम्ही जर वचिर केला की आज जर आम्हाला ही शक्ती जी चारीकडे वचिरण करत आहे जी सगळे जिवित कार्य करते ती जर हाताला लागली तर आम्ही कती कार्य करू शकतो. आज आपण बघतो इतकी सुंदर फुलं इथे आहेत. ही फुलं एका बजिनी नरिमाण झाली आहेत. एक लहानश्या बजिनी हे फुलं नरिमाण झालेलं आहे. आणि कतितीरी फुलं एका बीजांनी नधितात. ती कशी ? ते कोण करतं ? कोणच्या ही माणसाची ठेवण कशी आहे ? त्याच्यामध्ये ऑटोनॉमस नर्व्हस सस्टिम म्हणून एक संस्था आहे. ऑटो म्हणजे स्वयंचलित . हे स्वयंमः कोण आहे. ? स्वयंमः कोण चालवतंय ? ते ? हे जाणायला नको ? गहनतून उतरून हे बघण्यासाठी आपल्याला आतून प्रवास करायला पाहजि. बाह्यतन आपण कुठवर जाऊ शकतो. मी जर म्हटलं की आपण आत मध्ये लक्ष घेऊन जाऊ . आपण आतमध्ये लक्ष घेऊन जाऊ शकत नाही. म्हणून ही घटना होते. जेव्हा कुंडलनी जागृत होते तेव्हा आपलं लक्ष आत मध्ये खेचलं जातं. आणि त्यानंतर आपण आपली चक्र कुठे खराब आहेत काय आहेत ते बघतो दुसऱ्यांची चक्र बघतो आणि दुसऱ्यांना फायदा होतो आणि आपल्यालाही फायदा होतो. ह्यासाठी तुम्ही पैसे देऊ शकत नाही . कारण ही जिवित क्रिया आहे. ही पृथ्वी आहे. तिच्यामध्ये तुम्ही जर बी लावलं आणि त्याच्या जर सहजच बी उगवलं तर ह्या पृथ्वीतनं जे काही कार्य होत आहे त्याच्यासाठी तिला आपण पैसे देतो , तिला काही पैसे समजतात का ? देवाला काही पैसे समजत नाही. हा तुमचा आपला व्यवहार आहे. परमेश्वराला पैशाशी काहीही संबंध ठेवायचा नाही. आता दुसरी गोष्ट जी आपल्या डोक्यात येते की आम्ही लोक इतके गरीब आहोत आणि आमच्या देशामध्ये अनेक तऱ्हेचे हाल आहेत. पण असं म्हणायचं की अमेरिकेत गरिबी नाही. तर जे अमेरिकेला गेलेले नाहीत त्यांनी अश्या काही गोष्टी पसरवलेल्या आहेत. तिथी ही गरिबी आहे आणि भयंकर गरीबी आहे. पण जे दुसरे त्यांचे हाल आहेत. त्या वजिजानाच्या मागे लागून कारण वजिजान हे एकांगी आहे. त्याच्यामध्ये परेम नाही. त्याच्यामध्ये कला नाही. त्याच्यामध्ये संगीत नाही. त्याच्यामध्ये फक्त काहीतीरी जे समोर आहे ते त्याचा त्याचं वशिलेक्षण करून ते काय आहे ते काढण आहे . त्यांनी पाहजि तर वस्तू तुम्हाला मळि शकतात. पण मानवाची जी दशा झालेली आहे त्या देशांमध्ये, ते इथे बसून आपल्याला कळणार नाही. त्या लोकांना 65 टक्के लोकांना अमेरिकेमध्ये घाण्यारडा रोग झालेला आहे. तरतऱ्हेचे घाण्यारडे रोग झालेले आहेत. आणि त्यात त्याचं नदिन लागत नाही .ते ठीकही होऊ शकत नाहीत. त्यात भर घालायला/काढायला आपल्या हडिस्तानांतून इतके भामटे गेलेले आणि त्यांनी खूप पैसे बनवलेत. आता हा रजनीश. ह्याने इतके पैसे बनवले. पण त्याच्यावरच उलटलं सगळं नशीब. त्याने इतके इतके रोलसरॉयस वकित घेतले. रोलसरॉयचा आणि देवाचा काय <> हाया . आधी म्हणे मी भगवान. मग म्हणे मी हा मग तो मग तो आणि . आणि त्याच्या नादी लोक लागले आहेत काही. मला समजत नाही आपलं डोकं आहे की खोकं आहे . अहो जो मनुष्य स्वतःसाठी एवढ्या रोलसरॉयस वकित घेतो लोकांच्या कडनं पैसे लुटून , त्या माणसाची काय अक्कल असायला पाहजि. त्याच्या मागे लागायला. तुम्हाला फक्त पैसे हवे आहेत का ? म्हणून तुम्ही त्याच्या मागे लागले आहेत का ? पण पैशापायी लागलेले लोक आज कोणत्या रसातळाला गेलेले आहेत ते जरा बाहेर जाऊन बघतिलं पाहजि. त्यांची समाजव्यवस्था काय आहे ? मुलांना कुणाचाही आदर नाही. शिकषकांचा आदर नाही. तुमच्या आई वडलांचा आदर नाही. कतितीरी आई वडील लंडनमध्येच म्हणतात की एका आठवड्यामध्ये (pause) एका आठवड्यात दोन मुलं आई वडील मारून टाकतात. हे स्टॅटिस्टिक्स आहे तिथिलं . ऐकलं नसेल तुम्ही. कधी कानावर सुद्धा आमच्या आलं नाही ह्या गोष्टी . अशा गोष्टी तिथी पहायला मळितात आणि इतका घाणेरडा प्रकार आहे. नैतिकता इतकी खालच्या दर्जाची आहे की मी आपल्याला ते सांगू शकत नाही. इतके ते हलकटपणाच्या गोष्टी आहेत की मी आपल्याला सांगू शकत नाही. इतका भयंकर प्रकार आहे. नैतिकतेच्या नावाने काहीही तिथी नाही. आणि आपल्या देशामध्ये नैतिकता, सामाजिकता फार जबरदस्त आहे. अजूनही आपली कुटुंब व्यवस्था चांगली आहे. अजूनही इतकी वाईट स्थिती झालेली नाही. कारण आपल्याजवळ अध्यात्माचा पाया आहे. अध्यात्माचा पाया जो पर्यंत माणसात येणार नाही तो पर्यंत कोणतीही प्रगती सद्गतीला जाणारच नाही.

आता एखाद्या माणसाला तुम्ही शंभर रुपये देऊन बघा. तो लगेच गुत्यावर जाईल. पण तो तर आध्यात्मात बसलेला मनुष्य असला, ते करणार नाही. समजा तुकारामाला शंभर रुपये दिले तर तो ते घेणार नाही. ते सगळ्यांना वाटून टाकतील . ते संत साधू, त्यांचं आयुष्य बघा. कशे पवतिर . कति नरिमळ. त्यांनी कति समाजासाठी कष्ट घेतले आणि लोकांनी कति त्यांना त्रास दिला. ज्ञानेश्वरांच्याबद्दल सुध्दा लोक टीका करतात मला आश्चर्य वाटत की तेवीस वर्षांमध्ये जे काही लढिन गेले त्याच्यातल्या दोन ओळी तरी आज घेऊन दाखवा कोणीतरी. त्या सूक्ष्म अनुभवाच्या. आम्ही अनुभव आहोत. हे सहजयोगी अनुभवत आहेत. पण ते कुठे आहे. तेवीस वर्षांमध्ये अमृतानुभव सारखा ग्रंथ ज्या ज्ञानेश्वरांनी लिहिला, त्यांची महती सांगायी तेवढी थोडी आहे. तर अश्या संत साधूच्या ह्या महाराष्ट्रामध्ये आपण समजलं पाहजि की आपला हा वारसा आहे. आणि तो आध्यात्म मळिवल्या शविया, त्याचा पाया घातल्या शविया कोणतीही प्रगती हानिकारक आहे हे तुम्ही कोणत्याही देशात जाऊन बघा. आता रशियालाच बघा. रशियेने सांगितलं देव नाही, काही नाही, काही नाही. आज काय परिस्थितीला आले. शेवटी सहजयोग तिथी धर्मासारखा पसरलेला आहे. त्याला मी म्हणत नाही की तुम्ही देवाला मानलं नाही तर हे नुकसान होतं. पण जीवन कसं शुष्क होऊन जातं. जस काही तुम्ही चिपिडासारखं आपल्याला करून घेतलंय. संबंध त्यातला रसच नघिन गेला. तश्या शुष्क जीवनाला कंटाळूनच त्यांनी सहजयोगाला कवटाळून घेतलेलं आहे आणि मिला आश्चर्य वाटतं की त्या लोकांना इतकी आध्यात्मिक ओळख कुठून आली. नुसता माझा फोटो बघून ते येतात. नुसत्या माझ्या फोटोवर ते लोक येतात आणि एकेका प्रोग्रॅमला सोळा हजार, चौदा हजारच्या कमी लोक नाहीत. कारण त्या लोकांना हे कळलेलं आहे की एकांगी वृत्तीने जे आम्ही पुढे गेलो, त्याच्या परिणामामुळे आम्हाला इतका त्रास झालाय. कारण त्यांच्या जीवनात आनंदच नाही मुळी. कोणचाच आनंद नाही. आता आपल्यामध्ये ही कुंडलनीची जी शक्ती आहे, ती जर काय एकदा जागृत झाली, तर ती या सहा चक्रातनं जाते. आता त्याला मेडिकलच सुद्धा अनुसंधान आहे. ह्या सहा चक्रांमधनं जाताना ती आपल्या सहा चक्रांना प्लावति करते. ही चक्र जेव्हा अत्यन्त आपण वापरतो त्यामुळे रोग तयार होतात. आता म्हणतात की भुतं नाहीत. भुतं म्हणजे अशी काय माणसं स्वरूप नसतात. पण सूक्ष्ममाते जे काही झालेलं आहे. जे काही आपल्या अ०अ सामुहिक सब अ०अ सामुहिक अ०अ चेतनेमध्ये झालेलं आहे ते सगळं आपल्या भूत काळामध्ये आहे. आणि हे डॉक्टर सुद्धा मानतात इथे की जेव्हा आपल्याला कॅन्सरचा रोग होतो तेव्हा protein 58 आणि protein 53 अशा दोन जिवित काहीतीरी आ proteins आहेत की ज्या trigger करतात. ज्यांनी कॅन्सर सुरुवात होतो. असं म्हणतात. म्हणजे या कुठून आल्या. असं वचिरलं तर ते स्पष्टच सांगतात, इंग्लीश मध्ये सांगते की they are, they are existing in the area which was built in from our (pause) creation. म्हणजे आमच्या आमचं जेव्हा पासन सरजन (सर्जन) झालं तेव्हा पासनं ही आमच्यामध्ये व्यवस्था आहे. आणि जेव्हा त्यांचा अटॅक येतो तेव्हा कॅन्सर trigger होतो. असं डॉक्टरस म्हणतात. पण इथले डॉक्टरस अजून इतके मागासलेले आहेत. एक दोनच आहेत म्हणून त्यांच्यात. ते इतके मागासलेले आहेत की त्यांना काही अक्कलच नाही. त्यांच्याशी बोलायचं तरी काय ? त्यांना जर वचिरलं protein 53 तर ते काही माहीत नाही. कुठल्याकुठे science चाललेलं आहे आणि तुम्ही कुठे बसून science ची महती गातात . आणि जे तिथी पोहोचलेय ते मानतात की आता आध्यात्म्या शविया आम्हाला मारण नाही. तर आम्हाला आध्यात्म द्या. आध्यात्माची आणि जोपर्यंत science ची तुम्ही कांण सांगड घालत नाही ,सर्वंगीण उन्नती होणार नाही. फक्त एकांगी होईल. म्हणूनच सहजयोगात लोकांची सर्वंगीण उन्नती होते. आता आमच्या कडे अशे दोन तीन scientists आहेत की ज्यांना doctorate मळाली. अर्थात त्यांनी साय सहजयोगावरती प्रयोग नाही केले, पण त्यांनी जे प्रयोग केले त्यांच्यामध्ये जी त्यांना अंतरदृष्टी मळाली त्यामुळे त्यांना doctorate मळाली. आणि ते म्हणतात ही स्पष्ट की अश्या मुळेच झालंय म्हणून. त्या शविया पुष्कळ सहजयोगामध्ये वैज्यानिक दृष्टीने काय होतंय. पण मुख्य म्हणजे काय की आध्यात्म असल्याला पाहजि. जेव्हा कुंडलनी जागृत होते तेव्हा तुमच्या मेंदूमध्ये प्रकाश पडतो. थोडासाच तो मेंदू आपण वापरत असतो. आणि जेव्हा प्रगल्भता येते त्या मेंदूला, तेव्हा मनुष्याला इतकी सरजन शक्ती येते. आपल्याला आश्चर्य वाटेल की.. आता हे मोठमोठाले जे आर्टिस्ट लोक आहेत वशिकाषु सेन खां म्हणा, अमजद अली खां म्हणा, हे सगळे मुसलमान लोक आहेत. पण ते सर्व म्हणतात की माताजी तुम्ही जेव्हा पासन आम्हाला सहजयोग दिला तेव्हा पासन आमचं इतकं कार्य वाढलंय. सगळे म्हणतात. उघड उघड , उघड सांगतात. सफाक हुसेन खां आहेत ते सांगतात सगळे सांगतात हे माताजी सहजयोगानीच आम्ही वाढलो. नाहीतर आम्ही इतके वाढलोच नसतो. ते मुसलमान लोक आहेत. तरी सुद्धा ते असं म्हणतात. तेव्हा तुम्हाला जर आपली स्वतःची प्रगती करून घ्यायची असली, जर तुम्हाला सर्वांगीण प्रगती करून घ्यायची असली तर आधी आपला आध्यात्म जमवून घ्या. आणि त्या साठी कुंडलनीच जागरण आवश्यक आहे. त्या शविया आम्ही काहीच करू शकत नाही. पण एखादा जर हटिलर येऊन म्हणेल की आम्ही आव्हाहन देतो दोन लाखांचं तुम्ही आमचं कुंडलनी जागृत होऊ देया. होऊच शकणार नाही. अश्या माणसाचं कसं होणार ? दारु पतित, वाईट कामं करतात. अश्या माणसाच जागरण होणं शक्य नाही. उगीचच त्याच्यात हात घालण्यात काय अर्थ आहे. की दडपशाहीने हटिलरशाहीने जर कोणी म्हणेल एखाद्या डॉक्टरला जाऊन की तू जर मला ठीक केलेस तर मी दोन लाख देईल, तू चालता हो बरं इथनं. (pasue) त्याला पाहजित जातीयचे. येइया गबाळ्याचे काम नव्हे. हे लक्षात ठेवलं पाहजि. आणि त्या साठी हे भक्तभावाने, सरळ मनाने . मग ते कति विद्वान असोत कवि अशिक्षित असोत, शेतकरी असोत कवि एखादे officer असोत सगळ्यांनाच परमेश्वरानी आशीर्वाद दिलेला आहे आणि ती आपल्यामधली शक्ती आहे ती आपली स्वतःची शक्ती आहे. ती आपली आई आहे. ती हा पुनर्जन्म आपल्याला देते तोत आणि का घेऊ नये. जर मी म्हटलं उद्या की इथे एक हरि ठेवलेला आहे फुकट. तर सगळ्या जगतानं लोक ते घ्यायला येतील. पण काही शहाणं असे ही असतील होय हे काहीतीरी (pause). पण हरियाच्या बाबतीत कदाचित नाही सापडणार तसे लोक. पण स्वतःची शक्ती, स्वतःच शरीर स्वतःचाच मन बुद्धी आणि स्वतःचाच कार्य सगळं असताना मग अशा रीतीचं वेड घेऊन पेडगावला जायची काय गरज आहे. आपल्या बुद्धीला थोडातरी वचिर करून पाहायला पाहजि की आम्ही अंधश्रद्धेमध्ये कसे बुडत होतो. आता सहजयोगामध्ये जेवढे लोक आलेले आहेत ते मग रशियाचे असेनात का, इंग्लंडचे असेनात का. सगळीकडे अंधश्रद्धा आहे. कुठलेही असेनात का. हडिस्तानाले असेनात का. सगळ्याची अंधश्रद्धा धुवून नघाली. कारण सत्यामध्ये उभे झाले ना ? (pause). जस तुमच्या हातात एक साप आहे आणि आम्ही म्हटलं हा तुमच्या हातात साप आहे , तुम्ही सोडा. पण अंधार आहे. तुम्हाला दसित नाही. डोळे बंद आहेत. तुम्ही म्हणाल नाही हा दोरखंडच आहे. पण जसेच तुमचे डोळे उघडतील तसाच तो साप दसिल आणि तुम्ही आपोआपच सोडून द्याल. मी काही कुणाला सांगत नाही हे करून नका ते करू नका. तसंच आहे. जेव्हा एकदम हातामध्ये केवळ सत्य म्हणून (Not Audiable) आपले जे आले आहेत आज परदेशी पाहुणे यातले काही लोक

व्यसनात इतक्या आधीन होते. तरहतरहेचे आज कालचे जे नवीन ड्रग वगैरे मळिले त्याच्यामध्ये इतके आधीन होते, सगळं सोडून एका दविशात उभे झाले कमळा सारखे. हे फार सुशिक्षित, फार मोठे वदियान लोक आहेत. पण यांची नम्रता बघा. ह्यांची गहनता बघा. की एकदा सत्य सापडलं त्याच्या मागे लागायचं. कारण आम्हाला काय करायचं. आम्हाला आमचं भलं करून घ्यायचंय. आमचं कल्याण करून घ्यायचं आहे. ह्याच्या मागे मागे. ते आता गाव गाव माझ्या बरोबर फिरतात. आपल्याला माहिती आहे की हे लोक सगळे फार ऐशोआरामात राहणारे लोक आहेत. पण इथे वाटलं त्या परसिथितीत.. कधीही मला म्हणत नाहीत की आम्हाला त्रास झाला. कधीही म्हणत नाहीत. हे खरे संत झाले. तसंच तुम्ही सुद्धा सहजयोगामध्ये हे प्राप्त करा. ही शक्ती स्वतःची तुमची आहे ती प्राप्त करा. पण जर तुम्ही इथे अश्या इच्छेने आला असाल, की अ००० हे काहीतरी खोटंच आहे. म्हणजे असं ठाम वचिर करून जे लोक आले असतील, त्यांची कुंडलनी कधीही जागृत होणार नाही. कारण कुंडलनी ही तुमची आई आहे आणि अश्या लोकांना ती कधी मदत ही करणार नाही. मग आजारी झाले म्हणजे लोक म्हणतात माताजी आता काहीतरी सांगा. भोदू लोकांच्या कडे गेले मग म्हणतात काहीतरी सांगा. मी म्हणते आधीच का नाही आपण ठीक करून घ्यायचं. आधीच आपल्या मुलांना चांगल्या वळणावर आणा. आणि त्यांच्यामध्ये नैतिकता आत्ता पासन भरायला पाहजि. आपल्या देशामध्ये फार मोठे, फार मोठा एक त्रास आहे, म्हणजे भ्रष्टाचार आहे. असा भ्रष्टाचार मी कधी ऐकला नव्हता. आम्ही आमचे साहेब कलेक्टर होते, त्या वेळेला कोणी असा वचिराही करू शकत नव्हता की कलेक्टर न किंमशिनर न हे लोक भ्रष्टाचार,.. म्हणजे अशक्य गोष्ट. कानावर सुद्धा येत नसे. पण आम्ही पुण्याला आल्यावर सगळे सांगायला लागले, माताजी हा पैसा खातो, तो पैसा खातो. तो पैसा खातो. म्हटलं अरे, हे काय? आणि तुम्हाला भितात म्हणून पैसा ही खात नाहीत आणि काम ही करत नाहीत. अरे म्हटलं आहे पैसे खातात की काय? जेवतात बवितात की पैसेच खात बसतात. हा प्रकार आपल्या देशात एवढा वाढलेला आहे. त्या भ्रष्टाचाराच्या मागे लागायच्या ऐवजी काहीतरी मूर्खपणाचे धंदे केलेले आहेत. तो भ्रष्टाचाराचा आज जर संत असते तर त्यांनी हाणून काढलं असतं सगळं. आम्ही सगळीकडेच सांगत असतो, की कशाला हे करतात. ह्यानी आपल्या देशाची उन्नती होणार नाही. आपल्या मुलाबाळांचं काय होईल. पुढे त्यांचं शिक्षणाचं काय होईल? आज सगळीकडे इतका भ्रष्टाचार चाललेला आहे. तो तर पाहिला पाहजि. तिकडे कुणाचं ही लक्ष नाही. तिकडे कुणाचं लक्ष नाही. तो म्हणेल डोळे मट्टिन वा. कोणी बोलायला तयार नाही. मला तर वाटतंय या देशामध्ये वंशिशतः महाराष्ट्रात अत्यांत आहे. आणि लोक म्हणजे नुसते भयभीत आहेत. कोणी बोलायलाच तयार नाहीत. त्यांना माहिती आहे की हा मनुष्य भामटा आहे. पण बोलणार नाहीत हा भामटा आहे. काय दशा झाली आपली. आपण इतके मथिये झालोत. तुम्ही एकदा सहजयोगात सगळे या. म्हणजे तुम्हाला हिमिमत येईल. सांगायची की हा भामटा आहे. हा मला लटून खातो. सहजयोगामध्ये आम्ही पाहिलेलं आहे की एकदा मनुष्य आला की त्याच्यात केवढं परिवर्तन होतं. इतका नरिभय होऊन जातो. खरसिताच उदाहरण घ्या. खरसिता पुढे एक वेश्या येऊन तनि आश्रय मागितला. सगळे तिला दगड मारत होते. ती धावत धावत आली खरसितासमोर. म्हणे मला तू आश्रय दे. आता खरसिताचा आणि वैश्या काही संबंध नाही. पण तो एकदम उभा झाला सगळ्या समोर. म्हणाला तुमच्यातल्या ज्या माणसानी कोणताही पाप केलं नसेल त्यानी दगड मारावा. पण मला मारावा. सगळे आपले दगड खाली पडले. (pause) तर ह्या देशाची आपली जी मूलतः इतकी मौल्यवान अशी संपदा आहे तिला आपण जाणून घेतलं पाहजि. सारं जग आपल्याकडे बघत आहे. मी कुठेही गेले तरी म्हणतात की आम्हाला इंग्लिला जायचं आहे. इथे इतकं अ\$अ\$ सुंदर आहे वातावरण. इथले लोक म्हणजे कति धार्मिक आहेत. आणि इथले लोक म्हणजे कति पोहोचलेले आहेत. आता हे सगळे समजतात महाराष्ट्राचे सगळे लोक तुकारामच आहेत. आणि तुमच्याबद्दल फार त्यांना आदर वाटतो. कारण हे महाराष्ट्रात जन्माला आले कसे. काहीतरी पूर्वजन्मी आम्ही काही बहुपुण्य केल्याशिवाय हे लोक आले कसे महाराष्ट्रात ? नाहीतर आम्ही त्या रद्दी देशात आलो जन्माला आणि हे चांगले इथे जन्माला आले. त्यांना असं वाटतं वा वां. महाराष्ट्रीयन लोक म्हणजे काय? वां वां. आता काय सांगायचं त्यांना?. आपलीच मूलं. त्यांना काय सांगायचं तथिला प्रकार काय भयंकर आहे तो ? आणि कश्या परसिथितीत आपण राहतो. पण यांना असं वाटतं. कारण महाराष्ट्र देश. ह्याच्या मध्ये कति चैतन्य आहे ते तुम्हाला दसित नाही. त्यांना दसितयं. त्याला बघून ते म्हणतात की ही हा देश म्हणजे काय? प्रत्येक वर्षी हे लोक येतात. आणि निवडक लोक आम्ही बोलावतो. जास्त लोक नको. कारण फार लोकांना घेतलं तर व्यवस्था होणार नाही. प्रत्येक वेळेला. त्यात त्यांचं आहे की ह्या वेळेला तुम्ही मला जाऊ द्या. तुम्ही मागच्या वेळेला गेले होते. अशी आपापसामध्ये सामोपचसर करून. आलंच पाहजि. आणि म्हणतात की आम्हाला गेलचं पाहजि माताजी महाराष्ट्रात. म्हटलं त्यांच्या मते तुम्ही सगळे पसंतीस कोटी देव इथे बसलेले आहात. आणि तुम्हाला वंदन केल्या शिवाय, मढिया मारल्या शिवाय त्यांचं काही भलं होणार नाही. अशी त्यांची कल्पना आहे. अर्थात मी काही त्या बद्दल जास्त बोलत नाही. एक काळ असा येईल तुम्ही व्हाल तसे. का नाही होणार? पण आधी स्वतःची (pause) पूर्ण परीक्षा करून घेतली पाहजि. आणि स्वतः बद्दल पूर्ण अभिमान वाटला पाहजि. इतकाच नव्हे पण आपण मानव जातीला आलो आहेत. आता आपल्याला अर्त मानवजातीला गेलं पाहजि. आणि त्याची जर व्यवस्था झालेली आहे. जी गोष्ट श्री ज्ञानेश्वरांनी आपल्या गुरूकडनं मागून घेतली, जे त्यांनी लहिलिय ते पसायदान आज आम्ही इथे उभं केलेलं आहे. ते इथे उभं करून ठेवलेलं आहे. त्याचा साक्षात करायला कोणीतरी पाहजि होता. ते आम्ही केलं आहे. त्याला कारण असं की आम्ही जन्मलोच अशे. आणि पुष्कळ वचिर करून सगळ्यांच्या मध्ये काय दोष आहे? कोणत्या गोष्टीमुळे जागृती होते ते आम्ही शोधून काढलं. त्यामुळे आज सामूहिक जागृती झाली. आणि सामूहिक म्हणजे हजारो लोकांची जागृती झाली आहे. आणि जागृती झाल्यावर त्याच्यात तुम्ही कति रमता कति मुरता आणि तुमच्यात जी गहनता आहे तिला तुम्ही कधी पकडता? ह्याच्या वरती सहजयोगाची प्रगती अवलंबून आहे. (pause). या धकाधुकीच्या काळामध्ये हे कार्य फार जलद व्हायला पाहजि होतं. कारण जर तुम्ही हिमिलयावर गेलात, आणि तिथी जाऊन तपश्चर्या केली, सगळं काही केलं, आणि गुरू कडून दंडके खाल्ले, त्याच्या नंतर कसतरी तो म्हणून बरं मी एका चक्रापर्यंत चढवेलं. मग दुसऱ्या चक्रावर चढवेलं. कवि कोणचीतरी अशी व्यवस्था शोधली पाहजि की ज्यानी कुंडलनि सटकन वर आली पाहजि आणि ती सामूहिकतेत आली पाहजि. तो शोध फक्त तेवढा आम्ही लावला. बाकी सर्व कार्य संतांचं आहे. त्यांचा सगळा आशीर्वाद आहे. आणि मला पूर्ण आशा आहे की महाराष्ट्रातलं लोक जागृत होतील. आपल्यातल्या ज्या अंधश्रद्धा आहेत, आता मी पुष्कळ लोकांना बघते की त्यांना कोणतातरी एक गुरू धरला. गुरूच्या मागे लागले. मग ते गुरू जशे नाचावतील तसे. पण पहिल्यांदा हे लक्षात ठेवलं, कोणीही मनुष्य तुमच्याकडनं पैसे जर देवाच्या नावाने पैसे घेतो तर तो मनुष्य भोदू आहे. त्याचा काहीही देवाशी संबंध असू शकत नाही. आणि जेव्हा आपल्या लक्षात येईल, की हे भोदूगारीचे काम करणारे लोक आम्हाला कसे लुटत आहेत, तेव्हाच तुमचा अंधकार जाणार आहे. पण ते फक्त सहजयोगानंतर पडते. आता आपल्याला एक उदारणार्थ सांगते, की आमच्याकडे ब्राह्मण होते, सहजयोगी. आणि त्यांनी पुष्कळ कार्य केलं. त्यांच्या वडिलांनी. तर त्यांच्या वडिलांचं श्र श्राद्ध होतं. तर त्यांनी ब्राह्मणांना श्राद्धाला बोलावलं. तर त्यांनी सांगितलं की बुवा मला काही फुरसत नाही. पण तसं काही नाही. पण अज बरं होईल की तुम्ही शुक्रवारी श्राद्ध करा. आता ते ब्राह्मणचं होते. त्यांनी पंचाग उघडून बघितलं. तर तो दविस ठीक नव्हता. आणि ह्यांनी सांगितलं होतं की तुम्ही मंगळवारी या. ते म्हणाले नाही मंगळवार ठीक नाहीय, बरं नाहीय. त्या दविशी प्रदोष आहे. अमुक तमुक. काढून टाकलं. त्यांनी पंचाग काढलं. त्या दविशी प्रदोष बदिष नव्हता. शुक्रवारी होता सगळा प्रदोष वैगैरे. तर यानी आपलं स्वतःच मंगळवारी उरकून टाकलं श्राद्ध. तर ते शुक्रवारी पोहोचले तथि. तर त्यांनी सांगितलं मी करून टाकलं माझं श्राद्ध माझ्या वडिलांचं. तर म्हणे असं कसं? मग काय? तुम्ही त्या दविशी प्रदोष होता म्हणे कोणाचं पंचाग आहे तुमचं. टळिक. बरं बघा. टळिकाच्या पंचागात दाखवलयं बघा. काय लहिलिय? चालते व्हा म्हणे इथून. त्यांना घरातनं काढून टाकलं. आई म्हणे अरे असं काय करतोस? कति जुने आपले पुरोहित आहेत. काही नाही म्हणे. ह्यांनी आज पर्यंत आपल्याला असं खोटं बोलून बोलून नेहमी प्रदोषमध्येच केलं असेल. जाऊ देत. जा तू. आणि असं करून त्यांना काढून टाकलं. अशा रीतीने सहजयोगमध्ये आता पुष्कळ लोकांनी आपल्या मुलीची लग्न मुलाची लग्न दुसऱ्या जातलं केली. बहुतेक करतात. कति लोकांची त्यांनी आपल्याला ही माहिली आहे की श्रीरामपूर, संगमनेर इथून कतितीरी मुलीची लग्न बाहेर देशात झाली. एक ही पैशाचा हुंडा नाही, काही नाही. काही नाही. काही खर्च नाही. आणि व्यवस्थित आज आरामात सौख्यात आहेत. हे सगळ्यांना माहिती आहे. हे सगळं कार्य तसं जर मला म्हणायचं असतं की सहजयोगाशिवाय करू शकले असते तर शक्यच नाही. कारण जागृतीमुळे मनुष्याला हे मळित. जेव्हा त्याच्या मध्ये प्रकाश येतो तेव्हा त्याला कळतं हे चूक आहे. जात पात ही चूक गोष्ट आहे. ह्याला काही अर्थ नाही. हा नुसता असाच काहीतरी खोटा मथिया वाद आहे हे त्याच्या लक्षात येतं. आणि त्याच्या स्वतःच्या डोक्यात हे लक्षात येतं. ते काही जबरदस्तीनी, दडपशाही करून, कुणाला आव्हाहन देऊन होणार नाही. संतांचं कार्य एवढ्या साठीच. सगळे मान्य करतात. कारण त्यांची डोळस श्रद्धा होती आणि त्यांचं चरित्र होतं. चरित्र होतं. त्या चरित्राच्या दबावावरती ते हे सगळं म्हणत असतं आणि लोकांनी ती मान्यता केली. आणि त्याचा कतिता बरेच लोकांनी गुंडवला. तसंच गांधीजींच्या बद्दल मी म्हणू शकेंन की त्यांनी सुद्धा फार कार्य केलेलं आहे या बाबतीत. आणि त्यांनाही लोक एवढ्यासाठी मानत असतं कारण चरित्रावरन मनुष्य होते. चरित्र होतं त्यांचं. मी सुद्धा गांधीजींच्या बरोबर एक दविस राहिलेली आहे. फार चरित्रवान होते. तसंच शास्त्रीजी एक दुसरे. फार चरित्रवान होते. आणि त्यांच्या बरोबर माझे यजमान होते. त्यांचे मुख्य सचिव होते. आणि इतका तो मनुष्य बाणेंदार तत्तिकाच तो मनुष्य जाणता म्हणतात तसं. आणि त्यांनी इतकं इमानदारीने आपला देश चालवला होता. त्याला कारण ते आत्मसाक्षात्कारी होते. जसे शिवाजी महाराज सुद्धा आत्मसाक्षात्कारी होते. अशे अनेक लोक. अकबर हा सुद्धा आत्मसाक्षात्कारी होता. कारण त्यांच्या चरित्रावरून, त्यांच्या वागण्यावरून, त्यांच्या वचिरावरून त्यांच्या प्रगल्भतेमुळे आपण समजू शकतो हा मनुष्य कोणत्या लायकीचा आहे. त्या स्तथिला आपण ही जाऊ शकतो. सहजयोगाने तुम्ही कुठल्या कुठे पोहोचू शकता. त्याचं काही सांगताच येत नाही. कुठे पोहोचाल, काय होईल तुमचं. मला कधी कधी आश्चर्य वाटतं. एक गृहस्थ माझ्या समोर आली तबला वाजवत होते तर त्यांना वंशिश येत नव्हतं म्हणा. त्याच्यानंतर आम्ही एका मोठ्या प्रोग्रॅम ला गेलो होतो. तर मला वाटलं की हा तोच गृहस्थ आहे की काय तबला वाजवतोय म्हणून. तर ते दुसरे बसलेले होते, म्हणे हा कसा असेल. म्हटलं तोच आहे. तबला तर त्याचा खडखड चाललाय त्याचा. तर म्हटलं बरं. आमची मी नेहमी फुलं पाठवत असते. त्यांना फुलं पाठवली. तर धावत आला तो माझ्या पायावर. माताजी म्हणे तुम्ही फुलं कशाला पाठवलीत. मीच आहे म्हणे तो. मीच आहे तो. म्हटलं असं. मला तर कळलं नाही. असं कसं. तर या सर्व ज्या कमिया झाल्या आहेत, ही जी वंशिश शक्ती जी माणसाला आलेली आहे ही कुठून आली. ही तुमच्यातलीच आहे. ही तुमच्या मध्ये आहे. तुझं आहे तुझं पाती. ते मळिवलं पाहजि. आणि त्यासाठी फक्त इच्छा असायला पाहजि. शुद्ध इच्छा असायला पाहजि की आम्हाला की आम्हाला आत्मसाक्षात्कार पाहजि. ती जबरदस्ती नाही कुणी करू शकत. ते तुम्ही मागायला पाहजे की माताजी आम्हाला आत्मसाक्षात्कार हवा आहे. तेव्हाच हे घटित होईल. कारण आत्मसाक्षात्कारानंतर

तुम्ही एकदम स्वतंत्र होत. एकदम. पुरणतः कोणचीही तुमच्यावर सत्ता चालू शकत नाही. कोणचेही तुम्ही व्यसन घेऊ शकत नाही. व्यसननाच्या आधीन होऊ शकत नाही. कोणच्याही ही गोष्टीला तुम्ही बळी पडत नाही. आणि त्या स्वतंत्रतेला मज्जिवण्यासाठी ही जी आज तुमची स्वतंत्रता आहे ती मान्य केली पाहिजे. ती झाल्या नंतर. हे आहे. चमत्कारपूर्ण आहे. पण मनुष्य हा सुद्धा चमत्कारपूर्ण आहे. त्याची आपल्याला आज कल्पना येणार नाही. जस की मी पुष्कळदा सांगते की जर तुम्ही टेलिविहीजन चा सेट एखाद्या रानावनातल्या लोकांना नेऊन दाखवला आणि सांगितलं की ह्याच्यामध्ये अ\$अ\$ ही फार सुंदर अशे अशी व्यवस्था आहे. की तुम्ही त्याच्यामध्ये तरतरेचे फलामुस बघू शकतात. नंतर तुम्हाला गाणी ऐकायला येतील. ते म्हणतील हे काय आहे डबडं. याच्यात कसं शक्य आहे. तसं आपण आपल्याला डबडं समजतो. पण जेव्हा त्याचा संबंध त्या वशिष्टव्यापी शक्तीशी होतो, तेव्हा ते डबडं नसुन एक फार मोठी अलौकिक वस्तू आहे हे आपल्याला लक्षात येतं. आणि तेव्हा आपण आपल्या गौरवला गाठतो. तेव्हा आपल्याला सांगायचं म्हणजे असं आहे, सहजयोगामध्ये आल्यानंतर जागृती फार सोपी आहे. वशिष्टः महाराष्ट्रात तर इतकी सोपी आहे. आज मी उशीर होण्याचं कारण असं की त्यांनी माझी मरिचणूक काढली. आणि चार पाच हजार माणसं. म्हणजे वाटलंच नव्हतं मला की इतके लोक येतील ते. आणि म्हणे आमसाक्षात्कार दिला. बसले. पाच मनिटेंत सगळे पार ही महाराष्ट्राची कमिया आहे..या भूमीची वशिष्टता. आणि तुमची पुण्याई. आश्चर्याची गोष्ट आहे. अहो असं फॉरेन मध्ये नाही हा.माझे हात दुखतात त्या लोकांच्या. अगदी. कारण हे बुद्ध्यादी पहिल्यांदा. आणि यांनी गणपतीचा ग ह्यांना माहीत नाही. त्यामुळे फार त्रास आहे..पण तरी सुद्धा, एकदा जमले म्हणजे जमले. मग त्यांचं असं तसं चालत नाही. अगदी जमले म्हणजे काय? पकळें लोकं आहेत. त्यांना जेवढं माहीत नाही ते तुमच्या गणपतीबद्दल तत्किंच तुम्हालाही माहीत नाही. आणि काय त्यांचं महात्म्य आहे. आता एखाद्या इंग्लिश माणसाला एक शब्द काय शिकवायचा मराठीतला तर अशक्य. जर काही म्हणायचं असलं तर त्यांना काहीतरी इंग्लिशमध्ये सांगावं लागायचं.पण आता हे संस्कृत. आदर्शांकाराचार्यांचं संस्कृत जे आपण नाही म्हणू शकणार ते इतकं स्वच्छ, स्पष्ट आणि इतक्या घाईने अ\$ गतीने म्हणतात. आश्चर्य वाटतं की कसं सगळ्यांना आलं. त्याला कारण. कारण एकच आहे, की संस्कृत ही देवाची भाषा आहे. आणि ह्यांच्यात ते देव जागृत झाले आहेत असं वाटतं मला. कारण संस्कृत तसंही आपल्या मुलांना कोणाला शिकवायला गेलं तर जमणार नाही त्यांना. तत्किंच नाही पण आता हे मराठी भाषा शिकतायेत. आणि आपण पाहिलेलं आहे की मराठी भाषेमध्ये कति शुद्ध हे उच्चारण करून बोलतात. आपण त्यांची गाणी म्हणू शकत नाहीत. पण ते आपली गाणी कति सुंदर बोलतात. त्याला फक्त हेच एक म्हटलं पाहिजे की ह्यांच्या ज्या गुप्त शक्ती होतीत्या त्या जागृत झाल्या. त्यामुळे हे इतकं कार्य करतात. अशारतिने अनेक प्रमाणंमध्ये सहजयोगाचा प्रकाश दसितो. वशिष्टः आपल्या महाराष्ट्रात मध्ये शैती मध्ये पुष्कळ प्रयोग झालेले आहेत. आणि शैती मध्ये त्यांनी पाहिल्या की कधी कधी ह्या चैतन्याने दहापट जास्त पक पक येतं. आणि त्याबद्दल बराच (रोहापोह?? Inaudible) झाला. सगळी कडे कळवलं. पेपरात दिलं. गव्हर्नमेंट ला सांगितलं. पण कोणाला त्याच्याबद्दल काही तदात नाही..असु देत. पण जे लोकं सहजयोगात येतात, त्यांच्या शैती जाऊन बघा. एकदम फरक आपल्याला कळेल. तरी हा सर्वांगीण दृष्टींनी इतकंच नव्हे पशुपालनात, प्रत्येक गोष्टीत इतका सहजयोगाचा आपल्याला लाभ झालेला आहे. तसेच आमच्या आता शाळा सुरू झालेल्या आहेत. शाळांमध्ये मुलांना घेऊन त्यांच्या मध्ये एक अद्वितीय तेज आलेलं आहे. अशारतिने अनेक कार्य आपल्या महाराष्ट्रात होत आहेत. आणि इथे कार्य एकदा संपून झालं म्हणजे आपल्याला कळेल की सहजयोगांनी कति आपल्या महाराष्ट्राची उन्नती झालेली आहे. लोकांची कति उन्नती झालेली आहे. आता परवाच मला एक गृहस्थ भेटले, लहान मुलगाच होता म्हणा. तर म्हणे माताजी, मला सांगत होते म्हणे मला काही नोकरी नाही हे नाही. म्हटलं तुम्ही सहजयोगात या. सहजयोगात आले आणि लगेचच त्यांनी एक वॉशिंग प्रोजेक्ट काढला. आणि कति तरी त्याच्यात कामवून राहिला. म्हणे असंच माझ्या डोक्यात आहे माताजी वॉशिंग प्रोजेक्ट काढायचा. तर वॉशिंग प्रोजेक्ट काढून बसले त्याच्यात पुढे. म्हणजे अशी अनेक उदाहरणं आहेत. इंडस्ट्रियलिसिट आहेत, त्यांच्या कडे नेहमी स्टाइक्स होत असतं. ते सहजयोगात आले. आल्यापासून त्यांची अशी भरमसाठ वाढ झालेली आहे, त्यांना समजत नाही त्याच. काही सांगितलं तरी ते डोक्यात उतरत नाही. पण जर का आपण सहजोगाव सहजयोगामध्ये तो तल्लखपणा घेतला. तर आता हे कसं. इतकं गुप्त ज्ञान, इतकं सूक्ष्म ज्ञान कसं या लोकांना कळलं?. कसं ह्यांनी आपल्यामध्ये आत्मसात करून घेतलं?. त्यातल्यात्यात सगळी उन्नती होतेच. पण सगळ्यात मुख्य उन्नती होते आध्यात्मिक पण मुख्य उन्नती होते आध्यात्मिक. म्हणजे तुम्हाला शक्ती मिळते. तुम्ही लोकांना जागृती देऊ शकता. मी कोणाही गुरू कडे गेलेल्या माणसाला असंच वचिारते बाबा, तुला गुरूंनी काय दिलं. मी तुझी आई आहे. तुझा आजारी बरा करू शकत नाही आणि तुला काय शक्ती दिली. तर ती शक्ती आपल्यामध्ये असताना आपण तथिा स्वीकारू आणि त्यात त्याची वाढ ही करून नाही घ्यायची हे शहाणपणाचं लक्षण नाही. आणि असं जे लोक सांगतात ते फार मोठी चूक करतात. त्यांनी अश्या गोष्टी सांगण्यापेक्षा स्वतः येऊन बघावं. नम्रपणे. आणि स्वतः जागृती करून स्वतःचं भलं करून घ्यावं. पण आता त्यांना असं जर कळलं की जागृती घेतल्यानंतर तुम्ही दारूपळिच नाही तर येतील कशाला ते? कारण दारू ही त्यांची खरी आई आणि धर्म. मग ते कशाला येणार? पण तरी सुद्धा आपण काही सांगितलं नाही त्यांना आणि म्हटलं नाही तरी जर ते आले सहजच तर कदाचित. हा त्यांच्या वरती परिणाम होईल की ते लगेचच सोडून दुसऱ्या दिशी मुक्त होतील. अशे ही काही लोक इथे आहेत. तेव्हा ही एवढी मोठी गोष्ट. मला स्वतःला आश्चर्य वाटतं. मला नव्हतं वाटलं की माझ्या हयातीत एवढं कार्य होईल. आणि मी सुरवातीपासनाचं प्रसिद्धीला फार भीत असे. म्हणजे अ\$अ\$ इतपर्यंत की मी कधी माझा फोटो कोणाला द्यायचे नाही. कवि कोणाला छापयला द्यायचे नाही. हे ते. रोजचा वादविवाद चालायचा त्यांचा माझ्या वरतं. करता करता आता माझ्या लक्षात अली की फोटोला बघून लोकांना वाटतं की काहीतरी आहे.तेव्हा पासनं मी माझा फोटो छापयला देऊ लागले. आणि आता त्यांनी बघत आहे लोकांमध्ये एके तरहेची नवीन जागृती झाली आहे. आणि लोक धर्माकडे जो खरा धर्म आहे तकिडे वळत चालले आहेत. पोतामध्ये आपल्या तो धर्म असतो. तो एकदा जागृत झाला म्हणून कधी अधर्म करत नाहीत. तुम्ही हद्दि असा, मुसलमान असा, ख्रिश्चन असा वाट्टेल ते पापकर्म करू शकता. पण सहजयोगी करणार नाही. सहजयोगी कोणताही बेकायदेशीर काम करत नाही. कोणतंही पाप करून करत नाही. उलट तो अत्यंत कार्यक्षम असताना अत्यंत प्रचंड शक्तीनी व्यापून असताना सुद्धा अत्यंत नम्र असतो. आणि अत्यंत प्रेमळ असतो. ही अशी अभिनव शक्ती आपल्या मध्ये आहे. ती जागृत करून घ्यावी आणि आपल्या व्यक्तिवाच पुरण प्रकाश वाढवून घ्यावा. उगीचच कुणाच्या नादी लागून, कुणा गुरूच्या नादी लागून कोणा सामंतीच्या नादी लागून कुणा कशाच्या नादी लागून आपलं आयुष्य वाया घालवू नका. हे आयुष्य प्रमेश्वरांनी फार मोठ्या मेहेनतीने बनवलेलं आहे. ते आपल्याला कळेल सहजयोग नंतर कति सुंदर व्यवस्था केलेली आहे. आणि त्या सुंदर व्यवस्थेला आपण प्रपात झालं पाहिजे. आता शेटलं जे एक आहे. की साडेतीन फूट कवि चार फुटाची जी प्रगती झाली तेवढी फक्त झाली म्हणजे तुम्ही त्या दशला पोहोचता जथि आपण म्हणतो की आनंदाच्या डोही. आता माझंच वय अडसष्ट वयाचं आहे आपल्याला माहीत असेल. आणि बहुतेक दोन तीन माझा प्रवास होतो. तो इथून अ\$अ\$ इंडिया मधे तरी कमी असतो. मी फॉरेन कंट्री मध्ये पाहिलं तर एक दिवस मॅक्सिकोला, तर एकादिवस जपानला अशी परिस्थिती असते. पण मला काही त्याचं वाटतच नाही. मला कधी काही वाटतच नाही की असं काही आहे कवि काय. कारण जथि आहेत तथि आहेत. मग कशाला वचिार करायचा प्रवास करतो वगैरे. काही वचिारच करत नाही मी त्याचा. आणि चालूच आहे. रोजचं हे चालू आहे. सगळ्यांनी पाहिलं आहे. तेव्हा मी असं म्हणूनी की ही सगळी जी शक्ती जेव्हा आपल्यात वाहते आहे तेव्हा आपल्याला काही कारायचं नाही. सगळं करणारा करता सवर्ता तो असल्यावर आपल्याला काय कारायचं आहे. आपण नुसतं आपलं मधे फरियचं आहे.आता हे आहे. ह्याला जर माहीत असतं की मी काहीतरी करतोय आहे. तर कदाचित वाया गेला असता. पण याला माहितीच नाही मी काही करतोय. चाललंय व्यवस्थित. तसंच माणसांनी आपल्याबद्दल वचिार केला पाहिजे. आणि हे महत् कार्य आहे. सगळ्या जगाचं लक्ष हद्दिस्थानाकडे आहे. हे लक्षात ठेवलं पाहिजे. वशिष्टः महाराष्ट्राकडे. आणि आपण त्यांना काय देणार. सायन्स तुम्ही काय देणार. सायन्स तुम्हाला येतंय कुठवर. मोठं मोठाले इथले सायंटिसट पाहिले. काय त्यांना येतंय. आपल्या कडे चांगले सायंटिसट होते ते गेले अमेरिकेला. इथे असेच बाजार भुडगे आहेत बहुतेक. काय तुम्ही सायन्स मधलं तुम्ही देणार. एक तरी शोध लावला का तुम्ही? त्यांच्या पुढे तुम्ही काय बोलता? ते जे एवढे मोठं मोठाले सायंटिसट आहेत ते जेव्हा आध्यात्मामध्ये मागे लागले, तेव्हा आपण नको का लागायला? आणि जो आपलं आहे ते सोडून दुसऱ्याचं धरायचंय. हे कुठलं शहाणपण आहे. तेव्हा आध्यात्मामध्ये प्रावणिण मज्जिलं पाहिजे. आध्यात्मामध्ये उतरलं पाहिजे आणि त्यात आपली सर्वांगीण उन्नती करून घेतली पाहिजे. आध्यात्म हा विज्ञानापेक्षा फार उच्च आहे. इतकंच नाही पण सर्वांगीण आहे. प्रत्येक प्राणामध्ये त्याचा प्रकाश आहे. विज्ञान असो कवि सामाजिक कार्य असो, नंतर राजकारणी कार्य असो. कोणाचं ही असो. प्रत्येक कार्यामध्ये त्याचा प्रकाश आहे. हे आपल्याला सांगितलंच की गांधीजी हे आत्मसाक्षात्कारी होते. शास्त्रीजी हे आत्मसाक्षात्कारी होते. सर्वांनी वचिारलं की सगळ्यात चांगला कोण झालेला आहे इथे प्रायमनिस्टि? तर शास्त्रीजींना सगळ्यात जास्त मार्क मिळाले. बाकीच्यांना त्यांच्या अर्थे सुद्धा नाही.तेव्हा हा फरक तुम्ही बघा. तसंच गोर्बचेव्ह हा सुद्धा आत्मसाक्षात्कारी आहे. आणि आम्हाला मानतो सुद्धा. तो आत्मसाक्षात्कारी आहे. म्हणून त्याने जग बदलून टाकलंय. तो आम्हाला फार मानतो. त्याला मला मानायला काय झालं होतं. मी एक स्त्री आहे. मी हद्दिस्तनातली आहे. तो मला इतकं का मानतो? कारण तो आत्मसाक्षात्कारी आहे. नुसते आत्मसाक्षात्कारी मनुष्यच

हा संतांचा आशीर्वाद, त्यांची महानता, त्यांचे एवढा आदर्श आमच्या समोर आहे. हे लोक सर्व एवढं म्हणतात माताजी जर आमच्या इथे एवढे संत झाले असते तर आम्हीही झालो असतो महाराष्ट्रीयन लोकांसारखे. पण आमच्याकडे असे संत झाले नाहीत. आता हे कसं सांगायचं इथे संतांना छळून काढलंय आणि आता मागे मागे लागयेत हात धुवून. कसं सांगायचं तरी लोकांना की काय काय मुखपणा केला आम्ही. आता येताना पालखी. जेवायला बसा. म्हटलं काय? पालखी घेऊन आलो. असं का? ज्ञानेश्वरांच्या पादुकांची पालखी. अहो ज्या ज्ञानेश्वरांच्या पायात वहाणा नव्हत्या, त्यांच्या पादुका ठेवून तुम्ही हे आपलं जेवणाची व्यवस्था करत फिरता? काहीतरी वचिरा करा. काही त्याला अर्थ आहे का? नुसता वचिरा केला तरी नुसतं गहविरून येतं. अश्या त्या यातना त्यांनी सहन केल्या आणि आता त्यांच्या वहाणा घेऊन तुम्ही घरोघर जेवायला जाता. काय हे. कसं तुम्हांला जेवण तरी जातं. पालखीत घेऊन चाललेत. कोणीही उचलायची पालखी. चालले. काय हा प्रकार. असे अनेक प्रकार आपल्या देशात आहेत. ते मुसलमानांत नाही असं नाही. ख्रिश्चन मध्ये नाही असं नाही. मी सगळ्यांना ओळखते. आणि हिंदूमध्ये नाही हे ही नाही. सगळ्यांमध्ये हा प्रकार आहे. तेव्हा या सर्वांचा एकच गुरुमंत्र म्हणजे आत्मसाक्षात्कार घेणे. त्या नंतर कोण हिंदू कि कोण मुसलमान. सगळे विश्वधर्मही होतात. सगळे विश्वधर्मही होतात. आता पुष्कळ आमचे मुसलमान ही शिष्य आहेत. आणि पुष्कळ आमचे जु लोक सुद्धा आहेत. सर्व तरहेचे लोक आहेत. पण सगळे विश्वधर्मीय आहेत. आणि ह्यांचं परम बघण्यासारखं आहे. आता इथे जे लोक बसलेले आहेत हे सुद्धा काही ह्याच्यात सुद्धा काही मुसलमान लोक आहेत. तुम्हांला ओळखु सुद्धा पडणार नाही त्यांची. कोणत्या कोणत्या जातीचे आहेत. तुमच्यासारखे सगळे झालेले आहेत तेव्हा तुम्ही कृपाकरून स्वतःची कमित करून घ्या. आज मी इतकं लांब मी एवढ्यासाठी बोलले कारण मला असं वाटतं की महाराष्ट्रात जागृती होते आहे. आज मी पाहून थक्क झाले दहा मिनिटांमध्ये इतके लोक पार झाले कशे? पण मग जमत नाहीत. जसं एखादं बीज रोपव आणि त्यातून अंकुर फुटल्यावर नष्ट ते वहावं तसं आपल्याकडे होतंय. ते होऊ नये म्हणून एवढं मी आपल्याला सांगितलेलं आहे की आपली पूर्ण वाढ करून घ्या. त्यांतच आनंद आहे. त्यांतच सगळं काही आहे. आणि हे तुमच्या हातात आहे. फार सहज आहे. जे काही सत्य नाही त्या बदल जर कुणी सांगितलं की हे ठीक नाही तर ते सोडलं पाहिजे. जे चुकीचं आहे ते सोडलं पाहिजे आणि तुम्ही चैतन्यावर जाणू शकता. तुम्हाला कळू शकतं कोणच चुकीचं आहे आणि कोणच नाही. एखाद्याला कॅन्सर असता ते तुम्ही जाणू शकता. तुमचं काय चुकीचं आहे ते तुम्ही जाणू शकता. सत्य काय ते तुम्ही जाणू शकता. तसंच स सत्य काय ते तुम्ही जाणू शकता. तेव्हा सत्य फक्त धरायचं आणि असत्य नको. ह्यालाच आम्ही म्हणू की सत्याचे खरे तुम्ही शोधक आहात. उगीच काहीतरी ट्रम काढून इकडे तिकडे आपलं आयुष्य घालवणारे लोक नाहीत. सत्याला शोधणारे त्याची गाठ धरणारे तुम्ही लोक आहात असे आम्ही मानू. सगळ्यांना अनंत आशीर्वाद.

(Shri Mataji doing Namaskar)

ज्यांना जागृती नको असेल अश्या लोकांवर जबरदस्ती करता येत नाही. अशा लोकांनी कृपाकरून बाहेर जावं. ते बरं. पण ज्यांना खरोखर जागृती हवी असेल त्यांनी इथे बसावं आणि बिघ्याची भूमिका घेऊ नये. कारण हे संभावितपणाचं लक्षण नाही. जे लोक जागृतीला आले आहेत त्यांच्या मध्ये वातावरण शुध्द असलं पाहिजे. जर तुमच्या मनामध्ये शुध्दता नसली तर तुम्ही कृपाकरून बाहेर गेलेलं बरं. म्हणजे दुसऱ्यांना त्रास होणार नाही. इतका तरी संभावीतपणा असला पाहिजे आणि जर तुमची जागृती झाली नाही समजा तर सहजयोगाला दोष देऊ नये कवि स्वतःलाही दोष देऊ नये पण असं समजावं की काहीतरी दोष आपल्या चक्रामध्ये राहिला असेल त्यामुळे जागृती झाली नाही. आम्ही आमची चक्र जी आहेत ती स्वच्छ करू.

आता जागृतीसाठी आपल्याला तीन अटी. पहिली अट अशी की जे काही झालं गेलं गत आहे भूत आहे ते सोडून टाकायचं. भूतकाळातलं सगळं सोडून टाकायचं. विसरून जायचं. त्याच्या बदल मी दोषी आहे मी पापी आहे अश्या ज्या कल्पना आहेत त्या नमिन्तवाला घालायच्या. त्या सगळ्या सोडून टाकायच्या. असं जे तुम्हाला सांगतात सुद्धा ते सुद्धा पापी लोक आहेत. तेच आहेत मुळी. तुम्हाला जर कोणी सांगितलं की तुम्ही इतके पैसे घाला म्हणजे आम्ही तुमचं हे बरं करून देतो, तर हे जाणलं पाहिजे की हा मनुष्य स्वतः दुष्ट आहे. तेव्हा स्वतःला क्षमा केली पाहिजे. जसं तुमचं काही चुकलंलं नाही मुळी. कारण मानवाचचं चुकतं. परमेश्वरचं थोडी काही चुकतंय. तुम्ही काही परमेश्वर नाही. तेव्हा मानवचं चुकतंय. तेव्हा स्वतःबद्दल तुम्ही इतका वचिरा ठेवला पाहिजे की आम्हाला परमेश्वराच्या साम्राज्यात जायचं आहे, तेव्हा आम्ही दोषी भाव घेऊन जाणार नाही. आमच्यात काही दोष नाही. तुम्ही आत्मा स्वरूप आहात. आत्म्याला काहीही दोष नसतात. म्हणून कृपा करून मी काहीही दोष केलेला नाही. मी दोषी नाही. असं मनात पूर्णपणे सांगितलं पाहिजे. त्याच्यामुळे हे left च जे विशुद्धी चक्र आहे ते धरलं जातं. left च विशुद्धी चक्र धरलं म्हणजे angina सारखा रोग. इतकचं नव्हे तर बरेचशे spondylitis चे जे म्हणजे हाडाचं म्हणजे तुमच्या मणक्याच्या जो कधी कधी वाक वेगरे येऊन जातो कवि त्यांनी जे इकडे तिकडे सरकतात, त्यांनी जो त्रास होतो अशाच spondylitis चा सुद्धा त्रास होऊ शकतो. म्हणून मी दोषी आहे असं मनामध्ये नाही ठेवलं पाहिजे. माझ्या lecture मध्ये जर मी काय म्हटलं असेल ज्याने तुम्हाला असं काय वाटतं की मी हा दोष केला तर ते सुद्धा तुम्ही कृपा करून विसरून जा. मी आपलं सहजच म्हणून गेले पण तिकडे लक्ष नाही द्यायचं. मी जे सांगते ते मी दोषी नाही, हे मानलं पाहिजे. दुसरी गोष्ट म्हणजे अशी की सगळ्यांना एक साथ एक साथ क्षमा करायची. म्हणजे आपण क्षमा करू अथवा न करू आपण काहीही करत नाही. हे लक्षात ठेवलं पाहिजे. पण आपण जर क्षमा नाही केली तर जे लोक आपल्याला त्रास देतात त्यांच्या हातात आपण खेळतो आणि आपल्याला त्रास होतो. आपला छळ होतो. म्हणून एक सारं म्हणजे असं की प्रत्येक माणसाचा वचिरा नाही करायचा. फक्त मी सगळ्यांना एक साथ क्षमा करून टाकली, असं मनात म्हणायचं. सगळ्यांना करून बघा, कति हलकं वाटेल तुम्हांला. तिसरी अट अशी आहे की जर तुम्हाला आतासाक्षात्काराची पूर्ण इच्छा असेल तर आपल्याला हमखास आत्मसाक्षात्कार प्राप्त होईलच. असा आत्मविश्वास बाळगायचा. तुम्ही काही केलं असेल, कुठेही गेला असाल कोणती धारणा असेल तुमची, काही हरकत नाही. पण आता या वेळेला जर तुम्ही अशी धारणा केली की मला आता आत्मसाक्षात्कार झाला पाहिजे आणि होणारच आहे तर फार मोठं काम होणार आहे. आत्मविश्वासाने फार मोठं कार्य होणार आहे. यात तीन अटी आहेत. म्हणजे स्वतःकडे दृष्टी जी आहे ती एक परेमळ दृष्टी असायला पाहिजे. स्वतःला धिक्कारायचं नाही. स्वतःला असं समजायचं नाही की मी काहीतरी फार चुका केलेल्या आहेत. आणि ह्यांनी कुंडलिनी फार सहज जागृत होईल. आणि आपल्या भावी पढीसाठी विशेषकरून हे फार मोठं कार्य होणार आहे. तेव्हा सगळ्यांनी दोन्ही हात माझ्याकडे अशे करायचे आहेत. कारण हे पाच सहा आणि सात चक्र आहेत. ही पाच सहा आणि सात ही चक्र आहेत. एवढं डॉक्टर मानतात की हे sympathetic nervous system चे ending आहेत असं मानतात. सात. दोन्ही हात माझ्याकडे असे करायचे. सरळ. थोडस वर. आणि सरळ बसायचं आरामात. जे लोक खुरचीवर बसलेले आहेत त्या लोकांनी पायातल्या वहाणा काढून जमिनीवर अशे पाय वेगळे ठेवायचे आहेत. कारण ही पृथ्वी हे आपले पुष्कळसे ताप हरण करते म्हणून दोन्ही पाय असे वेगळे ठेवायचे आणि टोपी काढलेली बरी. कारण आईसमोर टोपी बीपी घालायला नको. . मी काही गुरू बरि नाही कवि मिनिसिटर पण नाही. कृपा करून टोपी काढून घ्या. आणि ब्रह्मरंदर उघडायला पाहिजे म्हणून टोपी काढून घ्या. Please take out caps please . सगळ्यांनी तुमच्यासाठी टोप्या घातल्या. Please take out your caps. हा. आता ह्या नंतर डोळे मटायचे आणि चितित इकडे ठेवायचं टाळू कडे. पण डोळे बळि वर फिरवायचे नाहीत. नुसतंच चितित टाळू कडे ठेवायचं. Please close your eyes. Put your attention to your Sahasrara. Please close your eyes. यांना आपली भाषा समजत नाही. पण हे म्हणतात माताजी तेच बरं कारण आम्ही तुमच्या भाषणामध्ये मंत्र वाटतात आम्हाला आणि आम्हाला फार शांती मिळते. तुम्ही भाषण दिलं आणि ते आम्हाला समजलं तर आम्ही वचिरा करत राहू. त्या पेक्षा हे बरं आहे. ही स्तुति आहे त्यांची. उच्च स्थिती आहे. हं!.

[Shri Mataji blowing the Pranava from the Mike]. Please increase the volume.

[Shri Mataji blowing the Pranava from the Mike].

आता हळू हळू डोळे उघडा. उजवा हात माझ्याकडे करा. आणि मान खाली वाकून, आणि डाव्या हातांनी या टाळू कडे, मान खाली वाकवून, डाव्या हातांनी बघा की डोक्यातून काही गरम कवि थंड असं नघिताय का. हे तुम्हालाच सांगायचं आहे. तुम्हीच स्वतःच सरटफिकिट द्यायचं आहे. मी तुम्हाला काही सांगणार नाही. तुम्ही बघा. लक्षपुर्वक. हात अंदांती ठेवायचा. वरती नाही. कोणा कोणाच्यातनं गरम येईल कोणाच्यातनं थंड येईल. पण थंड आलं पाहिजे. गरमाच नंतर थंड होऊन जातं. म्हणून गरम आलं तरी चालेल. जर तुम्ही क्षमा नसेल केली तर गरम येणार. कवि तुमचे जर गुरू वगैरे ठीक नसले तरी गरम येईल . हं!! आता डावा हात माझ्याकडे करायचा. Please put your left hand towards me. आणि मान खाली वाकून बघायचं. उजव्या हातांनी परत बघायचं गर येतं की गरम येतं काहीतरी (inaudible) कोणा कोणाला फार वर परत येतं. प्रत्येकाची एक स्थिती असते. तेव्हा असं करायचं. (Pause) . हा आता उजवा हात. मान वाकवून परत डाव्या हाताने बघा. हम्म. आता दोन्ही हात. आकाशाकडे असे उचलून मान वर करायची आणि एक प्रश्न विचारायचा. Please ask one question. श्री माताजी हे ब्रह्मचैतन्य आहे का? कवि श्रीमाताजी ही परमेश्वराची परमेशक्ती आहे का? असा प्रश्न कोणाचाही एक प्रश्न असा विचारा. Please ask a question, is this the cool breeze of the holy ghost. 3 times please. आता हात खालती आणा. दोन्ही हात माझ्याकडे करा. दोन्ही हात माझ्याकडे करा आणि आता बघा. माझ्याकडे बघताना वचिरा थांबले आहेत की नाहीत. वचिरा थांबवता येतात. नरिचिरा. ही पहिली स्तुति आहे. नरिचिरा समाधी. Please look at me without thinking. आता ज्या लोकांच्या हातातून कवि टाळतुन थंड कवि गरम अश्या लहरी आल्या असतील, अश्या सर्व लोकांनी दोन्ही हात वर करा. आता काय म्हणावं श्रीरामपूर खरचं श्रीरामपूर झालेलं दसितंय. wow. तुमच्याच कडून

मला चैतन्य मळिन राहलिय. वा.

(Everyone clapping. Shri Mataji doing Namaskar to all Sahaja Yogis with delight).

सर्व साधकांना नमस्कार की त्यांनी हे साधून घेतलं. आपणच आता साधू संत आहात. सगळ्यांना आमचा नमस्कार आणि अनंत आशीर्वाद. ह्याच्यात सामूहिकिते उतरलं पाहजि. सामूहिकिते उतरल्या शिवाय आपण वृद्धगित होणार नाही. म्हणजे असं आहे, जर एखाद पान झाडापासून वेगळं झालं तर ते वाढू शकत नाही. तसंच जर तुम्ही म्हणालात माताजी आम्ही घरी करतो, वगैरे. त्यांनी होत नाही. तुम्ही सामूहिकिते आलं पाहिले. तिथेच विशेषतः महाराष्ट्रातले सहजयोगी कमी पडतात. ते सामूहिकिते मेहनत घेत नाहीत. म्हणून त्यांची पूर्णता जशी व्हायला पाहिले तशी होत नाही. पण दिल्लीचे लोक त्या मानाने पुष्कळ बरे आहेत. आश्चर्याची गोष्ट आहे. दिल्ली. जथे राजकारण नुसतं नेहमी पकित आणि नासतं. त्या ठिकाणी. आणि दिल्लीच्या पलीकडे सुद्धा नोएडा वगैरे. तकिडे गाझियाबाद, लखनऊ, कानपुर इतके लोक तयार झालेत. कलकत्ता. तर आपण का होऊ नये? फक्त सामूहिकिते आलं पाहजि थोडा वेळ. आपल्या आत्मसाक्षात्कारासाठी आपण खर्ची घातला पाहजि. फक्त वेळ. दुसरं काही आपल्याला पैसे नाही द्यायचे. सगळं ज्ञान आपल्याला फुकट मळिणार आहे. हे सगळं मळिवून घ्यावं आणि सगळ्यांनी याच्यात पूर्णवर्णिय मळिवावं पुढच्या वेळेला मी येईन तेव्हा इथे मोठमोठाले वृक्ष उभे झालेले मला दिसले पाहजित. त्याला वयाचं काही बंधन नाही. लहान मुलांपासून तर अगदी वयस्कर लोकांपर्यंत सगळ्यांना हे साध्य आहे. त्यामुळे सगळ्यांनी हे साध्य करून घ्यावं आणि शेक्ती मळिवून घ्यावी आणि एका ज्योतिपासून अनेक ज्योती पेटवतात तश्या आपण सर्वांनी ज्योती पेटवाव्यात. नम्रपणे हे सारं कार्य झालं पाहजि ही वनिती आहे.

(1.09.18 onwards Bhajan , Sahaja Yogi dancing with Joy)

1990-12-12, Puja

12 डिसेंबर 1990

Devi Puja

Shrirampur (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Devi Puja Date 12th December 1990: Place Shrirampur Puja Type

मी यांना जे सांगत होते की आपण हे म्हणतो की परमेश्वर सर्व शक्तमान हे. असं आपण म्हणतो म्हणजे आपल्याला माहिती आहे लहानपणा पासून. आणि त्याशी आपण भक्तीही करतो पूजाही करतो सगळं काही करतो. पण तो कति शक्तमान हे त्याची झर आपल्याला यत्कचिनिही, यत्कचिनिही झर कल्पना आली तर आपल्याला कधी ही काही ही गोष्टीच भय वाटणार नाही. हे सारा वशिव तो एका बोट्टावर फिरवतो हे. असा सर्व शक्तमान परमेश्वराचा साम्राज्यात आपण उतरल्या वर कोण आपल्याला त्रास देऊ शकणार हे. कोणाची अशी हमिमत हे जो आपल्याला त्रास देऊ शकतो. नुसते तुम्ही त्या माणसाला त्या जीवनाला कोणालाही तुम्ही बंधन द्या अगदी एक बंधनात तोच मनुष्य ठिकाणी नाही लागला तर तुम्ही मला कळवा की माताजी आम्ही बंधन दिलो. पण तुमचा मध्ये स्थयरं असायला पाहजे कारण झर मोडकं तोडकं झर यंत्र असलतर ते फिरवून काय कामाचं कविहा रडकं असेलतर त्याहून बत्तर. तर ते हमिमतवाला झर तुमचं यंत्र असेल पूर्णपणे तर कोणाची हमिमत नाही तुमचा केसाला सुद्धा हात लावणाची. हे लक्ष्यात ठेवलं पाहजे. आपल्याला असं वाट ता के परमेश्वर म्हणजे कुठे तरी बसलेलं आहे तसं नाही.

सहजयोगा मध्ये आता तो कृतयुगात उठलेलं आहे कृतयुग म्हणजे ब्रह्मचैतन्य हे कार्यानवीत झालं आहे म्हणूनच आम्ही के कार्य एव्हडाच सहज करू शकतो. काल आपण पाहिलं की पांच मनिटात सगळे लोक पार झाले ज्यांनी कधी माझा नाव सुद्धा ऐकलं न्हवते ते. हे कस झालं. मळिवणुकी सहज सगळे लोक आले कुठे तरी आपले बसले आणि सगळेच सगळे पार झाले. हे कसा शक्य हे. पण पार झाल्यावरती त्याच्यात गेहणात उतरण्याची आपली क्षमता असायला पाहजे. तसेच आपला देशा मध्ये अतयंत कुसंस्कार आणि आपण घाणझुण गेलो हे धर्माचा बाबतीत गुरुच्या बाबतीत इकडे तिकडे फार त्रास झालेले हे. तेव्हा आपलं यंत्र धुरुरुस्थ करण्या साठी सर्व प्रथम आपण या सर्व गोष्टीकडे नजर केली पाहजे. आणि जसा ज्ञानेश्वरने म्हंटले आहे नरिजन पाहणे म्हणजे बघायचं फक्त साक्षात् स्वरूप होऊन. हे सगळं बघायचं. असं का. ही तुम्ही केलेली ते तुम्ही केलेली का. मग तुमचा लक्षात येईल क्वा नसतावाघूळबुआपणे आपण डोक्यात ठेवले आहे. तुम्ही करून बघा तुम्हाचा काय इच्छा असेल ना एकदा तुम्ही ते म्हटलं तें होणार.

एक गृहस्थ शुक्ला म्हणून मद्रासला माझा जवळ आले वर्षभरच. जास्त नाही आणि मग ते मुंबईला आले. मोठा पथावर आहेत ते. त्यांना अशी तार आली की त्यांची आई फार आझारी आहे कॅन्सर न मारणार हे. तर ते लगेच आपल्या आई कडे रोहक ला गेले. डॉक्टर न सांगितले की तीन दिवसात हिबाई मारणार. तचि गल्लोपिंग कॅन्सर झालेला आहे. आता काय करायचं हॉस्पिटल मध्ये काही करता येत नाही. तर घरी येऊन म्हणे माताजी मी फक्त तुमचा फोटो समोर बसून मी प्रार्थना केली माताजी माझा आईला बर करा. पण त्या माणसाची गेहराई काय. तीन दिवसात मरणाची ऐवजी ती बाई एकदम खाडकन बरी झाली. तिला घेऊन ते मुंबईला आले. मुंबई ला तिला कॅन्सर हॉस्पिटल मध्ये दाखवलेतर म्हणे तिला कुटला कॅन्सर हे. तिला कॅन्सर नाही काय नाही. मग मी भेटले त्यांना. पण ती गेहराही तुमच्यात असला शिवाय त्या गहाणतेत तुम्ही असल्या शिवाय हे कार्य होणार नाही. झर अर्धवटपणा असला तर मग रामदास स्वामी ने सांगितले आहे अल्पाधारष्टि पाय बर चला तुमचा झालं चला.

बुद्धिधारले धाकवण्याची गरज नाही. परमेश्वराचा आशीर्वाद असा फार मोठा आहे. पण तो देणाराही पाहजे आणि घेणारेही पाहजे नुसतं देणारांनी काय होणार. तत्क्षण काम होता. तत्क्षण गोष्टी घडतात म्हणून आपल्याला माहिती आहे की माझा जवळ कोणी सेक्रेटरी नाही हे माझा काय अर्गनाइझेशन नाही हे मला काही कशाचं माहिती नाही हे. हे लोक पैशे काय घेतात त्याची व्यावास्ता काय मला काही माहिती नाही. पण सगळी काम होतंच हे. आणि प्रत्येक जे गोष्ट होते त्या गोष्टीला एक नाटक समझलं पाहजे. त्या नाटकामध्ये काहीतरी बर नघितं. त्याच्यात काहीना काहीतरी फळ मळिणार हे. काही न काही कारणांनी ते का होते हे तुम्हाला नंतर लक्षात येईल.

पण ध्यान धारणेनी समर्पित होऊन जो पर्यंत तुम्ही आपल्या ते गहाणतेला शिवित नाही कविहा त्याच्यात उतरत नाही तो पर्यंत आमचं म्हणजे बोलणं सुद्धा बोलांचीबाबत बोलाचीचकट. आणि हा रिकामटेकडे डोक्याला नसते वचिर असतात ते सोडून नरिवचिरातित तुम्ही उतरता आलं पाहजे कारण आपले जे अध्यात्मिक परगती होते ती फक्त नरिवचिरातच होत. हे लक्षात टवेळ पाहजे. वचिराचा पलीकडे गेल्या शिवाय आध्यात्मा बसू शकत नाही. म्हणून ध्यानामध्ये जो पर्यंत नरिवचिरात येत नाही तो पर्यंत आम्हाला काही ध्यान झालेलं नाही जे लक्षात घेतला पाहजे आणि त्या ध्याना मध्ये आपण परगती केली पाहजे

मी अनेकदा सांगितले आहे हि महाराष्ट्र हा आध्यात्माचा पाया आहे सर्व जगाचा वशिवाचा. आणि सर्व जगाला आध्यात्मची पुरवणी या महाराष्ट्रातनं होणार हे. या लोकांना मी कति म्हंटलं की तिकडे जाऊया इकडे जाऊया तिकडे होईल व्यवस्था. नाही नाही म्हणे आम्हाला महाराष्ट्रातच जायचे. वशिषता या महाराष्ट्राची दुर्दशा दिवसांनी दिवस खराबच होत चालली हे. मला त्याची लाज वाट ते. पण त्यांना महाराष्ट्राच्या आवडतं. आम्हाला महाराष्ट्रालाच जायचे. दुसरं कुटलास प्रोग्रॅम बनवत नाही.

त्याला कारण यांना चैतन्य दसितय. माहिती आहे कुठे चैतन्य. आणि आपल्याला अजून दसितच नाही. आपला सगळं वारसा असून आपण या इतक्या मोट्या वशिवाचा कुंडलनी ज्या देशात आहेत अशा देशात आपलं जन्म झालेलंय हा महाराष्ट्र आपली सुद्धा आपल्याला जाणीव नाही मग परमेश्वराचा जाणीव काय होणार. मी काय उघडिच सांगत नाही तुम्हाला आणि महाराष्ट्राची जे संस्कृती आहे ते असे म्हणू शकता की भट्टजीलोकाने काही खराब केलं असेल आणि धर्म अधर्म जाती पाती हे नंतर बनवल्या, या झरी मूर्खपणा झालेला असला तरी सुद्धा जे मूल्यता हा जे आपली संस्कृती आहे त्यातलेच जे वचिर आहे ते इच्छा सर्व जगाला बघावू शकता. या लोकांचा संस्कृती मध्ये नैतिक मूल्य नाहीत आणि नैतिक मूल्ये झरही आपल्या नॉर्थ इंडिया मध्ये असली तरीही मुसलमानांचा मूर्खपणा मुले त्या लोकांची नैतिक मूल्य वेगळी आहेत (२९.५६).

पण अजून महाराष्ट्रात मी म्हणून श्री शिवाजी महाराजांना त्या बदल धंयवाद दिली पाहजे. आणि आता याचा पुढे तुम्ही सर्व झर लक्षात घेतलं की आमचा जवळ जी ही संपदा आहे तचि फायदा सर्व जगाला होणारे. तर आपली जबाबदारी कति मोठी हे. आपण कसे वागतो हे महत्वाचं नाही, आमचा आत मध्ये कति गहनता आली आहे आणि आमची कुंडलनी कुठवर आली आहे तसेच आमचा मध्ये चैतन्य कति वहाहताय या वर अवलुम होणार. तशे मराठी लोक तोडे पट्टकलच आहे स्वाभावित, तोडे पट्टकळ असतात, काय हरकत नाही. बोलताना तोडा पट्टकळपणा असतो. अजीजी नसते तशी हिंदी भाषेत असेल आणि पिरखळपणे बोलण्याची पण इथे व्यवस्था आहे आणि लोक ते पसंद करतात. त्यात काय हरकत नाही. पण हरकत जी येते आपली ती इथे की आम्हाला जे साधू संताने एवढे मोठे सांगितले आहे ते नजानुन घेता आम्ही सहजयोगात सुद्धा व्रत वैकल्य, उपाशी मरण, केस बाधरुन घेणं, काय काय प्रकार आहेत. याचा व्रत त्याचा व्रत म्हणजे पुष्कळ इथल्या पुरुषांचं असं म्हणणं आहे की आमचा बायका अजून तेच करतात. सोळा सोमवार कराची, आहो तुमचा आई ने केली आणि त्यांचा आईने केली तर काय मळिवलं त्यांनी. हे कुणी सांगितलं की तुम्ही उपाशी मारा आणि पैशे आम्हाला ध्या हे अशातला प्रकारलंत हे तो. आणि उपवास करण्याचा इतकं शौक आहे महाराष्ट्रात तर देवाने सांगितलं बर तुम्हाला उपास करायचं ते असाच उपास करा चला. ध्या गरीबी कारण तुमचा शौकच आहे उपासचा तर मग ठीक हे. उपास करायला पाहजे ना मग मरा उपाशी. देवाने सांगितले बरं ध्या तुम्हाला उपाशच पाहजे कशाला, आम्ही तुम्हाला देतंस नाही तर उपास होणारच, मग फारच पुण्य लाभेल नाही का. म्हणजे जे उपाशी पोटी हे त्यांना काहीतरी वशिष पुण्य लाभतं अशी झर तुमची कल्पना असेल, फार चुकीचं हे.

जो पर्यंत मनुष्याचं लक्ष्मी तत्त्व जागृत होत नाही पूर्णपणे, कविहा तत्त्व होत नाही, तो पर्यंत महालक्ष्मी तत्त्व जागृत होत नाही. ते म्हणजे काय. के ज्यांनी माणसाला असा वाटतं की पुढे काय ते बघतिले पाहजे. आणि लक्ष्मी तत्त्वातला एक भाग हे पोट भर जेवणे. उपाशी मरणे नाही. म्हणजे हे जे आपल्याला उपासमारीचे डोळ्या लागलेलं ते क्वा करून तुम्हा बायकांनी वशिष करून संपवलं पाहजे. बर झर एकादा मुलगा आपला आईवर रुसला तो जेवत नाही. आईला झर त्रास ध्याच असलं तर उपाशी मरायचं. तेव्हा तुम्ही सहजयोगात कशे येणार, त्यात वाढणार कशे. परत पुरुषाचं असाहे की आम्हाला तंबाखुची सवई हे आता काय करता माताजी आम्हाला तंबाखुची सवई हे.

तंबाखु शिवा पुरुषांचा चालू शकत नाही तोडाला कति घाण आली, दात पडले तुम्हाला कॅन्सर झरी झाला तरी ती तंबाखु काही सुटणार नाही, मरेचं तो , तो म्हणेल माझा, मेल्या वर माझा ऊंझळीत थोडी ठेवूनच द्या . नाही तर कुठे थोडीशी जाग बीग आली तर तेव्हा त्रास व्हायचं मला तंबाखु शिवाय. आणार् शिक्कशीण हे. पण ती सोडायची कशी, हे लोग जेव्हा एवढे घाणरड्या वयसनातून सुटले तर तुम्ही का सोडू शकत नाही . इतर बाबतीत मात्र फार जबरदस्त होतो आपण , झात म्हंटली क्वाह तलवार घेऊन उभे. पण बायकांवर ओरडायचं असलं तर वाह दूरूनच कळत का आहे कोणी बोलतो मराठा तकिडे. पण जेव्हा तंबाखुची गोष्ट असली तर मग कलेक्टर साहेब असला तरी तो आपल्या छपराशीच थोड तंबाखु असली तर द्या इकडे . त्याला ही काही आपली काय इज्जत है तीच लक्षात राहत नाही. हे तंबाखु म्हणजे आपल्यावरचा एक मोठा भारी श्राप हे. तर बायकांनी सुद्धा तो घाणेरडा प्रकार दातांनी लावायचं आणार् पुरुषांनी हे तंबाखु खाणाईच प्रकार एकदम बंध केला पाहजि, कमतिकमी. दुसरा आपण आता वशिवधरमी झालोत . आपल्या झात पात काही नाही . झात म्हंटल जे देवी ने म्हंटले का या देवी सर्व भूतेषु झाती रूपेण सौनस्थता. सगळ्यांचा मध्ये जी त्यांची एक प्रवृत्ती है जे एंप्टट्रिड है ती झात .

नाहीतर एकदा ब्राम्हण जाऊन राज्य करतील आण मिराठी जाऊन भांडी घासतील अशातली सूतथी आलेली है. कारण त्यांना जे त्यांची झाती आहे ते ओळख येते म्हणजे ब्राम्हण राज्य करतात ते खरं कष्टत्रय हे पण स्वतः ला ब्राम्हण म्हणतात. हा सगळा जो घोटाळा हे तो लक्षात तेव्हा तुमचा येईल जेव्हा तुम्ही झानाळ का तुम्ही वशिवधरमी आहात . वशिवधरमा मध्ये एकच झात है म्हणजे सहजयोगी . सहजयोग्यानी सहजयोगातच लग्न करायचं . पण अजून हे महाराष्ट्रात पुष्कळशे लोक अशे आहेत जे सहजयोगात लग्न करत नाही बाहेर लग्न करतात . मग झाल्यावर माताजी फार त्रास देतात तो कशाचा, उड्याचा. कशाला केलं तुम्ही तकिडे लग्न , आम्ही सांगतिले होते का (३६.५६)

मग आणखिन कशाचा , मारतात म्हणे. असं का. आण मारून त्यांना पटवलं घरी, मुलीना , तरी परत लग्न करायचं असलं तर झातीच पाहजि . तुम्ही वशिवधरमी झालात आण वशिवधरमा मध्ये न्याय हे अन्याय नाही . कोणी कोणावरती अन्याय करायचं नाही हा वशिवधरम आहे . सगळ्यांचा वरती प्रेम झालं पाहजि , सीला वैधव्य आलं तर ती एव्हडी दुखी होते आणार् पुरुषला मात्र १३वा दविस असं कधी येतो असं वाट ते आणार् १४वा दविशी त्यांचा नमिंतरण ठरलं असतं लग्नाचं. त्यांना वैधव्य येत नाही. हे सगळं केलंय कोणी, काय परमेश्वराने असं केलं असेल? सहजयोगात आपण वैधव्य मानत नाही आण कोणा ही बाई नडोक्याला झर असा वचिर ठेवला असं डोक्यात का मी वधिया आहे तर ती सहजयोगिनी नाही . कपाळाला व्यवस्तीत कुंकू लावून यायला पाहजि. आम्ही वैधव्य मानत नाही. आण विधवांचं ववाह करणे हे आम्ही आमचा परम कर्तव्य आम्ही समझतो.

नंतर झाली अंध श्रद्धा. आपलाच धर्मात अंध श्रद्धा असे पण खरशिचन लोका मध्ये भयंकर अंध श्रद्धा आहे . आण मुसलमानात ला काही वचिरायलाच नको. धर्मान्धता त्याचा अगदी अवतार हे. पण ते समोर दिसतात. हे खरशिचन लोक दसिणार नाही, ते गुप्तपणा न येतात. फारच गुप्तपणानी हे लोक धर्मांधा आहे . आपल्याला दसित नाही. आण आपण जे आपल्या भारतीय म्हणतो त्यांची जे काही धर्मान्धता जे परागकोटीचं आहे त्याला काही हिउत्तरच नाही माझा कडे

पण सगळ्यात जास्त आपण झर दक्षिणात गेलो तर दसिल काय प्रकार चालले आहे तथि देवाचं नावांनी. अरे काय करता तुम्ही देवाचा नावा. कशाला हे डोंग करता. बाई चे केस कापायचे , तला म्हणायचं तू लोळलं घे संबन्ध एव्हडा आमचाच पाणी उतर चालायचं. बघवत नाही मला काय काय प्रकार देवाचा नावावर आपण केलेलेच. देवदासी घ्यायचा, तरुण मुलीना आणून ठेवायचं लग्न करून दह्याचं नाही त्यांना वापराईचं, अजून सरराचालू हे तथि प्रकार, देवांचा नावावर गुरूंचा नावावर ज्या माणसाला इतकी वषिय भावना आहे' कविहा इतकी पैशाचं हाव है तो मनुष्य कशा तुमचा गुरु होऊशकतो. सहजयोगात येऊन सुद्धा काही लोक अशे आहेत का अजून हा अशे बेकार लोकांचा माघे धावतात. आण त्याचे त्रास होतात मग आम्ही ते स्वच्छ करत बसायचं. परत गडबड झाली म्हणजे परत स्वच्छ होऊन घे . अता जन्म भर आम्हाला हे धंधे लागलेलंय.

आपण वशिवधरमी झालो, आपल्या यांनी पुष्कळ शकिलेलंय पण यांचे आपण तोडासा शकियाला पाहजि. यांची शसित आत्म्याधारकपणा आण सगळं सोडून उभे झाले ते सहजयोगात, सगळं सोडून. मागल सगळं सोडलं त्यांनी आण सहजयोगात उभे झालेत. इथकत न्हवे पण सहजयायोगाचा साठी जे काय आवश्यक असेल ते वाचन, इथे अशे अशे लोक आहे जे कुराणा वरती, बायबल वर भाषे लहिल्येत. सहजयोगधून. त्यांची मला इतकी मदत है जशी माझा सात आहे माझंच डोळे आहेत , अगदी माझच झालं सगळं काय त्यांचं . काय म्हंटल का हाजर, हे कसा करायचं ते हाजर, ते म्हंटलं तर ते हाजर. कमालीचे लोक आहेत ते. बर यांना गणपतीचा ग ही माहिती नाही . तर हे कुठे तरी फार मोठे लोक त्यात देशात जन्माला आले का काय, कविहा यांना हे कार्य असेल कति या देशांचा उद्धार करायचा म्हणून त्या देशात जन्माला आलेत का काय कविहा आपल्या देशातले काही मानुभव तकिडे जन्माला आले का काय, अशी मला शंका होते. फार वधिवानहेत फार शकिलेलेत फार मोट्या त्याच्यात राहतात . यांचा तुम्ही घर जाऊन बघा, मोठारही आहेत सगळे ऐषोआराम हे. इथे वाटते तथि झोपायला तय्यार हे. तेव्हा यांचा पासन आपण शकियाला पाहजि. त्यांनी आपला पासून पुष्कळ शकिलेले आहे ते दसिर्तई मोर पण आपण त्यांचा पासन काय शकिलेलं होतं ते लक्षात घेतलं पाहजि.

आता बघा तुम्हाला गर्मी होत होती तर थंड हवा आला . सगळी व्यवस्था आहे फक्त हे जाणलं पाहजि का आज कृतयुग सुरू झालेली आहे आण आपण सहजयोगी आहोत वशिष. तर सगळा मागचा गोष्टी वसिरून जायचा. ते सगळे कू-संस्कार हे आण आता जे सहजयोगाचे संस्कार हे, ते पांघरायची , त्यांनी सौंदर्य वाडेल अध्यात्माचं. अजून ७ पूजा आहेत माझा, प्रत्येक दुसरा दविशी पूजा हे. पूजेचा मला थोड त्रासच होतो कारण तुम्ही लोक ततिकं ओडून घेत नाही चैतन्य.

तेव्हा आजचा पूजेला एवढे मी सांगितले ते लक्षात ठेवा सुरुवात आता आहे इकतरेहि क सहजयोगी होण्या साठी जे काही भोजे आपण डोक्यावर घेतले ते सोडून टाकायचं . आपली मुलं बाळं वाघेरे सर्व काही देवांचा हवाली करायचं . सगळं काम सुंदर होणार. आण या सगळ्या जे कल्पना आपल्या डोक्यात हे, कति वर्षा पासून लोक इगडत राहिले का जायला पाहजि पण जातच नाही . ते आता सहजयोगातला प्रकाश बर सदिध घून आपण सगळं वसिरलं पाहजि. आण जे या लोकांना आपला बदधल वाटतं ते सदिध केलं पाहजि. वाटलं पाहजि त्यांना . त्यांना अजून माहितीच नाही का आपला दुसरा श्राप म्हणजे भाऊबंदकी. त्यांना भाषा समझत नाही, हे त्यांना माहितच नाही का एक दुसरंच गळे घोटाळला आपण फार उशार लोक आहोत. स्वतः ची प्रगती नाही झाली तरी चालेल पण दुसऱ्या पुढे गेला तर त्याला खेचुन काडा. हे यांना माहिती नाही हा . त्यांना असा वाटतं क अगदी आपण संत साधू आहोत. फार चांगले लोक कधी आपापसात भांडण करत नाही. अशी यांना आपल्या बदधल कल्पना. तर मी सांगायचं तरी त्यांना काय? पण सारखं आपापसा मध्ये खलबत हेच चालू केली क दुसऱ्याला कसा खेचून घ्यायच. त्याचा काय फायदा होणार हे. हिसगळी घाण आहे राजकरणात राहू देत आपला सहजयोगात नकोत.

नेहमी मी भाऊबंदकी बदधल बोलत असते पण पुष्कळदा हि गोष्ट डोक्या वरून जाते लोकांना समझत नाही का आम्ही सहजयोगाचा शक्त्याच मळिवू शकत नाही झर आम्ही भाऊबंदकी केली तर. हे मी दकिषून सांगते, नेहमी जे वेळात तुम्ही दुसऱ्याचा चर्चा करता तुम्ही असा वचिर करा का मी त्यांचं जागेत असतं तर काय केलं असतं. मी असा नाही मी वचिर करते . का मी असा झर म्हंटल तर का आम्ही कशाला मरायचे या लोका साठी , आम्हाला काय सहजयोगाची गरज आहे का? नाही

मी असा वचिर करते का या लोकांची काय गरज है , यांना काय पाहजि, यांना काय ध्याचे आहे मला . मला काय पाहजि तो कधी डोक्यात वचिरत येत नाही मला. म्हणजे माझं डोकं वेगळं आहे मला वाटतं . का मला हे पाहजि का आज पर्यंत मी कधी माझा यजमानाला सुद्धा मम्हंटल नाही का तुम्ही हे वस्तू आणून द्या ते सुद्धा अगदी म्हणतात का तुझा सारखी बायको मी पाहिलेली नाही. पण मला काही नकोच तुम्हाला काय पाहजि ते मी नेहमी वचिर करते. तुम्ही हया परसिती वर कशा वाघाल हे मला समझत आण म्हणूनच मला तुमचा वर प्रेम है. का या परसितीत आणखीन काय करणार बर तो मानवच है. तसंच तुम्ही सुद्धा वचिर ठेवलं पाहजि एकदुसरा बदधल. आण प्रेम वाढवला पाहजि. आपापसात प्रेम वाढवला पाहजि. तर या मंडळी ला बघा कति देशातले वेगळे वेगळे आलेत आण तुमच्यावर त्यांचा कति नसिस्मी प्रेम है. काल सगळे त्या खेड्यातला लोकांना कशे ते उंगल कपडे घातले होते, गळ्यात गळे घालून मटिया मारत बसले होते. त्यांना म्हंटले का तुम्ही जा तरी हितिथि मटिया मारत बसले सगळे.

यांना एव्हडा प्रेमाचा समझते पण आपल्याला आपापसा येणार नाही तर काय होणार. मुलांना सुद्धा हे शकिषा घ्याची एक दुसरंच वर शेरगि झालं पाहजि. एक दुसरांना आपला प्रेम दिलं पाहजि मुलांचा पासून. ही भाऊबंदकी सहजयोगांनी संपलीच पाहजि महाराष्ट्रात. आपण सर्व एक आहोत आण एकाएकीच आपण संतान आहोत . आण आई ला यांचा पलीकडे आणखीन काय पाहजि का माझा मुले सगळे सौख्य आण अंनंतात नांदत है . दुसरा काहीही नको . तर आपला सर्वाना माझा अंनंत आशीर्वाद

1990-12-13, Public Program

13 डिसेंबर 1990

Public Program

Sangamner (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

सत्याला शोधणाऱ्या सर्व साधकांना आमचा नमस्कार . सत्या बदल सांगायचं म्हणजे सत्य आहे तथि आहे . ते आपण बदलू शकत नाही आणि त्याला आकार देऊ शकत नाही . जे लोक सत्याला न शोधता अनेक कार्य करतात त्या कार्ये मध्ये अनेक दोष असतात . सत्याला जाणण्यासाठी मानव चेतना अपुरी आहे . आणि म्हणूनच ह्या मानव चेतनेच्या पलीकडे ह्या मानवी बुद्धीचे प्रांगण ओलांडून आपल्याला नव्या प्रांगणात उतरले पाहिजे . ते उतरल्या शिवाय आपल्या मध्ये नीरक्षीर वक्तृक येऊ शकत नाही . केवळ सत्य म्हणू शकत नाही . आज काल नवीन नवीन गोष्टी लोकांनी सुरु केल्या आहेत . काहीतरी नवीन टुम काढायची आणि तुरुमुलांची दशाभूल करून त्यांना आरडाओरडा करायला लावायचा , त्यांच्या बुद्धीवर झापड घालायची असे अनेक प्रकारची मी बघते आहे . आमच्या सहजयोगा मध्ये हि जी फॉरेन ची मंडळी अली आहेत हि फार वदिवान, शकिलेली, फार उच्च शक्तिषणानी अलंकृत अशी आहेत . आणि त्यांच्याही देशामध्ये पुष्कळशा अशा गोष्टी होत्या ज्यांनी ते भांबावून गेले होते . आणि त्यांना समजत नव्हतं की ह्या सर्व गोष्टी आपल्या देशामध्ये का होतात . सगळे सुशिक्षीत असताना इतकं तथि वजिजानाचं स्वरूप पसरलेलं असताना सुध्दा अत्यंत आश्चर्याची गोष्ट होती की अमेरिके सारख्या देशामध्ये सुध्दा भूतवदिया आहेत , अनेक वदिया आहेत , आणि त्यांना स्वातंत्र्य असल्या मुळे वाटले त्या प्रकारचे ते लोक कार्य करतात . तसच वजिजान सुध्दा हा एकांगी वषिय आहे . ज्या देशा मध्ये वजिजान वाढलेलं आहे , आपल्याला माहिती आहे की मी सर्व देशां मध्ये फिरलेली आहे आणि बरीच वर्ष मी परदेशात घालवली आहेत .

आणि माझ्या एकंदर तथिल्या परीस्तीतीला बघून अशा कल्पना झाल्या आहेत की नुसतं वजिजान करून मनुष्याची सर्वांगीण उन्नती होऊ शकत नाही . आणि म्हणूनच हे लोक आता रसातळाला चालले आहेत . त्या देशांना तुम्ही बाहेरून बघता कुपमंडूका सारखं जस आपल्याला दुसऱ्या देशां बद्दल काही माहिती नाही . आता परवा एक डॉक्टर माझ्याशी वाद घालायला आले . मला आश्चर्य वाटलं की डॉक्टर असून पण यांचं ज्ञान कती अपुरं आहे इथे हद्दिसुथानात . अजून कती प्रगल्भ झालाय हे ज्ञान , कुंडलीनीच नाव सुध्दा आता आपल्या मेडिकल शास्त्रात येऊ लागलं पण यांना त्याची जाणीवच नाही आणि माहितीच नाही . ते माझ्याशी वाद घालायला आले होते . आणि मेडिकल मध्ये सुध्दा त्यांचं ज्ञान कती अपुरं आहे , कोणत्याही वषियावर त्यांचं ज्ञान कती अपुरं आहे हे पाहून मला इतकं आश्चर्य वाटलं आणि त्यावर ते माझ्याशी वाद घालायला आल्यावर मी त्यांना नमस्कार केला म्हणून आपली बुद्धी म्हणजे अजून थोडी प्रगल्भ व्हायला पाहिजे . तेव्हा अशा कोत्या वृत्तीने आजकाल बऱ्याचशा टुम नघालेल्या आहेत .

आता अंधश्रद्धे वरती मला असं म्हणायचं आहे की जो पर्यंत तुम्हाला डोळस श्रद्धा येत नाही तो पर्यंत ती अंधश्रद्धा आहे हे जाणूच शकणार नाही , समजूच शकणार नाही . त्यात मुलांची दशाभूल करू नका . नुसता मुलांना आरडाओरडा करायला , इतकच नव्हे तर दगड देतात मारायला त्यांच्या हातात . वाटेल तशा जुलमाच्या गोष्टी शक्तिवतात , त्यातून संमोहना सारख्या गोष्टी हे लोक शक्तिवत आहेत . हि कती हानकारक गोष्ट आहे याची जाणीव सुध्दा या लोकांना नाही . कारण आज हे सायनस कुठल्या कुठे पोहोचलं आहे , मानसशास्त्र कुठल्या कुठे पोहोचलं आहे , आणि युग सारख्या फार मोठ्या एका मानस शास्त्रातून यावर केव्हाडा आक्षेप घेतला आहे . काही वाचन नाही काही नाही, काही नाही कुणीतरी उठायचं टुम काढायची , मंच काढायचं आणि लागले लोक त्याच्या मागे . आता आपल्या अंधश्रद्धेला मी आज मुददाम हुन त्याच्यावर बोलणार आहे . कारण महाराष्ट्रात एक वचिर्ति गोष्ट सुरु झाली आहे , अंधश्रद्धा जी आहे ती आपण श्रद्धेचं वशिलेषण जर केलं तर असं म्हणू शकू की तीन तर्हेच्या कवि चार तर्हेच्या माझ्या मते श्रद्धा आहेत .

एक श्रद्धा जी आंधळी जी तामसकि , जी भूताखेतांचा उपयोग करून लोकांना त्रास देण्याचा कवि खोट सांगण्याचा एक वचिर्ति आणि त्यात साधेभोळे लोक फसतात . हिला आपण असं म्हणू शकतो की एक धर्म भोळे पणा कुठे कोणीही बसायचं , एक दगड ठेवायचा त्यावर शेंदूर फासायचा आणि म्हणायचं हा देव आहे . धर्मभोळे पणा म्हणजे आपल्याला लहान पणा पासून शक्तिवलेलं आहे सकाळ पासून संध्याकाळ पर्यंत नमस्कार करायचा , त्यामुळे प्रत्येक गोष्टीला मानतो आपण . पण संतांना हि डोळस श्रद्धा आहे . संतांनी हे कार्य हजारो वर्षा पासून केलं आहे . त्यांना हा अधिकार आहे .

दुसरी श्रद्धा आहे तिला म्हणूया करिजस श्रद्धा . हि श्रद्धा लोकांना , आता आपले राजकारणी लोक आहेत ते जातात तर एखाद्या तांत्रिकाला पैसे द्यायचे की तू ह्याला पाड तू त्याला पाड कारण आपल्याकडे महाराष्ट्रात एक वशिष टुम आहे म्हणायचं काय की आपल्याकडे शापच आहे भाऊबंदकीचा . तांत्रिकी कडे जायचं तू त्याच्यावर काहीतरी कर मारण , चाटण , करणी वेगरे अनेक प्रकार परत वधियेचे , स्मृशान वदियेचे आहेत . आणि त्याला पैसे द्यायचे . हि करिजस वदिया झाली .

आणि तिसरी जी वदिया झाली ती सातवकि वदिया , हि सातवकि जी श्रद्धा आहे ती कुठून माणसाला मळिते . आता आपला जसा एखाद्या लोकमान्य टळिकांवर आपला वशिवास आहे , शिवाजी महाराजांवर आपला वशिवास आहे , अकबरावर आपला वशिवास आहे , तो का ? तो काही अंध नाही पण का वशिवास आहे . कारण त्यांचं चारित्र्य कती उच्च होत आणि त्यांनी कती मोठी कार्य केली . महात्मा गांधींनी कती मोठी कार्य केली , लालबहादूर शास्त्रींनी कती मोठी कार्य केली . त्यांच्या बद्दल जी आपल्याला श्रद्धा आहे ती सातवकि श्रद्धा आहे कारण त्यांनी मोठ कार्य केलं . हि श्रद्धा जगातून नष्ट झाली तर तुम्ही कोणती चांगल कार्य केलं तरी त्याची मान्यता होणार नाही . आणि ह्या बाबतीत मी म्हणेन की परदेशामध्ये पुष्कळ ज्ञान आहे . आता माझे यजमान एक हद्दिसुथानी आहेत आणि त्यांना परदेशामध्ये नविडून दिले १३४ देशांनी , ते सेक्रेटरी जनरल होते इंटर नॅशनल मरनिटाईम ऑर्गनायझेशन चे , नविडून दिल्यावर ३१ देशांनी त्यांना फार मोठ मोठ्याल्या पदव्या दिल्या पण त्यात मुख्य म्हणजे लंडन च्या राणीने त्यांना सर्वोच्च अशी नाईट हूड ची पदवी दिली , हि पदवी कोणत्याही हद्दिसुथानी माणसाला मळिलेली नाही आणि कोणत्याही लंडन मध्ये न राहणाऱ्या माणसाला मळिलेली नाही फक्त एक रेगन ला मळिली आहे . अशी हि सर्वोच्च पदवी आमचे यजमान एक हद्दिसुथानी होते तरी त्यांना त्याच्या कामगिरी बद्दल मळिली , त्यांची मान्यता केली , हि मान्यता हि सातवकि मान्यता आहे . कोणीही कामगिरी केली की त्याची मान्यता करणे हि सातवकि श्रद्धा आहे . जर हि श्रद्धा जगातून उठली तर कोणीही जगात चांगल काम करणार नाही . संतांवर आपली श्रद्धा आहे , का ? कारण त्यांनी फार मोठ कार्य केलं , नसिवारथ पणाने , आजच्या या सार्वथी जगात कुणाला हाही वशिवास वाटत नाही की कुणी नसिवारथ पणाने चांगल काम करेल . हा हि वशिवास वाटत नाही कारण इतके लोक सार्वथी झाले आहेत . लोकांचा इतका उपयोग करून घेतात , लहान लहान मुलांचा सुध्दा इतका उपयोग करून घेतात , मुलांना इतकी भुरळ घालतात आणि त्यांना वाम मारगाला लावतात तेव्हा अशा स्तंती मध्ये कोणताही मनुष्य नसिवारथ काम करू शकतो असा वशिवासच वाटत नाही . हे कलियुगाचा वैशिष्ट्य आहे . पण तरी सुध्दा जर कोणी मोठ कार्य केलं आता महात्मा फुले होते त्यांनी एव्हर्ड मोठ सामाजिक कार्य केलं त्या कार्या बद्दल आपल्याला कती श्रद्धा आहे . जर हि श्रद्धा आपण बाळगली नाही तर कोणाचही महान कार्य जगात होऊ शकत नाही . हि सातवकि श्रद्धा जी आपल्या देशात आहे ती आहे संतांच्या बद्दल कारण संतांनी फार मोठ कार्य केलं होत . कारण संतांच कार्य समजून घेतलं पाहिजे . ज्ञानेश्वरांना उठून वाटले त्या उपटसुम्भाने वाटले ते म्हणावं , अही त्यांच्या सारख्या दोन ओळी तरी तुम्ही लहू शकता का . त्यांचं काय ते लहिण आहे . ते त्यांनीच जाणावं , "जावे त्याच्या वंशा तेव्हा कळे " . ज्यांना आत्मसाक्षात्काराच झाला नाही त्यांच्या डोक्यात अजून तो प्रकाराच आलेला नाही अशा माणसांना ज्ञानेश्वरांची कमित कळणार नाही . अशा माणसांना तुकारामांचं महत्त्व कळणार नाही . ते जाणलं कुणी तर शिवाजी महाराजांनी कारण ते स्वतः आत्मसाक्षात्कारी होते .

एव्हर्ड मोठे शिवाजी महाराज आणि अशा एका तुकारामाच्या घरी आले आणि त्यांना त्यांनी पैसे देऊ केले , त्यांना त्यांनी दागिने वेगरे दिले पण ते सगळं त्यांनी परत करून दिले . आणि त्यांच्या कविता त्यांचे जे अभंग आहेत , ते कती सामाजिक होते त्याच्यात समाजाचा कती वचिर्ति होता हे लक्षात घ्यायला पाहिजे . त्यांच्या सारख्या कविता करणारा आजकाल कोणी नाही . कुसुमाग्रजांना मी मानते , त्यांनी फार सुंदर कविता लिहिल्या आहेत , त्यांनी सुध्दा समाजाकडे लक्ष दिलं आहे , समाजाची दुरावस्था पाहिलेली आहे . त्याला उद्देशून लिहिलं आहे . तेव्हा एकनाथान सारखं आपण जर बघतिलं तर त्यांनी एका महाराच्या घरी जाऊन जेवले आणि महारावाडीत केव्हड कार्य केलं . त्यावेळेला ते एक ब्राम्हण असताना महाराच्या घरी जाऊन जेवले म्हणजे काय . जातपात , अंधश्रद्धा यावर कसून त्यांनी टीका केली आणि त्यांना तो अधिकार होता . कारण त्यांची डोळस श्रद्धा आहे . आत्मसाक्षात्कारी माणसाची श्रद्धा हि डोळस श्रद्धा आहे . पण आश्चर्याची गोष्ट आहे जेव्हा आम्ही सहजयोग सुरु केला तेव्हा पुष्कळ असे अंधश्रद्धा वाले आमच्या कडे आले , या गुरुची श्रद्धा , त्या गुरुची श्रद्धा असे तसे बरेच लोक आले , पण हातात प्रकाश आल्या बरोबर ते पहिल्या बरोबरच त्यांच्या लक्षात आलं की हे सगळं खोट आहे . म्हणजे असं आहे की तुम्ही जर एका हातात जर साप धरला आणि अंधार असला डोळे मटिलेले असले आणि तुम्ही वचिर्ति केला की हा दोरखंड आहे साप नाही तर कोणीही तुम्हाला समजाऊ शकत नाही , हट्टी माणसाला कोण समजावणार . जो डोळ्यावर पट्टी बांधून आंधळा झाला आहे त्याला

कोण समजावणार . पण जर का त्याच्या समोर प्रकाश आला आणि प्रकाशात त्यांनी जर पाहिले कि हा साप आहे तर तो लगेचच त्याला सोडून देणार . जबरदस्ती नको , चुलूम नको . ओरडायला नको काही नको . आपोआप हे घटीत होत आणि असच आज झालेलं आहे . जथि जथि आज सहजयोगी आहेत तथि मी पाहिलं आहे अंधश्रद्धा समूळ नष्ट झालेली आहे . काही त्यांना सांगावं लागत नाही . त्यांना स्वतः लाच माहिती आहे तेच स्वतः चे गुरू झाल्या मुळे त्यांना माहिती आहे कि चुकीचं काय आणि बरोबर काय ते . हे नुसते अशे समतिच्या काढून होणार नाही . त्याच्यासाठी अध्यात्माचा पाठबि पाहजि . अशा रीतींनी काही न काहीतरी दुम काढून मंच काढून मला असं वाटत तरुण मुलांना तरी अशा मार्गाला लावू नये . अर्थात वजिजानाची फार गरज आहे आणि वजिजान हे माणसांनी जाणलं पाहजि . त्याश्रविय आपली प्रगती होऊ शकत नाही . त्या बदल शंकाच नाही . पण नुसत वजिजानाने माणसाची प्रगती होत नाही हे तुम्ही जर रशियाला जाऊन पाहिलं तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल . नुसते वादविवाद करून , भांडण करून त्यांची प्रगती होऊ शकत नाही . तर प्रगती कशाने होते तर नवीन नवीन शोध लावून होते . तुम्हाला आश्चर्य वाटेल कि सहजयोगा मध्ये आलेल्या बऱ्याच लोकांनी नवीन नवीन शोध लावलेत . आता इथेच एक गृहस्थ बसलेले आहेत , त्यांच्या जवळ फक्त पाच पाउंड होते लंडन ला त्यांना मी सांगितलं कि तुम्ही हा शोध लावा आणि आज तो फार श्रीमंत माणूस झालेला आहे . तसाच एक इंडिअन माणूस आहे तो म्हणजे ब्रिटिश तुन इंडिअन आहे , तो आला त्याला मी सांगितलं कि तू स्पायरल याच्या मध्ये लक्ष घाल . आणि अंटीने बनव . आज तो केव्हा मोठा साईन्टिस्ट झालेला आहे . कारण काय आहे कि थोडं मला पुढच दसित .

पुढचं सांगितलं आणि तो जर तुम्ही शोध लावला तर पुष्कळ फायदा होऊ शकतो . तसच हडिस्थाना मध्ये आपल्या दलिलीला , दलिली युनिव्हर्सिटीने आपल्या तीन डॉक्टरांना एम डी च्या पदव्या दिल्या . आता एम डी ची पदवी देणारे लोक कतितीरी उच्च परतीचे आहेत . आपल्या महाराष्ट्रात तरी कुणी डॉक्टर मला असे भेटलेच नाहीत . कतिती वदिवान असले पाहजित ते लोक . ज्यांनी त्यांना एम डी च्या पदव्या दिल्या . आणि त्यांनी मेडिकलच्याच परमिणा वरून दिल्या . पण आपल्या कडे खोटाटडे पणा इतका आहे संबंध मेडिकलची कॉन्फरन्स झाली त्यात सातशे डॉक्टरस बसले होते त्यांनी तोडात बोटे घाली कि इतकं खोट लहिलं कि त्यांनी सांगितलं कि याच परमिणाच नाही . त्यापेक्षा जरासा वचिर करावा कि जर हे आपल्यासाठी कल्याणाचे आहे , त्यांनी जर आपल्याला फायदा होतो , आपल्या मुलाबाळांना फायदा होतो तर हे का करू नये . याला पैसे लागत नाहीत , काही लागत नाही , पण हि ठेकेदारी जी घेतलेली आहे सध्याची त्या ठेकेदारी मध्ये काही सुध्दा गम्य नाही . लोकांची दिशाभूल करण , त्यांना अशा रस्त्यावर घालण कि जिथून त्यांचा कल्याणाचा मार्ग थांबतो हे महापाप आहे . कुणाच्या कल्याणाच्या मार्गात उभ राहण हे महापाप आहे . जो पर्यंत तुम्ही बाहेरदेशी जात नाही आणि तुम्ही बघत नाही तो पर्यंत तुम्हाला समजणार नाही कि नुसत्या वजिजानाने काय लोकांचे हाल झालेले आहेत ६५ टक्के लोक आज अमेरिके मध्ये फार वाईट स्थितीत आहेत .

तरी मी आहेच तथि , त्या श्रविय ६५ टक्के लोक घाणेरड्या रोगांनी अडकलेले आहेत . कारण नैतिक मूल्ये ही सर्व संपुष्टात अली आहेत . अध्यात्माकातच फक्त नैतिक मूल्ये आहेत . सायन्स मध्ये नाहीत . सायन्स म्हणजे अगदी म्हणता येईल आपल्याला चिपाडा सारखं रसहीन आहे , त्याच्या मध्ये कला नाही , संगीत नाही , त्याच्या मध्ये कोणताही प्रेमाचा भाव नाही . तेव्हा अध्यात्माचा जो फार मोठा भाग आहे कि तो आपल्याला नीतमूल्ये शक्तिवतो . पण सहजयोगाचं अध्यात्म त्याच्या पुढे वाढलेलं आहे . त्याची प्रकृती अशी कि जेव्हा माणूस सहजयोगात येतो तेव्हा त्याची कुंडलीनी जागृत होते . कुंडलीनी जागृत झाल्यामुळे त्याच्या मधला जो धर्म आहे तो जागृत होतो . म्हणजे धर्मा मध्ये जो आपण मूर्ख पणा करतो तो सर्व जाऊन आपण खरोखरच धार्मिक होतो . आता आपण असा वचिर केला पाहजि कि आपण कुणालाही लीडर मानतो , त्यांच्या गोष्टी ऐकतो त्यांचं चारित्र्य काय आहे म्हणजे ते दारू पतिता का ? पतिता , त्यांनी बायका ठेवल्यात का ? करतात , भांडकुदळ आहेत का ? आहेत , भाऊबंदकी आहे का ? करतात . आणि खीन वचिर सगळे गुण आहेत , जुआ खेळतात सगळे धंदे करतात . मग अशा माणसाला आपण कशाला मान्यता द्यायची , आपल्याला त्यांच्या सारखं व्हायचं आहे का ? थोडा काळ ते राहतील त्यानंतर ते नष्ट पावणार . आपल्याला कुणाचं ऐकलं पाहजि संतांच . ज्यांनी जीवनभर एक अत्यंत सातत्याने जे समाजकार्य केलं ते नसिवार्थ भावनेनी आणि इतक्या उच्च दशेला ते असताना सुध्दा ते त्यातून उतरून लोकांच्या आनंदासाठी ते झटले . त्यांनी एवढी मेहनत घेतली , त्यांना लोकांनी छळल , मारल , हे झालं ते झालं . तेव्हा समजून घेतलं पाहजि . आज सत्य तुमच्या समोर उभ राहणार आहे , कुंडलीनीच्या जागरणाने तुम्हाला सत्य मळित म्हणजे एक कि तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार घटीत होतो आणि दुसर म्हणजे चरा चरा मध्ये पसरलेली हि शक्ती , हिला आपण परम चैतन्य म्हणू ती शक्ती तुम्हाला मळिते . त्या शक्ती मुळे तुम्ही अनेक कार्य करू शकता . त्यांनी कृषी वभिणाला फायदा होतो , तुमच्या पशुपालना मध्ये फायदा होतो , तुमच्या प्रकृतीत फरक पडतो , आणि तुम्हाला मनस्वास्थ्य , शांती आणि सगळ्यात महत्वाचं म्हणजे अध्यात्मिक शक्ती मळिते .

आता हे लोक गणपतीचा ग जाणत नव्हते . अहो एक मराठीचा एक शब्द शक्तिं यांना कठीण , यांची जीभच वळत नसे पण हे लोक कतिती सुंदर गाण म्हणतात ते पाहिलं आपण , कतिती समजून म्हणतात , हद्दी , मराठी तसच त्यांना उर्दू मध्ये हे कववाली वेगरे म्हणतात . हे कस शक्य आहे आणि कतिती थोड्या काळात . काही लोक तर वर्ष भरा पूर्वीच सहजयोगात आलेले आहेत . हे कस झाल ? एकदम उन्नती कशी झाली ? आणि आपलीही तशी उन्नती का करून घेऊ नये . म्हणजे हा नविवळ मूर्खपणा आहे . कि आपण आपली उन्नती करायची नाही , कुना एका गुरूला चकिटायचं , कोणच्या समितीत तरी जायचं , कुठे तरी कायतरी धंदा करायचा आणि असा आपला वेळ फालतू घालवायचा . आमचे यजमान शास्त्रीजीचे मुख्य सचिवि होते . आणि शास्त्रीजी मला मजा सांगत असत कि आज काल इतक्या दूम नधिल्या आहेत कि इतके व्यवहार नधिले आहेत , कि आजकाल म्हणे असं आहे कि दलिली शहरा मध्ये अशा बऱ्याच संस्था आहेत कि जथि तुम्हाला जतिके वाटतील ततिके लोक ते सभा उघडायला आणू शकतात . त्यांना काही ज्ञान नसत लहान लहान मुल असतील कॉलेजची बलिजची धरायची . आणि ती मुल येतात . तर म्हणे एकदा मी , ते आमच्या चौकात येऊन उभे राहायचे , म्हणजे सगळा नुसता मूर्खपणा आहे , त्यांचाशी काही बोलण्यात अर्थ नाही , पण तरी मी गेलो . ते आले उभे राहिले आणि त्यांनी खूप जोरजोराने अगदी ओरडायला सुरवात केली . तर मी म्हंटल अरे तुम्ही कोणाच्या टोप्या घातल्या आहेत ते तरी बघा , आणि तुम्ही कोणचे कार्ड्स धरलेत ते तरी बघा . हे तर अपोजिट पार्टीचे आहेत . अरे चुकल आमचं आणि परत गेले आणि बदलून आले संध्याकाळी . मग त्याला काही अर्थ आहे , कोरे लोक आहेत , काही अककल आहे का त्यांना . आज यांच्या बरोबर उभे राहिले , उद्या त्यांच्या बरोबर उभे राहिले . पैसे कमवण्याचे धंदे सगळे आणि प्रसिद्धी कमावण्याचे धंदे असले . त्याला पहिल्यांदा अध्ययन पाहजि व्यासंग पाहजि समजल पाहजि . ह्या देशामध्ये संतांनी जे कार्य केलय ते सगळ्यात मुख्य म्हणजे अस आहे कि बुध्दीला फार प्रगल्भ केलेलं आहे .

जो माणूस संतांच्या मार्गाने गेला मी बघते तो इतका प्रगल्भ होतो . परवा मी बैलगाडीत बसले होते हे लोक कुठे घेऊन चालले होते मला खेडेगावात . आणि त्या बैलगाडी चालवणाऱ्या माणसाशी मी बोलू लागले तर मला एवढं आश्चर्य वाटल कि त्याला अध्यात्म इतका कसा माहिती , अरे म्हंटल बाबा तू इतकं कुठ शकिलास ? काही नाही म्हणे माझ्या आईने शक्तिवत सगळं . असं का , अरे तु कबीरदासा सारखा बोलतोयस . हो म्हणे मी ह्या सगळ्या कवतिता करतो आई . आश्चर्य चकति झाले कि एक बैलगाडी चालवणारा माणूस त्याची एवढी प्रगल्भता कशी . पण म्हंटल तू कवतिता कशी करू लागला ? सहजयोगात आल्या पासून मी ह्या कवतिता करू लागलो . हे ज्ञान आलं कुठून ? समजत नाही कुठून येत . आईने मला सांगितलेलं आहेच पण त्यावर हे वशिष मला आलं आहे ते सहजयोगा मुळे . तसच सहजयोगा मुळे मोठमोठाले आर्टिस्ट जे आज फरित आहेत त्यांनी सुध्दा सहजयोग केला , पुष्कळांशु सुसलमान आर्टिस्ट नि पण सहजयोग घेतला आहे . आपल्याला माहिती नाही यांनी मनुष्य कतिती प्रगल्भ होतो .

आता एक आमचे नात्यातले गृहस्थ आहेत ते सी ए होते . त्यांना म्हणजे मराठी भाषा नीट येत नसे इंग्लिश चांगलं यायचं पण मराठी भाषेचं काही ज्ञान नव्हतं . आणि आता ते ज्यांना मराठी येत नव्हतं ते आता कवतिता करू लागलेत . इतकाच नाही तर हद्दीत , उर्दूत . काय कवतिता लहियला लागलेत . आता हयच्यातल्या काही कवतिता या लोकांनी बनवल्या आहेत स्वतः . आपण इंग्लिश च एकही गाण म्हणू शकत नाही . तर हि प्रगल्भता कुठून आली ? . यांनी सहजयोगा मध्ये जी मजल गाठली आहे त्याला कारण म्हणजे सत्य मळिलं ना कि ते पकडायचं , त्याच्यात उतरायचं , त्यात मेहनत करायची , वाचन करायचं आर्यगुमेट करत बसले नाही . गहनात उतरायचं म्हणून याना हि शक्ती मळिली आहे . आज इथे ५६ देशातले लोक तुमच्या समोर बसलेले आहेत नविडक लोक आम्ही बोलावतो . आणि ह्या नविडक लोकांना जर तुम्ही पाहिलि , यांचं ज्ञान जर तुम्ही पाहिलि तर आश्चर्य वाटेल . ह्यात पुष्कळांसे राजदूत पण आहेत , डॉक्टरस , आणि फार शकिलेले वदिवान लोक आहेत . पण ह्यांच्यात आणि आपल्यात हा फरक आहे कि सत्य मळिल्या वरती सत्याची कास आपण धरत नाही . म्हणजे अंधश्रद्धा असली तर ती पकडून चालू . एखाद्या कोणच्या तरी अशा राजकारणी प्रकारात फसलो असू तर त्याच्यात आपण चालू , काहीना काहीतरी असे प्रकार असतात . परवा काहीतरी मुल अली होती , तर म्हणे कि आम्ही अमुक अमुक आहोत , असं का म्हंटल , तुमचं धोरण काय , आता त्यांना पश्चन पडला , म्हंटल अहो धोरण काय ? तुम्ही तरुण मुल तुम्हाला यांनी एकत्र गोळा केले आहेत तर तुमचं धोरण काय ? आता म्हणे हे वडील लोक , मोठे लोक जे सांगतात तेच आम्ही करतो . हे जे मोठे लोक आहेत त्यांचं चारित्र्य काय आहे . आणि तुम्हाला ते सांगतात ते तुम्ही का करता ? . हि अंध श्रद्धा आहे , हि मुख्य अंधश्रद्धा आहे . जे तुम्हाला सांगतात ते तुम्ही डोळे मट्टून का करता ? तेव्हा त्यांचे डोळे उघडले . मी म्हंटल कि तुम्ही या वयात राजकारणात पडू नये , आणि अशा धंद्यात पडू नये . आपला अभ्यास करा , नेटाने अभ्यास करा आणि त्याच्यात तुम्ही प्रावणिय मळिवा . तसच तुम्ही जर सहजयोगात आला तर तुमचं अभ्यासात चांगल होईल . तुमची बुध्दी प्रगल्भ होईल . तुम्हाला पुष्कळ लाभेल . सगळेच्या सगळे सहजयोगात आले . आले आणि आज त्या मुलांच काय सांगावं , मला आश्चर्य वाटत कि हि मुल मुंबईला नुसती बेकार होती . आज ती कुठल्या कुठे पोहोचली आहेत . एकेकाला बघतिलं म्हणजे मला आश्चर्य वाटत , दहा वर्षा मध्ये ही गोष्ट झाली . कि ती मुल आज कुठल्याकुठल्या मोठ्या पदावर आज बसलेली आहेत . तेव्हा आपल्या जीवाचं कल्याण करून घ्यायचं , आपल्या जीवनाला सारथकी लावलं पाहजि . कारण हे जीवन देवाने

बेकारची काम करण्यासाठी आणि बेकार लोकांच्या पाठीमागे धावण्यासाठी दिलेली नाही. लागले आपले औरडायला काय फायदा आहे त्यांनी ? . आज आपल्या देशामध्ये कमकुवत पणा आलाय त्याला कारण असं की प्रावणिय कशातच नाही . कोणत्याच गोष्टीत प्रावणिय नाही .

जर तुमची इलेक्ट्रिसिटी असली तरी ती अशी बेकार ,जर तुमचं दुसरं काही काम असलं तर ते बेकार . यांत्रिकी ह्याच्यात काही प्रावणिय नाही . कले मध्ये आहे . पण ती कलाही आता मरते आहे . कले कडे लक्षच नाही या लोकांचं . मग आता राहणार काय आपल्यामध्ये ,एक अध्यात्म पण त्याच्यावरही तोडगा लोकांनी काढला आहे ,अध्यात्माला समजलं पाहजि . अध्यात्म दोन प्रकारचं असत . एक अध्यात्म जो खरा आणि एक अध्यात्म जो खोटा . आणि संतांनी सांगितलेला अध्यात्म हा खरा आहे आणि सगळ्यांनी एकजात सांगितलेलं आहे की सगळ्यांनी आत्मसाक्षात्कार घेतला पाहजि . कुंडलीनी ही आहे हे आपल्या वेदांपासून आपल्या शास्त्रात लहिलेलं आहे . इतकंच नव्हे तर कुराणात सुध्दा कुंडलीनीच वर्णन असच म्हणून आहे . इतकंच नाही तर महंमद साहेबांनी तर इथपर्यंत सांगितलं की जेव्हा तुमची उत्क्रांती होईल त्यावेळी तुमचे हात बोलतील . ते तुमच्या वरिद्ध सांगतील ,तुम्हाला सगळं सांगतील . तसच बुध्दानी सांगितलं आहे ,महावीरांनी सांगितलं आहे . पण हे काही वाचायचं नाही ,हे काही जाणायचं नाही . काहीतरी आपली टुम काढायची आणि त्यात आपलं आयुष्य घालवायचं . म्हणजे तुम्हाला आपली कदर नाही आणि आपला तुम्हाला वचिर नाही हे स्पष्ट होत . जर तुम्हाला स्वतः ची जरा जरी कदर असती तर तुम्ही म्हणाला असता माताजी आमहाला आत्मसाक्षात्कार द्या . आणि आमहाला बहुध्या आम्ही कोण आहोत ते . कारण त्या शिवाय तुम्ही सत्य जाणू शकत नाही . ही पायरी ओलांडायला पाहजि . बुध्दच्या दमावर तुम्ही जर सत्य जाणलं असत तर संतांनी का सांगितलं असत की तू स्वतःला ओळखून घे . स्वतःला जाणून घे . मेडकिल मधेच असे पुष्कळसे प्रश्न आहेत की त्याला काहीही उत्तर नाही . पण सहजयोगानी ते उत्तर शोधून काढलं . आता एक साथी गोष्ट कि गणपती आहे कवि नाही . कस सांगणार मी तुम्हाला . जो पर्यंत तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार मिळत नाही ,जो पर्यंत तुम्हाला चैतन्याच सत्य मिळत नाही तो पर्यंत तुमचा कॉंप्युटर च सुरु होत नाही . पण एकदा हे झालं की तुमचं कॉंप्युटर सारखं सुरु होत आणि कोणाचाही प्रश्न विचारला की उत्तर तुमच्या हातावर येत जस महंमद साहेबांनी सांगितलं आहे . त्याची जाणीव होते . म्हणजे आजचा आपला जो काळ आलेला आहे हा कलशुग्याचा घोर कलशुग्याचा ,अज्ञानाचा भयंकर असा काळ आहे . पण जर आपण तकिडे लक्ष दलि नाही ,अध्यात्माकडे लक्ष दलि नाही तर आपली मुल ,ही जी मुल अध्यात्माशिवाय चूक रस्त्यावर गेली होती तशी आपली स्तुती होईल . म्हणजे काय काय होणार आहे ,पहिली गोष्ट म्हणजे मुल आपली दारू पंतील ,ड्रगज घेतील ,हपिपी होतील ,रस्त्यावर पडतील . आज हजारो लोकांची अशी आयुष्याची नासाडी झालेली आम्ही पाहतिली आहे . ते आपल्या देशात झालं जर अध्यात्माचा आपण पाया बसवला नाही तर हे सर्व आपल्या देशात होईल एकानंतर एक . आणि तुमच्या लक्षात ही येणार नाही . कारण वज्रिजाना मध्ये कोणत्याही प्रकारचा असा मारगच नाही आहे की माणूस आपल्या नीतिमतेला उतरेल . पण जे लोक आत्मसाक्षात्कारी होते आणि त्यांनी जेव्हा शोध लावले तेव्हा ते नेहमी देवाच्या गोष्टी करत असत . न्यूनतम सारख्या माणसाने सांगितलं की मिला देवाकडून सगळं मिळालं आहे ,आइन्सटाईन सारख्या माणसाने सांगितलं की कुठून तरी अशा अज्ञात स्थानातून मला थैरी ऑफ रिलेटिव्हिटी मिळाली आहे . पण ज्या लोकांना काहीही विशेष ज्ञान नाही ,एक गृहस्थ माझ्या कडे आले त्यांना अध्यात्म माहिती नाही ,सायन्स माहिती नाही अगदी तुटपुंज ज्ञान सगळ्या गोष्टीचं ,महंमद ह्या माणसाशी बोलायचं तरी काय ? . आणि २५ माणसं एकत्र करून घेतली . त्याला मी सांगितलं की बाबा तुझं किर्निई डोक थोड कमी आहे ,असं कर माझं डोकं खाऊ नकोस .कृपा करून हे टेप घरी घेऊन जा . त्याला मी संबंध माझे टेप ,हवं तर टेपेकॉर्डर पण घेऊन जा म्हणून सांगितलं आणि घरी जाऊन तू हे सगळं वाच ,एक आणि शक्ति की हे काय आहे ,की पॅरासमिपॅथेटिक नर्वस सिस्टम चा कंट्रोल कुंडलीनीनी येतो हे जर डॉक्टरांना माहिती नसत तर ६० डॉक्टर लंडनचे यावर प्रयोग करतील का . प्रयोग करत नाहीत याच नुसत संकलन करत आहेत आणि ४०० डॉक्टर रशियाला हा मारग अवलंबतील का ? . पण ते प्रश्न विचारत नाहीत त्यांना कळत की अजून आमचं ज्ञान अपूर्ण आहे . ते प्रश्न न विचारता त्यात उतरून शक्तीत कारण त्यांना आपल्या आयुष्या बदल ,जीवना बदल कदर आहे . आता त्यांनी हपिपीजम सुरु केलं त्यात वाहवून गेले ,ड्रगज सुरु केलं त्यात वाहवून गेले . त्यामुळे आता त्यांना अककल अली आहे . की असं काहीतरी टुम नघिलीकी त्याच्या पाठीमागे धावायचं नाही . जे काही महत्वाच मौल्यवान आहे तकिडे बघितलं पाहजि . आणि २०० सायंटिस्ट आज मला तथि म्हणतात की माताजी आमहाला आत्मसाक्षात्कार द्या .

तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की ह्या देशात ह्या महाराष्ट्रात इथे अध्यात्म एवढं आहे इथेच असले काही काही उपटसुम्भ नघिलेत ,दुसरीकडे कुठंही नाही . दिलिलीला नाही कुठंही नाही ,तथि लोकां मध्ये आतंक आहे मारामार्या आहेत ,जास्त म्हणजे भांडण आहेत सगळं काही आहे . पण असला प्रकार कुठेही नाही . हा प्रकार इथेच . काहीतरी नवीन टुम काढायची आणि लागायचं मागे . तेव्हा आपण यातला फरक समजून घ्यावा . बुद्धीने जथि पर्यंत जाता येत ते हे की आम्ही शरध्दा ,वशिवास संतांच्या वाणीवर ठेवणार . हे बुद्धीनं जाणलं पाहजि . बाकी कोणी उपटसुम्भ आला ,जेल मधून सुटला आणि त्याने भगवे वस्त्र घातले तर त्याच्यावर विश्वास ठेवणं हे बरोबर नाही .

जात पात हे सगळं कुठून आलं मला माहिती नाही . हा आपल्यावरचा शाप आहे . बर आपल्या महाराष्ट्राचा शाप विशेष करून एक आहे तो म्हणजे भाऊबंदकी . तो सुध्दा सहजयोगाने जातो पण जरा उशिराने कारण हा जरा चकितच आहे . विशेषतः नगर जलिह्यात तर आमहाला फारच जास्त जाणवतो . की भाऊबंदकी ,एकदुसऱ्याला ओढत रहायचं . त्यामुळे सहजयोग मात्र दुखावतो . तो वाढत नाही . नगर जलिह्यामध्ये हा रोग कुठून आला आहे समजत नाही कारण मी सुध्दा नगर जलियातलीच आहे जुनी . शालविहनांचेच आम्ही वंशज आहोत आणि शालविहान इथे होते . बरेच वर्ष ते राहिले आणि मी अस पाहिलेलं आहे की इथल्या लोकां न मध्ये जी भाऊबंदकी आहे ती इतकी बाणलेली आहे की एकाच तोंड इकडे तर एकाच तोंड तकिडे . म्हणजे सहजयोगात येऊन दारू सुटेल ,तंबाकू सुटेल ,सगळी व्यसन सुटतील सगळं होईल पण तरी हे शेपूट लागलेलंच असत पाठीमागे . हे शेपूट कस कापायचं मलाच सुचत नाही . ते दुसरीकडे कुठे नाही आता त्याच्या वरती मलाच काहीतरी तोडगा काढला पाहजि . ही भाऊबंदकी नको कारण आपण एका वरिटाचे अंगप्रत्यंग आहोत ,समजा हा हात या हाताशी भांडायला लागला तर ह्या शरीराने काय करायचं ? . पण नगर जलिह्याचं एक वैशिष्ट्य मी पाहिलं आहे की इथे भाऊबंदकी अगदी पेरल्या सारखी आहे . ती अशी सूक्ष्म तेने कार्य करते की मिला कधी कधी समजत नाही की किततीही मेहनत केली तरी ही भाऊबंदकी का नघित नाही ? . अहो कॅन्सर आम्ही ठीक केला आहे त्या बदल शंका नाही ,अनेक कॅन्सर ठीक केले आहेत . तुम्हाला जतिके पाहजि ततिके आम्ही नमुने दाखवतो . अशे अशे रोग ठीक केलेत की जे कोणी ठीक करू शकत नाही ,म्हणजे आम्ही काही केला नाही ते तुमच्या कुंडलीनीने केलं ,जर तुमची कुंडलीनीने लागू झाली तर आम्ही तुम्हाला करू शकतो . पण हा रोग एक असा चकित आहे की तो काय नघितच नाही . आणि तो नघिला पाहजि . नगर जलिह्यातला हा रोग फार वाईट आहे . एकदुसऱ्याला खेचाखेची करायची . पण हे काहीतरी आधुनिक आहे मी तुम्हाला सांगते कारण आमचे आईवडील सांगत असत की नगर जलिहा म्हणजे अत्यंत सोजवळ लोक कुणाची भांडण नाहीत ,सगळ्यांची आपापसात मैत्री ,पण बाकी सर्व जलिह्यामध्ये असायचं पण नगर जलिहा म्हणजे अगदी विशेष असं सांगायचे . आणि त्यांची एवढी शरध्दा होती नगर जलिह्यावर . आता मला समजत नाही की त्या नगर जलियामध्ये ही कीड कुठून लागली ? .

ह्या सर्व गोष्टी प्रकारात आल्यावर हळू हळू सर्व स्वच्छ होत . पण त्यालोकांना गहनता आहे ,रशियाच्या लोकांना मी म्हणते जगात सगळ्यात जास्त गहनता आहे . रशिया झालं ,बल्गेरिया झालं ,झेकोस्लाव्हाकिया झालं ,आता आलेत एक गृहस्थ झेकोस्लाव्हाकिया तुन . आता १००माणस येणार आहेत . ह्या देशांमध्ये इतकी गहनता आलेली आहे कारण त्यांचं जे साम्राज्य होत त्याच्या मध्ये दडपशाही होती . त्या मुळे ह्या लोकांना राजकारणात काही शरिकाव नव्हता नशिबाने . हे असे काही ते धंदे करू शकत नव्हते की समिती काढली ,औरडायला लावल मुलांना हे असे काही धंदे करू शकत नव्हते . तर लक्ष त्यानंच सगळं होत त्याच्याकडे की आता आमच्या जीवनाला अर्थ काय ? म्हणून ती गहनता . रशियन लोकांचे जर तुम्ही लेखक वाचले ,सुरवाती पासून टॉलस्टॉय वैगरे तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल त्यांच्या मध्ये अंतरमन जाणण्याची फार ,कोणतीही गोष्ट असली तरी मी अस का करतो असा विचार फार असे . आणि मी जे सुरवातीला माझ्या यजमानाच्या बरोबर रशियाला गेले होते तेव्हा मी साहेबांना सांगितलं होत की जर रशियाला सहजयोग सुरु झाला तर इकडे अगदी पेट घेणार . आणि तसच झाल म्हणजे सोळा सोळा हजार माणस स्ट्रेडियम मध्ये ,आणि त्यातही बाहेर लोक ,म्हणजे तथि धर्मा सारखा सहजयोग पसरलेला आहे . त्या मध्ये कुणाला देव माहिती नव्हता ,धर्म माहिती नव्हता कारण त्यांच्या मध्ये ह्या अंधश्रद्धा नाहीत . आणि मिला एकदा फार आनंद वाटला की लोक अंधश्रद्धा काढत आहेत . ही गोष्ट फार चांगली आहे . पण त्यांना अककल नाही आहे त्याची ,अककल असायला पाहजि ,लायकी शिवाय तुम्ही कोणतंही कार्य करू शकत नाही . त्यात प्रावणिय मिळिल पाहजि . आणि सहजयोगाने तुम्हाला ते प्रावणिय मिळू शकत . आणि तुम्ही लोकांना सांगू शकता की काय चूक आहे आणि काय चूक नाही ते . म्हणजे असं आहे की हे परामर्शच आहे हे आत्मसाक्षात्कारा नंतर तुमच्या हाताला लागत ,जाणीव येते ,यालाच बोध म्हणतात ,यालाच वदि म्हणतात . त्याच्या नंतर कुणी जर चुकीचं काम करत असेल तर लगेचच तुमच्या हातात कळत की हा माणूस चुकीचा आहे . एखादा माणूस समजा जेल मधून सुटून आला आहे आणि त्याने भगवे वस्त्र घातले आहे ,तुम्ही ओळखणार कसे ,ओळखू शकत नाही . पण जर तुम्ही सहजयोगी असाल तर लगेच तुमच्या लक्षात येईल की हा खोटा आहे . परत अशा लोकांची कुंडलीनी कधी उठणारच नाही ज्यांचं हृदय स्वच्छ नाही ,उठणारच नाही तुम्ही किततीही प्रयत्न करा . कुणी म्हणेल हटिलर ला द्या आत्मसाक्षात्कार ,मी म्हणेल बर पुढल्या जन्मी बघूया ह्या जन्मी नको . ह्या वेळेला होणार नाही . कारण होणारच नाही . कारण त्याला एक माणसाची काहीतरी तयारी पाहजि ,ते मागायला पाहजि ,जबरदस्तीनं होऊ शकत नाही . जर ती नम्रता असली तर ते तुम्हाला मिळू शकत ,आणि ते तुम्ही मिळवून कुठल्या कुठे जाऊ शकता . याच काही सांगताच येत नाही म्हणजे इतके लोक कुठल्या कुठे पोहोचले आहेत . एक गृहस्थ आहेत तबला वाजवणारे एकदा माझ्या समोर सहजच वाजवायला बसले होते ,सर्वसाधारण असे वाजवत होते ,वाजवता वाजवता त्यांची कुंडलीनी चढली आणि हात चालू लागला त्यांचा तर त्यांना काही समजलच नाही ,ते म्हणाले , "मा ये कहासे सब काया " . मी महंमद चलने दो बेटे . त्याच्या नंतर एक दविस असच आम्ही पुण्याला गाण एकाला गेलो होतो तथि महंमद तबला वाजवतो हा आहे कोण ? . तोच आहे कवि ,सगळे जण

म्हणाले तो फार सर्वसाधारण होता . ,तुम्ही बघा तर खरं जाऊन ,जाऊन बघतात तर तोच होता ,धावत आला माझ्या पायावर ,म्हणाला माताजी अपने मुझे पहचाना नही ,मी तर ओळखलं पण हे म्हणत होते की तू तो नाही ,आणि आज तो जगप्रसिद्ध तबला प्लेयर आहे .

अमजद अली च पण असच तो पहिल्यांदा ततिका चांगला वाजवत नसे बस एकदाच त्याच मी वाजवण ऐकल त्या दविसा पासून अमजद अली सार्या जगाला माहिती झाले . अशी अनेक लोकांची मी नाव तुम्हाला सांगू शकते की ज्यांनी आत्मसाक्षात्काराने आपली कर्ती प्रगती करून घेतली . तसच अशे लोक होते की जे व्यसनाधीन झाले होते ,व्यसना मुळे त्यांची कला संपली पण सहजयोगा मुळे त्यांची व्यसन ठीक झाली ,सहजयोगात आल्यामुळे त्यांची व्यसन सगळी सुटली . ते ठीक झाले ,आज परत त्यांची नाव येत आहेत . पुष्कळशे लोक ,माणकिवर्मा ही आजारी असायची ,फारच आजारी असायची ,तला काहीतरी झालं होत ती सहजयोगात अली आर्णा बरी झाली आज ती परत गाण म्हणते आहे . आणि ती म्हणायची की मी आता माताजी झाले ,ती आता इतकं सुंदर गाणं म्हणते आहे . अशी अनेक लोकांची उदाहरण मी तुम्हाला सांगू शकते . की ज्यांना सहजयोगा मुळे सर्व प्रांगणा मध्ये फरक आलेला आहे .

आता तुमच्या कल्याणा साठी कतिही मी सांगतिलं पण जर तुम्हाला स्वतःच कल्याण नको असेल ,आणि माजच ते खर असं म्हणून तुम्ही स्वतः चा सर्वनाश करण्यासाठी तयार झाला असाल तर,आणि आपल्याला अतः शिहाणे समजत असाल तर तुमच्याशी मी काही वाद घालण्यात ,आणि काही सांगण्यात काही अर्थ नाही . ज्यांना आपलं कल्याण करून घ्यायचं आहे त्यांनी हे करावं .

शविजी महाराजांनी सांगतिलं आहे की स्व धर्म जागवावा ,स्व चा धर्म जागवला पाहजि . स्व म्हणजे आत्मा त्याचा धर्म जागवला पाहजि . आणि तो जर धर्म जागवला तर त्यानी जी जी कमिया होते ती अगदी पहाण्या सारखी असते . मला स्वतःलाच आश्चर्य वाटत की हेजारी लोक कसे पार होतात ,वशिषतः रशिया मध्ये यांना कशी काय मी जागृती देणार ,कस काय होणार सोळा सोळा हजार माणस बसलेली चारी कडून ,काय होणार यांचं ,अहो एकसारे सगळे पार झाले . एकसाथ ,आश्चर्य चकति झाले ,कमालीची लोक आहेत ,ती गहनता आपल्यात का येऊ नये . आपण या अध्यात्माच्या दारात बसलेलो आहोत . एवढं संत साधूंनी कार्य केलेलं आहे ते आपण वाया घालवणार का ? . ते सगळं सोडून देणार का ? काहीतरी त्यांचा वचिर ठेवावा . आणि त्यांनी जेवढं कार्य केलय त्यावरच आम्ही सहजयोग उभारला आहे . जे पसायदान ज्ञानेश्वरांनी वर्णित केलं आहे तोच सहजयोग आहे . ते सगळं जे त्यांनी सांगतिलं होत की आता द्यावे पसायदान ,म्हणजे पसायदान आहे हे . आणि ते पसायदान सगळ्यांनी घ्यावं वमिख होऊ नये आणि आपल आयुष्य बेकार गोष्टीत घालवू नये . ह्यांनी लोकांचे लाभ जर झाले नसते तर आज हजारो देशातून लोक आज इथे आले नसते . ह्या रजनीश सारख्या माणसांनी अशे घाणेरडे लोक इथे आणले की त्यालोकांना इथे आणल्या बरोबर लोकांना एड्स चे रोग झाले . आणि पेरवा आम्ही ,आश्चर्याची गोष्ट आहे गुजरात वरून एक माणूस आला ,गुजरात समाचार च्या माणसाने एक पत्रक आणलं होत त्याच्या त असं लिहिलं होत की ,रजनीश नशिंधरधुदा नरिमलनाच्या समिती तरफे माताजींना एक फटका दिलेला आहे आणि आता आम्ही दुसरा फटका देणार आहोत . आणि त्या दुसऱ्या फटकाच्या अगोदरच ते रजनीश फटकले . असली घाणेरडी काम जर करायची असली की लोकांवर दगड मारणे हे म्हणजे गुन्ह आहे ,कर्मिनील गुन्ह आहे हे . ही असली काम शकिण्या साठी जर तुम्ही समिती तयार केल्या तर आधी आपले डोळे स्वच्छ करून घ्यावेत . आणि अशा लोकांच्या कोणत्याही गोष्टीत आपण पडू नका .

सहजयोग हा ईश्वर ,परमात्मा आणि हि परमशक्ती सिध्द करण्याला पूर्णपणे तयार आहे . आणि सिध्द करून दाखवलेलं आहे . पण जर तुमची जागृती झाली नाही तर आम्ही आंधळ्याला हे शकितू शकत नाही . जो आंधळा आहे त्याच्याशी रंगाबद्दल बोलण्यात काय अर्थ आहे . म्हणून त्यांना आम्ही शकितू शकत नाही . तुम्ही आपली श्रध्दा दृढ ठेवा परमेश्वर आहे ,त्याची शक्ती ही आहे आणि त्या शक्तीला तुम्ही प्राप्त होऊ शकता . जेजे संतांनी सांगतिलं ते खर आहे आणि ते आम्ही सिध्द करायला आलो आहोत . खरसितानी भूत काढली असं म्हणतात ती खोटी गोष्ट नाही . भूत म्हणजे काय अशी उभी नसतात . भूत म्हणजे एक सूक्ष्म वस्तू आहे त्याला मेडिकल मध्ये आता त्यांनी नाव दिले आहे ,प्रोटीन ५८ आणि प्रोटीन ५३ . आता या लोकांना आता ह्या लोकांना ते काही माहिती नसत ,कुठं गेलेलं आहे सायन्स काय झालेलं आहे काही माहिती नसत . आले माझ्याशी वाद घालायला . अहो म्हंटल कस तुमच्याशी बोलायचं ? . काही अककल पाहजि तुम्हाला ,त्याच शकिण पाहजि तुम्हाला न ,मी सुध्दा मेडिकल केलं आहे . पण मेडिकल इतक्या खालच्या दर्जाचं झालं आहे आजकाल इन्डुस्त्रानात ,तस सगळंच शकिण झालं आहे ,की त्यांच्याशी बोलायची सुध्दा सोय नाही . आज कुठल्या कुठे देश गेलेले आहेत ,ते कुठल्या कुठे पोहोचलेले आहेत . तर हि भूत म्हणजे काय ,भूत असं नसत पण एक त्यांचं प्रोटीन हे त्यांनी स्पष्ट पणे सांगतिलं आहे की जेव्हा पासून आपण निर्माण झालेलो आहोत तेव्हा पासून जी एक कलेक्टिव्ह सबकॉन्शस एरिया आहे त्याच्या मध्ये ही प्रोटीनस असतात . म्हणजे त्याला आपण सुप्त चेतन असं म्हणूयात . जी सुप्त अवस्थेत म्हणजे भूतकाळ ,जे भूतकाळात झालेलं आहे ते त्याच्यामध्ये असतात आणि ते येऊन आपल्याला त्रास देतात . व्हयरसेस पण तेच . आता व्हयरस कुठल्या कुठे पोहोचले जेनेटिक्स कुठल्याकुठे पोहोचले ,तकिडे लक्ष देण्याच्या ऐवजी हे फालतू चे धंदे या लोकांनी काढले आहेत . त्याच्या मध्ये काहीही वचिर नाही . आमचे जेनेटिक्स मध्ये कतितीरी लोक कुठल्या कुठे पोहोचले आहेत अमेरिकेत . ते अमेरिकेन्स नाहीत इंडियन्स आहेत . तर अशाने आपली प्रगती होणार नाही . प्रगती होणार आहे ती आपले डोळे उघडे ठेऊन हे लक्षात घेऊन की आपण काय करू शकतो . आपली काय कमिया आहे . आपल्या मध्ये कतितीरी शक्ती त्या आहेत त्या सुप्तावस्थेत आहेत त्या जागृत करून घेतल्या पाहजित . आणि त्यात उतरलं पाहजि .

तेव्हा आपल्याला मला सांगायचं आहे की असल्या टूम जरी नघिल्या तरी लक्ष देऊ नये . आज नघिल ,उदया ती . जस काही कावळ्याच्या छत्र्या नघितात तस . पण मला वाईत या गोष्टीच वाटत की मुलांना मात्र त्यांनी यात सामील करू नये . अंगापुरच्या पाच दहा वर्षाच्या मुलांच्या हातात दगड दिले या लोकांनी आणि ते मारायला सांगतिले . आणि आता पोलीस आले तर म्हंटल मुलांना हात लावू नका . तुम्ही मुलांना हात लावायचं नाही . म्हणजे सी बी आय तिथिं येऊन पोहोचलेले ,मुलांना हे असले धंदे खुनशी पणाचे जे मुलांना शकिवतात . काय अर्थ ठेवला आहे अशा लोक मध्ये . उदया जेल मध्ये सगळे जातील कवि सरवनाश होईल ,या मुलांना सनमार्गाला लावलं पाहजि . सहजयोगानी मुलांना सनमार्गाला लावलं आहे . आज जी मुल फार वरात्य फार ढ बैगरे अशी समजली जातात आज त्यांनाच स्कॉलरशिप मिळित आहे . तुमच्या राहुरीतच . तुमच्या राहुरीच्या शाळेच्या मास्तरांना जाऊन वचिरा . ते सांगतील तुम्हाला .जे मुल ढ म्हणून ते माझ्याकडे घेऊन आले होते त्यांना स्कॉलरशिप मिळित आहेत . तेव्हा ह्या मुलांचं आयुष्य खराब करू नये . आणि तुम्ही सुध्दा लक्ष ठेवलं पाहजि की अशा तशा फालतू समितीत जाणार्या मुलांना एकदम दाबून ठेवल पाहजि . त्यांना मुळीच तकिडे जाऊ दिले नाही पाहजि . कारण हे लोक फक्त आपला एक मंच बनवण्या साठी अशी दिशाभूल करत आहेत . हि अभ्यासाची वेळ आहे आणि अभ्यास केला पाहजि ,प्रावणिय मिळवलं पाहजि . आणि आयुष्यात काहीतरी केल पाहजि नाहीतर भकिंचे डोहाळे लागतील त्यांना . जर अभ्यासाचं करायचा नाही आणि ह्या धंद्यांना मुलांना मुळीच लावायचं नाही हि संबंघ एक समजण्याची गोष्ट आहे की आज एव्हडी मोठी गोष्ट आपल्या देशात होत आहे ,हि संपदा आपली आहे ,अध्यात्म हि आपली संपदा आहे . आपण सार्या जगाची मदत करू शकतो . सार्या जगाला हि संपदा देऊ शकतो . पण खोटे पणाची नाही ,नुसतं प्रवचन करायच हरी वठिठल ,वठिठल करत बसायचं . त्यांनी काय होणार आहे गळा खराब होतो नुसता . पण सहजयोगाचं जे अध्यात्म मिळवून तुम्ही लोकांना काही सांगतिल तर ती केव्हडी मोठी संपदा लोकांना देऊ शकता . त्याचा तुम्ही लोकांना कति फायदा करू शकता . याची तुम्हाला जाणीवच नाही आहे . आज हे लोक महाराष्ट्रात इतके फरितात ,मी याना तुकारामांच्या समाधीवर पाठवलं होत . तर लोक सांगाय लागले की माताजी हे लोक जमनीवर लोळत होते . मी त्यांना वचिरलं तुम्ही जमनीवर का लोळत होते ?म्हणे जमनीतून व्हयब्रेशन नघित होते . म्हंटल अस ,बर ,ठीक आहे . आणि त्यांचं म्हणणं असं की संबंघ जगात नाही एव्हडं महाराष्ट्रात चैतन्य पसरलेलं आहे . आणि आपण हे शहाणपणाचे दिवे लावत बसलेलो आहोत . गंमत आहे ,एव्हडी मोठी संपदा असताना भकिंचे डोहाळे लागले असच म्हणावे लागेल . तेव्हा जे आहे ते मिळवून घ्या . आणि हि संपदा आपण सार्या जगाला देऊ शकतो . सार्या जगामध्ये आपल्या महाराष्ट्रीयन लोकांचा मान होऊ शकतो . पण एव्हडं मात्र खर की भाऊबंदकी मात्र नष्ट झाली पाहजि . हि अशी कीड आहे की राजकारनातं हि घाण ठीक आहे कारण त्याला काही अर्थच नाही राहिलेला . पण सहजयोगात मात्र हि घाण आणायची नाही . हि माझी सर्वाना हात जोडून विनिती आहे . कृपा करून हि भाऊबंदकीची घाण सहजयोगात अनु नका . आणि त्या प्रकाशात तुम्हाला दिसल की हि भाऊबंदकी आपण करतोय ते एकच ,महान वरिटाचं आपण अंगप्रत्यंग आहोत ,आणि या कार्यासाठी सामूहिक चेतना पूर्ण पणे जागृत झाल्यावर हे सगळं आपण विसरून जातो . आता हे लोक खेडेगावात जातात तर हे सगळे सहजयोगी आहेत ,आम्ही सहजयोगी जाऊन त्यांच्या झोपडीत त्यांना भेटणार ,त्यांच्या गळ्यात गळे घालणार ,आता परवा मी गेल्यावर तकिडे त्यांनी मरिवणूक लगेचच काढली . म्हंटल कशाला मरिवणूक ,नाही नाही माताजी म्हणे पुष्कळ लोक आलेत ,म्हंटल बर . तर हे लोक बोलत बोलत त्यांच्या बरोबर आता त्यांना भाषा येत नाही त्यांची काहीनाही तरी पण काय बोलत होते काही माहिती नाही ,आणि ते दत्त मंदिराच्या पलीकडे जे नघिन गेले ,अरे म्हंटल तुम्हाला परत जायचं आहे,तर तुम्ही गेलात ,म्हणे आम्ही त्यांचे व्हयब्रेशनस बघत होतो माताजी . फार छान व्हयब्रेशनस महाराष्ट्रीयन लोकांना आहेत . असं का ,त्यांना तरी जाणीव आहे की नाही त्याची . तेव्हा आपल्या जवळ पुष्कळ काही आहे आणि पुष्कळ काही द्यायच आहे ,जे आपल्या जवळ आहे ते दिले पाहजि दुसऱ्याचं घेऊन काय करणार ? . मग हि माझी सगळ्यांना अत्यंत कळकळीची विनिती आहे की तुम्ही सर्वानी सहजयोगात उतरलं पाहजि . असं नाही आज आम्ही जरी तुमची जागृती केली ,म्हणजे जरी सहजयोग म्हणजे एका क्षणात जरी झाला त्याचा अनुभव तरी सुध्दा तो वाढवला पाहजि . वृक्षा सारखा तो वाढला पाहजि ,कारण हि जिवित क्रिया आहे . आणि जिवित क्रिया म्हणजे जस एखाद बी जमनीत पेरवं आपण आणि जमनीची शक्ती जशी तला अंकुर फोडते तसच तुमची सुध्दा कुंडलिनी शक्ती तुमचं ब्रम्हधर फोडून बाहेर अली तरी सुद्धा तुम्हाला त्याच्या पुढे गेल पाहजि आणि आपल्याला वृक्षा सारखं उभ

राहील पाहजि . पण पहिल्यांदा भाऊबंदकीचे जथे कार्य सुरु असेल तथि कान बंद करून घेतले पाहजित . हे लक्षात ठेवा . आणित्या साठी काय कराव हे जर तुम्ही मला कळवलं तर मी तकिडे लक्ष घालीन . कारण मला हे समजतच नाही की भाऊबंदकी का ? का असली पाहजि ? आणित्या देशाचं माहात्म्य सांगावं तेव्हा थोडं , हा महाराष्ट्र आहे , महा राष्ट्र म्हणजेलेलं आहे तसाच हा महाराष्ट्राचं आहे . पण जी आपली वशिष शक्ती आहे , आपल्या मध्ये जे वशिष आहे ते समोर न आल्या मुळे आपण असे झाले आहोत . ह्यांनी दरदिरता जाते . शेती ठीक होते , आणमाणूस कुठल्या कुठे पोहीचून जातो , त्याला नवीन नवीन कल्पना येतात . आणितो सन्मार्गाला लागतो . मुख्य म्हणजे सन्मार्ग हा मळिवला पाहजि . एकदा तो हरवला तर हा सन्मार्ग मळिणार नाही .

आता एक दहा मनिटि आपण आत्मसाक्षात्कार ची अनुभूती घेण्यात वेळ घालवूया . आणित्यानंतर आपण जागृत होऊन जाल . जागृत झाल्यावर आता लगेच तुम्ही काही अवधूत होणार नाही आहे . अवधूत होण्या साठी थोडीतरी त्याची कमित समजली पाहजि . आत्मसाक्षात्काराला तुम्ही जरी आलात तरी अजून पूर्ण त्याचा विकास झालेला नाही आहे . हे समजून त्यावर मेहनत करायला पाहजि . मग आम्हाला तुम्ही लहि , मग तुम्हाला समजेल हे काय आहे . माझा सगळ्यांना आनंत आशीर्वाद आहे .

फक्त तुमच्या मध्ये शुध्द इच्छा असली पाहजि कि आम्हाला आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजि . जर तुमच्या मध्ये शुध्द इच्छा नसली तर आत्मसाक्षात्कार होणार नाही . कारण कुंडलीनी ही शुध्द इच्छा शक्ती आहे . पवित्र , शुध्द इच्छा शक्ती . आपल्याला जेव्हा इच्छा आहेत , आज आपण म्हणू कि आम्हाला एक घर पाहजि . त्यासाठी धावपळ करू , मेहनत करू , घर मळियाल्यावर त्याचा संतोष न मानता मग आम्हाला एक शेत पाहजि , शेत झाल्यावर मग एक ट्रॅक्टर पाहजि . ते झालं की मग त्याच्या नंतर मग एक मोटर पाहजि . म्हणजे एका इच्छे वरून दुसऱ्या इच्छेवर जात असतो आपण . पण जी एक इच्छा पूर्ती झाली तीच आपल्या लक्षात येत नाही . त्याला इकॉनॉमिक्स नीच म्हंटलं आहे एकसाथ सगळ्या इच्छा आपल्या पूर्ण होत नाहीत . तेव्हा ही अशी कोणची इच्छा आहे जी पूर्ण झाल्यावर आपल्या सगळ्या इच्छा पूर्ण झाल्या सारख्या वाटतात ? . ती इच्छा म्हणजे ह्या परमेश्वरी शक्तीशी एकाकारिता साधने . ही इच्छा खरी . म्हणूनच आपण पाहिलं आहे की सर्व संत लोक समाधानी आहेत . इतकच नाही तर अत्यंत शक्तिशाली आहेत . आता मलाच बघा मी ६८ वर्षाची आहे , आणित्येक दुसऱ्या दविशी माझा प्रवास चालू आहे , आणित्या लांब लांब , कधी गेले तर मेक्सिकोला गेले तर तथिन जपान ला इतका माझा प्रवास चालू आहे . पण मला काही होतच नाही वशिष . त्याला कारण काय , का मी काही करते आहे अशी मला कल्पनाच होत नाही . होतय सगळं , आपोआप होतय . अशी भावना आल्यावर , अशी भावना पेक्षा अशी स्तुती आल्यावर , हा वचिर कवि भावना नाही ही , ही एक स्तुती आहे माणसाची , आपल्याला वाटतच नाही की आपण काही करतोय , काही मेहनत करतोय , प्रवास करतोय काही वाटत नाही . आणित्या एकंदर स्तुती मध्ये इतकं समाधान , इतका आनंद , इतकं प्रेम आहे . खरोखर म्हणजे लोक म्हणतात की माताजी तुम्हाला कशाचीच गरज नाही . काहीच नाही . कारण श्रीमंत घरातून आम्ही आणित्या पुष्कळ पैसे साहेबानी दिले ह्या कार्यासाठी , आणित्या सर्व तऱ्हेने समृद्ध असून मी अशी जंगलात इकडे तिकडे फिरते त्याला कारण असं की हा आनंद देण्याचं कार्य माझ आहे , हे मला दिले पाहजि . त्यासाठीच माझा जन्म आहे . आणित्या मी कार्य करत आहे . त्याच्यात मला काहीही तुम्ही देऊ शकत नाही . जे आहे ते घ्यावं आणित्या भिनसोकृत लुटाव अशीच नेहमी आईची इच्छा असते . जर तुम्हाला आपली आई माहिती असेल तर तसाच हा प्रकार आहे तेव्हा सगळ्यांनी प्रेमांनी याचा स्वीकार करावा , आणित्यात वाढवून घ्यावं स्वतःला , मुलांनी सगळ्यांनी प्रेमांनी नांदावं आणित्या सौख्यात राहावं हेच एक आईला पाहजि आहे दुसरे तिला काही नको .

आता हि कुंडलीनी वेगळे काय आहे हे तुम्ही जेव्हा आमच्या सेटरला जाल तेव्हा कळेल . पण जर तुम्ही सेटर वर नाही गेलात , जर तुम्ही सामूहकितेत नाही आलात तर मातर काही मदत होणार नाही . पुष्कळशे लोक आहेत आम्ही माताजी घरीच करतो असं म्हणतात . सहजयोग घरी करता येत नाही . जरी तुम्ही घरी केलात तरी तुम्ही सामूहकितेत आल पाहजि . म्हणजेच हे कार्य होईल . म्हणजे समजा , एखाद्या तुमच्या बोटातल नख पडलं , कवि तुम्ही काढून टाकल तर त्याची काहीच वाढ होत नाही . तशीच तुमचीही काही वाढ होणार नाही . म्हणून सामूहकितेत आल पाहजि आणित्या सामूहकितेत आल्यावर सगळं शकून घेतलं पाहजि . मग त्याच्यात तुम्हाला कळेल की श्रीकृष्ण कोण , राम कोण , खरसित कोण , त्याचे काय संबंध , मरुत साहेब कोण आणित्या सगळ्यांचे आपापसात काय संबंध होते . सगळं अगदी सत्य म्हणून तुमच्या समोर येईल . म्हणजे आता समजा जर मी म्हंटल की खरसिताच एक स्थान आहे तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की जेव्हा कुंडलीनी चढेल तेव्हा ती त्या स्थानावर जाऊन ती थांबेल . तुम्हाला खरसिताचं नाव घ्यावं लागेल त्याशिवीय ती चढणार नाही . पण त्याला सहजयोगी पाहजि , कारण तुमचं कनेक्शन पाहजि देवाशी त्याशिवीय तुम्ही कोणाचाही मंतर देऊ शकत नाही त्यांना काही सांगू शकत नाही कवि तुम्ही म्हंटल की आम्ही तुमची कुंडलीनी जागूक करतो तर ते होऊ शकत नाही . कारण तुमचं आधी कनेक्शन त्याच्याशी झालं पाहजि . जस ह्या माईक च कनेक्शन मेन शी होत नाही तो पर्यंत ह्याला अर्थ नाही . तसच तुमचं जे काही आहे देवाबद्दल त्याला सुध्दा अर्थ राहत नाही म्हणून आधी कनेक्शन करून घ्यायचं . ते कनेक्शन झाल्यावर मग तुम्हाला कळेल की कुठं चुकलं आहे . कारण पुष्कळशे लोक असे म्हणतात की माताजी आम्ही एवढं देवाचं करतो तरी आम्हाला त्रास का होतो . त्याला त्रास असा आहे की अजून तुमचं कनेक्शन झालेलं नाही , कनेक्शन झालं की मग काय लगेचच तुम्हाला जे काय पाहजि ते घडू शकत . आणित्या बरोबर काय चूक काय यातही नीरक्षर वविक येतो . असो . आता ज्यांना जागृती घ्यायची त्यांनी इथे बसाव आणित्या ज्यांना घ्यायची नाही त्यांनी बाहेर जावं . नको ती काम करणयासाठी आपलं आयुष्य नाही हे लक्षात ठेवलं पाहजि . आपल्या आयुष्याची कमित केली पाहजि . ज्यांना नको ती काम करायची आहेत ते एक दविशी जेल मध्ये जाणार . ती परवृत्तीच वाईट आहे . आधी जागृती घेतल्यावर सहजयोगी सुध्दा जथे जथे जातात तथि इतकं सामाजिक कार्य करत आहेत ते मी आपल्याला सांगू नाही शकत . ह्या तुमच्या राहुरी गावातच एक आम्ही स्त्रियांसाठी ह्या लोकांनीच कति मोठी संस्था काढली आहे त्यासाठी कॅनडा आणित्या ऑस्ट्रेलिया या देशांनी पैसे पाठवले आहेत . आमच्या सरकारनी सांगितलं की नाही पैसे आम्हाला मळिले पाहजित पण त्यांनी सांगितलं की आम्ही तुम्हाला देणार नाही आम्ही माताजीना देऊ . मग मेनी करावं लागल . बायकांच्या उन्नती साठी तथि एक संस्था आम्ही काढलेली आहे . अनेक शाळा काढलेल्या आहेत , अनेक ठिकाणी कार्य होतय . काहीतरी भरीव काम केलं पाहजि . पण त्यात जर अध्यात्म असला तर तुम्हाला एकतरहेचा प्रमाणिक पणा येतो . नाहीतर इथे आजकाल काय , मी पुण्याला आले वचिरलं , अरे बाबा तो का येत नाही , तो पैसे खातो , हा पैसे खातो . अरे म्हंटल पैसेच खातो का जेवतो बवितो का नाही . सगळे पैसेच खात बसले . एवढा भ्रष्टाचार ह्या महाराष्ट्रात आहे तेव्हा कुठे दुनयित नाही . एवढा भ्रष्टाचार . आणित्यापण इतके सहनशील आहे की एवढा भ्रष्टाचार आपण सहन का करतो . माहित असत हा भ्रष्टाचार आहे , सांगतात अगदी की हा पक्का भामटा आहे . अरे पण त्याला तुम्ही का नाही त्याला हलवत . त्याच्या साठी कुणी नाही मंच करणार , भ्रष्टाचाराच्या मागे लागो , तस नाही कुणी करणार . इतकच नव्हे की लोक इतकं खोट बोलतात , सर्रास , किन्यूज पेपर वाले पण इतकं खोट बोलतात की मला आश्चर्य वाटत . केसरी सारखा पेपर मला आश्चर्य वाटलं लोकमान्य टिळकांचा पेपर , ज्यात लहानपणी संबंध गीतारहस्य त्यात वाचलं , त्यात काय वाटेल ते खोटानाट लहिलात . अस कस मला समजत नाही , काय झालय आपल्याला . सगळी मूल्य आपली संपून गेली की काय ? , सपशेल खोट लहियाचं कोणत्या बाबतीत , काही लहिलं तरी चालेल . याला काही अर्थ आहे एवढा भ्रष्टाचार प्रत्येक प्रांणा मध्ये , आश्चर्याची गोष्ट आहे . आणित्या तकिडे आपलं लक्ष नाही , फालतू गोष्टीन कडे लक्ष . हि सहनशीलता सुध्दा फार जास्त आहे . आपण भ्रष्टाचार का चालवून घ्यायचा ?

आता आम्ही तथि होतो आरेगावला तथि एक मनुष्य भयंकर दुष्ट होता . त्याने पुष्कळ लोकांना छळलं होत . त्या लोकांनी मला सांगितलं या माणसाने आम्हाला इतकं छळलं आहे की काही वचिर नका . आणित्याला कुणी काही बोलू शकत नाही आणित्या सगळ्यांना मारतो आणित्या त्रास दिलेला आहे . म्हंटल पोलीस कमप्लेट का करत नाही , म्हणजे कि आम्हाला भीती वाटते तो आम्हाला मारून टाकल . ठीक आहे म्हंटल तुम्ही पोलीस ला बोलवा मग बघा , ते म्हणजे आमच्या कडे कुणी कंप्लेटच केली नाही . म्हंटल जो कोणी तक्रार करायला जातो त्यांना मारायला जातो ना हा . सगळ्यांच्या कडून पैसे उपटतो . म्हणजे आहे काय हे ? अहो अराजकतेला सुध्दा काही मर्यादा असायला पाहजि . आणित्या हे थोड्या वर्षातच वाटोळं झालं तुमच्या देशाचं . आमचे साहेब १९५० साली कलेक्टर होते . अहो काडी ऐकलं सुध्दा नाही आम्ही की कलेक्टर आणित्या कमिशनर हे लोक पैसे खातात . शक्य नाही , काय झालय आपल्याला , कुठे गेलोत आपण . तर तुम्ही सहजयोगी या म्हणजे प्रमाणिक पणा मध्ये जी नरिभयता आहे ती तुमच्यात येईल . त्या साठी तुम्ही उभे राहू शकता . आणित्या तुम्हाला कळेल की तुम्ही प्रमाणिक राहून सुध्दा जीवना मध्ये अद्वितीय कार्य करू शकता . त्याची मूळीच गरज नाही तुम्ही असे पैसे खाऊ पणा करायचा . आणित्या जगाच वाटोळं करायचं . माझा अनंत आशीर्वाद आहे सगळ्यांना आणित्या तुम्हाला परमेश्वर सुबुध्दी देवो आणित्या तुम्ही सर्व सहजयोगीत उतरून आपल अमुलाग्र परिवर्तन करून घ्यावे . आणित्या अत्यंत प्रेमाने आपापसात राहावं . हि सगळी भ्रष्टाचाराची भूत इथून घालवली पाहजित , नाहीतर याचा इलाज तर काही समजत नाही . पण सहजयोगी कधी चोरी करत नाही , खोट बोलत नाही हिदुस्तानातले सुध्दा . कधी चोरी करणार नाहीत खोटही बोलणार नाहीत , पैसे खात नाहीत , सरकारी नोक करत आहेत मोठ्या मोठ्या पोलीशनवर आहेत . आता आपले जे चीफ कॅबिनेट सेक्रेटरी आहेत ते सहजयोगी आहेत . फायनान्स मनिस्टर सहजयोगी आहेत . एक पैसा ते लोक कधी खाणार नाहीत . असे लोक आहेत आपल्याकडे सहजयोगी . आपल्याकडे वलड हायकोर्ट होत त्याचे जे चेअरमन होते डोक्रेट नागेंद्रसमि ते सहजयोगी होते . ह्या लोकांनी एक कवडी छदाम कधी उचलला नाही . असे लोक आपल्याला नकोत का ? असा वचिर करायला पाहजि . एवढं प्रचंड मनुष्याच्या शक्तीला पूर्ण पणे प्लावीत करणारे , त्याला वाढवणारे असे जे सारे गुण ह्या सहजयोगीने मळितात तर मी असं म्हणजे कि अशा युग धर्माला तुम्ही मानने गेल पाहजि . कारण आम्ही आता विश्वधर्म झालो सगळे . अमेरिकेत विश्वनरिमाला धरम हा रजिस्टर झाला आहे . त्यांनी मान्य केलं आहे . कॅनडाला मान्य केलं आहे . इटलीला मान्य केलं आहे . पण आपल्या भारतात मातर नाही . कारण इथे "अत शिहाणे त्यांचे बैल रकिामे " हि परिस्थिती आहे . आज शेवटचा दविस माझा नगर जलिहयाचा कार्यक्रम संपवून मी आता जात आहे परत आणित्यामुळे म्हंटल सगळ्याच गोष्टीन कडे जरा लक्ष दिले पाहजि आणित्या सांगितलं पाहजि . तेव्हा कृपा करून पुढल्या वर्षी मी येईन तेव्हा इथे अनेक सहजयोग्यांना भेटीन आणित्याच्या महानतेला बघून मला फार आनंद होईल अशी मला अशा आहे .

आता सहज म्हणजे सह म्हणजे तुमच्या बरोबर आणजि म्हणजे जन्मलेला . तुम्हाला काही करायचं नाही . ,काही वशिष करावं लागत नाही . तत्कषणी कुंडलनि जागृत होते . हे कार्य कबूल आहे मला कांजून कुणी केलेलं नाही आण आमही करतो . पण त्यात वाईट काय झालं ? ज्ञानेश्वरांच्या आधी कुणीही कुंडलनि बदल उघडून सांगतिलं नव्हतं , ज्ञानेश्वरांनी आपल्या गुरूची परवानगी घेऊन सहाव्या अध्यायात कुंडलनिच वर्णन केलं , वळत काय झालं ? पण तो नषिध्द म्हणून काढून टाकण्यात आला , धर्ममार्तंडांनी . पूर्वी धर्ममार्तंड होते आता हे अर्धवट वज्जिज्ञान मार्तंड आलेत . आणति जर आज आपल्या हाती लागलय जर त्यानी सामूहिक चेतना जागी होते तर त्यात काय वाईट आहे ? . काय चुकलेलं आहे ? . यात काही कुणी पैसे घेत नाही , काही असं वैगुण्य नाही , लोक सन्मार्गाला लागतात , त्यांचे सगळे प्रश्न सुटतात इतकच नव्हे तर त्यांची सगळी व्यसन सुटतात , ते आपल्या महानतेला प्राप्त होतात त्यात वाईट काय आहे ? असो , आता आपण सुबुध्दीने ह्या गोष्टीला स्वीकारुया . दोन्ही हात माझ्याकडे करा . प्रत्येकाने बसून घ्यावं बसल्या शिवाय नाही होणार , जमनीवर बसल पाहजि , हि पृथ्वी जी आहे त्यातलं वशिष म्हणजे महाराष्ट्र आण हि महाराष्ट्र म्हणजे आपल्याला माहित नाही सार्या वशिवाची कुंडलनि इथं आहे . इतकी पवत्रि हि पृथ्वी आहे . हीच तुम्ही जर उपयोग करून नाही घेतला तर कोण करून घेणार ? लक्षात घ्या आण शुद्ध मनाने बसा , आम्हाला आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजि असा विचार करून बसा . शंका कुशंका करू नका आता . आपल्या बुध्दीला जास्त ताण देऊ नका . कारण विचारांच्या पलीकडे आपल्याला जायचं आहे . विचारांचा उंबरठा ओलांडून तकिडे पलीकडे नर्विचारतेत उतरायचं आहे म्हणून शंका सोडून तुम्ही व्यवस्तीत जमनीवर बसा .

आता दोन्ही हात माझ्याकडे असे करायचे , आता हे हात ह्याच्या मध्ये आपल्या समिफॅटकि नर्वस ससिटीम चे एन्ड आहेत इथपर्यंत डॉक्टर पोहोचलेत , ते ह्या लोकांना माहित नाही . ते आहेत . आता समिपथाटीक नर्वस ससिटीम म्हणजे काय , आण स्वयंचलति संस्था म्हणजे काय हे सगळं सांगायची काही गरज नाही कारण समजा हा दवि आहे , हा दवि कवि इतके दवि आहेत , इथं तुम्ही आलात जर तुम्हाला म्हंटल एक बटन आहे ते दाबलं म्हणजे सगळे दवि लागतील . आता एखादा खेडूत माणूस म्हणेल असं कस शक्य आहे , होऊ शकत नाही . करून दाखवलं तरी तो म्हणेल नाही शक्य . पण समजा असं होत असलं तर ते का घेऊ नये . ? त्यात काय शहाणपण आहे ? . बर मग हे सगळं जे होत आहे ते तुम्हाला जर मी म्हंटल कितुम्ही दवि पेटवून घ्या , ते सोप आहे , कसिबंध इलेक्ट्रिसिटी कशी आली , कुणी शोधून काढला , इथे कशी आली हे सगळं सांगत बसले तर तुम्हाला पटणार आहे ? . ते होत राहील त्या साठी माझ्या अनेक टेप्स आहेत त्या हळू हळू तुमच्या हाती लागतील , तुम्ही ते बघायचं , पण त्यात काही राहील नाही , तुम्ही फक्त आधी स्वतः हा प्रकाश मळिवून घ्या . असच प्रेमाचं सांगणं आहे .

आता दोन्ही हात माझ्याकडे करून डोळे मटायचे . आता यांच्यात एक अट आहे ती लक्षात ठेवायची . आता तुम्हाला जर कोणी सांगतिलं तुम्ही पापी आहेत , तुमचे पूर्व जन्म खराब होते वेगळे सगळं वसिरून जायचं . माणसे चुका करतात परमेश्वर करू शकत नाही त्या मुळे मी हि चूक केली ती चूक केली असं म्हणायचं नाही . माझ्या लेकचर मध्ये पण असं काही आलं असेल तरी ते वसिरायचं . तुम्ही काही चूक केली नाही कारण तुमच्या गौरवला तुम्ही प्राप्त झाल पाहजि . तुमचा गौरव तुम्हाला मळिला पाहजि . तुम्ही कति महान आहेत हे तुमचं कनेक्शन झाल्या शिवाय तुम्हाला कळणार नाही . म्हणून स्वतः ला पूर्ण पणे क्षमा करायची आण मी मुळीच दोषी नाही असं समजायचं . सगळा भूतकाळ वसिरायचा या क्षणी . दुसरी गोष्ट अशी कसि सगळ्यांना एकसाथ क्षमा करा , कुणी त्रास दिला असेल , कुणी दशाभूल केली असेल , सगळ्यांना क्षमा करून टाका . कति हलकं वाटेल तुम्हाला बघा . पण जर तुम्ही क्षमा नाही केली तर तुम्ही अशा लोकांच्या हातात खेळता जे लोक तुम्हाला त्रास देऊ इच्छितात . म्हणून सगळ्यांना क्षमा करा . आण तिसरी गोष्ट म्हणजे पूर्ण आत्मविश्वास ठेवा . मला आत्मसाक्षात्कार हा होणारच असा विश्वास ठेवा . चष्मे काढा , टोप्या काढा . आण डोळे मटून बसा . सरळ भावानी बसा . सगळ्यांना अनंत आशीर्वाद . पुढल्या वर्षी मी येणार आहे आण विघणार आहे सहजयोग इथे कसा जमतो तो .

1990-12-15, Public Program

15 डिसेंबर 1990

Public Program

Satara (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

सत्याला शोधणाऱ्या आपण सर्व साधकांना आमचा नमस्कार . सत्य म्हणजे काय आणि आपण ते का शोधतो हे समजून घेतलं पाहजि . सत्य म्हणजे जे संत साधूंनी आणि अवतारणा मध्ये सांगितलं आहे . तुम्ही हे शरीर , मन , अहंकार , बुद्धी या उपाधी नसून शुध्द आत्मा आहात . हे सत्य आहे . आणि दुसरी गोष्ट म्हणजे ह्या सर्व सृष्टी मध्ये व्यापलेली अशी अत्यंत सूक्ष्म शक्ती जिला आपण परमचैतन्य अस म्हणतो . हे दोन सत्य आपण शोधून काढले पाहजि . आणि ते का आपण शोधतो कारण आजच्या काळात या कलिंगात वशिष्ठः आपण बघतोआहे की प्रत्येक तरुनी आपल्याला त्रास होत आहे . जर माणसा जवळ पैसा असला तरी तो बेकार जातो आणि नसला तरी तो त्रासात असतो . ज्या देशानं मध्ये अत्यंत वपुल असा पैसा आहे त्या देशातले लोक आज इथे आपल्या कडे आलेले आहेत . त्यांच्या जवळ मोटारी , गाड्या सगळं काही , श्रीमंत लोक आहेत . ते ह्या महाराष्ट्रात एवढ्या साठी आलेत कारण पैशाच्या धुंदीत तसच वजिजानाच्या घमेडीत त्या फुशारकीत एकाकी जीवन झालं आहे . त्या एकाकी जीवनाला ते काढले कारण त्यामुळे अनेक त्रास झाले आहेत . अमेरिके सारख्या देशामध्ये आज तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की ६५ टक्के लोक घाणेरड्या रोगाने पीडित आहेत आणि लवकरच ते ७० टक्के होतील अस भाकीत आहे . त्यातून त्यांना सुटका नाही . तरतऱ्हेचे रोग त्यांना झाले आहेत . रोगाचं नव्हे तर तथि हिसाचार फार बोकाळला आहे . तुम्ही कोणत्याही गावात , खेडेगावात अस बसू शकत नाही . कवि रात्रीच्या वेळेस एकट कुठ जाऊ शकत नाही . न्यूयार्क ला जायचं म्हंटल तर आपले दागिने , मंगळसूतर सगळं काढावं लागत नाहीतर लपवाव लागत . तथि कुणी तुम्हाला सोडणार नाही . इतकी तथि हिसाचाराची वृत्ती वाढली आहे . तेव्हा हिंजी आपण मोठी भारी रचना केली आणि अस वाटलं की काय जे भव्य अस आणि काहीतरी मानवाच्या हतिसाठी केलेलं आहे ते कोलमडून पडत आहे . आपण ह्या अतीत गावात राहता तेव्हा आपल्याला ह्या सर्व गोष्टीची कल्पना नाही . आम्ही ५६ देशातून फिरलेले आहोत , त्या पेक्षा असं समजल पाहजि की काही काही गोष्टी आपल्यात आलेल्या नाहीत . ज्या गोष्टी त्यांच्यात आल्या त्या त्यांना कशा नीट करायच्या ते समजत नाही . त्याचा काही मार्ग त्यांना मळित नाही .

गरबिं हि सुध्दा आपल्या देशाला लागलेली कीड आहे . तसच जातपात , धर्म अधर्म अशा अनेक प्रकारच्या कडि आपल्या देशात आहेत . त्यातल्या त्यात लोक नवीन नवीन टुम काढतात आणि नवीन नवीन मंच तयार करतात . आता एक नवीन टुम मी पहिली त्याच नाव आहे अंधश्रद्धा नरिमूलन . त्या बदल मला सांगितलं पाहजि , कारण अशीच टुम एकदा इंग्लंड मध्ये नघाली आणि ती संबंध पाश्चिमात्य देशात पसरली . आणि त्यांनी सांगितलं आम्ही अँटीकलचर म्हणजे जेव्हाडी संस्कृती त्याच्या वरीधात आम्ही सगळे उभे आहोत . तेव्हा कॉलेज ची मुल शाळा सोडून कॉलेज सोडून बाहेर नघाली . सगळ्यांनी भलते सलते कपडे घालायला सुरवात केली . स्वतः ला हपिपी म्हंटल . डोक्यात राख घालून , फाटके कपडे घालून गावोगाव फिरले . आणि अशा रीतीने त्यांचं फार नुकसान झालं कारण त्याच्या नंतर ते इंग्लंड घेऊ लागले , दारू पळि लागले . आणि फार वाईट परिस्थितीत गेले . आणि शेवटी मरणासन्न आज ते प्रत्येक देशात आहेत . अशा तरुने आता अंधश्रद्धा नरिमूलनाची टुम लोकांनी काढली आहे . त्यांनी तुमच्या मुलांना , हे रकिमटेकडे लोक आहेत काहीतरी आपला एक मंच तयार करायचा म्हणून यांनी आपला एक मंच बनवला आहे . तेव्हा ज्ञानेश्वर तरी होते कवि नाही , कवि ज्ञानेश्वरावरच यांनी झोड उठवली आहे . मग तुकाराम , एकनाथ वेगळे हे सगळे लोक खोटे होते की काय ? तर अंधश्रद्धा जाणण्याचं कार्य फक्त डोळस श्रद्धा असणाऱ्या अशा संतानाच होत . आणि त्यांनी कतितीतरी अशी कार्य केली आहेत . की ज्याच्या मुळे आपल्या अंधश्रद्धा दूर झाल्या आहेत . एकनाथ महाराज महाराच्या घरी जाऊ जेवले , महारांशी संबंध ठेवला . त्याच्यावर पुष्कळांनी झोड उठवली , पण ते सुध्दा सर्व मग नष्ट झाले . त्यानंतर तुकारामांना सुध्दा कति लोकांनी त्रास दिला कारण त्यांनी सांगितलं की "झाला महार पंढरीनाथ " . जातीपातीवर अंधश्रद्धेवर कतितीतरी गोष्टी ह्या लोकांनी लहिल्या , सांगितलं , उघडपणे , परखडपणे त्यावर भाष्य केलं . वशिष्ठः रामदास स्वामींनी तर फारच अशे खोटे गुरु , अशा लोकं वरती फारच झोड उठवली आहे . त्याच्या नंतर आपल्याकडे आणखीन दासगणु हे स्वतः ब्राम्हण होते , तसेच नृसहि सरस्वती हे फार मोठे वद्विान तसेच ब्राम्हण जातीचे होते . त्यांनी असं म्हंटलं की "आमहांसी म्हणती ब्राम्हण , आम्ही जाणलं नाही ब्राम्ह , आम्ही कसले ब्राम्हण " . इतक्या प्रांजळ पणाने त्यांनी या गोष्टी मांडल्या आणि सांगितलं त्याला कारण आहे ते साधुसंत होते , त्यांची जात विश्वजात होती . आणि धर्म त्यांचा विश्वधर्म होता . त्या उच्च स्तुतीला पोहोचल्यावरच ते पाहू शकले हा भेद अभेद हे सगळ अज्ज्ञाना मुळे माणसात येत . आणि ते अज्ज्ञान गेलं पाहजि . ते फक्त हे लोकच बघू शकत होते कारण त्यांनाच फक्त माहिती होत की कोणची गोष्ट अंधश्रद्धा आहे आणि कोणची नाही . कोण साधुसंत आहे आणि कोण असंत आहे याची ओळख फक्त त्यांनाच होती .

एकदा नामदेव गोरा कुंभाराला भेटायला गेले , नामदेव शिंपी गेले तर गोरा कुंभार तकिडे पायाने मातीला तुडवीत होते . तेव्हा त्यांना बघून नामदेव स्तंभित झाले , तेव्हा नामदेव त्यांना म्हणतात , "नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी " , मी नरिगुणाला भेटायला आलो होतो पण इथे मला सगुण रूप दसिलं . हे कस शक्य आहे , कोणीही मनुष्य अशा रीतीने दुसऱ्या बदल बोलू शकत नाही . जो पर्यंत तो स्वतः आत्मसाक्षात्कारी नाही . जो मनुष्य आत्मसाक्षात्कारी आहे तोच दुसऱ्यातले गुण बघू शकतो . आणि जाणू शकतो की हा माणूस आत्मसाक्षात्कारी आहे .

आता आपल्याला जी श्रद्धा असते त्याच्यात चार प्रकार असतात . एक प्रकार असा की ज्याला आपण तामसकि श्रद्धा म्हणू . म्हणजे कुणी भामटा आला त्याच्या कडे जायचं , कुणी बसला खोट बोलला त्याला ओळखायचं नाही . आंधळ्या सारकी श्रद्धा ठेवायची . त्याच्या मागे धावायचं , त्याला गुरु मानायचं , त्याला पैसे द्यायचे . हि तामसकि झाली . आता राजस श्रद्धा ज्याला आपण म्हणतो त्यात पुष्कळशे राजकीय कार्यकर्ते , आता माहिती आहे दलिलीला सगळे तांत्रिक येऊन बसलेत त्यांच्या चरणाशी बसलेत . हि राजस श्रद्धा म्हणूया . आणि सात्विक श्रद्धा ती की ज्या माणसा मध्ये चरतिर आहे ज्या माणसाने उज्वल कार्य केलेलं आहे , जो खरोखरी फार मोठा मनुष्य आहे , त्याच्या बदल श्रद्धा ठेवणे हि सात्विक श्रद्धा आहे . आपली संतांच्या बदल जी ची श्रद्धा आहे ती सात्विक श्रद्धा आहे . कारण त्यांचं चरतिर बघा ते दारू पीत नव्हते , कुणाला मारत नव्हते , ओरडत नव्हते , त्यांनी कधी कुणाला त्रास दिला नाही . "जगाच्या कल्याणा संतांच्या वभुति " , सार्या जगाच कल्याण त्यांनी आपल्या मना मध्ये घेतलं होत . त्यामुळे त्यांना आपण एवढा मान देतो आणि आपण त्यांना मानतो . त्यांनी जे सांगितलं आहे कारण ते इतके उच्च प्रतीचे होते . आजकाल चे लोक काय आहेत , कोणी तुम्ही मनुष्य बघा सर्व तरुंचे धंदे करायचे आणि विरून दांभीक पणा करायचा . म्हणायचं आमचा देवावर विश्वास आहे , तकिडं पंढरपूरला जाऊन बसायचं . अशे अनेक प्रकार लोक करतात . हा दांभीकपणा , खोटेपणा , भोदूपणा त्यांच्यात नव्हता . जे असेल ते अतथि परखड पणे , न भति , नरिभयतेने सांगत असत . आणि त्यांनी सरवाना समजावून सांगितलं प्रत्येक वेळेला जेव्हा जेव्हा त्यांचा संबंध समाजाशी आला त्यांनी उघड पणे त्यांना सांगितलं की तुम्ही ना अंधतेत राहू नका प्रकाश मळिवा , प्रकाश मळिवा , तो प्रकाश काय , तो प्रकाश म्हणजे आत्म्याचा प्रकाश . तो आपल्याला मळिला पाहजि . जर आपल्याला आत्म्याचा प्रकाश मळिला तर त्या प्रकाशात आपण बघू शकतो की कुठं आपण अंधता केली आणि कुठे नाही . समजा इथे अंधार असता आणि हातात एक साप आहे कुणाच्यातरी , त्याला जर सांगितलं तुझ्या हातात साप आहे तो फेंक , तो हट्ट करेल की नाही हा दोरखंडच आहे कारण तो अज्ज्ञानात बसला आहे अंधारात बसला आहे . पण जसा थोडासा प्रकाश तथि येईल तसा तो आपोआप तो साप सोडून देईल . तसच आपल्या सहजयोगाचं आहे .

ज्ञानेश्वरांनी एक फार मोठी कामगिरी केली की , नाथ पंथीयां मध्ये अशी परंपरा होती की एका गुरूला एकच शिष्य . त्याच्या पलीकडे जायच नाही . आणि हे जे काय कुंडलनीच ज्ञान होत ते कोणालाही सांगायचं नाही . अशी परंपरा होती . पण ज्ञानेश्वरांनी नवितृती नाथांना म्हंटल की कमीतकमी मला एवढी परवानगी द्या कृपा करून आपण कीमी हे उघड करून सांगतो , नुसत सांगतो , लहिति . मी काही करणार नाही मी कुणाची कुंडलनी जागृत करणार नाही . पण एवढी मला तुम्ही कमीतकमी परवानगी द्या . आणि त्या परवानगीचा कसतरी , हट्ट करून असेल त्यांनी त्याची मान्यता मळिवाली . त्यामुळे ज्ञानेश्वरीच्या सहाव्या अध्यायात कुंडलनीच पूर्ण वर्णन त्यांनी केल आहे सुंदर रतिया . आणि त्या वर्णन ना प्रमाणे जरा लोकांनी लक्ष दल असत तर केव्हाच कुंडलनीच जागरण आपल्या देशात झालं असत . पण तो सहावा अध्याय नशिध्द आहे अस धर्म मार्तंडांनी सांगितलं . कारण त्यातलं त्यांना गम्यच नव्हतं , म्हणजे असच म्हणायचं की हा नशिध्द आहे . मग कुंडलनी म्हणजे कशाशी खातात हे हि आपल्याला माहिती नव्हतं .

आता या युगा मध्ये आमची थोडीशी मेहनत आहे , अस नाही म्हणत कीमी मेहनत नाही केलेली . की प्रत्येक माणसा मध्ये काय दोष आहे , कस काय असत , का त्याची जागृती होऊ शकत नाही असा मी बराच सूक्ष्मतेने एक चिंती म्हणून , आपल्या चिंता मध्ये जेव्हा ती सूक्ष्म होते तेव्हा तिला चिंती म्हणतात , त्यांनी मी जाणून घेतलं आणि तेव्हा मला कळल की माणसा मध्ये काय त्रास आहेत आणि कस आपण सामूहिक रतिया लोकांची जागृती करू शकतो . आणि तेच कार्य हे सुरु केलं १९७० साली एका बाई पासून सुरु केलं हळू हळू आणि आज आपल्याला माहिती आहे खरोखरच ५६ देशां मध्ये आम्ही काय करत आहोत . रशिया मध्ये तर फार जोरात हे कार्य सुरु आहे , रशिया मध्ये जवळ जवळ ४०० डॉक्टर्स सहजयोग करत आहेत . २०० मोठं मोठे साइण्टिस्ट सहजयोग करत आहेत . एकंदरीत तथिलं वातावरणच गरबोचव्ह हा

आत्मसाक्षात्कारी मनुष्य असल्या मुळे फार बदललेल आहे . आपल्या देशामध्ये लालबहादूर शास्त्री हे साक्षात्कारी मनुष्य होते . अगदी ते नरिच्छ माणूस होते ,आणि ते जर जगले असते तर आपल्या देशाची दशाच दुसरी झाली असती . त्यांना सत्ता लोलुपता नव्हती ,पैशाची लोलुपता नव्हती . पण आपलं दुरदैव फार वाईट आहे की असा मोठा माणूस आपल्यातून नष्ट होला . त्यामुळे या देशाच वंशभल होऊ शकल नाही . तेव्हा पासून जस मी बघते आहे या महाराष्ट्राची स्तुती आहे कवि त्याहून हबित्तर कवि अगदी नमिन् स्तुतिची .

आता हिंदुस्तानात इतका घाणेरडा प्रकार कुठेच नाही . इतका भ्रष्टाचार कुठेच नाही ,जतिका भ्रष्टाचार आज महाराष्ट्रात आहे तेव्हा कुठेच नाही . इतके वाईट रस्ते तर कुठेच नाहीत . अगदी काहीही गोष्ट करायची म्हणूनही काही माणूस पैसा खातो ,तो माणूस पैसा खातो ,तो माणूस पैसा खातो ,पैसा खाण्या शिवाय ते जेवतात की नाही की नुसते सगळे जण पैसेच खातात . अशी भयंकर परसित्ती आलेली आहे . त्यामुळे गरिबी कशी जाणार ,गरिबी जाण शक्य नाही ,गरिबी जाण्याचा एकच मार्ग आहे आणि तो म्हणजे आत्मत्यागा प्राप्त करून घेणे . आता पुष्कळांच असं मत आहे की तुम्ही अध्यात्माच्या मार्गे लागला तर तुमच्यात गरिबी राहते . अशी मुळीच गोष्ट नाही . जर श्रीमंती तुम्हाला अध्यात्मा शिवाय आली तर तुम्ही वाम मार्गाला जाल . कोणत्याही माणसाला तुम्ही १०० रुपये दिले तर लगेच तो चालला गुत्यावर . पण जर तो साधुसंत माणूस असल तर तो त्या १०० रुपयांच काहीतरी सत्कर्म करेल . चांगलं कार्य करेल . म्हणून अध्यात्माचा पाया आपल्यात जर नाही आला तर आपण कधीही देशाची काय आपली स्वतः ची सुध्दा सर्वांगीण उन्नती नाही करू शकणार ,थोडी बहोत करू शकू . आणि हिं सर्वांगीण उन्नती करण्यासाठी आवश्यक आहे की पहिल्यांदा आपल्या मध्ये अध्यात्म आला पाहिजे .

आता हिं कुंडलनी जेव्हा आपल्या मध्ये जागृत होते तेव्हा ती आपल्या सूक्ष्म अशा चक्रातून नघिते आणि त्यातून नघिल्यावर ती संबंध आपल्या शरीरा मध्ये शक्ती प्रदान करते . शक्ती चा अर्थ असा नाही की आपल्याला ती काहीतरी हिसाचारी बनवते . पण शक्तीचा अर्थ असा आहे की त्याच्या मुळे आपल्या मध्ये संतुलन येत . इतकच नव्हे पण आपला जो आत्मा आहे त्याच्या प्रकाशाने आपली बुध्दी तीक्ष्ण होते . त्या प्रगल्भतेत आपण जाणू शकतो की केवळ सत्य काय आहे . ते सत्य जाणल्या बरोबर आपण वाम मार्गाला ,चुकीच्या मार्गाला जात नाही . जस मी सापचां उदाहरण सांगितलं .तसच घडून येत . आता आपल्या इथेच बघा एक आहेत ,आपल्याला माहिती आहेत ,आलेले आहेत ते मोरेश्वर म्हणून . हे म्हणजे एका कोळीणीचे पुत्र . आणि हे सहजयोगात आले ,लगेचच त्यांच्यात एवढी सर्जन कला आली की त्याला आर्टस् कॉलेज मध्ये एंडमशिन मळिल . त्याच्या नंतर तो आर्टस् च ग्रेज्युएट झाला . अशा रीतीने आपली जेव्हा बुध्दी तल्लख होत जाते ,आणि त्या बुध्दी मध्ये संतुलन येत असं नाही की ती तल्लख झाली तर त्यामध्ये आपण वाईट काम करू . उलट त्यातून कशा नवी नवीन गोष्टी करण्याच्या ,नवनवीन शोध लावायचे हे सगळं समजू लागत . कारण आपण बुध्दीचा फारच थोडासा भाग वापरतो ,त्यात प्रकाश आल्या बरोबर आपण सुबुद्धीनी सर्व कार्य करतो . कोणाचा नाश करत नाही ,कोणाला दुखवत नाही ,पण आपल्या मध्ये अत्यंत शक्ती असते . त्यामुळे आपण कीतीही कसही ,आता बघा मी सकाळ पासून कामातच आहे त्यात आमच्या गाडीची गडबड झाली तरी इतका उशीर झाला तर माझ ६८ वर्षांच वय आहे आणि इतका प्रवास करून मी पुण्याहून आले तरी जशीच्या तशी मला काही वाटतच नाही . कारण शक्ती सारखी वहात असते . तेव्हा हिं कुंडलनी जेव्हा आपली जागृत होते तेव्हा जस ह्याचा संबंध म्हणजे माईकचा संबंध मेन शी झाला आहे तसाच आपला संबंध ह्या सर्वव्यापी शक्तीशी होतो . हिं सर्वव्यापी शक्ती हिं सगळी जिवित कार्य करत असते . आपण कधी वचिर पण करत नाही की हिं फुल एका बी पासून कशी अली . त्या बी ला काही रंग नाही रूप नाही आणि त्यातून एवढी सुंदर फुल कशी तयार झाली . हे सर्व कार्य हिं शक्ती जला आपण ब्रम्ह शक्ती म्हणतो ती करत असते . एकदा ती हाती लागली की म्हणजे आपल्याला केवळ मोठं स्वरूप मळित .

आता आपल्या देशात गरिबी असण्याचं कारण असं आहे कारण आता भ्रष्टाचार हे मुख्य आहे . गरिबी कशाला हटवतील ते ,जर पाच रुपया मध्ये कुठे तुमचे मत घेऊ शकतात तर तुम्हाला कशाला गरिबीतून काढतील . गरीब ठेवलंच पाहिजे ना नाहीतर त्यांना मत कशी मळणार ? पाच रुपये देऊन मत मळिलं पाहिजे ना . म्हणून गरिबी ठेवणारच ते लोक . पण तरी सुध्दा सहजयोगात त्याच्या साठी एक मार्ग आहे तो असा की सहजयोगात आल्या बरोबर मी सांगितलं तुम्हाला की आपली बुध्दी प्रगल्भ होते ,आणि आपल्याला नवनवीन कल्पना येतात . आपण नवीन गोष्टी करू लागतो ,त्यामुळे आपलं कार्य चांगल होत आपला कारभार चांगला चालू लागतो . आपल्याला समजत की आपणखीन प्रगती कशी करायची . पण हिं नुसती झाली बुध्दीची गोष्ट , पण हातातून वाहणार चैतन्य जे आहे त्याने आपली आपण शेती सुधारू शकतो . आम्ही शेतीवर पुष्कळ प्रयोग केलेत ,इथे एक फार मोठे डॉक्टर आलेले आहेत ते आस्ट्रेलिया चे आहेत ,त्यांनी शेतीवर फार प्रयोग करून दाखवले आहेत ,की नुसतं चैतन्याने जे नॉन एग्री सीड जे असत ते इतकं उत्पन्न देत ,आणि त्यातले समजा जर गहू असला ,तांदूळ असले तर त्याला इतकं स्वादुष्ट बनवता येत त्याला . त्या नंतर पशुपालना मध्ये पण मदत होऊ शकते . अनेक तरहेने मदत होते . पुष्कळसे संगीतकार फारच सर्वसाधारण होते ते ते एकदम आज फार नामांकित संगीतकार झाले . पुष्कळसे असे कलाकार ज्यांना कला वंशिय येत नसे ते फार मोठे कलाकार झाले .

तर हिं प्रगल्भता आपल्या मध्ये आल्या मुळे आपण एकदम एका नव्या सत्रा मध्ये उतरतो . आणि ते प्रत्येकाने मळिल पाहिजे . कारण आता आपण मानव स्तुतीत आलो आहोत ,ह्याच्या पलीकडची एकच पायरी आहे ती म्हणजे आत्मस्वरूप होणे . आणि हे सर्व संतांनी सांगितलेलं आहे ,आणि ते आपण मळिलं पाहिजे . आणि अशी कुंडलनी शक्ती आपल्या मध्ये असताना आपण ती का जागृत करून घेऊ नये ? . दिल्लीला तीन डॉक्टरांना एम डी ची पदवी मळिली एम बी बी एस नंतर म्हणजे त्यांनी काहीतरी मेडिकली दाखवल्या शिवाय मळिल का सहजयोगा वरती . पण तरीसुध्दा भांडखोर लोक आहेत त्यांना असं वाटत की आता माताजी म्हणतात की तुमचे आजार नुसते कुंडलनी जागृतीने ठीक होतात तर त्यांच्या पोटावर पाय येणार कारण आजकाल सगळे डॉक्टर लोक लुबाडून राहिले सगळ्यांना . असं काही नाही कारण सगळे लोक कुठे सहजयोगात आहेत ,सगळे कुठे पार होतात ,असे बरेच लोक आहेत की जे अजून अर्धवट आहेत . की जे सहजयोगात येत नाहीत ,पण जे आले त्यांना मात्र डॉक्टर सुटले . याच्या नंतर डॉक्टर बघायला नको काही त्रास बघायला नको शारीरिक त्रास नको . त्याशिवाय फार भयंकर रोग जे आहेत कॅन्सर सारखे हे सुध्दा सहजयोगाने ठीक होतात . तेव्हा सहजयोगात यावं आणि आपली शक्ती पूर्ण पणे आत्मसात करावी , हे आहे "तुझं आहे तुझं पाशी " ते तुम्ही मळिल पाहिजे सगळ्यांनी . पण सहजयोगात आल्यावरती एकदा जागृती झाली तरी हे जस काही कोब फुटल्या सारखं आहे ,हिं एक जिवित करायी आहे . पण त्याच्या नंतर मात्र तुम्हाला थोडी मेहनत करून आपला वृक्ष तयार केला पाहिजे . त्याच्या नंतर बघा या अतीत गावातच कीती कार्य होऊ शकत . मला असं वाटत की अजून आपण आपल्याला ओळखलेलं नाही . ज्या वेळी आपण आपल्याला ओळखू तेव्हा कळेल की आपण काही अशे तसे नाही आहोत . एकतर या महाराष्ट्र देशात जन्माला येन हीच फार मोठी गोष्ट आहे . हे लोक तर असं समजतात की पूरवजन्मी आपण बहुपुण्य केले म्हणून या महाराष्ट्रात जन्माला आले . तुमच्या बदल यांच्या कल्पना फार उच्च आहेत . आज त्यांना असं वाटत की तुम्ही संतसाधूंच्या फार जवळच कुणीतरी असलं म्हणून इथे जन्माला आले . नाहीतर त्या नष्ट कुष्ट देशात आम्ही कशाला जन्माला आलो असतो . असं यांचं म्हणणं आहे . तेव्हा हे जाणलं पाहिजे की हे जे म्हणतात त्यात खोट काही नाही . आपल्या जवळ एक फार मोठी संपदा आहे आणि ती आहे ती अध्यात्माची . हिं संपदा आपण वाढवली पाहिजे आणि त्यातूनच आता भौतिकता वैगरे सर्व गोष्टी मळणार आहेत . पण या संपदे शिवाय जी भौतिकता मळिल त्यामुळे देशाचा सर्वनाश होऊन जाईल . तेव्हा कृपा करून ती वेळ यायच्या आधीच आपण आपली संपदा मळवून घ्यावी . आपली शक्ती आपण मळवून घ्यावी . आणि आपल्या मुलांना जर ते अशा भलत्या मार्गाला जात असतील तर त्यांना समजावून सांगायचं की अशा लोकांच्या नादाला लागू नये . आणि बिहुतेक मंडळी जी मी पहिली ती दारू पळिन् आली होती . म्हणजे जे स्वतः दारू पतिता ,बायका ठेवतात अशा लोकांनी लीडरशिप करायची आणि आपण त्यांच्या चरणावर जायचं याला काही अर्थ आहे का ? . आपण फक्त संतांच्या चरणावर गेलेली लोक आहोत . ह्या महाराष्ट्राची वंशभल हिं आहे की आपण फक्त संतांना मानलं आहे . आणि जे लोक उच्च चरित्रांचे आहेत ,ज्यांनी मोठं कार्य केलं त्यांना आपण मानलं आहे . महात्मा फुले त्यांना आपण महात्मा म्हणतो कारण त्या माणसाने देशकार्य केलेलं आहे . ज्या माणसाने काही देशकार्य केलेलं नाही आणि नुसतं लुटून ठेवलेलं आहे अशा माणसाच्या समोर जायचं कारण त्याच्या जवळ आज त्यांनी कमावलेले वाईट पैसे आहेत कवि वाईट रीतीने मळिलेली सत्ता त्याच्या जवळ आहे . हे चुकीचं आहे . आपण लक्षात घेतलं पाहिजे की हिं एक शिवाजी महाराजांनी जशी लढत घेतली तशी एक लढत आहे . आपल्याला सुध्दा सत्याच्या दमावर हिल्लत घेतली पाहिजे . आणि कुणाला भयायची गरज नाही ,कुणाला भयायचं नाही . सहजयोगात तुम्ही अगदी नरिभय होता . आणि जे सत्य आहे त्याला धरून चालायचं . सत्य जो बोलेल त्याला पकडायचं . जो माणूस चांगला आहे ,ज्याच्या मध्ये भलेपण आहे ,जो पुरेम आहे ,जो देशासाठी कार्य करतो ,जो नरिच्छ आहे . अशा च माणसाचे पाय धरले पाहिजेत . तेव्हा जर आपण एकदा कायसा मनामध्ये घेतला तर आपल्या लक्षात येईल की थोड्या वेळचा नफातोटा न बघताना आपल्या मुलाबाळांचे काय होईल ,उद्ध्या आपल्या देश मध्ये जर अशी चुकीची लोक अली तर काय होईल ,आपल्या मुलांचं सगळं नुकसान होऊन जाईल . म्हणून हे जनजागृतीचं कार्य आहे . त्यात खेडेगावातून ,प्रत्येक गावातून जागृती झाली पाहिजे . आणि हिं जागृती जर झाली तर मात्र आपले दविस पालटतील . एकदम एक नवीन युग सुरू होईल त्याबद्दल शंका नाही . तेव्हा कृपा करून मी जे काय म्हंटलेले आहे त्यावरती वचिर करावा . सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद आहे .

आता सगळ्यांची अशी इच्छा आहे की मी सगळ्यांना जागृती द्यावी . तेव्हा सगळे जण बसून घ्या . दुसरं असं की जे बरदस्ती करून देता येत नाही . हे मागावं लागत . तेव्हा आम्हाला हे हवं आहे अशी मना मध्ये धारणा ठेवायची . तरच हे घटित होईल . कारण तुम्ही महाराष्ट्रात जन्मले आहोत ,तुमची पूर्व पुण्याई पुष्कळ आहे ,तुम्ही संतसाधूंचे

आशीर्वादति लोक आहात . तेव्हा त्याचा फायदा आता पूर्णपणे घेतला पाहजि . लक्ष एकाग्र करा ,इकडे ठेवा . मला काय वशिष करावं लागत नाही महाराष्ट्रात फार लवकर पार होतात हे लोक . फक्त एवढ्याच कामागच सगळं वसिरून जायचं . भूत काळातलं सगळं वसिरून जायचं . स्वतः ला क्षमा करायची ,पुष्कळ लोक तुम्हाला सांगतात की तुम्ही पापी आहात ,अमुक आहे तमुक आहे हे सगळे पैसे कमवण्याचे धंदे आहेत ,की तुम्ही पापी आहात तुम्ही इतके रुपये द्या आम्ही असं करू . नंतर म्हणतील की तुमची आई मेली तच्च्यासाठी तुम्ही गाय द्या ,तलि आम्ही दूध पाठवू . जस काही यांचं नवीनच कोणतरी पोस्टमन आहे देवाकडे जाणारा . अशा रीतीने सगळे मूर्ख पणाचे गोष्टी सांगत असतात . आपण आपण त्यांच्यावर अगदी धर्मभोळे पणाने विश्वास ठेवतो . ते दविस आता गेले मला वाटत , नदिन तेव्हाडी तरी बुध्दी आता लोकांना अली आहे की अशा महामूर्खानच काही ऐकायचं नाही . पण तरी सुध्दा हे लक्षात घेतलं पाहजि जे संतांनी सांगितलं ते खोट नाही . जे देवान बदल सांगितलं ते खोट नाही . देव हा आहे आणं हे सध्द फक्त सहजयोगाने होऊ शकत . आपण सध्द करू शकतो की देव हा आहे . जे म्हणतात देव नाही त्यांनी समजलं पाहजि की ते अशास्त्रीय लोक आहेत . ते आहे कवि नाही याचा पत्ता लावा . पत्ता लागला नाही तुम्हाला तर फक्त असं म्हणू शकतो की आम्हाला काही कळलं नाही . आहे कवि नाही हे आम्ही सांगू शकत नाही .

तर आता पहिल्यांदा मी सांगितलं की भूतकाळ सगळा वसिरून जायचा ,आपल्या बदल काहीही मी हे चुकलो ते चुकलो ,आता जर समजा मी हे म्हंटल दारू पणि वेगरे तर जरी पीत असला तरी हरकत नाही ,पूरवी प्याला असला तरी हरकत नाही ,काहीही केलेलं असलं तरी हरकत नाही ,आत्ता या क्षणाला सगळं वसिरून जायचं . आई समोर काय असत की आईला सगळीच मुल एकसारखी वाटतात . काही असलं तरी ती सर्व गोष्टीची ती क्षमा करते . तस काही मनात ठेवायचं नाही . आणं हिंजी शक्ती आहे ती आनंदाचा सागर आहे ,ज्जानाचा सागर आहे . पण सगळ्यात जास्त हा क्षमेचा सागर आहे . आणं म्हणून आपण काही चुकलो वेगरे असं काही डोक्यात न काढून टाकायचं . दुसरी गोष्ट अशी आहे की सगळ्यांना एकसाथ क्षमा करून टाका . एकसाथ म्हणजे यांनी मला त्रास दिला त्याने मला त्रास दिला असं काही मनात आणायचं नाही . सगळ्यांना क्षमा करायची कारण तुम्ही क्षमा करा अथवा नका करू तुम्ही काही करत नाही . खार म्हणजे तुम्ही क्षमा केली नाही मात्र तर अशा जे लोक तुम्हाला त्रास देऊ इच्छितात त्यांच्या हातात तुम्ही खेळता . म्हणून एकसाथ सगळ्यांना तुम्ही क्षमा करून टाका . तुम्हाला एकदम हलकं वाटेल . तसिरी गोष्ट अशी की मला आत्मसाक्षात्कार मळिलच ,मला मळिणारच आहे ,मला आत्मसाक्षात्कार झालाच पाहजि असा पूर्ण आत्मविश्वास ठेवायचा . मला कसा होईल ,मी असा तसा असा वचिर करायचा नाही .

कृपा करून सगळ्यांनी टोप्या काढून घ्यायच्या . मी आई आहे तुमची आई समोर टोप्या नाही घातल्या तरी चालतात . आपल्याला हे टाळू भागातील ब्रम्हरंधर उघडून घ्यायचं आहे . ते झाल्यावर त्याच्यापुढे काय करायचं तर त्यासाठी इथे आपलं एक सेंटर आहे चांगले आणं इथे फार चांगले सहजयोगी आहेत . तर त्यांच्या कडे यायचं आणं त्यांना वचिरायचं याच्या पुढे काय करायचं म्हणून . हे सगळं फुकट आहे याला पैसे पडणार नाहीत . कुणी देवाच्या नावाने पैसे मागतिले त्यांना एकही पैसा द्यायचा नाही . कारण देवाला पैसा नाही समजत . हिंजित करिया आहे ,या पृथ्वीला आपण काय देतो ? ती आपल्याला एवढं सगळं देते . आपण काही देत नाही . तलि पैसे समजत नाही ,तसच परमेश्वराचं आहे त्यासाठी पैसे द्यायचे नाहीत काही नाही ,फक्त शक्ति घेतलं पाहजि की हे आहे काय . हे हात मध्ये आल आमच्या थंड हे काय आहे . आणं ह्या बोटानं मधून तुम्हाला चक्र समजतील काय आहे ,त्या शविय कशी जागृती करायची ,आणं जागृती करून आपलं भल करून घ्यायचं . त्यानंतर तुम्ही यात वाढलात की भिग कस लोकांचं भल करायचं . ते जाणून घेतलं पाहजि . आणं ह्या मुळे सगळी व्यसन सुटतील ,सगळं काही सुटून जाईल ,आणं भिनुष्य एकदम फार उच्च प्रतीचा असा मानव होऊन जाईल . हे कार्य आपल्याला महाराष्ट्रात करायचं आहे तर आपला महाराष्ट्र देश कतितीरी मोठ्या स्तीतीला जाईल ,आणं सर्व देशातून लोक इथे येतील पण तुमच्या भेटी गाठी घ्यायला . आज थोडी गडबड झाली म्हणून उशीर झाला तरी आपण मला क्षमा करावी . माझी अशी विनिती आहे की ह्या लोकांना एक गाण म्हणायला सांगते मी भजनाच ते ऐकून घ्या तुम्ही . आणं त्याच्या नंतर आपण जाऊयात . तुकारामांचं भजन आहे ,

"आम्ही बघिलो तुम्ही बी घडाना "अनंत आशीर्वाद सर्वाना .

1990-12-16, Public Program, Bhartatil Bhrashtachar

16 डिसेंबर 1990

Public Program

Wai (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Bhartatil Bhrashtachar 16th December 1990 Date: Place Wai Public Program Type

त्या देशामध्ये कति हसिचार वाढलेला आहे, ह्याची अगदी आपल्याला कल्पना नसेल. आता न्युयॉर्कला जायचं असलं तर तुम्ही हातात काही घालून जाऊ शकत नाही, गळ्यात मंगळसूत्र घालून जाऊ शकत नाही. ते लपवून न्यावं लागतं. आपल्याला त्याची कल्पना नाही. इथे जे हिंदुस्थानी लोक आहेत ते अलपितच राहतात, नको रे बाबा! मला काही लोकांनी पत्र पाठवलं की, 'माताजी, तुम्ही हिंदुस्थानात जर चांगली शाळा काढली तर आम्ही आमच्या मुलांना तिथे पाठवू.' काही लोक आपली मुलं इथे घेऊन येतात. कारण ती इतकी उद्धट झाली आहेत. तुम्हाला आश्चर्य वाटे, की इंग्लंडसारख्या शहरामध्ये, इंग्लंडसारख्या देशामध्ये फक्त लंडन या एकाच साठीमध्ये प्रत्येक आठवड्याला दोन मुलं आई-वडील मारून टाकतात. ही दशा तुम्हाला इथे आणायची आहे की का? सर्वांगीण प्रगतीसाठी पहिल्यांदा अध्यात्माचा पाया पाहजि. अध्यात्मात उतरले, तुम्ही जर एखाद्या दारूड्याला कवि कोणालाही शंभर रुपये दिले तर तो कुठे तरी वाया घालवणार. पण जर तुम्ही एखाद्या संताला पैसे दिले तर तो सत्कारणीच लागणार. तो सत्कर्मातच जाणार. आता जसे हे लोक आहेत, तर मी पैसे काढले, 'आम्ही एखाद्या शाळेला देणगी देऊ माताजी.' सत्कर्मासाठी. काही वाईट कर्मासाठी नाही. पण आपल्याकडे ते सत्कर्मसुद्धा कठीण झालेले आहे. आम्ही आमचे लंडनला घर विकल्यावर वचिर केला की कोणत्यातरी संस्थेला पैसे द्यायचे, तर एक संस्था अशी मळिली नाही की जिथे खोटेपणा नाही. सर्व संस्थांमध्ये खोटेपणा, म्हणजे करायचे तरी काय? मग आम्ही शेवटी एक वास्तू बांधली. म्हटलं कमीत कमी एक वास्तू तर बांधू देत. मग पुढचं काय ते बघता येईल. अशा रीतीची ही परिस्थिती आपल्या देशात आलेली आहे आणि हा भ्रष्टाचार आणि आपल्या मुलांचं उद्या काय होणार आहे याचा वचिर करा. इतका भ्रष्टाचार कुठेही जगात नाही जतिका महाराष्ट्रात आहे, तुम्हाला आश्चर्य वाटे. हिंदुस्थानातसुद्धा इतका भ्रष्टाचार नाही, इतका या महाराष्ट्रात आहे. मी कारण संबंध हिंदुस्थानात फरिलेली आहे. त्याच्याकडे लक्ष नाही आपले आणि अशी दूर कुठेही नघिलेली नाही, ही नरिमलनाची. नरिमलन करण्याची लायकी असायला पाहजि. आता आमच्याकडे मानव म्हणून एक गृहस्थ आले. ते माझ्याकडे दोन लाख रुपये घेऊन आले. म्हटलं मी चार लाख रुपये देते पण दोन लाख देऊ नका. पण तुम्हाला नरिमलन करण्याची लायकी नाही. लायकी असायला पाहजि. त्याच्यासाठी तुम्ही संत असायला पाहजि. नदिन तुम्ही संत असायला पाहजि. आता ही मंडळी जी बाहेरून आली, तुम्हाला काय वाटतं परदेशामध्ये अंधश्रद्धा नाही. भयंकर अंधश्रद्धा आहे. सगळे त्यातून नघिन बाहेर पडले आणि आज इथे स्वच्छ होऊन आलेले आहेत. तुम्हाला जर अंधश्रद्धा घालवायची असली, तर तुम्हीसुद्धा आत्मसाक्षात्कार घ्या. आत्मसाक्षात्कार घेतल्याशिवाय तुमची अंधश्रद्धा जाणार नाही. जात, पात, धर्म, अधर्म ह्या सर्व गोष्टी टाळण्यासाठी आत्मसाक्षात्कार घेतला पाहजि, असं सर्वांनी सांगितलं आहे. पण एकनाथाना, ते महाराकडे जाऊन जेवले म्हणून लोकांनी त्रास दिला. 'काय ढोंगी आहे.' त्याच्यानंतर तुकारामांना छळून छळून मारून टाकलं. आपल्याला सगळे माहितीच आहे, त्या ज्ञानदेवांची, पायात वहाणा नव्हत्या □

त्यांच्या, पालखीत मरिणूक काढली. आता आम्ही येतांना रस्त्यात आम्हाला आडवलं. म्हणे, 'माताजी, जेवायला या.' म्हटलं, 'कशाला?' म्हणे, 'आम्ही पालखी घेऊन आलो.' काय म्हणावं ! ज्या माणसाच्या पायात वहाणा नव्हत्या. सगळ्या भावांना घेऊन, बहिणीला घेऊन अशा उन्हातान्हात फिरणारे ते. त्यांच्या आता कुठे तरी पादुका ठेवायच्या. त्यांच्या दमावर जेऊन बसायचे. ह्याला काय म्हणायचे! ते नाही बंद करता येणार तुम्हाला. पण पुष्कळसे असे आहेत ज्यांनी असे प्रकार केले. राहुरीला असे लोक होते जागृतीसाठी, सोडलं त्यांनी की काय मूर्खपणा आहे. असल्या तरहेच भयंकर प्रकार आपल्या देशात आहेत. ते काढण्यासाठी जागृती शिविय काहीही मार्ग नाही. आधी जागृती होऊ द्या. माझ्यावरिद्ध लोक कशासाठी उठले आहेत, हेच मला समजत नाही. मी एकही पैसा घेत नाही. देवकूपेने श्रीमंत घराण्यातली मी आहे. इतकंच नव्हे पण श्रीमंत घराण्यात माझे संबंध आयुष्य गेलं आहे. इतकंच नव्हे पण माझे यजमान फार मोठे आहेत. आपल्याला माहीत नाही, की इंग्लंडच्या राणीने त्यांना सर्वोच्च नाइटहुड पदवी दिली. सर्वोच्च. अशी हिंदुस्थानात आजपर्यंत कोणाला मळिली नाही. आर्ण ३२ देशाने त्यांना सर्वोच्च अशी नाइटहुड, उच्च पदव्या दिलेल्या आहेत. असे माझे यजमान आहेत. मला काय गरज आहे अशा प्रसिद्धीची आणि गावात मळिन भटकत फिरण्याची काय गरज आहे. तुम्ही लक्षात घ्या, की अशा तरहेने कोणालाही बदनाम करणे आणि अशा तरहेने कोणाचेही कार्य अडवून ठेवणे, जे की समाजकल्याणाचे कार्य आहे. त्यानेच कल्याण होणार आहे. आज हे जे लोक इथे आले आहेत, त्यात मोठमोठाले डॉक्टर्स आहेत. आर्कटिकटर्स आहेत. फार मोठाले लोक आहेत. हे काही सर्वसाधारण लोक नाहीत. त्यांच्याशी बोलणार कोण? तर म्हणे एक एमबीबीएस झालेला. पण त्याच्याशी बोलणार तरी काय? त्याला पॅरासिथेटिक नव्हस ससिटीमच समजत नाही. त्याच्याशी मी बोलणार तरी काय? आणि म्हणे आमचं आवाहन घ्या. कसलं आवाहन! त्याला काही अर्थ आहे ? आपली लायकी ओळखायला पाहजि. वजिजानावर जर बोलायचं असलं तर एखादा वैज्जानकि मनुष्य पाहजि. इथे कति तरी जजानी लोक आले आहेत. तीन लोकांना पीएचडीच्या डगिया मळिल्या आहेत, फरांसमध्ये, इंग्लंडमध्ये आणि तीन डॉक्टरांना एमडीच्या पदव्या मळिल्या आहेत, आपल्या दिलेली युनिव्हर्सिटीच्या. ज्यांना ज्यांना एमडीच्या पदव्या मळिल्या ते कुठे पोहोचले असतील, तुम्ही सांगा बरं! त्यावर असं म्हणायचं, की ह्यांनी वैद्यक्य कवि मेडिकलच्या परिमिणाशिविय सगळे केलेलं आहे. आता काय म्हणावं ! अहो, कोणाला एमडीची पदवी मळिल का? एवढी तरी अक्कल नाही त्यांना की एमडीची पदवी मळू शकते का कोणाला, मेडिकलच्या परिमिणाशिविय? तेव्हा लहान तोडी मोठा घास घ्यायचा तरी कति? ते तरी समजलं पाहजि. पण संतांना आम्ही मानतो. कारण त्यांचं चरित्र बघा. त्यांची जी वागणूक आहे, तसे आहेत का कोणी आजकाल? दसितात का तुम्हाला कुठे? असे संत - साधू दसितात, जे 'जगाच्या कल्याणा, संतांच्या वषीती' असे दसितात का तुम्हाला कुठे? हे सगळे भामटे लोक आहेत आणि हा भामटेपणा करून तुमच्या मुलांची दशाभूल करतात. तेव्हा कृपा करून मुलांना ह्याच्यात घालू नका. दगड मारायला शकितो, आरडा-ओरड करायला. अरे काय तुमच्या मुलांची ही लायकी आहे की नुसतं आरडा-ओरड करत फिरायचं! दिलेलीला अशा पुष्कळशा इन्सटिट्युट आहेत, पुष्कळ अशा संस्था आहेत, तिथे आरडा-ओरड करण्यासाठी खेडेगावातून लोक आणलेले आहेत. पण त्यांच्यात वेगळ्यावेगळ्या टोप्या, वेगवेगळ्या कार्डबोर्डवर लिहिलेल्या अशा पुष्कळशा, प्रत्येक

पाटीसाठी काय लहियचे ते त्याच्यात लिहिलेले असते. त्यांच्याजवळ कार्डबोर्डचे मोठमोठाले तक्ते आहेत. ते सगळ्यांना दिलेले आहेत. शास्त्रीजीबरोबर माझे यजमान महासचिव होते आणि मुख्च सचिव होते. आर्ण शास्त्रीजी मला सांगायला आले, की आजकाल एक नवीन संस्था नघिली आहे. म्हटलं, 'कोणती?' तर म्हणे, 'की नारे लगाने वाली. म्हटलं, 'त्याच्यात काय असतं?' ते नेहमी कोणी आले की जाऊन भेटायचे त्यांना आणि मग हसत यायचे. म्हटलं, झालं काय? तर म्हणे, 'आज नारे लगानेवाली पार्टी आली आणि त्यांनी हातामध्ये तक्ते धरले आहेत.' आणि त्या तक्त्यांमध्ये काय होतं ? तर म्हणे, की 'दुसऱ्याच पार्टीचं लिहिलं. टोप्याही दुसऱ्याच पार्टीच्या. तर मी त्यांना सांगितलं, की अरे हे तर तुम्ही सकाळी लावून आला होतात, तेच आज संध्याकाळी पार्टीचं कशाला घेऊन आलात? तुमची पार्टी तर दूसरी असं तुम्ही म्हणता.' म्हणजे त्यांना पैसे देतात. आज ह्या काम, उद्या त्या पार्टीचं काम, म्हणजे हा त्यांचा बझिनेस झाला आहे. तशी तुमची मुलं आरडाओरडा करण्यासाठी त्यांनी उभी केलेली आहेत. त्या मुलांची लायकी ती नाही. महाराष्ट्राच्या भूमीवर जन्मलेली ही मुलं आहेत. समजून घ्या.. आपल्या मुलांची अशी कवडी कमित करू नका. ह्या मुलांना साक्षात्कार देऊन, ही अभिनव, ही आपल्यामध्ये जी शक्ती आहे ती जागृत करा. ह्या सर्व शक्त्या आपल्यामध्ये आहेत. जी मुलं वर्गात फार ढ होती. राहरी शाळेमध्ये तुम्ही जाऊन वचिरलंत तर सगळी मुलं फर्सट क्लासमध्ये आहेत. आणखीन इतकंच नव्हे तर स्कॉलरशीपमध्ये सगळे पटाईत आहेत. कारण इथले प्रिन्सिपलचमुकी रयिलायझेशनला आले होते. त्यांनी रयिलायझेशन घेतलं होतं आणि सगळ्यांना त्यांनी आत्मसाक्षात्कार दिला. ही इतकी अभिनव एक क्रिया आहे. अर्थात मी असं म्हणेन, की पूर्वी संत - साधू सगळ्यांना देत असत. पण आजच्या ह्या कलीयुगामध्ये एकच गोष्ट आम्ही केली, की जसं ज्ञानेश्वरांनी सामूहिकतेला हे उघडून सांगितलं आहे, तसं सगळ्यांना सामूहिकतेमध्ये जागृती देण्याचं कार्य आम्ही करतो. त्यात वाईट काय करतो आहे ? हे जगाच्या कल्याणासाठी आहे कवि नाही? कवि ह्या कार्याने कोणाचे वाईट होणार आहे? जोपर्यंत तुमच्यामध्ये अध्यात्माचा पाया येणार नाही, तुम्ही कोणतीही भौतिक प्रगती करून बघा, ती नाशवंतच होणार. नाशवंत होणार. कारण त्याला संतुलन राहणार नाही. दारू तरी पतिल, आता पतितच आहेत. सगळीकडे लोक दारू प्यायला लागले आहेत. महाराष्ट्रात, मी जन्मात दारू पाहिली नव्हती. मला माहिती नाही दारू काय असते ते. ह्या महाराष्ट्रात जो दसिला तो दारूच पति असतो. नाहीतर आणखीन सगळे धंदे सुरू झाले आहेत. आपल्या वारणा जल्लिह्यात मी गेले होते. तिथले मुख्य जयांनी हे सगळं कार्य केलं, ते माझ्या पायावर येऊन रडले. मला म्हणाले, 'माताजी, कशाला मी ही भौतिक प्रगती केली असं झालं मला. मला फार वाईट वाटतं. मी एवढं उगीचच कार्य केलं.' 'अहो, म्हटलं 'असं काय करता ?' 'अहो, मी गांधीवादी आणि हे कार्य मूर्ख लोक मी तयार केले आहेत.' म्हटलं, 'झालं काय?' 'अहो दारू काय पतित. बायका ठेवल्या आहेत. मुलांना घरातून काढून टाकलं आहे. सगळा स्वैराचार चालू आहे. आणि मला तर असं झालंय की कधी मी मरतो आणि कधी नाही.' इतके माझ्या पायावर येऊन रडले ते आणि त्यांनी सांगितलं, 'ही भौतिक प्रगती आहे.' आणि भौतिक प्रगतीपासून जे त्रास आहेत ते सांभाळण्यासाठी आधी अध्यात्माचा पाया ठीक करा. नशीबाने सहजयोग आज उद्भवला आहे. त्याने सगळ्यांची जागृती होऊ शकते. कुंडलीनी जागृती होऊ शकते. आणि तुमच्यामध्ये जी

अंधश्रद्धा आहे ती समूळ नष्ट होऊ शकते. आम्ही जात-पात मानत नाही. आम्ही वंशिवधर्म मानतो. हुंडा, हे, ते, असे लग्नातले सगळे घाणेरडे प्रकार. आमच्याकडे ७५ लग्न मागच्यावेळेला झाली, पण एवढेसुद्धा भांडण झालं नाही. परवा एक बाई मला भेटायला आली. त्यांचं डोकं फरलं होतं. 'अहो, झालं काय?' 'अहो, एका लग्नाला जाऊन आले.' 'झालं काय?' 'अहो, तथै रूसवा - रूसवी, फुगवा-फुगवी, हे, ते.' 'अहो, महटलं, 'आमची ७५ लग्न होतात काही भांडण नाही.' इंटरनेशनल मॅरिजस होतात. अशा बायका ज्यांना नवर्याने टाकलं आहे, ज्यांच्याजवळ पैसा नाही, अशासुद्धा बायकांची लग्न होतात. वधवांचे वंविह होतात. हे समाजकार्य आहे. त्याश्रद्धा तुमचे जे कृषीवर्ग आहेत, त्याच्यासाठी सुद्धा पुष्कळ आम्ही प्रयोग केलेले आहेत. इथे एक फार मोठे डॉक्टर आलेले आहेत. तेसुद्धा बसलेले आहेत. आता अशा लोकांवर तुम्ही दगड फेकता म्हणजे काय म्हणायचं. त्यांनी जाऊन आपल्या देशात काय सांगितलं असेल. सीबीआयसुद्धा तुमच्या या अंधश्रद्धेच्या मागे लागलेले आहे. असं बाहेरच्या लोकांना त्रास देण्याचं काय कारण होतं. अशी कोणती अंधश्रद्धा हे करीत होते. ह्यांचं आयुष्य बदललं म्हणून हे आले सहजयोगामध्ये. ह्यांचं परिवर्तन झालं म्हणून आलेत. अध्यात्माश्रिया जे एकांगी जीवन होतं म्हणून हे सहजयोगात आले. आम्ही काही पैसे घेत नाही कवि काही करीत नाही. तेव्हा तथून इथे, महाराष्ट्रात हे का आले? कारण त्यांचं असं मत आहे, की महाराष्ट्रात इतकं चैतन्य आहे. आहेच. कबूल आहे. कारण संत आहेत इथे. अहो, त्या रामालासुद्धा पायाच्या वहाणा काढून यावे लागले. इतका महाराष्ट्र पवित्र आहे आपला. आणं ह्या महाराष्ट्रात ही घाणेरड्या गोष्टीची अशी दूम काढून, दुसरं म्हणजे भाऊबंदकी ! भयंकर, त्याच्यावरच हे लोक काम करतात. कुठेही सहजयोग झाला की पहिल्यांदा भाऊबंदकी करायची. आपापसात भांडण लावून द्यायची. हे काय? हे नरिमूलनाचं कार्य आहे? तेव्हा ही कुंडलनी तुमच्यामध्ये आहे. मी म्हणते आहे. बरं! मग, शास्त्रीय दृष्ट्या तुम्ही बघितलं पाहजि, डोळे उघडे ठेवले पाहजि. डोकं नीट ठेवलं पाहजि. ही आहे कवि नाही! ती जागृत होते कवि नाही! त्याचा आपल्याला लाभ होतो की नाही. ते सोडून उगीचच नाही म्हणून तुम्ही भांडायचं, देव नाही. कशावरून? कशावरून देव नाही? हे कती अशास्त्रीय आहे. देव नाही असं म्हणतात. जोपर्यंत तुम्ही त्याचा पत्ता नाही लावला तोपर्यंत असं म्हणायचं की आहे कवि नाही आम्हाला माहीत नाही. ही शास्त्रीय दृष्टी झाली. शास्त्रीय दृष्टी म्हणजे हे नाहीच असं धरून चाललं तर तो मनुष्य अगदी अत्यंत अशास्त्रीय आहे. म्हणूनच परदेशामध्ये कार्य फार होत आहे. आणं कुठे तरी गव्हर्नमेंटने आम्हाला पुष्कळ मदत केलेली आहे. कॅनडा गव्हर्नमेंटने फार मदत केलेली आहे. ऑस्ट्रेलियाच्या गव्हर्नमेंटने मदत केलेली आहे. त्याश्रद्धा अमेरिकेमध्ये वंशिवधर्म नरिमूल धर्म हा रजिस्टर झाला आहे. इथे जातीयता आहे. जातीयतेवर सगळे इलेक्शन होणार तुमचे. काहीतरी आपल्या देशामध्ये कुजलेले आहे. इतकं संतांनी कार्य केलं ते सगळं वाया जाणार आहे. मी सगळीकडे बघते. त्यांच्या लहिलेल्या गोष्टी. फार आनंद होतो. पण त्या मुलांना वाटत असेल हे काय उगीचच इथे लहिलंय 'मनुष्य ही कर्तृत्वाची लहान मूर्ती.' हे बनवायला पाहजि तुम्ही. नुसतं भाषण देऊन नाही चालत. आहे, ही कर्तृत्वाची मूर्ती आहे, पण त्याच्यासाठी काहीतरी करावं लागतं. ते जसं, हे एक आयुध आहे. पण जोपर्यंत ह्या इन्स्ट्रुमेंटचं कनेक्शन मेनशी

होत नाही, ह्याला काही अर्थ नाही. तसेच आपलासुद्धा त्या परम चैतन्याशी जर संबंध आला नाही, तर आपल्याला काही अर्थ नाही. आपण असेच इकडे तिकडे डुलत राहणार. जेव्हा कुंडलनी जागृत होते तेव्हा वंशिवधर्म सहा चक्रांतून नघिते. सहा चक्रांतून नघून चहकडे हे जे चैतन्य पसरलेले आहे, जी चैतन्य सृष्टी आहे, जे हे सर्व जीवंत कार्य होतं, आपल्या पॅरासामिपरॅथेटिक नव्वहस ससिटीमला ही शक्ती चालवते, ती आपल्या हाती लागते. म्हणजे आपल्याला थंड थंड असं हातामध्ये वाटू लागतं. त्याच्याबद्दल कती लोकांनी सांगितलं आहे, थंड थंड लहरी येतात. वंशिवधर्म: आदी शंकराचार्यांनी एवढं वर्णन केलेले आहे आणं त्यांनी सांगितलं आहे, 'सललं, सललं'. पण त्यांच्याशीसुद्धा वादाला एक शर्मा म्हणून आला. शेवटी ते कंटाळले. त्यांनी सांगितलं की सगळं हे कार्य आईचं आहे. आईचं वर्णन त्यांनी सौंदर्य लहरीमध्ये करून टाकलं. म्हणजे तेव्हापासून हा मूर्खपणा चालू आहे. पण आता हा मूर्खपणा थांबवूया. कारण आता या परमेश्वराला सद्धि करण्याची, तसंच त्या परम चैतन्याला सद्धि करण्याची शक्ती आलेली आहे या जगात आणं आता कलियुग जाऊन कृतयुग सुरू झालेले आहे. कलियुग संपलं. कृतयुगामध्ये हे ब्रह्मचैतन्यचं कार्यानुवृत्ति झालं आहे. म्हणून ह्यांचं एवढं कार्य होतं. पण हे लोक रजनीशचे शिष्य. मी गुजरात समाचारमध्ये वाचलं. त्यांनी माझ्याबद्दल असं लहिलं होतं की, 'आम्ही माताजींना, अंगापूरला त्या नरिमूलन समितीच्या द्वारे एक फटका दिला. आणं आता जर दुसरा फटका आला तर तुम्ही आश्चर्य करू नये.' त्या फटकाच्या आधीच रजनीशची फटकावली. त्यांच्या आश्रमातून एका माणसाने हे छापले आहे. ह्या लायकीचे आहात का तुम्ही? तो रजनीश कती घाणेरडा मनुष्य होता त्याच्याबद्दल सांगायला नको. सर्व देशातून त्याला हाकलून लावलं. ते आपल्या डोक्यावर येऊन बसलेत आणं ह्यांचे ते गुरू आहेत. ज्या देशामध्ये ह्यांनी घाण केलेली आहे, त्या लोकांना जाऊन वचिार. एक त्यांची फलिम आहे. ती पाहिलीत तर आठ दिवस तुम्ही जेवणार नाहीत. इतका घाणेरडा नरक उभा केला आहे त्यांनी. पण बुद्धीवादीला ते दसितच नाही. मी त्याला फार जवळून पाहिलं आहे. आणं मिला आश्चर्य वाटलं, तो जेवायचा तरी बकासूरासारखा. एवढं मोठं ताट, त्याच्यामध्ये चोवीस त्याची पक्वान्न आणं बकासूरासारखं सगळं खाऊन टाकायचा. मी तर आश्चर्यचकित झाले की हा मनुष्य आहे की काय! असं सांगतात की आत्मसाक्षात्कारी माणसाचं शरीर हलकं असतं. मलासुद्धा चालतांना वेगळे त्रास होत नाही. वाच्यासारखं आहे माझं शरीर, पण तो मनुष्य, कुठे बसायचं म्हटलं तर त्याच्यासाठी एक स्पेशल आसन बनवायला लागायचं. या माणसाला मी फार जवळून पाहिलं आहे. बायकांना नागवंत करून आणं वाट्टेल ते ह्याने धंदे केलेले आहेत बायकांच्या वर. असा मनुष्य आता तुमचा गुरू झालायवर मात्र ह्या देशाची काय दशा होणार आहे? हे सगळे मांमटे आता जर ह्या राजकारणी लोकांचे गुरू झाले, तर तुम्ही लोकांनी उठायला पाहजि ह्याच्यावरिद्ध, ही गोष्ट खरी आहे. त्यांचं तुम्ही बघाल, जोपर्यंत तुमच्यामध्ये सामाजिकरीत्या कुंडलनीचे जागरण होत नाही तोपर्यंत त्यांचा तुम्ही नःपात करू शकत नाही. जथिं तथि, आता ती गुरूआई म्हणून बाई आली. तनि लोकांना वेड लावलं. त्यांचे मार खाललेले इथे लोक येऊन बसलेले आहेत. तो एक मुक्तानंद. त्याने लाखो रूपये कमवले. करोडो रूपये कमवलेत. सहा करोड रूपयाचे त्याच्याजवळ डायमंड्स आहेत असं मला इन्कमटॅक्स कमशिनरनं स्वतः सांगितलं. तर जे लोक पैसे घेतात आणं तुम्हाला मूर्खात काढतात, त्यांच्याकडे हजारोनी लोक.

जातात. पण जे सत्य सांगतात, सत्याला काही पैसे लागत नाही, तथि मात्र तुम्ही येऊन वरिंथ करता. म्हणजे काय अकलेचे दवि आहेत ते बघा. हे रिकामपणाचे धंदे म्हणावेत की मूर्खपणाचे दवि म्हणावेत, काय म्हणावं मला सुचेना. हे असं आधीही झालं आहे की संतांच्या मागे हात धुवून लागायचं. पण आता असं करू नये हे बरं, कारण कृतयुग सुरू झालं आहे. तेव्हा त्यात जो त्रास होईल त्याबद्दल मी जबाबदार नाही. ही कुंडलनी तुमच्यामध्ये आहे, ही तुमची आहे. 'तुज आहे तुजपाशी' जे म्हटलेले आहे, ते सगळं सत्य होणार आहे. जे पसायदान लहिलं त्यांनी, मागतिलं ते पसायदानच आहे हे. कुंडलनीचं जागरण आणं त्याने माणसाची इतकी उन्नती होते. सर्व त्रहेंचे रोग ठीक होतात. कृषीमध्ये, पशुपालनात, प्रत्येक गोष्टीत इतकी समृद्धी येते! इंग्लंडमध्ये पुष्कळ लोक बेकार आहेत. लाखोनी लोक बेकार आहेत. पण ते सहजयोगात आले की बेकारी गेली. कारण बुद्धी इतकी तल्लख होते. इतकी तल्लख बुद्धी होऊन जाते. आमचे साहेब तर म्हणतात की, 'तुला सगळे देवदूत मळाले.' ते सगळे देवदूत नव्हते, झाले देवदूत. नव्हते. ते सगळे आता देवदूत झाले. ह्यांचं वागणं बघा, ह्यांचं बोलणं बघा, तोडावरचं तेज बघा. कोणत्याही भुताच्या मागे लागायचं आणं त्यांना मोठ मानून घ्यायचं. ह्याला काही अर्थ आहे? डोकं लावणं, ते आज पुढारी बनतात. आमच्याकडे एक धोबी होता. तो आला माझ्याकडे आणं म्हणाला, 'माताजी, तुम्ही मला मत द्या.' 'अरे, म्हटलं, 'तुला मत द्यायला मी काही वेडी आहे का?' 'नाही म्हणे, 'मी पुढारी आहे.' 'असं कां! 'इथले म्हणे धोबी आहेत त्यांचा मी पुढारी.' आणं एवढा मोठा शकिलेला मनुष्य त्याच्या वरिद्ध उभा होता. 'अरे, म्हटलं, 'मी काय वेडी आहे का तुला मत द्यायला?' 'नाही, म्हणे, 'मी पुढारी आहे.' आणं तो नविडून आला. म्हणजे, अगदी इतका वाईट मनुष्य होता तो स्वभावाने! दारूडा. सगळे काही त्याच्यामध्ये गुण होते. पण आमचा धोबी होता, कपडे चोरायचा, हे करायचा. तो नविडून आला. काय हे लोक. जो मनुष्य सज्जन, सुशिक्षित, मला माहीत आहेत ते सुद्धा गृहस्थ. ते नाही नविडून आले, हा आला धोबी. हा काय प्रकार आहे! आपलं डोकं जागेवर ठेवायला पाहजि. आज समाजात जेवढं आपण करतो आहे, ते सगळे व्यर्थ जाणार आहे. काहीही राहणार नाही. आता ही शाळा आहे. मला फार बरं वाटलं. शाळा म्हणजे पवित्र स्थान जथिं मुलांना शिकवण दिली जातं. आणं जे काही होईल, ते नेहमी आता हे लोक सुद्धा शाळेसाठी, 'माताजी, काहीतरी द्या.' प्रत्येक ठिकाणी आम्ही शाळेसाठी मदत करतो. पण मी काय बघते, त्यांच्यामध्येच भांडण सुरू. आता हे शाळेसाठीच भांडण केली अंगापूरला सुरू की, 'माताजी पैसे तुम्हालाच देतील, आम्हाला का नाही.' अरे तुम्ही काही कार्य करा तर देऊ. 'फार देत नाही. माझ्याजवळ एवढे काही पैसे नाहीत. हे लोकच देतात. मी एकत्र करून दिले आहेत. मी काही दिलेले नाही. आणं त्याच्यावरती हे झालेलं आहे, की इथे येऊन खुसपट काढायचं, काहीतरी भांडण. अहो, आयुष्यभर तुम्ही भांडतच राहणार, तुमची मुलं भांडत राहणार. तुम्ही काही प्रगती करणार आहात का? नदिन ह्या लोकांमध्ये भांडखोरपणा तरी नाही. इतके भांडखोर लोक आहेत आणं कुणाची इज्जत नाही. एकदुसऱ्याला खाली ओढायचं हा आपल्या महाराष्ट्राचा गुण आहे. हा फारच वाईट गुण आहे. कुंडलनी जागरणानंतर हे सगळं संपून जाईल. मनुष्य शांत, समाधानी होईल. एकाचा पाय ओढ, दुसऱ्याचा पाय ओढ. कशी प्रगती होणार त्यांची. कोणाही बदल सातत्विक श्रद्धा नाही. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, लंडनसारख्या शहरामध्ये माझ्या यजमानांनी काम केलं आहे. १३४ देशामधून ते नविडून आले होते आणं लंडनसारख्या देशात जथिं इंग्लिश लोक कोणाला घुसू देत

नाही, 'सर्वोच्च' साहेबांना दिली. ती पदवी आणं कुणाला नाही. ही त्यांची जी ओळख, ज्यांनी काम केलं, ज्यांनी मेहनत केली, जो सच्चा मनुष्य आहे, त्याची ओळख होती. हे आपल्या देशात कधी येणार आहे! परवा मी गेले. मला पोलिसवाल्यांचंसुद्धा इतकं वाईट वाटलं. रस्त्याने जात होते. उभे होते बचिारे. म्हटलं 'आता तुमचं हे कसं काय चाललं.' 'अहो, काही नाही माताजी, उभे आहोत ओळीने.' 'का?' तर म्हणे, 'इथून एक मॅनिस्टर जाणार आहे.' 'अरे, जाणार तर त्यांना मारायला कोण येणार आहे? कशाला उभे तुम्ही इथे? चहा प्या. काहीतरी करा. मलाच त्यांची दया वाटली. परत मी आले ८-१० तासाने तरी पोलिस उभेच तथि. 'अरे, म्हटलं, 'काही खाल्लं- प्यालं की नाही?' काही नाही. बरं, शेजारपाजाऱ्यांनी तरी त्यांना काही चहापाणी द्यायचं. नाही. पोलिसवाले, म्हणजे गेले. अरे, ते तथि उन्हातान्हात उभे कती वेळचे. माझाच जीव हळहळला.

पण इतक्या लोकांसाठी कशी तथे व्यवस्था करायची मला काही समजेना. 'अरे,' म्हटलं, 'थोडं जाऊन, आळीपाळीने जाऊन जरा काही खाऊन या नां! असं काय करता इथे. आठ तास कशाला उभे.' 'आम्ही जाऊच शकत नाही,' म्हणे. ही आपल्या इथे दुरदशा. म्हणजे जे प्रेमाचं स्थान, जो प्रेमाचा सागर, असा हा महाराष्ट्र होता. तथे केवढी घाण आलेली आहे. प्रेम सोडून भाऊबंदकी वर आली आहे. अहो, थोडी होती पूर्वी. आजकाल इतकी भाऊबंदकी झालेली आहे ! कोणाबद्दल काही प्रेम नाही. सहजयोग म्हणजे काय? हे जे प्रेमाचा सागर , कृष्णचा सागर , दयेचा सागर अशी जी परमचैतन्याची शक्ती ती आपल्यात वाहू लागल्याबरोबर मनुष्याला इतकं प्रेम येतं आणि इतका आनंद वाटतो! 'आनंदाच्या डोही' जे वर्णन केलेले आहे ते समोर आहे. तेव्हा ही कुंडलनी आपली जागृत करून घ्या आणि अशा बेकार लोकांच्या नाती लागू नका. अगदी बेकार लोक आहेत. काही त्यांना अर्थ नाही. जे गृहस्थ आले होते, मानव, त्यांच्यावरून, 'शितावरून भाताची परीक्षा,' त्याला अध्यात्म माहीत नाही. त्याचा काही व्यासंग नाही. त्याला काही मेडिकल माहीत नाही, की काही माहीत नाही. आता त्याच्याशी बोलायचं तरी काय, कप्पाळ! मग शेवटी मी त्याला एक टेप करून दिली, की बाबा, हे पहा, जरी मी मेडिकल शकिलेले असले, तरी मराठी भाषेचा माझा फार अभ्यास आहे. मी वाचलंय. काय मराठी भाषा आहे ! तुम्हाला माहीत नाही, भाषेसारखी भाषा नाही. आणि महाराष्ट्रात तर ही वशिष्ट आहे. एक तर देशभक्ती आणि दुसरं देवाकडे लक्ष. हे दोन्ही ठेवलं आहे. जसे शिवाजी महाराज आत्मसाक्षात्कारी होते. त्यांनी हे नाही म्हटलं , की हा धर्म जागवा, मराठी 'स्व धर्म जागवावा.' स्व धर्म, 'स्व' म्हणजे आत्म्याचा धर्म, त्यांनी आपली स्वयंचालित संस्था जाणतात, त्याला जागवलं पाहजि. आणि म्हणून आत्ताच आपण कुंडलनी जागृतीचे कार्य करतो. याबाबतीत उहापोह करता येत नाही. कारण ज्याला डोळे नाही, त्याला कसं सांगायचं की हा रंग कोणता आहे. आधी डोळे येऊ द्या, मग बघू. नसते वाद-विवेद करून, तीन तास त्या मानवशी बोलून, मी म्हटलं, 'नमस्कार तुमच्या अज्ञानाला! एवढा अज्ञानी मनुष्य मी आजपर्यंत पाहिला नाही. आणि तुम्ही पुढारी कसे झालात.' मग नंतर, कोणी तरी सांगितलं ते वधूच्याला जेलमध्ये होते आणि म्हणायला लागले की, 'मला इथले जेवण आवडत नाही.' कशा कारणाने गेले माहीत नाही. त्यांनी सांगितलं की, 'इथलं जेवण खावं लागेल.' 'नाही, नाही म्हणजे इथलं नको.' मग त्याच्यावरती एक बाई होत्या त्यांनी मला सांगितलं की, 'माताजी, शेवटी ह्याने सांगितलं, मी तुमच्या पाया पडतो, मागतो, लहिन देतो, मला घरी जाऊ द्या. मी घरचं जेवण जेवेन.' अशी माणसं तुमचे लीडर. असे विद्वान लोक कृष्ण.

तुमचे लीडर आहेत. तेव्हा ह्याला तर्क करता येत नाही. तर्काच्या पलीकडे आहे. वज्रिज्ञानाच्या पलीकडे अध्यात्म आहे. पण हे 'आधी कळस, मग पाया,' आधी अध्यात्म मळियायचे, मग करा वाट्टेल तेवढी प्रगती. आणि प्रगती होणारच. कारण तुमच्यावर आशीर्वाद आहे, परमेश्वराचा. परमेश्वराच्या आशीर्वादानेच सगळं कार्य होतं. तेव्हा तो आशीर्वाद आपण घ्यावा आणि ह्या महाराष्ट्र देशाला भूषावं, अशी माझी सर्वांना वनिती आहे. आता आपण आधी जागृतीचा कार्यक्रम करू या. हे लोक सगळे विदेशी आहेत. एखाद्या इंग्लिश माणसाला नुसतं असं सांगायचं असलं, की दरवाजा बंद कर . तर त्याला खोलता येत नसे. त्याला सांगायचं इंग्लिशमध्ये 'दोर वॉज अ बॅकर.' मग तो ते म्हणायचा. त्याला एक अक्षर शकिवण कठीण. आणि पुढे तो मराठीत बोलायला लागला, तर माझ्या आजीबाई म्हणायच्या, की कोणती भाषा बोलतोय हो. अहो, म्हटलं मराठीत बोलतो आहे. 'असं का! मला वाटलं कोणती, इंग्लिश नाही, मराठी नाही, आहे कोणती भाषा.' आता तुम्ही ह्यांचं ऐकून घ्या. पोवाडा गातात सगळे काही. हे कुठून आलं. ते म्हणतात, आपलं संगीत हे अंकार स्वरूप आहे. हे सविध होतं. ह्यांना कुठून आलं हे सगळे काही. ताला-सुरात, आपल्याहीपेक्षा छान म्हणतात. तेव्हा ह्यांच्या प्रगतीकडे बघून आपणही आपली प्रगती करून घ्यायची आणि आपल्याकडे लक्ष द्यायचं. आपण काही साधारण लोक नाही. ह्या महाराष्ट्रात जन्माला आलेलो आहोत. पण त्याला पाहजि जातीचे. 'येर्यागबाळ्यांचे काम नोहे.' तेव्हा लक्षात घेतलं पाहजि, आपला गौरव, आपली शक्ती ही आपल्यात असताना आपण ती का सोडायची? ती का वापरायची नाही! तेव्हा कृपा करून आपलं थोडसं, एक दहा मनिटांची गोष्ट आहे. त्यानंतर तुम्हाला जागृती होईल. ज्यांना होईल त्यांना होईल. नाही होणार त्यांना नाही होणार. याच्यात जबरदस्ती करता येणार नाही. उद्यापासून तुमची इच्छा असेल तरच, जर तुम्ही त्याच्या वरिधात असलात तर कधीही जागृती होणार नाही. आता हे हटिलर लोक सगळे दगड घेऊन निघालेले आहेत. ते म्हणतात आम्हाला जागृती करा. जन्मात होणार नाही त्यांची जागृती. होणं शक्यच नाही. ज्यांच्या मनामध्ये जरासुद्धा सातत्विकता नाही, अशा तामसी लोकांची कोण जागृती करणार? शक्यच नाही. कारण त्यांची लायकी नाही. जागृतीची लायकी तर पाहजि. दोन लाख मोजा नाहीतर शंभर लाख मोजा. ह्यांची जागृती मला काय, कोणालाच जमणार नाही. ब्रह्मदेवालासुद्धा जमणार नाही. तेव्हा ते शक्य नाही. फक्त ज्या माणसामध्ये असे सातत्विक विचार असतील, की माझी जागृती झाली पाहजि. मग तुम्ही काहीही केलं तरी हरकत नाही. या कृष्णाला. हे ज्यांच्या मनामध्ये असले, की माझी जागृती झाली पाहजि. मला शक्ती मळिली पाहजि. त्यांचं आम्ही कार्य करू शकतो आणि ते होऊ शकतं. त्यासाठी जबरदस्ती करू शकत नाही. दडपशाही करू शकत नाही, काही नाही. तर सगळ्यांनी आता आपली जागृती करून घ्यावी. एका अर्थाने ऊन असलेलं बरं ! म्हणजे जे थंड-थंड डोक्यातून येतं कवि हातातून येतं, ते लगेचच कळतं. ऊन नसलं तर जरा त्रास होतो कधी कधी. एअरकंडिशन असले तर लोकांना शंका येतात, की हे एअरकंडिशनच चालू आहे. आता आपण जागृतीचं कार्य करू. अहो, तुम्हा लोकांची जागृती पाच मनिटात होते आणि ह्या लोकांवर माझे मी हात मोडले, वर्षानुवर्ष मेहनत

केली तुम्हाला माहीत नाही, पण झाले मात्र हे एकदा. मळिल्यावर मात्र जमले खूप जोरात. तुम्ही जमत नाही. जसं आपलं स्वातंत्र्य लवकर मळिलं, तर बसले त्याचे धडिबडे काढत. तसाच प्रकार आहे हा. सहजयोगामध्ये लोक जमत नाही. माझ्या पुरोगर्मला येतील. पार होतील. पण सत्कारणी नाही लागत. सत्कारणी लागत नाही. तसं करू नका. कृपा करून आज जागृती घेतल्यानंतर सत्कारणी लावा. फार मोठे कार्य होणार आहे तुमच्या हातून, तुम्ही फार शक्तिशाली आहात. त्या शक्तीला प्राप्त करा. ती शक्ती जर तुम्हाला मळिली आणि त्याच जत तुम्ही वृक्षासारखे वाढले तर तुम्हीच तुमचे गुरू होता आणि इतकं तुम्ही कार्य करू शकता की त्याला काही अंतर नाही. तेव्हा कृपा करून सहजयोगाला प्राप्त व्हा. सहज, सह म्हणजे तुमच्याबरोबर जन्मलेला. हा योगाचा तुमचा जन्मसिद्ध अधिकार आहे. तो तुम्ही प्राप्त करून घ्यावा. घ्यावं. काल काही लोक बसले नाही, झाले नाही पार. काय होतं माहीत नाही. या सगळ्यांनी बसून पृथ्वीचाच असेल काही तरी अधिकार! बसले नव्हते ते पारच नाही झाले. वर लटकतच राहिले. असं नाही की जमनीवरच बसलं पाहजि. कुठेही बसले असले तरी ठीक आहे. पण जोड, वहाणा नको. वहाणा काढून टाका. बरं दुसरं असं की, मी आई आहे. माझ्यासमोर टोप्या घालायला नको. कारण मी आई आहे आणि आईला काही आपण टोप्या घालून भेटत नाही. तेव्हा मी मनिस्टर कवि गुरू नाही. तेव्हा कृपा करून टोप्या उतरवून घ्यायच्या. कारण हे ब्रह्मरंध्र छेदायचे आहे नां! टोपी काढलेली बरी ! वलि यू प्लीज टेक आऊट यूवर कॅप ? आता फक्त दोन्ही हात माझ्याकडे असे करायचे. नुसते असे. साधे दोन्ही हात असे माझ्याकडे करा. काहीही करायला नको तुम्हा लोकांना. नुसते असे हात करायचे. पाय थोडे वेगळे ठेवा. एकावर एक पाय नको. बसलेल्यांचं नाही म्हणत, पण जे वरती आहेत, असे वर बसलेले, त्यांनी पाय थोडे वेगळे ठेवलेले बरे! जमनीवर बसलं म्हणजे झालं. त्यांचं तर कल्याण होणार! बरं, आता नुसते डोळे मटायचे. नुसते डोळे मटि. काही करायचं नाही दसरं. डोळे मटि. आणखीन चष्मा असेल तर तो उतरवून घ्या. चष्मा उतरलेला बरा. डोळ्याची दृष्टी पुष्कळा बरी होते. फक्त डोळे मटायचे. आणि मनामध्ये अशी इच्छा धरायची, 'आई, आमची कुंडलनी जागृत झाली पाहजि.' ही तुमची आई आहे. कुंडलनी तुमची आई आहे. प्रत्येकाची वेगळी, वैयक्तिक आई आहे. तुमचं जसं सगळे टेपेरेकॉर्डमध्ये असतं तसं तचियाजवळ सगळे काही आहे. तिला माहिती आहे, की तुम्ही कोण, कसे आहेत. आता डोळे मटिले. डोळे उघडू नका. कृपा करून मी सांगितलं नाही तोपर्यंत डोळे उघडू नका. कारण चिंत आतपर्यंत ओढलं जातं. कुंडलनी जेव्हा वर येते तेव्हा चिंत आतपर्यंत ओढलं जातं. तेव्हा डोळे बंद ठेवलेले बरे. हे काही मेस्मरझिम नाही. तुमचे डोळे उघडे ठेऊन, लोक डोळ्यात डोळे घालून करतात ते. हे देवाचं कार्य जवित कार्य आहे. आता डोळे मटिल्यावर फक्त पाच मनिटांची गोष्ट आहे अजून. (माताजीनी माईकमध्ये फुंकर मारली) आता हळूहळू डोळे उघड. आता डावा हात माझ्याकडे करा. फक्त डावा हात माझ्याकडे ठेवा आणि उजवा हात असा. परत उजवा हात. थोडसं संतुलन द्यावं लागतं आधी. मान वाकवून घ्यायची. आणि डाव्या हाताने, उजवा हात असाच. डाव्या हाताने जी टाळू आहे त्याच्यावर अधांतरी असा डावा हात धरायचा. अधांतरी. हा मराठीतला शब्द 'अधांतरी' कुठे नाही. अधांतरी धरायचे. डोक्यातून गार यायला पाहजि कवि गरमही वाटू शकतं. जर तुम्ही कृष्ण नसेल केली सगळ्यांना, तर कृष्ण केली पाहजि. सगळ्यांना कृष्ण करून टाका. स्वतःलाही

कृष्ण करा. 'माझं हे चुकलं, माझं ते चुकलं ,' काही नाही. तुम्ही मानव आहात. मानवच चुका करतात. परमेश्वर थोडी करतो. तेव्हा 'माझे हे चुकलं, माझं ते चुकलं,' असं काही म्हणायचं नाही. आत्मविश्वास ठेवला पाहजि. अजून तुम्ही आपल्याला जाणलं नाही. आता डावा हात माझ्याकडे करायचा. जेव्हा तुम्ही स्वतःला जाणलं नाही, तेव्हा तुम्ही काय स्वतःमध्ये असा वाईट विचार करता. मान खाली घाला. वाकवून घ्यायची खाली. परत उजव्या हाताने करा. असा विचार ठेवायचा नाही, की मी हे पाप केलं, ते पाप केलं, हे चुकलं, ते चुकलं, काही नाही. ह्यावेळेला काही नाही. आणि असे जे लोक तुम्हाला सांगतात नां, ते स्वतः पापी आहेत. सगळ्यांना कृष्ण करा एकसाथ. कोणाला कृष्ण करायचे ठेवायचे नाही. सगळ्यांना एकसाथ कृष्ण करा. आता उजवा हात परत माझ्याकडे. एकसाथ कृष्ण करा सगळ्यांना. कृष्ण करा अथवा नका करू, तुम्ही करता तरी काय? काहीच करत नाही. फक्त आपल्याला त्रास करून घेता. सगळ्यांना एकसाथ कृष्ण. आता दोन्ही हात डोक्यावर. असे घेऊन मान मागे घ्यायची आणि एक प्रश्न विचारण्याचा मनामध्ये तीनदा, 'श्रीमाताजी, परमचैतन्य आहे का?' असा प्रश्न तीनदा विचारायचा. 'माताजी, हे परमचैतन्य आहे का?' कवि 'श्रीमाताजी, ही परमेश्वरी प्रेमाची शक्ती आहे का?' असा प्रश्न तीनदा, कोणताही विचार तुम्ही. तीनदा, मान वर करून. काही घाबरायचं वगैरे काही नाही. आता हात खाली करा. दोन्ही हात माझ्याकडे करा आणि माझ्याकडे न विचार करता बघा. न विचार करता. ही न विचार समाधी. ही न विचार समाधी आहे. आता ज्या लोकांच्या हातामध्ये, बोटांमध्ये कवि टाळूमध्ये थंड कवि गरम अशा लहरी आल्या असतील. त्यांनी दोन्ही हात वर करायचे. वर, वरपर्यंत. वा, वा! ही खरी पायरी आहे. लहानपणी 'पळसाला पाने तीन' शरिषाचा एक लेख वाचनात आला. त्यात एक मुलगा वाईवरून पुण्याला निघाला होता. त्याचं वर्णन होतं. मला पुष्कळा वाटायचं की वाईला यायचं. कारण वाई काहीतरी एक तीर्थस्थान असेल, असं मला नेहमी वाटायचं. आज ते कळलं. आता तुम्ही वाईमध्ये आहात तेव्हा, ह्या स्थानाचं महात्म्य ठेवलं पाहजि आणि धर्मात उतरलं पाहजि. आता खरा धर्म तुमच्यात जागृत झाला . तुम्ही कोणत्याही धर्माचं असले, हिंदू, मुसलमान, ख्रिश्चन, तरीसुद्धा वाट्टेल ते पाप करू शकता, म्हणजे ते तो धर्म तुम्हाला रोखत

नाही. पण आता तुमचा हाच आत्मधर्म झाल्यामुळे तो तुमचा आत्माच तुम्हाला सांभाळेल. सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद आहे!

1990-12-18, Public Program

18 डिसेंबर 1990

Public Program

Karad (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Sarvajani Karyakram 18th December 1990 Date: Karad Place Public Program Type

सत्याला शोधणाऱ्या आपण सर्व साधकांना आमचा नमस्कार! सर्वप्रथम आपण जाणलं पाहजि की सत्य आहे. जे इथे आहे ते आपण बदलू शकत नाही कवि ते आपण आपल्या कल्पनेत ते बदलू शकतो. ते सुद्धा जाणण्यासाठी मानवी चेतना अपुरी आहे. आपण उत्क्रांतीमध्ये, इव्होल्युशनमध्ये आज मानव स्थितीला आलो, पण या मानवस्थितीत आपल्याला केवळ सत्य मळिलेले नाही, केवळ ज्ञान मळिलेले नाही, ज्याला आपण कैवल्य म्हणतो. त्यामुळेच तरत-हेचे नवीन-नवीन विचार, नवीन नवीन धारणा निघतात आणि एकाचा दुसऱ्याला मेळ बसत नाही. मुख्य कारण असे आहे की केवळ सत्य जाणण्यासाठी आत्म्याचे ज्ञान झाले पाहजि, ज्याला आपण अध्यात्म असे म्हणतो. आता डॉ. प्रभुणेनी सांगितली ती गोष्ट खरी आहे. पण ती अशी समजून घेतली पाहजि की विज्ञान हे एकांगी आहे आणि एकांगी असल्यामुळे मनुष्याची सर्वांगीण उन्नती त्या विज्ञानामुळे होऊ शकत नाही. विज्ञानामध्ये कला नाही, प्रेम नाही, आनंद नाही. शुष्क आहे. जे समोर दिसते आहे त्यालाच आविष्कारीत करून मनुष्याने आपल्या भौतिक प्रगतीकरता हे विज्ञान वापरलेले आहे. पण जी भौतिक प्रगती अध्यात्माश्रित्य होत नाही तिचा त्रास हा महाराष्ट्रात राहून कळणार नाही. आता आमचं म्हणजे काहीतरी असं नशीब आहे की सारखे आमही फिरत असतो आणि अनेक देशांत प्रवास केला. आणि अनेक देशात वास्तव्य झालं. इथे माझ्या लक्षात जी गोष्ट आली ती अशी की ह्या लोकांना या एकांगी विज्ञानामुळे अनेक त्रास झाले. मुख्य म्हणजे ह्यांची सामाजिक व्यवस्था अगदी तुटून गेली. मुलांना काहीही वळण नसल्यामुळे मुलं तिथे इंग्रज घेतात, दारू पित्यात, वाटेल तसे वागतात. पुष्कळ मुलांनी तर शाळा-कॉलेजला जाणं सोडलं. ते जरी असलं तरी अमेरिकेसारख्या देशामध्ये ६५% लोक, मग ते मोठे असोत, लहान असोत, मुलं असोत ह्यांनी आपल्या चुकीमुळे, स्वतःच्या या एकांगी वर्तणुकीमुळे फार घाणेरडे रोग लावून घेतले आहेत. इतकं घाणेरडे रोग आहेत की त्यांची वाच्यतासुद्धा करणं मला कठीण जातं आहे. हे रोग ठीक होण्यासारखे नाही. ते सगळे मृत्यूच्या पंथाला लागलेले आहेत. आणि आता असं भाकीत आहे की लवकरच २ - ३ वर्षात ७०% लोकांना हा रोग होऊन जाईल. म्हणजे कति भयंकर अवस्था तिथे असेल हे आपण समजू शकता. कसही वागायचं, मनाप्रमाणे वागायचं म्हणजे हे जे स्वैराचाराचं वागणं तिथे सुरू झालं त्याला कारण असं की त्यांच्या पार्श्वभूमीमध्ये आपल्या भारतासारखी संस्कृती नव्हती. भारताची जी संस्कृती आहे, त्याच्यामध्ये मुख्य स्थान आत्म्याला आणि संताना आहे. आता संतांचही आपण बघितलं तर बघा या संतांना कधी वाईट गोष्टी सुचल्या नाहीत. ह्यांनी कधी कोणाला त्रास दिला नाही. 'जगाच्या कल्याणा संतांच्या वभूती' आजकाल आपल्याला माहिती आहे की महाराष्ट्रात काय कुठेही कति भ्रष्टाचार चाललेला आहे. तुकारामांना जेव्हा श्री शिवाजी महाराजांनी बरीचशी आभूषणे वगैरे अर्पित केली होती. त्यांनी सांगितलं, 'शिवबा, आमहाला हे सगळं काय शोभायचं? आमही राजे नाहीत.' काय त्यांचं ते □

बोलणं होतं! हे सगळं बोलणं आजकाल आपल्याला ऐकायला मिळतं का? ही एक उदात्त, महान व्यक्तीवाची एक फार मोठी ठेव या महाराष्ट्राला मिळाली आहे. हे संत, साधू एक इकडे, एक तिकडे असे वखुरलेले आहेत. आणि त्यांचा कति छळ केला लोकांनी. आता ज्ञानेश्वरांचीच गोष्ट घ्या की ज्ञानेश्वर हे म्हणजे नाथपंथी आणि नाथपंथीयामध्ये अशी परंपरा होती की एक गुरू, त्याला एकच शिष्य. आणि हे जे कुंडलनीचं ज्ञान होतं ते फक्त एक गुरू एका शिष्याला सांगत असे. पुढे कोणाला सांगायचे नाही अशी एक परंपरा त्यांनी बांधून घेतली. श्री ज्ञानदेवांनी आपले गुरू नवित्तीनाथ यांना वनिती केली की, 'कृपा करून मला एवढं तरी वरदान द्यावं की मी जो हा वाणीचा यज्ञ मांडलेला आहे, ही जी मी ज्ञानेश्वरी लहित आहे तर कमीत कमी कुंडलनीबद्दल लहिण्याची मला परवानगी असावी.' म्हणजे मराठी भाषेमध्ये. संस्कृतमध्ये तर पुष्कळ वर्षापासून कुंडलनीबद्दल वर्णन आहे. आपल्याला आश्चर्य वाटेल की आयुर्वेदामध्ये तर कुंडलनीवरच सगळे अवलंबून आहे. आता आमच्या आयुर्वेदाचे तुम्ही जर स्टुडंट पाहिलं तर ते कुंडलनीचेच अध्ययन करतात. त्याशिवाय त्यांना मन, आत्मा या सर्व गोष्टीचं त्यांना अध्ययन करावं लागतं. फार मोठं कार्य मी म्हणते ज्ञानेश्वरांनी केलं की ज्ञानेश्वरीमध्ये सहाव्या अध्यायात त्यांनी कुंडलनीचे वर्णन केले आहे. पण धर्ममार्तंडांनी सांगितले की हे सगळं नषिदिध आहे. असं म्हणून की 'हे सगळं नषिदिध आहे' त्यांनी पूर्णपणे सहावा अध्याय बंद करून टाकला. त्यामुळे कोणालाच कुंडलनीची माहिती नव्हती. हे केवढं मोठं ज्ञान, ही केवढी मोठी गोष्ट, ती एका अर्थाने त्यांनी ती दडपून टाकली. ह्या एकंदर कारणांमुळेच पुष्कळजनां कुंडलनी म्हणजे कार्य माहिती नाही. आणि त्याची काहीही माहिती नाही. आज सहजयोग म्हणजे जे त्यांनी जगाला समजवून सांगितलं, त्यावेळेला दिलं होतं ते आज साक्षात् होत आहे. आपल्यामध्ये ही शक्ती आहे हे मी आज सांगत आहे असं समजून नये. अनादिकालापासून मार्कडेयांनी त्याच्यानंतर श्री आदिशंकराचार्यांनी, त्यानंतर नानकांनी, कबीरांनी तसंच बायबलमध्ये कवि कुराणातसुद्धा कुंडलनीचं वर्णन आहे. सगळीकडेच कुंडलनीचं वर्णन आहे. तेव्हा एकमात्र सगळीकडे सत्य आहे की ही कुंडलनी जेव्हा जागृत होते तेव्हाच आपल्याला आत्म्याचं ज्ञान होतं. पण जेव्हा हे होतं तेव्हा अध्यात्माच्या नावावर आपण ज्या बऱ्याच गोष्टी करतो, त्या तशा नसतात हे समजतं. आणि त्यामुळे आपल्याला असं वाटू लागतं की हे कसं? हे कसं शक्य आहे? ही एक आपण म्हणू शकतो अंधश्रद्धेची बाब झाली. ही जी अंधश्रद्धेची बाब आहे ही समजून घेतली पाहजि. श्रद्धासुद्धा चार प्रकारची असते. पहिली जी श्रद्धा आहे तिला आमही म्हणू आपल्याला, कोणी मनुष्य आला, जेलमधून सुटून आला, जर त्याने भगवी वस्त्र घातली तर लागले त्याच्या पाया पडायला. जो आला लागले त्याच्या पडायला. कोणी आला त्याला पैसे द्यायचे. कोणी म्हटलं की इतके पैसे तामसकि श्रद्धा. जथि घाला इथे हे दैवत आहे. तुमचं हे भलं होईल, ते भलं होईल, इतके पैसे घाला. सगळं काही ते पैशावर अवलंबून असतं. आणि लोक भोळेपणाने पैसे देतात. आता मला सुद्धा, लोक येतात, म्हणते, 'कशाला पाया पडता?' 'नाही, नाही माताजी.' 'मग काही तरी पैसे घेऊन यायचे. म्हटलं, 'मी पैसे घेत नाही.' 'बरं, मग तुम्हाला पंचवीस पैसे देऊ का?' म्हणजे लोकांच्या हे डोक्यातच येत नाही की अध्यात्म हे पैशाने नाही मिळवता येत. पैशाचा आणि अध्यात्माचा काही संबंध नाही. पैसे माणसाने बनवलेले आहेत. बँका माणसाने बनवलेल्या आहेत. पैशाशी

परमेश्वराचा काहीही संबंध नाही. मनुष्याला वाटतं, 'दोन पैसे देऊन जर चार पैसे मिळत असतील तर का घेऊ नये? चला आपल्याला जर गुरू एखादा कमवता आला तर काय वाईट आहे!' गुरू आपल्या हातात आहे ना! चारा त्याला पैसे. पण पैशाचा आणि परमेश्वराचा कवि अध्यात्माचा काहीही संबंध नाही, हे आपण संतांपासून जाणू शकतो. संतांनी ह्यावर केवढे कोरडे ओढले आहे. म्हणजे असं आहे की आपण जर व्यासंग केला, मला वाटतं मराठी भाषेत, नदिनां आमही जेव्हा मराठी भाषा शिकिलो तेव्हा कमीत कमी ८०% म्हणजे संबंध अध्यात्मच शिकविला. फक्त २०% असेल दुसरं काहीतरी त्यावेळेला सुरू झाले होते, नाहीतर त्याच्याशिवाय दुसरं काहीच नव्हतं. बहुतेक अध्यात्मच. आणि त्या अध्यात्मातच आमही पाहिलं की एवढे जेवढे संत झाले त्यात आता तुम्ही तुकाराम घ्या, तुकारामांनी कति जात-पात विचार, 'इझाला महार पंढरीनाथ' पंढरीनाथालाच महार करून टाकलं. एकनाथ महाराचा घरी जेवायला गेले. लक्षात घेतलं पाहजि! एकनाथ महाराचा घरी जेवायला गेले, जात असतं. त्याच्यावर त्यांना वाळीत टाकलं, इतका त्रास दिला, छळलं. दुसरे आपण म्हणू नृसंहि- सरस्वती. हे तर फार जबरदस्त होते. ते ब्राह्मण होते स्वतः. कुठे एखादा मनुष्य दगडबगिड मांडून बसला आणि त्याच्यावर कोणी सद्गुरू घालून बसला की तिथे जाऊन काहीतरी त्याला मारायचं, ठोकायचं. तसेच दासगणू, दासगणू म्हणतात, 'आम्हासी म्हणता ब्राह्मण, आमही जाणलं नाही ब्रह्म आमही कसले ब्राह्मण।' अहो, आगरकरांनीसुद्धा ब्राह्मणांची टर उडवली आहे याबाबतीत. आणि भटजी लोकांवर तर इतकं या लोकांनी लहिलेले आहे. रामदासस्वामी, त्यांना तर शिष्याबऱ्याही येत नव्हत्या, एखाद्या वाईट गोष्टीबद्दल श्रद्धा असणं, ही तामसकि श्रद्धा आहे. दसित असूनसुद्धा आपण चुकीच्या रस्त्यावर जातो ही तामसकि श्रद्धा आहे. दुसरी असे राजसकि श्रद्धा. म्हणजे एखादा मनुष्य राजा असला, आजकाल आपले मनिस्टर कवि कोणी असे असले, म्हणजे मनिस्टर आला म्हणजे झालं. त्यांना बघतिल्याबरोबरच लोकांना काहीतरी होऊन जातं. म्हणजे जो राजा आहे कवि त्याच्याजवळ काही सत्ता आहे त्या सत्तेबद्दल आदर असणं कवि त्याच्यावर श्रद्धा असणं ही राजसकिता. पण सात्विक श्रद्धा दुसऱ्या प्रकारची असते. सात्विक श्रद्धा ती जथि त्या माणसाचं चरित्र, त्याची शुद्धता, त्याचं कार्य त्याचं प्रेम, त्याची महानता बघून जी श्रद्धा होते ती श्रद्धा ही सात्विक आहे. जसं आजकालच्या काळात गोरबाचेवद्दल लोकांना श्रद्धा आहे. गोरबाचेवद्दल लोक फार मानतात. कारण तो आत्मसाक्षात्कारीच आहे. लालबहादूर शास्त्रीच्या बद्दल लोकांना अत्यंत श्रद्धा होती, ती सात्विक श्रद्धा होती. कारण केवढा चरित्रवान होता. ही जी सात्विक श्रद्धा आहे, जरी हे लोक राजकारणी असले तरी त्यांच्यापुढी असलेली श्रद्धा ही मनुष्य सात्विक आहे. पण जी संतांच्याबद्दल श्रद्धा असेल ती पूर्णतया असावी. कारण ह्या संतांचं चरित्र बघितलं, एकेकाच वागणं बघितलं, कालच मी सांगत होते की नामदेव हे जेव्हा पंजाबात गेले तेव्हा नानकसाहेबांनी त्यांच्यासमोर लोटांगण घातलं. 'बाबा तू पंजाबी शिक आणि पंजाबी काव्य कर.' पंजाबीमध्ये एवढं त्यांनी पुस्तक लहिलेले आहे. मला

पंजाबी येतं आणि त्यात जनाबाईचे अंभंग आहेत आणि नामदेवांचेही अंभंग आहेत. आणि हे सगळे ग्रंथासाहबितात वाचतात, त्यात आपले नामदेवांचे कति तरी अंभंग आहेत. पण ते काय आहे नुसतं वाचत जायचं. म्हणजे अडीच दिवसांचा त्यांचा अखंड पाठ. एका माणसाने बसायचं. ते वाचायचं. जथिपर्यंत पोहोचलं तिथे बोट ठेवायचं, मग दुसऱ्याने बोट ठेवायचं. जो आपल्याकडे सप्ताह-बप्ताह असतो तसा प्रकार. आणि सगळे सरसकट तेच करत बसतात. आता ही अंधश्रद्धाच आहे. त्यांनी काय सांगितले, 'काहे रे मन खोजन जाए, सदा नविशी सदा आलेपा तुही संग सदा' आणि शेवटी सांगितलं, 'कहे नानक बनि आपाची होय' स्वतःला ओळखल्याशिवाय 'मति न भ्रम की खाई' स्पष्ट

सांगतिलं त्यांनी. अगदी स्पष्ट सांगतिलेले आहे. आणखीन कबीरांनी संबंध कुंडलीनिरच सांगतिलं आहे की 'इडा, पगिला सुखमन नाडी, शून्य शखिर पर अनहद बाजी' सगळं काही कुंडलीनिरच वर्णन त्यांनी केलेलं आहे. आण इतकं सादयंत वर्णन करूनसुद्धा आज तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की कबीर ज्यांनी कार्य केले, मेहनत केली अशा त्या उत्तर हिंदुस्थानात वशिष्ठकरून पटना वगैरे जयाठिकाणी ते राहिले तथि ते तंबाखुला सुरती म्हणतात, त्यांनी कुंडलीनीला सुरती म्हटलं. 'सुरती चढे कमान' त्यांनी सुरती कोणाला म्हटलं, तर ह्या कुंडलीनीला आणर्ण हे लोक त्याला म्हणजे आपण जी तंबाखू बघतिली त्याला सुरती म्हणतात. म्हणजे काय कमाल आहे माणसाची बघा. आता तुम्ही म्हणाल, कबीरांनी तंबाखू खायला सांगतिली. म्हणजे कोणत्याही मोठ्या गोष्टीचं खोबरं कसं करायचं ते मानवाला वचिारलं पाहजि. मी जेव्हा त्या पटनाला गेले तेव्हा मला समजेना की ह्याला सुरती कसं म्हणतात? कारण कबीरांचं माझं वाचन फार आहे. मला मोठं आश्चर्य वाटलं की हे काय कबीरांचं करून ठेवलं आहे. तसंच संत-साधूंनी ज्या गोष्टी सांगतिल्या त्याचा व्यासंग हवा. म्हणजे आपल्या लक्षात येईल की तेवसाव्या वर्षी 'अमृतानुभव' सारखा महान ग्रंथ, मला त्याच्याहून मोठा ग्रंथ आजपर्यंत नाही मिळाला. मला भयंकर व्यासंग आहे, मी फार वाचन केले आहे, सर्व तरेचे भाषा मला येत असल्यामुळे बरेच वाचन केलेले आहे मी, पण महानुभावापेक्षा मोठा ग्रंथ मी पाहिलेला नाही. इतका महान होता. अगदी त्याच्या दोन ओळी जरी मला वाचायला मिळाल्या तरी धन्य वाटे. कारण त्याच्यात ज्या सूक्ष्म गोष्टी सांगतिल्या आहेत त्या कोणीतरी अवतारी पुरुषाने सांगायच्या अशा त्या अत्यंत सूक्ष्म, आनंददायी आहेत आणि अत्यंत उघडपणे सांगतिलेल्या आहेत. काय भाषा वापरली आहे ! जसं काही त्यांना कोणाचं तरी वरदानच होतं कवि स्वतःच काहीतरी वशिष्ठ ते सरस्वतीचे पुजारी होते. ते अमृतानुभवाचं पुस्तक, मला आश्चर्य वाटलं, मी एकदा औरंगाबादला गेले होते. तथि एका कॉलेजमध्ये शकिणार्या मुलाने त्याचा मला प्रश्न वचिारल्यावर मी चमकले. म्हटलं हा मुलगा, ह्याने अमृतानुभव वाचलं कसं ? त्याला बोलवलं. तो आत्मसाक्षात्कारीच जन्मला होता मुळी. तो जन्मलाच होता आत्मसाक्षात्कारी. त्याचं लक्ष तकिडेच जाणार. मग अध्यात्म आणर्ण वजिजान ह्यातला झगडा जो आहे तो कुठे सुरू होतो की अध्यात्माच्या पायाश्रयाय जथि वजिजान सुरू होतं तथि असंतुलन येतं. म्हणून हे देश गडबडले. तुम्ही अध्यात्माश्रयाय कोणतीही प्रगती घ्या. आपल्या देशात घ्या. आता नघिले आहेत, पुष्कळ टरमा काढायच्या. आता ते नरिमूलन काढलं आहे. अहो, ज्या लोकांना स्वतःलाच आंधळेपणा आहे ते काय नरिमूलन करणार? हे संतांचं कार्य आहे. आणर्ण त्यांनी काही कार्य केले तरी लोकांच्या डोक्यात प्रकाश काय ? नाही पडला. तेव्हा करायला काय पाहजि, जनजागृती. आता इथे ही मंडळी बसली आहेत ती आपल्याला फॉरेनची वाटतात, ह्यांच्यात अंधश्रद्धा नव्हत्या कां? भयंकर

अंधश्रद्धा! काही वचिारायला नको. अहो, अमेरिकेला तर अमकं तमकं फार आहे. पण ह्यांचं काय आहे की एकदा सत्याला धरलं की पडले त्याच्यात. हे लोक वेगळ्या वचिारांचे आहेत. इथे असेही लोक आहेत ज्यांना रजनीशशी..... त्यांच्या ज्या काही घाणेरेड्या सवयी होत्या कवि त्यांचे जे फारच खालच्या दर्जाच्या ज्या त्यांच्यामध्ये एकंदर इच्छा होत्या कवि त्यांची कमजोरी म्हणता त्यावर मेहनत करून आणर्ण त्यांना बळकावून घेतलं आणर्ण त्यांनी ५८ रोलस रॉइस घेतल्या. अहो, संतांना रोलस रॉइस असेल नाही तर बैलगाडी असेल. त्यांना काय करायचं आहे ? ते कसले संत झाले ! आणर्ण अशी घाणेरेडी माणसं आपल्या देशात आहेत. 'सर्वेची दृष्टी'. आणर्ण त्या माणसाला कुठेही जगात टक्के दिलं नाही. आणर्ण अंधश्रद्धावाले त्या माणसाला गुरू मानतात. आता काय म्हणायचं! अशा घाणेरेड्या माणसाला, त्या माणसाचं नाव घेतल्यावर तोंड धुतलं पाहजि, त्याला ह्यांनी गुरू मानून ठेवलं. आणर्ण त्यांनी सर्व आपल्या देव - देवतांची फार थट्टा केली आणर्ण जिजानेश्वरांवर असं म्हटलं की, 'त्याची तुम्ही समाधी उघडून बघा. त्याच्यामध्ये त्याची हाड आहे का?' ह्याच्या समाधीला कोणी हातसुद्धा लावणार नाही कारण याला एडस झाला होता मरायच्या अगोदर. अशा गोष्टी बोलल्यावरसुद्धा काही वाटत नाही. काही आपल्या लक्षात येत नाही की हे काय आपण चालवलेले आहे. तेव्हा अध्यात्म तथि नसेल. आता हे लोक तरी काय तथि जाऊन एवढे पैसे कमवू शकतील! त्या देशामध्ये अध्यात्म नाही, असंतुलन आलं त्यामुळे ह्यांचं आयुष्य, म्हणजे संबंध आयुष्याला इतकी काळीमा आली. संबंध ह्यांच्या जीवनाची वाट लागली. त्यामुळे आता काहीतरी धरायला पाहजि. हे लोक तथि न पोहोचले, आम्ही अध्यात्म घेऊन पोहोचलो. असे पुष्कळ आहेत भामटे. एकच नाही आणर्ण त्यांनी ह्या लोकांना एवढा त्रास दिला आहे, तुम्हाला माहिती नाही. संबंध लुटून खाललं त्या लोकांनी. मुलं-बाळं रस्त्यावर पडली. त्यात आणखीन एक असेच टरम काढणारे नघिले. त्यांनी सांगतिलं की ही संस्कृतीच नको आम्हाला. अँटी कल्चर. करता-करता त्या अँटी कल्चरमधून कोण नघिले तर सगळ्यांनी शाळा सोडल्या, कॉलेज सोडले, काही अभ्यास नको, काही नको आणर्ण जाऊन इरग आणर्ण इरग नंतर जो आहे प्रकार तो तुम्हाला माहितीच आहे. अर्धेअर्धे तर मेलच. अर्धेअर्धे कामातून गेले. म्हणजे ही जी त्यांची उन्नती झाली ती इतकी एकांगी होती की ती जर झालं काय.....हपिपी! हपिपी नंतर सोडली तर कुठे जाऊन पडेल. तुम्ही जर एखाद्या माणसाला शंभर रुपये देऊन बघा. तो चालला गुटख्यावर सरळ. पण संतांना दिले तर ते सत्कारणी लावणार. तेव्हा कुंडलीनिरच काय होतं की कुंडलीनिरच जागरणाने आपल्यामध्ये जी षट् चक्रं आहेत ती जागृत होतात. आता ही षट् चक्रं मेडिकलीसुद्धा तुम्ही समजू शकता. मीसुद्धा मेडिसिन केलेले आहे. आणर्ण मेडिसीनचा स्ट्रगल, जी स्थिती आहे ती मी जाणते. कोणीतरी एम.बी.बी.एस. डॉक्टर आहे, रिकामटेकडा आहे समजा. तर त्याला असं वाटत की 'माताजी, आता आमच्या पोटावर पाय आणणार' कारण ह्यांच्या हातून पुष्कळ रोग बरे झाले आहेत. 'मुळीच होणार नाही.' अहो, आम्ही श्रीमंत लोकांना बघतच नाही, आम्ही गरीब लोकांसाठीच हे कार्य काढलेले आहे. कुंडलीनिरच जागरणाने नरिविवाद अनेक रोग ठीक होतात. आणर्ण आम्ही कॅन्सरसारखे अनेक रोग ठीक केलेले आहेत. हे नरिविवाद आहे आणर्ण होतं. आणर्ण त्याची आमच्याजवळ पूर्णपणे माहिती आहे. आता सातशे डॉक्टर आले होते एका कॉन्फरन्सला. त्याच्याबद्दल खोटे नव्हतेच लहिलेले पेपर. आपले पेपर.

सुद्धा काय आहेत तुम्हाला समजत नाही. आता म्हणता त्यांनी दुरुस्ती केली, पण खोटानाटच लहियचं. अहो त्या तीन डॉक्टरांना दिलेलीला एमडी. मिळाली, सहजयोगातले. एम.डी. ची पदवी, एमबीबीएस पासून एम.डी. झाले. ते काय मेडिकलच्या परमिनाश्रयाय झाले असतील? अहो, एवढं तरी डोकं आहे का या लोकांना! हे जे एमबीबीएस इथे दोन-चार फरित आहेत त्यांना असं वचिारा की 'तुम्ही एमबीबीएस होऊ शकता का? मेडिकलच्या परमिनाश्रयाय. कारण ही कुंडलीनिरच आपल्या देशातील गोष्ट आहे. म्हणून ती वाईट. आपल्या घरातील, आपल्या देशातील रेशमी साडी नको, पण बाहेरची नायलॉनची चालेल तशातला हा प्रकार. मी म्हणते बाहेरचे जे चांगले आहे ते घेतले पाहजि, पण आपलं जे चांगलं आहे ते का जाणून घेऊ नये! ही कुंडलीनिरच शक्ती आपल्यामध्ये आहे हे जसं आपल्याला आता डॉक्टरसाहेबांनी सांगतिलं ही खरी गोष्ट आहे. अनेक वर्षांपासून, हजारो वर्षांपासून हे कुंडलीनिरच कार्य ह्या देशात होत होतं, पण फार सीमति, फार थोडं. जेव्हा ही कुंडलीनिरच जागृत होते तेव्हा ही सहा चक्रं जेव्हा तुमची उघडतात मुख्य म्हणजे तुमची बुद्धी फार तल्लख होऊन जाते. पुष्कळ असे आर्टसिट आहेत, ते मुसलमान लोक आहेत बहुतेक. ते आपले अनुप जलोटा तसाच. त्यांच्या बापांनं सगळ्यांना सांगतिलं, 'मातीजीनी आशीरवाद दिला तेव्हापासून आमचा अनुप जलोटा आहे.' असे अनेक लोक आहेत, कति नावं सांगायची तुम्हाला. म्हणजे काय आहे की त्याने तुमची सृजनशक्तीसुद्धा वाढते. ही जी कुंडलीनिरच आहे, ही अशी चक्रांतून जाते. आपल्यामध्ये दोन बाजू आहेत-डावी आणर्ण उजवी. दोन सपिरथॅटकि नव्वहस् ससिटीम्स आहेत, मध्ये एक चक्र आहे. आता काय होतं, आपण ही तरी वापरतो कवि ती तरी वापरतो. त्यामुळे ही संकुचित होऊन जाते. संकुचित झाल्यामुळे सगळी शक्ती नष्ट होते. आणर्ण सगळ्यांची संकुचित असते सुरुवातीपासून आणर्ण ती आणखीन संकुचित होऊन जाते. मग कुंडलीनिरच जेव्हा येते तेव्हा जसा काही एखादा दौरा मण्यातून काढावा तशी ती अशी येऊन आणर्ण संबंध गुंडाळते त्यामुळे आपल्या या शक्तीचा वाढतात. 'तुझे आहे तुजपाशी' म्हटलं आहे ती गोष्ट म्हणजे कुंडलीनिरच. आणर्ण तथिच्या जागरणाने तुमच्यामध्ये ज्या शक्तीचा आहेत त्या पूर्णपणे प्लावति होतात. पण हे पाहिलं पाहजि की सगळ्यात मुख्य काय होतं. शारीरिक, मानसिक, सामाजिक सर्वतरेची स्थिती सुधारते. पण तुमच्यामध्ये, तुमच्या चिंतनामध्ये एक नवीन आयाम, एक

नवीन डायमेशन येतं आणर्ण ते कोणतं तर त्याला कलेक्टिव्ह कॉन्शसनेस म्हणतात. हे, ने ह्याच्याबद्दल हयूम लहिलेले आहे. हयूम म्हणून एक फार मोठा फिलॉसॉफर होऊन गेला. त्याने लहिलेले आहे की अशी स्थिती येणार आहे की लोकांना सामूहिक चेतना, सामूहिक चेतना म्हणजे तुमच्या हातांवर, बोटांवर तुम्हाला कळेल की ह्या माणसाला काय त्रास आहे. आणखीन तुम्हाला काय त्रास आहे. आता आपल्याला आश्चर्य वाटेल, महंमद साहेबांनी हे सांगितलेलं आहे की जेव्हा रझिरेशनची वेळ येईल कथिमा म्हटलं आहे त्याला, उत्क्रांतीची वेळ येईल त्यावेळी तुमचे हात बोलेतील आणर्ण ते तुम्हाला सांगतील, की तुमच्यात काय चुकलेलं आहे. सपष्टच सांगितलेलं आहे. सर्वच एक चॅप्टरच्या चॅप्टर आहे, पण जसा आपला सहावा अध्याय आपण नषिदिध ठरवला तसं मुसलमानांनी हा अध्यायसुद्धा गुंडाळून ठेवला आहे आणर्ण भांडाभांडी करत बसले आहेत. पण आता आमचे पुष्कळ मुसलमान शषिय झाले आहेत आणर्ण कदाचित अशी वेळ येईल की मुसलमान सगळ्यात जास्त आमचे शषिय होतील. कारण त्यांना कंटाळा आला आहे या भांडकूदळपणाचा. खरोखर कंटाळलेले आहेत. तेव्हा हे लक्षात घेतलं पाहजि की ही जी कुंडलीनिरच आहे हचि्यामुळे आपल्याला अनंत शक्तीचा तर मळितातच, पण आपली जी चेतना आहे, जी मानव चेतना आहे ती मानव चेतनेला बोध कवि जाणीव होणे, म्हणजे आपली जी मज्जासंस्था आहे जिला आपण सेंट्रल नव्वहस् ससिटीम म्हणतो त्याच्यावर आपण जाणू शकतो की दुसऱ्याला काय त्रास आहे आणर्ण आपल्याला काय त्रास आहे. त्याला काही वशिष्ठ शकिषण लागत नाही, डॉक्टरी लागत नाही. नुस्तं असं बोटांवर जाणून घ्यायचं. आणखीन बायबलमध्ये तिला 'ऑल परवेडमि पॉवर ऑफ गॉड' म्हटले आहे कवि 'कूल ब्रजि ऑफ द होली घोस्ट' म्हटलेलं आहे.

त्याच्यानंतर आदि शंकराचार्यांनी त्याला 'सलिलं इदं' म्हटलेलं आहे. सलिलं म्हणजे थंड थंड अशा लहरी, सौंदर्य लहरी म्हटलं आहे. अशा अनेक तऱ्हेतऱ्हेच्या गोष्टींनी त्याचे वर्णन केलेले आहे. ही अशी जी ऋतंभरा प्रज्ञा आपल्याजवळ आहे ती आपल्या हाती लागते आणि आपल्या हातामध्ये असं थंड थंड वाह लागतं. आता आपली शक्ती सामूहिक चेतनेत उतरल्यावर आपण जेव्हा ह्याच्यात प्रवर्णित मळितवा तेव्हा आपणसुद्धा सगळ्यांची जागृती करू शकता. इतकंच नव्हे तर सगळ्यांचे रोग बरे करू शकता. इतकेच नव्हे सगळ्यांना मानसिक शांती मिळू शकते. आता कुंडलिनीच्या जागृतीतच सगळे आता. तेने आता ब्रह्मरंध्र छेदल्याबरोबर, जसं तुम्ही समजा, आता हे एक आयुध आहे आणि जोपर्यंत याचे कनेक्शन मेनशी होत नाही तोपर्यंत चाला काही अर्थ नाही. तसच मानवाचं झालं आहे. जोपर्यंत आपलं कनेक्शन मेनशी होत नाही तोपर्यंत आपल्याला केवळ ज्ञान मिळू शकत नाही, म्हणजे एकमेव ज्ञान. तुम्ही जर दहा मुलं, जी आत्मसाक्षात्कारी आहेत त्यांचे डोळे बांधून ठेवा आणि त्यांना वचारा की 'हा जो समोर मनुष्य आहे त्याला काय त्रास आहे तर' ते एकच बोट दाखवतील. सगळे एकच. त्यामुळे भांडण नाही कारण सगळ्यांना एकच सत्य माहिती आहे. संतांमध्ये कधी भांडणं झालेली ऐकली आहेत का तुम्ही? कधीच होत नाही. नामदेवांचे मी सांगत होते आपल्याला. नामदेव एकदा गोरवां कुंभारांना भेटायला गेले होते. कुंभारच ते. माती, चखिल पायाने तुडवत होते. त्यांना बघूनच स्तंभित झाले. स्तंभित होऊन काय म्हणतात बघा आता. हे फक्त एक आत्मसाक्षात्कारी दुसऱ्या आत्मसाक्षात्कार्याला म्हणू शकतो. दुसरं कोणी म्हणू शकत नाही. इतकं सुंदर म्हटलं □

आहे, 'नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी' काय ते भाषेत बोलणं. हे बोलणं ऐका. 'नरिगुणाच्या, नरिगुण म्हणजे सगळीकडे पसरलेली ही जी शक्ती आहे तिला बघायला मी आलो होतो तर तु सगुणात उभा आहे. तुझ्यात संबंध ती शक्ती आहे.' ह्याच्यापेक्षा महान असं अभिवादन काय असू शकतं! ह्याच्यापेक्षा कोणती अशी गोष्ट आहे की ती कोण कोणाला म्हणू शकतं! आणि त्याच वेळेला त्यांच्या तोडून हे शब्द नघाले. तेव्हा आत्मसाक्षात्कार होणं हे अत्यंत आवश्यक आहे. आपल्या उत्क्रांतीत आपण मानव स्थितीला आलो आहोत. ह्याच्यापुढची एक पायरी आहे आणि ती म्हणजे आत्मसाक्षात्कार, पण हे तुम्ही अध्यात्मात जाल तेव्हा. अध्यात्माचा पाया पाहजिच. जर अध्यात्माचा पाया नसेल तर तुम्ही ती स्थिती होईल जी दुसऱ्या देशांची झाली आहे. आता ते इथे येऊन शक्तीतील अध्यात्म आणि नंतर तुमचा काय प्रकार होईल ते तुम्ही समजून घ्या. मला आठवतं मी पहिल्यांदा जेव्हां लंडनला गेले. आमचे यजमान तथि सलिकट होऊन गेले म्हणून मी लंडनला गेले. तेव्हां सात हप्पिणी आले. चार वर्ष मी हात मोडले त्यांच्यावर. तेव्हा कुठे त्यांची जागृती झाली. पण इंग्लिश लोक कसे आहेत. मी त्यांना हारड...म्हणते. पण एकदा जर का झाले पार की ते कोळून प्यायले सहजयोग. कोळून प्यायले. सऱ्या जगातलं काय असेल ना ते आणून माझ्यासमोर टाकत आणि म्हणत, 'हे बघा माताजी.' अरे म्हटलं 'मला तर माहितीच आहे. तु कुठून शोधून आणलं?' साच्या जगात फिरून, कुंडलिनी काय आहे ते सिद्ध करून सगळे पूर्ण केलं. पण त्यांच्यामध्ये एक वशिष्टता आहे की सत्याला चकितपण. एकदा सत्य मळिलं मग सोडत नाही. चकिततात आणि आपल्या गहनतेत. सात्विक श्रद्धा मी तुम्हाला सांगितली. जी आपण दुसऱ्याच्या चांगुलपणावर, त्याच्या चरित्रावर, त्याच्या महान कार्यावर एक श्रद्धा ठेवणं. ही जी गोष्ट आहे त्याने मनुष्याला गहनता येते. मनुष्य गहन होत जातो. गहनता येते. आणि अशी मंडळी जेव्हा सहजयोगात येतात, मी पाहिलं आहे एकदम, खटकन अवधूतस्य. पण जे उथळ मनाचे आहेत त्यांना कठीण जातं. कारण बुद्धीने जाणण्याची गोष्ट अध्यात्म नाही. आत्म्यानेच आत्म्याला जाणलं पाहजि. ही स्थिती येण्यासाठी कुंडलिनीचं जागरण आवश्यक आहे. बरं, ही जिवित करिया आहे. आता जमनीमध्ये तुम्ही जर एखादं बीज घातलं तर काय आपण या जमनीला काही देतो का पैसे. तिला काही समजतं तरी का? तिला काही अककल आहे का पैशाची. तिला बँक वरगैरे समजतं का बचिरीला! तीच्या शक्तीनुसार ती तुम्हाला देते. ही फळं घ्या, फुलं घ्या, जे पाहजि ते घ्या. पण सर्व गोष्टींवर ताबा आहे. आंब्याचं झाड एका उंचीच झाड आहे. मानव एक उंचीवर, कुत्रा एक उंचीचा आहे. म्हणजे ताब्यात येतं. ही ऋतंभरा प्रज्ञा आहे. ही सगळे करते. पण तिला तुम्ही पैसे कति देणार? तेव्हा आधीच मी सांगितलं की अध्यात्मात कोणीही मनुष्य तुमच्याजवळ पैसे मागत असेल तर तो मनुष्य महाभोदू, ढोंगी तुम्हाला काय शब्द येतील ते म्हणा आणि अशा माणसाच्या दारात जायचं नाही. असच मला एका गृहस्थाने सांगितलं की एका गृहस्थाने करोडी रुपये देवाच्या नावावर कमवले. अहो, कसे फेडू शकता! कति मोठ पाप आहे देवाच्या नावावर पैसे कमवणं! फार मोठ पाप आहे. पण पाप, पुण्य याची कल्पनाच सुटल्यावर मग वाटेल तसं वागायचं. वाटेल ते करा. सहजयोगामध्ये जी सर्वांगीण उन्नती होते ती मात्र पाहून आश्चर्य वाटतं. आता रशियासारखा देश, आपण लक्षात घ्या, रशियासारखा देश, जथि गणपतीचा 'ग' तर सोडा पण देव काय ते माहीत नाही. त्यांना देव माहीत नाही, धर्म माहीत नाही, काही

माहीत नाही. तरी त्यांच्यात या अंधश्रद्धा नाही असं म्हटलं पाहजि. अहो, मला आश्चर्य वाटलं. मी गेले तथि लेनिनग्राडला पहिल्यांदा तर २००० माणसं बाहेर आणि २००० आतमध्ये. पण खटक्यात पार झाली. बाहेर येऊन बघते तर परत २००० बसलेले. म्हणं, 'आम्हाला तुम्ही कधी रयिलाइझेशन देणार?' गेलंच नाहीत. मी म्हटलं, 'आता मी उद्या येते सकाळी. आपण बाहेर करू या.' ते आतले २००० आणि बाहेरचे २००० हालतात कुठे. आणखीन मुलं आली. पण त्यानंतर इतक पेटलं ते. त्यांनी कधी माझं नावसुद्धा ऐकलं नव्हतं हो. त्यांना कुंडलिनी कशाशी खातात हे माहिती नाही. ते इतक्या जोरात पेटलं की आता तथि हॉलमध्ये जे प्रोग्रॅम होत होते ते स्टेडियममध्ये होतात, १६,०००, १४,००० च्या पलीकडे. म्हणजे संबंध सहजयोग जसा काही धर्मासारखा तकिडे पसरला. गोरवांचेव्हासुद्धा मला मानतात फार. नशीब त्यांचं की गोरवांचेव्हासारखा साक्षात्कारी मनुष्य त्यांचा प्रेसिडेंट आहे. आमचं नशीब खरं म्हणायचं. त्याठिकाणी आपल्याला आश्चर्य वाटेल की सोळा हजार माणसं, चौदा हजार माणसं चोहीकडे आहेत आणि विचारलं, 'कति कति लोकांना हातात थंड वाटलं?' सगळ्यांचे हात वर. बस एक माझा फोटो पाहजि त्यांना. चारशे डॉक्टर तथि सहजयोग करत होते. चारशे. आणि दोनशे फार मोठमोठाले वैजजानकी आहेत. ते पराकोटीला पोहीचलेले वैजजानकी आहेत. मला म्हणं, 'आता वजिजान तुम्ही सांगू नका माताजी. मुळीच सांगू नका. झालं ते पुष्कळ झालं. आता आम्हाला आत्मसाक्षात्कार द्या.' आता आपण वजिजान करून, हप्पिणी होऊन, इरा घेऊन मग सहजयोग घेणार आहात. ते आता घ्या. प्रश्न हा आहे. आता तुम्ही आत्मसाक्षात्कार करून घ्यावा. आणि ही जी आपली स्थिती आहे, आपलीच कुंडलिनी, आपल्यामध्येच बसलेली आपलीच आई आणि ती आपल्याबद्दल सगळे काही जाणते. तिला सगळं माहिती आहे तुम्ही काय केलं. जसं टेपेरेकोर्डर रटतो तसं ती आहे. आणि ती तुम्हाला हा पुनर्जन्म देण्यासाठी अत्यंत उत्सुक आहे. अत्यंत उत्सुक आहे. बरं दुसरं सांगायचं म्हणजे हा महाराष्ट्र म्हणजे फार मोठा देश आहे. महा राष्ट्र खराच आहे हा! हे तुम्ही नाही मी जाणणार पण मी जाणते. हे लोक जाणतात. हे कोडे जायला तयार नाहीत. महाराष्ट्रातच जायचं आपल्याला. म्हटलं जाऊन तुकारामाच्या समाधीवर जाऊन या तर तथि गेले तर सगळे सांगायला लागले की तथि लोळत होते हे जमनीवर. म्हटलं, 'तुम्ही लोळत कशाला होता जमनीवर?' 'माताजी, जमनीतून चैतन्य येत होतं.' अहो, जमनीतून चैतन्य येत होतं.' कुठे त्यांना म्हटलं, 'दुसरीकडे खूप कार्य होतं.' तर म्हणाले, 'नाही आम्हाला इकडे महाराष्ट्रातच घेऊन या.' ह्यांनी ओळखलं की ही संतांची भूमी. रामालासुद्धा चपला काढून तथि यावं लागलं. ही अशी पुण्यभूमी. त्या पुण्यभूमीत तुम्ही जन्मलात हे तर तुम्हा सगळ्यांना समजतय. पूर्वजन्मी आम्ही बहु पुण्य केले तेच तुम्ही लोक आहात हे त्यांना वाटतं. कारण तुम्ही महाराष्ट्रात कसे जन्माला आले! म्हण आहेच की पकितं तथि वकित नाही. ... मराठीसारखी भाषासुद्धा नाही. आता मी पुष्कळ भाषा जाणते. मराठीसारखी भाषाच नाही. आता इंग्लिश भाषेला आपण एवढं मानतो. काय आहे त्या इंग्लिश भाषेचं कर्म, कटकट सांगायची. मला तर त्याच्याबद्दल, आत्म्याबद्दल बोलायचं तर भयंकर त्रास होतो. आता इंग्लिशमध्ये मला प्रावीण्य आहे. म्हणजे बघा, स्परीट म्हणजे आत्मा, स्परीट म्हणजे दारू, स्परीट म्हणजे देश स्परीट म्हणजे अहो, आता त्यातलं कोणतं धरायचं! आपल्याकडे कसे सगळ्याला वेगळेवेगळे शब्द असतात. रंगाला, ह्याला.

काय ही मराठी भाषा. ह्या मराठी भाषेला तोड नाही. कधी कधी तर मला वाटतं की ती संस्कृतावर जाईल काही काही ठिकाणी. म्हणजे रोजच्या भाषेत. आपल्या रोजच्या भाषेमध्ये म्हटलं 'आता कंटाळा आला.' म्हण 'कंटाळा म्हणजे काय?' आता म्हटलं, 'बाबा, त्याचा अर्थ कुठे लागत नाही. 'कोणत्याच भाषेत कंटाळा कुठे नाही. तुम्ही मला विचारताय तर हद्दी भाषेत मी सांगते की हद्दी मला फार चांगली येते असं लोकांचं मत आहे. पण मराठीच्या तोडीला हद्दी नाही. आता हे सगळे मराठी भाषा कसे शकिले? तुम्ही समजा. एवढी कठीण भाषा की इंग्लिश लोकांना म्हणायचं असलं की 'दरवाजा बंद कर' की त्यांना सांगायचो आम्ही की 'देअर' असं म्हणायचं पहिले. एक शब्द येत नसे त्यांना. 'देअर वॉज ए बांड करा' म्हणजे 'दरवाजा बंद कर.' म्हणजे मग त्यांची जीभच वळली, एवढी जाड जीभ की वळतच नव्हती. मग करायचं काय? आता हे लोक जे, त्यांच्यामध्ये जर्मन आहेत, यांच्यामध्ये इंग्लिश आहेत, यांच्यामध्ये फ्रेंच आहेत, यांच्यामध्ये इटालियन आहेत बरेच देशातले लोक इथे आलेले आहेत. इराणियनस आहेत. तऱ्हेतऱ्हेचे लोक इथे आलेले आहेत. हे लोक इतकं सुंदर मराठीमध्ये तुमचे पोवाडे गातील. तुमच्या लावण्या, पोवाडे, तुमचे भारुड करतात. अहो, भारुड करतात हे लोक! नामदेवांचे भारुड. परवा यांनी मला भारुड दाखवलं. इतकंच नव्हे तर जोगवा, नामदेवांचा जोगवा, तो फार वर्षापासून आपल्याकडे आहे, तो इतका सुंदर गातात. त्यांना मी सांगणार आहे की ह्याच्यानंतर आपला एक प्रोग्राम होऊ देत. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की त्यांचे नुस्ते चेहरे पांढरे आहेत. बाकी अगदी महाराष्ट्रीयन पक्के झालेत ! गळ्यात मंगळसूत पाहजि, कुंकू पाहजि. असं सगळे घालायचं. व्यवस्थित डोक्यावर पदरबदिर घेऊन. मी सांगते की डोक्यावर पदर घेऊ नका. काही गरज नाही. फार बायका कमी घेतात डोक्यावर पदर. तर मग आता हे. इतकं ह्यांना कुठून आलं. अहो, आपली संस्कृती घेणं काही सोपं काम नाही. ह्या लोकांना तर एवढा स्वतःबद्दल गर्व होता. हे रजनीशचे शिष्य फिरतात बघा, घाणेरडे फिरतात सगळे, कसे फिरतात. त्यांच्यात काही आली आहे का संस्कृती आपली? आणि इथे तुमचे खेडेगावातले, मला आश्चर्य वाटतं त्यांना भाषा येत नाही, काही नाही. पण या खेड्यातल्या लोकांना गळ्यात गळे घालून पाहिलं. म्हटलं, 'तुम्ही बोलता तरी काय?' ते ही म्हणं, 'माताजी, त्यांना चैतन्य फार आहे या लोकांमध्ये. आम्ही फक्त चैतन्य देतो.' म्हटलं इतकं यांचं प्रेम कुठून आलं? ही मंडळी म्हणजे कति अँडकिट आहेत त्यांच्यात. आणि सिरख गोष्टींना इतकं ह्यांना वाटतं की केवढी मोठी महाराष्ट्राची संपदा, केवढी मोठी संस्कृती! ह्या संस्कृतीला काही विचारू नका. शिवाजी महाराजांचा संबंध इतिहास यांनी वाचून टाकला. काय शिवाजी महाराज होते, राणा प्रताप काय होते? अमूकतमूक. हे म्हणं, आमच्याकडे असे कधी राजे झालेच नाहीत. असे राजे आमच्याकडे झाले असते तर आम्ही त्यांच्यासारखे झालो असतो. आपल्या लक्षात येत नाही की आपल्याजवळ काय-काय मोठे आहे. आणि म्हणून हे लोक इतक्या लांबून इथे आलेले आहेत. बरं, कराड बद्दल वशिष्ट आहे मला.

पुष्कळ वेळा इथून जाण-येणं होतं. कराडमध्ये अवश्य एकदा प्रोग्राम केला पाहजि. कारण यशवंतराव चव्हाण हे माझ्या वडलिचे एक मतिर होतेच, पण माझे वडीलसुद्धा कॉंग्रेसमध्ये होते. पण त्याच्यानंतर माझ्या यजमानांचं आणि त्यांचा फारच प्रेम होतं कारण माझे यजमान हे शास्त्रीजीचे मुख्य सचिव होते आणि फार प्रेम होतं. आणि ते लोक जेव्हा शास्त्रीजीचा मृत्यू झाला, त्यावेळेला बरोबरच आले. तेव्हा

फार जिव्हाळ्याचं त्यांचं होतं. आणि काय व्यासंगी आहेत. मला नाही वाटत की कधी त्यांनी असं म्हटलं की अंधश्रद्धा, हे करा, असं करा, तसं करा. आता म्हणे, त्यांना व्यसनमुक्तीसाठी वापरणार. कशाला मुलांना वापरता. अहो, तुम्ही लोक करा तुम्हाला काय करायचं ते. मुलांना अभ्यास करू द्या. मुलांची ही दूरम काढायची आणि भूलांना अशा मार्गावर घालायचं की त्यांना काही अभ्यास नको, काही नको. आणि खीन कामातून जाणार. मी परवा अशीच एक टरम काढली लोकांना. म्हटलं, 'काही, तुमचं धोरण काय ?' एकदम चुपपु झाले. काही धोरण आहे की नाही तुम्हाला. एवढी तुम्ही सगळी धावपळ करता, एवढी तुम्ही सगळी युवाशक्ती नेली, त्याला काही धोरण असायला पाहजि. 'अहो, म्हणे, 'असं आहे. धोरण तर काही नाही पण आमचे जे मोठे लोक सांगतात तसं आम्ही करतो.' म्हणजे तुम्हाला काही व्यक्तित्व नाही का? जे सांगतील ते करायला तयार आहेत. 'अरे, म्हटलं, 'तुम्हाला काही वाटतं का ? कुठेही जाऊन नारे लावायचे. दगड फेकायचे. ही लायकी आहे का तुमची? आपल्या प्रतिष्ठेला जागृत व्हा. ह्या लायकीचे तुम्ही आहात का ? की फुकटचे आपले हे धंदे करायचे.' तेव्हा त्यांच्या डोक्यात प्रकाश पडला. तेव्हा सहजयोगाने तुम्हाला स्वतःची प्रतिष्ठा समजते. त्याच्याआधी तुम्ही काय ते काहीही तुम्हाला माहीत नाही. कति मोठे, कति महान आहेत हे काहीही तुम्हाला माहीत नाही. कारण असं आहे की एखाद्या खेडेगावात गेले. त्यांनी कधी टेलीव्हिजन पाहिला नाही. आपण म्हटलं हे बघा, हे टेलीव्हिजन आहे. 'ह्याच्यामध्ये सगळ्या जगातले लोक दिसू शकतात, ह्याच्यामध्ये नाटक, हे, ते दिसले.' 'तेव्हा हा काय करतोय डबडं. ह्याच्यात काय होणार आहे?' 'खेडेगावात असंच म्हणणार लोक. ह्या डबड्यात तुमचं काही नाही रहात. पण तुम्ही त्याचा योग कवि त्याला मेन्सला लावल्याबरोबर आश्चर्यचकित होता. ही कमाल आहे! तेव्हा आपल्यामध्येसुद्धा एक दवि असं कॉम्प्युटर देवाने बनवलं आहे. आणि ते कॉम्प्युटर सुरू झाल्याबरोबर अशा गोष्टी घडतात की लोकांना आश्चर्य वाटेल लोक कुठल्याकुठे गेले आणि आपल्यापेक्षा ते लोक फार पुढे गेले आहेत. आपल्यात एक मागासलेपणा आहे तो असा की आपण कोणत्याच गोष्टीत प्रावीण्य मळिवत नाही. पण सहजयोगात आल्यावर तुम्ही पाहिल्या की हिंदुस्थानी मनुष्यसुद्धा प्रावीण्यात येतो. आर्कटिक्टस मी पाहिली की सहजयोगात आल्यावर कुठल्या कुठे पोहोचले. सरकारी नोकर कुठल्याकुठे पोहोचले. प्रत्येकाला मी पाहते आहे की असे साधेच आले आणि कुठल्याकुठे पोहोचून गेले. शक्तिच काय, ते कुठल्या कुठे पोहोचले. जे लोक कधी भाषण सुद्धा देऊ शकत नाही, त्यांची भाषण ऐकली तर आश्चर्य वाटतं की हे कति इतके पोहोचलेले कसे ? परत भ्रष्टाचारात हे लोक पडत नाही. प्रश्नच पडत नाही. कोणत्याही देशात. तो मग हिंदुस्थानी असे ना का, कोणीही भ्रष्टाचार करत नाही. मी कोणाला काही सांगत नाही. मी असं नाही म्हटलेले आहे की तुम्ही हे करू नका, ते करू नका. पूर्णपणे व्यसनातून मुक्त होतात कारण ते समर्थ होतात. समर्थ झाल्यावरती एवढी शक्ती येते की कोणत्याही व्यसनाला शरण यायची काय गरज आहे. तुम्ही समर्थ होता. मला आश्चर्य वाटतं की सुरुवातीला मला त्रास जरूर झाला. पण त्यानंतर मी पाहिलं काय की जागृती झाल्यावर इंग्रज घेणारे लोक, ज्यांचे इंग्रज सुटत नव्हते, दुसऱ्या दिवशी सोडून मोकळे. आता एक फार मोठे डॉक्टर आहेत लंडनला. ते सात हॉस्पिटलचे मुख्य आहेत. ते स्वतः इंग्रजमध्ये होते. आणि त्यांची सगळी नोकरी वगैरे सुटून नघून गेले. जागृती झाल्यानंतर कुठल्या कुठे ते पोहोचले. आता आले

होते कॉन्फरन्सला. आणि त्यांनी सगळे सांगोपांग सांगितलं की सहजयोगात कसं होतं पॅरासमिप्रॅक्टिक नव्हस सिस्टीम कशी तुम्ही नरीश करता. त्याच्यात कशी प्लावति करता आणि त्यांनी कसं कार्य होतं. संबंध त्यांनी सांगोपांग सांगितल्यावरसुद्धा न्यूजपेपर वाले मात्र लहितित की त्यांनी काही सांगितलं नाही. म्हणजे झोपले होते की काय! ही जी आपल्याकडे एक वशिष्ठ प्रवृत्ती आहे म्हणजे खोटं बोलणं. त्यामुळे जे खरं आहे ते पसरणार नाही. आणि जे काही खरं असेल त्याच्या वरीधात उभं रहायचं. खोट्याला मदत करायची आणि खर्याच्या वरीधात उभं रहायचं. पण जे खरं आहे ते साऱ्या जगाच्या कल्याणासाठी आहे. ते हितकारी आहे. हे संबंध जग जर बदलायचं असलं तर माणसाचं परिवर्तन व्हायलाच पाहजि. आणि ते कुंडलनीच्या जागरणाश्रयाय होऊ शकत नाही. हे सर्व जागतिक कार्य आहे. आणि इथे पंचावन्न देशातले लोक. आता तर नाही, पण होतीलच पंचावन्न देशातले लोक. अगदी नविडक लोक आलेले आहेत. आणि फार पोहोचलेले लोक आहेत. सगळे संत- साधू. सगळे संत-साधू आहेत. आता ह्यांच्याकडे सगळं आहे. मोटारी आहेत, घरं आहेत, हे आहे, ते आहे सगळे श्रीमंत लोक आहेत. सगळे आपला खर्च करून येतात. आणि इथे मात्र बघा जमनीवर झोपतील, जमनीवर बसतील. त्यांना कधी मांडी घालून बसायची सवय नाही. आणि तुम्हाला आश्चर्य वाटेल तुम्ही ह्यांचं गाण ऐकाल तर मी म्हटलं ते खरं वाटेल. बरं आता एक दहा मनीट आणि आखीन आपलं जागृतीचं कार्य संपल्यावर हे लोक आपल्याला गाणी ऐकतील. सर्वप्रथम मी डॉ. प्रभुणे यांची फार आभारी आहे. त्यांचे शब्द ऐकून मला फार संतोष आणि आनंद झाला. आम्ही जेव्हा लहान होतो तेव्हा ह्या गोष्टी आम्ही ऐकत असू. आमचे वडीलसुद्धा आत्मसाक्षात्कारी होते. पण आज मला इतका आनंद झाला की वडीलधारी लोक जर अध्यात्माबद्दल एवढी श्रद्धा बाळगतील तर आमच्या मुलांचे कधी नुकसान होणार नाही. कधी नुकसान होऊ शकत नाही. तेव्हा आधी अध्यात्म मळिवायचे आणि त्यात तुम्हाला वाटेल तशी प्रगती करा. कधीही तुमचं संतुलन जाणार नाही. तुम्ही कधीही वाईट मार्गावर जाणार नाही. म्हणून अध्यात्म हा जरुरी आहे. ज्याला पाया नाही ते घर कति दविस टकिणार आहे हे लक्षात घेतले पाहजि. अध्यात्म ही आपल्या देशाची संपदा आहे, ती आपण सर्व जगाला देऊ शकतो, एवढी मोठी आपल्याजवळ संपदा आहे. साऱ्या जगाचे लोक तुमच्या चरणावर येतात. मी तुमच्यातलीच एक आहे हे समजलं पाहजि. आपली जी श्रीमंती आहे ती जाणली पाहजि. ह्यांची श्रीमंती काय क्षणभंगूर आहे. आपली श्रीमंती, काय सांगावं, काय घरणावी ती, तींची स्तुती काही कति करावी आपल्या श्रीमंतीची! त्याची जाणीव या लोकांना आहे आता आपण आपल्याला जर झाली नाही तर लोक म्हणतील की 'हे शहाणे नव्हे!' तेव्हा आपली फार मोठी जबाबदारी आहे. फार मोठी जबाबदारी आहे. आणि जर आपली शक्ती आहे तर ती का मळी नये. ती आपण का घेऊ नये. त्यासाठी काही पैसे लागत नाही, काही नाही. मला काही त्याच्यात मळिणार नाही. तर आपण का घेऊ नये. जे मळितय ते का नाही मळिवून घ्यावं. एक साधा प्रश्न स्वतःला विचारला पाहजि. हे काही शहाणपणाचं लक्षण आहे का? आम्ही असा सहजयोग शोधून काढलेला आहे की तुम्ही खुरचीवर बसलेले असला काय कवि तुम्ही कुठेही असलात तरी कुंडलनी ही जागृत होते. मलाच आश्चर्य वाटतं की झालंय काय या परम चैतन्याला! तोच

उतरलेला दसितोय. काय कमाल होऊन राहिलीये. आश्चर्य वाटतं. आता इच्छा मात्र असायला कृत्युगात पाहजि. अशी जबरदस्ती कुणावर करता येत नाही. इच्छा असायला पाहजि कारण ही जी कुंडलनी आहे ना, ही शुद्ध इच्छा आहे. आपल्या बाकीच्या इच्छा शुद्ध नसतात. आज वाटतं आपण हे घर बांधावं. मग मोटर घ्यावी, मग शेत घ्यावं. जे मळितं त्याच्यात काही आनंद वाटत नाही. एक अशी इच्छा आहे, ती तुम्हाला माहीत असो वा नसो, तिची तुम्हाला जाणीव असो वा नसो, अशी इच्छा आहे की या परम चैतन्याशी आपला योग घटित झाला पाहजि. आणि ही इच्छा जेव्हा पूर्ण होते तेव्हा संबंध सात रंग बदलून जातात. आणि मनुष्य समाधानात येतो. इतकी शक्ती येते माणसामध्ये. शक्ती तर येतेच पण त्याश्रयाय इतकं प्रेम आणि इतका आनंद, मनुष्य शक्तशाली होतो, तसाच तो आनंदमयी आणि प्रेममयी होतो. आता माझं वय तुम्हाला माहीतच असेल, ६८ वर्षाचं वय आहे. दर दोन, तीन दिवसांनी मी प्रवास करते. आजसुद्धा जवळ-जवळ ३०-३५ लोकांना मी बर करत बसले होते तिथी. तिथून मग नघिलो मग इथे. मग काय होतच नाही. सगळ्यांना सगळ्याच वाटतं हे कस काय चाललं आहे माताजीचं! घरचे लोक काशीकरी करतात म्हणून, पण त्यांना आता कळलंय की यांना आता काही होत नाही. तसंच आपल्यालाही होईल, सगळ्यांना. आता हे ही लोक कति प्रवास करताहेत. रात्र-रात्र जागरण, हे, ते पण काही नाही. मजेत आहेत, आनंदात आहेत. तेव्हा तुम्ही हे मळिवा आणि आपल्या गहनतेत उतरलं पाहजि. त्यासाठी ही जी आमची सामूहिक व्यवस्था आहे त्यात आले पाहजि. म्हणजे ही सगळी जी वाढ होते ती सामूहिकितेत होते. तसंच जर आपलं एखादं नख कापलं गेलं तर ते नख वाढत नाही. तसंच आपण जर म्हटलं की आम्ही घरी हे सगळे करतो, तर तसं नाही. तुम्ही एकदा तरी आठवड्यातून आलं पाहजि आणि थोडा वेळ तरी या आत्मसाक्षात्काराला दिला पाहजि. एकदा तुम्ही याच्यात प्रावीण्य मळिलं म्हणजे तुम्हीच हे कार्य करू शकता. हे प्रावीण्य मळिण्यासाठी तुम्हाला थोडीशी तरी मेहनत करायला पाहजि. इतकी मजा येते की तुम्हाला सोडावसंच वाटत नाही. बरं याच्यात तीन अटी आहेत. पहिली अट अशी की माझं हे चुकलं, माझं ते चुकलं. मला असं नको करायला पाहजि होतं कवि माझ्या लैक्चरमध्ये मी काही म्हटलं तरी ते सगळं विसरून जायचं. अहो, तुम्ही मानव आहात. मानव हा चुकणार, परमेश्वर नाही तुम्ही. पण तुम्हाला लोक सांगतात की तुम्ही पापी. म्हणजे इतके पैसे काढा म्हणजे तुमचं पाप इतकं जाईल. पैशाने का पाप धुतलं जातं ? तुमचं हे चुकलं, ते चुकलं, रात्रंदिवस ऐकून- ऐकून आपल्यामध्ये एक न्यूनगंड येतो. तसं काहीही नाही. आईसमोर सगळी मुलं ठीक आहेत. काहीही माझं चुकलं नाही अस मनात धरून चालायचं. काहीही चुकलं नाही मागचे सगळे विसरून जा. असेल चुकलं-माकलं गेलं, झालं. आता या क्षणाला माझे काहीही चुकलं नाही, असा मनामध्ये एक विचार ठेवायचा. आणि जे लोक असा विचार ठेवतात की मी असं चुकीचे वागतो कवि माझ्यात हे चुकलं त्यांचं हे एक चक्र धरतं, इकडे, डावीकडे आणि त्याने अंजायनाचा रोग होतो. अंजायनाचा रोग होतो इतकेच नव्हे पण ज्याला आपण सर्पॉडिलायटिस म्हणतो, जिथे हाडं, मणक्याची हाड हलतात तो सुद्धा रोग त्यानेच होतो. तेव्हा हे काही चांगलं नाही. काहीच चुकलेलं नाही. कसलं काय ! स्वच्छंद मनाने राहिलं पाहजि. बरं एक गोष्ट ही. दूसरी म्हणजे अट अशी आहे की तुम्ही सगळ्यांना एकसाथ क्षमा करून टाका. एकसाथ म्हणजे असं की

प्रत्येकाची आठवण करून. उगीचच डोक्याला त्रास नको. नाहीतरी आपण क्षमा करतो कवि नाही करत. काही करतो का आपण? विचार करा. काहीच करत नाही. पण क्षमा नाही केली तर आपण आपल्या डोक्याला ताण देतो. म्हणून एकसाथ 'मी सगळ्यांना क्षमा केली' अस मनात तुम्ही म्हणूनच टाका. सगळ्यांना क्षमा केली, जाऊ देत. बघा, कति आनंद वाटेल तुम्हाला! बरं, तिसरी गोष्ट म्हणजे अशी की 'मला आत्मसाक्षात्कार होईलच.' हा पूर्ण आत्मविश्वास आपल्यामध्ये ठेवा. पूर्ण आत्मविश्वास. अहो, तुम्ही या महाराष्ट्राच्या भूमीत जन्मलात. हे लोक जेव्हा मुंबईला येतात, तेव्हा एरोप्लेनमधून उतरल्या उपर त्यांना पहिल्यांदा तुमच्या या

महाराष्ट्राच्या भूमीची थोडीशी धूळ अशी डोक्याला लावून नमस्कार करतात. ही एवढी महत्त्वाची जागा आहे. कळलं का? तेव्हा 'मला आत्मसाक्षात्कार होईलच' हा पूर्ण साक्षात्कार ठेवायचा आणि ते हमखास आपल्याला मळिणारच.

1990-12-18, Public Program

18 डिसेंबर 1990

Public Program

Satara (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

पब्लिक प्रोग्रॅम सातारा .

मानवी कल्पनेनी ते आपण आकलन करू शकत नाही . ते मनुष्याच्या बुद्धीच्या पलीकडे आहे . मानव चेतनेत ते आपण जाणू शकत नाही . जर हि गोष्ट आपण लक्षात घेतली तर अध्यात्म म्हणजे काय ते आपल्या लक्षात येईल . अध्यात्म म्हणजे आत्म्याचं ज्ञान . ते झाल्या शिवाय कोणतीही अंधश्रद्धा ठेऊन , कोणतीही धारणा धरून हे कार्य होत नाही . त्याला कुंडलनीच जागरण हेच एक वधान सांगितलं आहे . ज्ञानेश्वर हे नाथ पंथीय आहेत . नाथ पंथीयां मधली परंपरा अशी की एका गुरूला एकच शिष्य असे . आणा त्या गुरूनी एकाच शिष्याला जागृती द्यायची आणा हे सगळं ज्ञान सांगायचं , पण ज्ञानेश्वरांनी बाराव्या शतकात एक मोठी कामगिरी केली त्यांचे गुरू होते त्यांचे जेष्ठ बंधू नवृत्तीनाथ त्यांना परवानगी मागितली , कृपा करून एव्हडी परवानगी द्या की मी जे काही कुंडलनी बदल जाणतो ते मी स्पष्ट रूपाने लोकांना सांगू शकतो . नुसतं सांगायची मला परवानगी द्या . मी कुणालाही शिष्य करणार नाही पण मला फक्त सांगायची तुम्ही परवानगी दिलीत तर मला सार्थक वाटेल . त्यांनी हि परवानगी ज्ञानेश्वरांना दिली . आणा त्यामुळे बाराव्या शतकातच ज्ञानेश्वरी लहितांना सहाव्या अध्यायात त्यांनी कुंडलनीच वर्णन करून ठेवलं आहे . पण धर्म मार्तंडाना यातलं काही गम्य नव्हतं म्हणून त्यांनी सहावा अध्याय नषिद्ध आहे म्हणून सांगितलं . त्यामुळे लोकांना कुंडलनी बदल ज्ञान झालं नाही . पण त्या नंतर रामदास स्वामींनी कुंडलनी बदल बरच सांगितलं आहे . हरिदासांची कृपा , केव्हडी पवित्र असली पाहजे . त्यांनी स्पष्ट पणे सांगितलं कुंडलनीच जागरण हे आवश्यक आहे . त्या शिवाय आत्म्याचं ज्ञान मिळत नाही . अध्यात्म बनत नाही . त्यांना कुणी वचिरलं कति वेळ लागतो कुंडलनीच जागरण व्हायला , त्यांनी सांगितलं तत्क्षण , पण देणारा तसा पाहजे आणा घेणाराही तसा पाहजे . त्यात आपण असं समजल पाहजे की जर तुम्ही कोणतेही कार्य अंध श्रद्धेने केलं तर त्यात विश्वास ठेऊन , ती श्रद्धा चुकीची आहे .

पण शास्त्रीय दृष्टीया असा विचार केला पाहजे की आम्ही जे म्हणतोय ते खर आहे की नाही ते पडताळून पहिले पाहजे . कोणी म्हणतात देवच नाही हे फार अशास्त्रीय आहे . देव नाही असं म्हणणं हे चुकीचं आहे . कारण तुम्ही त्याचा पत्ता लावला का . तुम्हाला कळलं का देव आहे कवि नाही ते . जो पर्यंत तुम्ही त्याचा पत्ता लावला नाही तेव्हा सरळ सांगायचं की देवच नाही हे एक प्रकारे माझ्या मते मोठं असतं आहे . फार तर असं म्हणता येईल की आम्हाला देव आहे की नाही हे माहिती नाही . आइन्स्टाइन सारख्या एव्हड्या प्रवीण आणा गिजलेल्या साईन्सिस्ट न सिध्दा देवाला कधी असं म्हंटलं नाही , न्यूटन न सिध्दा कधी म्हंटलं नाही . कोणत्याच शास्त्रज्ञांना म्हण्टलेलं नाही की देव नाही आहे . कारण ते खरे साईन्सिस्ट होते . पण जे अश्र्वट आहेत ते तोंडाला येईल ते बोलत असतात . आता दुसरं सांगायचं म्हणजे असं की ,

अंधश्रद्धे बदल सुद्धा आपल्याला पूर्ण माहिती असली पाहजे . ती म्हणजे अशी की अंधश्रद्धा चार प्रकारची असते . म्हणता येईल की श्रद्धा ही चार प्रकारची असते . एक म्हणजे ती तामसिक असते . तामसिक ही अंधश्रद्धा आहे . कुणी मनुष्य रस्त्यावर बसला , तो जेल मधून सुटून आलेला असला आणा त्यांनी जर भगवी वस्त्र घातली तर लागले आपण त्याला पुजायला . हे कार्य संतांनी केलं . कारण संतांच्या जवळ डोळस श्रद्धा होती . हे कार्य "येर्या गबाळ्याचे काम नोव्हे , त्याला पाहजेत जातीचे " . संतांच्या शिवाय कुणाला कळणारच नाही की कोणती श्रद्धा खरी आहे आणा कोणती खोटी आहे . हा निरक्षरी वविक फक्त संतांना मळिला आहे . दुसरी म्हणजे राजसिक श्रद्धा . म्हणजे समजा एखादा पोलीस ऑफिसर येऊन उभा राहिला नाहीतर एखादा मनिस्टर आला तर त्याच्यावर श्रद्धा ठेवायची . मग तो कसाही असेना का , तो परतपिठीत असो कवि नसो , भ्रष्टाचारी असो कवि नसो पण अशी आपली श्रद्धा ठेवायची . राजाराम सारखे एव्हडे महान पुरुष तुम्हाला लाभले असे असताना तुम्ही जर त्यांच्यावर श्रद्धा ठेवली तर ती सात्विक श्रद्धा आहे . रामदासांवर जी केलेली श्रद्धा आहे ती सात्विक श्रद्धा आहे . कारण त्यांचं आयुष्य तस होत , त्यांचं चरित्र तस होत . जे संत होऊन गेले तुकाराम न सारखे त्यांना शिवाजींनी नजराणा आणला , आणखीन इतके दागिने आणले . ते सगळे त्यांनी परत करून टाकले . अशी आहेत का माणस आज , अशी संतान सारखी माणस आज जगात दाखवा , विशेषतः आपल्या महाराष्ट्रात शोधून सापडणार नाहीत . अशा संतांनी जे कार्य केलं तेच खरं कार्य आहे आणा त्यांच्यावर श्रद्धा असणं ही खरी सात्विक श्रद्धा आहे . ज्या माणसांनी अस विशेष कार्य केलं असेल त्यांनी जगाच कल्याण केलं असेल त्यांच्या बदल श्रद्धा असण ही सात्विक श्रद्धा आहे . आणा जेव्हा आपण अशी सात्विक श्रद्धा आपल्या मध्ये आपण बाळगतो तेव्हा त्याच्या वरची पायरी म्हणजे डोळस श्रद्धा आपल्या मध्ये येते . संताना जी डोळस श्रद्धा होती त्या श्रद्धे मध्ये ते जाणत होते , त्यांना माहिती होत खर आणा खोट काय ते . आपल्याला अजून केवळ सत्य काय हे माहीतच नाही . जर माहिती असत तर इतकी भांडण कशाला झाली असती . इतका उपद्रव्याप कशाला झाला असता . अनेक तऱ्हेच्या धारणा अनेक तऱ्हेच्या टुम अशा काढायच्या . कुणाला जे सुचल ते काढणार . आता हे अंधश्रद्धा नरिभूलनावर तर मला बोललेच पाहजे कारण त्यांनी आम्हाला भयंकर त्रास दिलेला आहे . खास करून तुमच्या या सातारा जलिह्यात . या रामदासांच्या भूमीत . त्यांनी खूप आरडा ओरडा केला . तुमच्या लक्षात आल पाहजे की तुम्ही महाराष्ट्राच्या भूमीत जन्मलेली मूल आहात . इकडे तिकडे नाही , हा महाराष्ट्र म्हणजे काय फार मोठी गोष्ट आहे , हे लोक तुम्हाला संत समजतात . ते समजतात की तुम्ही पूर्व जन्मी काहीतरी पुण्य केलं होत म्हणून ह्या महाराष्ट्रात जन्माला आलात . आणा म्हणून येतात इथे तुम्हाला भेटायला . तुम्ही काय ह्या लायकीचे आहात की इकडे तिकडे जाऊन ओरडत फरियचं . दगड मारायचे लोकांना ह्या लायकीचे तुम्ही लोक आहोत का ? . तुमची लायकीच त्यांनी कमी करून ठेवली आहे . कारण स्वतः नालायक लोक आहेत ते . त्यांच्या मध्ये काही लायकी असती तर त्यांच्याशी बोलणं तर केल असत . पण थोडं बहोत शकिलेले लोक आहेत काही त्यांना ज्ञान आह काही नाही . एक गृहस्था न बदल लहिन आलं ते रिकामटेकडे आहेत त्यांची बायको खूप पैसे उकळती तनि हॉस्पिटल घातलंय , पैसे उकळती आणा रिकामटेकडा मनुष्य , नरिगुण नानाच कार्य करतात , हे काय कार्य करणार नरिगुण नानाच ? . असे अनेक तऱ्हेचे विचित्र लोक ह्या नरिगुण नानाच्या कार्यात गेलेत पण मुलांना मात्र जपून ठेवा . अशीच एक टुम इंगलंड मध्ये अगदी सुरवातीला काढली , त्याच नाव अंटी कलचर म्हणजे संस्कृतीच्या बाहेर जायचं . होत म्हणजे संस्कृतीचे त्रास होते , प्रत्येकाने सूट घातला पाहजे , प्रत्येकाने प्लेन कोट घातला पाहजे वेगरे वेगरे अनेक प्रकार होते . पण ती टुम काढल्या बरोबर सगळ्या मुलांनी शाळा बळि सोडल्या आणा आणा त्याच्यात भरती झाले . ओरडा आरडा , एकमेकांवर जबरदस्ती करणं हे सर्व मुलांनी शिकून घेतलं . आणा अभ्यास सोडला . आणा त्याच्या नंतर मग काहीच हाती लागलं नाही , एव्हडं सगळं केलं , मार्या मार्या केल्या , खुनशी पणा केला काहीच हाती लागलं नाही मग ड्रग घेऊ लागले , त्यानीही काही हाती नाही लागलं मग अलकोहोल मग खून , अनेक प्रकारचे , अमानुषकीचे . कारण जो पर्यंत मनुष्याला अध्यात्माचा पाया राहणार नाही तो पर्यंत तो असंतुलनात राहील . कोणत्याही माणसाला जर तुम्ही शंभर रुपये दिले तर तो त्याच काहीतरी वाईटच करणार . दारू तरी पलि कवि काहीतरी घाणेरडा प्रकार करणार . पण जर एखाद्या संताला दिले तर तो सत्कारणी लावणार ते पैसे . काहीतरी सत्कारणी कार्य करणार तो . म्हणून अध्यात्माचा पाया फार जरुरी आहे . आणा तो आल्या शिवाय कोणीही म्हंटल की आम्ही पुण्य करतो तर करू शकत नाही . आणा तिसही करू शकत नाही , उदाहरण अर्थ तुम्हाला सांगते एक गोष्ट आमच्या साहेबांच्या ऑफिस मध्ये एक गृहस्थ होते नबिळकर म्हणून आणा त्यांचा एक मुलगा होता . तो फारच व्रात्य होता . तर त्यांनी त्याला जहाजावर पाठवलं . त्याला जहाजावर पाठवल्यावर त्याने तिथे समगलिंग सुरू केलं तेव्हा त्यालोकांनी त्याला काढून टाकलं आणा सांगितलं की आम्ही काही करू शकत नाही . जहाजा वरून काढून टाकल्या मुळे त्याच्या वडलांना खूप वाईट वाटलं . थोडे दिवसांनी वारले ते . मी लंडन हुन आल्यावर त्यांच्या बायकोने सांगितलं माझे दागिने , आपल्या सासूचं दागिने , आपल्या बायकोचे दागिने हे सगळे घेऊन गेला आणा गिहाण टाकले आणा घेर सुद्धा गहाण ठेवलं आणा म्हणाला मी काहीतरी बजिनेस करतो . आम्हाला समजलंच नाही की हा बजिनेस कसला करतोय . पण म्हंटल बर करतोय तर करुदे . आणा गेला सगळं घेऊन आणा त्याचा पत्ता नाही . वर्ष झालं अजून त्याचा पत्ता नाही . पुढल्या वर्षी मी गेले तर म्हणाल्या वर्ष झालं गेलाय आम्ही काय करायचं , घर पण गहाण टाकलय , कुठं राहायचं आम्ही . तर मी म्हंटल पत्ता काढा पत्ता लागला . तिसर्या वर्षी गृहस्थ परत आले त्यांनी सगळ्यांचे पैसे परत देऊन टाकले , सगळ्यांना मालामाल करून टाकलं . ती बाई फार सोजवळ होती तिला शंका वाटली हा गृहस्थ इतके पैसे कुठून घेऊन आला , तनि मग इकडे तिकडे विचारपूस केली तपास केला आणा मी जेव्हा चौथ्या वर्षी आले तर मला सांगितलं की त्यांनी आपल्याला गुलाम बाबा करून ठेवलं . मी त्याला एक सडकून पत्र लिहिलं खबरदार जर असले धंदे केलेस तर , सगळं काही लिहिलं . आणा जेव्हा मी नागपूरला गेले तो तिथे पण आला . पण मी त्याला चांगलंच ओळखलं . आणा त्याने नागपूरला एक गोष्ट केली म्हणजे सांगितलं की मी इथे आता तलवार मारतो आणा भारल्यावर पाणी नघिल . आणा भारल्यावर खरच पाणी नघिलं . लोकांनी त्याच्यावर नुसता पैशाचा वर्षाव करून टाकला . हे जे पाणी नघिलं ते कस लोकांनी नंतर जाऊन पाहिलं तर तिथे एक नळ होता आणा त्या नळाला आधीच तोंडून बड्डिन व्यवस्था केली होती . कनिस्त्वा एका धक्याने ते उघडल पाहजे . हे लक्षात आल्या बरोबर गुलाम बाबा तथिन उठला , पण दुसरीकडे पसरतोच आहे तो . एक दुसरे गृहस्थ होते , त्यांनी सत्यसाई बाबांनं वर नदि केली , मी म्हणते तो मनुष्य खोटा आहे पण त्याचा काही परिणाम झालाय का . काही होत नाही . फक्त जनजागृती होते . त्यांचे मार खाल्लेले लोक इकडे माझ्याकडे आले , ते ठीक झाले , मग त्यांना कळलं की हे खोटे लोक आहेत . तेव्हा जनजागृती शिवाय अशी कार्य होऊ शकत नाहीत . आज कतिही

आपण म्हण्टल की अशा हेच्यात आपण पडू आण हि ठीक करू तर होऊ शकत नाही . आण इतकं अज्ञान आहे या लोकां न मध्ये. भूत नाही आहेत असं म्हणणं ठीक आहे ,भूत म्हणजे काय असे शरीराने भूत नसतात पण त्यांचे सूक्ष्म देह आहेत . हि गोष्ट खरी आहे . आण त्या वर आता

सायन्स न पित्ता लावला आहे त्याच नाव त्यांनी प्रोटीन ५८ ,प्रोटीन ५३ ठेवलं आहे आण भूतकाळात आपल्यावर बसलेलं आहे ते आता अगदी स्पष्ट सांगतात . पण इथल्या डॉक्टरांनी कुठे शकिले ते मी जेव्हा मेडिकल केलं त्याच्या नंतर मी पाहिलं पुष्कळ मेडिकल सायन्स पुढे गेलेलं आहे . आण बाहेर जाऊन कळत पुस्तक वाचून जनरल्स वाचून की कुठल्या कुठे लोक गेलेले आहेत . आज कुंडलनीच नाव सुद्धा आमच्या मुळे त्यांनी जनरल्स मध्ये घेतलं आहे . पण काही वाचन नाही काही नाही . कुपमंडूका सारखं फक्त बसून राहायचं आण असले धंदे करायचे ,मंच तयार करायचा ,करा पण लहान मुलांना घेऊ नका शाळेतल्या ,कॉलेज च्या मुलांना हात लावायचा नाही . त्यांना आता अभ्यास करू द्या त्यांचं आयुष्य त्यांना बनवायचं आहे . तेव्हा अशा हेच्यात नुसता आरडा ओरडा करायला तुम्हाला घेऊन जातात त्यात तुम्ही पडू नका .आता बघा त्यांनी अंगापूर ला पाच पाच सहा सहा वर्षाच्या मुलांच्या हातात दगड दिले आण दगड मारले ,मला तर हेच वाटल की त्या मुलांना कुठे पकडायला नको . पाचशे दगड फेकले त्यांनी ,त्यातले अठरा दगडाने परदेशी लोक जखमी झाले . हे फार मोठमोठाले वदिवान लोक आहेत . तर दलिलीऊन सीबीआय न लोक पाठवली हे लोक काय करतात ते बघायला . संबंध महाराष्ट्रात काय काय चाललय ,काय काय होतंय ते जर तुम्ही पाहिलेत तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की आज जर तुम्हाला काही थांबवायचं असेल तर भ्रष्टाचार थांबवा .

मुलांना घेऊ नका . जे स्वतःला फार समजतात शहाणे तर भ्रष्टाचार थांबवा . भ्रष्टाचारा मुळे केव्हाडा त्रास होतोय ते बघायला पाहजि तर त्याच्या ऐवजी भलत्या गोष्टीन कडे लोकांचं लक्ष लावायचं . कुठंही अशी ट्रम नाही संबंध भारतात हे इथेच फक्त . हे अति शहाणपण इथे पकिलेलं आहे तेही रामदास स्वामींच्या भूमीत . ज्यांनी अशा लोकांना काही काही शविया दल्या , त्यांना शविया येत नव्हत्या पण त्यांनी आपल्या मनाने बनवून बनवून काही काही शविया दल्या या लोकांना . मुखात काढलं आहे त्यांना . तेव्हा समजलं पाहजि की आपण अशा बेकार लोकांच्या नादी नाही लागल पाहजि .

माझे यजमान शास्त्रीजीचे मुख्य सचिव ,आण एक दविस शास्त्रीजी फार हसायला लागले तर वचिारलं झालं काय तुम्हाला ,अहो म्हणे आज कमालच झाली ,इथे म्हणे अशा संस्था आहेत की जिथे लोकांना नुस्तं नारेबाजी करायची आहे ,नारे लगाने वाले ,असं का तर म्हणे त्यांच्याजवळ सर्व तरहेच्या टोप्या सर्व तरहेचे पुट्यान वर लहिलिल्या घोषणा ,मग त्यांना तेव्हाडे पैसे द्यायचे . मग ते आपल्या टोप्या बदलतात . तर मी आता गेलो म्हणे तिथे तर ते जे नारे लावत होते ते तर बरोबर होते पण त्यांच्या पुठ्यांवर दुसरच लहिलं होत दुसऱ्याच कंपनीचे होते ते आण त्यांच्या टोप्या वेगळ्या अरे म्हण्टल तुम्ही टोप्या त्याच घालून आला का सकाळी घातल्या होत्या ते ,म्हणे आमहाला वेळच नाही मळिला बदलायला , अरे पण तुम्ही वाचल का त्यात काय लहिलं आहे ते . म्हणजे अशी परसिती आहे . इतका खोटे पणा जगामध्ये आहे . या लोकांनी आमच्यावर दगड फेकले या बदल शंकाच नाही आम्ही कुणावर दगडफेक केली नाही काही नाही . हे कुठलं शहाणपण आहे कुणावर दगडफेक करण ,हे कोणच नरिमुलनाचे कार्य आहे हे खुनशी पणाचा कार्य आण त्याच्यामध्ये त्यांनी मुलांना गोवून घेतलं . त्यांच्यात दुसर असं आहे की कुंडलनीच कार्य हे फार महान कार्य आहे . रशिया मध्ये चारशे डॉक्टर कुंडलनीच कार्य करतात . दलिली मध्ये तीन डॉक्टरांना एम डी च्या पदव्या मळिल्या . ते काय एमडी ची पदवी देणारे एमबीबीएस डॉक्टर नसले पाहजि त्याच्या वरचे असले पाहजि ना . तर पुणे वदियापीठाने असा वचिार केला की जर दलिलीला मळिलय तर आपल्याला का मळि नये . आपण इथे पी एच डी करायचं आहे . म्हणून त्यांनी या लोकांना बोलावलं आण एक कॉन्फरन्स केली त्यासाठी इंग्लंड वरून लोक आले ,रशिया वरून लोक आले आण त्यांनी सिध्द करून दिले की वैद्यकीय पध्दतीने ,शास्त्रीय पध्दतीने की सहजयोग म्हणजे पॅरामिफेटिक नर्वस सिस्टम चा कंट्रोल आहे . पण ते सगळं एकीकडे झाल ,खोट नाट न्यूजपेपर न छापलं की याला काहीच वैद्यकीय पुरावा नाही . म्हणजे काय म्हणायचं ,संबंध कॉन्फरन्स झाली ,त्याचे जे डॉक्टर होते ते माझ्याकडे आले म्हणाले इतकं खोट कस लह्कि शकतात . हा काय खोटे पणा पण का करायचा . यानी समाजाच भल होणार आहे ,का कल्याण होणार आहे ? . जी मूल वर्गात पास होत होती ती आज फरस्ट येत आहेत त्यांना आज स्कॉलरशिप मिळित आहेत . कति ह्यांनी अगाध कार्य केलय ,अनेक लोक पार झालेत त्या बदल शंकाच नाही . पण आम्ही त्याच प्रचार करत नाही . कारण रोग बर करणाचा आमचा धंदा नाही . फक्त कुंडलनी आम्ही जागृत करू आण जर कुंडलनी तुमची जागृत झाली तर त्या मुळे तुमचं भल व्हायचं ते होईल . आपली सहा चक्र यांनी जागृत होतात ,आण या सहा चक्राच्या मुळे आपल्याला शक्ती मिळते . शक्ती एक प्रकारची नसते अनेक प्रकारची असते . आता आपल्याला आश्चर्य वाटेल की पुष्कळशा आर्टसिटे ते मुसलमान आहेत ,अमजद अली खा ,इशाद अली खा हे सगळे सहजयोगी आहेत . ते म्हणतात सहजयोगात यायच्या आधी आमचे हातच चालत नव्हते आता इतका हलका पण आलाय . आज हे एवढे मोठं मोठाले आर्टसिटे आहेत ,आपली माणकि वर्सा ती केव्हाडी आजारी होती साहजयोगा नंतर ती बरी होऊन आता परत गायला लागली . कशिरी आमोणकर च पण तसच . कति तरी लोक सहजयोगाने कुठल्या कुठे पोहोचले . हि आर्टसिटे लोकांची गोष्ट मी सांगते . तसच कलाकार पुष्कळशे कलाकार सुद्धा फार मोठे कलाकार झाले . आमच्या इथेच एक आता आलेले आहेत तो एक कोळ्याचा पोरगा होता पण सहजयोगात आल्या नंतर इतका त्याच्यामध्ये बदल झाला की त्याला स्कॉलरशिप मिळाल्या आण त्याच्यावर आज तो मुलगा गॅरंज्युएट झाला आहे . वदियार्थ्यांना साठी कुंडलनीच जागरण हे फार आवश्यक आहे . आजकालचा अभ्यासक्रमच इतका जबरदस्त असतो की त्यासाठी जो पर्यंत कुंडलनीच जागरण होत नाही तो पर्यंत ते सहन करण सुद्धा मुलांना कठीण जात .

आमच्या सहजयोगा मध्ये पुष्कळशी अशी मूल आहेत . एका मुलानी चारटर्डअकौंटन्सी एक्वीस वर्षात केली . तीन मुल इंजिनिअर झाली पहिल्या इटक्यात . डॉक्टरस झाले कति तरी डॉक्टरस झाले त्यांना एकदा सुद्धा फेल्युअर आलेलं नाही . हे काय मी खोट बोलत नाही ,मला खोट बोलून करायच काय . त्यांचं म्हणणं असं की मला प्रसिद्धी पाहजि . प्रसिद्धी ची मला गरज नाही . देव कूपने मी खूप मोठ्या घराण्यातील आहे . आण जर प्रसिद्धी मळिवायची असती तर राजकारणात गेले असते . हे अस गावात फरून सगळ्या साठी अशी मेहनत केली नसती . माझे यजमानच फार मोठ्या पदवीवर होते तुम्हाला माहित असेलच . आण त्यांना इंग्लंड च्या राणीने सर्वोच्च असं जे तने एका माणसाला फक्त रेगन ला फक्त दिलाय ,असं नाईट हूड पदवी दिली आहे . ते सुद्धा आता परवा सगळ्या साधकांना सांगत होते की सगळं श्रेय माझ्या बायकोला तचिंच साहाय्य आण तिचीच शक्ती .मलाच का मळिले , त्यांना बत्तीस देशा पासन मळिले ,मीच कोण आहे मलाच का मळिले ,हे सगळ माझ्या पत्नी मुळे झाल ,त्यांनी उघड पणे अगदी सगळ्यांना सांगितलं . पण तरीही लोकांच्या डोक्यात योग्य प्रकाश पडत नाही . की हे आपल्या कल्याणा साठी आहे आपल्या भल्या साठी आहे . कारण आम्ही एकही पैसा घेत नाही . हे मुख्य झालं . आम्ही म्हण्टल रोग बरे होतात पण आम्ही पैसा घेत नाही म्हणजेही जे उपटसुम्भ डॉक्टर आहेत त्याच्या पोटावर पाय येईल . अशी त्यांना भीती वाटते . पण तस होणार नाही कारण सहजयोगात येणारेच लोक कमी आहेत . आता इथे एखादा जर भामटा येऊन उभा राहिला तर हजारो येतिले पण कोणी सत्यार्थी बोलणारा असला तर फार कमी येणार . त्याच्या साठीच म्हण्टलय , 'त्याला पाहजि जातीयते ' . ज्यांच्या मध्ये ती खुमकरीच नाही ती लायकीच नाही ते लोक इथे येणारच नाही . आम्ही कति लोकांना बर करणार आहोत ,तुमच्या साठी आम्ही सगळे शरीरमंत लोक सोडून टाकले . काही काही शरीरमंत हि झाले सहजयोगा मुळे . पण त्यांनी उघडपणे सांगितलं राहुल बजाज च नाव ऐकल असेल त्यांनी उघड पणे सांगितलं की माझा हात माताजीनी ठीक केला नाहीतर मी ह्युसटन ला जाणार होतो . एक आहेत इथे मल्होत्रा म्हणून फार मोठे उद्योगपती आहेत त्यांनी सांगितलं की माझा तर पाच मनिटित माताजीनी हात ठीक केला . त्याच्या नंतर आणखी एकजण आहेत इथे मी नाव वसिरून गेले त्यांनी सांगितलं माझी बायको चौदा वर्ष आजारी होती ती बारी झाली . मी वसिरले होते सगळं . कति कुणा कुणाच आठवणीत ठेवणार . ते सगळे एका नंतर एक येऊन सांगायला लागले की मला हे बर केले ते बर केलं . मी काय त्यांना पैसे दिलेले आहेत . त्यांना असं वाटत की हे कमीतकमी आम्ही सांगायला पाहजि कारण माताजी आमच्या कडून काही पैसे घेत नाहीत काही नाही ,तेव्हा एवढं तरी माताजीच्या बदल आम्ही त्यांना सांगायला पाहजि . पाचशे डॉक्टरांच्या समोर येऊन त्यांनी सांगितलं ,हे काय खोट बोलता आहेत का लोक . तेव्हा या लोकांनी माझ्या वरिद्ध का एवढं रान उठवलं आहे असा मी वचिार केला ,मी काही पैसे घेत नाही हे मुख्य कारण . देवाच्या कार्याला ज्या माणसाने पैसे घेतले ठरतो माणूस खरा नाही हे जाणून ठेवलं पाहजि . कारण देवाला पैसे समजत नाहीत . जशी पृथ्वी तचियात एखाद बी पेरल कविा जी आपल्याला सर्व तरहेचे अनेक फळ ,फुल देते ,तला आपण कति पैसे देतो तला पैसे समजतात का . हे लक्षात घेतलं पाहजि ,हि एक जिवित करिया आहे . आण आपल्या उत्क्रांतीत आपण मनुष्य स्तथित आलो याच्या पुढच्या उत्क्रांतीला आपण उतरलं पाहजि . जे काय केवळ सत्य जाणलं पाहजि ज्याला आपण कैवल्य म्हणतो .

आता हि इतकी मंडळी इथे आली आहेत ,जवळ जवळ छप्पन देशातले लोक आहेत . नविक लोक आहेत ,यांच्यात कधी भांडण नाही तंटा नाही काही नाही . नाहीतर ते रजनीश ,तुम्हाला आश्चर्य वाटेल ,तुम्हाला सांगितलं पाहजि ,गुजरात समाचार मध्ये मी माझ्या डोळ्यांनी पाहिलं . त्याच्यात अस लहिलं होत की रजनीश च्या एका शिष्याने की आम्ही अंध शर्द्धा नरिमुलनाच्या समितीला सांगून माताजीना एक फटका दिला . म्हणजे इथे आम्हाला ते दगड मारले होते ते . आण आता त्यांना आम्ही दुसरा फटका देणार आहोत तेव्हा तुम्हाला आश्चर्य नाही वाटल पाहजि . त्याच्या आधीच ते रजनीश सटकले ,आण गेले . आण काय ते उपदव्याप त्यांनी केलाय ते ह्या लोकांना वचिार . ते सांगतील तुम्हाला . कति घाणेरडा तो मनुष्य आण कति घाणेरडे प्रकार त्यांनी केलेत . आण त्याच्या चरणावर हे जाऊन पडलेत आण त्यांनीच याना मेसमरझिम ची वदिया शकिली आहे . म्हणजे संमोहनाची . संमोहन हे फार फार जास्त डेजरस आहे . फारच जास्त . जो कोणी संमोहनात गेला तो परत येऊच शकत नाही . जो माणूस संमोहन करतो त्याला फार वाईट त्रास होतो . आता डॉक्टर साहू तशेच होते ,तरुण पणीच मेले . संमोहनाचं कार्य करणं फार चुकीचं आहे . संमोहन म्हणजे भूत वदिया आहे ,काली वदिया आहे . आण जे लोक संमोहनाचं कार्य करता त्यांना मी जागृती देऊच शकत नाही . तुम्ही दहा दहा लाख दिले तरी करू शकत नाही . संमोहनानी

आपण दुसऱ्याच्या चेतनेवर आघात करतो . आणित्याची चेतना आपण ओढून घेतो . हे महान पापचकार्य आहे . आणिया नंतर त्या माणसाची काय दशा होते , आपली काय दशा होते हे पहाण्या सारखं आहे . त्या बदल सुध्दा वदिशात , परदेशात या ठिकाणी प्रगल्भता आलेली आहे . अनेक गोष्टी त्यांनी लहिलिल्या आहेत कसिमोहनाने काय काय घाणेरडे प्रकार होतात . आमचे एक डॉक्टर होते त्यांच्यावर संमोहन वदिया केली ते शकिले होते संमोहन वदिया . त्याच्या नंतर त्यांना दारूचा हिनाद लागला . त्यानंतर ते सहजयोगीत आले , मोठ्या मुशकलिनने त्यांची कुंडलनी जागृत झाली . झाल्या नंतर ते सगळे सोडून उभे राहिले . आता सात हॉस्पिटल्स मध्ये लंडन शहरा मध्ये ते मुख्य आहेत . या अशा संमोहन वदियेला तुम्ही बळी पडू नका . संमोहन करणूयाची काय गरज आहे . कोणी साधू संतांनी संमोहन केलं होत का . ते तुम्ही संमोहन शक्ति आहात त्यांच्या पासून . ते कशा साठी शकियचं . दुसरी गोष्ट अशी कभौतकि ता , भौतकिता त्या देशां मध्ये फार वाढली . परत वजिजानाचा एकांगी पणा , वजिजान हे एकांगी आहे . त्यांनी सर्वांगीण उन्नती कधी होऊच शकत नाही . वजिजान फार एकांगी आहे , त्याच्यात कवित्ता नाही , परेम नाही आणित्याच्यात माणुसकी नाही काही नाही . वजिजानाने जर मनुष्याने आपली वाढ करून घेतली तर आज हैडरोजन बॉम्ब उभे आहेत , ऍटमबॉम्ब उभे आहेत . ते वजिजाना नेच आले ना . कोणची माणुसकी आहे . ह्या एकांगी प्रगती मुळे आज त्या देशां मध्ये काय काय दशा झाली ते तुम्हाला कळणार नाही आम्ही सगळं फट्टिन आलेलो आहोत .

अमेरिके सारख्या देशामध्ये पासष्ट टक्के लोकांना घाणेरडे घाणेरडे रोग झाले आहेत .आणि आता पुण्याला सगळ्यात जास्त या रजनीश च्या लोकांमुळे सगळ्यात जास्त हडुसतानात नाही पण पुण्याला होणार . एकानी मला प्रश्न वचिरला त्यानं च्या बरोबर युनिव्हर्सिटीत जाऊ का ? म्हंटल मुळीच जाऊ नका . तुम्हाला घाणेरडे रोग घ्यायचे असतील तर त्यांच्या बरोबर जा . ही सगळी घाण त्यांनी तथि एकत्र केलेली आहे . मग त्याशिविया त्या देशां मध्ये इतर इतके प्रश्न आहेत , ते तुम्हाला सांगितलं तर समजणारच नाहीत . सांगितलं तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल , लंडन सारख्या शहरात प्रत्येक आठवड्याला दोन दोन मूल आईवडील मारून टाकतात . त्यांची सामाजिक व्यवस्था इतकी खराब आहे . एक एक बाई नऊ नऊ दा लग्न करते . हा प्रकार आहे , इथला जो सामाजिक प्रकार झालेला आहे तो आपल्या देशात आणायचा आहे का आपल्या देशात ? तशी स्तुती आणायची आहे का आपल्या पोरा बाळानं वर इथे . तेव्हा आधुन्यता हा आपला पाया आहे . हे लोक इथे का आले ? कारण ते तथिल्या वरपांगी पणाला , एकांगी पणा च्या जीवनाला कंटाळले . आणित्तिच्या तरहेचे रोग येणार म्हणून मी सांगितलं होत , एड्स येणार म्हणून मी त्यांना १९७० साली सांगितलं होत . नंतर आता जो दुसरा रोग आलेला आहे त्याच्या बदल त्यांना आठ दहा वर्षा पूर्वी सांगितलं होत . ते सगळे रोग त्यांना आले पण ते एकायच्या मनस्तीतीत नव्हते , आणित्ति त्याच्यात भर म्हणजे इकडचे भामटे रजनीश सारखे पुष्कळ तकिडे गेले . यांनी ५८ रोलस राईस वक्ति घेतल्या , त्या कुठून घेतल्या असतील ? ५८ , एक रोलस राईस ला मला वाटत तरी सात करोड रुपये लागतात . आणित्ति सगळेच सगळे तथि कावडी मोल वकून हा जेल मध्ये गेला . आणित्ति मधून इथे आले . आणित्यांना मानणारे हे लोक आहेत .

काही सहजयोगी एका बाईला भेटायला गेले . ती अंधश्रद्धा समिती तीत होती , तर ती म्हणे राजनशि कती मोठे आहेत , वा , वा , वा . कोण मोठे आण कोण लहान हे ज्या लोकांना कळत नाही ते कसलं अंधश्रद्धा नरिमुलन करणार . तर आधी आपली जागृती करून घ्या . हिशक्ती तुमच्या मधेच आहे , "तुझं आहे तुझं पाशी " जे संतांनी सांगितलं ते आम्ही सिध्द करू शकतो . ते तुम्ही सिध्द करा आणि आपली शक्ती वाढवा . अशे ओरडत फट्टिन नका , तुमची लायकी ही नाही , तुमची लायकी आहे महान होण्याची , मोठे होण्याची . हे असले मूर्ख पणाचे धंदे करू नका आणि त्याच्यात पडू नका . मी आज एका शाळेत आलेली आहे , शाळा म्हणजे पवित्र जागा , उद्या इथलीच मुल इंग्र घेऊन पडतील , दारू पडिन पडतील . आणित्ति स्वतःचा स्वतःचा करून घेतो , मला हे स्पष्ट दिसतं . अशा लोकांना तुम्ही जर महत्त्व दलि तर काय होईल काय समजत नाही . दुसरं असं कं हि भूत वदिया , काळी वदिया जी आहे म्हणजे हातातून हे काढणं वेगळे हे सगळं आहे , वदिया आहे हि , पण श्रद्धेचं स्थान नाही काही ते . हि खोटी वदिया आहे . पण हे करतात , आणित्ति हे जेव्हा ते करतात तेव्हा अशा लोकांच्या कचाट्यात जाऊ नका तुमच्यावर परिणाम होईल . तुम्ही आजारी पडाल , म्हणूनच तो तमुर असा मेला आणि फार वाईट परसित्तीत मेला . आमच्या ओळखीचे एक आहेत दलिली युनिव्हर्सिटीचे व्हाईस चान्सलर होते त्यांनी सांगितलं कितो तडफडून तडफडून मेला . अशांच्या मागे हे लोक लागलेले आहेत . तेव्हा हे पैसे कमवायचे धंदे असोत कवि काही असो , अशा वाम मार्गाने तुम्ही पैसे कमवू नका . आपली आत मध्ये शक्ती आहे . या सगळ्या संतांनी सांगून ठेवलं आहे ते का खोट असेल , त्यांनी कस आपल आयुष्य कळल , कसे राहिले ते . आता असं म्हणणं अध्यात्माने गरबी येते हे चुकीच आहे , आपल्या भारतातलं आधुन्यतम सगळं चुकीचं आहे . कारण बहुतेक अंधश्रद्धेत गेलेले , त्यानंतर भामटे इतके त्यानंतर भलते सलते गुरू , आता तो चंद्रास्वामी एक आलेला तो प्रसिद्ध आहे , कतितीतरी त्याच्या वरिद्ध लंडनला छापलं होत , त्यांनी कतितीतरी प्रकार केले . मग दुसरा हा मुक्ताजी काय घाणेरडे लोक आहेत हे ह्या सर्व लोकांच्या नादी लागून जर तुम्ही आधुन्यतम मळियायचं म्हंटल तरुणही , कोणी असा म्हणत नाही का मी तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार देईन . कोणी म्हणत नाही , का ? कारण त्यांना देताच येत नाही त्यांना . कशासाठी , धर्म कशासाठी . धर्म तुम्ही हिंदू असा , मुसलमान असा , ख्रिश्चन असा सगळे पाप करू शकतात . धर्म आतमध्ये आहे तो जागृत झाला पाहजि . जेव्हा आपल्या मध्ये धर्माची धारणा होते तेव्हा आपण कोणतेही वाईट काम करत नाही . कारण प्रकाश आत्म्याचा आपल्यात आला . समजा अंधार आहे अंधारात तुम्ही आंधळे बसले , हाता मध्ये साप आहे , कुणी म्हंटल तुझ्या हातामध्ये साप आहे पण तो चावेस तोवर तुम्ही म्हणता हे दोरखंडच आहे . पण प्रकाश आला कं तुम्ही तो टाकून देता तसच सहजयोगीत आल्यावर कति कल्याण होत , पहिली गोष्ट मनुष्य वयसन मुक्त होतो , त्याच कर्तृत्व वाढत , एक गृहस्थ आजच आले होते ते म्हणाले मला कवित्ता काही करता येत नाही आणि त्यांनी अस काव्य म्हणून दाखवलं मला . मी आश्चर्य चकित झाले , ते म्हणाले माताजी हे सगळं तुमचं कारस्थान आहे तुम्हीच मला शकितलं , आणि उरदू मध्ये .

माझे स्वतःचे धाकटे भाऊ उशरिने का होईना पण आले . आणित्यांना मुळीच मराठीच ज्ञान नव्हतं वशिष , शाळेत सुध्दा माझ्या हातून नबिध लहिन घ्यायचे . अशी त्यांची स्तुती असे . त्या नंतर आता काय कवित्ता करतोय तो आणित्या उरदू मध्ये कवित्ता , हिंदी मध्ये कवित्ता . म्हंटल हे काय आहे , ते म्हणं तुमचं सगळं आहे मला काही माहित्ती नाही . आणित्ति सुमाग्रजांनी ह्यांना एवढा मान दिला . सांगितलं कं काय तुम्ही कवित्ता करता या वयामध्ये , अशी मानसिक स्तुतीतले लोक अशा कवित्ता करूच शकत नाहीत . इतक्या लहानपणी तुम्ही कशा ह्या कवित्ता केल्या . त्याला कारण म्हणजे परमेश्वराची कृपा . अहो २३ वर्षात ज्ञानेश्वरांनी काय लहिन ठेवलं आहे . ते तुम्हाला कळायचं नाही , जावे त्याच्या वंशा तेव्हा कळेल . तो आनंद काय आहे ते . त्यांनी नुसती ज्ञानेश्वरीचं लहिली नाही तर त्या नंतर एक अमृतानुभव म्हणून एक अद्वितीय असा ग्रंथ लहिला आहे . हे आमचे सगळे सहजयोगी परदेशात जाऊन वाचतात . ते वाचण्या सारखं म्हणजे इतका आनंद आहे त्यात कं दोन जरी ओळी कुणी लहू शकले त्याचे तर मी म्हणून कं काहीतरी आहे त्याच्याकडे . पण त्याच्यावरही घाला म्हणे त्यांची जाऊन समाधी उघडली त्यांनी समाधी घेतली कं नाही बगायला . जो स्वतः खोटाडा असतो तो सर्वानाच खोटाडा समजतो . हे त्यातलं तथ्य आहे . तेव्हा ह्या सातार्या मध्ये आम्ही इतक्यादा आलो आणि इथे काहीतरी कूजतय हे माहित होत म्हणून सातार्या मध्ये सर्वात कमी कार्य झालं आहे . आता तुम्हाला शिविबाची आठवण करून देते , ते आत्मसाक्षात्कार होते .

आपल्या देशातले हे लाल बहादूर शास्त्री आत्मसाक्षात्कारी होते . पण आपण त्यांना घालवलं का तर आपली लायकी नाही अशा लोकां साठी आपली लायकी नाही . गारबोचेव हा सुध्दा साक्षात्कारी आहे म्हणूनच तो मला इतकं महत्त्व देतो . जे साक्षात्कारी लोक आहेत ते साक्षात्कारी लोकांना ओळखू शकतात . नामदेवांना ओळखलं कुणी तर नानकसाहेबानी . त्यांना सांगितलं कं तुम्ही इतकी सुंदर कवित्ता करता देवाची तर आता कृपा करून तुम्ही पंजाबी शकि . एवढा मोठा पुस्तक आहे त्यांचं पंजाबी मध्ये . त्यात जनाबाईचे पण अभंग आहेत . आणि मराठी पण अभंग आहेत , मला आश्चर्य वाटलं हे लोक ग्रंथसाहेब मध्ये मराठीचे अभंग म्हणतात . पण त्याच काय पढत मूर्ख बसले उचलला तो ग्रंथ , एक बोट इथे ठेवतात अखंड पाठ आणि दुसरा संपला पाहजि . मग त्यांनी काहीतरी वाचायचं , तथि बोट ठेवायचं , परत दुसऱ्यानी बोट ठेवायचं , याला काही अर्थ आहे का ? हि पढत मूर्खांची लक्षण आहेत . त्यांनी म्हंटल आहे "काही रे बन खोज न जाए " कशाला जंगलात फिरतोस तुझ्यातच मी सामावलेला आहे . पण शेवटी त्यांनी म्हंटल आहे , "कहं नानक भि आपा चनि " स्वतःला ओळखल्या शिविया , "मटि न भ्रम किकाई " हे त्यांनी नानक साहेबानी म्हंटल आहे .

कबीरांनी तर संबंध कुंडलनीचं वर्णन केलं आहे . " इडा पगिला सुखमन नाडी " " शून्य शखिर पर अनहद बाजे " . पण शेवटी कंटाळून त्यांनी असं म्हंटल "कैसे समझाऊ सब जग अथा " म्हणजे कमाल हि कं कुंडलनीला सुरती म्हंटल त्यांनी आणि मी पटण्याला गेले तर तंबाकूला ते लोक सुरती म्हणतात . माणसाची तर कमाल आहे . कशाचं कस खोबर करायचं ते मानवाला वचिरा . आणि त्याला ते सुरती म्हणतात हि कुंडलनी तुमची स्वतःची शक्ती तुमच्या मध्ये आहे . आणि जेव्हा ती ह्या सहा चक्रामधून जाते , आता तुम्हाला मेडिकल माहित नाही नाहीतर मी तुम्हाला मेडिकली समजावून सांगितलं आहे . तेव्हा ब्रम्हरंधराला छेदल्या वरच तुमच्या हाताला थंड थंड कुणाला गरम पण येत टाळू भागातून वया सारखं अस लहरी सारखं येत . आणि हातात जे परम चैतन्य चारी कडे पसरलेलं आहे ते थंड थंड लहरी यायला लागतात . हि परमेश्वराची परमशक्ती आहे . हि तुम्हाला हाताला यायला लागते , तेव्हा तुम्ही एक दैवी कॉम्प्युटर होऊन जाता . कोणाचाही प्रश्न वचिरायचा परमेश्वर आहे कवि नाही ? असा जर प्रश्न वचिरला तर लगेच हातात थंड लहरी सुरु होतात . पण एखादा जर भामटा येऊन उभा राहिला त्यांनी जर भगवी वस्तू घातली असतील तर लगेच तुमच्या हातात गरम गरम यायला लागेल आणि लगेच कळेल कं भामटा आहे कवि हा चोर आहे . याच हातांच्या बोटावर तुम्हाला त्याची चक्र कोणती धरलेली आहेत ते कळेल तुम्ही चक्रांचीच भाषा बोलता , दुसर काही बोलत नाही . आणि याच चक्र कस ठीक करायचं . हे शकिण्या सारख आहे आणि ते अगदी सहज काही पैसे न देता तुम्ही आत्मसात करू शकता . आणि त्याच्यावर तुम्ही परावर्णिय मळिवू शकता . तेव्हा तुमची युवाशक्ती जागृत होईल . नाहीतर इथे एक गृहस्थ आले माझ्याकडे म्हणाले माताजी हि आमच्या इथली युवाशक्ती आहे . कसली युवाशक्ती आहे ? अमुक अमुक एका पोलिटिकल पार्टीची . मुळीच पोलिटिकल पार्टीला जॉईन करू नका . मी त्यांना म्हंटल तुमचं धोरण काय ? धोरण काही नाही

,आमहाला हे जे सांगतात तेच . असं का ,म्हणजे तुम्हाला काही व्यक्तिव नाही काही सांगतिलं तरी कराल तुम्ही . हे काय करतात ते पाहिलं का ,त्यांचं आयुष्य कस आहे ते पाहिलं का . त्यांच्या जवळ पैसे कुठून येतात ते पाहिलं का तुम्ही ,लागले आपले मागे ,झालय काय तुम्हाला . मग त्यांच्या डोक्यात प्रकाश पडला , म्हण्टल हे सगळ सोडा आत्मसाक्षात्कार घ्या आणि त्याच्या नंतर तुम्हाला कळेल की तुम्ही कोण आहोत . आता हे तुम्ही बघताय की भाईक आहे पण याचा संबंध जर मेनशी जोडला नाही तर याला काही अर्थ नाही . तसच मानवाचं आहे जो पर्यंत आपला संबंध त्या शक्तीशी होत नाही तो पर्यंत आपल्याला हे कळणारच नाही की आपण कोण आहोत ,आपलं कोणच धोरण ,आपली काय लायकी ,मग तुम्ही नाही जाणार तथि ओरडायला . हिकाम करायला तुम्ही जाणार नाही . तुम्ही बघाल की हे दाउडे आहेत ,यांचे हे धंदे आहेत आम्ही कशाला मग यांच्या पाठीमागे जायचं . आम्ही सत्कर्माला लागणारे सत्कारणी लोक आहोत असा जेव्हा मनामध्ये वचिर येईल तेव्हाच म्हणायचं की कुंडलनीच जागरण झालं .

पण ज्या लोकांना हसि करणं ,लोकांना दुःख देणं ,त्रास देणं असे हिटलरशाहीचे उपद्रव सुचतात त्या लोकांसाठी कुंडलनी नाही . त्यांची जागृती ह्या जन्मात काय हजार जन्मात सुध्दा होणार नाही . अशा उपद्रवी लोकांना आम्ही कधीही जागृती देऊ शकणार नाही . तेव्हा आपल्या मनामध्ये आपल्या बदल आदर असला पाहिजे . ज्यांना आपल्या बदल आदर नाही तेच अशे उपद्रव करतात . आपण कोण ,आपली महानता काय ,आपली प्रतष्ठा काय हे समजल पाहिजे . डगिनीटी त्याला म्हणतात . हे समजल पाहिजे . आमची काय प्रतष्ठा आहे आम्ही काय रस्त्यावर जाऊन ओरडणार आहोत ,दगड मारणार आहोत ,मुळीच नाही ,आम्ही प्रतष्ठीत आहोत . आपल्या आईवडिलांची प्रतष्ठा वाढवायची आहे ,महाराष्ट्राची प्रतष्ठा वाढवायची आहे ,हे लोक तुम्हाला इतकं उच्च समजतात की तुम्ही महाराष्ट्रात आहे म्हणजे त्यानं च म्हणणं की इथं एवढं चैतन्य आहे माताजी तेव्हा इथले लोक कति मोठे असायला पाहिले . पण जस संबंध समुद्रा मध्ये पक्षी धावतो आहे आणि पाणी मळित नाही तसाच प्रकार आहे हा . जथि पकित तथि वकित नाही . हे लोक इतक्या लांबून आले असं जाणून की इथे एवढं चैतन्य आहे ,मी कति म्हण्टल दुसरीकडे जाऊया पण नाही आम्हाला महाराष्ट्रातच पाहिजे . महाराष्ट्रातलं चैतन्य कुठे ,काय सुंदर आहे महाराष्ट्रात . त्याच सौन्दर्य बघणं म्हणजे बाह्य नाही आतलं ,आतलं जे काही कार्य आपल्या संतसाधुनी केलं त्याचा फार मोठा फायदा आम्हाला आहे . त्यामुळे हे लोक इकडे येतात . एकदा मी त्यांना तुकारामाच्या समाधीवर पाठवलं तर तथि ते ध्यान करत असत तथि ते गेले तर लोकांनी मला सांगितलं माताजी हे गडबडा लोळत होते . म्हण्टल तुम्ही कशाला लोळतात . म्हणाले माताजी जमनीतून चैतन्य वहात होत . ते पाहिले आम्ही म्हणून आम्ही लोळत होतो . आता ज्यांना चैतन्याची माहिती आहे तोच ते जाणू शकल . तस आपलं नामदेवांचं सांगायचं म्हणजे ते एकदा गौरा कुंभारना भेटायला गेले . गौरा कुंभार हे पायाने माती तुडवत होते . त्यांच्या समोर उभे राहिले स्तंभित होऊन ,आणि काय म्हणतात "नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी " हे बोलावं एका आत्मसाक्षात्कारा संतांनी आणि ऐकावं ते सुध्दा एका आत्मसाक्षात्कारा संतांनी . ज्यांना याचा प्रकाश मळिलेला नाही त्यांच्या समोर नुसती बडबड आहे .

पण तरी सुध्दा हा तुमचा जन्मसिद्ध अधिकार आहे . ह्या योगाला प्राप्त होणं हा सर्वांचा जन्मसिद्ध अधिकार आहे . वशिष्ठः महाराष्ट्रातल्या लोकांचा , आणि महाराष्ट्रात जो पर्यंत हे कार्य होणार नाही तो पर्यंत मी मेहनत करणार आहे . जरी तुम्ही मला दगड मारले कवि काही केलं तरी सुध्दा मी मेहनत करणार आहे . कारण महाराष्ट्रात माझा जन्म झालेला आहे . आणि त्या संतसाधुना कळस चढवायचं काम माझ आहे ,आणि मी हे कार्य करणार तुम्ही कतिही मला त्रास दिला तरी .

पूर्वी संतांना फार त्रास दिला होता लोकांनी तो त्यांनी सहन केला . कारण ते एकटे होते . शक्ती मळिली ती एका दुसऱ्यालाच मळिली होती . असेल . त्यांना कोणी लोकांनी मारून सुध्दा टाकलं असेल . असं म्हणतात की सालामाल म्हणून एक गृहस्थ होता पुण्याला ,तो लागला मागे तुकारामांच्या आणि तुकारामांना मारून टाकलं इथपर्यंत लोक पोहोचले होते . कति छळ त्यांनी ,ज्जानेश्वरांना कति छळ ,त्यांच्या पायात वहाणा नव्हत्या तशेच उन्हातान्हात ते जात असत आणि त्यांच्याच पालख्या काढत आहेत ,अरे त्यांच्या पायात वहाणा नव्हत्या त्यांच्या कसल्या पादुका घेऊन जेवणा साठी म्हणून इकडं तिकडं फिरता . म्हणजे सगळ काही कति खाली आलेलं आहे बघा . आता मीच आपल्याला सांगते आमचे यजमान कलेक्टर होते मेरठ ला ,खूप वर्षा पूर्वीची गोष्ट आहे ,तेव्हा आम्ही सुध्दा लहान होतो . तर आम्ही कधी एकलं नव्हतं कधी वचिर सुध्दा आला नाही मनात ,कधी कानावर अशी बातमी अली नाही की एखाद्या कलेक्टरने कवि कमशिनरने पैसे घेतलेत . शक्यच नाही ,काय लोक होते ते . शक्यच नव्हतं . आज हे सगळं का घडत आहे कारण आपल्यातलं अध्यात्म गेलं आहे . कारण अध्यात्मात सगळी नीतीची मूल्य आहेत . नीतीची सर्व मूल्य त्याच्यात आहेत आणि ते जर आपण केलं नाही तर कुठे जाणार ,भरकटून जाणार . आपलं होणार काय आपण कुठे पोहोचणार आहोत ,आपलं ध्येय काय आहे हे लक्षात आणलं पाहिजे . आणि आत्मसाक्षात्कारा नंतर हशक्ती तुमच्यात येते आणि ती तुम्ही दुसऱ्याला देऊ शकता .

ह्याच्यात कृषीवर इथे फार मोठे डॉक्टर आलेले आहेत , इराणी आहेत ते त्यांनी फार अनुसंधान केलं आहे त्या बदल पेपरात आम्ही दिले तर कुणी छापयलाच तयार नाही .सगळ्या घाणेरेड्या गोष्टी छापयला तयार आहेत आम्ही त्यांना सांगितलं की एवढं मोठं सूर्यफूल नघिलं आमच्या इथे ,आणि सात किलो तांदूळ पेरले आणि त्याचे दोनशे चाळीस किलो तांदूळ नघिले . पण कुणी छापयला तयार नाही ,फक्त राहुरीचे लोक आले त्यांनी पाहिलं आणि ते स्तंभित झाले . त्यांना आश्चर्य वाटलं म्हणाले की आम्ही एवढं मोठं सूर्यफूल पाहिलंच नाही कधी . केवढं वजनदार हे ,अहो म्हण्टल सहजयोगाने सर्व काही होऊ शकत . सगळ्यांवर पशुपालना वर,प्रत्येक गोष्टी वरती याचा प्रयोग परदेशात झालेला आहे . आणि तो इथे आपण वापरू शकतो . त्यांनी सगळ्यांची स्तुति ठीक होऊ शकते . पण कोणी एकायलाच तयार नाही . कुणाला फुरसतच नाही आज काल दगड मारण्या पलीकडे . हे जे धंदे चाललेले आहेत ते बंद करावेत ,रकामे पणाचे धंदे कोणी करू नयेत . आणि आपली प्रतष्ठा हि जाणून घ्यावी . त्या प्रतष्ठाति स्तीतीला आपण उतरलं पाहिजे . आपण काही रस्त्यावर पडलेले नाही आहोत . वाटले त्यांनी वाटले ते सांगितलं आणि आपण तस वागलं आपली आपण प्रतष्ठा घालवायची नाही . मला आश्चर्य वाटत कधी कधी की पुण्याला सुध्दा अशी आठ दहा मूल घेऊन आले होते ,त्यांना वचिरलं कारे बाबांनो तुम्ही कशाला आलात इथे ? नाही आम्हाला थोडे पैसे दिले म्हणून आम्ही आलो इथे . हिका तुमची प्रतष्ठा झाली . त्याच जे मूळ तत्व जे आहे ते किमानवाचे परिवर्तन ,मानवाचे परिवर्तन झाल्या शिवाय ह्या सर्व गोष्टी जाणारच नाहीत . तुम्हाला काय वाटल परदेशात अंधश्रद्धा नाही ,भयंकर अंधश्रद्धा आहे . इतकच नव्हे तर अमेरिकेत तर वचिराफट हे ते याच्या शाळा आहेत . तथि जाऊन वाटले ते करा . ते लोक समजले आणि सहजयोगात उतरले आणि आज एवढं कार्य करत आहेत जगभर ते सगळे महामूर्ख ,आणि इथे दोन चार अतशिहाणे ,दीडशहाने जे दसितात त्यांचे बैल रकामे आहेत . त्यांच्यावर वशिवास ठेऊन आपल्या आयुष्याची नासाडी करून घेऊ नका . जर तुम्हाला सहजयोगात यायचं नसेल तर येऊ नका कारण याच्यात जबरदस्ती करता येत नाही . तुमची इच्छा असायला पाहिजे की आमची जागृती झाली पाहिजे . जर तुम्ही आपली कुंडलनी जागृत करायची इच्छा केली तरच होऊ शकेल नाहीतर होणार नाही . हे काही आव्हानाचं काम नाही आहे की आमची जागृती करून द्या . कशी करणार ? उद्या हिटलर येऊन उभा राहिला माझी जागृती करून द्या म्हणून तर मी म्हणून हात जोडून बाबा तुमची जागृती झालेलीच आहे ,तु तसाच राहा . कधीच होणार नाही .

तेव्हा माणसाचा एकंदर वचिर ,किआम्हाला सुध्दा हिपरमेश्वरी शक्ती मळिली पाहिजे हे फार गरजेचं आहे . कुणावरही जबरदस्ती करता येत नाही ,कुणावर दडपशाही करता येत नाही ,कुणावर दगड मारता येत नाहीत काही नाही . हे मळिवायला पाहिजे ,आपली शक्ती आपल्या जवळ असताना आपण जर नाही मळिवली तर तुम्हाला शहाणं म्हणायचं की काय म्हणायचं . जे त्या वेळेला ज्जानेश्वरांनी सांगितलं सामूहिकिते ते आज साक्षात् करत असताना ह्या महाराष्ट्रातच हे शहाणपण कशाला ,असं दिलिलेला नाही असं दिलिलेच्या पलीकडे हि नाही ,यू पी ला नाही ,करनाल ,हरयिना तथि नाही ,कुठेही नाही आसाम ला नाही . आश्चर्याची गोष्ट आहे हे आपल्या महाराष्ट्रातच का आहे जथि संतांनी सगळं कार्य केलेलं आहे . असं का का . आपल्याला असं वाटत की धरमाच्या नावावर पुष्कळ वाईट गोष्टी होत आहेत हे मी मानते . पण मी त्याबद्दल १९७० साला पासून बोलते आहे इत पर्यंत लोकांनी माझ्या यजमानांना सांगितलं की तुमच्या बायकोला लोक मारतील . म्हण्टल मला मारणारा अजून आलेला नाही . तेच उलटले त्यांच्या वर . जे मारायचा प्रयत्न करतील तेच त्यांच्यावर उलटले . तेव्हा हे लक्षात ठेवलं पाहिजे की सत्कारणी आपलं आयुष्य घालवल पाहिजे . आपलं काहीतरी वशिष्ठ नाव झालं पाहिजे . हि शक्ती मळिवा आणि सगळ्यांचं नाव झालं पाहिजे मोठं . आज मी या शाळेच्या आवारात आले हे मी माझं भाग्य समजते ,आणि शाळां बद्दल मला फार उत्कट प्रेम आहे इतकच नव्हे तर तरुण पढी बद्दल आम्ही फार दुर्लक्ष केलं असं मी नेहमी सांगत असते . तेव्हा आता हि वेळ अशी आलेली आहे की तुम्ही आपली शक्ती मळिवा आणि स्वतः आपण कोण आहोत आपला गौरव काय आहे ते जाणून घ्या . माझा तुम्हा सर्वांना अनंत आशीर्वाद .

1990-12-19, Public Program

19 डिसेंबर 1990

Public Program

Kolhapur (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

1990-1219 PUBLIC PROGRAM, KOLHAPUR, INDIA

शोधणाऱ्या आपण सर्व सहजयोग्यांना, तसेच अजून जे सहजयोगी झाले नाहीत अशा सर्वांना आमचा प्रणाम नमस्कार!

आशा ठेवली पाहजे की सत्य आहे तथि आहे आणि आपण त्याची कल्पना करू शकत नाही, त्याच्यावर कोणचं आरोप पण करू शकत नाही, कवि आपण ते बदलूही शकत नाही. हे सत्य काय आहे? हे सत्य आहे की आपण मन, बुद्धी, अहंकार या उपाधी नसून आपण आत्मा आहोत, आणि दुसरे सत्य असं आहे की, चराचरामध्ये एक सूक्ष्म शक्ती जिला वेदामध्ये ऋतंभरा परज्जा असं म्हटलेलं आहे. तसंच शास्त्रामध्ये तिला परमचैतन्य असं म्हटलेलं आहे. बायबलमध्ये त्याला 'कूल ब्रीझ ऑफ द होली घोस्ट' म्हटलेलं आहे. आदर्शिकरानी तिला 'सलिल सलिल' म्हणून पराशक्तीचे वर्णन केलेले आहे. ही अशी शक्ती जी सर्व जिवित कार्य करते ती जिवित कार्य करणारी ही शक्ती आहे आणि तिला जाणणे तचि बोध होणे हे अत्यंत आवश्यक आहे. मानवी चेतनेपर्यंत आपण आपल्यावर उत्क्रांतीमध्ये आलोत. एवोलूशन मध्ये आलो आहोत, पण अजून मानवी चेतनेत आपल्याला अजून केवळ ज्ञान कवि केवळ सत्य मळिलेलं नाही. त्याचा अर्थ असा की प्रत्येकजण एकच गोष्टीला एक आहे असं म्हणत नाही. म्हणजे आता आपल्याला डोळ्यांनी दसितंय मी आपल्यासमोर उभी आहे म्हणून तुम्ही म्हणू शकता की माताजी आमच्यासमोर उभ्या आहेत. पण वचारांच्या बाबतीत तसं नाही. प्रत्येकाचा वचार वेगळा वेगळा बनतो, त्यामुळे धारणा वेगळ्या आहेत, प्रणाल्या वेगळ्या आहेत. कुणाला कम्युनियम पाहजे, तर कुणाला डेमोक्रेसी पाहजे, कुणाला एक राजा असलेला तो चालेल, अशारीतीने अनेक तऱ्हेचे राजकारणातसुद्धा, समाजात प्रत्येक ठिकाणी एक-एक वेगळा वचार करतात.

लोकमान्य टिळकांचं असं म्हणणं होतं की आपण आधी स्वातंत्र्य घेतलं पाहजे आणि आगरकरांचं असं म्हणणं होतं की नाही आधी समाजाची व्यवस्था ठीक केली पाहजे. दोन्ही गोष्टी ठीक होत्या, असूनसुद्धा त्यांच्या वचारांमध्ये फरक होता. पण कधी कधी असेही वचार असतात की ज्याच्यामध्ये लोकहित कवि लोक कल्याणाचा वचारच नसतो. त्या वचारांमध्ये मला असं म्हणता येईल, की कोणच्याही प्रकारची धर्मांधता ही कधीही लोक कल्याणासाठी सार्थक होऊ शकत नाही. आता आपण सद्दामचं पाहिलंच आहे की त्याच्यात धर्मांधता दिसली आणि त्याने कती लोकांना त्रास दिला. कवि कोणत्याही कल्पनेबद्दल, कोणत्याही वचाराबद्दल तीच खरी आहे, एका (अस्पष्ट) असा वचार करून दुसरे जे आहेत ते खोटे आहेत आम्हीच तेवढे खरे असे म्हणणारे लोक सुद्धा अत्यंत समाजाला घातक आहेत. तेव्हा ते केवळ सत्य मळिलं पाहजे. त्यालाच आपण कैवल्या असं म्हणतो. जेव्हा सर्व लोक एकच गोष्ट बोलतात, आणि एकच गोष्ट सांगतात, आता ही महाराष्ट्राची भूमी अत्यंत पावन भूमी आहे. अत्यंत पावन आहे ते ह्या लोकांना वचारांचं. सगळीकडे त्यांना आमंत्रण आहे. प्रत्येक अं.. प्रत्येक शहरातून, प्रत्येक तथिल आमंत्रण असलं कवि दुसऱ्या प्रांतातून फार आमंत्रण आहेत आणि तथि पुष्कळ सहजयोगी आहेत. हजारोनी आहेत. पण ह्यांचं म्हणणं आम्ही महाराष्ट्रातून फरिणार कारण का त्यांचं म्हणणं आहे ही संतांची भूमी आहे, आणि इथलं चैतन्य फार शुद्धीकरणाला मदत करतं. ह्या गोष्टीसुद्धा आत्मसाक्षात्कारानंतरच लोकांच्या लक्षात येऊ शकतात, नाही तर येऊ शकत नाही.

हे लोक जे बोलतात, ते आपल्या लक्षात येणारच नाही, कारण ह्यांचं जे बोलणं आहे ते एका पातळीवर आहे. तर वैचारिक पातळीतसुद्धा कोणी उंच असतं कोणी कमी असतं. कोणी शेतकरी असतो, कोणी अशिक्षित असतो, कोणी शिंपी तर कोणी आपल्याला माहिती आहे, आपल्या देशामध्ये संत प्रत्येक जातीमध्ये झाले आहेत. पण ह्या संतांचं एकच मत होतं, त्यांच्यात कधीही भांडणं झाली नाहीत. त्यांच्यात कधीही वाद-विवाद झाले नाहीत, फक्त हे धर्ममार्तंडानी मात्र त्यांना खूप त्रास दिला. एकनाथानी महाराष्ट्राची घरी जेवले. तुकारामांनी म्हटलं 'झाला महार पंढरीनाथ' श्रीकृष्ण सुद्धा दासीपुत्र वधुराच्या घरी जेवायला गेले होते आणि रामानेसुद्धा शबरीची उष्टी बोर खाल्ली होती. इतकंच नव्हे श्रीकृष्णाचं आयुष्य लहिंगारे कवि त्यांच्याबद्दल लहिंगारे जे गीतेचे फार मोठे पंडित आपण मानतो, व्यासमुनी, ते कुणाचे पुत्र होते? एका कोळीणीचे आणि ते ही (अस्पष्ट) रामाचे लहिंगारे तर वाल्मिकी. वाल्मिकी कोळ्याची गोष्ट सर्व महाराष्ट्रीयन लोकांनी वाचलीच आहे. त्यांनी कुणी धर्ममार्तंड का शोधून नाही काढला. त्यांनी असे सर्व साधारणच लोक का शोधून काढले? आणि वाल्मिकी सारखा एक कोळी, कमालीची गोष्ट आहे बघा, की संस्कृतामध्ये इतकं सुंदर रामायण त्यांनी कसं लिहिलं? काहीतरी त्यांच्यात कमिया झाली असेल, पण एक असं वचार करायचा की ह्या संतांचं कधी आपापसांत भांडणं झालं एक गोष्ट आहे, पण त्याशिवाय ह्यांचं आयुष्य कती नरिमळ, कती अलहाददायी कती उज्ज्वल आणि जगाच्या कल्याणात संतांच्या (अस्पष्ट) ते आजकालच्या काळात तुम्ही असा एक मनुष्य दाखवा की ज्याला आपण म्हणू शकू की हा खरोखर नरिमळ मनुष्य आहे.

कोणत्याही प्रांगणात, फारच कमी लोक अशी आहेत, की जे नरिमळ आहेत आणि आहेत ते साक्षात्कारी आहेत. रशियाचा (अस्पष्ट) आत्मसाक्षात्कारी व्यक्ती आहे म्हणून त्याने आम्हाला पाचारण केलं. आमचं एवढं कार्य यशाला चालू आहे. साक्षात्कारी पुरुष होते लालबहादूर शास्त्री, महात्मा गांधी होते. ह्या लोकांनी जे कार्य केले आहे ते इतकं नरिमळ, स्वच्छ, पण दुसऱ्यांची दुःख बघून कोणी पैशे-बायेशे, लाच- लुचपत वगैरे ह्या गोष्टी त्यांच्या डोक्यातसुद्धा येत नव्हत्या. आमचे वडीलसुद्धा आत्मसाक्षात्कारी, कधी मला ते मेयरसुद्धा होते नागपूरचे. नंतर मग कॉन्स्टिट्यूटचे मेम्बर होते, आणि त्यांची ऑबेडकरांची फार मैत्री. ऑबेडकर सुद्धा अगदी नरिमळ मनुष्य होते, अत्यंत विद्वान आणि नरिमळ. त्यांना मी फार जवळून जाणं. आमच्या घरी त्यांचं येणं- जाणं असे. त्यांची वैचारिक पातळी फार उच्च असली (अस्पष्ट) फरक होता (अस्पष्ट) फार मोठ्या मोठ्या लोकांशी बोलण्याचा त्यांच्याबरोबर राहण्याचा (अस्पष्ट) आणि बिचाळीस सालात सुद्धा पुष्कळ कार्य करावं लागलं. त्यात पुष्कळदा मारहाण झाली, पुष्कळ त्रास झाला, सगळं काही झालं, पण आपला देश मात्र स्वतंत्र झाला. तर असे नरिमळ लोक संत होते. त्यात अगदी धडाकून बोलत असत, नरिमळ. दासबोध हे ब्राह्मण होते, त्यांनी काय म्हटलं, 'अहो, आम्हासी म्हणती ब्राम्हण, आम्ही जाणलं नाही ब्राम्ह, आम्ही कसले ब्राम्हण'. दुसरे सरस्वती होते दुसरे तेही ब्राम्हण होते. ते रस्त्याने चालले असता एखादया माणसाने पहिले एखादा शेंदूर-बदिर फासून ते काहीतरी दगड बसवलाय त्याला लाथने उडवून टाकायचे, त्या माणसाला ठोकून काढायचे. नंतर रामदासस्वामीबद्दल बोलायलाच नको. साक्षात् हनुमानाचे अवतारण होते, त्यांनी तर अशा लोकांना जे अगुर आहेत लोकांना फसवत होते. त्यावर शिवाय घातलेल्या आहेत. त्यांना शिवायबिद्या येत नव्हत्या, पण काहीतरी आपल्या मनाने शिवाय (अस्पष्ट) असं काहीतरी लिहिलं आहे. एक फक्त सांगता येईल, की सगळ्यांना जात-पात, अंधकार, अज्ञान ही अंधश्रद्धा त्यांच्यावरिद्ध अत्यंत चीड होती. मग आता ज्ञानेश्वरांनी, सांगावं काय त्यांच्याबद्दल, तेवसाव्या वर्षात अमृतानुभासाखा इतका सुंदर ग्रंथ लिहिलेला आहे. तो ग्रंथ जर तुम्ही त्यांच्या दोन ओळी रोज वाचल्या, सारा दविस अगदी आनंदात जाईल. अहो तेवीस वर्षांमध्ये त्या मुलाने, लहानसा मुलगाच होता तो, त्यांच्यासारख्या दोन ओळी कोण लिहून दाखवेल? तर मी म्हणणे की काहीतरी यांच्या बोलण्यात अर्थ आहे. नाहीतर म्हणे की त्यांच्या समाधीला उकळायला चालले होते. त्यांची हाडं बघायला. काय लहान तोंडी मोठा घास घेतात लोक, काही अक्कल नाही. अश्या गोष्टी बोलणं महापाप आहे. संतांच्या बद्दल असल्या गोष्टी बोलायचं, म्हणजे लोकांना काही ती भीतीच नाही. लावली जीभ ती टाळूला आणि वाटले ते बोलायला सुरुवात केली. कती आदरानं त्यांच्याबद्दल बोललं पाहजे. अहो, पंचवीस वर्षांपूर्वी अशी आपल्या देशात स्थिती नव्हती, सांगते, आपल्याला संतांच्या बद्दल एवढा आदर होता. आम्ही सगळे शाळेत वगैरे मराठीत शिकलो तर आम्ही मला तर वाटतं ७० ते ७५ टक्के संबंध वाड्मयच मुळी संतांच्या वर भारावलेलं होतं. त्यांच्याच वाणीत, आणि ते सगळं असतानासुद्धा आज अशी ही स्थिती आली आहे की कोणीतरी उठावं आणि काहीतरी बोलावं आणि लोकांनी त्यांनी त्यांचा जयघोष करावा.

त्यांनी काय सांगितलं की तुम्ही आत्मसाक्षात्कार घ्या. खरसिताने सांगितलं 'नो दायसेल्फ', मोहम्मद साहेबांनी सांगितलंय, तुम्हांला आश्चर्य वाटेल की, मोहम्मद साहेब हे दत्तात्रयाचेच एक अवतार होते, आणि त्यांनी स्पष्ट सांगितलं की जेव्हा यामा येईल रेझरेशन म्हणजे तुमची उत्क्रांती होईल जेव्हा रेझरेशन येईल त्यावेळेला तुमचे हात बोलतील, म्हणजे सहजयोगावर स्पष्टच सांगितलं त्यांनी आणि खरोखर हात बोलतात सहजयोगात. कारण ह्या ज्या (हाताच्या तळव्यावर दाखवून) पाच आणि सहा आणि सात चक्रं आहेत ती तुमच्या हातावर आहेत, त्यांची जाणीव बोधवदि होते. आता ज्ञानेश्वरांनी एक मोठी कामगिरी केली. आपल्या महाराष्ट्रीयन लोकांसाठी. कुंडलनीबद्दल इतक्या पुस्तकांत लिहिलंय तर त्याची सूची तुम्हांला दली तर तुम्हांला आश्चर्य वाटेल. मार्कंडेय पुराणापासून संबंध जेवढं आयुर्वेद आहे. त्याच्यातसुद्धा कुंडलनीवर वर्णन आहे. मन, आत्मा संबंध आयुर्वेदात आहे, त्याशिवाय इतकी पुस्तके आहेत कुंडलनीवर. ज्यांना संस्कृत येत नाही, त्यांनी काय करायचं. पूर्वी काळी नागपंथीयामध्ये अशी परंपरा होती की एका गुरूने एकच शिष्य करायचा. मच्छदिरनाथला गोरखनाथ आणि निवृत्तीनाथाना ज्ञानेश्वर, ज्ञानेश्वरांची कामगिरी ही की त्यांनी निवृत्तीनाथांना म्हटलं, वनिती केली, की मला हे जे आहे गुप्त ज्ञान कुंडलनीचं ते उघड करून फक्त सांगू द्या, मी कुणाची जागृती करत नाही. फक्त सांगू द्या मला. कारण ह्या जनसमाजाला हे माहिती असलं पाहजे. लोकांना माहिती असलं पाहजे की, कुंडलनी काय आहे, आणि त्यांनी ज्ञानेश्वरीच्या सहाव्या अध्यायामध्ये कुंडलनीचं फार

सुंदर वर्णन केलं. पण परत धर्ममार्तंड, ज्यांनी एकनाथांना छळलं, ज्यांनी तुकारामांना छळलं, सगळ्यांना छळलेलं आहे. हे धर्ममार्तंड, ह्यांनी सांगतिलं की हा सहावा अध्याय निषिद्ध आहे. हा वाचायचा नाही, सगळं पारायण होईल पण त्यात सहावा अध्याय वाचायचा नाही. कारण त्यातलं काही गम्य नव्हतं त्यांना. कोणीच आत्मसाक्षात्कारी नव्हते. म्हणून हा अध्याय वाचायचा नाही, असं सांगतिलं. कुणी हे का नाही वचिारलं का हो का नाही वाचायचा, तसं कुणी वचिारलं नाही त्यांना, मुकाट्याने. तर मराठी भाषेत कवि मला म्हणायचं आहे, आपल्या महाराष्ट्रीयन लोकांसाठी आपली ही जी रोजची मराठी भाषा आहे, त्या भाषेत हे ज्ञान जे आलं ते शरीर ज्ञानेश्वरांच्या मुळे. बाकी संस्कृतामध्ये अनेक त्याच्यावर कुंडलनीबद्धलं लहिलं आहे. अनेक तर त्रहेच्या गोष्टी लहिल्या आहेत. मी काही नवीन सांगत नाही. ही तुमच्यामध्ये शक्ती आहे कुंडलनी आणी ती जागृत होते. आता कुणी म्हणेल की मेडकिल सायन्समध्ये कुंडलनीचं काही मेन्शन नाही. अहो, ते इंग्लिश लोक आहेत त्यांना काय समजतं का काही. इंग्लिश भाषा तुमच्या लक्षात येणार आहे कारण मी तकिडे राहिली आहे ना, बघा आत्म्याला स्परिटि, भूताला स्परिटि आणी दारूला स्परिटि एकच शब्द. या महामुखाना कसलं कुंडलनीबद्धलं माहिती असणार. पण खरसिताने सांगतिलंय (अस्पष्ट) तुमच्यामध्ये पण खरसिताला वचिारतं कोण? त्याचं गुरु म्हणजे फ्राईड नाहीतर रजनीश, त्यामुळे जे एवढं मोठं आपल्याजवळ होतं. एवढी मोठी संपदा ती ह्यांच्या डोक्यात कुठून राहणार? पण आता तुम्हांला आश्चर्य वाटेल, की तीन डॉक्टरांना सहजयोगामध्ये कुंडलनीवर एम.बी.बी.एस. डॉक्टरांना एम.डी. ची पदवी मिळाली. जगजाहीर आहे, आणी परवा पुणे युनिव्हर्सिटीमध्ये पाचशे डॉक्टरांच्यासमोर ही गोष्ट त्यांनी सांगोपांग सगळी समजावली. इतकंसं कुंडलनीच्या जागरणाने प्यारासमिपेथेटिक नरवस ससिटिमि आम्ही मनेज करतो. पण काही लोक इतकं खोटाऱे आहेत या देशात, त्यांच्या खोटेपणाची तरी कमाल आहे. हे सगळं काही झालं असतानासुद्धा खोटे लहिलं की त्यांनी सांगितले की परमिण. त्याच्याशिविय काय कुणी एम. डी. होऊ शकतं काय? ते हे जे इकडे डॉक्टर आहेत एम.बी.बी.एस. रिकामटेकडे त्यांना काही धंदा नाही, म्हणून हे धंदे करत फिरतात. त्यांच्याशी बोलायचं तरी काय? आता अंधश्रद्धेवर सांगते आपल्याला. व्यवस्थित ऐकून घ्यावं. अंधश्रद्धा फक्त संतांनीच जाणली आहे आणी त्यांची डोळस श्रद्धा आहे. आत्मसाक्षात्कारी लोक आहेत. श्रद्धा चार प्रकारच्या असतात. पहिला प्रकार तामसी श्रद्धा ती अगदी आंधळी असते. कोणी आला जेलमधून कशीही वस्त्रे घालून आला की लागले त्याच्या पायावर पैसे द्यायला, लागले त्याने काय धटंग केलं की लागले त्याच्यामागे. सांगायचं म्हणजे आमच्या शपिंगि कॉन्फरेन्समध्ये चेयरमन होते त्यावेळला एक आमच्याकडे गृहस्थ होते, आता नाव मी सांगत नाही त्यांचा मुलगा तो फारच वाट्टट होता. सुरुवातीपासूनच तर वडलिनी सांगतिलं की शपिवर पाठवून दया. तकिडे ठीक होईल. तथिं त्यानं समगलंगि सुरु केलं तर आमच्या यजमानांनी त्यांना सांगितलं की तू काय आता जाऊ नकोस तुझी नोकरी सुटली. त्याची नोकरी सुटल्यावर तो आपला घरी बसला पण वडलिना शेवटी हार्टअटेक आला आणी ते वारले. वारल्यावर मी लंडनला निघून गेले होते. तथिं आल्यावर त्यांच्या आई आणी सून आणी हे सगळे येऊन मला सांगायला लागले की माताजी ह्याचं काय झालं काय समजत नाही. आमचे सगळे दागिने घेऊन गेला, आपल्या सासूचे दागिने नेले आणी आमचं जे घर होतं ते गहाण ठेवलं, तेव्हा काही समजत नाही हा मनुष्य करतोय काय. आम्हांला सांगितलं मी अं हे करतय, मी बझिनेस करतोय म्हणून आता दोन वर्षे झाले हे घर वकियाला आला. आता आम्ही करायचं तर काय? मी म्हटलं कमाल आहे या माणसाची. इतका तो असेल वकिएपित हे मला माहिती नव्हतं. नाही म्हटलं साहेबांना भत्ती, पण साहेबांच्या हाती तर लागू दया. शेवटी मग दोन वर्षांनी मी आले तर त्यांनी सांगितलं सगळे पैसे घेऊन आला, त्याला देऊन टाकलं मागल्यावर्षी. सगळं काही ठीकठाक झालं. तर बरं झालं तुमचं बरं झालं, त्याच्यात वाईट काय वाटून घ्यायचं. तर त्यांनी नंतर मला एका वर्षांनी सांगितलं अहो हा तर गुलाबबाबा झालाय. असं का? हा गुलाबबाबा बनून सारे पैसे कमावतोय. मग आम्हांला नको म्हणे अशे घाणेरडे पैसे, आता जाऊ दया तुमचे मळिले तेवढे मळिले. नाही नाही आम्हांला नकोत हे पैसे. तो गुलाबबाबा आमच्या नागपूरला गेला तथिं त्याने काय केले की लोकांना सांगितलं की, इथे मी तलवार मारतो. तलवार मारल्याबरोबर इथून पाणी निघिल आणी तिसचं झालं. तर लोक लागले त्याला पैसे द्यायला, त्याच्याच मागे, बायकांनी कुणी बांगड्या काढून दिल्या, हे दे, ते दे. मग त्यांनी माती उकळून पहिली तर तथिं नळ होता. त्या नळाला जसत लावून तथिं कसं तरी जोडलं होतं. जोराने तलवारीचा घाव मारला तर पडतं बाहेर पाणी. नागपूरला आता त्या भागातले लोक आहेत त्यांनी सांगितलं, याला मारून टाकला पाहंजि, मग तो निघिला पळून गेला पण इकडे जा, धुळ्याला जा. मी एकदा नागपूरला गेले तर परत आलाच नाही. मी असं नाही म्हणणार की हे सगळे घेऊन सुद्धा तो पशार झालेला आहे.

आता काल आपण वाच म्हणून गृहस्थांनी कतितीरी पैसे एकत्र करून ते पूर्णवानंदजी ना दलित. मी आधीच सांगितलं होतं हा भागटा आहे पूर्णवानंद पण त्यावेळेला कोणाच्या डोक्यात आलं नाही पण तो कुणाला असं म्हणत नव्हता की हे करू नका, ते करू नका. काही केलं तरी चालेल. बायका ठेवल्या तरी चालतील, दारू प्यायला तरी चालेल. आम्हांला पैसे दिले म्हणजे झाले. तशातला हा गुरु, त्यांचे जर कोणी गुरु आहेत, कोणाचे कोणचे गुरु आहेत. मी एक आई आहे मी म्हणून तुझी तबयेंत कशी काय खराब झाली गुरु आहेत का? आणी १९७० साली ह्या सर्व गुरूंच्या बद्दल मी अगदी सांगोपांग सगळं वर्णन केलेलं होतं. पण आजपर्यंत कुणाची हिममत नाही झाली की माझ्यावरिद्ध काही केस करतील, कोणाचीही नाही. मग त्याच्यानंतर अंधश्रद्धेबद्दल दुसरं सांगायचं म्हणजे राजकीय, राजस श्रद्धा, म्हणजे कुणीही दसिला नमस्कार! नमस्कार! नमस्कार! कोणीही राजा आला नमस्कार नमस्कार नमस्कार! पण तो कतिती भ्रष्टाचारी आहे की तो कतिती वाईट वागतो, त्याने कतिती बायका ठेवल्या की दारू पत्ति की काय नमस्कार नमस्कार नमस्कार! त्याच्यात स्वारथी ह्याला नमस्कार केला तर आम्हांला काही मळिल, पैसे मळिल, म्हणजे शाळेतून सुद्धा पुष्कळशा वधियार्थ्यांना आता आज मनिस्टर येणार त्यांना उभं केलं, उन्हात उभी पोरं बचिारी काहीतरी देणग्या देतील आपल्याला. कशाला मनिस्टरसाहेब आलेच नाहीत. ते आपले हातात काठ्या घेऊन उभे आहेत. परवा मी रस्त्याने येताना पोलीसवाले दसिले, म्हणजे हे बचिारे पोलीसवाले मला ह्यांची एवढी दया वाटली. तथिं उभे होते उन्हात. मी परतून आले तकिडनं. आणखी जवळ जवळ आठ- नऊ तास मी तथिं होते, आठ- नऊ तास. वचिारलं काय हो काय चाललंय तुमचं, अहो बसलोय, आमचे मनिस्टर, असे का कुठले सेन्ट्रलचे मनिस्टर येतात अहो, त्यांना कोण मारायला येतं, कशाला येतं तुम्ही जाऊन चहा पळिऊन या, मी म्हटलं. ते म्हणाले, माताजी असं कसं करता येईल? म्हटलं करा ते केव्हापासून उपाशी तापाशी मरतात. इथं लोकांना काही सुचत नाही. तुम्हांला चहा-पाणी वगैरे काही द्यायला पाहंजि की नाही? तर म्हणे लोकांचं आमच्यावरिद्ध मत झालं आहे काय करायचं काय? त्यांना कायदा वगैरे काही माहीतच नाही. कारण कुणीच कायदा पाळत नाही, तो आम्हालाच मारतील उलट, म्हणजे हा काय प्रकार आहे? ऐकावं तेवढं थोडं, हे पंचवीस वर्षांत झालं. पंचवीस वर्षांत एवढी घाण आपल्या देशात आली, त्याला कारण काय त्याला कारण एक, अध्यात्म आपण सोडलं आहे. पुष्कळसे लोक म्हणतात देवच नाही म्हणजे देव नाही म्हणजे कोनाड्यात देव ठेवला मग वाटेल तसं वागायचं. देवच नाही पण हे अशास्त्रीय आहे. देव आहे कवि नाही हे शोधल्याशिविय तुम्ही असं म्हणणं अशास्त्रीय आहे. आधी तुम्ही देव शोधून काढा आणी नाही म्हणायला असं म्हणायचं की आहे कवि नाही. हे शास्त्रीय पद्धतीनं झालं. पण सहजयोगात तुम्हांला देव मळितो. देवाची अनुभूती येते. या परमचैतन्याची अनुभूती येते. तेव्हा एक समजलं पाहंजि की जी ही राजकीय कवि राजसी श्रद्धा आहे त्याचात काही राम नाही. आपल्याकडे आयाराम गयाराम आहेत, आणी फार मोठं, दुसरं, एक मनिस्टर आहेत. ते आले की इतकी गर्दी लोकांची. पण ते जेव्हा खुरचीतून उतरले, तर तथिं बसायला तथिं खुरचीसुद्धा कुणी वचिारली नाही एअर पोर्टला, कोणी वचिारयला सुद्धा हा कोण आला आणी गेला उलट लोकांनी सांगितलं हा फार भ्रष्टाचारी होता. त्याच्या पाठीमागे सर्व बोलायला सुरुवात केली. कोणी त्यांची सतुती केली नाही. बरं सांगायचं म्हणजे असं की कतिती लोकांनी वाईटपणा केला तरी चांगुलपणाचा एक आदर आपल्या मानवात आहेच. तुम्ही कुठं एकलंय का? की हा मनुष्य फार मोठा दाडुडा होता म्हणून त्याला माळ घातलेली आहे कवि त्याचे पुतळे उभारलेले असतील कवि हा महान दाडुडा होता कवि एखाद्या माणसाने बायका- बयिका ठेवल्या, ह्याने इतक्या बायका ठेवल्या होत्या. अहो परदेशात हे होत नाही. म्हणजे आता चांगुलपणा मोठेपणा हे आमचे मानतो. त्याच्या प्रत आपल्याला श्रद्धा आहे. आणी ही सात्विक श्रद्धा आहे. म्हणजे या माणसाचं आयुष्य देवकार्यात गेलं, देशकार्यात गेलं. आता आपले फुले साहेब आहेत. मला आंबेडकरांबद्दल फार श्रद्धा आहे. यशवंतराव चव्हाणांबद्दल मला फार श्रद्धा आहे, कारण ते माझ्या वडलिंचे फार मतिर होते आणी आमच्या यजमानांचे पण फार मतिर होते. तसंच नाईकसाहेब त्यांनी सुद्धा पुष्कळ चांगलं काम केलं. म्हणजे ते देवकार्यात नव्हते, पण चांगली मंडळी होती. भले लोक होते. आपले दादा, वसंतदादा पाटील हा सुद्धा भला मनुष्य होता. हे भले लोक आहेत, चांगले लोक आहेत. ह्यांनी कधी वाईटपणा नाही केलेला. पण त्याच्याच पलीकडे हे संत. संतांच्या बद्दल श्रद्धा असणे ही सात्विक श्रद्धा आहे; आणी ही सात्विक श्रद्धा का वाढवायची.

लोक म्हणतील सात्विक श्रद्धेचा फायदा आहे. त्याने मनुष्य सखोल होतो, गहनता येते. त्याच्यामध्ये सहजयोगामध्ये जे लोक आले जसे अंधश्रद्धेत आले असेल तर मुश्किल होतं. परत आजकालच्या नव्या नव्या दूम काढतात लोक. आता हीच की आम्ही अंधश्रद्धेबद्दल १९७० सालापासून इतकी मेहनत घेतलीय, १९७० सालापासून, आता इथं मंडळी बसली आहेत परदेशातली. तुम्हांला काय वाटतं तथिं अंधश्रद्धा नाही? अंधश्रद्धा तथिं इतक्या आहेत, की त्या आपल्या देशात इतक्या नाहीत. असं कधीतरी मला वाटतं. तथिं वचिक्राफ्ट, हे ते, सटायनकि, देवी सगळं प्रकार चालतात. पण हे कतितीरी वर्षांपासून चालू आहे. मला आश्चर्य वाटतं की इंग्लंडला इतिहासात आहे की अशे प्रकार तथिं होत असत. चेटकी अमकं-तमकं सगळं इंग्लंडला आपण समजतो की फार पुढारलेला देश आहे. तसं काही नाही, तथिं सगळे प्रकार होत होते, आणी आज ही होतात आणी हे जे अगुु आहेत म्हणजे रजनीश सारखे लोक हे, सुद्धा काय करतात संमोहन. सगळ्यांना संमोहन शक्तिवतात आणी संमोहन करून लोकांच्याकडून पैसे उकळतात. पहिली गोष्ट जो मनुष्य आपल्याला परमात्मा कवि भगवान म्हणतो (अस्पष्ट) देवाला काय पैसा-बयिसा समजतो का? काही समजत नाही. त्याने ५८ रोग (अस्पष्ट) त्याने कवडीमोल शेवटी मेला तो आणी हे तुम्हांला जे अंधश्रद्धेवाले आले आहेत ह्यांनी त्याच्यापासून दीक्षा घेतलेली आहे. तुम्हांला आश्चर्य वाटेल. त्यांनी सर्व गणपतीची हयाची- त्याची थट्टा केली आणी त्यांचा आमच्याजवळ पूरण पुरावा आहे. समाचार पत्र ह्याचं 'गुजरात समाचार' मध्ये असं छापून आलं होतं. ह्या रजनीशच्या लोकांनी छापलं होतं काय की आम्ही अंधश्रद्धा नरिमुलन समितीच्या तर्फे माताजीना एक फटका दिलाय. त्यावेळेला त्यांनी आम्हाला दगड मारले होते तथिं हे दाभोळकर स्वतः हातात दगड घेऊन होते. सगळ्यांनी पाहिलं त्यांना. हे डॉक्टर आहेत की दगडमारू आहेत आणी जेव्हा त्यांच्यावर दोरच फेकली तेव्हा त्यांचा असा हात उभा अशे स्तंभित. अठरा ह्या फोरेनच्या लोकांना जखमा झाल्यात तर सी.बी.आय. धावत आली. तथिं लोकांना मारू शकत नाहीत. तसंच इचलकरंजीला हे लोक वर चढत

असताना हॉकी सटकिने मारले. सगळे दारूडे आणित्यांची सगळ्यांची नावं आमहाला मळाली नशबाने. मग मी कमशिनराना जाऊन सांगतिल्यावर कमशिनरानी चांगलीच तंबी दली होती. हे धंदे करायचे अंधश्रद्धा नरिमुलन आहे का याला अंधश्रद्धा नरिमुलन म्हणतात. लहान- लहान मुलांना, पाच वर्षाच्या मुलांच्या हातून दगड मारलेत आणित्यां म्हणे संघर्ष कसला संघर्ष. झाला संघर्ष आता अंगरेजांच्याबरोबर. आता कामाला लागू. मुलांना अभ्यासात घाला. अभ्यास केला पाहजि. तर ही जी अंधश्रद्धेची फार मोठी जबाबदारी आहे ती माझ्या मते फक्त जनजागृतीने होऊ शकते. पण आपला मुख्य प्रश्न हा नाहीय आपला मुख्य प्रश्न आहे भ्रष्टाचार, हे तुम्ही मानलेच पाहजि. वशेष करून या महाराष्ट्रात तर एवढा भ्रष्टाचार आहे की मी कुठे जगात पहिला नाही अहो, याच्यापेक्षा यू.पी. बरं. इथं भ्रष्टाचार एवढा नाही मारामार्या आहेत, हे आहेत, ते आहेत पण भ्रष्टाचार एवढा नाही. उठल्या- सुटल्या पुण्याला मी आले, माताजी अहो तो पैसे खातो, अरे असं का? तो पैसे खातो, तो पैसे खातो, तो पैसे खातो, अरे मग जेवतो-बवितो का नाही? जर हे लोक रिकामटेकडे आहेत, तर भ्रष्टाचाराच्या मागे लागू ना? तो खरा त्रास आहे आपल्याला. अंधश्रद्धा आपल्याकडे हजारो वर्षांनी आहे. त्याने एवढं नुकसान होत नाही, जे भ्रष्टाचारानं आज होतं.

तेव्हा अध्यात्म का हवं ते समजलं पाहजि. अध्यात्म म्हणजे आत्म्याचं ज्ञान. त्याचं असं आहे की वज्रज्ञान हे एकांगी आहे, समजलं पाहजि, रुक्ष आहे जसं एखाद्या चपिडासारखं, सगळा रस त्यातला काढला त्याच्यात काव्य नाही, पुरेम नाही, त्याच्यात आनंद नाही अगदी चपिडासारखं शुष्क आहे. त्याच्यात समाजव्यवस्था नाही कशाचाच वचार नाही कशाचा, राजकारणाचा वचार नाही. कशाचाच वचार त्याच्यात नाही. पण अध्यात्म कवि त्याला आपण तत्वज्ञान म्हणू हे फलिसोफी. तर ह्याच्यामध्ये या सर्व गोष्टींचा वचार केला जातो. पण जथि अध्यात्म नाही जसं आता परदेशांमध्ये एकांगी वचार करून लोकांनी जी प्रगती करून घेतली ती त्यांच्यावरच उलटलेली आहे. याला बूमरानगि म्हणतात. म्हणजे कसं झालं की आता अमेरिकेला पासष्ट टक्के लोक हे पासष्ट टक्के लोक ह्यांना फार घाणरेडे घाणरेडे रोग झालेले आहेत, आणित्यां सत्तर टक्क्यांना एक दोन वर्षांत होतील असं त्यांचं भाकित आहे, ही केवढी मोठी त्यांच्यावरती वपित्ता येऊन राहिली आहे. एवढा मोठा त्यांना त्रास होतोय पण हेच नाही हसिचार इतका वाढलेला आहे, तथि जर तुम्ही अमेरिकेला गेलात तर मंगळसूत्र सुद्धा लपवावं लागतं म्हणजे मुष्कलीचं. इतके शरीरंत लोक आहेत ते मग मंगळसूत्र कशाला हसिकवतात. एका रस्त्याने जाताना आमच्याकडे ते कोठेवाडी वैजानां कि होते, ते म्हणे माताजी दार बरोबर लावून मान खाली घालून बसा. म्हटलं काय झालं, या रस्त्यावर अकरा लोकांना मागील आठवड्यात मारलं लोकांना का उगीचच (अस्पष्ट) अहो, चांगला शहरातला रस्ता. भरल्या रस्त्यात ठा ठा ठा अकरा माणसं मारली. एका नंतर एक, एकानं मारली तर दुसऱ्यानंही सांगतिलं, त्यांनीच का मारली मी ही मारतो. अशे हसिचार परदेशात चालले आहेत, आणित्यां लोक जे इथं आलेत त्याला कारण हे की त्या एकांगी जीवनाला कंटाळून ती उपभोगिता आणित्यां सर्व गोष्टींना कंटाळून, त्याच्यात काही सुख नाही हे जाणून इथं आलेत. तसं एकानोमकिस आपल्याला माहित आहे. लॉ हे इन जेनेरल म्हणजे काय एक आज तुम्हांला इच्छा झाली तुम्ही एक (अस्पष्ट) मग आपण दुसऱ्या इच्छेवरती म्हणजे काय की मला एक मोटर पाहजि मग हे पाहजि ते पाहजि. बरं, ते मळिण्यासाठी एवढं धडपडायचं ते मळिल्यावर त्याचा काही आनंद नाही, दुसरं काही कायच्या मागे, म्हणून या शुद्ध इच्छा नाहीत. आता कुंडलनी ही शुद्ध इच्छा आहे. ही शुद्ध इच्छा आपल्याला माहित नाही. तथियाबद्दल पुष्कळांना माहित ही नसेल पण ती आपल्या त्रिकोणाकार अस्थीमध्ये याला सेकुरम असं म्हणतात, तथि बसलेली असते. आता बघा सेकुरम शब्द म्हणजे काय सकिरेट. आपल्याला ग्रीक भाषा माहित असेल तर त्याच्यामध्ये सेकुरम म्हणजे सकिरेट म्हणजे हे सेकुरमचे जे त्रिकोणाकार अस्थी आहे. गंडाच्या खाली हे अस्थी सेकुरम आहे, सकिरेट आहे. हे ग्रीक लोकांना कसं कळलं. मी ग्रीकला पुष्कळ गेले आहे तर मी तथिल्या तत्वज्ञाशी बोलले ते म्हणाले की आमचा व्यवहार हदिसुथानाशी पुष्कळ वर्षांपूर्वी अलेक्सझांडरच्या आधी होत असे. त्यावेळेला आमचा असा विश्वास होता की एकच देवी आहे. 'आथलि' 'आथलि' 'अथ' म्हणजे पायमोराडीयल. अथलि संस्कृत शब्द आहे. 'अथ' म्हणजे 'इति'. आपल्याकडे थोडसं संस्कृत 'अथ' आणित्यां 'इति' त्याच्यापासून 'अथलि' शब्द झाला आणित्यांच्यामध्ये त्यांनी आमहाला मग हदिसुथानात गेल्यावर असे सांगितलेय की त्याच्यात तीन शक्ती आहेत आणित्यां इतखेर जर अथलिचं तुम्ही देऊळ पाहिलं जथि गणपती बसवला आहे. साक्षण गणपती बसवला आहे. आमच्याकडे फोटो आहे त्याचे. This is child God. असं म्हणून सांगितलं. तुम्ही जर चायना गेले चायनाला तर Mother of mercy म्हणून देवी आहे तथिया तथि सुद्धा एक लहानसा मुलगा बसवलेला आहे आणित्यां चिलीटी म्हणून करशितयानांमध्ये सुद्धा मानतात. God the father, god the son आणित्यां भेद म्हणत नाहीत. मदरला थोडी चाट मारली त्यांनी. मदरला त्यांनी होली घोस्ट म्हणून सांगितले आहे. तीच कुंडलनी आहे. बरं, आता आम्ही जे काय म्हणतोय आहे, समजा जे साधूसंतांनी म्हटलंय ते सदिध करण्याचं सामर्थ्य सहजयोगात आहे. पण भलत्या भरकटलेल्या लोकांची कुंडलनी कशी जागृत होईल. आम्ही आता आव्हान देतो, तुम्ही आता कुंडलनी जागृत करून द्या. तुम्ही कोण आव्हान देणारे? कुंडलनीला आव्हान द्यावं लागतं. रामदास स्वामीना वचारलं की कुंडलनीचं जागरण व्हायला कती वेळ लागतो? त्यांनी शब्द वापरला 'तत्क्षण'. 'तत्क्षण' शब्द वापरला. पण देणाराही पाहजि आणित्यां घेणाराही पाहजि. जर घेणारा हडिलर आला तर त्याला काय मी जागृती देणार आहे का? आणित्यां अशा लोकांचं आव्हान घ्यायचं. सगळ्यांना आव्हान द्यायला लायकीसुद्धा पाहजि. आपला एम.बी.बी.एस. चा अभ्यास केला असेल जसा-कसा रडत-कढत. काय त्यांची प्रकटसि झाली तर मला पत्रं आलीत, त्यांची बायको खूप पैसे लुटते आणित्यां रिकामटेकडे धंदे करतोय. ते जरी असलं रिकामटेकड्यांना असतात धंदे कबूल आहे. पण या मुलांच्या नादी लागू नका. ह्या मुलांना सत्यानाश करू नका. उद्याची ही भावी पढी आहे. मुलांना आरडाओरडा करायला घेऊन गेले. दगड मारायला घेऊन गेले. परवा आली होती बरीचशी मुलं, पण शालीन होती. मी त्यांना म्हटलं तुम्ही आलात बरोबर आहे पण तुमची लायकी काय ते आधी समजून घ्या. तुमचं धोरण काय? धोरण काय आहे? धोरण काहीच नाही. मग ते जे सांगतात सगळं. अहो, म्हटलं तुम्हांला काही व्यक्तित्व आहे की नाही? ते सांगतील तर दगड मारा तर दगड मारतात. ते म्हणतात नारे लावा, तर नारे लावायचे. तुमची ही लायकी आहे. तुमची ही प्रतष्ठा आहे. अरे या महाराष्ट्रात जन्माला आला आहात, तुम्ही आता सहजयोग घ्या आणित्यां कुठल्याकुठे तुम्ही जाऊ शकता. आमच्या सहजयोगातली सर्व मुले सगळे फ्रस्टक्लास मध्ये पास होतात. सगळ्यांना स्कॉलरशिप मिळते. मी दाव्याने सांगू शकते. कधीही फेल होत नाहीत आणित्यां आईवडिलांना इतकं आश्चर्य वाटतं की ही मुलं ढ होती कशी अशी झाली. जर तुम्हांला खरोखरच मुलांना करतृत्ववान बनवायचं असलं तर त्यांना सहजयोगात आणलं पाहजि. कारण ही जी शक्ती जी आहे ना ती बुद्धीला एकदम तल्लख करून टाकते. पण असं, मनुष्य आततायी होत नाही. आततायी मुळीच होत नाही. शक्तशाली असून तो अत्यंत परेमळ आणित्यां अत्यंत गोड होतात. हे लोक बघा आता तुम्ही, हे लोक ज्यांना एक शब्द म्हणजे हिंदी मराठीचा शक्तिता येत नाही ते तुमच्यासमोर तुमच्याहीपेक्षा चांगलं म्हणताहेत की नाही संस्कृत सगळं कुठून एवढं संस्कृत. आमहाला आई सांगायची की पाहा सुपारी-बपिरी खाऊ नका हें, नाहीतर तुम्हांला संस्कृत बोलात येणार नाही कारण माझी आई आणित्यां वडिलि दोघे फार मोठे संस्कृत आणित्यां मथेमटिकसचे फार मोठे हे होते. तर हे समजलं पाहजि की कोणतंही कार्य मनुष्य करतो तो काय आणित्यां करताना त्याच्या मागे काय आहे ते समजलं पाहजि. म्हणजे आता आमचं कार्य समजा आपल्याला माहितीच आहे की माझे यजमान फार मोठ्या पदवीवर होते आणित्यां अजूनसुद्धा त्यांना चाळीस हजार रुपये इन्कमटॅक्स आणित्यां पेंशन मिळते आहे आणित्यां मी श्रीमंत घराण्यातली आहे. शालीवाहनांची वंशज आहे पण मला हे वेड लागलंय, सगळ्यांना द्यायचं आणित्यां आता त्यांना परवा महाराणीने इंग्लंडच्या महाराणीने सर्वोच्च असं पदक मिळालं. अजूनपर्यंत कोणच्याही नेत्याला मिळालं नाही. बाहेरचा तो एक (अस्पष्ट) ला मिळालं आणित्यां एक साहेबांना मिळालं, अशे त्यांना एकतीस सर्वोच्च पदक मिळाले. पण आमचे साहेब परवा त्यांचा सत्कार झाला. तेव्हा म्हणाले की हे सगळं श्रेय मी माझ्या बायकोला देतो. कारण तथिया सहाय्याने हे सर्व कार्य झालं. तथिया शक्तीने हे सर्व कार्य झालं ती अत्यंत आदर्शवादी आहे तथिया आदर्शावरच राहिल्यामुळे हे सगळं मला मिळालेलं आहे. नाही तर तुम्ही वचार करा मला एवढं मिळायची काय गरज होती, मला मलाच का सगळं मिळालं? त्यांना १३४ देशांनी नविडून दिलं चारदा नविडून दिलं. १६ वर्ष मी इंग्लंडला होते चारदा नविडून दिलं. आणित्यां शेवटी त्यांना राजीनामा द्यावा लागला आणित्यां भिग ते पुण्याला आले. पुण्याला आल्याबरोबर त्यांना सर्व आश्चर्य वाटतंय की हे काय पुणे, पुणे शहर आहे का वेडे शहर आहे? इथे सुद्धा सुधारणा व्हायला पाहजित आणित्यां आपल्या महाराष्ट्रातसुद्धा सुधारणा व्हायला पाहजित. संतांच्या वाणीवर चालायला पाहजित. आता 'बोले तैसा चाले' असं त्यांनी म्हटलं म्हणजे होतं का? काहीही होत नाही. नुसत्या म्हणायच्या गोष्टी. 'बोले तैसा चाले' अहो त्यांनी सांगितलं जेवढे काही मनाचे श्लोक म्हटले आहेत. कुणी करू शकत, कुणी करू शकत नाही. तुम्ही मुसलमान असा, हिंदू असा, ख्रिश्चन असा, कुणीही असा, कोणचंही पाप करायला तुम्ही धजू शकता, तुमच्यावर काही बंधनं आहेत का? पण जागृती झाल्यावर मात्र आत्म्याचा जो एक प्रकाश येतो ना त्या प्रकाशात तुम्ही एक दुसरेच होऊन जाल, म्हणजे असं आहे त्याचं उदाहरण, की समजा तुमच्या हातात एक साप आहे आणित्यां सगळीकडे अंधकार आहे, तुमचे डोळे मटिलेले आहेत, त्यावेळेला तुम्हांला मी सांगितलं की अहो तुमच्या हातात साप आहे सोडून टाका. तो चावलयाशविय तुम्ही सोडणार नाही. हट्ट कराल नाही आमच्या हातात साप कसा असणार, आम्ही धरून बसू पण जर का थोडासा प्रकाश आल्यावर चटकन स्वतः सोडून द्याल तोच आहे, आजचा हा सहजयोग. आधी कळस मग पाया. कुंडलनी ही चढते चढून त्याच्यामुळे ब्रह्मरंधर हे छेदलं जातं आणित्यां तुम्हांला अनुभव येतो आणित्यां तुमच्या हातातून थंड- थंड अशा लहरी वाहू लागतात. आता यातली मंडळी आहेत अत्यंत श्रीमंत लोक आहेत हे त्या रजनीशसारखे भिकारी लोक नाहीत. अत्यंत श्रीमंत आहेत आणित्यां स्वतःच पैसे आणतात. मला पैशाचं समजत नाही. आधीच तुम्हांला सांगितलंय ते सर्व व्यवस्था टरस्के वगैरे कोणते वगैरे सगळं व्यवस्थित होतं. कोणचेही बेकायदेशीर काम मी जन्मदात केलं नाही आणित्यां साहेबांनी केलं नाही, म्हणून त्यांना पदमवधिषणची पदवी मिळाली. आणित्यां आता हे कुठले रस्त्यावरचे लोक काहीही ही भरकटतात आणित्यां न्यूज पेपरवाल्यांना सुद्धा काही वैचारिक पातळी नाही. काहीही लहितात. जशे काही त्यांचे गुलामच आहेत. मला वाटतं हे सर्व भाडोत्री लोक आहेत. पैशासाठी सगळं करतात, आणित्यां साठी हे कार्य सुरू केलेलं आहे. मला प्रसिद्धी घेऊन काय करायचं आहे. माझं नाव तर (अस्पष्ट) बुकमध्ये सुद्धा आहे. तसंच मेडिकल जर्नलमध्ये सुद्धा माझं नाव आलेलं आहे. इंटरनशनल मेडिकल जर्नल मध्ये सहजयोगाचं आणित्यां कुंडलनीचं नाव आलेलं आहे. जे काही शोधलं जातं ते सगळं मेडिकल जर्नल मध्ये छापलं जातं. ह्या लोकांना कुंडलनीची माहिती नव्हती. आज सहजयोगात आल्यावर सुद्धा कवि बोस्टन, (अस्पष्ट) अमेरिकेमध्ये सुद्धा याच्यावर पेपरस वाचले गेले आणित्यां आश्चर्यचकित झाले की अशी शक्ती आपल्यात आहे. आणित्यां ती तुम्ही डोळ्यांनी बघू शकता. काही काही लोकांमध्ये जेव्हा ती स्पंदित होते तेव्हा आम्ही फोटोसुद्धा काढलेत. तर मी कुणाला बरं करते वगैरे असं म्हणत नाही कारण डोळेदुखी आहे. रीध लागायची लोकांची. परवा पाचशे डॉक्टर होते तथि आणित्यां (अस्पष्ट) असं त्याचं म्हणणं आहे. मी आजचा ठीक केला म्हणतात पाच

मनिटित. त्यांची कुंडलनी जागृत झाली म्हणून त्यांनी सर्व नावं सांगितली. राहुल बजाज आता तुम्हांला राहुल बजाज माहिती असेल. राहुल बजाज ला फार मोठा हार्ट अटेक आला होता. त्याचा हार्ट अटेक ठीक झाला हे सांगितलं खुले आम, मी त्याला ओरडतच होते बोलू नकोस, बोलू नकोस. त्याने आणखीन तथि लोकांची नावे सांगायला सुरुवात केली. माताजी मला हे सांगू नकोस माझ्याजवळ वेळ नाही या गोष्टीसाठी. मला फक्त कुंडलनी जागृती करायची आहे. हे अशी चार- पाचच श्रीमंत लोकांची आहेत. हे डोक्याला लागलेत म्हणून हे काम केलेलंय. मला गोर-गरबिंसाठी काम करायचं आहे. पण ह्याला पैशे लागत नाहीत. याला पैशे नको, प्रसिद्धी नको ते इकडे मारायला कशाला येतात. पण हे समजायला 'त्याला पाहजि जातीचे, येड्या गबाळ्याचे काम नव्हे हे'. हे भाडोत्री लोक पैशे घेऊन काहीतरी काम करणारे इतक्या आपल्या देशाची अहो दुरदशा केलीय. आम्ही काय पाहिलं आणं काय आहे. कस आपल्याला स्वातंत्र्य मळिलं नुसता स्वैराचार. आता परत जनजागृती झाली पाहजि. लोकांनी समर्थ वहायला पाहजि. तुमच्यात सुद्धा तुमची प्रतष्ठा आपली स्वतःची प्रतष्ठा जाणली पाहजि. आम्ही काय आहोत आणं आम्ही काय होऊ शकतो. तुमच्यातूनच पण मोठ-मोठाले लोक नघिणार आहेत. आपलं आयुष्य असं फालतू लोकांच्या नादी लागून आणं शाळामधून सुद्धा सुरु करणार. म्हणजे अशा शाळेत मुलांना पाठवू नका. त्या रजनीश ने सुद्धा एक युनिव्हर्सिटी काढली आहे. बघा जर रजनीशच्या युनिव्हर्सिटीचा तुम्हांला जर एड्स झाला तर कोण ठीक करणार आहे? त्यांनीच ह्या लोकांना पैशे पुरवले आहेत. पण आता गेला तो. आता यांच्या हालालीची स्थिती येणार. कारण मी या सगळ्यांच्या वरिद्ध उरले आहे. १९७० सालापासून बोलतेय हे लोक अशे आहेत. हे अगुऱु आहेत, आणखी दुसरंही मी सांगितलं आहे, की कुंडलनी जागरणानंतर तुम्हांला सगळं कळेल की माणसाला कोणच्या कोणच्या त्रासाने कोणच्या कोणच्या गोष्टीमुळे त्रास होतो. आता भूत नाहीत म्हटलं तर भूत नाहीत आहेत काय म्हणजे काय आहे. इंग्लिशमध्ये त्यांना प्रोटीन फिफ्टी टू, फिफ्टी फोर, फिफ्टी एट तो म्हणजे आपली जी संबंध भूतकाळातलं आयुष्य आणं जेव्हापासून आपली निर्मिती झाली तेव्हापासून त्याच्यातून जी आपल्यावर अटेक होतो त्याला ते प्रोटीन म्हणतात. डॉक्टर लोक त्याला प्रोटीन म्हणतात. तर स्वयंचलित संस्थेला औटोनोमस नर्वस सिस्टिम म्हणतात. त्यांच्या भाषेत बरोबरच आहे. प्रोटीन नाव दिलं आहे आणं आपण त्याला भूत म्हणतो. पण असं सशरीर नसताना. जर ह्या प्रोटीनचा अटेक झाला तरच कॅन्सर होतो. ह्या प्रोटीनच्या त्याने ट्रिगर होतो. बरं ह्या कुपमडूकाना हे ही माहिती नाही की आज मेडिकल कुठं पोचलं आहे. मी जेव्हा मेडीसीन शिकले त्याच्यापासून हा कुठल्या कुठं पोचला आहे. पण मला व्यासंग आहे त्याचा. मी वाचत असते. लहानपणापासून व्यासंग आहे. वाचनाची फार सवय असल्यामुळे सर्व भाषेत माझं वचन असतं. विशेषतः मेडिकल कडे माझं फार लक्ष आहे. मेडिकल कुठल्या कुठं पोचलं आहे. जेनेटिक्स कोठे पोचलंय आणं ते अगदी जवळ सहजयोगाच्या आहे. आणं आयुर्वेद तर आहेच आणं आयुर्वेदातच जर कुंडलनी सांगितली आहे ती मेडिकल मध्ये नाही म्हणून ती वाईट असं कसं म्हणायचं म्हणजे आयुर्वेद वाईट म्हणजे आपल्या देशातलं सगळं वाईट आणं बाहेरच्या देशातलं सगळं चांगलं असं आपण डोक्यात घेऊन बसलो. अशा माणसाला काय समजावून सांगायचं. इथे ज्ञानाचा सागर आहे. सागर ज्ञानाचा, सागर या देशात आहे. पण सगळं काही झाकून टाकलंय आणं हे इंग्रजी वेड डोक्यात शरिलेलं आहे, की आम्ही आता साहेब झालो बस! साहेबासारखे कपडे घालायचे फरियचे मग झालं वा वा वा! कोणचा शोध लावलाय तुम्ही. हडिस्थानात एक सी.वी. रमण नंतर कुठं एवढासा लेप काढला कुठे कायतरी काढलेय. चाललेलं आहे. कुठे जग गेलंय शोधामध्ये. सगळ्यात जास्त पराकोटीला रशियावाले आणं रशियात हे वैज्ञानिक आहेत ते म्हणतात माताजी आता वज्रज्ञान सांगू नका, आता कंटाळो. तुम्ही आम्हांला आत्मसाक्षात्कार द्या (अस्पष्ट). तो सुद्धा तुम्ही वाटलं तर पत्र लिहून विचारा आणं चारशे डॉक्टर आहेत आता आणं आपल्या देशात उलटी बोंब आहे. आता आम्हांला दगडाने मारलं, आम्हांला हॉकीस्टकिने मारलं, या मुलांना सगळ्यांना. ह्यांना बघा, ह्यांनी तुमची संस्कृती घेतली आहे, आणं काय संस्कृतीचे प्रदर्शन झालेलं आहे. कति हे लोक करायला बघतात, शाळा बनवून देऊ हे करून देऊ इतके मी आधी रडिरव बँकेला विचारून येते काय करायचं ते. कतितरी शाळाचं आम्ही हे केलेलं आहे बनवायला. आता ह्यांना आपल्या संस्कृतीबद्दल आदर आहे. आपल्याला नाही, पण ह्यांना आहे, इथल्या कलेबद्दल आदर आहे आणं आता परवा आणखीन खोटावरपणा म्हणजे असा की रजनीशला म्हणाले, पुलसिवाले होते ते, रजनीशचे शिष्य आहेत, ते म्हणे माताजी हे तर देवभक्त लोक आहेत. म्हटलं हो. हे तर देवदूत आहेत, पण रजनीशची लोक आहेत का? अरे, म्हणे यांना एड्सचा रोग होतो. एकाही माणसाला सहजयोगात एड्स होत नाही, पहिली गोष्ट. दुसरं असं आहे की ह्यांना हे ही माहिती नाही की बाहेरून इतके लोक येतात आता या रजनीशमुळेच प्रत्येकाची छान-बीन झाल्याशिवाय त्याला वज्रि मळित नाही. कधीही सहजयोग्याला कुठेही कोणच्याही अम्बासीमध्ये रोक टोक नाही. पण रजनीशच्या मुळे येत असला की लगेच त्याला रोक-टोक होते. आणं पुण्याला आता बोकाळलेलाच आहे एड्स. फरितात सगळेजण रस्त्याने. दोघेजण आले माझ्या प्रोग्रामला, तर त्यांचे सन्याशी कपडे घालून. माताजीना हे आवडणार नाही, हे त्यांना सन्यास-बनियास ढोंग चालत नाही, ते म्हणे एवढंच राहिलंय हे आता (अस्पष्ट) बाकी सगळं घेतलं त्यांनी आमचं. सगळ्यांना लुबाडून खाललं, अशे अनेक गुरु आहेत. आपल्या प्रत्येक ठिकाणी बसले आहेत. पण कुणाला सांगून होणार नाही. तर सांगायचं तर ह्या संतांनी कति केलेलं आहे. कोणी ऐकलं का त्यांचं? फक्त जनजागृतीनंतर संबंध आतून आमुलाग्र जे काही आपल्याला दिसत, आपल्यात जे काही परिवर्तन झालेलं आहे, तो मनुष्य आपोआपच ह्या सर्व गोष्टींना सत्याचा प्रकाश मळिलायवर, आत्म्याचा प्रकाश मळिलायवर मनुष्य आपोआपच सगळं सोडून उभा राहतो. त्याचं वागणं कसं काय, आता हे कुठे तरी साडी वकित घ्यायला गेले होते. तथि साडीवाले सांगत होते, अहो माताजी त्या मुलीने आम्हांला राख्या बांधल्या आणखी आम्हांला एक-एक चॉकलेट खायला दिली. आम्ही तथि आळखीचे नाही, काही नाही. इतकं प्रेमाने म्हणे, आम्हांला इतकं कुणी प्रेमाने केलंच नाही. आजपर्यंत दुकानात येऊन हे अशी ही मंडळी आहेत. त्यांना अनादर करायचा आणं ह्यांना तुमचं वेड आहे महाराष्ट्रातच जायचं. महाराष्ट्रातच जायचं. आता कुंडलनीचं जागरण ह्याच्या नंतर आपण करूया. त्याच्यावरून पुष्कळ काही लहिलेलं आहे. आपल्याला पुस्तकं मळिलील. आपण वाचून घ्यावं आणं ते मनन करून स्वीकारावं. हे कार्य सामूहिक आहे. सामूहिक म्हणजे असं की जर एक नख तुटलं की ते वाढत जाईल, तसंच सामूहिकितेत आमचे जे सेन्टरस आहेत, इथे आमचे पुष्कळ सेन्टरस आहेत, कोल्हापूरत. तथि आपण जावं आणं आपली वाढ करून घ्यावी. आणं भग मला आपण सांगवं काय झालं आम्ही तुम्हांला कॅन्सर बरा केला की नाही त्याच्यासाठी आम्ही मुंबईला परषिद भरवली. हे चार पेपर आलेच नाहीत. त्यांना 'टायम्स ऑफ इंडिया' ने लिहून दिलं. 'इंडियन एक्सप्रेस' ने लिहून दिलं, 'लोकसत्ते' ने लिहून दिलं पण हे आले नाहीत. आता कुणाचा बरा केला त्यांचीसुद्धा आमच्याजवळ म्हणजे नावं तरी इतकी आहेत तुम्हांला वाटतं. आजच सकाळी एका मुलाला मी बरं केलं आहे पण याची जास्ती प्रसिद्धी अशी करायची नाही. मला बरं करा, मला बरं करा असं नाही. त्यांची कुंडलनीची जागृती होऊन दया, आणं सामूहिकिते ते बरं होतं, जसं आता आपण बसला आहात. आज अगदी सगळ्यांना आत्मसाक्षात्कार मळिल. महाराष्ट्रातले तुम्ही, हे महाराष्ट्र आहे जाणलं पाहजि. हा देश काय आणं भाषा आपली मराठी म्हणजे काय आहे. काय भाषा आहे ती, तेव्हा इतकं तुम्ही हे असून जाणत असून आणं ते तुम्हांला जर नाही मळिलं तर कुणाला मळिणार आहे. तेव्हा कृपा करून सगळ्यांनी नम्रपणे, जजिजासूणने हे स्वीकारावं. ह्याचा सगळ्यांना लाभ होईल म्हणजे शारिरिक नाही, मानसिक नाही, बौद्धिक नाही, तर सगळंच म्हणजे आनंदाच्या डोही आत्म्याचा आनंद आतमधून वाहू लागतो. वयाचंसुद्धा भान राहत नाही. आता मी अडुसष्ट वर्षांची बाई आहे अडुसष्ट वर्षांची. रोजचा माझा प्रवास चालू आहे. रोजची माझी मेहनत चालू आहे. रोजचं भाषणं चालू आहे. वयाचंसुद्धा भान राहत नाही. शरीर म्हणजे कसं आतून कतिही चालले तरी मला काही वाटत नाही. हलकंच वाटतं, वायूसारखं, त्याशिवाय सगळ्यात मुख्य म्हणजे आपल्या चैतन्यामध्ये आपण जयाला म्हणतो चेतना conscious mind त्याच्यामध्ये एक नया, नवीन आयाम जयाला आपण म्हणू नवीन dimension प्रादुर्भाव होतो त्याचा. म्हणजे आपल्याला सामूहिकता जाणवते. आपल्यामध्ये सामूहिक चेतना येते. आपल्या बोटामध्ये म्हणजे अशे हात केले तर आपल्याला कळतं की आपली कोणची चकरं खराब आहेत व दुसऱ्यांची कोणची खराब आहेत. ही पाच, सहा आणं सात चकरं आहेत. तसंच ही ठीक कशी करायची हे एवढं शकून घ्यावं. तुमच्या हातून कुंडलनी जागृत होणार आता मी काही जागृती करणार तुमच्या हातून होणार. तुम्ही हे कार्य करणार आणं ह्या सामूहिक चेतनेत एकदा तुम्ही रमलं म्हणजे भग सहजयोग सोडता येत नाही. 'सहज' 'सह' म्हणजे तुमच्याबरोबर 'ज' म्हणजे जन्मलेला हा योगाचा जन्मसिद्ध अधिकार आहे आणं ह्यांनी आमच्या डॉक्टरच नाही तर तीन वैज्ञानिकांना तीन पदव्या मळिलेल्या आहेत. तीन वैज्ञानिकांना. जे कुणी बघतच नाही. बघायला तयारच होत नाही. बरं, या न्यूज पेपरला लिहून दिलं तर पोचसुद्धा दयायला तयार नाहीत. छापतच नाहीत. आम्ही पैशे-बयिशे कुणाला देणार नाही. ती गोष्ट खरी आहे. तर ते छापयलाही तयार नाहीत. ते या भाडोत्री अशे पेपरस घेऊच नका तुम्ही. याला काय अर्थ आहे आता या कुंडलनीच्या जागरणाने मनुष्य अत्यंत शांत चतित होतो. त्याच्या सगळ्या चिंता, 'कुठे चिंता कुठे दुःखे क्णणी सारी लयास जाती' आणं आपोआप जसं मुक्त होतं. आपोआप मी कोणालाही काही सांगत नाही. याच्यातले काही लोक इरगमध्या पडले होते, इतके खचित पडले होते, आणलं ते बेशुद्धावस्थेतून अर्धवट होते. पण जेव्हा ते जागृती झाली, दुसऱ्या दविशी असे संबंध इरगा सुटले त्यांचे. व्यसनमुक्ती हे लोक काय करणार. व्यसनमुक्तीला पाहजित लोक त्यांच्यात स्वतः काही व्यसनाधीन, दारू पिणं, हे करणार आणं म्हणणार आम्ही व्यसनमुक्ती करणार. करा ना, पुष्कळ आहेत असे, कोण दारू पित नाही? परवा बाळ ठाकरे म्हणाले की तुम्ही तर (हास्य) ते परखडपणे कधी बोलतात तर त्यांनी म्हटलं की तुम्ही सगळेजण दारू सोडा तरच तुम्ही इरग समितीवर येऊ शकता. तर म्हणे सगळ्यांच्या आवळलेल्या मुठ्या म्हणे अशा दलिया पडल्या. (हास्य) परखडपणे चांगलं बोलतात कधी कधी पण जरा एकाकी आहेत आणं एकीकडेच विचार करतात. मला म्हणतात तुमचं कार्य फार हळूहळू होणार आहे, म्हटलं आमचं सोलडि आहे. तुमच्यासारखं नाही, अर्धवट. सोलडि काम आहे मानतात ते. तसंच दादा मला मानत असत. सर्व लोक सर्व राजकारणातले लोक येतात. मला राजकारण समजत नाही. माझा राजकारणाशी काही संबंध नाही. पण कुणी आलं माझ्याकडे तर मी त्याला नाही म्हणत नाही. मला काय करायचं आहे. ह्यांची मं- मतांर, भांडण-बडिण असतील पण माझ्याचकडे आले तर आत म्हणून आईला सगळे एकसारखे आहेत. सगळ्यांची ट्रीटमेंट करून सगळ्यांना बरं करून देते. पण हा भाडोत्रीपणा करणार्या लोकांना मात्र कोणी ठीक करू शकत नाही. कुणी आंढळे असतील त्यांचे डोळे उघडता येत असतील, पण त्या डोळ्यांवर पट्टी बांधून आंढळेपण आलेल्यांना कसं आम्ही ठीक करणार आणं उगीचच आहे. मी विचार करते की ह्यांना माझ्याशी काय बघिडलेलं आहे. आज आमच्या बाई आहेत श्रीखंडे बाई त्यांनी सांगितलं, माताजी असं आहे तुम्ही १९७० सालापासून हे कार्य करताय आणं आता आम्ही दोन- तीन वर्षांपासून हे कार्य सुरु केलं आहे त्यांना असं वाटतं की अंधश्रद्धेमध्ये आमच्यापेक्षा माताजी कोण आहेत? सगळ्या जगात काम करणार्या म्हणून राग येतो. अरे बाबा मला तर इतका आनंद झाला ते मानव आले होते माझ्याकडे मी म्हटले वा वा! केवढी गोष्ट आहे हे अंधश्रद्धेचे कार्य करणार पण तो पक्का नरिबुद्ध मनुष्य, अहो, त्याला अध्यात्म माहिती नाही त्याला कसलं ज्ञान नाही, त्याच्याशी बोलायचं घाय? मी असं का? बरं काही व्यासंग- बसिंग काहीच नाही तर काही कार्यात माताजी ते आम्हांला

काही समजत नाही. माताजी तुम्ही आले कशाला. नाही म्हणे तुम्हांला आव्हान दयायला. असं का? आण मिसमरीझम करतात आण ही काळी वदिया आहे करायची नाही. मिसमरीझम करायचं नाही म्हटलं तुम्हांला माहितीय का? मिसमरीझमसच्या बदल कति आकषेप आज-काल घेतला आहे. सायन्समध्ये कति त्याच्यावर नघिलेले आहे. कति कोरडे लोकांनी काढले. त्याच्यावर ओढले आहेत. कति पुस्तकं नघिलीत. काही वाचलं का तुम्ही? मला वेळ नसतो मी आता हे कार्य करत असतो. तर त्याच्यामुळे मला वेळ नसतो. अहो, पण तुम्ही कोणत्या ह्याच्यावर केलं हे कस? आम्ही टेप मागविलं टेप रेकॉर्डर दिला त्याच्यात टेप करून म्हटलं हे बघा, मला नमस्कार तुम्ही जा याची घरी स्टडी करा, आणा (अस्पष्ट) डोक्यावर ठेऊन घ्या. ज्या माणसाला काही ज्ञान नाही तो पुढारी कसा? इतके वरपागी लोक, तेव्हा गेले म्हणा. पण त्यांच्या हातून एक फार मोठी चूक झाली होती. आमच्याकडे बारा हजार माणसे होती आण आमचे एक गृहस्थ होते ते नुसते सहजयोग्यासाठी (अस्पष्ट) त्यांच्यावरती दहा- बारा मुलांना त्यांनी घातलं आण त्या दहा- बारा मुलांनी त्यांना इतकं झोडपलं की ते मेले आठ दिवसांत म्हणजे खूनशीपणा आहे बघा तो आता त्या मुलांचा. बारा-चौदा हजार माणसांमध्ये कुठे काय झालं माहिती नाही. आमच्याकडे काही पुरावा नव्हते. दगड मारले आम्हाला आण म्हणे की आम्हालाच दगड मारले. त्यांना कशाला मारायला जाऊ आम्ही. म्हणजे इतका खोटाखोटा इतका खोटेपणा करून शेवटी यांना मळिणार काय? कतिही म्हटलं की सहजयोग हा वाढणारच आण हे सत्य आहे आण याचा आनंद आण याच्यातला फायदा जो होईल, अहो, ते मुलं आले होते ना अंधश्रद्धेचे तेही बसले नंतर आण फार झाले. असंच होणार तेव्हा (अस्पष्ट)

ज्या शाळामध्ये हे धंदे चालतात त्यांना म्हणावं ही शाळा नको, मूर्खपणाचं लक्षण आहे. त्याच्यातला कुणी जर काही शोध लावला असेल तरी ह्यांना वजिजान येतं. कशाचं काय, कुणीही उठावं आण कधीही बोलावं. वशिष्ठ ज्ञानेश्वरबदल बोललेलं मला मुळीच सहन होणार नाही. मुळीच सहन होणार नाही. त्या माणसाने इतके कष्ट उचलले, रानानात, उन्हातान्हात नागव्या पायांनी फरित होते. त्यांच्याकडे चपला नव्हत्या, तर त्यांच्या म्हणे पालख्या काढतात. काय सांगावं माणसांच, रस्त्यांनं येत होतो तर अडवलं म्हणे माताजी तुम्ही (अस्पष्ट) आम्ही पालखी आणली आहे. सगळे जेवायला बसले आहेत. म्हटलं तुम्ही जेवा त्यांच्या पालख्या घेऊन, हे काही शोभतं का? आण तेवसाव्या वर्षी कंटाळूनच त्यांनी समाधी घेतली असेल. कबीराने म्हटलंय 'कैसे समझाऊ समझत नाही' कबीर झाले काय, नामदेव झाले काय, गीरा कुंभार झाले काय? सगळे एकच बोलत असत. गीरा कुंभारांना एकदा भेटायला नामदेव गेले. नामदेव कति मोठे आहेत आपल्याला माहिती आहेत पण पंजाबात गेले त्यांना पाचारण झालं. नानकसाहेब त्यांच्या पायावर आले आण म्हणे काय हे अहो, म्हणे कसं तरी करून पंजाबी शक्ती आण पंजाबी भाषेत केवढा मोठा ग्रंथ आपल्या नामदेवांनी लहिला आहे. ज्याला (अस्पष्ट) ग्रंथसाहेब आहे, मराठीत हे काय बोलतात मराठीमध्ये हे काय बोलतात अहो, नामदेवांचे हे अभंग, जनाबाईचे अभंग त्यात ग्रंथसाहेबात घातलेले त्या नामकसाहेबांनी. आपल्याला नामदेव म्हणजे काय वाटतं शिंपी, 'अतशिहाणे त्यांचं बैल रकिमे'. बरं! आपल्या मराठी भाषेत असे दोन-चार आहेत शब्द सांगायला, ते गेले गीरा कुंभाराकडे, गीरा कुंभार चखिल तुडवीत होते, आता बघा एक आत्मसाक्षात्कारी दुसऱ्याकडे कसं बघतो त्याच्यात काय (अस्पष्ट) होतो त्याला काव्य कसं सुचतं ते बघा. त्यांना बघून म्हणतात स्तंभित झाले आण फारच सुंदर एक त्यांचं काव्य आहे की, 'नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी' हे काय बोलणं झालं हे नरिगुण आण सगुण सर्वसाधारण माणसाच्या डोक्यात येणं अशक्य आहे. काय त्यांचं ते बोलणं, ते प्रेम काय त्यांची ती समज आण काव्य. अहो शिंप्याने काव्य केलेले ऐकलंय का तुम्ही? गीरा कुंभाराने काव्य केले. चोखामेळाने काव्य केले. हे कुठून आले? आता सहजयोगात सुद्धा तुम्हांला आश्चर्य वाटेल की जे चार्टड अकाऊंटंट लोक आहेत त्यांनी कधी मराठी शब्द जाणलेला नाही. मराठीत, उर्दूत हंदात काय काव्य करतात. आता इथे एक गृहस्थ आले ते उर्दूमध्ये एवढे सुंदर कुठे आलेत का? इतक्या सुंदर ते कविता लहितात मराठीत. कुसुमाग्रजांनी त्यांना मानून घेतलं आहे, की तुमच्या वयामध्ये हे काव्य ही (अस्पष्ट) मी कधीच ऐकली नाही काय कुसुमाग्रजांनी त्यांना मानून घेतलंय, म्हणजे हे सगळं तुमच्यातसुद्धा आहे. ह्या सर्व शक्त्या तुमच्या हातात आहेत. तुम्ही सगळ्यांनी शहाणपणा करून शक्ती घ्या. 'तुज आहे तुजपाशीच' जे आहे ते दयायला मी इथे आलेली आहे. उगीचच फालतू लोकांच्या नादी लागून आपलं आयुष्य खराब करून घेऊ नका. जे काही तुमच्यात आहे ते फार मोठे भव्य महान आहे आण तो स्वतःचा गौरव आपण सर्वांनी मळिवून घ्यावा अशी माझी वनिती आहे. (टाळ्या)

पाहून गहविरून येतं, वाटतं सारं वातावरण हे प्रेमाने भारावून गेलेलं आहे. त्याच्यानंतर गणपतीपुळ्याला ही सर्व मंडळी भेटतात. आपल्याला आश्चर्य वाटेल की रवींद्रनाथ टागोर हे फार मोठे द्रष्टा होते, त्यांनी संबंध वर्णन गणपतीपुळ्याचं केलेलं आहे. कशे लोक येतील, काय होईल सगळं काही त्यांनी वर्णन केलेलं आहे. इतकंच नव्हे तर त्यांचे एक Universal Mother has awakened आण इतकं वर्णन बारीक केलेलं आहे तसंच इंग्लंडला विलियम ब्लेक त्यांच्या कविता कदाचित आपण वाचल्या असतील कुणीतरी. त्यांनी संबंध सहजयोगावर वर्णन केलेलं आहे. माझं घर कुठं असेल? काय होईल सगळं वर्णन आहे. लुईस म्हणून आहे त्यांनी सांगितलं आहे म्हणजे अशे पुष्कळ द्रष्टे होऊन गेले. सत्ययुगात भृगू मुनींनी एक ग्रंथ नाडीग्रंथात लहिला आहे. त्यात संबंध सहजयोगाचं वर्णन केलेलं आहे. आण १९७० साली सहजयोग सुरू होईल असं त्या लोकांनी त्यांच्या शकावरून काढून १९७० साली लहिलिय आण किंडलनीचं सहज जागरण होईल असं भृगूमुनींनी चौदा हजार वर्षांपूर्वी लहिलिं आहे. पण वाचायला फुरसत कुठे? त्या घाणेरड्या रजनीशची पुस्तकं वाचत बसतात. तोच ह्यांचा गुरू. केवढा साठा आहे आपल्याकडे तर काही मुसलमान लोक सुद्धा इतके पोचलेले आहेत. मला आश्चर्य वाटतं. परवा एक नबाबसाहेब आले ते म्हणाले की माताजी कुरणात एक लाख असे कतितीरी नेबी सांगितलेले आहेत. पण आम्हाला तर थोडेशेच माहिती आहेत. ते कुठेत ते हिदुस्थानात झाले असतील, कुठेतरी अर्थात आण म्हणे इथले लोक कति सात्विक आहेत. आम्हाला सात्विकात आवडते. ते भांडणारं नको. तेव्हा जे आपण धरमामध्ये आज डोळे मट्टून करत होतो ते कति सत्य आहे, कति असत्य आहे ते सगळं जाणून घेतलं पाहिजे, आण योग्य तो मार्ग नविडला पाहिजे. नीर-कषीर वविक आल्याशिविय मनुष्य आंधळ्यासारखं लाठीनं मारत तर चालतो कवि सगळ्यांच्या पायावर येतो. नीर-कषीर वविक यायला पाहिजे आण त्याचसाठी तुम्ही एक दविय कॉम्प्युटर आहात. फक्त त्याचं मेन्सला लागायला पाहिजे. जसं ह्या instrument ला मेन्सला लागलं तसं तुमचं कॉम्प्युटरला लागलं की तुम्हांला आश्चर्य वाटेल फार. मनुष्य खरं की खोटा असं वायबरेशंसने कळेल. कोणाही वषिणी मनुष्य जगातला मेलेला मनुष्य असो कवि कुठे त्याला त्रास आहे, काय आहे असं तुमचं कॉम्प्युटर सुरू होईल, म्हणूनच माझी ही वनिती आहे की उत्क्रांतीचं हे थोडंसं अगदी साडेतीन फूट कवि चार फूट तुम्हांला फक्त प्रवास आहे. तो अगदी शांतपणाने करावा आण वचिर आता करू नये. वचिरांच्या पलकिडे ज्याला आपण म्हणतो नरिवचिर समाधी ही पहिली स्थिती सहजयोगात येते. आण हे आज येईल. आपल्या सगळ्यांना कषणभर का होईना मग ती टकिवायची कशी ते पाहायला पाहिजे. बरं आता मी परत वनिती करते समोर येऊन बसावं. नाहीतर बसल्याशिविय मी काही जागृती देऊ शकत नाही. उभ्या राहिलेल्या लोकांना. या येऊन बसा शहाणपणा नको इकडे येऊन बसा शहाणपणा नको. इकडे येऊन बसा समोर जागा आहे. येऊन बसा. कोणालाही काहीही त्रास होणार नाही. बसून घ्या. तुमची तुमची शक्ती आहे. तेव्हा शहाणपणा करून ती प्राप्त करून घ्या. सगळे बसून घ्या. बसल्याशिविय नाही उभे राहिलेले लोक कशे डोक्यात चढल्यासारखे वाटतात. कृपा करून बसून घ्या. ते बरोबर नाही. शिष्टता आहे. शिष्टतेच्या नातं सगळ्यांनी बसून घ्या. लोकांना असं नाही वाटलं पाहिजे की आमच्या डोक्यावर उभे राहून बघतायत आम्हांला. खाली बसून घ्या. खाली बसून घ्या. कृपा करून बसून घ्या. काय झालं बसायला, थोडा वेळ बसून घ्या. थोडा वेळ बसून घ्या. आता दुसरी गोष्ट अशी आहे, की सहजयोगात कोणावर जबरदस्ती करता येत नाही. कोणावरही जबरदस्ती करता येत नाही. असंय की तुम्हांला परमेश्वराने स्वतंत्रता दिलीय. वाटलं, तर परमेश्वराकडे जा, नाहीतर संतांकडे जा. ती तुम्हांला परवानगी आहे. तर हे स्वातंत्र्य आम्ही काढून घेऊ शकत नाही. कारण तुम्हांला परम स्वातंत्र्य मळिणार आहे. त्यात तुमच्यावर कोणाचीच सत्ता चालू शकणार नाही. कोणचीच सत्ता चालू शकत नाही. म्हणजे तुम्ही जसं तुमच्यावर व्यसन करू शकत नाही, तुम्हांला कोणी त्रास देऊ शकत नाही. तर अशी ही वशिष्ट गोष्ट आहे. तेव्हा तुमचं स्वातंत्र्य जे आज आहे. ते राहिलंच पाहिजे. आण त्याच्या पलीकडचं हे संबंध जे टोटलीटीमध्ये म्हणतात. ते संबंध स्वातंत्र्य आपल्याला मळिलं पाहिजे. त्यानंतर आपण सर्व सामूहिकतेच्यात आल्यावरती आपल्याला कळेल की आपली कति वाढ होतेय. पण नम्रपणे. काही लोकांची स्थिती फार उच्च असेल. काहीची थोडी कमी असेल पण जसे सगळे जसे काही एका शरीराचे अंग-प्रत्यंग झाला आहात. वरिटाचे एक अंग-प्रत्यंग झालात एकमेकांना मदत करून. इथे काही फार मोठी मंडळी आली आहेत बाहेरून तेव्हा एक गृहस्थ आहेत इथे ते मनिस्टर आहेत ते बसलेले बघा. तेव्हा आपण काळजीपूर्वक बसावं. आता फक्त आपल्याला काय करायचं, मी म्हटलं आपण महाराष्ट्रातले आहोत तेव्हा याच्यासाठी तीन अटी आहेत. पहिली अट अशी आहे, माझं हे चुकलं, माझं ते चुकलं, मी असं वाईट, मी असं पापी हे प्रकार अगदी सोडून टाकायचे. अहो तुम्ही मानव आहात. तुम्ही नाही चुका करणार तर परमेश्वर करणार आहे का? म्हणून स्वतःला पण एक क्षमा करा. आण स्वतःबद्दल आदर पाहिजे, प्रेम पाहिजे. तर परमेश्वराच्या साम्राज्यात नघिलाय तर तुम्ही खरोखर दोषी असाल तर जेलमध्ये बसला असता. तेव्हा माझं असं चुकलं, तसं चुकलं असं म्हणायचं नाही. तुम्हांला आश्चर्य वाटेल असं म्हटलं तर हे लेफ्टचं हे धरतं चकर वशिद्धी म्हणतात त्याला. आण हे जर चकर धरलं ना तर मनुष्याला अंजायनाचा रोग होतो कवि स्पॅोडालायससि कवि त्याच्यामुळे हाडं अशी हलतात आण त्याच्यामुळे जो त्रास होतो आपल्या पाठीच्या कण्याला, म्हणून माझं काय चुकलं, अमुक आहे, तमुक आहे काही वचिर करायचा नाही. लोक सांगतात तुम्ही पापी आहात, तेच पापी आहोत. मग ते असं म्हणतात. तुम्ही हे पाप केलं त्याचं मारजन करण्यासाठी मला दहा रुपये द्या, चांगलं ह्यांना लगावली पाहिजे दहा. मी सांगते तुम्हांला, आण मी आई आहे, आईला सगळी मुले एकसारखी असतात. तेव्हा कृपा करून असा वचिर माताजी हे चुकलं तर चुकलं मुळीच असं वचिर करायचा नाही. ते सगळं प्रेमाचं कार्य आहे. परमेश्वराची प्रेमशक्ती आहे आण प्रेम हेच सत्य आहे. सत्य हेच प्रेम आहे. दुसरी म्हणजे कोणावरही तुमचा राग असेल कवि तुम्ही कोणाला क्षमा केली नसेल तर त्यांना एकसाथ क्षमा करून टाका. तुम्ही क्षमा करा कवि करू नका काही करतच नाही. काहीच करत नाही खरं म्हणजे. पण जर क्षमा नाही केली म्हणजे डोक्याला त्रास करून घेता आण तो मनुष्य मात्र खुशीत बसतो तेव्हा ह्याच्यामध्ये एक वचिर घ्यायचा. कशाला आपण त्याची आठवण काढायची. प्रत्येक माणसाला वैयक्तिक आठवायचं नाही. सगळ्यांना एकसाथ क्षमा म्हणजे आज्ञाचक्र उघडतं, म्हणजे ती कुंडलनी राहणार खाली. आज्ञाचक्र ते असं बनलय आण क्षमा केल्यावर ते एवढं तरी उघडेल नाहीतर कुंडलनी कशी चढेल? आज्ञा वर थांबून राहणार. एकसाथ सगळ्यांना क्षमा करून टाका. झालं झाली बघा दुसरी आता तसरी अशी की तुमच्यामध्ये आत्मवशवास असायला पाहिजे की मला आत्मसाक्षात्कार होईलच का

नाही होणार. शंका नाही करायची स्वतःबद्दल. शंका होईल का नाही होणार, होणारच तेवढं कराल ना? मग मी सुरु करते. बरं आता दुसरं असं की आपलं ब्रह्मरंध्र छेदायचं म्हणून टोपी काढायला पाहजि. पण आई समोर आपण काही टोपी-बिपी घालत नाही, ती काही गुरु नाही, मनिस्टर बनिस्टर नाही तेव्हा टोप्या दया काढून. आईचा हात नेहमी डोक्यावर असतो. तुम्हांला आई माहतिय कशी आहे, हया लोकांना तरी काहीसुद्धा माहति नव्हती हो, त्यांना पार करायचं माझे हात तुटायचे. इथे चैतन्य आहे, तुमच्यासारखे लोक आहेत तर ते पार होत नाहीत ते येत नाहीत सहजयोगात. इथे चैतन्य नाही तर हे लोक एवढे धावतात.(अस्पष्ट) असो! बरं आता या कोल्हापूरमध्ये अशी मंडळी तयार व्हायला पाहजित. महालक्ष्मीच्या आशीर्वादाने. दोन्ही हात माझ्याकडे अशे करायचे आता हे का? हया हाताच्या बोटांवर समिपथेटकि नर्वस ससिटमच्या नर्वज आहेत असं डॉक्टरस सांगतात. एवढंपर्यंत पोचलय. आता हे बघा आणचिषमे काढून डोळे उघडा. जे लोक वर बसलेत त्यांनी चपला- बिपला घातल्या असतील तर काढून ठेवायच्या. आण दोन्ही पाय वेगळे ठेवा. Please close your eyes and take out spectacles. Please put your hands forward towards me like this. Please close your eyes don't open them till I don't tell you. डोळे मट्टून घ्या. मी सांगतिल्याशविय डोळे उघडू नका. फक्त एवढंच चषमे काढलेले बरे तेवढे पाय वेगळे करून बसा. पायाला मोकळेपणा येतो आणखीन पृथ्वीतत्त्व, त्यात हडिस्थान आणा त्यात महाराष्ट्र त्यातल्या त्यात कोल्हापूर. फार मोठं स्थान आहे. त्याच्यावर तुम्ही बसलेले. हुं डोळे मट्टून घ्यायचे. (माईकमधून फुंकर) आता हळूहळू डोळे उघडा. हळूहळू डोळे उघडायचे आण दोन्ही हात अशे वर करा आण माझ्याकडे वचिर न करता बघा. ही नरिवचिर स्थिती आहे. आण आता उजवा हात माझ्याकडे करायचा असा, आण मान खाली करायची. आण डाव्या हाताने अधांतरी टाळूवर, टाळूवर ब्रह्मरंध्र आहे. इथून बघा, हातामध्ये काही गार-गार कवि गरमही येईल कषमा नसेल केली तर गरम येईल. असली तर बरं होईल. बघा येतंय का? आता डावा हात माझ्याकडे करायचा. वचिर नाही करायचा. वचिरांच्या पलीकडे परत मान खाली आता उजव्या हाताने बघा उजव्या हाताने बघा गार येतंय का? वाकून शांतपणे शांत होऊन. आता परत उजवा हात. मान खाली वाकून घ्यायची. परत बघा अधांतरी धरायचा. आता दोन्ही हात वर करायचे असे आकाशाकडे आण एक प्रश्न वचिरायचा मनामध्ये 'श्री माताजी हे परमचैतन्य आहे का?' असं मनामध्ये वचिरायचं तीनदा कवि 'ही परमेश्वराची प्रेमशक्ती आहे का?' असा प्रश्न वचिरायचा. कोणचाही एक प्रश्न तीनदा वचिरा. आता हात खाली करा. ज्या-ज्या लोकांच्या हातामध्ये कवि टाळूतून थंड कवि गरम अशा लहरी आल्या असतील अशा सर्व लोकांनी दोन्ही हात वर करा. हया लोकांच्या हातामधून दोन्ही हातामध्ये कवि हे आहे ना, कोल्हापूर बघा सगळ्यांना माझे अनंत आशीर्वाद! ज्या लोकांनी नाही आलेले त्यांनी काही वाईट वाटून घ्यायचं नाही. त्यांनी काहीतरी गुरुचं चुकलं असेल. कोणच्या तरी अगुरुकडे गेला असेल, काहीतरी झालं असेल ते बघतिलं पाहजि. तर वाईट नाही वाटून घ्यायचं. सगळ्यांना हयाचा लाभ होणार आहे आण झालाच पाहजि. पण हयाच्यापुढे हया आत्मसाक्षात्काराची सुद्धा पूर्ण इज्जत केली पाहजि. ही केवढी मोठी गोष्ट आपल्याला मळिली जी जन्मोजन्मांतर मळिलेली नाही.

1990-12-20, Press Conference

20 डिसेंबर 1990

Conference

Circuit house, Kolhapur (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Press Conference, Kolhapur, India, 20-12-1990

काळापासून आपल्या देशामध्ये कुंडलनी शक्ती आहे. असे वर्णन केले आहे. आता कति अनदी पुस्तकात आहे ते मी तुम्हाला सांगते. चाप्टर लहून घ्या. कारण जे काय असते. संस्कृत वाचलेले नाही. त्याच्यामुळे माहिती नाही. पान 427 आता हे पुस्तक घ्या. पुष्कळ आहे. हंस उपदेश आता योग तुरा मनी, हे आधी शंकराचार्य यांनी लहिले ते बघू या. योग तुरा मणी, लहिल्यानंतर त्याच्यात त्यांनी सात्विक चर्चा केली, वैचारिक चर्चा आहे. त्यात एक शर्मा म्हणून धर्ममार्तंड आहेत. त्यांनी त्यांचं डोकं खाल्लं, त्यांचं सोडा. मग त्यानंतर सौंदर्य लहरी म्हणून पुस्तक लहिलं. ऋषी याग, ध्यान वदिया, योग सुख उपदेश, योग कुंडलनी, उपनिषद म्हणजे कुंडलनी जागरण. कई उपनिषद, देवीभागवत, योग पुराण, लगी पुराण, अर्गना पुराण, नंतर शंकराचार्यांची सौंदर्य लहरी. त्याशिवीय आपल्या महाराष्ट्रात मारकडेय. मारकडेय कुठ झाले माहिती आहे का. आता आपल्याला माहितीच नाही. आपल्यात काय असते ते. ते झालं महाराष्ट्रात साडेतीन पीठ आहेत. आता हे हद्दी मध्ये लहिलेलं कल्याण आहे. यांचा अभ्यास फार चांगला आहे. आपण सगळं जाणतो असं नाही. आपण मराठीत सगळं जाणतो पण या लोकांनी हद्दीत पुष्कळ कार्य केले आहे. मराठी तेवढं कार्य झालेला नाही. आता यांनी लहिले ओमकार स्वरूप साडेतीन सगुण शक्ती पीठ महाराष्ट्रात आहेत. कोण कोणचं एक मातार गड म्हणजे ज्याला आपण माहूरगड म्हणतो. एक गाणं आहे माहूर गडावरी तुझा वास, दुसरं कोल्हापूर मध्ये, तीन तुळजापूर. मातापूर ची महासरस्वती, तुळजापूरची महाकाली, कोल्हापूरची महालक्ष्मी, त्यांचं सर्व काही यांनी दिलेलं आहे काय काय ते. महाराष्ट्रात समर्थ रामदास यांनी देवीला रामवरदायनी असं म्हटलं आहे. कारण शिवाजी महाराज तुळजापूर भवानी ला जात असत. तेथे त्यांना वरदान मिळाले ह्यांनी एवढे मोठे काम केले आहे. मराठीत एवढे काम झालेले नाही. आपण थोडे लक्ष आपल्याकडे घ्यायला पाहजि. महाराष्ट्रात फार मोठी कामगिरी केलेली आपण म्हणू ती ज्ञानेश्वरांनी कामगिरी केली. फार मोठी कामगिरी केली. कारण ये नाथपंती होते. त्यात तीन पंत होते. एकीकडे वेद राइट साईडला, लेफ्ट साईडला भक्त आणी मधोमध हा नाथपंथ होता. म्हणजे जे जनक राजा होते ते नाथपंथी होते. एका गुरूने एकाच शिष्याला जागृती द्यायची, कुंडलनी चे ज्ञान द्यायचे, असं त्यांचं वधिन होतं. म्हणजे तशी परंपराच होती. ते दुसऱ्याला द्यायचे नाही. हे ज्ञान गुप्त आहे. बहुमोल आहे. ते जर सांगितलं तर लोक फार त्रास देत असत. म्हणून ते कोणाला सांगायचे नाहीत. त्यांनी तेव्हा आपल्या भावाला नवितृतीनाथ त्यांचे गुरू होते. वनिती केली की तुम्ही मला हे ज्ञान तुम्ही मला हे ज्ञान सगळ्या जगाला सांग द्या. कारण सगळे काही संस्कृत वाचत नाहीत म्हणून मराठी भाषेत मी ज्ञानेश्वरी लहिलीय जर तुम्ही मला हे ज्ञान सांगून दिलं नाही तर महाराष्ट्रात हे ज्ञान कसे जाईल. हे सामान्य माणसाला बहुजन समाजाला ते कसे कळणार. या सहाव्या अध्यायात स्वतंत्र कुंडलनी चे वर्णन केले आहे. ते या परवानगीने आणी नवितृतीनाथांनी त्यांना परवानगी दिली तुम्हाला माहिती हे तुम्हाला असेल. ते कारण तुम्हाला माहिती असेल ते त्यांच्या आई-वडिलांना आत्महत्या करावी लागली. आपण त्या आत्महत्या मध्ये आईने मोठ्या मुलाला बोलवले. कारण संन्याशी ची पोर म्हणून धर्ममार्तंडांनी त्यांना त्रास दिला. तर आम्ही आत्महत्या करणार. तर तू फक्त आम्हाला वचन दे, ज्ञानोबा ने काही मागितलं तर तेवढं वचन दे. ते त्याला दे. त्यांनी आयुष्यात एवढं च मागितलं. मग त्याच्या ह्या दहाव्या अध्यायात त्यांनी कुंडलनीचे वर्णन केले, पण त्यांनी वर्णन केले त्याला कारण असे त्यांना परवानगी मिळाली म्हणून. तसंही तुकारामांनी हे केलेला आहे. रामदास स्वामींनी हे केलेला आहे. पण हे उघड करून कोणी सांगत नसत. कारण हे अंतरज्ञान होतं. ते दुरुपयोग करतील, काहीही करतील. उल इरॉपने त्याच्यावर काम केले आहे, पण उल इरॉप ने हे सगळे तांत्रिक आहे. मेकॅनझिम हे एक तंत्र आहे. तंत्र काय तर कुंडलनी तंत्र. तांत्रिक काय तर अर्ध तांत्रिक लोक काय करतात. समाजा देवळात जायचा आणी काहीतरी व्यभिचार करायचा म्हणजे देवीचे चिंत हटलं. तथिन् मग तसे काहीतरी प्रकार करायचे काळी वदिया, व्यसनांचे भयंकर घाणरेडे प्रकार आणी त्या तांत्रिकाला पैशाचा लोभ असतो. तुम्ही याला त्याला संमोहन करायचे आणी त्याच्याकडून पैसे काढायचे. म्हणजे अगदी लोवेसट म्हणा. तुम्ही अगदी नमिन् सुत्रावरील लोक आहेत, ते तांत्रिक. त्यात तांत्रिक होऊच शकत नाहीत. त्यांचं नाव तांत्रिक ठेवलं आहे आणी शंकराचार्यांच्या नंतर सहाव्या शताब्दीत ते फार बोकाळलेली. आपल्या दृष्टीने आणी तिहात कलकत्ता पासून तर इकडे गुजरात पर्यंत संबंध यांचे साम्राज्य पसरले होते. कलमेमध्ये सुद्धा त्यांनी हात घातला आणी कलमेमध्ये तर सगळा राजे लोक तुम्हाला माहिती होतं कीकसे होते ते, सगळा स्वैराचार. त्या स्वैराचाराला धरून त्यांचे जे मंत्री लोक होते. त्यांनी सांगितले की तुम्ही आम्हाला देऊळ बांधून द्या. पण मग आम्ही म्हणजे बाहेर जे जगात चालते. ते उघड करून सांगू. ते म्हणाले बर. त्यांना ऍडजेस्ट करावे लागले. कारण कसतरी त्या राजाला खुश करायचं, त्यांनी सांगितलं ते सगळे बाहेर काढायचं त्याला त्यांनी प्रॉटेक्टिव्हिटी कंठ असं नाव दिलं. म्हणजे प्रजाजन, म्हणजे प्रजा कशी रीतीने त्यांनी काढली ती टूम. ती टूम जी चालली तर होणारच. आपल्याला माहिती आहे. नंतर मग खजुराहो अशा प्रत्येक ठिकाणी या तांत्रिक यांचा प्रवेश झाला. येथे ते राजा ना खूष करण्यासाठी त्या सगळे लैंगिकतेचे मांडायचे. त्याने राजा खुश होत असे. राज यांनी सांगितले की ते मंदिरात आत करा. जे बाहेर नाही केले तरी चालेल पण मागून दसायचे. इथपर्यंत काठमांडू ही जागा. पण ठिकाणी त्यांच्यावर पुष्कळ पुस्तके लहिली. ही जर आपण वाचली तर हद्दिसंथानात खूप काम केला आहे. काठमांडू सारख्या ठिकाणी जी देवळे बांधली येथे त्यांनी सांगितलं देवी आहे त्यातली एक देवी कुमारी आहे. आणी तिच्या मुळे वषिणुमाया आहे. त्यामुळे कमी पडू शकते. तर आम्ही काय म्हणतो, काष्टच लाकडाचं बनवतोय, काष्टाच बनवतोय त्याच्यापासून संरक्षण करण्यासाठी आपण अशा काय तरी मुरत्या केल्या पाहजित, तेथे भूत येणार नाही असं त्यांना समजावून सांगितलं. कोणाला काय आणी कुणाला काय असे त्यांना सांगितले. काठमांडूला पाठवले, वर पाहिले तर आहे खाली काही नाही. त्यांनी काय तुमच्या नजरला येणार नाही. तर तेथे सगळे जर्मन आणी जपानी पोचले तेथे. चुंग लॅच हे जे घाणरेडे प्रकार आहेत. त्यांची तुम्ही पुस्तक जर पाहिली जापानीज भाषेतली तर आश्चर्य वाटेल तुम्हाला. पण लोकांना तर असं वाटतं की आपल्याकडे तर हे सगळे प्रकार आज प्रकार आहे. देव-धर्म म्हणजे सगळा लैंगिक प्रकार आहे. हे तांत्रिकीचे काम. तांत्रिकी लोक राजकीय लोकांच्या मागे आणी राजकीय लोक त्यांच्यामागे. पण हे खरंच तंत्र आहे की सहज योग हा तंत्र नाही. म्हणजे कसा, तुमच्यामध्ये यंत्र आहे ते यंत्र कसं दाखवायचं. योगाला दोन अर्थ आहेत. योग म्हणजे यात सर्व काही शक्तीशी एका कारिता आणी दुसरा अर्थ युक्ती. त्याची जी युक्ती आहे. जसं हे एक मेकॅनझिम आहे हे जाणणे म्हणजे त्याला आपण सगळे तंत्र म्हणतो. म्हणजे यंत्राचे तंत्र मराठी भाषेत आपल्याला समजतं. यंत्राचे तंत्र. आता ज्ञानेश्वरांचे माझ्यावर खूप उपकार आहेत. कारण त्यांनी नदिान लहिल्यामुळे एक तर दाखवायला झालं, कारण आपण महाराष्ट्रात वाचतच नाही, संस्कृत फार आज-काल. पूर्वी आमच्या काळी संस्कृत कंप्लसरी होता. आज-काल वाचतच नाही, त्यामुळे संस्कृताच्या पुराणातील वांगी पुराणात राहिलेली आहेत. बर आता यांची सद्धिता कशी करायची हा प्रश्न तर मी लहानपणापासून माहिती होतं की, मला हे कार्य करायचं आहे. सामूहिक चेतना जागृत झाली पाहजि म्हणजे एका व्यक्तीची नाही कारण याने सामूहिक कार्य. त्या कार्याचा साक्षात्कार दिला पाहजि. म्हणून मी लहानपणापासून मानवामध्ये आतून काय दोष आहेत. एक शक्ती आहे माझ्याकडे ती शक्ती मी सूक्ष्म तेत जाणली. कोण कसा आहे कोण कसा आहे. आता माझी पूर्वपंढिका अशी आहे की, माझे वडील जे साळवे साहेब आहेत ते माझे मोठे भाऊ माझ्यापेक्षा दोन वर्षांनी मोठे, मी त्यांच्या पाठीची. एनकेपी साळवे, माझा आणी राजकारणाचा इतका काही संबंध नाही. त्यांच्याशी माझा फक्त भाऊ-बहिणीचा संबंध. बाकी काही संबंध नाही. तर माझे वडील हे काँग्रेसमध्ये आले त्यावेळी मी फार लहान होते. नागपूरचे, हो नागपूरचे त्यांच्या नावाचे रस्ते आहेत तेथे, त्यांचं नाव घेतले तरी लोकांचं हृदय असं भरून येतं, फार मोठी माणसं आणी त्यांच्यामुळे आम्ही पुष्कळ मोठी माणसं पाहिली, आणखी आई माझी फर्ग्युसन कॉलेजची ओनर्स मॅथेमॅटिक्स. सुशिक्षित फॅमिली, आणी आम्ही शालविवाहनाची वंशज. नंतर खरं नाव साळवी नाही सालवे, त्यांनी मग आम्हाला 96 कुळी केलं. म्हणजे आम्ही राजपूत आणी अत्यंत बाळबोध वातावरण घरांमध्ये. मी ज्या शाळेत शिकले. ती शाळा अत्यंत बाळबोध वळणाची फार चांगली शाळा होती. त्यात आमच्या मुली डॉक्टर झाल्या आहेत. मग त्याच्यानंतर मी सात वर्षाचे असताना आमचे हे गांधीजीकडे गेले होते. ते वर्ध्याला आले होते. गांधीजी म्हणाले " ये सब हमारी तयार की है" माझ्या वडिलांना 14 भाषेत पारंगत होते. त्यांना 28 भाषा येत असत त्यापैकी 14 भाषेत ते पारंगत होते. गांधीजी माझ्या वडिलांना म्हणाले. " हमको ये बच्चा आम्ही दे दो" वडील म्हणाले, " चलो दे दया" आणी त्यांनी मला उचलून घेतले. मी परकर नशिी गेले होते. त्याच्यानंतर गांधीजींच्या बरोबर राहिले. शाळेत जाणे हे पुष्कळ वर्षे चालू होते. जाऊन येऊन असे. गांधीजी आत्मसाक्षात्कारी होते. म्हणजे नेमके काय? चालेल मी सांगते, एक शक्ती आहे जी तुमच्या अंगात असते. असे चैतन्य वाहत असते. चैतन्य आणखी मला वाटते तेच चैतन्य दुसऱ्या गोष्टीवर वापरले तर, आणखी ते चैतन्य तुम्हाला हातात जाणवते. आपण जन्माला आलो तर आपणाला माहीत असतं आपण माणूस आहोत, काही जानवर नाही. तसंच एका संताला माहिती असतं की मी संत आहे. या चैतन्याच्या अनुभूती ने. आणी त्याचं वागणं वगैरे असत. ते कधी अशुद्ध काम करू शकत नाहीत. त्याला म्हटले दारू प्या ते काम त्यांना जमत नाही. तो तसं चुकीचं काम कविया पैसे खा करायचा नाही. म्हणजेच तो संत कसा असतो. त्याला आपोआप आतूनच समजते. आतूनच बाहेरून नाही आतूनच संन्यस्त असतो. आणी ते लोकांना ही कळतं. गांधीजी सुद्धा आत्मसाक्षात्कारी होते. मी लहान असताना मलाही उपासना सांगितली मी तेव्हा तेथे असताना मला वचिारलं. एकेक चक्रावर सांगं, त्यांचं म्हणणं असं का? तर सगळ्यांना सांगायचं कारण त्यांनी मला ओळखलं होतं. शास्त्रीजी ते मला फार ओळखत होते. एवढे मोठे प्रॉइम मनिस्टर होते. एकदा मी गेले भेटायला सर दारातच उभे राहिले. मला लाजल्यासारखे व्हायचे. इव्हन सजीव रेड्डी फार मोठे, मी गेले त्यांच्याकडे तर ते जमनीवर बसायचे. गोरबाचेव हे देखील मानतात मला. ते सर्वच म्हणतात मला. पण आपल्या देशामध्ये नवीनच वावटळ नशिले आहे. संताला ओळखतच नाहीत. त्यांची ओळख काय? त्यांचे चरित्र, त्यांचं वागणं,, त्यांचे राहणीमान, त्यांची प्रेम, त्यांनी ओळखलं. बरं झालं. त्यांनी ओळखलं. तशी माधी त ओळख होती. तस

मलाही ओळखलं पाहजि होतं. त्यांच्यानंतर वडलांचे देशावर नतितां प्रेम होते. माझ्या आईचे सुद्धा, ते रायबागी होते, हे सोडून काँग्रेसमध्ये आले. माझे आई सुद्धा पाच वर्ष नविडून आली होती. मी लहान होते. आठ नऊ वर्षाची माझं हे असं चालू होतं माझे भावंडं त्यांना सांभाळणं. नंतर 42 सालांमध्ये परत कॉलेज मध्ये असताना त्या 42 सालची चळवळ सुरू झाली. तेव्हा आमचे प्रेसिडेंट साहेब आहेत अजून पुण्याला त्यांना अजूनही वचिारा ते सांगतील. तेव्हा मी एकटी,तेव्हा माझे वय नव्हते. मी तेव्हा सतराठरा वर्षाची असेल. माझा तेवीस सालाचा जन्म आहे. तेव्हा मी एकटी मी त्या गेट वर उभे होते. तेव्हा एकटी गेटवर उभी असताना लोकांनी हे बंदूक वगैरे पकडून उभे होते.तर एकटीने मी हे केलं मला भतीची वाटली नाही. त्यांच्यानंतर त्यांनी मला बर्फावर घातलं, मला मारलं वगैरे, मी लहानशीच होते. पण आता तुम्ही म्हणालं हे कसे शक्य आहे. साळवे साहेबांना वचिारा ते सांगतील. त्यांना माहिती आहे. आणतो माझ्यावर चडिायचा तू कशाला हे करते. बेचाळीस सालच्या आम्ही हे कार्य केले.त्या स्टुडेंट्स मध्ये त्यांच्यासाठी पुष्कळ त्रास दिला. इलेक्ट्रिक शॉक दिला, ते जाऊदे. तर गांधीजींचा असं म्हणणं होतं. जोपर्यंत तुम्हाला फ्रीडम मिळणार नाही तोपर्यंत तुम्ही अध्यात्माच्या गोष्टी करायच्या नाहीत.हे त्यांचं म्हणणं. मग फ्रीडम मिळालं त्यांच्यानंतर माझं लग्न झालं. नशाबिने माझे यजमान चांगले आहेत. त्यांच्यासमोर हरियाचे ताठ ठेवले तर झटकून टाकतील, असे आदर्श मनुष्य होते, अतंयत आदर्श. आण माझ्या वडलांनी पण केला होता. आमची लग्न समाजाबाहेर करायची, तर साळवे साहेबांचं लग्न संधी बाईशी झालं. हे आमहाला माहीत होते. आण माझं झालं ते हे यूपीचे श्रीवास्तव. अगदी लाखात एक मनुष्य आहे. त्यांना माहिती होतं हे हे मला नेहमी अवलिया म्हणायचे. अवलिया म्हणजे अवधूत. तुम्ही अवलिया म्हणजे तुमच्या सारखा कोणी नाही. मी तर खादीच वापरत असं तर यांनी हट्ट करून पारटी ला जाण्यासाठी म्हणून खादी शिविले. त्यानंतर हे आय. एफ.एस.झाले इंडियन फॉरेन सर्विस मध्ये काय करणार, तुम्ही दादू पति नाही आपण काय करणार. मी म्हटलं रीझाईन करा. आण तुम्ही आय.ए.एस. जॉईन करा. तर म्हणे त्याच्यात सहाशे रुपये पगार कमी होतो. तेव्हा सहाशे पुष्कळ होते.पेशाचे तुम्ही सहाशे रुपये चा नका वचिार करू. तुम्ही आय.ए.एस. जॉईन करा. मग आम्ही आय.ए.एस. मध्ये आलो. हे कलेक्टर झाले साहेब. मेरट ला कलेक्टर झाले. त्यांची इतक्या लवकर प्रमोशन झाली की,तर कधी आम्ही हया ला पोहोचलो, मुंबईला. मुंबईला ते शिपिंग कार्पोरेशन चे चेअरमन आण मॅनेजिंग डायरेक्टर झाले. फार लांब राहिलं ते, पण अतंयत इमानदार मनुष्य मला त्यांचं हे वाटायचं, कधी आमचं लग्न झालं या दविशी सुद्धा हे कामाला गेले होते. या दविशी सध्याकाळी येऊन आमचं लग्न झालं आण दुसऱ्या दविशी कामाला गेले. मला ते बरं वाटलं अशी पण माणसं आहेत की जी आपल्या देशासाठी कार्य करतील. मग त्यांनी आय. एफ. एस सोडलं आण आय.ए.एस झाले. त्याचा त्रास झाला म्हणा. त्यांनी पुष्कळ कार्य केले त्यांच्या त ही माझा हातभार आहे. त्यांना पद्मभूषण ही पदवी मिळाली. त्यांच्या नंतर मग 134 देशांनी त्यांचं सल्लूशन केले. आण आम्ही लंडनला गेलो. त्यांच्यासाठी लंडनला कायदा केला. आण आमहाला एन. आर. इ. केले. अही, आता तर आम्ही इंग्लंडला आलो. आता आम्ही एन. आर. इ. नाही होणार तर काय होणार? काय पण झालं काहीच्या बाही कुणाला काही कोणाला काही करतात. त्याला काय अर्थ आहे. त्याचा अर्थ आहे काय? लंडनला त्यांना त्या लोकांनी चारदा एन. आर. इ. वस्तीत घेऊन गेले. चारदा, त्यावेळी आम्ही सोळाशे रुपयात राहिले. अजून ते तथि चान्सलर आहेत.त्या तथि अमेरिकन युनिव्हर्सिटीचे, सुट्टी काय मिळत नाही. दोन वर्ष यांना पाठवा. असं तर ते फार मोठे स्पर्चिच्युअल आहे. असं, साहेब म्हणजे जाऊन ये ना. मी पण दिल्लीला जातो. एकदाजाऊन ये ना बघूया तरी काय आहे ते. मग मी नारगोल ला गे गेले. नारगोल ला साहेबांनी त्यांचा एक मतिर पारशी होता. त्याच्याच घरी राहिलं. त्याचा सूट वगैरे अतशिय चांगला आहे. तेथे तुम्हाला एक झाड आहे तेथे ते तेथे बसून मी बघत होते. हा सगळ्यांना संमोहन करत होता आण सगळे असे रस्त्यावर लोळत होते, कपडे फाडायला लागले. संमोहन करून माझं डोकं म्हटलं हा करतोय काय, काय मनुष्य आहे, बायका सगळे कपडे काढून नागव्या होत होत्या. संमोहनात मी तुम्हाला काय सांगतिले ते तुम्ही करू शकता. लोक लहान मुला सारखे दुसऱ्याला पाठीवर घेतात. माहिती का तुम्हाला संमोहनात. मनमौनी, मी हे सगळं पाहून ठेवले. मी हे सगळे बघते. मी सगळ्यांना भेटते, त्याला भेटते. मी सगळ्यांना पाहिलं मुक्तांदन. सगळ्यांची माहिती घेतली.अमुक ठिकाणचं काय? यांच्याकडे जाऊन आले पण त्यांचं मला इतकं हे झालं. उपरती झाली. आता काही तरी करून हे शेवटच्या चक्र उघडलं पाहजि. त्याच्याशिविय कार्य होणार नाही. आण मी रात्रभर तथि एकटी झोपले समुद्रावर आण सिकाळी पाच वाजता मी सहस्त्रार उघडलं. त्या ठिकाणी सात चक्र असतात. काहो दलि का तुम्ही यांना चतिर दलिय, कुंडलनी चे, सहस्त्रार उघडल्याबरोबर मी काय पाहिले, कुंडलनी ही अशी खट खट खट वर गेली. जसा तुमचा टेलिसिकोप उघडला जातो आण जिसे हे तुमचं कुंकू आहे ते जवळून चमकते.तसं सोन्याला तप्त केलं की चमकते, अगदी शांत, आण सगळ्या दसितात, त्या अगदी जशा काय दवि्याच्या वाती. अनेक प्रकारच्या सशक्त. पण कुणाला काय सांगायची सोय होती का? तुम्ही सांगा कोणी ऐकलं असतं का माझं. कबीर म्हणतो "कैसे समजाऊ सब जग मै" मग म्हटलं आपण सहज योगात आपण सुरू करू. तर एका पै पासून सुरू केलं. एक बाई यांच्या अंगात यायचं त्या म्हणून माझ्याकडे आल्या. त्यांना बंधन दिले. पहिल्यांदा आण त्यानंतर एक प्रोग्राम घेतला. बधीला घेतला. एकंदर तेरा लोक आले म्हणजे 14 माणसे झाली. त्यानंतर हळूहळू हे कार्य सुरू झाले. मग मी साहेबांच्या बरोबर होते. ही 1970 सालची गोष्ट आहे. हे 72 साल सुरू आहे. त्यानंतर इराण ला जाऊन आले. पुष्कळ कार्य झाले आहे. इराणमध्ये आमचे शिष्य आहेत. मग त्यांच्यानंतर लंडनला आले. लंडन नंतर आम्ही सगळ्या देशात फिरलो. अनेक देशात हे कार्य सुरू झाले. आण सगळ्यात शेवटी आश्चर्याची गोष्ट आहे की, गारबाचेव, आल्या बरोबर मी साहेबांना सांगितले हा आत्मसाक्षात्कारी आहे. लेनिन सुद्धा आत्मसाक्षात्कारी आहे. त्याला सार्यांनी प्रेशर आणून त्याच्या पारटीवर प्रेशर आणून हेच सगळं सुरू केलं. जर तुम्ही त्यांची पुस्तके कधी वाचली तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल तो सांगतो की, स्टेट लेस स्टेट जयला पाहजि. अशी स्थिती माणसाची आली पाहजि की, गरज राहिली नाही पाहजि. स्टेट लेस स्टेट गरज राहिली नाही नाही पाहजि. पण त्याला असे वाटते की, भौतिकता जर माणसांमध्ये परंपूरण झाली तर तो हयाला येईल. आपणाकडे म्हटलेला आहे की, लक्ष्मी तत्व पूर्ण झाले तर माणसात महालक्ष्मी तत्व जागृत होते. म्हणून त्यांनी त्याची घडी तशी बसवली. पण एक फायदा झाला त्याचा इतके त्यातले स्टॅनड आहे. त्यामुळे त्यांच्यावर प्रेशर आहे. इतकी दडपणही की त्यामुळे लोकांचे सगळे लक्ष देवांकडे, देव नाही पण त्यांना देव माहीत नाही. गणपती माहीत नाही काहीही माहिती नाही. हयांच्यात सुद्धा लेख आहे. त्या माणसाचा त्यांनी मी भेटले मला आश्चर्य वाटलं त्यांनी चक्रावर केवढं काम केलं. तो स्वतः येऊन भेटला.तो फार मोठा सायंटिस्ट आहे. श्री चक्रावर काम केले आण खूप वाचन केलं. आश्चर्याची गोष्ट आहे. त्या देशांमध्ये सोळा हजार लोक माझ्याकडे येत. आमहाला स्टेटबर्ग करा आण मॅनिसिटर होते. ते कॅस टॅरोल ग्राफ मॅनिसिटर आहेत. आपलं सगळं इंटरनॅशनल मॅनिसिटर ते सुद्धा सदगुरू होते. मागच्या वेळाला त्यातले हे लोक त्यांना तेथे दगड मारला, तुमच्या देशाची नालस्ती झाली. सुरुवातीला माझ्याशी काय वाद केला नाही त्यांनी. भाषण झाल्यावर सुरुवातीला इज्जत करत होते. हे लोक बस मध्ये बसत असताना हॉकी स्टॅडि घेऊन आले. सगळे लोक दादू पॅकिन आले होते. सगळे दादूडे झाले. त्यांची नावे सुद्धा घेऊ शकते, त्या मुलांची. तेव्हा जरा लहान होते. आता अगदी गाव गुंड, त्यांचा हात माग इचलकरंजीला बंद पडला. तेव्हा हॉकी स्टॅडि घेऊन बायका होत्या. सगळ्यांनी असं केलं. सगळ्या बसेस होत्या त्या बसच्या कडेने 8 ते दहा मुले उभी राहिली, ते जेव्हा वर चढत होते, वर चढताना त्यांच्या पायाची शीर म्हणतात ना.तेथे दना दन. इतका त्यांना मार बसला त्यांनी मला एका अक्षराने या लोकांनी सांगितले नाही. त्यांना इतका मार बसला मग कनायाला, बनियाला लागले. म्हटलं होतं काय? मग सांगितले, आमहाला तेथे मारले. मग म्हटलं तथि च का नाही सांगितलं? तेव्हाच सांगितलं असतं तर पोलिसात जाऊन वरदी दली असती. मग मी पोलिसाकडे गेले. "शदि साहेब हे बघा," त्यांच्या डोळ्यात अश्रू व्हायला लागले. काय हे बायकांना सुद्धा झोडपले आहे. शदि साहेब म्हणाले काही नाही मी बंदोबस्त करतो. आमहाला नशाबिने त्यांची नावे मिळाली. त्याची लसिट मिळाली. आता सगळे हे दादूडे वाट लागली त्यांची. अंधश्रद्धेचे पहिले दर्शन आण दुसरे दर्शन कुठे घडले. ते म्हणजे मुंबईला जवळजवळ बारा हजार माणसे असतील, डिसिलिवा यांच्यावर. हे मसिटर मानव, एक ग्रहस्थ बाबा होऊन समोर बसले व माझा फोटो घेऊ लागले. आमचे आमचे लोक म्हणाले माताजीचा फोटो बोलताना घेऊ नका. शांत बसा, तर म्हणे मी ही घेणारच. माताजी ना मध्ये मध्ये बोलताना डिसिटरब होतं,पण इतका हट्टी माणूस, शेवटी म्हटलं बसता का शांत. त्यांच्याबरोबर काहीतरी 10 ते 12 पोरे आली होती. आमहाला काही माहीत नाही. दहा ते बारा हजार माणसांमध्ये ते असतील. ते म्हणे आमचा एक संशय आहे. त्यांचे नाव मला लक्षात नाही, बरे अमृते. हे ग्रहस्थ मागे फक्त सहजयोग यांना पुस्तक देण्यासाठी ते बसले होते, ते वक्ति नव्हते. या लोकांनी जाऊन त्यांना तुडवलं. सगळी पुस्तके हसिकावून घेतली आण ते ग्रहस्थ आठ दविंसांनी वारले. मी आता अशी फरितीवर कुणाला कुठे काय सांगणार, आमच्याकडे पुरावा काय? कोणी मारले? आमहाला काय माहिती की, ते हेच लोक आहेत. आण मानव पुढे आले आण आमच्याशी आमचे शिकापुर एक ग्रहस्थ आहेत. त्यांनी सांगितले हे एक सुद्धा संमोहनाचे चे काम करतात. म्हटलं फार चांगली गोष्ट आहे. अंधश्रद्धा नरिमूलनाचे काम करणारे फार चांगली गोष्ट आहे. ते म्हणे तुम्हाला वेळ असतो तर भेटायचे आहे. आता मी संपष्ट सांगते त्यांची परीक्षा घ्या. त्यांना सायन्स माहिती नाही, त्यांना अध्यात्म माहिती नाही. शकिषण कति झाले तर बीए फेल झालेला मनुष्य त्याच्यापेक्षा बरा. काही वाचन नाही, काही व्यासंग नाही. हे पुढारी, पुढारी ला काहीतरी पाहजि की नाही.बर येऊन बसले माझ्यासमोर, आम्ही तुम्हाला आव्हान देतो. आमची कुंडलनी जागृत करून दाखवा." आव्हान" असं काहीतरी वाधासारखे, अहो म्हटलं आव्हान देऊन काय होणार आहे का? आव्हान केले तर कुंडलनी जागृत होईल, तुम्हाला काय माहिती आहे का? तुम्ही कोण मी म्हटलं का हो तुम्हाला डॉक्टरी येत नाही, मेडिसिनि येत नाही. आता कसं बोलायचं तुमच्याशी? बरं म्हटलं बसा. एक दुसरा माणूस घेऊन आले, म्हणे हा माधव गडकरी. बरं म्हटलं बसा. तरूण मनुष्य असा कि मी आपलं वेड पांघरून बसा म्हटलं. आण हे स्वतः संमोहन वदिया, मी म्हटलं तुम्ही स्वतः संमोहन वदिया करता तुमची कुंडलनी जागृत होणार नाही. ही काळी वदिया आहे तर त्यांनी उलट लहिन पाठवले. आण त्यांनी उलट लहिन पाठवलेले हे पेपरवाला काय छापतात. अहो आमहाला वचिारयला पाहजि आम्ही माणसं आहेत. मला काय वचिारलं

नाही. छ। पून दलिा जे काय खोट असेल ते. म्हटलं तुमची कुंडलनी जागृत करणे मोठे कठीण काम आहे. तरी आम्ही प्रयत्न करतो. मग त्यांना टेप मळिवून दलिा. त्यांना टेप रेकार्डर मागून त्याच्यात टेप करून दलिं, आणि म्हटलं घरी जाऊन वाचा . तर लोक म्हणतात तसं ,तर म्हणे माझ्या डोक्यावरून गेले, तुमचं शक्तिषण नाही, मेडिकलस च . मी प्यारा सथिटिक म्हटल्यावर कळलं काय ते. कळलं का. आज हे लक्षात घेतले पाहजि. आम्ही मेडिकल शकिलो ते 47 साला च त्यामानाने आज मेडिसिनी कुठे गेले. तुमचा व्यासंग नसला मेडिसिनी मध्ये तर कुठल्या कुठे पोचले मेडिसिनी. मेडिसिनी तुम्हाला काय माहीत असणार. बरं कुंडलनीचा हे तर आहे. संबध आपला आयुर्वेद कुंडलनी वर आधारलेला आहे. तुम्ही बर वारणेच्या जवळ एक स्कूल आहे. आपल्याला माहीती आहे आयुर्वेद कॉलेज आहे. आयुर्वेद शाळा आहे. वारणेच्या जवळ आपण जाऊन वचारू शकता. त्यांच्या पुस्तकात सुद्धा कुंडलनी, मन आत्मा हे सगळं काही आहे. म्हणजे आपला आयुर्वेद सगळा चुकीचा आहे का हो. मेडिकल ला नाही. त्याला मी काय करणार ? फॅरिनला कुठे माहिती असणार आयुर्वेद, पण आता आला इंटरनॅशनल मेडिकल जनरल मध्ये माझं नाव आलेल आहे. कुंडलनी च नाव आलेला आहे. सहज योगा चं नाव आलय. आतूता हे डॉक्टर चू ग नशाबिने आले आहेत. यांना एमडी ही पदवी मळिली आहे, सहज योगात. आता परवा ते दुसरे डॉक्टर आहेत. हे तर असे आहेत की यांनी एकाचा बलड कॅन्सर ठीक केला. 'क्या बताये आपने क्या बताना है। एक माधुरी है बॉम्बे में उनको बलड कॅन्सर था। हे डॉक्टर इरान ला असतात. " ही वाज डकिलेअर टू बॅडिथ आफ्टर वन मंथ . ही कमप्लीट ली क्यूअर." कतिने साल से था कॅन्सर. तीन साल पहले था ,कॅन्सर बलिकूल ठीक है। कोई दक्कित नहीं बलिकूल सारे टेस्ट सारे नगिटिव्ह आए हैं। बीमारी जड़ से ठीक हो गई. आता हे स्वतः डॉक्टर आहेत एमबीबीएस आणि इरा न ला डॉक्टर आहेत. तेथून हे माझ्या जवळ शकियाला आले आहेत. आता त्यांच्याशी बोलायला सोपं आहे. कारण यांना प्यारा सथिटिक नर्वस समजेल. बर आता त्यांच्याबद्दल थोडा सांगू का. एकदम थोडं कठीण आहे. अध्यात्म वादातून सामाजिक ज्ञान, आपल्या आत्म्याचे ज्ञान, आत्म्याचे ज्ञान काय आहे? आत्मा तर त्याला आपण सचचिदिनंद म्हणतो. की जेव्हा आत्म्याच ज्ञान होतो माणसाला, केवळ सत्य, त्याला आपण कैवल्य म्हणतो. केवळ सत्य आता समजा लहान मुलं आहेत. आत्मसाक्षात्कार यांचे डोळे बांधले आणि त्या मुलांना वचारले काय त्रास आहे. त्या माणसाला वचारले काय त्रास आहे. एकच बोट दाखवतात कवि दोन बोट दाखवतात. त्यांच्या बोट वरती सेंसिटिविटी आली ना. संवेदना आली. दोन बोट दाखवतात. हे दोन बोट काय दाखवतात. याचा अर्थ काय? त्याला मेदूचा त्रास असला पाहजि. कवि वशिद्धी चा त्रास आपला पाहजि. लहान मुलं सुद्धा सांगतील. म्हणजे कसं झालं. आपल्यामध्ये आपलं कॉम्प्युटर सुरु झालं. आपला सॉफ्टवेअर मेन शी जोडला जाईल. आत्म चेतना, आत्म चेतना आली ती येते. आत्म चेतना देणारी जी शक्ती आहे. तिचं नाव कुंडलनी. आता तुम्हीच बघा. हे मेन्स ला लागले. तशी च कुंडलनी आहे. ती मेन्स ला मग आपलं कॉम्प्युटर सुरु, तेव्हा केवळ ज्ञान मळितं. यात सगळ्या च एकमत आहे. आता आमच्याकडे 56 देश आहेत. यात 56 देशातील लोक आहेत. कधी भांडण नाही. तंटा नाही. सगळ्यांच एकमत. आता आपल्याकडे वैचारिक पातळी उच्च असली तरी लोकांमध्ये वेगवेगळे वचार असतात. असतातच, पण एकदा जर तुम्हाला साक्षात्कार मळिला मग मनुष्य समजतो. तुम्ही दुसरा प्रश्न वचारला. फार चांगला आहे. समाजामध्ये कशी होते. आता समाजामध्ये जे दोष आले आहेत. ते मानवामुळे आले आहेत. या मानवाला देवाने काही दलि नाही. या मानवाला दोष का आले , तर त्यांची नीतमूल्ये बदली हे तर मानलं पाहजि. नीतमूल्ये बदलली , नती मूल्य बदलल्यामुळे आपल्या मुलांना वडलांचा मान करणे येत नाही. गुरुचा मान काय नाही. आता नीतमूल्ये बदलल्यामुळे काय झाले, कसं वागायचं, स्वैराचार, इगो आला. आणि हे सगळे इगो चे प्रकार अहंकाराचे आहेत. पण जेव्हा तुम्ही अध्यात्मातून प्रगती केली, अध्यात्मातून तुमच्यात संतुलन येईल. बरोबर कळते संतुलन आतून आता आमच्यात लग्न होतात. पण हुंडा नाही काहीच नाही. मी काय कुणाला सांगत नाही पण घेतच नाहीत. हा घाणेरडा प्रकार वाटतो. व्यवस्थिती लग्न होतात. मुलं सुंदर असायची बघण्यासारखे असायचे. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, आम्ही इतकी लग्न केली . घेतली नाही. यांच्यात कधी कोणी मला हे पाहजि असं म्हटलं नाही. यांचे यांच्यानंतर संत ज्ञानेश्वरांनी नवितृतीनाथांना सांगून सहावा अध्याय लहिलिा. याचा फायदा समाजाला कतिपत झाला? आज मला झाला समाजाला आज झाला. माझ्यामुळे आज झाला. कसे असते. वृक्ष वाढत असतो वृक्ष वाढला. तुम्ही म्हणाल , मूळ यांचा काय फायदा? मग तुम्ही म्हणाल त्याचा बुंध्याचा काय फायदा, मग पानाचा काय फायदा, शेवटी फळ मळिलं म्हणजे झालं. तर व्हॅल्युएशन झाड वाढले. जस जसे तुमचं वंशिव इतकं वाढलंय ,एवढे तुम्ही ही प्रगती करून घेतली. हे समजा झाडासारखा आहे. () ज्ञानेश्वर ची जी कल्पना होती. मुळात हे ज्ञान मी समाजासाठी द्यावे. अर्थात ते महाराष्ट्रातील समाजासाठी आहे. आणि त्यांनी लहिलं सुद्धा ते मराठीत लहिलं. म्हणून म्हटलं त्यांचा मराठीत असतानाही त्याचा प्रयोगांदा कवि त्याचा फायदा का झाला नाही. बरोबर काढला. त्याला कारण असं, धर्ममार्तंड परत त्यांनी सांगितलं हे नषिदिध आहे. त्यांनी सगळे यांना सांगितलं ते नषिदिध आहे. वाचायचं नाही. हे धर्ममार्तंड इकडे तिकडे आहेत ना. त्यात त्यांचा स्वार्थ आहे, कोणता? हो स्वार्थ आहे. तुम्हाला ते माहिती आहे, हे वेगळ सांगायला नको. सगळं काही कमरशायिल. कळलं का? म्हणजे त्यांनी व्यक्तगित स्वार्थापोटी या सहाव्या अध्यायात . कारण लोकांनी प्रश्न वचारला असता कुण्डलनी कशी आहे. जागरण कसं काय होणार. कुंडलनी हा शब्द आम्ही आतूताच ऐकतोय. तुम्ही म्हणताय ते बरोबर आहे. ते समजणे आणखी कठीण आहे. आज सूक्ष्म वंशिय आहे. हे मी मानते. पण एकदा का जागृती झाली मग आपण सूक्ष्मात जातो. ह्या लोकांनी गणपती नाव कधी ऐकलं का तर सगळं काही माहिती हे कटून उत्तर आणलं. कुंडलनी च . हे इटालियन आहेत, हे डॉक्टर आहेत फ्रेंच चे. यांनी कुंडलनी च नाव ऐकलं का जन्मात तरी . त्यातल्या त्यात हे रशियन, यांनी देवाचं नाव सुद्धा घ्यायचं नाही. ते कसे उत्तरले एकदम त्यांची शक्तीत प्रचंड होऊन जाते. इकडे सूक्ष्म ते मुळे , ही सूक्ष्म शक्ती आहे आत्मसाक्षात्कार ची शक्तीही स्पष्ट कळत नसल्यामुळे कारणाने पुष्कळसे लोक. स्पष्ट सांगायचे तर ओशो कवि भोदू लोक कवि अन्य कोणी भोदू . मला तं प्रेरणाच आली. माझ्या अंगी शक्ती आली असं समजून समाजाला फसवतात आणि आंधळा समाज त्यांच्या मागे धावतो. अहो हे आहे ते ओळखता येते. कवि दोन म्हणा, त्यासाठी तो पैसे घेतो का? त्याचे लक्ष कुठे आहे. त्या माणसाचे ओशो, अशा माणसाच्या पायाच्या धूळ बरोबर असते. कळलं म्हणून दुसर त्या माणसाचा चारित्र्य. मुळात आम्ही श्रीमंत घराण्यातले, आमचं लग्न झालं ते पण अतश्रीमंत. तुम्ही म्हणाल आम्ही बरहमपुरीस चक्राचे शबिर घेतले. ते पाहिल्याबरोबर पुष्कळांनी डोक्याला असा हात लावला. तुम्हाला काय तुम्ही दगड थोडा काय तरी करून पुजून टाकतात. त्याचं चरित्र कसा आहे तो कसा वागतो. हे दोन पाहिले पाहजि. आता या माणसाने एवढा घाणेरडा पणा शकिल्या पासून त्याचे तुम्ही शषिय होता. म्हणजे तुम्ही च घाणेरडे आहात. पण राजकीय नेते अशा व्यक्तींना प्रीतसाहन देतात. त्याचं काय? मला राजकारणी व राजकारण समजला तर ना. आपण राजकारणी घराशी संबंधित आहात म्हणून हा प्रश्न वचारला. अहो, माझे वडील त्यागी मनुष्य, माझी आई अत्यंत ज्ञानी तिचे म्हणजे आपल्या हाताने सुत काढायचे व त्या साड्या नेसायच्या. आणखी नांदगाव चे राहणारी जाधव. तर तिचं वृत्त होते की, कधीही द्राक्षे खाणार नाही, कारण माझ्या गावच्या लोकांना द्राक्षे मळित नाहीत. काय म्हणायला मी नांदगाव ला गेले तर माझे डोळे भरून आले. मला बोलता येईना. माझा कंठ दाटून आला. यावेळी म्हटलं काय हे गरबि, अजूनही तशीच गरबि आहे. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल मुळा- मुठा त्यावेळी तिचे पातर फुटलं. आणि सगळीकडे पाणीच पाणी झाले. त्याच्या त द्राक्षे गेली. असे असले लोक होते, आमचे आई- वडील कळलं का? आमच्या आई-वडिलांचा राजकारण वेगळं होतं. एवढ्यासाठीच म्हटलं सगळीकडे राजकारणी नेते वेगवेगळे अशा काय गरज होती. माझे वडील असेबली चे मेबर, कॉन्स्टिट्यूशन समितीचे मेबर, पार्लमेट चे मेबर होते. काय त्यागी पुरुष होते. काय त्यागी भाषा होती. माझा चेहरा अगदी त्यांच्यासारखा. आणखी आता काय झालं. ते लोक आता कुठे गेले समजत नाही. अल्लादी वगैरे मोठी माणसं, आंबेडकर फार मोठा मनुष्य, त्यांच्याबद्दल काय बोलतात मी मानत नाही. अत्यंत वदिवान व्यासंगी आणि अत्यंत कळकळीचा मनुष्य, त्याला समाजाची कळकळ होती. यावेळी खरंच त्रास होता समाजाच्या दृष्टीने ते बोलले पण रामाला वगैरे श्रिया देणे मुळीच नाही. कधीच शक्य नाही. मी वशिवास ठेवू शकत नाही. ते नेहमी मी आमच्या घरी येत असत. आणि वडील नेहमी त्यांची थट्टा करीत असत. एक तर ऑनिसट मनुष्य, " एकदा म्हणे असे करा तुम्ही या खुरचीवर बसला आहेत. त्याचे पैसे द्या. ते म्हणे साळवे साहेब ही खुरची तुमची नाही. गव्हरमेट ने दलिी आहे. मग गव्हरमेट ला द्याल हे पैसे , "असे थट्टा करायचे, भयंकर थट्टेखोर मनुष्य. भीमसेनेचे बरोबर नाही. कशासाठी म्हणाले माहिती नाही. त्या अशा गोष्टी शक्य नाही. थोडासा वेगळा प्रश्न धर्म तत्व वगैरे सगळ्या गोष्टी आपल्या ठरलेल्या आहेत. राम जन्मभूमी बद्दल मग काय ? त्याबद्दल बोलायचं का असा मी वचार करते. कारण मी म्हणे तरी तुम्ही का वशिवास ठेवायचा. आता इकडे राम जन्मभूमी आणि इकडे इतक्या लोकांच्या हत्या होतात. एखाद्या आईला काय वाटेल. याबाबत काय करायचं सांगा. कति लोकांची ची हत्या झाली. वाईट असेल मशदीवर चढले, वाईट असेल, त्याबद्दल काय ? मशदीवर चढले यात काही वाईट नाही. त्यांनी काही बॉम्ब वगैरे टाकला नाही. त्याने बदनामी मातर झाली सगळीकडे ते असते तर त्यांना(फॅमिली टर्म) अमुक-तमुक नाव दलिं, तेथे जाऊन काय राम जप करत बसले. एकूण काय भाजपचे त्याकाळात याबाबत आंदोलन योग्य होते, असे आपल्याला वाटते. असलं तरी त्याबाबत इतकी ही घाई करण्याची ची गरज नाही. त्याबद्दल मी त्या लोकांना एकदम मारून टाकलं ते बरोबर नाही. मला कोणाची उचापती करायची नाही. राम जन्मले तर जन्मले, त्यांची शक्ती आहे ती आहे. त्यात कोणाला मारलं ते मला पटत नाही. ते कुणाचं च मला पटत नाही. म्हणजे वंशिव हद्दि परषिद आणि भाजप यांचा आतूताचा इशू योग्य आहे ? एका अर्थाने त्यांचे योग्य आहे, आणि एका अर्थाने माझे योग्य आहे. मी दुसऱ्या दृष्टीने वचार करते. आज आपल्या समोर तीनशे माणसे मारली गेली तर काय होणार नाही. आतुन का तुम्हाला त्या संबंधात ते नषिधार्य आहे. ते आमहाला मान्य आहे. त्यासंबंधीची हिसा नषिधार्य आहे. यांनी काय त्यामध्ये संशोधन करायला पाहजि. यांच्यात संशोधन असा आहे हे एक फेरिनर आहेत. त्याने संशोधन करून असे सांगितले त्यांचा एक पॉईंट चांगला आहे की, हा मनुष्य बाहेरून आला नांदगाव. तर तुम्ही सगळी इधून तिथून फेरिनर ची नावे बदललेली आहेत. फेरिनर इन्वेस्ट गेटर ची नावे बदली त्यांचे पुतळे काढले आहेत. हा तर फेरिनर होता. त्याने जर काही वास्तू बदलली तर बदलाला काही हरकत नव्हती. असा एक पॉईंट त्यांनी चांगला सांगितला. इंग्लिश मन होता. त्याने दुसर् एक जे सांगितले की तो अर्कोलॉजीस्ट आहे. त्यांनी असं सांगितलं त्या मशदीमध्ये डुकराचे चित्र आहे. दसि इज रॉग . असं झालं असेल कोणी नंतरही काढला असेल. असे आपण म्हणू. पण प्रत्येक ह्याला वाद प्रतविद आहे. त्यानं सांगितलं(लमिा रेट) काय असायला पाहजि. मशदीला, दुसरं म्हणजे तिथे नदीचं पाणी असतं. असं त्यांनी मला सांगितलं. त्याचं म्हणणं असा आहे. ही मशदि च नको आहे तेथे. मी म्हटलं तो काय करतोय व्यवस्थिती रसिर्च करून सांग, मशीद आहे कवि नाही. काय असेल ते असेल. पण आता तुम्ही माझं म्हणणं असा आहे, हिसा न करता हा वाद मी मटिवू शकते. इतकंच आपलं म्हणणं आहे कोणची हिसा होऊ नये. हा सत्याग्रह ठीक आहे पण सत्याग्रही च होते वविकानंद. म्हण [बचिरे हे काय हताश होऊन गेले का ? कळलं का ? असा साक्षात्कार राजकी लोकांना का होत नाही ? तुम्ही बरोबर वचारले सदा आहे. कुंडलनी

हीसुद्धा इच्छा आहे, आणि आणती मागतिल्याश्विया प्राप्त होत नाही. नम्रते श्विया नाही. आता हे सगळे लोक जातात मांत्त्रिकाकडे माझ्याकडे कोणी येत नाही. खाजगीवाले आले ते पार झाले. त्याचा रोग ही बरा झाला. मला त्यांनी बोलावले आपल्या स्टेट हाऊस मध्ये आणि जमिनीवर बसले होते. वर बसले नाहीत. त्यात परेस नोट दिली. वजिजान युगात आपली शक्ती कतिपय लोकापर्यंत जाऊन पोहोचले ? हे पोहोचवणे तुमच्या हातात आहे. हे सर्व तुमच्या हातात आहे. हे वृत्तपत्राचे काम आहे, असं म्हणत नाही. तुमच्याही बऱ्यापैकी प्रयत्नावर आहे की नाही. त्याचोही एक उदाहरण सांगते. मी रशियाला गेले तेथे रशियाचे व वृत्तपत्रकार माझ्याबरोबर होते. झाले ते इमानदार होते. तुम्हाला आश्चर्य वाटे, इथून तुम्ही गेला मासको ला, तुम्हाला प्लॅन मध्ये मळिते ते. त्यात संबंध सहज योग दिला होता. माझा फोटो अमुक-तमुक सगळं दिलं होतं. मी तुम्हाला म्हणते एखाद्या गुणाला तुमची आवश्यकता आहे. आणि तुम्ही कोलहापूरला आहात. तर त्यावेळी आमचे गुणाचे कार्य नाही. आमचं कार्य कुंडलनी जागृती करणे हे आहे. कुंडलनी जागृती ते आहे ना. पण कसं नागपूरला मी गेले तर अंधश्रद्धा वाले मला मुर्दाबाद वगैरे. अमुक-तमुक नागपूरच्या सगळ्या घाणेरड्या श्विया घातल्या. ज्यां मी जन्मात ऐकल्या नव्हत्या, कानाने त्या ऐकल्या. तुम्ही म्हणताना हे अध्यात्म आहे. हो हे खरे आहे. हे इन्फॉर्मेशन नागपूर ची. मी नागपूरची चा आहे. कोपर्या वर चे घर का नाही, धंतोलीत आहे. आमचं घर माहूर रोड येथे हे आमच्या वडिलांचा पुतळा आहे ना. तिथे आहे. हे सगळ्यांनी मुर्दाबाद, अहो इतक्या घाणेरड्या श्विया घातल्या मला, तुम्ही अध्यात्मिक आहेत म्हणून. सगळ्यांचे रोग बरे करतो म्हणून. मी कशाला करू, मला काय मळिणार आहे ते सांगा. दावा करता. मी कधीही दावा केलेला नाही. मी रोग बरा करते म्हणून. ह्या माणसाला एमडी मळिल्यानंतर ह्या तीन जणांना डॉक्टर पदवी मळिल्याबरोबर सगळीकडे पसरली. मी कधीही दावा केला नाही. तुम्हाला आश्चर्य वाटे. परवा 400 ते 500 डॉक्टर होते. कतिने वहां लोग थे ? वहां 500 लोग थे | तर पहिली सभा झाली त्यात मी गेले होते, युनिव्हर्सिटीत. युनिव्हर्सिटीच्या लोकांनी इतकं काढलं तर तुम्ही इतकं कसं करू शकता. जर दिलेली युनिव्हर्सिटीत होऊ शकत. तर आम्ही का करू शकत नाही. युनिव्हर्सिटीत ढवळाढवळ. बर मग त्यांचं एक दुसरे सेशन झालं. तिथं मला मेहरोत्रा नॅबोलवलं होतं. त्याच मी हार्ट ठीक केलं. तिथं सर्वांना सांगत सुटला, माझं हार्टपाच मनिटिअट ठीक केलं. म्हटलं सांगू नका. मला लोकांना ठीक करायचं नाही मला जागृती द्यायचे आहे. एज ए बाय प्रॉडक्ट जागृतीचा तर फायदा काय ? जागृतीचा फायदा बाय प्रॉडक्ट तुम्ही बरं होता. हा फायदा. पहिल्यांदा तुम्ही जागृती मागितली नाही तर तुम्हाला ठीक करून आमचा काय फायदासमजा एखादा दवा कधी लाईटच देणार नसेल तर त्याला ठीक करून काय फायदा. तुम्ही स्वार्थी आहात असं म्हटलं पाहजि ? अर्थातच, स्व चा अर्थ आम्ही जाणले ला आहे. म्हणून आम्ही स्वार्थी आहोत. श्वियाजी महाराजांनी सांगितले स्वधर्म ओळखावा. तो आम्ही स्वधर्म जागविला. त्यात स्वार्थ परमेश्वराचा आहे. अशा लोकांना जागृती द्या जे परमेश्वराचे कार्य करतील. हे ग्रहस्थ सारखी माझी पब्लिसिटी करत होते पुष्कळ, त्यांच्या राहुल बजाज यांना ठीक केलं. पुष्कळ लोक होते. ते कमशिनर होते दारू पकिन आले मग मी त्यांच्यावर सटकली. तु सगळ्यांना कशाला सांगत सुटला स. मी गोरगरबिना फुक्त ठीक करते पण श्रीमंत लोकांना नको. म्हटलं त्यांना जाऊदे डॉक्टरांकडे. फक्त गोरगरीब च कळलं का, आणखी दुसरी अशी गोष्ट आहे हे जे आजार ठीक करायचे आहेत त्याला डॉक्टर आहेत, फक्त ज्या लोकांना जागृती आली त्यांचा रोग आम्ही ठीक करणार प्रॉजक्शन सांगते. ज्यांना जागृती नको असेल त्यांचा आमचा काही संबंध नाही. मी तुम्हाला एक सांगतो माझा खांदा दुखत होता ठीक होईल का ? अहो तुमच्या साळवी साहेबांचा खांदा फ्रोजन होता. त्यांना वचारा मी त्याचा खांदा ठीक केला. हात खांदा दुखत आहे. काही बंधन वगैरे आहे का. हो मी ठीक करून देईन. असलं काही बंधन नाही. प्रेमाचं बंधन आहे तुमच्यावर. मळी करून देईन तुम्ही ही फार लहिती असाल म्हणून दुखतोय, लेखक. ते ठीक करून देईल त्यात काय कठीण नाही. तुमचा तुम्ही ही करू शकतात. नंतर आता हेच लोक ठीक करतात. मी कुठे काय, आता मला वेळ कुठे आहे. पण आपण हे म्हणाला ते सामूहिकतेत कसं ठीक होईल. तो प्रश्न तुमचा ठीक आहे. आता आपल्याला ह्या ला एक उदाहरण देते. रशियात एक मनुष्य, रशियाला दोनशे साईट चालू केल्या होत्या. त्यात डॉक्टर होते हे सायंटिस्ट मला म्हणाले. माताजी मला वदियापीठात सांगून कामाला लागले पाहजि. आत्मसाक्षात्कार दिला पाहजि. मी त्यांना वचिारले तुम्हाला एवढी घाई का ? आत्मसाक्षात्काराची कमाल ही आहे. तुमच्या भाषणाला 16000 ते 14 हजार लोक होते. त्यात आमचे काही मतिर होते. हे सर्व बरे झाले. तुमच्या भाषणातच. काय म्हणता आश्चर्य आहे. भाषणातच ठीक झाले. ब्रुड कॅन्सर सारखे रोग असाध्य रोग आहे. त्याच्यावर काही उपचार होईल का ? त्याचा रोग कसा ठीक झाला मी तुम्हाला काय डॉक्टरांनाही समजावून सांगू शकत नाही. त्याला कारण सायंटिफिक आहे. सायंटिफिक, काय काय गोष्टी अजून मेडिकल सायन्स मध्ये नाहीत. त्या जर तुम्ही लक्षात घेतल्या तर तुम्ही ब्रुड कॅन्सर ठीक करू शकता सहजयोगा द्वारे, ते कसे सांगते, आपल्या शरीरामध्ये स्वाधष्ठिठान चक्र आहे. एक तुम्ही समजू शकता हे स्वाधष्ठिठान चक्र आहे, हे नाभि चक्र आहे. मेडिकलमध्ये याला हायपो स्टिक कवि याला आमच्या वेळी हायपोस्टिक म्हणत असत. पण या याला ओपपो लेक्सिस, हे फ्लेक्स सक्स याला मदत करत. याला काय कार्य आहे हे ते आपल्या मेडिकल सायन्सला माहित नाही. याचं आणखी एक कार्य आहे. आपण आपली बुद्धी फारच वापरत आलो होतो तेव्हा हे सेल्स वापरतो. त्याच्यासाठी त्याला शक्ती द्यायला पाहजि. तेव्हा या सेल्स च रपिलेसमेंट झालं पाहजि. तर हे एक चक्र आहे. ते ह्या सेल्स च रपिलेसमेंट करते. त्याचं हे फार मोठे महान कार्य आहे. त्याश्विया आपले यकृत आहे म्हणजे लिव्हर. त्याश्विया रीस स फुल त्याश्विया पॅनक्रिया, आणकिडिनी आणि सम लोअर पोरशन ऑफ युवर इंटेस्टाइन त्यांचं कार्य आहे. त्यांना शक्ती द्यायचे कार्य आहे. त्यांना समसमान आहे. आता हे डॉक्टरांना माहिती आहे. बर मग काय हे, माहिती नाही की, ब्रेन चा सेल्स ला कोण मदत करते ते. हा येथे बेसिक पॉइंट आहे. जो मनुष्य जास्त वचिार करतो, प्लॅनगि करतो त्याला आम्ही राइट साईड डेड मनुष्य म्हणतो. तो हे चक्र फारच वापरतो. त्याचं लिव्हर चक्र खराब होते. त्याचं लक्ष नाही लिव्हर कडे, त्यांना गर्मी पतित होऊ शकते. सेव इज पार्क होऊ शकते. त्यांना लिव्हर चा कॅन्सर होऊ शकतो. दुसर् तुमच्यासाठी बराय सांगायला कारण तुम्ही सगळे वैचारिक पातळीवर असतात. सेकंड पॉइंट कुठे आहे तुम्ही जर पॅक्वियाज. पॅक्वियाज काम करत असते की तुम्ही तुमची शुगर डिजॉल्व करते. नगिटिव्ह झाला तर डायबेटिस होणारच. आपल्या बघा खेड्यात तुम्ही जाल तर साखर इतकी टाकली पाहजि की की अशी थार लागली पाहजि. काय वचिार करत नाहीत. पृथ्वीला त्रास होत नाही. काय वचिार करत नाहीत. जे खुरचीवर बसून प्लॅनगि करतात. त्यांना डायबेटिस होतो. तसिरे म्हणजे हा ब्रुड कॅन्सर होतो. प्लीहा याचं काय काम तर स्पीडोमीटर. आता समजा तुम्ही जेवण केलं आणि बाहेर धावत गेला तर पोटात दुखेल, ही स्पीडोमीटर तचि हे काम कोणाची ही इमरजन्सी आली. त्यावेळी ब्रुड कास्पोसिस, रक्तपेशी त्या तुमच्या त्या रलीज करते. आता आपल्या आसपास काय आहे, जीवन आहे. सकाळी न्यूज पेपर वाचला की झालं. सकाळी च एक शॉक बसतो. अरे बापरे कति लोक मेले, असं झालं, तसं झालं. मग काहीतरी, कसंतरी. जर तयार लम्बो घ्यायला काय तरी, मग मोघम तुम्ही कुठे तरी वाहनात काय तरी खाडाखोड चालायचं काहीतरी. तर तुमच्या स्पीडोमीटर ला समजत नाही. हा वेडा मनुष्य आहे. त्याचं कसं चालायचं ही स्वतः वेडी होतात. प्लीहा ही वेडी होते. असा घालू तसा घालू मग संध्याकाळी या थकाधकीच्या जीवनात तं स्पीडोमीटर वेडी होऊन जाते. वेडी झाली म्हणजे आपण म्हणतो, व्हेनरेबल टूटच, मग लेफ्ट साईड. ही लेफ्ट साईड तला आम्ही इडा नाडी म्हणतो. हीच ती बघा खालच्या चक्रापासून मूलाधार आणि हिजी वरच्या चक्रापासून स्वाधष्ठिठान चक्र पासून येते. आता हे जे आहे ते आपलं शुद्ध चिंत आहे. त्याला आपण सबकॉन्शस माईड म्हणतो. तुमच्या या सबकॉन्शस मध्ये जे जे झालं, ते तेथे प्रेजेट मध्ये असतो. सकाळी जे झालेलं असतं. पूर्वीच्या तुमच्या आयुष्यात जे झालं ते असतं. त्याच्या पलीकडे कलेक्टिवि सबकॉन्शस असते. त्याच्यावर युन ने खूप काम केले. युन खूप मोठा माणूस, आणि स्वाईड चा श्विय होता. त्याने ते सोडून दिलं. तर युन नी सांगितलं की, आपल्यामध्येच कलेक्टिवि सबकॉन्शस आहे. जे सामूहिक सुप्त चिन्ह. त्या कलेक्टिवि सबकॉन्शस मध्ये भूत, त्यात वेग वेगळ्या गोष्टी असतात. पण जे झालं ते गेलं. भूतकाळात गेलं. तिथून हे डॉक्टरांच्या थोडं जवळ जात. त्यात हे दट एरिया, दट बलिडस समिस सम कुरेशिन. म्हणजे काय झालं. आल की नाही बरोबर. मंजे समीकरण काय आहे. एरिया बलिडस समिस सम कुरेशिन, अलं लक्षात. तेथून प्रोटीन 52, प्रोटीन 53, प्रोटीन 58 यांचा अभ्यास होतो. फोटो सुद्धा काढता येतात. तो आला म्हणजे त्याचं कॅन्सर झाला. आता कॅन्सर कशा साठी ते मी सांगते. आता समजलं ना आतापर्यंत काय काय झालं ते. ते मी स्पेशल काय केलं नाही. आता हे बघा हे दोन लेफ्ट आणि राइट साईड आहेत. त्याच्या मधोमध एक चक्र आहे. दसितंय का आपल्या सगळ्यांना, आता काय होते, जेव्हा तुम्ही या चक्रातील शक्ती वापरता. बहुतेक अशी कमी होत जाते. आता तुम्ही असे वापरली अशी वापरली म्हणजे बहुतेक कशी कमी च होते. तर व्हेनरेबल असला म्हणजे लेफ्ट वर अटॅक. आल्याबरोबर तुमचा उठल्याबरोबर तुमचा कणा असतो तो तुटतो. मग होतं काय ? यू रॉग मूवी ला लर्नगि होतं. लेप लेस, नाक वाढायला लागत. कानात वाढायला लागतो डोळे च वाढायला लागतील आता कुंडलनीच्या जागरणाने काय होते. ते बघा हे जस झालेला आहे कुंडलनी ह्याच्यातून याच्यातून वर येते बुद्धी कशी गुंफतो मग ती ओवत ओवत वर येते तिथे तिला शक्ती मळिते या शक्तीमुळे सगळे सुटले एवढे सोपे काम आहे. आता एवढं सगळं झालेलं आहे यात काय प्रश्न नाही आता एवढं झाल्यावर यायला याच्या एवढंच आहे एवढंच मी त्यांच्या पाया पडायला जाणार नाही. आता सांगते नागपूरच उदाहरण सांगते त्यांनी मारण्यापलीकडे सर्व काही केले माझ्याशी, नाही तर काय नागपूर माझे घर होते मग भाऊ चडिले, तर मग चडि नको तर काय लोकच तसे आहेत न चडि तर काय करणार आता बहणिच, बहणीबद्दल वाटतंय त्यांना, आता त्यांना ही माहिती आहे की ती शक्तशाली आहे, ते हे जाणतात तर काय ते म्हणत राजकारणी लोकांना तु जागृती देऊ नको. नागपूर इथल्या गावातल्या लोकाना असे का वाटावे नागपूर ही तुमची कर्तव्य भूमी आहे. हो जथि पकिंत तिथिच वकित नाही. खरसिताला मारले कोणी ? जुहु नचि मोघाशी तुम्ही कॅन्सर संबंधात सांगितले मगाशी यांनी प्रश्न वचिारला तिथि अंधश्रद्धा निर्मूलनाचे लोक तिथि आले आणि ते सर्व सोडून पळाले कोणीही नाही तेथे. आता आड्यायला दहा लोक पुष्कळ आहेत. काल एक पत्रक काढलं दाभोळकरांनी, ते रोजच काढत असतात, काही वाचत नाहीत. त्याचं काय आता एवढी मोठी मीटिंग झाली. आमची कॉन्फरन्स मध्ये सांगोपांग त्यांनी संबंध दाखवलं कसं आम्ही रसिच केलं ते तेथे डॉक्टर दोन डॉक्टर होते. हे फक्त एमबीबीएस डॉक्टर आहेत. त्यांच्याबद्दल माझ्याजवळ जी पत्रे आली, ती तुम्ही वाचून बघितली तर, तुम्हाला कळेल की, हे काय लायकीचे आहेत ते. इथून च पत्र आले. त्थांची बायको, तनि इतके पैसे लोकांचे लुटले आहेत. आणि हे रकामेकडे त्यांची पॅक्टसि चालत नाही. त्यांनी मेडिकल मध्ये कोणता प्रावीण्य मळिले. ते सांगा. एवढं तुम्ही त्यांना डोक्यावर बसवले, डॉक्टर दाभोळकर ते डॉक्टर झालेत. हे येथे डॉक्टर आहेत. हे एक डॉक्टर आहेत. हे एमडी आहेत. त्यांना एमडी ची पदवी मळाली, यांना ज्यांनी एमडी ची पदवी दिली ते कति उच्च पदाची असतील. तुमच्यासाठी मला असे वाटते आपण कुठे चाललो आहोत. डॉक्टर दाभोळकर नुसते एमबीबीएस झाले म्हणून काय झाले. त्यात यांचं काय डॉक्टर मानव. आता मला यांच्यात डॉक फोड करायला नाही. अहो, एमबीबीएस म्हणजे काहीच ज्ञान नाही. त्याला आदी मनिमिम असते. परत यांनी कथी पॅक्टीस केली नाही. यात

त्यांचे टीचर वगैरे ते सांगतात ते कतिती त्यांच्याबद्दल काय शकिले आणकित्ती वर्षात एमबीबीएस झाले. हा प्रश्न वचिारून बघा तुम्ही ? आम्हाला कुणाच्या कशाला चटिकवा चटिकवा करायची नाही.म्हणून आम्ही हे टाळत होतो. तुम्ही सकाळच्या आहात का? महाराष्ट्र टाइम्स, टाइम्स फार छान लहिती हे आपण वाचलं असेल फार छान लहिलिय त्यांनी. आता दलिलीजवळ जवळजवळ चाळीस डॉक्टर आले होते. आमच्या डॉक्टर जुग यांचं म्हणनेआहे की , फार लहान जागा आहे, महाराष्ट्र.माताजी म्हणून लोक असा वचिर करतात. म्हटलं दलिलीच काय दलिलीला 40 डॉक्टर आले होते. आतूतासुद्धा इंडियन एक्सप्रेस आता त्यांना मानलं पाहजि. इंडियन एक्सप्रेस हे लहिन देते. बाईचं आता बातमीदार कोण आहेत ते. आता आम्हाला दगडफेक केली.इतकं मारलं. आणिलेल लहिलि. त्या पागे ला दगड मारला. पागे टॉच घेऊन उभे होते. पागे नीच टॉच मारला तर दगड घेऊन दोघे उभे होते. पहिला दगड आला तेव्हा टॉच मारला बघतात तर हे डॉक्टर. काय म्हणतात ते दगड घेऊन उभे होते. मी काय पाहिली नाही. मी पाठीमागे होते. ते परांजपे दूरदर्शनचे ते तर स्टुजवर पोहोचले. आता मला जागृती द्या मी म्हटलं तुम्ही मघाशी येणार होते. आता कसे आले. मी आता भाषणाला उभे राहिली आहे. आता कसे आले . म्हण तुम्ही सहज योगाचा दुरपयोग केला आहे. अशा माणसाला जागृती कशी मळिल का ? आणमिहणे आमची काय जागृती झालीच नाही. म्हटलं तुम्ही शहाणे आहात म्हणून झाली नाही. तर आम्ही टाळलं बर का ? अजुजानाला काय बोलायचं ते. ते तर कसं होतं त्यांना वचिरा. तुम्हाला काय ज्ञान आहे अंधश्रद्धेचं. आम्ही वचिरलं अंधश्रद्धा नरिमूलनाचे तुम्हाला काय ज्ञान आहे? तर जागृतीमुळे तुम्हाला वाटतं समाजाचे प्रश्न सुटतील? असे आपणास वाटते ? हो सगळे सुटतील , तर संबंध मानवाच्याच उद्धाराचेच मार्ग आहे. कारण उत्क्रांतीत तुम्ही मानव असता आता चेतनेत आलाय यांच्या पलकडची एक पायरी टाकायचीसंबंध आमचे तर साहेब हे आहेत आपणाला तर माहिती असेल त्यांना ही मळिलंय तर ते म्हणतात तू एंजल्स कसे बनवले. आधी मानत नव्हते तू आहेस तरी पण बाकी होतील असं नाही. आता संबंध पैशांनी सर्व गोष्टी होतील फार महत्त्वाचे आता येणार आहे ते जरा कामात अडकलेत त्यांना तेथील लोक सोडत नाहीत म्हणून पण साहेबांच म्हणून अगदी एंजल आहेत लोक तू कसे बनवलेस. पण याच्यातून ब्लड कॅन्सर बरा होतो असं म्हणतात मी नाही केला कुंडलनी ने केला .एक बाई मरत होती .समजा ऑपरेशन न करता तुमच्याकडे आली असती तर ती बरी झाली असती का अहो पुष्कळ बरे झालेत तसे त्यांचं काय चॅलेंजिंग काय सांगता येत नाही, तुम्ही डॉक्टरांकडे गेले तर 99% बरे होतात. आता राहुल बजाज राहुल बजाज हा तुमचा काय म्हणायचा मनी मेहरोत्रा त्याला अँजानाचा डबल होता तर ओपीडी मध्ये दलिलीला प्रोग्राम झाला तेथे आला हा शेवटला तथि शेवटला तथि आला ह्युस्पेन ला जाणार होता त्याला वाटलं आता मी काही जगत नाही. तथि माझे मेडिकल मध्ये लेंक्चर झाले. तो म्हणाला माताजी तुमच्या लेंक्चर ने मी फार प्रभावी झालो ,पण मला सांगा हे कुठे मळिल? मला सांगा तुम्ही कुठे चालले ,तर मी म्हटलं पुण्याला चालले .तर म्हणे मी पुण्याला राहतो. ते शोधत शोधत पोहोचले राजवाडे कार्यालयात. तर म्हटलं आता मी नघिले. तुला बरं व्हायचं असेल तर मी दोन दविसांनी परत येते. तू दोन दविसांनी परत ये, मी सध्या कामात आहे. बर ते आले आणि आणखी पाच मनिटिात दुखणे थांबले आणथोडं दुखलं बरं मी म्हटलं तुझ्यासाठी म्हणून आले मला जायचे कारण हे लोणावळ्याचे लोक आहेत तथि एवढंसं तोंड करून बसला म्हणे जेव्हा पेशंट मरायचं असला की डॉक्टर सोडून जातात .अरे बाबा तू कोणाला दाखवले का? यू आर कम्प्लीट ली क्युअर हे त्यांनी सांगितले . त्याच त्याने टेप करून ठेवला आहे. तो डॉक्टर कडे गेला, तर डॉक्टर म्हणं की तुझा अंजाना कुठे दसित नाही. दूसऱ्या डॉक्टरकडे दाखवले तर ते तुम्हाला अंजाना आहे, हे सांगितले कोणी? हे म्हणे तुमचे नाहीच आहेत ते . त्यांचा विश्वासच बसला नाही मी म्हटलं तुला जायचं असेल तर जा तुझ्याकडे पैसे पुष्कळ आहेत. पण राहुल ला मी बरे केले. राहुल त्याला दुसरा त्रास तर कमल नयन नाशकिते ते मला ताई म्हणायचं. कमलनयन म्हणजे मोठा माणूस. राहुल त्यांचा मुलगा राहुलला बरोबर घेऊन आले वगैरे.राहुल तुला मी ठीक करायला तयार आहे. तर तू आत बस बसला. त्याचा मला वाटतं अर्धा तास लागला एकदम ठीक हार्ट च असेल तर तुम्ही जोपर्यंत काय करणार नाही कार्डिओ ग्राम वगैरे ते तुझं तू बघ तो गेला तर डॉक्टरने सांगितले हार्ट च तर ठीक आहे नथिंग इज देअर त्यांना विश्वासच बसेना तो परत आला ह्याला लंडनला. क्लस्टर चार्ज . त्याला म्हटलं तर तो बरा झाला. तुला जायचं असेल तर जा क्लस्टर , तर तो म्हणाला डॉक्टर माझ्याकडे रागाने बघायला लागले, एवढा तू माझा फालतू वेळ कशाला घालवतोस. तुला काहीच नाही, तुझं हार्ट स्ट्रॉंग आहे. बघ मग मला काय सांगायला लागला. रामकृष्ण बजाज त्याचे काका नशीब लागते. माताजी तुमच्याकडे यायला. मी म्हटलं असं का ? माझ्या काकांनी इतका पुरयतून केला तुम्हाला भेटण्याचा, लंडनला गेले तर तुमची आण तिचांची चुकामूक होत राहिली. मी त्यांना आणलं नाही. त्यांचा आजार तसाच राहिला. तथि त्यांने एक पॉईंट सांगितला. आता मी सांगू शकत नाही. आमचे एक ओळखीचे ते आमच्या नवऱ्याच्या ओळखीचे माहेरच्या ओळखीतले तरी ते रामकृष्ण ला आम्ही काही करू शकलो नाही. तुम्ही मोठ- मोठ्या व्यक्तींची नावे घेता गरीब लोकांचा काय ? अहो, हजारो आहेत, मी मोठ्यांची नावे का घेते. अहो लोकांच्या डोक्यात मोठे बसतात आणमोठ्यांनी मी सांगितलं येऊ नका म्हणून. मोठमोठे लोक तुम्हाला दसितात. मी गरिबांची नावे सांगितली. हजारो आहेत. आता येथे गरीब बाई होत्या. काय हो त्यांचे नाव माने, त्यांना 14 वर्ष मूल नव्हतं, तुमच्या कोलहापूरच्या. त्यांना मुलगा झाला. कतितीरी . त्याचा प्रभाव आतूतापर्यंत का वाढला नाही ? याचा प्रभाव आतूतासकृष्णात्कार याचा प्रभाव का वाढला नाही ? अहो, ज्ञानेश्वर जवित असताना काय छळले त्यांना ,ज्ञानेश्वरीची लोकांना नुसती पारायण करण्यासाठी घेतली, ओरडून-ओरडून पारायण करतात. पडत मूर्ख आहेत. आता नानक साहेबांनी सांगितले आहे. आपल्यामध्ये शोध घ्या. तर काय म्हणतात. तेथे त्यांनी त्यात एक ग्रंथ काढला. त्यात नानक साहेब नामदेवाचे, जनाबाईचे हे आहेत. असे बसतात अडीच तास अखंड वाचन करतात, आण अडीच दविसाचे . असं एक बोट ठेवायचं आण दुसऱ्याने तेथून बोट ठेवून वाचायचं. काय काय कळणार त्या माणसाला. त्यांच्यासाठी कबीर आणमिहटले “ पडी पडी पढत पंडति पढत मूर्ख होवे ।” तुम्हाला समजा प्रसिकरपिशन दलि, समजा तुमचं डोकं दुखतंय. ते वाचत फिरला आम्हाला अनसनि पाहजि, हे वाचून आणखी डोकं वाढेल. ते औषध कोण घेणार ? तसे ज्ञानेश्वरांचे झालं. अहो, तुमचा अनुभव आतूताचा आहे. एक त्यातला डॉक्टर काय नाव त्याचं दाभोळकर, त्या दाभोळकर ना म्हणावं अशा दोन ओळी लहिन दाखवा. अहो, तुम्ही त्यात अमृतानुभव वाचा. एक त्याच्यातल्या दोन ओळी सुद्धा त्यांना या डॉक्टरला काय नाव त्याचं ? दाभोळकर, त्या दाभोळकर ना अशा दोन ओळी लहिन दाखवा. आता त्यांची समाधी करायला नघिले होते. काय हे वेडे आहेत सगळे. एक तर आयुष्यभर त्यांना छळलं. आता ते गेल्यावर शहाणे नघिले. त्यांनी कोणता शोध लावला मेडिकलमध्ये, वजिजानाच्या गोष्टी करायला. आण वजिजानाला जर अध्यात्माची साथ नसेल तर. फॉरेनला जाऊन बघा.काय झालं त्यांचं. लोकांचे कुठे पोचले. इरग, एड्स, 65 परसेंट लोकांना असले घाणेरडे घाणेरडे रोग झाले, अमेरिकेत. आण हिंसाचार इतका की बांगड्या तर सोडा, गळ्यातील मंगळसूतर सुद्धा घालून जाऊ शकत नाही. तेव्हा त्यांच्या मागे इतकं धावायला नको. तेव्हा शकिले पाहजि. ते ज्या खड्ड्यात पडले त्याच्यात पडायचे का ? म्हणून आधी अध्यात्माचा पाया भक्कम केला पाहजि. पण अध्यात्मच, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल . अध्यात्मात तीन लोकांना इंग्लंडमध्ये पीएचडीच्या पदव्या मळिले त वजिजानात. मी त्यांना सांगितले कसे करायचे ते नुसतं मार्गदर्शन करायचं. मी तुम्हाला कसं सांगू. वजिजाना त एक होते. त्यांनी अँबसूलूट झीरो काढायचा, अँबसूलूट झरी चे आणखी प्रनिसपिल तुम्हाला माहीत असेल की, कतितीही तुम्ही ही नीट काढले तरी थोडेसे रॉग जाणार. पाच परसेंट तरी. माताजी ते कसं करायचं ते ते तुम्ही वचिरू शकता. इट इज अँबसूलूटलिकॅनॉट थकि द पॉईंट., तर म्हणे व्हायब्रेशन द्यायचे. व्हायब्रेशन दलियाबरोबर पुष्कळ तरे तरे चे प्रकार येथे झाले आहेत. तेव्हा मी आपल्याला समजावून सांगितले आहे. आता असच आपल्यावर अवलंबून आहे. पण मी म्हणते की, आपण फेअर प्ले असायला पाहजि.पण मी एक प्रश्न वचिरू का ? हा वचिरा सहज ध्यान कसे करायचे ? आण तुम्ही आधी जागृती करून घ्यायची मग आम्ही सांगतो. ध्यान कसं करायचं ते. इथे आमचे सेंटर आहे. तथि जागृती करून घ्यायची. सहज योग म्हणजे काही नाही एकदा जागृती झाली की सर्पॉन्टनअिस असतं. जशी आपली मदर अर्थ आहे. तिला आम्ही मातृभूमी मानतो. इथे तुम्ही बी लावले तर सहज उगवते. ही लविगि प्रोसेस आहे. आपण मनुष्य कसे झालो. तसंही आता वरची फेरी आहे. सर्पॉन्टनअिस ,आपण इच्छा व्यक्त केली नागपूरला जायची तर नागपूरला जायला पाहजि. तसे नागपुर लोक फार आहेत . सहज योग पुष्कळ आहे. ही आठ दहा मंडळी, आठ-दहा डोकी म्हणता आहेत. अशी कोणी होणार आहेत, पुष्कळ झाले पण ते लाऊडस्पीकर घेऊन आलेत. माताजी, मै टाइम्स ऑफ इंडिया का रपिर्टर , मुझे मराठी समज मे नही आती। तो आप पहिले बोलते तो हदि मे बात करते। माताजी, मे आपकी आर्टिकल लखि है। हमारा इंटरनॅशनल सेमिनार है। आप तो टाइम्स वाले बहोत समजदार है। आप पहले जागृती लेकर आईये, बनिा जागृती के हमारे लोग आने नही देगे। तो जरूर तशरीफ ला ये। बहुत खुशी होगी आपसे मिले। जय श्री माताजी. बहुत समजदार बहोत है, टाइम्स वाले लोग दुसरे ये जो लोग है आपके इंडियन एक्सप्रेस वाले। बडे सत्यवादी लोग है। जागृती याने की बहुत समय सेमिनार मे आना चाहते है। जागृती लीजिये। ए लोग दे देगे। मै नखिलि गुप्ता को जानता हु। इतने जल्दी मे मेरा एंडमशिन हो गया है। जागृती बनिा यह लोग अंदर नही आने देगे। आप जागृती लेंगे तो चैतन्य आएगा। आपको समझ मे आएगा। नही तो वह कहेंगे यह हमारा प्राइवेट सेमिनार है। डॉक्टर यांना जागृती द्या. मेरा प्रश्न गरीब लोगों का काम किया अमरि लोगोन का काम नही किया। डॉक्टर रॉय हे हेड ऑफ द डिपार्टमेंट आहेत. त्यांनी इतक समजावून सांगितले तरीसुद्धा काही लोक तेथे समाधान झाले नाही. येथे परमिणा शविया काही नाही परी लोक इतकं खोटं बोलतात. अहो, कुणाला मेडिकलच्या परमिणा शविया मी म्हणेन काहीही खोटं लहियचं. फक्त न्यूजपेपर वाल्यांनी एवढं केलं पाहजि खोटं लहियचं नाही. मग आमचं सत्य आहे. धन्यवाद. माताजी.

1990-12-21, Shri Mahalakshmi Puja

21 डिसेंबर 1990

Mahalakshmi Puja

Kolhapur (India)

Talk Language: English, Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Shri Mahalakshmi Puja Date 21st December 1990 : Place Kolhapur Type Puja Speech

[Original transcript Marathi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

रुचं, सगळ पुरच मराठीत सांगायलाच नको, म नाणलं पाहजि संगळ तुम्हाला माहीतीच आहे. पण एब्हदं ह्रुव कोल्हा ० इतके दविस गातो, परवा मी झये कोणाला वचारलं 'महालक्ष्मीच्या जोगवा आपण. की ज सूचेना, तर मी त्यांना सौगतिलं, महालक्ष्मी मध्यनारग गातो जोगवा' तर त्यांना कांही उत्तर मंदीरात का आहे. सुषुम्ना न कुंड होईल. सुषुम्ना नाडी अशाप्रकारे बनली आहे की कागदाला आपण साडेतीन बेळां लपेटलं तर तयि आंतल्या सूक्ष्म नाडीता ब्रम्हनाडी म्हणतात. लनीचं जागरण नाडी आणि त्याच्यातच यां नाडीतूनच प्रथम कुंडलनीचे जागरण होतं. आणि अगदी केसा सारखी वर आली तरी ब्रम्हंध्राचे छेदन करते. ब्रम्हंध्राच्या छेदनाने झाला साक्षात्काराची सुरुवात होते. मध्यमार्ग अशा विशेष प्रकारे बनविला गेला आहे की, त्यामध्ये कतीही बाधा आल्या तरी कुंडलनीच्या जागरणानंतर मोठा होऊ शकतो. या मग पाया' असे पहिल्यादा शखिर मग पाया सा गोष्टीचा अपोग करून सहजयोगांत आम्ही 'आधी कळस असे करून हे मंदीर बांधलं. प्रत्येक ठिकाणी जयि जयि पृथू पैसे मळिवायला लोकानी सुरुवात केली. हे स्वयंभू वगिरह तपार केले तथि तथि वाईट पध्दतीने तत्वाने पृष्व मंदीरांची स्थाति वाईट झाली. लोक आपला की या मंदीरीतलं चेतन्य दबून जातंय की पैसा मळिवत मळिवत सुखवात केली. लागलं राहीले त्यामळे कधी कधी असं बा पण आपण आला त्य डोट पावती प्रगत होलक्ष्मी आहांत तर असं होतं पशरकतं की महालक्ष्मीची परनी प्रन या मैहीगंत गन

1991-02-09, Mahashivaratri Puja

9 फेब्रुवारी 1991

Mahashivaratri Puja

New Delhi (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

(Marathi Translation of Hindi Talk)

शविंच्यावषिणी असं सांगतिलं जातं की ते एकदम भोळे आहेत, खूप सरळ आहेत, त्यामुळे त्यांना समजून घेणं अतशिय कठीण आहे. शविंचे पूजन होत असताना त्यांचे गुणधर्म आपल्यामध्ये वकिसति झाले की नाही, हे लक्षात ठेवलं पाहजि. यासाठी सर्वांत आधी कुंडलनीच्याच गतीला समजून घेतलं पाहजि.

जेव्हा कुंडलनीची जागृती होते, त्यावेळी ती सर्वप्रथम आपल्या शरीराला स्वास्थ्य देते, कारण शरीराचं स्वास्थ्य जरूरीच आहे आणि त्यामुळे आपलं चित्त पहिल्यांदा आपल्या शरीराकडे जातं. सुरुवातीला सगळे मला हेच सांगतात की मला ही शारीरिक व्यथा आहे, मला हा रोग आहे. कवि काही लोक शरीराने हट्टपुष्ट असतात, तेव्हा ते मला त्यांची कौटुंबिक व्यथा सांगतात. कारण जेव्हा आपण लोक जागृत अवस्थेमध्ये असतो, तेव्हा आपलं चित्त या सर्व गोष्टीकडे आकर्षलेलं असतं आणि त्यामुळे आपण लोक बऱ्याच त्रासांत असतो.

जसजसं आपण सहजयोगात याल, तसतसं आपल्याला हेच दसिलं की आपण आपल्या शरीराची कवि सांसारिक गोष्टीची कवि मानसिक दुःखाचीच चर्चा करीत असतो. यासाठी पहिल्यांदा ही व्यवस्था केली गेली की शरीराचा पूर्णपणे त्याग केला जाईल. त्याच्याकडे लक्ष देता नये, त्याला कष्ट दिलं पाहजि. जर आपण पलंगावर झोपत असलो, तर खाली उतरून आपण लाकडाच्या पलंगावर झोपा, मग त्यावरून आपण चटईवर झोपा, मग आपण जमनीवर झोपा, मग दगडावर झोपा. अशा अनेक प्रकारे शरीराला पक्कं केलं जातं, ज्यायोगे शरीर त्रास देणार नाही.

त्याचप्रकारे खाण्यापिण्याचे. जर माणसाला खाण्याची खूप लालसा आहे, तर आपण एक दविस उपवास करा, मग सात दविस उपवास करा, मग चाळीस दविस उपवास करा. जी गोष्ट आपल्याला आवडत नाही, ती गोष्ट खा. मग जर आपल्याला कपड्यांचा खूप शोक आहे, तर आपण साधे कपडे वापरा. नंतर आपण हलके कपडे वापरा. मग हमालयावर जा आणि तिथे सर्व कपडे उतरवून थंडीत कुडकुडत राहा. याचप्रकारे कोणाचा असा नखरा असतो की मला चांगलं घर हवं. हल्ली जशा सगळ्या गोष्टी फार जास्त येऊ लागल्या, तशा आम्हा लोकांच्या इच्छा आणि प्रवृत्त्या वाढल्या, आमचं चित्त तिथे जास्त लागत जातं.

सहजयोगामध्ये उलटा हशोब केला आहे. सहजयोगात तुम्हांला ना घर सोडायचं आहे, ना दार; ना खाणं-पिणं सोडायचं आहे, ना वस्त्रांचा प्रश्न. तुम्ही सगळे जसे आहांत, तसेच राहायचं आहे आणि यामध्येच तुमच्या कुंडलनीचे जागरण होणार आहे.

आता सहजयोगामध्ये उलटा कारभार आहे. पहिल्यांदा तर आम्ही वरचं शखिर तयार केलं, त्याला उघडलं—सहस्रार उघडलं. सहस्रार उघडून सांगतिलं की आता आपण लोकांनीच आपल्याला ठीक करा. तरीसुद्धा आम्ही लोक समजू शकत नाही. सहजयोग फार कठीण गोष्ट आहे, जतिकी सरळ आहे, ततिकीच कठीण आहे, कारण आपल्या आतमध्ये अनेक नाड्या आहेत आणि त्या नाड्यांना उघडण्याची एकच पद्धत आहे की आपलं चित्त जे आहे, ते इकडे-तकडे भटकता नये.

तर, सहजयोगात हे तर कोणी सांगत नाही की तुम्ही खाणं-पिणं सोडून द्या, तुम्ही उपवास करा आणि हमालयात थंडीत बसा. पण काय केलं पाहजि, ज्यामुळे आपली प्रगती होईल? तर सर्वात आधी आपल्याला आपल्या अंतरमनात जाऊन वचार केला पाहजि की, 'हे मी काय करतो आहे?' जसे आपण कुठे गेलात आणि पहिलं की आपल्याला झोपायला जागा मिळत नाही, तर ताबडतोब आपण जाऊन तक्रार करायला सुरुवात करणार की, 'श्री माताजी, झोपायला जागा नाही मिळाली!' त्यावेळी असा वचार केला पाहजि की, 'मी असं का सांगतो आहे? कारण मी माझ्या शरीरावषिणी चिंता करतो आहे की मला झोपायला जागा मिळाली नाही?' आता अशावेळी असा वचार केला पाहजि की, 'चांगलं झालं की मला जागा मिळाली नाही. आता झोपा जसे झोपायचे आहे तसे! आपल्या शरीराला झोपण्यासाठी चांगली जागा का पाहजि? जगात कति लोक आहेत जे रस्त्यावर झोपतात. तू कोण मोठा लागून गेलास, की तुला झोपायला चांगली जागा पाहजि?' असा प्रश्न शरीराला करा.

आजकाल तर शरीराचे चोचले फारच जास्त नघिले आहेत. जसं आम्ही हे कपडे घातले तर याचं हे मॅचिंग झालं पाहजि. अशा तऱ्हेच्या आधुनिक गोष्टी नघिल्या आहेत आणि त्याचे जे परिणाम आहेत, ते इतके जास्त कृत्रिम आहेत की आपल्याला समजत नाही की आपण लोक या कृत्रमितेचे पूर्णपणे गुलाम होत चाललो आहोत. याचा अर्थ असा नव्हे की आपण वकिषपित व्हा. पण तुम्ही सहजयोगी आहांत, कोणी वशिष आहांत. तुम्ही असं का करता? मी माझ्या शरीराचा इतका वशिष आराम का पाहतो? मी तर एक वशिष आहे. वशिषचा अर्थ हा की आपल्या चित्तामध्ये ही जी चलबचिल आहे, तिला थांबवायचं. चित्ताला लीन करायचं चैतन्यामध्ये. पण चित्त जर इकडे-तकडे जात असेल, तर ते चैतन्यामध्ये कसं लीन होईल?

आपल्या हृदयामध्ये, जथे श्री शविंचा वास आहे, तिथे चार नाड्या आहेत. त्यामधून एक नाडी मूलाधारापर्यंत जाते आणि त्याच्यापुढे नरक. तर लोक असं म्हणतात, 'यांत काय वाईट आहे?' पण आपण सहजयोगी आहांत, आपण नरकामध्ये कशाला जाता? तर आपल्या चित्ताकडे लक्ष दिलं पाहजि की मला ही वासना का आहे, जी मला नरकाकडे घेऊन चालली आहे? मी तर एक पाऊल वर ठेवून आहे आणि एक कबरीमध्ये.

त्याची दुसरी नाडी आहे, ती नाडी आपल्याला इच्छेकडे घेऊन जाते. म्हणून बुद्धांनी साफ-साफ सांगतिलं होतं की कोणतीही इच्छा करणे हेच आपल्या मृत्यूचे कारण आहे. आपली इच्छा बलिकूल संपली पाहजि, फक्त शुद्ध इच्छा राहिली पाहजि. ते कसं होणार? आपण वचार करा, 'मला अशी इच्छा का होते? या इच्छेकडे मी का धावतो आहे? अशा मला अनेक इच्छा झाल्या, त्याचा मला काय फायदा झाला?' तर, जे काही मळितंय, त्यातच आनंद मानणं हे एका सहजयोग्याचं कर्तव्य आहे.

तर, शुद्ध इच्छेची जेव्हा आपण इच्छा करता, तेव्हा कुंडलनी जेव्हा चढते, तेव्हा ही जी इच्छेची नाडी खालच्या बाजूला झुकलेली असते, ती ऊर्ध्ववर्ती होते. त्यात शुद्ध इच्छा भरली जाते. या इच्छेला आपण आनंदामध्ये लीन करायचं आहे, कारण श्री शविंचे तत्त्व जे आहे, त्याचा स्वभाव 'आनंद' आहे. म्हणून प्रत्येक गोष्टीमध्ये आनंद शोधला पाहजि. कोणी सनिमाला जातो, तिथे पाहतो की कोणी डोंगरावरून पडणार आहे. तर सांगतो की, 'अरे, तू डोंगरावरून पडणार आहेस!' तर तो सनिमा आहे, तो काय तुमचं बोलणं ऐकू शकतो? अशा प्रकारे प्रत्येक गोष्टीचा ठेका घेऊन बसतात आणि अशा तऱ्हेने आपल्या बुद्धीमध्ये पूर्णपणे फक्त वचारशुंखला तयार करतात. पण जे काही आपण बघता, ते नुसतं बघणं आलं. एका कटाक्षातसुद्धा नरीकरण होऊन जातं. पण ते बघणं नसतं, त्याला नरिजन पाहणे म्हणतात. त्यात काही रंजन नसतं, त्याबाबतीत काही प्रतिक्रिया नसते. तर नरिजन बघणं हे सुद्धा शविंचंच तत्त्व आहे.

आता तिसरी नाडी आहे, ज्यामध्ये परेम उभारून येतं. 'माझा मुलगा, माझी बहीण, माझे वडील, माझा नवरा'—सगळी जगभराची नाती! यांतही बरेच लोक गुंतून राहतात. सहजयोगातही वर्षानुवर्षे ते सुटत नाही. आता हे सांगावं की ही नाती व्यर्थ आहेत, ही गोष्ट ठीक नाही. तर इतके ममत्व की, आपल्या मुलांसाठी तुम्ही कोणाचा खूनही करून टाकाल. पूर्वीच्या जमान्यात सांगत होते की सगळ्यांचा त्याग करा, घराचा त्याग करा, मुलांचा त्याग करा, सगळे सोडून जंगलामध्ये जाऊन एकांतवास करा. सहजयोगामध्ये असं नाही, कोणाचा त्याग करायचा नाही, सगळ्यांना आपलं करायचं आहे. कारण सहजयोग एक व्यक्तिगत कार्य नाही की आपण जाऊन एकांतात बसले आणि तिपस्या केली आणि खूप उच्च झाले, तर काय फायदा झाला?

आपल्याला तर सारं जग ठीक करायचं आहे. तर असा वचार करायचा की मी आपलेपणा फक्त थोड्या लोकांमध्ये सीमिति का करून ठेवतो? एका झडामध्ये जर पाणी सोडलं, तर त्याचे जे सत्व येतं, ते झाडाच्या प्रत्येक फांदीमध्ये, प्रत्येक फळामध्ये जातं आणि पेरत येतं. पण जर ते एका फुलातच अडकलं, तर ते फूलही मरेल आणि झाडही. तर ज्याला नवियाज्य परेम म्हणतात की, 'देवी जेव्हा कोणासाठी काही करते, तेव्हा त्याच्या हे लक्षात राहत नाही की हे काही केलं होतं. ते करुणामय आहे, करुणेच्या

सागरामध्ये लीन झालं आहे. ज्याला त्रास आहे असं कोणी आलं की तो म्हणतो, 'याचा त्रास ठीक करा.' त्यांना उतरलं पाहजि, या कुरुणेमध्ये उतरलं पाहजि. कुरुणा कुरुणेसाठी असते, काही कामासाठी, कारण कवि नात्यांसाठी नसते. जसा समुद्र कुठेही खड्डा झाला की तो पाणी भरून टाकतो, तसा कुरुणेचा स्वभावच आहे. 'स्व' म्हणजे आत्मा. आत्म्याचा भाव, जेव्हा तो आत्म्याचा भाव आपल्यामध्ये येईल—फक्त कुरुणा. मग या सर्व गोष्टी तुटून जातील की दलिलीत राहणारे, मुंबईत राहणारे वगैरे.

आता चौथी नाडी आपल्यामध्ये जी आहे, ती अत्यंत महत्त्वपूर्ण आहे. हृदयामध्ये ती चौथी नाडी कुंडलनीच्या जागरणानेच जागृत होते आणि डाव्या वशिद्धीमधून नघून मस्तकात जाऊन कमळाला उमलवते. जेव्हा आपलं चित्त या सगळ्या गोष्टींमध्ये लीन होऊन जातं, तेव्हा जसं काही या कमलामध्ये जीव येतो, त्यामध्ये शक्ती येते. त्याप्रमाणे असं शुद्ध चित्त ज्या माणसाचं होतं, त्याच्या हृदयाची कळी उमलते आणि ते कमलरूप होऊन सहस्रारावर आच्छादून राहतं. मग त्याचे तत्त्व, त्याचा सुगंध, चारी बाजूला पसरतो आणि अशी व्यक्ती एकदम नतमस्तक होऊन जाते. कोणी जर त्याला म्हणाले की, 'तुम्ही माझे मोठे काम केले, मोठा चमत्कार केला,' तर ती गोष्ट त्याला स्पर्श करीत नाही. जशा आनंदाच्या लाटा बाहेर काठावर जाऊन नाद करतात पण परत येत नाहीत, त्याच प्रकारे ज्या व्यक्तीची ही स्थिती होते, त्याचं सारं कार्य बाहेर नाद करते, त्याचा परिणाम बाहेर दिसून येतो.

आता आपल्यासाठी पण आवश्यक आहे की, जर आपल्यासाठी एवढी मेहनत करतात, तर आपणही या शुद्धतेला मळिवलं पाहजि. तर पहिल्यांदा जे शरीर, ज्याला आपण धक्कारत होतो, त्याला आपण मानत नव्हतो, तेच शरीर एक यज्ञ होऊन जातं.

सहजयोगामध्ये सर्वात मोठी गोष्ट ही आहे की, हे जे कृत्य सुद्धा झालं, तुमच्या पूर्वपुण्यांमुळे, आपल्याला जास्त त्रास तर काही होतंच नाही. सगळ्या गोष्टी समोर येऊन उभ्या राहतात, सगळा साक्षात्कार होत राहतो. तुम्ही म्हणता चमत्कार होत आहे, सगळ्या गोष्टी तुम्हाला सुलभतेने मळितात. तुमची बहुतेक कामं सरळ, सहज होऊन जातात. 'शोभना सुलभा गती!' म्हणजे आपली शोभा आणि भान या प्रकारचा आहे. जीवनात अत्यंत सुलभ रीतीने आपण याला प्राप्त करू शकता. कोणतंही अशोभनीय काम करण्याची गरज नाही.

तर ही एक प्रकारची फार सूक्ष्म मायासुद्धा आहे. यात असा वचिर करता नये की हे सगळे चमत्कार आपल्यासाठी होत आहेत कारण आपण कोणी फार मोठे सहजयोगी आहोत. पण असा वचिर केला पाहजि की आपल्या अंतर्यामी परमात्म्याबद्दल, शिवीबद्दल, कुंडलीबद्दल वशिवास दृढ होईल, यासाठी चमत्कार होत आहेत आणि याला दृढ करण्याचं कारण हे आहे की, आपण आपल्या चित्ताला शुद्ध करायला पाहजि, कारण शिव चित्तस्वरूप आहेत. त्यांच्या चित्ताच्या शक्तीला 'चित्ती' म्हणतात. ते चित्त आहे. म्हणजे, ज्या चैतन्याबद्दल आपण जाणता, त्या चैतन्याचं जे चित्त आहे, तो श्री शिवांचा प्रसाद आहे. याचा अर्थ सार्या जगामध्ये त्याचं चित्त पसरलं आहे. आणि जेव्हा तुम्ही म्हणता, 'चमत्कार झाला, ही गोष्ट घटित झाली,' तेव्हा हे जाणलं पाहजि की हे जे चित्त आहे, ज्याला आपण चित्ती म्हणतो, त्याने हे कार्य केलं आहे. अणू, रेणू, प्रत्येक गोष्टीत त्याचं चित्त आहे, पण चित्ताचा अर्थ असा होतो की ते साक्षी आहेत, पाहत आहेत आणि कार्यान्वित जे आहे ते ब्रह्मचैतन्य आहे. ब्रह्मचैतन्य देवीची शक्ती आहे आणि ती कार्यान्वित आहे आणि ती त्या बघणार्याला जाणते. आणि त्या शक्तीची पूर्ण वेळ हीच लीला आहे की त्या बघणार्याला खूप ठेवायचं आहे.

जर आपण आज शिवाची पूजा करीत आहांत, तर या मी ज्या चार नाड्या सांगतिल्या, त्यांच्याकडे लक्ष द्या आणि ज्या प्रकारे मी तुम्हाला सांगितलं आहे की कशा प्रकारे आपल्याला या चार गोष्टींमध्ये चित्ताला लीन केलं पाहजि, ही काही मोठी गोष्ट नाही पण सूक्ष्म आहे. आणि नंतर तुम्ही मला सांगा, या प्रकारे मन आत करून स्वतः स्वतःला वचिरा. जे आपल्या चित्ताला शुद्ध केलं आहे, त्यामुळे आपल्याला एकदम कळेल की तुम्ही शिवाच्या सागरामध्ये पूर्णपणे बुडून गेला आहात. आणि अशी दशा आपणा सर्वांची व्हावी, अशीच माझी एक शुद्ध इच्छा आहे.

[1991-11-27, Dyan Ki Avashakta, On meditation](#)

27 नोव्हेंबर 1991

Talk to Sahaja Yogis

New Delhi (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Dhyan Ki Avashakta 27th November 1991 Date : Place Delhi : Seminar & Meeting Type Speech

[Marathi translation from Hindi]

आज अनायासे आपण एकत्र जमलो आहोत म्हणून सहजयोगाबद्दल आपण जास्त समजून घेऊया. सहजयोग हा सार्या मानवजातीच्या भल्यासाठी आहे आणि तुम्ही लोक त्याचे माध्यम आहात. तुमच्यावर अर्थातच खूप मोठी जबाबदारी आहे. आपण जर झाडाला कवि दगडाला व्हायब्रेशनस दिल्या तर त्या प्रवाहति होऊ शकत नाहीत, कार्यान्वति होऊ शकत नाहीत तर तुमच्याच श्रद्धेमधून व कार्यामधून त्या प्रवाहति होणार असतात. सहजमध्ये एक प्रकारचा दोष आहे तो म्हणजे तो सहजच प्राप्त होण्यासारखा आहे पण त्याला सांभाळणे ततिकेच कठीण आहे. कारण आपण पोकळीत राहत नाही कवि फक्त आध्यात्मिक वातावरणात राहत नाही तर त्रहेतरेच्या वातावरणात व लोकांमध्ये आपण राहतो. आपल्या स्वतःच्याही बऱ्याच उपाधी असतात आणि त्यांना आपण चकितून असतो. म्हणून सहजयोगात आपण शुद्ध बनणे व ही शुद्धता आपल्या अंतरंगात रुजवणे हे कार्य आपल्याला करायचे आहे. शक्तीचे वाहक असणारे माध्यम शुद्ध हवेच. उदा. वज्रिची तार खराब असेल तर वीज प्रवाहति होणार नाही कवि पाण्याच्या पाईपमध्ये कचरा असेल तर नळामधून पाणी येणार नाही. त्याचप्रमाणे चैतन्य पसरवणाऱ्या नसा शुद्ध असल्या पाहजित आणि ही जबाबदारी तुमची स्वतःची आहे. एरवी तुम्ही माझ्याकडे श्रद्धा, भक्ती मागत राहता पण ही मुख्य गोष्ट तुम्ही स्वतःच समजावून मळियाची आहे. पहिली गोष्ट म्हणजे नसा शुद्ध झाल्यावर तुम्हालाच आनंद मळिणार आहे. आपण काही कार्य करत आहोत हे ही तुम्हाला जाणवणार नाही. जे काही कार्य कराल त्यात तुम्हाला यश मळिल; सर्व काही सहज घडून येईल. सर्व जमून येईल, योग्य प्रकारचे लोक तुमच्याकडे येऊन तुम्हाला मदत करतील. इतके की तुम्हालाच आश्चर्य वाटेल की आपण कसे एका वरच्या स्तरावर येत आहोत. तुमच्यावर लक्ष्मीची कृपा होत असते, तुमचे सर्व प्रश्न सुटत जातात व तुम्ही उत्तरोत्तर प्रगल्भ होत राहता. पण हे सर्व एक प्रकारचे प्रलोभन आहे हे तुम्ही समजून घेतले पाहजि. नुकतेच एका सहजयोग्याने घटस्फोट घेतला आणि त्यात त्याला बरेच पैसे मळिल्याचे मी ऐकले, पण असे लोक एकदम इतके खाली ढकलले जातात की त्यांना पुन्हा वर उठवणे कठीण होते. म्हणून नाड्यांच्या स्वच्छतेकडे तुम्ही लक्ष द्यायला हवे. त्यासाठी सकाळचे ध्यान आवश्यक आहे. सकाळचे ध्यान लागत नसेल तर आपल्यामध्ये कुठेतरी बघाड झाला आहे, कसले तरी अशुद्ध वचिर आपल्या मनात येत आहेत असे पक्के समजा व त्यामुळे कोणते चक्र खराब झाले आहे हे तपासून त्यावर उपाय केला पाहजि व चक्रांना स्वच्छ केले पाहजि. म्हणजेच आत्मपरीक्षण करून स्वतःकडे लक्षपूर्वक बघितले पाहजि. हे सर्व तुमच्या हतिचे आहे म्हणून मी सांगत आहे. तुमच्यामध्ये आपल्याच सवयीमुळे भोवतालच्या वातावरणामुळे, इतर लोकांबरोबर संबंध येत असल्यामुळे बरेच वेळा दोष येतात आणि ते एखाद्या शत्रूसारखे तुमच्यामध्ये लपून बसतात आणि मिथून मधून डोके वर काढतात. म्हणून स्वतःला कुठल्याही प्रकारे अपराधी न समजता ते दोष दूर करण्याचा प्रयत्न केला पाहजि. कमळ कसल्याही घाणेरड्या चखिलातून वर येते आणि उमलल्यावर आपला सुगंध सगळीकडे पसरवते.

सहजयोग असाच आहे व तुम्ही कमळासारखे व्हायचे आहे. पण हे कमळ सुरभति होण्यासाठी थोडीशी मेहनत करायला हवी. सकाळचे ध्यान हे स्वतःकडे पाहण्यासाठी आहे. माझ्यात काही दोष आहेत, माझा राग कमी झाला आहे का? माझ्या मनात मला हानिकारक असणारे वचिर वा इच्छा येतात का इ. गोष्टीकडे लक्ष देत गेल्यास कुठल्या चक्रामुळे हा त्रास होत आहे हे तुम्हाला समजेल व ते ठीक करण्याच्या मार्गे लागा. ते ठीक करून मग ध्यानात जा. आपले मन व चक्र दोन्ही आधी स्वच्छ ठेवा. स्वार्थ ठेवायचा असला तर आधी 'स्व' चा अर्थ जाणला पाहजि. ध्यान लागत नाही याचा अर्थ अजून एकाग्रता मळिली नाही. स्वतःशी आधी प्रामाणिक राहायला शकता. सहजयोगात आल्यावर मी पाहते की पुष्कळ लोकांचे आजार बरे झाले आहेत, त्यांना पुष्कळ लाभ झाला आहे. कुटुंबातील प्रश्न मटिले आहेत, सर्व काही ठीक झाले आहे. तरीसुद्धा कुठल्या ना कुठल्या कारणाने त्यांचे सहजध्यान होत नाही. सकाळी उठून जे ध्यान करत नाहीत त्यांनी सहजचे कतिही कार्य केले तरी ते गहनता मळिवू शकत नाहीत आणि गहनतेतच सगळा आनंद, समाधान, ऐश्वर्य आहे. ही गहनता मळिवण्यासाठीच सतत आत्मपरीक्षण करत राहून स्वतःमधले दोष जाणून ते काढून टाकले पाहजित. दुसऱ्यांच्या दोषांकडे आपली चटकन नजर जाते पण ते काम तुमचे नाही तर माझे काम आहे. संध्याकाळच्या ध्यानामध्ये समर्पण महत्त्वाचे आहे. मी सहजयोगासाठी काय केले, शरीर-मन-बुद्धीने मी सहजयोगासाठी काय करतो इकडे बघा. म्हणजे एक प्रकारे सहजयोगाचा वचिर करा. तसेच इतर लोक तुमच्यावर कति प्रेम करतात, तुम्हाला कति मदत करतात हे बघा म्हणजे तुमच्या मनातही प्रेम बहरेल. प्रेमाला जर काही नमित्त लागले तर ते सहज प्रेमामधूनच मोठा आनंद मळित प्रेम नाही. सहज प्रेम नविय्याज्य असते आणि अशा असतो. दूसऱ्यांचे दोष बघत बसलात, तो कति वाईट आहे असा वचिर करत बसलात तर आनंद मळित नाही. प्रेमाचे आंदोलन बघण्यात फार सुंदर भावना असते व ती प्रेरणादायी असते. त्याचे शब्दांनी वर्णन करणे अवघड आहे. पण त्याचे तेज चेहर्यावर येते, तुमच्या वागण्यात ते दिसते व वातावरणात त्याचा प्रभाव पडतो. अशात-हेने दोन वेळेचे ध्यान अवश्य केले पाहजि. एखादे वेळेस जेवायला मळिले नाही तरी काही बघिडत नाही, एखादे वेळेस बाहेर फरियला जायला झाले नाही कवि आराम मळिला नाही तरी चालेल पण दोन वेळेचे ध्यान हे सहजयोगात अवश्य केले पाहजि. ध्यानामधूनच सर्व काही मळिणार आहे. सकाळचे ध्यान ज्ञानाचे आहे तर सायंकाळचे ध्यान भक्तीचे आहे. अशा ध्यानामध्ये तुम्ही स्थिरवलात की तुम्हाला कळेल की तुमची महानता केवढी आहे. सहजयोगात जे काही होणार आहे व होत आहे ते तुमच्या माध्यमातून होत आहे. तुम्ही नुसत्या शरीरमंतीकडे बघू नका, जे लोक महालात, चैनीत राहत आहेत ते काही कामाचे नाहीत. तसेच डरपोक लोकांकडून हे काम होण्यासारखे नाही. पूर्वीच्या काळी हजारीमध्ये एखादा आत्मसाक्षात्कारी असायचा. त्यासाठी फार तपश्चर्या करावी लागायची. पण आता तुम्हाला हमिलयात जाण्याची, अन्न त्याग वा तपस्या करण्याची जरूर नाही. ही आंतरिक स्वच्छता मळिवण्याचा आपला मार्ग कोणता आहे वचिराल तर तो म्हणजे सामूहिकता. □

नविव्याज्यपणे जे सामूहिकतेत राहतात त्यांची स्वच्छता वनिप्रयास होत राहते. सामूहिकतेत राहणे ही तपस्या नसून एक प्रकारचा आनंद आहे असे समजा. सहजयोग सर्वांसाठी खुला आहे. म्हणून सामूहिकतेत आल्यावर हे लोक असेच आहेत, अमक्या माणसाला हा त्रास आहे असले वचिर करत बसाल तर काम अवघड होईल. अशा लोकांबरोबर जो सहजपणे राहण्याची मजा मळिवतो तो सहज तपस्याच करत असतो. सर्व काही मळिल्यावर आता काय हवे? तुम्ही आता देव-देवतांच्या स्थितीला आला आहात हे लक्षात घ्या; तुम्ही सांगा अगर न सांगा देव-देवतांचे कार्य चालूच असते. तसे तुमचे झाले पाहजि आणि हे मुळीच कठीण नाही. इतर कामे व व्यवहार चालू असतांनाही थोडा वेळ तुम्ही स्वतःसाठी काढला पाहजि व रोज सकाळी व संध्याकाळी ध्यान केलेच पाहजि. मी हे सांगते तो काही नयिम असा नाही तर एक समजूतदारपणाचा वचिर आहे. ज्यामुळे आपण सहजमध्ये स्थिरावतो. कोण रोज ध्यान करतात व कोण करत नाहीत हे मला चटकन कळते. रोज धुतलेले कपडे चटकन ओळखता येतात व धुतलेले नसले तर त्याच्यावरची घाण लगेच दिसून येते असाच हा प्रकार आहे. तसेच एखादे दविशी स्नान नाही झाले तरी ध्यान झालेच पाहजि. हे सर्व आपल्याच सुखासाठी, हितसाठी व सर्व मानवजातीच्या हितसाठी आहे. आपले स्वतःवर जर खरोखरच प्रेम असेल तर आपण कति गौरवशाली व महान स्थितीला आलो आहोत व कति महान कार्य करत आहोत हे तुम्हाला समजेल. मी जे हे सर्व सांगितले त्याचे चिंतन करा, मनन करा, वचिर करा, नुसते माताजींनी सांगितले आहे असे म्हणू नका. माझ्यासाठी नाही तर दुसऱ्या लोकांसाठी शरी माताजी सांगतात अशी खोटी समजूत करून घेऊ नका. मी कशी प्रगती करेन याचे सतत भान राखून याचा वचिर करा. सर्वांना अनंत आशीर्वाद !

1991-12-01, Musical Program and Talk

1 दिसंबर 1991

Cultural Event

New Delhi (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

१९९१-१२०१ इंडिया टूर,

जैसे माँ से सहज में मलि जाती है कोई भी चीज, लोग इसका वचिार नहीं करते | वशिषकर मेरे रहते हुए ये बहोत जोरोसे ये घटना होती है | अभी ये बैठी हुई हैना यहापर वो कह रही थी की मुझे पहले दनि मेरी कुण्डलनी इतने जोर से खड़ी हुई और पूरी रात मैं आनंद में हो गई, यही होता है | तो तुम कहोगे के माँ ये तुमने क्या किया | तो अपनी संकल्प शक्तसे हमने, अपनीही कुण्डलनी पर आपको बठिा करके, अपने ही रथिय में आपको जन्म देके और आपके सहस्त्रार से हमने आपको असल में पूरा जन्म दिया है | जैसे की माँ अपने पेट के बच्चेको पनपाती है और उसके बाद उसको जन्म देती है उसी प्रकार सहस्त्रार से आपको जन्म दिया हुआ है | और यही सर्वव्यापी घटना फोटो पर भी घटति होती है, आश्चर्य की बात है की हमारे फोटो में भी इतने व्हाईब्रेशन्स है, और ये सायन्स का मैं बड़ा उपकार मानती हु | यहाँ तक की ये मैं बोल रही हु इसमेसे भी मेरे व्हाईब्रेशन्स नचि चले जा रहे है | बहोत बार आपके चक्र पकड़ते है तो ऐसा हात लगा लेती हु ना आजुजा को तो आजुजा छूट जाती है | देखिए सायन्स इसीलए बनाया गया था की सहजयोग के लिए उपयोगी हो | कल अगर टी वी पे आप हमें बठिादे और लोग हमारे और हात करे तो न जाने कतिने लोग पार हो जाए, पर ऐसे दनि कब आएंगे पता नहीं की टी वी वाले कहे की माँ आप बैठिये आपके वाईब्रेशन्स लेते है, बहोत मुश्कलि काम है | वो तो कभी मेरेको बुलाते भी नहीं, और लोगोने कोशिश की तो कहते है अरे ऐसे बहोत चालू लोग आते रहते है | एक हमारी शषिया थी, वो आई थी लन्दन से तो टी वी वाले उसके पीछे पड गए, वो कुछ पेटर बेटर है, तो उसने कहा की यहाँ इतनी बड़ी शक्ति बैठी हुई है और तुम मेरे पीछे क्यों पड़े हुए हो | उनसेही कुछ कराओ | तो पूछा कौन है, क्या है तो बोले अरे ऐसे यहाँ बहोत आए और चले गए | और सब दुष्टोका प्रोग्राम उन्होंने करवाया लेकिन मेरा प्रोग्राम नहीं किया |

1991-12-15, Shri Ganesha Puja

15 डिसेंबर 1991

Ganesha Puja

Shere (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Shri Ganesha Puja Date 15th December 1991: Place Shere Type Puja

मी ह्यांना सांगत होते की आज आपण गणेशाची पूजा करूयात. गणेशाचे फार महत्त्वाचे कार्य आपल्या शरीरात होते. म्हणजे मन, बुद्धी आणि शरीर. सगळ्या गोष्टीवरती ताबा म्हणजे गणेश. गणेशाने जे आपल्याला वशिष्ठ दान दिलेले आहे, ते म्हणजे सुबुद्धीचे आहे. सुबुद्धी जी आहे, ती मागून मळित नाही. कोणी म्हटलं, की मी तुला सुबुद्धी देतो, तर कधीच मानलं नाही पाहजि. (इंग्लिशमध्ये बोलल्यानंतर मराठीत बोलतांना मला एकदम शब्दच मळित नाहीत. दोन्ही भाषेत बोलायचे म्हणजे कंट्रिब्यूटी नाही येत. बरं, तर वजिडमला शब्द नाही मराठीत, काय हो?) सृज्यता! सृज्यता जरा गंभीर शब्द आहे. बरं, त्याला आपण सृज्यता म्हणतो. सुबुद्धीपेक्षा सृज्यता. त्या सृज्यतेला आपण आपल्या अंगामध्ये बाणले पाहजि. ती बाणायची कशी? तर वर्तमान काळात रहायला शकिले पाहजि. हे मी शकिते. आता वर्तमानकाळात, ह्यावेळेला, आपण इथे बसलेलो आहोत. ही पूजा होते आहे. तर ह्या ठिकाणी आपण बसलेलो आहोत. तर ह्यावेळेला सृज्यता काय आहे? हे की आता पूजा होते आहे. पूजा करायची आहे. पण ह्याचवेळी आपण जर वचिर केला पुढचा, की आता मला बस मळिल की नाही? घरी जेवायला मळिल की नाही? काहीतरी असे झाले तर! माझे जाणे झाले नाही तर? कवि माझ्या मुलाचे असे. हे जर आपण वचिर केले तर तुम्हाला पूजा लाभणार नाही. भूतकाळाचा वचिर केला, हे असे झाले, तसे झाले, असे केले, तर मग परत घोटाळा होणार. तर हा जो सृज्यपणा आहे, हा सृज्यपणा आपल्यामध्ये बाणला पाहजि. ते बाणण्याची एक पद्धत आहे. प्रत्येक वेळी आपण कुठेही असलो तरी, आता मी वर्तमानात आहे की भूतकाळात आहे ते पाहिले पाहजि. कारण भूतकाळ हा संपलेला आहे आणि भविष्यकाळ काही समोर नाही. ह्या सृज्यतेमुळे मी अडकले होते. सृज्यता म्हणता येईल म्हणा, पण तरी सृज्यतामध्ये थोडेसे गहन आहे. त्याच्यात पुष्कळ गोष्टी आहेत. आता इंग्लिशमध्ये एकच शब्द आहे, वजिडम. पण आपल्या मराठी भाषेत त्याला सृज्यता म्हणता येईल. सुबुद्धी म्हणता येईल, समयसूचकता म्हणता येईल कवि दक्षता म्हणता येईल. दक्षता म्हणू. दक्षता. असे अनेक शब्द त्याला आहेत. ते सगळे एका गोष्टीने आपल्याला सहज साध्य होतात, जर आपण वर्तमान काळात राहण्याची व्यवस्था केली तर.

आता मी असे ऐकले की इथे भयंकर भांडणं करतात लोक. भांडणं होतात. का होतात? कारण तुझ्या बापाच्या बापानी ह्याला मारलं होतं. म्हणून भांडायला लागले. आता ते बाप मेले, त्याचे बाप ही मेले. आता ते बापाचं कशाला काढत बसले? नाहीतर तुला मी मारेन, तुला मी ठोकेन असं काहीतरी भविष्यकाळाचे बोलत रहायचे. आता ह्यावेळेला मी काय करणार आहे? तू माझ्यासमोर आला, ह्यावेळेला मी तुझ्याबरोबर काय करणार आहे? तो वचिर नाही. काय केले पाहजि ह्यावेळेला? त्यावेळेला जी समयसूचकता येते, ती समयसूचकता जी आहे, ती खरी. त्यावेळेला लगेच लक्षात येईल, की हे भांडण मटवा ह्यावेळेला. चांगला चान्स आहे. संधी मळिली आहे. ही संधी मळिली असे म्हंटले, की एकदम मनुष्याच्या डोक्यात येते, केवढी मोठी संधी आहे. इतकी आपल्या पूर्वजांची भांडणं संपली आहेत. उगीचच कोर्टकचेर्या कशाला? हे कशाला? ते कशाला? संपवा. ही जी एक सुबुद्धी आपल्यामध्ये येते त्या समयसूचकतेला, त्यालाच आपण इंग्लिशमध्ये वजिडम असे म्हणतो. पण वजिडममध्ये अनेक अर्थ आहेत. आपल्या मराठी भाषेत ना प्रत्येक ह्याला पर्याय म्हणजे दहा असले पाहजि. ही अशी आपली फार समृद्ध भाषा आहे. त्यामुळे एका शब्दात नाही सांगता येत. पण तरीसुद्धा त्या समयाला जागृत असणं, त्या वेळेला जागृत असणं हे फार जरूरी आहे. इतर पुष्कळशा गोष्टी आहेत. आता समजा मला घडून नघायचे आहे. तर मी असा वचिर करायचा की आता मला जायचे आहे, तर मला काय काय पाहजि? जथि मी राहून रात्रीचं, तथि मला काय पाहजि? बस, त्यावेळेला. पण काय होतं, त्यावेळेला लक्षात येत नाही. त्यावेळेला दुसराच वचिर. मग गाडीत बसल्यावर लक्षात येतं, की अरे, हे राहिलं, ते राहिलं. तर ही जी एक समयसूचकता आहे, ही जी सृज्यता आहे, ही आपल्यामध्ये बाणण्यासाठी आपण आता वर्तमान काळात रहायला शकिले पाहजि.

श्रीवाजी महाराज झाले. ते फार मोठे होते. पण ते वर्तमान काळात रहात होते. आपल्यासारखे नाही त्यांचे. आता आपण श्रीवाजी महाराजांना मानतो, पण या वर्तमान काळात आपल्यामध्ये श्रीवाजी महाराजांचे कोणते गुण आलेत? ते काय दाखू प्यायचे का? पहिली गोष्ट. त्यांचे वागणे कसे होते? त्यांचे चरित्र कसे होते? तसं आम्ही त्यांना मानतो, पण त्यांचे चरित्र ह्या वर्तमानकाळात, ह्या आयुष्यात आमच्यात आले आहे का? काहीतरी मागच्या गोष्टीचे महात्म्य घेऊन बसायचे. त्याने काही फायदा होणार नाही. महात्मा गांधी झाले. पुष्कळ झाले. आपल्या देशात फार मोठी मोठी कमळे नघिली असं म्हणतात. पण डबकेच आहे ना अजून! बाकी सगळे डबकेच आहे! तेव्हा आपण आता डबक्यात आहोत की कमळात आहोत ते पाहिले पाहजि. ह्यावेळेला आपण कुठे आहोत ते पाहिले पाहजि. ही पाहण्याची सुबुद्धी जोपर्यंत येणार नाही तोपर्यंत गणेश तुमच्यात कार्य करीत नाही.

गणपतीचे एक लक्षण सांगितले आहे, की तो तुम्हाला सृज्यता देतो, सुबुद्धी देतो. कुठे दसिते कां तुम्हाला सुबुद्धी? तकिडे त्या गणपतीसमोर बसूनच भांडतात लोक. गणपतीच्या नावाने पैसे खातात, हे करतात, ते करतात, म्हणजे सुबुद्धी नाहीच. मग गणपती आहे कुठे तथि? नुसता गणपती करून ठेवलेला आहे. समयसूचकतेला, जे समयावर, जे बरोबर त्यावेळेला जे लक्षात हा मनुष्य आणेल त्या माणसाच्या स्थितीत एकदम अंतर येणार आहे. हे करून बघा तुम्ही आणि वर्तमान काळातच तुमची जी वाढ होणार आहे ती होणार आहे. आता फूल आहे. फुलाची वाढ भविष्यात होते की भूतकाळात होते? आता ह्यावेळेला वेळेला होईल ना? आपली प्रगती एवढ्यासाठीच होत नाही. कारण आपण पुढच्या गोष्टीचा वचिर करतो कवि मागच्या गोष्टीचा वचिर करतो. पण सद्यकालीन आपण वचिर करीत नाही. सद्यकालीन स्थिती काय आहे आपली ते पाहिले पाहजि. मग त्यात काय, सगळेच जेवढे आपले प्रश्न आहेत, आता ग्रामीण प्रश्न आहेत, ते सगळे सुटतील. आज शेती करायची आहे समजा. आज तुम्हाला पेरायचे आहे. तुम्ही म्हणाल, मागच्या वेळेला पेरले होते, असे झाले, तसे झाले. असे करत बसले तर गेले, कवि म्हटले, उद्या, परवा पेरीन तर तेही गेले. आता, आजचे जे करायचे ते आता केले पाहजि. ही एक आपल्या भारतामध्ये एक द्रम आहे. गेल्याचे फार पोवाडे गात रहायचे अमके झाले, तमके झाले. अरे, तुम्ही काय? तुम्ही कुठे आहात? सहजयोगामध्ये फारच आवश्यक आहे की, 'माताजींनी आमहाला जागृती दिली.' मग, त्याच्या पुढे काय? पुढे झालं. आता जागृती दिली आता बसलो आहोत आम्ही. आता दुसरे धंदे करायचे. 'आज, आता त्याच्यासाठी मला काय करायचे?' असा वचिर डोक्यात आला, तर तत्क्षणी तुम्हाला फायदा होणार आहे.

आता पुष्कळांना जागृती झाली, पुष्कळांना त्याचे लाभ झाले, चमत्कार पाहजि. झाले. पण वसिरून जातात कि, 'मला जागृती झालेली आहे.' प्रत्येक क्षणाला 'मला जागृती झालेली आहे.' ह्या क्षणालासुद्धा 'मला जागृती झालेली आहे.' असे लक्षात राहत नाही लोकांच्या. मग तसच वागायला लागतात. परवाच एक गृहस्थ आले. त्यांना जागृती दिली होती. चांगले पार झालेले. सगळे काही. पण मला म्हणे, 'माताजी, आजकाल मला फार भीती वाटते.' म्हटलं, 'अहो, तुम्ही सहजयोगी. तुम्हाला कसली भीती? तुम्ही वसिरले का?' 'अरे हो, खरंच! वसिरलो. म्हणे मी पार झालो होतो. मला काही भ्यायला नको.' काय म्हणाल ते तुमच्यासमोर असतांनासुद्धा! कारण तुम्ही वसिरलात. आणि तुम्हाला तेच मागचेच आठवते. जेव्हा तुम्ही बेकार होता, तेव्हा तुम्ही नालायक होता. तुम्हाला काही समजत नव्हते. जेव्हा तुम्ही अज्ञानी होता कवि जेव्हा तुम्ही अधारात होता कवि परमात्म्याचा प्रकाश तुमच्यामध्ये आला नव्हता. त्यावेळची गोष्ट ती कशाला आता चालवायची पुढे? ते संस्कार कशाला पाहजित? अजून आहे तोच.

आता खेडेगावात गेले की सगळ्यांना पार केलं. केल्यावर पायावर यायचे. कशाला? मी कोणी दगडाची मूर्ती तर नाही, की शंभर लोकांना माझ्या पायावर घेईन. पायावर येऊ नका. बरं, मग पैसे ठेवतो. दहा पैसे ठेवले. 'अरे,' म्हटलं, 'पण माताजी पैसे नाही घेत.' 'बरं पंचवीस पैसे घ्या.' ते ह्यांना समजायचेच नाही, की आज सद्यस्थिती काय आहे आणि त्या सद्यस्थितीमध्ये माताजी पैसे घेत नाहीत आणि कोणीही देवाच्या नावावर पैसे द्यायचे नाहीत. पण ते डोक्यातच घुसणार नाही. 'असं कसं माताजी, सगळेच सांगतात आम्हाला 'तुम्ही आई मेली, मला एक गाय दे म्हणून. आणि तुम्ही आमच्याकडून कसे पैसे घेत नाहीत?' तर हा धर्मभोळेपणा, हा सुद्धा आता सोडला पाहजि. आणि तो कसा सुटणार? कारण जो धर्म तुम्ही शकिलेला आहात, तो चुकीचाच शकिलात तुम्ही. ज्याला तुम्ही धर्म म्हणता, तो चुकीचा शकिला. कारण तुम्ही धर्म वकित घ्यायला नघिले आणि वकिणारेही आहेत. धर्म वकिता येत नाही. वकिणारे आहेत आणि तुम्ही वकित घेता. म्हणजे ह्या तनिही गोष्टी चुकलेल्या आहेत.

सद्यस्थितीमध्ये तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार (रयिलायझेशन) मळिला आहे. आता आत्म्याच्या बलावर काय करायचे ते करायचे. ते सोडून तरी शेवटलंच, मागचेच ते. आमचे संस्कार आहेत माताजी. व्वा. आता रस्त्यावर एक दगड मांडला. त्या दगडाला शेंदूर लावला, अमुक तमुक. बसले एक तथि. चला दोन पैसे घाला. चार पैसे घाला. देवाला घाला. कोणीही मनुष्य नघिला, तर बॉ देवच आहे. द्या दोन पैसे. अरे, तुम्ही सहजयोगी, तुम्ही कशाला देता? 'आता माताजी असे आहे ना, आमच्यावर संस्कार आहेत.' कसले

कुसुंस्कार आहेत! कशाला देता त्या देवाला? तो काही देव आहे कां? कोणीही दगड मांडायचा, तो काय देव आहे कां? पण ह्या सगळ्या आपल्यामध्ये ज्या जुनाट गोष्टी आहेत, त्या काढाव्या लागतील. त्या एकाच प्रकाराने नघितील, की आज सद्यस्थितीत काय आहे. नाहीतर म्हणतील, 'माताजी, आम्ही रामाला मानतो.' अरे, आता राम नाही, आता मी आहे. माझे ऐका. रामाला कशाला मानायचे? कारण राम खर्शात घालता येतो. कसेही वागा. दारू पळिज्ज यायचे आणि म्हणायचे मी रामाचा भक्त आहे. वा वा. राम काही येऊन वचिरणार नाही. पण माझे भक्त झाले तर वचिरांन मी. म्हणून घाबरायचे! नको. माताजीची भक्ती नको. कारण माताजी आता जवित आहेत नां! मेल्यावर बघू. जवित आहेत तोपर्यंत मानायचे नाही. कारण जवित माणसे वचिरतात नां! फैलावर घेतात. 'का बाबा, तू असे का वागलास?' कळलं का?

तर हे ग्रामीण भागातले आपले जे काही आहे, जुनाट पद्धतीचे, त्यातले कर्ती सत्य, कर्ती असत्य ते तुम्हाला सहजयोगात येऊन कळेल. त्यामुळे झालंय काय इतके आपण कुजलो आहोत असं समजलं पाहजि. जुनाट नाही. कुजून गेलो आहे तेव्हा आपल्या बदल जया काही कल्पना आहेत, आपले जे काही वचिर आहेत, धर्माबद्दलचे तेसुद्धा एकदा पाजळून पहायला पाहजि. बरं, हे सुटले, तर दुसरे आहे, की 'आता आम्ही मॉडर्न झालो.' असं का? म्हणजे काय? डोक्याला आम्ही तेल लावणार नाही. मॉडर्न झालो नां! मॉडर्न झालो म्हणजे काय तर काही तरी वाह्यात गाणी गायची. गणपतीसमोर जाऊन घाणेरडी गाणी म्हणायची. काय म्हणण्याचं? मॉडर्न झाले नां! मग म्हणायचं आम्ही देवालाच मानत नाही. हे मॉडर्न झाले. म्हणजे एक ते त्याने गेले आणि एक ह्याने गेले. ह्याला कारण काय? तर आजकालची मुले बघतात, हे आपले आईवडील वेड्यासारखे चालले आता हरी, हरी टाळ कुटत. जन्मानुजन्म हे केले, पण काय मळिले ह्यांना? रोजचे जातात त्या वारकरी पंथात. कर्ती मी समजावून सांगितले, बाबा, आता वार्या बंद करा. ज्यासाठी वार्या करीत होते, ते घ्या. ते समजतच नाही त्यांना. तो नशा असतो ना तसा नशा. बस. चालले टाळ कुटत सगळेच सगळे. अहो, आता घ्या. तुमच्यासाठी आणलंय सगळे मी. घेत का नाही. ते डोक्यातच येणार नाही त्यांच्या. पण माताजी असे आहे, आमचे बापजादे पण हेच करतात. अहो, पण त्यांनी जे केले, जे पुण्य जोडलेले आहे त्याची फळ घ्या ना! अजून पुण्य जोडत बसले आहेत का? म्हणजे आजच्या परिस्थितीत काय आहे? आजच्या युगामध्ये सहजयोग हा धर्म आहे. हा धर्म आम्ही स्वीकारला पाहजि. या धर्मात आम्ही उतरून स्वतःला स्वच्छ करून घेतले पाहजि. सर्व धर्माचा जो काही अर्क आहे, तो म्हणजे सहजयोग आहे. आम्ही सर्व धर्मांना मानतो. एका धर्माला मानत नाही. कारण एका धर्माला मानले म्हणजे काय, मी फार चांगला तू वाईट! मग झाले, भांडा. पण सर्व धर्मांमधला जो काही चांगुलपणा आहे तो जर तुम्ही पहायला शकिले तर भांडणच करणार नाहीत. परत महाराष्ट्रात म्हणतात, की भाऊबंदकी पाचवीलाच पूजली आहे आपल्या. त्याला कारण काय आहे? त्याला कारण हे आहे, की आपण नसते आठवत बसतो. जे नको ते आठवत बसतो. जर कोणी म्हटले, की सोडा ते. तर अहो, काय सांगता तुम्ही! सोडा कसं? आमचं इतकं जुने चालले आहे. सोडायचे कसे? ते जे काही जुनाट आहे, ते एवढे धरून धरून आपण अशा रीतीने वागतो आहे. आता भाऊबंदकी पण जुनाट झाली. ती सोडून द्या. काही कामाची नाही. त्याने काय फायदे झाले महाराष्ट्राचे?

आता आपल्या ग्रामीण भागात मी बघते. मला परिस्थिती फार गंभीर वाटायला लागली. कारण इकडे मॉडर्न झाले, तर दारू पळिज्ज झुलताहेत. जे नाही ते असे बेकार गेले. म्हणजे सहजयोग सुरू तरी कुठे करायचा? चार माणसेसुद्धा अशी मळिणार नाहीत तुम्हाला की जी बसून समजतील या गोष्टी. म्हणून मी म्हणते की आपल्या मुलांना तरी आता जपा. त्यांना तरी आता सांभाळा. त्यांना हे सांगा, की तू मागची पुढची चिंता न करता, आत्ताची चिंता कर. म्हणजे समृद्धी सुद्धा येणार. आजच्या चिंतेत तुम्ही असलात तर बरोबर समृद्धी येईल. पण पुढची गोष्ट म्हणजे नुसते मनाचे मनोरे बांधायचे, हे ही बरोबर नाही आणि मागची गोष्ट, ज्याने तुम्हाला जखडून ठेवलंय, तेही बरोबर नाही. तेव्हा मध्यात आले पाहजि. मध्यमार्गात आले पाहजि. संतुलनात आले पाहजि. जेव्हा तुम्ही संतुलनात याल, तेव्हा बघाल तुमच्यात केवढ्या शक्तीला येतील आणि तुम्ही कर्ती कार्य करू शकता.

महाराष्ट्र म्हणजे चैतन्याचा नुसता पुतळा आहे. कारण वशिवाची कुंडलनी इथे आहे. महाराष्ट्रातील लोकांना समजवून समजवून मी थकते. ह्या गोष्टी माझे ऐकतच नाहीत. त्यांच्या लक्षातच ही गोष्ट येत नाही. अजूनही मला इतके आश्चर्य वाटते, की मी लंडनला असते आणि महाराष्ट्रातून पत्रं, 'हा मनुष्य असा, तो मनुष्य तसा'. माझे कान कटिले नी डोळे मटिले. ते संपतच नाही. दुसऱ्याचं चांगले दसितच नाही. म्हणजे ते सगळे लोक सहजयोगी आहेत! आश्चर्याची गोष्ट आहे. जर अशा रीतीने सहजयोग चालला, तर साधुसंतांना काय वाटणार आहे मला सांगा? त्यांचे कार्य पूर्ण करण्यासाठी आम्ही आलो. तुमच्या महाराष्ट्रात जन्म घेतला. मराठी भाषा आम्हाला येते. सगळे काही असूनसुद्धा लोकांना काहीही समजत नाही की कंढे मोठे आम्ही घेऊन आलो आहे.

आता हे पंचावनून देशातले लोक आहेत. इथे आले धडपडत तुमच्या देशात. येऊन तरी काय? तुमच्यावर त्यांचा काही परिणाम होतो आहे का? त्यांना तुम्ही बघता का हे कसे लोक आहेत ते. हे परदेशातून आले तुमच्या देशात. ते कशाला आले? कां आले? हे बघता का तुम्ही? हे काय करतात? ह्यांना कसला एवढा आनंद झाला आहे? ह्यांनी काय मळिलं? आपणही तसे मळिलं पाहजि. असा वचिर एक साधारण, समजूतदार माणसाला आला पाहजि. समज येण्यासाठी फक्त एक गोष्ट करा, की आज आम्ही इथे बसलो आहोत, आज आम्हाला काय केले पाहजि? आत्ता काय करायचे आहे? ह्यावेळेला काय करायचे? ही वेळ कसली? ही वेळच महत्त्वाची आहे. आणि तेच माणसाला समजत नाही, म्हणून सगळे घोटाळे आहेत.

तर आज श्री गणेशाला स्मरून आपल्या मनामध्ये निश्चय करायचा, की आम्ही वर्तमानकाळात राहू. मला असे होते, की एक भाषा बोलतांना दुसरी भाषा बदलायची म्हणजे त्रास होतो. पण एका भाषेत शुद्ध बोलते मी. पण ती जर भाषा सुटली की मग मला जमतच नाही. म्हणजे हद्दीत (बोलतांना) कुणी म्हटलं की मराठीत बोला तर जमत नाही. इकडून तकिडे. मग मी आपलं शोधत बसते. कुठं जावं म्हणून. कारण शुद्ध आहे नां सगळे. शुद्ध असले पाहजि. मक्किश्चर करता येत नाही. भाषेतसुद्धा शुद्ध असायला पाहजि. त्यामुळे ते मला जमत नाही. तशी शुद्धता आपल्या जीवनात असायला पाहजि. आणि ती एकाच गोष्टीने येते ती म्हणजे मी ह्यावेळेला काय करते आहे? मी ह्यावेळेला काय वचिर करते? अगदी तुम्ही जरासे लक्ष दलं ना सटकन सगळे बदलून जाईल. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, तुमच्या सवयी सुटतील सगळे काही होईल. फक्त, त्यावेळेला आहे की 'मी ह्यावेळेला काय करते?' माझ्या बोलण्याचे वाईट वाटून घ्यायचे नाही. मी आई आहे. जे खरे ते सांगितले. हे लक्षात घ्यावे आणि आपले आयुष्य सुधारवे. काय आपलं आयुष्य होऊन राहिलंय आज! मुलाबाळांची काय देनादान होतेय. ते बघायला पाहजि. त्याकडे लक्ष द्यायला पाहजि.

परत मी येणारच आहे. परत परत शेरला येणार आहे. नदिन शेर गावचा तरी उद्धार होऊ देत. त्याच्यात तुम्ही सगळ्यांनी मला मदत करावी. सहज योग घ्यावा आणि मेहनत करावी. अभ्यासाने आपली कुंडलनी, जागृत तर मी करून देईन पण त्यानंतर, त्या जागृतीनंतर तुम्हाला अभ्यासाने ती कुंडलनी बरोबर बसवली पाहजि. इतके हे दुसऱ्या देशातले लोक पार झाले. ज्यांना गणपतीचं नाव सुद्धा माहीत नव्हते. गणपतीचा ग माहीत नव्हता. तेव्हा आपल्या इथे अष्टवर्णिक ह्या पृथ्वीमातेने आणून ठेवले आहेत, आपण काय करतो ते बघायला पाहजि. आपली काय स्थिती आहे ह्या गोष्टीकडे लक्ष द्यायला पाहजि. फार महत्त्वाची गोष्ट आहे. त्याने आपल्या संबंध देशाचेच मुळी भले होणार आहे. पण नदिन आधी स्वतःचे भले करून घ्या. कर्ती सोपे आहे, हे बघा तुम्ही! कर्ती सोपे आहे. मी काही कठीण काम सांगितलेले नाही, की डोक्यावर उभे रहा, की हमिलयावर जा. काही नाही. सहज साधी गोष्ट आहे. सहजयोग करा. पहिल्यांदा कुंडलनी जागृत करून घ्या. आणि वर्तमानकाळात रहायला शकता. बस, मग मी येऊन बघते काय होतं ते ! आशा आहे, पुढच्या वर्षी इथे सगळी भांडणं, तंटे मट्टून सगळे व्यवस्थिती होईल आणि लोक चांगले राहतील. सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद!

1991-12-19, Public Program Day 1

19 डिसेंबर 1991

Public Program

Kolhapur (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

पब्लिक प्रोग्रॅम कोल्हापूर .

सत्याला शोधणाऱ्या आपण सर्व साधकांना आमचा नमस्कार . आम्ही जेव्हा सत्याला शोधतो असं म्हणतो तेव्हा एक गोष्ट जाणली पाहजि कसित्य आहे तथि आहे ते तुम्ही बदलू शकत नाही . त्याची तुम्ही नुसती कल्पना करू शकत नाही . त्याची तुम्ही रूपरेषा बनवू शकत नाही . सर्वात मुख्य म्हणजे या मानवी जीवनात या मानवी चेतनेत तुम्ही त्याला जाणू शकत नाही . म्हणूनच सर्व शास्त्रां न मध्ये ,मग ते आपल्या भारतीय लोकांनी लहिलिले असोत ,चायनीज न लहिलिले असोत ,कुराणात असोत कवि कोणत्याही धर्मातले असोत सर्वानी एकमेव गोष्ट सांगितली कितुमचा पुनरुज्ज्वल झाला पाहजि . तुमचा आत्म साक्षात्कार झाला पाहजि . तुम्हाला आत्म बोध झाला पाहजि . पण आत्मबोध म्हणजे नुसतं काहीतरी बुद्धीने जाणान्या सारखं नसत . पण ते बुद्धीच्या पलीकडचं असं आहे . आण त्या साठी फक्त एक तरहेची नम्रता मनुष्यात पाहजि . कसिजून आम्ही ते जाणलेलं नाही . जर सत्य एकमेव आहे आण जर आपण सत्याला जाणतो तर इतके वादविवाद ,इतकी भांडण ,इतका त्रास ह्या कलियुगाचा हा जो काही ,कलह बरम्ह आहे . तो कसा उत्पन्न झाला असता ,झाला असता ? . हा गोष्ट खरी कसिपंचावनून देशातील हिंमंडळी आहेत ,पण हिं आत्म साक्षात्कारी आहेत . त्यामुळे यांच्यात कलह नाही ,भांडण नाही ,चुरस नाही नुसतं प्रेम . एकमेकांचा आनंद कसा घ्यायचा ते याना माहिती आहे .

महाराष्ट्राची महती माहिती आहे ,मी काय सांगणार . याच नाव महाराष्ट्र आहे म्हणजे काहीतरी विशेष असलंच पाहजि असा नदिन आपण वचिर केला पाहजि . आण या महाराष्ट्रात आपण जन्माला आलो तेव्हा आपणही काहीतरी विशेष असलं पाहजि ,त्यातून कोल्हापुरात महालक्ष्मीच्या परसिरात आपला जन्म झाला म्हणजे आणखीन काहीतरी विशेष असलं पाहजि असा थोडासा आपण वचिर केला पाहजि . पण ते विशेष म्हणजे काय ,ते विशेष म्हणजे अध्यात्माची पुण्याई आपण कमवलेली आहे . पूर्व जन्मी आम्ही बहू पुण्य केले ती मंडळी इकडे जन्माला येतात . पण सगळं काही मागच वसिरलेले आहेत ,जी पुण्याई केली ते वसिरलेले आहेत . आण फिकत आजकालचे जे काही चकमक करणाऱ्या चकचकत करणाऱ्या ज्या गोष्टी आहेत तकिडे आपलं लक्ष जातंय . आता हे सत्य जाणायच असल तर ते कस जाणायच ? . आपण एक आमीबा स्तुतिंतून मनुष्य झालो ते कस झालो . कतितीरी गोष्टी आपल्या मध्ये आण पशु पक्ष्यां मध्ये वेगळ्या असतात . पशु हे पाशात आहेत म्हणून त्यांना पशु म्हणतात . एखादा वाघ असला तर तो वाघा सारखा रहातो ,साप असला तर तो सापा सारखा राहतो वाघ सापा सारखा वागत नाही . पण माणसात ह्या सगळ्या योनी असल्या मुळे तो कसा वागेल हे सांगता येत नाही . आण दुसरी गोष्ट त्याला स्वतंत्रता आहे . तेव्हा वाटेल त्या योनीत तो जाऊ शकतो वाटेल तसा तो वागू शकतो . स्वतःची च प्रतारणा तो करू शकतो ,इतरांची तर करू शकतोच पण स्वतःलाही सारखा ठगत असतो . तेव्हा या बुद्धीने आपण स्वतःला कति ठगत असतो याची सुद्धा आपल्याला कल्पना नाही . पण त्यातून मळित काय ,काही असत्य गोष्टींना आपण चकितलेलो असतो आण सत्य काय ते आपल्याला माहितीच नसत .

आता पुष्कळ लोक म्हणतील विशेषतः महाराष्ट्रात एक बुद्धिजीवी नावाचे एक नवीन लोक नघिले आहेत ,पण हिट्टिम आहे ,पण हि महाराष्ट्रातच आहे आणखी कुठेही मी ऐकलं नाही संबंध हिंदुस्तानात मी फिरते असल्या टुम मी ऐकल्या नाहीत .कहि हे बुद्धिवादी आहेत आण ते म्हणतात कसिदिव च नाही आहे . अजून तरी आपल्या देशात सगळीकडे मी पाहिलं आहे कलोक देवाला भक्ति . चौर्या करतील ,सगळं करतील ,गडबड करतील पण देव आहे . आण हिं एक टुम नघिली आहे बुद्धी वादयांची कसिदिव नाही आहे ,परमेश्वर नाही आहे ,धर्म काय गोष्ट नाही . त्याला एक कारण हिं आहे देवाच्या नावावर लोक पैसे कमावतात ,लोकांना फसवतात ,अंधश्रद्धा ठेवून पुष्कळ लोकांची दिशाभूल होते हिं पण गोष्ट खरी आहे . पण याचा अर्थ असा नाही कसिपरमेश्वर नाही ,आण हिं अशास्त्रीय आहे ,कोणतीही गोष्ट आहे कवि नाही त्याचा पत्ता लावल्या शविय म्हणणं हे चुकीचं आहे . त्याचा आधी पत्ता लावा परमेश्वर आहे कवि नाही ,आण जर त्याचा पत्ता लागला तर मग इमानदारीने हे तुम्ही मानायला पाहजि कसिपरमेश्वर आहे . संतसाधुनी या महाराष्ट्रात आपलं रक्त ओतलं आहे . आण ते रक्त ओतलं आहे ते आपल्या पुण्याईला फळ आणणार आहे . लहान पणा पासून आपण त्याच्या गोष्टी ऐकत होतो ,त्याचे अभंग ,श्लोक रात्रनदविस आपण ऐकत होतो . पण मोठं झाल्यावर मात्र परमेश्वर नाही असं ठाम समजून लोक वागतात . पण बहुतेक जे लोक असे आहेत त्यांचं वर्तनच मुळी अधर्मक आहे . त्यांना दारू प्यायची आहे ,बायकोला झोडपून काढायचे आहे असे धंदे करायचे आहेत . जर परमेश्वर आहे असं जर म्हंटल तर मग ते कस करू शकतील . कदाचीत म्हणूनच त्यांनी परमेश्वराला उचलून एका कोनाड्यात ठेऊन दिले ,परमेश्वरच नाही ,आम्हाला जस वाटेल तस आम्ही वागणार . कस वागायचं तस तुम्ही वागा त्याची तुम्हाला परवानगीच नाही तर पूर्ण पणे स्वतंत्रता आहे परमेश्वराने दिलेली आहे . पण त्या स्वतंत्रतेत तुम्ही कोणच्या खाईत जाऊन पडालं ते मात्र लक्षात ठेवलं पाहजि . आण हेच वारंवार मी बघते कलोकांना लक्षात का येत नाही कसि काहीतरी कुठं तरी आपलं चुकलंच असलं पाहजि ,काहीतरी आपल्यात उणीव असली पाहजि .आज जगाचे जेव्हाडे काही तुम्ही प्रश्न बघाल इतके प्रश्न जगात आहेत ते सर्व मानवाच्या मुळे झालेले आहेत . मानवाच्या अपूरणते मुळे हे प्रश्न उभे झालेले आहेत . तो पूर्णत्वाला आला असता तर कसलेही प्रश्न उदभवले नसते .

आजकाल फारमोठा प्रॉब्लेम म्हणजे वातावरण दूषित होत आहे . इकॉलॉजिकल प्रॉब्लेम आहे ,तुम्ही जर एखाद्या जंगलात गेलात तर तथि पशु पक्षी राहतात पण तथि तुम्हाला कुठलाही घाण असा वास येणार नाही . पण एक माणूस कुठे जंगलात जाऊन राहिला कसि झालं . म्हणजे इतके जेव्हाडे प्रश्न आपले उदभवले आहेत आज जगात त्याला कारणीभूत मानव आहे . आण त्या मानवाला बदलल्या शविय ,त्याच्यात परिवर्तन आल्या शविय हे जगातले जे मूलभूत प्रश्न आहेत ते कधीही ठीक होऊ शकणार नाहीत . वरून तुम्ही जरी आभाळाला ठगिळ लावायचं ठरवलं तरी ते कार्य होणार नाही . तेव्हा काहीतरी गहनतेत जायला पाहजि . समजा एखाद्या झाडाला कीड लागली आण ति तुम्ही त्याच्या पानांना मलम लावलं त्याचा काही परिणाम होईल का ? . त्या मुळा न मध्ये उतरायला पाहजि आण साहयोग म्हणजे या मुळाच शास्त्र आहे . ज्या मुळाच्या आधारावर आपण उभे आहोत त्याच हे शास्त्र आहे आण ते फक्त जाणलं पाहजि कसि आपण कोण कसे आण आपल्या मध्ये काय व्यवस्था परमेश्वराने करून ठेवली आहे . जरी परमेश्वरावर विश्वास नसला तरी नदिन स्वतः वर विश्वास ठेवा . कसि तुम्ही आज मानव स्तुतित आहात ,हि मानव स्तुति तुमची आली त्याच्यामध्ये सूक्ष्मतेत कोणच कार्य आपल्या मध्ये होत असत . हे जर व्यवस्तीत जाणायच असलं तर आधी सहजयोगामध्ये साक्षात्कार घेतला पाहजि . तस मी तुम्हाला मेडिकली सगळं समजावून सांगू शकते . समिफर्थटिक नरव्हस ससिटम आण पॅरा समिफर्थटिक नरव्हस ससिटम आण त्यात चक्रांचा काय भाग आहे हे सगळं तुम्हाला समजावून सांगू शकते . पण हे सगळं सांगून उपयोगाचं काय ? . सर्व प्रथम आत्मा प्रकाशित झाला पाहजि . म्हणजे आता समजा इथे इतके लाईट्स लागलेले आहेत आण मी जर म्हंटल कसि तुम्हाला सर्व लाईट बदल सांगते ,इलेक्ट्रिसिटी बदल सांगते ,त्याचा इतिहास सांगते तर डोकेदुखी व्हायची . त्या पेक्षा थोडा अंधूक प्रकाश येऊ देई ना का . त्या नंतर तुमच्या लक्षात सहज येईल कसि आपण कति गौरवशाली आहोत . परमेश्वराने हिं जी मानव स्तुति आपल्याला जी दिली आहे हिं केव्हाडी मोठी आहे ,याच कार्य कति मोठं आहे आण आपण चाललो त कुठे ,त्याची अजून जाणीव आपल्याला आलेली नाही . ते आपण अजून जाणलेलं नाही . जो पर्यंत आपण ते जाणणार नाही कसि आपण कोण आहोत आण आपल्या मध्ये कति शक्त्य आहेत तो पर्यंत असच आपण काहीतरी करत राहणार . आण त्यामुळे वदिवंस होणार लोकांचा नाश होणार आण आपली हिं दुरगती होणार . तेव्हा स्वतः या बदल जाणलं पाहजि . तु कोण आहेस हे जाणलं पाहजि . असं सगळ्या शास्त्रात सगळ्या संतांनी सगळ्यांनी सांगितलं आहे कसि प्रथम मी कोण याचा पत्ता लावा . आण तो पत्ता लावण्या साठी परमेश्वराने आपल्या मध्ये एक शक्ती कुंडलनी म्हणून ठेवलेली आहे .

आता याच्या बदल मी एक जर्मन पुस्तक पाहिलं एव्हडं मोठं पुस्तक होत ते आण त्यात सगळं काहीच्या बाही लहिलं होत कसि कुंडलनी तुमच्या पोटात असते . गणेशाच्या पोटात असते पण मानवाच्या पोटात नसते कुंडलनी . तर ते त्यांनी लहिन दिले ते झालं . आता जर काही पांढऱ्या वरती काळ लहिलं कसि झालं ते सत्य . वर्तमान पत्रात काही खोट छापलं तरी ते सत्य . त्याप्रमाणे आपला विश्वासच बसायला लागला कसि कुणी काही लहिन दिले कसि ते म्हणजे अगदी रामायण होऊन जात . पण खरी गोष्ट अशी आहे कसि वास्तविक आपल्या मध्ये हिं संबंध संस्था आहे ,हिं बनवलेली आहे हिं आपल्या उत्क्रांतीत जसे जसे आपण वाढत गेलो तशी तशी संस्था आपल्यात बनली आण आज आपण मनुष्य स्तुति ला आलो आहोत . तेव्हा थोडासाच मार्ग आक्रमण करायचा आहे ,थोडासाच मार्ग आहे . हिं कुंडलनी फक्त षटचक्र भेदून जेव्हा या टाळू तुन ,ज्याला आम्ही ब्रम्हर्धर म्हणतो नघिते तेव्हा जस याला एक कनेक्शन लागत कसि तसच आपलं सुद्धा कनेक्शन सारीकडे पसरलेल्या ह्या परमेश्वरी प्रेमाच्या शक्तीशी होऊन जात . त्याला कुणी रुह म्हणत ,कुणी परम चैतन्य म्हणत . काही नाव दिले तरी सुद्धा हिं प्रेम शक्ती आहे . आपण कथी वचिर सुद्धा करत नाही कसि हिं झाड आहेत त्यांना फुल येतात ,अहो एका लहान बी मधून हे झाड तरी कस आल . सहज ,आम्ही नुसतं बी पेरल आण एव्हड मोठ झाड उगवलं . आण त्या झाडातून अनेक बिया आल्या आण त्यातून अनेक झाड आली . म्हणजे त्याच्यात सगळा त्याचा नकाशा होता . हे झाले कस . हिं फुल इतकी सुंदर वेगवेगळी ,प्रत्येकाचं वेगळ स्वरूप आहे . आण त्या वेगळ्या स्वरूपात सुद्धा वेगळा सुगंध आहे . प्रत्येकाची वाढ सुद्धा वेगवेगळी आहे . हे कस होत ,कोण करत हे सगळ . आपला डोळा बघा ,बर्नाड शॉ न

म्हंटल आहे हा डोळा माझा बघतिल्यावर मात्र मला परमेश्वरावर विश्वास करावासा वाटतो . हा केव्हडा मोठा कॅमेरा आहे म्हणे असा कॅमेरा मळिु शकतो का , आपण बनवू शकतो का . आपण नाही बनवू शकत . तेव्हा आपण सुद्धा एक कॉंप्युटर आहोत ,जस आता तुम्ही सगळे मला बघत आहात . तुम्हाला माहिती आहे की मी पांढरी साडी नेसली आहे ,त्यात काही शंका नाही . सगळ्यांना माहिती आहे की मी पांढरी साडी नेसली आहे . म्हणजे काय की आपलं जे कॉंप्युटर आहे ते आधीच प्रोग्रॅमड आहेत . म्हणजे काय त्याला माहिती आहे काही पाहिल्यावर आपल्याला माहिती ,काही ऐकल्यावर माहिती आहे ते काय म्हणतात ,जे काय दसित ते माहिती आहे ,जे काय खातो ते माहिती आहे . ही सगळी घराणेंदरयि आपल्याला पूर्णपणे संवेदन शील झालेली दसितात . पण त्याच्या पलीकडे काही आहे का ? . त्याच्या पलीकडे काही मळिवायचं आहे का ते पहायला पाहजि . आणंति मळिवणं अत्यंत सोपं आहे . अत्यंत सोपं आहे . आश्चर्याची गोष्ट आहे की रशिया सारखा देश , जथि गणपतीचा ग पण त्यांना माहिती नाही ,तुम्हाला आश्चर्य वाटेल एकेका प्रोग्रॅम ला माझ्या सोळा सोळा हजार लोक येतात . आणंति तरीयाती म्हणून एक गाव आहे तथि बावीस हजार सहजयोगी आहेत . सगळे हजारांनीच मोजायचे . त्यांनी कथी महालक्ष्मीची नाव ऐकलेलं नाही ते महालक्ष्मीची पूजा तथि बसून करतात . आणंति आपल्याला माहिती च नाही की हि महालक्ष्मी म्हणजे कोण , गणपती म्हणजे कोण गणपतीचं रूप काय आहे . ते खर की खोट आहे ,स्वयंभू गणपती कोणचे आणंति कोणचे नाहीत आपल्याला काही माहिती नाही . म्हणजे सागरात रहाणार एखादा पक्षी ताहना राहतो तसच आपल्या ज्ञानाची स्तुति आहे . सगळं काही भारतीय आहे ते खराब आणंति जेव्हड काही बाहेरच आलं ते उत्तम असा जर आपण वचिार ठेवला तर मात्र असं सांगावं लागेल की आपण आंधळे पणा धरलेला आहे .आणंति आंधळ्या लोकांना जे दसित नाही त्या बदल सांगण्यात तरी काय अर्थ आहे . कबीरांनी म्हंटल आहे , "कैसे समझाऊ सब जग अंधा " . आज ती स्तुति नाही . आज स्तुति फार बदललेली आहे आणंति स्तुति आहे की तुम्ही सगळे ,जेव्हडे इथं आज बसलेले आहेत तेव्हड्या सगळ्यांना आत्मसाक्षात्कार होऊ शकतो . कुंडलनी हि शक्ती तुमच्यात आहे की नाही याची सधित्ता याच प्रमाण आजच तुम्हाला मळिणार आहे . आणंति चारीकडे पसरलेली हि शक्ती वर्तमान स्तुतिथीत या वेळेला इथे असतित्वात आहे की नाही याची सुद्धा तुम्हाला पूर्ण कल्पना येणार आहे . सहजयोग हा सर्व अशा गोष्टींना प्रमाण देण्यासाठीच सिद्ध झालेला आहे . पण तुम्ही जर आधीच उलट डोक कसून बसलात आणंति आमहाला काही मानायचं नाही ,आमहाला काही मको ,तर अशा लोकांन वर जबरदस्ती करता येत नाही .

कारण तुमची स्वतंत्रता आम्ही मानतो . आणंति या स्वतंत्रतेचा मान केलाच पाहजि पण हि कुंडलनी शक्ती तुमच्या मध्ये जी आहे ती तुमची स्वतःची वैयक्तिक आई आहे . तिला सगळं तुमच्या बदल माहिती आहे . ती जाणते तुमच्यात काय आहे ,कोणचे दोष आहेत ,तुम्ही कुठे चुकलात काय झालं ते ,पण ती तुमची आई आहे . जस तुम्हाला जन्म देताना तुमच्या आईने सर्व त्रास आपल्यावर ओढून घेतला आणंति तुमचा जन्म झाल्यावर अगदी तिला इतका आनंद झाला की सगळा त्रास ती वसिरून गेली . तशीच हि कुंडलनी आई आहे आणंति आपल्या मध्ये व्यवस्तीत वरिजमान आहे .

महाराष्ट्रात विशेष करून चैतन्य नुसतं खेळत असत ,तुम्हाला दसित नाही म्हणून पण पार झाल्यावर आत्मसाक्षात्कार झाल्यावर तेही तुम्हाला दसिल त्याचेही तुम्हाला दर्शन होईल आणंति तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की आपण इतके दविस या पासून अनभिज्ञ राहिलो ,याला जाणलं नाही ,न जाणताच हे सर्व कार्य होत राहिलं . सगळ्या गोष्टींचा उलगडा होऊ शकतो जर आपल्या जवळ प्रकाश आला तर . आणंति प्रकाश मळिवणं हे आपल परम कर्तव्य आहे कारण मनुष्याचं हे शरीर आपण धारण केलं आहे ते कति सुंदरतेने कति हळुवारपणे आज अमबा पासून या स्त्रीतीला आले आहे . तेव्हा त्याला काहीतरी अर्थ असला पाहजि ,आपण निरर्थकच या जगात आलेलो नाही असं समजून घेतलं पाहजि . आजच मी प्रस्तावकि तुम्हाला सांगते आहे काय गोष्ट आहे आणंति कशांरतीने हे होत . कुंडलनी बदल सांगायचं म्हंटल तर माझ्या मराठी भाषेत जवळ जवळ चार हजार तरी भाषण झाली असतील . तेव्हा इतकं या प्रकाशा बदल सांगण्या पेक्षा आपणच प्रकाशिता का होऊ नये . आणंति भग बघावं काय कुठे आहे आणंति काय नाही ते . एकंदरीत तुमची शुद्ध इच्छा असायला पाहजि . कुंडलनी हि शुद्ध इच्छेची शक्ती आहे . बाकी आपल्या सर्व इच्छा अशुद्ध आहेत . आज वाटलं की एक सतरंजी घ्यावी ,ते घेतल्यावर असं वाटत की एक कार्पेट घ्यावं ,ते झालं की वाटत आता एक घर बनवावं . म्हणजे जे मळिवायचं आहे ते मळिवल्यावर सुद्धा आपल्याला आनंद होत नाही . आपण सुखात येत नाही . म्हणजे जी इच्छा केली होती ती शुद्ध इच्छा नव्हती असी तर काही तरी आपल्याला समाधान वाटलं असत . एका इच्छे वरून दुसऱ्या इच्छेवर आपण सारखे उडत असतो . पण एकच शुद्ध इच्छा आपल्यात आहे जचिया बदल तुम्ही जागृक असाल कवि नसाल जी तुम्हाला माहिती नसेल पण ती एकच इच्छा आहे की ह्या परमेश्वरी शक्तीशी आपली एकांकारिता साधता अली पाहजि . विशेष करून सहजयोगाचं कार्य ह्या महाराष्ट्रातच झालेलं आहे . तुम्हाला आश्चर्य वाटेल अनादी काळापासून ,पूर्वी काळी आपल्याकडे तीन संस्था होत्या पैकी एकानी वेद वेगरेच वाचन हे उत्तर हिंदुस्तानात खूप होत . वेदांचं वाचन करायचं त्यातून ह्या ज्या पाच ,पंचमहाभूत आहेत त्यांना जागृत करायचं . अशी प्रक्रिया होती . पण त्याच्या सुद्धा पहिल्याच श्लोकात लहिल्लं आहे की जर तुम्हाला हे सगळं वेद वाचून वदि झालं नाही ,वदि हाणं म्हणजेच बोध ,बोध म्हणजे बुध्दी नाही ,बोध म्हणजे बुध्दच्या पलीकडे आपल्या ह्या मज्जासंस्थेवर आपल्याला जे जाणता येत तो बोध ,बोध झाला पाहजि . या पासूनच बुध्द हा शब्द नघिला . या पासूनच वदि हा शब्द आहे ,वदि म्हणजे आपल्या मज्जासंस्थेवर त्याला जाणणे . हे झालं पाहजि आणंति जेव्हा होईल तेव्हाच म्हणायचं की मनुष्याला आत्मसाक्षात्कार झाला आहे . ह्या एका प्रक्रियेला अत्यंत महत्त्व होत पण पूर्वीच्या काळी ह्या महाराष्ट्रात नाथ पंथीयांनी हे कार्य केलं . एकीकडे भक्तीच बंगाल वेगरे कडे भक्तीच फार होत की भक्ती करा परमेश्वराची . इकडे वेद ,वेदाची व्यवस्था होती . पण ह्या महाराष्ट्रात नाथपंथीयांनी एका गुरूला एक शिष्य अशी परंपरा मानली . त्यामुळे जी काही भाषा प्रचलति होती त्या भाषेमध्ये काहीही लोकांना सांगता येत नव्हतं . कारण एका गुरूला एकाच शिष्याला सांगायचं असा निबंध होता . त्यामुळे जनसाधारण लोकांना याची माहितीच होत नव्हती . तस म्हणायला सहाव्या शतका मध्ये आदिकांचाचार्यानी ,त्याच्या आधी तेरा चौदा हजार वर्षा पूर्वी मार्कंडेय यांनी कुंडलनी बदल सगळं लहिल्लं ठेवलं आहे . पण बाराव्या शतका मध्ये श्री ज्ञानेश्वरांनी आपल्या भावाची म्हणजे त्यांचे जे गुरु होते नवित्तीनाथ यांची परवानगी घेतली की मला नदिन याच्या बदल काही सांगूदया . सांगायला काय हरकत आहे . आणंति सहाव्या अध्ययात ज्ञानेश्वरीच्या त्यांनी कुंडलनी बदल बरच काही सांगितलं आहे . पण त्यानंतर जे धर्ममार्तंड होते त्यांना अस वाटल की आपल्याला काही कुंडलनीच कार्य येतनाही आणंति आपण काही समजावून सांगू शकत नाही ,तेव्हा काय करायचं ,त्यानी सांगितलं की बिर हा अध्याय वाचायचाच नाही . हा अध्याय काही दुसराच आहे असं म्हणून तो बांधून ठेवला . त्यामुळे कुणी तो सहावा अध्याय वाचतच नसे ,संबंध ज्ञानेश्वरी जरी पाठ असली तरी सहावा अध्याय वाचायचाच नाही असा निबंध घातल्या मुळे कुणी सहावा अध्याय वाचतच नसे . आणंति तेच त्यातलं सार ,तेच त्यातलं मुख्य आहे . कारण फक्त ज्ञानेश्वरांनी बाराव्या शतका मध्ये हे कार्य केलं आणंति महाराष्ट्राला सर्व प्रथम कुंडलनी बदल अशा आपल्या मराठी भाषेतून सांगितलं .

त्या नंतर अनेक लोकांनी नानकसाहेब ,कबीर ,तुकाराम ,रामदास स्वामी कुणी असे नव्हते की ज्यांनी याच्या बदल बोलणं नाही केलं . पण सुरवात केली ती ज्ञानेश्वरांनी . आणंति ज्ञानेश्वरांच्या तेवीस वर्षाच्या मुदतीत केव्हड मोठ कार्य करून गेलेत ते . आज जर त्यांनी हे लहिल्लं नसत तर महाराष्ट्रात सगळे उठले असते की माताजी कोणत्या पुस्तकात लहिल्लं आहे ते आधी सांगा . याला शास्त्राचा आधार कुठे आहे ते सांगा आधी . तेव्हा आता सांगायला आहे की सहाव्या अध्यायात आहे . आणंति त्यांनाही इतकं छळ ल ,छळून काढलं नुसत . कुणीही सत्य बोलायला लागल की त्याला छळून काढा . कारण खोटे पणाने जे लोक पैसे बनवतात आणंति खोट्या गोष्टींना धरून जे सर्व जगावरती राज्य करतात अशा लोकांना सत्य कस आवडेल . म्हणून जो सत्य बोलेल त्याची गळचेपी करायची . आणंति त्यांचा इतका छळ केला की तेवसिाव्या वर्षी त्यांनी नकोरे बाबा ,याच्या पुढे बोलणं नको ,आपली समाधी घेतली . ती आज परसित्तीही नको आहे . आज तुमच्या हतिसाठी ,तुमचं भल होईल ज्यांनी ,फक्त कोल्हापुरातच नाही कवि फक्त महाराष्ट्रातच नाही ,हिंदुस्थानातच नाही तर सर्व जगाच हीत जर करायचं असल तर सहजयोगाला तुम्ही प्राप्त झालं पाहजि .कारण याच्या मध्ये ज्या आपल्या मध्ये ज्या स्तुति येतात त्याच्या मध्ये सामूहिक चेतना अशी एक स्तुति येते त्याबद्दल मी उदया आपल्याला सगळ समजावून सांगेन की हि स्तुति काय आहे . पण आजच तुम्हाला त्याची अनुभूती येणार . हे उघड पणे मी सगळ सांगितलं आहे ,यांच्यात काही लपंडाव नाही ,कवि पैसे वेगरे मागण्याचा यांच्यात काही प्रश्नच येत नाही . म्हणजे कति पैसे देणार तुम्ही ? पहिल्यांदा हा प्रश्न वचिारला पाहजि . या महत् कार्या साठी कसले पैसे देणार . अहो या पृथ्वी मध्ये आपण बी लावतो आपण कति पैसे त्या पृथ्वीला देतो ,तिला समजत तरी का बँक वेगरे . तेव्हा कुणीही देवाच्या नावावर पैसे मागितले तर तो भामटा असणार हे ठरवून टाकायचं . नुसते पैसे कमवण्याचे धंदे करून ठेवले आहेत . तुम्हाला आश्चर्य वाटेल व्हॅटगिन सारखी संस्था आपण एवढ मानतो पोप बीप सगळे पण तथि त्यांनी बँक काढली आहे आणंति आपले जे पैसे हे लोक खातात न सगळे ,तकिडे सगळे पैसेच खातात जेवत बवित नाहीत ,ते पैसे सगळे उचलून कुठं जातात तर त्या व्हॅटगिन मध्ये . आणंति थिुन मग कॅश पैसा जातो ते स्वसिझरलँड मध्ये . अहो ते देवाच्या नावावर सगळं हे कार्य करत आहेत . देवाच्या नावावर . म्हणून लोकांचं म्हणणं अस की देव कुठे आहे . कुणी देवाचं नाव घ्यावं यासाठी काही कायदा आहे का जगात . तेव्हा देवाच्या नावावर अस करायचं नाही . असा कुठेच कायदा नाही .

तर हे सगळे पैसे कमवण्याचे ,नाव कमवण्याचे धंदे आहेत . परमेश्वराचा याच्याशी काहीही संबंध नाही . आणंति आपण हि हे जाणलं पाहजि की ह्या गोष्टी वरून परमेश्वराचा पडताळा घ्यायचा नाही . आणंति त्याच्या बदल बोलायचं नाही . जो तो आहे तो आधी जाणून घ्यावा कसा शुध्द स्वरूपात परमेश्वर आहे आणंति तो कति परम कृपाळू आपल्या वर आहे ,वडलांच्या ,वडलांच्या ,वडलांच्या पेक्षाही कति कृपाळू असा आपला बाप आहे हे जाणलं पाहजि . ते जाणल्या शविय कुणाला आहे कवि नाही म्हणून हे फार चुकीचं आहे आणंति अस म्हणु नये .

मला असं वाटतं तुम्हाला पुष्कळांना मला प्रश्न वचारावेसे वाटतात पण आज आपण आत्मसाक्षात्कार घेऊया , ज्यांना प्रश्न वचारायचे असतील त्यांनी आत्मसाक्षात्कारा नंतर घरी जाऊन प्रश्न लहिवेत आणून नंतर माझ्याकडे द्या . अनेक गोष्टींन बद्दल मला आपल्याला सूचना द्यायची होती . आजकाल आत्मसंमोहनाचे प्रकार फार सुरु झाले आहेत . माणसाला संमोहनात घालायचं अगदी उघड पणे . उघडपणे लोक संमोहनात घालतात अहो हा केवढी मोठी कठीण गोष्ट आहे . आणजे काय कुठून होत याचा सुध्दा लोकांना माहिती नाही कंमिनुष्य संमोहित कसा होतो . ? सहजयोगाची संबंध प्रक्रिया कशी घडते ते आपल्याला कळेल . म्हणजे डोळ्यांनी सुध्दा तुम्ही कुंडलनीच जागरण वैगरे सर्व तुम्ही बघू शकता . त्याचे परिणाम बघू शकता . त्यांनी रोग वैगरे कसे बरे होतात ते सगळ आपण जणू शकता . संबंध शक्ती आपल्याला येते . पण ही संमोहन वदिया हीच कार्य कस होत ते कुणी काही सांगू शकत नाही . आम्ही सांगू शकतो की ही सगळी भूतवदिया , समेशनवदिया आणी प्रेतवदिया आहे ही जो माणूस हे कार्य करेल तो छनिं छनिं होऊन मरतो . आणी दुसऱ्याला नष्ट करण्यासाठी म्हणून ही वदिया केलेली आहे . ही संबंध प्रेतवदिया आहे आणी कुणीही संमोहनाच्या मार्गावर जाऊ नये . याच्या बद्दल गुरुरानकांनी फार मोठा संबंध ग्रंथच लहिला म्हणून तरी चालेल . जे बंगालात होत ते इथं महाराष्ट्रात नको आहे . त्याची तिथे बंगाल्यांची काय स्तुती झाली ते तुम्ही पाहिलेच आहे . आणी आपल्याला ते दारदिरय इथे आणायचं नाही . तेव्हा कृपा करून या संमोहनाच्या मार्गात कुणी जाऊ नये . अशी माझी खरोखर आर्जवून वनिती आहे . मला माहिती नव्हतं पण काही लोकांनी येऊन मला सांगितलं की माताजी इथे संमोहन करण्याच्या वदिया उघडपणे शकिल्या जातात . आणी पिरात देतात . पूर्वी वदिशा मध्ये सुध्दा त्यांना माहिती नव्हत संमोहन काय आहे म्हणून त्यांनी संमोहनाचे प्रकार थोडे फार शकिले आणी अस एकाग्र करून लोकांना बेशुध्द करून त्यांचे ऑपरेशन्स वैगरे केले . पण त्या नंतर त्याच्या लक्षात आल , पुष्कळ रसिर्च झालेला आहे यावर , की लोकांना त्यानंतर त्यांची मती भ्रमशिट झाली . अनेक तरहेचे रोग जडले . आणी भिग लोकांची वाट लागली . तेव्हा पासून हा प्रकार परदेशात बंद झालेला आहे , पण अजून आपण इतके मागासलेले आहोत की अजून त्या प्रकारात आपण जात आहोत . तेव्हा ह्या अशा गोष्टींन मध्ये आपण आपल्याला अडकवून नाही घेतलं पाहिजे . अनेक गोष्टी सांगायच्या आहेत यातलं मुख्य सांगायचं म्हणजे अस की उदयाची आपली प्रजा त्यांचा मला वचिर येतो . हे लोक इथे बसलेले आहेत त्यातले पुष्कळशे लोक आणी जे आहेत आपापल्या देशानं मध्ये त्यातले पुष्कळशे लोक हे व्यसनाधीन झाले होते , व्यसनाच्या आहारी गेले होते ते सगळे उठून उभे राहिले .

तसच आपल्या देशात सुध्दा व्यसनाच फार स्तोम माजलेलं आहे . याच्यातून सगळ्यांची मुक्ती फक्त सहजयोगानेच होऊ शकते . शरीराचे अनेक रोग आहेत ते फक्त सहजयोगानेच ठीक होऊ शकतात . मानसिक त्रास , मानसिक ग्लानी ही सुध्दा सहजयोगाने ठीक होऊ शकते . पुष्कळशी मूल हिंशकिष्णात मागे होती त्यांची फार शैक्षणिक प्रगती झालेली आहे . ते फार उच्च पदाला गेलेले आहेत . पुष्कळशे संगीतकार , कलाकार सहजयोगात आले तर आज त्यांचं जगामध्ये फार मोठे नाव आहे . सगळं काही होत ते माझ्या आशीर्वादने नव्हे तर तुमच्या कुंडलनीच्या जागरणाने . पुष्कळशे मुसलमान परदेशामध्ये पार झालेले आहेत , इतकाच नव्हे तर आपल्या देशात सुध्दा पुष्कळशे मुसलमान कलाकार पार झालेले आहेत . तेव्हा सांगायचं म्हणजे अस की हे अत्यावश्यक आहे . जस ह्या एका यंत्राला तुम्ही कनेक्शन देत नाही तो पर्यंत त्याला काही अर्थ नाही तसच कुंडलनीच जागरण जो पर्यंत तुम्ही करून घेत नाही तो पर्यंत तुमच्या स्वतःच्या जीवनाला पण काही अर्थ नाही . तेव्हा हा योग घटीत झालाच पाहिजे आणी स्वतःच महत्त्व आपण जाणलंच पाहिजे . उदया मी तुम्हाला आत्मा म्हणजे काय आणी सहजयोगात काय काय प्राप्त होते ते सांगेन . आणी ती हमखास होणारच त्या बद्दल शंका नाही . आणी वशिंतः हदुस्तानात वशिष करून या महाराष्ट्रात एका क्षणात हे कार्य होऊ शकत . रामदास स्वामींना एकदा कुणीतरी वचिरलं की कुंडलनी जागरणाला कति वेळ लागतो तर त्यांनी सांगितलं की तत्क्षणात पण देणारा हीतसा पाहिजे आणी घेणारा हीतसा पाहिजे . तेव्हा आपण सगळे घेणारे आहात मग का जागृती होणार नाही . पण शंका कुशका करू नये . सध्या शंका कुशका न काढता एकदा हे मळिवून घ्या . त्या नंतर सांगायचं असं की आपली स्वतंत्रता मी मान्य करते . त्याच्या मध्ये कोणत्याही प्रकारची जबरदस्ती करता येत नाही , एखाद बी लावायचं झालं तर त्या बीवर जबरदस्ती करता येईल का ते आपोआपच वाढत ना तेव्हा जर तुम्हाला कुणाला नको असेल आत्मसाक्षात्कार तर तुम्ही कृपा करून बाहेर जावा . आम्ही तुमच्यावर जबरदस्ती करू शकत नाही . करू शकत नाही त्यांनी जागृती होणारच नाही तेव्हा उगीचच इथे बसण्यात काही अर्थ नाही . ज्यांना आत्मसाक्षात्कार हवा आहे त्यांनी इथे बसावं , एवढं मात्र मी सांगते की काही त्रास होत नाही , कधीही कसलाच त्रास झालेला आज पर्यंत कुणाला माहिती नाही , जर भूतबाधा असेल तर मनुष्य हालू लागतो पण ती भूतबाधा नघून जाते . तेव्हा ज्यांना मान्यता असेल त्यांनी अवश्य बसावं आणी ज्यांना नसेल त्यांनी कृपा करून बाहेर जावं ते बरे होईल .

आता त्या बाबतीत तीन अटी आहेत आणत्या मी तुम्हाला आता सांगते . पहिली अट अशी आहे की पुरण आत्मविश्वास स्वतः बद्दल हवा . कंमिला आत्मसाक्षात्कार होईल . आता पुष्कळ लोक सांगतात की तुम्ही पापी आहात म्हणजे आपल्या कडचं हे वशिषच आहे पैसे कमवण्याचे धंदे . एकतर सांगतील तुम्ही पापी आहात , तुम्ही काही कामाचे नाहीत , तुम्ही नरकात जाणार वैगरे वैगरे . असे प्रकार करून तुम्ही मला इतके पैसे द्या . म्हणजे तुम्ही नरकात जाणार नाही . तकिडे पोप पूर्वी करत असे न , तो सर्तफिकेट द्यायचा लोकांना आणी सांगायचा की तुम्ही परमेश्वराकडे गेलात की हे सर्तफिकेट वापरा . तसच आजकाल आपल्या लोकांचं झालं आहे की तुम्ही मला जर एक गाय दली तर तुमचं तकिट तकिडे , स्वर्गात रजिस्टर करून ठेवतो . आणी आपण इतके शहाणे असून सुध्दा यावर विश्वास ठेवतो . दुसरी गोष्ट अशी की दुसऱ्या तरहेचे जे भौदू लोक असतात ते सांगतात तुम्ही काहीही काम करा , वाईट काम करा , हा करा . ते करा त्यांनीच तुमची स्वच्छता होईल . त्या रजनीश सारखे लोक घाण करा , काही करा . आणी भिग तुम्ही परमेश्वराकडे जाणार . म्हणजे ते लोकांना कस पटत हो , मला समजत नाही , असं कोणच्या शास्त्रात लहिलं आहे सांगा . कोणत्याही शास्त्रात असं लहिलं नाही , मी अस पहिलं नाही की तुम्ही वाटेल तसे वागलात तरी तुम्ही जरूर वागा , चांगलं आहे ते आणी ते झालं की तुम्ही परमेश्वराकडे जाणार . असे दोन तरहेचे लोक आहेत . सांगायचं म्हणजे माझ्या समोर तुम्ही कोणीही पापी नाही , कुणीही वाईट नाही , कुणीही दुष्ट नाही . सगळं अज्ज्ञान आहे पण कधी कधी भटकतो माणूस , अंधारात भटकणारच . तेव्हा स्वतः बद्दल दोष लावून घ्यायचा नाही कंमिझ्यात हे वाईट आहे , ते वाईट आहे , मला हे येत नाही , मला ते येत नाही असं म्हणायचं नाही . उलट मी मानव आहे मग मी आत्मसाक्षात्कारी का होऊ शकत नाही , जनावराला काही आम्ही देऊ शकत नाही आत्मसाक्षात्कार , फक्त माणसालाच देऊ शकतो ना तर का मळिवू नये ही जर शक्ती माझ्यात आहे तर का मळिवू नये . आणी ह्या सगळ्यांनी तुम्हाला शकिलेले आहे त्याकडे मुळीच लक्ष द्यायचं नाही , त्याचा वचिर करायचा नाही . हि पहिली आमची अट आहे . मी आधीच सांगितलं की तुम्ही आपल्या गौरवाला प्राप्त व्हा . तो संबंध गौरव , ती सगळी शक्ती आपल्या मध्ये आहे फक्त ती आपण प्राप्त केलेली नाही .

दुसरी अट अशी आहे की एकसाथ सगळ्यांना क्षमा करून टाकायची . तुम्ही क्षमा करा कवि नका करू तुम्ही काय करता ? वचिर करा . थोडं लॉजिकि असायला पाहिजे , काय करतो आपण , मी क्षमा करू शकत नाही असे पुष्कळ लोक म्हणतात , अरे पण करता काय तुम्ही क्षमा नाही करत म्हणजे काय करता तुम्ही . तर त्याला उत्तर नाही . मग जर काही करत नाही तर क्षमाच करून टाका ना . क्षमा नाही केली तर तुमच्या डोक्यात जे वचिर चाललेले असतात ते तरी संपतील . आणी हेलक वाटेल तुम्हाला . कसही करून तुम्ही सगळ्यांना क्षमा करा . नुसतं म्हणायचं , नुसतं म्हणा की मी सगळ्यांना एकसाथ क्षमा केली . कुणाची ओळख आहे असं सुध्दा दाखवायचं नाही , कुणाची आठवण देखील काढायची नाही , काही नाही , कारण त्यांची आठवण काढणं हे देखील दुःखादायी आहे . म्हणून सगळ्यांना एकसाथ क्षमा केली असं म्हणा आणी आपलं मन उदार करून टाका . मला कुणालाही आठवायचं नाही या बाबतीत . हे मी वारंवार सांगते कारण लोकांना मध्ये हे फार ठाम बसलेलं आहे की क्षमा कशी करायची माताजी आम्ही , क्षमा करू शकत नाही आम्ही . अगदी करू शकता . तर कृपा करून सगळ्यांना एकसाथ क्षमा करायची . ही आहे दुसरी अट .

आणतिसिरी अट अशी आहे की आता आपण आपल्या आत्मदर्शना च स्वतःच आपण दर्शन घ्यायचं आहे . तर दुसरा काय करतो , दुसरा काय बोलतो तकिडे आपण लक्ष द्यायचं नाही . फक्त आपल्याच कुंडलनी जागरणाकडे लक्ष असायला पाहिजे . काही वचिर करायला नको , मंत्र म्हणायला नको , कुंडलनी स्वतः जे आहे ते सगळं कार्य करते . तुम्ही काहीही वचिर करायचा नाही त्याच्या बद्दल कंमि आता तिथे मंत्र बोलते कंमि त्याला प्रत्युतन करते , काहीही प्रत्युतन करायचा नाही . ती कुंडलनी स्वतःच तुमची जागृत होऊन तुम्हाला तुमचं आत्मदर्शन देईल . ती समर्थ आहे . माझ्यावर तेव्हा मात्र विश्वास ठेवा की ती समर्थ आहे आणी स्वतःच वर पण विश्वास ठेवा मुख्य म्हणजे की ती करू शकते तुमच्यातही ते होऊ शकत . जर ह्या लोकं मध्ये होऊ शकत तर तुमच्यात का होणार नाही . अजून आपल्याला हेच माहिती नाही की कसेही आपण असलो तरी भारतीय आहोत . भारतीय माणसांमध्ये काय वशिष गुण असतो हे अजून आपल्याला माहिती नाही . वशिंतः महाराष्ट्र , ते बाहेर गेल्यावर कळत . तेव्हा या अशा तीन अटी आहेत . काही वशिष कठीण नाहीत , उगीचच मनाचेच काहीतरी मांडे आहेत ते मी त्याला क्षमा करत नाही , त्याला क्षमा करत नाही , ते विसरून जायचं . अगदी सरळ म्हणायचं की मी सगळ्यांना क्षमा केली . आता आत्मबोध झाला पाहिजे . आणी तो होणार आहे . त्या साठी काहीही करायचं नाही सहज होतो . तरी सुध्दा आपली चक्र कुठे आहेत आणी त्या चक्रांना कस प्लावीत करायचं , कस नरशि करायचं ते मी सांगीन तुम्हाला आणी ते झाल्यावर आपल्याला आश्चर्य वाटेल ही चारीकडे पसरलेली शक्ती आपल्या हातामध्ये अशी थंड थंड वार्या सारखी झुळुके सारखी , आपल्याच डोक्यातून , स्वतःच्याच डोक्यातून इथून , कुणा कुणाच्या गरम येईल , आणी कुणा कुणाच्या थंड असं यायला लागेल . आदी शंकरा चार्यानी वर्णन केल्याच

"सललिम सललिम " . थंड थंड अशा त्यांनी चैतन्य लहरीना सौन्दर्य लहरी असं म्हणून आहे . आता ते कवी होते , आणी आहे ही तशीच गोष्ट . तेव्हा सगळ्यांना वनिती

कसिगळ्यांनी बसून घ्यावे . कमाल म्हणजे ही आहे की तुम्ही जरी खुरचीवर बसलात कवि माझ्या उंचीवर जरी बसलात तरी पार होऊन जाता . काय सांगावं मला स्वतःच आश्चर्य वाटत की होतंय कस घडतंय कस पण होतंय . परमेश्वराची इच्छा झालेली आहे की सर्वाना आत्मदर्शन द्यायचं आणि कलियुगात व्हायचंय होत म्हणून घडत आहे .

आता फक्त जर उद्या आपण सगळे आलात आणि इतर मंडळीना पण कळवा , मंत्रि मैत्रिणी , सहकुटुंब सहपरिवार त्यांना बोलावण पाठवा . इतकच नव्हे पण ह्या पेक्षा दुसरं काही द्यायचं नसत . उद्या परत मी आत्म्याचं स्वरूप काय ते तुम्हाला सांगेन . आता याच्यावर वादविवाद घालता येत नाही , ज्याला नसेल आल हातावर तो वाद घालेलच मला काही आलं नाही म्हणजे तुमचंय काही तरी चुकलं आहे मग नाही आलं तर , सहजयोगाचा दोष नाही त्यात . तेव्हा कुणाशी वाद घालायचा नाही त्या बदल , भांडण करायचं नाही फक्त त्याचा आनंद उचलायचा . निर्विचारीटे राहायचं . उद्या परत आपण इथे यावं आणि आत्म्या बदल मी सगळं काही सांगेन .

1991-12-21, Shri Mahalakshmi Puja

21 डिसेंबर 1991

Mahalakshmi Puja

Jaysingpur (India)

Talk Language: English, Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft | Translation (Hindi to Marathi) - NEEDED

Shri Ganesha Puja 21st December 1991 Date : Kolhapur Place Type Puja Speech Language English, Hindi & Marathi

आता मराठी भाषेबद्दल सांगायचे म्हणजे आध्यात्माला मराठी भाषेसारखी भाषा नाही. इतकी ओघवती भाषा आहे आणि मराठी भाषा आली नसती तर मी सहजयोगाचे वर्णनच करू शकले नसते. आपल्यावर या भाषेची इतकी कृपा आहे. तसेच आपल्या देशात केवढे संत, महासंत झाले. इतके संत हनुमानातील कोणत्याही भागात झाले नाहीत. जगातही कोठे झाले नाहीत इतके संत झाले. तर असा प्रश्न येतो, हे संत आले, त्यांनी एवढे कार्य केले, पण त्यांना आपण छळून छळून मारले. त्यांची काही कदर केली नाही. महाराष्ट्रात अष्टवर्णनायक आहेत, स्वयंभू अष्टवर्णनायक आहेत. त्यांशिवाय इथे महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती ह्या तीनही देवी आहेत. तुम्हाला हे माहितीच आहे. मला सांगायला नको. हे सगळे असतांना प्रत्येक ह्याच्यात आपल्याला जेजूरीचा खंडोबा आठवतो. नंतर रेणुका देवी वगैरे सगळे आपल्याला माहिती आहे. रोजच्या बोलण्यात, भाषणात सगळ्यांना सगळे माहिती आहे. कुठे कोणते आहे. कोणती जागा जागृत आहे. एवढं म्हणजे नुसतं मंदिरासारखे आहे महाराष्ट्राचे. कुठेही जा तथी कोणतं तरी एखादे जागृत स्थान असेल. इथे वीर म्हणून एक जागा आहे, तथी मी गेले होते. मला अगदी आश्चर्य वाटलं, काय तथी अगदी कार्तिकेयाची छाप पडलेली दिसते. नंतर इकडे नीरा नदी आहे. नीरा नदीच्या काठी नरसिंहाचे अवतार म्हणून त्यांनी तथी नरसिंहाची मूर्ती बसवलेली आहे. नरसिंगपूर म्हणून जागा आहे. ती मूर्ती नुसती वाळूची आहे. अजून जशीच्या तशी. आणि वीर कुठून तरी पाणी पडतं, ते कोणाला माहिती नाही. म्हणजे इथे परमेश्वरी चमत्कार फार आहेत. हे सगळे असतांना सुद्धा आजच्या काळात महाराष्ट्राची असमति काय आहे, ते अजून मला समजलेले नाही. कारण इथे तुम्हाला सांगायला उपसंभासारखे बुद्धिवादी आले आहेत, की देव, परमेश्वर वगैरे काही नाही. झालं. कोणी काही म्हटलं की झालं, त्याच्यावर विश्वास ठेवायचा. इकडे हे आहेत महामूर्ख आणि तिकडे ते भोद लोक आहेत, जे दारोदार गुरू म्हणून फिरतात. ह्या दोन चाकांच्यामध्ये आपला महाराष्ट्र खरोखर अगदी पंजिन नघिला आहे. त्यातली जी वंशेषता आहे, की सगळे लक्ष आध्यात्मामध्ये. आयुष्याला काही दुसरा अर्थ नाही. जोपर्यंत आपण परमेश्वर मळिलेला नाही, तोपर्यंत आपल्याला काही अर्थ नाही. अहो, आपण इथे कतितीक अशी कार्ये केलेली आहेत. त्याला आपण म्हणू, की नाशपंथ्यांनी इतक्या तऱ्हेतऱ्हेने लोकांना समजवून सांगितले आहे आणि त्याच्यानंतर संतांनी एवढे कार्य केलेले आहे. आता मी जे बोलते तसेच सगळे ते बोलले. त्यांनी शिव्या घातल्या एवढच. मला शिव्या काही येत नाही. रामदास स्वामींनी, त्यांना माझ्यासारख्याच शिव्या वगैरे काही येत नव्हत्या तर काहीतरी मनाचेच कुल्लाव वगैरे असे शब्द अशा लोकांना लावले जे खोटे होते. तर सगळ्यांवर त्यांनी चौफेर हलले, दाणादाण केली. पण त्या सगळ्याचा परिणाम अजून आपल्यावर झाला नाही. मला अजून ह्याचे आश्चर्य वाटते, की ज्या महाराष्ट्रात आमहीही खूप राबवून घेतले आहे स्वतःला त्या

ठिकाणी अजून भाऊबंदकी आहे. अजून आपापसात भांडण आहे. तेव्हा हे सहजयोगात सगळे संपले पाहजि. हे संपायला पाहजि कारण ह्या महाराष्ट्राची महती मी सार्या जगात सांगत फिरते. कारण इथे चैतन्य कर्ती आहे ! इथे आल्याबरोबर एकदम वेगळे वाटायला लागते. हे सगळे असून लोकांवर त्याचा परिणाम नाही. घरोघर आता दारू पोहोचलेली आहे. कोणत्याही खेडेगावात जा, दारू पडिऊन सगळे धुंद. ह्याबाबतीत काहीतरी करायला पाहजि. असे कसे झाले ह्या वीस वर्षात ? इतके कसे बघिडून गेले मला समजत नाही ! असे बघिडू नये म्हणून काय करायला पाहजि, ह्याचाही विचार केला पाहजि. फक्त सहजयोग वाढवायला पाहजि. सगळ्यामध्ये जास्त महाराष्ट्रीयन लोकांनीच करतव्यदक्ष व्हायला पाहजि. कार्यक्षम झाले पाहजि आणि करून दाखविले पाहजि. शेजारच्या खेड्यापाड्यात जावे. आजकालची तरूणमंडळी आहेत त्यांना भेटावे. त्यांच्याशी बोलणी करावी. त्यांना समजवून सांगावे, की आध्यात्म आहे. अहो, साक्षात महालक्ष्मी ह्या कोल्हापूरात बसली असून इथे लोक काय काय धंदे करतात, हे जर तुम्ही पाहिले तर तुम्हाला आश्चर्य वाटे. त्यांना भीती नाही त्या महालक्ष्मीची ! देवळात जायचे. तथी उगीचच डोके टेकवायचे. वेणी वगैरे काय द्यायचे ते देऊन चालले परत गुंतत्यावर. बायकांना वाटेल तशी मारहाण करायची. शिव्या द्यायच्या, वाटेल तसे वागायचे, त्याला काही अंत राहिला नाही. तेव्हा हे लक्षात घेतले पाहजि, की आपले कुठेच चुकलेले आहे. आपण कुठेच विसरलो आहे. तर काय विसरलो आपण ? आपण हे विसरलो, की आपण महाराष्ट्रात राहतो. स्वतःबद्दल आत्मसम्मान राहिला नाही. आमही कोण ! आणि जो राहिला आहे. तो इतका चुकीचा आहे, की नुसती आढ्यता आहे. त्याच्यामध्ये कोणत्याही तऱ्हेची सन्माननीय गोष्ट नाही. फक्त आढ्यता. त्या आढ्यतेत बसून राहिले. सगळे शिवाजी महाराज झाले. अहो, त्यांच्या पायाच्या धुळीबरोबर झाले तरी पुष्कळ झाले. तर महाराष्ट्रातल्या सहजयोग्यांना इतर सहजयोग्यांच्या मानाने दहापट कार्य करायला पाहजि. दहापट मेहनत करायला पाहजि. कारण आपण सहजयोगात फार मागासलेले आहोत. सहजयोगात पुष्कळ चमत्कार झाले. सगळ्यांना अनुभव आले. सगळ्यांनी मला सांगितले, माताजी, हा चमत्कार झाला. तो चमत्कार झाला. कबूल. खूप चमत्कार झाले. पण हे सारे चमत्कार झाले. हे सगळे तुम्ही पाहिले. पण आता ह्याच्यात लोकांना घेतले पाहजि. धडाडीने ह्याच्यात वागले पाहजि. आसपासच्या खेडेगावात जावे. सगळीकडे जावे. सहजयोगाबद्दल बोलायचे. एका गृहस्थाला मी म्हटले, तुम्ही करू शकता. तर त्यांनी मला सांगितले, की मला आठ हजार रुपये महिना द्या. म्हटलं, 'अहो, महिन्याला आठ हजार रुपये आपल्या प्राइम मनिस्ट्रलाही मळित नाहीत. तुम्हाला कुठून आणून द्यायचे आठ हजार रुपये ?' कळलं का तुम्हाला ! तर सगळ्या महाराष्ट्रीयन लोकांनी ह्या महालक्ष्मीच्या बंधनात स्वतःला, आमहाला महालक्ष्मीचे तत्त्व मळिले म्हणजे काय तर आमही उच्च पदाला गेलो. आमही सगळे संत झालो. आता ह्या महाराष्ट्राला उजवायचे काम आमचे आहे. प्रकाश आणण्याचे काम आमचे आहे. त्याची मेहनत करायची. ती मेहनत केल्याशिवाय तुम्हाला कधीही सुख मिळणार नाही आणि तुम्हाला ते जे सहजयोगाचे समाधान आहे ते तोपर्यंत मिळणार नाही जोपर्यंत तुम्ही महाराष्ट्रात सहजयोग गाजवणार नाही. अहो, त्या हैदराबादला सात हजार माणसे आली होती. तथी मला वाटते एक-दोनच -संत होऊन गेलेत आणि इतके लोक तथी. आपल्या इथे आपण पब्लिक प्रोग्रॅम केला. लोकांना जाऊन साधु

भेटलो, त्यांच्याशी गोष्टी केल्या, त्यांच्याशी बोललो, त्यांना जागृती दिली. तुमच्या सगळ्यांच्या हातात शक्त्या दिलेल्या आहेत. तर हा महाराष्ट्रसुद्धा एका उच्च पदाला जाईल. तुमच्यामध्ये गुण आहेत. तुमचे गणपती चांगले आहे. वाचन आहे. तुम्हाला माहिती आहे. ज्या लोकांना गणपतीचा ग माहिती नाही त्या लोकांना मी सगळे सांगितले आणि तुम्ही तर सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत 'गणपती गणपती' करत बसतात आणि तरी त्या गणपतीतील काहीही तुमच्यात येत नाही. अहो, त्यांनी आईच्या प्रेमासाठी, श्रद्धेसाठी सगळ्या जगाशी भांडण केले. त्या गणपतीला तुम्ही जर मानता, तर तुम्हीही काहीतरी करायला पाहजि. नदिन माझ्यासाठी तरी तुम्ही करा. पण खरोखर महाराष्ट्रासाठी काहीतरी करायला पाहजि. अशी कळकळीची मी तुम्हाला विनंती करते. आता इथून गेल्यावर, आपण जाऊच म्हण आता गणपतीपुळ्याला, पण त्याच्यानंतर मात्र तुम्ही हा विचार करायचा, की काहो, आता आपण चार-पाचजण कवि जणी मळिऊन जाऊयात ह्या खेड्यात. जाऊयात. त्यांच्याशी बोलूयात. तुम्ही एकदा त्यांना सहजयोगात घेऊन या, दारू अशी सोडवते मी. पण ते यायला पाहजि. मग ही तंबाखू सुटेल, सगळे सुटेल. पण तुमचे भले झाले. तुम्ही चांगले झाले, आनंद मळिला, मग आता आमहाला कशाला दुसऱ्यांचे. नको रे बाबा. असे नाही करायचे. ती प्रवृत्ती आता सोडून मेहनत करायला पाहजि. तर अशी ह्या महाराष्ट्रात ही मंडळी आली. मी पुष्कळ मेहनत केली. तुम्हाला माहिती आहे, इतकी वर्षे मी ह्या महाराष्ट्रात मेहनत केलेली आहे. खूप मेहनत केली आहे. थोडी नाही. फक्त सांगायचे असे, की एवढी सगळी मेहनत करून परत त्या संतांसारखे नाही झाले पाहजि. सहजयोग हा वाढविलाच पाहजि. त्याची प्रगती केलीच पाहजि. अर्थात गहनतेत तुम्ही जाल. पण गहनता घेऊन तरी काय करायचे ! जर हे पसरविले नाही, तर जसे दूसरे संत झाले, तसेच तुम्ही. तुम्हाला जर सहजयोगाचा प्रसार करायचा असला. तर तुमच्यासाठी ते सोपं असायला पाहजि. कारण संबंध, जेवढे काही संतांचे कार्य आहे तेच आपण करतो आहे. तेच आपण पूर्णत्वाला आणतो आहे. तेव्हा तुम्हाला त्याबद्दल कधी काही त्रासच व्हायला नको. सगळं समोर आहे, आता दिल्लीकरांना काय सांगायचे ! ते ही समजले आणि ह्या परदेशातल्या लोकांना सांगायचे, ते तर फारच कठीण होते ते ही समजले. मग काय महाराष्ट्रातले लोक तुम्हाला समजून घेणार नाहीत. असं शक्यच नाही. पण फक्त आपण नघियाला पाहजि. आपल्यापुरता सहजयोग ठेवायचा नाही. ह्याबद्दल सगळ्यांनी एखादी योजना करावी. आणि मला सांगा तुम्ही काय योजना केलेली आहे. तुम्ही कसे करणार ? कोणत्या कोणत्या गावाला जाणार ? कोणत्या कोणत्या खेडेगावात जाणार ? आणि जोपर्यंत हे होणार नाही, तोपर्यंत आपल्या महाराष्ट्राचा उद्धार होणे शक्य नाही. असो, सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद ! आज महाकालीचे आपण आवाहन करूयात आणि तिची पूजा करूयात.

1991-12-24, Shri Ganesha and Christmas Puja

24 डिसेंबर 1991

Christmas Puja

Ganapatipule (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Christmas Puja IS Date 24th December 1991 : Ganapatipule Place : Type Puja Speech

[Marathi translation from Hindi, scanned from Marathi Chaitanya Lahiri]

लेखणी असते. ती म्हणजे त्यांचा स्वतःचा दातच आहे. आणि तुम्ह्याबद्दलचं सर्व काहीते लहीतात, तुम्ही काय केलं, तुम्ह्या अडचणी काय, साधक म्हणून तुम्ही कुठे गेला, काय चुका केल्या, जेव्हा कुंडलनी उत्थान पावते त्यावेळी तुम्ह्या चक्रांवर कांही बाधा दिसून येतात का, तुम्हाला जाणवतात का? आणि त्या चक्रावषिषी काय बरोबर नाही. या प्रकारे ते पुरेपूर शास्त्रीय आहे. गणेशतत्त्वाचा फक्त हाव गुण नाही की, व्यक्ती पवित्र आणि अबोधित असावी, त्यांचे अनेक गुण आहेत. जसे तुम्हाला सूजता आणि बुद्धीमत्ता असायला हवी, योग्य आणि अयोग्य तुम्हाला समजले पाहजि. अंगारका म्हणजे काय? जळते नखारे श्री गणेश बंड करतात कुंडलनीसुद्धा फक्त एक ज्वाला आहे. तिची हालचाल जळणाऱ्या आगीप्रमाणे असते. धरतीला गुरुत्वाकर्षण असते. वर जाणारे सर्व कांही जमनीकडे खेचले जाते. फक्त अग्न्या गुरुत्वाकर्षणावरिद्ध वर खेचला जातो. तुमच्यामधील अग्निला श्रीगणेश दोन प्रकारे शांत करतात ते आताचा योग हा फार महत्त्वाचा आहे आजच्या महत्त्वाच्या दविसाला अंगारकी चतुर्थी कवि कृष्ण पक्षाची चतुर्थी असं म्हणतात. प्रत्येक चतुर्थी श्रीगणेशाचा जन्मदिन म्हणून साजरी केली जाते. महिन्याचा चौथ्या दविसी चतुर्थी येते. पण जर चतुर्थी मंगळवारी आली, तर तो दविस फार महत्त्वाचा समजला जातो. आज तोच दविस आहे आणि आपण सारे इथे गणपती पुळयाला, मंगळवारी, अंगारकी चतुर्थीच्या दविसी जमलो आहोत. श्री गणेशांची पुजा करण्यासाठी हजारो लोक इथे येतात. सहजयोगीयांनी हे जाणले पाहजि की, जे कांही होत आहे, ते सोशकितेने घेतले पाहजि. "सबुरी". जर तुम्ही घाईग्रदी करण्याचा प्रयत्न केला कवि हताश झाला, घायकुतीला आला तर कांहीच केलं जात नाही. सबुरी मूळे तुम्हाला ताबडतोब कळतं की, काय केलं पाहजि आणि कशा प्रकारे केलं पाहजि. घाई हा "असहज" मार्ग आहे, श्री साईनायांनी सांगितले की सोशकितेला राखा, सहनशिलितेमध्ये दवियतव आढळतं, सापडतं. जेव्हा एखादं संभाषण चालू असतं त्यावेळी नुसतं | कुंडलनीला शांत करतात, त्या व्यक्तीमध्ये दोष असले तरीही त्या यांबा आणि पेहा. जेव्हा तुम्ही या स्पर्तीला येतां त्यावेळी परमचैतन्य सर्व कांही कार्य करते आणि तुम्ही नक्की काय करायचं आहे, ते तुम्हाला कुंडलनीचे बालक आहेत. आणि तुमच्यामध्ये ते आहेत. ते बालक व्यक्तीला आत्मसाक्षात्कार देण्याची ते कुंडलनीला बनिती करतात. ते आहेत त्या नात्याने ते कुंडलनीची समजूत घालतात की, तुम्ही माता आहांत, आणि माझ्या इच्छामध्ये मला सहाय्य करा. मग ती शांत होते आणि विचार करते की, माझ्या मुलाला ते इव आहे, तेव्हा मी उत्थान पावेन. एकदां देवी अतशिय संतापली, सर्व जगाचा वनिश करावा असा तनि विचार केला. लोक चुकीच्या मार्गाने जाऊन अनेक पापे करीत आहेत, तेव्हा तनि निर्माण केलेल्या निर्मितीला कांहीच अर्थ नाही असं तिला वाटलं, तेव्हा ती वनिशाचे नृत्य करू लागती, हे पाहून श्री शवि फार काळजीत पडले, आणि सर्व जगाचा नाश होईल असं त्यांना वाटू लागलं. त्यामुळे त्यांनी श्री कार्तिकीय यांना, जे तिचे स्वतःच मूल होतं, त्यांना तिच्या पायाशी ठेवले. तशाच प्रकारे श्रीगणेश कुंडलनीला शांत करतात. हे सांगून की, तुझ्या मुलांना तू जन्म देत आहेस, आणि अशा वेळी तू रागावलेली असतं नये. कांही लोक जे अयोग्य गुरूकडे गेले आहेत, त्यांनी सुद्धा कुंडलनीला खूप करास दिला आहे. कुंडलनीचा हा आधार देखील श्री गणेशच आहेत. कुंडलनी फक्त त्यांच्या शक्तींचे उत्थान पावते, कुंडलनीतून नधिणाऱ्या ज्वाला शीतल ज्वाला असतात. तुमचा राग आणि चिडचिडिही ते थंड करतात, जेव्हा आपल्याला राग येतो, तेव्हा आपण त्या तारेत वहावतो आणि आपण काय करावयाचे कळतं. श्री. गणेशाचं वैशिष्ट्य म्हणजे त्यांची नम्रता आणि त्यांची वदिवत्ता हे आहे. हे दोन्ही गणेश तत्वांतून येतं. दुसरं वैशिष्ट्य म्हणजे, ते फार शांत, शीतल व्यक्ती आहेत. त्यांची चालण्याची ढब सुद्धा शांत, एखाद्या हत्तीप्रमाणे आहे. अगदी सावकाश एखादी स्त्री सुरेखरित्या चालते तेव्हा तिला "गजगमनी" असे म्हणतात. हत्ती फक्त गवत खातात पण ते खूप शक्तीमन असतात. आणि जेथी भारी वजनाचं काम असेल तिथी ते वजन हलवण्यासाठी त्यांचा वापर होतो. हत्तीदेखील खूप शांत स्वभावाचे असतात कोणत्याही गोष्टीसाठी ते घाई करीत नाहीत. त्यांची स्मरणशक्ती देखील प्रचंड असते. जेव्हा तुमची डावी बाजू कमकुवत होते, तेव्हा तुमची स्मरणशक्ती अस्पष्ट होऊ लागते, याचं कारण तुमच्या मधलं गणेशतत्त्व कमी झालं असतं. जेव्हा तुम्ही अतशिय उजवीकडचे होता, त्यावेळी डावी बाजू कमी होत जाते. जे लोक फार जास्त काम करतात त्यांची स्मरणशक्ती उतार वयांत कमी होत जाते. श्री गणेशावषिषी वैशिष्ट्यपूर्ण गोष्टी ही की त्यांच्या वदिवत्तेच्या जोडीने त्यांची स्मरणशक्ती देखील खूप तल्लख असते. त्यांना सर्व कांही आठवतं. त्यांना सर्व गोष्टीचं स्मरण देवाचं लागतं कारण कुंडलनीवर सर्व कर्माचा ठसा उठवण्याचे काम श्री गणेशच करतात. त्यांच्या उजव्या हातांत

आहे, हे आपल्या ध्यानांत येत नाही. त्या मनःस्पर्तीत आपण कौणाला नाही. त्यांचा दुसरा स्वभाव नखारयासारखा आहे. अंगार" फक्त ज्योतच तरी मारू शकतो कवि कोणाचा खून करू शकतो. त्यावेळी श्रीगणेश त्याला कारबूत आणतात. आणि तुमची मनःस्पर्ती थंड करतात. खसित देखील श्री. गणेशासारखे आहेत. सर्वाना क्षमा करा असे त्यांनी सांगितले. ज्यांनी त्यांचे हालहाल केले आणि जियनी त्यांना सुळावर चढविले, त्यांना त्यांनी क्षमा केली. त्यांनी म्हटले, 'हे देवा त्यांना क्षमा करा. कारण, ते काय करीत आहेत ते त्यांना माहीत नाही, जेव्हा लोक परीधान करण्याच्या वस्तु आणि देवाच्या दानाचा देवाच्या नावाने व्यापार करू लागले, तेव्हा त्यांनी हातात चाबूक घेतला व त्यांना फोडून काढले ही त्यांची दुसरी बाजू होती, जेव्हा एखादा राक्षस कवि दुष्ट प्रकृतीची व्यक्ती तुम्हाला त्रास देते, त्यावेळी, ते "गणपती" गणांचे अधिपती असल्याने ते त्यांचा नाश करतात. तुम्हाला कांहीही करावे कवि सांगावे | हे सर्व रोगही बरीच उष्णता निर्माण करतात, या उष्णतेने व्यक्तीचा लागत नाही. हे गण तुमच्या बरोबर असतात, जेव्हा ते तुम्हाला वाचवतात, तेव्हा तुम्हाला तो चमत्कार वाटतो, जर ते तुमचं रक्षण करीत असतील. तर तुम्ही जाणून घ्या की, तुम्ही सहजयोगी आहांत. दुसरी गोष्ट म्हणजे आपल्या शरीरांत सुद्धा ते नेहमी कार्यरत समजण्यासाठी सहनशीलता पाहिजे. जे ठरलेलं आहे ते का बदलायचं? असतात. जेव्हा तुम्हाला तुमचा आत्मसाक्षात्कार. मळितो तेव्हा, तुमचे ईश्वराशी संधान जुळतं, आणि ते तुमची काळजी घेतात. तुमची नोकरी, मुलं यांचीदेखील. आत्मसाक्षात्काराआधी अटबिंडी स्वपूपात ते आपल्यामध्ये असतात, जे रोगांपासून आपला बचाव करतात. हे मध्य हृदयामध्ये असतात आणि बाराव्या वर्षापर्यंत 'सटर्नम' या अस्थिमिथे ते तयार होतात. जेव्हा एखादे संकट आपल्यावर येतं सटर्नम हलतं आणि ताबडतोब येऊ घातलेल्या घातुक रोग कवि व्हायरसशी लढा देणं ते चालू करतात. जेव्हा तुम्ही श्री माताजीच्या वरिधात जाता त्यावेळी तुम्ही आणि तुम्हाला सत्य गवसले! हे पुरणत्वाला नेण्यासाठी श्री गणेशाचे गुण अनैतिक बनता. ज्यावेळी तुम्ही देवाच्या वरिधात जाता तेव्हा आळशी आणि अकार्यक्षम नालायक बनता. लोकांनी स्वतःची नितिमत्ता गमावली आहे, त्यांची चक्रे खूप कमकुवत होतात आणि दूरसूत करण्यास कठीण अशी होतात. 'त्यांना "एडस" आणि इतर वधितक रोग होऊ शकतात आणि त्यासाठीच आपण आपले सर्व आयुष्य पवितरितेमध्ये बुडविले पाहिजे. खसित या पवितरितेसंबंधी बोलले होते. तुम्ही दूषी नरिजन हवी, असे ते म्हणाले. कारण त्यांचे स्थान आजचाचकरावर आहे. जर डोळे पवितरि नसतील, तर खसित तिथी नसतील. पाश्चात्य लोक खसितावर वशिवास ठेवतात, पण त्यांची दूषी फार वाईट असते. त्यांचे डोळे सारखे भरिभरिते असतात. स्त्रियांकडे बघत कवि स्त्रिया पुरुषांकडे बघत असतात. त्यांचे डोळे कधीच स्थिर नसतात. ही नगिटीवहटी आहे. श्री गणेश प्रत्येक चक्रावर आहेत. ते प्रत्येक चक्रावर बसणारे उपकुलगुरु आहेत. त्यांनी तसे म्हटल्याशिवाय कुंडलीनी उत्थान पावत ज्योतीला यंड करू शकते. जेव्हा रावण श्रीरामाच्या वरिद्ध बोलला त्यावेळी पुरण लंका जळून गेली. कारण श्री हनुमानसुद्धा मंगळवारी जन्मले. आणि श्रीगणेश व श्री हनुमान दोघे मळिन एकतर त्यांचे कार्य करतात. मुख्यत्वे करून मानवामधील राग काबूत आणण्याचे काम करतांना ते अशाप्रकारे क्लृप्त्युत्पादा लढवतात की, त्या व्यक्तीला आपण चूक करतो आहे हे कळतं. उष्ण प्रकृतीच्या लोकांना सुद्धा ते ठीक करतात. जर व्यक्ती मंगळाची असेल, म्हणजे व्यक्तीचा मंगळ बरोबर नसेल, तर तशा व्यक्तीचा खडा जो देखील उष्ण असतो तो देतात. उष्ण कटबिंधातले लोक खूप गरम मर्द्या खातात. त्यांना घाम येतो. आणि ते थंड होतात ते अशाप्रकारे तुम्हाला दर्शवतात की, तुम्हीच थंड होता. गोथळ होतो त्यावेळी आपण श्री गणेशाची प्रार्थना केली पाहिजे. आणि ही उष्णता काबूत आणण्यासाठी त्यांना शरण गेले पाहिजे. जी वेळ पुजेसाठी असेल त्यावेळी पुजा चालू होईल, हे आपण घड्याळाचे गुलाम नाही. जर तुम्ही लोक घड्याळाचे गुलाम बनला नाही तर, सहजयोग पसु शकेल. त्यांचा अनुभव असला पाहिजे. त्यामध्ये वशिवास आपण स्वतःच्या मेंदूने आणि तुम्हास नक्कीच तुमच्यामध्ये कांही चूक असते. श्री गणेश कति महान आहेत, हे तुम्ही बघता आणि या अष्टवर्णिकाच्यामुळेच महाराष्ट्राला इतकं सारे पुण्य मळिलं आहे. तुम्ही खूप आश्चर्यादति आणि बुद्धीवान आहांत. कारण, शोधले तुम्ही स्वतःमध्ये आत्मसात केले पाहिजेत. तुम्ही पहाताय, हजारोच्या संख्येने लोक गणपतीपुळचाला श्री गणेशांची पुजा करण्यासाठी येत आहेत. त्यापैकी कति जणांचा त्यांच्यावर खरोखर वशिवास आहे? ते दारू पीतात, बायका ठेवतात, एकमेकांशी भांडतात. अत्याचार करतात आणि श्री गणेशांच्या अंगारिकेसाठी आले आहेत. जर तुमच्यामध्ये एवढा मोठा अग्नी आहे, तर तुम्ही कां आला? कोणालाही असं वाटतं नाही की, ज्यावर त्यांचा वशिवास आहे त्यांचे गुण आत्मसात करावे, तुम्ही नाहीतर ज्या दैवताची अयवा गुरुची प्रार्थना करता, पण त्यांचे गुण तुम्ही आत्मसात करता कां? जोपर्यंत ते गुण तुम्ही आत्मसात करीत नाही. तोपर्यंत तुमचा त्यांच्यावरचा वशिवास हा असून नसल्यासारखा आहे. "ईश्वर तुम्हाला आश्चर्या देवो".

1991-12-29, Shri Lakshmi Puja

29 डिसेंबर 1991

Lakshmi Puja

Chalmala, Alibag (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

(श्री माताजीचे स्वागत गीत)

माँ का नाम अतमिठि है, कोई गाके देख ले | माँ का नाम अतमिठि है, कोई गाके देख ले ||

आ जाती है माँ कोई, बुलाके देख ले | माँ का नाम अतमिठि है, कोई गाके देख ले |

माँ का नाम अतमिठि है, कोई गाके देख ले ||

आ जाती है माँ कोई, बुलाके देख ले | माँ का नाम अतमिठि है ||

(श्री माताजीचा जयजयकार)

श्री माताजी नर्मला देवी की जय की जय..... की जय

ह्या चाळमाळ गावात अनेकदा आलोय आम्ही आण्ण मुंबईकर पण आले आण्ण सगळ्या जगातले लोक इथे आलेले आहेत. मला ऐकून आनंद झाला, की लोकांची दारू सुटली, ही फार मोठी गोष्ट आहे. ह्या कोकणात दोन त्रास आहेत. एक तर म्हणजे काळी वदिया फार आहे, जशी काय ती एक इंडस्ट्रीच आहे आण्ण आता ते कमी झालं आहे बरंच. काळी वदिया फारच कमी झाली. ही सहजयोगाची कृपाच म्हणायची की त्या काळी वदियेला बंध पडले. त्या बदल प्रचार करायला पाहजि. दुसरी गोष्ट म्हणजे दारू पणि, हा पण प्रकार फार झाला होता इकडे, कारण वेळ असला म्हणजे मग आणखीन काय करायचं तर बसून दारू लोक पतितात. त्यामुळे कति नुकसान होतं, तकिडे वचिरा नाही, पैशे कति नासतात तकिडे वचिरा नसतो. तेव्हा तर सहजयोग असा पसरत गेला; मुंबईकरांनी थोडी मेहनत करायला पाहजि, नरिनरिळ्या इथल्या खेड्यातून- पाड्यातून सहजयोगाचा प्रचार केला पाहजि. लोकांची जागृती झाली म्हणजे आपोआप त्यांच्या ह्या वाईट सवयी सुटून जातील आण्ण अत्यंत त्रासात आहेत ते. ह्या काळ्या वदियामुळेच इथे लक्ष्मचिं स्थान, लक्ष्मचिं स्थापना होऊ शकत नाही. त्यामुळे सगळ्यांना पैशाचा त्रास हे ते. तरीसुद्धा आजकाल मी असं ऐकलेलं आहे की परस्थिती बरी झालेली आहे आण्ण संसारकि दृष्ट्या सुद्धा लोक चांगले वागताहेत. ही सगळी सहजयोगाची कमिया आहे आण्ण हि कमिया सगळीकडे तुम्ही पसरवली पाहिजे. त्याने खूप वाढ होईल. तसे लोक धार्मिक आहेत. देवळ बांधलीयेत, देवाचं नाव घेतात. पण आपल्याला काहीतरी देवासाठी करावं लागतं, याचा वचिरा लोकांना नाही. ते फक्त सहजयोगानंतर होतं. म्हणून तुम्ही सर्वांनी, जे इथे लोक राहतात त्यांनी आण्ण इतर लोकांनी सगळीकडे सांगतिलं पाहजि कि आम्हाला ह्याचा काय काय फायदा झाला, सहजयोगात आम्हाला काय काय लाभ झाला, आम्ही काय काय मळिलं, कति त्याने आम्ही धन्य झालो. जेव्हा सर्व लोकांना हे कळेल, तेव्हा तेही स्वतः सहजयोगात येतील. कारण नाहीतर उद्या त्यांच्या मुलाबाळांची सुद्धा वाट लागेल. असं त्यांच्यासमोर मांडलं तर मग त्यांच्या लक्षात येईल. नदिन त्यांच्या मुलाबाळांना तरी सहजयोगात आणलेलं बरं. ह्या चाळमाळ ह्याच्यात अनेकदा आलो आण्ण फार पवतिर जागा झालेली आहे. आण्ण आम्हाला सगळ्यांना फार आनंद झाला इथे आल्यावर आण्ण सगळ्यांना इथे यायला नेहमी वारंवार पाहजि असते, म्हणतात, “इथे गेलच पाहजि काहीही असलं तरी माताजी”. तेव्हा तुम्हा सर्वांना अनंत आश्चर्याद आहेत.

आता मुंबईकरांचं सांगायचं म्हणजे, थोडंसं, इतके दविस मुंबईला मेहनत घेतली आम्ही. पुष्कळ मेहनत घेतली. पण तरीसुद्धा लोकांमध्ये दोन तीन प्रवृत्त्या अजून फार जबरदस्त आहेत. पहिलं म्हणजे कट्टपणा फार जास्त आहे. बक्षसिं घ्यायला पटापट थावतील, पण पैशे द्या म्हटलं की मात्र, जरासा कंटाळा करतील. तसं करू नये. कारण आत्ता पैशे आणायचे कुठून आपण ? आम्ही काय पैशे घेत नाही आण्ण पैशे कुठून आणायचे ? प्रोग्राम करायचा म्हटला तर त्याला पैशे लागतात, हॉलला पैशे लागतात, थोडेबहुत पैशे देता येतात. आपण त्या सिध्दिविनीयकाला इतके जाऊन पैशे घालतो, आला गेला कोणचातरी भोदू साधू असला त्याला पैशे घालतो. मग देवाच्या कार्यासाठी थोडेसे पैशे आत्ता नाही दिले तर मग कधी देणार ? आण्ण याचा जाब द्यावा लागेल जर तुम्ही लोकांनी सहजयोगात येऊन त्याची मदत नाही केली. आमच्या आईवडिलांनी देशासाठी फार त्याग केला. घरातलं सगळं सोनं बनिं नाणं सगळं काही दिलं. घरं वकिन टाकली, त्यांच्यासाठी आपले कपडे जाळून टाकले, जेलमध्ये गेले. आई माझी पाचदा गेली. वडील माझे कतिदातरी जेलमध्ये गेले, आण्ण दोन-दोन तीन-तीन वर्षांसाठी. सगळी मुलं होती आम्ही इतकीजणं, आमचं शिक्षण वगैरे सगळं राहिलं एकीकडे. पण तरीसुद्धा त्यांनी एवढा त्याग केला त्यावेळेला. त्या वेळेला नुसता देश स्वतंत्र करायचा होता. त्यासाठी एवढा त्याग केला. आपण सहजयोगासाठी काही त्याग वगैरे करायला नको खरोखर म्हणजे, ह्याच्यात अनंत आश्चर्याद आहेत आण्ण ते सगळे आश्चर्याद तुम्हाला मळितात, सहज मळितात. ते आश्चर्याद घ्यायचे असतात. त्यासाठी तुम्हाला काही द्यावं लागत नाही. पण जे कार्य होतं त्याच्यात थोडासा बहुत पैशे खर्च करण्यामध्ये मुंबईकरांनी इतका कट्टपणा केलेला मला आश्चर्या वाटतं. आण्ण सगळ्यात जास्त पैशे त्यांच्याजवळ आहेत. दुसरं असं की महाराष्ट्रामध्येच संत साधूंनी आपलं रक्त ओतलेलं आहे. पण आपल्यात भाऊबंदकी आपल्या पाचवीला पूजलेली आहे ती सहजयोगात दसिते. प्रत्येक ठिकाणाहून पत्र येतं की ह्याचं त्यांच्याशी पटत नाही, त्याचं त्यांच्याशी पटत नाही, हे असं वागतात. तर हे पंचावन्न देशातले लोक एका एका हेच्यात आले आण्ण आपण एक महाराष्ट्र बघितला की असा प्रकार आहे. मोठी आश्चर्याची गोष्ट आहे की सहजयोग आता आम्ही दिलेलीला ह्या तीन वर्षात सुरु केला आण्ण महाराष्ट्राकड दहा पटीने तरी जादा तथि सहजयोग वाढलेला आहे. म्हणजे ह्याला कारण काय आहे? संतांनी इथे मेहनत केली, त्यांना छळून छळून मारलं आम्ही, आण्ण आता आपलं आपापसात भांडून आण्ण निसर्ग गमजा मारून आपण काय करणार आहोत? त्यात काही लोक पैशे बनवताहेत. काही लोक हे करताहेत म्हणजे मला आश्चर्य वाटतं की देवाची काही भीती राहिलेली नाही महाराष्ट्रात. आण्ण अशा रीतीने लोक वागताहेत, त्याचं मोठं आश्चर्य वाटतं, अजूनही लोक पैशे बनवताहेत. तेव्हा जे कोणी सहजयोगामध्ये पैशे बनवतील त्यांना मुळीच पैशे देऊ नये आण्ण त्यांच्याकडे लक्षही देऊ नये.

आता सहजयोग हा महाराष्ट्रात वाढलाच पाहजि. त्यासाठी मेहनत करायला पाहजि. एक तो गायकवाड आहे तो कति ठिकाणी जातो आण्ण कति त्याने वाढवलेलं आहे. पण आपण हलतच नाही. कुणाशीही आपले भाऊ बंद, आपले मतिर, त्यानासुद्धा आपण सांगत नाही सहजयोगाबद्दल. आपापसातच भांडणं संपत नाही ना! तर ते तर संपलंच पाहजि, पण इतकंच नव्हे पण सहजयोग वाढला पाहजि. कारण त्याचं जे काही आहे, ते पुण्य तुम्हाला मळिलच, पण जर नाही केलं तर त्याचं अपुण्यही मळिल हे लक्षात घेतलं पाहजि. जबाबदारी फार मोठी. कति एकवीस वर्षांपासून त्या मुंबई शहरात मी झगडत आहे. तेव्हा मुंबईकरांना माझं असं म्हणणं आहे की सहजयोग हा वाढवला पाहजि. नुसतं माझ्यापुरताच सहजयोग कवि सेंटरला गेलेला सहजयोग चालत नाही. सेंटरच्या पलीकडे जायला पाहजि. आत्ता अनेक सेंटरस आहेत, पण त्या सेंटरसमधून काय कार्य होतं? फक्त सेंटरमध्ये लोक आले, ध्यानाला बसले, माताजीची ऐकली वगैरे टेप एवढंच. त्याच्यापलीकडे जायला पाहजि, लोकांना भेटायला पाहजि. इतर तथि बरेच लहान लहान गावं आहेत, त्या गावात जायला पाहजि. असा काहीतरी एक मोठा भारी कार्यक्रम आखला पाहजि. आण्ण असं कार्य करून बांधून घेतलं पाहजि. ह्याहून तुम्ही जर रशियाकडे लक्ष दिलं तर आम्ही फक्त तथि तीनदाच गेलो आहेत आण्ण त्या तीन ह्याच्यामध्ये एका गावात, फक्त एका गावात, तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की जवळजवळ, जवळजवळ बावीस हजार सहजयोगी आहेत, एका गावात. आण्ण आत्ता त्यांनी एक फार मोठी जागा, काहीतरी दहा-बारा एकराची जमीन आम्हाला गव्हर्नमेंटने देऊ केली आहे. आण्ण त्याहून कति मलियन? हां, ट्वेंटी मलियन, म्हणजे कति झाले, दोनशे लाख, हां, दोन कोटी, दोन कोटी रुपये म्हणजे त्यांचे रुबल्स देऊ केलेत त्या लोकांनी. हे त्या रशियाच्या लोकांनी केलं, आपण काय करतोय? एक आश्रम स्थापायचं म्हटलं मुंबईत तर होऊ शकत नाही. त्याचंही कार्य असंच त्रांगड्यासारखं टांगून ठेवलेलं आहे. काहीही होत नाही. मुंबईला जिथे होतो तिथे लोक आहेत. फक्त मुंबईचा फायदा हाच की माताजी आमचा हा रोग बरा करा, आम्हाला हे झालंय हे ठीक करा, होणारच रोग, तुम्ही सहजयोगासाठी जर काही केलं नाही, तर हा रोग होणं पराप्तच आहे. तर सहजयोग्यांनी कति खर्च करायचे पैशे, आण्ण कति मदत करायची हे लक्षात घेतलं पाहजि. पुढच्या वर्षी सहजयोग वाढला पाहजि महाराष्ट्रात, नाहीतर मी महाराष्ट्रात येणारच नाही असं मी ठरवलेलं आहे. आधीच मी तीन-चार गाव कापून टाकलेले आहेत. आता ह्याच्यापुढे जर महाराष्ट्रात इतकी मेहनत करूनही काही होत नाही तर कशाला अशा जागी जायचं? नुसतं पूजेला यायचं, कारण पूजेला मळितं ना काहीतरी. पण द्यायच्या वेळेला मात्र नाही. द्यायच्या वेळेला कुणी नाही हजर होत, हे बरोबर नाही. तेव्हा कृपा करून सगळ्यांनी लक्षात घेतलं पाहजि की माताजींनी आम्हाला साक्षात्कार दिला, आता आम्ही काय करतोय त्याचं. आम्ही काय केलं देवासाठी? आम्ही काही दिलं का? आम्ही काही मेहनत केली का? आम्ही कोणाशी संबंध केला का?

एकतरी माणसाला आम्ही पार केलं का? असा वचार करायचा. एकेक जण तुम्ही हजार लोकांना पार करू शकता, पण नाही, बोलायचं नाही. तथे संभावतिपणा ठेवायचा, नातलगांशी बोलायचं नाही, हळदीकुंकवाला बोलवायचं पण त्यांना सांगायचं नाही माताजीच्याबद्दल, फोटो काढून ठेवायचा तेवढ्यात, नको रे बाबा. हा प्रकार आता चालणार नाही. बेधडकपणे सहजयोगाबद्दल कार्य हे केलं पाहजि आणजिर हे कार्य महाराष्ट्रात झालं नाही तर त्याची जबाबदारी कोणावर घालणार? संत साधूंच्या आत्म्याला वचारा, त्यांना केवढा तळतळाट होत असेल की हे लोक कसे वागताहेत. इतके स्वयंभू इथे आहेत. महाराष्ट्रात महाकाली, महालक्ष्मी, महासरस्वती तिन्ही देवी आहेत. त्याहून इथे अष्टवनायक बसलेले आहेत. हे सगळं असून, कोरडे पाषाण. तेव्हा ह्या आता सुप्तावस्थेतनं जागृत होऊन कार्य हे केलं पाहजि. आणआम्ही काहीतरी करून दाखवू असं आज पूर्ण केला पाहजि तुम्ही. माझी अगदी तुम्हाला फार मोठी वनिती आहे, कारण असं करू नका, हे फार चुकतं. एक दुसऱ्याचं वाईट बघायचं, एक दुसऱ्याशी पटवून नाही घ्यायचं, पैशाच्या बाबतीत हयगय करायची कविा पैशे द्यायचेच नाहीत, वगैरे वगैरे प्रकार करायचे नाहीत. मला ते तुमचे पैशे नकोयत, पण सहजयोगाच्या कार्याला लागतात ना हो. म्हणजे इतपर्यंत गणपतीपुळ्याला येतील तर कुठेतरी आम्ही राहून घेऊ माताजी, आमचं जेवण आम्ही करून घेऊ, तेवढंच पैशे वाचवायला कट्टक लोक तयार आहेत. इतकं स्वस्त करतो आम्ही, की ज्यांनी तुमच्यावर बोजा नाही पडला पाहजि. पण तथे सुद्धा ते बचावण्याच्या मागे असतात. हा कंजूसपणा मग परमेश्वरही दाखवेल तुम्हाला चांगलाच आणभग तुम्ही म्हणाल माताजी असं कसं झालं. तर आपले जर प्रश्न सोडवायचे असले, तर पहिल्यांदा आपल्या डोक्यातनं हे काढून टाका, की आम्ही कुणी वेगळे आहोत, आपण सगळे एक आहोत पहिली गोष्ट. आण दुसरी अशी की, काहीतरी सहजयोगासाठी केलं पाहजि. पैशे नसले तर लोकांना सहजयोग द्या. ते तरी करता येतं का? ते तरी होतं का? जरा वचार करून बघा आम्ही कति लोकांना आजपर्यंत जागृती दिली? मी कति लोकांशी भांडणं केली? कसा वागलो काय ते लक्षात घेतलं पाहजि. ह्या वेळेला फक्त मुंबईच्या युवाशक्तीने फार चांगलं कार्य केलंय आण त्याबद्दल मी त्याचं अभिनेदन करते. (टाळ्या)

[1991-12-31, Shri Ganesha Puja, Sahaja Yoga Now At the Zenith](#)

31 डिसेंबर 1991

Ganesha Puja

Kalwa (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Shri Ganesha Puja 31st December 1991 Date: Place Kalwe Type Puja

[Marathi translation from Hindi, excerpt scanned from Marathi Chaitanya Lahiri]

अबोधतिरा मलिते. ज्यावी कुंठरनीनी जतान पायुन आपप। यकांना आणादीत करते. म ५ त्याला बाट लागते की, अगीग तदन अध मन आधिरबीधति परेम हे. साधं, अबाधति वय मे ज्याता है पुरा नाकही] असत की गणेश वे सरा त्याची कजी गैत आहेत. है रागा सतत बुमी का० अपते. तुमच्या वागण्याबर मुरग = d. तुही सहजयपीगाचा फायदा क पत तर. ते तुणा शक्ति क शफतात, है तुमच्या वरीधात कार्य के ता ज धूता दली आहे. तुग कापदयासाठी का. तो कतरगत्मा वनिसाठी आई. श्री गणेशांची आरधन करणे र महवाने आहे. Dयचतिरातून ब तुम्हा क ई बी, ते जागृत देवन आतति ते पुलाधारापा आहेत, जरी मा तर है सर्व चावर =स हत ल्यांच्याशिवारा कोहीडी कयाबीत कोत नीही. कारण ते मणजेच पावतिर्य आहे, कुडलीनी दये जाते, तयि तेय आहेत, जे पावतिर्य 1 थ आपती अघोधति परत आली आहे. जापन्यायडे है सर्व चवर सहजयोयी ५-। ओततात. आणतिर्यची स्वच्छता कर्णगानी शक्ती ही तुमच्या ध स्वच्छ करते. श्री गणेशसदगु जा है काए गावाच आहे. पसिनात घेत असतात. मणा न्यातवाय त्यांचे तुमच्या ५- कशारे ते गुमच्या प्कमथ कार्य कातात, आणानुस्ती महान नथ शवाय कशापरफार तुम्हा मदत कतात, ते देखीत िची नुसती माहान शुद्धता, पावतिरम आणसिभयोच 4त नाठी उपासना करता कामा नये, जर आपलपाता है समजाबून घेटले माडीजे] की, [मुत "वडिम" 1ने, डाबरेच शकतात. मी तुमा 4यगचा अयोष्य फायदा पेऊ नका. तो [जतरगत्मा लयिताटी आहे. कोण सत्वाचा जे रात्या धत आहति अनेक बोक आहेत, के ववेव। मे, अरा नाही. त्याला पुक्तीने, इव्षच ५ मदति पेत नाही ते काहीलरी, ते फार अंतरामी साहे. आपल्या परीपक्वतेमधून ते पेत अतरत. आ ५ ही यय परीपक्वता , तुमची कुडीनी दकैतन्याशी संधान साधून ठेपणे पांच्पामयून येते. ते जर्मकांड नहे. पण जेश तुमाला ते करायस वाटत. त्याी ० केत पाहीजे. आणाफाही देटाने काहीतूतरी मनावर शोधत आहेत, ते ती ओळान काइले पाईजे. आणलियांना शोधल्यावर त्यांच्या बरीचर पातनाद सका, नुरत न। छवजेन समसू 1.ता नौ चाग्या सारं पून तुमच्या कुलगीबरचं तुमचे योग्य आमाकार . ५ती 11 जगत अनेक असला गोटी आहेत. हरकत नाही हे सार असत्य सनयाने सहज स्वन्ह के जाई, "रम्वर दु आशवािद देवो". तुम्हा सHजल की तुही सतत व्यानात आहांति, ते लहान आलक आहे. आणा चरितन बा त्यामुळ त्यांना

1992-02-03, Shri Saraswati Puja

3 फेब्रुवारी 1992

Mahasaraswati Puja

Kolkata (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

ह्या कलीयुगात आईला ओळखणे फार कठीण आहे. आपल्या स्वतःच्या आईला आपण जाणू शकत नाही, तर मग मला जाणणे हे त्याहून कठीण आहे. पण ह्या योगभूमीची गहनता तुमच्यामध्ये कार्यरत झाली आहे. ह्या भागातून येणारा कोणताही सहजयोगी अत्यंत गहनतेत जातो, हे मी पाहिले आहे. मला आश्चर्य वाटते की, जथि इतकी वर्षे मी घालवली, इतके कार्य केले, तेथील लोक इतके गहन नाहीत. इथल्यासारखी इतकी सुरेख सामूहिकता त्यांच्याकडे नाही. ह्या भूमीचा, विशेष म्हणजे इथलं प्रेम आणि सामूहिकता ही पूरणतः नःसिवारथी आहे, हे बघून मला अत्यंत आनंद होतोय. तुमची उत्तरोत्तर प्रगती होवो. महासरस्वतीची इथे उपासना होणे फार महत्त्वाचे आहे. ह्या भूमीला तनि आशीर्वाद दिले आहेत. इथे सर्व काही हरिवेगार आहे, पण ही सरस्वतीची उपासना फार सीमिती आहे. इथले कष्ट आणि दारिद्र्य यांचे कारण हे आहे. आपल्या कलागुणांची वृद्धी करण्यासाठी कवि वदिवान बनण्यासाठी इथे सरस्वतीची पूजा केली जाते. इथले लोक फार हुशार आणि अभिमानि आहेत, पण तरीही दारिद्र्य कां? तुमच्याहून जास्त पैसा असणाऱ्या माणसावषिथी हेवा का? आपल्याकडे कोणत्या सूत्राची कमतरता आहे, जे आपल्याला मळिवायचे आहे, ते आपण जाणून घेतले पाहिजे. सरस्वतीचे कार्य उजव्या बाजूकडे आहे. ज्यावेळी ती स्वाधष्ठिठानवर कार्य करते आणि ते डावीकडे जाते, त्यावेळी कलेची संवेदना वाढीस लागते. प्रत्येक कलेच्या क्षेत्रात बंगाल प्रसिद्ध आहे. संगीत, नाट्य, मूर्तशास्त्र आणि साहित्य या कलाक्षेत्रातील अनेक ख्यातनाम लोक इथे आहेत. कला ही देवाचा प्रकाश आहे. तुम्ही पाहू शकत नाही, पण तिला व्हायबरेशनस असतात. जगभराच्या लोकांनी ज्याला दाद दिली आहे आणि जे फार सुरेखरीत्या निर्माण केलेले आहे ते सौंदर्यदृष्ट्या समृद्ध असतं, त्या कलाकृतीकडे तुम्ही हात केल्यास त्यामधून व्हायबरेशनसचा प्रवाह तुम्हाला जाणवेल. जर ती आत्मसाक्षात्कारी व्यक्तीने केली असली तर जास्तच. इथे राहणारे फार भक्तविन आहेत व कलेचे विविध प्रकार ते सहजगत्या जाणतात. बंगालचे लोक प्रत्येक गोष्ट पूर्णत्वाला नेणारे आहेत. आपण स्वाधष्ठिठानाची फक्त एक बाजू वकिसिती केली आहे. फक्त लहिंगियावाचण्यासाठी आपण स्वाधष्ठिठान वापरतो आणि या क्षेत्रात आपण उन्नती केली आहे, पण या पुढची एक पातळी आहे. ज्यावषिथी आपण वचिारच करीत नाही आणि त्यामुळेच असंतुलन होते. जेव्हा तुम्ही बरेचसे साहित्य कला वगैरे पहाता आणि लोक म्हणतात, लक्ष्मी व सरस्वतीचा मलिप नाही त्याचा अर्थ, जे काही तुम्ही करीत आहात, त्याच्या खोलात गेल्यावर तुम्ही वचिार करता, इथे लक्ष्मीची साथ का नाही? सहजयोगामध्ये दोघी आज्ञा चक्रावर भेटतात. तुम्ही काम करीत राहता, पण तुम्हाला हवा तो परिणाम मळित नाही. जेव्हा तुम्ही आज्ञा चक्रावर येता, त्यावेळी तुम्हाला कळतं की, अनेक कलाकारांना गवसलेली ती स्थिती आपल्याला मळिली नाही. आपण दारिद्र्यात का राहत आहोत ? जोपर्यंत आपण ती स्थिती गाठत नाही, जथि दोन्ही अंगे योग्य सापेक्ष प्रमाणात □

आपण बघत नाही तोपर्यंत आपण प्रगती करू शकत नाही. कलेबरोबर लक्ष्मीची सांगड जुळण्यासाठी आपल्याला योग्य दृष्टी पाहिजे. आपला एक मोठा दुबळेपणा म्हणजे हट्टीपणा. जर त्यांनी हत्ती केला असेल तर ते हत्तीच बनविते बसतील. जर ते अमुक एका प्रकारे गात असतील तर ते त्याचप्रकारे गात राहतील. तुम्ही त्यांना काही बदल करायला सांगितला तर, तुमच्या लक्षात येईल. तेव्हा हा हट्टीपणा तुम्हाला आज्ञा चक्राबाहेर पडू देत नाही. आम्ही बंगाली आहोत. आमच्याकडे सर्वात महान कलाकार, बुद्धिमन लोक आहेत. आपल्यामध्ये हा अट्टाहास असतो की, आम्ही बंगालमधील लोक सर्वात महान आहोत. तुम्ही कलेचा वनिश करा असे मी म्हणत नाही, पण तुम्ही संतुलित दृष्टीने कलेचा वचिार केला पाहिजे. मी तुम्हाला काहीतरी व्यवहार्य गोष्ट सांगत आहे ती अशी की, आपल्याकडे एक प्रकारचा आळशीपणा असतो ज्यामुळे सुद्धा आपण हट्टी बनू शकतो. नवनर्मिती करायला मला श्रम करावे लागतील असं एखाद्या व्यक्तीला वाटते. नवं काही शकण्यासाठी आपले मेदू थोडेसे मंदच आहेत. या मंदबुद्धीमुळे ज्यायोगे आपण लक्ष्मीशी सांगड घालू शकू असं काही आपण शकू शकत नाही. जसं काही कलाकारांना मोठ्या प्रसेस करू नका, साध्या तरहेने करा असं म्हटलं तर ते म्हणतात, 'ते शक्य नव्हतं आम्ही ज्या पद्धतीने त्यामध्ये उळ्लो आहोत तसेच आम्ही करू. तुम्हाला हवं तसं नाही. काही समजून घेतले पाहिजे तर, मेदू आत्मसात करू शकतो, पण जर तुम्ही हट्टी असाल आणि 'मी जे काही करत आहे तेच बरोबर आहे' असे म्हणाल तर त्याचा व्यक्तीच्या पूर्ण जीवनावर खूपच मोठा परिणाम होतो. बदल येतो तेव्हा तो फार सहजगत्या येतो आणि सहजगत्या तुम्ही लक्ष्मीशी मलिप झालेला पहाता. कलाकार फार हट्टी असतात तुम्ही जर त्यांना म्हटलं, 'कृपा करून हे थोडेसं बदला, तर ते लोक तसे करणार नाहीत. आज्ञा चक्राला व्यवस्थित ठेवण्यासाठी हा वचिार अहंकार आपण आधी बरोबर केला पाहिजे. आपण जे करतो, ज्याप्रकारे करतो, ते बरोबर आहे कवि दुसरी कोणतीही सूचना कवि पद्धत चूक हेच तो म्हणत असतो. तुम्ही हट्टी, मुसलमान, खरिश्चन, ब्राह्म समाजाचे वगैरे आहांत असे वाटणे याला काहीच आधार नाही. तुम्ही दुसरे काहीही नाही. फक्त माणूस आहांत, माणूस म्हणून तुम्ही जन्मला. तुम्ही कोणी तरी आहांत असा ठसा तुम्हीच तुमच्यावर लादून घेतला आहे. तुम्ही बंगाली कवि मराठी नसून फक्त मानव आहांत. स्वतःवर असे ठसे माडून घेऊन तुम्ही आणखी प्रश्न निर्माण करता. हे छापच इतके महत्त्वाचे होतात की त्यापलीकडे तुम्हाला काही दिसत नाही. ही बाधा जोपर्यंत जात नाही, तोपर्यंत हा आंधळेपणा जाणार नाही कारण प्रत्येक गोष्ट तुम्ही अशाप्रकारे बघता की, की फक्त तुमचा मार्ग बरोबर आहे. पाश्चात्य देशात तर हे जास्तच आहे. त्यांच्या मेदु काहीही घातलं आणि ते योग्य आहे असे त्यांना सांगितले, तर ते आंधळ्यासारखे त्याच्यामागे जातात. तिथले टीकाकारही प्रत्येक कलाकृतीवर इतकी टीका करतात. एका टीकाकाराचे मत दुसरा खोडून काढेल. तुमच्यामधून, तुमच्या मेदूमधून काहीच येत नाही. इतरांनी जे काही डोक्यात भरले आहे, त्यांचाच स्वीकार केला जातो. प्रत्येकावर ठसा असतो. त्यामुळे त्याचा अहंकार वाढतो. ती स्वतः फार महान व्यक्ती आहे आणि इतरांन वेगळी असामान्य व्यक्ती असे त्यांना वाटते. ती व्यक्ती वैयक्तिक होती. सत्याचं मूळ तत्त्व आहे की, आपण सगळे एक आहोत. पूर्ण आहोत. सगळे एकत्र आहोत. त्याच्या तुम्ही

जेव्हा वरिधात जाता तेव्हा तुम्ही फक्त वैयक्तिक होता. अधिकाधिक वेगळे होत जाता. एक पान दुसऱ्यासारखं दिसत नाही, हे खरं आहे, पण ती सारी त्याच झाडावर असतात. वरिटाचे ती अंग-प्रत्यंग असतात. ज्यावेळी आपण आपल्याला वेगळे करतो तेव्हा सरस्वती तत्त्व ज्याने महासरस्वती झाले पाहिजे ते होत नाही. जेव्हा तुम्ही महासरस्वती तत्त्वात असता तेव्हा तुमचं दैनंदिन जीवन तुम्हाला पूर्णत्वात दिसतं आणि आपण सगळे एक दिसतो. त्यामुळे कलाकार जेव्हा नर्मिती करतो, त्यावेळी तो अशा वस्तू करतो, ज्यांचा हृदयापासून स्वीकार होतो. आपण करतो त्या सर्व कलाकृती सरस्वती मातेला भक्तभावाने समर्पित केल्या पाहिजेत. सर्व काव्य, संगीत वगैरे. असं जर झालं तर त्या सर्व कलाकृती अमर होतील. गाणी, कलाकृती ज्या देवांच्या नावे केल्या गेल्या त्या अजून जिवित आहेत. आजचं फलिम संगीत येतं आणि नष्ट होतं पण कबीर, ज्ञानेश्वरांची गीतं अजून आठवणीत आहेत. आत्मसाक्षात्कारामुळे त्यांना महासरस्वती शक्ती मळिली आणि त्यांनी जे काही लहिलि नमिमाण केलं त्याचा प्रकाश अद्वितीय होता. या नर्मितीनेच जगला एकत्र आणलं. फक्त सरस्वती तत्त्वालाच जागृत करू नये कारण त्यामुळे तुम्ही मर्यादित रहाता, महासरस्वतीला तुम्ही जागृत केले पाहिजे. जर सरस्वती तत्त्व बीज असेल तर महासरस्वती वृक्ष आहे. जोपर्यंत या बीजाला तुम्ही महासरस्वतीमध्ये रूपांतरित करीत नाही तोपर्यंत महालक्ष्मीमध्ये तुम्ही विलीन होऊ शकत नाही. तुमचा आत्मसाक्षात्कार ही तुमच्यामध्ये महालक्ष्मीची देणगी आहे. महासरस्वती, महालक्ष्मी, महाकाली आज्ञेमध्ये एकत्र भेटतात. फार सूक्ष्म रीतीने तिथे अहंकार येतो, त्यामुळे प्रत्येकाने अंतरमुख होऊन परीक्षण केलं पाहिजे की, मी जर मर्यादित क्षेत्रात वाढलो आहे, तर पूर्ण जगाला कसं प्रकाशित करू शकेन ? कतिदा तरी मी सांगितलं आहे, तुम्ही स्वतःकडे पहा. खूप लोक माझ्यावर विश्वास ठेवतात, देवी म्हणून माझी ते पूजा करतात ते मला माहीत आहे, पण यात मला काय फायदा आहे? मी आहे तीच आहे. तुम्ही ते आहांत, ज्यांनी साध्य केलं आहे. तुम्ही सहजयोगात आलांत आणि सरस्वती तत्त्वातून तुम्ही महासरस्वती तत्त्वापरत पोहोचला. तुम्हाला लाभ झाला आहे. मला नाही. फक्त माझ्यावर विश्वास ठेवून तुम्ही समाधान वाटून घेता कामा नये. तुम्हाला तुमच्यावर विश्वास ठेवला पाहिजे आणि तुम्हाला वर उचलले पाहिजे. आता तुम्हाला सहजयोगाचे शास्त्र माहीत आहे. तुमची मेणबत्ती पेटवली गेली आहे. आता या मेणबत्तीने इतर हजारोमध्ये ज्योत जागवली पाहिजे. माझ्यावर प्रेम करणे सुरेख आहे, पण याहून पुढची स्थिती आहे. आनंदापलीकडे दुसरी स्थिती आहे 'नरिर्नंद'. तुमच्या आईमध्ये ती नरिर्नंदाची स्थिती तेव्हाच येईल जेव्हा तिची मुले तिच्याही पुढे गेलेली ती पाहील, पण आपल्याला चकितलेल्या या लहान सहान कुषुद्र गोष्टी सोडून दिल्या पाहिजे. महाराष्ट्रीयन लोकांमध्ये तर ते जास्तच आहे. कुषुद्र गोष्टीत आपण चकितलो आहोत. मला वाटते, आपल्या पूर्वजन्मांचा तो अवगुण असावा. जर चांगली गुणवत्ता असती तर, ती व्यक्ती ताबडतोब स्वतःचे हृदय उघडून फुलासारखा सुगंध उत्सर्जित करू लागली असती. महासरस्वतीमध्ये प्रत्येकाने परिणामकारक व कार्यक्षम असले पाहिजे. महाकाली तत्त्वामध्ये तुम्ही आत्मसात करता, इच्छा करता, 'मला हे करायचे, ते करायचे, मला हे आवडतं, ते आवडतं' या इच्छा कार्यान्वित करणे हे महासरस्वतीचं काम आहे. सहजयोगाचा प्रसार व्हावा अशी काही लोकांची इच्छा असते, पण या वषिात प्रसारासाठी तुम्ही काय केलं? कति जणांना तुम्ही आत्मसाक्षात्कार दिला ? कति जणांशी

सहजयोगाबाबत बोलता ? एका वृत्तपत्रकाराने मला सांगितले, तरुण मुलं-मुली इतक्या शांततेने आणि तनूमयतेने पोस्टर लावत होते, त्यामुळे त्याच्यावर छाप पडली. त्यांच्या बोलण्याने माझ्यावर प्रभाव पडला. तुमच्या इच्छा तुम्ही कृतीत आणल्या पाहिजेत. जे आपण करू शकतो, त्याची तुम्ही इच्छा केली पाहिजे कारण ज्या इच्छेची पूर्ती होऊ शकत नाही, ते संकट होते. इथे अनेक श्रीमंत लोक व अनेक गरीब लोक आहेत. श्रीमंत लोकांचे गरीब लोकांसारखे प्रश्न आहेत. त्यांच्याकडे कर्मचाऱ्यांचे प्रश्न

आहेत. म्हणून आमचे कारखाने बंद झाले आहेत. पण कर्मचारी हा तुमचाच एक भाग आहे. अंग-प्रत्यंग आहे. हे श्रीमंतांनी लक्षांत ठेवले पाहिजे. त्यांच्याशिवाय तुम्ही काहीच करू शकत नाही. तुम्हाला तर बोटही कसं हलवायचं ते माहीत नाही. तुम्ही नुसते खुरचीमध्ये बसता. तुम्ही मजुरांसाठी काय केले आहे? सर्व प्रश्न पैशाने सुटू शकत नाहीत. ते झेडा उभारतात, तुम्ही पैसे पुढे करता; मग ते परत झेडा उभारतात आणि हे सगळे असंच चालू रहातं. त्यांच्या कल्याणासाठी तुम्ही काही केलं आहे का ? प्रथम त्यांची संस्कृती शिक. मोठमोठे कारखानदार आहेत, ज्यांना त्यांची संस्कृती माहीत नाही. मजूर फार दलितदार आहेत, पण तुम्ही त्यांच्याशी गर्वभट्टपणे वागलांत तर ते तुमचे सर्वात मोठे शत्रू होऊ शकतात. त्यांच्याबरोबर रहा. त्यांना भेटा, त्यांना जाणून घ्या. त्यांना मी प्रकाशवंत उद्योजक म्हणते. त्यांच्या घरी जा. त्यांचे प्रश्न त्यांना विचारा, हे थोडसं त्यांच्यासाठी करा. जीवनभर ते तुमच्या पदरी राहतील. प्रत्येक गोष्टीसाठी तुम्ही पैसे देणं आवश्यक नाही. तुम्ही पैसे दिले की ते सरळ दारूच्या गुंत्याचा रस्ता पकडतील कवि बायका ठेवतील. तुमचाच एक अवभाज्य भाग त्यांचा विचार करा आणि त्यांचं हृदय जाणण्याचा प्रयत्न करा, मग तुमचे सर्व काही 'लेबर प्रॉब्लेम' म्हणून सुटतील, इथले लोक फक्त सरस्वतीपुरते मर्यादित आहेत. महासरस्वती नाही. तुम्ही सहजयोगी आहांत आपणहून गोष्टी ठीक होतील, पण सहजयोगाच्या पद्धती तुम्ही वापरांत आणल्या पाहिजेत. तुमचे संकृति दृष्टिकोन सोडून तुम्हाला पसरलं पाहिजे. आतून वर उठल्याखेरीज बाहेरून तुम्ही पसरू शकत नाही. सहजयोगामध्ये ध्यान फार महत्त्वाचं आहे. सकाळी ५ वाजता पाच मिनिटे ध्यान करा. रात्री दहा मिनिटे, यामुळे तुम्ही स्वच्छ होत जाल आणि तुम्हाला आशीर्वाद मिळतील. तुम्हाला सतत मार्गदर्शन केलं जात आहे. तुम्ही सुद्धा आनंद उपभोगत वाढत आहात. अजून लोकांना आईवर प्रेम करणं हेच प्रेम आहे असं वाटतं. तिची सेवा करणं, प्रार्थना करणं ते ठीक आहे. तुम्हाला फायदा मिळतो. आईच्या प्रेमातून तुम्ही खूप वाढले असाल. ज्यांत कोणी पाणी भरत नाही अशा खोल भांड्याचा उपयोग काय? मी काय कार्य करावं असा जर तुम्ही विचार केला आणि तुम्ही निर्विचारांत गेलात तर तुम्हाला आतून स्फूर्ती मिळेल. इथे गहनतेमधील अनेक लोक आहेत. पण आता ती गहनता आपण वाटून घ्यायला हवी. एखाद्या तळ्यात जशी काही कमळ उगवतात आणि कडियांना त्यांच्याबद्दल अभिमान वाटतो, पण अजून तुम्ही कीटकच आहांत तर त्याचा काय उपयोग आहे ? वेदांमध्ये म्हटलं आहे, तुमच्याकडे 'वदि' नाही, जाणणे नाही तर वेदांचा उपयोग काय? त्यांनी

पंचमहाभूतांना जागृत करण्याचा प्रयत्न केला त्याचा परिणाम म्हणून आपल्या देशाकडे शास्त्रे आली. इथे झालेले विज्ञानविषयक शोध आज होत असलेल्या शोधांपेक्षा फार जास्त मोठे होते. सहजयोगदेखील पंचमहाभूतांवर ताबा मिळवू शकतो, पण इथे अजून तुम्ही म्हणत आहांत, 'माताजी, माझी आई, नाहीतर भाऊ, नाहीतर दुसरं कोणी आजारी आहे' तुम्ही सहजयोगी आहांत. सारं काही आईने करावं असं तुम्हाला वाटतं. तुम्ही का नाही करत? नुसतं इतरांना द्या. मी सारखी तेच तेच, परत परत सांगत असते की काहीतरी करा. अर्थात मी रोगमुक्त करेन, पण माझ्यापेक्षा तुम्ही चांगल्याप्रकारे रोगमुक्त करू शकता. जर तुम्ही करू शकला नाहीत, तर माझ्याकडे या. जेवढ्या तुमच्या शक्त्या वापरात, तेवढी तुमची वाढ होईल, पण स्वतःवर विश्वास ठेवा. श्रीमाताजी म्हणतात तर आपल्याकडे या शक्त्या असणार आणि त्या आपण वाढवल्या पाहिजेत. आता सहजयोगामध्ये गहनता आली आहे, पण दुसऱ्याला देणं काही जास्त नाही. आता तुम्हाला दिलं पाहिजे. जेव्हा तुम्ही कार्यक्षम व्हाल व महासरस्वती चक्राची जागृती होईल, त्यावेळी हा देश कुठे पोहोचेल ते पाहून तुम्हालाच आश्चर्य वाटेल पण हा आळशीपणाचा रोग पूर्ण भारतभर आहे. ते का करीत नाहीत यासाठी सहजयोगात लोक खूप कारणे दाखवतात. उदा. मला माझ्या कुटुंबाची, नाहीतर समाजाची भीती वाटते. सहजयोग भित्त्यांसाठी नाही. इथे इतके जादुटोणावाले आणि तांत्रिक आहेत आणि ते मी साफ करते आहे. जादुटोणा नष्ट करण्यासाठी तुम्हाला विशेष लक्ष घालून ते कार्यान्वित केलं पाहिजे. आजची पूजा पूर्ण भारतासाठी आहे कारण हा आळशीपणाचा रोग भारतभर आहे. आपण जराही कार्यक्षम नाही. आपल्या फार दृढ, जबरदस्त इच्छा आहेत, पण क्रिया काहीच नाही. तुम्ही एकत्र येऊन, ज्यामुळे सहजयोगाचा प्रसार कसा होईल याविषयी ठरवलं पाहिजे. वेगवेगळ्या कारणांसाठी आपण जमनी घेतल्या, त्या सर्व तशाच पडून आहेत. मी भारतात येईपर्यंत त्यांना छोटा रस्ता सोडाच पण एक छोटी झोपडीदेखील बांधता येत नाही. इतके लोक आहेत, पण काहीच होत नाही, कसं ते मला समजत नाही. मी गेले की तुम्ही सगळे वेगवेगळे होता. आपापल्या मार्गाने जाता. फक्त दोन-तीन लोक कार्य करतात. सहजयोग सामूहिक कार्य आहे. फक्त दोघातघातचं कार्य नव्हे. प्रत्येक सहजयोगी हा सहजयोगाचा भाग आहे हे प्रत्येकाने जाणलं पाहिजे. तुम्ही इतकी गहनता गाठली आहे आणि इतकं मिळवलं आहे की आता तुम्ही इतरांना दिलं पाहिजे. उद्या तुम्ही माझ्या जागेवर बसून माझे कार्य करू शकाल. जेव्हा असं होईल, तेव्हाच सहजयोग वाढेल. तुम्हाला आशीर्वाद देते की, या पुजेनंतर अनेक लोक बाहेर येतील जे सहजयोग पसरविण्याचं कार्य करतील.

1992-03-17, Birthday Puja

17 मार्च 1992

Birthday Puja

Mumbai (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Birthday Puja Date 17th March 1992 : Place Mumbai Puja Type

[Marathi translation from Hindi, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

नाही अथवा बुद्धांचा त्यांच्याशी नाही. इतक्या प्रेमाने तुम्ही माझा वाढदिवस साजरा करीत आहात. तुम्हाला तुमच्या आत्म्याचा साक्षात्कार मिळाला आहे आणि विशेष म्हणजे तुम्ही घटति झाला आहात आणि तुम्ही काहीतरी मिळविले आहे. मी जी आहे तीच आहे. मला काहीच व्हायचे नव्हते. तुम्हाला तुमच्या आत्म्यामधून आत्मबोधाची प्राप्ती झाली आहे. ही अंतर्शिय महान गोष्ट आहे. सर्व सहज योगी आता फारच चांगले व धार्मिक झाले आहेत. दुसऱ्या धर्माच्या लोकांना पाहिले, तर असे दिसते की त्यांच्या धर्माच्या सर्व नियमांचे महत्प्रथासाने ते पालन करतात, उपास करतात, हमालयांत जातात. डोक्यावर उभे रहातात व इतर अनेक गोष्टी करतात. पण त्यांचा आत्मा प्रकाशित झाला नाही. त्यांच्या गुरुंच्यावर | की इस्लाम आणि मुसलमान लोक यांच्यात फारच फरक आहे. ते लोक देवावर ते विश्वास ठेवतात पण ते गुरुच्या सारखे होण्याचा प्रयत्न करतात का? त्यांच्या गुरुंच्या शक्तीमुळे व गुणामुळे ते प्रकाशित झाले नसल्यास केवळ विश्वास ठेवण्यात काहीही अर्थ नाही. कोणताच धर्म वाईट नसतो. लोक त्याचे कसे आचरण करतात त्यांच्यावर सर्व काही आहे. काही डाव्या बाजूमध्ये तर काही उजव्या बाजूमध्ये गेले. ख्रिश्चन धर्मातही असेच झाले. त्यांना अंतर्श्यामी काही शक्ती मिळवायच्या होत्या. म्हणून त्यांनी लोकांना कुसावर चढविले आणि श्री. ख्रिस्तांच्या नावाखाली अनेक प्रकार केले. अजूनही तुम्हाला अझर बैजान मधे हजारो लोकांना कसे मारले ते आमेनयामधे पहायला मिळते. मारतेवेळी ते एका हातात बायबल ध्यायचे, जणू काही त्यांच्या बरोबर परमेश्वरच होता, आणि त्यांना वाटते की त्यांच्याच धर्म बरोबर आहे, आणि मुसलमि लोक वाईट आहेत. मुसलमि सुद्धा तेच करतात. इस्लाम फारच सुंदर व महान धर्म आहे. मुसलमि विद्वान लोक सुद्धा म्हणतात सुशिक्षित नसतात म्हणून त्यांना असे वाटतं असेल. परंतु शिक्षणाने मुख्य लोकांना सुद्धा घडविले जाते. जसे कबीर म्हणाले होते, "पोथी पद पढ मुख भये" आत्मा प्रकाशित होत नाही तोपर्यंत काहीच घटति होणार नाही. कोणताच धर्म तुम्हाला स्वतःमध्ये बबिवात येत नाही. तो आत जाणारच नाही. तो फक्त बाह्यातच राहील आणि मग तुम्हाला काहीच समजणार नाही, तुम्ही पैशाच्या प्राप्तीच्या मार्गे लागाल अथवा सत्तेच्या, पण आत्म्याच्या, प्राप्तीच्या मार्गे लागणार नाही. उजवी बाजू प्रधान लोक तपस्वी झाले. त्यांनी कठीण व मेहनतीचे मार्ग घालून दिले. त्यांना वाटले, बुद्धांना खडतर मार्गाने व त्रास सहन करून बोध मिळाला तर आपण, यांचेपेक्षा अधिक कठीण नाही तर तेवढ्याच अवघड मार्गाने कां जाऊ नये? अशा मार्गात कतिथेच जण आत्मा प्रकाशित झाल्यावर. त्या माणसाला अनपेक्षितपणे, त्याच्या अंतर्श्यामीच त्या तत्वाचा लाभ होतो. त्याला काहीही प्रयास करावे लागत नाहीत. आतून आपोआप त्याची जाणीव होते. हद्दि धर्मात सांगितले जाते की एकच आत्मा प्रत्येकामधे आहे. असे आहे तर मग जाती व वर्गाच्या बाबतीत आपण इतके जागरूक कसे असतो? विचार करा, रामायण लहिणारा दरोडेखोर कोळी होता, श्रीरामांनी रामायण लहिले नाही. श्रीरामांनी शबरीची उष्टा बोरे खालली. शबरी खालच्या अडकून पडले. दविसात फक्त एकदाच खाणे, जमीनीवर झोपणे, बंड हवेत कमीत कमी कपडे धालून रहाणे, एकटेच रहाणे वगैरे. नसिरगाने त्यांना जे दिले होते त्यांचे ते संपूर्ण दमन करायचे. नैसर्गिक संवेदनांचे आणि स्वाभाविक वागण्याचे दमन केल्याने ती व्यक्ती चडिखोर व आक्रमक स्वभावाची होते. अशा व्यक्तींच्या मधे फारच क्रोध असतो. राग दाबून टाकल्याने अधिक वाढतो, असे लोक कधी कधी सुप्रा जातीची होती. गीता सुद्धा व्यासांनी लहिले आणि व्यास खालच्या कॉन्शसमध्ये (चेतना बाह्यतेत) जातात. मग त्यांना अशा प्रकारच्या शक्ती अथवा सिद्धि मिळतात की त्यांच्यामुळे ते इतरांच्यावर हुकुमत गाजवू शकतात. उदा. हटिलर. एक तथैती लामा हटिलरचा गुरू होता. आणि त्याचेकडून इतर लोकांच्यावर कसे नियंत्रण मिळवायचे व त्यांना कसे काबू ठेवायचे ते हटिलर शकिला. श्री. बुद्धांनी नरिवाण प्राप्तीसाठी इतक्या उच्च धर्माची नरिमिती केली आणि तो धर्म उजव्या बाजूकडे गेला. जातीच्या स्तरीचे अनौरस पुत्र होते. हे सर्व एवढ्यासाठी केले गेले की आपल्यात काही तरी कमी आहे म्हणून आपण जाती पाती नरिमाण केल्या. जो ब्रम्हाला जाणतो तो ब्राम्हण. मग वाल्मिकी ब्राम्हण होते. अनेक महान अवतार आले आणि त्यांनी माणूस जन्माने ब्राम्हण होतो या कल्पनेचा पुन्हा पुन्हा निषिध केला. कबीराचे गुरू ब्राम्हण होते आणि त्यांनी वणिकर जातीच्या कबीरांना आपले शिष्यत्व दिले होते. महाराष्ट्रातले महान संत व कवी जन्म झाला. लडाखमध्ये काही ठिकाणी मृत शरीराच्या हाताची प्रार्थना नामदेव शिषी जातीचे होते. शिखांच्या पवित्र ग्रंथसाहेबमध्ये नामदेवांच्या करतात. नेपाळमध्ये सुद्धा डावी बाजू इतकी वाढली आहे की ते लोक | अनेक कवितेचा समावेश आहे. गुरू नानक आत्मसाक्षात्कारी असल्याने त्यांनी हे सर्व ओळखले होते. तथि जे पोहोचतात त्यांना खरा कोण व खोटा कोण ते समजते. धर्माच्या नावाखाली अशा खोट्या गोष्टीचे याचे शिवाय इतर लोक डाव्या बाजूकडे गेले आणि तंत्रविद्येचा तंत्र विद्या, भूत विद्या, समशान विद्या, इत्यादीचे अवलंबन करतात. अशा तऱ्हेने बौद्ध धर्मात दोन प्रकारचे लोक तयार झाले. त्यांचा बुद्धांशी संबंध ख

अवलंबन करणार्या लोकांची आपल्याला दया वाटायला हवी. कारण ते अंध आहेत. कबीर म्हणाले होते "कसिको समझाऊँ सब जब अंधा" काही जण म्हणतात आम्ही हद्दि आहोत, काही म्हणतील ख्रिश्चन आहोत, मुसलमि आहोत. वगैरे, अशात-हेने तुम्ही एकमेकांच्या पासून दूर आणि हा तुमच्या माझ्यावरील प्रेमाचा पुरावा आहे. तुम्ही मला इतके प्रेम दिले आहे! आणि मला मोठा विश्वास आहे की संपूर्ण जगाने आत्मसाक्षात्कार घेतला आहे. असे माझे स्वप्न होते त्याची पूर्तता होईल. हे होत नाही तोपर्यंत जगात सुधारणा होणार नाही. आपल्यापुढे अनेक प्रश्न आहेत, नैसर्गिक आर्थिक, पारिवारीक, राजकीय इ. परंतु जेव्हा माणूस बदलेल आणि विशिष्टवंधुत्व त्याच्या अंतर्श्यामी उतरेल, त्यावेळी संघर्षाची आवश्यकताच रहाणार नाही. मग सर्व प्रश्न आपोआप सुटतील. वृत्तपत्रे वाचता तेव्हा सामूहिक इच्छा करा की पंजाब प्रश्न सुट दे, आणि तो सुटेल "गरीबी जाऊदे" असे म्हणून गरीबीची समस्या सुटणार नाही. आपण नदीच्या मध्यभागी आहोत. फार गरीब नाही व फार श्रीमंत पण नाही. हा प्रवाह वाढेल तेव्हा गरीब व श्रीमंत दोघेही आत येतील. अशा तऱ्हेने हा प्रश्न पण सुटेल, तुमचे चेहरे कति चमकतात, सहज योगांत जे प्रेम आहे, ते दुसऱ्या कोणत्याच समाजात नाही. दुसऱ्या गुरूचे शिष्य असे दसितांत की जसे काही त्यांना इस्पतिळात भरती व्हायचे आहे. म्हणून तुम्हाला आत्मसन्मान हवा व काहीतरी विशेष असायला हवे. तुम्ही प्रार्थना करता व मला सांगाता की तुमचा फायदा झाला. परंतु या लाभदायक पूजांच्या मार्गे तुम्हीच आहात. तुम्ही तसे नसता तर प्रार्थना करूनही काही कार्यान्वित झाले नसते. मंदिरांत काही थोड्या पूजा व प्रार्थना असतात का? पण आंत काहीच शरित नाही. देवीला व इतर देवांना ते इतके अर्पण करतात पण आंत काहीच जात नाही. ते जसेच्या तसे रहातात. पापे आणि अत्याचार करीतच रहातात, त्यांच्यात विशेष काहीच नाही. आता सहज योग त्या अनेक देशात पसरला आहे. माझ्या जीवनकालात हे घडेल असे मला कधीच वाटले नव्हते. तेव्हा आपण साधे सहज योगी जाता. सहज योगात तुम्हाला हे कळले आहे की सर्व धर्माचे मर्म तेच आहे. आपण सर्व धर्मावर विश्वास ठेवू त्यावेळी जगात पसरत असलेल्या मुलतत्त्व वादाचा नाश होईल. सर्व धर्म एक आहेत हे लक्षात यायला हवेच पण अंतर्श्यामी ठसायला हवे, आंतमधे उतरायला हवे, सहज योगांत हद्दि, मुसलमि, ख्रिश्चन, शीख, बौद्ध सर्व आहेत. एका विशिष्ट नरिमल धर्मावर विश्वास ठेवता, तेव्हा सर्व धर्म एका धर्मात सामावलेले आहेत. ही सूज्जता आहे मग तुम्ही सर्व अवतार, प्रेषित संत, सर्वांच्यावर विश्वास ठेवता. केवळ बोलून अथवा बौद्धकितेमधून हे घडणार नाही. तुमच्या आंत आत्म्याचा प्रकाश खोलवर प्रकाशित होतो, तेव्हा ते घडून येते. त्यावेळी तुम्हाला काही म्हणायचे नसते. खोटे बालणे, दुसऱ्याला त्रास देणे, खून करणे, असे काहीही तुम्ही करू शकत नाही. जे वाईट आहे त्याचेपेक्षा काहीच तुम्ही करू शकत नाही. तुम्ही स्पर्धेत उतरत नाही, की दुसऱ्यांचे पाय ओढत नाही. तुम्ही अंतर्शिय समाधानात व ध्यानांत बसले असता, तुमच्या वैवाहिक जीवनात सुद्धा पति आणि पितृनी यांच्यात सामंजस्य खोलपर्यंत रूजले असते. अनेक सुंदर स्त्रिया व देखणे पुरुष असले तरी पति अथवा पतलनी त्यांच्याकडे पहाणार पण नाहीत. इतरांच्यामध्ये असते तसे हे बाह्याचे आकर्षण तुम्हाला स्पर्शसुद्धा करीत नाही. तुम्हाला स्वतःबद्दल आदर असतो. आता तुमची दृष्टि स्थिर असते. आणि असे विचार सुद्धा तुमच्या मनांत येत नाहीत. तुम्ही इतके शांत आणि सुसंवादात राहता, त्यांच्यामुळे इतर लोकही प्रभावित होतात. लोक मला म्हणतात, "श्रीमाताजी तुम्ही इतक्या लोकांचे आजार बरे करता आणि पैसे घेत नाही" पण तुम्ही सुद्धा घेत नाही. तुम्ही चोरी करत नाही, खून करीत नाही, धुम्रपान, मद्यपान, अमली पदार्थाचे सेवन काहीही करीत नाही. तुम्ही गलच्छ ठिकाणी जाणार नाही, अश्लील चित्रे काढणार नाही अथवा पुस्तके वाचणार नाही. नसून विशेष आहोत, हे लक्षात ठेवायला हवे. शक्य आहे तत्किच्या लोकांना आपण योगी बनवायला हवे. तेव्हाच जगाचा फायदा होईल व आपलाही होईल. आज माझा वाढदिवस आहे पण तुमचा वाढदिवसही साजरा करायला हवा. प्रत्येक जन्मदिवशी तुम्ही वयाने मोठे होता. पण या वयाने मोठे होण्या बरोबरच प्रगल्भता (मॅच्युरिटी) आली नाही तर त्याचा तुम्हाला हे मला सांगावे लागत नाही, तुम्ही हे करणारच नाही, तुम्ही काहीच उपयोग नाही. तुम्ही सहजयोगांतही मोठे होता परंतु प्रगल्भता बाढणे हे पण महत्त्वाचे आहे. एकदा प्रगल्भ झाल्यावर वृक्षाप्रमाणे तुम्ही मोठे होऊन इतरांना त्याचा फायदा होईल. तुमच्या सर्वांच्याकडे ही शक्ती आहे. आणि माझ्या सर्व शक्ति तुम्हाला मिळवायला अशी माझी इच्छा आहे. एका आईची आपल्या सर्व शक्ती मुलांच्याकडे जाव्याच अशीच असते. तुम्ही सर्वजण आनंदात व नरिवाणाच्या सुखात बसले आहात. ती मिळिवीत म्हणून कतिथेकांना झगडावे लागले. तुमच्याकडे मात्र ते अगदी आश्रयिता आले आहे. माझे आश्रिवाद तुमच्याजवळ आहेत. पण मनात एक विचार सतत असतो की तुम्हाला सोडून जाताना असे वाटत की हृदय भजिले आहे. पण दुसऱ्या ठिकाणी माझी वाट पहाणाऱ्या लोकांचा विचार केला की बाटले की ती पण माझीच मुले आहेत. मी इतका प्रवास करते पण तुम्हाला पाहिल्यावर

हृदय आनंदाने भरते आणि माझ्या इतके पवित्र झाल्यामुळे गलच्छ गोष्टी ऐकणार नाही. अशा घाणेरड्या ठिकाणी जावेच लागले तर एखादे नाटक पहावे तसे साक्षस्वरूपात तुम्ही जाल, तुमच्यामधे साक्षीरूपात जाण्याची शक्ति आली आहे. तुमच्यामध्ये एकमेकांच्या बदल फार प्रेम आहे, जगात कोठेही जा, सहज योगी फार आनंदाने तुम्हाला सांभाळतील. अर्थात काही लोक त्याचा गैरफायदा घेतात खोटे बोलतात. तरी सुद्धा त्यांची काळजी घेतली जाते. एक माणूस मद्रासला गेला व त्या लोकांना खोटे सांगितले की श्रीमाताजींनी मला पाठवले आहे. त्याने त्या लोकांच्याकडे घोडा मागीतला व इतर अनेक गोष्टी मारगीतल्या आणि त्या लोकांनी फार प्रेमाने सर्व काही दिले. नंतर मला समजले की ती खोटी व्यक्ति स्वतःहूनच तकिडे गेली होती. मी पाहिले आहे की लोकांना त्रास झाला तरी ते सहन करतात पण तक्रार करीत नाहीत. परंतु मी असेही पाहिले आहे की माझ्या वरिद्ध काही म्हणाल्यास तुम्ही सहन करू शकत नाही, वयाचा वचिर करायला वेळच नसतो.

[1992-12-30, Shri Mahalakshmi Puja, The Universal Love](#)

30 डिसेंबर 1992

Mahalakshmi Puja

Kalwa (India)

Talk Language: English, Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Shri Mahalaxmi Puja, The Universal Love, Kalwe, India (1992-1230)

[Shri Mataji speaks English]

आता मराठीत बोललं पाहजि, कारण पुष्कळ लोकांना इंग्लिश भाषा समजत नाही. काही हरकत नाही, इंग्लिश भाषेत काही राम नाहीये. मराठी भाषेसारखी भाषा नाही. आणा परत आत्म्याचं ज्ञान घ्यायला मराठी भाषा आहे. आणा इतकं संतसाधूंनी इथे कार्य केलंय, नाथपंथीयांचंय आमही कार्य करतो आहे कुंडलनीचं. पण सांगायचं असं की मराठी भाषा जरी फार उच्च दशेला असली आणा महाराष्ट्रात सर्व वशिवाची कुंडलनी असूनसुद्धा महाराष्ट्रीयन लोकांचं डोकं मात्र आजकाल उलटं बसलेलं आहे ते कशाने ते मला माहिती आहे. जे पोलिटिक्स मध्ये चाललेलं आहे तेच आपल्या आज घरोघर, सहजयोगामध्ये झालेलं आहे. ह्याचा पाय त्याने ओढायचा, त्याचा पाय त्याने ओढायचा, म्हणजे आहे तरी काय मला समजतच नाही. अहो जर तुमच्यामध्ये सामुहिकता आली नाही, समष्टी आली नाही तर या वैष्ठी स्वरूपासाठी का आमही इथे एवढे दविस इथे मेहनत केली आणा संत साधूंनी हेच सांगितलं का? इथपर्यंत सांगितलं, 'तेची सोयरीकी होती'. अहो त्या ज्ञानेश्वरांनी एवढं कशाला सांगितलं? ते कोणासाठी सांगितलंय? मला समजत नाही. परदेशातल्या लोकांसाठी सांगितलेलं दसितं. कारण इथं कोणावर परिणामच होत नाही त्याचा. तुमचे सोयरीकी कोण? तेच सहजयोगी. पण ह्याचं हे चुकलं आणा त्याचं ते चुकलं आणा एवढी मोठमोठाली मला पत्र पाठवतात. मला हे ऐकून बरं वाटेल का? देवीला प्रसन्न केलं पाहजि कितिला अशा गोष्टी लढून पाठवल्या पाहजि? आता प्रत्येक वेळेला सांगायचं म्हणजे सुद्धा मला वाटतं की मी कोणाशी बोलते. अहो तुम्ही संत, साधू, तुम्हाला साधू केलं मी, संत केलं, तुम्हाला इतक्या उच्च दशेला आणलं. धृवासारखं तुम्हाला नेऊन बसवलं त्या अढळ पदावर आणा तुम्ही आता कुठे इथे पडले आहात, मला समजतच नाही याला काय म्हणावं? मराठी भाषा इतकी सोजवळ, इतकी प्रखर, आणा आत्मानुभूतीला अत्यंत उत्तम अशी भाषा असतानासुद्धा मराठी ऐकणाऱ्यांना ते पाहजि नं. त्याच्या जर डोक्यात नाही घुसलं तर सांगून तरी काय उपयोगाचं. दुसरीकडे अनंत प्रकार केले लोकांनी, कुंडलनीचे.

[Shri Mataji speaks HINDI]

मराठीत आहे आपल्या मी अनेकदा हे उदाहरण सांगितलंय, परत सांगते किनामदेवांनी एकदा गोरा कुंभाराला भेटायचं ठरवलं आणा जाऊन उभे राहिले. गोरा कुंभार आपली माती तुडवत होते. उभे राहिल्यावर एकदम ठाकले, काही हद्दीत ठाकलेला ट्रान्सलेशन नाही पण ठाकले. आणा काय म्हणाले? की "नरिगुणाच्या भेटी आलो सगुणाशी" हि ओळख आहे सहजयोग्याची.

[Shri Mataji speaks English]

1993-01-27, Public Program

27 जानेवारी 1993

Public Program

Pune (India)

Talk Language: Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

सत्य को खोजने वाले आप सभी साधकोंको हमारा नमस्कार । माफ करिए जनि लोगोने कहा था की आठ बजे के पहले मत पहुँचयेगा ,जो लोग वाकई में सहजयोग में अपनी जागृती चाहते है वो बैठे रहेंगे और बाकीके चले जाएंगे । एक कारण ये है । दूसरा ये की हम कुछ सहजयोग के बारेमें बताएँगे और कुछ परदेसी लोग आपके सामने गाना गाना चाहते थे । इस तरह से तीन चार कारणोंकी वजह से जानकर हम धीरे धीरे आए । पर इतने साधकोंको देख करके क्या कहा जाए । इस पूना में बड़ी मेहनत की है और वर्षोसे यहाँ आते थे । क्योंकि शास्त्रोमें इस जगह का नाम पुण्यपट्टनम है । माने पुण्यवान नगरी पर यहाँ इतना कुछ गड़बड़ मामला था जब हम आए । और उसके बाद ऐसे यहाँ गड़बड़ गुरु लोग आ गए । इसके कारण पूना की जो आध्यात्मिकी स्तुतिथी वो खराब हो गई । बहोतसे लोगोने हमें सताया भी बहोत है यहाँ पूना में । और उससे कोई हमें हानि नहीं हुई ,कति लोगोकी जरूर हानि हुई । न जाने क्यों सत्य के वरिध में हमेशा कुछ लोग ऐसे खड़े हो जाते है की जनिको पता ही नहीं की सत्य कतिना आवश्यक है । जसि कगार पे आज मनुष्य खड़ा है आप जानते है की ये घोर कलियुग है । ऐसा कलियुग तो कभी देखा ही नहीं । और सुना भी नहीं । जैसा आज कल है । कुछ भी समजमें नहीं आता कोई भी प्रांगण में आप देखे ,राजकरण हो कुछ हो हर चीज में आप पते है की एक अजीबसा अँधेरा छाया हुआ है । और ये अँधेरा मटिनेका नाम ही नहीं लेता । इसका कारण क्या ? । इतना कलियुग कसिलिए प्रभावशाली ,और इसकदर वचिलित करने वाला है । इसका एक ही कारण है की मनुष्य अग्यान के घोर अंधेरेमें डूब गया है । और इसकी एक जरुरत थी क्योंकि अपने जाना होगा दमयंती आख्यान में ,नल ने एक बार दमयंती के बछिह में बहोत परेशान होते वक्त कली को देखा । और उसको पकड़ लिया और कहा की अब मैं तेरा सत्यानाश करूँगा । क्योंकि लोग तेरे कारन भ्रान्त में पड़ जाते है । मई भी भ्रान्त में पड़ गया और मेरा मेरी पत्नीसे बछिह हो गया । तो मैं इस तरह से तेरा इलाज करूँगा की तू फरि संसार में नहीं आएगा । काली ने कहा ठीक है लेकिन तू पहले मेरा माहात्म्य सुन । जब तुम मेरा माहात्म्य सुनोगे तो उसके बाद मुझे नहीं मारोगे । कहने लगा अच्छा बताओ ,माहात्म्य ये है मेरी सत्ता आएगी जब कलियुग आएगा उस वक्त घोर अँधेरा छाएगा । तब माया चारो तरफ फैल जाएगी और लोग पैसोंके पीछे पागल हो जाएंगे । ऐसे समय में जब नीतिमिता टूट जाए ,धर्म डूब जाए ऐसे समय में लोग भ्रान्त में आ जाएंगे । उनको भ्रान्त ही जाएगी । और उस भ्रान्त में वो खोज करेगा ,भ्रान्त के सवि वो खोज नहीं कर सकता । समझ लीजिए सौ साल पहले इतने कोई खोजने वाले नहीं थे । जो की सत्य को खोजते । कलियुग का एक दूसरा प्रकाश है के जसिमें मनुष्य सोचता है है की अंधेरेमें हमें भी प्रकाश खोजना चाहिए । और इस खोज में ही मनुष्य सत्य की ओर बढ़ता है । पर वो जानता

नहीं की खोज कसि चीज की करनी है । क्या पाना है ,कसलिए हम परेशान है । ये चीज नहीं जानता ,यही बड़ा भारी अंधकार है । इस कश्म कश में ही मनुष्य बहोत गहरा ऐसी गर्त में फस जाता है ,उससे निकलना मुश्किल हो जाता है ।

फरि गुरुओंके पीछे दौड़ना ,झूठे गुरुओंके पीछे दौड़ना ,नहीं तो राजकारणी लोगोके पीछे दौड़ना ,कसि न कसिके पीछे दौड़ते रहता है । उसको अपने व्यक्तित्व का कोई महत्त्व नहीं रहता । क्योंकि वो अपनेको जानता ही नहीं की वो क्या चीज है । कतिनी महान चीज है । जसि वक्त वो जान जाएगा की वो कतिना महान है और उसका स्वरुप अंदरसे कतिना गौरव शाली है तब वो ये सब जुटी शान को छोड़कर असलियत पे उतरेगा । अब मैंने कहा की आप सब सत्य को खोजने वाले है । आपको आश्चर्य होगा की सत्य और नरिवाज प्रेम ये एक ही चीज है । परमात्मा का जो नरिवाज प्रेम हमारे ऊपर है उसकी शक्ति हर जगह वचिरण करती है । लेकिन हमारे दमिग में ये बात नहीं आती । हम लोग कभी सोचते भी नहीं की ऐसी शक्ति है । हमारे शास्त्रोमें सब बाते लिखी हुई है ,लेकिन हम लोगोने अंगरेजी शक्तिषा प्राप्त की और इस अंगरेजी शक्तिषा के पीछे में हम लोग भी अंगरेजी हो गए एक तरह से और ये मालूम ही नहीं की हमारे देश में कतिनी महान महान हस्तिया हो गई है ,कतिने बड़े बड़े ऋषि मुनि ,और द्रष्टा हो गए है जनिहोने बहोत कार्य किए पर उस कार्य के फलस्वरुप आज का सहजयोग है । फरक इतना ही है की पहले एकहि इन्सान को एकहि इन्सान या गुरु ,सद्गुरु कहिए एकहि ही आदमी को रयिलाइजेशन देते थे । एकहि आदमीको आत्मा का दर्शन कराते थे । ऐसी कुछ परंपरा थी । अपने महाराष्ट्र में भी एक ही गुरु एक ही आदमी को दीक्षा देता था । पर इसमें दीक्षा बकिषा की बात नहीं है बात है कुण्डलनि जागरण की । जैसे ज्ञानेश्वर जी ने अपने गुरु से कहा ,उनके भाई साब उनके गुरु थे ,मुझे इजाजत देदो की मैं सरिफ इस कुण्डलनि के बारेमें लिखना चाहता हूँ । बस और कुछ नहीं मैं सरिफ लिखना चाहता हु । मैं ये कार्य करूँगा नहीं ,बस मुझे इजाजत दीजिए । पता नहीं कैसे सोच करके उन्हें इजाजत देदी । और इस इजाजत को पा करके उन्होंने अपनी ज्ञानेश्वरी ग्रंथ में छटे अध्याय में कुण्डलनि पर व्यवसृति रूपसे विवरण किया । लेकिन जो धर्म मार्तण्ड लोग थे उनको ये बात समजमें नहीं आई । उनको कुण्डलनि का ग्यान ही नहीं था । उन्होंने कहा ये जो छटा अध्याय है उसका निषिध करना चाहिए । खतम ,कोई कसिने वो बात पढ़ी नहीं ,जानी नहीं । उसके बाद इसीके परिणाम स्वरुप सोलवे शताब्दी में शिवाजी जैसे महान राजा हुए और उन्होंने अपने गुरु से दीक्षाए ली ।

उस वक्त महाराष्ट्र में अनेक साधु संत हो गए ,जो की असल में बहोत पहुंचे हुए पुरुष थे । लेकिन उनकी बड़ी दुरदशा कर दी । तुकाराम को देखिए , अपने और लोगोको देखिए कसिके साथ भी सद व्यवहार समाज ने भी नहीं किया और जो धर्म मार्तण्ड लोगोने भी नहीं किया । सबने उनको सताया । एकनाथ जी थे , और दूसरे लोग थे वो सब बहोत तकलीफ में थे । क्योंकि लोग सत्य को पसंद नहीं करते थे । सत्य को पाते ही असत्य सब गरि जाएगा और जसि असत्य के बुते पर वो खड़े है वो मटि जाएगा इसलिये वो नहीं चाहते थे की कोई साधुसंत या कोई पंडुचा हुआ ऐसा बड़ा आध्यात्मिकी है तो उससे कोईभी चीज सीखना या उससे कोईभी चीज मानना बड़ा मुश्किल था । कनिनु सोलवे शताब्दीमें हम आपसे कहते है की अनेक जगह इसपर बातचीत हुई । नामदेव गए थे पंजाब में ,पंजाब में गुरानाक साब ने उनको पहचान लिया । क्योंकि गुरानाक साब पहुंचे हुए पुरुष थे । जो पहुंचे हुए होते है वही पहुंचे हुआको पहचानते सकते है । उसकी परमनुभूत वही जान सकते है । नानक साब ने उनको कहा की अच्छा बेटे तुम हमारे साथ रहो ,पंजाबी सीखो और पंजाबीमें अब कविता लिखो । तो उन्होंने पंजाबी में कविता लिखना शुरू की और मैंने देखी है की उनकी इतनी बड़ी कविता है । उसमें पंजाबी भाषामें नामदेव साब ने कविता लिखी हुई है । नामदेव एक साधारण दर्जी थे और गोरा कुंभार एक साधारण कुंभार था । धन्यवाद धन्यवाद । अनंत आशीर्वाद सबको ।

1993-02-19, Mahashivaratri Puja

19 फेब्रुवारी 1993

Mahashivaratri Puja

Mumbai (India)

Talk Language: English, Hindi | Transcript (Marathi) - Draft

Mahashivaratri Puja Date 19th February 1993 : Place Mumbai Type Puja

[Marathi translation from Hindi, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

मिहाशिवरात्री पुजा (दि. १९/२/९३ मुंबई) THIE, क जथे सर्व काही आपोआप घडते व कार्यान्वित होते, तथा ठिकाणी भगवान शिवीचे कार्य काय असावे? ते प्रत्येक शिवपूजा फार महान आणि विशिष्ट पूजा असते. शिव तत्वाची प्राप्ती हे मानवाचे अंतिम ध्येय असते. शिवित्व गोष्टीस अवोधतिपणात साक्षी असतात, शक्तीने सर्व वशिवाची मानवी युद्धीच्या पलकिडे असून युद्धीने जाणता येणार नाही. आत्मसाक्षात्कार मळि पर्यंत आत्मा व शिवित्व यांचे ज्ञान श्री शिवीचे कार्य केवळ साक्षी असते एवढेच आहे. त्याच्या होऊ शकत नाही. श्री शिवीच्या नांवाखाली खोटेपणा, मथिळ्व साक्षी स्वरूपतत्त्वामध्येच सर्व काही घटील होते. त्याची दृष्टी आणि अधश्रद्धा निर्माण झाल्या आहेत. आत्मसाक्षात्कारी झाल्या ज्या व्यक्तीवर पडते त्या व्यक्तीचा उद्धार होतो. त्यांची शिवीय व्यक्तीला भगवान शिवीचे शान होणे अशक्य आहे. कारण त्यांचा तो स्वभावच आहे की त्यांना समजण्यासाठी खेळच आहे. त्यांना मुद्दाम काही कयला लागत नाही. जस व्यक्तीला ज्या पालळीवर सर्व संदगुण अंतयमी प्रस्थापित होतील त्या उंची पर्य पोचावे लागते ते नरिगस शंकर आहेत असे म्हटले जाते. आजकाल अनेक, बुद्धीवादी लोक निर्माण झाले आहेत. त्यांनी त्यांच्या दुष्ट मनुष्य, नृषिपाप, सत्यवचनी आणि न्यायी माणसास बुद्धीच्या भराच्या मारताना जो कांही मुखपणा त्यांच्या डोक्यात त्रास देतो त्या वेळी तो सूप रागायतो, त्याचा क्रोध भयंकर शरिला तो ते लहिन काढतात. त्यांच्या मते भगवान कर्षाच्या असतो. हुमार माणूस त्याचा राग शांत करण्यात यशस्वी होतो, अयोधितला काही महत्त्व नाही. व्यक्ती जेवढी धूर्त व कारस्थानी परंतु अयोधित मागूस हसत राहती कारण त्याच्यावर काहीही असल तेवढी ती अधिक प्रसिद्ध होते तर मग असे असताना परिणाम होणार नाही, हे माहीत असते हा शिवीची उत्तम श्री शिवीचे भोळेपण कसे समजणार! आधुनिक काळात भोळ्या गुण आहे. व तो सहजयोग्यांमध्ये उतराययास वा, माणसास मुरख समजले जाते. परंतु भगवान शिवीचा भोळेपणा असा आहे की तेव सर्व आहेत. समजा एखादा श्रीमंत माणूस नरिसक्त झाला तर लोक त्याची संपत्ती चोरून नेतील. शक्तीवर सोपवल्या आहेत त्याच प्रमाणे तुम्ही सुद्धा सर्व पण त्या चोरीचा त्याच्यावर कोणताही परिणाम होणार नाही. गोष्टी शक्तीवर सोपवा. परंतु ही स्थिती यायला हवी. नृषिपापता लोकांना त्याचे मोळपण वचिर्तर वाटते पण नरिसक्त झाल्यावर तुमच्यात घटीत / प्रस्थापित झाली माहजि. नृषिपापता म्हणजे स्या संपत्तीचा त्याच्यावरचा पगडा कैलहाच गेला. त्याच्या ज्यावेळी तुमच्यात कोणतीही दुष्ट शक्ती शक्तिा कर शकत नरिगसतेच्या आनंदात तो रममाण असतो. निर्मिती केली. सर्व देवतांची व त्यांच्या कार्याची निर्मिती केली दृष्टी जथे जथे जाते तेथे आश्रिवाबत होते. हा एक प्रकारचा लहान मुलाना खेळ तराच हाही मदा। एक खेळच आहे, आणि त्याला ते साक्षी आहेत त्याच्या अबोधतिचा आणि एक पैलू आहे: जेव्हा एखादा आपण कुल्लक गोटीचा वचिर कस्त चसतो. यावर कसा वजिय मळिवावयाचा ? जसे श्री शिवीनी सर्व गोष्टी नाही. जर तेथे एदा साप असल तर असूद, काळजीचे भ

कारण नाही. जो खरोखर पवित्र: आहे त्याच्यावर कशाचाही जास्त आनंदी असते. तुम्ही हे अमृत प्यायल्या नंतर तुमच्यामचे परिणाम होणार नाही. जो मध्यात आहे त्याची शक्ती त्याचे अवोधति येते. आणि जर संत असू तर कोणीही आपला वनिश आपल्याला माहीत पाहजि. पण ही तुम्ही संरक्षण करते ह्या शक्ती शिव तत्वाचे आपल्यात वास्तव्य करून असतात. शिवित्व प्राप्त होण्यासाठी आत्मसाक्षात्काराची कर शकणार नाही आवश्यकता आहे. कुंडलिनी ही शक्ती आहे आणि चक्रे श्रद्धा नळिवाणे कठीण असते. आत्मसाक्षात्कारानंतर ह्या पायऱ्या. शिवित्व मळिवाण्यासाठी मनुष्याला या सत्य सहजयोगी बनता पण शिवयोगी होण्यासाठी सर्वोच्च श्रद्धा हवी संकट काळात तुम्ही वसिरता की सहजयोगी असल्यामुळे, पायऱ्या चढून जाव्या लागतात. भार कचन जाव्या लागतात, हे आणि दूत तुमचे रक्षण करत असतात, आहे. आणि ते त्यांच्यात मग्न आहेत. माणसा प्रमाणे ते ज्या कणी तुमची श्रद्धा ढेल त्याकषणी ते सर्व नघिन जातात. स्वतःवद्धल व स्वतः, च्या दर्जा वषियी वचिर करीत नाहीत ते शिवींचाच एक अवभाज्य भाग आहेत. माणसाचे शिवित्वात शंका येतात. अश्या प्रकारे असुरकषतिता तुमच्या मनात घर उत्थान घडवून आणण्यासाठी मदत करणे हा त्याचा स्वभावधर्म करते आणि त्यामुळे तुमची श्रद्धा डळमळते. आहे. त्यांना कोणी व्याख्यान द्यावे लागत नाही. कवि सांगावे लागत नाही. तरीही ते आपल्या कामात (गरक) बुडून गेलेले असतात. आपण काही विशेष करत आहोत असा वचिर आपल्या येते शिवीचा स्वभाव कषमाशील आहे. तो कषमेचा से करत नाहीत. तर ते करतव्य करीत राहतात. स्वतःच्या शक्ती स्यांच्या ध्यानी मनीही नसतात, जसे साखरेला स्वतःबी भितीचे कारण नाही. शिव हे नमिरव आहेत. तुम्हीही नरिभय गोडी माहति नसते. परंतु ती अननास गोडी आणि. सहजयोगी असले पाहजि त्यांच्याकडे सैन्य नाही: शिवींची उपासना करण्यासाठी जेव्हा कार्य करतात. तेव्हा त्यांच्यातील शक्तीची प्रेरणा त्यांना धनदौलतीची गरज नाही. शिवींच्या देवळात सोने-चांदी अर्पण माहीत नसते. कार्य करताना मी करता आहे, मी लडिर आहे करण्याची आवश्यकता नाही ते संपूर्ण मुक्त आहेत. त्यांची अशी जाणीव झाली तर तुम्ही सहजयोगी नाहीत. सहजयोगातून तुम्ही कर्म होता. आपण काही करतो आहे यांची जाणीव न ठेवता तो आपल्या मध्ये बाणणे फार महत्वाचे आहे आणि हल्ली कार्य करीत राहता. तो दुस-यांशी प्रेमाने वागलो हे त्याला समजत नाही. पण इतराना ते वागणे फारच प्रेमाचे वाटते. आत्मसाक्षात्कार म्हणजे काय हे तुम्हाला समजले पाहजि. एक म्हणजे तुम्ही जसे आहात तसे दुसरे तुमचे आश्रयातील शक्तो. परंतु शिवित्वात रममाण झालेल्याला कश्याचीही ईच्छा प्रतवीद आणि तिसरे म्हणजे तुमची आश्रयात यघण्याची क्रिया (साक्षीरूप) अंशा प्रकारे तुम्ही त्रिमितीत वावरता. पहिली समाधानी असतो. तो शारीरिक सुखसोयीची चिंता करत नाही. मर्ती म्हणजे साक्षीरुपता दुसरी म्हणजे जे बघायचे त्याची खायला मळि अथवा न मळि, शरीर कोठेही इझापू शकते. प्रतमि आणि तिसरे म्हणजे पणण्याची क्रिया हय तीनही अर्शी जेव्हा सुस्थिती येते तेव्हा तुमचा सर्व मोष्टीवर ताबा गोष्टी एक होऊ शकतात. कश्या ? जर तुम्ही स्वतःच आरसा येतो अश्या माणसाला जरी काही खायला दलि नाही तरी झालात तर तुम्ही स्वतःला पाहू शकता. जानू शकता. हेच एका दृष्टीकषपात तो हजारोची भूक तृप्त करू शकतो. अश्या तुकारामांनी सांगितले आहे की जर तुम्ही स्वतःला ओळखले तर दुसरे काहीच करण्याची आवश्यकता नाही. जेव्हा या जाते त्या माणसास वपूल आश्रिवाद नळितात. अशी लयाची तीनही एक होतात तेव्हा तुम्ही आरम्या मध्ये स्थिति होता. दृष्टी हतिकारक असते. जेव्हा तुम्ही पूर्णपणे स्वतःत स्थिति होता तेव्हा तुम्ही शिव तत्त्व प्रस्थापित झाले असे म्हणला येईल कारण शिवित्व शक्ती म्हणजे परम चैतन्य, जवि दर्शन शंकराचार्यानी चैतन्यलहरी हे चरितन अपरविरतनीय आणि अधिनाशी आहे. तेव्हा तुम्ही असे केले आहे. ह्या चैतन्य लहरीची शक्ती अशा व्यक्तीच्या शिवित्वात प्रस्थापित व्हाल तेव्हा आपण काही करती आहोत शरीरातून वाहत असतात आणि ते ज्याला स्पर्श करतील अशी तुम्हाला जाणीव होणार नाही. तुम्ही आत्म्यामध्ये रममाण तो आश्रिवादीत होतो ज्या जमीनीवर त्या (चैतन्यलहरी) पडतील होता, तेव्हा मला काही करायच आहे असा वचिर तुम्ही ती जमीन सुपीक होऊन तीच्यातून फळाफुलांचे अमोप उत्पादन करणार नाहीत, खूप लोक कंटाळलेले दसितात कारण ते सर्व देवदेवतांचे प्रकाटीकरण आहे. हे त्यांचे कार्य सर्व देवता, गण आणि मानवी पातीवर असल्यामुळे अजूनही आपल्या मनात दुसरे म्हणजे आपण चुका करत नाही असे नाही, तर आपण चुका करतो आणि त्यामुळे एफ प्रकारचे भय सागर आहे तो तुमच्या सर्व चुकाना कषमा करतो त्यामुळे शक्ती वाढवेले असा कोडलाही शक्तीचा स्तोत्र नाही. त्यांना भौल्यवान वाटेल अशी एकही जडवस्तू नाही. हे शिवित्व समाजात पेश्याला गरजेपेक्षा जास्त महत्त्व देतो. प्रत्येक गोष्ट पेशात मोजली जाते. पेशासाठी लोक काहीही वकियाला तयार आहेत. पैरा नम्वर आहे कथि त्याचा दुसुपरयोग होऊ रहात नाही. तो नरीच्छ होतो. त्याचा आत्मा त्याच्यातच माणसाला शाररिक सुखसोयी नसल्या तरी त्याचे चित्त जेथे कोणत्या शक्तीसून हतिकारकता कार्यान्वित होते.? ती होते. जी स्री हा चैतन्य लहरीच्या सानधियात येते ती सुज्ज स्वतला पाहू शकत नाहीत. मी माझ्या स्वतःच्याच सहवासात व प्रगल्भ होते. चैतन्य लहरी ही अशी शक्ती आहे की

ती नेहमी लाभदायक असते. तुम्हाला त्रास देण्यासाठी कवि आहे. चेहन्यावर अवोधतिता आली आहे. पण आता पुढे काय ? तुमच्यावर हल्ला करण्यासाठी आलेल्या मनुष्याचे सुद्धा परिवर्तन मी मला पाहू शकता का ? मी माझ्यातच रमतो का कंटाळतो ? होऊ शकते. चैतन्य लहरील झुप्त असलेली परिवर्तन करण्याची मला माझ्या स्वतःतच आनंद घेता येतो का नाही ? ह्यावर शक्ती आपण समजून घेतली पाहजि. म्हणून तुम्ही प्रत्येकाला तुम्ही आत्मपरिक्षण केले पाहजि अजूनही मला कोणत्याना कषमा केली पाहजि. तुम्ही सहजयोगी आहांत तुम्ही सुडबुद्धीचा आश्रय का तुमगी ज्या गोष्टीची लालसा कराल ती गोष्ट तुम्हाला मळिलच घेता? तुम्ही सर्व काही चैतन्य लहरीवर सोडा, त्या प्रत्येक असे नाही. उलट अशी लालसा तुम्हाला अहकि / मौलिक गोष्ट समजून घेतात. वचिर करतात आणि आयोजन करतात. मानवी असततिवाकडे खेचून नेईल तुम्ही जर लुमच्या आलेल्या ही शक्ती मळिलेली आहे. ती तुमच्यातून वाहत आहे, पण तथिया पासून कति फायदे होतात याचा अनुभव तुम्ही नष्ट / नाश पावेल. जर तुम्हाला खास वकिसीत पीढीचे सुंदर घेतला आहे का ? जे युद्धीने समजण्याचा प्रयत्न करतील नवयुग जे पुरातन संताना अपेकीत होते ते निर्माण करायचे त्यांना हे समजणार नाही. कुम्ही चैतन्य लहरीचा चमत्कार तर शिवित्व प्रस्थापित केले पाहजि. पाहिले आहेत. त्यांची पुद्धी तीव्र आहे अतः कार्यशील आहे आणि शक्तीशील आहे. आणि त्याला सतत मदत पाहजि तुम्ही हद्दि कवि खचिछन असल्यामुळे शिवित्व मळिल करतात. तुम्ही त्यांच्यावर प्रभुत्व मळिवू शकता. हे महान शिवित्व

प्रत्येक गोष्टीत असतित्वात असते आहे. जेव्हा तुमच्यात शवितत्त्व प्रस्थापित होते तेव्हा तुम्ही हे आपण ओळखले पाहिजे, आणि ते पूर्ण पर्यावरणात कार्यान्वित शरीराम व मंहमद साहेब या दोघांचीही भवती करता. ह्या होऊ शकते. सध्या पर्यावरणातील प्रदूषणाने विकट प्रश्न निर्माण दोनही अवतारी पुरुषांची मक्ती करणे सारखेच महत्वाचे आहे केला आहे. जेव्हा जास्त सहजयोगी असतील तेव्हा पर्यावरण जो राम आहे तोच रहीम आहे. जो अकबर आहे तोच शुध्द राहील. उत्सफूर्तपणे ते शुध्द होईल, आपण मानवी पातळीच्या पलीकडे जाऊन देवी / दवि धर्माचा सुंगच तुमच्यातून दहायला लागेल. परंतु हे वास्तवात पातळीवर पोहोचलेले आहेत हे लक्षात घेतले तरच आपण आपल्या चैतन्य लहरीना योग्य दिशा देऊ, म्हणून आपण मानवी कमकुवतपणा आणि मुख्य घणाच्या वेड्या ज्या आपल्यावर आणि महमदसाहेब या दोघांची भक्ती लोक कसे करू शकतील ? वर्चस्व गाजवून परत आपल्याला मानवी पातळीकडे ओढत सहजयोगात आपण शरीराम, महमदसाहेब, अली, फातीमाची अरातात त्या आपण तोडल्या पाहिजेत. आत्मा आणि जड शरीरबुद्ध, श्रीमहावीर, आणि इतर अवतारी पुरुष यांची पुजा यंच्यामधे सतत संघर्ष असतो ज्या अर्थी आपण जडाचे करतो, कारण से पुजेस पात्र आहेत. कोण मोठा आणि कोण बनलो आहेत त्या अर्थी ते आपल्याला त्याकडे ओढण्याचा लहान हे डरवणारे आपण कोण ? तुम्ही जेव्हा शवि तत्वाच्या प्रयत्न करते. आणि म्हणून पूर्वचिंताकाळी संवसंग परित्याग सागरात वलीन व्हाल त्यावेळी तुम्हाला समजेल की हे सर्व करून लोक रानात खडतर तप-चर्या करून मौक्तिक मोहातून अवतारी पुरुष श्री शविचि अवभाज्य भाग आहेत. हे सर्व मुक्त होऊन आत्मसाक्षात्कार मळिवण्याचा प्रयत्न करीत. त्याऐवजी आपल्यात वास करतात. हे सर्व आपल्यात प्रकाशित होईपर्यंत सहज योगात आपण आधी आत्मसाक्षात्कार मळिवतो. जसे सहजयोगाची प्रगती हळूहळू होईल. परंतु सहजयोग हा वास्तव आधी कळस मग पाया. जर बहु जनाना आत्मसाक्षात्कार आणि सत्य आहे. बाकी सर्व गोष्टी कृष्ण मंगुर, जुन्या व दयायचा असेल तर हाच एक मार्ग आहे, हल्ली लोकाना बोलण्या पुरत्या आहेत घरदार न सोडता हमिलयात न जाता कवि दुसरे कोठलेही कष्ट न सोसता आत्मसाक्षात्कार नळिवला आहे, आता कुंडलिनी आहे. ते गंभीर / गहन लोक आहेत. ते रोज धान्यधारणा आपले कार्य करीत आहे. तुम्हाला चैतन्य लहरीची शक्ती करून आत्मपरिक्षण करतात. आपण त्यांचिकडून शिकले पाहिजे. जाणवत आहे. परंतु तुम्ही आता एकच गोष्ट करायाची ती येशूख्रिस्ता शविय त्यांनी शवि कवि कोणत्याही देवाचे नांव म्हाणजे साक्षीरूप रहायचे, आता तुम्ही आरसा झाला आहात एकले नव्हते. रशियातील एका डाकिणी ज्यांनी देवाचे नांव तर तुम्ही ज्यांनी देवाचे नांव तर तुम्ही स्वतःवर लक्ष केंद्रित करा. की मी एका मर्यादशिल. सभ्य मनुष्यासारखा वागती कोणत्या तरी गोष्टीची पकड आली तर ती संतत येत राहील पकडीचे साक्षीरूपाने नरीक्षण केलेत तर ती पकड आपोआप चविधि भैलु असलेले शवितत्त्व तुम्हाला समजून घेतले असे नाही. कोणत्याही घरमचे स्वरूप हे चुकीचा मार्ग दाखवणारे वषिणू आहे असे झालं, तर अंतरकि प्रेरणा वहरेल आणि / प्रत्यक्षता उतरण्यासाठी सहजयोग शविय दुसरा मार्ग मला दसित नाही. जो पर्यंत सहजयोग येत नाही. तो पर्यंत शरीराम नवलाची गोष्ट अशी की परदेशात सहजयोग वेगाने पसरला सुद्धा एकले नव्हते असे वावीस हजार लोक सहजयोगात आले रोज देवळात जाणाऱ्या, धर्मकृत्य करणाऱ्या आपल्या सारख्याच्या तुलनेत ते लोक एवढे महानात कसे उत्तरले ? त्याचे कारण असे आहे की आपण रोज स्वतःचे आत्मपरिक्षण का ? मद्यसेवन, धुमपान आणि शिवीगाळ करणे यासारख्या वाईट सवयी गेल्या आहेत आणि माझा स्वमावही शांत झालेला करत नाही. प्रथम आत्मपरिक्षण करा. स्वतःवर लक्ष केंद्रित

करा. स्वतःवर लक्ष केंद्रित करण्याचे तंत्र त्यांनी कोटून आत्मसात करणे म्हणजे शवितत्त्व होय, आपल्या हनदयात जै प्रेम असते केले हे मला माहीत नाही ते कधीही पेसा अडका अथवा ते आपल्याला श्रीशिवानेकडून प्राप्त झालेले असते आणि त्याचा कुटुंबावदल वचिरत नाहीत तर त्यांचे लक्ष स्वतःच्या उत्थानाकडे प्रेमांच स्तोत्र दुसऱ्याला अंतर्मुख करतो. श्री शवि आपल्याला असते. ते जेव्हा हे तत्त्व आत्मसात करतात तेव्हा त्यांच्या अशी शक्ती देतात की तच्या मुळे आपले प्रेम आल्हाददायक समस्यांचे आपोआप निराकरण होते, शवितत्त्वांची शक्ती अशी होते. ज्या प्रमाणे वंदेमातरम आहे की ती उत्सफूर्तपणे सर्व समस्यांचे निराकरण करते सर्व प्रकारचे वाया गेलेले, मद्यपी बर्गरे लोक वयसनांच्या दलदलीतून बाहेर येऊन आता चांगले सुधारले आहेत. परंतु आपण अजूनही आहे. ही शक्ती श्री शविानी दिली आहे आणि म्हणून त्यांना एखाद्या चक्रात गोल गोल फिरत आहेत. पाहिजे. आज शिविरात्री आहे. तेव्हा तुम्ही शवितत्त्व प्रस्थापित केले पाहिजे. ते तुम्हाला सर्व गुणानी आश्रिवादीत करेल. शवितत्त्वामध्ये असे गुण आहेत की तुमच्यामध्ये सहजयोग वषिणी आपल्या हनदयात सुंदर शुद्ध आणि सात्विक भावनांची घरम प्रकाशित होईल, सहजयोगात तुम्हाला अज्ञान दूर करणारी निर्मिती म्हणजेच आल्हाद ज्या मुळे आणि रेरमांचित होतो सृजना, ज्ञान, माधुर्य आणि अमर्याद सद्गुण प्राप्त होतात. परंतु प्रथम आपण नम्रतापूर्वक हे जाणले पाहिजे की आपल्यात वेळी ही प्रज्वलीत करणारी, व्यक्तकरणारी आणि अभिव्यवृत्ती शवितत्त्व अजून प्रस्थापित झालेले नाही. दुसरे असं की सुमच्या मध्ये सर्व शक्ती बहरतील लहरीच्या माध्यमातून ही शक्ती आपल्याला देतात. जर तुम्ही तुम्हाला काही करावे लागणार नाही. तुम्ही स्वतःचे परिक्षण नुसते एखाद्या आत्मसाक्षात्कारी संताचे नांव घेतले तरी माझ्या करा आणि तुमचे नातेवाईक / उभे राहतात आणि चैतन्य लहरी बाहू लागतात. नाही ह्याची चिंता करु नका. तुम्ही कोणास सहजयोग करण्यास सक्ती करू शकत नाही. आत्मपरिक्षण करा, स्वतः ला ओळखा सहजयोग्याना एकमेकांन बहदल वाटणारी ओढ आणि भिमत्वाची हाच सहजयोग आहे. खुमचे उदाहरण म्हणून पाहून लोक भावना / द्दमैत्री हे सुद्धा शवितत्त्वातूनच येते हे दुसऱ्या सहजयोग धेतील. हे महान तत्त्व तुम्ही आत्मसात केल्यानंतर कोठल्याही गोष्टी पासून मळिणार नाही. म्हणून आपण शवितत्त्व इतके शक्तीशाली व्हाल की इतर अनेक लोकांत तुमच्यामुळे प्रस्थापित केले पाहिजे. परिवर्तन होऊन जगात परिवर्तन घडेल, हे जग परिवर्तनशिल आहे. काही लोकाना लोकशाहीत दोष दसितात. परंतु लोकशाहीत मरताहेत परंतु त्याच्यावदल कोणीही आपलकीची भावना वाळगत दोष नसून दोष माणसात आहे. कोणतीही गोष्ट आणि की नाहीत. धनाय मुसलमि राष्ट्रही त्याची संकटातून सुटका ती खराब होणार कारण न्हास होण्याचा गुण तच्यात सुप्त करत नाहीत. ज्या दविशी जगात शवितत्त्व प्रस्थापित होईल असतो. आपण लोणचे टकिवण्याची खूप काळजी घेतो पण "वशिर्व निर्मल काही दविषांनी ते आपोआप खराब होऊ लागते. माणसाचेही धर्माचा स्वकिर करेल आणि सहज योगी यनेल त्यावेळी सर्व तसेच आहे. आपण काहीही वनवा ते खराय होणारच कारण नगिटीव्हीटी सुप्तपणे त्यात असते. जो पर्यंत माणसामध्ये होईल असे माकत केले गेले आहे. तुमच्यातील. शवितत्त्वाच्या नगिटीव्हीटी आहे तो पर्यंत तो जे वीज यनवेव त्यात नगिटीव्हीटी प्रकाशाने सर्व जगाचे परिवर्तन घडू दे आणि मानवनरिमि असणारच. एखादी गोष्ट काही काळ सुरळीत चालेल जसे संकट आणि भुरखपणाच्या कल्पनांचा नाश / न्हास होऊ दे. गांधीच्या नेतृत्वाखाली त्याच्या चळवळी काही काळ चालल्या आणि त्यातील दोषांमुळे नंतर त्या नकिामी ठरल्या. परंतु शविची प्रार्थना करु या. खूप लोकांनी उच्चपद प्राप्त केले तरीही देशाच्या स्वातंत्र्यासाठी त्या चळवळी आवश्यक होत्या. आहे. अमाप संपरत्ती मळिविली आहे. पुस्तके लहिली आहेत परंतु स्वातंत्र्य प्राप्तीनंतर काय चालले आहे ? प्रत्येक स्वातंत्र्य इत्यादि आजची चळवळ ही मानवाच्या परिवर्तनाची आहे. सैनिकाच्या तोडी असलेले "बंदे मातरम" ते रोखू पहात आहेत. माझ्या वडीलानी छाती वर गोळ्या झेलून मुखाने हे गीत म्हणत राष्ट्रचा ध्वज फडकविला, कोणत्या भाषेत हे गीत लहिले आहे हा प्रश्न येत नाही. त्यांनी नाही. तुम्हा सर्वांच्यात शवितत्त्व प्रस्थापित होओ असे माझे स्वातंत्र्य मळिविले पण स्वचे तंत्र ओळखले नाही. माझी आरती तुम्हाला आश्रिवाद आहेत. कति भाषात म्हटली जाते आपल्यामध्ये गहन सद्गुण प्राप्त हे गीत गाताना आनंदाची परसीमा प्राप्त होते. आज श्री शविची स्तुती गाताना तीच जाणीव येत हे चक्र संपले "आनंददायक असे म्हणतात. ह्या आनंदाचे अनेक घटक आहेत. उदाहरणार्थ नरिंद, आत्मानंद आल्हाद,... हे आनंद आपल्या भावनांशी संवादी असतात जसे सुवास हा फुलांशी, याच प्रमाणे एखाद्या गोष्टी त्यानंतर आपल्याला कशाचीही आसक्ती रहात नाही. योग्य करणारी शक्ती म्हणजेय श्री शवि होत. श्री शवि हे चैतन्य इतर सहजयोग करतात का अंगावर रोमांच सहजयोग्यांना एकत्र बांधणारे प्रेमाचे धागे हेच शवितत्त्व होय, योसनयिंत हजारो मुसलमि उपासमारीने अमानुषपणे त्यावेळी सर्व काही ठिक होईल प्रत्येकजण प्रश्न सोडवले जातील. येत्या - आठ / नऊ वर्षात असे आज आपल्यातील शवितत्त्व प्रस्थापित होण्यासाठी आपण श्री है गीत सुध्दा हे जगातील सर्व प्रश्न सोडवील. ह्याकरिता कोणताही स्वार्थत्याग अथवा कष्ट घेण्याची जरुरी नाही. सर्व कसे आपोआप/उत्फूर्त होईल, तेथे काळजीचे कारण ि

1993-12-05, Shri Ganesha Puja

5 डिसेंबर 1993

Ganesha Puja

New Delhi (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Shri Ganesha Puja. Delhi (India), 5 December 1993.

[Translation from Hindi to Marathi]

MARATHI TRANSLATION (Hindi Talk) Scanned from Marathi Chaitanya Lahari ही पृथ्वी नरिमाण केल्यावर श्री परमात्मा श्री आदर्शिकतनि प्रथम वचिर केला तो शुद्धता आणा पविता ग्रस्थापति करणाचा कारण लयानंतरच चैतन्यलाहरीचा सर्व आकाशात आविष्कार होणार होता, आता हे परमचैतन्य सगळीकडे अखंडपणे आहे. पण ते कार्यान्वित वहायला तुमच्यामध्ये त्याची अनुभूति यापला हवी. तुम्ही स्वतः कचि तुमचे वचिर शुद्ध नसतील तर तुम्ही आंतमधीत स्व - स्वरुपापर्यंत जाऊ शकणार नाही, ही जी सुकृष्मता तम्हाता सहजमधून मळिली आहे ती श्री गणेशांची कृपा आहे. श्री गणेशांनीच परमचैतन्य दिले आणि तेच चतन्य-स्वरुपांत आपल्या सर्व चक्रांवर आहेत, सर्व चक्र पूर्णपरणे स्वच्छ व शुद्ध झाल्याशिवाय कुंडलिनीचं उत्थान होतच नाही, आणि जरी ती वर आली तरी तो पन्हा पुन्हा खाली जाईल. कुलुनी आणि श्रीगणेश यांच्यामध्ये मा लेकरांसारखे नात आहे. तुम्हाला पुराणांतील गोष्ट माहीत आहेच-श्री पावती स्नान करीत होती आणि अंग चासून जो म नपिला, ज्याच्यात खूप चतन्य होतं, त्या मळापासून तनि शरीरगणेश तयार केलेला आणि त्याला बाहेर दारापाशी बसवला, श्रीगणेश असे पूर्णपणे श्री आदर्शिकतीनेच नरिमाण केले. त्यामध्ये श्री सदाशिवियां कांहीही सहभाग नव्हता, आतां तुम्ही हे पण नीट समज शकाल की सेंट गॅब्रिअल कुमारी मेरीकडे पेऊन तिला म्हणाले होते की, "तुझ्या उदरांतून या जगाता तारणारा जन्माला येणार आहे." एरी अवविहति स्तीला गर्भधारणा होणं हे फार मोठे पाप समजलं नात, पण भारतीयांना तसं वाटणार नाही कारण श्रीपार्वतीने श्रीसदाशिवियां कांहीही आपार न घेता एकटीने श्रीगणेश नरिमाण केल्याच ते मानतात श्री येशू सरसितांचा जन्म असाच झाला परदेशी लोकांना हे समजणं आणि पेटण अवपड आहे कारण ते सर्व माणसांकडे फक्त मानवप्राणी म्हणूनच वयतात, आणि आजसुद्धा त्यांच्यामध्ये या अद्वितीय यरभधारणे बढल प्रखर मतभेद आहेत. सहजयोग्यांनी या परमवैतन्याद्वारे झालेले खूप चमत्कार वधतिले आहेत आणि त्यांचा परिणाम आतां करमी झाल्यामुळे तुमचं लक्ष या जगाकडे बळले आहे. जग म्हणून आपण जे बघतो ती माया' आहे, आणि त्याच्या पलीकडे सत्य-वशिव आहे श्री गणेश हे साक्षात आहेत हे सत्य त्यांना त्यांच्या हातावरच कळते. मी जेव्हां ग्रीसमध्ये होते तेव्हा मी पाहिले की आदर्शिकतीने तथि अपनि" चा अपतार पेतला होता, तथि त्यांनी तथि मंदीर पपोलसि (Persepolis) येथे नरिमाण केले आणि त्याच्या दाराशी इये "बाल- भगवान" (Child God) आहेत असा आलेखही तयार केला, आता इतका खूप काळ गेल्यामुळे हा चाळ-भगवान कोण हे आतां कृपाकाच मातीत नाही, परकीय लोकांच्या हयांमधे हा बारसा आणि त्यांच्या परंपरा पा स्वांचा नाश केला गेतामग आम्ही आणि एका टिकाणी गेलो असताना तथि हगडाचा एक मोठा गोल तुकडा पाहिला (नाभीसारखा) ज्योच्यातून सूप वैतन्य वहात होतं आणि त्याच्या भागव्या बाजूला आम्हातला स्वरंभू श्रीगणेश सापडले, कालान्तरान धर्मावदळ आस्था देवगारे काही लोक पडे आले, त्यांना पमाची पुन्हा प्रस्थापना करायची होती. न्यामुळे से शुद्धतेच्या वर्णा स्तरावर पोचू शकतील आणि उद्धारा ची वेळ येईल तेव्हा से त्याकरता थोग्य उरतील तपाचकरतां त्यांनी या गोष्टीकडे जास्त रूक्ष दिलेल्यांना 'मोझेस कटून आपीच' दहा आज्ञा (Ten Commandments) मळिल्या होत्या आणि त्याच पालन करन योग्य बेकी त्यांना आत्मसाक्षात्काराकरतां स्वतःला योग्य चनवायचं होतं, आपल्यांकडे सुद्धां गुरु नानकाद थोर संतांनी याचकरता सूप कष्ट घेतले आणि सांगितले की सर्व माणसांनी यर्म पाढावा. संतुलनांत र्हा आणि पाप न जमवतां फक्त पुण्याचाय साठा करावा, श्रीगणेशांचं कार्य बेगळे आहे, त्यांच्या प्रभावी शक्तीचा उपयोग करुन ते शुद्धता जपतात. अबोधति ही त्यांची सर्वात मोठी शक्ति त्याचे हत्तीचं तोंड हे त्यांच्यापाशी अहंकार-प्रतअहंकार नसल्याचं गेतक आहे. ते चरिनोव वालक आहेत. येशू ससित हे त्यांचेच अवतार होते. वज्रिजानाचा उपयोग करुन आपण सिद्धि करुन दाखकलड आहे की थीगणेश मुळांत एक शक्ति आहे आणि तिला जो आकार आला ते गणेशाचं रुप आहे. याचाच अर्थ असा की जे पूर्णपणे आहे, वनिम् आहे, नरिगस आहे, स्वच्छ आहे आणि शरदधापुक्त आहे अशी हृदयातव श्रीगणेशजागृत होऊ शकतात. श्रीगणेशांच्या कृपेशिविय कुंडलिनीचे जागरण होऊंच शकत नाही कंडलनी ही श्रीगौरीची शक्ति आहे आणि तिविया जागरणाच्या प्रत्येक कृष्णी श्रीगणेश तिव रक्षण करत असतात. एबडचं नाही तर एका चक्रातून पार झाल्यावर ते चक्र ती बंद करते म्हणजे ती पुन्हा साली येज शकणार नाही, आपल्यामध्ये श्रीगणेशांचं स्थान . □

Marathi Translation (Hindi Talk) मूलापारचकामये आहे. पुणकळ लोक इये एक चूक करतात, कारण जिकोणी माकडताइ हे कंडलिनीचे स्थान आहे (मूलाधार) आणि त्याच्याखाली श्रीमणेश मुलापार चक्रावर आहेत, या दोपाचं कार्य अगी बेग आहे हे पण तुम्हाला माहीत आहेच. माझ्या कांही फोटोमध्ये श्री मणेश माझ्यामामे माझ्याही बरमयंत आहेत हे तुम्ही पाहति आहे - इतर देवतांवरवीरही ते असेच असतात, भारतीय सोकांना थी गणेशांची पावतिर-शक्ति माहीत आहेच, आणि पहूणून स्वतःच्या पावतियाची काळजी पेणसवे महत्व ते ओळखतात. परकीय लोकांना त्याची एवडी जण नसतेत्यांच्यामध्ये उग्रभोगूतत जास्त आहे. भारतीय सोकांना याची जाण आहे आणि कांही योहे लोक शुद्धता व पवतिरता पाडत नसले तरी ते बरवर तसे दालवतात. पाया एक फायदा म्हणजे जनीतिया केन्सर समाजांत उपड- उपह-पसर शकत नाही उतत परकीय लोकांच्यामध्ये आपण याबाबतीत कांही तरी मोटे, नवीन काम करता जाहोत आणि त्याता आपणच योग्य आहोत ही बुत्ता आहे, भारतीय लोक याठा मुखपणा समजतात अमेरिकेमे तर श्रीगणेश कुटेब दसित नाहीत, आतां सर्वनाशायची वेळ आन्पावर भातर त्यांना पावतिरयाच महत्व कडू तागतं आहे आणि हे पण त्यांच्यातले ने सहजयोगी झाले आहेत त्यांनाच. श्री गणेशांचा सर्वात मोठा गुण म्हणजे त्यांची अचोधति, समूही जेहां अबोधति होता तेव्हा तुम्ही सहज व शुद्ध बनता. ससित म्हणाले होते "तुमच्या उद्धारावी वेळ आहे तेव्हा तम्ही लहान मुलांसारखे हाल" श्रीगणेशांची कृपा असतेच पण वशिष म्हणजे या अवोधतिच्या कतीमधूनच तुम्हाता उलट फरिबल गेले तेथे त्याला जपयश पेऊं लागले अशा तेने वनिहावा चुरकीचा उपयोग केल्यामुदेख परिणामी तो रसातागता. पुण्यामध्ये जाहीर सभामे तीन-चार बळा मी छोकांना सांगितळ की श्रीगणेश यांचा आदर करा, त्यांच्यासमोर प्रामाणिकपणे काम करा त्यांना बुकीचं, अपबतिर अशी कुटलीही गोष्ट वा काम आवडत नाही. लोकपान्य टळिकांनी चाल केलेला हा पेशतसव दहा दविस चारती पण पुण्यांतला हा चत्सव पाहतिायवर मला खरोखरच घक्काच वसला, श्रीगणेशांच्या मूर्तीपूटे अलोल नाच गाणी चातली होती. महलांचे कपडेही असभय होते दास सगिरेटचा अतरिक चालता होता. श्रीगणेशांचा बाहन वजिय आहे (जयदूल वाहन) मी लोकांना सांगितलं की श्रीगणेशांच्या रागापासून सावय, रहा, माझ्या भाषणामपुनही मी सोगत होते की भूमतिस्व असंब असतं की त्याचे नयिम जरतुम्ही पाळले नाहीत तर परणी कंपसुद्धा होऊ शकतात. आणि तिसव जातं, गणपति वसिर्जनाच्या दविशी जे दाख्या नशेने झगिून नाकागाणपांत पुंद होते त्यांच्या जमनीं टाणभुन खचल्या पुष्कांना वाटते की पाशातय देशांत नर हेच चालतं तर आमं काय पुको ? पण त्यांना कत नाही की वनिशकारी शक्ती भयानक असते आणि त्याची सुरवात माणसाच्या आंतमधूनच होते. इवे बसुन त्या वनिश-शक्तीची आपल्याला कल्पना येणही शक्य नाही तकिडे ६५ टक्के पेक्षा जास्त कोक दुर्घर रोगांनी (उदा. सझिोफेनयिया प्यांची नांवपण आपल्याता टाक नाहीत ग्रासलेले जहेत, अजुजा तहेचे हे रोग कुटबर पसरसे आहेत त्याचीही आपन्याला कल्पना नाही इथे हरि खूप प्रकारचे जंत, की, पूर, पूछ आहेत. पण माणसं अजून टीक आहेत. श्रीगणेशांच्या वरिधांत जाणं म्हणजे आईसमोर पाप करणे जाहे. हे सर्व केल्यापासून चालू झाले म्हणां तर फ्राइडसारखे घाणेरेडे लोक आले आणि नीतमिततेवुद्धि बडवू लागले तेव्हापासून लोकांच्या मनातली ऐबिसताची प्रतमा यांनी डागली आणि एवतःचाव उदो-उदो करु लागले. त्यालाही केन्सरसारख्या रोगांनी शेवटो आत्मसाक्षात्कार होत असतो. बुद्धविदी लोकांना श्रीगणेश हे आपले कशिष देवत आहे ही गोष्ट एकदम पटत नाही. अहचणी ही आहे की जोपरंत ते सुकृषयात येत नाहीत तोपर्यंत सरईव देकदेवता आपल्या अंतरंगातव आहे हे त्यांना समजणार नाही. श्रीगणेशांना चार हात आहेत आणि कार्बनव्या अणूलाही चार धारणा (Valencies) आहेत. या कार्यानकडे तुम्ही डावीकडून पहाल तर "स्वस्तिक" दसिल. जनवीकडून पहाल तर "ओकार दसिल, आणि बालून पहाल तर "अल्फा य ओमेगा हे चनिह दसिल येशू ससित म्हणाटे "मी अत्फा आहे आणि मीच ओमेगा आहे" - अल्फा म्हणजे सुरुवात व ओमेगा म्हणजे शेबट, अल्फा व ओमेगा वनिहे (लॅपिमये लहिलिली) त्या अणूवर दसितात, भी जेव्हां हे आत्मीयतेने परकींना सांगितलं तेव्हां ते त्याच्यावर संशोधन करायालागले. त्यांनी कार्वन-अणूचे तीन्ही दिशिंनी फोटो काटले, त्या फोटोत मी बर सांगितली अगदी तशीच रचना दसिली. आता येश खरसित म्हणतात की हाच श्रीगणेश आहे हाच अंकार आहे हाथ स्वतःक आहे हे सिद्धि झालं, हटिलरचे पण स्वस्तिक हे चनिह बापरलं, घडपाळाच्या फरिणाया काठवाच्या दिशिप्रमाणे जे स्वस्तिक काढतात ते अबोधति व प्रगतीचं योतक असतं. पण त्यानं वापरलेल स्वस्तिक चनिह उरुट्या दिशिने काटलेलं होतं आणि ते वनिाच द्योतक असतं. म्हणजेच शक्ति नेव्हां घहचाळावुद्धि दिशिने फरिते तेव्हा सूप बास वहायला लागतात. असा माणूस दुर्घर वयांनी पीडित असतो. काल एक माणूस आला होता त्याला सनापूरव दुखणं होतं, या दुखण्यात Myelitis - सनायू इकुहुनु निकामी बनत जातात. श्रीगणेशांची शक्ती नेव्हां अशीब उलट्या दिशिने फरियला लागते तेव्हां असेच जास होतात हटिलरवी अगदी तीच अवस्था झाली जेव्हां त्याने स्वस्तिकामपुन श्रीगणेशांची शक्ति वापरायचा प्रयत्न केला. बरच्या संशोषनामध्ये सटेनसति वापरलं गेट, जोपर्यंत ते वरोचर फरिवलं तोपर्यंत सर्व टीक झालं पण जेव्हां नंतर ते सटेनसले पातनामय मृत्यू आलीच म्हणा, श्रीगणेश जर तुमच्या चक्रावर प्रसन्न झाले तर कुटलेही मानसिक आजारही सहज बरे होऊ शकतात. ते एक चनिह आहे. शब्दांनी नेवां एखाद्या बसतूचे वर्णन करता येत नाही तेव्हां अर्त चनिह वापरतात, आजकाल चन्याव जणांची अरशी समजूत आहे की अशी वनिह म्हणजे नुसरी कल्पना असते आणि माणूस त्याच्यातव अहकून नुसतात्याचा वचिराव करु गतीपण साहजयोगांत ही चनिह म्हणजे सत्य आहे हे आपण सिद्धि करु शकतो,

मानवी मन आण ष्टिभर्यादति असते, त्याला जर सल्य बधायच असेल तर त्याने आजपर्यंत्या समजुती वाकून हेऊन त्याचा प्रत्यक्ष अनुभवच रयापला हवा जो त्या आजपर्यंत कीच आला नव्हता. मानवाच्या सप्याच्या सीमति जाणीवेतून त्याला सल्य समज शकत नाही. म्हणूनच श्रीगणेशाना समजून घेऊन त्यांची पुजा करणे जरूरीच आहे. श्रीगणेश जोपर्यंत या दलीमये प्रस्थापति होत नाहीत तोपर्यंत इथले राजकीय पा सुटणार नाहीत, त्याकरता आपल्याला स्वच्छ व शद चारत्याचे लोक ज्यांची अवोधति बालकासारखी आहे, जरुर आहेत. लोकांना वाटतं की असे लोक देशाचा कारभार करा करणार, आण असे लोक आहेत कुळे? आजकाल सरकारी यंत्रणेमरूपे वरच्या जागांचरवे अधिकारी देखील इतके ष्ट झाले आहेत की ते जनतेची गरलयेक बावतीत दशिभूल करत आहेत. कारण आंतमपून ते स्वतः असुरकषति आहेत, परमेश्वर होचरी संपत्ति आहे हे त्यांना अजून समजलं नाही. तुम्ही जर सहजपोगी असाल तर तुम्ही दररोज ध्यान केलंच पाहिले. प्रथम डावी नाडी, मग उजवी नाडी आणानंतर दोन्ही नाड्या, जव्या बाजूकहचे

Marathi Translation (Hindi Talk) गुण अग्नितत्वाचा (प्रकाश) उपयोग करतात- जे गणेशतत्वय आहे, त्याचे काम अंपार नाहीसा करणे त्यामुळे आपली पचनशक्ती पवनक्रिया सुधारते. आपले शरीर सुहृद आण कार्यक्षम रहावं म्हणून रोज आपण त्याची काळजी पेतो त्यापेक्षा जास्त काळजी आपण आपल्या अंतरंगातील पाण काटन टाकण्यासाठी घेतली पाहिले, ही स्वच्छता झाल्यावर, जस आपण आरशांत मारगाला लागेल आण शिवट तुम्हाला स व आजार भोगावे लागतील. कांहीडी होऊ शकते, आता 'सतुति' करण्याचे बेगवेगळे प्रकार आहेत वेश सरिसत्ताची सतुती करतांना मोहमदसाहेब म्हणाले की "तो सर्वार्याने नषिकलंक आहे आपणही रोजच्या रोज जारत नषिकलंक वनत राहे पाची काळजी पेतली पाहिले ही स्थिति मळिवण्यासाठी आपलं लक्ष इतके शुध झालं पाहिले की कुटलीही चूक आपल्या हांतून होणारच नाही, यामपे आपले मन अजिबात बाजूला टेवायचं. एकदा ही अवस्था प्रस्थापति झाली आण आपण चुकीची गोष्ट करू शकत नाही हे समजलं की बाहेरच्या कसल्याही दुष्ट बाईट घाणेरडपा प्रवृत्ती कवि मोह आपल्यापासून दूरव पक्तात. म्हणून मी म्हणते की लहान मुलासारखे नरिंगस, नगिमाप व सरक होणे ही सर्वात सोपी गोष्ट आहे, आजकाळ पाश्र्मिातय देशांत मी बपते की लहान मुलांवर सर्व बाजूनी वायांचा हळा होत आहे, जसा एकादा वनिशकारी प्रवाहांचा झोत त्यांच्यावर चालून पेत आहे. इये असा हला होणार नाही चाबददल आपण खूप सतरक राहिले पाहिले. आपली भारतीय संस्कृति इतकी समृद्ध व उत्तम आहे की मुले खरोखरच लूवर उन्नत होऊ शकतील. या मुलांकडे आण त्याचबरोबर स्वतःकडे जाणीवपूर्वक उक्ष देणे ही तुमची जवाबदारी आहे मुसांना ते सहजयोगी आसल्याची सतत आटवण करुन देणे आण कुटल्या गोष्टी करायच्या नाहीत हे त्यांना समजावून सांगणं जरूरीच आहे. आजकाल समज असा आहे की सुलांना आमुक करत नको अरसं सांगणं हे त्यांच्या प्रगतीला अडसर पालणं समजतात. परदेशांत मुलांना काय बांदेल ते क देतात, मग त्यांना जन्म तरी कां दिलात? मग तुमची जबाबदारी काय राहिली? तुम्ही काय करायला हवं? तुम्ही त्यांना समजावलं पाहिले, "तुं हे करतोस ते चूक आहे, आम्ही मग काही मदतीला पेणार नाही आण तुला पैसा पण देणार नाही" असं सांगा नाही तर आपला सारा समाज त्याच चुकीच्या मार्गाकडे जाईल, तपातून आपल्याला चांगल तर कांही मळिणारच नाही, उलट याहेरव्मा बाईट गोष्टीचाच आपण नकळत स्वीकार करु मला आशा आहे की श्रीगणेशांचा कार्य म्हणजे "सह" आहे हे तुम्ही सर्व जण समाजाल, त्याच्याकडून तुम्हाला आत्म- साक्षात्कार मळिला आहे, त्याच्या मदतीनेच तुमची सर्व चक्रे स्वच्छ व शुध होतात. त्यांच्याकडून तुम्हाला प्रकाश मळितो आण तुम्हाला वतुमच्या इष्टीला नेहमी प्रकाशाकडे बाटचाल करता येते म्हणून श्रीगणेशांचा आपमान आपल्याकडून कधीही होणार नाही ही गोष्ट तुमच्यामपे अग्रदी खोलवर रुजली पाहिले माझी आशा आहे की या पूजेनंतर या दळिलीमध्ये तुम्हा सर्वांच्या हृदपीत एक नवीन "धर्म" अस्थापति होईल- शूरभंकर धर्म, जो माणुसशुभ" आहे त्याच्या नुसत्या एका रष्टिकाकषाने सर्व लोक टकि होतात- एका टपटलिपात पूरण नरकिषण होतं, म्हणून "कटाक्ष कटा नरकिषण" असे म्हणतात. तुमची स्मरणशक्ती बाटते, जाया बाजूकडील सर्व दोष श्रीगणेश जागृत जराल्यावर नाहीसे होतात, अर्थात हे सर्व बाहेरुन कांही मळिण्यासारखे नाही तर ते आंतल्या आंतच होत असते हे तुम्ही मळिवू शकाल जाण त्याच्या प्रकाशात तुम्ही पण प्रकाशित व्हाल ही मी आशा करते. या शक्तीचे ज्ञान आण जाणीव सर्व ब्रह्मांडांत पसुस दे आण सर्व लोकांना सातात्कार होऊं दे हेच माझे तुम्हा सर्वांना आशीर्वाद आहेत. श्रीगणेशांबडल बोलायला लागलं तरी घ्यान लागतं आण आपले लक्ष आत खोल जाते जसं मोट्या भागसांच्या ग्रपमध्ये एकादा गोड मुलगा आता तर सर्वांचे लक्ष त्याच्याकडेच जाते. हाला बात्सल्य रस" म्हणतात, हे बात्सल्य तुम्ही सर्वनण जीवनांत आणाल अशी माझी आशा आहे. परमेश्वराचे तुम्हाला अर्नत आशीर्वाद, स्वतःला घद्यो त्याप्रमाणे आपण स्वतःच आपल्या अंतरंगाची परीक्षायामला हवी, यावेदी श्रीगणेशांना फक्त मूलाधार चक्रारच नवहे तर सर्व चक्रांवर येण्याचं आवाहन करावे, त्यांची सत्ता आज् चक्रांपर्यत आहे. येशु ग्रसित म्हणाले होते "मी रस्ता आहे. मीच मार्गस्व आहे." ते कधीच म्हणाले नाहीत की "मी म्हणजेच सर्वनाश आहे" इयून पुढे त्यांनी सर्व आदशिकृतीवर सोपवलं आहे. सर्व धर्मामध्ये शुधता व पवतिरता यांची महती सांगितली आहे, तीच श्रीगणेशांची मुख्य शक्ती आहे, माणुस जेव्हा परयादा वडषन करतो व स्वतःच्या शुधतेचा आदर करत नाही त्यावेळी तो मोटमोडचा संकटात अडकतो कारण श्रीगणेशांची शक्ती याच्यापातून दूरगेलेली असते. त्याला चरीच दुखणी व आजार होतात. सहजयोग्यांनी नेहमी श्रीगणेशांना आवाहन करावे तपांच स्मरण करावे, जेव्हा मनात वाईट वविर येत असतील तेव्हा त्यांच्या शक्तीसाठी आण मदतीसाठी प्रारथना करावी. सातत्य आण शुधता या गुणांमुळे मानव एवढा उन्नत हो शकतो की त्याचाच वशिवास बसणार नाही. ज्यांना श्रीगणेश मूलापार चक्रावर दसिले त्यांनी चुकीने ते मूलामार मानले, जे कुंडलिनीचे स्थान आहे. याच कारणामुळे तांतकि लोकांनी खूप समस्या निर्माण केल्या शुधता आण पवतिरता हा आपला वारसा आहे आण आपण त्याचं जतन केलं पाहिले. "वविाह" ही एक संस्था म्हणून त्याचाच भाग आहे. ज्यांनी ज्यांनी आपल्या चं (दहा गुरु) रक्षण केलं त्यांनी त्याकरता खूप कष्ट पेतले आहेत. उदा. मोहमपद साहेब. त्यांना तीन बायका असल्याबद्दल पुष्कळ बोलतात, पण त्या समयानुसार ते योग्यच होत. त्याकाळी पुष्कळ तरुण युद्धांत मारले गेले आण त्यांनी जर हा मार्ग दाखवला नसता तर अनेक तरुण वपिवा, उपजीविकेवं कांहीच साधन नउरल्यामुळे वाममार्गाकडे वळल्या असत्या, कारण त्यांच्याशी लरन करायला उपवरच नव्हते. वविाह ही एक संस्था म्हणून पवतिर बंपन आहे आण म्हणूनच सत्रियांचं शील राखण्याकरता त्यांनी बरीच लग्नं केली. आपण हे सभजून घेतले पाहिले. आतां श्रीकृष्णांना सुद्धा सोळा हजार बायका होत्या, शविय पांव बेगळ्या, पण सोळा हजार या त्यांच्या शक्तचा होत्या व पांच ही पंचमहाभूत तत्व होती, त्या शक्तीचा व तत्वांना राजमान्यता देण्यासाठी त्यांनी त्यांच्याशी वविाह केले आरतां ते पुरष होते म्हणून त्यांच्यावर कृतसति टीका झाली. मी आई आहे व मी मुलांना जन्म देऊ शकते म्हणून माझी गोष्ट बेगळी आहे. तर हाबादवविाद टाळण्यासाठी त्यांना श्रीकृष्णांनी पत्नी म्हणून स्वीकारलं म्हणून या अवतारी लोकांनी वरवर वचितिर बाटणाच्या गोष्टी का केल्या ते आपण नीट समजून घेतलं पाहिले, ते "परमात्मपा" घेच अंश (अवतार) होते आण त्यांनी जे कांही केलं ते समाजहितासाठीच केलं श्रीगणेश तपांच्यामधे पुरणपरणे जागृत व कार्यान्वित होते. आपण लक्षांत घायला हरव की नुसती पूजा करुन, भजनांतून सतुति करुन, त्यांच्याबद्दल भाषण ठोकून आपल्याला श्रीगणेश प्राप्त होणार नाहीत तर आपण त्यांना आपल्यामयेच जागृत करापला हवतुमच्या सर्वामधे ते जागृत झाले आहेत पण अजून पूरणपणे नाही. म्हणूनच तुमच स्थिर रहात नाही. प्रत्येकाने आपल्या स्वतःच्या चारित्र्याचा सन्मान राखला पाहिले जापले ज्यकतमित्व आपल्या काबूत टेवले पाहिले, त्याचे प्रदर्शन करु नये, त्याची दकिरी करु नये कवि साध्या रबटकिषेपानेही त्याच्या असततिवाला बाधा होऊ देऊ नये या सर्वूकीच्या मोष्टी आहेत. प्रत्येकानं हे समजल पाहिले. अशा बागण्यान साक्षात्कार होणारच नाही पण चित्त मात्र भरकाटेल मग मच चित्त भलत्या 10

1994-01-01, Evening Program

1 जानेवारी 1994

Cultural Event Concert

Kalwa (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft | Translation (English to Marathi) - Draft

1970-01-01 Talk English Marathi Hindi DP Opt HD, 33

[Unclear] आपने इन्हें पहचाना नहीं, मैंने तो पहचान लिया. आप तशरीफ़ रखिए. आशीष, इनकी वाइफ को बुला लो.

[Unclear/ Shri Mataji asks to give saree in Marathi language]. उसमें वाइबर्टेड पानी दे देना. आप पहनिएगा ज़रूर. आशीर्वाद. बहुत बढ़िया बच्चे हैं. वाह वाह क्या कहने.

रूह बन गयी. They are रूह now. और रूहानी ज़िंदगी में संगीत का बड़ा कार्य है इसीलिए मैं इसको बहुत ज़्यादा जितना भी हो सकता है उतना चाहती हूँ की उसे प्रोत्साहन हूँ उसको प्रमोट करूँ उसको आगे बढ़ाऊँ जितना मुझसे बन पड़ता है. क्योंकि दूसरा बड़ा भारी काम मुझे करना है की अनेक लोगों को उस परमात्मा की शक्ति से एकाकारिता दे. लेकिन ये भी एक संगीत मध्यम बन गया और जब अमज़द अली जैसे लोग हैं और सफ़ाद हुसैन जैसे तालबद्ध लोग हैं तो कुछ मुश्किल नहीं होगा.

मैं तो हर बार देखती हूँ की ये नये नये मुखड़े पता नहीं कहाँ से ले आते हैं हर बार कभी इन्होंने रपिट नहीं किये. जीतने बार भी सुनिये नये ही मुखड़े बजा लेते हैं पता नहीं कैसे. सब चीज़ें इतनी सुंदर हैं इतनी देवीय और इतनी आनंद दाई हैं की उनका वर्णन तो नहीं किया जा सकता लेकिन हमारे सहजयोग में हर योगी के हृदय में आप सब artist के लिए नतिांत श्रद्धा और आपको सब बहुत प्रेम और आदर से देखते हैं. इसकी ये वजह नहीं की मेरे ही कारण है इसकी ये भी वजह है की जानते हैं की इनके गाने से हमारी जो अंदर शक्तियाँ हैं वो दैविक हो जाती हैं.

इन लोग का नूर ही बदल गया मैं तो कहती हूँ इनके genetics बदल गए सबके और ये चीज़ में जो भी हुआ है जो भी घटित हुआ है जो भी चीज़ बन पड़ी है उसमें आप कलाकारों का बड़ा भारी हाथ है. इसलिए मैं आपको बहुत धन्यवाद देती हूँ इसके लिए.

ये कहीं से टोपियाँ लेके आए हैं आपको खुश करने के लिए.

ये इन लोगों ने कुछ आपके लिए इंतज़ामात कए हुए हैं. इसको मान लीजिए थोड़ी सी चीज़ सब को मलिकरके जो कुछ हो पाया. अभी दस दिने हर रोज़ रात को एक एक आर्टिस्ट आते रहे. तो हमारे बात को आप टालिएगा नहीं. आपको आना होगा कबेला और वहाँ पर एक बहुत ऊपर में ऐसी जगह बनी है कि वहाँ बैठ करके आप बस गाते ही रहिए या बजाते ही रहिए. बहुत सुंदर जगह. एकदम शांत नीरव जगह. आप तो आ चुके हैं, आपने ऊपर की जगह देखी है हमारी? इतमीनान से आइए और रहिए आपकी माँ का घर है आराम से बच्चों को भी ले आइए.

Shri Mataji : हाँ ज़रूर इनके लिए तो हमने खास चीज़ कही है की ये हमारी सारी ज़रूर पहनेगी. अच्छा? इनमें तो इतना फ़रक अगया है बाप रे. बहुत खुश.

Shri Mataji: May God bless you. May God bless you. [Unclear] इन लोगों ने इंतज़ाम किया है आपके लिए मेरा कोई इंतज़ाम नहीं है. [Unclear] इसको बढ़ाते जाइएगा. इस पानी को बढ़ाते जाईएगा. तीन डॉक्टर ओ को देलही में MD मल्लि है सहज योग में. बमिरिया ठीक कर दी. Dr Rai आए हुए हैं यहाँ पर. इन्होंने अभी कतिब लिखी हुई है. यहाँ पर बैठे हैं. कभी कभी शराब जैसी टेस्ट आजाती है. कोई हर्ज़ नहीं.

Shri Mataji: उन्होंने जितना आपका नमाज़ है, वो नमाज़ क्या चीज़ है मालूम है आपको? कुण्डलनी का जागरण. हमारे यहाँ तो मंत्र है अल्लाह हो अकबर. उसके बगैर गला नहीं ठीक होगा. आप ये बात समझ लीजिए की कहाँ मोहम्मद साहब हैं और कहाँ सब लोग हैं और कैसे इनकी रश्तेदारी है और हम लोग बेकार ही में परेशान हो रहे हैं. अब ये लोग बैठ ही गए ना उसपे. समझने की चीज़ है. और आप लोग पहले समझ सकते हो क्योंकि आप लोग आर्टिस्ट हो. You must explain to them. आप लोग किसी दिन जा करके. आप दलिली में रहते हैं ना?

हाँ, Dr साहब आप कभी जा करके समझाइये क्या चीज़ है. इसको इतनी गहराई से आप जान जाइएगा और असलियत में की ये tangible है. आप महसूस कर सकते हैं. अब उन्होंने कहा ना "वैष्णव जन तो तेने कहिये". अब ये सब वैष्णव हैं क्योंकि central path से ये सब उठे हुए हैं. वैष्णव हैं ये सब. और "जो पीर पराई जाने रे" अब पीर पराई ये लोग दमिग से नहीं जानते, उंगलियों के इशारे पे.

सारा diagnosis उंगलियों पे होता है. इसके लिए doctor के पास जाने की ज़रूरत नहीं. कुछ नहीं उंगलियों पे बता सकते हैं किसका क्या चक्र पकड़ा है. किसका नहीं पकड़ा है. कौन realized soul है कौन नहीं. ठगा नहीं सकते क्योंकि वहाँ पहुँच गये हैं जहाँ absolute truth है अब इनको कोई ठगा नहीं सकता.

और इस दशा में चाहती हूँ की अपने देश के मुसलमान आजाएँ. एक तो मुझे कभी कभी रोना आता है देखके बहुत गरीबी में बहुत परेशानी में इतने सालों से हैं. उन्हें किसी तरह से वो स्थान मिला ही नहीं जो मलिना चाहिए था. कतिने सारे आर्टिस्ट हैं जिनको मैं जानती हूँ जो बहुत परेशान हैं.

उसकी वजह ये ही है की हर समय अलग अलग हड़ताते गये हड़ताते गये. तुम कोई दूसरे, तुम कोई दूसरे. इसीलये इतनी परेशानियाँ और गरीबी इस कदर है की मैं तो देख नहीं सकती. इतने बड़े बड़े आर्टिस्ट हैं इतने बड़े बड़े आर्टिस्ट हैं और बिल्कुल गरीब. जब समझ आएगी तब आएगी समझ. की हम सब एक हैं काहे के लिए झगड़ा काहे के लिए. तो आप सहज को समझ लजिये.

सहज को समझते ही सब मज़ा आएगा क्योंकि विही मोहम्मद साहब ने भी यही कहा कि आपको वली होना है. ये तो सब वली बैठे हैं आपके सामने. और आप भी वाली हो गए अब. आपके भी हो हाथ में ठंडक अराही है. देखिए बच्चों से पूचिये. हाथ हमारी और करो बेटा. देखो ऐसे दोनो हाथ करो. दोनो हाथ ऐसे.

हमारी और. ऐसे हाथ करिए. दोनो दोनो हाथ. आरही है ठंडक? आरही है ना. ये तो पार ही पैदा हुए हैं. आप देखिए आपके भी अराही है. आपके तो आ ही रहे थे पहले भी. आपके आरही है बेटा? इनके तो खूब जोरों में. और यहाँ पर भी सर से से भी निकल रहा है. ठंडक सर से निकल रहा है. यही है इसे ही कहते हैं. यही रूह है. इसको चैतन्य कहते हैं. कोई रूह कहे चाहे चैतन्य है तो वही चीज़.

आपको हर देश में रश्तेदार मल्लिगे. हर देश में, जहाँ भी आप पहुँच जाइए.

Shri Mataji: गुलज़ार साहब मुझे भूल गए. मैं आपसे मलि चुकी हूँ आपको याद है क्या? पूछिए. नहीं होगा. मैं शास्त्री जी के साथ आई थी. आपके conference हुई थी ना youth उसकी मौना कुमारी जी थी, दिलीप कुमार थे. सब लोग आप भी उसमें तशरीफ़ लाए थे. ये तो कमाल के आर्टिस्ट हैं ये गुलज़ार साहब. क्या लिखते हैं. मैंने यही पूछा ये वही गुलज़ार साहब हैं.

मैं मलि चुकी हूँ आपसे पेहलेऽअप मुझे शायद भूल गए होंगे. मैं भूलती नहीं किसी को मलिने के बाद एक बार. आप भी इसमे समाइए. आप बहुत इसके लएि. इसके लायक है बहुत. गुलज़ार साहब में बहुत कला है बहुत कला है. इसको पाते ही देखएि चमक जाएँगे. खुश रहएि. बहुत बहुत धन्यवाद. आप लोग वापस जाइएएगा मुंबई?

Amjad Ali Khan : जी हाँ. [Yes]

Shri Mataji: कब जा रहे हैं वापस ? खाना वाना खाया की नहीं? [Unclear] मैं भी खाना नहीं खाती जब तक किसी का प्रोग्राम होता है. [Unclear]

1994-01-17, Talk To Yogis

17 जानेवारी 1994

Talk to Sahaja Yogis

Madras (India)

Talk Language: English | Translation (English to Marathi) - Draft

आजकाल आपण शब्द-जंजाळामध्ये हरवलो आहोत. आपण मंत्र-पठण करतो, ग्रंथ-पारायण करतो. आपल्यामध्ये शैवपंथी आणि वैष्णवपंथी आहेत. या सर्व गोष्टींना आपण महत्त्व देतो कारण हे सर्व केल्याने आपल्याला मोक्ष मिळणार, अंतर्मुखी होऊ, अशी आपली समजूत झालेली असते. या बाबतीत भारतीय लोक तत्पर असतात. ते मूलतः धार्मिक प्रवृत्तीचे असतात. योग्य काय, अयोग्य काय, हे पण ते जाणतात. धर्म आणि अधर्म यांतील फरक पण ते जाणतात. ते काही चुका करतील कवि धार्मिक शक्तिवर्णकांच्या वरील असलेल्या गोष्टीकडे वळतील, पण त्याचबरोबर आपण ही चूक करत आहोत, ही बोंब त्यांच्या हृदयात आत दडलेली असते. पण त्या बाबतीत काय करावे, हे त्यांना कळत नाही.

आपण समजून घेतलं पाहजे की आपल्याला आपल्या पूर्वजांकडून, जे थोर महात्मे, संत आणि अवतारी पुरुष होते, विशेष कृपाशीरवाद मिळाले आहेत. त्यांनी आपल्या आध्यात्मिक उन्नतीकरिता खूप वेळ आणि श्रम खर्च केले आहेत. त्यांना ऐहिक जीवनाबद्दल आस्था नव्हती. आपल्याकडे विशेषतः दक्षिण भारतातले लोक बरेच धार्मिक प्रवृत्तीचे असतात. मी वाचलेलं आठवंतं की शालवाहनाला काश्मीरमध्ये ख्रिस्त भेटले होते. ख्रिस्तांनी सांगितलं, "मी मलेच्छांच्या देशातून आलो (मल-इच्छा म्हणजे वाईट, घाणेरडी इच्छा). त्यांना वाईटाचीच इच्छा असते, चांगल्या गोष्टीची मूळीच नाही. तुमच्याकडे लोक निर्मळ, शुद्ध आहेत म्हणून मी इकडे आलो." शालवाहन म्हणाले, "तुम्ही इकडे येऊन काय करणार? तुम्ही मलेच्छा लोकांबरोबर राहून त्यांच्यासाठी काहीतरी करा." आपण आजही जरा वेगळ्या प्रकारचे लोक आहोत. सध्याच्या या भयंकर कलहामागेही सत्तर टक्के लोक देवावर विश्वास ठेवणारे आहेत. त्यांना देवाबद्दल श्रद्धा आहे आणि भीती पण.

आपल्या लोकांची ही प्रवृत्ती खरं म्हणजे, ज्याला आपण जाणू शकत नाही, त्याच्याबद्दलची भीती आहे. ईश्वर म्हणजे प्रेमाचा व करुणेचा सागर आहे, हे आपण ओळखत नाही. आपण मानवप्राण्यांना त्यासाठी एका विशिष्ट अवस्थेत यावे लागते. आपण देवाला ओळखत नाहीच, पण स्वतःलाही ओळखत नाही. आपण प्रथम आपल्यातील 'स्व'लाच ओळखायला पाहजे. आपल्या स्वरूपाची ओळख पटल्यावरच आपण ईश्वराला ओळखू शकू.

मी या दक्षिण प्रदेशांत कर्मकांड खूप चाललेलं पाहतो. हे सर्व अगदी मनापासून करणारे लोक पाहून मला आश्चर्य वाटलं, पण आपण हे का करतो, हे खरं म्हणजे त्यांना कळत नाही. हे सर्वकाही श्रद्धेने चालतं, पण ती डोळस श्रद्धा नसल्यामुळे त्यातून पदरात काही पडत नाही. या लोकांनी याच्या पलीकडे जायला हवं, हे त्यांना कसं पटवायचं, हा मी विचार करू लागले.

तुमच्याजवळ श्रद्धा हवीच, पण ती श्रद्धा प्रकाशित असायला हवी. जोपर्यंत तुम्ही स्वतः प्रकाशित होत नाही, तोपर्यंत या भक्तीला अर्थ नाही. हा मायक्रोफोनच बघा ना, जोपर्यंत बघिच्या प्रवाहाशी तो जोडला जात नाही, तोपर्यंत त्याचा काय उपयोग होणार? तसंच, जोपर्यंत भक्तीमधून तुम्ही या सर्वव्यापी ईश्वरी प्रेमशक्तीशी, ब्रह्मचैतन्याशी जोडले जात नाही, तोपर्यंत भक्तीला अर्थ राहणार नाही. हा योग व्हायलाच हवा, ही अगदी साधी गोष्ट आहे. तुम्ही पुष्कळ ग्रंथ वाचा, वेदांचा अभ्यास करा, काही उपयोग नाही. जसं तुम्ही डोकं दुखतं म्हणून डॉक्टरकडे गेलात, त्याने औषधाचं नांव लहून दिलं, तुम्ही वाचलं पण औषध घेतलं नाही.

हे जोपर्यंत तुम्ही समजून घेत नाही, तोपर्यंत तुमच्यासाठीच वाढून ठेवलेलं तुम्हाला मिळणार नाही, कारण केवळ अज्ञानामुळेच या सर्व समजुती आपल्यामध्ये उजून गेल्या आहेत. केवढं अज्ञान! एवढं अज्ञान म्हणजे बाहेर पडायला वाव नसणारा खड्डाच! खूप पुस्तकं वाचलेले लोक मी पाहिले आहेत; लाख-लाख मंत्र म्हणणारे, उपास-तापास करणारे लोकही असतात, पण त्यांना काहीच मिळालं नाही. ते जास्तच शीघ्रकोपी असतात कवि त्यांच्या अंतःकरणात आनंद नसतो. ते घरदार, प्रपंच सोडून जातात. त्यांना वाटतं, 'आपण खूप त्याग केला आहे.' परमेश्वराला हा मूर्खपणा पसंत नाही. जर परमेश्वर तुमचा पिता आहे, जो कुठला व प्रेमाचा सागर आहे, त्याला तुम्ही दुखी असलेलं कसं चालेल?

तुम्ही कष्ट का करून घ्यायचे? कष्ट केल्यानेच मोक्ष कसा मिळतो, हे मला तर समजतच नाही. दुसऱ्या दृष्टीने बघितलं तर, जसं कबीर म्हणाले होते की, "जर उपास करून मोक्ष मिळणार असेल, तर आपल्या देशांत उपाशीपोटी असलेले खूप लोक आहेत, त्यांना पण मोक्ष मिळायला हवा. जर मुंडन करून मोक्ष मिळणार असेल, तर बघिऱ्या शेळ्या, ज्यांचं दर वर्षी मुंडन होतं, त्या तुमच्या आधीच तथि पोहोचतील." सर्व संतांनी या कर्मकांडावर उपहास केला आहे. त्यांनी वेगवेगळ्या तरांनी तुम्हाला सांगितलं की या बाह्यातल्या कर्मकांडांचा काही उपयोग नाही. तुम्ही ते सर्व प्रामाणिकपणे करता हे खरं आहे, कारण त्यांतून तुम्हाला मोक्ष मिळवायचा असतो, साक्षात्कार हवा असतो. आई म्हणून मी तुम्हाला सांगते की हे सर्व करायची जरूर नाही. हे सर्व बंद करा. अन्नाला आपण फार महत्त्व दिलं आहे. पहाटे चार वाजतांच उठून मंत्र म्हणायला सुरुवात होते व सर्व घर गजबजायला लागतं.

आणखी एक प्रकार म्हणजे खोट्या गुरूमुळे तुमच्यावर होणारे परिणाम, प्रभाव. मदरासमध्ये तर हे फारच आहे. प्रत्येकजण कुठल्या ना कुठल्या गुरूचा गुलाम असतो. कलकत्ता तर त्यापेक्षा भयंकर. प्रत्येकाला कुठल्या तरी गुरूची वा तांत्रिकाची दीक्षा मिळालेली असते. अशा खोट्या गुरूंच्या प्रभावामुळे तऱ्हेतऱ्हेच्या बाधा होतात आणि त्यांची उन्नती होत नाही. त्यांचं लक्ष्मीतत्त्वच बघिडतं. म्हणून ही गरबी कधीच संपणार नाही, जोपर्यंत या खोट्या व अघोरी गुरूंचा प्रभाव संपत नाही. भारतात सगळीकडे असे गुरू सापडतील.

जसा मुसलमान लोक 'जेहाद' करतात, तसं आपण आपल्याबरोबर 'जेहाद' करायला नघिलो आहोत. आपण आपलाच नाश करत आहोत. उपास करा, हे करू नका, ते करा. परमेश्वराने हे जग तुमच्या सुखाकरता, आनंदाकरता निर्माण केलं आहे. जर तुम्हाला एवढा त्रास करून घ्यायचा असेल, तर त्याला हे सुंदर जग निर्माण करायची काय जरूर होती?

सहजयोगांत तुम्हाला तुमची खरी ओळख झालेली आहे. या परमचैतन्याबरोबर योग झाल्यावर तुम्ही कति उच्च स्थितीवर आहात, तुमच्यात काय काय शक्ती जागृत झाल्या आहेत, हे तुम्ही जाणता. तुम्ही आतून कति सुंदर आहात आणि आपल्या स्वरूपाचा आदर करू लागता. तुमच्यामध्ये अहंकार राहत नाही, पण स्वतःबद्दल योग्य ती समज निर्माण होते. इथे सहजयोगी झालेले इतके लोक बघून आणि अजून पुष्कळ जण सहजयोग करायला उत्सुक असल्याचं पाहून मला फार समाधान झालं आहे. सहजयोगामधून पुष्कळ लोकांचे आजार बरे झाले आहेत. पण त्याहीपेक्षा, तुम्हाला मानसिक शांती मिळाली आहे. मानसिक दृष्ट्या तुम्ही पूर्णपणे संतुलनात येता.

प्रथम तुम्हाला नर्विचार समाधी मिळते व नंतर नर्विकल्प समाधी प्राप्त होते. परमचैतन्याबरोबर तुमचं संधान झाल्यावरच ही अवस्था तुम्हाला मिळते. बंगळूरमधील एक शास्त्रज्ञ टशिपू-कल्लूर करतात. त्यांनी मला सांगितलं की, "मला ५० टक्के यश मिळायचं. मी सहजयोगी आहे, नुसतं उभं राहून मी त्यांना चैतन्यलहरी देतो. आता मला १०० टक्के यश मिळतं." तसाच एक साधा शेतकरी, ज्याला इंग्रजी भाषा मुळीच येत नाही, म्हणाला, "माताजी, मला आता इतकं ज्ञान मिळालं आहे की मला आतून ते जाणवतं."

म्हणून तुम्ही कोण आहात, ते तुम्ही प्रथम ओळखलं पाहजे. म्हणजे तुम्ही आता नुसते साधे मानव नाहीत, ही महत्त्वाची गोष्ट लक्षात घ्या. तुम्ही या प्रोग्रामला आलात म्हणजे तुम्ही साधक आहात, विशेष माणसं आहात. मग तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार मिळाला, सर्व शक्ती मिळाल्या. त्याकरिता तुम्ही पी.एच.डी. पंडित कवि आणखी कोणी मोठा अधिकारी असायला हवं, असं नाही. ज्यांना आपण कोणी विशेष व्यक्ती आहोत असं वाटतं, त्यांना हा अनुभव मिळणार नाही.

मी रशियात गेले होते तेव्हा लेनिनग्राडमधील सेंट पीटर्सबर्ग या सगळ्यांत जुन्या वदियापीठाने माझा सन्मान केला आणि त्या वदियापीठाच्या दहा लोकांच्या मंडळात मला सभासद केलं. ते पाहून मी म्हणाले, "मी एक साधी गृहिणी आहे, कोणी शास्त्रज्ञ नाही." आईन्स्टाईनला हा मान मिळाला होता. ते म्हणाले, "आईन्स्टाईनने काय केलं?"

तर त्याने फक्त सृष्टीच्या जड कार्याकडे लक्ष दिलं. तुम्ही जवित मानवांवर कार्य करत आहांत."

हे सगळे घटति होणार आहे. तुम्ही आजपर्यंत ज्या अंधारात चालत होतात, त्यांतून बाहेर पडून प्रकाशात यायचं आहे. तुम्हीच तुमच्याकडे बघा आणि स्वतःला ओळखा. सर्वप्रथम, तुम्ही या देशात जन्माला आलात, त्याअर्थी तुम्ही काहीतरी पुण्यच केलेलं असणार. ही केवढी मोठी कृपा तुमच्यावर झाली आहे, याची तुम्हाला कल्पना नाही. तुम्ही जथि आता बसलात, ती भूमी इतकी पवतिर भूमिमाता आहे की जगात दुसरीकडे इतकी पुण्यवान भूमी नाही. पण तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार झाल्याशिवाय या गोष्टीची कमित व महती समजणार नाही.

हे सत्य आहे. स्वतःबद्दल कवि दुसऱ्याबद्दल, स्वतःच्या कवि दुसऱ्यांच्या चक्रांबद्दल सर्व काही तुम्हाला हाताच्या बोटांवर समजेल. हे तुम्हाला एक फार मोठं बक्षीस मिळालं आहे आणि तेच दुसऱ्या लोकांना, ज्यांना अजून ते प्राप्त नाही, देणे हाच त्याचा खरा उपयोग आहे. ही गोष्ट केलीत तर तुमच्या हातून फार मोठे कार्य घडल्यासारखं होईल व सार्या वशिवाच्या या मोठ्या सागरामध्ये मसिळून जाल, कारण तीच या सहजयोगाची जवित संघटना आहे. मग जगभर तुम्हाला मतिर भेटतील.

तुम्हीच तुमचे स्वतःचे गुरू व्हाल, कारण आता तुमच्या चित्तात प्रकाश आला आहे.

परमेश्वराचे तुम्हाला अनंत आशीर्वाद.

प्रश्न: माणसाच्या आयुष्याचा खरा अर्थ कोणता?

उत्तर: परमेश्वरी कार्याचं साधन बनणे आणि त्याच्या आशीर्वादाने पावन होणे.[Translation in PDF]

1994-03-14, Mahashivaratri Puja, Surrender

14 मार्च 1994

Mahashivaratri Puja

New Delhi (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (English to Marathi) - Draft, Translation (Hindi to Marathi) - NEEDED

(परम पूज्य श्री माताजीनी केलेला उपदेश) आज तुम्ही श्री सदाशिविची पूजा करणार आहात. श्री सदाशिव आणि श्री शिव यांच्यातील फरक हा आहे की श्री सदाशिव सर्व शक्तमिनि परमेश्वर असून आदिमातेच्या लीला नाट्याचे लेखक आहेत. श्री सदाशिव आणि आदिमाता आदिशक्ति यांची एकात्मता चंद्र आणि त्याचा प्रकाश कवि सूर्य आणि सूर्यप्रकाश यांच्या प्रमाणे आहे. मानवी वविहांच्यात अथवा मानवी नात्यांच्यामध्ये अशा प्रकारचे संबंध आपण समजू शकत नाही. आदिशक्ति जे काही निर्माण करीत आहेत ते श्री सदाशिविची इच्छा आहे. श्री सदाशिव त्याला साक्षी आहेत. आणि ते पहात असतात त्यावेळी ते त्याला साक्षी असतात. ते सर्व वशिवाचे साक्षी असून ते वा पृथ्वीमातेचेही साक्षी आहेत. सर्व सृष्टीची निर्मिती आदिशक्ति करीत असते, त्यांची शक्ति साक्षीस्वरूपत्वाची आहे. अशी आदिशक्तीची शक्ति सर्वव्याप आहे.

सर्व शक्तमिनि परमेश्वर, आदिपति आपली इच्छाशक्तीमध्ये आदिमाता म्हणून व्यक्त करतात आणि आदिमाता त्यांची शक्ति प्रेमातून व्यक्त करतात. त्यांचे नाते अतिशय समजुतीचे आणि गहन आहे, त्यांच्या निर्मितीमधे जर काही अडचण आहे अथवा त्यांच्या कार्यात अडथळे आणणारे लोक असतील तर ते त्यांचा (परमपति) वनिश घडवून आणतात.

वनिशकारी शक्ति ते सांभाळतात. मानवाच्या हृदयात ते प्रतबिंबित होतात. ते सर्व सृष्टितत्संपंदित होतात पण ते संपदन आदिमातेची शक्ति असते. आणि आदिमातेच्या योजनेच्या वरिधात काहीही असले तरी त्याचा ते नाश करू शकतात. आदिशक्ति परम आहेत. त्या क्षमा करतात. त्या ज्याची निर्मिती करतात. त्याच्यावर त्यांचे परम असते. त्यांची इच्छा असते की त्यांच्या निर्मितीची उन्नति व्हावी व ज्याच्यासाठी त्यांना निर्माण केले आहे त्या पातळीपर्यंत त्यांनी उत्क्रांत व्हावे. त्यांची इच्छा असते की ज्या पातळीवर श्री सदाशिविच्या म्हणजे परमेश्वरी राज्यात प्रवेश करता येईल जेथे ईश्वरी आनंद, क्षमाशीलता, आनंद आहेत त्या पातळीपर्यंत मानवाने जावे. तुमच्यामध्ये मुमुक्षुत्व असेल, त्या पातळीवर जाण्याची अंगभूत इच्छा असेल तरच ते सर्व शक्य होईल. आपल्यातील ही इच्छा आदिमातेचे प्रतबिंब आहे. आता ही इच्छा आहे आणि आपल्या प्रगतचिंथा आड येणाऱ्या भौतिक स्वरुपाच्या इच्छा पण आहेत, सहजयोगात, संन्यास घेऊन अथवा घर सोडून जाऊन या इच्छेवर मात करण्याचा प्रयत्न आपण कधी केला नाही.

प्रथम तुमच्या आत्म्याचा प्रकाश तुम्ही मळिविता आत्मा श्री सदाशिविचे प्रतबिंब आहे. आत्मा, सदैव जळत राहून मार्गदर्शन करणाऱ्या प्रकाशा प्रमाणे आहे. त्या मार्गावर स्वतः तुम्हीच इतके सृजून होता की त्या सृजनेच्या प्रकाशात तुम्ही मार्गक्रमण करता. तुम्ही धर्माच्या प्रकाशात चालता, कारण तुमच्या आत्म्याच्या प्रकाशात वनिशकारी गोष्टी दिसून येतात. सर्व वनिशकारी जे काही आहे त्याचा त्याग करू लागला, हे सोडा, ते सोडा असे कोणी सांगवे लागत नाही. तुमच्या स्वतःच्या लक्षात येते की हे चुकीचे आहे आपण करू नये. माणसांच्या या बदल माझी ही समजूत होती. कारण सध्याच्या दविसात लोक पूर्ण पणे भ्रांतमिधे आहेत. कायम ते संघर्षात असतात. त्यांना जगण्यासाठी झगडावे लागते. अशा परिस्थितीत तुम्ही संन्यास घेऊन हिमालयात गेला असता तर सगळेच वचिडले असते. असंख्यांच्यासाठी जर तुम्हाला करायचे असेल तर काहीतरी मुळातूनच करायला हवे होते आणि सदैवाने, तुम्हाला अंकुरित होऊन साक्षात्कारी होता येईल असा मार्ग शाधून काढणे मला शक्य झाले. आत्मसाक्षात्कारी लोकांनी काही गोष्टी समजून घ्यायला हव्यात. कारण साक्षात्कार मळिलेले अनेक लोक आहेत. त्यांच्यात काय कमी असेल तर शरणागत. आधुनिक सहज योगाची ही एकच अट आहे की तुम्हाला खरोखर शरणागत व्हायला हवे. तुम्ही तुमच्या बुद्धीचा व इतर पद्धतचा सहज योग समजण्यास उपयोग करू लागला तर ते जमणार नाही तुम्ही शरणागत व्हायलाच हवे. इस्लाम याचा अर्थ शरण जाणे शरणागत नसल्यास परमेश्वरी राज्यात प्रस्थापित होणे अशक्य आहे. शरणागती याचा अर्थ तुम्ही प्रपंच, कुटुंब, घर वगैरे सोडावे हा नाही तर शरणागती म्हणजे तुमच्या अहंकाराचा व संस्कारांचा त्याग करणे. उदा. मला एक गृहस्थ भेटले त्यांना फारच त्रास होता. मी "तुमचे गुरू कोण असे वचिरलयावर त्यांनी एका गुरूचे नांव सांगितले, मी म्हणाले त्याने तुमचे काही भले नाही तेव्हा तुम्ही त्यांना सोडणार का?" ते म्हणाले "उद्या" मी म्हणाले "आज का नाही?" त्यांनी सांगितले "मला त्यांचे फोटो वगैरे फेकून द्यायचे आहेत. तेव्हा मी उद्या करीन " त्यांनी वचिरले की काय काय टाकून द्यायचे त्यावर मी सांगितले की ज्याचा उपयोग त्यांची पुजा करण्यास तुम्ही करीत होता ते सर्व टाकून द्या. मग त्यांनी सर्व समुद्रात टाकून दिले व त्यास सांगितले "क्षमा करा, या माणसामुळे मी इतका त्रास काढला पण तुम्ही नका सहन करू अशी त्यांची कुशाग्र बुद्धी होती. सगळ्यांना सोडणे जमत नाही. लोक धरून वसतात ज्यांना आपले संस्कार सोडता येत नाहीत असे अनेक लोक मला माहित आहेत. अहंकार सोडण्यापेक्षा ते अधिक कठीण आहे. अनेक प्रकारचे संस्कार असतात. आपला पहिला संस्कार असतो की आपला भारतात जन्म झाला आहे. सहज योगात आल्यावर लोकांच्या एकदम समजते की त्यांच्या देशात धर्मात काय चुकते, लगेच त्यांना स्पष्ट दिसून येते की, "हे चुकले." असे कोणी म्हणत नाही की आम्ही भारतीय आहेत, इंग्रज आहोत, म्हणून आम्ही सर्वात चांगले आहोत. उलट इतक्या लोकांना अद्याप आत्मसाक्षात्कार मळिला नाही याची त्यांना करूणा वाटते. आणि "आपण त्यांना आत्मसाक्षात्कार का देऊ नये," असे वाटते हे प्रकाशाचे दुहेरी कार्य होय.

प्रथम तुम्हाला समजते की प्रकाश आहे आणि तुम्ही प्रकाश झाले आहात. तेव्हा तुमचे चित्त जाईल तेथे तुम्हाला सत्य दिसू लागते आणि तुम्हाला कळते की आपल्या देशाचे. आपल्या समाजाचे हे संस्कार होते. मग जे चुकीचे आहे ते त्यांना नकोसे वाटते. ते त्यांच्याशी ते समचिंतित होत नाहीत तर प्रथम शरणागती होते.

शरणागतीमिधे तुम्ही अशी स्थिती वकिसित करता की त्यात तुम्ही आंतरयामी संन्यासी होता. याचा अर्थ तुमच्यावर कोणीच प्रभुत्व चालवू शकत नाही. संन्यासी व्यक्ती इतर प्रत्येक गोष्टीच्या वर असते त्याला काहीच चिकटू शकत नाही. केवळ पाहूनच त्याला काय आहे ते समजते तो चुकीचे काहीच करीत नाही बोलून दाखवत नसला तरी त्याला प्रत्येक गोष्ट समजते तो इतका अनासक्त असतो की अनासक्तीमध्ये त्याला चुकीचे काय आहे ते दिसू लागते. तो स्वतःच्या कुटुंबाला पाहू लागताच, दुसऱ्यांना पाहू लागताच त्याला चुकीचे काय आहे ते समजते तो कशाशीच समचिंतित होऊन रहात नाही. मी तुर्कस्तानला गेले होते त्यावेळी एका स्वसि गृहस्थाला भेटले. त्याने माझ्याकडे आत्मसाक्षात्कार मागीतला. स्वतिझरलंडमध्ये हे मी पाहिले नसल्याने मला आश्चर्य वाटले. आत्मसाक्षात्कारानंतर लगेच तो गृहस्थ म्हणाला "मी परत जाणार नाही", हे स्पष्ट आहे की हा प्रकाश तुम्हाला नश्चितच प्रचंड सृजना आणि संतुलन देतो. समजा, तुम्ही चालत आहात आणि तुम्हाला रस्ता दिसत नाही तर तुम्ही पडाल सुध्दा. पण थोडासा जरी प्रकाश असेल तरी तुम्हाला दिसू लागेल, सहज योगाने हेच केले आहे. त्याने तुम्हाला थोडा प्रकाश दिला आहे तो थोडा प्रकाशच तुम्हाला अनेक गोष्टीचा त्याग करण्यास पुरेसा आहे.

दुसऱ्या वाजूस अहंकार असतो. माणसाच्या कडे अहंकार ही फार सूक्ष्म गोष्ट असते. काहींच्या जवळ इतका अस्थिर अहंकार असतो की थोड्याश्या गोष्टीमुळे तो उफाळून वर येतो. आणि थोड्याश्या गोष्टीच्यामुळे सुध्दा ते संतापतात. अथवा हुकूमत गाजवता येईल अशी व्यक्ती शोधून काढतात. हा अहंकार दिसू लागतो तेव्हा तुम्ही हसू लागता आणि माझ्या जवळ काय बघिडले आहे त्याचा वचिर करता अहंकार हा संस्कारांच्या प्रमाणे वाहेरून येत नाही तर तो आतूनच येतो. तो कशामुळेही येतो. माणसाला अनेक प्रकारच्या निरर्थक गोष्टीचाही अहंकार होतो. एक दविस मला एक महिला भेटली. ती इतकी गर्वविष्ट होती की, ती हसतसुध्दा नव्हती मी वचिरले "या स्त्रिची काय अडचण आहे? लोक म्हणाले "ती बाहुलया वनवति म्हणून तिला गर्व आहे." त्यात वशिष काय आहे? कोणीही बाहुलया वनवू शकते. व्यक्ती अधिक अधिक मूर्ख होत जाते. अहंकारी व्यक्तीची पहिली खूण ही असते ती 'मी' ने इतका वेढला जातो मी हे केले, मी ते केले "जे वोलू नये ते वोलण्याची लाज पण त्याला वाटत नाही. ती पापमय जीवन जगत असेल, अशा लोकांना स्वैराचाराची, दारू पण्याची पण आवड असते. मग ते त्याच्या बढाया मारू लागतात, अहंकारी माणसाला लाज नावाचा प्रकार नसतो, तो त्याच्या निरर्थक गोष्टीबद्दल सांगू लागतो. ते लोक त्यांचा कृत्यांचे समर्थन करू लागतात. मी एका माणसाला वचिरले, तुला इतका मोठा हारट अँटक आला होता तरी तू दारू का पतिस? दारू पणि बंद कर." त्याने समर्थन केले की "एक मोठा कारखानदार वयाच्या ९५ या वर्षी सुध्दा दारू पति व दारू पति व म्हणून तो यशस्वी आहे." "दारू पणियामुळे तो एवढा यशस्वी झाला आहे?" पण साधा वचिर नाही कतिहि मोठा दारूवाज असू द्या पण त्याचा कोणी पुतळा उभा केला आहे का? कोणत्याही देशात दहा वायका श्रीशिविंच्या बद्दल तुम्हाला बरेच ज्ञान आहे. पण शिविचे तत्व काय आहे ते तुम्हाला माहित हवे. ते क्षमा करतात. मान, सन्मान सुख, दुःख कशाचाही त्यांना स्पष्ट होत नाही. ते सर्वाच्या पासून दूर आहेत. श्री आदिशंकराचार्यांनी म्हटल्या प्रमाणे चदिनंद रुपः शविहं शविहं. आदिशंकराचार्यांच्या वेळी त्यांनी शविहं सांगितले, याचा अर्थ मी शवि आहे, ती स्थिती मळिवायची प्रथम वैयक्तिक प्रयत्न त्या नंतर पुढच्या स्थितीत आदिशक्तिच्या प्रमाणे कार्यशील व्हायचे या दोन स्थिती एक झाल्या नाहीत तर शविचे स्थान मळिवून काय फायदा? जर शवि प्रत्येक गोष्ट करू शकले असते तर त्यांनी हे सर्व निर्मितीचे कार्य कशाला केले असते. त्या शव

स्थितीपर्यंत तुम्ही जायला हवे, जथि तुम्ही पूर्णपणे नरिच्छि होता. मग कोणत्याही गोष्टीचा तुम्हाला त्रास होत नाही. लोकांनी मला सांगितले की एक सहज योगी पैसे खातो दुसरा कोणी अहंकार दाखवतो तसिरे कोणी स्वतःचे महत्त्व दाखवति. सहज योगात आल्या नंतर सुध्दा लोक असा वेडेपणा दाखवतिता सहज योगात आल्यावर प्रथम शवि स्थितीला प्राप्त व्हायला हवे, म्हणजे संपूर्ण नरिच्छपणा, त्याच्यासाठी शरणागत महत्वाची.

पूर्ण शरण गेल्यावर तुम्ही शवि आणि शक्तियांच्यात येऊ शकता. शविंना कशाचाच स्पर्श होत नाही त्यांना अहंकारही नसतो व संस्कारही नसतात. त्यांच्या लग्नासाठी ते वैलावर आरुढ होऊन आले होते. पार्वतलिसुध्दा लाज वाटली की माझा नवरा मुलगा असा काय आला आहे ! पण ते स्वतःच्या समजूतीत रहातात. त्यांच्या वरूडात अनेक वचिर्तिर दसिणारे लोक होते. कारण कोण कसा आहे. कोणचे कपडे कोणी घातलेत, कोणासारखे कोण दसितो.. याची त्यांना जाणीव होत नाही, त्यांच्या या गोष्टी लक्षातच येत नाहीत. ते नरिच्छि होऊन बसले आहेत. ते अवोधति आहेत कारण नरुपयोगी गोष्टी त्यांच्या डोक्यात जात नाहीत.

अनेक लोक कुणाच्या तरी घरी जाऊन बनिदकिक्तपणे त्यांच्या गालीचाला वगैरे नावे ठेवतात. पण तुम्ही गालीचाला भेटायला आलात का माणसाला ? कोणी सुत्री, दुसरीच्या साडी वर टीका करते. तुम्हाला माणसाला भेटायचे असते त्याच्या तत्वाला भेटा, माणूस काय आहे ते समजून घ्या, वाह्यातून पहाणे ही शबिंची पध्दत नाही. लोक काय म्हणतील, मी कसे रहावे, हे व्हायला पाहजि वगैरशी त्यांचा संबंध नसतो. त्यांची पहिली पत्नवारली तेव्हा तचि मृत शरीर ते पाठीवर घेऊन गेले. कोण तसे करील? पध्दति असाधारण आहेत. पण त्यांचे तत्व त्यांच्या मते काय वरोबर व काय चूक आहे, ते समजले पाहजि. त्यांनी त्यांची पत्न रावणाला देऊन टाकली होती कारण त्यांना माहिती होते की त्यांची पत्न दैवी आहे रावण तिला काय करु शकत होता ? त्याच्या ऐवजी तचि रावणाला ठीक करेल.

प्रत्येक गोष्टीकडे भैतिक दृष्टिकोनातून पहाण्याची आपली प्रवृत्ति असते. वाह्यातील दृष्टिकमी होईल तसे आतली दृष्टि उघडेल. व्यक्तचि आंतरीक मोल समजण्याचा प्रयत्न करायला हवा. आता खेड्यातील काही लोक थोडेसे अशष्टि पध्दतनि वोलतात. लोकांच्या विविध भाषा असतात. आणि म्हणून तुम्ही त्यांच्यावर रागवता. पण तुम्ही लक्षात घ्यायला हवे ती त्यांची पध्दत आहे. त्याच्यामूळे आपमान बाटून घेण्याची गरज नाही भैतिक जगातील सुंदर दसिणारी कोणतीही गोष्ट तुम्हाला फसविणारी असते, म्हणून वाह्य जगात एवढे चित्त घालणे चुकचि असते.

जगात, वशिषतः आपल्या देशात पाश्चात्य संस्कृति किशी येत आहे ते आपल्याला दसिते लोकांची दृष्टिकृति वाह्यात आहे ते पण आपल्याला दसिते. इंग्लंडला जथि श्री पीसचा सूट घालतात तथि गांधीजी धोतर नेसून गेले. चित्त आकरपून घेण्यास लोक असे कपडे परिधान करतात की काय ते पहायला हवे. पण माणूस जेव्हा आतून मुक्त होतो तेव्हा सत्याशविय इतर सर्व गोष्टीचे त्याला महत्त्व वाटत नाही. सत्याला ओळखणे हे शविंचे पहिले तत्व आहे. तेव्हाच फक्त आपण आदशिकृतिचि कार्य करु शकतो, कोणी काही म्हणाले कवि अपशब्द उच्चारले तरी काय झाले ? पण आतले तत्व स्पष्ट असावे. दुसऱ्यांच्या मथे तत्व वचिडले असले तरी काय झाले? तुम्ही ठीक करू शकता. तुम्ही दुसऱ्यांच्यावर टीका कराल पण स्वतःवर करणार नाही, तर मग तुम्ही केव्हाच ठीक होणार नाही. शरणागत होणे म्हणजे तुमच्या आंत जे काही आहे ते सोडून रहायचे. शेवटी शुध्द आणि पवतिर असा जो तुमचा आहे, त्याच्या जवळ तुम्ही आनंदात रहाल. आणि तो तुम्हाला पूर्ण कार्यक्षम वनवेल, आज श्रीशविची पूजा आहे आणि तुम्ही शरणागतचिया भावनेने येथे बसले आहात. शरणागतचि दुसरा भाग जो तुमच्यात आहे, तो म्हणजे तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी आहात. तुम्ही लाखांत एक आहात. हा आश्रिवाद तुम्हाला मळिला आहे आणि आपण कृति करू शकतो त्याचा तुम्ही विचार करा.

1994-12-11, Adi Shakti Puja

11 डिसेंबर 1994

Adi Shakti Puja

Jaipur (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Adi Shakti Puja (Hindi). Jaipur (India), 11 December 1994. MARATHI TRANSLATION (Hindi Talk) Scanned from Marathi Chaitanya Lahari

[Translation from Hindi to Marathi]

मागारसलेले असतात आपण शक्तीचे पूजारी आहोत, शक्त-धर्माचे उपासक आहोत ; पूर्वी राजे-महाराजेसुद्धा शक्तीचीच आराधना करायचे. प्रत्येकजण आपापल्या देवीला मानतो; या सर्व देवतांना वेगवेगळी नावे आहेत. जयपूरच्या देवीला गंगीर असे नांव आहे. ईश्वराच्या वरींही कार्यात मर्न असतात; देवाच्या नावांखाली पैसा कमावण्याच्या मार्गे असतात. अशा लोकांना आदिशक्तीचा अवतार झाल्याचं समजलं तर ते पळून तरी जातील कवि त्यांच्यासारखे लोक एकत्र येऊन या आदिशक्तीच्या कार्यात अडथळे नरिमाण करतील म्हणून तिला महामायेचं रुप धारण करणे आवश्यक होतं. ; ते कलयुगांत आदि-शक्तीने एकदा राजस्थानमधे अवतार घेतला होता. त्यावेळी सती-देवी या नावांने हे अवतार झाले. तंनि खूप जणांना कृपाशीर्वाद दल्लि आणलें राजस्थानी संस्कृतीमधे अजूनही दुसरें कारण म्हणजे आजपर्यंत कधीही कृणी केलं नाही त्याचा प्रत्यय दसिून येतो, पत्नीचा धर्म, पतीचा धर्म, स्त्रीचा असे फार मोठं आणलें तितकच सूक्ष्म कार्य या स्वरूपांकडून अनेक धर्मांचे या शक्तीमधून होणार असतं. म्हणजेच सामूहिक चेतनेचें कार्य, आणां हे होत उदात्तीकरण झाले, सती-देवी ही साक्षात गंगीरच होती. तिचें असतांना कुणालाही कसलाही त्रास न होता घडणार जणूं तुम्ही धर्म, राजाचा धर्म अशा लग्न झाल्यावर एकदां प्रवास करत असतांना त्या मंडळीवर गुंडांनी हल्ला केला आणलें त्यातच तिचा पती भारला गेला त्याच वेळी ती मेण्यांतून बाहेर आली आणलें तिने आपले स्वरुप प्रगट केलें: आणलें सर्व गुंडांना ठार मारले. त्यांत तंनि स्वतःलाही बोटीमधे बसून आरामांत पैलतीरावर जाणार असं. धर्माबद्दल जें लोक सांगत होते ते स्वतः चांगले होते पण ज्यांना त्यांनी ते सांगितलें ते तसे नव्हते. त्यांना खऱ्या अर्थाने धर्म समजलाच नव्हता पण दुसऱ्या लोकांनाही त्यांनी भ्रमांत अरपण केले इयें मुख्य लक्षांत घ्यायची गोष्ट ही की लहानपणीपासून आणले धर्माच्या नावांखाली धाटेल ते घाणेरडे प्रकार होऊ लग्न होईपर्यंत तंनि आपले खरें स्वरूप उधड केले नाही कारण ती महामाया खूपत होती. आदिशक्तीला महामायेचें रूप घ्यावं लागते. कारण या जगांत ज्या मोठमोठ्या प्रभावी शक्तींचा अवतार झाला त्या सर्व प्रथम सुरभी, जी गाय होती, म्हणून लागले - स्त्रियांवर अत्याचार व छळ, मुलांची हत्या, लुटमार वगैरे वनिशकारी प्रकार, महामायेजवळ दोष झाकून ठेवण्याची क्षमता पण आहे. ते प्रगटल्या तथ्यांमधे सर्व देव-देवता सामावलेल्या होत्या. त्यानंतर लपवल्यावर पचवावे पण लागतात. आपण आपले स्वतःमरधील फक्त एकदांच ती राजस्थानमधे आली. माझे पूर्वज चंतितांडमधील दोष काढण्यावद्दल काळजी चैत नाही, दुसऱ्यांचे दोष दाखवण्यात मात्र आपण तत्पर असतो. हे अगदी चूक आहे. महामायेचे अवतारण आणलें तिच्या शक्तीचा आवधिकार आपले दोष दूर करण्याकरतीच झाला. ती शक्ती आपल्यामधे सामावल्यावर आपण स्वतःला व आपल्या शरीराला स्वच्छ कशकतो. आश्वर्याची गोष्ट म्हणजे सर्व भाद व पछाडलेले गुरु (!) मला ओळखतात. त्यांनीच मला प्रथम कस ओळखलं मला समजत नाही. कदाचित त्यांचे डीळे दपिनन गेले असतील आदिशक्तीचे आणखी एक रुप म्हणजे महाकाली जिला पाहिल्यावर तमची ससिंदिया घराण्यातले असल्यामुळे माझे राजस्थानवरोबरचं नाते खूप दविसांपासूनच आहे. आदिशक्तीजवळ: अनंत शक्त्या आहेत, तिच्याजवळ नाही अशी कोणतीच शक्ती नाही. पण या सर्व शक्ति उड होत नाहीत, याला दोन कारणे आहेत. एक म्हणजे लोकांना ही आदिशक्ति आहे हे कळले तर सर्व तहेंच लोक तिच्यावर हल्ला कारण असे लोक अगदी दुष्ट, रानटी आणां करतील 33

Marathi Translation (Hindi Talk) पुण्यांत एकदां प्रोग्राम चालला होता. कुणी तरी म्हणाले की माताजी आहमण नसल्यामुळे त्यांचा कार्यक्रम आपल्या इयें धावरगुडीच उडेल. हत्ती आणलें धोडे हे पाहूं शकतात. पण इतरांना हे ओळखणं अवघड आहे, इथें कति जण बसून राहतील मलाच कळत नाही. हे महाकालीचं रुप धारण करणंही होणार नाही. तिथिले लीडर त्यांना म्हणाले 'ठीक आहे. माताजी जरूरीच आहे. जोपर्यंत ही महाकाली-शक्ति प्रगट होत नाही तोपर्यंत तुमच्यातील डाव्या बाजूचे दोष दूर होणार नाहीत, इथल्याऐवजी दुसरीकडे प्रोग्राम करतो. ते लोक लगेच तसे डाव्या बाजूची पकड म्हणजे तुम्ही भूतकाळ आठवत वसता : नाही, तसं नाहीं करायला लागले. आणां भग प्रोग्राम त्याच माझे बडील, त्यांचे बडील असे मोठी व्यक्ती होते वगैरे, आणां ब्राह्मण नाहीत असं आम्ही पेपरांत छापून देतो आणां भे जागी झाला. मला कुणी कांहीच हे सांगितले नव्हतं तरी माझ्या डोक्यांत ते आलं आणां भि सभेत म्हटलं की जो काणी ब्राह्मण असेल त्याने हात माझ्या समोर करावे; लगेच त्यांचे हात त्याच गोष्टी पुनः पुनः आठवत वसता. आता मात्र तुम्ही भूतकाळ वसिरल्यामुळे नशीबवान टरला आहात. तरीही मला लोक वचिरतात, 'माताजी, गेल्या जन्मी कोण होतो? एक माणूस तर साखाच मागे लागला, 'मागच्या जन्मी मी कोण होतो?' मी सांगितले हे बघ बाळा, मी तुझ्याशी योलत नाही म्हणजे कांही तरी वधिलं आहे. तू हे मला कशाला वचिरतोस? या जन्मांत तू माझ्याजवळ आहेस हेच खूप नाही का? तूं सारखे मला तुझ्या मागच्या जन्मावद्दल वचिरतोस ते कळून तुला काय फायदा ? तो म्हणतो 'मला हे कळायला हवंच' मग मी म्हणाले 'ठीक गेल्या जन्मी तूं जयपूरचा महाराज होतास असं मी सांगितलं तर आहोत तिथिला एक वेडा तमच्याकडे आला आणां साफ बरा काय तुला ते सहिसन वा राज्य मळिणार आहे का? तू जर झाला म्हणून आम्ही पण तुमच्या पायाशी आलो आहोत', मी तंकिडे गेलास तर लोक तुला घालवून देतील. मग कशाला ह्या मागच्या जन्मीच्या गोष्टी?' परत तो म्हणाला की 'मागच्या जन्मी मी राजा होतो असे एका ज्योतिषिने मला सांगितलं आहे.' मग मी म्हणाले 'तुझ्यांत तर कांही राजेपणाची लक्षणां मला दसित नाही. त्या ज्योतिषिने पैसे उकळण्याकरतां तुला तसं सांगितलं असेल. धरघर कापावला लागले आणां सहणू लागले माताजी हे सर्व मी आता थांबवा. तुम्ही साक्षात् शक्ति आहात ' मी म्हणाले ' पण तुम्ही कापत का आहात ? मी काही तरस सांगितले नव्हतं. तुम्ही आपणहूनच कापायला लागलात '. त्यांना आपण फार मोठे ब्राम्हण आहोत असा अभिमान होता, माताजी इकडे पण काही ब्राम्हण लोक बसले. आहेत आणां त्यांचे हात पण कापत आहेत'. मी. म्हणाले की ते ब्राम्हण आहेत का त्यांनाच वचिरा, तर ते म्हणू लागले आम्ही ब्राम्हण नाही. आम्ही वेड्यांच्या इस्पिताळातून आलेले ठार वेडे कुणीतरी म्हणाले म्हणाले आतां तुम्हाला समजलं ना ? ते पण वेडे आणां तुम्ही पण वेडे, दोघे सारखेच, मग त्यांना सारं लक्षात आलं, सुरवातीला महाकालीचे प्राटीकरण वेगवेगळ्या प्रकारे व्हायचे. मला कधी कधी वाटायचं की महाकालीने तिचा प्रभाव कमी केला तर मला इतर काही कार्य करता येईल. माणसांच्या डाव्या वाजूमधील वधिडामुळे होणारे सर्व त्रास दुर्धर मानसिक रोग महाकालीच्या कृपेनेच बरे होतात म्हणून महाकालीचा मंत्र म्हणणं जरूरीच आहे. जोपर्यंत महाकालीचे स्मरण होत नाही तोपर्यंत हे आजार बरे होत नाहीत. या लोकांमधून इतकी कमालीची उष्णता वाहेर पडते की मलाच समजनास होतं. महाकाली रुप घेतल्याशिवाय असे मूर्ख लोक सुटणार नाहीत, ज्या लोकांच्यात भौदू त्यांना महाकालीच ठीक करु शकते. ही भुतं अशी असतात की तुम्ही तो गुरु जे सांगेल ते करता; अमक्या घरी चोरी कर, तमक्याला माडून टाक वगैरे सर्व कांही त्या गुरुने सांगितल्याप्रमाणे करत राहता सदैव त्याच्या आज्ञेत. गुरुकडून भुतं शरिलेली असतात कलकत्त्याच्या देवीच्या मंदिरात बोकडांचा बळी देतात. देवीसमोरच बोकडाला टार करतात व त्याच्यांत पछाडलेल्या आहे.त्या देवीवद्दल "अत-रुद्र, अत-सौम्य असं संबोधतात माणसांच्या अंगातील भूत भरवतात. अशा तऱ्हेने तो त्रासलेला रुद्र-स्वरुप घेतल्याशिवाय त्या बाधा दूर होणार नाहीत. रुद्र माणूस बरा होतो. आपण शाकाहारी आहोत म्हणून लबू कापतो रुपकडूनच त्याचा नाश होणार, एकादशरुद्रांच्या अकरा आणां त्यांना घालवतो. या पछाडलेल्या माणसांच्या मानगुटीवरचे रुद्रांची शक्ति ही महाकालीच आहे. त्यांचा बास कपाळावरच्या भुत महाकालीला ओळखते ; नुसतं तिचें थोडसं रुप पाहताच ते मेढांमधे असती, तिथे अकरा चक्र आहेत. एकाद्याला एकादश- थरथर कापायला लागतात. कुणी लगेच वचिरतात की हे असे रुद्रावर पकड असेल तर त्याला हमखास कनसर कवि तसलाच को होते ? आश्वर्याची गोष्ट म्हणजे अहंकारावर हे भूत सवार दुर्धर रोग आहे हे समजा, सहजयोगाची पध्दत ही शास्त्रीय. इसल्यावर त्या माणसांना महाकाली दसिते. महाकालीचे सुक्ष्म स्वरूप तुम्ही पहाल तर ते महा-रुद्र आणां सर्वांगांने परिपूर्ण आहे. त्यामधे कसलाच दोष सापडणार 34

Marathi Translation (Hindi Talk) प्रतापचे डोळे उघडले: नाही. अलकिडे आता कॅनसर, एड्स वगैरेचे रोगीसुद्धा येतात आणां सांगतात "माताजी आम्ही कुठल्याही गुरुकडे जाते युध्दाकरिता नरिण देत असत. हीच त्यांची शक्ति, पण आज नाही" तुम्ही नसले गेलात तरी तुमच्या आई-वडलांचा कोणी त्यांच्याजवळ शक्ति उरली नाही आणां पुरुष कमजोर झाले गुरु असेल. पूर्वी, स्त्रिया आपल्या पतीच्या कपाळी तलिक लावून । व आहेत, तर काम ही शक्ति स्त्रियांना त्यांच्या पाबलियांतून मळिते. जोपर्यंत हे महाकाली-शक्ति जेर या कलयुगात कष्यान्वति झाली नसती तर सहजयोगाच कार्य शक्य झाले नसते तऱ्हेतऱ्हेच्या या पावत्र्य कार्यान्वति होत नाही तोपर्यंत गृहलक्ष्मी शक्तिचा वरींही शक्तीमुळे चक्रांवर पकड येतेआणां ही चक्रं ठीक अवधिकार होत नाही, पण ही गृहलक्ष्मी हुआर तर असायलाच केल्याशिवाय कुंडलनी वर येत नाही. म्हणून या महाकाली पाहजे शिवीय समजुतदार पण हवी. याचाच अर्थ महाकाली स्वरुपाची पूजा करून तिचा आदर करायला हवा. त्याच्यामुळे जेव्हा शांत होते तेव्हा ती गृहलक्ष्मी होऊन जाते. कुणाला कसलाही त्रास होणार नाही. या नुसत्या रुपामुळे सर्व आपण फातमिबाईला जाणतो. ती महाकालीची शक्ति वैरून गृहलक्ष्मीच्या सहासनावर आखूढ असते. गृहलक्ष्मी आपल्या मुलांना वीग्य मार्गापासून दूर होऊ देत नाही. तिचें वाधा दूर जातात. आजकाल नवरा-बायकोची भांडणं हा एक कठीण प्रश्न झाला आहे, वायका आता शकिलेल्या असतात आणां नव्यांना चारित्र्य असते. आपण हे पण जाणतो की अशा तेजस्वी अडाणी पत्नीच हवी

असते. ती तशी नसेल तर काय करायचे ? व शहरांत वाढलेली म्हणजे शहरीच होणार- मग लेंगा वापरा वा पेट वापरा, कारण मनालाच शहरी बळण असते. शहरांत अशा स्त्रियांना लोक घाबरतात. पुरुषांनी हे पण समजून ठेवलेल्या स्त्रियांचे स्त्री-तत्त्व कमकुवत होते, पुरुषीपणा अधिक ध्यायला ठेवून की त्यांना कार्यशक्ती स्त्रीकडूनच मिळत असते तर स्त्रीपणा कमी. स्त्रीचा सर्वात मोठा गुण म्हणजे वनियशीलता हाच करमी होतो, हा वनिय पावतिर्य टकवण्यकरताच राणी पाहिली पाहिली. ती तशी नसेल तर तिला गणप बस पदमिनीने तीन हजार बायकांसह चितीडच्या कल्लियामधे जोहार म्हणण्याचा अधिकार पुरुषाला आहे. पावतिर्याबरोबर तचियामधे केला, ती कळी तलवार घेऊन बाहेर पडली नाही : पण तशी बेळ, आल्यावर झाशीची राणी पण तलवार पाजळून उभी ठाकली. ती लढाई संपल्यावर इंग्रज सेनाधिकारी जनरल रॉस म्हणाला मारग काढू शकते कारण तिला सूक्ष्माची जाणीय असते, मी) आम्ही जिकिलो पण झाशीच्या राणीचीच मान उंच झाली " तुम्हाला शरदूचंद्राचे वाडमय वाचायला सांगितले आहे. त्यांच्या आपल्या देशांत खुप महान, चारतिर्यवान, पतीशी एकसूतप कादंबऱ्यांतील नायकिंनी प्रपंचातील सर्व खाचाखोचातून सुंदरपणे झालेल्या आणि स्त्री-धर्माचे उत्तम पालन करणार्या अशा अनेक मार्ग काढले आहेत , हे शाहणपण आहे. आपल्याला राजकारणात महिला होऊन गेल्या. त्यांनी आपल्या कुटुंबाचे समजूतदारपणाने शरिण्याची जरूर नाही, बेकार आर्थिक चर्चा करण्याची जरूर पालनपोषण केले, पण महात्मा गांधींनी पुकारल्याबरोबर आपल्या वांगड्यांसकट सर्व दागिने त्यांनी अर्पण केले. चारतिर्यवान सत्त्रीची नष्टि व पावतिर्य कुणीही हरिवून घेऊ शकत नाही; कारण तचियामध्ये महाकाली शक्ती जागृत असते असे जर आहे तर ती स्त्री पवतिर व चारतिर्यवान आहे का हे अकलहशारी पण हवी, हसतमुख राहण्याची क्षमता असावी केव्हा व कति हुसावं हे पण कळायला हवं. ती अनेक प्रश्नांतून नाही. समाजाला खरे आधुषिठान स्त्रीच देऊ शकते. जी स्त्री आपलं घर पति, मुलंबाळे व संसार उत्तम संभाळते तीच कणखर समाज घडवीत असते. भारतातील अशा कर्तवगार राणा प्रतापची एक गोष्ट आहे. एकदा त्यान एका स्थिामळेच आपला समाज अजून टिकून आहे. तचि स्वभाव चित्त्याला आपल्या मुलीजवळची गवतापासून केलेली चपाती नेतना पाहिली, त्याच्या मनात ते पाहून शंका आली की जात्याच आक्रमक नसतो; ती तचियामधील पावतिर्यामधूनच पळवून म मा शुबला अकबरला - शरण न जातां हे काय करीत बसलोसव जगाली सीभाळून घेते ही तचियातील देवीचीच शक्ती असते आहे ? हा माझा अहंकार तर नाही ना ? ", लगेच तो अकबराला पत्र लिहिल्या बसला, त्याचवेळी स्याच्या क्षत्रिय पत्नीची शक्ती जागृत झाली ; तनि हातात भाला घेतला आणि स्थळांची वाहने आहेत - ती जेव्हा हत्तीवर आरुढ होते तेव्हा मुलीसमोर येऊन म्हणाली "तुझ्यामुळे याच्या मतात कमकुवतपणा तिला ललति-गौरी म्हणतात. तचि कळा, कसव, भावना सारं शरिला आहे म्हणून मी तुलाच ठार मारते" हे सर्व पाहून राणा सुंदर आणि आदरणीय आहे. तुम्हाला बुरखा घेण्याची, डोके आणि तचि जीवन देवीसारखं असायली हवं, 1 महाकाली-शक्तीचं दन्याच स्थळांवर कार्य आहे; त्या त्या रे 35

Marathi Translation (Hindi Talk) झाकून घेण्याची मुळीच जरूर नाही. तुमच्या नजरेत मातर आहे. आपल्या बुद्धीमध्ये सत्याचा प्रकाश तचियाकडून येतो. पावतिर्य हव. ह्या शब्दाला फार मोठा अर्थ आहे, त्यांत बरंच तुम्ही जेव्हा ललित तेव्हा त्या वचारांची शक्ती कोटून बेते कांही अंतर्भूत आहे. ती सौम्यस्वरुपी आहेच पण महाकाळी वचिर कर. शारदादेवीकडूनच तुम्हाला ही शक्ती मिळत असते असल्यामुळे जो कोणी तचियाकडे पापी नजरेने बघेल तो जळून खाक होईल. म्हणून तचियासाठी नाही तर तचियकडे वाईट नजरेने पाहणार्याचा नाश होऊ नये म्हणून डोक्यावर वस्त्र घेतात. आजपर्यंत मी कांही लिखाण केलं नाही. आतां मला वाटतं की असं कांही ललित जे सगळ्यांच्या डोक्यात शरिल, लोकांची डोकी अजून बंदच आहेत. खरसितांनी कांही ललिलिं नाही. महम्मद साहेबांनी पण कांहीच ललिलिं नाही - त्यांना ललिति - वाचताच महाकालीची शक्ती अशी असते की वरुन ती शांत व येत नव्हते. शारदादेवीच्या कृपेमधून अनेकांनी विविध लेखन तेजस्वी वाटली तरी तचि शक्ती आंतून कार्य करीत असते. केलं आहे. ज्ञानेश्वरांनी ज्ञानेश्वरी आणि इतर ग्रंथ ललिलि लोक म्हणतात महाकाली ही उदरशक्ती आहे. तचिया शक्तीचा ज्ञानेश्वरीच्या सुरुवातीलाच ते शारदा देवीला बंदन करतात प्रभाव आश्चर्यकारक असतो केवढी ही महामाया ! रुप महाकालीचे आणि म्हणतात पण पाहिले तर अगदी नम, वनियशील, जणु नवविहितिसारखी आहे; जशी पसिं हळुवारपणे तरंगत जमनीवर पडतात तसे लाजरी आणि बावरी. ती बोलली तर फुल पडत आहेत असं माझी शब्द तुमच्या हृदयापरवत पोरचू देत आणि तुमचे हृदय वाटतं. तुमचा विश्वास यशगार नाही. इतकी प्रेमळ पण ही सुगंधित करु देत. केवढ ज्ञान त्यांनी सहज सांगितले आहे. महाकाली शक्तीच आणि अशी ही जचियाजवळ ती आहे तचियाजवळपास भूतपण फरिक्णार नाही; उलट त्यालाच दुसरं भूत पळाईल. अशी शक्ती असलेल्या स्त्रीच्या एका कटाक्षांत नावांचा एक इंग्लिश कर्वा होता; त्याच्या कवतिंचे युस्तक लोक जळून जातील. 'माझ्या शब्दांनी शारदादेवी प्रसन्न होणार त्यांचे काव्य इतक मधुर, कोमल , आल्हाददायक आहे की वाचणार्याला अमृत प्यायल्यासारखं बाटावं ! विलियम ब्लेक (Visions) -तुम्ही वाचा. त्या कविति इतक्या बोलक्या व हृदय हलवून टाकणाऱ्या आहेत की त्या चाचल्यावर तुम्हाला स्फुरण व उत्साह येईल. त्याच्या शब्दांतून जणू शारदादेवी बाहेर येऊन तुमच्या कानांत बोलू लागते, तुम्ही शरदचंद्र दुसरी शक्ती आहे ती महासरस्वती : जचियामुळे आपल्या बुद्धीमध्ये अनेक प्रकारच्या कलेबद्दल व नरिमतिबद्दलच्या कल्पना प्रकाशित व साकार होतात. सरस्वतीच्या म्हणजेच वाचल्यावरही कविति करायला लागाल. भारतामध्ये असे अनेक शारदेच्या कृपेने नवीन नवीन वचिर सहजपणे शांतपणे स्फुरण पावतात : सुंदर काव्यपंक्ती फुलतात नरिशेच्या नव्हे तर उत्तेजित करणार्या कविति, आपल्या मायभूमिबद्दल खूप राष्ट्रीय कविति ललिलिया गेल्या पण लोक आतां त्या वसिरले आणि त्याऐवजी ही सनिमांतली करकश घाणेरी गाणी ऐकू वायला लागली - ते मुद्दां श्रीगणेशांसांमोर ! जथि सृजता नाही तथि हे मळिले आहेत. तथि पण फालतू प्रकार होतात. अशा लोकांच्या डोक्यांतून भलभलत्या अलेक्झांडरसुध्दा तथिल्या संस्कृतीमुळे प्रभावित झाला होता. कल्पना नघितात. असाच एक माणूस म्हणजे फ्राईड (Freud) म्हणून जाताना प्रणाम करून चांद-बरदाईला बेऊन परतला. त्याच्याहून जास्त मूख माणूस मी पाहिला नाही. अगरदी चांद-वरदाई मोटा कवी होता आणि राजस्थानी भाषेमध्ये त्याने नरिलजपणे त्याने आपले वचिर सांगितले आणि सर्वांनी त्याला मान्यता दिली! तुम्ही त्यापैकी नुसती एक ओळ जरी बाचली होता कबीरदास, गुरु नानक रामदास स्वामी तरी तो एक नरिलज माणूस नव्हे एक भूत आहे हे तुम्ही एक एक कवी, बंगालमध्ये पण एकापेक्षा एक मोट-मोठे कवी, हे त्याने आपली बुद्धी शारदेच्या वरिधी लेखनाकरिता लोक होते. टालस्टॉय हा पण असाच एक महान प्रतापसांपन्न लेखक. दक्षिणेत कुपुप नावाचा एक कवी होता त्याच्या कविति कति सुंदर होत्या सांगू ? राजस्थानला देवीचे खूप आशीर्वाद मोठमोठे कवी होऊन गेले अलेक्झांडरचे खूप वर्णन केलं आहे. तसाच खुसरो हा एक सूफी काय सर्व शारदा देवीच्या कृपेनून झालं शब्दाशब्दांतून वरम, प्रकाश वाहतोय ! इतके सुंदर शब्द नरिविचारितूनच आले. जाणाल; वापरली, मग ते लोण सगळीकडे पसरले - आमहाला वचिर - स्वातंत्र्य आहे म्हणून आम्ही हवं ते लहिणार । आजकालचे वर्तमानपत्र चालवणारे पण असेच आहेत. काहीही चितिर वचितिर कल्पना ते छापतात पण चार चांगल्या गोष्टीबद्दल ललित नाही. कोण मेला, कति मेले इ. एका मुसलमि सज्जन माणसाने वचिरलं "माताजी लोक गझल का गातात?" तो पुढे म्हणाला की गझल लहिणारे सर्व कर्वा त्यांच्या पत्नीवर प्रेम करत नाहीत पण ते दुसऱ्याच कुठल्या मोहात असतात.मी म्हणाले "तुम्हाला कसं माहीत ?" . ! तर म्हणाला "मी स्वतः पाहिलं आहे आणि ते खरं आहे. शारदादेवी सत्याचा साक्षात्कार देते, ती सत्याचे आधुषिठान 36

Marathi Translation (Hindi Talk) त्यांच्या बायका असूनही त्या रडत असतात. आपली बायको म्हणजे मेंदूचा हृदयाशी काही संबंध नसतो, मेंदू आणि हृदय असतांना तचियाबरोबर राहून सुखात आयुष्य घालवायच्या एकरूप झाले की मगच लोकांना आनंदाचा बरभाव म्हणजे काय ऐवजी दुसऱ्याच कुठल्या गोष्टीकरतां हे लोक दुःख करत हे समजू लागतो : त्या आनंदातूनच रंग नरिमाण होतात व ते " अशा काव्यलेखनाला शारदादेवीचा आशीर्वाद असेल सगळीकडे पसरतात. ही रंगांची होळी फक्त आपल्या देशातच वसतात का ? मग असे लोकही दुसऱ्यांना भ्रमतात नेणार पण कारातच होते, इतरत्र नाही. सुंदर रंगांची ही मोडतात. उधळण असते: तीच रंगीबेरंगी साड्यामधून व्यक्त होते. पाश्चिमात्य देशांत फक्त करड्या रंगाचे कपडे घालतात, ते नाही तर काळ्या रंगाचे एका माणसाने वावुरवदल गाणं म्हटलं, मी म्हणाले हा कपडे ते लोक अशी एकादी साडी तरी बनवू शकतात का ? दादुचा पेला कापत नाही आणि तुम्ही तर यरयत आहात ! तुम्ही कपापेक्षाही कमजोर, त्यानंतर पुन्हा कधी दादुबद्दल तो बोलला नाही. त्याची पत्नी बारली तेव्हा त्याने तचियावर एक कविति लहिली ; पंधरा दविसातच त्याने दुसर लग्न केले आणि स्वच्छ ठेवतात पण बाहेर मातर कमालीची घाण इथले पुरुषही त्या नवीन पत्नीवर आणि एक कविति लहिली, अशा तन्हेचे घराबाहेरच्या स्वच्छतेकडे लक्ष देत नाहीत, सगळीकडे घाण व अनेक फुटकळ कबी आपल्याकडे आहेत. विशेषतः असे की जे कचरा. पाश्चिमात्य लोक बाहेरची जागा पण स्वच्छ ठेवतात प्रत्येक गोष्टीमध्ये देवाचं नाव आणतात. हा म. एस् पहा ; तो त्यांना ती आवडच असते स्वच्छता आणि परिपूर्णता हे सुध्दा राधा-कृष्णाचं कसलं प्रेमी युगुलासारखे चितिर काढतो आहे शारदादेवीचे आशीर्वाद आहेत. जर अशी घाण असेल तर त्या कळत नाही. कृष्णाला ज्याला साऱ्या वशिवाची काळजी - असले व चाळे करायला बेळ होता का ? राधा - 'रा' म्हणजे शक्तीप्रयत्नपूर्वक जाणीवेमुळे होऊ शकते. शारदादेवीची शक्ती अपार धा" म्हणजे धारण करणारी - तिला पण असा रिकामटेकडा आहे: तचिया कृपेला सीमा नाही. उद्योग करायला वेळ असतो का ? एक गोष्ट मातर मला सांगायला हवी ती म्हणजे स्वच्छतेकडे आपण कमी लक्ष देतो, इथल्या वायका स्वच्छ राहतात, घर टकिणी शारदादेवी कशी यणार ? ही स्वच्छताही नीटसपणे भारतातील स्त्रिया अजून तरी त्यांचे संस्कार वसिरल्या झेन कवींनी लहिलेली कविति सहजयोगी लोकांनाच नाहीत. ज्या वेळेस त्यांचं चारतिय, वनिय, पावतिर्य संपले समजतील ते कुठल्याही वस्तूचं, तचिया बारीक सारीक खुब्यांचे त्यावेळेसच त्यांच्या अंतरंगातील - त्यांची कला त्यांच स्त्री- सुंदर वर्णन करतात आणि सुंदर चित्रांतून ते दाखवतात हे फक्त पत्नी-मला-स्वरुप सर्व शुध्दता लयाला जाईल. शारदादेवीच्या योगीच ओळखू शकतात. आजकाल मुजरांमध्ये पण कव्याली कृपे असणार्या सरवांनी हे लक्षात ठेवले पाहिले. असं म्हणतात म्हणतात. हे असं शारदादेवीकडून होणारच नाही. संगीतसुध्दा "कला पडध्याआड ठेवणे हीच कला ". तुम्ही जे काय करता शुध्द हवं, त्यात भेसळ नसावी, ज्यांना अस शुध्द संगीत काय त्यांच प्रदर्शन करण्याची जरूर नाही. पण शासदादेवीचे पू हे समजत नाही तेच लोक असे सरमसिळ करण्याचे प्रकार आशीर्वाद हवे असतील तर तुम्ही जे काय करता, तुमचे करतात. खेडेगावातल्या लोकांच गाणं झाल्यामुळे फार मधुर असते. शारदादेवीच्या कृपेनूनच मोठमोठे दुसऱ्याची नजर खेळून घेण्याकरता काही करायला नको ग्रंथ नरिमाण झाले, तसेच प्रसिध्द व नावाजलेली नाटकं आणि आजकाल सनितारकांची नांव रस्त्यावरची माणसं असल्यासारखे कादंब्या ललिल्या गेल्या, आजकाल मातर शारदादेवीने आपला घेतलं जाते, कुणाला त्यांच्याबद्दल आदर नसतो. जीवनातीख होत आखडला आहे व कृपा कमी केली आहे असं वाटतं. या प्रत्येक गोष्टीला शारदादेवीचं आधुषिठान असावं. राजस्थानमध्ये कलेमध्ये आता खूप प्रगती झाली आहे, गेल्या दोन तीन वर्षात तर ती बहरून आली आहे. ही फक्त

शारदीदेवीचीच कृपा आहे; त्याबद्दल शंकाच नको. आपल्या हातांनी पण हे लोक कलाकुसरीच्या सुंदर वस्तू वनवतात. ही कला त्वांच्याजवळ पूर्वी पण होती. लोकांनी त्यांचं कौतुक केले. साध्यासुध्या मातीच्या भडयितातही कलाकुसर आहे वे रंगसंगती सन्निमांपेवजी नाटक पहाणं आवडते. पण आजकाल नाटकांचा आहे. राजस्थानांतले लोकाचे कपडे पण रंगीबेरंगी असतात. दर्जा खालावला आहे. पूढ आणखी काय होणार आहे समजत त्यांना त्याचे काही वाटत नाही. पाश्चात्य लोक असे नसतात. म्हणतात की कपड्याला बॉर्डर असली तर त्याच्यावर आणखी इथून दूर नथिण जाईल. आता आणखी काय घाणेरडे प्रकार। डिझाईन नको - ती वेगळीच दखिली पाहजि. हे व्हायला कारण शारदादेवीची पूर्ण कृपा कपडेलततेसुध्दा . सर्व दुसऱ्यांकरिता असावं, स्वतःकरिता नसावे तुम्हाला जर शारदादेवीचे आशीर्वाद हवे असतील तर तुमच्या खेड्यातील, देशातील सर्व कलाकारांचा आणा त्यांच्या कलेचा आदर करायला शका. आतां नाट्यकलेबद्दल. बंगाल आणा महाराष्ट्रात लोकांना ते नाही,मी तर इतके वचिर्त्तर प्रकार पाहिले आहेत की शारदादेवी सन्निमांत होणार आहेत कुणास ठाऊक, माझ्या हयातीत जर ही 37

Marathi Translation (Hindi Talk) मार्गावर तुमच्या डाव्या वा उजव्या बाजूचे होणे आणा बुध्दीचं काम सर्व धंड होते आणा तुम्ही मधल्या स्थितीवर येता, यावेळी तुम्ही जे शोधता त्याला महालक्ष्मीचा आशीर्वाद मळितो. यालाच बायबलमध्ये उध्दारकर्ता असे संबोधलं आहे. ख्रिस्तांनी तीन त्यांच्या चर्चिरांतली माणसे उभे असली तरी मेलेली वाटतात. प्रकार सांगतिले पहिला म्हणजे आरामदायी (Comforter) - इंग्लंड आणा अमेरिकेत लोक जोपंत वास्तववादी होते तोपयते हा डाव्या बाजूला, दुसरा उपदेशकार (Counsellor) ही त्यांनी चांगली कला नर्माण केली, नंतर ते थोडे दखिळ वृत्तीचे उजव्या बाजूला आणा मध्य मार्गातला उध्दारक (Redeemer). घण दूर झाली तर मला आनंद होईल. भारतीय कला फार सुंदर कोमल आहे. चिनी लोकांची कला सहिसारखी आहे : ईजिप्तमधे असे रंग वापरतात की झाले तरी त्यांची कला टकून होती. पण आजकाल मॉडर्न आर्टच्या नावांखाली चालते ते मला कवि तुम्हाला समजण्यासारखे नाही.कलेचा दर्जाच इतका खालावला अहा की शारदादेवी इथून फार दूर गेली असली पाहजि. आश्चर्य म्हणजे जतिके घाणेरडे हेच बायबलमधील Holy Ghost चे तीन गुण, तुम्ही जेव्हा मध्य मार्गामधे येऊन साहता तेव्हा तुम्ही, खरे साधक होता सर्व आशीर्वाद तुम्हाला मळितात. , या मध्य मार्गामधे उत्क्रांत होणे फार अवघड अधार्मिक व चुकीचे चर्चिरपट बनतात ततिके ते जीसत खपतात आहे कारण आपल मन कधी डाव्या बाजूला तर कधी उजव्या आणा मग महालक्ष्मीचे महालक्ष्मीच्या बाजूला झुकत राहतं, फवत कुंडलनीच्या जागरणानंतरचे तुम्ही मध्य मार्गात स्थापति होऊ शकता प्रथम ती तुम्हालम भवसागरातून तुम्हा सर्व सहजयोग्यांना कलेचं ज्ञान हरव व कलेला , वशिषतः हस्तकीशलयाला प्रोत्साहन द्यायला हवं. म्हणजे पार करते आणा पुढे टाळवरील ब्रम्हर्घर उघडन परमात्मबाशी पर्यावरणाचा प्रश्न पण सुटेल, घरांमधे पण पंचवीस प्लॅस्टीक भडिते. (ब्रम्हांड) त्यानंतर त्रिगुणात्मक एकतरतिपणे तुम्हाला वस्तु वा चाळीस कागदी प्लेट्स ! मदत करते. आजजाचकर पार झाल्यावर तुम्ही महामायेजवळ येता असणं चांगले हीच आपली भारतीय संस्कृती आहे आणा इथे 'सहस्रत्र महामयी असं सांगतिले आहे की सहस्रत्रार उधडण्याच्या प्रत्येक परिमाणूला , पेशीला शारदेकडून प्रकाश मळिला आहे. वळेस ती महामार्यचं रूप धारण करते आणा ते रुप जाणण्याचा जास्त जास्त प्रयत्न करता करता तुम्ही सूक्ष्म अतसूक्ष्म, एकाद-दुसरी सुवक वस्तु स्त्रयिनी ही संस्कृती सांभाळली आहे पण आतां पुरुषांनी पण ती समजून घ्याला हवी. तुम्ही नृत्य वा संगीताच्या शुध्द तरलसूक्ष्म अशा वरवरच्या स्थितीमधे जाता. इतकी सूक्ष्मता मळिवणं जरूरीचं आहे. आपल्या अंतरंगात जे आहे - जे वशिष आहे. मौल्यवान आहे. अभिमान वाटावा असं आहे ने नादामधे येता तेव्हा शारदेवीचे आशीर्वाद मळित असतात. मी बरेच वेळां पाहिले आहे की जे कलाकार माझ्यासमोर संगीत वा नृत्य सादर करतात ते फार लवकर प्रसथिदीला येतात. त्यांची जाणण्याकर्ता सूक्ष्मातच उतरायला पाहजि. त्याच्या आड कला लोकांना आवडते व ते जास्तच पारंगत होतात. अर्थात येणारी गोष्ट म्हणजेच आपल्या डाव्या कवि उजव्या बाजूचा जोर (प्रभाव). त्यासाठीच तुम्ही स्वतःकडे पहायला हवं. आतपरीकषण करायला हवं - दुसऱ्यांचं नकहे तर स्वतःचं, हे सर्व बा शारदेच्या कृपेनेच हे होत असते. आपल्यामधे असणारी तसिरी सकृता म्हणजे त्रिगुणात्मक करत असताना तुम्ही सहजयोगात प्रस्थापति ब्हाल. शक्ति, ही महालक्ष्मीची शक्ति आहे. महालक्ष्मीची पूजा करण्याचा अर्धकार ज्यांना लक्ष्मीचे पुरेपूर आशीर्वाद मळिले आहेत त्यांनाच आहे. ज्याच्यामुळे आपण साधक बनतो ती महालक्ष्मीचीच तळमळ होत असते , नाही तर माझे हे बोलणं नुसते शब्दच शक्ति, कोलहापूरमधे स्वयंभू महालक्ष्मीचे मंदिर आहे. तिथे लोक राहतील या स्थितीला प्राप्त केल्यानंतरही ती शक्ति वापरली देवीसमोर जोगवा गातात व म्हणतात उदे-उदे अंबे' हे गीत पाहजि, नाही तर ही श्रध्दा दृढ होत नाही आणा नंतर नामदेवांनी सोळाव्या शतकांत लहिले मी तथिल्या ब्राम्हणांना नर्विकिल्प समार्थ अवस्था मळिवायला वेळ लागतो. वचिरलं की महालक्ष्मीसमोर तुम्ही अंबा-देवीचे हे गाणं कां म्हणतां तर ते म्हणाले आमहाला ते माहीत नाही पण नामदेवांच्या काळापासून असंख्य वेळा ही पध्दत चालली आहे मग ही अंबा कोण ? ते म्हणाले" फार मोठी वशिष शक्ति आहे तिचें बर्णन करणही फार अवघड कां ?" मी म्हणाले त मी नकहे तर तुम्हीच ते करू शकाल ते काम मी तुमच्यावर अवघड असल्यामुळे मला तुम्हाता समजावून सांगता येणार .य जोपर्यंत साधक या स्थितीला वेत नाही तोपर्यंत त्याची आजचं माझे भाषण फार लांबल कारण वषियच तसा होता.त्रिगुणात्मक अशा तीन शक्तीवद्दल सांगतिले पण आदशिकृती ही त्याच्याही पलीकडे आहे. तच्यावद्दल सांगणे सोपं नाही. ती देवीच नाही अंबा ही सुध्दा तुम्हाला एवढंच माहीत आहे: ते फार सोपवते, नाही होते हे कस ही अंबा महालक्ष्मीच्या मंदरितच जागृत परमेश्वराचे संरवांना अनंत आशीर्वाद. होते आपली मध्य ताडी (सुपुम्ना) ही महालक्ष्मीची आहे. या 38

1994-12-31, Shri Ganesha Puja

31 दिसंबर 1994

Ganesha Puja

Kalwa (India)

Talk Language: English, Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

आज हम लोग श्री गणेश की पूजा करेंगे। श्री गणेश की पूजा करना अत्यावश्यक है। उनकी वजहसे सरे संसार में पावत्रिय फैला है। आज संसार में जो जो उपद्रव हम देखते हैं उसका कारण यही है कि हमने अभी तक अपने माहात्म्य को नहीं पहचाना। और हम लोग ये नहीं जानते कि हम इस संसार में किसलिए आए और हम किस कार्य में पड़े हुए हैं, हमें क्या करना चाहिए। इस चीज को समझनेकेलिए ही सहजयोग आज संसार में आया है। जो कुछ भी कलियुग की घोर दशा है उसे आप जानते हैं। मुझे वो बतानेकी उतनी जरूरत नहीं है। पर हमें जान लेना चाहिए कि मनुष्य जो है वो धर्म से परावृत हो गया। जैसे की उसकी जो श्रद्धा ए थी वो भी ऊपरी तरह से आ गया। उसमें आंतरिकता नहीं रही। वो समझ नहीं पाता है की श्री गणेश को मानना माने क्या है। अपने जीवन में क्या चीजे होनी चाहिए। लेकिन ये बड़ा मुश्किल है, कितना भी समझाइए, कितना भी कहिए लेकिन मनुष्य ये समझ नहीं पाता है कि श्री गणेश को हम किस तरह से मान सकते हैं। अगर वो एक तरफ श्री गणेश की एक आशीर्वाद से प्लावित है तो वो बड़े पवित्र है वो सोचते हैं। अगर आप बहोत ईमानदार आदमी हैं तो ठीक है लेकिन नैतिकतामें आप कम हैं तो गलत है। अगर आप संसार के जो कुछ भी प्रश्न हैं उसकी ओर ध्यान नहीं देते तो भी आपमें अभी संतुलन नहीं आया। और जो उनकी शक्तियां हैं वो अगर आपके अंदर जागृत करना है तो वो कुण्डलनी के ही द्वारा जागृत की जा सकती है दूसरा और उसका कोई रास्ता नहीं।

उनकी जो विशेष चार शक्तियां हैं, उसमेंसे ओरभी अतिविशेष है वो है सुबुद्ध। ये शक्तियां हमारे अंदर प्रज्वलित होने के लिए हमें चाहिए कि हम कुण्डलनीका जागरण करके अपने अंदर के गणेश को संतुष्ट करले। गणेश की नाराजी भी बहोत नुकसानदेह हो सकती है। उनका स्वाभाव तो एकतरफ बहोत शांत बहोत ठंडा है। और दूसरी तरफ वो देखते हैं की मनुष्य किस गलत रास्ते पे चल पड़ा है तो उससे इसकदर नाराज होते हैं, जैसे की मैंने पूना में तीन बार कहा था कि आप अगर गणेश जी की स्थापना करके उसके सामने ये गंदे डान्स और ड्रिंक्स ये सब गंदे गाने गाइएगा तो जरूर आप पर नाराज हो जाएंगे और भूकंप होगा। और वही बात हुई भूकंप हो गया। अब आपको ध्यान देना चाहिए कि हम कौनसी कौनसी गन्दी चीजोंकी ओर हम चलते हैं। पहले परदेशियोंको मूलेच्छ कहते थे। माने उनकी इच्छा सब मल की ओर जाती थी। लेकिन अब हम लोग भी मूलेच्छ हो गए। गंदे गंदे गाने हमें अच्छे लगते हैं, गंदे पक्किचर हम देखते हैं। गन्दी वार्तालाप हम करते हैं, जबानसे गन्दी बातें करते हैं। ये सब गणेशजीको बलिकूल पसंद नहीं। हमारी भाषा शुद्ध होनी चाहिए, हमारे वचिर शुद्ध होने चाहिए और हमारे शौक भी शुद्ध होने चाहिए। ये अब धीरे धीरे अपने यहाँ आने लग गया है। इस तरह की जब हम अपने अंदर भावना रखते हैं तभी हम अपनी इज्जत करते हैं तभी हम सोचते हैं की हमारी जदिगीका कोई माहात्म्य है। हम कोई रास्ते पे पड़े लोग नहीं हैं। हम भारतीय हैं और भारत में जन्म लेनेके लिए अनेक वर्ष की तपस्या चाहिए, अनेक वर्षोंके पुण्यके बाद ही आप भारत में जन्म लेते हैं। आपका जीवन ऐसी उछली चीजोंके लिए नहीं है। ये समझनेकी कोशिश करनी चाहिए। उधर सदिध विनियक मैं देखती हूँ लाइन लगी हुई है, पर आप गणेश जीके लिए क्या कर रहे हैं। अगर आप लोग ये गंदे काम पसंद करना न करे तो ये सब खतम हो जाएगा। गन्दी जगह जाना, खाना खाना, गन्दी बातें करना ये सब चीजे अपने यहाँ बड़ी ही सामान्य तोरपे लोग करने लग गए हैं। अब भी देखती हूँ रास्ते पर खड़े खड़े लोग खा रहे हैं, कही जा रहे हैं, गन्दी बातें कर रहे हैं, ओरतोपे रमिराक्स कर रहे हैं उनको गन्दी नगाह से देख रहे हैं। इसाने तो ऐसा कहा था अगर आप एक आँख से दो बार किसी औरत की तरफ देखे तो अपनी आँख नकिल के फेंक दीजिए। अगर अपने एक हात से कोई गंदा काम किया तो वो हात काट दीजिए मैंने ऐसा कोई ईसाई देखा नहीं अभी तक जिसकी आँख नकिल गई हो जिसका हात कट गया हो पर वो अपनेको इसाई कहते हैं नाप पर असली में तो नहीं।

और हमारे देश में खास करके लखिा हुआ है की सबसे एकही आत्मा का वास है, वो किसी भी जाती पाती का नहीं हो सकता। जात जो है मनुष्य के जन्म के अनुसार नहीं बनाई गई थी उसके कर्म के अनुसार बनाई गई थी। और जो लोग जात को लेके इतना माहात्म्य देते हैं वो भारतीय हो ही नहीं सकते। इसलिए जानना चाहिए कि हम लोग कितने काम ऐसे करते हैं जो बलिकूल धर्म के वरीध में हैं। और जब हम ऐसे कार्य करते हैं तो हमारे अंदर गणेशजी नाराज होते हैं। गणेशजीका नाराज होना भी बड़ाही दुखप्रद है क्योंकि उनके नाराजगीसे हमें अनेक ऐसी बीमारियां हो जाती हैं ककिसी तरह से उसका कोई उपाय ही नहीं है। जिसको कहते हैं की इनक्युरेबल बीमारियां हो जाती हैं इसलिए गणेशजीको हमेशा प्रसन्न रखना चाहिए। सबसे पहले तो इस पृथ्वी को, जो माँ है, पृथ्वीतत्व को जिससे वो गढ़े हुए हैं उसको बहोत मान देना चाहिए। पहले जमानेमें लोग उठनेसे पहले जमीन को छूते थे तो पहले माँ से कृपा मांगते थे की तुझे मैं पैर से छूता हूँ कृपा कर दो। इतना हमारे यहाँ मान था। आज कल तो कोई माबाप का ही मान नहीं रखता तो जमीन का कौन रखेगा। हरएक चीज को नमस्कार करना, हरएक के प्रतिश्रद्धा रखना ये अपने देश का एक विशेष स्वरुप था। अब वो सब नहीं रहा न बच्चे माबाप का मान रखते हैं, न पति पत्नीकी परवाह करते हैं, न पत्नी पतिकी परवाह करती है, कोईभी संसारके जितने रश्ति हैं वो बड़े मान पान से चलने चाहिए।

और इस प्रकार नाना धर्म अपने देश में बताए गए, राष्ट्र धर्म बताया गया है। अब वलियायती चीजे लेना, वलियायती कपडे पहनना, वलियायती डान्स करना और वलियायती उच्छ्रंखल सब चीजे उठा लेना ये कोई बड़ी अकल की बात नहीं है। हमसे वलियायती लोग सखि सकते हैं, हम उन्हें सीखा सकते हैं क्योंकि अपनी संस्कृति इतनी ऊँची है वो भी श्री गणेश के आधार पर। खास कर इस महाराष्ट्र में अष्टविनायक बैठे हुए हैं, महा गणेश बैठे हुए हैं तो यहाँ पर इस कदर गन्दगी मैं देखती हूँ तो मुझे बड़ा आश्चर्य होता है। की लोग भूल गए की वो कहा बैठे हुए हैं, कहा आए हुए हैं। तो अपनी आप इज्जत करे, अपनेको आप समझे, जब आप अपनी आत्मा को पहचानेंगे तो आप आश्चर्य चकित होंगे की आपके अंदर अनेक शक्तियां हैं और वो शक्तियोंको अपने जगाया नहीं इसलिए दुनिया भर की गरीबियां, दुनिया भर की परेशानियां और दुनिया भर की गन्दगी आ गई। आवश्यक है की हम गणेशजीकी पूजा जो बाह्य में करते हैं वो अंतर में भी करे। और देखे की हममें गणेश जी के कौनसे गुण आए। और ऐसी कौनसी हमारी विशेषता है की उनके आशीर्वाद से हम प्रसादित हो। ऐसे हमारे अंदर गुण आने चाहिए। एकदुसरेकी इज्जत करना, एकदुसरोको मान रखना ये साडी चीजे बताई गई लेकिन सोचते हैं क्या है? परदेश में ऐसा कौन करता है और परदेश में तो इतनी समृद्ध है। आजकल उनकी समृद्धिकी हालत खराब हो गई। जिस चीज को वो समृद्धि सजाते थे अब समाज गए की वो कोई खास चीज नहीं है। और वो भी उसमें भी गिरे जा रहे हैं। उन लोगोंकी जो भी बातें हैं वो बड़ी बाह्य हैं। रास्ते उनके साफ सुतरे होंगे लेकिन दलि बहोत खराब है। उनके यहाँ जो चीजे मैंने देखी यही है की अंदर बलिकूल गन्दगी है और बाह्य में दखिनेके लिए सब अच्छा। सारा इंतजाम वहा पर बगिडनेका है। कोई बच्चा अगर वहा जाए तो उससे शराब नहीं छूट सकती, उसे सिगरेट पिलाई जाती है, गन्दी जगह ले जाएंगे, ड्रिंक्स में ले जाएंगे, ये करेंगे वो करेंगे इस कदर वह गन्दगी है की, घोर घोर कलियुग वहाँ बसा है। हम लोग सोचते हैं की वो लोग बड़े सुख में हैं। माँ बाप कहाने सुखी होंगे जिनके बच्चे ड्रगज लेते हैं। हम लोगोंको अगर ठीक रास्ते पे रहना है और अपने अंदर के आनंद को उठाना है जो सबसे बड़ी हमारे पास संपत्ति है तो जरुरी है की अपनी पवित्रताको बचाए। और अपनेको बहोतही समझबूझ करके और अपना जो व्यवहार है वो एक शान से बतिए। ये नहीं की भिकारी बनके गंदगीसे अपनेको मलते रहे।

हनिदुस्थानियोंकी जो परिप्रशंसा है।, अभी एक मुझे चायनीज साब मलिं थे तो कहने लगे की अच्छा यही वो सम्पदा है जो हमने बहोत सालोसे पढ़ा था की हनिदुस्थान में अध्यात्म की सम्पदा बड़ी जबरदस्त है। अब अध्यात्म की सम्पदा है इसमें कोई शक नहीं। पर उधर रुझान होना चाहिए। रुझान तो हम लोगोंको मूलेच्छ की ओर है। मल की ओर ही हमारी इच्छा जाएगी। जो चीज हमें मलिन करेगी उधर ही हम दौड़ेंगे। तो ये सुंदरता अपने अंदर है वो कैसे प्रगट होगी, वो कैसे दिखाई देगी ये देखना है। इसलिए ये जरुरी है की गणेश की पूजा करते वक्त ध्यान रखे की अपने अंदर भी गणेश की स्थापना करे। नहीं तो उनकी नाराजगी दूर करना बड़ा कठिन है, उनको समझाना बहोत मुश्किल है। वो किसी चीज को पवित्रता से ऊँचा नहीं मानते, उनके सामने कोई बहस नहीं चलती, उनको कोई चीज से समझाया नहीं जाता। उन्होंने जो पवित्रता के बंधन बनाए हुए हैं उसमें रहनेसे हमें भी सुख मलित और वो भी प्रसन्न रहते।

मराठी =

आज पूजे मध्ये सगळ्यांनी नशिचय करायचा कि आम्ही आपलं आयुष्य श्री गणेशाच्या चरणी वाहून घेऊ आणि पवित्रता आपल्या मध्ये आणून घेऊ. त्या पवित्रतेत आम्ही आमच्या मुलांनाही आणू. त्यांनाही आम्ही चांगल्या मार्गावर ठेऊ त्यांनाही आम्ही चांगलं शक्किषण घरात देऊ आणि चांगलं वळण लावू. त्यात घाबरू नये, शसित हि मुलांना लावलीच पाहजि. जर शसित हि मुलांना लावली नाही तर तुमच्या डोक्यावर बसतील. म्हणून मी नकिषून सांगते की जर तुम्हाला गणपती बदल खरच परेम असेल तर तुम्ही आपल्या मुलांना सांभाळलं पाहजि. भलतं परेम काही कामाचं नाही त्यांनी मूल खराब होतील आणि तुम्हाला फार त्रास होईल. म्हणून ह्या वेळेला त्यांना जी शसित पाहजि ती दलीच पाहजि. त्या साठी थोडस वाईट वाटत कधी कधी मुलांना, आपण बोलतो कवि मुलांचं असं झालं वेगरे पण तस काही वाटून घेतलं नाही पाहजि. हे कर्तव्य आहे आणि आपलं कर्तव्य हे केलाच पाहजि असं समजून जर केलं तर ती जी समोर येणारी वाईट पडिा आहे ती आपण टाळू शकू. आणि त्याला आपण योग्य रस्त्यावर आणू

शकू . हा जो समाज आपला बघिडत चाललाय त्याला जर ठीक करायचं असलं तर सर्व प्रथम पालकांनी लक्ष द्यायला पाहजि . त्यात शक्तिषक काही करू शकत नाहीत ,पालकांनी लक्ष दलि पाहजि . आण मुलांना हे समजून सांगतिलं पाहजि कितुम्ही उदयाची पढी आहात . तुम्हाला या समाजाला सांभाळायचं आहे . या घाणेरड्या समाजात जायचं नाही आहे . हया सनिमा वाल्यांचं सुद्धा दवाळं वाजवलं पाहजि . म्हणजे ते असले घाणेरडे पकिचर काढणार नाहीत ,घाणेरड शक्तिवणार नाहीत ,आण घाणेरड्या गोष्टी मुलांना येणार नाहीत . इतकं होईल कं मुलांना कं हे नकोच अस म्हणतील . आताची मूल फार चांगली मूल आहेत . जन्मतःच पार झालेली पुष्कळ मूल आपल्या देशात आहेत . पण त्यांना जर नीट वळण लावल नाही त्यांना वाईट काय चांगलं काय समजल नाही तर ती मूल तेंच तेंच वाईट काम करत रहाणार . म्हणून आज श्री गणेशाच्या चरणी तुम्ही आपल्या मनात ठरवून घ्यायचं कंआम्ही माताजीना दाखवून देऊ कंआम्ही आण आमची मुलं ,आमचं घरद्वार आण आमचा समाज हा गणेशाला प्रसन्न करणारा झाला पाहजि . मला पूर्ण आशा आहे कं तुम्ही इकडे लक्ष द्याल . बाहेरून गणेशाची स्तुती करण्यात काही नाही ,बाहेरून त्याची प्रार्थना करण्यात कवि त्याच्या देवळात जाऊन घंटा वाजवण्यात काही अर्थ नाही . आपल्या हृदयात घंटा वाजली पाहजि . ती जेव्हा वाजेल तेव्हाच हे पावत्रिय पसरेल . आण त्या पावत्रियानी सगळ्यांचं भलं होईल आण उत्तम होईल .सगळ्यांनी सहजयोगा मध्ये जागृती घेतली आहे ,तुम्ही सगळे सहजयोगी आहात तेव्हा तुम्हाला जास्त सांगायला नको . पण बाकीचे जे लोक आहेत नातलग ,तुमचे मुलं बाळ ,लेकी सुना सगळ्या ,सगळ्यांना सहजयोग हा आला पाहजि . असा नशिचय करूनच आज जायचं . आण तिस घडेल ,आण तुमची इच्छा असली तर हळदी कुकू करून त्यांना बोलवून हे सांगा कं सहजयोग घ्या . सहजयोगा शविय मार्ग नाही . ते तुम्हाला पाहूनही ते सहजयोग घेतील . अशी व्यवस्था आहे . तेव्हा श्री गणेशाला जे रुचेल त्याला जे आवडेल तसच आपण केलं पाहजि . नुसतं त्याला मोदक देऊन काय फायद्याचं . मोदकामध्ये काय आहे ते पाहलं पाहजि . मोदक मध्ये जर तुमची सदच्छा असली ,तुमची जर शुद्ध इच्छा असली तर च त्याला ती पसंत आहे नाहीतर बाकीचं मोदक तर त्याला काही नको . तेव्हा आता शुद्ध इच्छा ठेवायची ,शुद्ध इच्छा म्हणजे कुंडलिनी आण हि शुद्ध इच्छा म्हणजे आम्हाला सहजयोगा मध्ये पूर्ण पणे उतरू द्या तसच आमच्या घराण्यातले सर्व लोकांना सहजयोगाचा लाभ होऊद्या . सगळ्यांना अनंत आशीर्वाद .

1995-04-14, Easter Puja, Crucify Yourself

14 एप्रिल 1995

Easter Puja

Kolkata (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (English to Marathi) - Reviewed

Easter Puja - You Must Crucify Your Ego Date 14th April 1995: Place Kolkata Type Puja

[Marathi translation from English]

ईस्टर हा फार अर्थपूर्ण दविस आहे; फक्त ख्रिस्तांसाठी नाही पण आपल्या सर्वासाठी. कारण सर्वात महत्त्वाचा दविस म्हणजे जेव्हा पुनरुत्थान होते. ख्रिस्तांचे पुनरुत्थान हा ख्रिस्तनीतीचा संदेश आहे. क्रॉसचा नव्हे. पुनरुत्थान शक्य आहे. आणि याच्याशिवीय आज्ञाचक्रांच्या पार होणे शक्य नव्हते. त्यांचे आयुष्य फारच कमी होते याबद्दल शंका नाही आणि एका अर्थाने ते साडेतीन वर्षाचे होते असं आपण म्हणू शकतो. ते भारतात आले आणि शालविहनांची आणि त्यांची भेट झाली. शालीवाहनाने त्यांचे नाव वचिरालयावर ते म्हणाले माझे नाव. "इसामशी" आणि पुढे म्हणाले "मी मूलेच्छ लोकांच्या देशातून आलो, मूलेच्छ (मल इच्छा) म्हणजे वाईट इच्छा. अशुद्ध व मलीन इच्छा. म्हणून त्या देशात कसं रहायचं? आता हाच माझा देश" पण शालविहानाने त्याला परत स्वदेशात जाऊन तिथल्या लोकांना वाचवायला आणि त्यांना "परम नरिमल तत्त्व सांगायला सांगतिले" मग तो परत आपल्या देशात गेला आणि अवघ्या साडेतीन वर्षात त्याला सुळावर जावे लागले. मरते समयी त्यांनी 'कृष्मे' बदल खूप सुंदर गोष्टी सांगितल्या. पण सरतेशेवटी ते म्हणाले, 'माता आली आहे पहा'. म्हणजे तुम्ही आईची वाट पहा. तसंच हयात असताना ते असेही म्हणाले, "मी तुमच्यासाठी होली घोस्ट पाठवणार आहे. जे तुम्हाला आराम देतील, उपदेश करतील आणि तुमचा उद्धार करतील म्हणजेच तुमचं पुनरुत्थान होईल. ते हे सर्व म्हणाले कारण त्यांना पुढं काय होणार आहे व कसं होणार आहे हे सर्व माहीत होते. ते असेही म्हणाले की, 'माझ्याबद्दल तुम्ही काहीही बोललात कवि माझ्या वरीधात काहीही केलेत तरी चालेल पण होली घोस्टच्या वरीधात तुम्ही गेलात तर ते मी कदापि सहन करणार नाही. काय वाटेले ते झालं तरी ते चालू देणार नाही.' आणि हे खरंही आहे, होली घोस्टच्या वरीधात जाणं फारच धोकादायक आहे याबद्दल काही शंका नको. माझ्याकडून तशी भीती नाही, पण या देशात देवता मातर तत्किच्या रागटि आहेत. सहजयोगामध्ये तुमच्या शरीरासकट तुमचं पुनरुत्थान झालं आहे. यापूर्वी तुम्ही परमात्म्याच्या सर्वव्यापी शक्तीबरोबर जोडले गेला नव्हता आणि तुम्ही जे काही करत होता ते मनाने या भावनेने करत होता. तुम्ही तुमच्या भावना, इच्छा, करतव्य व अहंकार यामध्ये डुबून गेला होता. आत्मसाक्षात्कारानंतर तुम्ही कृती स्वतंत्र, मुक्त आहात ते तुम्हालाच जाणवलं आहे. तुमचं सारं व्यक्तित्व उन्नत झालं आहे. ख्रिस्तांनी अनेक उदाहरणांतून हेच सांगितले आहे की तुम्ही 'स्वतःला ओळखा' तुम्ही स्वतःला ओळखल्याशिवाय तुमचं पुनरुत्थान होणार नाही हे त्यांना माहीत होते. पण सहजयोग याच्या अगदी उलट आहे. तुमचे आधी पुनरुत्थान ओळखता ही साक्षात्कार होण्याची आगदी सहज व सुंदर क्रिया आहे. होते आणि मग तुम्ही स्वतःला ख्रिस्तांचे जीवन पाहिलं तर कळून येते की ते पुटपुटणार्या आत्म्यांबद्दल सांगत असायचे. सहजयोगातही तो सर्वासाठी खुला असल्यामुळे, अनेक प्रकारचे लोक आले आहेत. सहजयोगातही काही उथळ वृत्तीचे लोक आले आहेत आणि ते सहजयोगाबद्दल बाष्कळ बडबड करून कवि सहजयोग्याच्या कार्याबद्दल नसती बडकड करून

या उथळपणाचे प्रदर्शन करत असतात. त्याला इलाज नव्हता पण ख्रिस्त म्हणाले होते की या पुटपुटणार्या आत्म्यांबद्दल तुम्ही जागरूक राहिले पाहिजे. याच गोष्टीची आपण फार काळजी घेतली पाहिजे. तुम्ही सहजयोगात नवीन असता तेव्हा तुम्ही अशा लोकांच्या ताब्यात जाण्याची शक्यता असते. कारण ते एक प्रकारे असं म्हणू या, वरीधी शक्तीचे संदेशवाहक असतात. अशा लोकांना तुम्ही शोधून काढायचा प्रयत्न केला पाहिजे ते नेहमी क्रूरकरत असतात, उथळपणाच्या गप्पा मारत असतात आणि तुमच्या जेव्हा असले प्रकार नजरेस पडतात तेव्हा तुम्ही त्यांच्यापासून दूर राहिलेलच बरं. कारण नुसतं तुमचं पुनरुत्थान झाल्याने तुम्ही काही मळिवत नाही. पुनरुत्थान झाल्यावर, म्हणजे साक्षात्कार मळिल्यावर तुम्हाला गहनतेत उतरून प्रगल्भ व्हायचं आहे आणि ही गहनता मळिवण्यासाठी आपल्यावर अशा लोकांचा कसा प्रभाव पडतो, ज्यांना मला वाटते कुचकामी म्हणावे, इकडे आपण फार लक्ष ठेवले पाहिजे. याच्यापासून पार पडून जे पुढे येतात ते जणू सुंदर देवदूत बनतात. याबद्दल कधीच शंका नाही, पण लक्षात ठेवायची मुख्य गोष्ट म्हणजे तुम्हाला मळिलेल्या आत्मसाक्षात्काराचा तुम्ही आदर राखला पाहिजे. दुसरे लोक काय बोलतात काय म्हणतात कशाबद्दल टीका करतात वगैरेची काळजी न करता तुम्ही स्वतःकडेच पहायची सवय करा आणि या गहनतेमधून स्वतःची वाटचाल करत रहा. तुमचे पुनरुत्थान होण्याची फार महान संधी या जन्मात तुम्हाला मळिली आहे आणि तुम्हाला माहीत आहे की हाच उत्क्रांतीचा शेवटचा टप्पा आहे. आता तुम्ही मन बाजूला ठेवा कारण तुम्ही मनाच्या व्यापारातच रहाल तर तुम्ही मनाच्या पलीकडे जाऊ शकणार नाही. सहजयोगाची प्रगती ही वचिर थांबल्यावरच होणार आहे. मगच तुम्ही स्वतःला ओळखू शकाल कारण तुम्हाला आत्म्याचे ज्ञान झालेलं असते. तुमची चक्रे तुम्ही जाणू शकता. दुसऱ्याची चक्रे पण जाणू शकता. हे सर्व ज्ञान तुमच्याजवळ उपलब्ध आहे. पण तुम्ही सतत सूक्ष्म सूक्ष्मतर व्हायला पाहिजे. जड मानव नव्हे. अशी सूक्ष्मता जशी अंगी बाणेल तसतशी तुमची अंगशक्ती वृद्धिंगत होईल आणि तिचा त्रहंकराचा आविष्कार पाहिल्यावर तुम्ही थकू व्हाल. सहजयोगात काही लोक महत्त्वाकांक्षी असल्याचे मी पाहिले आहे. ते म्हणू लागतात की श्रीमाताजी आमहाला परमेश्वराचा साक्षात्कार हवा आहे. मला हे करायचे आहे. ते करायचे आहे. आम्ही त्यांना महायोगी म्हणतो. म्हणून तुम्ही आता लक्षात ठेवायचे की आता शेवटचा नरिण्य होणार आहे आणि फार मोठी गाळणी सुरू झाली आहे. नविड करण्याचे मोठे काम सुरू झाले आहे. जे गहन आणि सूक्ष्म आहेत ते अधिक अधिक गहनतेत उतरणार आहेत आणि जे उथळ, मूर्ख, वचिर्तर आणि जड आहेत ते बाहेर फेकले जात आहेत. अशी ही गाळण फार भराभर चालली आहे आणि ते चालू असतानाच आपण कुठे आहोत हे आपल्याला समजून घ्यायचे आहे. आता हे कसे ओळखायचे? प्रथम म्हणजे तुमची करुणा ! तुमच्या करुणेतूनच वचिर असावयास हवा. कधी कधी लोकांना अयोग्य (नगिटीव्ह) लोकांबद्दल चुकीची करुणा येते. सहजयोगात आल्यानंतर तुम्हाला कोणाबद्दल करुणा वाटायला हवी ते समजले पाहिजे. व्हायबरेनमधून हे समजणे अगदी सोपे आहे. समोरचा माणूस कसा आहे हे समजून घ्या. त्यासाठी तुम्हाला चैतन्यलहरीची जाणीव हवी अशी जाणीव नसेल तर तुम्हाला खरे काय आणि खोटे काय ते समजणार नाही. म्हणून तुम्ही सर्वानी नियमितपणे ध्यान केले पाहिजे. स्वतःला दोष न देता तुम्ही नियमितपणे ध्यान करू शकता. हे फार महत्त्वाचे आहे. कोण ध्यान करतो आणि कोण करीत नाही ते

मला लगेचच समजते. अगदी कृष्णभरात! जो नियमित ध्यान करतो तो अगदी देवदूतासारखा असतो; त्या व्यक्तीचे सर्व वागणे, बोलणे, त्याच्या प्रतिक्रिया त्याचा दृष्टीकोण या सर्वामधून प्रगल्भ दवियतव प्रत्ययाला येत असते आणि तुम्ही चकते होऊन जाता! "सहस्रतरांतील महामाया" तुम्ही जाणता. मला ओळखणं फार कठीण आहे. एखाद्या वेळी तुम्ही "मी कोण आहे हे कदाचित ओळखू शकाल पण कृष्णभरातच ते वसिराल. ही कमिया आहे. कारण तुम्ही जर मला पूर्णपणे ओळखू शकला असता तर तुम्ही इथे बसणारच नाही; माझ्या जवळही यायला तुम्ही धजवणार नाही. म्हणून ही महामाया सदोदित कार्य करत असते, पण त्याच्यामुळे लोकांचे खर कळून येते. शेवटचा नरिण्य ही काही सोपी गोष्ट नाही! हजार न्यायाधीश जरी एकत्र आले तरी ते असा स्वरूप नकाल देऊ शकणार नाहीत. काय खरे आहे हे तुम्ही सर्वकाही समजून घ्यायला हवं. काहीही झाले तरी मला सर्व काही कळत असते पण मी मला हे सर्व ठाऊक आहे असे कधीही दर्शवणार नाही. अशा तऱ्हेनी मी सारे काही करत असते आणि एखाद्या माणसाचे काय करायचे ते हळूहळू मला समजते. तुमच्या या पुनरुत्थानाला ख्रिस्तापेक्षाही फार मोठे आशीर्वाद मळिले आहेत. ते एकटेच होते आणि लोक त्यांना ओळखू शकले नाहीत. त्यांच्या हातावर आणि पायावर ज्या ज्या ठिकाणी त्यांना खळि मारले होते त्या खुणा त्यांना दाखवून द्यावयाच्या होत्या. पण आता तशी परिस्थिती नाही. एकच गोष्ट म्हणजे पहिले प्रथम तुम्ही मला ओळखायला हवे. बस मी कोण आहे हे समजण्याची जरुरी नाही. ती फार अवघड गोष्ट आहे. मला समजणे अवघड आहे पण मला ओळखले की सारे मळिले! आणि हे सर्व तुमच्या संवेदनक्षमतेवर अवलंबून आहे. तुमचे पुनरुत्थान पूर्णपणे व्हायला हवे आणि सहजयोगात तुम्ही प्रगल्भ व्हायला हवे. अशी प्रगल्भता तुम्ही मळिवली नाही तर मी म्हणून तुम्ही सहजयोग सोडून द्या. काही काळ बाहेर रहा, मग तुम्हाला हे सर्व काय चाललं आहे ते उमजेल आणि तुम्ही परत याल. ख्रिस्तांनी आपल्या आयुष्याच समर्पण केलं तसं सहजयोग तुम्हाला तुमच्या आयुष्याचा त्याग करायला सांगत नाही. तुमच्या आईला पण तसं काही नको, पण तरीही तुम्हाला काही त्याग करायला हवा. महत्त्वाचा त्याग म्हणजे तुमच्यातील अहंकाराचा, या अहंकाराला सुळावर द्यायचे. या अहंकारामुळे तुम्हाला नुसत्या कल्पना सुचतात. हा अहंकार जर अर्पण केला तर तुम्हाला खूप मदत होईल. पण नुसता त्याला अर्पण करण्याबद्दल वचिर करत बसलात तर तुमची मनशक्तीच फक्त खर्च होत राहील. अशा तऱ्हेच्या सर्व गोष्टी तुमच्या मनाचेच खेळ असतात आणि त्यातूनच तुमच्यातील अहंकाराचा वापर होत रहातो. म्हणून सर्वात उत्तम उपाय म्हणजे ध्यान करणे, नरिवचारतेच्या जाणीवेमध्ये उत्तम उपाय म्हणजे ध्यान करणे, नरिवचारतेच्या जाणीवेमध्ये जाणे; त्यापासून आपोआप तुम्ही समर्पित बनू लागता. आता मला तुमच्याकडून काय हवे आहे? काहीच नाही. मला कशाचीही जरुरी नाही, मला स्वतःकरता नाहीच नकोय, तुम्हीच मला हे देता, ते देता. मला त्या सर्व गोष्टीपासून दूर जावेसे वाटते. फक्त तुमच्या समाधानाकरता मी ते मान्य करते. मला स्वतःसाठी सहजयोग करण्याची जरुरी नाही पण हे सर्व तुमच्या आईचे प्रेम आहे, तिला या पृथ्वीवरील जास्तीत जास्त माणसांना तारायचे आहे; त्यांचे पुनरुत्थान करायचे आहे. हा एक विशेष समय आहे आणि तुमच्याद्वारेच मला हे कार्य करायचं आहे. तुम्ही सगळीकडे जाऊन सहजयोगाचा प्रचार व प्रसार करायला लागा आणि त्या कामासाठी इतरांना पण तयार व्हायला मदत करा.

आजचा दविस प्रतजिजा करण्याचा आहे, प्रतजिजा स्वतःलाच वचन देऊन करायची की आम्ही सहजयोगात उत्तरोत्तर वृद्धगित होऊ, जेणेकरुन सहजयोगाबद्दलच्या आमच्या भावना, ज्ञान आणि सिंदेनशीलता गहन होतील; त्या समतेसाठी मी रोज ध्यान करेन ही फार महत्त्वाची गोष्ट आहे. दुसरी गोष्ट म्हणजे लोक म्हणतात की इथले लोक फार कंजुष आहेत. ते हे करायला तयार नाहीत, ह्याला पैसे द्यायला, ते वकित घ्यायला तयार नसतात. मला वाटते की तुमचे परेम तुमच्या औदार्यामधून व्यक्त होत असते. तुम्ही मला काही तरी घ्याल, ते ठीक आहे, मला काही जरुर नाही, माझ्यासाठी मी स्वतःचे पैसे खर्च करते. पण उदारपणाची वृत्ती सगळ्यात चांगली आणि ह्या औदार्याला सहजयोगात फार फार महत्त्व आहे. कधी कधी लोक फार चकित्सक व हशोबी वृत्तीचे असलेले मला दसिते. ते मला त्यांच्यासाठी साड्या आणायला सांगतात. ह्या घ्या साड्या, चांगली कल्पना आहे, ठीक आहे. वर म्हणतील आम्हाला आवडल्या नाहीत, आम्ही वकित घेणार नाही. मी काय धंदा करत नाहीये, पण तुम्हाला पाहजि होत्या म्हणून मी नविडून आणल्या. मग नको म्हणायला इथे काही धंदा चालला नाही कवि बाजार मांडला नाही! असा प्रश्न आला की ते सहजयोगी आहेत का हे मला समजत नाही? त्यांना समजत का नाही की श्रीमाताजींनी स्वतःचे पैसे खर्च केले आहेत? उलट असं असायला हवं की त्यांनी आपणहन म्हणावे, सहजयोगासाठी थोडे जास्त घ्या. खर्चितांना तीस रुपयाला वकिले गेले; कल्पना करा, फक्त तीस रुपये याचाच अर्थ हा की तुम्ही कार्यकर्त्याचे आर्थिक प्रश्न समजून घेत नाही, त्यांना मदत करत नाही. तुमच्यामधील खर्चिताला तुम्ही वकियायला नघिला आहात. तुम्ही खर्चितांना वकिले शकत नाही, सहजयोग वकिले शकत नाही. पण त्याचा अर्थ असा नाही की तुम्ही फायद्यासाठी वापर कराल. म्हणून मला सांगायचे आहे की औदार्य असण्यात तुमचाच फायदा आहे की त्यातूनच तुमच लक्ष्मीतत्त्व जागृत होणार आहे. हा मुद्दा मला सांगावा लागत आहे कारण माझ्याकडे बऱ्याच तक्रारी आल्या आहेत की लोक पैसे द्यायला काचकुच करतात. काही लोक आपणहून पुढे येतात ही गोष्ट कौतुकास्पद आहे पण प्रत्येकाने आर्थिक भार वाटून घ्यायला हवा. हे फार महत्त्वाचे आहे. कारण परमेश्वरी कार्य करत आहो. त्याचाच आनंद घ्या! सहजयोग्यांनी फलक लावलेले पाहन मला फार समाधान झालं, ह्या सर्व परसिरांत चैतन्य भुन राहिल्याच तुम्हालाच जाणवेल. हे अस कार्यान्वति झाले आहे हे तुम्हाला समजेल. म्हणून प्रत्येकाने अगदी शर्थीने जे काही शक्य असेल ते करायला हवं. दुसऱ्या कशाची जरुर नाही, फक्त तुमचे हृदय पूर्णपणे सहजयोगाला वाहून घ्यायला हवं. मग तुमची वाढ कशी व कति होत आहे हे तुम्हाला दसिल. तुमच्या भविष्यासाठी जरुर असलेली सर्व शक्ती तुम्हाला तुमच्याच हृदयातून मळिल. म्हणून हशोब करत बसू नकां, तुमच हृदय उघडू दे. ह्या दविशी खसित मृत्यूलाकातून परत आले आणि त्यांचे पुनरुत्थान झाले. तुम्ही तुमच्या देहातूनच त्यांच्यासारखे पुनरुत्थान मळिलेले पाहजि. मृत्यूनंतर नवहे तर आत्ताच जवितपणीच. जवित असतांनाच तुमच पुनरुत्थान होते पण या उत्क्रान्तीची वशिषता तुम्ही समजून घेतली पाहजि. पुनरुत्थानानंतर तुम्ही जास्त सूक्ष्म व्हायला हवं. सहजयोगामध्ये तुम्ही फक्त तुमच्या आध्यात्मिक उन्नतीचाच वचार करायचा असतो. दुसरे कसलेही वचार तुमच्या मनात यायला नकोत. आता प्रत्येकजण माताजींना वचारतो आहे की बंगालमध्ये अजून लक्ष्मीतत्त्व का नाही जागृत झाले? याला

बऱ्याच ठिकाणी सहजयोग पसरला आहे. तुमच्याजवळ संगीताची चांगली कला आहे तर तुम्ही खेड्यापाड्यात जाऊन तथिल्या लोकांना तुमच्या कलेद्वारे आकर्षित करा आणि त्यांच्या उद्धारकरता त्यांना मदत करा. असे केल्याने सगळीकडेच तांत्रिक पळून जातील. माझ नुस्ते नाव ऐकले तरी ते थर थर कापतील. तेव्हा तुम्ही जेव्हा माझी भजने म्हणाल तेव्हा तुम्ही काय मळिवू शकणार नाही? तुम्हाला तुमच्या आईकडून जे परेम मळिल आहे ते वाटून घ्या. या प्रदेशात लोकांना परेमाचे कति आकर्षण आहे ते तुम्ही जाऊन पाहण्यासारख आहे आणि तुम्ही तथि गेलात की लक्ष्मी पण तकिडे येईल. तुमच्या जाणयाने लोकांचे शारीरिक त्रास कमी होतील, त्यांची मानसिक स्थिती सुधारेल आणि सगळ्यात मोठी गोष्ट म्हणजे त्यांची आध्यात्मिक वाढ पण होईल. अशा तरहेने आपल्याला आपल्या देशातील लोकांमध्ये परिवर्तन घडवून आणायचं आहे आणि यासाठी तुम्ही सगळीकडे जाऊन कार्य करायला हवं. आजचा दविस फार महत्त्वाचा आहे आणि तो असा की खर्चितांनी या दविशी दाखवून दिले की मानवप्राणी स्वतःच उन्नत होऊ शकतो. पण त्यांनी ज्या अटी घातल्या होत्या त्या पाळणे आपल्याला शक्य नाही. त्यांनी सांगितले की तुमच्या एका डोळ्याने पाप केले तर तुम्हीच तो डोळा काढून टाका, हाताने जर गैर काम केला तर तो हात कापून टाका. मी खर्चिचन लोकांबरोबर खूप वावरले आहे पण ज्याने एक डोळा काढून टाकला आहे कवि एक हात कापून टाकला आहे असा एकही माणूस खर्चिचन समाजात मला दसिला नाही. म्हणजे त्यावेळेस त्यांनी ही अट गुंडाळून ठेवली. आता सहजयोगात आल्यावर तुम्ही स्वतःबद्दलच शत्रुत्व करु नका. तुम्ही आत्मपरिक्षण केले पाहजि आणि स्वतःचे दोष शोधून काढले पाहजि. तुम्हाला स्वतःबद्दल खर परेम असेल तर ते दोष काढून टाका. अस केल्याने तुम्ही पूर्णपणे उन्नत होऊशकाल. एकदा हे दोष काढून टाकले की तुम्हीच स्वतःला आनंदी, शांत व शक्तशाली झाल्याचे पाहून चकित व्हाल. तुमच्या शक्तीच्या प्रभावाच्या आड येणाऱ्या सार्या आडथळ्यांना काहीही कमित मोजून दूर करण फार जरुरीच आहे. आपण आपल्या उध्दाराकडे लक्ष देत नाही म्हणून या गोष्टी आपल्या उन्नतीच्या आड येतात; आता पुनरुत्थान झाल्यामुळे आपण परमेश्वराच्या साम्राज्यात आलो आहोत, पण तथि बसण्याआधी आपण स्वच्छ झाले पाहजि. प्रथम तुम्ही स्वतःला कमी लेखण बंद करा आणि घुकीच्या मार्गाने न जाण्यावषिी स्वतःला बजवा; नाही तर तुम्हाला शांतता कशी मळिणार? हे फार अवघड आहे. शांती मळिवण मुळीच अवघड नाही पण त्यासाठी ध्यान करण आवश्यक आहे आणि सगळ काम हृदयापासून करा, मग काही अवघड नाही. सहजयोगामध्ये पुष्कळ लोक अशा स्तरावर आलेले मला दसितात व त्यांचे परेम शक्तशाली झाल्याच दसिते. आज मी अशाच एका माणसाचा उल्लेख करणार आहे. हा माणूस -आई-बद्दल अगदी एकनषिठ आहे. आम्ही संस्थापासून विमानतळाकडे जात होते. आम्ही हॉलंडला जाणार होतो आणि एका सहजयोग्याने आम्हाला सांगितले की विमान ११ वाजता नघिणार आहे. त्याप्रमाणे आम्ही तयार होतो. पण नंतर तो म्हणाला की विमान लवकर नघिणार आहे आणि आम्हाला शक्यतो लवकर तथि पोचले पाहजि. हे कसे जमणार? आम्हाला पोचायला १५ मि. उशीर झाला. म्हणून तेथील ऑस्टेरियन एअर होस्टेसला खूप राग आला कारण ते विमान प्रथम ऑस्टेरियाला जाणार होते. ती आमच्यावर ओरडायला लागली आणि म्हणाली - तुम्ही असेच आहात, कारण तथि जादूटोण करणारे खूप लोक आहेत. जथि जथि ही तांत्रिक मंडळी जातात तथिून लक्ष्मी दूर नघिन जाते. तीच गोष्ट दारूबद्दल. काही काळ ठीक आहे पण नंतर दारुपासून लक्ष्मी दूर जाते. बंगालमध्ये तांत्रिक खूप आहेत याचे कारण मला अस दसिते की बंगालमधले लोक साधेभोळे व भावनाप्रधान आहेत व कुणीही येऊन सांगायला लागले की ते परमेश्वराचे दूत आहेत की त्यांचा लगेच वशिवास बसतो. काही वचार वगैरे न करताच हरे-राम म्हणणार्या लोकांनी बंगालमधूनच पुरचाराला सुरुवात केली. वेड लागल्यासारखे रस्त्या-रस्त्यातून त्यांच्याबरोबर यायला लागले, हरे राम हरे राम सुरु. काय फायदा मळिला? गर्बेी आपणखीनच वाढली. बंगालमध्ये नवीन काही म्हणायला कुणीही सुरुवात केली की लोक लागले त्याच्यामागे. त्यांच्याकडे तरहेतरहेची कर्मकांडे व वर्तते असतात आणि अशा कर्मकांडामध्ये आपण हरवून जातो. पूर्णपणे स्वतःला वसिरतो. खरंतर या कर्मकांडामागेच रहस्य. अर्थ आपण शोधून काढला पाहजि. सहजयोगामध्ये कसलेही कर्मकांड नाही, कशावरही टीका नाही, कुठल्या धर्मावरही टीका नाही आणि सगळ्यात महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे विश्वबुधत्वाची भावना प्रस्थापित होते आणि ती हृदयापासून सरु होते. ज्या दविशी विश्वबुधत्वाची भावना प्रस्थापित होते आणि ती हृदयापासून सुरु होते. ज्या दविशी वसिरहृदुत्वाच्या भावनेची जाणीव होईल त्यावेळेस आपण तांत्रिक लोकांच्या जाळ्यातून मुक्त होऊ एक सहजयोगी तांत्रिक लोकांना घालवून द्यायला पुरेसा असतो. एवढी त्याची शक्ती असते. तुमचे आता पुनरुत्थान झाला आहे व तुम्ही स्वच्छ, सुंदर झाला आहात आणि तुमच्यामधील शक्तीचा आता आवषिकार होत आहे. सहजयोग्यांनी स्वतःची स्वच्छता करू न शुद्ध झाले पाहजि. त्याऐवजी ते भक्तीमध्ये आणि भावनातकटतेमध्ये दंग होतात हे चांगले असले तरी स्व मध्ये रममाण होणे फार चांगले. तुमच्या शक्ती वृद्धीगत करा. ज्या दविशी तुमच्यातील शक्ती प्रभावशाली होतील त्यावेळेस हे तांत्रिक लोक बाडबसितरा घेऊन पसार होतील. म्हणून आजच्या या पुनरुत्थानाच्या दविशी तुम्ही शपथ घ्यायला हवी. तुम्ही स्वतःच परिवर्तन घडवून उच्च स्तरावर येण्याचा आणि एक प्रगल्भ सहजयोगी बनायचा प्रयत्न कराल आणि त्यासाठी आपण ध्यान करण जरुरीचे आहे. तीन तीन तास ध्यान करत बसायचे. अस नव्हे तर दहा मिनिट बसा पण हृदयापासून ध्यान करा. ध्यानामध्ये हृदय पूर्णपणे ओतणे फार आवश्यक आहे. बंगालमधले लोक मोठ्या अंतःकरणाचे आहेत व प्रेमळ आहेत पण तुम्ही -पातर -आहात का? तुम्ही सहजयोगी असाल तर प्रथम स्वतःवर प्रेम करायला शकि मग तुम्हालाच समजेल की हेच दुसऱ्या लोकांकडे ही पसरत आहे. तुम्हाला राग येईल, तुम्हाला इच्छा, वासना वाढतील, तुमच्या सवयी असतील, तरीही तुम्ही या सर्वापासून जेव्हा स्वतःला स्वच्छ कराल तरच तुमच पुनरुत्थान झाले अस म्हणता येईल आणि तुमच्या व्यक्तमितत्वातले हे सारे दोष जाऊन तुम्ही स्वच्छ व्हाल तेव्हा इथे कोणताही तांत्रिक शलिलक राहणार नाही. कुणीही तांत्रिक इथे राह शकणार नाही! दुसरे म्हणजे तुमच्यात संगीताचे चांगले कलाकार आहेत, तेव्हा अशा पुष्प व महिला कलाकारांनी एकत्रितपणे बस कवि ट्रक भाड्याने घेऊन खेडेगावात जावे आणि तथि माताजींच्या भजनांचा कार्यक्रम होणार आहे असे जाहीर करावे. अशा तरहेने तुम्ही तथि एकत्र जाऊन गाणी- भजने म्हणा, थोड-फार बोला आणि माझ्या कॅसेटस लावा. उत्तर प्रदेश, बहिर, हरयाणा इ. उत्तर भागात पुष्कळ जण उन्नत झाले आहेत आणि त्यामुळे

तुम्हाला वेळेची कमित नाही. हे सारे. ऐकून तो माणूस फार शर्मदा झाला कारण त्यानेच आम्हाला विमानाची वेळ सांगितली होती. आम्ही सर्व जण विमानात जाऊन बसलो. हा माणूस फारच भावनाप्रधान झाला आणि त्याच्या डोळ्यातून अश्रू यायला लागले. तो जर्मन होता आणि भागच्या सीटवर बसला होता. इतर सहजयोग्यांनी त्याला रडणे थांबवण्यास सांगितले. मी फक्त त्याच्याकडे पाहिले आणि काही हरकत नाही, काळजी करु नकोस अस त्याला सांगितल. त्याचवेळी आम्हाला सांगण्यात आले की काही बघिड झाल्यामुळे विमान नघिणार नाही पण मी त्याच्या डोळ्यातले अश्रू पाहिले आणि क्षणभरात आकाशात सगळीकडे काळेकुट्ट ढग जमा झाले, सार्या सहजयोग्यांना आश्चर्य वाटले की एकाएकी हे ढग कुठून आले त्याच्या परेमाची शक्ती पहा. आम्हाला उतरुन पुन्हा विमानतळावर जायला सांगण्यात आले, कारण विमान नघिणार नव्हते आम्ही विमानतळावर पोचताच जोराचा पाऊस पडायला लागला. दुसरवकुठलीही विमान नघिणार नव्हते पण आमचं विमान पाच वाजता नघिले अस आम्हाला सांगण्यात आले. मग तो माणूस त्या एअर होस्टेसकडे गेला आणि म्हणाला आता तुमच्यामुळे आम्हाला उशीर होत आहे. तरी आम्ही पण तुमच्यासारखे तुमच्यावर ओरडायचे का? ती

मॅनेजरकडे गेली आणि घडलेला सर्व प्रकार त्याला सांगितला. आता त्या लोकांना वाटल की आम्ही कोणी विशेष शक्तशाली लोक आहोत. नंतर आकाशांत एकही ढग शल्लिक नव्हता. मग त्यांनी आम्हाला बाहेर जायला आणि पिरत आमच्या सोयीने आत यायला परवानगी दिली. आमची सर्व काही व्यवस्था केली. आम्ही जेव्हा दुसऱ्या वमिनकडे जायला नघालो तेव्हा एक महिला, जी आधीपासूनच हे सारे पहात होती, माझ्याजवळ आली आणि तिच्या हाताच दुखण बरे करायला वनिती करू लागली. मी तिला हाताने फक्त स्पर्श केला आणि तिने हात वर उचलून तो दुखायचा बंद झाला अस सांगितले. वमिनतळावरचा मुख्य अधिकारी आमच्याकडे आला आणि आपल्या पाठीच्या दुखण्याबद्दल सांगू लागला आणि ते दुखणं बरे करण्याची त्याने वनिती केली. मी त्याला उशीर होत असल्याबद्दल सांगितले तरी तो म्हणाला की मी तुमच्यापुढे चालतो, तुम्ही पाठीमागून माझ्या पाठीवर तुमचा हात ठेवा. अशा तऱ्हेने आम्ही वमिनापर्यंत चालत गेलो. मग त्याने मागे वळून त्याच दुखण बर झाल्याचे सांगितले. आमच्या जवळ ही शक्ती आहे हे या लोकांना कसे समजले बघा. या माणसाचे प्रेम कस आहे ते बघा आणि त्या प्रेमामध्ये कती शक्ती आहे हे पहा ! तुमच तुमच्यावर प्रेम असेल तर तुम्ही स्वःतला सुधारल पाहजि. तुम्ही स्वतःसाठीही थोडा वेळ काढा. बंगालमध्ये सहजयोगी लोक कार्य करत आहेत. पण बंगालमधील परिस्थिती तेव्हाच सुधारेल जेव्हा सहजयोगी लोक खेड्यापाड्यात जाऊन कार्य करतील. तुम्हा सर्वाच पुनरुत्थान झाल आहे, म्हणून आज तुम्हाला माझ सांगण आहे की कलकत्त्यात बसून राह नका तर खेड्यात जा आणि काम करा. ही जी अनमोल देणगी तुम्हाला मळिली आहे तिची वाढ इतरांना वाटल्यावरच पसरणार आहे आणि त्याचा सारखा बंगालला फायदा होणार आहे. आज पूजेला इतके सारे लोक आल्याचे पाहून फार आनंद झाला. पण मी आशा करते की मी पुढच्या वेळेस येईन तेव्हा खेड्यातील जनता पण इथे आलेली असेल. तुमची उच्च संस्कृती आणि संगीत कला याचा उपयोग करा आणि साच्या बंगालमध्ये सहजयोगाचा प्रसार करा. परमेश्वराचे तुम्हाला अनंत आशीर्वाद.

1995-10-28, After Concert Talk

28 ऑक्टोबर 1995

Evening Program Diwali Puja

Nargol (India)

Talk Language: English, Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

आज सर्व गोष्टींना उशीर झाला .कारण आपल्याला सगळ्यांना माहीतच आहे पण सहजयोगात आपण घडयाळ बघत नाही आणि हा विचार ठेवत नाही की काही गोष्टी टाईमशीर होतात .जे सहज घडून येईल तेच अत्यानंद देईल .आता जी गाणी झाली सुरवातीला ती इंग्लिश मध्ये कवि आपण असं म्हणू की पाश्चात्त्या पद्धतीची झाली .आणि तुम्हा सर्वांना एव्हडी आवडली हे एक मोठं मला समाधान वाटलं .नाहीतर इथे सर्व संगीत तज्ज्ञ बसलेले आहेत .आणि ते म्हणतील माताजी तुम्ही हे काय सुरू केलं .पण आपण सर्व प्रकारचे संगीत समजून घेतलं पाहिले . अर्थात जे नुसतं काहीतरी आज काल नघिलेलं तेच म्हणत नाही मी पण सर्व तऱ्हेचे ,मला तर वेस्टर्न क्लासिकल संगीताचा फार नाद आहे .तसा साऊथ इंडियन संगीताचा पण मला फार नाद आहे .आणि आपला तर आहेच .तेव्हा आपली दरीष्टी व्यापक करायला पाहिले .आणि ते बघून मला फार आनंद वाटला की तुम्ही सर्वानी जे फ्रेंच लोकांनी तुमच्या समोर प्रस्तुत केलं ती गाणी ,त्यातला जो पुरुष होता आफ्रिकेचा तो एक प्रसिद्ध गायक आहे .फार प्रसिद्ध आहे फ्रेंच मध्ये .पण आता सहजयोगात आला आणि आता लहान मुलांना सुद्धा शकितो आणि आपल्या गाण्या मध्ये सगळे मंत्र म्हणतो .तेव्हा एक मोठी क्रांती झालेली आहे जगा मध्ये .गणपतीला सुद्धा ते मानतात आणि गणपतीची केव्हडी स्तुती करत होते .हिकेव्हडी मोठी क्रांती आहे .कहिया लोकांना आपल्या देव देवतां न बदल इतकं वाटत ,इतकी त्यांची माहिती आहे .तस त्यांनी नाटक केलं .हे म्हणजे काय उगीचच त्यांच्यावर मी लादलेलं नाही .मी त्यांना कधीही सांगितलं नाही की असे नाटक करा म्हणून .आधीच नाही मी त्यांच्या जवळ कधीच अशी जबरदस्ती केली नाही की तुम्ही असल्या तऱ्हेची नाटक करा .पण त्यांना स्वतःलाच त्याची जाणीव त्याचा अनुभव आहे आणि त्या प्रमाणे त्यांनी सर्व धर्माच्या जेव्हडे काही मोठमोठाले अवतार झाले त्यांना धरून हे नाटक स्वतःच बसवलं .मलाच आश्चर्य वाटलं .की कितती बारीक त्यांनी त्याची मांडणी केली .म्हणजे कामालाच आहे .तेव्हा सहजयोग त्यांच्या रोजच्या वचारात वागण्यात आलेला आहे .ते लोक त्या दृष्टीने विचार करतात .की सर्व धर्मांना एक तऱ्हेने कस दाखवायचं .तेव्हा त्यांचं नाटक सुद्धा फार सुंदर झालं

महाराष्ट्रीयन लोकांचं एक वैशिष्ट्य आहे की एकदा जरका क्लासिकल संगीत सुरू झालं ,कुठेही मग ते खडेगावात तुम्ही असला नाहीतर कुठंही असला झालं मग त्याच्या नंतर काही बोलायलाच नको .सगळे वरिष्ठले .त्यांच्या बदल काही सांगण्या सारखं नाही .कारण एकदम संपलं च ते .तर अजति कडकडे साहेबांनी अनेकदा येऊन इतकं आमचं मनोरंजन केलेलं आहे .की मी त्यांची ऋणी आहे .आणि सर्व सहजयोगी त्याचे ऋणी आहेत .ते कबेल्याला सुद्धा आले होते .त्यावेळी आम्ही गडबडीत सापडलो त्यामुळे काही त्यांना बोलावणं झालं नाही .पण प्रत्येक वर्षी त्यांना बोलावलं पाहिले असा प्रत्येकाचा अट्टाहास आहे .आता इतकी सुंदर त्यांची गाण्याची पद्धत आहे .ते गातात क्लासिकलच ,क्लासिकलच गायला पाहिले .पण त्याच्यामध्ये ते जे रिमिक पॅटर्नस बनवतात मधे मधे आणि कधी फास्ट कधी स्लो त्याने ज्याला समजत नसेल तो सुद्धा खळिऊन जाईल .त्याला असं वाटेल की हे काहीतरी अभिनेव आहे .पण आता तुम्ही जर अगदी सारखं कृष्णराव पंडित सारखं गाणं सुरू केलं तर झालं पंधरा मनिटिात सगळे उठून जातील .तर या आज काल च्या धका धकी च्या जीवनात अशा रीतीने जे आपण आलटून पालटून गायलं आहे ते फारच सगळ्यांनाच मग ते कुठल्याही देशातले असेनात का फारच आवडलेलं आहे .सगळे अगदी स्तब्ध बसले .सगळ्यांनी फार त्याचा आनंद घेतला .त्या बदल मी खरोखर आपली ऋणी आहे .कारण आम्ही इथे जंगलात येऊन बसलो आहोत .आणि जंगलातही अजति कडकडेचं गाणं ऐकायचं म्हणजे ईटीज टू मच .मी म्हंटल सुद्धा त्यांना की तुम्ही कशाला त्यांना त्रास दिलाय इथं आणायचा मध्ये रस्त्यामध्ये सगळे या वेळी आदळत आपटत आलो त्याच्या वरून मला कळलं आपण आलात म्हणजे झालं ,याना कशाला त्रास दिला पण आपण ज्या आस्थेने आणि ज्या प्रेमाने गाणी सलिकट केली आणि इतकी सुंदर म्हंटली ,सगळे मला सांगतात की आम्ही अजति कडकडेना माताजी तुमच्या समोर ऐको तो त्यानं च वेगळच रूप दसित .आणि मग तस ऐकलं तर एव्हडं नाही वाटत .म्हंटल असं का .तर हे सांगायचं म्हणजे असं की आपणही एक फार धार्मिक व्यक्ती आहात .इतकच नव्हे की आपलं पण रजिअलायझेशन झालं आहे .आणि भक्तीचा पण खूप संचार आहे तुमच्यात .तेव्हा त्या समनव्या मुळे जी एक उत्कृष्ट कलासिद्धि आपल्याला साधलेली आहे ,त्याच्यामुळे हे आमचे सगळे सहजयोगी मग ते परदेशातले असो कवि भारतातले असो नेहमी म्हणतात की किमीतकमी एकतरी प्रोग्रॅम त्यांचा तुम्ही फॉरेनला ठेवा .हो अगदी आग्रहाची विनंती असते .पण मागच्या वेळेला आम्ही जरा गडबडीत सापडलो त्यामुळे ते झालं नाही .प्रत्येक वेळेला आपण जी वेळ आपल्याला साध्य होईल म्हणजे जी पूजा आपल्याला साध्य होईल ती जर आपण कळवलं तर आम्हाला बर पडेल .म्हणजे आम्ही तयारीत राहू .पण आपण ही फार बड्डी असता .तर आज सर्वांच्या तऱ्हे मी आपल अभिनेतृ करते .मला तर फारच गाण्याचं आहे .म्हणजे मी कधी झोपतच नाही ,कधीही गाणं असलं की मला झोप येतच नाही .मला समजत नाही लोक कसे झोपतात पण असं नाही की मी गाण्या मध्ये काही ट्रेनिंग घेतलेलं नाही .काही नाही पण आमच्या घरात सगळे गाणारे आहेत .पण मी नुसतं ऐकून ऐकून .पण गाण सुरू झालं की मला झोप येत नाही .आणि आपलं गाण असेल तर मुळीच झोप येत नाही .त्यामुळे मी इकडे तिकडे बघत होते तर सगळे तशेच अगदी तटस्त बसलेले .म्हणतात ना अगदी चिंतित असे .तेव्हा इतकं मनोरंजन झालं आहे ,आजची दैविकी म्हणजे तुम्ही साजरी केलेली आहे .आणि आम्हाला सगळ्यांना इतका आनंद दिला आहे .आता मी गाण्या बदल काही म्हंटल का ,सगळे अगदी दुःखी होऊन बसले आहेत .तस दुःखाचं काही कारण नाही .कारण काही म्हंटल तरी मी तऱ्याहत्तर वर्षाची आहे आणि तुम्ही सगळे कितती लहान आहात .तेव्हा हा प्रश्नच उभा रहात नाही .

तेव्हा आता दुसरी गोष्ट अशी आहे की आता बरीच रात्र झाली आहे .पण ऊदयाला हिमंडळी नागपूरहून आलेली आहेत .आणि यांचा प्रोग्रॅम आपण करणार आहोत .एक सांगाथचं म्हणजे रुमानियाचे जे गाणारे आहेत ते काहीतरी पूर्व जन्मातले संगीत तज्ज्ञ असले पाहिले .कारण कोणत्याही गुरुकडे न जाता ,मला माहिती आहे गुरु कडे कितती महानत करावी लागते ते आणि गुरुंचा राग सगळा उचलावा लागतो ते .मी खूप पाहिलं आहे पण यांनी कधी कुठले गुरु पहिले नाहीत ,कुठल्या गुरुचे चरण धरले नाहीत .हे कुठून आल मला समजत नाही .आणि एक दिवस सहजच म्हणे आम्ही स्टेज वरून गायचं का माताजी म्हंटल गा ,काय गाणार .मला वाटलं काहीतरी रुमानिय न गाण गातील .आणि त्यांनी सुरू केलं कव्वाली तर तऱ्हेच्या आणि त्यात तराणा .आपण आज जो ऐकला .आणि कुणाला वाटणारच नाही की हे लोक रुमानियाचे आहेत .त्या दैविकी तर सगळे त्यांचेच कपडे घालून होते .मला अगदी असं वाटायलागलं की हे कोणीतरी पूर्व जन्मीचे मोठे संगीत तज्ज्ञ असतील .यांचा जन्म तिकडे रुमानियाला झाला .तसे आपण बघताच की पुष्कळशी लहान लहान मूल दहा दहा वर्षाची सुद्धा इतकं सुंदर गाण म्हणतात .तेव्हा हे सुद्धा कोणीतरी पूर्व जन्माचे असले पाहिले .गाणं नाही वाजवतात सुद्धा हे ते त्यामुळे हे जे लोक आहेत त्यांचं मला समजतच नाही की कस यांनी हे सगळं धरल आणि कस तालात स्वरात इतकाच नव्हे पण फार मनोरंजक आहे .आता दुसऱ्यांनी जी कवविता केली होती ती स्वतः केली होती .उरदू काही येत नाही त्यांना पारसी काही येत नाही .कविति कशी केली माहिती नाही .तस हद्दी मध्ये स्वसिद्धरलंड च्या लोकांनी कविति केली .तर हे काही तरी उत्सफूर्त आहे .आमच्या कडे अशी पद्धत आहे ना .काय माहीतच आहे की प्रत्येक देशाला एक कुणीतरी सांभाळायचं .तर रुमानियाचे इनचारज हे फ्रेंच लोक .कसे झाले माहिती नाही आणि रुमानिया देशा मध्ये इतकी जागृती आहे की पाच हजार सहजयोगी आहेत .अगदी व्यवस्थीत .आणि मला तथि मी गेले तर तथिल्या युनिव्हर्सिटीने मला तथि फार मोठी युनिव्हर्सिटी आहे त्या मध्ये मेडिकल आहे इंजिनिअरिंग आहे सगळं आहे .त्यांनी आपलं नाव बदलून घेतलं आता ,तथिले चान्सलर साहेब आले मला ते रसिव्ह करून आत मध्ये घेऊन गेले .सगळ्यांशी ओळख करून दिली .मला समजेना एव्हडं माझं महात्म्य कस करता आहेत रुमानियाचे लोक .मग म्हणे की माताजी तुम्ही आम्हाला एक लेक्चर द्या .ऑन मेडिकल सायन्स .म्हंटल बर .मेटा सायन्स .तर मी एक स्वादपिटन चक्रा वरती लेक्चर दिले .आता तुम्ही ते ऐकलय .तर ते अगदी डोळे नघाले त्यांचे .सगळे डॉक्टरस बसले होते .बघाय लागले माझ्या कडे .त्याच्या नंतर बघितलं तर ते व्हाईस चान्सलर साहेब आहेत चान्सलर नाहीत म्हंटल गेले कुठे हे .रागावले की काय .कारण म्हणजे थोडस मेडिकल ला चॅलेंज च होत .तर थोड्या वेळाने एक कागद घेऊन आले .म्हंटल कसलं एवार्ड नवीन कोणी देतात ,कुठे तरी आता अमेरिकेला कुठेही आता एवार्ड देत असतात .आता रशियाला आम्हाला एवार्ड दिला आइन्स्टीन च्या बरोबर .म्हणजे कमालच आहे .पण ह्यांनी जो एक एवार्ड आपला त्याच्या मध्ये मला डॉक्टरेट दिली .व्यवस्थीत ,म्हणजे रजिअल जशी काय युनिव्हर्सिटी तुन मळिते अगदी तशी डॉक्टरेट .आणि त्याचा सबजेक्ट काय तर कॉन्ग्रेटिव्ह सायन्स .म्हणजे इसेन्स ऑफ ऑल द सायन्स .आणि अशा रीतीने त्यांनी माझा गौरव केल्या बरोबर मी आश्चर्यचकित झाले .यांना कशी अशी ओळख पटली .रुमानिया मध्ये काहीतरी अशी विशेषता आहे .आपल्या रमण पासून शब्द असेल हा .रमण करणे म्हणजे ध्याना मध्ये आपण रमण करतो म्हणजे अनंदाच्या सागरात पोहत राहणे म्हणजे रमण करणे .तर यांचं काहीतरी दसित असलं मला .कारण यांनी इतक्या हेनी माझा मान केला .मला फार आश्चर्य वाटलं .दुसरी एक आणखीन गोष्ट सांगाथची म्हणजे कारण आता आपला कशीतरी वार्षिक च म्हणा कवि पंचवीस वर्षा नंतरची सेंटनरी आहे .क्यांनी फार माझा मान केला .आणि इतका गौरव त्यांनी दिला मला .फार मला आश्चर्य वाटलं पण याला कारण एक गोष्ट मला कळली हे ऐकून तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की रशिया आणि युक्रेन मध्ये खरसिताच्या तीन हजार वर्षा पूर्वी आदिशक्तीला पूजत होते .तलि अदति म्हणत असत .आणि त्यांनी सगळी चक्र पेट केली होती .वशिष करून मूलाधार चक्र त्यांनी चार पेटलं सकट पेट केलं होत .ते कुंडलिनी शक्तीत वशिवास करत होते .मला आश्चर्य वाटलं .आणि त्यांनी मला दाखवली आदिशक्ती ,आदति च्या पोटातील कुंडलिनी .

[1995-10-29, Diwali Puja, Sahajyog ke Suruvat](#)

29 ऑक्टोबर 1995

Diwali Puja

Nargol (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Diwali Puja - Sahajyog Ki Shuruvat Date 29th October 1995 : Place Nargol Puja Type Speech

[Marathi translation from Hindi]

पंचवीस वर्षापूर्वी मी जेव्हा नारगोलला आले त्यावेळी सहस्रतारा उघडण्याचे माझ्या मनात नव्हते. माझा वचिर होता, की अजून थोडे थांबावे आणि मानवाची स्थिती कशी आहे ते पहावे. त्यावेळेस आत्मसाक्षात्कार म्हणजे काय हे समजण्याइतकी त्याची स्थिती नव्हती. जरी पुष्कळ साधुसंतांनी आत्मसाक्षात्काराबद्दल सांगितले होते तरीही; महाराष्ट्रात तर हे ज्ञान खूपच पसरले होते. कारण मध्यमार्ग सांगणान्या नाथपंथीयांनी स्वतःच्या उद्धाराचा एक मार्ग सांगितला तो म्हणजे स्वतःला जाणणे. स्वतःला ओळखल्याशिवाय तुम्ही काहीही मळिवू शकत नाही हे मला माहीत होते पण त्यावेळी माणसाची स्थिती फार वचितीर असलेली माझ्या पाहण्यात आले होते; खोट्या लोकांच्या ते मागे लागले होते. त्या लोकांना नुसते पैसे मळवायचे होते. सत्य ओळखण्याइतकी मानवाची स्थिती नसते तेव्हा त्याच्याशी सत्याबद्दल बोलणे अवघड होते. लोक माझा का ऐकणार? मला पुन्हा पुन्हा वाटायचे, की माणूस अजून वरच्या स्थितीला यायला हवा. पण मला हे ही दिसत होते, की या कलियुगात माणूस अगदी बेजार झाला आहे. गतजन्मीच्या पापकरमांमुळे अडचणीत आलेले खूप लोक होते. काही लोक मागल्या जन्मात केलेल्या कर्मांमुळे राक्षस होऊन जन्माला आले आणि ते इतरांना त्रास देण्यांत, उपद्रव देण्यात मग्न होते. याच त्यांना काही चुकतोय असंही वाटत नव्हते. मी दोन प्रकारचे लोक पाहिले. एक दसऱ्यांना त्रास देणारे आणि दुसरे असमाधानी व त्रास भोगणारे. यापैकी कोणाकडे लक्ष द्यायचे याचा मी विचार करत होते. जे दसऱ्यांना त्रास देत होते त्यांना आपण कोणी विशेष कवि परिपूर्ण आहोत असे वाटत होते. आपल्याकडून दसऱ्यांना त्रास होत आहे एवढेही त्यांना समजत नव्हते. ज्यांना त्रास होत होता ते असाहाय असल्यासारखे तो सहन करीत होते. आपल्याला अधिकार गाजवून त्रास देणाऱ्या लोकांना विरोध करण्याचेही त्यांच्या मनात येत होते. मग मला वाटायचं, की आपण बदलले पाहिजे हे माणसाला कधी उमजणार? हा बदल आपल्याला घडवून आणलाच पाहिजे. काही लोक जास्त त्रास देतील, कमी देतील, काही जास्त सोसतील, काही कमी. त्यावेळी समाजाची ही तरा होती. मग ते सर्व देवाच्या नावाखाली, देशाच्या, सरकारच्या, आर्थिक सुधारणांच्या कवि काटकसरीच्या इ. नांवाखाली. कोणी अगदी गरीब तर दुसरे अतिश्रीमंत अशा तरांनी या देशात एक प्रकारची फसवणूक चालली होती. मला वाटायचे, की जोपर्यंत माणसामधे परिवर्तन होत नाही, तो स्वतःला ओळखत नाही, त्याची खरी महानता व तेजस्विता त्याला प्राप्त होत नाही तोपर्यंत तो असाच वागणार. हे लहानपणापासून माझ्या मनात होते आणि मला वाटले, की माणूस खऱ्या अर्थाने समजणे जरूरीचे आहे. प्रथम मी माणसाचा बराच अभ्यास केला. मी तटस्थ राहून साक्षीभावाने मानवी जन्म समजण्याचा प्रयत्न करीत असे; त्याचे प्रश्न काय आहेत, तो कुठे चुकतो, चुकीचे विचार का करतो इ. विचार केल्यावर मी अशा निष्णाला आले, की हे सर्व माणसाचा अहंकार वा प्रता अहंकार (कंडिशनिंग) त्याला बाधतो. त्यामुळे तो संतुलनात असू शकत नाही. जोपर्यंत तो संतुलनात येत

नाही तोपर्यंत कुंडलिनी वर कधी येणार? हा सुद्धा एक कठीण प्रश्न आहे. मी नारगोलला आले, तेव्हा काही विशिष्ट योगामुळे इथे एका राक्षसाने मुककाम ठोकला होता. त्याने मला पाठविण्यावषियी माझ्या पतीकडे विनंती केली. मला तो मुळीच आवडला नव्हता, पण फक्त पतीच्या आज्ञेमुळे मी इथे आले आणि त्याच बंगल्यात राहिले. मी एका झाडाखाली बसून त्या राक्षसाचे खेळ व त्याचा कॅम्प पहात होते. मला आश्चर्य वाटले, की हा राक्षस प्रत्येकाला बोलवून संमोहित करीत होता. काही कष्टाळ होते, काही कृत्यासारखे, काही सहिंसारखे ओरडत होते. मग माझ्या लक्षात आले, की तो सर्वांना पशु योनीमध्ये नेत होता. त्यांची सुप्त चेतना तो प्रभावित करीत होता. मला काळजी वाटू लागली. त्याआधी मी बरेच खोटे लोक पाहिले होते. मी इकडे-तकडे फिरून ते लोक काय करतात ते पाहू लागले. त्यांच्याबद्दल आपल्याला माहिती असावी म्हणून, मी बघितले ते लोक खूप घाबरलेले होते. त्यांच्यात शस्त्रधारी सैनिक होते. ते जर ईश्वरी कार्य करीत होते तर या सर्वांची काय जरूर ? ते पैसा पण खूप खर्च करतात. लोकांना खोटेनाटे सांगून कोट्यावधी रुपये उधळतात. कलियुगाचे हेच महात्म्य आहे, की असे अनाचारी, दुष्ट लोक समृद्ध होतात. म्हणूनच या सर्वावर उपाय म्हणजे माणसाची जाणीव जागृत व प्रकाशित व्हायला हवी. त्याला सुज्जता मळिवी म्हणजे काय चुकत आहे हे त्याला जाणीवपूर्वक समजेल. मी पाहिले, की माझ्या भवतीच्या समाजामधे लोक मनिटा-मनिटाला दारू पण. पैशाच्या मागे लागणे अशा हानिकारक गोष्टीमध्ये गुंग आहेत. ते जेव्हा बोलतात ते नैसर्गिक नसायचे; जणू नाटकांतल्यासारखे कृत्रिम वागायचे. माणसाला हे काय झाले आहे असे मला वाटायचे; तो असा गुलामासारखा का मख्ख झाला आहे. चुकीच्या गोष्टी का करीत आहे असं वाटायचे. पण हे मी कोणाला सांगणार? मी अगदी एकटी होते. त्यावेळी मी जेव्हा इथे आले तेव्हा याला काय करायचे हाच माझ्यापुढे मोठा प्रश्न होता. तिकडे तो राक्षस लोकांना संमोहित करत असल्याचे मी पहात होते. मग माझ्या लक्षात आले, की आता जर मी सहस्रार उघडले नाही तर देवाच्या शोधासाठी धडपडणारे प्रमाणे साधक कुठे जाऊन पडतील ते तो परमेश्वरच जाणे. मग मी दुसऱ्या रात्री मी समुद्र किनाऱ्यावर रात्रभर बसून राहिले. मी एकटीच होते आणि प्रसन्न चित्त होते. ध्यानात गेले आणि स्वतःमधेच चित्त एकाग्र केले आणि मला वाटले की आता सहस्रार उघडावे. ज्या क्षणी ब्रह्मरंधर उघडण्याची मला इच्छा झाली त्या क्षणीच स्वतःमधेच मला कुंडलिनी दिसली. एखाद्या दुर्बलीसारखी खट असा आवाज होऊन प्रत्येक चक्रातून ती वर येऊ लागली. तिचा रंग त्रैलोक्य होता. जसं लोखंड भट्टीमध्ये तापवल्यानंतर त्याच्यामधून वेगवेगळ्या रंगाच्या जवाळा निघल्यासारखे. मग कुंडलिनी वर आली आणि ब्रह्मरंधराला छेद करून बाहेर आली. आता मला माझे कार्य सुरू करता येईल हे मला समजले. कारण आता सर्व प्रश्न संपले आणि काळजीपासून मी मुक्त झाले. आता काय होणार असं मला वाटले. कदाचित लोक विरोध करतील, हरकत घेतील कवि माझ्याकडे हसतील? ह्याच्या पलीकडे फार तर मला ठार मारतील. तेव्हा पाहून आता त्याबद्दल काही काळजी करण्याचे कारण नव्हते. मला हे करायचेच आहे कारण त्याच कामासाठी मी पृथ्वीवर मानव म्हणून जन्म घेतला आहे; मला सामूहिक चेतना जागृत करायची आहे. मला लक्षात आले होते, की जोपर्यंत लोकांना आत्मसाक्षात्कार होत नाही तोपर्यंत ते स्वतःला जाणणार नाहीत आणि त्याशिवाय हे कार्य

शक्य नाही. जगात त्यासाठी दुसरे काहीही करू शकलात तरी त्याचा उपयोग होणार नाही. मी जागृती दिली ती व्यक्ती एक महातारी महिला होती. तिचा माझ्यावर खूप विश्वास होता. मी तिला जागृती मळिवी म्हणून देवाचे आभार मानले. खरं तर या कलियुगामध्ये लोकांना जागृती देणे हे सोपे नाही. तिला जागृती मळिल्यावर मला समजले, की दुसऱ्या पुष्कळ लोकांनाही असा साक्षात्कार मळिणे शक्य आहे. एखाद्याला व्हायब्रेशन्स देऊन जागृती देणे अगदी सोपे आहे. एखाद्याला आजारातून बरे करणे पण सोपे असते. एखाद्याला जर कसला त्रास असला, कसले दुखणे वा कसली बाधा असली तर त्या व्यक्तीला ठीक करण्यासाठी काय करायला हवे? एकाला एका प्रकारचा त्रास, दुसऱ्याला दुसऱ्या प्रकारचा तर तिसऱ्याला आणखीन वेगळ्या प्रकारचा त्रास. जर आपल्याला सामूहिकतेमध्ये हे काम करायचे असेल तर एकाच वेळी सर्वांना हा साक्षात्काराचा अनुभव यायला पाहिजे. हे सामूहिक चेतनेचे आणि जागृतीचे कार्य अशा तरांनी यशस्वी करण्यासाठी मला खूप ध्यान व चिंतन करावे लागले. माझी कुंडलिनी मला सगळीकडे वळवावी लागली. माझ्या कुंडलिनीची कृपा दुसऱ्यांवर कंदरित करावी लागली आणि मी हे काय करीत आहे हे कोणालाच माहीत नव्हते. माझ्यापाशी काय काय शक्ती आहे, मी कोण आहे, हे कोणालाच, माझ्या कुटुंबातील पण कोणाला माहीत नव्हते. मी कोणाला ते सांगितले पण नाही कारण मानवी बुद्धीला त्याचे आकलन होणे अवघड होते. प्रत्येकजण स्वतःच्या अहंकारात अडकलेला होता. मग हे कोणाला सांगणार? कबीराने म्हटलेच आहे, 'सर्व जग आंधळे असतांना त्यांना मी कसे सांगणार ?' जग आंधळे नव्हे तर अज्ञानी आहे. मग हे सूक्ष्म ज्ञान मी लोकांना कसे देणार? पण त्या महातार्या बाईची कुंडलिनी जागृत झाल्यावर तिच्यामध्ये एक सूक्ष्म शक्ती आल्याचे मला दिसले आणि त्या शक्तीद्वारे ती मला समजू लागली. त्याने तर आणखी बारा जणांना जागृती मळिली. या साक्षात्कारानंतर त्यांचे डोळे चमकू लागले व ते सर्व काही पाहू लागले याच मला आश्चर्य वाटले. त्यांच्यामध्ये असा एक अनुभव घटित झाला, की त्यातून ते समजू लागले. या पहिल्या बारा जणांच्या सर्व चक्रावर मी काम केले कारण हा पाया मजबूत बनायला हवा होता. मला हे करतांना खूप त्रास झाला कारण एकदा कुंडलिनीचे जागरण झाल्यावर ती योग्य तरांनी वर येण्यासाठी ध्यान आणि चिंतन करणे जरूरीचे आहे. त्याशिवाय ती कार्यान्वित होत नाही. हे बारा लोक वेगवेगळ्या प्रवृत्तीचे होते आणि त्यांना एकत्र बसून आत्मप्रकाशात आणणे हे काम सुई-दोरा घेऊन त्यात एक-एक फूल घालून हार बनवण्यासारखे आहे. त्यांना सामूहिकपणे एकत्र कसे आणायचे. या बारा जणांच्या भिन्न प्रकृती धर्मांना एका दोन्यामध्ये कसे एकत्र करायचे ? पण त्यांना साक्षात्कार मळिल्यावर हा एकजिनीपणा त्यांच्यात हळू-हळू निर्माण झाल्याचे मला दिसले. पण सामान्य माणसांच्या समूहाला हे सांगणे सोपे नव्हते. मग त्यांनी कोवासजी जहांगीर हॉलमध्ये एक कार्यक्रम जमवून आणला. त्यावेळी मी प्रत्येकाला या पृथ्वीवर राक्षस कसे जन्माला आले आहेत व ते काय करणार आहेत हे सांगितले. मग सर्वजण घाबरून गेले. ते म्हणू लागले, 'माताजी, जर असे म्हणू लागल्या तर कोणीतरी त्यांना ठार मारेल.' प्रत्येकजण म्हणाला, 'हे सगळे उघडपणे सांगू नका, उगीच नको ते प्रश्न येतील.' मी म्हणाले, 'अजापर्यंत मला मारून टाकणारा कोणी जन्माला आला नाही, उगीच काळजी करू नका. मी त्यांना माझ्या कुंडलिनीवर ध्यान करा म्हणजे ताबडतोब नरविचारिता येईल असे सांगितले. नरविचार

अवस्थेत आल्यावरच ते माझ्या साक्षात् स्वरूपाशी एकरूप होणार. हळूहळू ही नरिवचारिता वाढली आणि एका नव्या सामूहिकतेचा प्रकाश पडू लागला. कोवासजी जहांगीर हॉलमध्ये माझ्या लक्षात आले की भारतीय लोकांना त्यांच्या पूर्वजन्मीच्या पुण्यक्रमांमुळेच भारतात जन्म मिळाला आहे. भारतात हे कार्य करायला मुळीच त्रास पडला नाही. ते लोक पटकन जागृत व्हायचे. सुरुवातीला थोडासा त्रास झाला, पण पाश्चात्य लोकांना जागृती देता देता माझे हात मोडून जायचे. एखाद्याची कुंडलीनीं वर आणणे हे डोंगर उचलण्यासारखे असते, कारण ती परत परत खाली यायची. आणखी सामूहिकतेतून हे काम करणे जास्तच अवघड व्हायचे, ते वचितिर व मूरखासारखे प्रश्न विचारत असत, त्यांची उत्तरे दिल्यावर या बाईला इतकं कसं ठाऊक ह्याचे त्यांना आश्चर्य वाटायचे. सारखी माझीच परीक्षा ते घ्यायचे. कारण त्यांना खूप अहंकार आहे. लंडनमध्ये पहिल्या वेळी सात सहजयोगी झाले. ते सातहीजण मादक औषधे पणारे हपिपी होते, पण नंतर सहजयोगी झाले. सहजयोगात आल्यावर त्यांची व्यसने सुटली म्हणून मला ते आधार मानू लागले. अशा व्यसनी लोकांना सरळ करणे सोपे नव्हते. एका परीने हे चांगलेच झाले कारण हे काम करतांना मला जे कष्ट पडले त्यातून मला हे समजून आले, की माणूस कतीही वाईट असला तरी त्याला जर शुद्ध इच्छा असेल तर हे शुद्ध ज्ञान मिळून पटकन जागृती मिळू शकते. अंतःकरणापासून आत्मसाक्षात्कार मिळण्याची इच्छा ठेवा असे मी सगळ्यांना सांगत असे. तरच त्यांना जागृती मिळण्याची शक्यता असते. रशिया, उक्रेन, रुमानिया वरगैरे वेगवेगळ्या देशांमध्ये मला नरिनरिळे अनुभव आले. या देशांचे आपल्या देशाबरोबर पूर्वी कधीतरी संबंध असले पाहिजेत. मच्छिंद्रनाथ, गोरखनाथ वरगैरे नाथपंथी तिकडे गेले असावेत; कारण मला तिथे गेल्यावर समजले, की या लोकांना शंभरावर वर्षांपासून कुंडलीनीची माहिती आहे. मग मला ह्या लोकांना इतकी लवकर जागृती कशी मिळू शकते हे समजून आले. नाथपंथीयांनी महाराष्ट्रातही खूप काम केले, मीसुद्धा करीत आहे, पण दुरुदेवाची गोष्ट ही, की उत्तर भारतात मी जतके यश मिळवू शकले तितके महाराष्ट्रात मला मिळाले नाही. ह्या महाराष्ट्रीय लोकांना नाथपंथी लोक आणि त्यांचे कार्य चांगले माहीत आहे. साधुसंतांनी इथे खूपच काम केले आहे तरी असं का मला समजत नाही. उत्तर भारतासारखा या महाराष्ट्रात सहजयोग लवकर प्रस्थापित झाला नाही. याला काय कारण असावे? मला वाटते, की लोकांना एखाद्या गोष्टीबद्दल आधीच सारे काही माहीत असले तर ते त्याबद्दल अनास्था दाखवतात. संस्कृतमध्ये एक म्हण अशी आहे, की तुम्ही एखाद्या ठिकाणी कवि व्यक्तीकडे वरचेवर जाता तेव्हा तुमच्याबद्दल अनादर निर्माण होतो. मग तुम्हाला पहिल्यासारखा मान मिळत नाही. प्रयोगामध्ये लोक त्रिविणीमध्ये स्नान करण्याऐवजी आपापल्या घरात स्नान करतात, तर जगातले ठिकठिकाणचे लोक तिथे येऊन पूजा करून स्नान करतात. महाराष्ट्रात सहजयोगातील लोक समर्पण म्हणजे सहजयोगी म्हणून आपल्याला जे मिळाले आहे त्या सहजयोग्याच्या स्थितीचा आपण कसा खूप कार्य करणारे आहोत, पण त्यांचे समर्पण कमी पडते. पुष्कळ उपयोग करणार? ते काय फक्त आपल्या स्वतःच्या कल्याणासाठी आणि आपल्या अडचणी दूर होण्यासाठी, आपल्या कुटुंबाच्या भल्यासाठी आहे, की सर्व जगासाठी? सर्वप्रथम तुम्ही काय केले पाहिजे, तर ध्यानामध्ये गहनता मिळवली पाहिजे. गहनतेमध्येच तुम्हाला वाटू लागेल, की हा आनंद स्वतःसाठीच न ठेवता दूसऱ्यांनाही पण वाटावा; त्याच्यापेक्षा श्रेष्ठ दूसरे काही नाही. मग

इतर कशाचेही भान रहात नाही. हे झाल्यावरच सहजयोग वाढतो व बळावतो; रात्रंदिवस त्याच्याच ध्यास लागतो आणि त्याचा आनंद उपभोगतो. आजकाल महाराष्ट्रामधे पैशाला फार महत्त्व आले आहे. सकाळी चार वाजता उठून ध्यान वरगैरे करतात, पण ते यांत्रिकपणे होते. खरं म्हणजे ते हृदयापासून व्हायला हवे आणि त्यात भक्ती हवी. या भक्तीभावनेचा प्रसार करा; महाराष्ट्रीय लोकांनी हेच केले पाहिजे. मी हे सर्व माझ्या हयातीत पाहू शकंन असं मला वाटले नव्हते. हे सारे कुंडलीनीचे महात्म्य आणि परम चैतन्याचे कार्य झाले आहे. हे परम चैतन्य क्षणांत कसा चमत्कार करते याचे मलाच आश्चर्य वाटते. ही शक्ती माझ्याजवळ असली तरी हे परम चैतन्य माझी वेगवेगळी रूपे दाखवीत आहे. त्रहेतर्हेचे चमत्कार घडवीत आहे. जसे मेक्सिकोमध्ये, यूनोमध्ये नोकरी करणाऱ्या एका महिलेला जागृती मिळाली; तिचा मुलगा फार आजारी असल्याचे तिने मला पत्रातून कळविले; तिच्या घराण्यात मुलांना म्हातारपणाचे रोग/आजार व्हायचे. या मुलाला तोच आजार होता. तिने मला तीन पत्रे पाठवली आणि चौथ्या पत्रात तो स्वतःहूनच बरा झाल्याचे कळविले. हे परम चैतन्याचे कार्य आहे आणि त्या परम चैतन्याहून मोठा डॉक्टर कोणी नाही; B त्याचे कार्य म्हणजे कमालीचे आश्चर्य असते. पुष्कळ लोकांना असे बरेच चमत्काराचे अनुभव आले आहेत कारण हे परम चैतन्य आता कृपाशीर्वादाने भरलेले आहे. सगळीकडे हे आशीर्वाद तुम्हाला मिळणार आहेत. ते तुम्हाला प्रेम, शांती देईल आणि तुमची सर्व प्रकारे काळजी घेईल. हे सगळीकडे होतेच पण आता त्याच्या हालचालीमध्ये खूप वेग आला आहे. नुकताच अमेरिकेमध्ये एका मोठ्या हॉलमध्ये मोठा प्रोग्राम झाला तेव्हा लोकांना बसायला जागा नव्हती; पण पाच मिनटित सर्वांना जागृती मिळाली; ते सुद्धा लॉस एंजेलिससारख्या ठिकाणी. मी जथे जथे गेले, तिथे तिथे लोकांना पाच मिनटित जागृती मिळाली. सर्व काही आश्चर्यजनक. परम चैतन्याचे कार्य इतके वाढले आहे आणि इतक्या वेगवेगळ्या प्रकारे चालले आहे की ते सामान्य माणसाला समजणार नाही. एकाने माझा फोटो घेतला आणि त्याला इच्छा झाली, की देवीच्या रूपात तिच्या पायामध्ये चंद्र व डोक्यामध्ये सूर्य आहे असं सांगितल्याप्रमाणे हा फोटो यावा आणि खरोखरच तसाच फोटो आला. तुम्ही लोक जी इच्छा कराल ते होणार आहे. आणखी काय सांगायचे? परम चैतन्याची ही शक्ती अगाध आहे आणि इतकी सक्षम आहे, की त्याला तुमचे तुम्ही आदर्शिकीची पूजा करता सारे प्रश्न, आजार इ. माहीत असतात व प्रेमाने व हळूवारपणे ती सर्व ठीक करते. त्याचक्षणी या परम चैतन्याची (रूह) पूजा करता. ही शक्ती आता इतकी कार्यरत आहे, की लोकांनी आता या जगामधे परिवर्तन घडविण्यास वलिंबू करू नये. जे पुढे येऊन हे कार्य करायला हातभार लावतील त्यांचा फायदा होणार आहे. ही शक्ती कति काय काय करते? तिच्यामुळेच तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार झाला आहे. तिचा तुम्ही उपयोग करू लागलात, की तुम्हाला अशक्य असं काही नाही. कोणी तुम्हाला त्रास देत असेल तर त्याला बंधन द्या. जे काही काम तुम्हाला करायचं असेल त्यालाही बंधन द्या. बंधनात असल्यावर तुम्ही काय करता? तुमच्याकडून जी शक्ती वाहत असते ती तुम्ही बांधून ठेवता आणि भग तुमचे जे काम असेल, जे प्रश्न असतील त्यांना बंधन देता. ही शक्ती आता तुमच्याजवळ आहे आणि तुम्ही शक्तशाली झाला आहात. या शक्तीचा वापर करून तुम्ही कोठपर्यंत जाऊन पोहचू शकाल मलाच माहीत नाही. परमेश्वराचे तुम्हा सर्वांना अनंत आशीर्वाद!

1996-01-14, Makar Sankranti Puja

14 जानेवारी 1996

Makar Sankranti Puja

Pune (India)

Talk Language: English, Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Makar Sankranti Puja 14th January 1996 Date : Place Pune Type Puja Speech Language Hindi, English and Marathi

नम्रता आहे. ह्यांचं असं आहे, की एक अक्षर जर म्हटलं तर तर्क करणं सोडून जे म्हणून ते. कधी उत्तर म्हणून मी काही ऐकलं नाही. इथे तसं नाही. इथे पटकन 'असं नाही. तसं.' आपलं डोकं चालवतील परत्येक गोष्टीत. हे लोक एका अक्षराने बोलत नाहीत. माताजी म्हणतील ते शांतपणाने स्वीकारतील. त्यांनी असं कोणतं केलं पुण्य होतं मला समजत नाही. तुम्ही काही कमी पुण्य केलेले नाही, जे या देशात जन्माला आले. पण तो पुण्याचा पेटारा मागेच राहिला. तकिडे बघा कुठे असतो! तो पेटारा उघडला पाहजि. त्याच्यात बघा स्वतःच स्वरूप म्हणजे कळेल केवढ्या मोठ्या देशात जन्म झाला तुमचा आणि इतिहास तुमचा केवढा उज्वल, कति मोठा! मला कधी कधी वाटतं, की हे मावळे परदेशात जाऊन जन्माला आलेत की काय? त्यांचे मावळ्यांसारखेच आहेत. गुण आणि तकिडेचे उपटसुंभ इकडे आलेत की काय? अहो, ब्राझीलमध्ये, अमेरिकेत तर सोडा, पण ब्राझीलमध्ये अशा देशात, की जथे आपल्यासारख्यांचा कधी संबंध आला नसेल तथिसुद्धा सहजयोग इतका जोरात पसरला आहे आणि इतके गहरे लोक आहेत. यू.पी.मध्ये ३० आयएस ऑफिसरस सहजयोगात आहेत आणि इथे एकाही आयएस ऑफिसरसना..., शेषट्या आहेत सगळ्यांना. आधी त्यांच्या शेषट्या पडल्या पाहजि, मग माणसात येतील. शषिटपणा फार. महाराष्ट्रीयन लोकांमध्ये भयंकर शषिटपणा आहे. हा शषिटपणा जायला पाहजि. नम्रता नाही. त्यातल्यात पुरषापेक्षा बायका जरा जास्त शषिट आहेत. हे जर एकदा झालं आणि घटति झालं, आपली स्वतःची ओळख जर झाली तर आपोआप मनुष्य नम्र होतो आणि हा शषिटपणा जायला पाहजि. फार आवश्यक आहे. जर महाराष्ट्रीयन लोकांचा इतिहास बघतिला, अहो, हा खरच महाराष्ट्र आहे! फार पवतिर, फार उच्च! पण हे झालंय काय मला समजत नाही. असे लोक इथे कसे आले आणि आले मला समजत नाही! सहजयोगात आल्यावर मातर हीरा तासून घेतो कुठून तसं स्वतःला तासून घेतलं पाहजि. त्याची तेजस्वती जी आहे ती सूर्यासारखी झाली पाहजि. नाहीतर पूजा करून तरी संक्रांतीचा काय फायदा आहे? सूर्य म्हणायचं आणि दगडच्या दगड, त्याने काही काम होणार नाही. इथे पूजेवर पूजा झाल्या. म्हणून आता मी महाराष्ट्रात पूजाच घेत नाही. पण काही परिणामच होत नाही तर काय फायदा? पूजेतसुद्धा फुकटखोरपणा, कंजूसपणा. फार स्पष्ट आहे. आणि मी बोलते ना तेव्हा लोकांना वाटतं, की माताजी कोणा दुसऱ्याबद्दल बोलताहेत. स्वतःबद्दल बोलताहेत हे लक्षातच येत नाही. म्हणजे आपल्यात बदल कसा होणार? आमचं काहीतरी चुकलं असं कोणाला वाटेल. दलिलीत तीनच महाराष्ट्रीयनस सहजयोगी आहेत, पण ते इतके उत्तम आहेत. सगळे म्हणतात, माताजी, काही महाराष्ट्रीयनस इथे बोलवा. म्हटलं, नको. राह देत तकिडे. जे उत्तम होते ते आले इकडे. आता नको. कर्मठ महाराष्ट्रीयन नको आहेत. फार कर्मठ आहेत. महात्मा गांधी गुजरात सोडून परदेशात का राहिले. कारण ते म्हणाले, महाराष्ट्रातच कर्मठपणा आहे, गुजरात्यांमध्ये नाही. कर्मठ असल्यामुळे आता फक्त कर्मकांडातच ते गेले. दुसरं काही राहिले नाही. पण त्यांचं सोडून द्या. आता तुम्ही सहजयोगात आलात, तर सहजयोगात आल्यावरती

एकनष्टि, त्यात जमवणं, ही एकनष्टिता यायला पाहजि. तरच नम्रता येईल. जर नम्रता आली नाही तर सहजयोग पसरवता येणार नाही. पसरणार नाही. सहजयोग पसरण्यासाठी नम्रता हे एक आवश्यक अंग आहे. जर ते नसेल तर कधीही, कतिही मेहनत केली तरी सहजयोग बसणार नाही. आई-वडिलांशी उद्धटपणा करायचा. शषिटपणा दाखवायचा. मी सांगतेना, पाच- सहा महाराष्ट्रीयन मुलींनी मला जो त्रास दिला आहे, बाप रे बाप! मी अशा अवदसा मुली पाहल्याच नव्हत्या, ऐकल्यासुद्धा नव्हत्या. नाटकातसुद्धा नसतात अशा. हे कुठले कर्षेतर आले बाहेर मला समजत नाही. नवऱ्यालासुद्धा मारतील थोबाडीत. काय म्हणाव! असे प्रकार कधी ऐकले नव्हते. जे आपल्या इकडे महाराष्ट्रीयन मुलींनी करून दाखवलेत प्रचंड! तेव्हा आपल्या मुलींना विशेष वळण लावले पाहजि. उद्या त्यांना गृहलक्ष्मी बनायचे आहे. त्यांना समाज बनवायचा आहे. उद्या त्यांना मुलं होतील ती अशीच उद्धट होणार आणि भूरखासारखे वागणार. आणि भग एक संघ बनतो अशा सगळ्या मुलीचा. एक-एक घाणेरड्या गोष्टी शकिताने, मग सहजयोगात राहू नका तुम्ही. आई-वडिलांनी लक्ष द्यायला पाहजि. सगळीकडे महाराष्ट्राचं एकदम, पूर्णपणे नाक कापलेले आहे. ह्या मुलीच्यामुळे. जे लोक चांगले आहेत आणि तुमचे पुढारी आहेत ते सुद्धा थकून गेले. दुसरं पैसे द्यायचे नाही. नारगोलला म्हणे ६००० लोक आले होते फक्त ३००० लोकांनी पैसे दिले. असे भक्तिकार लोक सहजयोगात नको. भक्तीयांसाठी सहजयोग नाही. अनाथालयात जावं सगळ्यांनी. इथे त्याला पाहजि जातीचे. बेकार लोकांसाठी सहजयोग नाही. ही गोष्ट लक्षात घेतली पाहजि. आपलं महत्त्व समजलं पाहजि. आज महाराष्ट्राकडे सर्व जगाचे डोळे लागलेले आहेत. इथे पीस फाऊंडेशनसाठी लोक आले होते. ज्या लोकांना त्यांनी आपल्या कमटीमध्ये घेतले त्या सगळ्यांचं ... (अस्पष्ट) एकेकांचं. सगळे धंदे आहेत इथे, पण ते जास्त का जाणवलं नाही. कारण ह्या धर्मभूमीत, ह्या योगभूमीत हे कार्य शोभत नाही. एकत-हेने मला फार आशा आहे, की तुम्ही जागरूक व्हाल आणि महाराष्ट्र देशाचं कल्याण कराल. ह्या . (अस्पष्ट) टाकलेली आहे, की ह्या महाराष्ट्र देशाला जागृत करूयात. म्हटलं, दगडाला फारेनर्सनी काही कोण जागृत करणार आहे? बाहेरून होतं का? आतून एक वचिर यायला पाहजि. परत सांगते, महाराष्ट्राला फार गरज आहे. फारच गरज आहे. कारण सगळ्या दुनयिचे लक्ष इथे आहे. सगळ्यांची दृष्टी इथे आहे. तेव्हा महाराष्ट्रामध्ये एकत-हेची नम्रता, एक संस्कृती असायला पाहजि. सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद आहे! आणि एकच मागणं आहे, की ज्या देशात तुमचा जन्म झाला त्या देशाचे नाव मोठे करा. सहजयोगाच्या लोकांनी एवढं जरी केले तरी मी काही सांगणार नाही. देशाला सांभाळा. तुमच्यातूनच ते लोक नघिणार आहेत, जे ह्या महाराष्ट्राला एक नवीन रूप देणार आहेत. माझे सगळ्यांना अनंत आशीर्वाद आहेत.

1996-12-21, Shri Kartikeya Puja, On Shri Gyaneshwara

21 डिसेंबर 1996

Kartikeya Puja

Vashi Health Centre, Mumbai (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - Reviewed

आज आपण सर्वांनी श्री महालक्ष्मीची पूजा करावी अशी लोकांनी इच्छा प्रदर्शित केली आहे, पण या महाराष्ट्रात महालक्ष्मीची पूजा तर सतत चालू आहे आणि स्वतः त्यांनी इथे प्रकटीकरण केले आहे. पण माझ्या मते इथे सर्वांना कार्तिकेयाबद्दल सांगायचे अशी आंतरिक इच्छा झाली, कारण त्यांनी या महाराष्ट्रातच जन्म घेतला आणि ते म्हणजेच ज्ञानेश्वर होते. आजपर्यंत मी हे सांगितले नाही, कारण महाराष्ट्रीयन लोकांच्या डोक्यात काही गोष्ट घुसत नाही. स्वतः साक्षात कार्तिकेयाने या महाराष्ट्रात जन्म घेतला आणि इतकी सुंदर ज्ञानेश्वरी आणि अमृतानुभव, असे दोन मोठे, फारच महान असे ग्रंथ लिहिले. हे जर तुम्ही व्हायब्रेनसवर बघू शकाल, तर एकदम महासागरात, आनंदाच्या लहरीत तुम्ही स्वतःला शोधू शकाल.

एवढी मोठी गोष्ट मी महाराष्ट्रात सांगितली नाही, त्याला कारण महाराष्ट्रीयन लोकांची प्रवृत्ती झाली आहे. कदाचित आपल्याकडे राजकारणी लोक पूर्वी इतके भयंकर झाले, त्यांचा भयंकरपणा व घाणेरडेपणा महाराष्ट्रात पसरला असेल. आणि 'कार्तिकेय हे महाराष्ट्राचे, आम्ही कार्तिकेय', असे समजणे म्हणजे अगदी व्यवस्थित साधं महाराष्ट्रीयन डोकं आहे. आम्ही काहीतरी शिष्ट! आता यांनी सांगितली, खरी गोष्ट आहे की चाळीस आय.ए.एस. ऑफिसरस आले होते आणि मी येतांना बघतिलं, तिथे पोलिसांचे तीन घोडेस्वार उभे होते. म्हटलं, 'हे कोण आले होते?' तर म्हणे स्वतः चीफ सेक्रेटरी आले होते. तिथल्या गव्हर्नरनी सुद्धा मला पाचारण केले की, 'माताजी, मी जर तुमचे पाचारण केले नाही तर लोक मला उचलून फेकतील.' अशी तिथल्या लोकांची जागृती! तिथे ज्ञानेश्वरांनी जन्म घेतला नाही. फक्त या महाराष्ट्रात का जन्म घेतला ते आता मला लक्षात येतंय. तेवीस वर्षांतच 'नको रे बाबा हा महाराष्ट्र' म्हणून त्यांनी समाधी घेतली.

जतिकं संतांना महाराष्ट्रात छळलं गेलं, ततिकं कुठेही, कोणत्याही संतांना छळलं गेलं नाही. याच्यात म्हणजे मरदुमकी आहे आमच्याकडे. परत ते मेल्यावर मात्र त्यांची देवळं बांधायची, टाळ कुटत बसायचं. नुसते रिकामटेकडेपणाचे धंदे. इतके वर्ष 'महाराष्ट्र ही माझी मायभूमी, ही माझी मायभूमी'. शिवाजी महाराजांनी स्वधर्म जागवावा म्हणून सांगितलं होतं आणि भग ज्ञानेश्वरांनी आधी सांगितलं होतं की 'वशिव स्वधर्म सूर्ये पाहो'. तेव्हा शिवाजी महाराजांनी ते शुद्ध म्हटले आणि तेच कार्य आता आम्ही बघतो की आम्ही वशिव-स्वधर्म-सूर्य जागृत झाला पाहजे आणि तो आधी महाराष्ट्रात झाला पाहजे, कारण हे ज्ञानेश्वरांनी इथे सगळ्यांना सांगितले.

काल मी महाराष्ट्राबद्दल बोलले, त्याचं वाईट वाटून घेऊ नये. उलट, 'माताजी त्याच्याबद्दल बोलत होत्या, त्याच्याबद्दल बोलत होत्या...' असा विचार करायचा. स्वतःकडे लक्ष घालावे, त्याला 'introspection' असा शब्द त्यांनी वापरला. इतका शिष्टपणा यायला आपण असं कोणतं वैशिष्ट्य केलं? माताजीच म्हणाल्या की 'इतके साधू-संत झालेच नाहीत'. म्हणजे तुम्ही काही साधू-संत नाही. जसं डबक्यामध्ये एखादं कमळाचं फूल यावं आणि त्यातल्या बेडकांनी म्हणायचं की, 'व्वा! व्वा! या कमळाच्या फुलाच्या डबक्यात आम्ही केवढे मोठे.' तशातला प्रकार जास्त आहे आपल्या महाराष्ट्रात, हे लक्षात घेतलं पाहजे.

जे प्रकार मी इथे पाहिले, कुठेही सर्व जगात नाही. पहिलं म्हणजे भांडकुदळपणा. मला इतका कंटाळा येतो कधी कधी की मी म्हटलं, 'एक पूजा घेईन मी फक्त, बस. त्याच्या पुढे नको.' इतका भांडकुदळपणा! आता इथे इतकं सुंदर गणपतीपुळ्याला आम्ही आश्रम बांधला, त्याच्या मागे हात धुऊन लागले. इतकं गलचिछ लोक आहेत, काही समजतच नाही यांना. पण आम्ही संतांच्या भूमीत राहणारे, आमच्याकडे अष्टवनीयक, आमच्याकडे साडेतीन देवीचे प्रगटीकरण. ते मला वाटतं की एवढ्यासाठी की घाणीत स्वच्छता आणण्यासाठी या लोकांनी हिममत केली असेल. तशी आम्ही सुद्धा हिममत केली, पण आता एक-एक प्रकार बघते तर मला आश्चर्य वाटतं. एका गृहस्थाने माझी परवानगी न घेता, मी त्याचं तोंड सुद्धा कधी पाहिलं नाही, त्याने व्यवस्थित मरिचक काढली. दुसरे गृहस्थ माझ्या नावाने स्वतःची पूजा करून घेतात. असे शहाणपणाचे धंदे कुठेच मी पाहिले नाहीत. अहो, मद्रासला सुद्धा नाही पाहिलं, बंगालमध्ये पाहिलं नाही. देवाची भीती नाही. काहीही करायचं.

मी आई आहे. जे तुमच्यासाठी चांगलं आहे ते सांगितलं पाहजे आणि ते मी सांगेन. पण कुठे कुठे सांगावंच लागत नाही, गरजच नाही त्याची. अत्यंत शिष्ट लोक आणि ते जे म्हणाले ते खरं आहे, पुढे-पुढे करणे. मुद्दामून मी एक फुलं घेऊन मी ठाण्याहून इथे आलो, मुद्दामून माताजीसाठी, ते मी स्वतःच माताजींना देणार. मुद्दामून! पागलखान्यातून आलेले दसितात. तेव्हा का असं आहे महाराष्ट्रात? ते मला समजत नाही. संत-साधू झाले म्हणून ही पवित्र भूमी, इथे अष्टवनीयक म्हणून अगदी पवित्र भूमी आहे, आणि त्याच्यावर साडेतीन देवीचे प्रगटीकरण म्हणजे ही परम पवित्र भूमी. या भूमीत असले घाणेरडे प्रकार का होतात?

एक दुसरे गृहस्थ कोणीतरी नघिले, त्यांना भूतबाधा वगैरे बरेच प्रकार झाल्यामुळे त्यांना सांगितलं की, 'बाबा, तुम्ही सहजयोगातून जा.' तर त्यांनी दुसराच सहजयोग काढला आहे स्वतःचा. माझ्यात जे दोष आहेत, माझ्यात जे वाईट आहे ते काढायचं नाही. उलट, 'मी काहीतरी वशिष्ठ, आता मी दाखवतो'. म्हणजे इथपर्यंत की त्यांची बायको सगळ्यांना सांगायची की, 'आमचे हे माताजीपेक्षा फार वर आहेत.' वर आहेत की खाली, देवाला ठाऊक! असले अनेकविध प्रकार ऐकून मी आश्चर्यचकित झाले. हा असला प्रकार सहजयोगात कुठेही, कुठेही झालेला नाही.

परत आपली मराठी वर्तमानपत्रे... त्यापेक्षा ती हिंदी बरी, इंग्लिश बरी. काहीही भरकटायचं, काहीही लहियचं. भांडकुदळपणा हा पहिला स्वभाव आहे महाराष्ट्राचा. बरं झालं, भांडकुदळपणा हा तुमचा स्वभाव आहे, काहीही असलं तरी आता सहजयोगात उतरलाय. हेवेदावे इतके, भांडणं इतकी, कुणाला पाडायला. शिष्टपणा इतका, तर 'आम्ही म्हणे जुने सहजयोगी, हे नवीन, त्यांना काही येतच नाही.' हळूहळू उत्तर हिंदुस्थानातील लोक सुद्धा सहजयोगात येऊ लागले आहेत, पण इथला चमत्कारकिपणा पाहून तेही परतायला लागलेत. मी जेव्हा पुण्याला गेले, तिथे पंजाबी लोक आले होते सहजयोगाला. ते म्हणे, 'माताजी, या महाराष्ट्रीयन कुचक्या लोकांना घेऊन तुम्ही काय चालवलंय. ते कुचकट लोक आहेत.' मला मोठा राग आला. म्हटलं, 'बाबा, असं कसं म्हणतात? यांना कुचकट म्हणतात, ही काय बोलायची पद्धत झाली? तुम्ही स्वतःला समजता काय? तुम्ही पंजाबी म्हणजे...' पण आज ते आठ-दहा माणसं पकडून सहजयोगी बनलेले आहेत. दलिलीला आश्रम बांधला, तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, ध्यानाला रोज सकाळी ऑफिसला जायच्या आधी मोटारीतून येऊन, बसने येऊन, नदिन शंभर माणसं रोज ध्यानाला बसतात.

बाकी सर्व सुंदर आहे. एवढ्या आपल्याजवळ वस्तू आहेत सुंदर, आईची शोभा आहे, समया लावण्यात फार हुशार. सगळं करण्यात आपण फार हुशार आहोत, पण आतला जो दैवी तो कधी पेटवणार? आतला दैवी आधी पेटवू या. आम्ही कति गहन आहोत ते बघण्यासाठी आतला दैवी आधी पेटवून घ्या. जे आतला आपल्याला सांगितलं, ते मीच त्याला सांगितलं, 'तूच सांग' म्हणून, कारण मला बोलवत नाही या गोष्टी. आता हे सहजयोगात उतरलेले लोक दारू प्यायचे, ड्रग्स घ्यायचे, सगळे धंदे, आणि कुठल्या कुठे पोहीचले! आणि महाराष्ट्रातील लोक आपापसात हमरीतुमरीवर येतात, म्हणजे म्हणायचं तरी काय? म्हणे माताजी आमच्यावर रागवतात. रागवणार नाही तर काय, तुमच्या गळ्यात हार घालायचे? आपापसात भांडणं करण्यात एवढे पटाईत लोक आहेत!

मग रिकामटेकडेपणा पण फार. इथे असं करतात, ते तसं करतात. करू देत! रिकामटेकडेपणाचे धंदे फार. मग काही नाही सुचलं तर, 'आजकाल माताजी पैसे-बसिं देत नाहीत म्हणून आपल्याला जास्तीचे पैसे द्यावे लागतात.' अहो, मीच सगळ्या गोष्टीचे पैसे देतीये. तुमच्या जेवणाचे, खाण्याचे, पणियाचे. मग म्हणायचे की, 'माताजी, इकडे भूकंप का होतात? अमुक का होतं, तमुक का होतं?'

इतके दारूडे महाराष्ट्रात आहेत, इतके मी कुठेही पाहिले नाहीत. रस्त्यावर दारू पळिऊन फिरणारे महाराष्ट्रात कति लोक आहेत तुम्ही सांगा? दलिलीला तुम्हाला असे रस्त्यात एक दसिणार नाही, एकसुद्धा. अहो, परदेशात मी कधी पाहिले नाही. या महाराष्ट्रात तुम्ही कुठे बाहेर जा, दारू पळिऊन तयार. मी राहुरीला गेले होते एकदा, तर मोठा रस्ता आडवा होता. तिथे जाऊन मी गाडी थांबवल्यावर बघते तर काय, ढेकणासारखे पटापट मरत होते तिथे. म्हटलं, कॉलरा झाला की काय? पांढरी टोपी मात्र लावायची, पांढरे सदरे, पांढरी वजिर घालून खालून वर येऊन ढेकणासारखे पटापट पडले. म्हटलं, 'अहो, झालं काय?' तकिडे म्हणे 'इंदरि नगरी' आहे, तिथे म्हणे दारू मळिते स्वस्त. दारू पळिऊन तिथून वर यायचे आणि पटापट मरायचे! इतके लोक इथे दारू पत्तात की! दलिलीला तुम्ही गेले तर तिथे दारू पति नाहीत, फार कमी लोक. पण इथल्या प्रत्येक पार्वतीत तुम्ही जा, कुठेही जा, पण दारू पळिऊन झगिले नाहीत तर ते महाराष्ट्रीयन कसले! बरे, कोणाला काही म्हटलं तर ते म्हणतात, 'बघा, ते होते सत्तर वर्षांचे आणि तरी दारू पति

होते.' म्हणून, 'असं का? आता त्यांचा पुतळा उभारा तुम्ही लोकं.' त्या लायकीत आपण आलो आहोत आता का? दारूचे गुत्ते बंद करण्यासाठी आम्ही लहानपणी सात वर्षांचे असतांना भांडणं केली होती.

दारूच्या वरिद्ध बोललं की लागले सगळे दारूवाले माझ्या मागे हात धरून. हेच ते वर्तमानपत्रकार, हेच ते इथले सगळे धंदे करणारे लोक. आश्चर्याची गोष्ट आहे! लखनौ सारख्या ठिकाणी वाजदि अली शहा सारखा मनुष्य, नवाब होता. तिथल्या लोकांमध्ये इतकी सौम्यता, इतकी नम्रता, इतकं सौजन्य, मला आश्चर्य वाटलं. आणि इथे? याचं वाईट सांग, त्याचं वाईट सांग. मला पत्रावर पत्र, इतकी घाणेरडी पत्रं लहिलीत. मला अगदी कंटाळा आला. महाराष्ट्रातून पत्र आलं की म्हणते, 'चला, घाला चुलीत.' आता त्या ज्ञानदेवांच्या समोर काय म्हणू? स्वतः ते तेवसाव्या वर्षी तुम्हा सर्वांना नमस्कार करून गेले. त्यांनी कुणालाही कर्टिसाईज नाही केलं.

असं मी म्हणणार नाही की महाराष्ट्रात लोक मळाले नाहीत मला, पण ज्या मानाने मी इथे मेहनत घेतली आणि ज्या मानाने एवढा हा अफाट देश महाराष्ट्र आहे, त्याच्यात अजून पुष्कळ व्हायला पाहजि. एक तर की, 'मी मुद्दामून आलो.' कशाला आले? कुणी सांगितलं यायला? मुळीच येऊ नये. मग मी जर येत असले तर माझ्या दर्शनाच्या वेळी स्वतःचेच दर्शन द्यायला पाहजि? मग धक्काबुक्की, पुढे या. तुम्ही कतिही म्हणलं तरी आपल्याला अजून पुष्कळ शक्याचं आहे हे लक्षात घेतलं पाहजि. आणि ती आणबाण तानाजीची सोडा. नदिन नम्रता तरी पाहजि की, 'आम्हाला मळियाचंय माताजी, आम्हाला उठायचंय वर.'

कुठंयत ते संत-साधू? परत जथे तिथे हे गुरू, ते गुरू... आणि प्रसूथ. भलत्या लोकांचे प्रसूथ करायचे असेल तर एकतर अमेरिकेत तरी करा कवि महाराष्ट्रात तरी करवा. इतके महामूर्ख आहेत की अजून हेही माहीत नाही खरं काय आणि खोटं काय. तुम्ही हे लोकांना जाऊन सांगायला पाहजि की खरं आणि खोटं हे सुद्धा जर तुम्हाला कळलं नाही तर काय कामाचे तुम्ही? आज मी एवढ्यासाठी सांगते की जर तुम्ही सच्चे सहजयोगी असाल, तर आम्ही महाराष्ट्रीयन आणि ज्ञानेश्वरांचे आम्ही नातलग, कुठेही गेले की, 'अहो, ते आमचे पूरवज, आम्ही त्यांचे वंशज.' असं का, बरं! दसितंय.

आणि मराठी पत्रिका वाचूच नका, उपटसुंभ आहेत सगळे. आता सगळ्या सहजयोग्यांना माझी विनंती आहे की आपापसात वाद-विवाद करणे सोडा आणि जे लोक सहजयोग सोडून गेले, त्या लोकांकडे बघायचं नाही, त्यांचा-आमचा काही संबंध नाही.

आता कोणीही, कोणाच्या सेंटरमध्ये इंटरफेअरन्स करू नये. जथे जो सेंटर चालवेल तोच त्याचा मुख्य, तोच त्याचा लडिर. परत आपल्या लडिरच्या वरिद्ध काही लहिन पाठवलं, तर तुम्हाला सहजयोगातून मी काढून टाकेन. खरसितांनी याला 'मरमरिंग सोल' (murmuring soul) म्हणले आहे. बाष्कळ गोष्टी करत बसायच्या. एकाच दुसऱ्याच्या वरिद्ध बोलणं कवि 'हे असं का करतात, तसं का करतात?' असा ऊहापोह करायला तुम्हाला इच्छा तरी कशी होते? अहो, मी तुम्हाला तिथे न्यायचं म्हणतेय. त्या संत-पदाची मी तुम्हाला एक विशिष्ट देणगी देणार आहे, दिली आहे, पण तुम्ही संतांसारखे वागले पाहजि.

काल मी जरा बोलले वारकरी लोकांबद्दल. भलत्या ठिकाणी श्रद्धा ठेवणे हे महाराष्ट्रीयन लोकांचे वैशिष्ट्य आहे. असेच अमेरिकन्स. मी अमेरिकन्सना नेहमी म्हणते की त्यांच्यामध्ये अजून मॅच्युरिटी नाही आहे, प्रगल्भता नाही. पण इथे तर चांगले परपिक्व लोक राहतात. या परपिक्व लोकांना झालंय काय असं वागायला? तेव्हा आजच्या पूजाची वेळ मी सुरुवातीलाच सांगते. ज्या भूमीवर तुम्ही इथे बसले आहात, तिथे रक्त सांडलंय संतांनी आणि तुम्हाला संत होणे काही कठीण नाही, कारण म्हणूनच तुम्ही इथे जन्मले आहात. तेही जरी असले, तरी 'आम्ही सहजयोगी' म्हणून तुम्ही मशियांवर ताव दिला तर तुम्ही कसले हो सहजयोगी?

मराठी सारखी आध्यात्मिक भाषा नाही. महाराष्ट्रात झाले ते एवढं आध्यात्म! अहो, काय त्याची महती गावी तेवढी थोडी! आणि तुम्ही याच्यात जन्माला आले ते पुण्याई शिवीय का? पण ती वाया गेली. मी काय ज्ञानेश्वरांसारखी समाधी घेतली नाही. आणि एवढे सगळे झाल्यावर सुद्धा 'अतिशयाने त्याचे बेलच रकिांम', हे आहे बरं.

नम्रतेला इथून सुरुवात करायची: मी कोण? मी सहजयोगी. आत्मा स्वर्गत: प्राप्त झालेला मी सहजयोगी आणि मला कसे वागले पाहजि? अहो, ज्ञानेश्वरांचे उदाहरण समोर आहे, तुकारामांचे उदाहरण समोर आहे, रामदासांचे उदाहरण समोर आहे, एकनाथांचे. ज्या नामदेवाला गुरू नानकांनी आपल्या हृदयाशी लावलं, तो नामदेव महाराष्ट्रातील शिंपी होता ना! आज त्या सर्व संत-साधूंना परत एकच विनंती, परत या देशात जन्म घेऊन सर्वांना ठीक करा.

सहजयोगाची जी प्रगती व्हायला पाहजि, ती झालेली नाही. फक्त सहजयोग मात्र वाढत चाललाय. म्हणजे जे जास्त पसरतं नं, आणि त्यात ताकद नसली तर ते फाटतं. अहो, सहजयोगात आपला वेगवेगळा गुप कसला? स्वतः साक्षात कार्तिकेयाने तिथे जन्म घेतलाय. तिला, सरस्वतीला सुद्धा 'सुकंद माता' म्हणतात. ती त्याची आई नव्हती, ती कुमारी होती, पण तनि सुकंथाला आपल्या हृदयाशी लावून ठेवले होते आणि त्याला मुलगा मानले होते. त्या कार्तिकेयाने शोधून या महाराष्ट्रात जन्म घ्यावा! ज्ञानेश्वरांनी जे काही लहिलं आहे त्याच्यावर सारं जग भाळलं आहे, पण आपल्या इथे मात्र उलट प्रकार.

अमेरिकेतून काहीजण आले, ते इथे एक युनिव्हर्सिटी बनवायची म्हणून, 'पीस युनिव्हर्सिटी'. आळंदीला होणार. पण झाले काय? एका शिष्टाने त्यांचे अडीच कोटी मारले. दुसऱ्याने साडे तीन कोटी मारले. बचाऱ्या त्या अमेरिकन्सचे. त्यांनी काढता पाय घेतला. 'नको रे बाबा या महाराष्ट्रात.' मला सांगितले, 'तुम्हीच करा, तुमच्या नावाने करा. आम्ही तुम्हालाच मानतो.' ते थक्क पडले काय लोक आहेत!

हे सगळे सांगण्याचे कारण असे की गहनता येण्यासाठी आधी स्वतःला बघायला पाहजि. स्वतःकडे लक्ष द्या आणि बिघटिलं पाहजि, 'माताजीनी सांगितले ते कति माझ्यात आहे?' मी सगळ्यांना सांगते की कुण्डलिनीचे जागरण होते तर सगळ्या व्याधी, सगळ्या प्रकारच्या उपाधी पडून जातात, सर्व काही सुटून एक सुंदर कमळाचं फूल येतं. पण महाराष्ट्रात आल्यावर तसे दिसत नाही. परत सगळ्यात मोठा मुद्दा म्हणजे, 'मला यात कोणता हुद्दा मळिला? हा लडिर कोण? हा सांगणारा कोण?' मग त्याच्यावरिद्ध लहि, चरित्राबद्दल लहि. सगळ्यात जास्त म्हणजे कर्मकांडी फार आहेत आपण. 'सकाळी चार वाजता उठायचं, आंधोळ करायची, माताजीच्या समोर ध्यानाला बसायचं. मग मी इतकं करूनही माझं भलं का नाही होतं?' बाई, हृदय पाहजि. तुझं हृदय कुठे दलितं तू मला? तुझं हृदय मळिल्याशिवीय मी त्याच्यात भरू तरी काय? प्रेम भरायला हृदय पाहजि. भांडकुदळ लोकांना हृदय असते असे मला नाही वाटत.

तेव्हा आजच्या पूजेत एवढं सगळं सांगितलं ते एवढ्यासाठी, जसे तुम्ही इथे दवि लावलेत. मराठीत तो शब्द असा की, 'दवि लावू नका.' मराठी भाषा अशी आहे की तलवारी सारखी. माझ्या म्हणण्याचा अर्थ असा की, हृदयात दवि लावा. तो लावला की तुम्हाला स्वतःबद्दल कळेल. आमची आई म्हणायची, 'लक्ष कुठे आहे?' आता त्याचा अर्थ मला कळतो. तुमचे लक्ष कुठे आहे? शांत चित्त व्हायला पाहजि. त्यासाठी अमृतानुभव घ्या. पारायण करू नका. त्यातील एकेका शब्दाला बघा, तुमच्यात ही स्थिती आहे का? कसा एक सहजयोगी समाधानाने आपल्यामध्ये सामावलेला, मजेत आलेला. त्याला सत्ता नको, पैसे नको, काही नको.

सहजयोगात महाराष्ट्रात मात्र आहेत काही तासलेले हरि. उत्तम, अर्त उत्तम. पण ते आणि बाकीचे, असेच वाटतात मला. तेव्हा आपापसात हेवेदावे करणे, मला कुणीही पत्र लहि नये आणि त्यात दुसऱ्यांची नदि करू नये. कृपा करून मला घाणेरडी पत्रं लहि नका. फक्त तुम्हाला सगळं माहिती असले पाहजि, तरच तुमच्यातून हरि-माणकं निघणार आहेत. ही खाण आहे आणि खाणीत जरी कोळसा दिसला तरी त्या कोळशात हरि-माणकं आहेत, हे मला माहीत आहे. आता तुम्ही जर स्वतःला ओळखलं नाही तर मी काय करू?

ज्ञानेशांचे जे आयुष्य होते, ते इतके महत्त्वाचे आयुष्य, तेवीस वर्षांचे. त्यांनी कसे घालवले असेल! संन्याशाच्या पोटी मुद्दामून जन्माला आले, लोकांना दाखवायला की हे सगळं वरचं, औपचारिक काहीच नाही. त्या सर्वांच्या वरीधात ते जन्माला आले आणि सोंगाड्या लोकांनी त्रास दिला त्यांना. तसं सहजयोगात ठेवू नका. माताजीबद्दल एवढं लक्षात ठेवा, मला सगळ्यांबद्दल सगळं माहिती आहे. मला काहीही सांगायला नको, फक्त तुम्ही स्वतःला मात्र ओळखा. मला ओळखण्यापेक्षा जर स्वतःला ओळखाल तर आजची पूजा धन्य झाली असं मी म्हणेन.

उत्तर हनुमंतात मात्र कार्य खरोखरच जोरात सुरू झाले आहे. तिथल्या आय.ए.एस. ऑफिसर्सनी आपापसात एक संघ तयार केला की जर कोणी भ्रष्ट असेल, तर

त्याच्याबद्दल आपण कारवाई करायची. मी त्यांना म्हटलं, "तुम्ही आले कसे सहजयोगात, आय.ए.एस.ची मंडळी?" ते म्हणाले, 'अहो माताजी, आम्ही लोक इमानदार आहोत, आम्हाला बेइमानी करताच येत नाही. लोकांबरोबर रहायचं कसं? मग शेवटी आम्हाला मार्ग मळिला, सहजयोगी झालो आम्ही.'

तशीच संघटना व्हायला पाहजि सहजयोग्यांची इथे. आम्ही सत्यावर उभे आहोत आणि आम्हाला कुणीही हलवू शकत नाही. अडगि आम्ही उभे आहोत त्या सत्यावर. पण त्या सत्याचा प्रकाश प्रेम आहे. आणि प्रेम, 'तेची सोयरी' होती, स्पष्ट सांगतिले आहे ज्ञानेश्वरांनी. तेच तुमचे नातलग. तुमचे नातलग कोण? हेच. हे तुमचे भाईबंद आहेत. यांच्यावरुद्ध त्यांच्याशी भांडण करण्यापेक्षा स्वतःशीच भांडण करा.

या संबंध जगात आज एक जीव एकवटलेला आहे सहजयोगात. ज्याला मी सामूहिकता म्हणते ती जागरूक झाली आहे. ६५ देशांतून त्याचा ननिदा मी ऐकते आहे, पण महाराष्ट्रात तसा प्रकार दिसत नाही. एकजूट झाले पाहजि. काही असले तरी 'आम्ही सहजयोगी आहोत आणि बाकी सगळे दुसरे आहेत.' आणि हे जोपर्यंत तुमच्यात येणार नाही, तोपर्यंत तुम्ही सहजयोगात उतरणार नाही, कारण तुम्ही सामूहिक नाही. समुद्राकडे लक्ष दले तर दसिल, एक जर लहर चालली तर ती संबंध समुद्रात फरिते, कारण समुद्र सामूहिक आहे.

आज पूजेच्या दविशी आपले हृदय स्वच्छ करा व त्या हृदयात प्रेम-गंगा वाहू द्या. महाराष्ट्राचा शषिटपणा बंद झाला पाहजि. मला भेटायचे असेल तर तुम्ही फक्त आपल्या हृदयात मला बघा. तथैच भेटणार आहे मी तुम्हाला. अहंकाराचे प्रकार असे जितके महाराष्ट्रात दिसतील तितके कुठे दिसणार नाहीत. तेव्हा तो आपल्याला चकिटायला नको. ज्यासाठी तुम्ही महाराष्ट्रीयन आहात, या महाराष्ट्रात जन्मलेले तुम्ही महान आहात, ते अशा चखिलात का?

आजच्या पूजेत मी तुम्हा सर्वांना अनंत आशीर्वाद देते की तुम्ही स्वतःच्या आत्म्याच्या अनुभूतीने परिपूर्ण व्हा. अर्धवटपणा नको, परिपूर्ण व्हा, हा अनंत आशीर्वाद मी तुम्हाला देते.

1997-03-16, Mahashivaratri Puja

16 मार्च 1997

Mahashivaratri Puja

New Delhi (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Mahashivaratri Puja Date 16th March 1997: Place Delhi

[Marathi translation from Hindi, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

कसा काय?" पण पार्वतीला माहीत होते की तेच तर्चा पती होण्यास लायक आहेत. ते सदा-सर्वकाळ खूप कसलीही परवा नाही. एकदा कोणी सर्व गोष्टींच्या पार गेला की त्याला सर्व गोष्टी सारख्याच वाटतात, त्यांच्याकडे त्या चर्चित जात नाही. या स्वरूपामध्ये आपण शिवांना जेव्हा जाणतो तेव्हा ते लोभस वाटते. सहजयोग्यांमधे शविततत्त्व जागृत झाल्यावर त्यांचे शक्ति हे सदाशक्तिचे प्रतीक आहे. शक्ति आत्मस्वरूपात आपल्या हृदयात सदैव प्रस्थापित आहेत; तथैव त्यांचा वास आहे. त्या स्थानी ते प्रकाशित आहेत असे मी म्हणणार नाही. कुण्डलिनीचे जेव्हा जागरण होते तेव्हा श्री शक्ति जागृत होतात आणि ते चैतन्य आपल्या नसांमधून वाहू लागते. चैतन्यालाच "मेधास्थिति" असे नाव आहे. सर्वप्रथम आपले हृदय व मेढू जोडले जातात प्रवृत्तीचे आहेत. त्यांना कविक्रम सामान्यतः माणसाचा मेढू आणि त्याचे मन वरिद्ध दक्षिणे कार्थ करत असतात. हा योग बटि झाल्यावर आपल्या जीवनाची बदलते. सहजयोगात येणारे लोक, पुरुष व महिला, दोघेजण आधी कपड्यालत्यांच्या बाबतीत हीशी असतात. त्यांचे लक्ष सदैव पेहरावाकडे, आज ब्यूटी-आल्याचा प्रकाश चैतन्यस्वरूपात आपल्या मस्तकामध्ये व टाळूमध्ये पसरू लागतो. त्यानंतर समजून घ्यायला हवे की हा प्रकाश आपल्याला मळाल्यावर आपल्या जीवनात पालरकडे खूप स्तरिया जातात. त्याशक्ति चालत नाही, पण परिवर्तन घडून आल्याचे आपण पाहतो. आपला राग आणि वाईट सवयी कमी व्हायला लागतात, हळूहळू हे दोष पूर्णपणे गळून जातात आणि आपल्यामध्ये श्रद्धा प्रस्थापित आणि आत्माच्या सुखाकडेच तुमचे लक्ष लागते. शारीरिक होते. त्यातूनच अनासक्तपणाची भावना जागृत गोष्टीचे महत्त्व वाटेनासे होते. शविततत्त्व हे फार उन्नत झालेले रूप आहे. त्यांना कशाचीही परवा नसते. त्यांच्या केंद्रांच्या जटा झालेल्या असतात. कपड्यांची त्यांना फकीर नसते तसेच काय करावे भारतीयंचे असे नाही; कुठेही प्रवासाला गेले की अटॅन्ड- हे भान नसते हे सर्व काम त्यांनी वशिष्ठवर सोपवले आहे. आणि स्वतः त्यापासून पूर्णपणे अलपित झाले आहेत. त्यांचे वाहन नंदी आहे ज्यांना कुणीही माणसाळावत नाही. तो जथि नेईल तकिडे शक्ति जातात. आपल्या स्वतःमध्ये ते अजून आहे. ते लोक म्हणतात "माताजी, आश्रमासाठी इतके पूर्णपणे स्थिरावले असल्याने लोक काय म्हणतील मोठी जागा घेऊ या." आपले भारतीय लोक आश्रमात याची त परवा करत नाहीत. ते जेव्हा विवाह करण्यासाठी आले तेव्हा वशिष्ठांना वाटले "हा पुरुष माझ्या बहिणीचा पति आत्मप्रकाश मळाल्यावर जेव्हा तुम्ही आतून सुंदर बनता तेव्हा या सर्व बरकरच्या गोष्टी फालतू वीवला लागतात होते: इतर सुख तुम्ही उदासीन होता. आता हे परदेशातील सहजयोगी पहा. तकिडे त्याची घरे फार मोठी आरामबद्ध असतात, गाडी वगैरे त्यांच्याजवळ असते. पण ते आपल्याकडे आले की असेल त्यात समाधानी असतात. ओ बाथरूमपासून त्यांना सर्वकाही पाहजे असते, अजूनही ते या गोष्टीपासून वर आलेले नाहीत. मला आश्चर्य वाटते की भारतीयसारख्या गरीब देशातील लोकांनाही भौतिक हाव रहायलाच तयार नसतात. आपण हा आश्रम खूप कष्ट करून व पैसे खर्च करून बांधला पण इथे कुणाला रहायला

नाही. नको. आम्ही म्हटले की तुम्हाला खर्चाला सर्व पैसा पगार म्हणून देऊ तरी कुणी तयार नाही. आमच्या जन्मगावी. छदिवाड्याला आम्ही खूप खर्च केला आणि वयस्कर नवित्त काही वशिष्ट नाही. तुम्ही काहीही केले तरी माताजी आई सहजयोग्यांना रहायला सांगतिले, तथिली हवा छान आहे. म्हणून कष्टमाच करणार. पण कष्टमा केली गेल्यावरही ती स्थिति डोंगरावरचे स्थान आहे पण कुणीही जायला तयार नाही. तुम्हाला येत नाही. कष्टमबद्धलकी सर्वांत महत्त्वाची गोष्ट सगळ्यांना आपल्या आरामाची काळजी-माझं घर, माझी म्हणजे प्रत्येकाने शक्तिंकडे कष्टमायाचना करायला हवी कारण जागा. माझे कुटुंब, माझे खाण-पिण- एवढच! जे करायला नको तीच चूक आपण पुन्हा पुन्हा करत खाण्यापिण्याच्या बाबतीतही फार चोखंदळ, सवयीमुळे भारतीय लोक फार कन्डिशनड असतात. परकीयांचे तसे नसते. ध्यानामधून आपण या सर्वपासून भागवण्याचा प्रयत्न करतो मुक्त झाल्याशक्ति आपली वाढ होत नाही. त्याग करण्याच्या बाबतीत आपण मागे पडतो. एनु. ते हवे अशा गरजा- माझे घर, माझी पत्नी- जोपर्यंत संपत जी. ओ. प्रकल्पासाठी जमीन खरेदी करण्यासाठी सहजयोग्यांना पूजा-वर्गाणी वाढवायला सांगतिले लगेच परदेशीय लोक ज्वांनी शक्तिंचे नावही कधी ऐकले नव्हते. त्यावर खूप प्रतिक्रिया, आरडाओरड झाली. तुमच्याकडून काहीही पैसे न मागता मी कार्य करत आले. पण एखाद्या माताजीच्या जवळ सर्व तहेचे भक्त आहेत, त्यात असतो. म्हणून आपण शक्तिंची (शक्ति-शंभू) कष्टमा मागतिली पाहजे.. आपण चुका करते राहतो, आपल्या गरजा - आपल्या गरजा जोपर्यंत संपत नाहीत तोपर्यंत आपण शक्तिंकडे कष्टमायचना करावी. हे हवे, आपल्या नाहीत तोपर्यंत आपण शक्ति-भक्त होत नाही. या बाबतीत फार पुढे गेले आहेत. आपण अजून लहान-सहान गोष्टींनाच महत्त्व देत आहोत आणि त्यातच अडकून बसलो आहोत. चांगल्या कार्यासाठी तुमच्याकडून पैसे मागतिले तर काय शक्तिभक्त व्हायचे तर आपल्यामधील मत्सर आणि वधिडले ? सर्व त्याग करणारे अनेक लोक मी आयुष्यभर नगिटविहट्टी आणि दूर केल्या पाहजित. पण सहजयोगात पहात आले पण आजकाल ती भावनाच नाहीशी झाली येऊनसुद्धा लोक स्वतःकडे पाहू शकत नाहीत. एक महिला आहे. तसे कुठे पहायलाच मळित नाही. माझी आई, सहा साड्यांच्यावर एकही ठेवत नसे एक जरी जास्त आली तर तिला वधिराले तर म्हणाली "मी कधीच कुणाला वाईट देऊन टाकणार. कबेलांमधे जे लोक येतात त्यांना स्वतंत्र वागणूक दिली नाही." म्हणजे बघा. त्या सनिमा बघतील खोली हवी असते, सगळ्यांच्या बरोबर रहायची इच्छाच नाही याचे मला आश्चर्य वाटले. जो सामूहिकिते राहू शकत नाही तो सहजयोगी नाहीच. पण "मी मोठी वशिष्ट व्यक्ती. माझी खास व्यवस्था हवी." असा माणूस नुसता नावाचा सहजयोगी. शक्तिंची पूजा करणाऱ्यांनी शक्तिसारखे झाले सहजयोगात तुम्हाला गहनता येणार नाही. पाहजे. त्याला कुठेही झोपायला जागा द्या, काहीही जेवायला द्या, जो काळाच्या पलीकडे गेला त्याला कसलीही बांधलिकी नाही. असा माणूसच खरा सहजयोगी. नाही. आता तुम्ही त्या स्थितीला आला आहात. मग तुम्ही तुमच्यामध्ये शक्तिंचा प्रादुर्भाव आला आहे. पण ही स्थिति गुलाम जगातील कष्टुल्लक गोष्टीचे अजूनही कसे राहू मळिवण्यासाठी लोकांनी करित तपस्या केली देव जाणे. आपल्या सुनेला अजूनही छळत असल्याचे मला समजले. मी आणि सुनेला सासुकाडून छळ झाल्याचे पाहून रडायला लागतील पण घरी यऊन पुन्हा सारा तोच प्रकार सुरू! तीच गोष्ट सुनेची; ती पण म्हणणार "मी कधीच कुणाला त्रास दिला नाही." स्वतःशी आत्मधन परामाणिक राहिल्याशक्ति सहजयोग तुमच्यामध्ये परिवर्तन घडवतो. तुम्ही आता सोन्यासारखे शुद्ध झाला आहात, सोन्याला कधी डाग पडत शकता? हीच कुण्डलिनीची वशिष्टतः आहे, ती तुम्हाला पूर्णपणे स्वच्छ करते. आता सेवा कार्य, आता तुम्ही सेवा केली पाहजे. मला तुमच्या सेवेची तर मुळीच जरूर नाही. मी स्वतःशी समाधानी आहे. मग माझ्याकरता तुम्ही काय इतरतर कुठेही जा, तुमच्याजवळचे सारे पैसे लुबाडतील काय काय तन्हा करतील, पण सहजयोगात तसे नाही. पण ही आपली प्रवृत्ती जायला हवी. आपण काय काय त्याग करू शकतो हेच पहात चला. ही 'मस्ति' जोपर्यंत तुम्हाला जाणवत नाही तोपर्यंत तुम्ही शक्तिंचे पूजारी गणले जाणार कारण ? एवढच करा की तुम्ही पण ते समाधान मळिवा आणि त्याचा आनंद उपभोगा त्या आनंदाच्या स्थितीमध्ये

काय केले असतील कुणाला ठाऊक! कारण ही स्थिति मळाल्यावर तुम्ही सद्धि - पुरुष बनता जसे शरिडचे तुम्हाला कळेल की या सर्व गोष्टी तुम्हाला आनंद देण्यासाठीच आहेत. सहजयोगात आल्यावर ती स्थिति प्राप्त केल्यानंतर इतर गोष्टीची तुम्हाला गरज कशाला वाटे? साईनाथ; ते कुठेही प्रकट व्हायचे, प्रत्येकाला अडचणीत खूप वधिराले केल्यावर माझे मत आता असे झाले मदत करायचे. काही लोक सांगतात "माताजी, आम्ही आहे. सहजयोगी अगदी सोपा आहे आणि म्हणूनच फार अवघड आहे. नाही तर दुष्णी तरी काठी उगारून तुमच्या असे संत-लोक अमर असतात. आणि ती अमर-अवस्था मागे लागून "आता डोक्यावरचे केस काढा, भगवी वस्ते नेसा, चीदा दविस खाणेपिणे नाही" असे म्हणू लागला तर ठीक होणार ! पण हृदयापासून, मनापासून व बुद्धि वापरून सहजयोग पत्करल्यावर आपले दोष व चुका सुधारून स्वतःला सुधारले पाहजे. मी असं का केले. असं करायलाच हवे होते का असा सतत वधिराले करत करत पुष्कळ वाईट ते शक्तिंच्या शक्तीचे अंश असतात आणि ते सर्व गोष्टी तुम्ही टाकून द्याल आणि आपण 'समर्थ' असल्याचे तुम्हालाच कळेल. तुम्हाला कशाची गरज नाही; कशाची इच्छा नाही आणि आरामात बसला आहात आणि तुम्हाला हे यापैकीच आहेत. कुण्डलिनीच्या उत्थानानंतर ते रुद्र काहीच नको असल्याचे कळल्यावर हे परमचैतन्य तुमच्यासमोर भरभरुन ताट ठेवेल. कदाचित तुम्हाला मोहात प्रभावातून बाहेर खेचत राहतात. उदा. आपल्यामध्ये अहंकार पाडण्यासाठी सुद्धा तसे होईल. तुम्हाला गरज वाटेल आणि ती त्याच्याकडून पुरी होणार नाही असे होणारच नाही. आज आपण शक्तिंना खूप आवाहन केले आणि त्यांना असेच लोक आवडतात. माझ्या आणि त्यांच्यामध्ये फरक त्यामुळे अपमानित व कष्टुदर वाटून घेतो. पण जेव्हा हा रुद्र असा आहे की मला सगळ्या प्रकारचे लोक आवडतात तर शक्तिंना ज्यांनी आपले दोष, सवयी, संस्कार सर्वांचा त्याग केला आहे असेच लोक आवडतात. आपल्या कण्डशिन्स अनेक आहेत. उदा. आपल्याला अमक्याच तहेचे कपडे त्यांना पाहिले" आणि मी म्हणायचे "असे होऊ शकते. रे मळिवणे हीच शक्तिंची खरी पूजा. पुढील भाषण इंग्रजीतून झाले. आज मी तुम्हाला सहजयोगानंतर आपली आतली स्थिति काय बनते त्याबद्दल सांगणार आहे. तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार मळितो तेव्हा एकादश-रुद्र आलेले असतात. आपल्यामध्ये जीवनाबद्दलच्या ठाण मांडून बसलेल्या चुकीच्या कल्पना काढून टाकण्याचे प्रयत्न करतात. बुद्ध व महावीर जागृत होतात. ते सर्व जण आपल्याला नको त्या गोष्टींच्या असतो त्यांच्याकडे बुद्ध लक्ष ठेवतात. ते असं काम करतात असे आपणच आपला अहंकार जाणून भयचकित होती; हे समजल्यावर आपल्याला आश्चर्याचा

धव्का बसतो आणि जागृत नसतो, जेव्हा त्याच्यामध्ये प्रकाश आलेला नसतो तेव्हा काय होते ? तर तुम्ही स्वतःचेच समर्थन करू लागता- आपण जे काय करतो. केले आहे, बोलून दाखवले आहे कवि मळिले आहे ते सर्व लागतो, आपले काहीच चुकले नाही असे समजतो. म्हणून या बुद्ध उदराचे जागरण व्हावे लागते. याच्या उलट तुम्ही अहंकारालाच गोजारत राहिलात. अहंकारीपणा गाजवू लागलात की तुम्ही पूर्णपणे उजव्या वरोबरच आहो असे समजू हवे. ते नाही तर काय झाले ? पण सहजयोगामधे 'संन्यास' वाह्यातून नसतो तर आपल्या आत्ममधून असतो. आतून संन्यस्त झाल्यावर तुमच्या इच्छाच संपतात. कुठेही असलात तरी आनंदी असता. पूर्वी 'नाथ-पंथी' होते आणि ते दूर-दूरवर हड्डिन लोकांना उपदेश देत असत. ते कुठे-कुठे बाजूची व्यक्ती बनता आणि एकदा तसे झाले की तुमचे गेले याचे मला आश्चर्य वाटायचे. मी कोलंबियाला गेले होते व्यक्तीमत्त्व कसे होते हे तुम्ही जाणताच अशा वेळी तुम्ही तिथे मला समजले की नाथपंथी बोलविहयिलाही गेले होते शांतपणे स्वतःला बघून आत्मपरीक्षण केले आणि अहंकाराने कोलंबियाचा वमिन प्रवास करताना तिथे वमिन इतक्या उंचीवरून जाते की चक्कर यायला लागते आणि त्याकाळी चुकीच्या कल्पना आपल्या डोक्यात भरवल्या आहेत हे लोक पायी तिथे गेले ! ते तिथे कसे पोचले असतील नला कळत नाही. ते रशिया आणि इतर देशांमधेही गेले होते: त्यांनी एवढा प्रवास कसा केला असेल, त्यांनी कपडे आपले काय नुकसान केले आहे, स्वतःबद्दलच्या काय काय जाणून घ्या. त्यासाठीच मोहम्मदसाहेबांनी सांगितले की स्वतःवरच जोडपट्टी करा. आणखी दुसरे ते काय सांगणार? कारण हा अहंकार तुमच्या डोक्यामधे स्फोट घडवून काय

घाबरवण्यासाठी काय काय वर्णने करतील मलाच सांगता येणार नाही. पण त्याचाही काही उपयोग होत नाही आणि काय समस्या समोर आणील याचा भरवसा नसती आणि शेवटी त्या माणसाला असा वचित्तिर रोग(Yuppies) कोतो ज्या मुळे तुमचे मन आणिव अजबित काम करेनासे लोक जास्तच डावीकडे झुकायला लागतात आणि या उदराजवळ जातात. हे उदरही जेव्हा काही करू शकत ! होऊन निकामी बनते. जाणतेपणाने माणूस हालचाल करू शकत नाही, अजाणता हालचाल होईल पण जाणीवपूर्वक नाहीत तेव्हा मात्र प्रचंड नैराश्य येते. अरे देवा, कायय हे नैराश्य, मला काहीतरी झालंय असं म्हणू लागतात. दुसऱ्यांना घाबरवून टाकता आणि लागते कारण स्यांना चालणे शक्य नसते, स्वतःहून ते चालू त्यांच्या भावनकितेला बदनाम करता; वेडेवाकडे चाळे करू लागता आणि स्वतःचेच डोके बडवायला लागता. हे नाही होणार, हा रोग इतका भवानक आहे की माणूस त्यातूनच तुम्ही सरपटणार्या प्राण्यासारखा होतो. त्यांना अंगावर घेऊन जावे शकत नाही कवि खाली बसू शकत नाही, हा रोग तरुण वयातही होऊ शकतो. अहंकारातून कवि डावीकडच्या समस्यांमुळे होते. हे दोन्ही उदर आपल्या डाव्या व उजव्या सपिथेटिक पूर्णपणे संबंधित असल्यामुळे फार महत्वाचे आहेत. म्हणून तुम्ही या उदरांच्या तावडीत पडणार नाही याबद्दल सतर्क राहिले पाहिजे; त्यांना प्रसन्न ठेवणे म्हणून स्वतःच्या अहंकाराकडे लक्ष ठेवा, त्यावर नियंत्रण ठेवा आणि त्या दोषाबद्दल क्षमाशील व्हा. सहजयोगामधे आपल्याला पश्चात्ताप वाटत नाही हा प्रकार नव्हसनससट्टि बरोबर नाही कारण आपला विश्वास असतो की आपल्याला आत्मसाक्षात्कार झाला आहे आणि आपण चुकीच्या जुरीचे आहे. म्हणून अहंकार आणि स्वतःचीच कीव करण्याची भावना यांच्यावर नियंत्रण करणार्या या दोन्ही गोष्टींपासून दूर आहोत. पण हे खरं नाही. आपल्याला पश्चात्ताप झाला पाहिजे. आता इंग्रजी भाषेमध्ये "सॉरी" हा उदरांना तुम्ही सांभाळले पाहिजे म्हणजे तुम्हाला त्रास होणार प्रकाश आहे, प्रत्येक गोष्टीबद्दल 'सॉरी' टेलिफोन नाही: तसेच 'मला हे जमणार नाही, ते नको' इ. तक्रारी उचलल्यावरसुद्धा ते म्हणणार "सॉरी, मी म्हणते सारी व नैराश्य दूर होतील. कारण त्याच्यामुळे पुढे फार गंभीर प्रश्न, कॅन्सरसारखे आजार होण्याची शक्यता असते. उदर ! कशाबद्दल ? हा नुसता पीकळ शब्द आहे. त्याला अर्थ नाही आणि त्यात खोली (प्रमाणिकपणाची) पण नाही. तुम्ही सॉरी म्हणता तेव्हा काय चूक झाली म्हणून ते म्हणता आणि ती पकडले गेले तर दोन्ही बाजूंना सूज येते. त्याला 'मेधा म्हणतात, कॅन्सरचा माणूस पाहिलात तर त्याला सगळीकडे ! कशी सुधारणार इकडे बघा. आजकालच्या आधुनिकी सृज आल्याचे दिसते; कपाळाच्या डाव्या कवि उजव्या पद्धिमध्ये हा मोठा प्रश्नच आहे कारण आपल्याकडील बाजूकडे तरी सृज आढळते उदरांचा हा त्रास डावीकडून आर्थिक भरभराटीमुळे, औद्योगिक प्रगतीमुळे, मोठमोठ्या उजवीकडे कवि उजवीकडून डावीकडे इतक्या नकळत झुकतो आणि त्या व्यक्तीच्या स्वभावात न समजण्यासारखे बदल फटकनन दिसतात की कुठल्या उदराचा त्रास आहे हे सहजासहजी लक्षात येत नाही. मनोविकाराचे सर्व आजार हे दोन उदर काम करेनासे झाल्यामुळे होतात. सतत नैराश्य कवि आकुर मकपणा या दोन्ही पूर्ववृत्तीमुळे असे त्रास होतात असू शकतात पण ते सर्व सदाशिवीच्या शक्तीचेच भाग असतात. त्यांचा स्वभाव कुणुणेने ओतपरोत भरलेला आहे. कुणुणेचे ते सागरच आहेत संस्थांमुळे आपला अहंकार वाढायला उत्तजनच मळित आहे. तसे नाही केले तर आपला तरणापाय नाही. आपल्याला कुटेच कमित राहणार नाही. म्हणूनच आपण अहंकाराचा वडेजाव मानती आणि हे उजव्या बाजूचे प्रश्न चालू होतात. प्रतिक्रिया म्हणून मसतकाच्या डाव्या बाजूवर त्याचा दबाव त्याची आणखी काही कारणेही वेतो. उजव्या बाजूला अहंकार बळावती. डावीकडे उदर महावीर आहेत. म्हणून लोक चुकीच्या, अनैतिक गोष्टी करू लागतात जे श्री गणेशांच्या वरीधात असते. महावीरांजवळ नियंत्रण करणार्या शक्ति असतात. ते त्यांना नुसती क्षमा मागितली की लगेच क्षमा करतात. पण तुम्हाला नरकात जायला सांगतील. आणखी काहीतरी तुम्हाला जर असे वाटत असेल की तुम्ही जे काही करता ते होईल, अनेक नरकातनांचे वर्णन करतील, तुम्ही नरकात जाणार व जवित गाडले जाणार, असे तुम्हाला कधीच योग्यच आहे. तुम्ही कधीच कुणाचा छळ केला नाहीत. कुणाला दुःख दिले नाही तर मात्र त्यांना सर्व काही

आधीच समजलेले असते. आणि जाणतात म्हणून ते साध्य करू शकलो तर मला वाटते खूप मोठे कार्य होईल: सर्व मानवजातीच्या कल्याणाचे होईल आणि त्याचसाठी त्याची त्याग करू पाहतात. त्या स्थितीत येण्याची तुमची प्रबळ इच्छा व शक्तीचे आशीर्वाद एकमेकांना प्रकट असतात. शक्तीचे आशीर्वाद आपल्याला आत्मसाक्षात्कार मळिला आहे. तुमच्या स्वतःकरता, तुमच्या कुटुंबाकरता, शहरापुरता कवि मळिले की तुम्ही इच्छा अधिकाधिक प्रखर होत जाते. पण देशापुरता नव्हे तर सर्व जगासाठी सहजयोग हे घडवून आपले व्यक्तीमत्त्व एका अत्युच्च स्तरावर नेणे आपल्या हतिचे आहे हे जाणण्यासाठी तुमची इच्छाशक्ती पूर्णावस्थेला यायला हवी. ते स्वतः फालतू सामान्य आणणार आहे. तुमच्यामधे संप्रदा असेल तर ती दुसऱ्या कशासाठी नसून आपल्या उन्नतीसाठी संप्रदा हवी. पण लांक इतके माणसासारखे नाहीत. समजा शविना तुम्ही एखाद्या पारटीला उथळ आहेत की त्यांना वाटते की वरवरचा देखावा करुन जाऊ असे म्हणले तर ते कसे दिसतील ? तिथिले लोक कवि आपण कोणी विशेष आहात असे दाखुन आपण कही विशेष असे मळिवू शकू. तुम्ही अशी नम्रता मळिली मला काही हपिपी लोक भेटले तेव्हा मी त्यांना पाहिले स्वतःही इतके नम्र बनले पाहिले की तुम्ही जे काही "तुम्ही तुमचे कसे असे का ठेवता?" तर ते कराल ते सर्व जगाच्या कल्याणासाठी आहे हे तुम्हालाच आम्हाला आदवासी बनायचे आहे." मग मी समजेल. आणि हे घटते होणारच आहे कारण त्यासाठीच तुमचा मैदू आता प्रगत झाला आहे तर मग तुम्ही या परमचैतन्याचे वाहक बनले आहांत, मी जर एकटी हे करू शकत असते तर मी केले असते पण तसे ते होणार स्यांच्याकडे पाहून हसणारच. म्हणाले ! म्हणाले आदवासीसारखे कसे ठेऊन काय उपयोग होणार आहे?" म्हणजे स्वतःची अशी फसवणूक करण्यात काही अर्थ नाही. सर्वांत चांगले म्हणजे आत्मपरीक्षण करुन स्वतःचे काय चुकत आहे हे जाणावे. असे जर धडून आले, इथे बसलेल्या सर्व सहजयोग्यांनी तसे करुन स्वतःला सुधारले तर राजकीय, आर्थिक आणि इतर सर्व प्रश्न सुटतील अशी माझी खात्री आहे. पण आजकाल या कलियुगामुळे असा नाही. म्हणूनच मी तुम्हाला एकत्र आणून सांगित असते की तुम्ही लोकच परमशक्तीचे वाहक बनायला हवे. पण तसे होतांनाही तुम्ही आनन्द मळिवीत आहांत, जीवनातील प्रत्येक क्षण आनन्दाचा होत आहे आणि ही शक्तीचीच कृपा आहे. जे काही घडत आहे, क्षणाक्षणांला जे महान कौतुकास्पद व वाखाणण्यासारखे होत आहे ते सर्व शक्तिंमधूनच होते आहे. आणि स्वतःचा धकिकार न करता कवि अहंकागचा बडेजाव न करता स्वतःला नीटपणे ओळखण्याची स्थिती तुम्हाला मळिवायची आहे. हीच फक्त महत्वाची गोष्ट आहे. प्रकार झाला आहे की अगदी खराब लोकांचीही चलती आहे. जगाला वाचवण्याची जबाबदारी आपल्यावर आहे. जबाबदारी अशी की आपल्याला एक महान आदरणीय तुम्हाला आता व्यक्ती बनायचे ज्यामधे वरवरच्या गोष्टी, नसता काय करमी आहे? तुम्हाला कीय प्रश्न- अडचणी आहेत ? अडचण हीच आहे की तुम्हीच दखिरपणा याला थारा नाही तर आतून अशी उन्नतावस्था तुमच्यामधे अडचणी निर्माण करत आहांत. तुम्ही जर हे जाणण्याची खरी क्षमता मळिवू शकाले तर तुम्ही साया जगाला तोच आदरश दाखवू शकाल आणि जगामधे परिवर्तन घडवून आणाल अशी मला खात्री आहे. एरवी हे खोलवर उजलेले प्रश्न वरवरच्या उपयांनी सुटणार नाहीत. कुण्डलनी तुमच्यावर प्रसन्न झाली आहे आणि तुम्ही दीपस्तंभासारखा सत्याचा, प्रेमाचा आणि आनंदाचा प्रकाश सर्वांना देऊ मळिवायची की आपल्या आतयांचा प्रकाश आजूबाजूला पसरले आणि या जगाला प्रकाशित करेल. हे समजून घेणे फार महत्वाचे आहे. आपले सर्व प्रश्न मनोविकाराचे आजार, एवढेच नव्हे पण या कलियुगातील मानवाच्या सामूहिक जीवनामधील राजकीय व आर्थिक प्रश्न ही सारी परस्थिती माणसांनीच बनवली आहे. ते काही देवाने निर्माण केले नाहीत; उलट परमेश्वरी शक्ती या सर्वांचे परिणाम सुसह्य करण्याच्या प्रयत्नांत असते. सहजयोग खऱ्या अर्थाने जगणारे पुष्कळ सहजयोगी जर तयार झाले, असे आपण शकाले. परमेश्वरांचे तुम्हाला अनंत आशीर्वाद. ☐ ☐

1997-03-21, Birthday Puja

21 मार्च 1997

Birthday Puja

New Delhi (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

[Marathi translation Hindi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

आपणा सगळ्यांना अनंत आशीर्वाद. डॉक्टरसाहेबांनी कुणी वर्णन करून सांगू शकणार नाही. एकाला मी विचारले की, "सहयोगात येऊन तुला काय मिळाले?" तर म्हणतो, माताजी, काही एक असं सांगता येणार नाही पण सारे काही मिळाले." मी पण आजच्या या दविशी म्हणून की सहजयोगांत मला सर्व काही मिळाले. मी जेव्हा लहान होते तेव्हा माझ्या वडलांना म्हणायची की आकाशात जसे तारे एक झोपेची गोळी दली आणि झोपून गेले. पण इकडे तुम्ही सर्व जण भजन-गाणी गात होता; मला वाटले की ज्यांना गाण्याचा प्रसंग मिळाला नव्हता त्यांना पण गाणी म्हणण्याचा अवसर मिळाले. सर्व काही ठीक चालले आहे. पण जगातील सारी माणसे जेव्हा झोपलेली असतात तेव्हा सहजयोगी जागा असतो; आणि जेव्हा सारी माणसे जागी असतात तेव्हा सहजयोगी झोपलेला असतो. याचा अर्थ एवढाच की सहजयोग्याचे चित्त जथे लागलेले असते तथि इतर माणसांचे लक्ष नसते; त्यांचे मन दुसऱ्याच गोष्टीमध्ये सामूहिक चेतना जागृत होण्याची तू व्यवस्था कर. काही अडकलेले असते. कुठल्या ना कुठल्या कारणामुळे ती माणसे भाषणे नको करू, ग्रंथ लहिण्याच्या फंदांत पडू नकोस: सत्यापासून दूर (वमिख) असतात. म्हणजे पहा की कुणाला त्यांतून आणखी एखादे बायबल वा कुराण बनेल आणि पैशाची काळजी. कुणाला सत्तेची फकिरी; माणूस या सार्या पुन्हा त्यांतूनच झगडे, वादवादि होतील. म्हणून प्रथम तू भानगडीमध्ये माणूस कसा गुंतून भरकटत असतो समजत सामूहिक चेतना तयार कर." आणि आता ती सामूहिक नाही; आणि या साच्यामुळे त्याची नजर सत्याकडे वळतच नाही. आता कुणी याचे विश्लेषण करत बसेल, याला कारण चमकत आहेत तसे या जगामध्ये अनेक तेजः पुंज लोक बनावेत आणि परिमाल्याचा प्रकाश सगळीकडे पसरवा, माझे हे सर्व होऊ शकेल त्यासाठी वडील म्हणायचे की, "ह चेतना कार्य करू लागली आहे, हे अगदी सहज घटति होऊन गेले. पण त्याच्यामध्ये जे प्रश्न येत आहेत. त्यासंबंधी अमुक आहे, तमुक आहे असे सांगत बसेल. पण मी तर याच्या मुळाशी अज्ञान आहे असेच म्हणून, अज्ञानामधे मनुष्य काय काय करत राहील सांगता येणार नाही. जणू तो देशांमधून, अनेक लोकांना सत्य समजले ही फार आनंदाची एक प्रकारच्या अंधारामध्ये चाचपडत असतो, समजा इथे आज मला तुम्हाला सांगायचे आहे सामूहिक चेतना जागृत झाली आणि जगभर, अनेक घटना आहे. पण असाही एक विचार येऊन खेद होतो म्हणजे या सामूहिकतेत आपण निविड करू शकलो नाही; दरवाजा उघडला म्हणून अनेक लोक आत आले आणि येतांना बरोबर आपल्या वाईट गोष्टी पण घेऊन आले. आणि असे खराब लोक थोड्याशा संख्येने आले तरी फार नुकसान होते. नामदेव एवढे मोठे संत होते तरी ते पण म्हणायचे की जे लोक खराब आहेत ते सुधारू शकणारच नाहीत; त्यांची आत्मिक उन्नति होऊच शकणार नाही. त्यांनी मारीचे आत्ता एकदम दवि जाऊन अंधार-अंधार झाला तर काय गडबड होईल; कुणी इकडे-तकिकडे पळायला लागतील, धावपळीमध्ये काही लोक पडतील, त्यांच्या अंगावर इतरांचे पाय पडतील, कुणाला दुखापत होईल वगैरे काहीही होऊ शकेल. आपण लोकह अशाच अंधः कारात आहोत. अशा अवस्थेत आपण असतो तेव्हा झोपी गेल्यासारखे असतो. पण जेव्हा या झोपेतून 'जागृत' होतो. कुण्डलनीचे जागरण होऊन जेव्हा तुम्ही सत्याला सामोरे होता त्या सत्याची महती उदाहरण देऊन सांगतिले की माशी आपण खात असलेल्या

घराण्यांतही कधी कधी असे होते की काहीना वाटू लागते अनुनावर वसली तर आपल्यास यातना होणार आणि मेलेली माशी जर का आपल्या पोटात गेली तर आपणही मरणार. की आपण वेगळं घर आपल्यासाठी बनवले पाहिजे व वेगळे ही माशी कधी ठीक होणार नाही. सहजमध्ये आपल्यामधील राहिले पाहिजे. मी आणि माझे कुटुंब स्वतंत्र वेगळे राहू या अशा सर्व वाईट अवृत्ती गळून गेल्या पाहिजेत; जोपर्यंत ते म्हणजे आपला इतरांशी संबंध राहणार नाही. मानव होत नाही तोपर्यंत आपण वरच्या स्थितीला वेणार नाही. पंखामध्ये काही जखम झाली तर पक्षालाही उडता येणार तसेच बांगला देश ही एक स्वतंत्र देश झाला. त्यावेळेस मी नाही. म्हणून या आनंदाच्या आकाशामध्ये, ज्याला का मी तरुण होते. काही लोक एवढ्या छोट्या बांगला देशाला रांगांचल" 'आईचा पदर पक्ष्याप्रमाणे भरारी मारू शकणार नाही. कारण तुमच्या चालवता येईल असं त्यांना वाटायचे. म्हणजे इस्लामच्या पैश्यामध्ये काही ना काही तरी अडकून बसलेले असते. नावाखाली म्हणा कवि वर्णाच्या नावाखाली म्हणा. कुठल्या आजचा दविस एक शुभदनि आहे, पुष्कळ लोकांना वाटते तरी सबबीवर विभाजन करायचे, आता तर बांगलादेशमध्ये की हा एक फार मीठा दविस आहे कारण या दविशीच काही विशेष कार्य घडून आले. असे लोकांनी पण सांगितले आहे परंतु आजच्या या दविशी तुम्हां लोकांना एक विशेष कार्य करायचे आहे. तुम्ही फुग्यांची इतकी सुंदर आरास केली आहे दुरदशा तथि आहे." पाकिस्तान काय, सलोन (श्रीलंका) की पाहून मन आनंदित होते: वाटते की साध्या स्वराच्या वस्तूमध्येही आपल्याला आनंद व सुख देण्याची शक्ती आहे; चेगवेगळे भाग बनवले गेले ते आपण आपले राज्य चालवू आणि त्याची वस्तू पण सौंदर्यपूर्ण होऊ शकते. आपण तर माणसे आहोत एवढेच नव्हे तर सहजयोगी आहोत. तर दोन्ही स्थितीला येण्यासाठी आपण कार्य करायला पाहिजे. मला आलेला एक अनुभव कथेच्या रुपाने मी तुम्हाला राहतात. मग आपापसात भांडण, लढाई चालू होते. अजूनही सांगते. मी हद्दीमध्ये बोलत आहे कारण हा दोष जास्त करून हिंदुस्तानी लोकांमध्ये आहे; इंग्रज वा पारचात्य कुठे झारखंड वगैरे वगैरे प्रकार चाललेच आहेत. अशा लोकांमध्ये तो कमी प्रमाणात आढळतो; त्यांना तेवढी भांडणांतून काय निष्पन्न होणार? कुणाला विभाजन करून प्राण्यांतच हे विभाजन करण्याची प्रवृत्ति असते. अशा असे म्हटले. तुम्ही एखाद्या स्वातंत्र्य मागत होते कारण त्यामुळे आपल्याला आपलं राज्य अशी परिस्थिती आहे की मी तथि जायचे म्हटले तर लोक मला सांगतात "माताजी, तकिडे जाऊ नका, गैलात तर तुमच्या डोळ्यांतून अविरतपणे अश्रूंच वाहू लागतील. इतकी काय तथिही तीच परिस्थिती. हे जे तुकडे-तुकडे पाडून असे म्हणण्यामुळे. पण त्या देशांतच अधिक प्रमाणावर प्रधान-मंत्रिच मारले गेले त्यांचे खून झाले. ईरषामुळे अशी ईरषाच वाढत जाते. आणि असे वेगवेगळे गुरुप्स बनत आपल्याकडे ही विभाजन-प्रवृत्ती दिसून येते; कुठे वदिर, अककल पण नाही. आमच्या या आजच्या भारतवर्षामध्ये पूर्वी अनेक देश सामावलेले होते; जसे सलोन, बर्मा, पाकिस्तान, बांगला देश अशा अनेक देशांचा भारत होता. ही आपली भारतमाता आहे. पण लोकांनी त्याची शकले सहजयोगाचे सर्व कार्य Synthesis मधून चालते पाडली कशासाठी हे तुकडे केले? असे झाले कारण या देशामध्ये असे लोक होते की ते म्हणून लागले की अमका- काही मिळाले का? कुठल्याही प्रकारचे विभाजन करणे याच्या सहजयोग पूर्णपणे विरोधांत आहे. आपल्याला उलट सगळ्यांना जोडायचे आहे. Synthesis करायचे आहे. आपल्याला जर Synthesis म्हणजे काय याची समज नसेल तर आपण सहजयोग सोडून देणेच योग्य. अलकिडेच एक वाईट गोष्ट झाली; एक साहेब सहजयोगांत होते आणि ते दुसऱ्यांच्या डोक्यावरची भूते काढण्याच्या मागे लागले. मी अमका आपल्या देशाचा लीडर झाला, म्हणजे बडा झाला मग आपणही असंच काही तरी करू या की आपण ही त्यांच्याइतकेच बडे बनू; ते प्रधानमंत्री होऊ शकले तरी मी त्यांना सांगितले की असे करू नका, नाही तर तीच भूते पण तसाच प्रधानमंत्री बनू! वाढून त्यांना वाट लागले की आपला एक तुकडा स्वतंत्र केला तर त्यावर आपल्याला आपली सत्ता चालवता येईल. काही मोठमोठ्या शक्ती. ही ईषा तुमच्या डोक्यावर स्वार होतील. पण त्यांना तो रोकच जडला होता. कदाचित त्यासाठी लोक त्यांना पैसे पण देत असावेत! नंतर त्यांनी आपला एक वेगळा गुरुप बनवला.

सहजयोगामधेही जे त्यांच्यासारखे होते ते त्यांना मिळाले, असली, महत्वाकांक्षा वाढू लागली की असे प्रकार घडू लागतात. त्यांत मग मूर्ख सहजयोगी पण अडकतात- कारण हा शेवटचा नविडा आहे. लीडरबद्दल तर काय विचारयला त्याचे चारित्र्य ठीक नाही, तो पैसे कमावतो. तो असाच आहे, तसाच आहे वगैरे, म्हणजे सीबीआय च्या आणि त्यांनी आपली एक वेगळी संस्था तयार केली. माझ्याबद्दल मातर त्यांना काही शंका नव्हती; पण इतरांबद्दल, विशेषतः लीडरबद्दल त्यांच्या मनांत नाराजी होती. म्हणून नको - सारखे त्यांच्यातील दोष दाखवत राहून स्वतः मातर अगदी युद्ध असल्याचा देखावा त्यांनी नरिमाण केला. वर म्हणायचे आम्ही माताजीचे भक्त आहोत. मला न विचारता माझी परवानगी न घेता त्यांनी एक मोठा गुरुप बनवला, माझे फोटो सगळीकडे वाटत राहिले. मला माहीतच नाही. लीडरबद्दल हा चांगला नाही, अमका खराब आहे असं म्हणण्यांत काय अर्थ? जर कुणी खराब रखोरखरच असला तर ते मलाच कुणी न सांगता समजत असते. जर तुम्ही मला मानता तर माझ्यावरच ते सोपवा; लीडर चांगला आहे का नाही हे माझे मलाच ठरवू द्या. पण लीडरशी वाद घालायचा. तू हेच का केलेस. ते का नाही करत इ. विचारण्याचा अधिकार तुम्हाला नाही. आता कुणी म्हणून अशा लोकांनी सहजयोगातून वाहेर पडायला हवे. म्हणजे लीडर हवाच कशाला? त्याचे कारण म्हणजे मला वरताना प्रकार. मला आश्चर्यच वाटले. मला विचारून तरी करा. म्हणताना म्हणतात, "माताजी आम्ही तुम्हाला मानता मग मी म्हणून मी सांगते त्यावर तरी विश्वास ठेवा. मग ते लोक गणपतपुळ्याला पण आले, माझ्यावर दगडफेक केली काय करायला लागले की एखाद्या कारण एकदा मनावरचा ताबा सुटला दादुर्याप्रमाणे आपण काय करत आहोत याचे भान उरत नाही. तथि माझ्या प्रोग्राममध्ये बेऊन त्यांनी तमाशा केला मला खराब चैतन्यलहरी जाणवतच होत्या. हे सहजयोगी आहेत का हीच मला शंका आली. स्वतःची व्हायतरोशनस ठीक करण्याऐवजी ते दुसऱ्यांचे व्हायबरोशनस पहात होते. त्यांचेपैकी एखादा उभा राहिला तर त्याच्यामागे. आपल्याला सर्वांशी संपर्क राखणे शक्य नाही म्हणून अशा एखाद्या स्वरगात जायला मिळाले अशा खुळ्या समजुतीने, अनेक लोक लीडरसारख्या माध्यमांतून मी तमच्याशी संबंध राखू शकते. लागतील. पण असं होत नाही. सहजयोग ही सामूहिक हे सोडून काही लोक लीडरवरच नाराज होतात. आता लीडरमध्ये काही दोष असतील तर ते काम मी करेनच. ते प्रकर्या आहे. म्हणजे कुणाचे नुसते कान इकडे लागले. कवि हात कवि नाक लागले तर काहीच घटति होणार नाही कारण परमचैतन्याला तसं चात नाही. मग मी म्हणाले, "तुम्ही बंडाई माजवत आहांत" तर ते उलट म्हणाले, "तुम्ही आमहालाच शविया देत आहांत;" मी पुन्हा म्हणाले, "मी तुम्हाला फक्त एवढेच सांगत आहे की चैतन्यावरिद्ध बंड माजवू नका." मगूनच त्या प्रदेशांत भूकप झाला होता. एक आई म्हणून मी त्यांना

सांगत होते की सत्य आणि परमेश्वर तुम्हाला शक्तिषा दिल्याशिवाय राहणार नाही. म्हणून एका आईचा उपदेश माना आणि हे सर्व सोडून द्या. पण अजून तुमचे काम नाही; वाटल्यास मला तुम्ही पत्र पाठवून कळवा. नुसते लीडर पसंत नाही म्हणून ग्रुप करत असाल तर त्यापेक्षा सहजयोगच सोडून क. अशा लोकांबरोबर आणखी दक्ष-बारा कच्चे सहजयोगी बुद्ध देत. अंशाच प्रकराच्या ७०-८० त्रासदायक लोकांनी, ज्यांना मी ओळखत नाही, ज्यांना मी कधी पाहिले नाही, एक मोठा ग्रुप बनवला आणि त्यांचा तो महाशय म्हणून लागला की, "मी कलकीचा अवतार आहे" ... अवतार असाल तर असा, मला काही म्हणायचे नाही, पण तुम्ही सहजयोगांत नाही, ते अडकलेलेच आहेत. सहजयोगांत तुम्हाला काही स्थान नाही. पण लोक त्याला खरंच कलकीचा अवतार मानून त्याचे चरण पुजायला लागले, नाही तरी असे चरणछू महाराज असतातच. ते पैसे असूनही मी माझ्या कुटुंबातील माणसांनाही त्याची बळजबरी घण घेत राहतात. लीडरच्या ज्या दोषांबद्दल ते नाराज होते केली नाही. तुम्हाला यायचे असेल तर या. नको असेल तर तेच दोष त्यांच्यावरही परादुरभाव जमवू लागले. मग सगळे लोक म्हणायला लागले की, हे काय चालले आहे ? तर ईश्या तर तुम्ही सहजयोगी असं स्वतःला म्हणूच शकणार नाही. सहजयोगांत कसली बळजबरी नाही. सहजयोगापेक्षा श्रेष्ठ असे मळिवण्यासारखे दुसरे काही नाही हे माहीत तुमची मर्जी, पुण असले बेफर धंदे करू नका. तसे कलेत

सहजयोगाच्या दशकिनांतून वागणे हे पाप आहे आणि त्यासाठी ग्रुप बनवणे हे महापाप पाहिले तर लीडरबरोबर असे नाही. मला पैसे कसे मोजायचे हेच समजत नाही त्याला मी काय करणार? चेक कसा लहियचा हे सुद्धा मला माहित आहे. तुम्हाला वाटले तर मली पत्र पाठवा, मी चौकशी नाही. तुम्हाला आता माहीत आहे की धर्माच्या नावाखाला करेन खरे तर तुमचे बरोबर आहे की त्यांचे बरोबर आहे कुणी पैसे मागायला लागला तर त्याला शक्तिषा होणारच. हे कायबेशन्सबनून मला लगेच समजेल. पण पत्रांतून ते पैशाचा खेळ फार धोकादायक असतो. म्हणून यावेळी माझ्या वाटेल ते लहिले सुटतात. इतके मुख्यासारखे लहिले की मनांत असा वचिर आला की नरिधन महलासाठी- रस्त्यावर भीक मागणाऱ्या, नवऱ्याने टाकलेल्या अनेक नरिधार मुसलमि महला, मुलांच्या पोटापाण्यासाठी भीक मागणाऱ्या राजस्थान व बहिरामधून आलेल्या कंगाल स्त्रिया काहीतरी शक्ति; स्वतः ठीक नसाल तर पुढे काय होणार? अशा गोशी चांगले मदतकार्य करण्यासाठी एक संस्था असायला हवी. त्यासाठी तुम्ही आर्थिक मदत करायची जरूर नाही. आम्ही तुमच्याकडून कधीच पैसे मागतिले नाही; ते सर्व जमून येते. पण मला वाटे की तुम्हालाही आशीर्वाद मळिवे म्हणून मी म्हटले की ठीक आहे, प्रत्येकाने ५०० रु. दान करा. पण त्यावरही एवढे वादंग माजले; माताजी, हे तुम्हाला कुणी सुचवले असे मला वचिरा लागले मला कतितीरी पत्रे व का मी त्याचा वचिरा करत नाही. कधी लीडरच असा आहे, तुम्ही स्वतःकोण अमका असा आहे असे म्हणत सुटायचे, मोठे महान जीव आहात का? स्वतःकडे आधी पहायला घडे लागल्या तर सहजयोग संपणार, आत्तापर्यंत असं कुठे झालेले नाही. जे लोक वुडावला लागले आहेत त्यांना बाचवण्याचाच प्रयत्न आम्ही करत आलो; म्हणून जास्त सहजयोगी होतील तेवढे चांगलेच. यण मला असंही वाटते की परेश्वराचे हे साम्राज्य सत्यावर अधिष्ठित आहे म्हणून इथे येण्यासाठीही काही पूर्वतयारी करावी लागते. कवि इथे जागा फार थोडी असल्यामुळे नालायक लोकांना बाहेर काढण्याचे कामही परमचैतन्य करत असेल. पण तुम्हाला या भाग्यदीत पडण्याचे कारण नाही, तुमची चेतना जागृत असेल तर आधी स्वतःकडे लक्ष द्या. दुसऱ्यांकडे पाहू नका, फोनवरून तक्रारी आल्या. मला कुणीही सुचवणारा असू शकत नाही. मी माझ्या स्वतःच्या इच्छेनुसार चालते. हे तुम्ही लक्षात घ्यायला हवे. मी भोळी दिसत असेन पण मी तत्कीच हुशार आहे! म्हणून मला बनवायचा प्रयत्न करू नका. सहजयोगासाठी तुम्ही पैशात अडकलेले असतात, पैसा बनवण्यासाठी ते एवढेसुद्धा करू शकत नाही? इतकी वर्षे खपून मी कलियेक रोमी बरे केले, इतके पैसे वाटले, काय काय केले पण एवढ्या लहानशा गोशीबद्दल इतक्या तक्रारी ? मला दुःख होते. आधी पण एकदा या संकचित प्रवृत्तीचा दोष दिसून आला होता. म्हणून वशिष्ठः भारतीय लोकांनी पैशावरचे लक्ष काढून टाकले पाहिजे, म्हणजेच त्यांची सहजयोगांत प्रगती होऊ शकेल; नाही तर 'जेल-भरो' आंदोलन चाललेच आहे. मी तुमच्यामधील लक्ष्मीतत्त्व जागृत करून दिल्यावरही पैशाबद्दलचे तुमचे लक्ष कमी कसे होत नाही? जेवढे तुम्ही द्याल तेवढे तुम्हाला मळिणार आहे. देण्यामधे काय व कति आनंद असतो मला सांगता येणार नाही. तुम्ही मला जेव्हा काही भेट म्हणून देता तचि तुम्हाला बरे वाटावे म्हणूनच मी स्वीकार करते. मला कशाची जरूर नाही आणि माझ्या स्वतःमध्ये काय चुकत आहे तकिडे लक्ष द्या. काही लोक का। सहजयोगांत येतातः पण तुम्ही त्यांनी सांगितले की सहजयोग हा पैसा कमावण्यासाठी नाही तरी त्यांच्या डोक्यांत ते शरिणार नाही. आज मला हे पण तुम्हाला सांगावेस वाटते की पैशाच्या बाबतीत लोकांना फार थोडी अक्कल असते. खसित म्हणाले होते की जो पहिला तो शेवटचा आणि जो शेवटचा तो पहिला होणार मी तसल काही म्हणणार नाही. सुरुवातीला जे सहजयोगी मुंबईला आले ते मला म्हणायचे की आमच्या प्रत्येकाकडून एक हजार रुपये तरी घ्या. मी त्यांना म्हणायचे "बाळांनो, मला पैसे मोजतां येतनाहीत, पैसे कसे ठेवायचे हेही माहीत नाही. बँकेचा व्यवहार पण समजत नाही. पण तुम्ही एखादा ट्रस्ट केलात तर तुमचे पैसे त्यामध्ये मी ठेवीन." मला प्रामाणिकपणा दाखवायचा होता असं नव्हे तर अप्रामाणिक कसं व्हायचे ही अक्कलच माझ्याजवळ घरांतही अशा वस्तू ठेवायला जागा नाही. तुम्ही इतकं प्रेमाने देता पण पुन्हा पुन्हा तेच सांगायचा- मला साडी देऊ नका

सूजता, शुद्ध इच्छा असेल तरच या वकिट वाटचालीतून तुमची उन्नति होणार, एरवी ते घटित होणार नाही आणि तुम्ही मधेच कुठेतरी अडकून राहाल. उंच डोंगरावर लोक गाढवांवर बसून चढत जातात; कुणी तरी त्या जनावरांना वचिराले तुम्ही गाढव कसे बनलात? तर ते म्हणाले आम्ही पण तुमच्यासारखेच होतो पण अर्धवटच राहिल्यामुळे देवाने आमहाला गाढवाचा जन्म दिला म्हणजे तरी आम्ही वरपयंत चढू शकू. या कथा तुम्ही ऐकल्या-वाचल्या आहेत. अममलयाकडे अशा अनेक कथा आहेत; या साच्या आपल्या दागदागिने देऊ नका, मला कशाचीही जरूर नाही इ. कंटाळा येतो. मी असंही म्हणाले होते की मी सारे दागदागिने विकून टाकते, म्हणजे त्या पैशातून सारी कामे करता येतील; तरी ते म्हणतात की तुम्हाला काय वाटेल ते करा पण आम्ही देतच राहणार- मी हे सारे तुम्हाला आनंद मळिवा तुम्हाला म्हणून करते राहते. मला कसली देवाण-घेवाण नको असते. मी काही घेतलेच नाही तर देणार तरी काय? पणे आपण भारतीयांनी ही गोश समजून घ्यायला हवी. आपल्या भारतदेशाला स्वराज्य मळिवण्यासाठी प्रयत्न करणार्या मोठ्ठी लोकांना मी बघितले आहे. माझ्या मार्गदर्शनासाठी असतात; पण ज्या कथेत नीतमूल्य असते वडिलांनी त्यासाठी सर्व जमीन वकिली, आईने सर्व दवागिने विकिले, सर्वजण तुरंगात गेले.. मला तर तथि इलेक्ट्रिक शॉक्स दिले, बर्फाच्या लादीवर झोपवले. मला अर्थात काहीच मळिले आहे. पूर्वजन्मीच्या तुमच्या पुण्याईमुळे तुम्हाला ते झाले नाही. ते जणु नाटकच होते; पण कतियेक लोकांना मळिले आहे. पण सहजयोग मळिल्यावर आणि इतके हालअपेशा भोगून दोन-तीन वर्षे तुरंगवास काढावा लागला. म्हणा आताही लोक तुरंगात जातच आहेत, शंकाच नाही; तुम्ही सहजयोग सोडून द्यावा हेच बरे, म्हणजे मी पण सुटले. पण ते त्यांनी पैसे खाल्ले म्हणून, वर ते आव आणतात आमहालाही तुरंगवास घडला असे म्हणून! सहजयोगामधे ज्या लोकांनी गैरवर्तन केले त्यांना नक्कीच बाहेर पडावे वाटू लागते, कारण मी तुमची आई आहे आणि म्हणूनच लागणार आहे; कुणी लीडर वरिद्ध आवाज उठवला तर तुम्ही स्वतःच्या चुकांमुळे अधोगतीला जाऊ लागल्याचे मला त्याच ख्या कथा. सहजयोगाचे सर्व ज्ञान तुम्हाला एक प्रकारे वनिमूल्य फायदे मळिल्यावर तुम्ही कुचकामीच राहणार असाल तर एरवी मी फारसा वचिरा करत नाही, नरिवाचिराच असते. पण आजकाल या गोशीचा वचिरा आला की मला काळजी ना। पाहवत नाही. त्याचे मला दुःख होते. सहजयोगात तुमच्याजवळ सर्वकाही आहे. कृपा, आशीर्वाद, आनंद, शांती- तुमचे सर्व प्रश्नही चुटकीसारखे सुटतात. तुम्हाला हे त्याला आम्ही बाहेर काढणार. ही गोश नीट लक्षात ठेवा कारण आपल्याला एकसंध रंहायचे आहे (वभिजन नको). तुम्हीच स्वार्थी असाल, रिकामितेकडे असाल तर पोलिसांत कवि सी. आय. डी. मध्ये भरती व्हा; लायकी नसत नाही माहीत आहे, त्याचा अनुभव तुम्ही घेतला आहे आणि तुम्ही सहजयोगांत कशासाठी आलात? आजच्या आनंदाच्या दविशी हे सर्व बोलणे बरोबर नाही हे मला जाणवते. मी काल झोपले तेव्हा आज काय बोलावे! याचाच वचिरा करत होते. मी आतां ७४ वर्षांची झाली आहे मग काय बोलायचे ? पण वयोवृद्ध माणसांचे काहीची हवा पार नघिन गेली आहे. पार्श्चात्य देशांत हा एकच काम असते, ते म्हणजे आपल्या मुलांना शक्तिवण देणे. मानवी जीवनाचा उद्देश काय व सहजमध्ये येण्याचा असणे एक फार मोठी गोश साध्य करणे म्हणजे असे उद्देश काय हे समजावणे. सहजची वाट अगदी अरुंद आहे. सहजयोगांत तुम्ही स्वतःचा नाश करून घ्यायला आला नाहीत; पण या अरुंद वाटेनेच तुम्हाला सहजचा प्रवास दिसतो, तो बोलतो, स्वतःचे सांगत बसतो तेव्हा काय पहावे करायचा आहे; त्या वाटेच्या एका बाजूला मोठा डोंगर तर हे कळत नाही आणि त्याच्या मूर्खपणाला हसण्याचा मोह दुसऱ्या बाजूला दरी आहे. न्हणून तुमच्याजवळ दृढनश्चिय, आवरत नाही. अहंकार हा मूर्खपणाचाच परिणाम आहे., तुम्हाला हे सांगायला हवे असे मुळीच नाही. तुम्ही हा दविस साजरा केलात, इतके सुंदर फुगे लावलेत त्याबद्दल मी आभारी आहे. पण फुगांच्या शोभा बघतांना आपल्याला हे पण दिसत आहे की त्याच्यापैकी आणखी एक प्रश्नच आहे. त्यांच्या संस्कृतीप्रमाणे अहंकार समजतात आणि अहंकाराची सवय झाली की माणूस कसा दिसतो मला चांगले माहीत आहे. असा माणूस मुख्यासारखाच र. ॥ कर

त्याला काय म्हणावे कवि त्याला कशाची उपमा द्यावी मला थरथर कापायलाच लागले. मला काहीच ठाऊक नव्हते. मला समजत नाही; पण तो या फुगासारखा तुमच्या डोक्यात त्यांनी काही सांगितले पण नव्हते की त्याच लोकांनी त्या फुगून तुम्ही हवेत तरंगू लागता आणि फुगा फुटला की प्रोग्रामला वरिध केला होता आणि आता ते थरथर कापत जमिनीवर आपटता. सहजयोगी जसा जमिनीवर पाय घट्ट होते. अरे बाप रे, हे काय झाले ? एकदम ते म्हणाले, रोवून असतो तसं नाही आणि मग तुमचा सर्वनाश होतो,"माताजी, हे सर्व थांबवा, आमहाला कळले आहे की तुम्ही तुमचा सारा अहंकार खलास होतो. डोक्यात जर अहंकार बाळगून राहिलात तर तुम्हाला सहजयोग समजणार नाही. मी म्हणाले, "तुम्ही हे काय केले?" तर म्हणाले, "आम्ही असे अहंकारी लोक मी पाहिले आहेत. ते सहजयोगांत काही केले नाही. हा वाडा व इथे राहणारे लोक ब्राह्मण येतात पण फुशारकी मारतात की इतरांपेक्षा त्यांना ज्ञान जास्त आहे. 'स्व'ला खन्या अर्थाने समजण्यासाठी तुम्हाला आंताम य खोलवर जायला हवे आणि तसं होण्यासाठी हवेत बसलेले हे लोक बघा, असेच थरथरत आहेत. मी त्यांना तरंगत ठेवणार्या डोक्यांतल्या सर्व कल्पना टाकून द्याव्या तुम्ही ब्राह्मण आहात काय असे वचिराले तर त्यांनी सांगितले लागतात. कल्पना करा की तुम्हाला एखाद्या मोठ्या फुग्याला की आम्ही ब्राह्मण नाही तर ठाण्याच्या वेड्यांच्या बांधून ठेवले तर मग सागरामध्ये तुम्ही खोलपर्यंत कसे इस्पतिवातले ठार (Certified) वेडे आहोत. त्यावर ते जाणार ? ते शक्य नाही. हवेत तरंगत राहणे म्हणजे मूर्खांच्या म्हणाले की

आमच्यासारख्याच एका वेड्याला तुम्ही बरे राज्यांत जाण्यासारखे, दुसरं काय सांगू. इंग्लीश लोकांना केल्याचे आमहाला समजले आहे; म्हणून आमच्या साहेबांनी Stupidity शिवाय दुसरा शब्द सांगता येणार नाही. त्या शब्दांत सर्व आल्यासारखे आहे. मग तुम्हाला कधी हे आहोत. माझ्याकडे ते लोक बघत राहिले. मी त्यांना संपेल असे वाटणार नाही. मनाला येईल तसे तुम्ही वागल; पण इतके करून तुम्ही काय मळिवणार? त्यांतून काहीसुद्धा कापत आहेत तर आता तुम्हीच तुलना करा आणि ठेवा. मळिवणार नाही. आणि जरी काही मळिवलेत तर लोक तुमचा हेवा करतील. तुम्हाला खाली पाडायला टपून राहतील. मी म्हणाले, उठा आणि खाली या; खरोखरचे ते खाली येऊ तुम्हाला कोणी मतिर राहणार नाही, कृणी तुमच्याकडे ढुंकून शकले; नंतर मला त्या दविसापसून समरपति होऊन पाहणारसुद्धा नाही; सहजयोगामध्ये असा माणूस असला तर लगेच ओळखला जातो. मी पाहिले आहे की काही लोक बोलायला लागले की म्हणतात Ah!आम्ही अशा माणसाला चांगलेच ओळखतो. खूप पूर्वी पुण्यामखे मला एक अनुभव आला. एका हॉल (वाडा) मध्ये प्रोग्राम करण्याचे ठरले पण त्या वाड्याचे मालक म्हणाले इथे श्री माताजी प्रोग्राम करू शकत नाही कारण त्या ब्राह्मण नाहीत. तेव्हा सहजयोगी म्हणाले की ठीक आहे; असं असेल तर श्री माताजी ब्राह्मण नसल्यामुळे या वाड्यांत प्रोग्राम होऊ शकत नाही असे वर्तमानपत्रांत छापून मोहमदसाहेबांनी फार सोपा उपाय सांगून ठेवला आहे. देतो- मग ते लोक प्रोग्रामला आले; वाड्याचा मालक वर गच्चीवर बसला होता. त्याला कसला तरी वचितिर आजार होता आणि तो चालूही शकत नव्हता. तिथले लोक एकदम शक्ती आहात, पण हे धांबवा. आशंहाला सहन होत नाही!" आहेत म्हणून आमहाला वाटले की तुम्ही इथे कार्यक्रम घेऊ शकत नाही. " मी म्हटले बसु, एवढेच! ते म्हणाले की इकडे आमहाला इथे आणले आहे. आम्ही खरेच वेड लागलेले लोक म्हणाले, "बघा. तुम्ही पण कापत आहात आणि हे लोक पण मग त्या सर्वांनी सहजयोग घेतला. वर बसलेल्या गृहस्थांना त्यांनी खूप कार्य केले. मला म्हणायचे आहे ते हे की जे सहजयोगी की सहजयोगांत हे ठीक नाही सतत टीका करत असतात, हे करायला नको, आपल्याला खूप पैसे द्यावे लागतात, अमका लीडर चांगला नाही वगैरे बडबडत असतात त्यांनी डाव्या हातावर पातळ कागद ठेऊन फोटोसमोर बसावे आणि कापत राहणे बंद झाले समजावे की तर तुम्ही ठीक आहात, मग उजव्या हातावर कागद ठेवा, तो कागद कापू लागला तर तुमचा अहंकार वाढला आहे असे समजा. अहंकार कसा कमी करायचा तुम्हाला माहीत आहेच. आता आपल्यामध्ये अहंकार आणि प्रत अहंकार (संस्कार) या दोन संस्था आहेत आणि त्यामधूनच मन तयार होते; आपण सतत या दोन संस्थांच्या हुकुमतीखाली वावरत

ततिकेच गरम डोक्याचे, इतरांवर गुरगुरणारे व रागीट पण सहजयोग घ्यायला असतो आणि मनाला खाद्य देत राहतो. म्हणून तुम्ही फार काळजी घ्यायला पाहजि. स्वतःच ओळखायचे; डावा हात आले आणि एका नमिर्तित पार! याला कारण म्हणजे मुळातच ते इतके गहन स्थितीचे असतात की चैतन्य सहजपणे शोषून घेतात. प्रत्येकाला ते मळिवणे शक्य आहे पण त्यासाठी कापू लागला तर प्रत-अहंकार वाढला आणि उजवा हात कापू लागला तर अहंकार वाढला आणि भिग ल्याप्रमाणे टरीटमेट अशा तऱ्हेने दोघांवर उपचार करायचे. माझ्यासमोर असलात की तुम्हाला चांगल्या व्हायबरोशेनस जाणवतील मनातील अहंकार व प्रतअहंकार या दोन संस्थांची काळजी घेतली पाहजि. भारतात तसे अनेक प्रकारचे संस्कार असतात; तर परदेशांत तऱ्हेतऱ्हेचा अहंकार असतो. मला आश्चर्यच वाटते. त्याला कसे तोड द्यायचे हे कस सांगावे मलाच कळेल. मानवाच्या मनानेच निर्माण केलेले हे सुक्ष्म गमत करते. फोटोसमोर दोन्ही तळहातांवर वर्तमानपत्राचा शतुर आहेत. म्हणून आज आपल्याला हे लक्षात घ्यायचे आहे कवि दुसरा कसला पातळ कागद ठेऊन बसा, मग एकदा की तुम्ही सर्वजण अजून लहान मुलांसारखे आहात, पण क बाजू व नंतर दुसरी बाजू चेक करून पहा आणि तुमचे हृदयही नर्मळ हवे म्हणजे तुमच्यातील शांतता व शुद्धता यांचे सौंदर्य तुम्ही जाणाल व आत्मसात कराल. करण्यासाठी तुम्ही आला नसून स्वतःची आत्मिक उन्नति पावतिर्याशिवाय या आनंदाचा अनुभव तुम्हाला मळिवणार नाही सहजयोगात आपल्याकडे पुष्कळ लोक असले तरी पूर्वी द्यायला शिका आणि आपल्यामध्ये काय करमी आहे ते होऊन गेलेल्या थोर संतांची शुद्धता आपण अजून मळिवलेली नाही. आपल्या देशाची लोकसंख्या अफाट आहे. उदा. काल ते अलीबदलचे भजन म्हणत होते; ते अवतारच होते आणि भीषण आनंदात होते. आता ते त्यांची स्तुती गात सहजयोग म्हणजे आनंदाचा महासागर आहे. मी आहेत. पण त्या काळी त्यांना त्रास दिला ठार केले.. अशी नमताना तुम्ही तो आनंद उपभोग शकत असाल असे मी पुष्कळ उदाहरणे आहेत. दम-दम-साहेब, नझिमुद्दिन समजते. विमानतळावरची गोश; मी स्वतः पाहिले आहे की औलिया इ. दुसऱ्या कुठल्याही देशांत झाले नाहीत असे थोर माझे विमान चारचार-पाचपाच तास उशीरा आले तरी संत आपल्याकडे अनेक होऊन गेले हे असे का झाले आपण चांगले लोक आहोत म्हणून हे घडले असे नाही तर आपल्यामधे सुधारणा करायची होती. हे घडवून आणण्यासाठीच त्यांचा इथे जन्म झाला. ही योगभूमीच आहे. म्हणजे तुम्हाला आनंद मळिला तो त्या सामूहिकतेचा. असा कुठेही पहा. हरयिनांतसुद्धा खूप संत होऊन गेल्याचे मला सामूहिकतेचा आनंद पूर्णपणे लुटण्यासाठी आधी तुम्ही सांगितल्यावर मलाच आश्चर्य झाले. पण त्या सर्वांचा छळ झाला, त्यांना त्रास दिला गेला आणि त्यांनी लोक समजू टाकले पाहजि तर मग तुम्हाला खरा आनंद मळिल आणि त्या शकले नाहीत. काही मूर्ख, अज्ञानी व अंधरमी लोकांनी त्यांचा छळ करावा ही गोश कलेशकारक व दुःखदायक आहे. म्हणून आता सहजयोगी म्हणून हे शोधून काढणे तुमचे कर्तव्य आहे की कोण संतमहात्मे आहेत. सहजयोगातही काही दुसऱ्यांना नास देणारे लोक आहेत. तुम्हाला जर सत्य काय, प्रेम व करूणा म्हणजे काय हे जाणण्याची समजण्याची क्षमता नसेल कारण मी तुमची आई आहे, पण त्याचा अर्थ लगेच आपण संतुलनात आहो असा नाही लावायचा; तर माझ्या फोटोसमोर ते करून बघा म्हणजे जास्त स्पष्टपणे कळेल. आई असल्यामुळे कसे सांगू समजत नाही, मी कधी कधी ओळखा. म्हणजे असे की सहजयोगात स्वतःचा उद्धार करून घेण्यासाठी आला आहात. म्हणून स्वतःकडे लक्ष जाणून घ्या म्हणजे तुमच्यात कोणता दोष प्रामुख्याने आहे, कशाचा त्रास आहे, कोणता दोष प्रगतीच्या आड येत आहे आणि कोणता हानिकारक आहे हे तुम्हाला कळेल. इतक्या रात्रभर टातकळत राहूनसुद्धा तिथे आलेले तुम्ही लोक टवटवीत दिसता! मी काय झाले वचिारले तर म्हणता आम्ही रात्रभर भजने म्हणत आनंदात गुंग झालो होतो! तुमच्यामधील स्वतःच तयार केलेले अडथळे दूर करून आनंदात तुम्ही तरंगत राहाल. काही काही लोकांजवळ जागृतीच्या आधी कळली नाही तरी अशी काही संवेदना असते. काही लोक तर मुळातच इतके सहन असतात कीमलाच आश्चर्य वाटायचे, काही मोठ्या पदावरचे नावाजलेले. समाजात अत्यंत प्रतष्ठित व तत्त्वशील पण का

तर तुम्ही सहजयोगी नाही असेच म्हणावे लागेल. तुम्ही फार दूरवरून (वरवर) लोकांकडे पाहिले तर तुम्ही सहजयोगी जर झालात. पण कति जण त्यांत तुम्हाला काही समजणार नाही. एकच बाजू दिसिल, आता माझ वय इतके झाले आहे की मला तुम्हालाच विनिती करायची आहे की स्वतःकडे पाहायला शिका आत्मपरीक्षण निरर्थक फालतू गप्पा मारणे आता बंद करा आणि समजत नाहीत. आता उलकंरातीच्या जाळ्यांत आल्यामुळे खोलवर पोचले. तुम्हाला ते मळिवण्यासारखे मातर आहे. म्हणून पुन्हा मला तुम्हाला हेच सांगायचे आहे की करा. कारण तुमच्या आजूबाजूला काहीतरी बडबड करून सहजयागाचे आपल्याला कति ज्ञान आहे हे एकमकांइड जाणून घ्या; त्यानेच तुम्ही मला प्रसन्न करून घेणार आहात अप्रामाणिक आहे. तमक्याचे चारतिर चांगले नाही अशा तुमचे सहजयोगांचे स्वतः बदलचे अनुभव दुसऱ्यांना सांगून त्या ज्ञानात भर पडेल असे करा. अर्थात तुमच्यापैकी पुष्कळजण तसे करतात. मी नाही म्हणत नाही. पण एक जगी होणार आहे हे आपल्याला पक्के समजून घ्यायचे आहे; तीच तुमच्यामध्ये खराब असेल तर त्याच्यामुळे सगळच विघडितात- पेटीतला एक खराब आंबा सगळे आंबे खराब करतो तसं हे आहे; तर मग तो खराब आंबा आपण काढून तुमची स्थिति विघडवणारे लोकही आहेत. अमका तऱ्हेची निरर्थक बडबड करणे अगदी सोपी गोश आहे. आता एकत्रीकरण (Synthesis) करूनच सहजयोग बळकट आपली शक्ती आहे. तुमच्या मनांत जरी विभाजन करण्यासंबंधी विचार आला तरी तो ताबडतोब काढून टाका. आजच्या या दविशी हीच माझी तुम्हा सर्वांना चिनिता आहे की कृपा करून आत्मपरीक्षण करा, जोपर्यंत तुम्ही ते करणार नाही तोपर्यंत तुम्ही आत्मसन्मान राखू शकणार नाही व स्वतःवर प्रेम करू शकणार नाही. स्वतःबदल आत्मियता असेल तर आत्मपरीक्षण करून आपले काय व कुठे चुकते फेकून केतो ना ? आजूबाजूच्या सर्व वस्तु तुमच्याकडे मूक साक्षीकार म्हणून बघत असतात. मलाही तसेच वाटते. मोठमोठे डोंगर पाहिले की मला वाटते ते सर्व एखाद्या थोर संतांसारखे आपल्याकडे लक्ष ठेऊन बघत आहेत: या जगात जे ज काही घडत आहे त्याची सर्व नोंद ते करून ठेवत आहे. त्यांना जणू सर्व काही समजते. त्यांनासुद्धा ज्ञान आहे. मला पुन्हा पुन्हा हेच सांगायचे आहे: आजच्या या शुभदविशी स्वतःलाच नीट हे जाणू शकाल. आता पहा की मला ही साडी आवडते तर ती कुठे खराब झाली नाही ना हे मी लक्ष ठेऊन पाहते व जरा जरी डाग दिसून आला तर लगेच स्वच्छ करते. त्या डागाबद्दल मी लोकांजवळ बोलून प्रदर्शन करणार नाही. त्याचप्रमाणे तुमच्यामध्ये ज्या अ-सहज सृष्टी आहेत त्या शोधून गर्व न करता काढून टाका. नुसते त्याची चर्चा करू लोकांना पहा, तुमच्या स्वतःच्या चक्रांकडे पहा आणि स्वतःमध्ये कोणते दोष आहेत ते जाणून घ्या. त्यांतूनच तुम्हाला चरितन आनंद मळिवणार आहे, तेच वचन तुम्हाला मळिलेले आहे. जीव" त्यानेच तुम्हाला निर्विचार-समाधी मळिल आणि त्यांतूनच (Murmuring souls) असे खसित म्हणायचे, तुम्ही निर्विकल्प समाधी मळिवाल. आपला अहंकार आणि आणि त्यांच्यावर लक्ष ठेवा असे सांगायचे. मी तर पुढे प्रत-अहंकार यांच्या जाळ्यांत कधीही अडकू नका. आज माझा वाढदविस साजरा करत आहोत म्हणून माझे हच एकच मार्ग आहे. हदिमध्ये त्याला "बकवास" असे सांगणे आहे की तुम्ही तुमचा वाढदविस साजरा करा; तो साजरा करताना तुम्ही काय मळिवले आहे आणि काय फारच चालते- मळियायचे आहे ह्याचे भान ठेवा. माझा वाढदविस साजरा करण्यापेक्षा तुम्ही स्वतःचा वाढदविस साजरा करण्याचा समय आला आहे. मला तर माझा वाढदविस नव्हे तर तुमचा पण नाहीत. कति लोकांना खरा सहजयोग समजला आहे? वाढदविस साजरा करताना जास्त आनंद मळिवणार आहे. "पुटपुटणारे नका. अशा जाऊन असे म्हणेन की अशा लोकांना दूर काढा. तेवढा - दुसऱ्याबद्दल नुसती सतत बडबड व टीका, स्वतः कसे आहोत हे पाहणे नाही. हे भारतात भारतीय असूनही मला असे म्हणणे भाग आहे. नुसते मांड्या मारून चकाट्या पटिवच्या. सहजयोगाबद्दल काही बोलणार म्हणतात परमेश्वराचे तुम्हाला आश्चर्याद. मला जर पदवी द्यावी लागली तर तुम्हाला मी काय पदवी देणार? सांगा बरे; तुम्हाला तुमची व्हायदरेशन्सही अजून ॐ

1997-11-02, Diwali Puja, Shri Lakshmi and Money

2 नोव्हेंबर 1997

Diwali Puja

Sintra (Portugal)

Talk Language: English | Translation (English to Marathi) - Draft

आज आपण श्री लक्ष्मीपूजेसाठी एकत्र जमलो आहोत. भारतामध्ये दवाळीला श्री लक्ष्मीची पूजा केली जाते, कारण त्या दविशी तनि नरकासुर नावाच्या राक्षसाला ठार मारले होते. तसेच समुद्राच्या मंथनातून श्रीलक्ष्मी बाहेर आली होती. तिची अनेक रूपे आहेत.

लक्ष्मी आपल्याला संपत्ती व समृद्धी देणारी देवता आहे, ती फार कपाळू आहे. ती कमळांमध्ये उभी असल्यामुळे अत्यंत नम्र आहे, आपला भार कुणावरही टाकत नाही. सध्याच्या युगातील महामायेचा ती एक प्रत्यय आहे. लोकांना जेव्हा पैसा मिळतो, तेव्हा ते हे समजत नाहीत की ती प्रथम त्यांची माता आहे. श्रीलक्ष्मीबद्दल जेव्हा लोक वकित कल्पना करून घेतात, तेव्हा ते लोक व तसे देश वनिशाकडे जातात. म्हणजे लक्ष्मीसारखे कमळावर तोल सांभाळून आपल्याला उभे राहता आले पाहिजे, नाहीतर खाली चखिलात पडायची आणि त्यातील कडियामुंग्यांच्या भक्ष्यस्थानी पडायची वेळ येईल. कमळावर उभे राहणे म्हणजे मायेमधून उत्पन्न होणाऱ्या सर्व मोहांपासून अलपित होणे. संस्कृतमध्ये लक्ष्मीला माया असेही म्हणतात. त्याच अर्थाने एखाद्याजवळ पैसा असला की त्याच्याकडे बरीच 'माया' आहे, अशी भाषा बोलली जाते.

ही माया जादू करते. पैसा हेच जर सर्व प्रश्नांचे उत्तर असते, तर जगात प्रश्नच उरले नसते. ज्याच्याजवळ पैसा आहे, त्याचा अखेर नाशच झालेला दिसतो कवि त्याच्या एक-दोन पद्यांत ते ऐश्वर्य संपून जाते.

आपल्यामधील लक्ष्मीतत्त्व एका अर्थाने वचितिर आहे. म्हणजे एखाद्याजवळ महागडी कार असली तर लोक लगेच म्हणतात, "व्वा, केवढा मोठा माणूस!" तसेच एखाद्याजवळ अनेक बंगले, इस्टेट असली तर त्याला समाजात मान दिला जातो, कारण हे कलथिग आहे. तीच गोष्ट ऐटबाज पेहराव करणाऱ्या व्यक्तीबद्दल. इंग्लंडमध्ये "Savile Row" नावाचा एक भाग आहे. तिथे सूट घ्यायचा असेल तर ३००० पौंड लागतात. आणि त्या सुटावर "Savile Row" हे लेबल चिकित्वात. असला आचरतपणा जगात सगळीकडे चालला आहे. कपड्यांना, राहणीमानाला काही अर्थच उरला नाही. या सर्वांची अखेर म्हणजे स्वसि-बॅक. तिथिले लक्ष्मी-तत्त्व उग्न रूप धारण करू लागले आहे आणि ते लोक भयभीत झाले आहेत. जसू लोकांचे सोन्याचे दात घेण्यापर्यंत त्यांची मजल गेली आहे. हे सर्व त्यांच्या अहंकाराचे परिणाम आहेत. पण आता त्यांच्यावर हल्ला होणार आहे आणि तो फार भयंकर असल्यामुळे त्यात ते खुलासे होणार आहेत. त्यांच्या जाळ्यात अडकणारे लोकही सारे भ्रष्टाचारी, पापी, अप्रामाणिक असे अधर्मी लोकच असतात.

आजकाल लक्ष्मी-तत्त्वाच्या वरींथी वागण्याची प्रवृत्ती बळावत आहे. सहजयोगामध्येही असा एक माणूस सर्वांवर नेहमी दबाव दाखवणारा होता, शेवटी त्याला सहजयोगातून काढून टाकण्यात आले. आता त्याने समगलगिमध्ये जम बसवून खूप पैसा मिळविला आहे आणि 'हे चांगलेच झाले' असेही तो म्हणतो. पण याचा शेवट फार भयानक होत असतो. पैसा ही माणसाला लागणारी कीड असते, जी त्याच्या जीवनातील सर्व सभ्यता, उच्च मूल्ये इत्यादींना खाऊन टाकते. मुलाला गैरधंदे करून खूप पैसा मिळू लागला की तो आई-वडील, बहीण-भाऊ सर्वांना वसिरतो. म्हणजे एका अर्थाने लक्ष्मी अशा वेळी भूत बनते असे मी म्हणून आणि तिचे सर्व आशीर्वाद तुमच्या सभ्यतेला आव्हान देऊ लागतात.

अमेरिका हा श्रीकृष्णांचा देश—ते कुबेरच आहेत. पण मी पाहते की त्यांच्याजवळ पैसा नसतो, कारण ते सर्व उधारीवर चालतात. भारतातून तिकडे गेलेल्या लोकांना भारतात परत येणे अवघड जाते, कारण त्यांनी तिथे बरेच करज काढलेले असते. बँका त्यांना कसलेही करज ताबडतोब देतात, सगळी खरेदी उधारीवर! म्हणून चैनीत राहायची त्यांना सवय होते. दोन-दोन, तीन-तीन गाड्या, त्यासुद्धा महागड्या, इतके सर्व जमवायचे कशासाठी? याला लक्ष्मी म्हणत नाहीत. लक्ष्मी तुम्हाला सभ्यता, समृद्धी व सन्मान देते. कदाचित अमेरिकन लोकांना हे समजले असेल म्हणून ते दान करू लागले. पण दान कोणाला दिले पाहिजे? त्यांनी दक्षिण आफ्रिकेतील ज्या लोकांना मदत केली, त्यांच्यात सुज्जता उरलीच नव्हती. सोळा वर्षांचा मुलगाही तिथे जातो आणि खूप पैसा कमावतो.

लक्ष्मीची कृपा असलेला माणूस वेड्यासारखा, मूर्खासारखा वागू लागतो आणि शेवटी त्याची स्थिती कुत्राही त्याच्याकडे पाहणार नाही अशी होते, असे का होते? पैसा आणि लक्ष्मी यात काय फरक आहे? लक्ष्मी तुम्हाला पैसा देते हे ठीक आहे; पण त्या पैशाचे पुढे काय होते? ही फार सूक्ष्म गोष्ट आहे. भारतात नोकऱ्याला शंभर रुपये दिले की चाललाच तो हातभट्टीकडे! याचा अर्थ पैसा मिळाला की त्याचा गैरवापर, अपायकारक वापर सुरू. मग ती लक्ष्मी कुठे गेली? तर तनि आपले रूप बदलले आणि तिे इतके वाईट झाले की बरबाद करू लागले. म्हणजे लक्ष्मी कशी वापरायची हेही कळले पाहिजे.

मला जर पैसा मिळाला तर मी काय करते? मी बाजारात जाणार, चांगल्या वस्तू नविडणार, 'हे अमक्या सहजयोग्याला देण्यासाठी, हे अमक्या आश्रमासाठी.' म्हणजे मन कसे एक प्रकारे सामाजिक बनू लागते पाहा. मी राजस्थानात गेले होते. सगळीकडे वाळूच वाळू आणि अर्धपोटी लोक. या लोकांनी पैसा कमावण्यासाठी काय करावे असा विचार मी करू लागले. मला वाटले की यांना न तुटणारी, न फुटणारी काच (जी फक्त फरानसमध्येच बनते) बनवण्याची फॅक्टरी काढून देऊ. आजकाल अशा काचेच्या कप-बशांमधून चहा देणे हे उच्चभ्रू जातीचे लक्षण मानतात. तर इथे वाळू भरपूर आहे आणि ती या कारखान्याला खूप लागणार, म्हणून या गरीब लोकांचा उदरनिर्वाह होईल, म्हणून अशी फॅक्टरी काढण्याचे मी ठरवले.

मी एकदा वारणाला गेले होते. तिथे गांधीजींचा एक शिष्य होता. त्यानेच वारणाची दूध-कंपनी चालू केली, को-ऑपरेटिव्ह संस्था सुरू केली आणि त्यांचा धंदा चांगला चालून खूप पैसा मिळविला. मग त्याने कंपनीतल्या मजूर लोकांना करज देण्यास सुरुवात केली. मी तिथे गेल्यावर तो माझ्याकडे आला आणि पाया पडून म्हणाला, "माताजी, मी वारणा संस्था एवढी धडपड करून वाढवली पण तरीही मी असमाधानी आहे. मुंबईच्या वेश्या इथे येऊन धंदा करू लागल्या, मुंबईच्या लोकांनी इथे येऊन दारूची दुकाने चालू केली. लोकांना सगिरेट, मादक सेवन यांची सवय लागली. मुले फार बघिडली आहेत, आईवडिलांनाही मारतात. हा सर्व लक्ष्मीचा शाप आहे." इतके बोलून तो रडू लागला.

लक्ष्मीकडून हा शाप कसा आला? लक्ष्मी नाभीमध्ये आहे आणि ती जेव्हा कार्य करू लागते, तेव्हा खा-खा सुटून माणूस सारखे खात सुटतो, वेड्यासारखा खात सुटतो. मग तुम्ही साधारण माणूस खाऊ शकणार नाही इतके खाता. श्रीमंत माणसांची सवय तशीच आहे. फ्रेंच राजदूताबरोबर मी बऱ्याच पार्टीयांना गेले आहे. तिथे मजाच असते. मी आणि भाझे पती इरकि घेत नाही. पार्टीला गेल्यावर 'आज कुठले इरकि घ्यायचे' याच्यावर चर्चा करण्यात पाऊण तास घालवतात. मग जेवणाची सुरुवात. जेवणातील चीजला इतका घाणेरडा वास येत होता, आम्हाला ओकारी आल्यासारखे वाटू लागले. माझ्या पतीने सांगितले की, "आमचा उपास असल्यामुळे काही खाणार नाही." मी त्यांना म्हटले की, "आपल्याला इतक्या ठिकाणी जेवायला बोलावले आहे, तर उपास-उपास असे कतिदा सांगणार?" ते म्हणाले, "रोज तसे सांगायचे लागले तरी हरकत नाही, पण तेच बरे."

मग त्या चीजची कहाणी मी वाचली. पूर्वी खूप बर्फ पडले होते तेव्हा लोकांनी दुधाचे मोठे-मोठे हंडे गुहेत लपवून ठेवले होते. पंधरा-वीस दविस बर्फ पडत होते आणि त्या दुधाचा लोकांना वसिर पडला. एक वर्ष गेल्यावर तिथून वास येऊ लागला आणि जाऊन पाहतात तर त्या दुधाचे चीज बनून गेले होते! साधारणतः आदल्या दविशीचे अन्न दुसऱ्या दविशी खाऊ नये, पण आजकाल फ्रीज असल्यामुळे दोन-तीन दविस ठेवले तरी चालते. पण चीजचा हा प्रकार मला कळला, पण त्यांना त्याचेच भूषण वाटते. हाच प्रकार दारूचा. कति वर्षांची जुनी आहे यालाच महत्त्व. असा हा भूताटकीचा प्रकार! म्हणून लक्ष्मीच्या स्थानावर जेव्हा अशी भुते येतात, तेव्हा सारा लुबाडण्याचा हव्यास सुरू होतो.

म्हणजे ज्या माणसाची तशी लायकी व योग्यता नाही, त्याच्या हातात पैसा येणे; अशा वेळी तो माणूस दानत ठेवत नाही, दुसऱ्याला मदत करण्याची तयारी नसते. आणि दिलेच तर अनाठायी गोष्टीसाठी देतात. वर ते उद्दाम बनतात, जनावरासारखे वागू लागतात.

लक्ष्मी तत्त्वाचा आदर न केल्यास माणूस चुकीच्या गोष्टीकडे कसा वळतो हे लक्षात घ्या. सर्वप्रथम तुमचा अहंकार बळावतो. लक्ष्मीच्या भोवताली धर्माचे स्थान आहे. मानवाला दहा मूलभूत धर्माजुजा दिल्या आहेत. पण त्याशिवाय तुमच्याभोवती अनेक धर्म आहेत. स्त्री-धर्म, पती-धर्म, सत्य-धर्म, राष्ट्र-धर्म, असे अनेक धर्म आहेत आणि त्याचे पालन करणे महत्त्वाचे व जुरीचे आहे. नाहीतर तुमचा तोल जाऊन कमळाखाली पडायला वेळ लागणार नाही.

तुम्ही सहजयोगी या सर्व धर्मांचे पालन करण्यास समर्थ आहात. तुम्हाला आधीच कमळावर स्थान मिळाले आहे, म्हणून तुम्ही या मोहाना बळी पडणार नाहीत आणि तुमचे लक्ष्मीतत्त्व सुधारणारच आहे. थोडेफार प्रॉब्लेम्स असणार, पण त्या प्रॉब्लेम्समधूनच तुम्ही लक्ष्मीला जाणू शकाल. ज्याला लक्ष्मी-तत्त्व मिळाले, तो अत्यंत संतुलित असलाच पाहिजे, कारण त्याच्या पुढच्या पायरीवर महालक्ष्मी आहे आणि इथून पुढे तुम्ही साधक बनता.

मी एक गंमत सांगते. अमेरिकेतील एक सहजयोगी मला तक्रार करत होता की त्याने त्याच्या पत्नीला, जी भारतीय योगिनी आहे, त्याच्यासाठी दोन शर्ट्स आणायला पैसे दिले. तर तनि बाजारात जाऊन स्वतःसाठी पाच स्कर्ट्स घेतले. कारण म्हणून तनि सांगितले की, "दोन शर्ट्सच्या पैशांतच पाच स्कर्ट्स मिळाले, मग काय वाईट आहे?" हे कसे ठीक समजवायचे असे त्याने विचारल्यावर मी सांगितले की, "तच्चियासाठी स्कर्ट्स घ्यायचे असे सांगून स्वतःसाठी पाच शर्ट्स घेऊन जा." म्हणजे तनि ज्या कामासाठी पैसे दिले, त्याच कामासाठी ते वापरावे हे समजेल.

मी पैशांबद्दल हाच नियम पाळते. मी पैसे वापरताना ते वेगवेगळ्या पाकटिमध्ये बांधून ठेवते आणि प्रत्येक पाकटिवर त्या पैशातून काय वकित घ्यायचे ते लिहून ठेवते. असे केल्याने दुकानात गेले आणि खरेदी करून सुटले असे होत नाही. सहजयोग्यांना पैशाचा वापर आदराने कसा करायचा हे चांगले समजते.

काही वकित घ्यायचे असेल तर त्याच्यामागे काहीतरी अर्थ असला पाहिजे. हा अर्थ असणे हाच धर्म. तुम्ही जे घेता त्या वस्तूमध्ये विशेष अशी कलात्मकता कवि काही खास वैशिष्ट्य असले पाहिजे. आता माझी ही साडी पाहा, तच वैशिष्ट्य हे की ती पैठणची आहे. पैठण माझ्या पूर्वज राजघराण्याची—शालविहान—राजधानी होती. ते लोक उदार अंतःकरणाचे होते. त्यांनी बांधलेली मंदिर, नदीकाठी लोकांच्या नविासासाठी बांधलेले प्रासाद प्रसिद्ध आहेत.

मी नीरा नदीच्या काठी काही जमीन वकित घेतली. लोकांनी सांगितले की ती जमीन शालविहानांच्या गुरूंची होती. नंतर पेपरमधून बातमी आली की श्री वशिष्णूचा भक्त प्रल्हादनेही तिथे तपश्चर्या केली होती. हे सर्व हजारो वर्षांपूर्वी घडले आणि तीच जमीन मी आता वकित घेतली आहे, हा योगायोग बघा.

यावरून पैशाला कशी कमित असते बघा. त्या मंदिराकरता जो पैसा जमवला, त्याला त्या पार्श्वभूमीचे मूल्य होते. म्हणजे पैशाला म्हणून तसे मूल्य नसते, हे लक्षात घ्या. तुम्ही जेव्हा दुसऱ्याला भेट म्हणून काही वस्तू देता, तेव्हा त्या वस्तूमागील तुमच्या प्रेमाला कमित असते, महत्त्व असते. आणि हेच तुमच्यामधील खरे लक्ष्मी-तत्त्व.

अशा तऱ्हेने तुमच्यामधील लक्ष्मी, तुमच्या अंतःकरणातील लक्ष्मीपतीशी जोड मिळाल्यावर बळकट होते. "लक्ष्मीपती" हा शब्द याच अर्थाचा द्योतक आहे. लक्ष्मीच्या हातातील कमळासारखे त्याचे घर असावे, त्याच्यावर अवलंबून असलेल्यांचे त्याने रक्षण केले पाहिजे आणि डाव्या हातातून दान करत असावे. लक्ष्मीचे रूप असेच आहे. तुमच्यामध्ये अहंकार आणि किंडशिनगि यांना थारा न देता या चार गोष्टी तुमच्यामध्ये रुजल्या, तरच तुम्ही सहजयोगी, एरवी नाही.

दिविळीच्या या शुभ वेळी आपण असा नशिचय करूया की लक्ष्मी-तत्त्व कवि लक्ष्मीप्रसाद म्हणून आपल्याला जे काही मिळिल, त्याचा उपयोग आपण चांगल्या (ज्याला value आहे) गोष्टीसाठी करू. म्हणजेच तुम्ही लक्ष्मीतत्त्वाचा आदर करता हे सिद्ध होईल. त्यातूनच तुमचे महालक्ष्मी तत्त्व सुधारेल आणि तुम्ही अधिक उन्नती करून घ्याल. आज लक्ष्मी पूजा करायची म्हणजे पैशाची पूजा करणे असा अर्थ नाही. पैसा ही फार घातक गोष्ट आहे आणि लक्ष्मीचेच ते गुप्त हत्यार आहे. तुम्ही त्याचा दुरुपयोग केला तर लक्ष्मी तुम्हाला जागे करायचा प्रयत्न करेल आणि तिरीही तुम्ही समजू शकला नाही, तर तुम्हाला वनिशाच्या वाटेवर सोडून देईल. म्हणून लक्ष्मी जरी नेहमी वरदान देणारी असली, सर्व इच्छा तृप्त करणारी असली, तरी तिच्या महामाया स्वरूपाला तुम्ही भुलू नका. मी तुमची आई आहे म्हणून तुम्हाला सांगावेसे वाटते की सांभाळून राहा.

सर्वांचे आभार.

[1997-12-25, Christmas Puja, You have to be loving, affectionate, kind and disciplined](#)

25 डिसेंबर 1997

Christmas Puja

Ganapatipule (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (English to Marathi) - Reviewed

Christmas Puja IS Date 25th December 1997 : Ganapatipule Place : Type Puja Hindi & English

[Marathi translation from English talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

नव्हता. ती [सध्याच्या काळाची मंहरबानी आहे. लोकाना कशाचा अहंकार येईल सांगना बेत नाही. मला एकदा एक महला भेटगी, तबि अनंकार फार बाढला डोता मी [मुन्गाना म्हटले " कया बाईला कोय झाले आहे, काय करते ती तर माझी मुलगी म्हणाली मला आज हदीमध्ये बोलावे लागले कारण इथे आलेल्या लोकमध्ये भारतीय लोक मराठी व उतर भारतातून आलेले खुप आहेत. मी त्यांना खरसितीव्दल सांगत होते. खसितांची शकती कोणती म्हणाल तर ती मुख्य म्हणजे परेम-शकती; त्यांच्याजवळ रागाचा लवलेशी नव्हता कारण न्यांनीच प्रथम आजजा-चक्र उधडने. ज्या लोकांमध्ये गर्व ती बाहुल्या बनवत (Eego) असतो. त्यांना स्वतःला तो जाणवत नाही. मग मला न वचिरताही ते काहीतरी चुकीच्या गोष्टी करतात: दलिलीमरथील काही लोकांनी तसेच रशियामरथील काही योग्यांनी असाचे मूरखपणा केला आणि त्यांच्या चुका भयानक व सहजयोगाला मारक होत्या, पण तरीही परमेश्वराच्या राज्यात त्या खपवून घेतल्या जाणार नाहीत हेही त्यांच्या डीक्यांत शरित नाही. तुम्हाला जे करोवचे असेल तवावदल मना आधी तुम्ही कल्पना दलिी पाहजि, मला वचिरले पाहजि कारण त्यातून पुढे काय होणार आहे हे मलाच संमजते: नुम्हाला ने ओळखू वेणार नाही. कृणी तुम्हाला फसवणार असेल तर नुम्ही ते कसे ओळखणार? तुम्ही ततिके संवेदनाक्षम असाल तर तुमच्या ते आधीच लक्षात योयला हवे होते. तसे झालाचवर तुम्ही मला नुसते वचिरले नरी असते. सहजयोग्यांमध्ये सुप्त अहंकारामुळे जाच एक दोष असतो. कुणा एकाला लाडर बनवले तर त्याच्या बावकोचा अहंकार वाढतो. अहंकार ही फार अवघड गोष्टर आहे; त्याच्यामुळे सहजयोगाचेही बरेच वेळा नुकसान होते. म्हणून असल्या काही गोष्टी करण्याच्या आधी मना वचिरत चला; मी अजून जवित आहे म्हणून तुम्ही माझ्याशी बीलून, नदिन टेलफोन करुन वचिरत जाणजे मी वोग्य ते सांगेन त्याचबरीबर तुमचे संतुलन आणि तुमची परेमशकती इकडे लक्ष द्या. या परमचैतन्याकडूनच सर्व होणार आहे. परमात्म्याच्या सर्व्वापी परेम-शकतीमधूनच तुम्हाला हा वविक आणि क्षमता प्रापूत होणार आहे. मोझ्याशी कृणी टेलफोनवर नुसते बोलू लागला की गंगेच मला त्वाला काय त्रास आहे हे समजते. तुम्हीहा माझ्यासारखे वा असे मी म्हणत नाही पण तुम्ही व्हायबरेशनसचा उपयोग करायला शकिा. स्वतःची व्हायतरेशनसही पहात चला. म्हणजे तुम्ही कुठल्या बाजूला चालला आहात हे तुमचे तुम्हालाच समजेल. फोटोसमोर हातावर कागद टेकून बसले तरीही हे लक्षात बील. न्हणजे त्याचारच तलिा अहेकार होता! सहजयोग्यांमध्ये बेजन उतम सहजयोगी वनण्यापेक्षा आणखी मीटे मळिवण्यासारखे काही नाही. मग तुम्ही राजा असा वा आणखी कुणी असा; आजकाल पतगरबानसुद्धा तुगाच्या वाया करु लागलेत: तुमच्यासारखा वविक त्यांच्यापारशी नाही, सुजुजता नातरी तुमच्यामधील वैशष्टिय हे की तुमच्यामध्ये अहंकार नाही. नोक जोडेपटी वगरे करेन अहंकार घालवायचा प्रवलून करतात कविा आणि काही द्रोटेमेट्रस करतान परण हे सर्व मनामधून नाही. उलट त्याचाच अहंकार बाटू लागती त्याचा परणाम म्हणून तुम्ही कर्मकाण्ड-यादी बनता. गहजयोध्ये असले प्रकार चालत नाहीत. कले तर उसचीग कान तुमचा स्वभाव प्रेमल, कनवाळ आणि आस्थेवाईक असला पाहजि. तसाच शसिताप्रय स्वभाव असावा, हे मूददास सांगण्याचे कारण की कधी कधी परेमापोरटी सहजीगाची शसित तुम्ही पाळत नाही, परेम करणे म्हणजे रामांभी-नयुलएटवे परेमप्रकरण नवहे शसित पाळतानाही सुम्ही संतुलन सांभाळने पाहजि शसित पाळायता आवडत नसेल तर तुम्ही चागले सहजयोगी बनू शकणार नाही. खरसितांच्या चारतिरातून आपल्याला हेच शक्याचे आहे. कर्मकाणडी स्वभाव, राग व करोष, कंजुषपणा या अनावश्यक सवयी सुटल्या पाहजित कंजुषपणा म्हणजे पैस कसे वाचतील इकीच सारखे लक्ष, माताजी, काही सुट मळिल का असा प्रन करणे. मी इथे कसला बडिनिन करत नाही. वरगणी कमी केला की भरपूर लोक वेरताल असा प्रकार नाही. नुमच्याच पैशामबून तुमच्यासाठीच आशरम वरगरे बांधले जाणार आहेत. वाशीमधील सर्व वासतु. दलिलीमरथील संबंध आशरम, सर्वध शाळा, आणखी दोन आशरम पुण्यामरथील जमीन हे सर्व तुमच्यासाठी आहे. आता पुण्यामवले महायाष्टरयिन [लीक कॅमूषपणाचदल प्रासद्ध आहेत. त्यांना मी जरमीन, आशचम इ. सर्व करून दायला हवे म्हणजे मग ते तथि जाऊन भजने म्हणणार! कजुष माणूस कबीच परेम करू शकणार नाही. ल्यांच्याकडे चांगन या अहंकाराबदल आणखी एक गोष्ट वधू. तुम्ही सहजयोगांत कशासाठी आलात? तुम्हाला लीडर बनवावे कविा संगीत-कलाकार आहेत. पण पैशावर परेम करतात. तसेच अहंकारी माणूसही कधी परेम करू शकणार नाही, कारण त्यांचे लक्ष दुसयावर हुकूमत गाजवणारी सत्ता मळिवण्याकडे असते. त्यांना वाटेल की आपण हे सहजयोगासाठी करत आहोत पण त्यांत काही अ्ध नाही. तुम्ही स्वतःवर आणि तुमच्या अहंकारावर ताबा मळिवल्याशिवाय सहजयोगाचे कार्य करण्यापासून काही वूनत कंजुषपणाची. कंजुष माणसे फक्त राजा बनवावे अशी अपेक्षा धरुन आलांत का? तुम्ही गुपद मळिवण्यासाठी इथे आला आहात. "गुरुषद दीजयि" म्हणाबचे तर आधी सहजयोगामध्ये तुम्ही पूर्णपणे वनिमर व संतुलति वायला इवे हेच खसितनी सांगतिने. त्यांच्या काळात लोकाना इतका अहंकार

साध्य होणार नाही. खसितांकडे पहा; त्यांचा जन्म गोटांत झाला, पण ते राजा होते; गोरगरयांमध्ये राहून ते न्यांच्यासाठी झजित राहिले, कुष्टरीग्यांना त्यांनी आधार दलिा, बयाच लाकाना आजारापासून केले. सहजयोगामध्येही हजारो लोक बरे झाले आहेत. पण तुम्ही दुसऱ्यावर आजार बरे होण्यासाठी कार्य करता तेव्हा ते तुम्ही करत नसून हे परमचैतन्यच ते कार्य करत आहे हे लक्षात टेवणे महत्त्वाचे आहे. "मी काहीही करत नाही" अशी ठम भावना असू दे. तेच सर्वात उत्तम. मी तंशीच नषिकरयि आहे. पण मी आळशी नाही. तुम्ही पण कार्यरत असले पाहजि पण ते सारे काही परमचैतन्याकडून होत राहू दे. सर्वप्रथम तुमचे परेम सर्वत्र पसरू दे, तुमचे हृदय वशिल होऊ दे. तुमचे धर, पैसा सर्व काही दुसऱ्यांना उपयोगी पडू दे. तुमची पत्नी इतराना घरी येऊ देत नसेल तर तथि चुक आहे. तलिा आस्थेवाईक व उदार असण्याचे महत्त्व समजावून सांगा. तीच गोष्ट सत्र्यांनी पतीच्या बाबतीत करावी. हे फार महत्त्वाचे आहे. तुमचा स्वभाव उदार, कनवाळ, मनमळिऊ आणि प्रेमळ व गोड असावा. खसित एकदाच देवळात गेले आणि ते सुा त्या देवळामध्ये लोकांनी बाजार मांडला होता म्हणून, इथही तोच प्रकार आहे पण तुम्ही त्यांच्या दुकानात जायचेच नाही असे टरबलेत तरी तो आपो आप बंद होईल, पण तुम्हाला नहमी दुकानात जायची सबय जडली आहे म्हणून तुम्ही. हेनूर भाषेमध्ये द्वाकष-रसाला वाइन म्हणतात - पाण्याचे वाईनमध्ये कपांत केले. तसे पाहिले तर पाण्याची एकाएकी वाईन बनू शकत नाही. पण लोक मानायला लागले की वाईन पणियास खसितांची मना नाही. खसितनी जी बाईन बनवली ती म्हणजे पाण्याला दाकषांची चव आणली. एकदा मी इटलीमध्ये टेलछिजिनच्या प्रोग्रामला गेले असताना एक मनुष्य भेटला व म्हणाला श्री माताजी मला जागृत द्या": मी त्याला पाणी मागवायला सांगितले आणि त्या पाण्यात माझे हात धरले व ते त्याला पणियास सांगितले: प्यायल्यावर ते पाणी वाईनसारखे वाटले असे तो म्हणाला! हेच खसितांनी केले असे मी म्हटले आणि त्याची कुएडलनी जागृत झाली, पण एसवी ते लोक कुणी मरण पाचला तर वाइन पतित, कुणाचा जन्म झाला तर बाइन पतित; म्हणजे बाइन प्यायल्याशिवाय आपण सांधारण माणूस आहोत असे त्यांना वाटतच नाही. पण ज्यांना आत्मसाक्षात्कार मळिला आहे त्यांच्यात तावइतोय परिवर्तन झाल्याची अनेक उदाहरणे आहेत. अनेकांची दारू सुटली; न्यांचे चतित सथरि होऊ लागले, सर्व चांगले बदल होऊ लागले. हे परिवर्तन घडून येणे ही मोठी बटना आहे. खसित, मोहम्मदसाहेब वगैरे अनेक थोर पुरुषांनी जनसामान्यांमध्ये परिवर्तन घडवणाऱ्या याच सथतिबल सांगितले होते. पण इतके होऊनही इथे येऊन कोय मळिवायचे आणि उचच सथतिबर कसे बायचे इकडे तुम्ही लक्ष देत नाही. असे केलेत तर तुम्ही मारगच रहाल. फार बेगाने हे सर्व घटित होत आहे आणि त्यामध्येच तुमची उन्नत होत आहे. उतरांतीच्या या मोट्या टण्यावर तुम्ही जर काळजी घेतली नाही तर तुम्हीच मागे रहाल याचे भान टेवा. यालाच "लासट जजुसेट" (Last Judgement) चा समय असे म्हणूनच म्हटले आहे; तुमचीही परिक्षा होणार आहे आणि तुम्ही उन्नत लोकांच्या बरोबर टकिून राहिला नाहीत तर स्वतःच्याच चुकांमुळे तुमचे पतन होईल. म्हणून खसितांना समजून वेण्यासाठी तुमच्यामध्ये ल्यांचे सर्व गुण उतरतील असे वागा. तुम्ही शीघ्रकायी असाल तर स्वतःवर जोडेपही करा; नसाल तर त्याची जरूरी नाही. स्वतःला नीट ओळखण्यासाठी आत्मपरिक्षण करत रहा; त्यानुसार सहजयोग करा. सहजयोगांत कर्मकाण्ड नाहीत. मला माझी मुले अत्यंत परेमळ अंतःकरणाची आणि सामूहकिता वृधगित करणारी असावीत असे वाटते: त्यांनी ऊठ-बस दुसऱ्यावर टकिा मुळीच करू नये: तसे काही ण्हणून खसितांनी मुक्त त्यांच्याजवळच्या वस्तु खरेदी करता. लोकांना त्यावाचून करमत नाही नसिराशोभा, हरिवळ, बहरलेले वृक्ष इ. गोष्टीकडे त्याबी नजर जात नाही. मला माझ्या पतीबरोबर बऱ्याच देशांत जावे लागायचे; पण मी तथिल्या सयूझातूनसला भेट द्यायचे, दुकानात कधीच जात नसे. आता मला खूप मुले आहेत म्हणून त्यांच्यासाठी शांणगि करावे तागते. पण इथे तुम्ही तुमची अध्यात्मकि उन्नती मळिवण्यासाठी आला आहात तर मग दुकानात कशा वेळ घालवायचा? मक्का हे फार पवतिर स्थान मानले जाणे पण तथि दुकाने दसित नाही. मी तुम्हीच म्हणत राहते की इथे दुकानांना परवागनीच देऊ नका पण त्यांना उत्तेजन देता आणि तुमच्याच पैशावर ते बंदा करतात. तुम्ही इथे पूजेसाठी आला आहात. आमच्याकडच्या महालक्ष्मी मंदरित सत्र्यासाठी माळा-फुले-वेण्या वकिणारे खुप असतात. देवीला ते द्यायचे असतात म्हणून लोक मुरखासारखे वकित थेतात आणि शैबटी ते सर्व देवळातील ब्राम्हणाच्याच हातात जाऊन तो तेच पुन्हा कमी कमितीला बाहेर वकिती. असे हे हार कतिी बेळा आत-बाडेर होत प्रकार लोकांच्या मूखपणामुळे दसिन आले तर मला सांगा चालतात; काही ध्यायचेच असेल तर बाहेर जाऊन बकित घेणे कुणावरही कसलेही मत, मला न वचिरता, एसवरू नका. हो . मला सर्व काही समजते. उगीच असतील कुणास ठाऊक. पण हे अधिकार तुम्हाला कुणी दलिा? दुसऱ्याबदल मत बनवण्याचे काही मापदण्ड तुमच्याजवळ आहेत का? आपल्याच अहंकारामध्ये तुम्ही स्वतःला जखडून ठेवले आहे. मला

सांगतिल्याशवाय दुसऱ्यावर आरोप ठेवण्याची कवि त्याला कमी लेखण्याची तुमची जबाबदारी नाही. मला सांगतिलेच पाहजि: त्याचा मला उगीचे त्रास होईल याची काळजी करू नका. मी सगळ्यांना चांगले आंळखून आहे. मला एखादा भेटलेला नसला तरी व्हायबुरेशनस्वरून मला सर्व समजते. तसेच काही विशेष असंल तर चांगले, जथि आला आहात त्याच टिकाणी कशाला ध्यायचे? आता तुम्ही दलिलीला, मुंबईला गेला होता तर तथिच काय ती खरेदी करायची; इथे येऊन दुकाने बघण्यात काही अर्थ नाही. म्हणूनच चर्चजवळ दुकाने मांडलेल्या लोकांना खसितांनी चाबकाने मारले होते. आना चर्चजवळ दुकाने नसतात हे मला दसिते; पण जरा दूरवर इतर गोष्टीची वकिरी चाललेली असते. उदा. कॅथॉलिक चर्चे लोक दारू ते CELL (Wine) वकितात. या दारूबद्दल खसितची एक कहाणी आहे: एका लग्नसमारंभाला गेले होते आणि तिथी वाइन आलेली नव्हती

ते सर्व आता सोप इझाले आहे. ही इश्वरी शक्त इतकी कार्यक्षम आहे की तुम्ही काहीही शकियचे मनात आणने तर दोन वीन महिनियती शकाल. पुण्वामव्य एकदा वा पाशचान्य कलाकरांचा गाण्याचा व भजनाचा पुरोगम झाला तेव्हा तथि आलेले जाणकार गायक वादक त्यांचे गाणे ऐकन यक्क झाले, हे सर्व तुम्ही प्रत्यक्ष इन असलले पहात आहात. तुम्ही आज खसितांच्या जन्मदविस म्हणून हे सुंदर फुरो जावले आहेत: तुमच्या अहंकाराचे फुगे मात्र सर्व फुटल-मटिले पाहजित तुम्ही हदि भाषा शकिलात तर मला फार आवडेल. मला बनुयांपकी इंग्रल येते पण हदि भाषा शकिरण चांगलि. भारतात चौदा भाषा आहेत, देशोदेशीच्या आधापल्या भाषा आहेत. तसे पाहलि तर प्रत्येक देशाची इंग्राजी इंग्रेजी वचितिर आहे. दोन-तीन दविस मना ने कळतच नाही. प्रेच इंग्रजी आणखी वेगळे, म्हणून सोपे हदि बोलणे शकिले पाहजि. तुम्ही सहजयोगी असल्यामुळे तुम्हाला हदि लबकर येईले. हदि भाषा शकियाला फार सोपी आहे. माझी बडील म्हणत असते की इंग्लिश माणसाला कधी हदि शकिवू नये. पण नुम्ही हे अवघड संगीत इतक्या लवकर आत्मसात केले मग दि का नाही येणार? माझी भाषा तशी मराठी, यण मराठी शकियाला न्यामानान अवघुड आहे. आपला अहंकार कमी करण्यासाठी मराठी भाषा फार चांगली कारण त्याच्या शब्दंत नेमके अर्थ असतात मराठी माणसे अहंकारी नसतात. कुणी आळयतेने स्वतःचीच सतुत करु लागला तर त्याला हणतात "हरभत्याच्या झाडावर चढ नकोस; म्हणजे तो माणूस मला पत्र लहिन कळवा; नुसला टेलफोन करू नका कारण तुमच्या अशा यत्रांतील अक्षर-अनु-अक्षर मी वाचते, याचा अर्थ हा नाही की फालतू गोष्टीसाठी भूत माझ्या मागे लागले आहे, कवि माझे पस संपले, मला पैसे पाटवा इ. मला पत्र पाटवले तरी चालेल. तुम्ही चांगले सहजयोगी असाल तर तुम्हाला कबीच पैशाचा प्रश्न पडणार नाही, म्हणून प्रत्येक बाबतीत काही मागण्याआधी आपण स्वतःला न्यासाठी योग्य दनवले पाहजि. - माझे बडील आजारी आहेत, माझ्या आजोबांचे मळिवू अनक चमत्कार तुम्ही पहात आहात; अनेकांचे आजवर बरे होते आहेत. पण हे तुम्ही करते नाही; तसे समजून अहंकाराच्या सापळ्यात अडकु नका. सहजयोगाला वाईटपणा आणाल, त्याचे नुकेसान कराल तर तुम्हीच तुमचा सर्वनाश करूने व्यान, नणून आज मला तुम्ही सर्वानी अगदी हृदयापासून बचन या, हृदयावर हात ठेऊन बचन या की "श्री माताजी, आम्ही सर्वावर प्रेम करू, ईश्वरी प्रेम सर्वत्र सर्व जगाला आपलेसे करून घेऊ आणि जास्तीत जास्त लोकांना वेगवेगळी असते. अमेरिकन लोकांचे भाषा पसरवू, जागृती देऊ, आम्ही उद्धटपणे बोलणार नाही, कुणावर रागावणार नाही आणि सहजयोगामध्ये कर्मकाण्डांत अडकून न घेता पूर्णपणे समर्पित होऊ. आम्ही आमचा सारा अहंकार आपल्या चरणाशी समर्पित करीत आहो." तुमचे सर्व प्रश्न सुटणार आहेत. पण अहंकार शलिनक आहे तापयन ही ईश्वरी प्रेमशाक्त तुमचा स्वीकार करणार नाही. तुमचे कार्य करणार नाही कारण तुम्ही काहीही केलेत तरी तुमचा संबंध (Connection) न्या शक्तबिरीबर अखंड राहिल्याशवाय उपयोग नाही. म्हणजेच हे कनेक्शन नसनेल खसितही तुमच्यामध्ये नसणार. त्यांना प्रस्थापित करण्यासाठी तुमची प्रेमशाक्त प्रवाही झाली पाहजि, फक्त आपले पती-पत्नी, मुले व घर याबरोबरच नाही तर सर्व मनुष्यप्राण्यांवर प्रेम केले पाहजि: सर्वांना सुख-अनंद दिला पाहजि. म्हणून मला संगीन आवडते कारण त्यातून कायबुरेशनस वहात असतात. कलाकारसुद्धा प्रेमळ असला पाहजि: तापट, दगिखाऊ आणि स्वतःला फार मोठे समजणारा नसावा. हे परमचैतन्य फार शक्तशाली आहे हे तुम्ही समजून घेतले तर सर्व कार्य होणार आहे. ही शक्त म्हणजे प्रेम व सत्य आहे पण एकदा तुम्ही तचियापासून अलग झालात तर कसल्या ना कसल्या संकटात पडून तुमचा नाश होईल हेही खरे आहे! तुमच्यामप्येच प्रस्थापित असलेली अशी ही शक्त फार बलादच, परिणामकारक व नरिणयक्षम आहे. खसितांनी आपले प्राण देऊन बलदिन केन्यामुळे हे आजचाचक्र उघडले म्हणून आपण त्यांचे आभार मानले पाहजित तसे झाले नसते तर मी हा सहजयोग देऊ शकले नसते. याच चक्रावर बुद्ध, खसित व महावीर आहेत आणि त्यांना खूप तपस्या करावी लागली; तुमच्यासाठी त्यांनी तपस्वा केली, तुम्हाला आता काहीच करावे लागले नाही. मी काल संगीत कलाकाराचा कार्यक्रम पाहिला. दोन-तीन महिन्यांत त्यांनी कति प्रगती केली! एरवी भारतामधील संगीतकारांना कति काळ कष्ट करावे लागले होते प्रहा. वर्षानुवर्षे गुरची सेवा करत ते संगीत शकित असते. पण या परमचैतन्यामुळे जोपर्यंत तुमच्यामप्ये तर एकदम खजील होणार, पण मराठी जरा अवघड असल्यामुळे तुम्हाला मी मराठी शकियाला सांगत नाही. पण हदि शकियाला सोपी आहे. हदि भाषेत 'अदब आहे. नम्रता व आदरपूर्वक इतराशी बोलण्याची हदि भाषेची रीत फार छान आहे. ती शकिलात की तुम्हाला तुमच प्रेम चांगल्या तजेने व्यक्त करता बेईल. म्हणून "I hate you म्हणायला हदि भाषेत शब्द नाहीत. "घरूणा करता हूँ" असे भाषांतर कुणीच करणार नाही. हे एवढे सांगायचे कारण म्हणजे तुम्ही जर हे अवघड संगीत इतक्या लवकर आत्मसात केले आहेत तर ही साधी- सुधी हदि भाषा तुम्हाला अगदी लवकर शकित येईल इतकी ती सापी आहे. खरसितांभरत आणखी कतितीरी सांगण्यासारखे आहे. पण वेळ थोडा असल्यामुळे ते जमणार नाही. खसितांनी जीवनातील प्राधान्य गोष्टीकडे कधीच दुर्लक्ष केले नाही तर त्या गोष्टी जाबीवपूर्वक पाळल्या. बागबलमध्ये त्यांचे खरे ब पूर्ण वर्णन केलेले नाही आणि लतिलि आहे तेही बराचसा भाग वगळून लहिलि आहे. आजकाल ज्या तडेने खश्चिन धर्माचे आचरण केले जाते तो एक भयानक प्रकार आहे, वटिबना आहे. म्हणून खसितांचा धर्म हृदयातून पाळला गेलना पाहजि; तुमच्या आईच्या हृदयातून तुम्ही ते शकि परमेश्वराचे तुम्हाला अनंत आश्रिवाद, हे. ती ०

1997-12-31, Shakti Puja

31 दिसंबर 1997

Adi Shakti Puja

Kalwa (India)

Talk Language: English, Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Shakti Puja. Kalwa (India), 31 December 1997.

आज हम लोग शक्त की पूजा करनेके लिए एकत्रित हुए हैं। शक्त का मतलब पूरी ही शक्त है। और किसी एक विशेष शक्त की बात नहीं। ये पूरी शक्त हमारे हर एक चक्र पे अलग अलग स्थान पर वसित है। और इस शक्त के बगैर किसी भी देवता का कार्य नहीं हो सकता। जैसे आप जानते हैं की कृष्ण की शक्ति राधा है। और राम की शक्ति सीता और विष्णु की शक्ति लक्ष्मी। इसी प्रकार हर जगह शक्त का सहवास देवताओं के साथ है। पर देवता लोग शक्त के बगैर कार्य नहीं कर सकते। वो शक्त एक मात्र आपके अनाहत चक्र में बीचोबीच जगदम्बा स्वरूपिणी वसित है। ये जगदम्बा शक्ति बहोत शक्तिमान है। उससे आगे गुजरनेके बाद आप जानते हैं की कहीं वो माता स्वरूप और वो कहीं पत्नी स्वरूप देवताओं के साथ रहती है। तो शक्ति का पूजन माने सारे ही देवताओं के शक्ति का पूजन आज होनेवाला है। इन शक्तियों के बगिड़ जाने सेही हमारे चक्र खराब हो जाते हैं और उसी कारण हमारे शारीरिक, मानसिक, बौद्धिक अद्विजो भी हमारी समस्याएँ हैं वो खड़ी हो जाती हैं। इसलिए इन शक्तियों को हमेशा प्रसन्न रखना। कहा जाता है की "देवी प्रसन्नो भवे"। देवी प्रसन्न रहनी चाहिए। देवी को अप्रसन्न करनेसे न जाने क्या हो जाए। अब कुण्डलनी के जागरण से इस शक्ति को और एक विशेष शक्ति मिली। इन शक्तियों में और एक विशेषता होती है। वो ये है की जो सर्वव्यापी शक्ति, जो परम चैतन्य है जो आदित्य की शक्ति है उससे इसकी एकाकारिता एकदम हो जाती है। उस एकाकारिता के कारण इसके अंदर वो शक्ति जाती है। इन छोटी छोटी जिनको कहना चाहिए जो विभक्त शक्तियाँ हैं उसमें पूरी तरहसे एकाकारिता हो के शक्ति का संचार हो जाता है। माने ये समझलो की आपकी रथिय की शक्ति किमजोर हो गई है तो उसका संबंध जब इस परम चैतन्य से हो जाता है तो वो नरिमल शक्ति शक्तिशाली होजाती है। और उसका सन्देश सारे शक्तियों के पास पहुँच जाता है की अब कोई फकिर करनेकी बात नहीं है। अब ये शक्ति जो है प्रबल हो गई। वो शक्ति जो है वो स्त्री स्वरूप है। और देवता जो है वो पुरुष स्वरूप है। तो स्त्री का मान रखना, स्त्री का आदर रखना, गृहलक्ष्मी को गृहलक्ष्मी जैसे रखना अद्विजोत जरूरी बात है जो हमारे यहाँ पुरुष है इनको सखिना चाहिए।

इसका मतलब ये नहीं की औरते उनको हमेशा लेकर झाड़ते रहे, या उनसे बगिड़ते रहे। ओरतों को तो गृहलक्ष्मी के स्वरूप में रहके अपने पती, अपने बच्चे, घरद्वार सबकी सेवा तो करनी होती है। उसको तो एकही काम होता है पर पतिको तो हजारो काम होते हैं। और वो ठीक से नभिए, उसको ठीक से संभाले ये बहोत जरूरी है। लेकिन पतीका कार्य होता है अपनी पत्नी को देवी स्वरूप माने। अपने पत्नीको घरकी शक्ति माने। और उसके साथ जो सम्बन्ध हो वो नश्चल और शुद्ध हो। मनुष्य कभीकभी ये सोचने लगता है की वो जैसे चाहे चले और ठीक है क्योंकि पुरुष है। ये उसको बड़ी गलतफैमी है। इस तरह से करनेसे उसपे जो संकट आने हैं वो एते हैं। और पत्नी कतिने भी वो संकट झेले तो भी उसका कुछ कह नहीं सकते। क्योंकि आप अगर घरके स्त्री को सताएँगे तो वहा पर देवताओं का रमण नहीं हो सकता। घरकी औरत को यदि नहीं करनी चाहिए, पतिको खुश रखना चाहिए, घर द्वार को ठीक रखना चाहिए। ये तो बात सही है पर सबसे बड़ी बात ये है की घर की गृहलक्ष्मी जो है वो घरकी शक्ति है। इसलिए उससे एक तरह की बड़ी गहरी एकाकारिता साध्य करनी चाहिए। जब ये बेबनाव हो जाता है तो औरत भी एकतरहसे समझदारी छोड़के नाराज हो जाती है। कभी कभी बहोत ज्यादा स्पोटक होती है। कभी झगड़ा करती है। उससे बचोपे बुरा असर आता है। और फिर समाज टूटने लग जाता है। समाज जब टूटता जाएगा तो बच्चे भी टूटते जाएंगे। उनके अंदर भी गलत गलत चीजें जाएंगी। और वो भी रास्ते पर नहीं आएंगे। और जो घरकी डिसिप्लिन है वो खराब हो जाएगी। जसि घरमें डिसिप्लिन नहीं होगी उसके बच्चे खराब हो जाएंगे उसका समाज खराब हो जाएगा। आज वलायत में क्या हो रहा है। वहा की स्त्री इसकी जमिंदारी नहीं समजती की उसको समाज को बनाके रखना है। समजदारी से रहना है और पूरी समय लड़ती रहती है। लड़ने झगड़नेसे कभीभी घरमें शांति नहीं आ सकती। शांति लानेके लिए क्या करना है तो पतिसि सुझाव करना है उससे बात करनी है की आखिर क्या बात है। क्यों न हम दोनों परेमें के साथ रहे जसिसे हमारे बच्चे ठीक रहे। परदेसमें कुछ भी सीखनेका नहीं है। क्यों की उनका समाज बलिकूल वचिलित हो गया है। एक एक औरत है वहा आठ आठ शादियाँ करती है। और रईस हो जाती है। उसको बस पैसेकी लालच है। अपनी सामाजिक स्तिति के लिए जमिंदार नहीं है, वो नहीं सोचती की हमारा समाज मेरे सरपे बैठा हुआ है।

आज भी हिन्दुस्थान का समाज इतना बगिड़ा नहीं है। उसका कारन माताएँ अच्छी हैं। पर माताओंको भी जबरदस्ती नहीं करनी चाहिए, समझाना चाहिए, उनसे दोस्ती करनी चाहिए। और उनको अपने बराबर समजके ठीक रास्ते पे रखना चाहिए। अगर हमारा समाज ठीक हो जाए तो जो दुविधाएँ हम पड़े हैं जो हम सुनते हैं समाज में की खूनखराबी हो रही है, बॉम्ब फूट रहे हैं, फलाना हो रहा है इस तरह का आशंकित जीवन जो हमारे उपर लाद गया है उसका कारण है इन लोगोंकी माएँ। माओने अगर इन बच्चोंको ठीक तरह से रखा होता तो आज वो इस तरह से बेकाबू नहीं होते। इस तरह से गंदे काम नहीं करते। उनको एक तरह से ऐसा जीवन मलजाना चाहिए की जो अत्यंत पवित्र हो, और वो अपने पवित्रता को हमेशा माने और उसकी स्वच्छता रखे। क्योंकि जब पवित्र जीवन होगा तभी आपकी शक्ति जो है वो चलेगी नहीं तो शक्ति खतम हो जाएगी। तो यही सोचना चाहिए की शक्ति का आधार पवित्रता है। और जब उसमें पवित्रता नहीं रह जाएगी तो शक्ति जिहा के तहा बैठ जाएगी और आप नशिक्त हो जाएंगे।

अमेरिका जैसे देश में मई देखती हु की बच्चे एकदम नशिक्त, कहते हैं की पैसट फीस वती लोग अमेरिका में अब या तो बीमार पड़ जाएंगे या पागल हो जाएंगे। उसका कारण है घरमें जो माँ का प्यार, माँ का दुलार मलिना था वो ठीक से नहीं मलिया। और माँ का प्यार और दुलार भी इस तरह का नहीं होना चाहिए की जसिसे बच्चे खराब हो जाए। उस प्यार दुलार में एकही विचार होना चाहिए की हमारा बच्चा जो है वो इस तरह का बने की एक श्रेष्ठ नागरिक होजाए। एक श्रेष्ठ मानव हो जाए। और एक श्रेष्ठ सहजयोगी हो जाए। इस दृष्टि से आप अगर अपने बच्चोंको ट्रेनिंग देगे तो अपना समाज एकदम ठीक हो सकता है। और उसके लिए ज्यादा करनेकी जरुरत नहीं है, थोड़ी देर बच्चे अगर मेडिटेशन करले तो काम खतम। पर अगर बच्चोंको आपने छूट देदी तो नजाने आज कल का जमाना इतना खराब है के बच्चे कहसि कही बहक सकते हैं। इसलिए आवश्यक है के जो औरते अपने को सोचती हैं की हम लक्ष्मी हैं, फलाना है, ठकिना है, सबसे पहले आप समाज का आधार हैं। समाज की ओर पुरुष की दृष्टि नहीं होनी और होती भी नहीं। उधर औरतोंकी होनी चाहिए। इसलिए मैं हमेशा कहती हु की सहजयोग में औरते कमजोर हैं आदमी नहीं। इसका कारण मैं नहीं समज पाती क्योंकि मैं एक औरत हूँ। ओरतोंको ध्यानधारणा और सहज के बारेमें सब मालुमात होनी बहोत जरूरी है। क्योंकि ओरतोंके ही कारण हम समाज को ठीक कर सकते हैं। आदमियोंका तो चल ही रहा है मामला। कही उनका राजकारण है तो कही अर्थव्यवस्था है, ये है, वो है उससे आपको कोई मतलब नहीं। आप अपने बच्चोंको ठीक करयि और उसके लिए आप भी रोज ध्यान करयि। आप भी आदर करे, आप भी गहरे उतरे। गहराई लिए हुए कतिनी औरते हैं? और जब कभी मलित है तो अपना ही रौना लेके बैठती हैं। इसलिए मैं आज कह रही हूँ की आप शक्ति हैं तो आप शक्ति स्वरूपा होइए और उससे समाज का भला करना वो करयि। उससे अपने देश का, अनेक देशोंका कल्याण हो सकता है। और देशोंके सामने एक बड़ा भारी उज्ज्वल उदाहरण हो सकता है। लोग देखकर सोचेंगे वा क्या अच्छा है। इस तरह का अपना देश अभी हुआ नहीं। अपने देश में अब भी इतनी खराबियाँ ओरतोंके अंदर आ गई हैं एक तो फौरन वंदिशी चीजोंसे बहोत जल्दी प्रभावित होना, सनिमासे प्रभावित होना, और अपने को कच्चा दखिना जैसे की सनिमाकी नटिया हैं वैसे बननेकी कोशिश करना।

मैंने अभी सोचा था एक लड़की के बारेमें की उसकी शादी करादे तो खबर हुई की शशिके सामने तीन तीन घंटे बैठी रहती है। तो वो फिर अपने बच्चोंको कब देखेगी, अपने घरवालोंको कब देखेगी और इतना शशिके सामने बैठने लायक है क्या। उसकी क्या इतनी जरुरत है और इतना भी करके क्या शकल नीकल रही है वो भी देख लीजिए। हम तो पांच मिनटि से ज्यादा शशिके सामने नहीं बैठ सकते। वो भी काफी हो गया। और इसी प्रकार फिर बढ़ते बढ़ते लड़कियाँ जो हैं वो गलत रास्ते पे जाती हैं। दूसरी वो लड़कियाँ हैं जो बगिड़ गई हैं जो कॉन्वेंट की पढ़ी हुई हैं और इन्होंने अंगरेजी तबयित सीखी हुई है वो इनको नचिा दखिती है। उनके नचिा दखिनेसे ये लोग भी उसी तरह से चलने लगते हैं। आपको चाहिए की ऐसे लड़कियोंको खुद आप सोचे की ये कहा है। ये तो बलिकूल गुलामी में फसी हुई हैं। आज वो कपडा आया तो वो पहन लयि कल दूसरा कपडा आया तो वो पहन लयि। घरमें ढेर की ढेर लगाके रख देगे। इससे मनुष्य की शोभा नहीं बढ़ती और विशेष कर स्त्री की शोभा इस रोज के कपडे बदलनेसे और फैशन करनेसे नहीं होती। अपनी शक्ति की जो भक्ति है वो करना चाहिए। उसको समजना चाहिए। उससे जो आपके अंदर एक अप्रतमि विशेष आशीर्वाद मलिया उससे आप सारे ही प्रश्न किसीभी तकलीफ के बगैर ठीक कर सकते हैं। क्योंकि अब आपकी एकाकारिता इस सर्वव्यापी शक्तिसे हो गई। तो लड़ने झगड़नेसे कुछ नहीं होने वाला। शांतिसि ध्यान करके समजदारी रखके अपने बच्चोंको सीधे रास्तेपे लाना चाहिए। अब पति जो है वो बहोत ज्यादा समज लीजिए की राइट साइडेड है, बहोत सोच रहा है की ये कौँगा वो कौँगा। लेकिन औरत को उसपे ये नहीं होना चाहिए, उसको कैसे तरह से मैं समज, समाँ जाना, अपने घर खानदान में उसको समाँ जाना चाहिए। समुन्दर है उसको एक

तरफ से दबाओ तो दूसरी जगह समां जाता है । इसी प्रकार सूत्री का रथिय होना चाहिए उसको एक तरफ से तकलीफ हुई दूसरी जगह समां जाना चाहिए । समाना माने क्या समाना माने एकाकारिता । एकाकारिता लानी चाहिए , अगर वो ये नहीं ला सकती तो वो शक्ति नहीं है । अगर वो झगड़ा करती है , और सबसे वादविवाद ही करती है तो वो शक्ति नहीं है । सकती का मतलब ही वो है की आप सब चीज में समां सकते हो । सबसे ऊंचे , कुछ भी हो उससे आप ऊपर उठ जाए । तभी आप शक्ति है और अगर उससे आप दब गए तो शक्ति नहीं है ।

सूत्री के बारेमें हमारे देश में अनेक बाते कही गई है और हम हमारे भारत माता को भी अपने माँ के रूप में देखते है । हमारे यहाँ माँ बहोत बड़ी चीज मानी जाती है । क्योंकि वो लड़के को गलत रास्ते से बचाती है । उसको सई तरीकेसे बड़ा करती है । उसको वो ऐसे बहुमूल्य गुण देती है जो उसको जदिगी भर के लिए पुरे पड़े । ऐसी हालत में आप लोगोको ये सोचना चाहिए क्या हम अपने घरमें शांति , सुख और आनंद देते है । घर पे पत आया और आप लड़ाई झगड़ा शुरू कर देती है या नहीं तो बस रहने दो , रहने दो इस तरह से एक अछूता पन । अगर आप घरमें आनंद और प्रेम की सृष्टि करे तो आपके बच्चे ठीक से पनप जाए । उसी प्रकार पुरुषोंके लिए भी के हर समय अपनी बीवीसे मजाक करना कोई बड़ी अच्छी बात नहीं है । नॉर्थ इंडिया में बहोत ज्यादा है बीवी का बड़ा मजाक करते है सुबह शाम । उसमें कोई बड़ी भारी बुद्धि चातुर्य नहीं है । बेकार की बात है । अपने बीवी के गुण देखिए , जुरुरी नहीं की उसको की उसको बखानी है पर उसको समझाए । और उन गुणोंसे परचिति हो के उसका मान पान सब रखना चाहिए । आज मैं इसलिए बात कह रही हू के बहोत सी औरते सहजयोग में आई है । लेकिन अब भी उनमें करम कांड बहोत है । फलाना है शुक्रवार , खास कर महाराष्ट्र में ज्यादा । बहोत ज्यादा , आप स्वयं गुरु हो गए आपको करमकांड करनेकी क्या जरुरत है । तो जो औरते इस करमकांड में फसी है उनको इसमेंसे बचाना है , उनको समझाना है । और उनको समजाके ये बताना है आफकिं अंदर शक्ति है और आप अपनी शक्तिसे ही कार्यान्वति हो सकती है ।

आज बम्बई शहर को देखके मुझे लगता है की इसमें परदेसी संस्कृति बहोत आ गई है । बहोत ज्यादा , हलाकि अपने सहजयोगी बाहरसे जो आए देखिए किस तरह से साड़ी बाड़ी पहनके कायदेसे बैठे है । सब पढ़ीलिखी बड़े घर की लड़किया है लेकिन कायदेसे बैठी है । और हमारे यहाँ मैंने जो देखा ये की रत दनि लड़कियोंके शोक ही नहीं पुरे हो रहे । होटलमें जाना , होटलमें खाना बनाना , खाना । आता जाता तो कुछ नहीं । और घूमने का शौक , दुनिया भर के शौक । एक शौक अगर आ जाए की सबको मैं आनंद देने वाली शक्ति हूँ तो ये शौक आप पूरा करे तो देखिए समाज पूरा बदलेगा । और आदर्शयोगी भी इस चीज का वरण करना चाहिए की , इस चीज को मानना चाहिए । और इसी तरह से सूत्री का मान रखनेसेही हमारा समाज ठीक होगा । क्योंकि समाज सूत्री पर बहोत निर्भर है । पुरुषोपे नहीं । अब दूसरी बात हमें सोचनी है वो ये की पुरुषोंके मामलेमें होने देखा है वो यही है की उनके हाथमें राजकारण और देश की अर्थ व्यवस्था ए है । उस और भी उनको ध्यान देना चाहिए । अर्थ व्यवस्था जैसी भी हो बुरी हो अच्छी हो देश के लिए त्याग करना चाहिए । हमें तो आश्चर्य लगता है की हम दो दुनिया में रहे । हम छोटे थे तब हमारे पतिजाजी जेल में माताजी जेल में , घरमें कोई नहीं और हम अच्छे बड़े घरसे निकलके झोपड़ियोंमें रहते थे । हम बहोत खुश थे । सारा पैसा हमारे माताजीके जेवर उन्होंने गांधीजीको दे डाले । इतनी त्यागमई प्रवृत्ति , हमारे पतिजाजी इतने त्यागमई थे । उनके पास इतने महंगे महंगे सूट थे जब वो कांग्रेस में आए तो उन्होंने चौराहे पे जाके सब जला दिया । वो लोग कुछ और ही थे । हमने जो लोग देखे वो कुछ और ही थे । ऐसे तो आज कल कोई देखा ही नहीं जाता जो त्याग की बात करता हो । ज्यादा तर लोग पैसा कैसे कमाना चाहिए , किसका जेब कैसे काटना चाहिए यही सोचते है । वो लोग भी राजकरण में रहे वो लोग भी मेबर पार्लमेन्ट थे और वो लोग भी कॉन्स्टिट्यूशन के मेबर थे । लेकिन उनमें सरिफ त्याग की भावना थी । मैंने तो देखा है , अच्छा चलो ये कार्पेट रखा है न देदो बेच डालेंगे , उससे ही कुछ पैसा मलि जाएगा । जो घरमें रखा है देदो क्या करनेका है । इतने त्याग वाले ऐसे लोग हमने देखे है और उसके बाद आज कल ये जो भिकारी सबके पैसे मार रहे है वो भी देख रहे है । बहोत दुःख लगता है , की इतना अंतर कैसे आ गया , पचास साल में ये क्या हो गया । कहासे कहा ये अपना देश कैसे चला गया । इतनी लालसा इतना पैसा करोड़ो रुपये होंगे तो भी उनको समाधान नहीं । तो भी और किसी तरह से और जोड़ो और जोड़ो और जोड़ो और सत्ता के पीछे दौड़ रहे । ये पुरुषोंको समझना चाहिए की हमने क्या त्याग किया । हमारे फॅमिली के लिए हमने क्या त्याग किया । हमने अपने देश के लिए क्या त्याग किया । हमने इस वशिव के लिए क्या त्याग किया । कुछ तो हमने दिया या ऐसेही हम आ गए और दुनिया को लूट कर चले गए । अपने राजकारणी लोग ऐसा करते है , उनको मालूम नहीं कतिना महान पाप है । ये तो जीवन इतनासा है , और इसके बाद का जो जीवन काटना होगा तब पता चल जाएगा सबको जिन्होंने अपने देश के सारे पैसे लूट लाट के अपनी जेबे भरी है । और फिर हमारा देश गरीब है , ऐसे चोर लोग अगर अपने देश के राजकारणी नेता होंगे तो और क्या होगा । और अबका इलेक्शन आ रहा है तो किसी चोर को वोट मत देना । सहजयोगियोंको नश्चिच कर लेना है की चोर को वोट मत दो । इशतीहार लगा देना चाहिए की चोर को वोट मत देना । इन्होंने हमारी सारी सम्पत्ति , सारा खजाना खाली कर दिया है रक्ति हो गया है , है नहीं पैसा सब खा खा के करोड़ो रुपये चले गए । उधर ध्यान ही नहीं इन लोगोका । तो जिन्होंने आज तक चोरी की और चोरी कर के अपने देश को इस तरह से जलील कर दिया है ऐसे लोगोको आप वोट मत दीजिए ।

मैं कोई किसी पार्टी की तरफ से नहीं बोल रही हूँ पर मैं रथिय से कहती हू की अब आपको उन्ही लोगोको मदत करनी चाहिए जो ईमानदार है । क्योंकि आप की माँ बहोत ईमानदार है । आप अगर बेईमान होते तो आपको सहजयोग नहीं मलिता । इसलिए बहोत आवश्यक है की आप अपनी कीमत आके की आप क्या है । चलो दोचार कमी कपडे ले लिए , दोचार जेवर कम ले लिए तो क्या हो गया । कनिंतु त्याग की बुद्धि बहोत जरूरत है , वो बड़ी मदत करती है । और उसीसे अपना देश बदलेगा । वो त्याग करनेवाले लोग कहा गए वो पता नहीं सब जेल में गए और अब यहाँ है नहीं । दुनियामें बहोत कम दिखाई देते है । इसलिए एक चीज है के हम सत्य पे चले और हम किसीको भी लालच , रशिवत कभी भी नहीं देंगे । कभी नहीं देंगे । ऐसे आप लोग तय करले तो बम्बई से सब अपना बसितर बांध के सब भाग जाएंगे । आप लोग काफी है और मैं आपको आज आज्ञा करती हू इलेक्शन में आप जा जा के नारे लगाए की चोरोको वोट मत दो । और उसके बड़े बड़े बैनर्स बनाए और उस पर लिखि की चोरोने देश खा लिया है , चोरोको वोट मत दो । हर एक गाँवमें ।

आता सगळ्यांना सांगतिल हद्दी भाषेत , मराठी लोक हद्दी बर्दी शकिलेत का नाही का मराठीतच गुंतले आहेत . स्वतः म्हणजे मराठी इतकी सुंदर भाषा आहे कति या भाषेला तुम्ही जो पर्यंत हद्दी शकिणार नाही तो पर्यंत वैशिष्ट्य येणार नाही . तेव्हा ज्यांना मराठीच येत , आम्ही आता मराठीच आहोत ते काय आता चालणार नाही . देवाला सुद्धा आता इंग्लिश समजू लागलय . मग तुम्हाला कमीतकमी हद्दी आली पाहजि . कमीतकमी , इंग्लिश आल तर बरच आहे पण नदिन हद्दी तर बोलता आल पाहजि . पण मराठी लोकांचा हेका फार आहे परत्येक गोष्टीत . हेकेखोर लोक आहेत आण घेमेड फार , आम्ही मराठी म्हणजे शिविजी महाराज , सगळे शिविजी महाराज आण सगळ्या जजिया . काही समजतच नाही या लोकांचं . तेव्हा नम्रता धारण करून सहजयोगात उतरलं पाहजि . नम्रता हा शब्द इकडे नाही आहे . कुणी वापरत नाही , वापरला तरी ती नम्रता असायला पाहजि . मला नमस्कार करतील , जतिक्यांना मी त्यांना बघेन ततिक्यांना नमस्कार पण बाकी , बाकी काय . तेव्हा मराठी लोकांची जी आढ्यता आहे आणाजि हेकेखोर पणा आहे तो मी इथून तथून पाहिलेला आहे . त्यातून अनेक गुरु लागलेले आहेत अनेक करमकांड लागलेली आहेत . ते सुटणार नाहीत . मग यांचं भलं कधी होणार . नावाला सहजयोगी , माझा बॅच लावून कुणी सहजयोगी होणार नाही आहे . हृदया पासून सहजयोगी व्हायला पाहजि . आणा त्यात पहिल्यांदा नम्रता , गोडवा आण दुसऱ्यांच्या प्रती अत्यंत कळकळ असायला पाहजि . तुमची आई कशी आहे तस बनण्याचा प्रयत्न करा . नम्रता पूर्वक राहणं शकि . नाहीतर रस्त्यावर जशा बायका भांडतात तशा च मी पाहिलेत सहजयोगिनी भांडताना . मला आश्चर्य वाटलं . अहो तुम्ही सहजयोगिनी आहात , तुम्ही योगी जनांमध्ये आलात , तुम्हाला असा भांडकुदळ पणा कुठून येतो . पण नम्रता म्हणजे कुणाच्याच पाचवीला पुजलेली नाही असं दसितय . तेव्हा माझी अत्यंत कळकळीची विनंती आहे कि मराठी बायकांनी नम्रता धारण करा . आणा पुरुषांनी सुद्धा . पुरुष जरा कुठे शपिई झाला तर त्याच डोकं खराब होत महाराष्ट्रात . तस तकिडे उत्तरेला नाही . आश्चर्याची गोष्ट आहे कि कमशिनर असला तरी अगदी बरोबर ठिकाणावर बसतो . जराशी नोकरी मळिली कि त्याच डोक फरिलं म्हणून समजा म्हणजे महाराष्ट्रीयन . इतक्या उथळ माथ्याचे लोक झाले आहेत . तेव्हा मला समजत नाही आता कि कस समजावून सांगायचं कि अहो गहनात उतरा . काय मळिवायचं आहे ते जाणून घ्या . तुमच्या इथे जेवढ्या संत साधूंनी जन्म घेतला ते सगळे हारून , सगळ्यांना नमस्कार करून , समाधी घेऊन गेले . नकोरे बाबा या महाराष्ट्रात रहायला . कुणाला सोडलं नाही . छळून छळून काढलं , माझ्या हि भागे लागले होते . तेव्हा सगळ्यांशी प्रेमाने बोला . सगळ्यांचा आदर ठेवा . आणा तो मानव आहे मी मानव आहे आणा माझी मानवता त्याला दसिली पाहजि असा प्रयत्न केला पाहजि . नसत्या फुशारक्या मारण्यात आणा स्वतःचा मोठेपणा स्वतः वरती लावून घेण्यात काही अर्थ नाही . आता माझा अनुभवच झालेला आहे की मी बघते नॉर्थ इंडिया चे लोक मी समजायचे हे लोक बेकार आहेत पण महाराष्ट्रात सगळ्यात जास्त बेकार लोक आहेत . खेडोपाडी मी गेले , कुठे कुठे मी गेले पण नम्रताच नाही त्या लोकांना . आणाजे मोठे लोक आहेत त्यांची भलतीच शक्ति चालते . मग मूल कशी ठीक होणार . पुढुष तर एवढे शक्ति वाले कि विचारू नका कि कुठून मलिटिरीतून आलेत कि काय असं वाटत मला . अहो प्रेमळ पणा , सगळ्यांशी प्रेमाने वागणं , सगळ्यांना आपलीच मूल समजणं , पण आपल्याच मुलांना तुम्ही त्रास देता तर दुसऱ्यांना काय समजणार . तर महाराष्ट्रातले जे गुण आहेत ते नम्रतेत आले पाहजित . गणपतीची नम्रता आपल्याला माहिती आहे मला सांगायला नको . तशीच नम्रता यायला पाहजि . तोच गोडवा यायला पाहजि . तस दसित नाही . आणा एकदुसऱ्यांशी मानाने बोललं पाहजि . कारण तुम्ही सगळे योगजिन आहात . सगळ्यांनी एकदुसऱ्याचा मान केला पाहजि , हे सगळे योगी आहेत . म्हणजे एकदा मी सांगत होते कि चोखामेळा आणा हि भिंडळी नघाली , त्याचं म्हणणं हा महार आहे जातीचा तर या वरती तुकारामांनी अभंग लहिले आहेत कि मी महार झालो हेच बर झालं . अशी अनेक उदाहरण या साधुसंतांची आहेत . पण ते आले त्यांना तुम्ही झोडपून काढलं आणा ते नघिून गेले . काही डोक्यात गेलेलं नाही लोकांच्या . काही समज आलेली नाही . कोणच्याही तऱ्हेचं प्रेम असं तुमच्या आदर्शात नाहीच .

मी काँग्रेस चे ते युवा शक्तीचे आले त्यांना मी वचारलं काय हो तुमचं धोरण काय ? धोरण ,धोरण काहीच नाही . मग धोरण शिवाय असे झाले का ? नाही आमचे जे मोठे सांगतात तेच आम्ही करतो . म्हंटल तुमचे मोठे जे सगळे पैसे खातात तुम्ही पण तेच करता का ? हो म्हणे आम्ही तेच करतो . अगदी भोळे पणाने . तर महामूरखानच इथं काम नाही आहे . मूढांचं काम नाही आहे . परत परत त्याला पाहजित जातीचे . आता कसही करून महाराष्ट्राची स्तुति नीट करावी , आणइथल्या तरुण मुलांचा आदर ठेवावा . त्यांचा मान ठेवला पाहजि . मला मुळीच आवडलं नाही तुम्हाला रानावनात पाठवलं आण तुम्हाला पूजेलाही बसू दलि नाही ,मी स्पष्ट सांगतिलं असं करून चालणार नाही . प्रेम हे मुख्य आहे . आपण कति कृणावर प्रेम करतो ते मोजायचं नसत . नुसतं ते प्रेम वाहत . नरिवाज्य वाहील पाहजि . सगळ्यांना प्रेमाने ,आदराने वागून एक नवीन आम्हाला सहजयोग्यांचा समाज निर्माण करायचा आहे . केलाय म्हणा पण अजून तेव्हडा चमकत नाही . तो चमकवायला लागेल . ते तुमच्या वागण्याने ,तुमच्या प्रेमाने ओथंबलेल्या शब्दाने ,प्रत्येक गोष्टीने स्पष्ट होईल . आण आपला समाज अत्यन्त सुंदर समाज होईल , . अत्यन्त सुंदर म्हणून जे वाईट ते नकोच . आणजे चांगल ते हवं अशी प्रवृत्ती बाळगून सगळ्यांनी राहील पाहजि . सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद .

[1998-03-20, 75th Birthday Felicitation Program, Put Attention To Your Spirit](#)

20 मार्च 1998

Birthday Felicitations

New Delhi (India)

Talk Language: English | Translation (English to Marathi) - Draft

सत्याच्या शोधात असलेल्या सर्व साधकांना माझा नम्र प्रणाम. तुम्ही सर्व लोक लांब-लांबून माझ्यासाठी इथे आलात, माझ्याबद्दल बऱ्याच जणांनी सुंदर भावना व्यक्त केल्या, याबद्दल माझे हृदय भरून आले आहे. सहजयोग समजण्यासाठी आपण या कलविगात कुठे आहोत, हे माणसाला समजले पाहिजे. आपले काय प्रश्न आहेत, आजूबाजूला चालत असलेले प्रकार आपल्याला का असवस्थ करतात याचा विचार केला पाहिजे. सगळीकडे, सर्व देशांमध्ये माणसांच्या जीवनांत मानसिक ताणतणाव, अशांती यांचा प्रभाव वाढल्यामुळे एकंदर मनुष्यप्राणी गोथळून गेला आहे.

सर्वत्र धर्माचे नांव घेतले जाते, साधू-संन्यासी उपदेश करत असतात. म्हणून सत्याच्या शोधात असणाऱ्या साधकाने हे लक्षात घेतले पाहिजे की या परिस्थितीचे कारण काय व त्यासाठी लोकांना कशी मदत करता येईल याचा विचार झाला पाहिजे. खरे तर या सर्व प्रश्नांचे मूळ मानवाच्या आतमध्ये आहे. आपण पशुयोनीमधून उन्नत होऊन मानवस्थितीला आलो आणायी उन्नत जाणवितूनच माणसाला आपल्या हतिच्या व अवन्तीपासून रोखणाऱ्या गोष्टी समजू लागल्या.

मी जर म्हणाले की प्रत्येक मानवाच्या हृदयात आत्मा आहे, तो प्रकाशित आहे, तर कुणाचा विश्वास बसणार नाही. हरकत नाही. पण आपले लक्ष (चिंतित) मुळी आत्म्यापासून दूर आहे, 'आत्मविमुख' आहे, बाहेर आहे. म्हणून आपले चिंतित आत्म्याकडे लागणे, आत्मिक विचारांकडे लागणे प्रथम जरूरीचे आहे. एरवी आपण बाहेरच्या गोष्टीचा—पैसा, सत्ता, स्पर्धा, इत्यादी—खूप विचार व कार्य करतो. पण एकदां जर माणसाचे चिंतित त्याच्यामधील आत्म्याकडे लागले, की त्याला आत्म्याची शक्ती प्राप्त होते. ही फार मोठी शक्ती माणसाला प्राप्त होते. सर्वप्रथम, आत्मा प्रेमस्वरूप आहे, त्याचे प्रेम नरिपेक्ष आहे. अशा माणसाच्या जीवनातून प्रेमच-प्रेम व्यक्त होत असते. ही क्षमता प्रत्येक माणसाच्या हृदयात आहे, पण दुरदैवाची गोष्ट म्हणजे आपले चिंतित आत्म्याकडे नसून आत्मविमुख आहे. माणसाच्या सर्व व्यवहारांमध्ये त्याचे लक्ष सतत बाहेर असते, म्हणून स्पर्धा-चढाओढ हे प्रकार चालत राहतात. चिंतित जेव्हा बाहेर असते तेव्हा त्यात शुद्धता नसते आणि चिंतित सतत स्वतःमध्येच गुंतले तर माणसांच्या प्रश्नांना अंत नाही. आता मला कुठे झोपते, काय खाते या गोष्टींचेही भान नसते, हे ठीक आहे. पण सहजयोगी पण आता तसे बनत आहेत, हा फार मोठा चमत्कार घडून आला आहे. मानवाचे चिंतित आत्म्याकडे लागल्यामुळे हे शक्य झाले.

सर्वप्रथम म्हणजे तुम्हाला आरोग्य लाभते. प्रकृती सुधारली की बरेचसे प्रश्न सुटतात. एरवी मानसिक ताणतणाव, प्रदूषित अन्न इत्यादीमुळे आजार वाढत असतात. सहजयोग्यात आल्यावर लोकांना समजून आले आहे की भौतिक सुख-समृद्धीमधून माणसाला शांती-समाधान प्राप्त झालेले नाही. अमेरिकेत एवढा पैसा असूनही तथिल्या लोकांना अनेक अडचणींना तोंड द्यावे लागत आहे आणि शांतीसाठी गुरूकडे जाण्याची सवय लागल्यामुळे गुरूंचे चांगलेच फावले आहे. पण हृदयातील आत्मा जोपर्यंत जाणला जात नाही, तोपर्यंत शांती शक्य नाही, कारण तोच शांतीचा स्रोत आहे. त्याचा पहिला गुण प्रेम व दुसरा शांती. तुम्ही त्यानंतर अत्यंत शांत होता, साक्षी बनता आणि जिगात जे काही चालले आहे तो एक खेळ आहे असे तुम्हाला वाटू लागते.

मानवाला आत्मा बनले पाहिजे, तेच तुमचे शुद्ध स्व-स्वरूप आहे, तुमच्याच हृदयात आहे. तसिरी गोष्ट घटित होते ती ही की आत्मा आनंद-रूपच असल्यामुळे तुमच्या जीवनातही तो आनंद खळखळत राहतो, त्या आनंदाच्या सागरातच तुम्ही रमून जाता. आत्मा हृदयस्थ असल्यामुळे कुठल्याही मानसिक वा बौद्धिक कल्पना-विचारांमधून तो जाणणे अशक्य आहे. तुमचे चिंतित जर त्याच्याकडेच वळले तर तो जाणणे शक्य आहे आणि ते कुण्डलिनीचे जागरण झाल्यावरच घडून येते.

जीवनातील हा बदल आणि आनंद व शांतीचा अनुभव तुम्हाला मिळाला, ते तुम्ही आत्मसन्मुख झाल्यावरच मिळाले आहे. आता तुम्हाला पैशाचा विचार करण्याची जरूर नाही, तो आपणून तुमच्याकडे चालत येणार आहे. आत्म्याची शक्ती ही सर्वात महान व धार्मिक आहे. म्हणून आता घरदार सोडून संन्यासी बनण्याचीही जरूर नाही. आजपर्यंतच्या जन्मांमध्ये तुम्ही ते सर्व करत आलात, आता या जन्मी तुम्हाला आत्म्याकडे चिंतित ठेवायचे आहे. कुण्डलिनीचे जागरण झाल्यानंतर ती हळू-हळू वर येते, येताना मार्गातील सहा चक्रांना ठीक करते, त्यांच्या कार्यात एकसूत्रीपणा आणते व शेवटी टाळूमध्ये प्रवेश करते आणि त्यातून बाहेर पडल्यावर सर्वव्यापी शक्तीबरोबर एकरूप होऊन तुमचा संपर्क त्या सर्वव्यापी परमेश्वरी प्रेमशक्तीबरोबर घटित होतो. ही सर्वव्यापी शक्ती प्रेम, शांती आणि आनंदयुक्त आहे, त्यात अतुलनीय सृजनाची आहे. सामान्य माणसाला ही शक्ती फार सूक्ष्म असल्यामुळे तिची जाणीव होणे अवघड आहे. पण ही उत्क्रांतीअवस्थेतील स्थिती आहे व आज मानवाला आत्मा बनण्याचा काळ आला आहे. या बहार समयाचे हे आशीर्वाद आहेत. मानव जर आत्मा बनू शकला नाही, तर तो कुठल्या अवस्थेला जाऊन पोहोचेल मला सांगता येणार नाही. मानवाच्या उत्क्रांतीच्या प्रगतीमधील ही अत्यावश्यक पायरी आहे.

सर्व ऋषी-मुनी, संत, प्रेषितांनी हेच सांगितले आहे. पुराणांमध्येही याचे वर्णन केले आहे. सर्वमान्य साधे तत्त्व हेच आहे की प्रत्येक मानव मूलतः आत्मा आहे आणि आपलेच आत्मस्वरूप जाणल्याशिवाय मानवाला शांती, आनंद आणि प्रेम मिळणार नाही. इथे जमलेल्या सहजयोग्यांनी ते मळिले आहे. त्यांना आपण पाश्चात्य देशाचे आहोत, वेगळे आहोत, ही भावना नाही. या कर्मपथेमध्ये जेवणा-राहण्याची-झोपण्याची फारशी चांगली व्यवस्था नाही, पण ते सर्वजण आनंदात आहेत. आपापल्या देशाचे वा संस्कृतीचे काही विशेष वेगळेपण सुवातीला जाणवले तरी त्याचे भान उरत नाही. फूल जेव्हा फळ बनते तेव्हा त्याच्या पाकळ्या गळून पडतात, त्याप्रमाणेच हे होत राहते. तुम्ही सहजयोगी आता ज्ञान, सृजना व प्रेमाचे फळ बनले आहात. ज्ञान मिळवण्यासाठी पुस्तके-ग्रंथ वाचण्याची तुम्हाला जरूर नाही. पण सत्य काय आहे हे तुमचे तुम्हाला जाणायचे आहे. आत्मसाक्षात्कार मिळाल्याशिवाय हे शक्य नाही.

आल्याची शक्ती प्राप्त झाल्यावर तुम्ही जे कराल त्यात यशस्वी होत जात. तुम्हाला ते मागायची इच्छा होत नाही, म्हणून यश मिळाले नाही तरी तुम्ही दुःखी होत नाही. पण या सर्वांसाठी एक गोष्ट तुम्ही लक्षात ठेवली पाहिजे की तुम्ही इतरांना सतत क्षमा करत राहिले पाहिजे. तुम्हाला जरी कुणी दुखापत करण्याचा प्रयत्न केला तरी क्षमा करा, म्हणजे तुम्हाला मनस्ताप होणार नाही. ख्रिस्तांनीसुद्धा हेच सांगितले. ख्रिस्त म्हणा कवि मोहम्मदसाहेब म्हणा, त्यांनी जे जे काही सांगितले त्याला लोकांनी वपिरीत करून ठेवले. त्या सर्व संतांनी हेच सांगितले की माणसाने आपले आत्मस्वरूप ओळखले पाहिजे. पण त्यांच्या शक्तिव्युक्तीमधून अनेक धर्म नरिमाण झाले व धर्मा-धर्मात भांडणे, युद्धे वाढत गेली.

आता सहजयोगात वेगवेगळ्या देशांतील, वेगवेगळ्या संस्कृतीमधील लोक आले, तरीही त्यांच्यात एक महत्त्वाचा गुण आहे की ते अतशिय शुद्ध आहेत. सहजयोगात अ-नीतमित्तेचा प्रश्न मुळीच नाही. एकदा आत्म्याचा प्रकाश मिळाल्यावर आपल्या हतिचे काय आहे ते प्रत्येकाने स्वतःच पाहायचे असते. समजा तुम्ही आंधळे असाल आणि सत्यावरून एकटेच चालत असाल तर खड्ड्यात पडण्याची भीती असते, पण प्रकाश मिळाल्यावर लोकांना समजू लागले की आपण आपले नुकसान होणार नाही असे नीट, योग्य तऱ्हेने कसे वागायचे. तसेच तुम्हालाही कुणी इजा करण्याचा प्रयत्न केला तरी तुमचे नुकसान होणार नाही, कारण तुम्ही सत्याची कास धरलेली आहे.

आत्मा हा सत्याचा स्रोत आहे. कुणी एखादा ढोंगी गुरू भेटला तरी तुम्हाला खरे काय ते व्हायबरे शनस्वर आणि हाताच्या बोटांवर समजायला वेळ लागत नाही. मोहम्मदसाहेबांनी म्हटलेच होते की उत्थानाच्या वेळी तुमचे हात बोलू लागतील आणि हेच आता घटित होत आहे.

जगात घडत असणाऱ्या घटना, चुकीच्या गोष्टी चूकच कशा आहेत हे दाखवण्यासाठीच घडत असतात. उदा. हटिलरने अनेक अत्याचार केले. पण तो मेल्यावर आता जर्मनीमध्ये अनेक लोक आत्मसाक्षात्कारी झाले आहेत आणि त्यांना प्रेम व परमात्मा यांची खरी शक्ती कळून आली आहे. इंग्लंडमध्येही, ज्या इंग्रजांनी भारतावर तीनशे वर्षे राज्य केले, तिथे आता खूप सहजयोगी झाले आहेत. रशियामध्येही इतकी हलाखीची परिस्थिती असूनही खूप चांगले सहजयोगी तयार झाले आहेत. लोकशाही म्हणा कवि कम्युनिझम म्हणा, कशालाच यश असे मिळाले नाही. याचे कारण कुठलीच पद्धत आत्मिक अधिष्ठानावर आधारलेली नव्हती. अर्थव्यवस्थाही सगळीकडे कोलमडली आहे. लोक गरीबी दूर करायचे म्हणतात, पण ती दान देऊन दूर होणार नाही, त्यासाठी त्यांना त्यांचा आत्मसन्मान मिळवून दिला पाहिजे. लोकांना जर सहजयोग सांगत गेलो तर त्यांना आपोआप समजू लागेल आणि कार्य जमून जाईल.

श्रीमंत लोकांना आत्मसाक्षात्कार मळिल्याबरोबर त्यांचा दृष्टिकोन बदलून ते गरिबी समजू लागल्याचे मी पाहिले आहे. ते मग मदतीचा हात पुढे करू लागतात. सहजयोगात लोक एकमेकांना कशी मदत करतात हे पाहिले तर तुम्हाला आश्चर्य वाटे. त्याचे कारण हेच की ही सृजनात त्यांना या परमचैतन्याकडून येते. या शक्तीला परमचैतन्य, नरिंकार, रूह, होली घोस्ट (पवित्र आत्मा) काहीही नाव द्या. एकदा त्या शक्तीबरोबर तुमचा संपर्क जुळला की तुम्हाला सर्व आशीर्वाद प्राप्त होत असतात. तुम्ही माझ्याकडे आलात, सहजयोगात आलात, याच्यामागेही या द्रव्य शक्तीचाच प्रभाव आहे.

माझ्याजवळ खूप शक्ती आहे असे तुम्ही म्हणता, पण मी एक गोष्ट खात्रीने सांगू शकेन की सहजयोगी माझ्या सर्व शक्ती मळिवू शकतात. आईला तेच हवे असते; तयारसारखेच तयार मुलांनी बनावे हीच तिची इच्छा असते व हेच तिचे समाधान असते. माझे मानवजातीबद्दलचे एक महान स्वप्न आहे व ते साकार होणार आहे असे आज मला दिसत आहे. मी एक साधारण गृहणी होते, मला पैशाचे कसलेच व्यवहार समजत नाहीत, पण मला आर्थिक प्रश्न कधीच पडले नाहीत. खरे तर माणसाची लालसाच सर्व प्रश्न नरिमाण करते. पण समाधानी राहायची कला साधली की सर्व हाव गळून पडते आणि तुम्ही नशिबाने जगता. याचा अर्थ प्रत्येकाने साधू-संन्यासीच बनले पाहिजे असे नाही. तो काळ गेला. तुम्ही मागच्या खूप जन्मांत सर्व तपस्या केली आहे. आता तुम्हाला आत्म्याकडे चर्चित वळवायचे, एवढी एकच गोष्ट करायची आहे. आत्मा हृदयातच असल्यामुळे तो तुमची वाटच पाहत आहे.

मोहमदसाहेब, खरसित, अब्राहम इत्यादी कोणालाही असे स्वप्नातही वाटले नसेल की लोक आपल्या नावाखाली नरिंकाराचे धर्म स्थापन करून एकमेकांशी वैरभावनेने भांडू लागतील. पण अगदी तेच घडून आल्याचे तुम्ही पाहता. ही परिस्थिती बदलण्यासाठी लोकांना शुद्ध ज्ञान (Pure Knowledge) झाले पाहिजे आणि या ज्ञानालाच सृजना (Wisdom) म्हणतात. याच सृजनेतून मी हे कार्य करत आले आहे. या सृजनेतूनच मला समजले की माणसाची स्थिती कशीही असो, त्याला एकदा का प्रेमाची जाणीव झाली की त्याचा आत्मा कार्य करू लागतो.

आज जमलेले लोक जगातील सहजयोग्यांच्या एक टक्काच आहेत. पण आज इथे नसलेल्या सहजयोग्यांचीही मला आठवण येत आहे. या सर्व सहजयोग्यांना, सहजयोगात आल्यानंतरच 'सत्य' म्हणजे काय हे कळून आले आहे आणि 'तत् त्वम् असि' हेच ते सत्य आहे. हे सत्य एकदा तुमच्यामध्ये प्रस्थापित झाले की कशानेही तुमचा नाश होणार नाही.

इतकी वर्षे, 'लोक सहजयोगात कसे येतील' हीच मला काळजी वाटायची. त्यासाठी मशिनरीसारखी कवि सामाजिक संस्था उभारण्याची मला जरूर वाटली नाही. पूर्वी मी सामाजिक संस्थांसारखे कार्य करायचे, पण नंतर मला कळून आले की जोपर्यंत माणूस आतून बदलत नाही, आत्मा बनत नाही, तोपर्यंत सामाजिक कार्य करणारे एवढीच आपली भूमिका राहते. माणसाची खरी वाढ त्याच्या आत्म्याकडूनच होणार आहे.

आता कित्येक सहजयोगी देशोदेशी, ठिकठिकाणी जाऊन अनेकांना जागृती देत आहेत. जर्मनी व ऑस्ट्रियाचे सहजयोगी, मी रशियात प्रथम गेले तेव्हा माझ्या मदतीला रशियाला आल्याचे बघितल्यावर मीच थकू झाले. आणि त्याचे कारण त्यांनी सांगितले की, "आमच्या पूर्वजांनी इथले बरेच लोक मारले होते म्हणून!" माझे हृदय ते ऐकून भरून आले. नंतर इस्रायलमधील सहजयोगी इजिप्तमध्ये येऊन राहिले, म्हणजे प्रेमाची भावना त्यांच्या हृदयातून कार्यान्वित होऊ लागली आणि आपापसातले सारे तंटे, मतभेद, वगैरे त्यामध्ये वाहून गेले.

आपल्या हृदयातील प्रेम कार्य करत असल्याचे पाहणे, हा फार आनंददायी अनुभव आहे. उद्योगधंद्यांमध्ये मजुरांचा संप हा एक मोठाच प्रश्न असतो, पण जर लोकांना आत्मिक स्थिती समजली तर हे प्रकार पूर्णपणे बंद होतील. एकदा मी माझ्या वडिलांबरोबर चांदा जिल्ह्यात गेले होते, तर तेथील लोक फक्त कमरेभोवती एक वस्त्र गुंडाळून राहायचे हे दिसले. नंतर सहजयोग्यांच्या मदतीने त्यांना कुंभार व्यवसाय जमवून दिला आणि आता त्यांचे जीवनमान खूप सुधारले आहे. म्हणजे प्रश्न समोर आला की सामूहिकतेतून तो सोडवता येतो.

प्रेम शुद्ध असले की कसल्याही समस्यांचे सर्वांगीण आकलन तुम्हाला होते. आज जगामध्ये कशाची जरूरी असेल तर ती प्रेमाची. प्रेमातूनच तुम्ही दुसऱ्यांच्या हृदयात प्रवेश करू शकता. पण त्याच्यामागे पैसा, बक्शीस, अधिकाराचे पद अशी कसलीही लालसा नसावी. फक्त शुद्ध, नरिंस प्रेम. आणि याचा प्रत्ययही आता तुम्हाला आला आहे.

आज जगात सत्याच्या शोधात असलेले अनेक साधक आहेत. त्यांना आजकालच्या परिस्थितीचा वीट आला आहे कारण ते फार संवेदनशील आहेत. म्हणूनच तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार मळिला आहे. यासाठी मला असे वशिष्ठ काही करावे लागले नाही. तुम्ही मेणबत्तीसारखे नसता तर मी तुमच्यामध्ये प्रकाश आणि शक्ती नसेल. तुम्ही सहजयोगाबद्दल इतकी आत्मीयता बाळगता याचे मला फार समाधान आहे. तुम्हाला सामूहिकतेतून कार्य करायचे आहे, एकमेकांना मदत करून सार्या मानवजातीला वर आणण्यासाठी तुम्ही आता सिद्ध आहात. माणसाचे मन आत्मासमृद्ध करायचे आहे, मग सारे प्रश्न संपणार आहेत.

उत्तर भारतातील लोकांना राजकारणाबद्दल जास्त इंटरस्ट असतो. आता ते फार कमी झाले आहे. दक्षिणेकडे लोक मात्र फार कर्मकांड पाळणारे आहेत. या गोष्टीमुळे त्यांची सहजयोगात प्रगती होत नाही. उत्तर भारतात कुणी एखादा दुसऱ्या कुणाबद्दल वाईट सांगू लागला तर कानावर हात ठेवतात. महात्मा गांधीचे हेच तत्त्व होते; फालतू गप्पा ऐकू नयेत. असल्या गप्पागोष्टी कधीही ऐकू नका, कुणावर टीकाही करू नका. त्याचा काही उपयोग नाही. दुसऱ्यामध्ये काय वाईट आहे तिकडे कशाला बघायचे? तुम्ही आत्मा असल्यामुळे तुम्हाला कधी कोणी त्रास देऊ शकत नाही. आत्म्याचा कसल्याही शस्त्राने घात होऊ शकत नाही, तो सनातन आहे, अमर आहे असे म्हटलेच आहे. म्हणून 'आत्मवसिष्ठता' आड येत असते. आपले चर्चित आत्म्यापासून दूर होऊन बाहेरच्या गोष्टीकडे लागल्यामुळेच माणसाचे सर्व प्रश्न नरिमाण झाले आहेत. एकदा तुम्ही आत्म्याशी एकरूप झालात की तोच सारे काही करत राहतो, कारण तो परमात्म्याशी जोडलेला आहे.

या सर्वव्यापी शक्तीने माझ्या फोटोमधूनही अनेक चमत्कार दाखवले आहेत. ते काही मी सांगितलेले नाही, तर ती शक्तीच आपणून करत आहे. ती फार कार्यक्षम आहे. तुमच्या कुटुंबात, व्यवसायात, राजकारणात, सर्व क्षेत्रांमध्ये हा प्रकाश तुम्हाला दिसिल आणि प्रत्येकाच्या हृदयस्थ आत्म्याबद्दल तुम्हाला आदर वाटेल. म्हणूनच तुम्हा सर्वामध्ये एकमेकांबद्दल आदरभाव आहे. मला हे सर्व जाणवत आहे.

तुम्ही इतक्या मोठ्या संख्येने माझ्या वाढदिवसासाठी आलात म्हणून मला फार आनंद झाला आहे. या नमित्ताने मला तुम्हा सर्वांची भेट होत आहे. इथे इतर क्षेत्रांतील काही मोठ्या पदावरचे अधिकारी, राजकारणी, उद्योजक पण जमले आहेत. त्या सर्वांनीही जीवनातील आध्यात्मिक मूल्ये समजून घ्यावीत. आत्म्याबरोबर राहणे हा तुमचा अधिकारच आहे आणि त्यातच तुमचा मोठा गौरव आहे. सर्वांचे आभार कसे मानावे हे समजत नाही. माझी हीच आशा आहे की तुम्ही तुमच्या आध्यात्मिक जीवनात खूप उत्तम वहाल (आत्मोन्नती), म्हणजे तो प्रकाश संपूर्ण मानवजातीला मळून या धर्तीवर एक नवीन सुंदर जग नरिमाण होईल.

तुम्हा सर्वांना परमेश्वराचे अनंत आशीर्वाद.

1998-12-16, Expression of Subtle Elements

16 डिसेंबर 1998

Talk to Sahaja Yogis

New Delhi (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (English to Marathi) - Reviewed, Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Panch Tattwa - The Subtle Elements Date 16th December 1998: Place Delhi: Seminar & Meeting Type

[Marathi translation from Hindi and English talk, scanned from Marathi Chaitanaya Lahari]

एवढ्या भडीमध्ये आणि अनेक असुवधि असूनही लुम्ही सर्वजण इथे आलात याचा एक माता म्हणून मला फार आनंद वे समाधान वाटत आहे, दुसरा कुठला सोयसिकर दविस जमत नव्हता सहणून तुमच्यासाठी गैरसोयीचा असूनही हाच दविस उरण्यात आला. वमिनलळावर माझे नीट दर्शन झाले नाही असे ब्याच लोकांचे म्हणणे होते, मला पण त्यावेळी तुमच्याकडे जास्त लक्ष देता आले नाही. म्हणून आज तुम्ही सर्वजण इथे जमलात हे फार छान झाले, दिलीबाल्यांचा अशा कार्यक्रमाबद्दलचा उत्साहही वाखाणण्यासारखी आहे; असाच उत्साह सगळीकडे मळिला ततर हा भारत देश एक दविशी सहजयोगाचे महाद्वार बनेल, (टाळ्या) एक घोर कलियुग सहणावा लागेल. कलियुगाचे एक वैशिष्ट्य असे की माणूस चटकन मृतमिथ्ये अडकतो. त्याचा सारासार वविक काम करेनासा होतो आणि त्या भुरांतीमुळे तो कुठे मरकट राहतो त्याचे त्यालाच कळत नाही. आजकाल लोक बाल त्या पुढातयामागे लागतात. चुकीच्या गोष्टींना बळी पडून त्यांचा स्वीकार करतात आणि आपलेच नुकसान करून घेतात, धर्माचा मार्ग सोडून अधमच्या मार्गाला बचिकता लागतात आणि त्याबद्दल त्यांना काही फिकीरही वाटत नाही. उलट स्याय बुकीच्या गोष्टी पुन्हा-पुन्हा करत राहतात आणि बिर त्याची बढाई मारत राहतात. जणू अशा गोष्टी करणे म्हणजे सत्कर्मच केल्यासारखे ते समजतात. अशा या वणव्यासारख्या चारी बाजूनी पेटलेल्या जगामध्ये तुम्ही सहजयोगी म्हणून जगत आहात. या कलियुगाचे अनेक प्रताप पुराणात सांगितले आहेत, एक कहाणी अशी आहे की हा कर्ला एक दविस नलराजाच्या तावडीत सापडला आणि त्या कलीनेचे त्याला त्याची पत्नी दमयंतीपासून दूर होण्यास भाग पाडले असल्यामुळे नलराजाने कलीचा सर्वनाश करण्याचे ठरवले, त्यावेळी कली राजाला म्हणाला "माझे महत्त्व काय आहे हे तू आधी जाणून घे आणि मग मला मारायचे असले तर खुशाल ठार कर, पण आधी हे लक्षात घे की मानवजात भुरतीच्या वळिख्यांत माझ्यामुळे आल्यावरच आत्मसाक्षात्काराचे महान कार्य-होणार आहे." झालेसत्साक्षात्कार मळिलेणे हेच मनुष्य जन्मावे परमश्रेष्ठत तडिष्ट आहे भारतामध्ये हे फार पूर्वीपासून मान्य झालेले आहे वे सांगितले गेले इतकेच नव्हे. तर त्याशिवीय जीवनातील कासल्याही कीतीला वा सुखाला अर्थ नाही हीच शक्तिवण इथल्या संस्कृतीमधून सडवली गेली. जीवनात मळिवाण्यासारखी सर्वश्रेष्ठ वस्तु हीच आहे व या कलियुगातच तुम्हालाही आत्मसाक्षात्कार मळिला आहे आणि त्याची महानता पण तुमच्या लक्षांत आली आहे. त्याच्या गहनतेत उतरल्यावरच तुम्हाला शांती व आनंद मळिणार आहे. पुष्कळजण अशा उच्च स्थितीला आले आहेत. या गहनतेमध्ये सूक्ष्मता आल्यावर तुमच्या लक्षात येते की तुम्ही कुणीकडे अग्रेसर होत आहात, तुमची दशा कोणती आहे हे तुम्ही समजू शकता, ही सूक्ष्मता तुम्हाला अजून मळिली नसेल तर तुम्ही कुठे तरी कमी पडत आहात हे प्रथम लक्षात घ्या आणि ती कमतरता (दोष) ठीक केले पाहिजेत. ह्या सूक्ष्मतेचा वचिर करताना आपल्याला शास्त्राचाही चांगला आधार मळितो. आपला हा भारतदेश गहन तत्त्वज्ञानाने, तसाच उच्च वचिरानी भारलेला देश आहे. आपल्याकडील या तत्त्वज्ञानाचे गंध अद्वितीय आहेत इतकी खोल तात्विक ग्रंथसंपदा जगामध्ये इतरत्र कुठे आढळत नाही. हे ज्ञान बाहेरच्या देशांत पोचले तरी त्याच्या गहनतेत उतरण्याची क्षमता फवत तुम्हा लोकांजवळच आहे. पुण आपल्या लोकानाच आपल्या या वाड्मयीन पवित्र संपत्तीची नीटशी कल्पना नाही. प्राचीन काळापासून मानवी जीवनाबद्दलच्या उच्च तत्त्वाचे वर्णन व वशिलेपण आपल्या ग्रंथामध्येच आढळते. उदा. आत्मसाक्षात्कार म्हणजे काय य तो मळिल्यावर भानवाला कोणत्या गोष्टी प्राप्त होतात हा वषिय पहा, आता गीण त्याबद्दल बरीच माहिती उपड करून तुम्हाला सांगितली आहे व समजावली आहे, पण त्याचा साक्षात अनुभव मळिल्याशिवीय तुमचे खरे समाधान होणार नाही, म्हणून ही अनुभूती मळिवण्याची व जाणण्याची फार आवश्यकता आहे. प्रथम आपण हे लक्षात घेतले पाहिजे की आपला देह पंचमहामूत कार्य होत असते. त्यामधूनच सर्व घटना घडून चेतना व आपला मानव-जन्मही त्याच तत्त्वापासून बनलेला आहे. जनावरांमध्येही तीच तत्त्वे कार्यान्वित असतात. पण मानवामध्ये त्यांचा प्रादुर्भाव प्रकर्षाने असतो व त्यामुळेच मानवप्राण्यांमध्ये स्थापित केलेली कुण्डलिनी त्याच्यामधूनच कार्यान्वित होऊ शकते. सयून मातहा जन्म ही उक उत्तच अवस्था आहे व कुण्डलिनीचे उत्थान हे त्याच्याकडूनच होण्यासारखे आहे. म्हणून, आत्मसाक्षात्कार हेव गानवजन्माचे परम उदष्टि आहे व तेच तुमच्यामाधील कुण्डलिनी करणार आहे. भी हे जे काही कुण्डलिनी लकीवडल सांगत आहे. तेही आपल्या अनेक ग्रंथोमधून पूर्वीच लढून ठेवलेले आहे. बाराज्या शतकात ज्ञानेचवरांनी त्याबद्दल स्पष्ट लहिले. सोळाव्या शतकात तर कबीरासारख्या अनेक संतांनी त्याबद्दल खूप सांगितले, तुकाराम, सामदास, नामदेव अशा संतांनीही आपल्यामध्ये ही शक्ती असते व ती जागृत केली पाहिजे हेच सांगितले. असे सर्व कार्य याच देशांत घडून आले कारण या देशातले रहिवासी एक वशिष धारणेचे लोक आहेत, धर्मामध्ये रुजलेले लोक आहेत, त्याच्याजवळ धारमकित आहे. अनेक शतकापासून ही संस्कृती रुजल्यामुळे अथामकि गोष्टीकडे वे वळतच नाहीच. इतर देशात मी पाहते की सच्याधा काळ हो तत्त्वामधून बनला आहे आणि या पाच तत्त्वाद्वारेच सर्व

धर्म व अधर्म यांत त्या लोकांना काही फरकच वाटत नाही, उलट अधर्मिक कृत्ये करणे एक आव्हान म्हणून ते स्वीकारतात. उदा. मादकद्रव्यांचे सेवन करण्यात वशाला भीतीयाळगायची असा वचिर ते आग्रहाने करतात आणि त्यांतच स्वतःला फार मोठे बीर म्हणू लागतात. या देशांतील व इतर देशांतील लोकांच्या वृत्तीमध्ये हा मूलभूत फरक आहे. म्हणून मारतातील सर्व लोक मग ते शहरातील, खेड्यातील, शकिलेले, अशकिले किसेही असले तरी सर्वजण धर्म व अधर्म हा फरक पाळणारे असतात. बाहेरच्या देशांमधील लोक पाप वा पुण्य हथाच्याकडे बघायलाच तयार नसतात. म्हणून तुम्ही वशिष असाहात असे मी म्हणत. पाण तत्तिकीच दुसरी गोष्ट म्हणजे त्या लोकांना शोधक (खोज) नजर जास्त आहे ताशी शोधक कवि चकितिसक पूर्वत आणल्या लोकांमध्ये कर्म आहे. आपण लोक परंपराधीन आहे. जे चालत आले आहे ते करत अक्षरामच्येही एक सुप्त अर्थ असतो. अक्षरामुळे शब्ददाला अर्थ येतो, अर्थ जणू शब्दाची सेवा करत असतात. आपल्या देशांत वेगवेगळ्या गोष्टीचहदल वेगवेगळे शब्द वर्णन करताना वापरतात. ही भाषा-शैली नसून आपल्या संस्कृतीचे ते वैशिष्ट्य आहे. म्हणून या संस्कृतीमध्ये जन्माला आलेले, शकिलेले अशा लोकांना हे समजून घ्यायला हवे की ही आपली अशी वशिष्ट संस्कृती आहे. पण बहुतेक लोकांना या आपल्याच संस्कृतीची नीट माहिती नसते, आपण जे काही करतो ते का करतो हे जाणण्याची उत्सुकता नाही, बाडवडिलापासून चालत आलेले आहे न्हणून करायचे एवढेच ते समजतात. म्हणून आपली संस्कृती मळालून आणणे हे फाम महत्त्वाचे आहे, म्हणजे आपली ही धारमकित कशामध्ये आहे हे समजून येईल. माणसामध्ये की घनकित ककी व कुछून आली हे समजून घेतले पाहिजे. परदेशी लोकांनी वचिरधार आणण्यासाठी लोकांची वचिरधारा खूप वेगळी आहे, त्यावी पद्धत पण वेगळी आहे. पपदेशी लोकांना असे काही सांगितले की आधी ते पडताळून पाहत रीयपद्धतीने ते परोबर आहे की नाही याच्या मागे लागतात पण त्यातून ते कति प्रगत किया नषिकर्षापर्यंत ये शकार? आपल्याकडील वचिरधारा घेगळी आहे म्हणजे थोर ऋश्री मुनींनी जे सांगून वले आहे त्याची परीक्षा पेण्यावी जरुरी याटत नाही क सहपण ते स्वीकारले जाते कारण ते झालसंपन्न छोते म्हणून ते सागतात त्याला मान्यता मळिते सविया आत्मसाक्षात्कारानंतरय व्याची संत्यता यटण्यासारखी असते सहजयोगातही लुम्ही असेव वागता; तुम्ही ते, माताजी म्हणतात म्हणून, बरोबर समजता. आत्मसाक्षात्कारानंतर तुम्हाला योग्य ली स्थिति येते तेव्हा तुम्हाला आपोआपच त्याची संत्यता समजते, म्हणून आपल्याकडे गुरला फार उच्च स्थान दिले जाते. गुरुने जे सांगितले त्याबद्दल शंका मनतही येता कामा नये. अर्थात आजकाल ज्या प्रकारचे ठिकठिकाणी बनत वालले आहेत त्याबद्दल काही बोलेणे कठीण आहे. समा खस सु ओळरण्याची पद्धत आहे आणि ती. हशजे नो तुम्हाला साक्षात् अनुभव देती तोय खरा गुरु पेसे देऊन हरि-मोती इतातून काढून दवाखवणारे गुरू खरे गुरु असू शकत नाही, असे लोक दुकानदारी करत असतात. म्हणून अनुभव प्राप्त करुन घेतला पाहिजे व तो मळिल्यावर त्याचा स्वीकारही केला पाहिजे, त्याच्या गहनतेत उतरुन त्याचा पडताळा करुन घेतला पाहिजे, याच्या उलट पालचात्य देशामध्ये तुम्ही काही सांगितले तरी ते शास्त्रीय परीक्षण व सदिधतेच्या मागे लामतात, मग ते परीक्षण करणारे त्या क्षमतेचे आहेत का नाही याची ते पर्या करत नाही. पण ते शास्त्रीय परीक्षेचा आग्रह धरतात, एक परीक्षा झाली तरी दुसऱ्या कसोटीवर आणखी परीक्षा कु पाहतात, त्यावरुन वादवयिद-चर्चा करतात. याला कारण म्हणजे ते आत्मसाक्षात्कारी नसतात व झालेले नसतात. म्हणून जोपर्यंत कसल्याही प्रणालीचा साक्षात् व जवित अनुभव होत नाही व त्या अनुभवामध्ये तुम्ही पूर्णपणे Nourish होत नाही तोपर्यंत तुमच्यामध्ये एक अधुरेपण टकून राहण्याचा आपला कल असतो. याला कारण म्हणजे त्या लोकांनी एक प्रकारे अंधार पाहिला असल्यामुळे प्रकाशाचे महत्त्व से मानतात. हीच आपल्या लोकामध्ये कमतरता आहे असे मला वाटते आणि हणूनच भारतीयांना सहजयोगाच्या गहनतेत उतरगो अवघड जाते. म्हणूनच तुम्ही लक्षात घ्यायला हवे की सहजयोगाचे बीज तुमच्यामध्ये अंकुरल्यावर त्याचा मोठा वृक्ष कसा होईल हथाची काळजी घेतली पाहिजे. त्यासाठी ध्यान केलेच पाहिजे व स्थापचप्रमाणे सहजयोगाचा प्रसार केला पाहिजे; त्याशिवीय तुम्ही स्वतःची उन्नति केतु शकणार नाही. प्रत्येक सहजयोग्याने कमीतकमी एक हजार लोकांना आत्मसाक्षात्कार दिला पाहिजे, त्या बाबतीत लाज वाटण्याचे काही कारण नाही. कसला संकोच बाळगण्याची जरुर नाही, उलट स्पर्षटपणे सरळ-सरळ योलण्याची जरुर आहे. कारण तुम्ही भारतीय आहात म्हणून मी वारंवार सांगत असते की मारतदेशाचे नारांगिक असणे ही तुमच्याजवळ असलेली गोष्ट आहे; इथे जन्म मळिते हे हजार जन्मामध्ये केलेल्या मी काही सांगितले की मूल्यवान सत्कर्माचे फळ आहे. या मातीतून मळिलेला धर्म- हद्दि, मुसलमान या अर्थाने नव्हे- हायेथील लोकांचा स्याभावकि

सज्जनपणाबडलचा गुरु ओढा आहे आणि त्याचे कारण म्हणजे आपल्या देशात अनेकानेक थोर ऋषी-मुनींनी दिलेली शक्तिवाण व उपदेश जीवनामध्ये पावतिरय राखण्यास त्यांनी शकिले, त्यासाठी करली जबरदस्ती केली नाही तर माणसांच्या संपूर्ण स्वातंत्र्यातूनच त्यांना पावतिरयतेकडे वळवले. या स्वातंत्र्यतेमध्येच तुम्ही आलात, स्वातंत्र्यात म्हणजे 'स्व'चे ज म्हणजेच आत्म्याचे तंत्र, हिंदी व संस्कृतभाषेमधील सर्व शब्दांना, व्यंजनांनाही एक विशेष अर्थ असतो, अक्षरांनाही अर्थ आहे. त्यामध्ये बरेच काही व्याकरण भरलेले आहे. माझ्या हे सर्व सांगण्याचा हेतु एवढाच आहे की आपल्यामध्ये या पाव तत्त्वांना एक-एक व्यंजन म्हणून स्थापति केलेले आहे. या व्यंजनांचा शक्त म्हणतात. व्यंजनामध्ये शक्त आल्यावर त्याला अर्थ येतो. आता आपल्याला वाटते की नीवात काय, मुला मुलीचे काहीही नाव नावही नीट वदिर करण ठेवरी बांगले, कारण नवाच्या एक-एक तयामध्ये संपूर्णपणे अविकारी वि तेचले तरी चालेल पण हे चूक आहे. खरे तर मुलाई

हाच दृष्टिकोन असतो. याला कारण म्हणजे ते लोक स्वतःला बुद्धिमान व अधिकारी समजतात. तसे झाले नाही तर पुस्तकामागून पुस्तके लहिन ते आपली अमान्यता जाहीर करतात. पण जर काही त्यांना शेवटी पटले तर मात्र ते त्या गोष्टीबद्दल दुराग्रही बनतात. याच्या उलट भारतामध्ये थोर साधु-संतांनी जे सांगितले ते त्यांच्या ज्ञानार्थकारातून येत असल्याने सर्व लोक स्वीकारतात. अशा थोर व ज्ञानी पुरुषांच्या बोलण्याबद्दल कसलीही शंका घेणे त्यांना प्रशस्त वाटत नाही व त्याची परीक्षा घेण्याची जरुरी वाटत नाही. तसेच आत्मसादात्कार मळिल्यानंतर त्या अनुभूतीमध्ये प्रगट झाले पाहजे असे सांगितलेले आहे. त्यामध्ये परंप्रणता मळिली पाहजे व नंतरच सतांच्या सांगण्याचा पडताळा येईल असेही सांगितले आहे. हा दृष्टिकोनामधील मूलभूत फरक आहे. तुम्ही नुसते वचिर करुन शंका-कुशंका काढत बसलात तर नष्टिपन्न काहीच होणार नाही आणि तुमच्याच प्रगतीमध्ये अडथळे येतील. यावर उपाय होच आहे की. हे ज्ञान मळिवण्यासाठी संतांनी सांगितलेल्या वचनावर विश्वास ठेऊन त्याकडे वाटवाल केली पाषजि खसित, मोहमद. मुरानक, ज्ञानदेव इ. शोर पुरषांनी जे सागून ठेवले आहे स्याच्यावर सहणून वरश्वास ठेवायला इवा कारण आपण अजून त्यांच्या अध्यात्मिक स्थितीला आलेलो नाही, त्याचे विश्लेषण करत बसू नका, तसे केले तर त्यातच हरवून जाल. विश्वास ठेऊन तुम्ही गहनतेमधून त्यांच्या स्थितीपर्यंत आलात तरच त्याचे म्हणणे सत्य आहे का नाही हे तुम्हाला समजेल. सहजयोग्यांना आता सत्य व असत्य जाणण्याची क्षमता राहते व त्यामुळे सत्य का असत्य या नरिण्यापरत तुम्ही येऊ शकत नाही. म्हणून ही बुद्धीचा खेळ कमी करुन आपल्या शास्त्रामध्ये जे सत्य म्हणून सांगितले गेले आहे ते मानलेच पाहजि. नानकसाहेबानी जो गुरुगंथ तयार केला त्यासाठी सर्व आत्मसाक्षात्कारी संतांच्या कवितावा आधार घेतला, पण त्याचे नुसते पारायणच केले जाते हाही एक खुळा प्रसार आहे. त्या गुरुग्रंथात जे लहिले आहे ते समज्याचा प्रयत्न केला पाहजि. तरच ते आपण आत्मसात करु शकू व फलस्वरुप आपण उत्कात होऊ शकू म्हणून मी वर सांगितल्याप्रमाणे गुरु जे काही सांगतो त्याला प्रमाण म्हणून स्वीकारले पाहजि, कारण तुम्ही अजून त्या ज्ञानामध्ये इतकी प्रवीणता मळिलेली नाही. ती प्रवीणता मळिवण्याचा तुम्ही सातत्याने प्रयत्न करायला हवा तशी स्थिति मळिवल्यानंतर गुरुच्या सांगण्याचा पडताळा घेऊन पहा. परदेशी सहजयोग्यामध्ये मला दिसून येते की ते लवकर पार होतातच पण शिवाय लवकर गहनता पण मळिवतात. आपल्या लोकांमध्ये तेवढी गहनता अजून आलेली नाही. आमच्याकडे हेच चालत आले आहे, अमक्या गुरूने हे सांगितले आहे, पूरवापर श्रीराम असे म्हणत होते इ.व्या पलीकडे आपण जायळा तयार नसतो. तुम्ही त्याच्या जवळ गेलात का, त्यांना आपल्यामध्ये सामावून घेतले का, त्यांच्याकडून तुम्हाला काही प्रेरणा मळिली का असल्या गोष्टींचा वचिर करत नाही. आता महाराष्ट्रातील सर्व संतांनी भजने गायला लावली. एक वारकरी पंथ काढला- तसे प्रत्येक ठिकाणी पंथ पंथ असतात- पण त्यांना बचिर्यांना कल्पना नव्हती की हे लोक वर्षानुवर्ष तेवढेच करत बसतील म्हणून, त्याच्यावर वचिर करुन, गहनतेत उतरुन, अग्रेसर बनतील अशी त्यांची आशा होती. म्हणून साधु-संतांनी जे सांगितले तेवढेच चालत राहिले, महाराष्ट्रात वारकरी लोक महानिमर चालत-चालत वारीला जातात, अंगावर फाटके-तुटकेच कपडे घालतात. झाजा-टाळ कुटत चालत राहतात आणि वारी करुन परत आल्यावर देव भेटला असे मळिलेली आहे. सत्य वा असत्य, प्रेम वा द्वेष हे सर्व तुम्ही व्हायबरेनसवर जाणू शकता, पण त्याही पलीकडे जाऊन ही व्हायबरेनस म्हणजे काय हेही तुम्हाला समजून घ्यायचे आहे; त्या व्हायबरेनसमध्ये काय आहे हे समजून घ्यायचे आहे. त्यांच्यामागे कसली सूक्ष्म शक्ति आहे हे समजून घ्यायचे आहे. हे परमचैतन्य मळिल्यावर तुमच्यामध्ये सूक्ष्म अशी कोणली घटना होते हे पहा. आपला देह पंचमहाभूतापासून बनला आहे. आत्मसाक्षात्कारानंतर हणजे कुण्डलिनी वर येऊन टाळूमधून बाहेर येऊन सर्व्वापी शक्तिमध्ये मसळली की हीच परमेश्वरी शक्ति तुमच्यामधून वाहू लागते त्यावेळेस ही शक्ति त्या पंचमहाभूतांच्या सूक्ष्म स्वरूपात शरिते. परमेश्वरापासून आलेल्या आणखी एका सूक्ष्म वस्तूला भारतीय तत्त्वज्ञानात "ब्रि" म्हणतात. बायबलमध्ये ज्याला GOD आहे म्हणून तुम्ही विशेष लोक बनले आहात. आता तुम्हाला गहनतेत असे म्हणतात त्या शब्दाचा आणखी एक सूक्ष्म अर्थ Silent Commandment असा सांगता येईल. म्हणजे भारतीय तत्त्वज्ञानाप्रमाणे शब्दांमधून आधी नाद येतो हा नाद नंतर बनिदू होतो; त्या बनिदूमधून ही पंचमहाभूत तत्वे एकापाठोपाठ बाहेर येतात. सर्वप्रथम आलेले तत्त्व म्हणजे LIGHT (लेज)- समजात, पण खरे लर त्याच्या मागचा संतांचा उद्देश होता की इकडे- तिकडे चित्त भरकटण्याऐवजी त्यांनी परमात्म्याचे ध्यान करावे, नामस्मरण करावे म्हणजे चित्त स्थिर होईल, शांत होईल. अशा तऱ्हेने आपल्याकडे पंथ नधिले, तेच तेच लोक करत राहिले पण त्याचा काही फायदा त्यांना मळिला नाही. तुम्ही सहजयोगी आहात, तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार मळिला उतरलेच पाहजि; त्यातूनच तुम्हाला सूक्ष्मता प्राप्त होईल. ही सूक्ष्मताच मी आता समजावून सांगणार आहे. (पुढील भाषण इंग्रजीमधून झाले) पाश्चात्य देशांमध्ये कुणी काही सांगितले तरी प्रथम त्याची प्रयोगिक चाचणी परीक्षा घेण्याची त्यांची ब्रति असते. ग्रंथामधून सहजयोगात ह्याचाच सगळीकडे प्रभाव असतो. प्रथम तत्वाचे ग्रंथिरुप म्हणजे LIGHT उदा. साक्षात्कारी माणसाचा चेहरा da Sri. Radiance is the subty of LIGHT, वे लोकांना त्याचे लहिलेल्या गोष्टीबद्दलही त्यांचा हाच आग्रह असतो. म्हणून ते लोक शास्त्रीय पद्धतीने प्रयोग करुन पडताळा घेतल्याशिवाय काहीही मान्य करत नाहीत. खसित, मोझेस अशा लोकांच्याबाबतीतही त्यांचा ह्यामुळे त्या व्यक्तींचा लोकावर प्रभाव पडतो

बनले पाहजि, ज्यांना व्हायबरेनस आहेत अशा सहजयोग्यांनी कमीत-कमी ही क्षमता मळिली पाहजि. या सगळ्या गोष्टी तुमच्या व्हायबरेनसमधून दिसून येतात. तुम्ही आता एक महान स्थिति मळिली आहे, ही गोष्ट म्हणूनच तुम्ही नीट समजून घेतली पाहजि. इतरांमध्ये या घटना घडत नाहीत. चर्च, मंदिर कवि मंशादीत नुसते जाऊन या गोष्टी होत नाहीत, त्यातून त्यांनी काही मळिले नाही. त्याच्या चेहऱ्याकडे धितिलेत तर तुम्हाला दिसून येईल, कारण अशामधून त्यांचा वैशिष्ट्य जाणवते. माझ्या बऱ्याचशा फोटोमध्ये माझ्या चेहऱ्यामोती तेजस्वी प्रकाश दिसतो हे तुम्ही पाहिले आहे. म्हणजे तेज सूक्ष्म झाल्यावर दिसू लागते. हीच तुमच्यामधील सूक्ष्मतेची प्रगती तुमच्या चेहऱ्यावरही हळू तेज येऊ लागते. सेजानंतर वायु तयार झाला वायूचे सूक्ष्म रूप म्हणजे यड चैतन्य. जशी जशी तुमची स्थिति उन्नत होते तसे तसे हे तत्त्वाचे सूक्ष्म स्वरूप तुमच्यामाधून प्रकट होऊ लागते. म्हणजे नुसती व्हायबरेनस येतात असे नव्हे तर थंड झुळूक जाणवते आणि हेच वायुतत्वाचे सूक्ष्म रुप त्यानंतर जलतत्त्व आले, आपल्यामध्ये जल आहेच. जलतत्वाचे सूक्ष्म रुप म्हणजे त्वचेवर सत्या बरोबर संबंध आलेला नसतो, आत्मसाक्षात्कारानंतरच झज मडुता, आत्मसाक्षात्कारी व्यक्तीची ही आणखी एक खूण आहे, ती प्रत्यक्ष जाणवते. अशी व्यक्ती नाजूक मृदु वृत्तीची बनते. त्याच्या बोलण्यात मृदुता असते, त्याच्या शब्दांतून वहन होते. ही मृदुती त्याच्या स्वभावानून, वागण्या-बोलण्यातून जाणवते व जलाच्या स्वरूप करण्याच्या गुणासारखी काम करते. त्यानंतरचे तत्त्व म्हणजे अग्नी. हा अग्नी शांत, शरीतल असतो. त्याचा ताप होत नाही. उलट आपल्यामधील चुकीच्या प्रवृत्ती जळून जातात. इतरांच्यामधील बुकीच्या गोष्टी जळतात. उदा. एकदा रागागे भडकलेला माणूस नुसता माझ्यासमोर जरी आला तरी त्याचा राग उतरतो. याशिवाय आत्मसाक्षात्कारी पुरुषाला जाळता येत नाही, तुम्ही प्रणपणे माझी आई अशी आहे अशा लतु गोष्टी मला सागत राहतात सहजयोगी झालात तर अग्नीपासून तुम्हाला भय नाही. उदा. सीतादेवीने अग्निप्रवेश केला तरी ती जवित राहिली. म्हणजे जल आणि अग्नि दोन्हीमध्ये दवि्यतत्त्व येते. म्हणूनच ज्याला तुम्ही स्पर्श स्वीकार करी आणि मगय तुम्हाला कशी मदत मळिते. तुमचे प्रश्न करता, पाण्यात जेव्हा हात बुडवता तेव्हा कया वस्तुला व पाण्याला कसे व्हायबरेनसवर मळितात, म्हणूनच जलाचे गुण थेडपणा व पाण्याची नुसते तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार सहजपणे मळितो असे नाही नविरणशक्ति त्याच्यात प्रकट होते. अशा अर्थाने सूक्ष्मता प्राप्त झाल्यावर अनेक गुणांचा आवधिकार होत राहतो. तो प्रत्यक्ष दृष्टि तुमच्यामधील सूक्ष्म तत्त्वे 'सहज' बनून जातात आणि सर्व काही येतो आणि त्यासाठी प्रयोग करण्याची जरूर उतर नाही. शेवटचे तत्त्व म्हणजे भूमीमाता-तत्त्व, रशियामधील माझ्या एक फोटोमध्ये कुण्डलिनी भूमातेमध्ये आलेली दिसली, माझ्या खोलीत ठेवलेली फुले खूप बहरतात, लोक म्हणतात की अशी मोठ्या आकाराची फुले नीट ओळखा मला जरा कुठे काही प्रश्न दिसला तरी लगेच कार्य कधीच बघायला मळित नाहीत, हे कसे होते ? तर हे भू-तत्त्व कार्य करते फुलाना पोषकता पुरवून त्याची वाढ करते. भू-तत्वाची सूक्ष्मता असेच कार्य करते, त्याच्यापासूनच फुले, बूक्ष यांना जन्म मळितो, पण आपल्यामध्येही हे तत्त्व खूप कार्य करत असते, पण आपणे भू-मातेचा आदर करते नाही त्याला नुकसान पोचवतो. प्रदूषण माजवतो, झाडे तोडतो. या मुसतिर्यापासून आपल्याला सूक्ष्मपणे अनेक गुण मळितात. एक म्हणजे भारदस्तपणा (gravity) ज्याच्यामुळे माणूस दुसऱ्यांना आकर्षुन घेतो, दुसऱ्यांवर प्रभाव पाडतो. पृथ्वीमातेनेही आपल्याला धरुन ठेवले नसते तर आपण उडालो असतो (फेकले गेलो असतो) याशिवाय भू-मातेकडून आपल्याला सहनशीलता व संयम मळितो जो माणूस रागीत व शरीकपोपी असतो त्याच्यामधील भू-तत्त्व क्षीण असते पृथ्वीमाता साणसाने दिलेले सर्व आस सहन करणे. श्रीरंगेशसुद्धा एका मर्यादेपर्यंत संबंध घटित होतो आणि तुम्हाला या सूक्ष्म गोष्टी समजू लागतात आणि ती सूक्ष्म तत्वे तुमच्यामधून कार्यान्वित होतात. तुम्ही स्वःत्वा नीट ओळखावे म्हणून मी या सर्व गोष्टी आज सागत आहे. स्वःत्वा नीट ओळखू शकलात व समजू शकलात की तुम्ही खूप काही कार्य करु शकता; आत्मविश्वासाने "मी सहजयोगी आहे" असे तुम्ही स्पष्टपणे सागू शकता. मग "मी सहजयोगीसाठी काय करत आहे" ही समजही तुम्हाला येते, म्यापैकी काही सहजयोग्यांनी प्रचंड कार्य केले आहे पण इतर बरेच जण अजूनही माझा नवरा माझ्याशी फार भडतो, माझा मूलमा नीट बागत नाही, कवि पत्रातून कळवतात. सहजयोगात तुम्ही याच्याराठी आलात ? तुमच्या बाबतीत जे काही ससारात होत आहे त्याचा नष्टिपणे सुटतात चाबे तुमचे तुम्हालाव आचर्य बांदला 'सहज' म्हणजे तर तुम्ही स्वतः 'सहज' बनायचे आहे, मागच तुमचा स्वभाव, घडून येते. तुमच्या मदतीला गण आणि यक्ष तत्पर आहेतच. प सध्या त्याची काळजी करु नका. मुख्य व महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे तुम्हाला जे मळिले आहे माहे त्याची महानता लक्षात

घेऊन स्वतःला घडून येते व प्रश्न सुटतो. Everything Works out. पाण हे सर्व तुमच्या कल्याणासाठी व उन्नतीसाठी होत असते. ही स्थिती मळिवण्याचा आत्मपरीक्षणामधून तुम्ही स्वतःला सुधारु शकता. म्हणून मला आशा आहे की तुम्ही तुमच्याजवळच्या या सूक्ष्म शक्ती जाणाल, त्यातून गहनता मळियाल आणि सहजयोगाचे कार्य कराल, तुम्हा सर्वांना त्यासाठी माझे आशीर्वाद आहेत याची खात्री प्रयत्न तुम्ही सातत्याने केला पाहिजे, बाळगा. खूप सहन करतात, म्हणून आपणही सहनशील, संयमी

1998-12-25, Christmas Puja

25 डिसेंबर 1998

Christmas Puja

Ganapatipule (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (English to Marathi) - Draft, Translation (Hindi to Marathi) - Draft

(Marathi Translation of English & Hindi Talk)

आज येथू ख्रिस्तांचा जन्मदिवस आहे. बऱ्याच शतकांपूर्वी आजच्या दविशी त्यांचा जन्म झाला. त्यावेळची सर्व कथा तुम्हाला माहीत आहेच; त्यांना कति हाल भोगावे लागले हेही तुम्ही जाणता. ख्रिस्तांचे जीवन हे आदर्श सहजयोगी कसा असावा याचे उत्तम उदाहरण आहे. ते स्वतःसाठी जगले नाहीत तर दुसऱ्यांसाठी जगले, आज्ञा चक्रावर त्यांनी कार्य केले.

त्यावेळच्या जगामधील परिस्थिती अशी होती की तुम्ही संत असा कवि फार मोठे सत्ताधारी असा, कुणाला अध्यात्म म्हणजे काय हे माहीत नव्हते व ते जाणण्याला कुणी तयार नव्हते, कारण आध्यात्मिकतेचा नाश करण्यामागे अनेक प्रवृत्ती असतात. संत लोकांचा नेहमी छळच केला गेला. तरीसुद्धा आपण त्यासाठी कार्य करू शकतो हे तुम्ही जाणून घ्यायचा प्रयत्न केला पाहिजे. ख्रिस्तांनी फार मोठे धैर्य करून अशा देशात जन्म घेतला जथि कुणाला आध्यात्मिक कदर नव्हती.

माझ्या पूर्वजांपैकी एकाने एक पुस्तक लिहिले आहे, ते संस्कृतमध्ये आहे म्हणून पाश्चात्यांना समजणारही नाही. त्यात ख्रिस्त भारतामध्ये आल्याची व त्यांची शालविहान बरोबर चर्चा झाल्याची हकीगत आहे. शालविहानने ख्रिस्तांना भारतात येण्याचे कारण विचारल्यावर त्यांनी सांगितले की, "इथे आध्यात्मिक गोष्टींना पूरक वातावरण आहे व त्याबद्दल आदर आहे आणि ती जथि जन्माला आली तीथि आध्यात्मिकतेचा लोक धक्का करतात." त्यांची चर्चा पुढे रंगल्यावर शालविहानने ख्रिस्तांना पुन्हा त्यांच्या देशात परत जाऊन नरिमल तत्त्व लोकांना समजावून सांगण्यास सांगितले. नंतर ख्रिस्त आपल्या देशात परत गेले आणि साडे-तीन वर्षांनंतर त्यांना सुळावर चढवण्यात आले.

मला असे वाटते की पौरवात्य आणि पाश्चात्य जीवनशैलीमधील मुख्य फरक असा आहे की पाश्चात्य देशांत कुणाला ठार मारणे ही फार मोठी कामगिरी समजली जाते. अगदी मामुली कारणावरून कुणाला ठार करताना त्यांना काहीच वाटत नाही; संतांचा छळ केला जातो कवि त्यांना वेडे ठरवले जाते. भारतामध्ये संतांचा मान राखला गेला, त्यांनी सांगितलेल्या गोष्टी मान्य केल्या गेल्या. काही दुष्ट लोकांनी त्यांच्या कार्यात विघ्ने आणली, पण सर्वसाधारणपणे सामान्य लोकांनी संतांना स्वीकारले व त्यांचा मान राखला. इथेही काही भोदू गुरू होते, पण ते पैसे मळवण्याच्या प्रयत्नात अमेरिकेसारख्या देशांत जाऊन तिकडेच राहिले.

या कारणामुळे ख्रिस्तांनी अगदी गरीब कुटुंबात जन्म घेतला. त्यांचे आई-वडील साध्या गोठ्यामध्ये हलाखीच्या स्थितीमध्ये राहात होते. त्यांच्याजवळ झोपण्यासाठीही गादी-कापड असे काही नव्हते. ही सर्व हकीगत लहिन ठेवलेली आहे. याच्यामधून हेच दिसून येते की आध्यात्मिक उच्च पातळी गाठलेल्या लोकांना ऐहिक गोष्टींची गरज नसते, त्यांना थाट-माट, देखावे करण्याची गरज नसते. ख्रिस्तांना तर रंजल्या-गांजलेल्या, हालअपेष्टा भोगणाऱ्या, आजारी अशा लोकांची काळजी व चिंता होती; त्यांनी कुष्ठरोग्यांनाही औषधे देऊन त्यांची सेवा केली. त्याकाळी डॉक्टर नव्हते, हॉस्पिटल नव्हते, म्हणून याची जुरी होती. त्याचप्रमाणे त्यांना लोकांची मानसिकता उंच पातळीवर आणायची होती, म्हणून त्यांनी डोंगरावर जाऊन लोकांना उपदेश केले. त्याकाळचे लोक भौतिकतेमध्ये इतके अडकलेले नसल्यामुळे त्यांचे सांगणे ऐकायचे; कति जणांना समजत होते ही वेगळी गोष्ट, कारण आत्मसाक्षात्काराशिवाय आध्यात्मिक विचार समजणे कठीण असते. या गोष्टी सांगणारा व ऐकणारा अशा दोघांनाही आत्मसाक्षात्कार थोडाफार तरी असायलाच हवा. म्हणून आपण प्रथम हे लक्षात ठेवले पाहिजे की आपल्याला आत्मसाक्षात्कार नसेल तर आपण ख्रिस्तांच्या आत्म्याला दुःखी करू, हे प्रत्यक्ष झालेले आपण पाहिलेच आहे.

ख्रिस्तांबद्दल बोलणारे लोक त्यांनीच सांगितलेली गोष्ट विसरतात आणि ती म्हणजे, ते म्हणायचे, "तुम्ही मला Christ, Christ म्हणून हाका मारल्यात तर मी तुम्हाला ओळखणार नाही." बायबलामधून हा भाग काढला गेला, मला समजत नाही. त्याचा अर्थच हा आहे की जे लोक फक्त चांगले कपडे-लत्ते करून मंदिरात येऊन माझे नाव घेतील, त्यांना मला ओळखता येणार नाही. इतकी ही साधी गोष्ट आहे आणि आत्म्याच्या या Last Judgement च्या काळी ख्रिस्त सर्व मानवजातीला आध्यात्मिक पातळीवर, म्हणजे व्हायबरेशनवर, पारखणार आहेत. हे जजमेंट चालूच झाले आहे. अनेक देशांमध्ये ते दिसून येत आहे, विविध लोकांचा अहंकार, आक्रमकपणा यांना आव्हान केले जात आहे आणि ज्यांनी-ज्यांनी विध्वंसक कार्ये केली, त्यांना जबाब द्यावा लागत आहे.

इतिहासामधून हेच दिसते की ज्यांनी-ज्यांनी दुसऱ्या देशांना, दुसऱ्या लोकांना त्रास दिला, त्यांना आव्हान दिले जात आहे, कारण त्यांना अशा तरहेने लोकांना त्रास देण्याचा काहीही अधिकार नव्हता. हे श्री गणेशतत्त्वच आहे आणि ते सहजयोगामधून व्यक्त होत आहे. ख्रिस्त असे प्रत्यक्ष बोलले नव्हते, पण हा लासट जजमेंटचा काळ आहे हे त्यांनी नक्कल सांगितले होते. एका बाजूने ते दयाळू व करुणामय होते, तर दुसऱ्या बाजूने ते साक्षात गणेशच होते, म्हणूनच त्यांनी मंदिरात व्यापार करणाऱ्या लोकांना हंटर घेऊन झोडपले. धर्माच्या नावाखाली तुम्ही धंदा करू शकत नाही, पण ख्रिश्चन लोकांनी ते पाळले नाही. त्यांना काय झाले होते कळून नाही.

आमच्याकडे श्री. गांधी सतत आध्यात्मबद्दल बोलत असत, पण जे स्वतःला गांधीचे अनुयायी म्हणत असत, त्यांनी त्यांचे नुसते पुतळे उभारणे आणि स्वतः वेगळ्याच गोष्टी व वेगळ्याच जीवनक्रम यात रमून गेले. इतके की त्यांच्यापैकी काहीजणांनी मनी पब्स सुरू करण्याची टूम काढली; आणि काही विधित्तर कल्पना त्यांनी डोक्यातून काढल्या. स्वतःला काँग्रेसचे म्हणून घेता-घेता याच लोकांनी नसते उद्योग सुरू केले. आध्यात्म हा या देशाचा आत्मा आहे, पण हे लोक कुठे भरकटत चालले आहेत?

काही लोक स्वतः ख्रिश्चन नसले तरी ख्रिस्तांचा आदर करतात, बायबलचा आदर करतात. तुम्हाला हे माहीत नसेल पण ही खरी गोष्ट आहे. त्यांनी बापूतसिमा घेतला नाही म्हणून फक्त ते ख्रिश्चन नाहीत एवढेच; पण ते ख्रिस्तांना मानतात कारण ख्रिस्त म्हणजे मूर्तमित आध्यात्म होते. भारताचे हे वैशिष्ट्य आहे की इथे हिंदू-मुसलमि असा भेदभाव न ठेवता सुफी संतांचाही आदर राखला गेला. म्हणून ख्रिस्तांबद्दल इथे कुणाचा विरोध नाही. काल इथे ख्रिस्तावर सुंदर गाणी तुम्ही ऐकलीत, ते साक्षात्कारी कलाकार होते. पण साक्षात्कार मळिला नसला तरी इथे ख्रिस्तांना मानतात. त्या लोकांना ख्रिस्त कसे समजणार? त्यांच्या जीवनातून ते काय बोध घेणार? उलट ख्रिस्तांबद्दल काहीही वाटेल ते बोलायचे हे मला सहन होत नाही. इथे आध्यात्माचा बाहेरच्या लोकांपेक्षा आदर राखला जातो. तिकडे ख्रिस्तांच्या नावाखाली अनेक चुकीच्या गोष्टी केल्या जातात, अनेक पापे केली जातात आणि इतके असूनही ख्रिस्तांचे मोजमाप ते करायला धजावतात.

हे समजण्यासारखे आहे. कुणी जन्माला आला तर इरकि घेऊन साजरा करणे, कुणी मरण पावला तरीसुद्धा इरकि घ्यायचे, याला काय म्हणावे? मी एकाला तसे म्हटलेही, तर म्हणाला, "ख्रिस्तांनीच एका लग्न-समारंभात दारू बनवून लोकांना वाटली." हे कसं शक्य आहे? उलट त्यांनी त्या प्रदेशांत द्राक्षे खूप असायची म्हणून द्राक्षांचा रस (द्राक्षासव) बनवला होता, त्याला इरकि कसे म्हणतात? दारू बनवण्यासाठी कुजवून, उकळून बनवावी लागते; तिथे दारू कशी होऊ शकते? पण इरकि घेणे हा त्यांनी धर्मच मानला होता.

पण इथे तसे नाही; कुणी इरकि घेण्याबद्दल बोलले नाही तरी इरकि घेणे हे धर्माविरुद्ध आहे हे सर्वजण जाणतात. दारू पणियाने मनावर दुष्परिणाम होतात हे सर्वजण मानतात, पण त्यासाठी भाषणे करण्याची जरूर पडत नाही कारण सर्वांनीच ते निषिद्ध आहे हे जाणले आहे. आता अलीकडे आपल्या देशांतही ते लोण आले आहे आणि पुष्कळजण त्याकडे सरळ वळले आहेत. पारटी असली की इरकि हवेच, ख्रिसमसचा दिवस म्हणून इरकि हवेच असेही प्रकार चालले आहेत. हा त्या पवित्र, सुंदर आत्म्याचा अपमानच आहे. बहुधा हे लोक जन्माला आले तेव्हाच ते धर्माची शक्ती गमावून बसले. भारतात एक गोष्ट अजून चांगली आहे व ती म्हणजे इथे पावित्र्याबद्दल आदर राखला जातो, साधुपणाबद्दल अजून लोकांच्या मनात पूज्यभाव आहे, ही एक चांगली गोष्ट आहे. आता हे लोकही अलीकडे मॉडर्न बनण्याच्या, अमेरिकन लोकांसारखे वागण्याच्या फॅशनच्या मागे लागले आहेत, ही गोष्ट वेगळी. पण तरीही चांगले काय व वाईट काय, बरोबर काय व चुकीचे काय ही जाण अजून त्यांच्यामध्ये आहे.

आता सहजयोगात आल्यापासून बरीच सुधारणा होते असल्याचे मला फार समाधान वाटते. विशेषतः पाश्चात्य सहजयोग्यांचे तर मला विशेष कौतुक वाटते कारण त्यांच्या संस्कृतीमधे आध्यात्मिकतेला काहीच महत्त्व नसूनही त्यांनी पूर्वाश्रमीच्या सर्व वाईट सवयी सहजयोगात आल्यावर टाकून दिल्या. एवढेच नव्हे, तर कमलरूपी आध्यात्मिक सुगंध पसरवणारे सुंदर सहजयोगी ते बनले, हा एक चमत्कारच म्हणायला हवा. कित्येकजण मला म्हणतात, "माताजी, हे तुम्ही कसे घडवून आणले? हे लोक इतके कसे बदलले?" मी एवढेच म्हणणे की त्यांना ख्रिस्तांचे आशीर्वाद मिळाले आहेत म्हणून. ख्रिस्तांच्याच नावाखाली चाललेल्या अनेक वाईट गोष्टी पाहून ते वटिले, ख्रिस्तांची बदनामी करणारे हे चाळे पाहून त्यांच्या बुद्धीत एक जाणीव निर्माण झाली की ख्रिस्त असे असणे शक्य नाही, ख्रिस्तांचे पावत्रिय यांच्यामधे दिसत नाही, हे सर्व चुकीचे असले पाहिजे. म्हणूनच मला वाटते की आध्यात्मिक उन्नती मळिवण्याची ओढ या पाश्चात्य लोकांजवळ अधिक प्रकर्षाने असावी. काल कुणीतरी मला म्हणाले की इथे सामूहिक ध्यान झाले नाही. हे ऐकून मला फार समाधान झाले.

सहजयोगामध्ये सर्वात महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे ध्यान. पण आश्चर्य हे की पाश्चात्य सहजयोगी भारतीयांपेक्षा जास्त ध्यान करतात. त्यांच्या महिला आणि पुरुष या दोघांनीही सहजयोगाचे बरेच ज्ञान मिळविले आहे. अमेरिकेत मला सहजयोगी म्हणाले की अमेरिकन योगी सहजयोगाला चांगले नाहीत कारण ते ध्यान करत नाहीत. पण हे अगदी बरोबर आहे, जे ध्यान करत नाहीत त्यांना सहजयोगी म्हणताच येणार नाही. त्या लोकांनी अमेरिकन योग्यांकडून ध्यान करवून घेतले. उलट रशियन, रुमानियन सहजयोगी खूप चांगले आहेत, त्यांनी सहजयोग कसा स्वीकारला हेच मला कळत नाही. मला वाटते की कम्युनिस्ट वर्चस्वाखाली बरेच वर्षे राहिल्याने त्यांना आपण कशाला तरी मुकलो आहोत ही जाणीव झाली. मग त्यांनी अंतरंगापासून खूप शोध घेतला आणि म्हणून ते सहयोगातील शक्ती व सूक्ष्मता मिळवू शकले.

म्हणून मला भारतीयांना आवर्जून सांगायचे वाटते की त्यांनी ध्यान जास्त केले पाहिजे. भारतीयांमध्ये एक-दोन वाईट दोष आहेत. एक म्हणजे गुपु बनवून राहायची सवय त्यांना फार आहे. आपापसांतही कायस्थ, मारवाडी, ब्राह्मण असे गुपु करून राहतील. ते जमले नाही तर आणखी कुठल्या सबबीखाली गुपु बनवतील, ही फार वाईट सवय आहे, कारण एकदा अशी गुपु बनवायची सवय लागली की दुसऱ्यांमधल्या चांगल्या गोष्टी तुमच्या लक्षात येणार नाहीत आणि स्वतःमधले दोषही तुम्ही जाणू शकणार नाही. ही अगदी नुकसानकारक सवय आहे. ख्रिस्तांच्या समीपसुद्धा काही वचित्ति शिष्य होते, त्यांच्यात अध्यात्मात रस असणारे व नसणारे असे प्रकार होते. इथल्या लोकांत आध्यात्मिक प्रवृत्ती असणारे लोक आहेत, पण त्यांचा एक पाय अजून पाण्यातच आहे; त्यांच्या वर्षानुवर्षाच्या प्रवृत्ती व सवयी अजून जात नाहीत आणि हीच सहजयोगासाठी घातक गोष्ट आहे. ते एकत्र येऊ शकत नाहीत, एकमेकांत मैत्रीपूर्ण राहू शकत नाहीत. अर्थात सहजयोगात जे आले त्यांच्या या सवयी बऱ्याच सुटल्या आहेत. ख्रिस्तांच्या वेळेचा काळ पाहिला तरी हे दिसते की त्यांच्या शिष्यांमध्येही हे प्रश्न होते. काहीतरी चुकीच्या गोष्टी केल्या तर तेच सांगायचे की तुम्हाला सैतान शिक्का देणार आहे. लोक बऱ्याच वेळी या सैतानी प्रवृत्तीच्या प्रभावाखाली येतात. ख्रिस्तांनी बऱ्याच जणांना या सैतानी शक्तीपासून वाचवले आहे, ही सैतानशक्ती अजूनही कार्यरत आहे आणि आपण जितकी आध्यात्मिक स्थिती बळकट करू पाहतो तितकीच ही शक्ती जास्त प्रभावी होत असते. त्यांनी बऱ्याच जणांना सैतानापासून वाचवून त्यांना डुकरांत बसवले, ही सत्य गोष्ट आहे. पूर्व व पाश्चात्य देशांत या शक्तीचे स्वरूप वेगवेगळे आहे. यासाठी पाश्चात्यांनी जास्त जागरूक राहायला हवे, ही शक्ती त्यांना ओळखता येण्यासाठी जागरूक असले पाहिजे. ते साक्षात्कारी असल्यामुळे ही शक्ती त्यांचे वैयक्तिक नुकसान करू शकणार नाही, पण त्यांना या शक्तीबरोबर नेहमी झुंज करावी लागेल.

तुमच्याकडे वर्णभेद अजूनही फार पाळला जातो, त्याच्या वरींथात आंतरवर्णीय विवाह झालेल्या पुरुष-स्त्रियांनी कार्य केले पाहिजे. आपल्याकडे मला अजूनही काळ्या व गोऱ्या मुला-मुलींचे एकमेकांशी लग्न जमवण्यात अडचणी येतात, ते जरा कठीणच आहे आणि तसे जमवले तर काय पुढे होईल याची मला खात्री वाटत नाही. एकदा मी एका गोऱ्या फर्चे मुलीचे एका काळ्या वर्णाच्या मुलाशी लग्न जमवले, पण लग्नानंतर मला कळले की त्या मुलीने नवऱ्यावर अधिकार गाजवण्याऐवजी तो मुलगाच तिच्यावर वर्चस्व गाजवत होता. मला याचे आश्चर्य वाटले पण नंतर समजून आले की तो काळा पुरुष आपल्यावर गोऱ्या लोकांनी केलेल्या अन्यायाचा सूड म्हणून गोऱ्या बायकोबरोबर तसेच वागत होता. म्हणून सर्वप्रथम सर्व लोकांमध्ये प्रेमाची व आपुलकीची भावना रुजली पाहिजे. वर्ण हा बरवरच्या कातडीपुरताच आहे आणि त्याचा माणसाच्या अंतरंगाशी काही संबंध नाही. आमच्या देशात लग्ने ठरवताना हा वर्णभेद फारसा आढळत नाही. अगदी काळ्या मुलीचा नवरासुद्धा गौरापासून असलेला दिसून येतो, पण त्याकडे अशा दृष्टिकोनातून बघत नाहीत. आमच्याकडे एक वेगळाच भेदभाव केला जातो व तो म्हणजे सामान्य माणसांमध्ये असलेले भेदभाव व वेगळे-वेगळे समजण्याची वृत्ती, हे अहंकारातून होते.

ख्रिस्तांनी लोकांना अहंकाराबरोबर युद्ध करून तो संपवण्यास सांगितले. त्यांचा जन्म अगदी गरीब कुटुंबात झाला, त्यांचा वर्ण सावळा होता—पाश्चात्य भाषेप्रमाणे Brown आणि आमच्याप्रमाणे काळा. पण त्यांच्यासारखे आध्यात्मिक थोर पुरुष जगामधील प्रकाशाकडे बघतात, चेहर्या-मोहर्याकडे, रंगाकडे बघत नाहीत, त्यामुळेच वर्णभेदाचा हा दोष पूर्णपणे काढून टाकला पाहिजे.

भौतिकता हा त्यांचा आणखी एक दोष, पण त्याहून वाईट व हानिकारक दोष म्हणजे नीतिमत्तेचा अभाव. ही गोष्ट ख्रिस्तांच्या अगदी वरींथात आहे. कसल्याही तऱ्हेचे नीतिविरुद्ध वर्तन तिथे कुणी वाईट मानत नाहीत, अयोग्य मानत नाहीत. मग अगदी प्रेसिडेंटसारख्या सर्वोच्च पदाधिकारी असला तरी त्याला बहुमत देऊन निरीदोष मानले जाते. लोकांनी हे समजून घेतले पाहिजे की अनीती ही त्यांना शेवटी नरकातच पोहोचवणार आहे. अनीतिमत्ता ही सर्वार्थाने ख्रिस्तांच्या वरींथी प्रवृत्ती आहे. याच कारणामुळे फ्रॉइडसारखे लोकही त्यांनी वाखाणले, याचा अर्थच हा की लोकांची खोपडीच रिकामी!

सहजयोगात आल्यावरच ख्रिस्तांचे आदर्श तुम्ही अनुकरण करू शकाल. त्याआधी तुम्ही काय केले ते सर्व विसरून जा, पण आता आत्मसाक्षात्कार मिळाल्यावर नीतिमत्ता हाच तुमचा श्वास समजा. माझी खात्री आहे की तुम्ही आणखी खूप लोकांना सहजयोग देऊ शकाल, फक्त तुमचे चारित्र्य व जीवन नीतियुक्त असले पाहिजे.

आपला आणखी एक शत्रू म्हणजे राग. "मला राग आला आहे, मी फार रागावलो आहे," असे म्हणणे हे उद्धटपणाचे व चुकीचे आहे. तसेच "I hate you" ही भाषा रागीटपणाचाच दोष आहे. खरे तर स्वतःवरच रागावणे हा चांगला उपाय आहे. मग त्यासाठी स्वतःला मारा कवि तसेच आणखी काही करा, पण राग घालवायचा तोच एक उपाय आहे. आपण का रागावलो आहे हे पाहण्याचा प्रयत्न केला तर तुमच्या लक्षात येईल की तुम्हाला रागावण्याची जरूरच नव्हती कवि तुम्ही उगीचच रागावला होता. जोपर्यंत 'मी रागावलो आहे' ही भावना कमी होत नाही तोपर्यंत तुम्ही उन्नतीच्या मार्गाविरुद्ध चालला आहात हे लक्षात ठेवा.

ख्रिस्तांनी आणखी बऱ्याच सूक्ष्म गोष्टींबद्दल लोकांना जाणून-बुजून सांगितले नाही, ते काम माझ्यासाठी राहिले होते. आत्मसाक्षात्कार प्राप्त झाल्याशिवाय या सूक्ष्म गोष्टी कुणाला सांगणार? ते शक्य नाही. गेल्या वेळी मी व्हायबर्शन्सबद्दल बोलले, त्यांचा अर्थ समजावून सांगितला आणि ही सूक्ष्म शक्ती तुम्हाला कुठून मिळते, जिला 'तन्मात्रा' म्हणतात, हे सांगितले. या तन्मात्रा म्हणजे पृथ्वी, जल, वायू, अग्नी इ.पासून मिळणारी शक्ती. पण आणखी एका तन्मात्रेबद्दल बोलले नव्हते, त्याला ईंग्रजीत Ether म्हणतात आणि त्याला नित्यरिते करणार्या तन्मात्रेला आपण 'आकाश' म्हणतो.

ख्रिस्तांनी आपले आज्ञाचक्र उघडण्यासाठी एवढा मोठा स्वार्थत्याग केला आणि आज आपण आकाश-स्थितीला आलो आहोत. त्याच्याशिवाय हे होणे अशक्य होते. आपण साधारण संपर्करक्षी जाणतो, उदा. हात, बोलणे, हावभाव इ.मधून आपण संपर्क साधतो, पण व्हायबर्शन्सद्वारे संपर्क होण्यासाठी आधी तुम्हाला व्हायबर्शन्स हव्यात, त्याशिवाय तुम्ही काही दुसऱ्याकडून जाणू शकणार नाही. तुम्ही आज्ञा-चक्रावर असता तेव्हा मानसिक पातळीवर असता, त्यामुळे तुम्हाला व्हायबर्शन्स नीट समजणार नाहीत. इतकी ती कधीच असतात आणि त्यांचा संदेश तुम्ही समजू शकणार नाही, म्हणजे व्हायबर्शन्सही तुमच्या मानसिकतेमधूनच येतात. पुष्कळांना "मी व्हायबर्शन्सवर बघितले" असे बोलण्याची सवय असते, पण त्याला अर्थ नाही.

ख्रिस्तांनी केलेले महान कार्य म्हणजे त्यांनी आपल्याला मानसिक पातळीच्या बाहेर आणले, पण ख्रिश्चन लोक मात्र घाणेरड्या मानसिक स्थितीमध्येच अजून आहेत. दिलीपमधल्या धुक्यासारखे, म्हणून त्यांना पुढचे काही कळत नाही आणि हेच ख्रिस्तांचे महान कार्य आहे. मानवप्राण्याच्या उत्थानामधील हा सर्वात मोठा अडथळा त्यांनी दूर केला आणि आज्ञा चक्र उघडून मानवाला मानसिक पातळीवरून पुढे नेण्याचा मार्ग उघडा केला, आपल्या मानसिक 'मी'पणातून बाहेर काढले, केवढे महान उपकार त्यांनी केले! आपण त्यांचे खूप ऋणी राहिले पाहिजे. काही लोकांना हे कार्य समजत नाही, ते त्यांच्या बुद्धीचेच प्रदर्शन करत राहतात, पुस्तकी वदियेचा आव आणतात, पण अशा लोकांच्या डोक्यात ख्रिस्तांचे हे कार्य येणार नाही, त्यांच्याशी न बोललेलेच बरे. यासाठीच आपण ख्रिस्तांची पूजा करतो. लोकांच्या या मानसिक

अडथळ्यामुळेच त्यांनी काहीही केले तरी 'त्यात काय चुकले' असे त्यांना वाटत असते. इतका त्यांच्या बुद्धीचा अहंकार असतो, असे लोक सुधारणार नाहीत. कारण जोपर्यंत तुम्ही तुमच्याच मानसिक 'मी'पणातून बाहेर पडत नाही, तोपर्यंत तुम्ही स्वतःला पाहू शकत नाही, आत्मपरीक्षण करू शकत नाही, स्वतःचे दोष जाणू शकत नाही. मग तुम्ही दुसऱ्यांचे दोष दाखवत राहता, दुसऱ्या सहजयोग्याच्या चुका दाखवत राहता, पण स्वतःकडे बघू शकत नाही, कारण हा मानसिक पडदा तुम्हाला अडथळा आणतो.

हा मानसिक अडथळा लॉर्ड जीजस खराईस्टची मदत व आशीर्वाद मिळवून आपण पूर्णपणे दूर केला पाहिजे. पण तुम्हीसुद्धा खरसितांना तुमच्या मानसिक पातळीवरच समजावून घेऊ लागलात तर काय करणार? म्हणून सर्वप्रथम आपल्याला स्वतःलाच "वचिर करू नको, वचिर करू नको, वचिर करू नको, वचिर करू नको," असे वारंवार बजावले पाहिजे, त्यानंतरच तुम्ही मानसिक पातळीच्या पलीकडे (पार) जाऊ शकाल. हीच सर्वांत महत्त्वाची गोष्ट आहे. आपल्या आजूबाजूच्या खरसित त्यासाठीच बसले आहेत, तेच तुम्हाला त्यासाठी मदत करत असतात. मला वाटते लोकांनी वाचनही बंद केलेले बरे; माझी भाषणेही ते मानसिक पातळीवरूनच ऐकतात, मग काय करायचे? मला काही सहजयोगी वचिरतात, "माताजी, तुम्ही अमुक-अमुक असेच सांगितले होते ना?" मग मला म्हणावे लागते, "मी तुम्हाला नरिवचिरता मिळविण्यासाठी भाषण केले होते, तरी तुम्ही वचिरात कशाला राहता? मी म्हटले नव्हते की तुम्ही लक्ष देऊन ऐका, स्वस्थ बसून त्याच्यावर चिंतन करा, विश्लेषण करा, मी फक्त तुमचे वचिर थांबतील असा शॉक दिला."

म्हणून नरिवचिर होणे ही तुमच्यासाठी फार महत्त्वाची गोष्ट आहे. त्यासाठीच खरसितांनी तुम्हाला आशीर्वाद दिले आहेत आणि ही स्थिती तुम्ही मिळविल्याची मला खात्री आहे. दुसऱ्यांकडे अजिबात लक्ष देऊ नका, प्रतिक्रिया करण्याच्या फंदात पडू नका; प्रतिक्रिया ही तुमच्या भूतकाळामुळे व्यक्त होत असते, हे मी वारंवार सांगते. ती नुसती पाण्यावरच्या लाटेसारखी आहे, म्हणून त्याचा काहीही फायदा नाही. ही पूजा झाल्यावर तुम्हाला अगदी पूर्णतया नरिवचिर व्हायचे आहे आणि तसे तुम्ही झालात तर खूप काही साध्य केले असे म्हणता येईल. खरसितांचे हे तुमच्यावर फार-फार उपकार आहेत याची जाणीव ठेवा.

मग तुमच्यामधील आकाशतत्त्व कार्यान्वित होईल व ते तुमच्या चिंतामधूनच कार्य करेल. मी माझ्या चिंतामधून बरेच काही करते हे तुम्हाला माहीत आहे; पण माझ्या चिंतात वचिर नसतात, त्यामुळे जथे जायचे तथे ते पोहोचू शकते. तुमचे चिंत (attention) जर तुमच्या वचिरांकडे लागले असेल तर मग त्याला जे करायचे असते ते ते करू शकत नाही. चिंतामधून फार मोठ्या प्रमाणावर आश्चर्यचकित होण्याइतके कार्य घडू शकते, पण त्यासाठी प्रथम पूर्ण नरिवचिर स्थिती मिळविली पाहिजे. असे चिंत मग तुमच्यातून आणि इतरांच्यातून एका मानवी उच्च जाणविव्या स्थितीला येते आणि तुम्ही आकाशाच्या संपर्कात येता. (यालाच तन्मात्रा कवि essence of ether म्हणतात. इथरचा उपयोग करूनच टेलिफोन, टीव्ही इ.चे कार्य चालते, हाही तसा चमत्कारच आहे.)

या तन्मात्राद्वारेच इथे नुसते बसूनही तुम्ही कार्य करू शकता, जथे तुमचे अटॅन्शन जाईल तथे कार्य होईल, मग मला सल्ला वचिरण्याचीही तुम्हाला जरूर पडणार नाही आणि तुम्हाला कसला प्रश्न पडणार नाही. मग पृथ्वी-तत्त्व, अग्नी-तत्त्व, जल-तत्त्व यांमधून व्यक्त होऊ लागता, तेजस तत्त्वामधून तुमचा चेहरा तेजस्वी होतो आणि सरतेशेवटी तुम्ही जागृत नरिवचिरावस्थेला (thoughtless awareness) पोहोचता, जथे तुमचे चिंत काही विशेष कार्य करण्यासाठी संपूर्णपणे स्वतंत्र झालेले असते. पण तुमचे चिंत जर वचिरांमध्ये गर्क असेल तर ते तरी काय करणार? स्वतंत्र झाल्यावर मग मला चिंत लावण्यासाठीही सांगण्याची जरूर तुम्हाला पडणार नाही, जथे तुम्ही चिंत लाविले तथे कार्य घडून येईल. चिंताला अशी स्थिती आल्यावर तुमच्याजवळ काय आहे, तुम्ही काय कपडे घातले आहेत, दुसऱ्यांनी काय पेहराव केला आहे, इ. असले वचिर तुमच्या मनातच येणार नाहीत, कारण तुम्ही आत्म्याबरोबर पूर्णपणे एकरूप झालेले असता. यावेळी तुम्ही आनंद, समाधान, शांती यांमध्ये इतके तल्लीन असता की माणसांच्या सामान्य गोष्टींचीही तुम्हाला फिकीर वाटनाशी होते.

आता सहजयोगाचा दूरदूरच्या देशात प्रसार झाला आहे. तुम्ही लोक कार्य करत आहात याचा मला अभिमान आहे. अलीकडे तर आफ्रिकन देशातही सहजयोग सुरू झाला आहे, याचे मला फार-फार समाधान आहे. आता तुम्ही सर्वजण, अगदी प्रत्येकजण, हे कार्य करण्यास समर्थ आहात. तुम्ही फक्त जागृत नरिवचिरावस्था मिळविली पाहिजे, हेच खरसितांचे आपल्याला आशीर्वाद आहेत. ते झाल्यावर तुम्हाला आनंदच आनंद मिळणार आहे.

परमेश्वराचे तुम्हा सर्वांना अनंत आशीर्वाद.
(पुढील भाषण हृदिमधून झाले.)

भारतामध्ये इंग्रजी भाषा तीनशे वर्षांपूर्वी आली. मी हिंदी भाषा कधीच शकिले नाही, लहानपणी वडलांनी शाळेत घातले, ती मराठी शाळाच होती, म्हणून संस्कृत व हिंदी शिकण्याची वेळच आली नाही. पण माझे एक वैशिष्ट्य म्हणजे मी हिंदी बोलते तेव्हा फक्त हिंदीच भाषा वापरते, इंग्रजी बोलते तेव्हा फक्त इंग्रजी भाषाच वापरते आणि मराठी बोलताना मराठीच भाषेत बोलते. त्यामुळे भाषांतर हा प्रकार मला कधी जमला नाही म्हणून भाषांचे मिश्रण माझ्याकडून होत नाही. कुणाचा विश्वास बसणार नाही पण मी कधीच हिंदी भाषा शकिले नाही, पण वाचनाची आवड होती. चांगली-चांगली पुस्तके वाचून मला हळूहळू ती भाषा कळू लागली. तशी मराठी भाषाही संस्कृतप्रचुर व क्लिष्ट; महाराष्ट्रीय माणूस हिंदी बोलतो तेव्हा त्यात अर्थ मराठी व बाकी संस्कृत शब्द वापरतो.

तसे पाहिले तर भाषा हेसुद्धा एक वरदानच असते, संगीताप्रमाणे तेही एक वरदान असते. पण नवल म्हणजे हिंदी भाषिक हिंदीशिवीय दुसरी कुठलीही भाषा बोलू शकणारच नाहीत. तीच गोष्ट इंग्रजी भाषेची. त्यांनाही दुसरी कुठली भाषा येत नाही, कारण सगळीकडे इंग्रजी चालते म्हणून त्यांना दुसरी भाषा शिकण्याची जरूर नाही. त्याप्रमाणेच हिंदी लोकांना दुसरी कुठली भाषा चालत नाही. मी मराठी शिकी असे म्हणणार नाही कारण ती शिकायला फारच कठीण. मराठी भाषा वनिद-प्रचुर आहेच, पण त्यात अश्लीलता नाही, उलट ती एक प्रगल्भ भाषा आहे. मी तर म्हणून की सहजयोगासाठी मराठीसारखी दुसरी भाषाच नाही. कुंडलिनीबद्ध जे काही लहिले आहे तेही मराठीमध्येच आहे. साधुसंतांनीही सर्व मराठीतच लहिले. ज्याला मराठी भाषा आली त्याला दुसरी कोणतीही भाषा अवघड नाही, पण मराठी बोलणारे लोक भाषेबद्दल फार कट्टर आहेत. मी कुणाला तरी हिंदी पुस्तक वाचायला दिले तर थोडेसे वाचून त्याने ते बाजूला टाकले. कारण वचिरले तर म्हणाला, ही भाषा फार बेकार वाटते, मराठी भाषा आणि त्यातले वचिर फार शुद्ध वाटतात. पण शिकायला मराठी भाषा फार अवघड; कारण त्या भाषेमध्ये पर्याय खूप आहेत. मी मुंबईत प्रोग्राममध्ये हिंदीतून बोलत असले तरी पुण्यामध्ये मराठीच बोलावे लागते. ज्याला परकी भाषा शिकायची असेल त्याने मराठीच शिकवी; ती खरोखरच शिकण्यासारखी भाषा आहे. तुम्हाला मराठी एकदा आली की तमिळ भाषेशिवाय दुसरी कोणतीही भाषा तुम्ही सहज शिकू शकाल. भारतात सरकारमान्य अशी चौदा भाषा आहेत आणि एकदा मराठी शिकिलात की चौदापैकी आठ-नऊ भाषा तर सहज शिकता येतील.

आणखी एक कमालीची गोष्ट म्हणजे इथे मूळ हेब्रू भाषेतील बायबलचे मराठीत भाषांतर झाले आहे. इथे रमाबाई नावाची विद्वान महिला होती, तनि हे काम केले. त्यासाठी मराठी शब्दही अचूक वापरले गेले आहेत, उदा. 'जॉन'ला योहान, 'मॅथ्यूज'ला मत्तय असे शब्द वापरले आहेत. हे भाषांतरही अतशिय सुंदर झाले आहे आणि मी प्रथम बायबल वाचले ते हे मराठी बायबलच. त्यातच त्यांनी स्वच्छ लहिले आहे की एका लग्नसमारंभात येथून पाण्यापासून द्राक्षासव बनवले. ही फार तत्त्वपूर्ण गोष्ट आहे. आणखी एक महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे येशूच्या बालपणाबद्दलही त्यांनी लहिले आहे. परवी कुठेही येशूच्या बालपणाचे उल्लेख आढळत नाहीत, पण या पुस्तकात आहेत. कालच इथे या लोकांनी "बालवदन तव बघुनी" हे गाणे म्हटले, पण तसली गाणी व गोष्टी दुसऱ्या भाषेत मला कुठे दिसत नाहीत. आमच्याकडे कृष्ण, राम इ.सारख्या सर्व महापुरुषांच्या बालपणाच्या, ते कसे चालायचे, बोलायचे, तोंडात बोट कसे घालायचे इ.पासूनच्या खूप कहाण्या वाचायला मिळतात. सार्या अवतारांच्याच बालपणाच्या खूप हकीकती वा गाणी भारतात लहिलेल्या गेल्या, दुसरीकडे हे कुठे दिसत नाही, म्हणूनच मला वाटते की भारतीय लोक आपली मुले दूर ठेवायला तयार नसतात.

आणखी एक गोष्ट सांगायची म्हणजे भारतीयांबाहेर रोमान्सच्या सर्व हकीकती व पुस्तकं लग्नाआधीच्या प्रसंगांतून वाचायला मिळतात. लग्नानंतर पुस्तकात रोमान्स सापडतच नाही. भारतात याच्याबरोबर उलट, इथे पुस्तकांतून रोमान्सबद्दलची जी वर्णने असतात ती विवाहित स्त्री-पुरुषांबद्दल असतात आणि तीही फार सुंदर भाषेमध्ये असतात. मी कुणाला तरी वचिरले की लग्नानंतरच्या रोमान्सबद्दल लहिलेले पुस्तक दाखव, पण नाही, त्याबद्दल कुठेही लहिलेले नाही. जणू काय लग्नानंतर त्यांचा रोमान्सच संपतो! तथे होते काय तर लग्नानंतर भांडण-तंटे, नाही तर घटस्फोट! हेच आमच्या संस्कृतीचे आमच्यावर फार मोठे उपकार आहेत. तर बायबल मी प्रथम मराठीत वाचले, इंग्रजी बायबलमध्ये तर बायबलचे पूर्ण स्वरूपच बघिडवून टाकले आहे. खरसितांचे पावत्रिय, त्यांची आध्यात्मिक पातळी याबद्दल जे वर्णन मराठी बायबलमध्ये आहे ते हिंदीतही नाही आणि इंग्रजी भाषेतही नाही.

आणखी एक वशिष्ठ म्हणजे मराठी माणूस फार अभिमाना आहे, राजस्थानच्या मेवाडी राजांसारखा आहे. तो इंग्रज लोकांकडून काहीही शकिणार म्हणून नाही; तसे कुणी सांगायचा प्रयत्न करू लागला तर तो त्याला उडवून लावील. याच्या उलट उत्तरेकडेचे लोक इंग्रजांचे अनुकरण करण्यात सदैव तयार, त्यांच्यासारखे कपडे, सुट-बूट वगैरेही लगेच उचलतील. पण मराठी माणसाला सूट घालायला लावणेही अशक्य; तो धोतरच नेसणार. टॅडिक नेहमी धोतर वापरीत; रानडे-गोखले यांच्यासारखे थोर पुरुषही सूटबूट न घालता भात खात. सरकारी नोकर असणाऱ्या थोड्या-फार जणांनी सुटाची सवय लावली, पण इथे सरकारी नोकरी करणे हेच मुळी हलक्या पातळीवरची नोकरी समजली जात असे. दोन-चारच त्यातले चांगले सरकारी नोकर अपवाद म्हणून सांगता येत होते. आमचे वडील नेहमी सांगायचे की नोकरी करण्यापेक्षा स्वतःचा व्यवसाय करणे चांगले आणि सरकारी नोकरी करणे तर महापापच, कारण त्यानंतर चारित्र्यहिन होण्याची धास्ती जास्त. मी तर पाहात असे की कुणी आय.ए.एस्. झाला की त्याचा भाव लगेच तीस-पत्तीस लाखापर्यंत चढत असे. उत्तर भारतात तर हे जास्त जाणवते, तिथे आय.ए.एस्. झाला की फार मोठा झाल्याचे मानले जायचे, पण इथे नाही; इथे शकिलेल्या, वदिवान व चारित्र्यसंपन्न माणसालाच मान.

पण आता दलिली, लखनौमध्ये सहजयोगाचा प्रसार झाल्यावर हे सर्व बदलल्याचे पाहून मलाच आश्चर्य वाटते. जे लोक इंग्रजांची हाजी-हाजी करण्यात, त्यांचे अनुकरण करण्यात तत्पर होते, तेच हे लोक का, असे वाटावे अशी ही आश्चर्यकारक गोष्ट आहे. हे कसे झाले मलाच समजत नाही. पण श्रीराम, श्रीकृष्ण यांच्यासारखे अवतारी पुरुष इथल्या भूमीत वावरले म्हणून त्यांच्याच आशीर्वादाचे हे फळ असले पाहिजे, मला तर दुसरे काही कारण दिसत नाही. वशिष्ठतः लखनौसारख्या ठिकाणी जथे 'खा-प्या-मजा करा' हीच संस्कृती, ते लोक कसे बदलले? मी महाराष्ट्रातून तिकडे गेल्यावर त्यांचे वागणे, घरातले वहनी-नणंद कुणाशीही काहीही बोलण्याच्या पद्धती पाहून माझे डोकेच चालेनासे व्हायचे. मी पंजाबात शकियला होते तेव्हाही पंजाब्यांची अशीच तरहा पाहिली, त्यांच्या डोक्यात दुसरे काही शरीयचेच नाही. पण हे सर्व श्रीराम-श्रीकृष्णांचे आशीर्वाद त्यांना आता मळाल्यामुळे घडून आले. त्यांची आता दसिून आलेली भक्ती, त्यांना मळालेला आनंद हे आता मला दसिते आणि मलाही समाधान मळिते.

तसे महाराष्ट्रातही मी खूप मेहनत केली, एकेक गाव, एकेक खेडे सगळीकडे जाऊन आले, पण तिथे सहजयोग इतका चांगला जमला नाही. उत्तर भारतासारखा महाराष्ट्रात सहजयोग फारसा समजला नाही. उत्तर भारतासारखी स्थिती महाराष्ट्रात नाही, माझी सारी मेहनत बेकार गेल्यासारखी मला वाटे. मग वचिार केल्यावर मला समजून आले की महाराष्ट्रात गुरूचे स्तोम व प्रभाव फारच आहे, घरा-घरात गुरू, सगळीकडे गुरूच-गुरू. पंचांगातही गुरूची नावे व त्यांच्या जन्मतारीख दलिली. त्यातले काही चांगले गुरू होते पण बाकीचे सारे पैसा व स्त्री यांच्यामागे लागलेले. महाराष्ट्राच्या या पवतिर भूमीमध्ये महाकाली, महासरस्वती, महालक्ष्मीची व आदशिकृतीची स्थाने आहेत, अष्टवनिायक व महावनिायक आहेत. हे लोक तसे अश्लील नाहीत पण धर्म समजण्याची क्षमता त्यांच्याकडे मुळीच नाही. मंदरित जाणे, घंटा वाजवणे, गुरूच्या मागे लागणे वगैरे कर्मकांड इथे फारच माजले आहे. तसे हे लोक वाईट नाहीत पण कर्मकांडात फार अडकले आहेत.

मी हे सर्व वशिष्ठ म्हणजे समजावण्यासाठी केले की या राज्याबाहेर, म्हणजे महाराष्ट्र सोडून या सर्व प्रदेशांमध्ये सहजयोग खूप चांगला जमला आहे, हे महाराष्ट्राचे दुरदैव. आणि म्हणूनच तुम्ही सर्वांनी इथे येणे फार जरूरीचे आहे कारण तुमच्या चैतन्यामधून इथे खूप मोठ्या प्रमाणावर जागृती होईल व लोकांचा कल इकडे वळेल. तुम्ही आलात की तुमचे चेतितही इथे लागेल व महाराष्ट्रात हे जे गुरू लोक ठाण मांडून बसले आहेत, त्यांची उचलबांगडी होईल. हे काम तुमच्यामधील चैतन्यामधूनच होणार आहे. आजचा दविस वशिष्ठ असा की ख्रिस्तांच्या परम पवतिर जीवनाबद्दल आदर आज आपण व्यक्त करत आहोत. म्हणून मी मुद्दाम म्हणते की इथे जे गुरू सगळीकडे भरले आहेत—ख्रिस्त असते तर त्यांनी चाबकाने त्यांना झाडपले असते—त्यांची उचलबांगडी तुमच्याकडूनच होईल. आजपर्यंत त्यांचे चालले, त्यांनी पैसा खूप कमावला, पण हा मूर्खपणा इथे अजून आहे. सगळे छूमंतर महाराज आहेत. ही मूर्खपणा पत्करण्याची प्रवृत्ती या लोकांत कुठून आली, समजत नाही. या परंपरेमुळे महाराष्ट्राचे फार नुकसान झाले आहे.

आणि म्हणूनच मी खात्रीपूर्वक सांगते की ख्रिस्तांचे जीवन, त्यांची अबोधिता व पावतिर या शस्त्रांकडून व श्रीगणेशांच्या माध्यमातून या सर्व लोकांना नष्ट केले जाईल व महाराष्ट्रात जागृती घडून येईल आणि या महाराष्ट्रात लोकांना ते परमतत्त्व व परमधन प्राप्त होईल. इथे अनेक संतांनी कुंडलनीचे कार्य केले, या देशातच एकाहून एक शक्तिशाली संत होऊन गेले आणि त्या सर्वांनी जागृतीचे कार्य केले. म्हणून तुम्ही सर्वांनी इथे येणे फार जरूरीचे आहे; तुमच्या इथे येण्यानेच इथल्या लोकांच्या डोक्यात अककल येईल. पुष्कळ लोक मला म्हणायचे की गणपतीपुळे प्रोग्राम आता दुसरीकडे करू, पण मी ठामपणे नाही म्हटले आणि इथेच त्यांना येण्यास आग्रह केला. इथल्या लोकांमध्ये जागरण व ही भूमी पवतिर करणे हे तुमचे एक कर्तव्यच आहे म्हणून तुम्ही इथे येणे आवश्यक आहे. म्हणूनच या ठिकाणी आपण ख्रिस्तांचा गौरव करत आहोत; तेच या सर्व गुरू मंडळींना हंटर घेऊन ठोकणार आहेत. त्यांच्या पवतिर जीवनाचा गौरव व त्यांच्या शक्तीमधून इथे जागरण घडवून आणण्याचा तुमचा वचिारच तुम्हाला इथे कार्य करायला शक्ती देईल. दरवर्षी तुम्ही ख्रिस्तांचा जन्मदविस साजरा करण्यासाठी इथे येता ही फार महान गोष्ट आहे.

परदेशातील लोक ज्यांच्याबद्दल मला अजबित आशा नव्हती, ते लोक सहजयोगात गहन झाले; तसे उत्तर भारतातील लोकही—त्यांच्याबद्दलही मला मुळीच आशा नव्हती—तेही आले आणि हे सर्व लोक कति वरच्या स्थितीला पोहोचले, हे कसे झाले? दलिलीचीही हीच तरहा—मी दलिलीला 'बलिली' म्हणत असे, माझे नणंदोई इकडेचेच—तीच गोष्ट पंजाब, उत्तर प्रदेश, राजस्थान या सर्व राज्यांची.

तुम्हा सर्वांना अनंत आशीर्वाद.

1998-12-31, New Year's eve Puja

31 डिसेंबर 1998

New Year Puja

Kalwa (India)

Talk Language: English, Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft | Translation (Hindi to Marathi) - NEEDED

New Year Puja - Indian Culture 31st December 1998 Date: Place Kalwa Type Puja Speech-Language English, Marathi & Hindi

त्यांच्याकडे लहान मुलांना अत्यंत स्वातंत्र्य असते. कारण त्यांच्याकडे कायद्याने मुलांना काही करता येत नाही. जर एक टीचर मुलाला रागवली, तर त्या टीचरला ते नोकरीवरून काढू शकतात. इथपर्यंत तथि स्वातंत्र्य आहे. मुलं वाह्यात असतात हे मी कबूल करते. कसेही वागतात, काहीही करतात. आणखीन, त्यांना कोणी थांबवणारे नसते. कोणी सांगणारे नसते. एकदा मी इंग्लंडमध्ये ट्रेनने चालले होते. मी फ्रस्ट क्लासमध्ये होते. इतक्यात २५-३० मुलं हातामध्ये सुन्या आण बिलेड घेऊन माझ्या कंपार्टमेंटमध्ये आली. म्हटलं आता मला मारतात का? तर म्हणं, आम्ही तुम्हाला काही करणार नाही. तुम्ही चुपचाप बसा. 'तुम्ही काय करता?' तर म्हणं, 'आम्ही ह्या ज्या उशा लावलेल्या आहेत त्या फाडून बघतोय काय आहे ते.' म्हटलं, 'त्यात भूसा असेल कवि अजून काही तरी असेल.' म्हणं, 'नाही, नाही, तुम्ही राहू द्या. आम्हाला बघू देत.' ते सगळं कापत सुटले. मी तर घाबरूनच गेले. पुढच्या स्टेशनवर स्टेशन मास्तरला बोलविले. ते आले. तर ती मूले चांगल्या शाळेत जात होती. त्यांची जी ३-४ हेड मूले होती, ती आली आण त्यांनी त्यांना धपाधप मारले. त्यांना म्हणं, 'तुम्ही असे का केले?' 'नाही, आम्ही बघत होता ह्या खूब्यांमध्ये काय आहे?' मला त्यांचे मारणे आवडले नाही. म्हटलं, 'मारायचे कशाला? आता झाले ते झाले. तर म्हणं, 'तुम्ही असे बोलू नका.' म्हटलं, 'बरोबर सांगते आहे.' त्या मुलांना मारल्यामुळे ती सगळी रडत होती. लहान असतील, जवळजवळ ७-८ वर्षांची. ते मला म्हणाले, 'तुमच्या हडिस्थानात मुले असे करतात का? म्हटलं, 'असे कधीच करणार नाही. शक्यच नाही. इतक्या चांगल्या शाळेत जाणारी मूलं असे कधीच करणार नाहीत. चुपचाप बसतील.' घरीसुद्धा कोणी आले तर त्यांना सांगितले जाते, की बोलायचे नाही. शांत बसून रहायचे. कोणाच्या घरी गेले तर काही मागायचे नाही. मुलांना, कोणी काही दिले तर घ्यायचे की नाही घ्यायचे? असा प्रश्न. घेतले तर काय? घरी जाऊन धपाटा मळिल की काय? आईने कवि वडीलांनी 'हं' म्हटल्यावर काही तरी घेतील. आपल्याकडे मुलांना इतके चांगले वळण असते. ते चांगलेही वाटते. ती चांगल्या रीतीने वागल्यावर बरे वाटते. पण आपण जरा जास्तच जबरदस्त आहोत. मुलांना फारच, इथे बस रे, तथि बस रे. हे केलेस का? सकाळी असे केलेस का? आपण त्यांची फारच गळचेपी करतो असे मला वाटते. कारण आता मी ह्यांची मूले बघते. आधी आमच्या शाळेमध्ये आली. ती शाळा म्हणजे जंगलात. इतक्या उंचावर. कुठे पडतील का, कुठे धडपडतील का ह्याची काळजी. पण हळूहळू जमले. डोक्यात आले त्यांच्या. आता इतकी लहान लहान मुले घरे काय बांधतात, पेटगिज काय करतात! आमची मुलं कधी नाही करू शकत. त्यांच्यातला करतृत्वपणा जो आहे, तो आपल्याकडे मारला जातो सगळा. तो मारला नाही पाहजि. धार्मिकता आली पाहजि. पावत्रि आले पाहजि. इतकंच नव्हे तर मोठ्यांच्या प्रती आदर वगैरे असला पाहजि. मारून मुटकून आलेला आदर काय कामाचा!

आता हे लोक मूले नाहीत, सगळी मोठी झालेली लोक आहेत. ते आमच्या अँकॅडमीमध्ये आले तर तीन - चार महिन्यात मालकंस राग वाजवतात. म्हटलं, बाप रे! त्या मालकंस रागाला वाजवायला आपल्याकडे लोक दहा दहा वर्षे तपश्चर्या करतात. त्यातून गुरू त्यांना सारखे झोडपतच असतात. त्या झोडपण्यातूनच मोठे संगीतकार व्हायचे. त्यांची तब्येत चांगलीच ठीक असते. मार खाऊन खाऊन ते वदियारथी तयार होतात. अहो, हे रवशंकर. त्यांनी आपल्या गुरकडून इतका मार खाल्ला. तेच नाही, तर इतरही लोकांचे मी ऐकले आहे. ठोकून ठोकून काढतात. शेवटी मग काय दहा वर्ष, बारा वर्ष, चौदा वर्षे राडल्यावर कुठे जाऊन त्यांना म्युझिक येते. पण हे लोक तीन महिन्यात, चार महिन्यात कसे शकिले? ज्यांना आपल्याबद्दल, आपल्या संगीताबद्दल, संस्कृतीबद्दल एवढीसुद्धा माहिती नाही आण हे कसे शकिले! रागदारी शकिले, सगळे शकिले. तेव्हा माझ्या डोक्यात असा प्रकाश पडला, की आपण आपल्या मुलांना जास्तच, त्यांचे पंख कापूनच ठेवतो. मुलांना प्रेमाने वागवत नाही. तू असा का वागलास? इथे का बसलास? तथि का बसलास? असे जा. तस जा. मी चालूच. कधी आपल्या मुलांना तसे केले नाही. पण इतरतर मी बघते, असा प्रकार फार आहे. उठल्यासुटल्या मुलांना दुषणे द्यायची म्हणजे त्यांचा आत्मसन्मानच कमी होऊन जातो. हे असले प्रकार आपल्याकडे फार असल्याने मुलांचे काय होते की फार तर शक्तिील, वाचन करतील, पण त्यांच्यापुढे कला, कलात्मकता त्यांच्यामध्ये येत नाही. कलेचा प्रादुर्भाव कमी आहे. पण त्यांच्यावरही धार्मिकता जी यायला पाहजि ती स्वतंत्र बुद्धीत आली तर वशिष. जबरदस्तीचा राम राम करण्यात काय फायदा! ती एका स्वतंत्र मनाने यायला पाहजि. पण सहजयोगात येऊन एवढे समजले पाहजि, की तुमची मुलं बोरन रयिलाइज्ड आहेत. जन्मतः च ती रयिलाइज्ड मुले आहेत. तेव्हा त्यांचा मान ठेवायला पाहजि. साधू-संत येतात तुमच्या घरी. त्यांचा मान ठेवायचा, त्यांचे ऐकायचे. त्यांचे काय म्हणणे आहे ते ऐकले पाहजि. त्यांचे बोलणे ऐकले म्हणजे तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. कमालीचे डोके आहे त्यांचे. कमालीची समज. जे आपल्याला नाही जमणार ते त्यांना जमते. (अस्पष्ट) तर त्यांना एवढेच समजले, की माझी साडी आमच्या मोलकरणीने माझ्या नातीने.. जमनीवर टाकली, तर ती जाऊन त्यांना चावली. म्हटलं, 'चावलीस कशाला?' 'कोणाची साडी आहे ती माहिती आहे का तुम्हाला? तुम्ही साडी खाली जमनीवर टाकता, उदया मी तुम्हाला जमनीवर टाकेन.' तर ती घाबरली. ती म्हणं, 'बरं बाबा, आता नाही करणार.' तर त्यांचे जे आहे, त्यांचे जे वागणे आहे, त्यांचे जे प्रेम आहे, त्यांच्या आयुष्यात त्यांनी जे दाखविले आहे, ते बघितले पाहजि. कौतुक केले पाहजि आण बिघतिले पाहजि, की ही मूलं काय सांगतात. त्यात आपले मोठेपण जाणार नाही (कमीपणा येणार नाही). आपल्याकडे आई-वडील मोठे होते. त्यांच्याहून आजी-आजोबा तर आणखीनच मोठे. एकवेळ आजी-आजोबा हो म्हणतील, पण आई-वडील हो नाही म्हणणार. तर ही जी आपल्याकडे मुलांबाबतीतची शसित आहे, ती कमी करायला पाहजि. ह्याची काही गरज नाही. त्यातून हे पार झालेले लोक आहेत. जन्मतः च पार झालेले. पुष्कळसे लोक आता पार होत आहेत. तेव्हा त्यांचे वागणे बघावे. त्यांचा वचिर बघावा. त्यांच्याशी गोष्टी कराव्यात. अशा मुलांशी बोलतांनासुद्धा फार आनंद होतो. अशा मजेदार मजेदार गोष्टी बोलतात. तेवढ्यात त्यांच्या थोबाडीत मारले जाते, 'चूप रहा. असे बोलायचे.

नाही.' म्हणजे डोक्यात असे आले, की ही परदेशातली मुले जी शाळेत जायची, तर त्यांच्या टचिरला छडी ठेवायचीसुद्धा परवानगी नाही. तनि जर काही म्हटले तर कायद्याने तिला जेलमध्ये पाठवू शकतात. अशी स्थिती आहे. पण त्या फ्रीडममधून आज जे निघाले ते हे. मग ते जर जन्मतः च सदिध आहेत. मग त्यांचा मान नको का ठेवायला! तुम्ही सहजयोगी नंतर झालात. हे जन्मलेलेच सदिध पुषुष आहेत. त्यांचा मान ठेवायला पाहजि. त्यांची थट्टामस्करी करायची नाही. पण खरोखर त्यांना मानाने ठेवायचे. म्हणजे त्यांच्या मुकाबल्यात हे उभे राहतील, हे मला नक्की माहिती आहे. मुलं पार असली तरी त्यांना असे हाताळले तर त्याने मूले बेकार जाणार. त्यांचा मान ठेवायचा. त्यांना समजून घ्यायचे. त्यांना सहजयोगाचे पूर्णपणे शक्तिषण दिले पाहजि. हे जर आपल्यात आले, तर आपली मुलेसुद्धा कोणापेक्षा कमी होणार नाहीत. आण आपल्या देशाची सर्ववर्तने महती वाढणार आहे. म्हणजे ज्याला आपण आध्यात्म म्हणतो, स्परिचियुअल्टी म्हणतो, तो आध्यात्म आपल्या देशात भरपूर आहे. आध्यात्माने लोकांना वाटात, की लोक सगळे हरी हरी करीत बसतात. नषिक्रयि होतात. काही कामाचे होत नाहीत (कामातून जातात). काही नाही. बेकार बसलेत. सर्व शक्ती संचार झाल्यावर तुमचे असे दुमत होणारच नाही. त्या शक्तीचा परिणाम येणारच आण त्यांच्यात संलग्न होणार. त्याबद्दल शंका नाही. पण तुमच्या मुलांचे मला वशिष वाटते. कारण मी ह्या देशाचे भवषिय बघते आहे. हे करतबगार आता तुमच्या पोटी जन्माला आले. हे फार मोठे लोक आहेत. फार मोठे संत-साधू आहेत. ह्यांनी तुमच्याकडे अशासाठी जन्म घेतला, की तुम्ही पार आहात. तुम्ही रयिलायज्ड सोल आहात. पण जर तुम्हीसुद्धा हे समजला नाहीत, तर हे एवढे मोठे संत-साधू वाया जाणार. म्हणून मुलांना मारणे, मुलांना शक्तिषा देणे, त्यांच्यावर ओरडणे, रागावणे, तुम्ही सहजयोग्यांनी बलिकुल बंद केले पाहजि. आजपर्यंत मी कधी म्हटले नाही. पण आज मी हाच वचिर केला, की लोकांना मी हेच समजवून सांगणार आहे आण त्यांच्या ज्या आतून शक्त आहत, त्याला आणखीन जागृत केले पाहजि. इतकंच नव्हे तर जागृत करून त्या मुलांना बरोबर अशा ठिकाणी बसवले पाहजि, जथि त्यांची पूर्ण प्रगती होईल. त्यांची संबंध आयुष्याची रेखा बदलेल आण ते समजतील की आम्ही काहीतरी आहोत. त्यामुळे होतं काय, की मुलं मथि होतात. भितात. त्यांचे व्यक्तित्व मारले जाते. तसं व्हायला नको. कारण ही मुलं जन्मलीच तेवढ्यासाठी आहेत. कोणत्या कोणत्या कार्यात ते उन्नत होतील ते सांगता येण्यासारखे नाही. त्याने आपल्या देशाची सर्वांगीण स्थिती ठीक होते. हा आपल्या देशासाठी सहजयोगाचा मोठा आशीर्वाद आहे, की तुमच्या दारी, तुमच्या घरी असे मोठमोठाले साधू-संत जन्माला येतील. त्या साधू-संतांचे इतके तुम्ही वर्णन ऐकले आहे, साक्षात् इथे असतांना तुम्ही ओळखत कसे नाहीत. त्यांना ओळखलं पाहजि. त्यांना ओळखून त्यांची जर पूर्णपणे तुम्ही परतषिठा ठेवलीत तर ती मुलं तुम्हाला कुठल्या कुठे पोहोचवतील. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल, भारताचे सौभाग्य ह्याच्यातच आहे. ते ह्या सहजयोगात पुष्कळशा गोष्टी ठीक होतात. तुमचे आजार ठीक होतात. बाधा ठीक होतात. तुम्हाला चांगली मुलं होतात. त्यांना मुलं होतात. मग पुढे काय? तर आपल्या देशाची पूर्ण आठवण ठेवायची, की आम्ही ह्या देशासाठी मुलं जन्माला घातली आहेत, आमच्यासाठी नाही. ह्याच्यात कार्यान्वित होण्यासाठी त्यांचे जे गुण.

आहेत ते पूर्णपणे प्रस्फुटित झाले पाहजि. असला वचिर आपल्या डोक्यात ठेवायचा. ही मुलं कधीही चुकीचे काम करणार नाहीत. कारण ते संत-साधू आहेत. पण त्यांना वाव दिला पाहजि. हे मला आपलं स्वतःला वाटात. आज सगळ्यांनी सांगितलं की तुम्ही संस्कृतीवर बोला. अहो, असेल मोठी भारी संस्कृती तुमची. पण संस्कृतीला काही अर्थ असला पाहजि. मुलं अगदी आजूआधारक असली पाहजि. इकडून तकिडे त्यांनी वळलं नाही पाहजि. हे सर्व करायला आई-वडील तरी कुठे असे मोठे शहाणे आहेत! त्या मुलांना जसे वागायचे असेल, तसे वागू द्यात. त्यांचे कौतुक करा. त्यांना समजून घ्या. तुमच्या लक्षात येईल, की ही मुलं म्हणजे गुणांच्या खाणीच्या खाणी. त्यांना तुम्ही

काही सांगायची गरज नाही. एखाद- दोन बहकतीलसुद्धा. असे नाही म्हणत मी. पण बहतेक नाही. तेव्हा माझे असे म्हणणे आहे, की मला ते बघवत नाही. मुलांना रागवलेले वरगैरे मला मुळीच बघवत नाही आणि आवडतही नाही. त्यामुळे मी करतही नाही तसे. कधीच केले नाही. समजवून सांगा. काही गोष्ट असेल तर समजवून सांगतिलं तर मुलं समजतात. हं, फारच चुकलं तर सांगायला पाहिजे. पण उगीचच आपलं दाखवायचं की आमची हुकूमत आहे मुलांवरती. तसं करू नका. ह्या मुलांचे साम्राज्य जेव्हा येईल, तेव्हा आपल्याला कळेल, की हा देश कती महान आहे! आज म्हटलं संस्कृतीवर बोलून बोलून तरी काय होणार आहे? पुराणाची वांगी पुराणातच. पण हे वास्तविकी रोजच्या जीवनाला जे लागते, ते समजलं पाहिजे. एवढे अगदी रसिद्रकिटेड, एवढे अगदी जबरदस्त, मग म्हणायचे, ऐकत नाहीत. तुमचे ऐकायला तुम्ही कोण आहात ? तुम्ही कोणी साधु-संत आहात का? ह्याची फार गरज आहे. मी तुम्हाला सांगते फार गरज आहे. कारण कायद्याने आपल्यावरती काही बंधनं नाहीत. ह्या परदेशी लोकांवर आहेत. ते काही करू शकत नाहीत. मुलाला हात जरी लावला नां, तर गेले जेलमध्ये. ह्या लोकांच्या मते ह्यांच्या साम्राज्यात मुलं म्हणजे ही देशाची प्रॉपर्टी आहे, संपत्ती आहे, तुमची नाही. मुलांना ओळखले पाहिजे, जर ते बॉर्न रियलायज्ड आहेत, जर त्यांच्यामध्ये ते गुण आहेतच. ते द्रव्गुणित करण्याऐवजी त्यांना जर तुम्ही दाबून काम करतील. ते ही नाही झाले तर बघिडतात. तुमच्या हातात कमळे द्यावीत आणि ती तुम्ही कुस्करून टाकावी. ठेवले तर ते तुमच्यापासून पळतील. पळाले नाही तर चुकीचे ह्याला काय म्हणायचे ! आता नवीन वर्ष आहे. नवीन वर्षात नशिचय करून टाकायचा, की आम्ही आमच्या मुलांवर कोणतेही रसिद्रक्शन घालणार नाही.

1999-02-14, Mahashivaratri Puja

14 फेब्रुवारी 1999

Mahashivaratri Puja

New Delhi (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (English to Marathi) - Reviewed, Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Mahashivaratri Puja Date 14th February 1999: Place Delhi: Type Puja Hindi & English Speech

[Marathi translation from Hindi and English talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

असेल तर तुमधील आरसा स्वच्छ राहिल व परमात्म्यांचे त्यामचे येऊ शकेल. पण ईर्ष्या असली तर हा आरसा प्रतविधिति कला शकणार नाही. म्हणून कुणावदडलही राम कविया आकस आळगणे ही खराब गोष्ट आहे, सहणूतच येथू खसितानी सर्वांना कृष्ण कारा असे सांगितले तीव गोष्ट अनेक साधू संतही सांगत आले. जसे तुम्ही कृष्ण करत जाल तसे त्या गोष्टी महादेव, आपल्या नयित्वाखाली घेतात आणि शक्ति अति-सूक्ष्म असल्यामुळे ते या गोष्टीचा नकिल लावतात व त्यासाठी शक्ति देतात. हे महादेवाचे कार्य असते, तुमचे नाही. मी पाहले की सहजयोगामध्ये आल्यावरही ही ईर्ष्या सुटत नाही, कुणाला दूस्ती नेमले तर इतरांना त्याच्याबद्दल ईर्ष्या बाटू लागते, या दूस्ती वा लडिरमध्ये खरं तर काही अर्थ नसतो. माताजींनी हा एक खेळ महादेव श्रीशंकरजी वी आज आपण श्री पूजा करण्यासाठी एकत्र आलो आहोत. श्री शंकराव्या नावाने सुष्टीमध्ये अनेक प्रतबिंबे प्रकारची व्यवस्था आहे. आर्द्र शंकराचार्याच्या प्रभावामुळे शंकराची पूजा मोठ्या प्रमाणावर होऊ लागली. दक्षिण भारतात दोन प्रकारचे पंथ आहेत. एक वैष्णव लोकांचा श्री वशिष्णुला मातणाऱ्यांचा तर दुसरा श्री शिवाना मानणाऱ्यांचा. आपल्या देशातील लोक वभिजन करण्यामध्ये फार हुशार आहेत, ईश्वराचेही जणू वभिजन करण्याचा प्रकारच म्हणा, आणि त्याचे एकत्रीकरण करायला गेले तर वेगळेच पण विपरीत रूप बनते. अद्यापू ह्या देवतेचा हाव प्रकार लोकांनी केला. त्यात सांगतात की वशिष्णूने जेव्हा मोहनीरूप धारण केले तेव्हा शिव त्याच्या पोटी जन्माला आले. ही फार चुकीची गोष्ट आहे. आपल्या देशात अशा अनेक चुकीच्या गोष्टी सुरू होतात व त्यातून वेगवेगळे पंथ निर्माण होतात.. आपल्या बालवलेला असतो. पण तरीही ह्या प्रकारांनी लोकांची डोकी लोकांना कसल्या ना कसल्या नावारवाली झगडे करण्याचा नादय का खराब होतात. मलाच त्यासाठी काय करावे कळत नाही. हे कार्य जगणर इतके पसरले आहे की संपर्क ठेवण्यासाठी कुणाला तरी असे नेमण्याची माझी गरज आहे म्हणून हे करते तसे पाहिले तर या बावलीमध्ये बरीच सुधारणा झाली आहे तरी पण अजूनही कोण लीडर झाला बगैरे चर्चा चालतेच. आहे आणि त्यासाठी काही नमित्त मिळाले नाही तर काहीतरी काल्पनिक कथा तयार करून लयांच्यासाठी झगडे करतील. या दोन्ही गोष्टी चुकीच्या आहेत. सूरज आणि सुर्यापासूनचे करिण, शब्द आणि अर्थ व वाल आणि चालना; तसे दे दोन्ही एकच आहेत. म्हणजे जो सोपान मार्ग - सुषुम्ना नाडीचा मध्य मार्ग, हाच श्री वशिष्णुचा मार्ग आहे व त्या मार्गावरून आपण शवितत्वापर्यंत पोचू शकतो. म्हणजे मंझिली श्री शिव तर मार्ग श्री वशिष्णु. हा मार्ग तयार करण्यासाठी श्री वशिष्णु व श्री. आदशिकती यांनी फार मेहनत केली आहे. त्यामध्ये श्री. शविचे काही कार्य नाही, ते आपले आरामात बसले आहेत, ज्याला यायचे असेल तो येईल ज्याला यायचे नसेल तो येणार नाही. म्हणून श्री शविच्या पायाशी पोचण्याचा श्री. वशिष्णुचा मार्ग आपण पलकला पाहजि आणि त्या मागवरची चक्रे आपण दुसरी एक गोष्ट म्हणजे, वशिष्ठ: भारतीयामध्ये ही ईषा पैशाच्या बावतीत फारच प्रबळ होते, सहजयोगामध्ये पैशाच्या बाबतीत ही प्रवृत्ती बरीच आहे; कुणाकडे पैसा जास्त आहे, कोण गरीब आहे, सहजयोगाच्या कार्यामधून कोण कती पैसे कमावतो ह्या गणपा व चर्चा अचजूनही चालतात, ज्याचे हृदय पैशामध्ये गुंतले आहे तो सहजयोगाच्या कार्यासाठी काही कामाचा नाही. अशा हृदयात जडवाद, भौतिक लालसा टाकून आहे असे समजा, जड आणि भौतिक गोष्टीमध्ये तुमचे अंतःकरण अडकलेले असेल तर तुमचा उद्धार होणे अवघड आहे, आपल्या देशाची हीच वशिष्टता आहे. परदेशांत ह्या गोष्टीकडे कुणी फारसे लक्षा देत नाही, तसे पाहिले तर रकविसारखा पौरवातय भागामध्ये पैसा खुप कमी आहे पण तरीही लोक त्याची चिंता बाळगत नाहीत. आपण लोक स्नान ठीक केली पाहजित. ते झाले तरच आपण श्री. शविपर्यंत पोचू शकू, चक्रे ठीक झाली की हा श्री वशिष्णुमार्ग उघडतो व त्यातूनच आपले हळूहळू उत्थान घडत जाते. या चक्राबद्दल मी सांगितले आहे, त्यातलेच एक आपले हृदय ज्याला डावे हृदय चक्र म्हणतात, खरे तर हे चक्र नसून श्री महादेवाचे प्रतबिंब आहे. शविचे स्थान मस्तकाच्या वर म्हणजे वचिर बुद्ध्यांच्या ठीक आहे, म्हणून त्या स्थानापर्यंत पोचण्यासाठी प्रथम आपले हृदय कती स्वच्छ आहे हे हृदयात अनेक प्रकारच्या दोषांची घाण असते उदा.ईप, तुम्हाला कोणी त्रास दिला असेल, तुमचे नुकसान केले असेल तर त्याच्या बद्दल ईर्ष्या बाळगून काही उपयोग नाही, तुमचे हृदय जर स्वच्छ खुप काही करुने, हात-पाय घुळून देयाधी आरती प्रार्थना करती त्यापेक्षा सदयाला स्नान घालून व स्वच्छ करून प्रार्थना केली तर जास्त बरे होईल. आपल्याकडे जे पडरपु आहेत त्यामध्ये राग, क्रोध हा फार वाईट शत्रु आहे. एकदा का माणसाला क्रोध अनावर झाला की संमोहाचा पगडा येतो व त्याला वाईट वाटू लागते आणि आपण का रागावतो आपल्याला राग का आवरता येत नाही इ. वचिरानी तो आपण चंचलिते पाहजि. आपल्या

नाही असे स्वतःलाच म्हणायची सवय केली तर कदाचित् क्रोध कमी होऊ शकोल, तसे कोधाची समस्या इतकी कठीण आहे की ती सोडवणे फार कठीण असते. काहीही समोर आले की लगेच त्यावर प्रतिक्रिया करणे ही आणखी एक समस्या जास्त करून परकीय लोकामध्ये, बरीच आहे. "मला हे आवडत नाही." असे सारखे म्हणायचा हा त्याचाच प्रकार, असे म्हणणारे तुम्ही कोण? पण आजकाल ही एक फॅशनच बनून गेली आहे. खरे तर हे योलाप्याची जुरीय नसते. हा आजचाच दोष आहे. कुणी तुम्हाला ग्रासतो. पण क्रोध आला की माणूस स्वतःला विसरतो आणि तोडाला येईल ते बडबडत राहतो, त्याच्या हृदयात साचलेली धाण अशा वैडी त्याच्या तोडातून बाईर पडते. हा राग आवरला पाहजि त्यासाठी आपण का रागावतो इकडे चिंतित लावावे काही लोकांचा कोध व्यक्तिगत असतो तर काही वेळा तो समाजसापेक्ष असतो. म्हणून कोध का येतो हे वचिरांत घेतलेले बांगले लोक कधी कधी मला म्हणतात माताजी, तुमच्याविरुद्ध कुणी काही पोलले तर आमहाला राग येतो." मला तर याचे हसूच येते, मंग मी गंगतीने सोगते मी तर प्रेम करायला बधत असते, न्हणून अशा गी फुले दली आणि तुम्ही म्हणालात मला फुले आवडत नाहीत तर सोडून या उलट ज्याच्यामुळे राग होतो त्याच्याबद्दल दया बाळग्याला शकितो, कोधित होणाऱ्या माणसाने अत्यंत शालीन त्याच्यामागचे प्रेम तुमच्या लक्षात येत नाही. सुदाम्याने पुरघुडी व्हायचा प्रयत्न करावा. सामाजिक स्तरावरही आपल्याकडे अशा काही संस्था आहेत ज्या या क्रोधांमधूनच हाणामारी, मारपीट असले प्रकार करत असतात. काही वेळा तर मारपीट करणाऱ्याची सेना तयार होते. ही फार गंभीर व भयानक गोष्ट आहे, आता या गोष्टी आपल्या संरक्षणासाठी कुणी करत असेल तर ते समजण्यासारखे असेल. पण जो माणूस परमात्म्याचा मक्त आहे पणाला कसल्याच संरक्षणाची जुरी नाही कारण त्याच्यामळे श्री महादेव वास करून राहिलेले असतात अशी माणसाला कोण कय करू शकणार ? त्याला कतीही आस दिला, छळले तरी कुणीही सज्जन आहे दे तुम्ही लक्षात घेता, असे केले की तुमची नजर त्याला नष्ट करू शकणार नाही; आमहाला कुणीही नष्ट कम शुकत नाही असा त्याचा ठाम वशिष्णू असतो, उलट त्याला आस देणाऱ्याचीय नाश होते असती ही भनदवा जेन्हा तुमच्या हृदयात नरिमाण होते तेव्हा तुमचे हृदय पूर्णपणे स्वच्छ असते. श्री शविचे स्थान आपल्या हृदयात प्रतबिंबे स्वरुप आहे व आरसा जेव्हा साफ असतो तेव्हाच त्याच्यातील प्रतबिंब स्वच्छ स्पष्ट असते. शविचा क्रोध एका वेळेसच होतो असे म्हणतात पण मी त्यांचा क्रोध खूप वेळा बघितला आहे कविहना तो त्याचा अधिकारच आहे. आदशिकतीच्या वरिधंत कार्य करणाऱ्यापर्यंत ते पाहते, शविय है लोक फार कंजूस व क्रोधी पण असतात. पण कुठेही असले तरी शविबे हात तेथपर्यंत जाऊ शकतात. मग ते कुणाचेही ऐकत नाहीत. त्यांना माहीत असते की आदशिकती स्वतःहून आपल्या वरिधी लोकाना दंड वा शक्ति करणार नाहीत उलट कृष्णच करतील, पण स्याचा हात इतका लाब आहे की तो कुठेही पोचू शकतो व त्याला कुणीही अडवू शकत नाही! त्यांना कोण रोखणार ? यावरून तुमच्या लक्षात आले असेल की सहजयोगी म्हणून तुमच्या वैयक्तिक जीवनांलही शविचेच अनुकरण बुम्ही केले म्हणतात (Pther पाहजि असे केल्याने अनेक फायदे होतात एक म्हणजे तुम्हाला सूक्ष्मस्थितीला हृदयाचे त्रास कधी होणार नाहीत. हृदयाचे विकार क्रोध अळावल्यामुळे होतात. कोधापासून पत्तातीप वाटू लागला की अंजायताथा बास हतो. नुसते म्हणून वा बोलून क्रोध कमी होऊ शकत नाही. म्हणून मला वाटते की आरशासमोर उभे राहून स्वतःवरच रागवायची सवय केली, माझ्यासारखा महामूर्ख कोणी म ती देणाराची भावना तुम्ही दुखावता व त्याचा अनादर करता, करून आणलेले साध पोहे श्रीकृष्णानी कसे आवडीने खाल्ले तुम्हाला माहीत आहे. कुणी एखादा गरीब माणूसही एखादी वस्तू मोठ्या प्रेम भावनेने तुम्हाला देतो त्याचा आदर करावा. हे कांचेला मागच्या बाजूने पार। लावण्यासारखे आहे. त्यानंतरच त्याचा आरसा होतो व प्रतबिंबे त्याल येते. अशी भावना बाळगली की जुमच्यात कलात्मकताही निर्माण होते. ही कलात्मकता प्रेमाची आहे व त्यातून दिल्या गेलेल्या वस्तूमधील कला तुम्हाला जाणवते व तो देणारा मनुष्य कति प्रेमळ, मनमोकळा उदार व आपोआप स्वतःकडे वळते. माझ्यामध्ये हे प्रेम आहे का हे तुम्ही बघू लागता, आपण वरवरचेच प्रेम दर्शवत तर नाही ना हे तुमच्या लक्षात येऊ लागते, आपणचे अनेक चुका करते राहिली, आपल्यातला कमीपणा लक्षात घेतला नाही आपल्यामध्येच जर काही चुकीच्या धारणा असतील तर आपण कुणालाच सुखी करू शकणार नाही, हा स्वाधीपणा म्हणायचा. स्वार्थ हा फार सुंदर शब्द आहे, स्व म्हणजे आत्मा व आत्म्याचा अर्थ म्हणजे स्वार्थ. स्वार्थ बाळगणारे बरेच लोक शविची पूजा करत असतात हे मी शविसारखा दाता दुसरा कोणी नाही, ते प्रेमाचा स्रोतच आहेत. तो स्रोतच सगळीकडे वहात आहे आणि त्याच्यामुळे हे सर्व कार्य चालले आहे. शविचरणाचीच ही लला आहे व त्यांतच जगभर सहजयोग पसरत चालला आहे व त्या सागरात तुम्ही नहाऊन गेले आहात. यानंतर तुमचे चिंतित श्री शविच्या चरणी लीन होऊन जाते व त्यामुळे तुमच्यामधील पंचतत्वाचे गुण सूक्ष्म होतात. याआधी मी बार तत्त्वाबद्दल बोलले होते पण पाववे तत्त्व, ज्याला आकाश त्याबल: जास्त बोलले नव्हते. मानव ज्ञान यो. प्रवाही होते, त्याचप्रमाणे हे आकाशतत्त्वही बलायमान व्हायला ह. हे आकाशतत्त्व सगळीकडे व्यापून असल्यामुळे जथि-जमि काही अडचण वा समस्या असले तरीदथि या आकाशतत्त्वामधून तुमचे चिंतित पोचू शकते व ज्याची जरूर आहे ते

कार्य घटति होते. हे प्रत्यक्षात घडत असते, असे सूक्ष्मतत्त्वही है आल्यावर आकाशतत्कडूनच ईथर

झाले की लोक त्याला चमत्कार समजतात पण खरे तर ही वाटावे की पुरूषी कपड्यातील ही एक स्त्रीच आहे. कधी कधी मदमस्त होऊन हतीसारखे डोलायलाही लागतात. अशा तऱ्हेने बसण्या-उठण्यात, बोलण्या-चालण्यात ही घरमेड दिसून येते, सूक्ष्मातसूक्ष्म असे जे भाव असतात कवि जी स्थितीं असते ती सहजमधे या गोष्टींना काही अर्थ नाही. स्वतःला कुणी वशिष्ट आहेत असे समजण्यात काही अर्थ नाही. कारण अशी समजूत धरमेड) वाढली तर ह फक्त शेष रहाल म्हणून स्थितायहल करसलीही घगेड बाळगून मही परमात्म्याला भानणारे, ईश्वरभवत-व साक्षात्कारी योगी आहात हे लक्षात घ्या. ाहीतर आनंदाला तुम्ही मुकाल शविशक्तीमधे आनंद आनंदच आहे. माणूस आनंदाच्या अनुभवामधेच मस्त होण्यासाठी उलट पुरुषांमध्ये अरशी धरमेड आली की तो स्त्रीसारखा वागू शविशक्ती असते. पण मी पाडत की बरेचसे शविमक्त म्हणवणारे लोक आनंदी नसतात, त्याच्याशी नुसते बोलणेही कठीण असते. याचा फायदा काय? शवि भवति करतात तेव्हा, साकषात नटराज असतात. आनंदाये मूर्तगिल कलात्मक रूपच. पण हे शविभक्त म्हणजे रुद्राकषाच्या नुसत्या माळा घालणारे! त्यानेच त्यांना हृदयाचा अटेक येणार असतो. त्यातून शविभवत भस्माचे कपाळावर आडवेच पटे फासणार तर वषिणभवत उमे पट्टे फासणार खरे तर आडवा न्हणजे खूप शान्तविन तर उभा म्हणजे ऊर्ध्वगामी, म्हणून दोन्ही पटे लावणे बरे! म्हणून लक्षात घेतले पाहिजे की ज्या शवितत्वासाठी आपण चालतो तो सोपानमार्गच हवा. त्या मार्गामधे एक-एका वाईट गोष्टी सोडत चालायचे आहे, हुसयाये यांगले वाट आपल्यातील वागल्या-वाईट गोष्टीकडे लक्ष सयचे आहे. स मी र आहे?" हे पहात बसलात की सर्व भुते पून जातील एरवी हीव सारी भुत आपल्याच आज्ञा बकरावूर मा होतील आणा असा माणूस दुःखादायी बनतो. दुसऱ्याला चमत्कारावी गोष्ट नाही तर सूक्ष्मतत्त्वाचे कार्य आहे. तुमचे चित्त शविचया चरणी अशा जागृत स्थितीला आल्यावर तुमच्यामधे जे जागृत होते. हे मळिवण्यासाठी आपले हृदय पूर्णपणे साफ व्हायला हवे मी मानवामधील तीन रपिबद्दल वर सांगितले, बौधा रपि जो आहे तो म्हणजे 'मद' म्हणजे घरमेड, महिलाना ममेड झाली की त्या पुरुषांसारखे चालायला-बागायला लागतात. मग ही घमड पेसा, रुप व शक्तिषण कशांमुळेही आली की स्त्री पुरुषासारखी बनत जाते. लागतो. आरशासमोर जास्त असणे, प्रसाधन, कपडे यात मग्न असणे इ. मध्ये रमतो, ल्याच्या चालण्या-बोलण्याची टबही ण्टकत-मुरडत अशी स्त्रीसारखी होते. इतकी की पाहणाऱ्याला र दुःख देणारा माणूस कधी सुरी होऊ शकणार नाही.उलट तो स्वतःच आतमय दुकी होईल तुम्हाला शांत सुख, आनंद व प्रेम मळवा ही एकच आईची सावना असते. स हवाची गोष्टी वेगळी ते बचिडले की अशी च्यराक देतात की मलाही भीती घाटू लागते. तसेच ते भवतात अज्ञानातून केलेल्या बुकाची क्षमा करणारे आहेत आणा त्याची तप-चया कर ज्या गान्यना वरदान देणारे आहेत. ण भाणसाला मुळातम सज्जनपागाची आड नाही त्याला ते ठीक करतात. म्हणून त्यांना भयकर असे म्हणत. म्हणजे एकदा चपिडले की मुमावेही ऐकत नाहीत. पण हे सर्वस्थाचा अंत होण्याच्या वेळी होणार, यालाच मी लासट जजमेट या शब्दात सांगत आले आहे. तुम्ही काय करत आहात, कुलल्या वाटेने चालला आहात हे सर्व तुमच्यामधे रेकॉर्ड होत असते. त्यानुसारच तुम्ही स्वर्गात कथि नरकात जाता. तुम्हाला नरकात पाठयायाचे काम भी नाही तर शवि करणारे आहे. काही लोकांना वाटते मी आपण माताजींना इतके मानतो, त्यांच्यासाठी इतके करतो तरी आपल्याला शक्तिषा का मळिते? त्याला कारण मी नाही. पण शविची मर्यादा मी आहे तशी मझी मर्यादा तेच आहेत. म्हणून भवतीमधे कक्षा मुंबईतील पब्लिक प्रोग्रॅमच्यावेळी श्री माताजी सृजेवरती येताना ३

दोघांचा स्वभाव अगदी वेग-वेगळा असल्यामुळे तुम्हाला खूप काळजीपूर्वक राहिले पाहिजे. मी हे एवढ्यासाठी सांगत आहे की सहजयोग्यांतही काही खराब व पैशाव्या मागे लागलेले लोक आहेत. दुसऱ्याचे नदुकसान करणारेही आहेत. हे सर्व लोक बाहेर फेकले जातील पण जाता- जाता श्री शविच्यासमोर येतील. मला कोणी Bankrupi झाल्याचे सांगितले तरी मी त्यावद्दल काही ऐकून घेत नाही. जे आपणहूनच संरक्षणकववापासून बाहेर जातात त्यांना कोण वाबवणार शविकाडूनही मळिले पाहिजे. मातेचे संरक्षण आहेच पण शविकाडूनही ते घेतले पाहिजे म्हणून मी ज्या पाच तत्वाबद्दल सांगितले ते सूक्ष्मतत्त्वातून तुम्ही मळिवायला हवे. आणा त्यासाठी ध्यान तुम्हाला केलेच पाहिजे, ध्यान करणारे व न करणारे सहजपणे ओळखून घेतात. यान मनापासून झाले नाही, त्यामधे मन स्थितीवले नाहीतर त्या ध्यानाचा लाम मळित नाही. त्याचा नाही. या शवितत्वाचल लोकामधे काही चुकीच्या धारणा आल्या आहेत. उदा. भांग प्यायली की शवि-तत्त्व प्राप्त होते. तीच समजूत दास पणियाबदल. अशा अनेक गोष्टी शवितरवाच्या नावाखाली लोकानी पसरवल्या, शवि वशि प्यायले तसे तुम्ही पडि शकाल का? संसारातील सर्व वशि संपवण्यासाठी त्यांनी ते पाशन केले. म्हणूनच ते धोऱ्याची फुले खात असत. कारण त्याने शिवा प्रभाव नष्ट होतो. तसेच साईनाथ लोकाची तंबाखूची सवय जावी म्हणून चलीम ओढायचे. मंत्री लोकही तंबाखू खातात शपियाकडूनही वेळ पडली तर मागतात. महाराष्ट्रात तंबाखू पेरत नाही पण खाण्याची सवय फार आहे. म्हणून साईनाथाना ती संपवून टाकायची होती. पण लोक उलटे त्याचे आचरण करण्यासाठी तंबाखू खाण्यात चूक मानत नाहीत. शविचा तयाखूशी काही सबंध नाही. तरी ती सवय शवितत्वाच्या वरीधात आहे. तसेच देवीचे कार्य जगातील दुष्टाचा व भुताचा संहार करणे ते तुमचे कार्य नाही. याच दृष्टीने जे अनेक साधु-संतांनी केले ते तुम्ही करू शकणार नाही. तशी शक्ती तुमच्याजवळ नाही आणा ते तुमचे कार्यही नाही. तुमचे कार्य आहे की रवतःला ठीक करणे स्वच्छ करणे आणा शवितत्त्वाच्या स्थितीला येणे. तशी स्थिती मळिली नाही तर सर्व मेहनत येकार जाईल. चुकीच्या गोष्टीचे अनेक तऱ्हेने समर्थन करणे शक्य असले तरी तुम्हाला योग्य त्या मार्गानेच जायचे आहे. योग्य प्रकारेच वागायचे आहे. म्हणून सर्वप्रथम आपण आपले हृदय स्वच्छ केले पाहिजे. आपल्या ज्या काही वाईट सवधी आहेत त्याचा हृदयावर फार परिणाम होत असतो. एक जमाना असा होता की जे विद्यारथी येतील त्यांना जंगलात रहावे लागायचे. म्हणजे याबाबतीत जे बुकीच्या गोष्टी करतात- चुकीच्या कल्पना मांडणे, ऐषआरामाची सवय मोडून टाकली जायची, फार तर झोपडीमधे विपरीत ज्ञान पसरवणे अशील कला जोपासणे- आणा जमनीवर (शेणाने सारवलेल्या) झोपायला मळि. अंगावरु फार सरस्वतीचा अपमान करतात. ते एक फार मोठा गुनहा करते करमी कपडे असत. कारण कपड्यांची लालसा बाटू नये म्हणून असतात आणा शवि त्यांना मोठी शक्तिषा करतात. आदशिकृतीच्या तुमची आई कुठेही राहू शकेल, कुठेही झोपू शकते, काहीही खाऊ शकते हे तुम्हाला माहित आहेत. आणखी एक गोष्ट म्हणजे भारतीय लोकांना खाण्याचे चोचले फार असतात. महिलाना तर फारच मला पण जेवणासाठी सारखा आग्रह करतात. पण मी बाहेरचे कवि हॉटेलचे जेवण घेत नाही, घरचेच जेवण, तेही मीठ- साखर नसलेले मला लागते. भारतीय महिला, पंजाबी, गुजराती इ. सगळ्या प्रतातल्या महिला रखाना बनवण्यात फार चतुर, नव-यांनाही त्या खायला धालून बुडू बनवून ठेवतात! माझ्या नव्याला हे आवडते ही भाषा सगळीकडे ऐकायला मळिते दविसभर त्या खाण्या-पण्याच्याच गोष्टी करत बसल्या तर त्यांना सहणून प्रत्येकाने आपले संरक्षण काही फायदा नाही. ध्यान असे पाहिजे की रोमारोमांतून आनंद उमटला पाहिजे. श्री शवि तुम्हाला अशा आनंदाने पुलकित करतात, त्यांच्या नुसत्या नामसमर्पणांतूनही आनंद वाटला पाहिजे काही लोकांच्या यावतीत हे होत नाही यांचे मला आचर्य कपडे वाटते. शविभक्त लोक शुष्क, दुःखी असू शकत नाही. या बाबतीत एक गोष्ट अशी की जे लोक अती कार्यमग्न कार्याच्या पाठीमागे लागलेले असतात ते उजव्या बाजूचे होते राहतात. हे प्रमाणाबाहेर गेले की ते शविपासून वभिक्त होतात आणा भग त्याचे परिणाम दिसू लागतात. सरस्वतीदेवी ही शविची बहीण- जे लोक बरीच ज्ञानसाधना वा कलोपासना करतात त्यांनी [सी की गोष्ट नहणी] लक्षात ठेवली पाहिजे. म्हणून ज्ञान व कला बाबतीतही त्यांचे असेच कडक नियम आहेत. यांत मुळीच शंका नाही. म्हणून सहजयोग्यानी स्वतःकडे लक्ष दणे फार जरीचे आहे. माझ्यात कार्य कमी आहे. मी कोणत्या चुका करतो इकडे सलत ध्यानपूर्वक लक्ष दिले पाहिजे. आपल्या भारतीय संस्कृतीमध्ये याचा अगदी सोपा मार्ग दाखवून दिला आहे. आजकाल नया जमाना आला आहे म्हणजे काहीही केले तरी चालते हा वचिण मूळ घरत आहे. पण ते बरोबर नाही. सारतात रहायचे असेल तर भारतीय संस्कृतीचे पूर्णपणे अनुसरण कोलेच पाहिजे] सारी जीवनपरंपरातीलच कशी असावी याचे भारतीय संस्कृतीमधून वविरण केले आहे. या संस्कृतीमधे तीन मुख्य तत्वे आहेत. सर्वप्रथम शवितत्त्व, आपल्या संस्कृतीमधील सर्व मर्यादा शवितत्वामध्ये आहेत. लहान-सहान गोष्टीपासून मोठ्या गोष्टीबद्दल सर्व मर्यादा शवितत्वामधे आहेत व त्याच्याकडे शविावे फार लक्ष असते. त्याचे उल्लाघन केलेले त्यांना चालत न सहजयोगी कसे म्हणणार ? एकूण खाण्यापण्यामधे हृदिसतानी लोक फारच उत्साही. त्यांची अशीच एक दूसरी सवय म्हणजे परदेशात पूजेसाठी आले तरी त्यांनी अटबड बाथरूम हवी असते, आपल्या धरी कधी त्यांना त्याची गरज वाटत नसली तरी तथि रहायच्या जागी आधुनिक व्यवस्था असलेली attached

bathroom हवी असते. गणपती पुज्यातही तीच जन्हा. परदेशी सहजयोग्यांसाठी त्यांना सवय नसले म्हणून वेगळ्या बाथरूम बांधण्यात येतात. पण हा लोकांनाही त्यांच्यासारखी वेगळी (धयवस्था लागते! मग ते परकीय लोकच म्हणू लागले की आमहाला हृदिसतानी पद्धत चालेल. म्हणून त्यांची अदलावदल केल्यावर हे भारतीय लोक एकदाचे खूप झाले, सहजयोग्यानी अशा गोष्टी करणे एक शरमेची गोष्ट आहे. आणखी एक हेराण करणारी गोष्टी म्हणजे केबल्यात पूजेसाठी येणारे इतर परकीय लोक बैगवेगळ्या जातीचे असले तरी आनंदाने जसे असेल तसे एकत्र राहतात पण भारतीय लोक हॉटेलमध्ये जाऊन राहतात. या सर्वामधून त्याग करण्याच्या भावनेचा अभाव दिसून येतो. अजकालच्या मॉडन ब या अशा निधारने बसने जायचा प्रयत्न करत नाहीव. पूर्वीच्या पद्धतीमधे त्याग ही भावनाच लुप्त होत असल्यासारखे दिसते, या काळी बसनेच सगळीकडे प्रवास करावा लागे. आमच्या लहानपणी लोकांकडे नोकर-चाकर नाहीत, सर्व कामे आपली आपल्यालाच करावी लागतात. फालतू गोष्टीकडे चित्त लागणे, थेकार गोष्टीच्या मागे लागणे या सवयी तुम्हाला फक्त एक साधारण सर्वसमाप्ती माणूस बनवतात. आजकालच्या बायका वयुटपिरलरच्या मागे त. पुण्यासारख्या गावात ब्राह्मण सहलियाही स्त्रीवलेस जमनीकर अनवाणी वाललात तर खूप फायदा होईल. एकदरीत बलाऊज घालतील, काळा चष्मा लावतील आणा सिकूटर वा कारमध्ये भटकतील. पुण्यासारख्या पुण्यभूमीची ही तन्हा! मला हे समजतच नाही. शविांकडे पहा, ते आरामात बसलेले असतात. बराती म्हणून गेले तर नंदीवर बसून; नंदी त्यांचा फार आवडता, कारण ते म्हणतील त्याला मान डोलवणारा! पारवतीला ल्याबद्दल काही वरिध नव्हता पण लचिया भावाला हे एक आश्चर्यच वाटले मला तुम्ही असेच रहा असे म्हणायचे नाही पण नको त्या गोष्टीच्या मागे लागण्यात, त्यावर पैसे उधळण्यात काय अर्थ? समजदारी असावी; जे आहे त्यात रहायला शक्यावे, खाना जसा आहे, जसा मळिल तसा मान्य करावा: कुठे जेवायला गेले तर तथिल्या जेवणाला नाये ठेवणे कवि घरात काही केले लर ते अमक्या-तमक्या घरातल्यासारखे नाही बनले अशी टीका करणे, अशा तऱ्हेने खाण्यामधे जमिचे चोचले पुरवणे हा प्रकार हृदिसतानी लोकांमध्ये फार जास्त चालतो. हे प्रकार थोडायला हवेत. हे परदेशी लोक तुमचे जेवण घेतात पण त्यांनी

कशाला नावे तेवल्याचे माझ्या कानावर येत नाही. आता त्यांच्याकडचा इंग्रजी खाना तुम्ही घेऊच शकणार नाही ही गोष्ट वेगळी. पण असल्या सबयीमुळे जीवनातील आनंदाला तुम्ही पारखे होता. पूर्वीच्या काळी पार होण्यासाठी हिमालयात जावे लागायचे. जंगलात राहून नदीवर आस्वाद समजला पाहजि, मी तर म्हणून की तुम्ही सवनी थोडे आघोळ करावी लागायची. जमनीवर झोपायवे, कपडे नावापुरते घालायचे असे अनेक कष्ट केल्यावर व गुरुची सेवा केल्यावर पार वयोचल्यामुळे शवितत्त्व खराब होते व सारी मेहनत बेकार जाते, होण्याची संधी नळित असे. पण एकदा पार झालेला शबिय चांगला तयार व्हायवा. तुम्हा लोकांना काहीही करता सहजा-सहजी आत्मसाक्षात्कार मळाला. पण तुमच्या डोक्यात अजूनही संतुष्ट राहणीसाठी खाण्यापिण्याच्या व तत्सम गोष्टीची मुळीच पूर्वीच्याच गोष्टी उरून बसल्यासारख्या टकून आहेत; त्याच गोष्टी तुम्हाला छोटून टाकायच्या आहेत म्हणून मी त्यांच्यावर इतका जोर देत आहे. त्यासाठी तुम्हाला घरदार सोडण्याची जरुर नाही. पण आपल्यामधील हे दोष हळू करमी करण्याचा प्रयत्न तुम्ही केला पाहजि व आपल्यामध्ये एक प्रकारचा आस्तराद निर्माण केला पाहजि, माझ्या म्हणण्याचा अर्थ एवढाच आहे की आपण शरीराचे गुलाम बनण्याऐवजी शरीराला आपले गुलाम बनवले पाहजि. उदा, पलग आसला तरीही. जमनीवर झोपण्याची मुद्धाम सवय केली की झोप येईलूचेशाशरि कि आरामदायी राहण्याच्या गोष्टी सोडून याव्या पुष्कळ जणीना बसवा प्रवास वालत नाही, मग ते कुणाच्या ना कुणाच्या सरी कारमधुन जाण्याच्या मार्गे लागतात पण बसमधूनच जाऊत एयाब्या तर घरात मोटार असूनही चार-पाव मैल दूर असलेल्या शाळेत पायी जाय लागे, ती घरातली शक्ति होती. भी तर हातात चपल घेऊन अनवाणी चालत असे. कारण त्यामुळे जमनीमधून व्हायबरे शनस मळित. तुम्हीसुद्धा वपल बूट न घालता थोडे तरी गतात. प्रत्येक गोष्ट आरामात कशी होईल इकडे आपण लक्ष देतो. या तन्हेने सर्व तन्हेची शारीरिक गुलामगिरी कमी करुन हे परम शवितत्त्व आपल्याला घारण करायचे आहे. त्यासाठी कुठल्याही याहा गोष्टीची अमुकच कपडे घालायचे, सोवगि कपडेच हवेत इ ची काही जरुर नाही. जे आहे त्याचा स्वीकार करवा स्थात काही चपिडणार नाही, उलट जे आहे त्यात समाधानी रहायला तुम्ही शकिल. नुक्ताच गंस सलिडिर सोळा रुपयांनी वाढला म्हणून महलिमंडळी आंदोलन कर लागल्या पंधरा रुपये खर्च करताना त्यांना काही वाटत नाही. तीघ गोष्ट घरातल्या नोकराची, पूर्वी शंभर रुपयांत घालायचे आता त्यांनाही हजार रुपये लागतात वर कपडे बगैरे पण मागलात. पगार वाढला की खर्च वाढतात मग महागाई वाढणारच. सर्वसाधारण समस व) सूजबूज बाळगली तर जास होत नाही म्हणजे. शवितत्त्व सुधारेल मी गंधीजींच्या आश्रमात होते. याची आश्रमातील शक्ति फार पण नुसत्या पावडरवर कडक, स्यास-आध्रूम स्वतः साफ करायची कपडे व जेवणाचे काट स्वतः धुवायचे, जेवणात फक्त उकडलेली माजी ब त्यावर मोहरीचे तेल, एवा कडकपणा सहन करणारे फार थोडे, बरेच जण शरोडे दविस राहून पसार व्हायचे. या संगळ्या गोष्टीसाठी दविस उकडलेल्या माजाव खाऊन पहा खाण्यापिण्याच्या रूची लोक एदा दविस उपास करत. त्या नमिताने काही त्या करत पण आजकाल हे बोलणेही अवघड आहे. समाधानी व जरूरी नाही. आणखी एक मोष्ट म्हणजे आपल्याकडे जातपातचे प्रकार

अजून चालतात. काथस्थ, आहमण, हद्दि वगैरे भेदभाव केले जातात. सहजयोगातही ते जाती-जातीचे आपापले गुण बनवून राहतात. जेवायला बोलवायचे तरीही जात पाहून करणार, सहजयोगी झाल्यावर जात कशी शल्लिक राहते ? शविना जात माहीत नव्हती बराती म्हणून त्यांनी लुक पागळे लोकही बरोबर घेतले. म्हणून शवितत्त्वाला येण्याच्या हुष्टीने असे जाती-पातीबद्दल कटाक्ष पाळणे चुकीचे आहे, तीच गोष्ट खाण्या-पिण्याची, प्रत्येक जातीला आपापल्या पद्धतीचे जेवण व पदार्थ आवडतात व पाहजि असतात. वेगवेगळ्या प्रकारचे पदार्थ खाण्यातही रस असतो हे समजून घेण्याऐवजी आपल्याच पद्धतीचे जेवण ठेवण्याचा आराह कशासाठी ? सर्व तन्हेच्या जेवणाचा स्वाद घेता आला पाहजि. तो स्वाद रसनेमधून येतो आण तथिनच वाचा उमटते. साध्या बोलण्यातही एक धकाराच गोडवा दसून आला पाहजि नाही तर चेहराव मुळी आहे ते एक आरसी आहे, त्या आस्नामधे प्रतबिधि येण्यासाठी गवणासारखा दसिला तर बोलणे बघायलाव नको पुरषांची आणा तुम्ही तो आरसा स्वच्छ केला पाहजि, त्या आरशतचि प्रतबिधि. रतिरियांची दोघाचीही हीच तन्हा अशा चमत्कारीक परसिधतीत शवितत्त्व कुठे दसिणार ? शवि तर प्रेमाचे महासागर आहेत. शततु, राक्षस यानाही ज्यांनी वरदान दिले त्या शविचे तत्व आपल्यामध्ये आपण लहान सहान फालतू गोष्टीमधेच घुटमळत राहिलो तर कसे जागृत होणार ? ज्या तन्हेने आपण एकमेकावर टीका करत राहतो. जात-पातीसारखे भेदभाव करत राहती त्यामध्ये शवि कसे दसून वशिष लक्षात ध्यायला हवे की तुमच्या हृदयात शरी शविचे पूरण येणार ? शविंच्या प्रेमधारेमध्ये आल्यावर तुम्ही उलटी सुलटी बात करु शकत नाही, त्यात काही अर्थ नाही. तुमच्यामध्ये प्रेम, समज व एकमेकांबरोबरचा आनंद दसून आला पाहजि. सहजयोगी एकमेकांत भांडत नाहीत हे खरे, तसेच भेटतात तेव्हा प्रेम वाटतात हेही खरे फवत खाणे-पिणे, कपडेलेंत या वैयक्तिक गोष्टीमध्ये थोडा अधिक समजूनदारपणा तुम्ही दाखवला पाहजि. त्यासाठी तुमचे चित्त तुमच्याच हृदयांत उतरले तर चांगले म्हणून तुम्ही सतत स्वतःकडे पाहणे फार महत्त्वाचे आहे. "माझे होईल. अमेरिकेत तर हे फार जरूरी आहे कारण लिकडे या बाबतीत नात्र प्रकारचे थेर चालू चालले असतात व फेशन म्हणून यदलत राहतात. पण तुम्ही तसे वागणार नाही. आपापल्या ठिकाणी जे सन्मानने (सादगी) राहतात त्याचेच नाव होते, इतरांचे नाही. आता तुम्हाला आत्म्याचा प्रकाश मळाला आहे आणा त्या प्रकाशात तुम्हाला स्वतःला सुधारुन ठीक करायचे आहे. तुम्ही शविच्या चरणी आला आहात; तुम्ही स्वतःला धन्य समजा की तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार प्राप्त झाला आहे दसण्याला सुधारण्याच्या मार्गे न लागता स्वतःला ठीक करत चला. पूर्वीच्या काळी दोन-चार साक्षात्कारी पुरुष आत्मसाक्षात्कारी लोक आहात हे हृदयांपासून आले, त्यात माधुर्य आले की कुणीही तुमच्या बोलण्यावर नाराज होणार नाही. लहान मुले असोत वा बदलिघारी माणसे असोत, तुम्ही त्यांना सुख वाटलेत की स्वतःही सुखी व्हाल, तुम्हाला शविचे आशीर्वाद मळिले की तुम्ही समाधानी होता. मी स्वतः समाधानी आहे का, दुसऱ्याच्या वागण्या बोलण्याने आपण नाराज होतो का. आपल्याला राग येतो का, मी सारखे दुसऱ्यांचे दोष काढतो का इ. स्वतः तले दोष पहात वला आणा तुम्हाला स्वतःमरधील दोष दसून आले तरच तुम्ही स्वतःला सुधारू शकता, अंधारामध्ये प्रकाश आला की सर्व नीट दसिते तसे तुम्हाला तुमचेच दोष दसून येतात; तसे दसून आल्याशिवाय तुम्ही स्वतःला स्वच्छ कसे करणार ? तसे स्वच्छ झालात की त्या परम पति परमेश्वराचे दर्शन हृदयांत घेऊ शकाल आणा दुसऱ्यांनाही ते दर्शन देऊ शकाल सदाना अनंत आशीर्वाद (या पुढील भाषण इंग्रजीतून झाले.) मी या लोकांना शवितत्त्वाबद्दल सांगत होते. शविचे प्रतबिधि वक्रावर नसून तुमच्या हृदयात आहे. तुमच्याजवळ जे येण्यासाठी याच गोष्टीकडे नीट लक्ष दिले पाहजि. त्या संबंधात मी त्यांना वदरपूबद्दल सांगितले त्यातल्या पाच रपि बद्दल मी जास्त बोलले कारण शेवटचा रपि म्हणजे हाव त्याच्यापेक्षा तुम्हा पाश्चात्य लोकांसाठी जास्त महत्त्वाचा आहे; कारण त्यांचे जीवनच लालसेने भरलेले आहे आणा शरी शवि त्याच्या पलीकडे आहेत. म्हणून तुम्ही प्रतबिधि तुमचे हृदय स्वच्छ झाल्यावरघ येणार आहे. दरेष, मत्सर, शत्रुलुचाची भावना, मोह, लालसा. इ. दोष जर तुमच्यामधून गेले नाहीत तर तुमचे हृदय दगाडसारखे होईल आणा त्यामध्ये शविचे प्रतबिधि येऊ शकणार नाही. सध्याच्या या कलियुगामध्ये शरी शविचे गुण तुमच्या व्यक्तिमत्त्वातून दसून आले पाहजि. त्या गुणांचा आवषिकार प्रकट होणारे लोक आज फार थोडे आहेत. काय चुकत आहे, माझे लक्ष कुठे लागले आहे, मी दुसऱ्यांचे दोष न पाहता स्वतःची काळजी घेत आहे का" इ प्रश्नांकडे जागरुक राहून लक्ष ठेवा. पाश्चात्य लोकांची एक धारणा आहे की इलरावर टीका करण्याचा त्यांनाच अधिकार आहे "मला हे आवडत नाही, ते आवडले नाही" अशी सारखी टीका करणे योग्य नाही. हे म्हणणारे तुम्ही कोण ? तुमच्यासाठी कुणीतरी कष्ट घेऊन काही तरी करतो याचा तुम्हाला वसिर पडतो आणा वर तुम्ही तुमच्या बोलण्याने त्यालाच दुखावता ! सहजयोग्यांनी अशी भाषा करणे अत्यंत बूक आहे, सहजयोगात त्याला परवानगी नाही, सहजयोगात हे चालणार नाही. डरड असायचे, तुम्ही आता हजारोनी शरी शविकडे पहा, त्यांना काहीही चालते, त्यांना सर्व प्रकारची जनावरे आवडतात. स्याच्या वविह-समारंभात बराती म्हणून त्यांनी जे लोक बरोबर आणले ते सर्व कुणी आधळे, कुणी लंगडे, कुणी एक पायच नसलेले असे वचितिर लोक आणले कारण व्याना त्यांच्याबद्दल सहानुभूती व करुणा होती. ते स्वतःतर शुद्ध आनंदाचा स्रोत आहेत म्हणून तुमचे हृदय जर प्रेमाने व आदाने लक्षात घ्या. तुमचे बोलणे

सरलेले असेल तरच त्याचे पतविनि तुमच्या हृदयात पडणल हणून मी व्या पडरपूबद्दल योलले कारण ह्या रपिचा जोपर्यंत नायनाट होत नाही तोपर्यंत तुमचा आरसा मळलेलान राहणार, मी त्या लोकाना (मारीय) हेही सांगितले की पाश्चात्य सहजयोगी स्वतःच्या ऐषआरामवदल भारतीयाइतके काटेकोर नस । अगदी काही ही चालते, कुठेही रहाण्यास तयार असतात. त्यांना अ गोष्टीची फकीर नसले ही एक चांगली स्थिती पाश्चात्य सहजयोग्यांनी मळिली आहे. मी मारीय सहजयोग्यांनाही त्याचे तुम्ही काय करत आहात, इतराच्यापेक्षा तुम्ही कशामुळे वेगळे आहात हे जुम्हाला समजत आहे. कारण सदाशविचे स्थान तुमचे मत भावना वचिर यांच्यापलीकडे आहे (डोक्यावर आहे). त्याच्याशिवाय दुसरे काही मत्वाचे नाही, नुसती प्रतकिरिया करत राहण्याने काही नळिणार नाही हे जुम्ही लक्षात घेतल्यावरच हे पटति होणार आहे, काही गोष्टी भारतीयांनी शकिफयावी तर काही इसर गोष्टी परकीयांनी शकिण्याची जरुरी आहे. तुम्ही लोकानी खूम सुधारणा केली आहे. दवारू सोडली, बायकाव्या मार्गे लागणे बंद केले, तुमचे चित्त स्वच्छ झाले, वयसने सोडून दलित इ. गोष्टी फार चांगल्या केल्या आहेत पण तरीही थाडे फार दोष जे अजूनही शल्लिक आहेत तेही दूर झाले पाहजि व तुम्ही पूरणपणे स्वच्छ- गुद्ध झाले पाहजि. मगच तुम्हाला शवितत्त्व खर्या अर्थाने समजणार आहे य त्याच्या आशीर्वादातून सुम्ही आननदाव्या महासागरात आी जीवन पद्धती असूनही सयाना समुद्ध अनुकरण करण्यास व फालतू गोष्टीमध चित्त न वाया घालवण्यास सांगत असते. त्यानेच तुम्ही खर्या अर्थाने आत्मसन्मुख वल तुमच्या आत्म्याचा प्रकार तुमच्या बागण्या-बोलण्यात पडण्याची सध्याच्या काळात फार जरूरी आहे. तसे झाले तर सहजयोग तुमच्यासाठी फलदायी झाला असे म्हणता येईल, याव परिवर्तनाची म्हणजे मानवी स्थितीपासून आत्मस्थलीला येण्याचीच आता जरूरी आहे, आजच्या पूजा प्रसंगातून कहेव दसित येत आहे. पूर्वीच्याकाळचे गुरु शबियाची कार त्यांना डोक्यावर उभे रहायला ला पाप्यात उमे कर बैळपरसगी व्याना गुरुव्या हातचा मार लामे इतकी ऊडक परीक्षा होऊनही एकाद-तुसण्यालाय गुरुकदूत ! आत्मसाक्षात्कार मळाला. या सर्व गोष्टींना फार काळ जात असे. म्हणून मला बाटू लागले की प्रथमच आत्मसाक्षात्काराचा प्रकाश साधकाना दिला सर ल्याच प्रकाशात त्याचे दोष त्यांच्याचे नजरेस येतील आणा ही पद्धत यशस्वी झाली हे तुमचे तुम्हाला समजत आहे. उत्तरणार आहेत परमेवराचे स्वाना आीद कडक परीक्षा घेत असत.

[1999-02-20, Awakening Of Kundalini Is Not A Ritual](#)

20 फेब्रुवारी 1999

Public Program

Shivaji Park, Mumbai (India)

Talk Language: Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

1999-02-20 Awakening Of Kundalini Is Not A Ritual, Mumbai, India

[Hindi to Marathi translation needed]

Marathi

मराठीत सांगायचं म्हणजे असं कि महाराष्ट्रात येवढी मेहनत संतांनी केली, त्याची काय फळं काढलीत तुम्ही ते बघा. अहो ज्ञानदेवांच्या पायात चपला नव्हत्या, जोडे नव्हते, बचिरे त्यांचे पाय भाजले. आणि यांच्या पालख्या घेऊन काय फिरतात, आणि या पालख्या नधाल्यावर मग त्यांच्या बरोबर पंधरा-वीस भकिारी नधाले. ज्या गावात जातीलं तथि जाऊन जेवतात. हद्दित सांगायचं म्हणजे "लानत है". तथि जेवायचं, त्यांच्या नावावर. ते मेले, त्यांची स्थिती करून टाकली. त्यांनी तर तेवीस सालात सांगतिलं, नको रे बाबा! तेवीस वर्षांमध्ये त्यांनी समाधी घेतली. ही अशी आपली दशा. सगळ्यांचे वाभाडे काढले. तुकारामांचे एवढे वाभाडे काढले, नामदेवांना एवढं छळलं. काही सुद्धा डोक्यात आलं नाही की हे साधू-संत आहेत. आणि त्यांच्याच कवति मग आम्ही शाळेत शिकलो. आजकलच्या कवति मात्र भयंकर आहेत मराठीतल्या, काही अर्थ नाही त्यांना. कोणाच्या तरी चोरलेल्या असतील, असं वाटतं मला. आहो काय ते हून गेले लोक इथे, त्यांचं जरा तरी लक्षात घ्या, आणि आध्यात्माकडे या. सकाळी नुसतं घंटा बडवत बसून का होतंय हे? कवि, "पहाटे आम्ही चार वाजता उठतो, गरम पाण्यानी अंधोळ करतो, मग जाऊन आम्ही देवाची पूजा करतो" - कशाला देवाची पूजा करता तुम्ही, स्वतःची आधी करा. ही दुरदशा आज तुमची का आली आहे? हे असं वेडेपण कुठून आलं? हा वचिार करा. मी म्हणते, घोर कलियुग आहे. पण ह्या कलियुगानंतर सत्ययुग सुद्धा येतो आहे, हा सत्ययुगाची का नाही फायदा घ्यावा? तुम्ही का नाही उतरावं सत्ययुगात? ही मराठी भाषा म्हणजे फार कमालीची आहे. काही म्हणा, ह्याच्या सारखी भाषा नाही. आणि इतके पर्यायवाची शब्द आहे की ह्याचं भाषांतर करणं म्हणजे फारच कठीण आहे, फारच! ह्या भाषेबद्दल मला अत्यंत अभिमान आहे. पण तो का? कारण ह्या भाषेत इतके सुंदर-सुंदर कवि झाले, कादंबऱ्या काय झाल्या, आणखीन ते वाचायचं सोडून ही घाण कशाला वाचत बसता? सगळ्यांचं लक्ष घाणीकडे! परदेशाच्या लोकांना पूर्वी आपण म्लेच्छ म्हणायचो म्हणजे ज्यांना मलाची इच्छा ते म्लेच्छ, असं म्हणत होते. आता तो शब्द इकडे लावला पाहजि, कारण सगळी घाणीचीच आवड दसिते लोकांना. भलत्या-सलत्या गोष्टी! काही समजहतच नाही मला, (की) झालंय काय तुम्हाला. आहो ह्या महाराष्ट्रात तुमचा जन्म झाला. मराठी सारखी भाषा! ह्या भाषेला सुद्धा तुम्ही कलंक लाऊन टाकलेला आहे. काय ती भाषा आणि काय त्याचं वर्णन करणार. ते सोडून तुम्ही त्या भाषेतला जो गर्भतिर्य आहे... केशवसुतांच्या कवति वाचा. कोणी वाचल्याच नसतील मला माहिती आहे. पण आम्ही शाळेत असताना केशवसुत वाचायचो, ठोबळ्यांच्या (?) कवति वाचायचो. ते सगळे गेले. आता काय आहे - घाणेरड्या कवति असल्या त्या बऱ्या, "पूर्णय" पाहजि त्यांना! असला मूर्खपणा!! ह्या मूर्खपणाला महाराष्ट्रीयन लोकांनी बळी नाही गेलं पाहजि. तुम्ही आध्यात्माच्या जमीनीत बसलेला आहेत. ह्या महाराष्ट्राच्या भूमीत आहे आध्यात्म. आहो जगाभरची कुण्डलिनी ह्या महाराष्ट्रात आहे. आता सांगतिलं तर तुम्हाला विश्वास नाही होणार, पण मी सांगते ते खोटं नाही. त्यांच्यावर बसून तुम्ही करताय काय?

आहो सार्या जगाला मारगदर्शन करायला ह्या देशात तुम्ही जन्म घेतला ह्या विशिष्ट देशात. आणि आता दुसरे लोक तुमच्या पेक्षा पुष्कळ बरे असं झालेलं आहे. महाराष्ट्रात कोणाला फुरसतच नाही. मला भेटायला येतात...

कोणी वोट सुद्धा दिलं नाही. आहो म्हणटलं काय तुमची देशभक्ती, कमीत कमी वोट तर द्यायचं! नाही म्हणे, "माताजी आम्ही दिलं नाही, आम्ही आपले तटस्थ आहोत". "तटस्थ" का? ह्या देशाला तुम्ही जन्माला आलात. ह्या देशाचे जे चांगले दविस आहेत ते आम्ही पाहिलेले आहेत. हजारो लोक तुमचे बळी गेले, तुरुंगात गेले, इतकं सहन केलं त्यांनी, आपलं सगळं काही त्यागलं त्यांनी, देऊन टाकलं. माझे वडील. मला माहिती आहे त्यांनी आपलं सगळं देऊन दिलं. आईनी सुद्धासगळे दागिने देऊन टाकले. सगळं काही सोडून टाकलं त्यांनी देशासाठी. आणि आज त्यांचेच बघा काय नधित आहेत बाभाडे, ते बघून घ्या तुम्ही. आहो म्हणे वन्दे मातरम् म्हणायचं नाही! त्यावरच मला सांगायचं आहे की वन्दे मातरम् म्हणून-म्हून आम्ही ह्या अंगरेजांना इथून घालवलं. येवढं आम्ही त्या वेळेला आपल्या देशाचं माहात्म्य राखलं आणि तुम्ही लोक म्हणता की वन्दे मातरम् म्हणायचं नाही! हे जे म्हणतात हे कती लोक जेलमधे गेले होते? वचिारून बघा ह्यांनी काय दिलं ह्या देशासाठी? कसला त्याग केला ह्यांनी? बुद्धीचा त्याग केला, नीतिया याग केला, पण कोणच्या गोष्टीचा ह्यांनी त्याग केला आहे का? हे कोण होतात म्हणणारे वन्दे मातरम् म्हणायचं नाही म्हणून? तुम्ही जरी म्हणटलं इथे तरी मी सर्व जगात वन्दे मातरम् म्हणायला सांगणार. ह्या भारताची प्रतष्ठा आपणच घालवली, आपल्याला मान-प्रतष्ठा राहिलेली नाही ते लक्षात ठेवा. तर असल्या गोष्टी मूर्खपणाच्या जर कोणी सांगतिल्या तर त्यांना वचिारायचं - तुम्ही काय त्याग केला? तुम्ही कोणचं युद्ध केलं? तुम्ही ज्या वेळेला अंगरेज इथे होते त्यांचे जोडे पुसत होता, आणि आता ह्या अश्या फालतूच्या गोष्टी करता? - असं सांगायला पाहजि. आणि या गोष्टीवर जर तुम्ही अट्ट असले तर तुमचा मान होईल. कोणी जर इंग्लीश लोकांना सांगितलं की तुम्ही हे म्हणायचं नाही, ते थोबाडात मारतील. आहो तथि काय वेगळे-वेगळे laws (नियम व्यवस्था) आहेत का? प्रत्येक देशामधे एकच law (नियम व्यवस्था) असतो. तुम्ही हँडि असा, मुसलमान असा, ख्रिश्चन असा, कोणी असा. इथे प्रत्येकाला वेगळे-वेगळे laws दिले. हे आमचे जवाहरलालजीची कृपा. ते काही हँडिस्थानी नव्हते. English, British (ब्रिटिश) मनुष्य होता तो. मराठीत "इश्-म्हणतात तसं आहे ते. त्यांनी हे आमच्या डोमल्यावर सगळं घातलेलं आहे. त्याचं घेऊन काय बसलात तुम्ही? तुमच्या देशातलं जे आहे एवढं खोलातलं, ते घ्या. त्यांना काय माहिती होती का आपल्या देशाची कवि संस्कृतीची? ते गांधीजीनी कृपा करून आपल्या डोक्यावर बसवलं आणि चालूच आहे ते.

आता तुम्ही जागृत व्हा. ह्याचा म्हणजे माझा अर्थ असा नाही की तुम्ही काही fundamentalist (कट्टर) व्हा वगैरे, असा अर्थ नाही. पण जे खरं आहे ते धरलं पाहजि नं? जे तुमच्यात सत्त्व आहे ते धरलं पाहजि नं? तुमची जी प्रतष्ठा आहे ती धरली पाहजि नं? तुम्ही आपल्या प्रतष्ठा शिवीय इतर लोकांच्या प्रतष्ठाेला येवढा मान द्याल तर कसे होईल? हे समझून घेतलं पाहजि, कि आम्ही कोण, आणि आमचं वास्तविक स्वरूप काय? आम्ही कशे ऐरे-गैरे-नतथुखरे नाही, कि ज्याच्या-त्याच्या पायाला लागायचं, ज्याची-त्याची लांगुन चालन करायचं. विशिष्ट: महाराष्ट्रीयन लोक प्रसिद्ध आहे, टळिकासारखे झाले, आगरकर झाले, रानडे झाले, आता कोण आहे बघायला? कोणालाही वचिारलं ते पैसे खातात, ते पैसे खातात, ते पैसे खातात. हे काय आहे? हे महाराष्ट्रीयन लोकांचं बरीद आहे की काय? म्हणून माझी विनंती आहे की तुम्ही पहिल्यांदा भारतीय व्हा, नदिन तेवढं तरी करा. मग त्याच्यात या सहज योगात. फॉरनचे लोक येतात ते भारतीय कपडे घालतात, त्यांची लग्न इकडे होतात, त्यांच्या मुली येतात त्या कपाळाला कुंकू, मंगळसूत्र घालून बसतात. त्या महाराष्ट्रीयन बनून बसतात. आणि तुम्ही मात्र अगदी... आमच्या पुण्याला तर ही कमाल आहे बायकांची, कि फेस कापायचे, काळे चष्मे लावायचे, sleeveless (बेनि-बाह्यांचे) घालायचं आणखीन मोपेड वर बसून जायचं आणि तेवढासा स्कर्ट घालायचा - ह्या कोणत्या पुण्यातल्या बायका आहेत हो? मी तर पुण्याला गेले कारण लोकांनी सांगितलं पुण्यपट्टणम् आहे, म्हणून मी पुण्याला गेले. तथि एक राक्षस माझ्या मागे लागला, पण जाऊ द्या. पण पुण्याला तो रजनीश बसलेला आहे. त्याचे शिष्य कितीतरी, म्हणजे ही घाणत यांना पाहजि असेल. तर आम्ही त्यात काय करणार? इतर देशांचा उद्धार होईल पण ह्या महाराष्ट्राचा कधी उद्धार होईल असं मला कळत नाही. आता पुष्कळ मला योगीनी समझवून सांगितलं, की आता महाराष्ट्रीयन सुद्धा सहज योगात येताहेत माताजी, मेहनत करताहेत माताजी - हे सगळं सांगितलं. तरी अजून दलिलीला, जतिके इथे लोक आलेत त्याच्या दहा-पट लोक आलेत, आणि मुंबईला - मुंबईला ही स्थिती. आता, मी दलिलीला पूर्वी बिल्ली म्हणायची, पण दलिली कशी जागृत झाली बघा. आणि आपण कुठे आहोत?

तुम्ही महाराष्ट्रीयन आहेत, महाराष्ट्रातले राहणारे. भारतीय संस्कृती तुमच्या रग-रगात भरलेली आहे, तुम्ही तिला नुसतं जरा सं जागृत करा. आणखीन ह्या फालतू च्या भ्रामक गोष्टी सोडून पहिल्यांदा आत्म-साक्षात्कार घ्या. तो आत्म-साक्षात्कार तुम्हाला सहज मिळेल पण त्याच्यावर त्याची वाढ केली पाहजि. अंकुरले तरी ते वाढलं पाहजि, आणि त्याच्यासाठी तुम्हाला शिष्टपणा करून चालणार नाही. म्हणे "आम्ही कसं तकिडे जायचं माताजी, तकिडे सगळे अशेच लोक येतात". कोण "अशेच" म्हणजे कशे? "म्हणजे आम्ही मोठी माणसं". असं का? म्हणून तुम्ही तकिडे जाऊ शकत नाही? देवाच्या देवळात तुम्ही सगळे जाता की नाही जात? मग तुम्ही का नाही जाऊ शकत तथि? नाही म्हणे "आम्ही मोठी माणसं, आम्ही मोटारीतनं जाणार, ते लोक बसानी येणार". ह्या सर्व गोष्टी कुठनं आल्या हे मला समझत नाही. पूर्वी नव्हतं हे असं, मी सांगते तुम्हाला, मी सगळ्यात म्हातारी आहे इथे मला असं वाटतं, मी तरी असा काही प्रकार पाहिलेला नाही. तेव्हा पहिल्यांदा नम्रपणे, तोंडाळपणा सोडून आणि आपण

तेव्हा लक्ष्मण ठेवा की पहिलियांदा, सर्वात पहिलियांदा, तुम्ही सुरक्षित होता. तुम्हाला कोणी हात लाऊ शकत नाही. अगदी सुरक्षित होता तुम्ही. कोणी तुम्हाला हात लाऊ शकत नाही. आज पर्यंत सहज योग्यामध्ये एक ही मनुष्य दगावला नाही गेला. फक्त एक मुलगा दगावला गेला कारण तो सारखा मला म्हणायचा, माताजी मला मरायचं आहे, मरायचं आहे. म्हणटलं, का? तर म्हणे माझी आई फार दुष्ट आहे, म्हणून मला मरायचं आहे, मला दुसरी आई पाहजि आहे. अरे, म्हणटलं मी आहे न तुझी (आई). पण तरी सुद्धा तो... तोच एक फक्त आहे, जे दाऊद महाराजांनी जो बॉम्ब फोडला, त्या बॉम्ब मधे तो एकटा गेला. बाकी एका सहज योग्याला (सुद्धा) काहीही त्रास झाला नाही. तेव्हा संरक्षण तुम्हाला मिळतं. फार मोठे संरक्षण आहे. दुसरे म्हणजे तुम्ही काही काळ नरिंमती. तुम्ही कलाकार आहात. तुमच्या अनेक कला आहेत. महाराष्ट्रात सुद्धा आहेत, नाही म्हणायला तरी सुद्धा त्या कलेला एक स्वरूप, त्याचं वंशेष स्वरूप ते तुमच्यात येतं. कलेला समझण्याची तुम्ही जी प्रवृत्ती आहे ती वाढते. कलेवर तुमचं पूर्ण लक्ष येतं आणि जे-जे कार्य करता त्या कार्यामध्ये सुद्धा कलात्मकता येते. तुमच्या स्वभावात, तुमच्या वागण्यात, तुमच्या ह्याच्यात सुबकता येते. हे कमीतकमी बाह्यतलं झालं. पण आतून काय होतं की तुम्ही अगदी शांत होता. शांत होता तुम्ही. शांत म्हणजे असं की सगळीकडे एक साक्षी स्वरूपतत्त्व होतं. जे कुष्णांनी सांगितलं आहे की तुम्ही साक्षी होता, तुम्ही सगळं काही एक साक्षी स्वरूपात बघता. साक्षीस्वरूपात बघण्याचा अर्थ असा आहे, की तुम्ही नरिंमती होऊन, कोणत्या गोष्टीवर तुम्ही परतशोध घेत नाही, reaction (प्रतिक्रिया) करत नाही. पण तुम्ही नरिंमती होऊन त्या गोष्टीला बघता साक्षी स्वरूपात, जसं काही सर्व नाटक चालू आहे. आणि त्यातली गोम तुम्हाला कळते. तुम्हाला कळतं की तुमचं कुठे चुकलं आहे, आणि कुठे ते तुम्ही ठीक करू शकता. कारण हा संबंध तुम्हाला परमेश्वराकडून आहे. आज योगींनी सांगितली ती गोष्ट खरी आहे की मला पुष्कळशा गोष्टी अशा माहिती आहेत की त्या normally (साधारणपणे) लोकांना माहिती होत नाहीत. कबूल आहे. पण त्याला कारण, मी काही असं वंशेष यंत्र लावलेलं नाही, त्याला कारण आहे की फक्त माझ्या आत्म्याचं परम. हे परम माझी मदत करतं, आणि हे परम नरिंमती आहे. त्याला काही सांगावं लागत नाही. नुसतं परम. आणि त्या परमाच्या धारे मधे सगळं काही व्यवस्थित होतं. ह्या परमाचा आनंद म्हणजे एक अद्भुत आनंद आहे. त्याला आम्ही नरिंमती म्हणतो. पण तो आनंद म्हणजे केवळ निव्वळ आनंद आहे, त्याला दोन sides (बाजू) नाही. फक्त आनंद. म्हणजे एक अनुभव, आणि तो अनुभव सारखा येत राहातो. मग त्यानंतर काय होतं, की तुम्ही अगदी नशिंचिनी होता. नशिंचिनीतता येते. तुम्हाला insurance करायला नको, काही नको. नशिंचिनीत होता. कशाची गरज राहत नाही. आता ह्यांनी सांगितलं, लांबलचक, मला हे award (पुरस्कार) मिळाले ते award मिळाले. म्हणलं कसलं काय आणि कसलं काय. मला काय? मी त्यांना कधी म्हणटलं की नाही की द्या कवि काय करा, कुठून दिलं मला समझत नाही. आपले देत बसतात award. मला माहिती नाही काय-काय award आहे. ते योगींनी लहिन ठेवलेले आहेत. त्याची काही गरज भासत नाही. तुम्ही आपल्याच आनंदात आपल्याच सुखात असता. तर तुम्हाला हे सुख जेव्हा मिळेल त्याच्यानंतर तुम्ही कोणत्याही फालतू सुखाकडे जाणार नाही. तिसरे म्हणजे, तुम्हाला सत्याचा मार्ग मिळतो. हे सत्य म्हणजे परम आहे. आणि परम म्हणजे परमेश्वर. सत्याचा मार्ग म्हणजे असा, की तुम्हाला समोर दिसतं सत्य काय आहे आणि असत्य काय आहे. नीर-क्षीर वविक म्हणतो तो येतो. आणि त्या वविकांना तुम्ही ओळखता की तुम्हाला सत्य म्हणजे ह्या सत्याच्या मार्गांनी जायला पाहजि. पूर्वीच्या काळी सत्य आणि असत्यात येवढा problem नव्हता जो आज सुरु झालेला आहे. कवि हे खरं की खरं? हे करायचं की ते करायचं? तेव्हा आत्मदर्शनाची बरोबर सगळं (दिसतं?) काय आहे, काय नाही करायचं. आणि तंतोतंत. ते इतकं सुंदर, इतकं समरूपक असतं की तुम्हाला कसलाच प्रॉब्लेमच राहात नाही. सगळं सुटून जातं. आणि आश्चर्य वाटतं, असं कसं आमही एकदम एवढ्या ह्यांच्यानं नघिलो होतो गर्दीतून, काहीही गडबड नव्हतं, आणि आम्ही बाहेर कशे आलो? गर्दीतून बाहेर हून तुम्ही जर वर बसले, पहाडावर बसले तथिं तुम्ही बघा सगळ्यांची मजा. पण त्यात एवढंच पाहयचं की जितिक बुडातहेत त्यांना बचावलं पाहजि. आधी तुम्हाला, पाण्यात तुम्ही बुडता त्या वचारांचं वादळ तुमच्या वरती आहे. त्या वचारांच्या वादळात तुम्ही घाबरून जात. समझत नाही काय करायचं. पण समझा तुम्ही बोटीवर बसलात, आणि लाटा आल्या तर त्यांना तुम्ही बघू शकता. त्याच्याही वर, जर तुम्हाला पोता आलं तर तुम्ही उड्या मारून कतितीरी लोकांना बचावू शकता. हे सहज योग्याचं कार्य आहे. आणि हेच करायला पाहजि. हा तरणोपाय आहे. आपल्या देशाच्या भवितव्याचा तरणोपाय आहे. आहो तुम्ही नाही केलं तर पुष्कळ आहेत करणारे. पण तुम्ही मात्र बुडणार हं, येवढं मी सांगतं. म्हणून एक आईच्या दृष्टींनी हा वचिर ठेवा की आईला असं वाटतं की आपल्या सर्व शक्त्या मुलांना द्याव्या. मुलांना सगळं मिळू देत. जे काही असेल, ते ते मुलांसाठी आहे, मला काहीही नको, ही एक आईची वृत्ती असते. आणि म्हणूनच मी तुम्हाला वर्णित करतं की सहज योग्यात गहनात या आणि इतर लोकांना सुद्धा सहज योग्यात आणा. हे सगळे तुमचे जेवढे काही problems (समस्या) आहेत, जे भांडणाचे, वाद-वविद, ते सगळे संपून जातील. अर्थात त्यांनी सांगितलं की तुम्ही physically, mentally, emotionally ठीक हून जात. होतात. गोष्ट खरी आहे. कशे होतात, काय होतात वगैरे तुम्ही सहज योग्यात या, म्हणजे तुम्हाला कळेल. तुम्ही स्वतःच लोकांना बरं करू शकता. आणि त्यात येवढा आनंद आहे. काही सोडायचं नाही काही धरायचं नाही, अश्या परिस्थितीत तुम्ही येता.

क्या करून सहज योगावर आपलं पूर्ण परेम असू द्या आणि त्यातले दोष बघू नका. म्हणजे प्रोग्रामला गेले की, “माताजी, तथि एक मनुष्य आमहाला असं म्हणाला”. अहो, तुम्ही त्या माणसाला बघायला गेला होता की स्वतःला बघायला गेला होता? खरसितानी म्हण्टलं आहे, Know Thyself (स्वतःला जाणू). हे खरशिचन लोकं हे करताहेत का, Know Thyself? काही नाही. धर्मांतर करतात. धर्मांतर करून काय मळितंय? गाढवाला कोलहा करा आणि कोलह्याला गाढव करा काय, एकच आहे न? धर्मांतरानी नाही होत आहे. धर्मांतराच्या वर जायला पाहजि. आणि खरसितानी सांगतिलेलं आहे कीमी पाठवीन कोणाला तरी. मोहमद साहेबांनी सांगतिलं आहे मी पाठवीन कोणाला तरी. जर ते शेवटले होते तर असं कशाला म्हणाले? आहो बुद्धविदानी सुद्धा तुम्ही ह्यांना स्पष्ट्यांना चुप बसवू शकता. पण तुम्ही, तुमचीच बुद्धी ठीक असयला पाहजि, ती बुद्धी ठीक नाही आहे. त्याच्यात आत्मत्याचा प्रकाश यायला पाहजि. आणि त्या आत्मत्याच्या प्रकाशातच तुम्हाला तेच लक्षणात येईल जे आज-पर्यंत हरपले होते.

पण सगळ्यात शेवटी आपण वंदे मातरम् म्हणून आणी सगळ्यांनी उभं राहायचं. त्याला कारण असं आहे माझे वडील फार मोठे देशभक्त होते, फारच मोठे. आणी ते हाय कोर्टचे वकीलही होते. तर हातामधे झेंडा घेऊन ते हाय कोर्ट वर चढले. आणखीन त्या वेळला पोलिसांनी गोळ्या घातल्या, म्हणजे इंग्लिश लोकांनी, तर त्यांना एक गोळी इथे लागली (श्री माताजी डोक्याच्या बाजूला चनिह करतात) आणी घळा-घळा रक्त वाहू लागलं. पण तरी सुद्धा ते वर गेले, जाऊन तथि झेंडा लावला, आणी जेव्हां तो फडकू लागला तेव्हां खाली उतरून आले. आणी आमहाला सांगून गेले होते, तुम्ही नुसतं वंदे मातरम्... आज म्हणणार आहोत तरी सगळ्यांनी उभं राहावं. हे वंदे मातरम् म्हणजे आपल्या माताभूमी ची अर्चना आहे, तिला नाही म्हणणार लोक महामुख आहोत. ह्या देशात राहतात, ह्याच्यात खातात, आणी असल्या आलांचा नाही म्हणायचं म्हणजे काय आहे?

You have to promise that after getting your self-realization you will grow.

सहज योगानंतर नुसतं आत्म-साक्षात्कार घेऊन बसलेले बरेच मला माहिती आहेत. त्यांनी काहीही फायदा होणार नाही. त्याच्या पुढची पायरी आहे क्तिम्ही यात वाढलं पाहिजे. वाढलं पाहिजे, आणि ते सामुहिकितेत. आजचा सहज योग सामुहिकितेत आहे.

[Hindi to Marathi translation needed]

Marathi

गरम हवा एवढ्या साठी येतेय, क्तिम्ही स्वतःला ही क्षमा केली नाही आणि दुसऱ्यांना ही केली नाही. म्हणून सांगा, मी सगळ्यांना क्षमा केली, स्वतःलाही आणि दुसऱ्यांनाही, त्यांनी हवा थंड होईल. आता परत डावा हात माझ्याकडे.

[Hindi to Marathi translation needed]

Marathi

(झाले पार सगळे, आता काय करायचं?)

[Hindi to Marathi translation needed]

[1999-03-21, Birthday Puja](#)

21 मार्च 1999

Birthday Puja

New Delhi (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (English to Marathi) - Reviewed

Birthday Puja 21st March 1999 Date: Place Delhi Type Puja: Hindi & English Speech

[Marathi translation from English talk, scanned from Chaitanya Lahari]

वविद करण्यात वा त्याला आवरण्यात काही अर्थ नसतो, ज्याला अवाजवी आत्मपरोढी असते त्याला शात करण्यात तुम्हा सर्व लोकांचे हे प्रेम बघून माझे हृदय अगदी भरून आले आहे. इतक्या मोठ्या संख्येने जमलेल्या तुम्हा लोकांचा उत्साह व आनंद पाहून प्रेम ही केवढी महान शक्ति आहे याचाच प्रत्यय येतो. या कलघुिगातही प्रेमाची ही महती बघायला मळिते हेही एक नवलच कवि काही पटवण्याचा प्रयत्न करण्यातही फायदा नसतो, त्याने त्याचा अहंकार जास्तच बळावतो. अशा वेळी प्रेमशक्तीचा योग्य त्हेने वापर करण्यासारखा दुसरा उपाय नाही. गगनगरी महाराजांचा राग मी कसा उतरवला ही गोष्ट तुम्हाला माहीत आहेच. ते तर लोकांना सांगत की, आदशिक्ती मुंबईला आहेत तर तुम्ही माझ्याऐवजी त्यांच्याकडे जा. पण त्यांची व्हायब्रेशन्स चांगली असल्यामुळे भी त्यांच्याकडे गेले व युक्तीने त्यांचा अहंकार कमी केला, प्रेमशक्ती ही तुम्हाला नेहमीच औपचारिक म्हणायला हवे. मला असे सांगावेसे याटते की तुम्ही आपल्यातली ही प्रेमशक्ती समृद्ध करा म्हणजे सर्वानी तुमच्या मनाल वारंवार येणारे नको ते वचिार, ज्यामध्ये संप्रधा, हेवा, दुसऱ्यांवर टीका, ऊठसूठ दुसऱ्यावर रागावण्याची भावना इ असतात ते सर्व नाहीसे होतील आणि ही प्रेमभावनाच सदैव प्रकट होऊ लागेल. ही प्रेमभावना प्रकट होऊ फालतू वा क व्यवहाराच्या पलीकडे नेते. म्हणून तुम्ही शुद्ध प्रेम बाळगून वागत जा आणि त्यांतूनच सर्व कार्य होत असल्याचे तुम्हाला जाणवेल. म्हणून प्रेमाचा वापर करण्याची सवय लावून घ्या, लागल्यावर तुम्हाला हृदय भरून आजच्यासारखा टाकणारा आनंद व उत्साह प्राप्त होईल. त्या प्रेमशक्तीमध्ये सगळ्या तनूंच्या चुकीच्या गोष्टी, फालतू वचिार, अनाटायी वाद-वविद हे काही वेळा वशिष्ट लोकांवर सर्व वरिधळून जाते. त्यासाठीच सकाळ-संध्याकाळ ध्यान करणे जरूरीचे आहे आणि ध्यानाचा आनंद मळिवला पाहजि. त्यातूनच दुसऱ्यांवर प्रेम करण्याची शक्ति मळित असते. मग लहान-सहान गोष्टींवरून अहंकार दुखावल्यासारखे वाटणे, दुसऱ्यांवर अकारण प्रभुत्व गाजवण्याची इच्छा करणे इ. चुका तुम्ही करणार नाही. सर्वांत उत्तम म्हणजे दुसऱ्या व्यक्तीच्या व्हायब्रेशन्स बघत जा. ज्याच्या व्हायब्रेशन्स खराब आहेत त्याच्याशी वाद- त्याचा प्रभाव पडला नाही तरी हरकत नाही पण प्रेमाच्या वागण्यामधून तुम्हाला अनेक मतिर जोडता येतील. दल्लित मी सहजयोग सुरू केला तेव्हा अगदी मोजके लोक असायचे. पूजा वगैरेबद्दल त्यांना काहीच कळत नव्हते पण आता हजारांनी सहजयोगी झालेले तुम्ही पहातच आहात आणि आजच्या या उत्साहपूरण व आनंदमय समारंभातून हेच प्रेम व्यक्त होत आहे. अशा प्रेमात तुम्ही रंगून गेलात की तुम्हाला कसल्याही चडिचडि करणे, उगीचच.

गोष्टीपासून आनंद मळित राहील. पण हा आनंद प्रत्येक थेबही सागराचाच अंश म्हणून त्याच्याशी एकरूप व जगतो तसे तुम्ही स्वतःचे स्वतंत्र अस्तित्व सामावून गेले पाहजि. म्हणजे सामाजिक, सांस्कृतिक व राष्ट्रीय भेदभावही कमी-कमी होत जातील. मगच आपले सर्व होतो वसिरून या प्रेमशक्तीच्या महासागरात स्वतःसाठी नसून दुसऱ्यासाठी असतो, तुमचे मन, तुमचे वचिार, तुमचे वागणे सर्व काही दुसऱ्यासाठी असते व त्यात स्वार्थाचा लवलेही नसतो. या प्रेमशक्तीचा एकदा अनुभव घेतलात की सर्व काही बदलून जाते, अंधारात दवि आल्यावर सगळे काही स्वच्छपणे दसून येते. त्या प्रकाशाला तसे कुणी सांगत नाही तर तो त्याचा धर्मच प्रश्न सुटतील. आणि तो काळ आता जवळ येत चालल्याचे मला दसित आहे. जगातील सर्व पुढारी व आहे. तुम्हाला आता हा प्रेमाचा प्रकाश मळिला आहे उच्चाधिकारी मंडळीनी सहजयोग स्वीकारला तर हे फार लवकर घटति होईल. नाहीतर हे अस्तित्वाचे संघर्ष चालूच राहतील. तुम्ही जगभरचे सर्व सहजयोगी आता सत्त्ययुग आणि तो अगदी न योलता-सवरता, उत्सफूर्तपणे सहजपणे पसरणार आहे. एक कुटुंब आहात. कलघुिग सपत आले असून प्रस्थापति करण्याचे आव्हान तुमच्यासमोर आहे. म्हणून ते कार्य कसे घटति करू शकू याचा प्रत्येकाने वचिार करत राहिल पाहजि, त्यासाठी आपण काय करू शकू याचा वचिार करा. सहजयोग्यांनी हे वचिार लहून काढले तर जास्तच वांगले. या कार्याची धुरा तुम्हालाच सांभाळायची आज युवा-शक्तीचा उत्साह पाहून तर मला कौतुक करावेसे वाटते. नाहीतर आजकालची तरुण पढी भलत्या मार्गाकडे वळत चालली आहे. पाश्चात्य देशात तर हा फार मोठाव प्रश्न झाला आहे. आपल्याकडे अजून ततिके प्रकार नसले तरी आपल्या तरुणांतही ल्याचे आकर्षण दसू लागले आहे. म्हणून आजच्या या साया समारंभात तुमच्यामध्ये जो एकोपा दसिला तसा एकोपा आहे. त्यासाठीच तुम्ही तुमचे चतित व प्रेमशक्ती जगामध्ये सर्वत्र निर्माण झाला पाहजि. आपण त्या ा कार्यान्वित करायची आहे. एकोप्यात सामावून राहिलो नाही तर जमनीवरच्या थेबासारखे कधीच वरून जाऊ. म्हणून सागरातील सर्वांना अनंत आश्रिवाद.

1999-03-25, Public Program

25 मार्च 1999

Public Program

Pune (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

Velechi Hallk 25th March 1999 Date : Place Pune Public Program Type

सत्य शोधणाऱ्या सर्व साधकांना आमचा नमस्कार! पूर्वी अनेकवेळा मी आपल्याला सत्याबद्दल सांगितलं होतं. सत्य काय आहे ? सत्य आणि असत्य यातला फरक कसा ओळखायचा याबद्दल मी आपल्याला बरंच समजावून सांगितलं होतं. आधी या पुण्यात या पुण्यपट्टणम मध्ये पण आपण सत्य का शोधतो ते बघितलं पाहजि. आज या कलियुगात अनेक असे प्रकार दिसून येतात की मनुष्य घाबरून जातो. त्याला समजत नाही की हे सर्व काय चालले आहे आणि ही कलियुगाची वशिष्टता आहे की मनुष्याला भ्रांती पडते. त्याला भ्रांती होते आणि त्या भ्रांतीतून तो बावचळून जातो. घाबरून जातो. त्याला समजत नाही की सत्य काय आहे, मी कुठे चाललोय, जग कुठे चाललंय असे अनेक प्रश्न त्याच्या डोक्यात डोकावतात. हे आपल्या महाराष्ट्रातच नव्हे, भारतातच नव्हे पण सर्व जगात आहे. सर्व जगाला या कलीच्या महामियाची फार पूर्णपणे जाणीव झालेली आहे. सांगायचं म्हणजे नल आणि दमयंती यांचा जो वरिह केला गेला तो कलीने केला आणि एकदा हा कली नलाच्या हाती सापडला. त्यांनी सांगितलं की मी तुझा सर्वनाश करून टाकतो म्हणजे कोणालाच तुझा उपद्रव व्हायला नको, काही त्रास व्हायला नको तर तेव्हा कलीने त्याला सांगितलं की हे बघ की माझं आधी तू माहात्म्य ऐक आणि ते ऐकल्यावर जर मला मारायचे असेल तर मारून टाक. तर त्यांनी (नलाने) सांगितलं तुझं काय महत्त्व आहे? काय महत्त्व आहे तुझं? तर त्यावर त्याने (कलीने) सांगितले की माझं हे महत्त्व आहे की जेव्हा माझं राज्य येईल म्हणजे जेव्हा कलियुग येईल तेव्हा लोक भ्रांतीत पडतील. हे खरं आहे. पण त्यामुळे त्यांच्यामध्ये अशी उत्कट इच्छा होईल की आपण शोधून काढावं की मनुष्याचं आयुष्य कशाला इथे आलंय, त्याच्यात पुढे काय आम्हाला करायचंय आणि या शोधात जे आज गरीकंदरात परमेश्वराला शोधत फिरणं आहे कवि सत्याला शोधत फिरत आहेत कवि परम शोधत फिरत आहेत त्यांना सहजच हा लाभ होईल याची प्रचीती मळिल. प्रचीती मळिणे हीच खरी ओळख आहे. प्रचीती शिवाय कोणत्याही गोष्टीवर भाळून जाणं हे काही बरोबर नाही. तर मी महाराष्ट्रात जेव्हा कार्याला सुरुवात केली तेव्हा सगळ्यांनी सांगितलं 'माताजी, इथे पायलीचे पन्नास गुरू आहेत.' पायली म्हणजे आपल्याला माहितीच आहे की एक माप असतं. एक माप तुम्ही दिलं तर पन्नास गुरू तुम्हाला मिळतील. म्हटलं 'अरे बापरे, आता कसं काय होणार? आणि लोकांना काय आमचे हे गुरू, आमचे ते गुरू, अहो, त्यांच्यापासून काही लाभ झालाय का तुम्हाला? त्यांची काही प्रचीती आली का तुम्हाला? त्यांनी काही दान दिलं का तुम्हाला? तेव्हा का तुम्ही त्यांच्या मागे धावता ?' 'नाही लहिलेलं आहे असं की गुरू हा शोधलाच पाहजि.' अहो, शोधायला पाहजि पण जो समोर येऊन उभा राहिला त्याला तुम्ही गुरू कसे म्हणता? आणि असे अनेक गुरू या पुण्यात तर फारच जास्त बोकाळले होते त्याबद्दल काही शंका नाही आणि मी आल्यावर ते सगळे माझ्यावर उसळून पडले. त्याचं मला वाईट वाटलं नाही. कारण मला माहितीच होतं की इथे []

पायलीचे पन्नास आहेत. पण पुढे जाऊन लक्षात आलं माझ्या की इथे लोकांना फारच कष्ट आहेत, फारच त्रास आहे, अनेक तऱ्हेचे त्रास आहेत, अनेक तऱ्हेच्या बाधा आहेत आणि अनेक तऱ्हेने जे गांजलेले आहेत तेव्हा या लोकांना जर सत्य मिळाले तर नंतर हे सहजयोगात उतरतील आणि सहजयोगाचा आनंद घेतील. या सागरात उतरल्यावर मग त्यांना कळेल की आनंद काय असतो. तेव्हा कसंही करून जसं जमेल तसं हळू हळू प्रचार सुरू केला मी सहजयोगाचा. आज बघते आपण इतकी मंडळी इथे आहात मला फार आनंद वाटतो ते बघून आणि मी काल आले तेव्हा आपले आगमन तिथे झालं एअरपोर्टला आणि ज्या उतसाहाने आपण माझं अभिनंदन केलं, माझे डोळे भरून आले कारण माझ्या कार्याला एवढी चालना मिळिल, माझ्या आयुष्यातच असं मला वाटलं नव्हतं. तेव्हा हे झालं ही तुमची कृपा म्हटली पाहजि. तुम्हा पुणेवाल्यांची कृपा म्हटली पाहजि आणि त्यांच्या कृपेनेच हे सगळे घटित झालं आहे. आता सांगायचं म्हणजे, याच्यात कसल्या कसल्या भ्रांती येतात ते लक्षात घेतलं पाहजि. पहिली तर भ्रांती अशी येते की, पैसा म्हणजे सर्वस्व! पैसा मिळविला म्हणजे झालं! त्याच्यापुढे आणखीन काही नाही. पैसा कवि आपण म्हणून भौतिकवाद. हा कलीचाच अवतार आहे. भौतिकवाद म्हणजे पैशासाठी वाटेल ते करा. कुणाचे गळे कापा, जे सुचेल ते करा. पैसे मिळाले म्हणजे झालं. हा जो पैसा आहे तो जो आपल्या मानगुटीवर बसला आहे तो म्हणजे सर्व गुरुंच्या पेक्षाही बलवत्तर. तेव्हा हा पैसा मिळविण्यासाठी वाटेल ते धंदे करा, वाटेल तसे वागा. त्याला काही हरकत नाही पण पैसा पाहजि. एवढं पैसा पैसा करून आज मी बघते की पुण्याला एकही फ्लॅट विकिला जात नाही. लोकांजवळ पैसाच नाही म्हणे फ्लॅट विकित घ्यायला म्हणजे गेले तरी कुठे सगळे पैसे. पैसा पैसा करून आज ही परिस्थिती झालेली आहे. नंदिन पूर्वी एवढी तरी वाईट परिस्थिती नव्हती. ही स्थिती कशी झाली ते मी सांगू शकणार नाही. पण एवढं मात्र नक्की सांगू शकते की पैशानी कोणतेही सुख, समाधान आणि तृप्ती मिळत नाही. कधीही मिळणार नाही. आज तुम्हाला वाटलं एक घर बांधावं. मग बांधलं. ते घर बांधलं त्याचा उपभोग घेतला नाही. मग वाटलं मोटार पाहजि. मोटार घेतली. आता एरोप्लेन पर्यंत जायचे. ही जी धावपळ आहे पैशासाठी ती सदिध करते की सुख नाही पैशामध्ये. सुख कशात आहे, सुख आत्मानंदात आहे. आत्म्याचा जो आनंद आहे तो सगळ्यात जास्त सुखदायी आणि शीतल आहे. बरं आता ही वेळ आलेली आहे. कारण कलियुग संपलेलं आहे, संपलाय त्याचा प्रकार, आता त्याची पकड गेलेली आहे. लोकांच्या लक्षात यायला लागलंय आणि आता मनुष्य आत्मानुभवाला तयार आहे. आपल्या या महाराष्ट्रात अनेक संत व गुरू होऊन गेले. फार मोठे मोठे लोक आले. पण त्यांना छळूनच काढलं. कुणाचं काही ऐकलच नाही आणि सगळ्यांना छळून छळून इतका त्रास दिला की दुसरा कोणी असता तर तो जन्मत्याच म्हणाला असता मला साधुसंत व्हायचं नाही. अशी परिस्थिती होती. इतकी अककलच नव्हती लोकांना की साधू म्हणजे काय? संत म्हणजे काय ? पण भलत्या लोकांच्या नादी लागायचं, भलत्या लोकांच्या मागे धावायचं आणि जे खरे आहेत त्यांच्याशी काहीही संबंध ठेवायचा नाही. ही अशी परिस्थिती होती पूर्वी. ती आता बदलून एक नवीन परिस्थिती निर्माण होत आहे.

तर हे जे आपले षडरूप आहेत त्यांचं कार्य फार जोरात सुरू होतं. आता ते हळू हळू नविळत चाललं आहे. कारण समोर दसिंतय की याचा काही फायदा नाही आपल्याला. याने काही सुख नाही, आनंद नाही. पण तरीसुद्धा आनंद कुठे आहे, सुख कुठे आहे ते मनुष्य शोधतो आहे आणि शोधता शोधता त्याला हे कळतं आहे की आत्म्याचं दर्शन झालं पाहजि आणि त्या दर्शनाशिवाय आपल्याला आनंद मिळणार नाही. माझे म्हणणे असे आहे की आपले एवढे साधू-संत झाले होते आणि त्यांना लोक छळतच होते म्हणून. पण त्यांनी सांगितले बरं काही हरकत नाही, तुम्ही देवाचे नाव घेत बसा पांडुरंग, पांडुरंग, तर टाळ कुटत चालले तकिडे वारकरी म्हणून. अहो, पण झालं ना, तुम्ही बरेच टाळ कुटले, बरंच केलं तुम्ही, सगळी जगभरची देवळं पाहिली पण आता काय तेच करत राहायचे का? आयुष्यभर तेच करत राहणार का? त्याच्या पुढची पायरी जर तयार असली तर का येऊ नये त्याच्यात? आणि त्याची पुढची पायरी म्हणजे सहज आहे. सहजयोगामध्ये आजपर्यंत जे तुम्ही इच्छिले, जे तुम्ही मागितले आणि जिकडे तुमचे लक्ष होते ते सदिध करायचे आणि ते तुम्ही काहीही करायचं नाही. कारण तुमच्यातच शक्ती, कुंडलिनी शक्ती आहे. पण तुम्ही हट्ट धरून बसले आता इथे काही मंडळी आली आणि म्हणाली आम्ही एक लाख रुपये देतो आमची कुंडलिनी जागृत करा. म्हटलं तुम्ही दोन लाख रुपये घ्या पण मला कुंडलिनी जागृत करू द्या. कारण पैशानी का कुंडलिनी जागृत होईल ! हे जिवित कार्य आहे. जर एखाद्या बी ला तुम्ही जमनीत घातले आणि त्याच्यासमोर सांगितले की मी तुला एक लाख रुपये देते झाड काढं, तर ते म्हणेल अहो परत जा, तुम्हाला अककल नाही हे जिवित कार्य आहे आणि जिवित कार्य म्हणजे तुमच्या कुंडलिनीचे जागरण. ते कार्य अनेकदा अनेक वेळा या महाराष्ट्रातही झालेलं आहे. पण पूर्वीच्या काळी अशी परंपरा होती की एकाने एकालाच द्यायचं, जास्त नाही. फार अगदी त्यांची सफाई करून हे करून ते करून शेवटी एक मनुष्य दसिला की त्याला जागृती देत असतं. पण श्री ज्ञानेश्वरांची कृपा आहे की बाराव्या शतकात त्यांनी आपल्या ज्ञानेश्वरीमध्ये स्पष्ट लहिले आहे, सहाव्या अध्यायात की कुंडलिनी नावाची शक्ती आहे नाही तर त्यांच्याआधी आपल्या इथल्या लोकांना कुंडली आणि कुंडलिनी यांच्यातला फरकच माहीत नव्हता. ही शक्ती आपल्यामध्ये सगळ्यांच्यामध्ये आहे. तुम्ही कोणत्याही जातीचे असला, ब्राह्मण, शूद्र हे सगळे माणसाने बनवलेलं आहे. तसं कोणीच नाही. मी तर मानतच नाही असं काही आहे जगात आणि कोणीच मानले नाही. साधुसंतांनी कधीच मानले नाही. हे तुम्हाला माहिती आहे. कति तरी साधू-संतांची उदाहरणे आहेत. आता मी ती देत नाही तुम्हाला. पण तुम्हाला माहिती आहे. श्रीराम त्यांची आज नवमी आहे. तेव्हा त्यांनीसुद्धा एका भिल्लीणीच्या दाताने उष्टी झालेली बोर कति प्रेमाने खाल्ली. त्याच्यात काय सदिध केले त्यांनी की ही जात-पात वर-खाली असं काहीही नाही. सगळे मानव एकच आहेत. सगळ्यांमध्ये ती कुंडलिनी असते. कुंडलिनी सगळ्यांमध्ये असतांना तुम्ही असे कसे म्हणता ? यांची जात अमकी, यांची जात अमकी, त्यांची जात अमकी हे नंतर काहीतरी गौडबंगाल लोकांनी सुरू केलं पण वास्तविक संबंध मानवजात एक आहे हे सहजयोगाने सदिध होऊ शकते. कारण सगळ्यांमध्ये कुंडलिनी शक्ती आहे. मग तो वलायतेतला मनुष्य असो वा हिंदुस्थानातला असो. सगळ्यांमध्ये जर कुंडलिनी आहे तर मग तो वर खाली जातीय अमका तमका कसा होईल? मी हे मानतच नाही म्हणजे नाहीच असं! तुम्ही ही मानू नका. त्यासाठी इथे

फार ओरड आहे धर्मांतराची. धर्मांतर नाही करायचं. सहजयोग म्हणजे धर्मांतर आहे पक्का. आधीच सांगून ठेवते धर्मांतर म्हणजे ज्या धर्माच्या नुसत्या भ्रामक कल्पना, नुसत्या भ्रामक कल्पना आहेत त्या तोडून जो खरा धर्म आहे तो आपल्यामध्ये जागृत होतो. जो सच्चा धर्म आहे तो आपल्यामध्ये जागृत होतो. आत्म्याचा जो धर्म आहे तो आपल्यामध्ये जागृत होतो आणि हे जे वरचे जे आहेत हे अमके आणि तमके, त्याच्यावरती आता पुष्कळसे राजकारणी लोक ही पोट भरत आहेत. सगळे बैकार आहेत. एक

दविस असा येईल की जे लोक पार होतील सहजयोगामध्ये कुंडलनीचे जागरण मळिल, त्यांचा संबंध चैतन्याशी आल्यावर कसली जात पात आणकिसले काय हो! मूर्खासारखं ! तेव्हा ही जी गोष्ट आहे एक की आता उत्थानाचा दविस आला आहे त्याला बायबलमध्ये म्हणतात "it is your last judgement, resurrection" आण कुराणात याला 'कयामा' म्हटलेलं आहे. आण त्यांनी जी लक्षण सांगितली आहेत ती लक्षण आहेत ती साक्षात होतात. मग कळेल तुम्हाला की मुसलमान, खरशेचन, हिंदू हा प्रकार देवाच्या नजरेत नाही. देवानेच सगळे पाठविले एका नंतर एक कबूल पण त्यांनी वेगळे धर्म काढायला सांगितले नाही. आता मी रोमला असते कधी कधी, इटलीला असते तर तिथे त्यांनी मला सांगितले माझ्याशी वाद घातला की, 'आम्हाला एक धर्म नको आहे.' म्हटलं वेगळे वेगळे धर्म कशाला पाहजित? भांडायला? एक धर्म नको कारण मग भांडताच येत नाही ना! भांडणार कसे एका धर्मात असले तर. आण हा धर्म म्हणजे स्वतःचा धर्म, स्वधर्म आहे. शिवाजी महाराजांनी सांगितलंय की 'स्वधर्म तो वाढवावा!' आता ते साक्षात्कारी होते आण त्यांनी सांगितले आहे की तुम्ही स्वधर्म वाढवावा आण तिचे कार्य आम्ही करत आहोत. स्वधर्म वाढवा. एकदा स्वधर्म वाढवल्यावर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की तुम्ही कोणत्या अंधारात बसला होता आण कोणती करमकांडे करीत बसला होता सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत. त्याने काहीही लाभ होणार नाही. झाला आहे का आतता पर्यंत? आतता पर्यंत झाला का? टाळ कुटत तुम्ही पंढरीला जा नाहीतर इकडे तुम्ही मक्केला जा. सगळा एकच प्रकार आहे. आंधळ्यासारखे चालले. कुठे चालले तुम्ही? म्हणे मक्केला चाललो. काय आहे मक्केला? आम्हाला गेलचं पाहजि. गेलं म्हणजे आम्ही हाजी होणार. म्हटलं हाजी-पाजी काही होत नाही तुम्ही. बेकारची गोष्ट आहे. आता आपल्याला सांगितले तर आश्चर्य वाटेल की मक्केश्वर शवि आहेत. मुसलमानांना विचारा तुम्ही त्या दगडाला का पूजता? त्याच्या भोवती का फिरता ? तुम्ही दगडाला मानत नाही ना ? मग कशाला? पण आपल्या शास्त्रात लिहिलं आहे ते मक्केश्वर शवि आहेत. हडितीला देवीचे तिथे मंदिर आहे म्हणजे माझे असे म्हणणे नाही की महम्मद साहेबांनी शविला कमी लेखलं आहे. बलिकूल नाही. कारण शवि म्हणजे शाश्वत, आहेत ते त्यांना तुम्ही म्हटलं की ते तुमच्या खरसिती धर्मात आहेत. अमक्या धर्मात आहेत ते सर्व धर्मात आहेत. पण धर्म कुठे आहे ते मला दाखवा. धर्मच कुठे नाही. सगळा अधर्म आहे. पैसे खाणे, वाटेल ते धंदे करणे, सगळीकडे हा प्रकार सुरू अनंत आहे. म्हणे मला मंदिर बांधायचे आहे. कशाला? काही कमी आहेत का मंदिर? म्हणे पैसे द्या माताजी आम्हाला मंदिर बांधायचे आहे. म्हटलं मुळीच बांधू नका. तुमच्या हृदयाची मंदिर बांधा. हृदयामध्ये मंदिर बांधली पाहजित. हृदयामध्ये देवाची मंदिर जेव्हा बांधली जातील तेव्हा हे सगळे जे मूर्खपणाचे धंदे आहेत ते सुटणार

आहेत. ते सुटलेच पाहजित. नाहीतर भोगा त्याची फळ! ते भोग तर चालूच आहेत. आता भोगायचं काय तर परमानंद. परमेश्वर एक वेळ तुमच्यावर कृपा झाली आण तुम्ही जर त्या परम चैतन्याशी एकूर झालात तर मग काही नको. या सगळ्या सर्व तरहेच्या विकृषित खोट्या अगरबदल माझे एकच म्हणणे आहे की सगळ्यांनी सायनसची भेट घ्यावी. सायनसशी मुकाबला, सायंटसिटशी मुकाबला करावा. जर सायंटसिटबरोबर मुकाबला ते जकिले तर खरे नाही तर खोटे. आमचे तर रात्रंदविस सायंटसिट बरोबरच कार्य चालू आहे. मग ते मेडिकल सायनस असेना का, फजिकसचे सायनस असेना का कोणचेही सायनस असले तरी आण सगळ्यांनी सदिध केलं आहे. पण आपल्या इथले सायंटसिट अजून खालच्या लेव्हलवर आहेत असे मला वाटते. ते येणार नाहीत तकिडे विचारयला पण मी होते रुमानयिला. त्यांनी एक मेडिकल कॉन्फरन्स केली होती. तिथे मला बोलायला सांगितले. मी हे सांगितले लविहरच्या त्रासाने तुम्हाला काय त्रास होऊ शकतात. आता हे सगळे ज्ञान सायनसच्या पलीकडचे आहे. डोक्याच्या पलीकडचे आहे. बुद्धीच्या पलीकडचे आहे त्यांच्या. तर त्यांनी लगेच मला डॉक्टरेट दिली. खरी खुरी डॉक्टरेट दिली. मी काही त्यांच्या युनिव्हर्सिटीत शकिले नाही, काही नाही. म्हटलं, 'हे काय करता ?' म्हणे माताजी, 'तुमचे माहिती आहे का कॉन्गटिव्ह सायनसेस आहे.' आता आपल्या सायंटसिटना हा शब्दही माहीत नाही की कॉन्गटिव्ह सायनस म्हणजे काय? पण त्यांची मजल बघा कुठे गेलेली आहे की एक सायनस असते ते कॉन्गटिव्ह सायनस आहे. आईनस्टाईन ने सुद्धा म्हटलेलं आहे की एक टॉरशन एरिया आहे जो असतो तेथून जे नॉलेज येते ते कॉन्गटिव्ह. पण इथे लोकांना समजतं का की कॉन्गटिव्ह सायनस म्हणजे काय? ते कशाशी खातात ? मोठ मोठे सायंटसिट बनून फिरतात. नुसते हे करून तुमच्या तोफा बनवून आण त्यांच्यावर ताण म्हणजे जे बनवतात स्पुटनिक सारख्या वस्तू, त्यांनी काय होणार आहे? त्याचा काय फायदा होणार आहे ? त्यांनी सांगितलं श्री माताजी, तुमचे संबंध ज्ञान कॉन्गटिव्ह आहे. तुम्ही जे बोलता ते आम्ही सदिध करू शकतो. म्हटलं हो करा. ते तयार आहेत. ते सदिध झाल्यावर ते म्हणतात आम्ही काही मूर्ख नाही. ते तुम्ही जे म्हटलं ते खरे आहे. म्हणूनच आम्ही तुमच्या चरणी आलो. तर जेवढे हे खोटे गुरू आहेत त्यांना म्हणावं, 'आधी तुम्ही सायंटसिटच्या पुढे जा आण सायंटसिट दोन दविसात त्यांना ठीक करून देतील.' कबूल आहे की सायनसमध्ये नीति-अनीति विर काही लिहिले नाही. अनीति-नीति काय ते लिहिले नाही कबूल. पण सत्य आहे ते खोटयाला मानणारे लोक नाहीत. तेव्हा हे गुरू लोक तुम्हाला दिसतात ना चोहीकडे पसरलेले आण जेवढे राजकारणी त्या गुरुंच्या मागे फिरत आहेत त्यांना म्हणावे, 'आधी त्यांची सायंटसिटशी ओळख करून द्या आण सायंटसिट ना म्हणावे यांना बघा आता.' हडिस्थानातले सायंटसिट या लायकीचे आहेत का ते माहिती नाही, पण बाहेरच्या सायंटसिटची मी गोष्ट सांगते रशियातच तसं आहे. अहो, काय एकामागून एक लोक. असे एकाहून एक सायंटसिट आहेत. मी म्हटलं, 'तुम्ही हडिस्थानात या तुमची कदर होईल.' ते म्हणतात, 'आम्हाला आमच्या देशातच काम करायचंय.' काय त्यांची देशभक्ती! ते बघून मला आश्चर्य वाटते. आम्ही वर्षानुवर्षे लढलो. आपल्याला स्वातंत्र्य मिळाले आण आता लोकांची देशभक्ती गेली कुठे? ती नाहीच. लुप्तच झाली. पैसे खाणे, ज्याला पाहिले तो पैसे खातो. अहो जेवता का नाही? का पैसेच खात राहता ?

हा प्रकार बघून असं वाटतं की या देशातील अस्मिता ज्याला म्हणतात ती परत नष्ट झाली आहे. नाही तर हे असे कसे घडत आहे? बेचाळीस सालात आम्ही स्वतः लहान असताना आम्ही त्याच्यात उडी मारली असं म्हटलं पाहजि आण इतक्या लोकांची इतक्या लहान असूनही मी लीडर होते. मग छळलं , मला त्यांनी मारले कबूल आहे. काय करणार? तुम्ही जर कोणच्या चांगल्या कार्यासाठी आला तर होणारच आहे असं. पण तुमच्या पुण्यालाच कतितीरी भलते गुरू आले आण इथे त्यांना तुम्ही केवढा वाव दिला. अजूनही लोक भगवी वस्त्रे घालून फिरत आहेत सगळीकडे. कति लाजविणां गोष्ट आहे. आपण सत्याला धरून नाही आण असत्याला इतक्या पटकन आपण पकडतो. आण ते ही महाराष्ट्रात. अहो, काय हे! महाराष्ट्र म्हणजे केवढे मोठे राज्य! जसं नाव आहे महा-राष्ट्र तसेच आहे हे राज्य. मी तर मराठी भाषेचं फार गुणगान गाते. लोकांना सांगते तुम्हाला यायला फार कठीण आहे. पर्याय कति आहेत एक एक शब्द इतका अचूक आहे. पण मराठी माणसांची स्थिती बघून आश्चर्य वाटतं. या गुरुंच्या मागे धावले, त्या गुरुंच्या मागे धावले काय करताहेत काय ते समजत नाही. आण सगळे म्हणे 'आम्ही म्हणे सन्यास घेतला.' कशाला ? आमच्या गुरूंना आम्ही सगळे काही दिले. तुम्ही गुरू असून या गुराला देता! हा संन्यासी, हा भामटा याला कशाला देता तुम्ही? तर (म्हणतात) 'आमच्या गुरूंना काही म्हणू नका.' म्हटलं का म्हणणार नाही? हा भामटा आहे, याला हा भामटा आहे असं मी नेहमी म्हणणार, मला कुणाची भीती नाही. पण सुटले ते, बरेच सुटले. पुण्याचे पुष्कळ (भामटे) आपले चंबू गबाळे घेऊन पळाले. पण तरीसुद्धा महाराष्ट्रात प्रत्येक गावात एक गुरू महाराज बसलेले आहेत. कधी काय म्हणतात तर कधी काय म्हणतात. पैसे खावच्या मागे. कति पैसे आणलेस बाबा तू? इथून सुरू. तर सत्य जाणायचे म्हणजे अशाच माणसापासून जाणले पाहजि जो तुम्हाला सत्य देईल. बेकारच्या लोकांच्या मागे जाऊन आपण काय मळविणार? कधी कधी बघून फार दुःख होत होतं. चांगल्या चांगल्या घराण्यातले लोक, त्यांचे डोळे माझ्यासमोर असे असे फारियाला लागले. अहो, म्हटलं, 'तुमचे गुरू कोण?' 'ते फलाणे आमचे गुरू.' चांगले श्रीमंत लोक, आमचे म्हणे सगळे गुळवणी झाले. काही राहिले नाही. एक पैसा राहिला नाही. आण डोळे मात्र आमचे असे असे फिरतात. वा! वा! आता ते गुरू आहेत कुठे? म्हणे 'परमेश्वराकडे गेले' का नरकात गेले ते आधी पत्ता काढा. असले प्रकार! पुण्यातले चांगले चांगले, आपल्याला इन्टलेक्च्युअल्स म्हणविणारे त्यांची ही स्थिती, मग बघाऱ्या गरीबांची काय म्हणायची ? परत कति तरी गोष्टी बोकाळल्या. त्या संबंध या पुण्यात कशा आल्या ते मला समजत नाही. पण याला पुण्यपट्टणम म्हटलेलं आहे. या पुण्यात या घाणेरड्या गोष्टी आल्या कुठून? म्हणजे आपली जी संस्कृती आहे ती मूर्खपणाची आहे की काय? हा संस्कृतीचा महासागर आहे. मला सांगितलं फॉरेनर्सनी माताजी, तुम्ही इंडियन कल्चरवर पुस्तक लिहा. म्हटलं झालं! एवढा महासागर कसा मी पोहून काढणार. अहो, एक एक गोष्टीचं इतकं बारीक विश्लेषण आहे म्हणजे हिंदू धर्म वगैरे नाही पण त्यातली तत्त्व वंशाने आहेत. धर्म वगैरे नाही. हिंदू आपल्याला कोणी म्हटलं? अलेक्झांडरने. तो सधू नदीवर आला. आता तो होता ग्रीक. त्याला काही 'स' म्हणता येईना. तो म्हणाला 'हिंदू' म्हणून आपण हिंदू, हिंदूशी संबंध नाही. ही आपली संस्कृती आहे. आण आपल्या संस्कृतीत इतकं बारीक बारीक आहे, इतकं बारीक बारीक दिलेलं आहे पण ते उजलं असलं तरी आता

आपण ते वापरत नाही. त्या संस्कृतीबद्दल सांगताच येणार नाही. कारण हा महासागर आहे. पण आता मी पुण्याला बघते ना सगळ्या बायका अमेरिकन कल्चरला मानतात. आधी अमेरिकेला जाऊन बघा काय स्थिती आहे. कति घरं मोडली ते बघा, तिथली मुलं इरग घेतात ते बघा! बायका दारू पतितात . ते ऐकल्यावर मला आश्चर्य वाटलं! त्यांची काय स्थिती आहे ती बघा आण ति आपल्या देशाकडे बघतात की आमची संस्कृती तिथे जायची त्याच्या आधी ते म्हणतील की आमचे साक्षात रूप इथे बसलेले आहे. हे जाणार कसं? आपल्याला म्हणजे अमेरिकन लोक फार चांगले वाटतात. सगळे करजाऊ (करजबाजारी) आहेत. तो देशसुद्धा करजाऊ आहे आण त्या लोकांची डोकी उलटी आहेत. त्यांच्यातलं काहीही शकियचं नाही. जे काही शकियचं ते आपल्या आत आहे. जे काही ज्ञानाचे भंडार आहेत ते आपल्या आतमधे आहे. ते मळिवायचे आहे. मला तर आश्चर्य वाटलं रस्त्यामधे मुलींना, बायकांना बघतिलं, कस कापून एवढे एवढे स्कर्टस घालून, रंग आपला हडिस्थानीच आहे आण घालल्या. ते म्हणे 'अमेरिकन आहेत म्हणे या' असे का! नको रे बाबा, ते अमेरिकन! घाणेरडे लोक आहेत. काही त्यांच्यापासून शकिण्यासारखे नाही. ते आमच्यापासून शकिण्यासाठी येतात. हजारो माणसं या देशात कशाला येतात हा विचार केला आहे का ? सत्य शोधायला ते हडिस्थानात येतात पण त्यांना कोणी नट कोणी गुरू पकडतो. एअरपोर्टवरच पकडतो आण आले इथे. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल आमचे फारेनहून सहजयोगी इथे येतात ते तुमच्या मातृभूमीला वंदन म्हणून वाकून मुके घेतात. महाराष्ट्रातूनच श्री माताजी आलेल्या आहेत. ही त्यांची काम बघा, त्यांची ओळख बघा. त्यांची समज बघा आण आपल्याला आहे ती समज ? सगळं मानलं तरी आपली संस्कृती गेली कुठे? गांधीजींच्या बरोबर मी होते

तेव्हा त्यांचं सहजयोगावरचं लक्ष होतं. त्यांनी सांगितलं की सर्व धर्माचं तत्त्व काढून एकत्र केलं तर एक नवीन धर्म बनवता येईल. म्हटलं मी तेच करणार आहे. आणं तो धर्म म्हणजे सहज धर्म आहे. त्याच्यावर गांधीजी म्हणाले होते की हे अशक्य नाही. कारण आपली संस्कृती आहे हे अशक्य नाही. मुळीच अशक्य नाही आणं हे होऊ शकते. हे घटित होईल आपल्या संबंध शास्त्रात आत्मसाक्षात्कार झाला पाहजे असं म्हटलं आहे. तसेच प्रत्येक धर्माच्या शास्त्रात हेच लहीलं आहे. जे खोटं नाटं करीत बसतात ना त्यांचा धर्माशी काहीही संबंध नाही. सर्व धर्मात एकच गोष्ट लहीलिली आहे की, आत्मसाक्षात्काराला प्राप्त करा. म्हणजे काय की हाच मार्ग असं लहीलिलं आहे स्पष्ट. सगळं लहीलिलं असतानासुद्धा इकडे लोक समाजवाद म्हणतात. अहो, त्या समाजवादी रथाला जाऊन बघा काय वाभाडे नघाले आहेत. कशाला समाजवाद घेऊन बसले आहेत. काही दाखवायला की आमही वेस्टर्न आहोत अहो तुम्ही जे आहात ते दाखवा. ते फार मोठे आहे आणं त्याची महत्ता सांगता येत नाही इतकी मोठी गोष्ट आहे ती. मी लहानशी होते, सात वर्षाची तेव्हा गांधीजीजवळ गेले होते तर गांधीजी म्हणाले तुझा सहजयोग सुरू करू आपण. पहिल्यांदा स्वतंत्र व्हा. स्वतंत्र झाल्याशिवाय तुम्ही 'स्व' चे तंत्र कसे चालवणार? म्हणून स्वातंत्र्याच्या लढ्यात आमही भाग घेतला, मेहनत केली. पण आज बघतेय काय झालंय लोकांना, नवीनच शक्ति नघालीत. पण कसं काय झालं? एक त्याला कारण गांधीजींची एक चूक झाली त्यांनी जवाहरलालना आपल्या डोक्यावर []

माहिती नाही गंधसुद्धा बसवले. हा काय हद्दस्थानी होता ? पक्का ब्रिटिश मनुष्य. त्याला काही सुद्धा नाही आपल्या संस्कृतीबद्दल. ज्याला बलिकूल माहिती नाही अशा मनुष्याला कशाला आपल्या डोक्यावर बसवले माहिती नाही. दुसरा त्यांना मळाला नव्हता का? ही एक चूक गांधीजींनी केली. आणं त्या चुकीची आजपर्यंत फळं आपण भोगतोय. लगेच सुरू झालं वेस्टर्नाइज्ड राहणं. सगळं काही वेस्टर्नाइज्ड असलं पाहजे. अहो, लोकांना अंधोळसुद्धा करता येत नाही, त्यांच्यापासून शक्तिण्यासारखं काय आहे ? मला तर समजतच नाही लोक या कसे या सर्व गोष्टींना आणं संस्कृतीला मान्य करतील ? तथि जाऊन बघा काय त्यांची स्थिती आहे! इंग्लंडला बघा, इंग्लंडला हजारींनी मुलं इंग्रज घेतात. एड्स, इंग्रज आणं व्हायोलन्स तनिही गोष्टी इतक्या भयंकर आहेत तुम्हाला आता इथे बसलेल्यांना काय सांगावं ! तथि ! ते त्यातून घाबरून नघाले आणं सहजयोगात उतरले. त्यांनी सांगितलं, 'माताजी, तुम्ही हे सगळं काहीही आणू देऊ नका!' म्हटलं, 'नाही आणू देणार.' अहो, लहानश्या गोष्टीसुद्धा त्यांना माहिती नाहीत. फ्रान्समध्ये आमही महाराष्ट्रातल्या मुली पाठवल्या होत्या. त्या म्हणाल्या, 'माताजी, यांना काहीही माहिती नाही.' म्हटलं, 'असं का!' काय म्हणजे ? अहो, बाहेरून येतात आणं एकदम पाणी पतितात. म्हणजे तुम्ही कश्मीर मध्ये जा की इथे आपल्या महाराष्ट्रात असा, आपल्याला सगळ्यांना माहिती आहे की केळ्यावर पाणी प्यायचं नाही. अशा लहान गोष्टीपासून मोठ्या गोष्टीपर्यंत सगळे आपल्याला माहिती आहे. मी जे म्हणते सगळं आपल्याला माहिती आहे की हा मूर्खपणा आहे. पण एवढं मात्र खरं की मी जे पाहिलं असून ते तुम्ही पाहिलं नाही म्हणजे झाकली मूठ सव्या लाखाची, तसं आहे की तुम्हाला असं वाटतं पण या लोकांमध्ये अक्कल नाही. आणं ति अक्कल येणार कशी? त्यांना संस्कृतीच नाही. एवढ्या महासागराच्या संस्कृतीत राहून आपण जर मूर्खासारखे वागलात आणं उद्या तुमची मुलं जर इंग्रज घेऊ लागली आणं हे सगळे धंदे करू लागली म्हणजे मग तुम्ही ओरडत बसाल. तथि तर मुलांचा काय आई-वडिलांचाही ठकिणा नाही. फॅमिली म्हणजे नाहीच. आणं अगदी बेशरम लोक आहेत याबाबतीत. येऊन स्पष्ट सांगतील की मी माझ्या बायकोला घटस्फोट दिला. असं का ? मग आमचा नमस्कार. हे असले इंग्लिश भाषा शक्तिन तुमचे जे वाभाडे नघाले आहेत त्याचं मात्र मला आश्चर्य वाटतं. इंग्लिश भाषा शकियाला काही नको. मी कधीच इंग्लिश भाषा शकिले नाही. मराठी शाळेत शकिले आणं मराठीतच शकिले सगळं. नंतर मग सायन्समध्ये सुद्धा इंग्लिश भाषा नव्हती आणं मेडिकललाही नव्हती. पण ते म्हणतात इंग्लिश बोलते की वा! अहो, या इंग्लिश भाषेमध्ये आहे काय दम! आतम्याला स्पॅरीट, दारूला की स्पॅरीट, परत भूतालाही स्पॅरीट म्हणजे आत्मा आणं स्पॅरीट एकच आहे का ? तर म्हणाले आत्मा आणं स्पॅरीट एकच असलं पाहजे. म्हटलं अहो हे काय ? आणं काय संपदा आहे आपली. बरं या सर्व संस्कृतीतली संपदा कवि गाभा काय आहे ? तो आहे अध्यात्म. अध्यात्म हा त्याचा गाभा आहे. नुसतं शहाणपण मरिचण, स्वतःला काही वशिष समजून घमेड दाखवणं हा काही त्यातला अर्थ नाही. त्यातला जो गाभा आहे तो अध्यात्म आहे आणं त्या अध्यात्माची जी परसिमा आहे तो आत्मसाक्षात्कार आहे हे जाणून घेतलं पाहजे. अध्यात्माशिवाय नुसती बडबड करत रहायची, इकडे तिकडे जाऊन प्रवचने द्यायची, नंतर आणखी

काय काय प्रकार त्यांनी काहीही होत नाही. सतरा प्रवचने ऐकून सुद्धा तुम्ही जसेच्या तसे रहाणार. काही फायदा होणार नाही. कशाने फायदा होईल ? तुमच्या आत्म्याच्या दर्शनाने फायदा होईल ? त्याच्या प्रकाशात त्या आत्म्याच्या प्रकाशात तुम्ही जेव्हा बघाल तेव्हा आश्चर्य वाटेल की नीर-क्षीर वविक, पाणी एकीकडे आणं दूध एकीकडे जसं आहे वेगळं वेगळं अगदी साक्षात होईल तुमचं. तुम्ही चुकीचं काम करणारच नाही. तुमचा रस्ता चुकणारच नाही. म्हणून सांगायचं म्हणजे असं की आज ही वेळेची हाक आहे. आणं सगळेच तुम्ही म्हणताय की आज दोन हजार वर्षे संपत आहेत. त्याच्यानंतर सत्य युग येणार आहे. त्याच्यात जर टकियाचं असलं तर सत्यात उभं रहायला पाहजे. हे फालतूचे आपले ढोंगीपणाचे प्रकार चालणार नाहीत. अवास्तव बडबडणं बोलणं आणं नुसतं दाखवणं की आमही शक्तिपणात काहीतरी वशिष आहोत, काही नुसतं चालणार नाही. तुम्ही सत्यावर उभे आहात का हे पाहिलं जाईल आणं जर सत्यावर उभे असाल तर तुम्हाला कोणी हात लावणार नाही. अहो, सापसुद्धा चावत नाही आमच्या सहजयोग्यांना. काही होत नाही त्यांना. ते म्हणतात, 'माताजी, तुमचे आमहाला संरक्षण आहे. अहो, कसलं संरक्षण ! तुम्ही स्वतःच पार झाले, परमेश्वराच्या साम्राज्यात गेलेले, मी कसलं तुम्हाला संरक्षण देणारं! अशी एक नवीन स्थिती येणार आहे, एक नवीन जग तयार होणार आहे. त्या जगात खरसांनी म्हटल्याप्रमाणे हे लासि जंगमेट आहे. जे उचलले गेले ते गेले. बाकीचे जाणार, संपणार, खानदानासहति, सर्व गर्भासहति आणं सर्व मूर्खपणासहति. तेव्हा मी आज मुददामहून तुम्हाला वशिष सांगायला आले आहे. वशिषतः महाराष्ट्राला! पुणं शहर म्हणजे संबंध महाराष्ट्राचे हृदय आहे. पण इथे काय काय धंदे आले हे तुम्हाला माहिती आहे. ते सांगायला नको. आता पुढे मात्र याला पुण्यपट्टणम करून सोडायचं आणं पुण्यातच उतरलं पाहजे. त्याच्यात काही तुम्हाला हे सोडा, ते सोडा, घर सोडा, बायकोला सोडा असं काही मी तुम्हाला म्हणत नाही. मी दारू सोडा असंसुद्धा म्हणत नाही. आपोआप दारू सुटे. आपोआप इंग्रज सुटतो. सगळं काही सुटतं ! हे मी काही तुम्हाला म्हणत नाही कारण एकदा स्वच्छ झाले, कमळासारखे वर आले मग काय रहाणार तुमच्यात घाण? अगदी नरिमळ होऊन जाणार. व्यवस्थिती होऊन जाणार आणं हीच एक आईची इच्छा आहे. त्यासाठी मी धडपडते. आता माझं एवढं वय झालंय पण तरीसुद्धा मला सारखी धडपड वाटते की अजून काही झालं नाही. पूरणपणे अजून लोकांच्या डोक्यात शरिलेलं नाही. जेव्हा मी तुमची वर्तमानपत्र वाचते तेव्हा मला वाटते काय चाललंय लोकांचा मूर्खपणा. आपापसात लाथा-बुकक्या चालू आहेत. अहो, कुठे आलात तुम्ही! झाली ना आता २००० वर्षे पूरण व्हायला, अजूनही तेच सुरू. जातीयात, अमक-तमक हे काही नाही आहे. हे असत्य आहे. कसली तरी ढोंगबाजी आहे. तसं काही नाही आहे. आता हे सदिध करायचं तुमच्या हातात आहे. उगीचच माझ्या वरिधात या पुण्यात लोकांनी नुसत्या इतक्या कड्या उठविल्या होत्या. त्याची मला काही पर्वा नाही. पण त्याचं स्वतःच त्यांनी काय केलंय ते विचारून बघा. आता आमचा सहजयोग ऐंशी देशात चाललाय असं परवा हे लोक सांगत होते. मला माहिती नाही. तो कसा की एक मनुष्य पार झाला की तो जाऊन मग दुसऱ्याला पार करतो, मग तो दुसऱ्याला पार करतो असं करत करत ऐंशी देशात चालू आहे. पण ऐंशी देशात कुठेही वादावादी नाही, भांडणं नाहीत, पैसे खाणं नाही, काही नाही. हे कसं

शक्य आहे ? आमचे तर दोन घरात राहत नाही. दोन माणसं एका घरात असली तरी तेही जमत नाही आणं हो ही वशिष पात्रता आली कशी आपल्यामध्ये? सामूहिक चेतना ही नवीन तऱ्हेची चेतना जी मानवी चेतनेच्या पलीकडे आहे ही जागृत झाल्यावर मग दुसरा कोण आहे ? सगळे एकाच परमेश्वराच्या ठायी आहेत. आता परमेश्वराचं नाव काढलं म्हणजेसुद्धा पुष्कळ लोक उठून जायचे. जसा काही यांचा परमेश्वर दुष्मनच आहे की काय! अहो हे नसते बुद्धीचे चौचले बंद करून जे सत्य आहे ते बघा. फार झालं स्वतःला फार समजण्यात काही अर्थ नाही. दुसरा अनुभव असा आहे, लोकांचं म्हणणं आहे महाराष्ट्रीयन लोक घमंडी आहेत. ते फार गर्वषिठ आहेत. म्हटलं तसं काही नाही बरं. ते म्हणतात एखादा साधारण तोलाचा मनुष्य कप्तान असला मलिलीटीमध्ये तर तो कसा छाती काढून चालतो पण इकडे नॉर्थ इंडिया मध्ये अगदी उंदरासारखे बसतात तुमच्यासमोर. म्हटलं बाबा, आता मी काय करणार . तथि म्हणे भयंकर लोकांना स्वतःबद्दल घमेड. आमही म्हणजे कोण ? शक्तीजीचे दत्तक आहेत सगळे. तेव्हा लक्षात घ्यायचं. जोपर्यंत तुमच्यात आत्म्याचा आनंद येणार नाही, स्वतःचं स्वरूप पुत्र दक्षिणार नाही तोपर्यंत हे जे दैवी गुण म्हटलेत ते तुमच्यात प्रकाशित होणार नाहीत. एकदा तो प्रकाश तुमच्यात आला, कुंडलनीच्या जागरणाने तुम्ही जर या चारीकडे पसरलेल्या परमेश्वराच्या साम्राज्यात उतरलात तर तुम्हाला आश्चर्य वाटेल हे कसं झालं, मी इथे कसा आलो ? अहो, पण तुमच्यात आहेच ते. हे सदिध आहे. हा जन्मसदिध अधिकार तुमच्यामध्ये आहे. हा योग तुम्ही प्राप्त करावा. त्याच्यासाठी काही वशिष करायला नको. काही द्यायला नको. फक्त घ्यायला हवं. घेणं म्हणजे असं की थोडे नम्रपणे बसायला हवं. उद्धत माणूस असला तर त्याची कुंडलनी कतितीही ओढली तरी जागृतच होत नाही. पण तोच नम्र मनुष्य असला तर पटकन जागृत होते. तुम्ही सगळ्यांनी आपली कुंडलनी जागृत करून घ्यावी ही माझी विनिती आहे. दुसरं मला काहीही नको. हे एकदा पाहिलं मी की मग बस झाल. पुण्यात मी येऊन राहिल त्याच्या आधीसुद्धा बऱ्याच वर्षांपासून मी इथे मेहनत करत आहे. मागल्या वर्षी फक्त आले नाही तरी या वेळेला इतका उत्साह आहे लोकांना. फारच उत्साहात मला एअरपोर्टवर दिसले. फारच आनंद झाला. आणं त्या आनंदातच मी म्हणते तुम्ही सगळ्यांनी असला आनंद उचलावा. प्रेमाचा आनंद उचलायचा असला हे नरिवाज्य प्रेम परमेश्वराचं आहे जे प्राप्त झालं पाहजे आणं ते अगदी सहज आहे. अगदी सहज आहे ते आपल्या सगळ्यांमध्ये आहे. सगळ्यांना माझा अनंत आशीर्वाद आहे. कृपा करून हा आशीर्वाद स्वीकार करावा. यानंतर शरी माताजीनी सर्वांना कुंडलनी जागृती दिली. नंतर त्या म्हणाल्या, "आता याची वाढ झाली पाहजे. बी जरी रुजलं आणं अंकुरित झालं तरी त्याला वाढवलं पाहजे. फार त्याला मेहनत करायला नको. एक महिन्यात तुम्ही अगदी त्याचे गुरू होऊन जाल. तुम्हीच स्वतःचें गुरू व्हाल. तेव्हा आमची बरीच केंदर आहेत इथे पुण्याला. इथली तरुण मुलं फार कार्य करीत आहेत. तसेच बरेच लोक आहेत अनुभवी. ते ही फार कार्य करतात. तेव्हा आपण सर्वांनी पूरणपणे लक्ष घालून हे कार्य करावं. सांगायचं म्हणजे असं की याला तुम्हाला पैसे द्यायचे नाहीत. पैशाचा काही संबंध नाही. फक्त आपली जागृती घ्या आणं त्या जागृतीला पुढे वाढवत सहजयोगात या. म्हणजे सा्या जगातले जतिके सहजयोगी आहेत ते आणं तुम्ही एक व्हाल. असा एक नवीन संसार एक नवीन

जग, एक नवीन आभाळ, आकाश सगळं बनवायचं आहे.'

आता यांनी महाराष्ट्रीय चळवळीची गोष्ट केलीय ही खरी आहे. तेव्हा आम्ही फार लहान होतो. माझे वडील म्हणजे फार मोठे देशभक्त होते. आईसुद्धा. आणखी बेचाळीस सालात जे मी कार्य करीत होते तर त्याबद्दल आई माझ्या वडलांना पत्र लिहून पाठवीत होती काही तरी. तर ते वनिबाजीनी वाचलं. वनिबाजी समजले गांधीवादी. तर आम्हाला असं कळलं आमची सगळी मंडळी तथून वेलोर जेलला जाणार आहेत. सगळे जेवढे काही प्रिझनर्स होते ते वेलोर जेलला जाणार आहेत. तर आम्ही लोक स्टेशनवर गेलो. तिथे ते सगळे लोक बसलेले होते. तर वनिबाजीनी मला बोलावून इतकं लेकर दलं. माझे वडील तिथे उभे राहून ऐकत होते. ते म्हणाले या महात्मांचा काही ऐकू नकोस. मला तुझ्याबद्दल फार गर्व वाटतो आणि माझी सर्व मुलं अशी झाली तर मी फारच आनंदीत होईन. स्वतः जेलला चालले होते आणि असं त्यांनी मला सांगितलं. त्यावेळेला त्यांची देशभक्ती म्हणजे भयंकर. ते मला आता कधी कधी फार दुःख होतं. वंदेमातरम् म्हणायचं नाही. अहो, म्हटलं हे वंदेमातरम् म्हणून आम्ही लढाया केल्या. पण आज म्हणतात वंदेमातरम् म्हणायचं नाही. म्हणजे काय झालंय तुम्हाला. तुम्ही काय केलं भारताच्या स्वातंत्र्यासाठी, तुम्ही केलं काय ? तुमचा अधिकार काय? उठले आपले वंदेमातरम् म्हणायला नको. तर मला आठवलं माझे वडील हातात झेंडा घेऊन हायकोर्टवर चढले. तर त्यांना गोळी लागली इथे इथे गोळी लागली. आणि घळाघळा रक्त वाहू लागलं. तसेच ते वर चढले आणि त्यांनी झेंडा लावला आणि जेव्हा फडकला झेंडा तेव्हा खाली उतरले आणि आम्हाला सांगून गेले तुम्ही नुसतं वंदेमातरम् म्हणत रहा. त्यांना गाण्याचा फार शौक होता. वंदेमातरम् अगदी बरोबर म्हटले पाहिजे. वंदेमातरम् आम्ही म्हणत राहिलो आणि ते खाली उतरले आणि आज हे म्हणतात वंदेमातरम् म्हणू नका. मला समजत नाही आपल्याला झालंय काय? सगळे वसिरूनच गेलोय आपण. तेव्हा हद्द नव्हता, मुसलमान नव्हता, सगळे मळून देशाला स्वातंत्र्य मळिलं पाहिजे इकडे लागले होते. आता हा सगळा मूर्खपणा कोठून सुचला? वैसे तो मैं हृदि में हमेशा बाते करती रहती है, पर कम से कम पूना में आकर मराठी में बात करू। नही मराठी भाषाही भूल जाऊंगी इसलिये आशा है आपने समझा होगा और आप पूना में इतने दनि से रहते है, आपको मराठी सीखनी चाहिए। ऐसी कठिन है भाषा। मैं जानती हूँ पर कोशिश करने से आप सीख सकते हैं। सीखने में कोई हरज नहीं। सबको मेरा अनंत आशीर्वाद। अभी वंदेमातरम् करो। त्यांचं म्हणणं आधी वंदेमातरम् म्हणून घ्यावं मग कवाली होईल. सगळ्यांनी उभे रहावे. (यानंतर वंदेमातरम् होऊन नंतर कवालीचा कार्यक्रम झाला.

1999-03-31, Shri Hanumana Puja

31 मार्च 1999

Hanumana Puja

Pune (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - NEEDED

Shri Hanumana puja. Pune (India), 31 March 1999.

[Translation from Hindi to Marathi - Excerpt]

MARATHI TRANSLATION (Hindi Talk) सारांश (Excerpt) Scanned from Marathi Chaitanya Lahari हनुमानांनी आपल्या अनेक कामगिरीमधून हेडॉ दाखवून दिले आहे की ते एक परमाच्या सागरासारखे व्यक्तमित्त्य होते त्याचबरोबर जे राक्षसी दृष्ट प्रवृत्तीचे लोक होते, ज्याचे एकमेव ध्येय हे इतरांना छळण्याचे वा त्रास देण्याचे होते, अशा लोकांना ठार मारण्यात त्यांना जराही संकोच नव्हता त्यांच्यामधील हा शक्ति व भक्तीचा संगम पाहण्यासारखा आहे आज श्री हनुमान, बजरंगबली पूजेसाठी आपण इथे जमलो आहोत. सहजयोग्यांसाठी श्री हनुमान हे एक आदर्श आहेत. ते आपल्या पूर्ण उजव्या बाजूवर कार्य करत असतात. तेच तुम्हाला जरुर ते मार्गदर्शन करतात, सदैव वविके देतात. मदत करतात आणि तुमच्या संरक्षणाची काळजी घेतात. तसेच तुमच्या अहंकारावर नियंत्रण ठेवतात. पण त्याहीपेक्षा महत्त्वाचे म्हणजे ते तुम्हाला गुरुविषयी समर्पणाची शक्ति देतात ते रावणाला फक्त अग्नीचे मय बादायचे हो त्यांना साहीत होते श्रीरामांचे एकनष्ठ सेवक होतेच पण महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे ते म्हणून त्यांनी लंकेत जाऊन लंकादहन केले; त्यामध्ये कुणालाही, अगदी रावणालाही शारीरिक इजा झाली नाही पश त्याच्या शक्तिपुढे सर्वजण भयभीत झाले. सर्व लोकांना रावणाच्या दुष्कृत्याबद्दल काही वाटत नव्हते त आता लंकादहन पाहून धाड्याने गेले, रावण हा महापापी राक्षस आहे हे त्यांना समजून चुकले. यातून या बजरंगवलीजवळ केवडी समज व संतुलन होते हे लक्षात घेतले पाहिजे. शक्तीशाली माणसांनी असेच संयमी असले पाहिजे. शिवाजीमहाराजही असेच होते. असे संतुलन तुम्ही मळिले सुटका करता आली असती; पण सीतेनेच त्याला सांगितले की तुम्ही खऱ्या अर्थाने सहजयोगी झालात असे मी "तू माझ्या मुलासारखा आहेस आणि पती म्हणून श्रीरामांनी म्हणून; तुमच्याजवळ शक्ति आली याचा अर्थ हा नाही की रावणाला ठार करून माझी सुटका करणे योग्य आहे." श्रीराम तुम्ही परम, संयम या गोष्टींना वसिष्ठुन जा. उलट तुमची शक्ति दीन-दुबळ्यांसाठी, पीडित लोकांसाठी, दुःखी लोकांसाठी वापरून त्यांचे त्रास कमी करण्यासाठी वापरली पाहिजे, आणि त्यांना असे त्रास देणाऱ्या लोकांना ठीक केले पाहिजे, तुमच्या श्रीरामासमोर पूर्णतया समर्पित होते. ही समर्पणाची प्रेरणा व शक्ति तेव तुम्हाला पुरवतात. गुरु-महर्षि आहेत पण त्याचबरोबर गुरुची शक्तिपण आली. शक्ति आणि भक्ति वेगवेगळी असू शकते नाही, आपण म्हणू शकतो की उजव्या हातात शक्ति आहे तर डाव्या हाताकडून भक्ति येणारच. हा शक्ति-भक्तीच. संगम हनुमानामध्ये अपूर्वपणे दिसून येतो. लंकामध्ये सीतादेवींना श्रीरामाचा नरिप देऊन ते भेटले तेव्हा त्यांना तीही सहज स्वतः अत्यंत शक्तिशाली होते, अचूकपणे लक्षावर बाण मारण्यात त्यांचा कुणी हात धरू शकला नाही. नंतर महाभयंकर असे राम-रावण युद्ध झाले आणि त्यात रावण मारला गेला. तुलसीदासांनी त्याचे वर्णन करताना एक फार सुंदर घटना सांगितली आहे. युद्धाच्या शेवटी-शेवटी राम- रावण समोरासमोर आल्यावर श्रीराम रावणाचे गळ्यावर बाण नुसत्या बंधनातूनही हे घडून येईल. तुम्हाला जी शक्ति मिळाली आहे तिचा उपयोग दुष्टांचे (Evil) पारित्य करण्यासाठी करायचा आहे आणि त्यासाठी तलवार क्वि गढा न वापरता फक्त बंधन घालून ते होणार आहे; त्यामध्येच गढा आहे व त्याचा प्रहार होणार आहे. तुम्हालाच याचे अनुभव येतील. अशा तऱ्हेने तुमचे संरक्षण सदैव होणार आहे, सराळ्या सहजयोग्यांचेही संरक्षण होईल. या कार्यामध्ये बजरंगवली फार तत्पर आहेत, त्यांचे हात फार जबरदस्त आहेत, सुमच्या मारुन त्याचे मुंडके उडवायचे पण तेच मुंडके परत धडावर येऊन बसायचे, असे अनेक वेळा झाले, तेव्हा लक्ष्मणाने रावणाच्या हृदयावर बाण मारा असे रागाला सांगितले. तेव्हा श्रीराम म्हणाले, "त्याच्या हृदयात सीता आहे, सारखे डोके उडवल्यावर रावणाचे वित्त हृदयातून मस्तकाकडे जाईल आणि भिग मी त्याच्या हृदयावर बाण सोडेल. या म्हणण्यातील श्रीरामांचा संकोच व सरलता लक्षात घ्या. मार्ग-पुढे ते सदैव आहेत पण हे तुम्हाला समजणार नाही अशा तऱ्हेने होते. तसे स्वभावाने ते लहान मुलासारखे सरळ व 12

Marathi Translation (Hindi Talk) आक्रमकपणाच्या प्रवृत्तीमधून बाहेरच्या देशावर यॉम्ब हलले करण्यात सरसावली आहे. आफ्रिकेमध्ये एका ठिकाणी असाच बॉम्ब हल्ला झाला, त्या ठिकाणी काही सहजयोगी पण होते, आणि आश्चर्य म्हणजे त्या सहजयोग्यांशिवाय त्या ठिकाणे इतर सर्व लोक बॉम्ब हल्ल्यात ठार झाले, हे सर्वच त्या सर्व सहजयोगी पूर्णपणे बचावले. लगेच पुढच्या पूजेला ते सर्वजण कबूलाला आले आणि त्यांनी मला ही हकीगत नमिळ आहेतच पण त्याचबरोबर समझदार व युक्तिशाली आहेत, त्याचप्रमाणे शक्तिबरोबर त्यांच्याजवळ नीर-कपीर वविकही आहे हे महत्त्वाचे. ते बुद्धीमानही आहेत, लोकिक व्यवहारांतील बुद्धी नाही तर परमाचे अधिष्ठान असलेली बुद्धी, त्या परमामधूनच त्यांना सर्व काही समजते. या विशेष बुद्धीचे स्वरूप श्रीगणेश व श्री हनुमानच दाखवून देतात. तसे पाहिले तर हनुमान फार चपळ, तेजस्वी आणि बलशाली तर श्रीगणेश शांत स्वभावाचे. पण वेळ आली की दोघेही खूप संहारक आहेत. म्हणून तुम्हाला स्वतःला दुष्टांचा संहार करण्याची जरुर नाही, कारण हे दोघेजण त्यासाठीच तुमच्यामागे सदैव लक्ष ठेऊन असतात. म्हणून तुम्हाला जे कोणी त्रास देणारे भेटतील त्यांच्यापासून हे दोघेही तुमचे रक्षण करणार आहेत हे ध्यानात ठेवा. मोठेमोठे पुढारी, मंत्री यांच्याबरोबर अंगरक्षकांचा ताफा असतो पण हे सतत तुमच्याबरोबरच राहतात. . सांगितली. मी त्यांना समजावले की सहजयोग्यांमधून आत्म मयून परकाशात आल्यामुळे त्यांच्यात परिवर्तन होऊन ते शक्तिशाली. महान पुरुष झाल्यामुळे त्यांना संरक्षण मिळाले. अशी हजारो साधु संतांचा छळ झाला तरी त्यांचे असेच रक्षण केले गेले म्हणून त्यांनी चुकीच्या गोष्टीबद्दल राजा-महाराजांनाही सुनावण्यास कमी केले नाही. पण हनुमान त्यांच्या पाठीशी असल्यामुळे त्यांचे कुणीही काहीही वधिवडू शकले नाही. खाजानामुद्दीनची गोष्टही तुम्हाला माहीत आहे. बादशहापुढे कुरमसित न केल्यास त्यांना ठार मारण्याची धमकी देऊनही ते घाबरले नाहीत, आणि कुरमसित करायला नकार दाले, पण त्या बादशहाचीच कतल झाली. असे संरक्षण मिळाले नसते तर उदाहरणे मी देऊ शकेन. आपल्याकडे अशा अनेक- सहजयोग्यांची सुरक्षा-व्यवस्था त्यांच्याबरोबरच असते याशिवाय तुमच्या सुरक्षा-व्यवस्थेमध्ये गणांचे कार्य महत्त्वाचे आहे; गणांचे कार्य श्रीगणेश नियंत्रित करतात म्हणूनच त्यांना 'गणपती' म्हणतात. तुमच्यावद्दलची सर्व माहिती, तुम्ही जे काही करता क्वि मनात आणता ती सर्व माहिती ह्या गणांकडून श्रीगणेशाकडे पोचवली जाते. कुठे काय गडबड चालली आहे, तुम्हाला कोण बास देत आहे, तुमच्या कार्यामध्ये कोण काय अडथळे व अडचणी आणत आहेत, तुमच्या नकळतही कोण तुमच्यावरील कार्य करत आहे हीही सर्व माहिती गणांकडून पोहचवली जाते आणि त्यानुसार या दोन्ही देवता पृथ्वीवरचे बडे-बडे साधुसंत वा धर्मवीर केव्हाच प्राणास मुकले असते. कारण माणसामधील राक्षसी प्रवृत्ती इतकी बळकट, व्यापक असते की एरवी अशा संतांचा नाश करणे काही कठीण काम नव्हते. पण परमात्मा असे होऊ देणार नाही कारण त्याच्याजवळ श्रीगणेश व श्री क मा हनुमान अशा दोन प्रचंड शक्ति आहेत. 'एवढा संहारक राणा प्रताप तुमचा सर्वकाळ करत असतात. महावीर, युद्धामध्ये अपयश मि श्रीगणेशांच्या आज्ञेनुसार श्री हनुमानही सज्ज राहतात. सहजयोग्यांना आल्यावर त्याचे सरदार त्याला माघार घेऊन पळून जायचा सल्ला देऊ लागले तेव्हा त्यानेही त्यांना पळून जायची परवानगी दिली पण म्हणून कसल्याही बाबतीत भीती वाटण्याची जरूर नाही. नुकतीच घडलेली एक गोष्ट उदाहरण म्हणून सांगते. अमेरिका स्वतः लढत राहण्याचा निर्धार व्यक्त केला; कारण ती की सांगण्याचा गण आजकाल हनुमान पूजा १९९९ (पुणे) 13

Marathi Translation (Hindi Talk) त्याच्याबरोबर आहेत. तसेच तुमचे संरक्षण, सर्व काळी व सर्व स्थळी केले जाणार आहे. एवढे संरक्षण मिळाल्यावर सहजयोगी धीर-गंभीर, कुणालाही न घाबरणारा, आपल्या स्थानी ठामपणे उभा राहणारा असा बनला पाहिजे, त्याला उषणतेमुळे खराब होते व त्यातून पुढे अनेक प्रकारचे आजार पैदा होतात. उदा. राग आला की आरडा-ओरड, मार-पीट याच्यामागे लागणे हे हनुमानांच्या वरींथात आहे, तुम्ही हनुमानांना मानता तर राग येण्याची नाराज होण्याचा प्रश्नच कुठे येतो, ते कधी कुणावर रागवत नाहीत, पण माणूस अहंकारामुळे रागवत राहतो, हनुमानांजवळ अहंकाराचे नावही नाही. उजव्या बाजूच्या लोकामध्ये अहंकार फार असतो. खरे पाहिले तर सर्व-साधारण माणसांना, तसेच मोठमोठ्या लोकांना अहंकार येण्याचे कारण म्हणजे त्यांची आंतरिक स्थितीच अशी असते की ते हनुमानांना मानू शकत नाही. तुम्ही हनुमानांना मानता तेव्हा श्रीरामांनाही मानणारच. आता एखादा माणूस उजव्या बाजूकडचा असला तरी त्याला दम्याचा त्रास व्हायला नको कारण उजव्या हृदयातच श्रीरामांचे स्थान आहे. पण तुम्ही श्रीहनुमानांना मानत नसाल तर तुम्हाला दम्याचा विकार होण्याची फार शक्यता असते. तसेच डाव्या हृदयात श्री शिवांचे स्थान आहे आणि तिथी काही अयोग्य प्रकार झाले तर हृदयविकार होऊ शकतो. सहजयोगात आल्यावर तुम्ही समजून घेतले पाहिजे की श्रीहनुमान हे तुमचे आदर्श बनले पाहिजेत. श्रीगणेश अबोधितेचे अवतार असतातच; लहान मुलासारखे पण तल्लख बुद्धीचे असतात. पण श्री हनुमानांजवळ संतुलन आहे. परममय आनंद आहे तसेच ते महाशक्तिशाली आहेत. त्यांच्यासारखे संतुलित जीवन-चरित्र प्रत्येक सहजयोग्याचे झाले पाहिजे. तुम्हाला जरी राग आला तरी चूप बसून रहा. मला राग असा कधी येत नाही क्वि आला तरी समजत नाही. प्रत्यक्ष काही करण्याची जरुरी उरणार नाही. अशा तऱ्हेचे अनेक अनुभव सहजयोग्यांना मिळित असतात. एरवी पारश्चात्य लोकामध्ये सहजयोग पसरवणे फार कठीण, पण तेही सहज धडून आलेले तुम्ही पाहाल आहात, एवढेच नव्हे तर मुसलमान लोकही आता सहजयोगात आले आहेत. यावरून हेच दिसून येते की परमात्म्याची प्रेमशक्ति खूप शक्तिशाली आहे; व कार्यान्विति आहे. पण त्यासाठी श्रीगणेशांचा क्वि हनुमानाचा जप करण्याची, त्यांच्या नावाने संस्था स्थापन करण्याची जरुरी नाही. तुमचे संरक्षण करणारी संस्था तुम्हीच आहात. तुम्हाला कोणी हात लावणार नाही वा ठार मारु शकणार नाही. तुम्हा फक्त स्वतःला नीट समजण्याची

व आवश्यकता आहे. आत्मसाक्षात्काराचा अर्थच हा आहे की स्व' ला जाणणे, ओळखणे, म्हणजेच आपल्या मागे-पुढे कोण- कोण आहेत हे जाणणे. मग ही परमेश्वरी प्रेम-शक्ति तुमच्यामाथून कार्यान्वित होते, दुसऱ्यांना आपण कसे ठीक जाणण्याची करून शकू, त्यांना काय मदत करू शकू ह्याचा तुम्ही जास्त- जास्त विचार करू लागता- 'आनंद भरीन तीनही लोक' हे भजन तुम्ही काल ऐकलेत- आण अशी भावना आल्यावर हेही लक्षात ठेवा की तुम्हाला कुणीही काहीही तास देऊ शकणार नाही, कुणाला इतके शक्तिशाली आहात. तशी हमिमत होणार नाही कारण तुम्ही आज आपण हनुमानांची पूजा करताना हेच भान ठेवले पाहिजे की साक्षात हनुमान आपल्यामध्ये प्रस्थापित झाले आहेत. ते तुमच्या उजव्या बाजूवर म्हणजे पगिला नाडीवर पण राग न दाखवताही कधी कधी कार्य घडून येते. पण नुसता राग प्रमाणाबाहेर होऊ लागला की गोष्ट गंभीर होते, त्यांतून अलझायमर नावाचा फार गारभीर आजार उद्भवतो. गुसूसा कार्य करतात. त्यामुळे आपल्याला कार्य करण्याचा जोष करणे ही एक अतिशय वाईट प्रवृत्ति आहे; राग आला तर मळितो अर्थात त्यापासून उष्णतेबरोबरच आपल्यामध्ये ते आपणच आपल्याला तापसून पहावे की एवढा राग मूर्खाने निर्माण करतात. ज्यावेळेस उजव्या बाजूने जोषामधून येण्यासारखी ती गोष्ट आहे का? समजा, तुमच्या मुलाला कार्य करता करता आपण श्री हनुमानांसारखे संतुलन मळित व कुणी मारले तर रागावण्याऐवजी आपलाच मुलगा चुकला नसेल ना असे आधी पहा. त्यामुळेच आपण संतुलन गमावून बसता व हा आजार होतो. अलझायमर सहजयोगामधून ठीक उष्णता नयित्ति करत असतात पण आपल्याच चुकांमुळे ही होऊ शकतो पण ते करणे फार कठीण आहे; कारण असा आजारी माणूस संतुलन गमावलेला असतो, शक्तीगाळ सतत करत असतो, आरडा-ओरडा करत असतो. अशा माणसाला नाही त्याच्या परणिमांतून अनेक आजार निर्माण होतात. दमा, हृदयविकार, लीव्हरचे त्रास त्यामुळे सुरू होतात. हनुमान ही उष्णता आणखी पसरत गेली तर ब्लड-कॅन्सरसारखे आजार होतात. म्हणजे हनुमानांविरुद्ध वागल्यामुळे लीव्हर प्रथम 14

Marathi Translation (Hindi Talk) फायदा नाही, उलट तेच तुमच्यावर उलटतील. दारू पीत नाही म्हणून तुम्हालाच नावे ठेवतील. हनुमानानी या लोकांवर आधीच गदाप्रहार केला नाही याचेच मला आश्चर्य वाटते. कसे ठीक करणार? हनुमानांचा दुसरा एक शत्रू म्हणजे शराबी, दारू पणारा, दारू पणिकांच्यांचे ते लंकादहन करवतात. एरवी दारुड्या माणसाबरोबर कुणी बोलत नाही, म्हणून आपल्यासारखे आणखी दारुडे जमवून तो पीतच राहतो. घराकडे लक्ष नाही, घरच्या लोकांना खायला नाही आण हे सारा पैसा दारुमध्ये उडवणार, हनुमानांना सानणारा माणूस कधीही दारुला स्पर्श करणार नाही. आजकाल तर मद्यसेवन ही फॅशन बनत आहे. दारुध्या अतिक्रामधून सार्या कुटुंबाचा सत्यानाश होतो, अशी कुटुंबे मी बरीच याहिली आहेत. त्याचा आणखी एक वाईट परिणाम म्हणजे माणसामधील प्रेम-भावना शुष्क बनून रहाते. म्हणून पण खनिचन लोकानी त्यातूनही पळवाट काढली आण सांगू लागले की खस्तांनीही एका लानसोहळ्यात पाण्याची दारू बनवली आण सर्वांना दिली. ही शब्दशः खोटी गोष्ट आहे. इंग्लंडमध्ये तर मी पाहिले की घरात कुणाचा मृत्यु झाला तरी जो साणूस खूप कार्य करतो, खूप धावपळ करतो पण ज्याच्या हृदयात प्रेम नसते त्याला पण त्रास होऊ शकतात. म्हणून तर येशू खस्तांनी सर्वांना कष्टमा करत रहा असा उपदेश केला. हनुमान तर त्यांच्या भक्तीच्या शक्तमिधून इतक्या उच्च स्थानावर आले; तेच आता तुमचे आदर्श आहेत. गरमी झाली की लोकांची खोपडी खराब होते व प्रेमाचा आनंद मळिनासा होतो. अशा हनुमान भक्तांना बजरंगबली नमस्कार सर्व सहजयोग्यांनी समजून घेतले पाहिजे की, करतात. म्हणून हनुमानांची शक्ति मळिवण्यासाठी सर्वप्रथम संतुलन जपले पाहिजे. प्रेमाचे बंधन असे असते की तिथे लहान-मोठा, सामान्य-श्रेष्ठ असे भेदभाव रहात नाहीत, ते बंधन सर्वांना सामावून घेते. मी तर त्याचाच सदैव वापर करते कारण माझा कधी कधी वचित्ति लोकाबरोबरही संबंध येतो, त्यांना प्रेमाच्या मोहनीमधूनच संभाळून घ्यावे लागते. गगनगारी महाराजांची गोष्ट तुम्हाला मी सांगितलीच आहे आण या प्रेमामधूनच लयांचा अहंकार मी शांत केला. अशी अनेक उदाहरणे आहेत, ती सर्व सांगत बसले तर रात्र पुरणार नाही. प्रेमळ शब्दांतून संभाषण करायला काही लागत नाही; दुसऱ्याशी प्रेमाने वागल्यास त्या व्यक्तीचे सद्गुण तुम्ही उचलू शकता; उलट रागावागांत बोलल्यास त्याचे दुर्गुणच तुमच्यामध्ये उतरतात. तुम्ही सहजयोगी झाल्यावर प्रेम करण्याची शक्ति तुम्हाला मळिली आहे. प्रेमाची देवाण-घेवाण झाल्यावरच त्याचा सुगंध तुम्हाला मळणार आहे. बजरंगबलीपासून तुम्हाला काही मळिवायचे असेल तर ते म्हणजे त्यांची भक्ति, ह्या भक्तीमधूनच तुम्हाला त्यांची शक्ति मळणार आहे व ती मळिल्यावर कुणीही तुम्हाला सर्व धर्मामध्ये मद्यमान नषिदिध मानले गेले आहे. शरीर वा नवीन जन्म झाला तरी शराब पळिन साजरा करणार. शराबी लोकांच्या डोक्यातून नघिलेल्या या अफलातून कहाण्या आहेत. असे लोक हनुमानांच्या नुसत्या वरिधात आहेत असे नसून ते त्यांच्यावरच आक्रमण करणारे आहेत. म्हणून त्यांच्यावर हनुमानांचा केव्हा व केवढा कोप होईल मलाचे माहीत नाही. त्याचप्रमाणे श्रीगणेशाच्या वरिधांत असणार्या, चरित्रहीन माणसांचे मूलाधार चक्र फार खराब होते. शराब प्यायल्यामुळे माणसाची चेतना नष्ट होते व श्री हनुमान अशा माणसाच्या मागे लागतात, मग त्यांच्या कुटुंबात कलह होतात. शक्तीगाळ, मारामारी चालते. सहजयोग्याने तर दारू पणिकांच्या माणसाच्या घरात पाऊलही टाकू नये, कारण ते स्थान अपवत्ति असले, तसेच शराब पणिकांच्या माणसाशी काहीही संबंध ठेऊ नयेत. त्यांच्यासाठी हे करणे घातक आहे. पुण्यामध्ये डुल्ल्या मारूती, जलिब्या मारूती इ. अनेक नावांची मारूती-मंदिर आहेत. म्हणून पुणेकरानी तर फार सावध रहायला हवे. त्या ठिकाणचे लोकही नशा-नाचगाणी असे प्रकार चालवतात. याला काय म्हणायचे ? हनुमानांची दुसऱ्यांना द्या. हे प्रेम म्हणजे नवियुवाज प्रेम. या प्रेमाच्या शक्ति तुमच्या उजव्या बाजूमध्ये आहे. संतुलनांत राहून शक्तिचाच तुम्ही सतत उपयोग करा. तुम्हाला त्याचा उपयोग करायचा आहे. शराब पळिन लविहर खराब झाल्यावर ते कोपावष्टि होणारच. त्यांचे कार्य सूक्ष्मतेतून धक्का देऊ शकणार नाही, याची अनेक उदाहरणे आहेत. त्यांना लोक चमत्कार समजतात पण मी त्याला हनुमानांची कृपा समजते. म्हणून पहिले स्वतःबद्दल प्रेम बाळगा व तेच प्रेम तुम्हा सर्वांना अनंत आशीर्वाद. होणारे आहे. दारू पणिकांच्यांना तुम्ही बोलून काही 15

[1999-11-23, Guru Nanak Birthday](#)

23 नोव्हेंबर 1999

Guru Puja

Noida House, New Delhi (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Anniversary of Guru Nanak Birthday, Noida House (India), November 1999.

[Marathi translation from Hindi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

'नामधारी' पाहिली. नानकसाहेब स्वतःला मुसलमानांचा पीर व हनिदुचे गुरू म्हणायचे. पण त्यांनी जे बीज पेरले त्याला आता अंकुर फुटणार आहे आणि तेच आपले काम आहे. महाराष्ट्रातही ज्ञानदेव फार मोठे संत होऊन गेले पण त्याच्यानंतरही लोकांची हीच तनूना. लोकानी पंढरीची वारी करायची, टाळ कुटत, फाटक्या कपड्यांनशि महानि-महानि पायी पेढरपूरची यात्रा करायची, तुळशीच्या माळा गळ्यात घालायच्या एवढ्यातच धन्यता मानली. वर पुन्हा तोडात सतत तंबाखू! स्वतःला वारकरी समजून ज्ञानदेवांच्या पादुका त्यांच्या पायात वपलासुद्धा नव्हत्या. पालखीत ठेऊन त्याची मरिचणूक काढत चालत वारी करण्या पलीकडे काही मळिले नाही. पुन्हा पालखीच्या वाटेवरच्या गावातल्या लोकांकडून जेवण मागायचे, हे भीक मागण्यासारखे नाही आज गुरू नानक साहेबांचा जन्मदिवस सगळीकडे साजरा होत आहे; तरीही आपल्याकडे इतक्या उत्साहांत तो जसा अवेळी साजरा होत आहे तितका पूर्वी कधी मला दिसला नव्हता नानकसाहेबांनी नेहमी सहजयोगव सांगितला आणि धर्माव्या नावाखाली उपास-तापास, तीर्थयात्रा, कर्मकाण्डांत गुंतणे इ. सर्व प्रकार वरवरचे असल्याचे सांगून त्यावर ते टीका करत. हे करणे म्हणजे धर्माचे अवडंबर माजवणे असे ते म्हणत. आतमधील खऱ्या 'मी' चा शोध घेणे व त्यामध्ये स्थिरावणे हे त्यांच्या दृष्टीने महत्वाचे होते. पण त्यांच्या बोलण्याचा व त्यांच्या कविताबा खोलवरचा गर्भ अर्थ समजून घ्यायला हवा ना? त्यांच्या ग्रंथ- साहेबांमध्ये त्यांनी अनेक थोर संतांच्या कवितांनाही स्थान दिले व त्यांचे अभंग वा कविता ग्रंथसाहेबामध्ये आदराने नमूद केल्या म्हणूनच ग्रंथ-साहेबि' हा ग्रंथ लोक पूजनीय मानतात. पण त्यांच्या अर्थाच्या खोलात जाऊन मनन केले नाही व नुसते शाब्दिक पठण केले तर काय फायदा होणार? ते कबीरानी म्हटलेच आहे "पढि-पढि पंडित मूर्ख भये" तसाच तो प्रकार. नंतरच्या गुरूंनी त्या काळाच्या युद्धजन्य परिस्थितीमुळे कडा धालणे, खंजीर राखणे, केस न कापणे इ. गोष्टी सुरू केल्या असल्या तरी लोक तेवढेच पकडून बसतात. मग खऱ्या शीख धर्माचे ते कसे पालन करणार? म्हणूनच आपण पाहतो की शीख लोकांचीही आत्म्यापासून दुरावल्यामुळे आज वाईट स्थिती झाली आहे. नानक साहेब तर नेहमी आत्म्याबद्दलच बोलत व लहीत असत. पण त्यांचा अर्थ लक्षात न घेता आजकालचे शीख धर्माव्या कर्मकाण्डामध्येच अडकले आहेत आणि आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे दारू पणियात त्यांना अयोग्य असे काही वाटत नाही. नानकसाहेबांनी दारुला स्पर्शही न करण्यासंबंधी अनेकदा सांगितले कारण दारुमुळे माणसाची चेतनाच बघिडते. अशा कारणांमुळे त्यांच्यामध्ये बाह्य रुढीबद्दलच जास्त काळजी घेतली गेली व आत्मवस्तूपासून ते दुरावत गेले. अशा लोकाना आपल्यामध्ये आणणे मात्र मुळीच कठीण नाही. कारण आपण जो सहजयोग सांगतो तोच नानकसाहेबांनी सांगितला, फरक एवढाच की त्यांना जागृता देता आली नाही तर तुम्ही ते सहज करू शकता. असे म्हणतात की त्यांनी फक्त त्यांच्या दोन शिष्यांना आत्मसाक्षात्कार दिला. त्यांचा काय उपयोग होणार? 'सरदारजी' खूप झाले पण माणूस होता तसाच राहिला. लोकांनी त्यांची मंदिर बांधली. आणखी उत्सव सुरू केले, बरेच काही केले पण हे सर्व बाह्यातून चालत आले. आता काही शीख लोक सहजयोगांत येऊ लागले आहेत, बँकॉकमध्ये मी पन्नास-साठ सफेद पगडीवाले स्वतःच्या तर काय? नानकसाहेबांनंतर हेच झाले. त्यांची शक्तिवण, त्यांचा उपदेश सर्वजण वसिरुन गेले चंदरगिड जरुर बनवले पण "चण्डा" येणार असल्याचे त्यांनी जे सांगितले ते कुणाच्याच लक्षात आले नाही. कुणाला समजलेही नाही. पण आता असे होणार नाही. शिवाय आम्ही जे सांगतो बोलतो ते सर्व Tape record केले जाते म्हणून त्यांत पुढे-मागे कुणी बदल करू शकत नाही. म्हणून पुस्तके लहिण्यापेक्षा टेप काढण्यावर माझा भर असतो. एक तर वाचणारे व त्याला घेणारे थोडेच असतात, म्हणून ऐकून ऐकून तरी थोडे फार नुसते शाब्दिक पांडलियच, समजून लोकांच्या डोळ्यांत जाईल असे मला वाटले. शिवाय सहजयोग आता अशा स्थितीला आला आहे की त्यात कुणी बघिड आणू शकणार नाही. पूर्वी तसे नव्हते, त्यावेळेस सहजयोगाचे काय होणार अशी शंका येत असे, पण आता ती भीत नाही. जागृता झाल्याशिवाय प्रत्यक्ष अनुभूत होत नाही, म्हणून एकदा जागृता मळिली की चुकीच्या कल्पना व चुकीच्या धारणा होऊ शकत नाही. मी नेहमी सांगत असे की सहजयोगी हे 'वशिष नविडले गेलेले म्हणून स्पेशल लोक आहेत. तुम्ही सहजयोगीच सत्य जाणू शकता. स्वतःबद्दल व दुसऱ्याबद्दलही सर्व काही जाणू शकता, म्हणून आता सहजयोगाचे कोणी नुकसान करू शकणार नाही. तुम्ही एवढीच काळजी घ्यायची आहे की तुमच्यामुळे सहजयोगात कसलीही वकृता येता कामा नये; तसे करु पहाल तर त्याच्यासारखे दुसरे पापच नाही. म्हणून कुठल्याही कारणास्तव सहजयोगात कसलीही वकृता येऊ देऊ नका. सर्वांना अनंत आशीर्वाद. ती खूप □

[1999-12-05, Talk, Paane ke baad dena chaahiye swagat samaroh](#)

5 डिसेंबर 1999

Talk to Sahaja Yogis

New Delhi (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

1999-12-05 Talk in Delhi: Paane ke baad dena chaahiye swagat samaroh

[Marathi translation Hindi talk, (excerpt) scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

सत्याच्या प्रकाशात आलेल्या सर्व सहजयोग्यांना नमस्कार, इतक्या मोठ्या संख्येने तुम्हाला इथे एकत्र जमलेले पाहून माझे हृदय खरोखरच भरून आले आहे. शिवीय माझ्या जीवितकालामध्ये एवढे सहजयोगी जगभर झाले याचेही मला मोठे समाधान आहे. सत्य जाणल्याशिवाय मानवी जीवन अर्थशून्य आहे; तो प्रकाश मळित नाही तोपर्यंत मनुष्य आयुष्यभर भरकटतच राहतो. पण मी हा माणसाचा दोष समजत नाही. दोष असेल तर त्याला व्यापून राहिलेल्या अंधाराचा. म्हणूनच सहजयोगामधून प्रकाश मळिला, तो सहजयोग आणखी खूप लोकांना द्या, तुम्हाला जे मळिले आहे ते इतरांना वाटा म्हणजे सहजयोग आणखी पसरेल, त्याच्यातूनच या भूतलावर एक सुंदर शांतीचा स्वर्ग नरिमाण होणार आहे. ही तुमचीच जबाबदारी आहे. भारतात आता हे कार्य खूप जोराने चालले आहेच. तशी ही भारतभूमी योगभूमी आहे आणजे इथे हे होणार हे खूप पूर्वीच भाकित केले गेले आहे. भारत ही माझी मातृभूमी आहे आणजे येण्याचा आनंद शब्दांतून व्यक्त करणे अवघड आहे. तुम्हा सर्वांना भेटल्यावर तर हा आनंद दवगुणित होतो. त्यातूनच इथे खऱ्या अर्थाने स्मरमय अर्थात आत्म्याचे राज्य प्रस्थापित होईल; स्व-तंत्राचा अर्थही तोच व हेच आता इथे घटित झाले आहे. म्हणूनच तुमच्यासारखे आणखी लोक सहजयोगात आणण्याचे कार्य तुम्हाला करायचे आहे. नुकतेच मला समजले की काही परदेशीय सहजयोगी इथे आले आणजे सहजयोगाचे कार्य करण्यासाठी ओरसात गेले; तथि नऊ कदरे त्यांनी सुरू अलकिडे झालेल्या भीषण वादळात तेथील सहजयोग्याचे कसलेही नुकसान झाले नाही. तुरकस्थानमध्येही (तथि दोन हजार सहजयोगी आहेत) भूकप झाला तेव्हा तेथील सर्व सहजयोगी वाचले, कुणालाही कसलाही अपाय झाला नाही. तेव्हा सहजयोगात तुमचे पूर्ण संरक्षण होणार आहे हा मी पुन्हा सांगत असते की तुम्हाला जो केली. एकाही

स्वतःमधील परमात्मा जाणला पाहजे असे ते सांगत, त्या विश्वास बाळगा. तुम्ही आता ध्यानामधून चांगल्या स्थितीला आले आहात तेव्हा ही इच्छा तुमच्यामध्ये प्रबळ झाली पाहजे. त्या इच्छापूर्तीचा ध्यास तुम्हाला लागला पाहजे. म्हणजे सांसारिक जबाबदारी सांभाळूनही कार्य करणे हे प्रत्येकाचे परम कर्तव्य आहे हे तुमच्या लक्षात येईल. त्यातूनच या भारतवर्षातही कार्य होईल. हे अवघड नाही कारण दुसऱ्यांची कुंडलनी जागृत करण्याची शक्ती तुम्हाला मळिलीच आहे. प्रवी त्या शक्तीचा काय उपयोग ? प्रत्येकाने कमीत कमी एक हजार लोकांना जागृत देण्याचा नशिवय केला तर कती प्रचंड कार्य होईल हे बघा. त्यामध्ये कसला संकोच वाटायची जरूर नाही, अगदी राजरोसपणे लोकाना सहजयोग चला म्हणजे सगळीडे काळच्या थोर संतांच्या कविताही त्यांनी गुरु-ग्रंथामध्ये समाविष्ट केल्या. आपण सहजयोगातही कुणा एका संतालाच मानतो असे नाही तर सर्व थोर संतांचा आदर राखतो. शीख धर्मात नंतर-नंतर पंथ-भावना बळावली व शिखांचे वेगळे असे विशिष्ट रुप-पेहराव इ. दिसू लागले. त्यामुळे बाह्य स्वरूपाला व कर्मकाण्डांना जास्त महत्त्व येऊ लागले आणजे अंतरात्म्याचा शोध कधी होऊ लागला, पण शीख समाजाला सहजयोगात आणणे अवघड नाही कारण गुरु नानक साहेब सहजचीच भाषा बोलत होते. उदा. ते म्हणत 'सहज समार्थ लागो. कुण्डलनीवदलही त्यांनी लहून ठेवले आहे. सहजयोगात आपण ते प्रत्यक्ष अनुभवतो. पण त्यांनी फक्त त्यांच्या दोनच शिष्यांना आत्मसाक्षात्कार दिला, म्हणून त्यांचा फारसा उपयोग झाला नाही व लोकांचा बाह्यातील कल वाढत गेला. म्हणून ते स्वतःला मुसलमानांचा पीर तसाच शिखांचा गुरु असे म्हणत. पण त्यांचा गर्भित अर्थ लोकांच्या लक्षात आला नाही. खूप खूप पसरलेल्या अ-गुरुचा सांगत सुळसळाटही कमी होईल, आणजे त्यांच्या कचाट्यात अडकलेल्या लोकांची सुटका होईल. जास्तीत जास्त लोकांबरोबर आपल्याला सहजयोगाचा आनंद कसा मळिवता येईल इकडेच तुमची दृष्टी वळली पाहजे. अशा स्थितीत येण्याचा तुम्ही सतत प्रयत्न केला पाहजे. आज गुरु नानक साहेबांचा जन्मदिवस आहे व भारतात सगळीकडे तो उत्साहाने साजरा होत आहे. गुरु नानक सहजबद्दलच बोलायचे, धर्मामध्ये उपास-तापास, तीर्थ-यात्रा, ग्रंथपठण इ. अवडंबर त्यांना मान्य नव्हते. उलट प्रत्येकाने पुढच्या वेळेस मी भारतात परत येईन तेव्हा याच्यापेक्षाही खूप पटीने जास्त लोक सहजयोगात असतील अशी मी आशा करते सर्वांना अनंत आशीर्वाद.

[2000-03-04, Eve Of Mahashivaratri Puja, Evening Program](#)

4 मार्च 2000

Evening Program Mahashivaratri Puja

Pune (India)

Talk Language: Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

अफ्रीका ,वहा पर सात हजार सहजयोगी मुसलमान है | टर्की में करीबन दो अठाही हजार और उससे आगे और एक देश है उसे कहते है आइवरी कोस्ट वहाँपे करीबन तीन हजार मुसलमान सहजयोगी है | मै हैरान हूँ ,मैने कहा की तुम मुसलमान क्यों हो गए तो कहने लगे की यहाँ पर फ्रेंच लोग थे | उनमे तो धर्म हमने कोई देखा ही नहीं | तो हमने सोचा चलो मुसलमान हो जाए | तो उसमें भी न रुके | अब इस कदर वो दौड़ पड़े है कुछ समजमें नहीं आता | हर जगह ,और अपने देश में तो बहोत जरुरी है समजना की ये दी हुई चीज है परमात्माकी अपने अंदर है | आपकी अपनी शक्ति है | उसे जगालो ,उसके लिए कुछ पैसे वैसे नहीं देना पड़ता | कुछ नहीं है ,सच्चाई से उसको पाना है | बेकारकी कोईभी चीज के पीछे पड़के अपना सत्यानास करना | और आपको अपने बालबच्चोंका भी सोचना है | सो गलत रास्तेसे लोगोको हटाना पड़ेगा | बोहोत जरुरी है कथिे बड़ा भारी पुण्य का आशीष का काम है | अब मै तो जहाँतक कोशशि होती है वो मै कर रही हूँ | अब तुम लोग भी करो | खुश रहो |

2000-03-05, Mahashivaratri Puja

5 मार्च 2000

Mahashivaratri Puja

Pune (India)

Talk Language: English, Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - NEEDED | Translation (English to Marathi) - Reviewed, Translation (Hindi to Marathi) - NEEDED

Mahashivaratri Puja Date 5th March 2000: Place Pune: Type Puja

[Marathi translation from English talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

आजची शवि-पूजा एका दृष्टीने विशेष महत्त्वाची आहे. आजकाल सर्वत्र बिकट परिस्थिती आली आहे. नुसते रोजचे वर्तमानपत्र हातात घेतले तर सगळ्या बातम्या अंदाधुंद, खून तुमच्यापैकी अनेकांना अनुभव आलेला आहेच. त्यासाठी तुम्हाला स्वतःबद्दल आत्मविश्वास नरिमाण झाला पाहजे व सहजयोगाबद्दल तुम्ही पूर्णपणे समर्पित झाले पाहजे. इथे भारतातील सर्व प्रांतांमधून तसेच परदेशांतूनही अनेक सहजयोगी जमले आहेत. आजकाल सर्व देशांमध्ये अनेक वरीधी शक्ति कार्यान्वति झाल्या आहेत. म्हणून या वरीधी शक्तीच्या प्रभावापासून दूर नेण्यासाठी लोकांची कुण्डलनी तुम्ही जागृत करणे फार आवश्यक आहे. तुम्ही सर्व सहजयोगी, तुमच्यामधील प्रत्येक जण हे करण्यास समर्थ आहे. ते करतांना लोकांना त्यांचे दोष दाखवण्याची, त्यांना कमी लेखण्याची, स्वतःचा संयम न सोडण्याची काळजी घेऊन शांतपणे तुम्हाला हे कार्य पार पाडायचे आहे. तसे झाले तर शविंना त्यांचा तसिरा डोळा वेळ येणार नाही. मारामान्या, भ्रष्टाचार, अनैतिक घटना इ. प्रकारांबद्दलच जास्त नजरेस येतात, आणि भाणूस सुन्न होऊन जातो. श्रीशविंचे तांडव-नृत्य सुरू होण्याचा हा समय असावा असे वाटते; त्याच्याशिविय तरणोपाय नाही असे वाटू लागते. विशेष म्हणजे शविंचा क्रोध पार उफाळला तर त्यांतून कोण कसे वाचणार हे मला समजत नाही. परम व कुरुणेचा सागर असले तरी त्यांचा राग वनिशकारी आहे. सा्या वशिवाचा संहार करण्याची शक्ती त्यांच्याजवळ आहे. जगभर वधिवंस चालवलेल्या, लहान बालकाचे रुप घेतलेल्या महाभयंकर राक्षसांचा त्याच्या पाठीवर उभे राहून शविंना वध केल्याची गोष्ट तुम्हाला माहित आहेच. त्याच्याच पाठीवर मग ते नृत्य करू लागले होते ही जग वाचवल्याच्या आनंदाची अभिव्यक्ति होती. त्याच अर्थाने जगात सज्जन, धार्मिक, परोपकारी प्रकोप करण्याची उघडून त्यासाठी तुम्ही प्रत्येकाने आपल्यामध्ये शवितत्त्व प्रस्थापित केले पाहजे. हे तत्त्व म्हणजेच आनंद, परम व सत्य. शविंच्या सर्व संचारी शक्तीची लोकांना फारशी कल्पना असल्याचा बहाणा करणाऱ्या सर्व राक्षसांना श्रीशविच नष्ट करू शकतात; याची सुरुवात झालेली आहेच आणि ते आता अधिक झपाट्याने चालले आहे. म्हणूनच भूकंप, चक्रीवादळ, अपघात अशा अनेक घटना घडत आहेत. त्यामध्ये उत्थानाचेही कार्य मोठा जोर पकडत आहे. सत्याबरोबर असलेल्या लोकांना मात्र या परिस्थितीतही कसला त्रास वा नसते. उदा. शविभक्त व वशिभक्त एकमेकांत भांडत बसतात. खरे तर वशिणुतत्त्वामधून उन्नत होत होत तुम्ही शवितत्त्वापर्यंत पोचू शकाल. म्हणून ही दोन्ही तत्वे एकमेकांना पूरक आहेत. म्हणून त्याबद्दल वाद असण्याची गरज नाही. कुण्डलनीचे उत्थान सुधुमना मार्गामधून होत असते; आणि हा मार्ग उन्नतीच्या प्रक्रियेमध्ये श्रीवशिणीच तयार केला ओह, त्यातूनच तुम्ही शवितत्त्वापर्यंत उन्नत होऊ शकणार आहात. म्हणूनच तुमची चक्रे स्वच्छ होण्याला फार महत्त्व आहे. डावी-उजवीकडे न झुकता मध्यमार्गात व संतुलनात राहणे शवितत्त्वाबरोबर एकरूप झाल्यावरच अंतिम सत्य तुम्हाला समजणार आहे आणि शविंच्या कमलचरणांपाशी तुम्हाला स्थान मिळणार आहे शविंना सर्वजण मानतात. त्यांची पूजा करतात. पण नुकसान होणार नाही, त्यांचे सर्वतोपरी रक्षण होणार आहे कारण ते आईच्या कृपाछत्राखाली सुरक्षित आहेत. म्हणूनच सहजयोग्यांसमोर हाच प्रश्न पडतो की त्यांनी इतर सामान्य लोकांबरोबर कसे राहायचे व त्यांना कसे वाचवायचे? यावर त्यांची कुण्डलनी जागृत करणे हाच एक उपाय आहे. दुर्जन लोकांची कुण्डलनी जागृत झाल्यास एक तर त्यांचा नाश होईल कवि त्यांच्यात परिवर्तन होऊन ते सुधारतील: ते वनिशकारी मार्गापासून परावृत्त होतील. सगळ्यांच्या बाबतीत ते कदाचित यशस्वी होणार नाही. पण सहजयोगी नयिमति ध्यान करुन समर्पित होण्याचा प्रयत्न करतील तर त्यांना कसलीही चिंता उरणार नाही. त्याचा वशिणुतत्त्व फार महत्त्वाचे आहे. शविंचे गुण नीट लक्षात न घेतल्यामुळे बरेच लोक चुका करतात. शविंचे विशेष स्वरूप म्हणजे आनंद. त्यांचा हा

इतरही वक्ति आहेत आणि सर्व वक्तिचे नरिसन फक्त कुण्डलनीच करू शकते. जोपर्यंत तुम्ही ध्यानधारणा करुन कुण्डलनीला आत्मसात करुन पूर्णपणे तचि उत्थान करत नाही तोपर्यंत अंतिम सत्य साध्य करू शकत नाही व शांती आणि आनंदाचा अनुभव मिळू शकत नाही. काही लोक हे करतांनाही पूर्वीच्या सबयी, धारणा, समजुरती वसिरू शकत नाहीत व त्यांच्या आहारी जातात. हे त्यांच्या प्रगतीला अडथळा आणते. जे लोक ध्यान करतात पूजेला येतात ते सतत प्रगति मिळवू शकतात. म्हणून आपले ध्येय लक्षात ठेऊन त्यापासून कधीही वचिलित न होण्याची खबरदारी तुम्ही घेतली पाहजे. म्हणून पूजा व ध्यान यांना महत्त्व आहे त्याचबरोबर आपण आपल्या हृदयांत सहजयोग पूर्णपणे सामावून घेतला आहे की नाही इकडेही तुम्ही लक्ष ठेवले पाहजे. मी बरेच वेळा पाहते की काही सहजयोगी उत्तम प्रगति करुन उच्च स्थितीला येतात पण नंतर तेही घसरू लागतात. याला कारण म्हणजे पूर्वीच्या काही सबयी डोक वर काढू पाहात आहेत हे त्यांच्या लक्षात येत नाही. म्हणून तुम्ही या बाबतीत अत्यंत सावधानपूर्वक जागरूक राहिले पाहजे. आपण सहजयोगाशी पूर्ण परामाणिक आहोत का याचे आत्मपरीक्षण पुन्हा राहिले पाहजे; पैसां सतत करत आनंद सुकृष्मातीसूक्ष्म असल्यामुळे सगळीकडे पसरलेला आहे. त्याचे आकलन होण्याची शक्ती मिळवल्याशिवाय तुम्हाला त्याचा अनुभव येणार नाही. मग तुम्ही आंतरबाह्य बदलून जाता. तसे लोकांना कष्टलक्ष गोष्टीपासून आनंद मिळविण्याची सबयी असते तर काही लोकांना स्वतःचाच घात करून घेण्यात कमावण्यासाठी सहजयोगांत राहण्याची प्रवृत्ति फार हानीकारक आहे. असे सर्व दृष्टींनी स्वतःकडे लक्ष ठेवले पाहजे. म्हणून सहजयोगाचे कार्य, स्वतःची ध्यान-धारणा यामधून स्वतःचे व्यक्तमित्व उच्च स्तरावर कसे येईल, आदर्श कसे बनेल याची काळजी घेणे सर्वात चांगले. कमीपणा वाटत नाही. पण आत्म्याचा, जो शविचेच प्रतीबिंब समष्टीरूपामध्ये तुम्ही आहे, आनंद अगदी वेगळाच आहे. त्याचा हट्टालाच स्पर्श त्यातूनच होतो. त्याशिवाय दुसऱ्या आनंदाच्या मागे लागणारे लोक हळूहळू वलियास जातात. पण शवि आपले सात्वत करून आपल्याला शांति व आनंद देणारे आहेत. शकाल. उतु सहजयोगामध्ये अधिकार, नाव, पैसा इ. गोष्टी दुय्यम आहेत, सहजतेत येण्यासाठी त्यांचा अजबित उपयोग नाही व जरुरीही नाही. त्यांच्या मागे लागला तर कधी व कसे खाली पडाल याचा भरवसा नाही म्हणून सर्वानी सांभाळून रहा व उच्च व्यक्तमित्व बनण्याकडे लक्ष द्या. म्हणून कुण्डलनीच्या उत्थानामधून आपण वशिणुतत्त्वाकडून शवितत्त्वापर्यंत पोचू शकतो व सत्यापर्यंत येऊ शकतो. त्याची जाणीव तुम्हाला हातांच्या बोटांवर समजू शकते, अर्थात त्याच्यामध्ये असत्याचा जराही अंश नसतो. हे कुण्डलनीचेच वर्दान आहे. कुण्डलनी तुमची सर्व चक्र स्वच्छ करत तुमच्या टाळूवर स्फुरितते ही शविंचीची कृपा आहे आणि श्रीवशिणुच ते आणखी एक गोष्ट म्हणजे जितक्या लोकांना तुम्ही आत्मसाक्षात्कार द्याल तितकी तुमची शक्ती वाढत जाणार आहे. नाही तर जे मिळविले ते बेकार जाईल. एका दवियाने दुसरा दवि पेटवला तरी पहिल्या दवियाचा प्रकाश कमी होतो असे होत नाही. तसेच हे आहे. जो सहजयोगी घडवून आणतात. आजकाल जगामध्ये पैशाचा प्रभाव फार वाढला आहे. पैशासाठी लोक वाढले ते करायला मागे पुढे पाहत नाहीत. सहजयोगातही हे प्रकार चालतात. ही एक वक्ति आहे. तशा परमपूर्वक व अंतःकरण उघडून सहजयोग सांगतो तो खरा सहजयोगी. तुम्हाला साऱ्या मानवजातीचे परिवर्तन घडवण्यासाठी हे केलेच पाहजे. साच्या जगभर परमेश्वराचे सुंदर साम्राज्य व्हावे ही शुद्ध इच्छा बाळगून तुम्ही कार्य केले

पाहजे. कतिथेच वेळा अगदी साधारण दसिणार्या सहजयोग्यांनाही चमत्कार वाटावा असे अनुभव आलेले मी पाहते. कारण इच्छा शुद्ध असली की कुण्डलनी कार्यप्रवण होते. म्हणून सहजयोग सांगण्याचे, कुण्डलनी जागरणाचे कार्य तुम्हाला केलेच पाहजे. तुम्हाला सहजयोग मिळाल्याचे हे महत्त्व तुम्ही समजून घेतले पाहजे व त्याचा प्रसार केला पाहजे. महाराष्ट्राबद्दल बोलायचे म्हटले तर अवघडच वाटते. थोर परंपरा असलेल्या महाराष्ट्राची आजची दशा पाहिली म्हणजे दुःख होते. इथले लोक कर्म-काण्ड करण्यातच गुंतले आहेत. घरोघरी खंडीभर देव, नाही तर कुठल्या ना कुठल्या गुरुपाठीमागे लागणे हाच प्रकार दिसून येतो. इतका सर्व खटाटोप करुन पदरात काय पडले हे बघायला हवे. तेव्हा सगळे सोडून 'स्व' तबद्दल विचार करावा आणि कुण्डलनी जागृत करुन त्या कार्याला लागले पाहजे. तुमच्या कुण्डलनीकडूनच कार्य होणार आहे. माझा जन्म महाराष्ट्रातलाच पण माझ्या कार्याला उत्तर भारतातून जेवढा प्रतिसाद मिळतो तेवढा महाराष्ट्रात मिळत नाही. तकिडच्या खेड्यापाड्यातही सहजयोग खूप पसरला आहे. पण बुद्धविदी असल्यामुळे सहजयोग एकदम स्वीकारणार नाहीत पण त्यांना खरा फायदा कशामधून मिळणार आहे हे नीट समजावून सांगितले तर त्यांचा विश्वास बसेल, मग चुकीच्या मार्गावरून परावृत्त होऊन लोक हळूहळू प्रत्येकाचे परमकर्तव्य आहे आणि त्यात तुम्ही अग्रेसर व्हायला पाहजे. अनेक संत-साधू शविजी महाराज इ. थोर लोकांनी इथे रक्त सांडले आहे. म्हणूनच लोकांची तोडे आधी इकडे वळली पाहजे. सत्तेसाठी मारामारी भोडणे, दातु इ. गोष्टी थाबल्या पाहजे. महाराष्ट्र पुण्यभूमी मानली जाते. तेव्हा खऱ्या अर्थाने ते महा-राष्ट्र बनेल असे कार्य इथे झाले पाहजे. लोकांना प्रेमाने, कळकळीने समजावून सांगण्याची गरज आहे. म्हणून हे सर्व आजच्या शविपूजेच्या दविशी तुम्हाला आग्रहाने सांगत आहे. शवि जर रागावले तर त्यांचा राग सर्वप्रथम महाराष्ट्रावर न्धिणार आहे. शवि हे श्रीगणेशांचेही आराध्यदेवत आहेत म्हणून श्रीगणेश जर रागावले तर महाराष्ट्राचे काय होईल सांगता येत नाही. अनीतमिन वर्तणूक व वटिबना करणे हे प्रकार खपवून घेतले जाणार नाहीत. म्हणून अशा लोकांना ठिकठिकाणवर आणण्याचे काम तुम्हा सहजयोग्यांनीच करावचे आहे. इकडे वळतील. हे व पूजा-अर्चा श्रीगणेशांची मूर्त ठेऊन

त्यांचीच महाराष्ट्रात संतांनी एवढे प्रचंड कार्य करून ठेवले असले तरी इथे सहजयोग फारसा फोफावला नाही. म्हणून महाराष्ट्रातील सहजयोग्यांनी एकजूट पाळून प्रत्येकाने हजार लोकांना जागृत दिली पाहजि. इथे तर सार्या जगाची कुण्डलनी बसली आहे. अष्टवनीयक आहेत, देवीची साडे तीन पीठे आहेत. तरीही इथले लोक कमी पडण्याचे कारण म्हणजे इथल्या लोकांचा दांभकिपणा व नसती उठाठेव करण्याची सवय, त्यापेक्षा सत्य समजून घ्या, त्याच्या मार्गे लागा. बाहेरच्या देखाव्याला कमित नाही तर तुमच्या आंतमधील संपत्तीला महत्त्व आहे आणि त्या संपत्तीचा सुगंध वशिवभर पसरेल असे तुमचे व्यक्तिमत्त्व बनले पाहजि. कृष्णलक गोष्टीवर चर्चा, आपापसातील भांडणे व वाद संपले पाहजित. पण इथली युवाशक्ती आता चांगल्या स्थितीत आली आहे व त्यांच्याकडून महाराष्ट्र बदलेल असे वाटते. गर्वविठपणा सोडून आम्ही सहजयोग वाढवू असे बरीद धरले पाहजि. आजच्या शिविरातरीच्या शुभ दिवशी तुम्ही अशी प्रतज्ञा केलीत तर शवि प्रसन्न होतील, त्यामुळे तुमच्या हृदयात आनंद ओसंडून जाईल. म्हणून तुम्ही आधी पूर्णपणे प्रकाशात आले पाहजि तरच दुसऱ्यांना अधारातून बाहेर काढाल. म्हणून पुढील वर्षात तुमच्यापैकी प्रत्येक जणाने कमीत कमी शंभर लोकांना जागृत देणार अशी प्रतज्ञा करा. इथले लोक जादा आजच्या शविपूजेच्या पवित्र दिवशी तुम्ही प्रत्येकाने नशिचय केला पाहजि की आम्ही महाराष्ट्रात सहजयोग खूप जोराने पसरवण्याची पराकाष्ठा करु, त्या कार्याला तुम्ही लागले पाहजि. तसेच ध्यान पण केले पाहजि, ध्यान नसेल तर कशाची काही फायदा नाही, नुसते इथे येऊन भजने म्हणण्यात, ध्यान होत नसेल तर काही अर्थ नाही. कारण घ्यानामधूनच तुमचे व्यक्तिमत्त्व अंतरमनापासून सुधारणार आहे. श्री शंविंना प्रसन्न करून घेण्यासाठी जास्तीत-जास्त लोकांना जागृत द्या. बेकार गोष्टीमध्ये वेळ न घालवता कुण्डलनी (जी शंविची शक्ति आहे) जागरणाचे कार्य करा, आजच्या पूजेमध्ये शंविंना हृदयात प्रस्थापित करा. तेच आत्मा आहेत व त्यांच्याच कृपेने सर्व होणार आहे, तुमचे भले होण्यासाठी तुम्ही सहजयोगात पूर्णपणे उतरले पाहजि. हीच माझी सर्वांना प्रेमाची वनिती आहे. सर्वाना अनंत आशीर्वाद!

2000-03-07, Public Program

7 मार्च 2000

Public Program

Pune (India)

Talk Language: Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Public Program, Pune, India 7th March 2000

हindi भाषण

आता मराठीत बोलते, कारण अजूनही आपण हिंदी भाषा काही आकलन केलेली नाही. ती करायला पाहजि. ती आपली राष्ट्रभाषा आहे. ती भाषा अवश्य यायला पाहजि. साऊथ इंडिया मध्ये सुद्धा लोकाना ती भाषा आली पण महाराष्ट्रात काही येत नाही. मोठ्या आश्चर्याची गोष्ट आहे. दुसरे असं आहे मराठी भाषेसारखी भाषा नाही हे मला कबुल आहे. फारच उत्तम भाषा आहे. त्या बदल शंका नाही. पण जी आपली राष्ट्रभाषा आहे त्याच्याशी जर आपण संबंधित झालो तर राष्ट्रभाषेबरोबर आपलीही भाषा वाढेल. आणि लोक समजतील की मराठी भाषा काय आहे. पण जर आपण त्याच्या बरोबर सोवळं पाळलं आणि फक्त आम्ही मराठी शिकणार; मग या देशाचे आपण एक नागरिक आहात, त्यातली जी राष्ट्रभाषा आहे तिला आत्मसात केलं पाहजि. अहो आम्ही काय मराठी भाषेतच शिकलो, मराठी शाळेत शिकलो आणि मराठी मंडियम मध्ये शिकलो. पण आमचे वडील मोठे भारी देशभक्त होते. त्यांनी सांगितलं, काही नाही, हिंदी आलीच पाहजि. आणि मिलाही व्यासंगच फार होताना, तेव्हा आमच्या घरी सगळ्यांना हिंदी आणि मराठी दोन्ही भाषा येतात. तेव्हा आपल्याकडे सुद्धा एक असं व्रत करावं की आम्ही हिंदी भाषा ही शिकून घेऊ. हिमाझी वनिती आहे. आज आपल्या देशाचे अनेक तुकडे झालेले पाहून फार दुःख वाटतं. आणि विशेषतः महाराष्ट्रात, ती देशभक्ती नाही; जशी पाहजि. आश्चर्याची गोष्ट आहे. शिवाजी महाराजांसारखे झाले जथे थोर पुरुष तथे ती देशभक्ती नाही. पैशाकडे लक्ष, कसेही करून पैशाकडे लक्ष घालायचं. पैशाने सुखी झालेला मनुष्य मी आज तरी पाहिलेला नाही. पैसे आले म्हणजे मग सगळे प्रकार सुरू, दारू प्या मग आणखीन करा, हे करा, जेवढे पैसेवाले लोक आहेत त्यातला एखादाच मी दानवीर पहिला. बाकी सगळे दारूडे, नाहीतर आणखीन काय काय करतात ते करतात. लक्ष्मी ही चंचल असते तिला स्थिरावण्यासाठी तुमच्यामध्ये संतुलन यायला पाहजि. ते संतुलन जो पर्यंत येणार नाही तोपर्यंत तुम्हाला कतीही पैसे आले आणि काहीही तुम्ही मळिवलं आणि कोणत्याही सत्यावर गेलात तरी तुमच्या मध्ये आनंद येऊ शकणार नाही.

आनंद याची परभाषा करता येत नाही कारण आनंद याला उपमाच नाही. आनंदात सुख आणि दुःख अशा दोन बाजू नसतात. नव्वळ आनंद, केवळ आनंद आणि जे ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं होतं कं सोनयिचा दनि आहे, ते आलेलं आहे, ते घडलेलं आहे. फक्त ते जाणलं पाहजि आणि मळिवलं पाहजि. पण तुम्ही सुकृष्मातच नाही. तुमचं लक्ष सुकृष्मात नाही आहे. मग करायचं कसं काय? तुम्हाला आश्चर्य वाटेल या महाराष्ट्रात अनेक साधूंसत झाले आणि कार्य करून गेले; त्यांनी आपले इथे पुराण सोडले. रक्त सांडलं. इतकं काही उत्तर हिंदुस्थानात झालेलं नाही. पण अहो आमचा सहजयोग तथे असा पसरलेला आहे, घोरोघर दारोदार सगळे, म्हटलं हे आले, ही कुणाची कृपा आहे. एवढे आमहंचे साधूंसत; त्यांनाही छळलच म्हणा, त्यांचीही काय वंशेष आवभगत केलेली नाही. त्यांनाही छळून काढलं आणि आता असं वाटतं की त्यांचं एवढं कार्य गेलं कुठे?

आता ही गोष्ट समजून घेण्यासारखी आहे की काय आपल्यामध्ये असे दोष आहेत? मुख्य म्हणजे करमकांडी लोक. खंडीभर देव ठेवायचे घरात. सकाळी चार वाजेपासून आंधोळ करायची, कारण सहाला स्वयंपाक करायचा असतो. तर चार वाजता उठून देव देव करत बसायचं. खंडीभर देव, आमच्या सहजयोग्यांच्या घरातलं नघिले मला माहिती आहे. ते खंडीभर देव पूजत बसा, मग या देवळात जा आणि त्या देवळात जा आणि त्या देवळात जा. आता हे देवळातलं खरं काय आहे कवि कोणचं देऊळ खरं आहे? कोणचं दैवत खरंच जागृत आहे? हे तरी तुम्ही कसं ओळखणार? कोणी म्हटलं कं नघिले. मी बघते ना रांगेच्या रांगेत लोक चाललेत. आता आळंदीला सुद्धा मी एकदा पाहिलं कं संबंध ही कुंडी डोक्यावर ठेऊन बायका नघाल्या आळंदीला. एक बाई तर बेशुद्धही झाली, हे काय आहे? हा सगळा वेडेपणा कशाला? नाहीतर टाळ कुटत चाललेत तकिडे पंढरीला, त्याचं काय होणार आहे? अहो पंढरीच्या माणसांना बघाव, काय मळिलं त्यांना? हिं पद्धत घातली कुणी? त्यांना काही मळिलेलं आहे का? काही लाभलय का? त्यांचं बघायला पाहजि ना? नुसता कसातरी वेळ घालवायचा. मग ज्ञानेशांची पालखी काढली. अहो ज्यांच्या पायात चपला नव्हत्या म्हणजे आपण वसिरलो तरी कसं? त्यांची पालखी काढली आणि घोरोघर जाऊन जेवायचं. प्रत्येक, प्रत्येक गावात जाऊन जेवायचं. म्हणजे पालखी काढली ना आम्ही, त्याच्यात कसल्यातरी पादुका ठेवल्या; झालं आमहाला अधिकार आहे, कोणच्याही गावात गेले कं आमहाला वाढा जेवायला. मुलांना हसायला येतं पण असं करणारे पुष्कळ लोक आहेत. हे सगळं सोडा आता मेहरबानी करून.

मी तेवढ्यासाठी तुमच्या पुण्यात आले. एक गृहस्थ मला म्हणाले माताजी तुम्ही पुण्यात कशाला आला? मी म्हटलं अहो हे पुण्य पठणम लहिलिलं आहे. म्हणून मी आले इथे. दुसरं काही नातं नाही माझं, पुण्याचं नातं. ते म्हणाले वाह रे वाह, तुम्हाला माहिती नाही का? भामटा शब्द हा फक्त पुणेकरांना लागतो. ओ... मी तर चक्क पडले. भामटा म्हटलं कितो पुणेकरच असला पाहजि. अरे हा काय प्रकार? अहो माताजी तुम्ही बघा हे प्रसदिध आहे. मी तर अगदी चक्क पडले अहो अशी प्रसदिधी कशी झाली या पुण्य पठणमची? सगळं शहाणपण कुठे गेलं? आणि इथली सात्विकता कुठे गेली? पुण्याई सात्विकतेशिविय मळित नाही.

तेव्हा आता लक्षात घेतलं पाहजि की आम्ही इथल्या महाराष्ट्राला खरोखर महाराष्ट्र जर करायचा असला तर कुंडलनी जागरणाला तयार व्हावं. स्वतःचं करून घ्यायचं पण इतरांचं करायचं. सगळ्या महाराष्ट्रात मी वीस वर्षे झगडत होते. खेडोगावात जा, कुठे जा, अहो कुणाच्या डोक्यातच घुसत नव्हतं. आता कुणी आणलंय मला एक रुपया दिला. कुणी सांगितलं माताजी एक रुपया घेत नाहीत. बरं दहा रुपये देऊ का? म्हणजे काहीतरी दुसरंच घुसलेलं आहे डोक्यात. ते आधी काढायला पाहजि. ते काढल्यावर मग आपल्या लक्षात येईल की अजून आम्ही काही मळिलेलं नाही. आमहाला काय मळिवायचंय? "आत्मसाक्षात्कार" आणि त्याची अनुभूती मळाली पाहजि. उगीचच कुणी म्हटलं मी देतो आत्मसाक्षात्कार, होऊ शकत नाही. त्याची अनुभूती आहे. आदर्शिकाराच्यांनी वर्णन केलंय आणि त्यात त्यांनी स्पष्ट सांगितलं कं तुमच्या मध्ये हे संपद व्हायला पाहजि. संपद शब्द वापरला. ज्याला आम्ही इंग्लिश मध्ये व्हायबरेथनस म्हणतो. ते संपद यायला पाहजि; त्या संपदावर तुम्हाला कळलं पाहजि तुमची कोणची चक्र धरलेली आहेत आणि दुसऱ्याची चक्र कोणची धरलेली आहेत आणि तुम्ही ती चक्र ठीक करू शकला पाहजि.

आता ते सांगून गेले त्याला बरीच वर्षे झाली. ते सगळं काहीतरी बंद करून ठेवलेलं आहे. नुसती त्याची पारायणं करत बसा म्हणजे झालं. पारायणं केलं म्हणजे... दुसरे आपल्याकडे लोक आहेत त्यांचं काय म्हणावं साम्यवादी का काहीतरी बुद्धवादी वगैरे काहीतरी वादी आहेत. त्यांच्यात तर सुकृष्मता येणं शक्यच नाही. कारण बुद्धी सारखी चक्रातच फिरते. त्यांच्या पलकिडे जायला सांगितलं आहे. आइन्स्टीनने सांगितलं, पुष्कळांनी सांगितलं, हयूम म्हणून होता एक, आणि बाहेर सुद्धा, कं हिया बुद्धीच्या पलकिडे गेल्याशविय तुम्हाला सत्य मळिणारच नाही. बुद्धीने मळिणार नाही. आता मी कतीही लेक्चर दिलं तरी तुमची जागृती होईल असं सांगता येत नाही. ती जागृतीच झाली पाहजि. तेच घटति झालं पाहजि. तेव्हाच तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी व्हाल.

एक गृहस्थांनी मला म्हटलं मी आपल्याला एक लाख रुपये देतो माझी कुंडलनी जागृत करून द्या. अहो म्हटलं दोन लाख दिले तरी नाही होणार. तिला काय समजतं, एक लाख कं दोन लाख. तिला फक्त हे समजतं की तुमची शुद्ध इच्छा काय आहे? कारण कुंडलनी ही शुद्ध इच्छा आहे. तुमची शुद्ध इच्छा जर तुम्हाला केवळ सत्य मळिवायचं असलं तरच ती जागृत होते.

पण आजकल तर तऱ्हेचे लोक बोलतात. परवा एका साधू बाबाचं मी भाषण ऐकलं. तर मला मोठं आश्चर्य वाटलं, हे कसे लोकांना आकलन करतात? कसे लोकांना समजतात? तर त्यांनी स्पष्ट सांगितलं कं तुम्ही नवित्तीमार्गी नाही आहात. नाही, तुम्ही प्रवृत्तीमार्गी आहात. म्हणजे शक्तीच आहे की नाही ती. तुम्ही प्रवृत्तीमार्गी म्हणजे प्रत्येक हयाच्या मागे धावत असतात तुम्ही. तुम्ही प्रवृत्ती मार्गी. तर तुम्ही ज्ञानमार्गा घ्यायचा नाही. सहजयोग हा ज्ञानमार्ग आहे. तो घ्यायचा नाही. तो कृष्णानी उत्कृष्ट असं सांगितलं आहे; की ज्ञानमार्ग घ्या. तर ज्ञानमार्ग घ्यायचा नाही; मग? तुम्ही आमच्या सेवेत राहा. गुरूंची सेवा करा. व्यवस्थीत त्यांना भरपूर सगळं काही करा. म्हणजे तुमची कमीत कमी तुम्ही पुढल्या जन्मी नवित्ती मार्गी व्हाल. पण महाराष्ट्रीयन त्यांची जी असमति आहे महाराष्ट्राची, ती नवित्ती मार्गी आहे, काही म्हणा. लहानपणापासून रामदासांचे श्लोक म्हणता तुम्ही. सर्व संतांचे तुम्ही वाचन करता. आणि तुम्ही कसे नवित्ती मार्गी व्हाल हो?...ना ... तुम्ही कसे, हे म्हणजे

नवितृती मारगी व्हायलाच पाहजि. कारण सगळं नवितृतीचं आहे. कोण म्हणतं, तुम्ही नाही होत नवितृती मारगी? प्रवृत्तीत तुम्ही फसायचं हे चुकीचं आहे. हे काय बरोबर नाही. हे तुम्हाला माहिती आहे. कारण ज्या देशात तुमचा जन्म झाला, हा महाराष्ट्र आहे. तेव्हा त्याची लाज राखा. कसंही मुरखा सारखं वागून तुम्ही जरी दलिलीला गेलात कवि कुठेही गेलात तरी काय मळिवलात तुम्ही? उद्या लोक थुंकणार नाहीत तुमच्यावर अशी स्थिती असते. तेव्हा लक्षात घ्या तुम्ही या महाराष्ट्राचे आहात आणि महाराष्ट्रात मनुष्य कसा? माझ्या मते, तर नवितृती मारगी, नवितृती मारगी, पण त्यालाही फाटे फुटले. फाटे फुटले म्हणजे बसले तासनतास, उपासात बसले, तर कुणी बसले भजनातच बसले. तर कुणी त्याच्यातच बसले. हे नाही तर आज ही वेळ आलेली आहे. सर्व अशा लोकांना जागृती ही मळिणारच. जर तुमची शुद्ध इच्छा असली तर ही तुम्हाला जागृती मळिल. त्याच्यात मुळीच कमी पडणार नाही. पण ते वाढवलं पाहजि. ते दुसऱ्यांना दिलं पाहजि. इथे सुद्धा इतके सहजयोगी बसलेत मला माहिती आहेत. पण तुम्ही प्रत्येकाने जर शंभर, शंभर माणसं ठीक केली तर गावोगाव हे लोण पसरेल.

बरं ह्याची गरज काय? गरज अशी आहे. की माणसाचे जे सूक्ष्म असे धागेदोरे आहेत ते बांधलेले आहेत. सगळे हे षडरूपी आहेत ना, त्यांनी बांधून ठेवले आहे. त्यातून सुटका करण्याचा हाच एक मार्ग आहे की तुम्ही आत्म्याला प्राप्त व्हा. नाहीतर ह्या लहान लहान गोष्टी सुद्धा तुम्हाला पतनाकडे घेऊन जाणार. आम्ही काहीही तुम्हाला म्हणणार नाही हे करू नका की ते करू नका. काहीही म्हणणार नाही. खुशाल करा. पण पार झाल्यावर तुम्ही स्वतःच करणार नाही. कारण स्वतःच तुम्ही आत्मा आहात. ज्याच्या प्रकाशात तुम्ही कसे कराल. तुम्हाला स्वतःलाच कळेल हे चुकीचे आहे. करायचं नाही. कशाचाही बंध तुमच्यावर नाही. फक्त इथे या. जागृती घ्या मग बोला मला. लोकांच्या दारू सुटल्या, हे सुटले. ते सुटले. आणि चांगली मुलं झाली, सत्करमाला लागली. त्यांच्या वाईट सवयी सुटल्या. आता पुण्याला म्हणे फारच अनैतिकता आलीय, ती सगळी समूळ नष्ट होईल. तुम्ही सहजयोगाला सुरुवात करा. कोणच्याही स्थितीत असलात तुम्ही. काहीही असलं तरी सहजयोग हा पसरवला पाहजि. मी आज इतक्या वर्षा पासून पुण्यात भाषण देत आहे. वाढलाय. असं नाही मी म्हणत, सहजयोग. पण खेडोपाडी गेला पाहजि. अहो हा महाराष्ट्र आहे. संबंध हनुमानात महाराष्ट्रासारखा देश नाही. पण आता मात्र हे म्हणता येणार नाही. प्रत्येक ह्याला संतुलनात घातलं. तर आश्चर्य वाटतं, आम्ही लहानपणी गाणं म्हणायचो प्रिय आमचा महाराष्ट्र देश हा आणत्यात त्याचेच वर्णन होते. ते कुठे गेले माहिती नाही. काहीतरी दुसरीच जमीन दसिते.

तेव्हा आपल्याला परत कळकळीची हीच वनिती आहे की आज जागृती घ्या तुम्ही. तुम्हाला सगळं काही माहिती आहे सहजयोगा बदल. काही सांगायला नको की कुंडलनीचं जागरण होतं त्यांनी तुमची चक्रं स्वच्छ होतात. त्यांनी तुमच्या हातामध्ये स्पंद येतात, त्यांनी तुम्हाला एक नवीन स्थिती स्थापन होते. आणि ती स्थिती मी म्हणतं की सहजावस्था. तुम्ही सहजावस्थेत येता, बस मजेत येता. हे व्हायला हवे. मग बघा. मग त्याच्या नंतर तुमची कती प्रगती होते? काय काय तुम्हाला मळितं? काय काय लाभ मळितो? ते बघा. पण सहजात यायलाच तयार नाहीत. बुद्धीवादयांचे तर सोडूनच द्या. ते आपल्या बुद्धी सहिते राहू देत त्यांना. त्यांच्याशी कुणी वाद घालायचा. अहो एवढं ज्ञानेश्वरांनी एवढं ह्यांनी लहिलियं, **"अमृतानुभव"**, ते तर वाचून बघा म्हणा नदिन. अहो बुद्धी कसली ही, अहो बुद्धी ठीक असती तर आज अशी दशा झाली असती का आपल्या देशाची. तेव्हा ह्या बुद्धीला खरोखर चमत्कारपूर्ण करायचं असलं ह्याच्यात ही चमक जर यायची असली तर आत्म्याचा प्रकाश ह्या बुद्धीवर पडला पाहजि. आणि तुमच्यात सगळं आहे. म्हणजे एखादं मशीन आहे आता ज्याच्यात सगळं व्यवस्थित लावलेलं आहे. सगळं काही केलेलं आहे. आणि ते एकदा चालू तूमही केले तर ते कार्यान्वीत होईल ना. पण तुम्ही जर आपलं मशीन आहे चालूच करायला तयार नाही तर मग काय म्हणायचे? रात्रंदविस रडगाणं. कोणचा पेपर वाचावासा वाटत नाही. रात्रंदविस हीच तुमची सारखी गाऱ्हाणी. आणि आता एकदा पार झाल्यावर बघू काय होते? मग बोला. मग पैलतरी उभे राहून तुम्ही काय म्हणणार. पण जे बुडताहेत त्यांना वाचवलं पाहजि की नाही. ह्याची फार गरज आहे. वारंवार मी आपल्याला सांगितलं आहे की ह्या महाराष्ट्रातूनच कार्य होणार आहे.

आपल्या पाठीमागे संतांचे आशीर्वाद आहेत. महान संत होऊन गेले. पण तकिडे जातील त्यांच्या समाधीवर आणि रडत राहतील. पण ते कोण होते, त्यांना काय मळिलं, कसं मळिलं ते तर आधी समजून घ्या. आता ही भेडळी मराठीत छान गाणं म्हणतात आणि थोडा काही नाही, एक दोन महिन्यात हे शकितं. हे असं कसं झालं हो? ह्या लोकांना तर साधं म्हणजे मराठी तर सोडा हिंदी बोलता येत नव्हतं. तर हे कसं घटित झालं? हे कसं झालं? लक्षात घ्या. तर ह्यांचं काय आहे. तुकारामांच्या ह्याच्यावर गेले चढून वर आणि जमनीला मुके घेत होते. तर ते लोक जे बरोबर होते त्यांनी सांगितलं माताजी ह्यांना काय झालं हो? हे जमनीचेच मुके घेत होते. तर म्हटलं तुम्ही जमनीचे मुके कशाला घेतले. अहो माताजी आतून व्हायब्रेशन्स नघित होते म्हणे तथि फवारेच्या फवारे जमनीतून नघित होते. तुम्ही तुकारामांनाही ओळखलं नाही, ते यांनी ओळखलं.

तेव्हा आपल्याला हा समाज आणि हा देश, सगळं जग जर सुखी करायचे असले आणि त्याच्या मध्ये सगळीकडे शांती, आनंद याचं साम्राज्यं जर आणायचं असलं तर सगळ्यांनी जागृती करून घ्यायची. इथे फक्त जागृती करून नाही, जागृती करून दुसऱ्यांची जागृती करायची. हा अर्थवटपणा आहे. माताजीच्या प्रेरणेतल्या यायचं जागृती करून घ्यायची त्याच्या नंतर पतताच नाही कुठे गेले. प्रेरणेत झाल्यानंतर वचिारते बाबा कति आले होते? आले होते पुष्कळ प्रेरणेतला पण दहाच लोक आले. असं का? म्हणजे अगदी वेचक लोक येतात. तर परत परत सांगायचं म्हणजे मी पुष्कळ तुम्हाला सांगितलेले आहे आधी कुंडलनी बदल. पण आता सांगायचं म्हणजे असं की हि वेळ आलेली आहे. आता कधी तुम्ही लोक जागृत होऊन लोकांना जागृती द्याल. आणि जागृती आहे हे महत्त कार्य आहे. ह्याच्यापेक्षा पुण्याचं कार्यच नव्हे बाकी सगळं बेकार आहे. ह्या बदल तुम्ही ज्या लोकांनी जागृती दिली, ज्या लोकांना सांभाळलं आणि विरती आणलेलं आहे त्यांना वचिार.

आता परवा एक गृहस्थ आले होते मुंबईहून त्यांची शाळा होती मुक्यांची. तर एक मुलगा त्यातला घेऊन आले होते. बहुतेक ते थोडे थोडे बोलू लागले ऐकू लागले वगैरे होतं पण हा चांगला आहे तरी अजून एवढं नाही. पण तरी त्याला बारा हजार रुपयाची नोकरी मळिली. अहो कमाल आहे म्हटलं. म्हणे माताजी हा इतका एकनष्टि आहे की त्याला त्यांनी ठेऊनच घेतलं. त्याला इतकं बोलता येत नव्हतं, साधारण बोलायला लागला होता सहजयोगाने आणि कानांनी थोडं कमी ऐकायला येत होतं पण तरी काय हरकत नाही मनुष्य चांगला आहे ना. मनुष्य पक्का आहे ना त्याला व्यक्तित्व आहे ना मग त्याची कमित करतात.

ते करण्यासाठी आपण आपल्याला ओळखलं पाहजि. आपल्याला स्वतःला जाणलं पाहजि. स्वतः बदल इतका अभिमान वाटेल तुम्हाला. कारण कधी कधी पुष्कळ लोक म्हणतात माताजी आम्ही असं काय केलं आम्हाला हे कसं मळिलं हे इतकं महत्वाचं. अरे तुम्ही मानव आहात. हे मानवांसाठी आहे. सगळ्या जगातल्या मानवांसाठी आहे मग तुमच्यासाठी का नको? परत या महाराष्ट्रात एवढे संत साधू झाले. ते नुसते, त्यांचं हृदय नुसतं कळवळत असेल कथि महाराष्ट्रात का लोकांना एवढं नाही समजत? का वाढवत नाही? तेव्हा वाढवायला पाहजि सहजयोग. ही मुख्य गोष्ट आज सांगायची आहे मला. माझं प्रत्येक वर्षी भाषण होतं, कुंडलनी बदल इत्थंभूत माहिती देते. सगळं काही असून सुद्धा... आणि महाराष्ट्रात राहते मी आणि बोलते मराठी भाषा. या मराठी भाषेत अध्यात्माला केवढा वाव आहे.

अहो नाथ पंथीयांनी सगळं इथेच कार्य केलेलं, ते जाऊन नंतर रशियाला आले तकिडे, बरेच देशांमध्ये गेले. बोलविहियाला, कुठल्या कुठे ती बोलविहिया. तथि गेले मच्छनिदरनाथ आणि भोरखनाथ आणि तुम्ही इथे बसून काय करता? दोघांनी जाऊन सहजयोग सांगितला. जेव्हा तथि आमचे लोक पोहोचले तेव्हा त्यांनी सांगितलं हे बघा आम्हाला चक्र माहिती आहेत, आम्हाला सगळं काही माहिती आहे. कुणी सांगितलं? दोन आले होते बैरागी म्हणे. मान्य, मग त्यांनी काय केलं? त्यांनी आम्हाला सांगितलं, सगळी काही माहिती दिली पण आम्हाला जागृती देता येत नाही. आता म्हटलं पाठवा महाराष्ट्रात. लोकांना जागृती करायला आता पाठवा आणि तथि सोय होतेय. तेव्हा इथल्या लोकांनी जाऊन सगळ्यांना जागृती द्यायची. हे तुमचं लक्षणे आहे. त्यासाठी तुम्ही या महाराष्ट्रात जन्माला आला हे समजलं पाहजि. ह्याची उमज असायला पाहजि. आज ज्या भूमी वर तुम्ही बसले आहेत त्याच्याच पुण्याईने मी तुम्हाला जागृती देते. तकिडे इंग्लंड बग्लंडला तर माझे हात तुटायचे बाबा पण इथे ही भूमी इतकी चांगली आहे पण आता करायचं काय मला आता समजत नाही. आता सगळ्यांनी आज मनात ज्यांनी प्रतज्ञिा करतील की आम्ही सहजयोग वाढवू आणि सगळ्यांना जागृती देऊ त्यांचीच कुंडलनी जागृत होईल. थोडासा हट्टही करावा लागतो. तर आता आपल्याकडे प्रेमाने बघा दुसरं रडगाणं नको. आपल्याबद्दल नष्टि असायला पाहजि. आपल्याबद्दल हा वचिार असला पाहजि की आम्हाला हे मळितंय हे काहीतरी कारण असल्याशिवाय मळितं का? सगळ्या जगाला बदलण्याचं आमच्या खांद्यावर कार्य आहे. हे समजलं पाहजि. आणि ते तुम्ही करू शकता. मला माहिती आहे, की एकदा जर महाराष्ट्रात एक भेट दिली तर तो वाचणार नाही आणि कदाचित लोक असं म्हणतात की माताजी तुमच्या गोडव्याने लोक भारावून जातात, तर शिविजी सारखी तलवार काढायला पाहजि. म्हटलं राहू द्या, कसलं काय? तशी काय तलवार वगैरे नको. पण एवढं समजावून मी सांगते की आता मला महाराष्ट्रीयन आहे असं म्हणण्याची सुद्धा सोय राहिलेली नाही. तुम्हाला आश्चर्य वाटेल. कारण काय होत आहे ते थोडं समजून घ्या. आता जतिके तुम्ही बसलेले आहेत हे लोक जर जाऊन शंभर शंभर माणसांना जरी देतील तर संबंध महाराष्ट्र धरला तुम्ही. संबंध महाराष्ट्रात कार्य केलं तुम्ही, समजलं पाहजि. ही शक्ती ही जिन शक्ती आहे. ते केल्याशिवाय काहीही होणार नाही.

लोकशाही ...लोकशाही, लोक कोण आहेत ते तर बघा. लोकशाही कसली आली? पाच रुपये दिले की वोट देतात, या लोकशाही मध्ये काय होणार आहे? ही खरी लोकशाही आहे का? कुणालाही पाच रुपये दिले की चालला तो वोट द्यायला. अहो ही काय लोकशाही झाली. तेव्हा तुम्ही खरोखर आधी ते व्यक्तिमत्व बघा. वशिष्ट स्वरूप प्राप्त करा.

प्रत्येकातून एक एक महान व्यक्ती तयार होऊ शकते. हमिला खात्री आहे. पण ह्या दोन गोष्टी सोडयायला पाहजित. एक म्हणजे खंडीभर देव आणि दुसरे म्हणजे बुद्धी, वादविवाद. ते बसले आज पंडित महाराज, ते तकिडे बसले. काही ओळख आहे का, म्हणजे त्यांना कुणाची. वादायला बसले आपापसात. वादायचे, आज इथलं डस्किशन, आज तथि डस्किशन, त्याचा काही फायदा नाही. जे एकमेव आहे त्याचं डस्किशन कसं करणार? तेव्हा ते एकमेव आधी मळिवून घ्या. आणि ते मळिवणं काही कठीण नाही तुम्हाला. तुमची परंपरा इतकी मोठी आहे. एवढी मोठी परंपरा आहे त्यात ते मळिवलंच पाहजि. आणि गाठलंच पाहजि आणि ते मळि शकतं. तेव्हा तुम्हा सर्वांना अत्यंत प्रेमाने मी कुंडलनी जागरणाच्या प्रोग्रामसाठी आमंत्रण करते.

आता करूया. त्याला काही वेळ लागत नाही तुम्ही लोक ज्या भूमीवर बसला आहात ती भूमीच माझी मदत करते आणि तुमची स्वतःची परंपरा आहे ती, त्याला काही वेळ लागणार नाही. तरी आरामात बसा. दहा मिनिटात तुम्ही सगळे पार व्हाल.

आता माझ्याकडे दोन्ही हात असे करा, पायातले जोडे काढले पाहजित. पैर के जूते नकाल दीजिए कृपया। और दोनो हाथ मेरी ओर इस तरह से करें। सरळ जरा वर. थोडे वर. झाले पार. आता उजवा हात माझ्याकडे करा आणि डाव्या हातानी, डोक्यावर असं, इथे टाळू आहे, त्या टाळूवर हा डावा हात असा धरा. वर, वरती. ऊपर, ऊपर में, सटा कर नहीं, ऊपर रखिए। ठीक है। आता डावा हात माझ्याकडे. लेफ्ट हैण्ड मेरे ओर करें। और राइट हैण्ड सर पे रखिए तालू के उपर। डावा हात माझ्याकडे आणि उजवा हात टाळूवर. आता डोळे मट्टून बघा का हातामध्ये डोक्यातून काहीतरी थंड थंड नाहीतर गरम येतंय का? वर खाली फिरवून हात बघा. गरमही येत असेल. आता परत उजवा हात माझ्याकडे. फिरसे राइट हैण्ड मेरी ओर और लेफ्ट हैण्ड सर के उपर। फिरसे सर पे रखिए तिसरी बार और हाथ घुमाके देखिए की तालु भाग से ठंडी या गरम ऐसी हवा जैसी, जसि स्पंद कहते हैं, आ रही है क्या? हा .. आता, आता परत दोन्ही हात माझ्याकडे करा. हमारी तरफ मुह करके बैठिए। हा दोन्ही हात आमच्याकडे, थंड वारा येऊन राहिला तुमच्याकडून माझ्याकडे. आता ज्या लोकांच्या हातामध्ये कवि बोटामध्ये तळव्या मध्ये कवि डोक्यातून थंड नाहीतर गरम अशा वार्याच्या लहरी येत असतील त्यांनी दोन्ही हात वर करावे. जनि लोगोके उंगलओ में और तल हाथ में और तालु के अंदरसे ठंडी या गरम हवा आई ऐसे लोगोने दोनों हाथ ऊपर करें। अब देखिए सब लोग हो गए। सब पार हो गए। वशिवास करो आप पार हो गए। आपको आत्मसाक्षात्कार का अनुभव आ गया। सब लोग वशिवास करें। वशिवास ठेवा. स्वतःवर वशिवास ठेवा. अहो कति झाले तुम्हा सगळ्यांना माझा नमस्कार. आप सबको मेरा नमस्कार। सबको नमस्कार। सगळे झाले कमाल आहे.

2000-03-21, Birthday Puja

21 मार्च 2000

Birthday Puja

New Delhi (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (English to Marathi) - Reviewed

Birthday Puja 21st March 2000 Date: Place Delhi: Type Puja

[Marathi translation from English talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

तुम्हा सर्व सहजयोग्यांनी खूप परशिरम करून ह्या समारंभासाठी इतकी सुंदर तयारी केल्याचे पाहून जीवनकालामधेच हे होणार आहे याचबरोबर मला देखील माझे हृदय आनंदाने भरून आले आहे. या आडबाजूच्या जागेचे स्वरूपच तुम्ही पार पालटून गौरव होत आहेयाचे मला खूप समाधान आहे आणि टाकले आहे. याचे कौतुक वाटावे तेवढे कमीच होईल. सहयोगी लोक प्रेमाने व जिव्हाळ्याने एकरूप होऊन दाखवून दिले आहे. कसे कार्य करू शकतात याचे हे उत्तम उदाहरण आहे. माझा हा वाढदिवस इतक्या उल्लासाने साजरा करतात तुम्ही माझ्यावरची जी भक्ती व आदर दाखवला आहे ती शब्दातून व्यक्त कशी करावी हेच मोलाची देणगी मिळाली आहे हे माणसाच्या लक्षात मला समजनासे झाले आहे. आजचा दिवस होळीचा सण आहे; रंग उधळून येतो. सहजयोग पसरायला वेळ लागला. तुम्हालासुद्धा लोक एकत्र येऊन हा सण साजरा करतात. त्यामधून हळु-हळूच प्रगती करणे जमले पण आता हा सहजयोग दसिणारे एकमेकांबद्दलचे प्रेम व आपुलकी आपण आहेत व या आनंदाचा अनुभव घेत आहेत माझ्या कल्पना नव्हती, प्रेम, विश्वास व शांती यांचा इतका आज तुम्ही केलेल्या या समारंभामधूनही तुम्ही हेच सामान्य माणसांना स्वार्थ सुटत नाही, वैयक्तिक सुख व प्रशस्ती यांतच ते गुरफटलेले असतात. पण एकदा आत्मसाक्षात्कार मिळाला की आपल्याला कती येते. मग त्याचाच आवधिकार सुंदर तऱ्हेने प्रत्ययास इतक्या ठामपणे रुजला आहे की त्याच्यात नवीन- नवीन लोक येतच राहणार, कोणी तो सोडून देणार नाहीत. अंतर्गत सत्य एकदा समजल्यावर त्या ज्ञानामध्ये तुम्ही जणू वरिष्ठ झाला, तुम्ही त्यामध्ये वदित-प्रचुर नसाल पण तुम्हाला ते ज्ञान शुद्ध स्वरूपी घेतली आजपर्यंतचे पाहिले. लक्षात संबंधाच्या एकमेकांवरील प्रेमाच्या आधारावर आधारित नव्हत्या, गटा-गटांमधील स्पर्धा, आक्रमकपणा माणसामाणसांमधील कल्पना उलट कुरघोडी इ. वक्री प्रवृत्तीच वाढीला लागण्यासारखे झालेले असते, त्यामुळेच तुमच्याजवळ प्रेमाची केवढी वातावरण तयार होत गेले व ते सुधारण्याच्या प्रयत्नांतही ह्याच प्रवृत्ती नकळत डोके वर काढण्याचेच सामूहिकतेमधून कती महान कार्य घडते याचा प्रकार घडू लागले म्हणून 'स्व'ला जाणल्याखेरीज या वक्रीचे निराकरण होण्यासारखे नाही व त्यानंतरच सुख-शांतीची तुम्ही एकत्रित राहून एकमेकांमध्ये सुधारणा करण्याचा मार्ग सापडतो. आत्मसाक्षात्कार देवाण-धेवाण करत राहता. समुद्रावर उठणाऱ्या लाटा झाल्यावरच प्रेमाची महती समजते, माणसामधील कनार्यापर्यंत धावतात व परत येताना पाण्यावर नक्षिप्त प्रवृत्तीमधून बाहेर पडल्यावर प्रेमामध्ये कती सुंदर-सुंदर आकार दिसून येतात. तेच सौंदर्य तुमच्या आनंद असतो याचा अनुभव नावापरमाणे हे सहज घटित होते. त्यात नंतर गहनता मिळवणे हे मुख्य व महत्त्वाचे आहे. इथे जमलेल्या देश खूप समाधान वाटते आणि तुम्ही हे सर्व दाखवून देत परदेशांतील बरेच सहजयोगी त्या स्थितीला आले आहांत याबद्दल मी आभारी आहे. एखाद्या हिन्याला महान शक्ती आहे हे तुम्हाला समजलेले असते आणि तुम्हाला अनुभव आलेला असतो. त्यामुळेच आनंद- मळितो. सहजयोगांत तर अशा प्रयत्नांमधून, तुमच्या वागण्या-बोलण्यामधून व्यक्त होत असल्याचे मला जाणवत आहे, त्याचे मला

त्याच्या तेजाची कल्पना नसते पण त्याला योग्य तऱ्हेने व्यवहारांत प्रेमाचीच देवाण घेवाण होत असते, माणसा- माणसांमधे मुळांत प्रेम ही भावना नसल्यामुळे करोध, भांडण, मारामारी, पैशांवरून हेवे-दावे इ अनिष्ट प्रकार चालतात पण आत्मसाक्षात्कारी माणूस कुणी न सांगताही ह्या सर्व वाईट गोष्टीपासून आपोआप मुक्त होतो. कमळांची फुले फक्त सुगंध पसरवण्याचेच काम करतात तसे तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी लोक प्रेमच प्रेम वाटणारे लोक झाले आहांत, त्याचाच आनंद तुम्ही पैलू लागतो. पाडले तो की चमकू आत्मसाक्षात्कारानंतर माणसाची असा तेजस्वी हरिच असतो. शिवीय स्वतःमधील महान शक्तीची ओळख पटल्यावर तो नम्र पण होतो, इतका नम्र की स्वतःला आपण कोणी वेगळे आहोत असे न मानता तो इतरांच्यात सामावून जातो. माझ्या ७७ वर्षाच्या जीवनकालात मला चतुरवचितीर आले. अनेक अडचणी आल्या पण त्यांतूनही लुटत आहांत. जगामध्ये बरे-वाईट, तऱ्हेतऱ्हेचे लोक असतात. पण अनुभव कमल-पुष्पासारखे तुमच्यासारखे अनेक सहजयोगी पाहिल्यावर पूर्वीचे सर्व वसिरायला होते. हाच सुगंध त्यांच्याकडून तुम्हाला कधीच त्रास होणार नाही, हे सगळीकडे पसरू दे. तुमच्याजवळची करूणा व प्रेम तुमचे काहीच नुकसान करणार नाहीत; उलट सगळीकडे कार्यान्वित होऊ दे आणि तुम्ही त्या तुमच्याकडे पाहून त्यांनाच सहजयोगांत येण्याची करुणेच्या सागरात पोहत रहा. तुमच्यासारखे अनेक प्रेरणा मिळिल. संबंध मानवजातीला बदलून टाकण्याचे लोक तुम्हाला आपोआप भेटत राहतील आणि दविय प्रेमाचा आनंद तुम्ही सर्वजण लुटाल. दिलेलीच्या सहजयोग्यांनी इथली सर्व व्यवस्था काळजीपूर्वक व कौतुकास्पद पद्धतीने जमवली याबद्दल मी त्यांचे अभिनेदन करते व त्यांना शाबासकी त्यांच्याबद्दल देते. दिलेली, उत्तरप्रदेश, राजस्थान, हरियाणा आत्मसाक्षात्काराची अनुभूति तुमच्याकडून मिळाली इकडूनही सर्व सहजयोग्यांचा यात हातभार आहे. त्यातील कलाकारांची तर कमाल आहे इतकी सुंदर व भव्य सजावट इथे नजरेत भरत आहे. ज्याला प्रेमाची शक्ती मिळाली आहे. त्याच्याकडूनच सुंदर कला प्रगट होत असते; वाचा-मन-बुद्धी मिळून ती कलाच बाहेर त्यांतूनच तुम्हाली अवर्णनीय आनंद मिळिल. समस्त येते, बोलण्यामधूनही आपण दुसऱ्याला सुख व आनंद मानवजातीच्या उन्नतीसाठी हाच नशिचय माझ्या देऊ शकतो, बुद्धीमधूनही लोकांबरोबर प्रेम वृद्धगित वाढदिवसाची भेट म्हणून तुम्ही प्रत्येकाने केलात तर होईल अशा प्रेरणा मिळतात; तसेच मनामध्ये जर प्रेमभावना नसेल तर कशानेच तुम्हाला तृप्ती मिळित आनंद कती परिपूर्ण असतो हे तुम्हाला समजेल. नाही. अतिरिक्त समाधानही वर्णक उन सांगण्यासारखी काम आता तुमच्याकडे आहे, जर माणसे झाली तर सारे जगच सुंदर बनून जाईल. म्हणून लोकांना जागृत करण्यासाठी तुम्हाला कार्यरत व्हायला हवे. माणसामध्ये अनेक दोष असतात पण व सत्प्रवृत्त त्यांना बाळगून आस्था की त्यांच्यातही परिवर्तन घडून येईल. म्हणून जास्तीत जास्त लोकांना त्यांच्यामधील खऱ्या 'स्व' ची ओळख करून देणे जरूरीचे आहे. लोकांना सहजावस्था प्राप्त करून देणे हेच तुम्हा सर्वांचे मुख्य कार्य आहे; मला खूप आनंद होईल; आणि त्यांतूनच देण्यामधील सर्वांना अनंत आशीर्वाद. गोष्ट नाही, अशा समाधानी माणसाचे सारे जीवनच अत्यंत इतके सुंदर व मधुर असते की त्याच्या सर्व

[2000-04-05, Gudi Padwa/Navaratri Puja Talk](#)

5 एप्रिल 2000

Gudi Padwa Puja

Noida (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Gudi Padwa Puja Date 5th April 2000: Noida Place Type Puja Speech

[Marathi translation from Hindi talk, excerpt, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

भारतामध्ये दोन नवरात्र मानले जातात. आजचा नगिडति असतात व गणेश-चक्रालाही ही देवीच ठीक मीई या चैत्र-नवरात्रीचा पहिला दविस महत्त्वाचा मानला ठेवते. जातो कारण या दविवशी देवीने "शैलपुत्री" नाव पहिला जन्म हमालयाच्या उत्तुंग पर्वतात घेतला. म्हणूनच तिला "शैलपुत्री" असे नाव पडले. तचि कार्य त्या कषेत्रातच होते. कथा अशी सांगतात की दक्ष राजाने कैलल्या हवनासाठी शविंना न बोलवल्यामुळे तनि तेथे जाऊन अग्निकुंडात समर्पण करून घेतले, त्यानंतर शवि तचिया मृत शरीराला घेऊन जात असतांना तचिया शरीराचे तुकडे ठकिठकिणी पडले व त्या त्या ठकिणी शैलपुत्रीच्या आधी आदशिकृतीचे गाय-स्वरूपात अवतरण झाले. म्हणूनच गाईला इथे पवतिर मानतात. पण आदशिकृतीचे मनुष्य रूपात कलयिगोतच अवतरण झाले, कारण ती काळाची गरज होती. आधीच्या दवापार, तरेता इ. युगांमध्ये त्याची गरज नव्हती. पण घोर कलयिगात संपूर्ण मानवजातीच्या उद्धाराचे महान कार्य होणार असल्यामुळे तिला सर्व चक्रे, सर्व शक्ति व सर्व देवता बरोबर घेऊन यावे लागले. त्याशविया हे कार्य होण्यासारखे नव्हते आणी त्याचबरोबर तिला तचि शक्ति प्रस्थापति झाली. उदा. वधियाचल. त्यानंतर संहारक शक्तीचे अवतरण झाले; काही शक्ति महामाया-रूप धारण करावे लागले. तसे देवीने डाव्या बाजूवर तर काही उजव्या बाजूवर (गायत्री, महाकाली, महासरस्वती, दुर्गा, शाकभरा देवी अशी सावतिरी) नरिमाण कैलया गेल्या पण संहारक शक्ति अनेक रूपे कालानुरूप धारण केली पण महामाया स्वरूपात या सर्व शक्ति तचि. अंगप्रत्यंग म्हणून होत्याच. तसे प्रत्येक अवतरणाच्या पाठीशी देवीचीच मध्यावर आहे. दुर्गामाता स्वरूपात हृदयचक्रावर तचि स्थापना झाली. संहारक शक्तीचे कार्य म्हणजे जे लोक द दुसऱ्यांना त्रास देतात, त्यांच्यावर आघात करतात कवि संकटात टाकतात अशांचा संहार करणे व पूजा केली जाते त्या सर्वांचा अर्थ शक्तिपूजा हाच सज्जनांचे संरक्षण करणे. संहारक शक्तीचा प्रादुर्भाव असतो. कुण्डलनीमुळे दसून येतो, म्हणजे कुण्डलनी जेव्हा हृदयचक्रावर प्रस्थापति होते तेव्हा दुर्गाशक्ती प्रभावति संस्कृती मध्ये मातेला आदराचे स्थान आहे. शक्ति होती. वेगवेगळ्या स्वरूपात आपल्याकडे जी काम शक्तिमाता-स्वरूप असल्यामुळे आपल्या होते व तीच तुमचा सर्वतोपरी सांभाळ करते. ही एकप्रकारे मातृत्व-शक्ती आहे व मातेप्रमाणे ती तुमचा बघिडलेले नाही, पण खऱ्या अर्थाने मातृत्व सांभाळ करते, तुमचे संरक्षण करणार्या गणांना तीच जोपासण्यासाठी कोणते गुण अंगी बाळगले पाहजित हे आज्ञा करते व ते कार्याला लागतात त्या गणांचा त्यांनी नीट समजून घेतले पाहजि, त्या गुणांनी अधपित शरीरणेश व ते आपल्या मातेबरोबर पूर्णपणे अलंकृत असे व्यक्तमित्त्व त्यांचे झाले पाहजि. तरच आपल्याकडील स्त्रियांचे मातृत्व अजून फारसे

त्यांच्या पोटी येणारी संतान चांगली चपिजेल. म्हणून स्वतःमधील दोष दूर होतात. म्हणून नेहमी स्वतःकडे स्त्रीचा मान राखणे, तिला प्रेमाने वागवणे या गोष्टींना पहात चला, दुसऱ्यांकडे पाहून त्यांचे दोष दाखवण्यात महत्त्व आहे. उत्तर भारतातील स्त्रियांची अवस्था फार काही फायदा नाही. स्वतःकडे बघताना मला राग का वाईट आहे, मानसिक व शारीरिक छळ, हुंड्यावरून आला, मी कषमा का करू शकत नाही, माझ्याकडून फक्त प्रेमच का व्यक्त होत नाही इ. गोष्टी बघत चला. मारहाण इ. फार वाईट प्रकार बरेच चालतात. ज्या देशात महिलांना चांगली वागणूक दिली जात नाही ते हे स्वतःला दोषी समजणे नव्हे तर साक्षीभाव ठेऊन देश लयास जाणार आहेत. हे सर्व बदलण्याचे महान कार्य आपल्याला करायचे आहे; हे सृजनकार्य यशस्वी होता आणकिण्डलनी तुमच्यासाठी सर्व मदत करते. आत्मावलोकन करणे आहे. मग तुम्ही स्वच्छ, नरिमळ कशाच्या मागे- अधिकार, पैसा, सत्ता इ लागण्याची झाले तर भारत पुन्हा एकदा सश-शामलाम् बनेल. त्यासाठी कायदे-कानून करण्याची गरज नाही, ते तुम्हाला जरूर उस्त नाही, जे मळिले आहे त्यात आतमधेच घटति झाले पाहजि. स्त्रीला सांभाळणे, समाधानी राहता. हीच सहजावस्था व त्या स्थितीला मदत करणे हे प्रत्येक पुरुषाचे कर्तव्य आहे. तसेच स्त्रियांनी पण आत्मसन्मान राखून आपली शक्ति तत्परतेने येतात व तुमचा पूर्ण सांभाळ करतात. जोपासली पाहजि. पुरुषाजवळ बुद्धि आहे तर स्त्रीजवळ हृदय आहे. म्हणून पती-पत्नीमध्ये प्रेम प्रगति करायची आहे. सहजयोग्याला दुसऱ्यावर असेल, समजूतदारपणा असेल तर सहजयोग खूप रागावण्याची, नाराज होण्याची जरूर नाही, उलट पसरेल. आलात की सर्व देवीची शक्ति तुमच्या पायाशी ध्यान आणी आत्मपरीक्षण सतत करत तुम्हाला फक्त प्रेम आणी आनंदाचे आदान-प्रदान करायचे असते. अशी स्थिति मिळाली की तुम्हाला प्रत्येक वस्तू शास्त्र-पुराणात वर्णन केलेले अनेक देवी-अवतार हे खरे आहेत; त्यांची गहनता समजून घेतली पाहजि. वहायबरे शनस्वरून हे सर्व तुम्हाला समजेल. हे सर्व घेण्याचे समजले की तुम्ही पण अधिकाधिक सुंदर सूक्ष्मातील ज्ञान आहे व ते तुमच्या नसा-नसांमधून प्रवाहति झाले पाहजि. त्यासाठी ध्यान करून तुम्ही ही सौंदर्याचा व मधुरतेचा आवषिकार तुमच्या जीवनामधून शक्ति सतत वाढवली पाहजि. नजरेसमोर आलेला होत राहतो. अशी तुम्ही प्रगति करत राहिलात तर व व्यक्तीमधील सुप्त सौंदर्य समजते. सौंदर्य लक्षात बनत जाता व त्याचा आनंद अनुभवता. मग याच माणूस एका दृष्टिक्षेपात समजेल इतकी स्थिति मिळवली पाहजि. त्यासाठी ध्यान व आत्मपरीक्षण बनवण्याचे माझे स्वप्न साकार होईल. सतत करत राहिले पाहजि. ध्यानामधून तुमच्या सान्या मानवजातीचे परिवर्तन घडून एक सुंदर जग सर्वांना अनंत आशीर्वाद. ॐ ॥ चैतन्य-लहरी वाढतात व आत्मपरीक्षण केल्यावर

[2000-04-07, Shri Bhoomi Devi Puja](#)

7 एप्रिल 2000

Public Program

New Delhi (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Nirmal Dham Bhoomi Pujan Date 7th April 2000: Noida Place Public Program Type Speech

[Marathi translation from Hindi, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

करण्याचा माझा मानस होता. तीच इच्छा आता पूर्ण होणार आहे. ही फार आनंदाची गोष्ट आहे. ज्या स्त्रिया नरिधार आहेत त्यांना स्वतःच्या पायावर उभे राहता येईल, आपल्या मुलांचे व्यवस्थित पालन-पोषण करता येईल, समजात त्यांना प्रतर्षिता मळिल अशी व्यवस्था व शक्तिषण या ठिकाणी झाले पाहजि. अर्थात एक संस्था सुरू सत्याच्या शोधात असणार्या सर्व साधकांना आमचा नमस्कार. एवढ्या दूरवरच्या ठिकाणी आपण लोक या कार्यासाठी एवढ्या मोठ्या संख्येने याल असे मला चाटत नव्हते. पण तुम्हा सर्वांना इथे जमलेले पाहून मला आनंद होत आहे. एकदा आम्ही गाडीने पुरोग्रामसाठी जात असताना दौलताबादजवळ आमची गाडी नादुरुस्त झाली. म्हणून मी केली म्हणजे सर्व काही झाले असे नाही. कारण हा एक खाली उतरले. खरे तर हीही एक 'सहज चीच घटना म्हणायचे, खाली उतरल्यावर मला तिथे साधारण शंभर एक होण्यासाठी साया समाजाचेच परिवर्तन व्हायला हवे, महिला व त्यांच्याबरोबरची मुले एका नळावर पाणी भरत असल्याचे दिसले. त्यांच्या अवतारावरून त्यांची परस्थिति घरातील स्त्री व मुलांबाळाचे बाबतीतील त्यांचे कर्तव्य पार हलाखीची असल्याचे माझ्या लक्षात आले. चौकशी केल्यावर मला समजले की त्या सर्व बायका घटस्फोटित मुसलमान एरवी इथल्या स्त्रियांची हालत सुधारणे शक्य नाही. इथे होत्या व मुलांसह अत्यंत हालाखीत जगत होत्या व दगड फोडण्याचे दुष्काळी मजुरी-कामावर लागल्या होत्या. राहण्यासाठी पडकी कच्ची घरे होती. अंगावर धड कपडे पूर्वी कदाचित सती जाणे त्या पसंत करीत असावयात. नव्हते. त्यांची सर्व दशा पाहल्यावर मला रडूच आवरेना. माझ्या मनात आले की आपल्या देशाची पुरातन संस्कृती व स्त्रियांमध्ये चारित्र्याची पवित्रता असूनही लोकांची अशी (पती) तर 'मी म्हणून तेच खरे व तसेच झाले पाहजि' हा दुरदशा का व्हावी? माताच जर इतक्या हालाखीत जगत असल्या तर मुलांचे भवितव्य काय? मग मला वाटू लागले की पाहजि. भारतीय संस्कृतीमध्ये वचनव आहे "यत्र नाया अशा बेसाहाय, नरिधार व परतियक्त महिलांसाठी मदत पूज्यते रमन्ते तत्र देवताः" अर्थात स्त्रीनेही स्वतःला पूजनीय पुरवणारी एखादी संस्था उभारली पाहजि. तीच व्यवस्था पुरवण्याचे कार्य आता इथे होत आहे. विशेष तर उत्तर प्रदेशात मला आढळून आले की फार काळ टिकले नाही. कारण त्याच्या पाठीशी देवीचे तेथील स्त्रियांची परस्थिति फार वाईट आहे. बचिर्यांना सर्व आशीर्वाद नव्हते, स्त्रीला समान वागणूक मिळाली व तर्चा बाजूनी दबावाखाली ठेवले जाते. एखादी धीट, आक्रमक महिला सोडली तर सर्वसाधारण स्त्रियांना जगणेच नकोसे होण्याइतक्या वाईट परस्थितीत कसे तरी दविस काढावे लागतात. त्यातून वधिया असेल तर बघायलाच नको, भी तर हे सर्व पाहून हैराण होत असे. त्या मानाने महाराष्ट्रात इतकी मथुरेतील वधियांची दुरदशा दाखवली होती. दविसभर गाणी वाईट स्थिति नाही. म्हणूनच उत्तर प्रदेशातच ही संस्था सुरू म्हणूनही त्यांना फक्त एक रुपया मिळित असल्याचे दाखवले मी लहानसा प्रयत्न आहे. मोठ्या प्रमाणावर या बाबतीत सुधारणा समाजात स्त्रीला आदराचे स्थान मिळायला हवे, सर्व पुरुषांना पाडण्याची त्यांची जबाबदारी त्यांच्या लक्षात आली पाहजि. एखादी स्त्री वधिया झाली तर वधिरायलाच नको. आजूबाजूच्या स्त्रियाच तिला जपि नकोसे करतात; म्हणूनच आपल्या इथेही कुणी वधिया सहजयोगात आली तर तर्चा वविह होण्यासाठी अवश्य प्रयत्न केला जाईल. पुरुषाने अहंकाराचा हट्ट सोडला पाहजि व पत्नीचा आदर राखला राखले पाहजि. एकंदरीत आपल्या देशात पूर्वीपासून स्त्रियांना चांगली वागणूक मिळित नसल्यामुळेच इथे कुठलेही साम्राज्य सन्मान ठेवला गेला तर आपले बरेचसे प्रश्न सुटतील. घरच्या लक्ष्मीला जर जपले नाही तर लक्ष्मीदेवीचे आशीर्वाद कसे बरे मिळतील? अलीकडेच मी एक व्हीडीओ-फिल्म पाहिली. त्यात टी

होते. पण आश्चर्याची गोष्ट म्हणजे असली फिल्म पाहूनही घालणार आहे. आपल्या देशात नमिम्याहून अधिक कुणाच्या मनात त्यावद्दल काही करण्याची जागृता आली नाही! ही एक संवेदनशून्यताच. म्हणून अशा स्त्रियांसाठी राहिला तर या देशाचे काय होईल हे लक्षात घ्या. नाटक काही आश्रम वगैरेची कायदेशीर व्यवस्था झाली पाहजि. परदेशात अशी परस्थिति नाही; तिथे नीतमित्तले वशिष. महत्त्व नसल्यामुळे वधिया स्त्रीला स्वतंत्रपणे काही धंदा पुरुषांची अरेरावी चालूच राहिली आणि स्त्रिया हतबल होऊन करण्याची वा दुसरे लग्न करण्याची मुभा असते. पण सर्व सोशति राहिल्या तर त्याचा परिणाम मुलांवर होईल आणि आपल्याकडे वधिया स्त्रीला औषध-पाणी मिळण्याचीही मारामार, तर्चा दर्शन म्हणजे अपशकून अशा खुळ्या समजुती. असल्या गोष्टी आपल्याकडील कुठल्याही असतो. समाजाचाच देश बनतो. देशाच्या भवितव्यासाठी शास्त्रामध्ये सांगितलेल्या नाहीत. श्रीरामने तर मंदोदरी कुटुंब नरींगी व शक्तशाली झाली पाहजि. म्हणून वधिया झाल्यावर तर्चा वविह बर्षीषणाबरोबर लावून दिला. तेव्हा समाजाने या बाबतीत नीट विचार करून ही परस्थिति सुधारली नाही तर तो रसातळाचा जाईल यात शंका नाही स्त्रियांची अशी दुरदशा करणारे पुरुष महापापी म्हणावे लागेल. ही परस्थिति सुधारण्यासाठी प्रत्येकाने, वशिषतः पुरुषांनी, धर्माचरणाची पहिली गोष्ट म्हणजे प्रेम जो आपल्या पत्नी वा मुलांबद्दल प्रेम ठेवत नाही तो इतरांवर काय प्रेम करू शकणार? स्त्री होणे हा स्त्रीचा दोष नाही कारण तिच्या शोषण पुरुषालाही माता मिळाली नसती व तो स्वतः जन्माला आला नसता म्हणून समाजात या प्रश्नाविषयी तीव्र संवेदना असायला हवी. महाराष्ट्रातही पूर्वी बालविवाह वगैरे प्रकार व्हायचे. पण टळिक, रानडे, गोखले, कर्वे इत्यादी थोर नेत्यांनी समाजात स्त्रियांविषयी खूप जागृत निरमाण केली स्त्रियांसाठी स्वतंत्र शक्तिषण-संस्था काढल्या. पण या प्रदेशात त्याहूनही खूप प्रचंड कार्य होण्याची जरुरी आहे. कारण इथली परस्थिति किमालीची वाईट आहे. म्हणून येथील लोकांमध्ये जागृत व्हायला हवी. त्यासाठी स्त्रियांनी जबरदस्त वा आक्रमक व्हायची जरुरी नाही. स्त्रियांनी सर्व परिवर्तन घडवून आणणे, माणसा-माणसांना एकत्र जोडणे हे काही आत्मसात करायचे असते, पृथ्वीमातेची त्यांच्यामधील शक्ति त्यांनी जागरुक करणेच योग्य आहे. स्त्रियांना सांभाळणे, त्यांना नीट वागणूक देणे हे पुरुषांचे (सहजयोगी असो वा नसो) कर्तव्य आहे आणि जिथे कुठे स्त्रियांना त्रास दिला जातो तिथे तिथे त्यांनी पुढे येऊन त्यांना संरक्षण दिले पाहजि. अशी जागृता जोपर्यंत त्यांच्यात येत नाही तोपर्यंत काही यश येणार नाही. म्हणूनच ही संस्था आता सुरू होत आहे. इथे लहान प्रमाणावर का होईना पण पूर्ण नषिटेने आपल्याला असे कार्य करायचे आहे की अशा नरिधार स्त्रिया आपल्या पायावर उभ्या राहू शकतील; स्वतःला प्रतर्षिता मिळवून स्वाभिमनाने जीवन जगू शकतील; शक्य असेल तिथे वधियांचे पुन्हा विवाह जगवण्याचे प्रयत्न आपण करू. मी तर माझ्याकडून होईल तेवढे लक्ष्य या संस्थेत लोकसंख्या महिलांची आहे आणि एवढा मोठा भाग शक्तहीन लहिन, कथा लहिन बा भाषणे करून काही होणार नाही. आता प्रत्यक्ष कार्य करून दाखवण्याची वेळ आली आहे. तीर्हा बघिडतील. कुटुंब व्यवस्था सर्व प्रकारे सुधारली तरच समाज सुधारणार कारण समाज हा कुटुंबांचाच बनलेला कुटुंबातील स्त्री हा महत्त्वाचा घटक आहे व तिचा सन्मान राखला पाहजि. त्या दृष्टीने बदल घडवून आणलाच पाहजि. या संस्थेला सर्वांनी मदत केली पाहजि. नुसतीच आर्थिक मदत नाही तर प्रत्यक्ष कार्यासाठी हातभार लावला पाहजि, मुख्य म्हणजे पीडित, नरिधार महिलांना शोधले पाहजि, जिथे तिथे त्या आढळतील तिथून त्यांना या संस्थेत येण्यासाठी प्रवृत्त केले पाहजि. सध्या शंभर महिलांसाठी इथे सोय होणार आहे, त्याशोषण ज्या बाहेर राहतील त्यांनासुद्धा सहानुभूत दाखवली पाहजि. त्यांच्या नातेवाईकांनाही समजावून त्यांना चांगली वागणूक मिळवून देण्याचा प्रयत्न केला पाहजि. भारतात अजूनही कुटुंब-व्यवस्था टिकून आहे ती येथील स्त्रियांमुळे; म्हणून येथील पुरुषांनी स्त्रीचे कुटुंबातील महत्त्व ओळखून तिला प्रतर्षित व प्रेमाची वागणूक दिली पाहजि. स्त्रियांनी पण अति-आक्रमक व सत्ता गाजवणारी बनू नये तसेच अति सहनशाली, दबाव सोसणारी पण बनू नये. हे महान कार्य आपल्या सर्वांना करायचे आहे व त्यात पुरुषांना जास्त जबाबदारी उचलायची आहे. त्यासाठीच मी तुम्हाला आशीर्वाद देत असते, माणसांमध्ये THE धर्मानुसार आचरण ठेवले पाहजि, आणि आपले ध्येय आहे. म्हणून सर्व सहजयोग्यांनी हे लक्षात ठेऊन एकमेकांशी प्रेमाने संबंध जोडले पाहजि तरच सहजयोग प्राप्त झाल्याचे सार्थक होईल. त्याने सारा समाज बदलून जाईल. सहजयोग्यांच्या व्यक्तित्व व स्वभावाचा प्रभाव पडून लोक तुमच्यामागे येतील. मी जे हे सर्व सांगितले त्याची तुमच्या हृदयात नोंद करा. माझ्या हृदयात सलणारे हे दुःख आहे व ते दूर करणे तुमच्यावर अवलंबून आहे. सर्वांना अनंत आशीर्वाद. ०

[2000-12-25, Christmas Puja](#)

25 डिसेंबर 2000

Christmas Puja

Ganapatipule (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (English to Marathi) - Reviewed, Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Christmas Puja IS Date 25th December 2000: Ganapatipule Place: Type Puja

[Marathi translation from Hindi and English talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

आजचा दविस शुभ आहे. तो सर्वत्र साजरा होतो कारण हा इसा मसीहा ख्रिस्तांचा जन्मदविस आहे. त्यांच्यावषिणी लोकांना खूप कमी माहिती आहे. लहानपणीच ते घराबाहेर पडले होते. त्यांनी आपल्या वयाच्या ३३ वयापर्यंत जे कार्य केले ते अतशिय महान कार्य आहे. त्यानंतर त्यांचे जे १२ शषियगण होते त्यांनी धर्मप्रचाराचे कार्य केले तुम्हाला जसे समस्यांना सामोरे जावे लागले तसे त्यांनाही अनेक समस्या परमेश्वरी कार्याला कुठलाच चमत्कार नसतो, अशारतीने त्यांनी दर्शविले की तुम्हा आज्ञाचक्राच्या बाहेर येता. आज्ञाचक्राचे दोन बीजमंत्र आहेत एक हं दुसरा कृष्ण. कृष्ण म्हणजे कृष्ण. जो दुसऱ्याला कृष्ण करतो, त्याचा अहंकार कमी होतो. अहंकारी माणसाला स्वतःवषिणी काही दृढ समजुती असतात त्यांना धक्का पोहोचला की त्यांचा अहंकार चढतो. अपमान वाटतो त्यांची वचितिर स्थिती असते. इसा मसीहांनी सांगितले की कोणीही तुमचा अपमान केला, दुःख दिले तर आपण त्यांना कृष्ण करा त्यामुळे काय घडते पहा. जेव्हा तुम्ही कृष्ण करता तेव्हा ती घटना तुम्ही विसरून जाता नंतर तुम्हाला कसलाच त्रास होत नाही. त्याबाबत पुन्हा वचिरही करणार नाही. ही शक्ती तुम्हाला आज्ञाचक्रामधून मिळते. ज्यांचे आज्ञाचक्र ठीक आहे ते कृष्ण करणारच कृष्ण आल्यात. पण केवळ या १२ लोकांनी पुष्कळ कार्य केले लोक त्यांना 'नॉटकिस्' (gnostics) म्हणतात. 'ज्' जाणणे यापासून नॉटकिस् शब्द झाला. ते बरंच काही जाणत होते. त्यावेळच्या धर्मगुरूंनी त्यांना बरेच छळले. ख्रिस्तांच्या शकिवणुकीचा प्रसार करण्यात फार अडथळे येत त्यावेळी लोक आत्मसाक्षात्कारी नव्हते. ख्रिस्त नेहमी सांगत 'स्व'ला जाणा 'स्वतः' जाणा याचे महत्त्व त्या शषियांना समजले नाही ते तसाच प्रचार करत राहिले त्यामुळे हळूहळू अधर्मच वाढत राहिला. एकदा ते एका लग्नकार्यासाठी गेले होते. तेथे त्यांनी पाण्यात हात घालून एक पेय नरिमाण केले त्याची चव द्राक्षाच्या रसासारखी होती. त्यालाच लोक मद्य समजले. म्हणून त्यांनी दारू पणियास सुरुवात केली लोक दारू पळि लागले. आम्ही इंग्लंडमध्ये होतो, तेथे सर्व कार्यक्रम ते लोक मद्य देऊ लागले, एकमेकांच्या घरी गेलात तरी मद्य पुढे करतात एवढा मद्याचा वापर होऊ लागला. या रीतीला ख्रिस्तांचा संदर्भ जोडू लागले. कुठलाही धर्मपति असली अधर्म असणारी गोष्ट लोकांना करायला लावेल का? भारतात पूर्वी लोक कधीही मद्य घेत नसत. पण इंग्रज आले त्यांनी मद्यही येथे आणले व तेव्हापासून लोक मद्य घेऊ लागले. आता तर बरेच मद्यपि झालेत. (ख्रिश्चन लोक मद्य घेणे म्हणजे धर्म समजतात) रोममध्ये चर्चमध्ये मद्य तयार करतात. असला अधर्म म्हणजे करणे हा मोठा संदेश त्यांनी आपल्याला दिला आहे. आता दुसरा बीजमंत्र हं आहे. तो बलिकूल कृष्ण च्या उलट आहे. तुम्ही कोण आहात हे आधी जाणा. तुम्ही मन बुद्धी चिंतित अहंकार नाही. तुम्ही 'हं' म्हणजे आत्मा आहात. आमच्या आत गर्वामुळे, अहंपणातून अज्ञानाने व मूर्खपणातून जे चुकीचे भ्रम आहेत ते सर्व व्यर्थ आहेत त्याला काही अर्थ नाही, हे जाणणे म्हणजेच आत्मतत्त्व. तुम्ही शुद्ध साक्षात् आत्मा आहात, अत्यंत पवित्र आहात. अशा रीतीने त्यांनी या दोन गोष्टी सांगितल्या प्रथम म्हणजे कृष्ण करा. ज्यांनी त्रास दिला त्यांना वसिरा व कृष्ण करा म्हणजे तुम्हाला त्रास होणार नाही दुसरी म्हणजे आत्मा तुम्ही आत्मा आहात, त्याला जाणा, ज्याला कोणी शत्रु शकत नाही, त्रास देऊ शकत नाही त्याच्याशी रममाण व्हा. आत्म्याला जाणण्यासाठी तुम्हाला कुंडलनीच्या जागरणाची आवश्यकता आहे. कुंडलनी जागृतानंतरही तुम्ही त्यात स्थिजि व्हायला पाहजि. आतून स्थिजि व्हायला पाहजि म्हणजे आतून तुम्ही एकदम शांत होता, वचिलित होत नाही. ज्या छोट्या छोट्या गोष्टींचा तुम्हाला त्रास होत होता ते सर्व नष्ट होते, तुम्ही आत्म्याचा आनंद घेऊ लागता. यासाठी कुंडलनीच्या जागरणाची आवश्यकता आहे जागृतानंतरही लोक भटकत राहतात. महापाप आहे लोक असल्या चुकीच्या गोष्टींना जवळ करू लागले. ख्रिस्तांच्या जीवनाचा एकच उद्देश होता, आता चक्राचे भेदन करणे, त्यांनी स्वतःला क्रॉसवर चढवून घेतले व पुन्हा जिवित प्रकट झाले. हा काही चमत्कार नाही.

प्रतिक्रिया हे सर्व नष्ट करण्याकरिता ख्रिस्तांनी आपल्या जीवनाचा त्याग केला. ते ईश्वरी व्यक्तीत्व होते. ते व्यक्तीत्व सागरासारखे आहे. जे शून्यस्तरांत असते. सागरामुळे ढग नरिमाण होऊन पाऊस पडतो व नद्या भरून वाहू लागल्या की वचिरात गुंततात. पण जेव्हा तुम्ही आज्ञा चक्राच्यावर जाता तेव्हा हे सर्व संपते. याबद्दल बायबलमध्येही लहिलेले आहे म्हणूनच आज्ञा चक्राचे महत्त्व आहे, जो कपाळावर टाळी लावून येईल ते बचावेल असे म्हटले आहे. असे लोक म्हणजे सहजयोगीशविय कोण असेल? कार्य प्रचंड आहे. ते बारा लोक होते. आपण तर हजारो आहात. एकेकाने जे कार्य केले त्याच्या एक सहस्रांश सुद्धा तुम्ही करू शकला नाही. आपण सर्वांनी माझ्या कार्यात हातभार लावून सर्व वशिवात त्याचा प्रचार करावा. पुन्हा समुद्राला येऊन मळितात. असे व्यक्तीत्व अगदी सर्वांच्या खाली म्हणजे नम्रता. नम्रता असणे हा एक सहजयोग्यांचा गुण आहे. जे नम्र नाहीत ते सहजयोगी नाहीत. काही लोक पाहिलेत ते रागावतात, ओरडू लागता? हे सहजयोगी असूच शकत नाही. अशी नम्रता तुम्हांला स्थिरता पक्केपणा देऊ शकते मग तुम्ही प्रतिक्रिया व्यक्त करत नाही. नुसते पहात राहता. अशा रीतीने तुम्ही 'साक्षीत्व' मिळवता, साक्षीत्ववृत्तीमुळे तुम्ही स्पर्ष्टीकडे पहाता पण वचिर करत नाही. त्याची मजा घेता, मग त्यातून तुम्हाला आनंद मिळतो. यातून तुमच्या व्यक्तीमत्वातला आनंद प्रत्ययास येतो. आजच्या लोकांची समस्या हीच की प्रतिक्रिया दाखविणे, कोणती घटना घडू द्या वर्तमान पत्र उघडू द्या, लगेच प्रतिक्रिया बाहेर पडते. हे रोजच्या जीवनात घडते. प्रतिक्रियेतून काहीच इंग्रजी भाषणाचा अनुवाद मी जेव्हा परदेशात असते तेव्हा नेहमी इंग्रजीतूनच बोलते. येथे बरेच लोक हिंदी जाणतात म्हणून येथे बेदल म्हणून हिंदीतून बोलते. मी लोकांना ख्रिस्तांच्या महान अवताराबद्दल सांगितले. ते एका महान कार्याकरिता आले ते म्हणजे त्यांना लोकांचे आज्ञाचक्र उघडायचे होते, फार महान कार्य होते त्याकरिता त्यांनी मोठा त्याग केला. क्रॉसवर चढले. या घडणाच्या घटनांची त्यांना आधी कल्पना होतीच कारण परमेश्वरी व्यक्तीत्व होते. सर्व त्याग करण्यात त्यांना कसलीच ते नषिपन्न होत नाही. जर त्यातून काही घ्यायचे असेल तर तुम्ही साक्षीत्वच्या स्थितीत असणे जरूर आहे हीच आपल्याला ख्रिस्तांच्या जीवन त्यागातून शकिवण आहे. त्याचा जन्म हाच अत्यंत हलाखीत, गरीब परिस्थितीत प्रतिकूल वातावरणात अडचण नव्हती, हे करण्यात. त्यांना वाटले दुसरा कोणता तरी मार्गाने लोकांचे आज्ञा चक्र उघडेल. पण त्यांना जीवनाचा त्याग करावा लागला. या त्यागातून त्यांना हे दाखवायचे होते की आपल्या कष्टां व उथळ जीवनातून वर यायचे असेल तर त्यागाची आवश्यकता आहे. त्याग पण कशाचा? आपल्यातील षड्रुपिचा. पण कुंडलनी जागणाने तुम्ही आपोआप या षड्रुपिच्या तावडीतून मुक्त होता. (Detached) तुमच्यातील कुंडलनीच्या शक्तीवर अवलंबून आहे. जर तचि उत्थापन व्यवस्थित झाले तर लोक एका घटकत आत्मसाक्षात्कारी झालेले पाहिले, असे थोडे लोक आहेत. बरेच लोक मी पाहिले ते समस्येचेच अडकतात. वशिषतः झाला. यातून हेच जाणायचे उथळ गोष्टी पोकळ भौतिकतेमुळे माणूस मोठा होत नाही. मोठेपणा आतून असावयास हवा. त्यावेळेस तुम्ही त्याचा वचिरही करत नाही, कशाचीच तमा बाळगत नाही. त्यामुळेच तुमचे जीवन उज्वल ते होते. याप्रमाणे त्यांचे जीवन होते. त्यांना आपत्यातील शरीरमंतीचा वा गरबीचा, कुठल्याही पदाचा व सत्तेचा वचिर नव्हता. कारण ते ईश्वरी व्यक्तीत्व होते. सुरुवातीला लोक जेव्हा गणपती पुळ्याला येत तेव्हा इथल्या गैरसोयीबद्दल कुरकुरत आता तसे नाही. इथे तुम्ही आपले 'साक्षीत्व' वाढवण्यासाठी येता, इथल्या सुंदर आकाशाकडे पहा. त्यांच्या रंगछटा पहा. तुमचे बघत रहा. त्याची मजा घ्या. अशा आध्यात्मिक स्थितीत तुम्ही असता तेव्हा तुम्ही आनंदात, शांतीच्या स्थितीत कणुणामय असता. या गोष्टींना तुम्ही केवळ आपल्या अहंकारामुळे मुक्ता. आहे. जो तुमच्या जीवनातील संपन्नता व आनंदाला अडथळा उभा करतो. त्याच्याकडे तुम्ही बघत रहा. त्याचे खेळ पहा आज्ञा चक्रांच्या. लोकांना एक सवयच होते की प्रतिक्रिया दर्शवणे. काही घडले की प्रतिक्रिया होणे, कुठल्याही बाबतीत. हे सर्व तुमच्यातील सवयीमुळे (Conditioning) कवि अहंकारातून (Ego) होते. स्वतःच्या अहंकारामुळे आपण कोणीतरी वशिष वा उच्च आहोत असे सतत वाटते आणकोणी काही बोलले की लगेच त्यांना सलते, हे सर्व अहंकारामुळे घडते. अहंकार हा तुमच्या आज्ञाचक्राचाच भाग आहे व दुसरा (Conditioning) प्रवृत्त. ज्यांना सतत दुसऱ्याकडून मान घेण्याची सवय असते व एखाद्याने चुकून दुर्लक्ष केले की त्यांचा पारा चढतो. अशा अनेक क्रिया मोठा शत्रू तो तुमचा पण त्यापासून अलग रहा साक्षीरुप रहा मग त्यांचे खेळ आपोआप संपतील. आजच्या युगाची अहंकार हीच मोठी समस्या आहे. सर्व राष्ट्रांच्या जगाच्या समस्या यामुळेच

लोकांना या जगांत कोण वचिरात! लोकांनी तसे घडावे असे वाटते तर तुम्हीपण तसे आदर्श व्हा. हे जाणून तुम्ही ख्रिस्तांच्या अवताराला, जीवनाला पूर्ण न्याय दिल्यासारखे होईल. त्यांनी ज्या तऱ्हेने अहंकाराला पार केले तो एक उत्तम आदर्श आहे. जगात काही राष्ट्रे ख्रिस्तांचा अभिमान आहेत. लोकांना त्याची उलट मजा वाटते. सहजयोगातही ही एक समस्या आहे. लोकांच्या अहंकाराबाबत कसे सांगावे? पण ही समस्या तुम्ही सहजयोगीच हाताळू शकता. एक माझे व तुमचे प्रश्न सोडवण्याचा उत्तम उपाय आहे. माझ्या जीवनाचे एक भव्य चित्र माझ्यासमोर आहे. सर्व वशिवाला आत्मसाक्षात्कार मिळाला पाहजि. तसा तुम्ही सर्वांनी नशिच कर. त्याबाबत आपले आत्मपरीक्षण करा. या जगासमोर मी कोण आहे ? सहजयोगात जे शकियला मिळते सहजयोगी जे आत्मनरीक्षण करू शकतील ते दुसऱ्यांना शक्य नाही. हा मसिटर इगो कोण आहे ? त्यासाठी तुम्ही अत्यंत नमस्तेने श्री ख्रिस्तांचा मंत्र म्हणा, त्याची तुम्हाला मदत होईल. लोकांच्या सत्तातील तुम्ही बळी पडू नका. बाहेरच्या जगात जे अहंकाराचे, स्पर्धांचे जे घाणेरडे साम्राज्य पसरले त्याला सामोरे जा. हे अहंकार दूर करण्याचे यश तुम्ही मिळवि, ते परम आहे. तुमचे नम्र स्वभावाचे दर्शन कायम राहील.

स्वार्थी बाळगतात. तेच स्वतःला मोठे अहंकारी, गर्वषिट समजतात हे वचित्त्र वाटते. अशा लोकांनी नम्रता, करुणा यांचे दर्शन घडवावे, त्याचा अंगिकार करावा. म्हणून विशेषतः पाश्चात्यांनी सहजसंस्कृतीचा अंगिकार करावा तुम्ही तसे व्हाल व मग लोकांना तुमचा हेवा वाटेल. तुम्हाला मी खसिमसच्या शुभेच्छा देते. खसितांच्या जीवनाचा आदर्श जाणून घ्या. ईश्वराचे तुम्हाला अनंत आशीर्वाद. + के

[2000-12-31, New Year Puja, You All Have to Become Masters in Sahaja Yoga](#)

31 डिसेंबर 2000

New Year Puja

Kalwa (India)

Talk Language: English, Marathi | Transcript (Marathi) - VERIFIED

Marathi Transcription - New Year Puja 31st December 2000, Kalve

Marathi Transcription - New Year Puja 31st December 2000, Kalve

मराठीत बोलायचं म्हणजे आपल्याकडे, बायकांना वशिष करून, सगळे सणबीण अगदी पाठ असतात. आणि प्रत्येक सणाप्रमाणे व्यवस्थित अगदी चाललेलं असतं. सकाळी चार वाजता उठून अंधोळ करून, बंबात पाणी घालून, मग बसायचं, कशाला - पूजेला. आणि इतके आपण लोक कर्मकांडी आहोत महाराष्ट्रात, की तिकडे दिल्लीला बरं. तिकडे लोकांना हे कर्ममूड कांड नाही. म्हणून लाखोनी लोक पागल. पण महाराष्ट्रात शक्य नाही. तिकडे, पंढरीला गेलच पाहजि टाळ कुटत. आणि एकदा तुम्ही पंढरीला गेलात की पारच होत नाही. खरोखर व्हायला पाहजि. पण जेवढे लोक पंढरीला जातात ते पार होत नाहीत. उलट वाजत राहतात. नाहीतर डोक्यावर तुळशीची एवढी मोठी घागर घेऊन, कुठे नघाले - आळंदीला. कशाला? कुणी सांगितलं? ज्ञानेश्वरांनी सांगितलं? त्यांच्या पायात वहाणा नव्हत्या, तर त्यांच्या पालख्या घेऊन येतात. त्या पालख्या घेऊन जायचं आणि प्रत्येक गावात जाऊन जेवायचं. म्हणजे स्वतःची काही इज्जतचं नाही. त्या ज्ञानेश्वरांच्या नावावर प्रत्येक गावात जायचं आणि जेवत बसायचं. आणि गावाला म्हणतात, वा वा, आम्ही केवढं केलं पुण्य. अहो भकिाऱे लोक आहेत. हे भकिाऱे आहेत. ज्ञानदेवाच्या नावावर भीक मागत फिरतात. त्यांचं तुम्ही काय पोट भरता? अशा भकिार्यांना जेवून तुम्ही कोणचा लाभ घेणार आहात? हे असे पुष्कळसे धंदे आपल्या महाराष्ट्रात चालूच आहेत. ते काही संपत नाहीत. रस्त्यानी जाल तर दसितातच कुठे ना कुठे. तर हे सगळं बंद करा. स्वतः नाही दुसऱ्यांना सांगायचं. काय मूर्खपणा आहे हा ? कशाला हे करता तुम्ही? कुठे लहिलंय, कोणच्या शास्त्रात लहिलंय? असं ज्ञानदेवांनी लहिलंय का? असं का करता? हे सगळं सुटायला पाहजि.

आता हळदी कुंकू करायचं. त्या हळदी कुंकूवाला कधी तरी तुम्ही सहज योगाबद्दल सांगता का? आल्या कित्यांच्या ओट्या भरा, अमुक करा तमुक करा. आता कुणाची लग्न झाली की ओट्या माझ्यासाठी. मी म्हटलं मला ओटी द्यायची नाही. म्हणे आम्ही माताजी देवीला पण जाऊ. देवीला वाहू. मी नाही मला नको. काय करायचं, ते म्हणजे सहजयोग करा. ओट्या भरल्या. ओट्यांनी काय होणार आहे? मला त्याचा काही लाभ नाही आणि तुम्हालाही नाही. स्पष्ट सांगायचं. ओट्या भरायच्या असल्या तर देवी देवळात जाऊन कराल. पण ते आता संपवा. झालं पण. आता आतमध्ये उतरा तुमच्या, आतमध्ये एवढी संपदा आहे तिला मळिवा. आणि इतके मोठमोठाले इथे संत साधू झाले, आणि त्यांनी काय शकिलं? हे शकिलं आहे का आपल्याला? आधी पहिल्यांदा सगळे कर्मकांड बंद. नाहीतर वात्या वळत बसायचं. सगळे कर्मकांड बंद. आणि त्यांच्यावरही वशिष माहिती नाहीच. काहीतरी कुणीतरी आईवडिलांनी घालुनी दिली तीच करत बसायचं. मग त्यात पुरुषांनाही ओढायचं. आपल्याबरोबर. बाईला सुज्जपणा जास्त असतो आणि समाजाला पोषक असतो. पण जर तयारित असली भुतं शरिली, तर त्या ब्राह्मणांनी येऊन सांगितलं, "बाई तुमचं हे असं आहे". झालं. पण त्यांनी मुलंही जातात कामातून. नसता वेळ इकडे तिकडे घालवतात. तर कुणी हळदी कुंकूवाला जायचं नाही. आणि बाई हळदी कुंकूवाला बोलवेल ती सहजयोग शकिल तरच जायचं. नाहीतर जायचं नाही. असा हय्या केला पाहजि. फक्त मलाच सहज योग पाहजि की तुम्हालाही पाहजि. आणि इतर लोकांना नको का? त्यांच्यासाठी तुम्ही का सांगत नाही. तिथे तुम्ही सांगणार नाही, की आम्ही सहजयोगी आहोत, आणि आम्ही काय काय मळिलं. पुरुषांचंही तसच आहे. बायकांच्याच हयाच्यात म्हणा कवि काय.

तर इथे आपल्या महाराष्ट्रात दोन तऱ्हेचे लोक आहेत. एक तर म्हणजे कर्मकांडी तरी आहेत कवि एक म्हणजे बुद्धविन. म्हणजे नरिबुद्ध पण बुध्दबिल. आणि बुद्धीनी त्यांच्या डोक्यातच घुसत नाही सहज योग काय आहे, कारण बुद्धी इतकी तीक्ष्ण त्यांची, त्यांना समजत नाही. त्यांना वाटतं हे काहीतरी दुसरं ढांगच आहे. अरे बाबा करून बघा. समजून घ्या.

त्यामुळे महाराष्ट्राची प्रगती तुम्हाला आश्चर्य वाटेल की सगळ्यात कमी आहे आणि हया महाराष्ट्रात मी रक्त ओतलंय. गावो गावी जाऊन काम केलंय. मेहनत केली. वर्षानुवर्ष सगळं करून सुद्धा, महाराष्ट्राची अजून ती स्थिती आलेली नाही. हे काय? याला कारण काय, मला तरी वाटतं कर्मकांडीपणा सोडायचा. एकदम. काही नाही. त्याची काही गरज नाही. आणि दुसरं, म्हणजे पुरुषांनी सुद्धा जास्त बुद्धी चालवू नये. पण बुद्धी आहे कुठे? सारी बुद्धी अशी जर तुम्हाला चूक मार्गावर नेते तर अशा बुद्धीचा काय फायदा आहे? महाराष्ट्रात जे हे बुद्धीगामी लोक आहेत, ते म्हणजे कर्मकांडापेक्षाही बदलत. म्हणजे बहकलेले लोक आहेत ते, भटकलेले. त्यांचं मागे येणं कठीण कारण सगळीकडे अहंकार आहे. आम्ही म्हणजे कुणीतरी वशिष. त्यांच्यामध्ये आजकाल कुणी अवतरण येऊन शकत नाही. कारण ते असे लोक, तर अशा सर्व गाढवांमध्ये अवतरण कशाला येईल. अशी त्यांना एक तऱ्हेची स्वतःबद्दल कल्पना आणि हया इथल्या ज्या काही बुद्धिवादी लोकांनी जो जो मूर्खपणा केला आहे त्याचा काहीही अंत नाही. समजून घ्यायचं नाही. ऐकून घ्यायचं नाही. त्यांच्यातून ते आत्मसात कसं होणार? तर ही जी बुद्धीची जी तेढ आलेली आहे महाराष्ट्रात, ती आणखीनच हानिकारक आहे. पुस्तकावर पुस्तक ललित. जे येईल ते भरमसाठ. आणि लोकांनी असं म्हणायचं मी पुस्तकात वाचलं होतं. अरे, पुस्तकात सगळं काही खरंच ललित काय ? हे लोक कोण लहिणारे? त्यांना काय अनुभव आहे? तुम्ही लोकांनी ठासून सांगायला पाहजि की आम्हाला हे पटत नाही. फालतूच्या गोष्टी. प्रत्येकाला कर्तिसाईझ करत राहायचं. कृष्णाला कर्तिसाईझ करायचं. रामाला कर्तिसाईझ करायचं. काही नाही तर सगळे हे साधूसंत होते, त्यांना कर्तिसाईझ करायचं. आणि म्हणायचं ही सगळी अंधश्रद्धा आहे. अहो तुम्हाला श्रद्धाच नाही तर अंधांवर तरी श्रद्धा कशी असणार? ज्या माणसाला स्वतःबद्दल श्रद्धा असेल तोच सहजयोगात उतरेल. ज्याला स्वतःबद्दल श्रद्धाच नाही तो कशाला येईल सहजयोगात. म्हणून असे लोक शोधून काढायचे. असे नतिांत चांगले लोक आपल्या देशात आहेत. त्यांना तुम्ही मदत केली पाहजि.

महाराष्ट्रात वशिष मला वाटतं, फार कार्य करण्याची गरज आहे. आम्ही भांडणात हुशार. म्हणून राजकारणात आमचं चालतं सारखं भांडण भांडण भांडण. पण सहज योगामध्ये कति मंडळी अशी आहेत जी हय्या काहीही असलं तरी पूर्ण आपल्या ध्येयपुर्तीला लागतील. असे कति लोक आहेत? एक लीडर असला की त्याचेच खुस्पटं काढत बसतात. त्यांचं असं आहे माताजी, त्यांचं तसं आहे. तर ते जरी म्हटलं आपण सोडलं, त्यांना जरी काढून, तरी इतर गोष्टींचं फार. माझ्याजवळ. माझी आजी आजारी आहे. अरे बाबा म्हातारी असेल, आजारी असेल तर असून दे. तू कशाला तिकडे जातो. माझी आजी. म्हणजे कोण? सारं जग तुझी आजी. सारं जग तुझे नातलग. तू सहज योगी आहेस. तुझी आजी, तुझा बाप, तुझी आई असं कसं होऊ शकेल? तुम्ही सर्व जगाच्या हयाच्यावर आहात ना. तुमची पातळी बदलली आहे नं. तुमचे नातलग बदलले आहेत. पूर्वीच्या काळी असं असायचं की ब्राम्हणाचे लग्न ब्राम्हणाशीच. दुसऱ्या जातीचं लग्न कॅन्सल. आता तसं राहिलं आहे का? अगदी सगळं सरमसिळ झालंय. मग सहज योग्यांनी असा विचार का करायचा की ही माझी आई आहे आणि ही तुझी आई आहे. माझी तुझीच आहे तिलाच... आता सर्व जग तुमचं आहे. काय ज्ञानेश्वरांनी असं कधी म्हटलं का, आपल्याकडे एवढे साधू संत झाले. तुकारामांनी कधी असं म्हटलं का? माझी तुझी असं केलंय का त्यांनी कुणीतरी? हया सतांच्या नुस्त्या ओव्या म्हणत राहायच्या सकाळी, पाठ करून. त्याचा अर्थ काही डोक्यातच जात नाही.

तेव्हा हे सगळं सोडून स्वतःबद्दल मनुष्याला अत्यंत इमानदार असायला पाहजि. हे मी काय करतोय स्वतःचं? मी स्वतःसाठी काय केलंय ? मला काय करायचंय ते पाहिलं पाहजि आणि मग ते करून त्याच्या नंतर मग तुमच्या लक्षात येईल, अगदी प्रकाश पडेल. अरे तुम्ही सहज योगी आहे. जगात कधी सहजयोगी होते का इतकं ? दोन चार झाले त्यांनीही छळ सहन केला. तरी काय काय सुंदर कविता लहून ठेवल्या. एवढ्या मोठ्या देशात तुम्ही आला आहात याचं नावंच महाराष्ट्र आहे. इथे येऊन असे लहान बेडका सारखे कसे होणार तुम्ही. आता हे नातलग सोडा आणि नातलग तेच, " हेच सोयरे होती" असं म्हटलं आहे ज्ञानेश्वरांनी. तुमचे सोयरे हे आहेत. दुसरे कुणी आमचे सोयरे नाहीत असं स्पष्ट म्हटलं आहे. पण ते लक्षात यायला पाहजि ना. नुसतं वाचत राहायचं. पसायदान. वाचलं झालं पाठ. सर्व पाठ करून ठेवायचं, बस. समोर पाठ आणि मागे सापाट.

तेव्हा महाराष्ट्रीयन लोकांनी स्वतःकडे जरा विनोदी वृत्तीने बघतिलं पाहजि की मी करतोय काय? माझं कार्य काय? तुम्ही दिल्लीला येऊन बघा. तिथे दोन तीन महाराष्ट्रीयन फार चांगले आलेत. तर ते म्हणतात की माताजी तुम्ही महाराष्ट्रातच लोक बोलवायचे. ते फार चांगले असतात. म्हटलं असं का? थोडे दविस जाऊन बघा तिकडे म्हणजे कळेल. सहजयोगात बहुतेक याला मेहनत पहाली. मी म्हणत नाही की तुम्ही हिमालयावर जाऊन एक पायावर उभे राहा. नाही. पण मी कुठे चाललोय?

माझं काय चाललंय? मी कशा साठी जितोय ते बघायला पाहजि? मग आशीर्वाद आशीर्वादच. आशीर्वादाला सुद्धा सहस्तरार उघडं करायला पाहजि. पूरणपणे. स्वतःची कमित केली पाहजि. स्वतःची कमित नाही त्याला. का असं झालं माहति नाही आत्म्याचं माझ्या, की आपल्याला आपली कमितच नाही. मी हे करू शकतो ते करू शकतो असा मनामध्ये एक हयिया पाहजि आणि असे मोठमोठाले स्वप्न पाहायला पाहजि की मी इथे जाईन , या खेडेगावात जाईन , तकिडे जाईन असे स्वप्न बघायला पाहजि. अशा मोठमोठाल्या कल्पना केल्या पाहजि.

आता आपल्याकडे इतकं कार्य झालेलं आहे आधीसुद्धा, तुम्ही बघा. झाशीची राणी होती. एक बाई होती, तनि म्हाटलं की नाही, इंग्रजांना आम्ही हरवून सोडणार. ती रणांगणावर गेली आपल्या लहानशा मुलाला घेऊन. आणि धाराशयी गेली. पण तरी इंग्लिश लोकांना सांगतिलं, जरी आम्ही झाशीची लेक पण भडिते ती लक्ष्मीबाईच. या अशा अशा बायका तुमच्या महाराष्ट्रात झालेल्या आहेत. आणि आता काय , काही दसित नाही तसा प्रकार. सगळा नट्टा फट्टाच. मी कां म्हणते असं , की अनुभव फार वाईट आले मला. आता आम्हाला महाराष्ट्रीयन बायको नको असे म्हणता तुम्ही. यांनी जाऊन तकिडे दवे पाजळले. मराठी भाषा बरी. त्याच्यात काही सांगतिलं तरी अनर्थ होणार नाही. पण तरी सुद्धा तुमच्या लक्षात येऊ देत. तकिडे जाऊन ह्या बायका दवे पाजळतात. आता महाराष्ट्रातली बायको नको. आता शक्तिषण नाही, काही नाही तरी लग्न करून दिलं की बां उजवायला हवंय. त्यांनी आम्हालाच उजवून टाकलं. मी अशासाठी सांगतिलं की आतापर्यंत काही गारहाणी मी केली नाहीत. नेहमी तुमचाच उदो उदो करत राहिले. पण तसं चालणार नाही आता. आता मला काहीतरी माझ्या समोर ठाम असं दसिलं पाहजि. आणि म्हणून पुढच्या वेळेला मी प्रत्येकाला मी वचिरणार आहे की कति लोकांना तुम्ही पार केलं. म्हणा तुम्ही गुजरात्यांपेक्षा बरे. ते तर अगदीच ढम्म लोक आहेत. त्यांच्या डोक्यात तर सहज योग जातच नाही आणि तुमच्या डोक्यात गेला तरी तो वायाच.

तेव्हा आता सगळ्यांनी आज मनामध्ये पूरण नश्चय करायचा की माताजी नेक्स्ट टाइम तुम्ही आलात तर आम्ही दाखवून देऊ महाराष्ट्रात काय काय होऊ शकतं. अहो कुठे गेले ते मावळे? काय झालं समजत नाही. या मावळ्यांच्या तरफे त्यांनी एवढं केलं आणि तुम्ही सगळे सुशिक्षित चांगले लोक. सगळे व्यवस्थित. तुमच्याच्याने आमचं काहीच होत नाही. तेव्हा हा नंबर वाढला पाहजि. आणि इतकंच नाही तुमची सुद्धा वाढ झाली पाहजि. आणि मला दसिलं पाहजि की महाराष्ट्रात सहज योग नुसता दमला असणार. दमून दमला असं म्हणतात. आता त्याच्यापुढे काही म्हणायलाच नको. असं व्हायला पाहजि. माझं बोलणं बंद करून टाका तुम्ही. हे असं झालं तर कति बरं वाटेल. माझा जन्म इथेच झाला आणि मराठी भाषेतच मी सगळं काही शक्तिषण घेतलेलं आहे. मराठी येते म्हणा मला अजूनसुद्धा चांगली. पण काय आहे की मला मनुष्याचं मन नाही समजत मराठ्यांचं. मराठी लोकांचं मला मन समजत नाही. कारण माझे वडील फार उच्च प्रतीचे होते. आई फार उच्च प्रतीची होती. त्यांच्या सानधियात मला महाराष्ट्रात असे प्रकार आहेत हे मला माहति नव्हतं. तसंच तुम्ही आता दाखवून द्यायचं की माताजी आम्ही वशिष आहोत. तुम्ही आमच्यावर एवढा बोजा टाकला, भार टाकला आणि आम्ही तुम्हाला खरोखर दाखवून देऊ की, महाराष्ट्र म्हणजे काही कमी नाही. हे सगळे मोठे मोठे वीर आले. त्या वीरत्वाला पात्र झालं पाहजि न? नुसतं मराठी म्हणून काय? महाराष्ट्रीयन म्हटलं म्हणजे झालं. अशी आजकाल लोकांना कल्पना पाहायला हवीय तुमच्यावरती. तसं नसलं पाहजि. तेव्हा सहज योग पूरणपणे समजून घ्या. तो राबवून घ्या आणि महाराष्ट्राचं नाव उज्ज्वल करा. माझी अशी अनंत आशीर्वादाची तुम्हाला वाणी आहे, ती स्वीकार करा.

2001-12-31, New Year's Eve Puja

31 डिसेंबर 2001

New Year Puja

Kalwa (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

[Marathi translation from Hindi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

आपल्या सर्वांच्या प्रेमाखातर मी इथे आले आहे. माझी प्रकृती तशी ठीक नाही पण इच्छाशक्ती जबरदस्त आहे. म्हणूनच सर्व काही व्यवस्थित चालले आहे. तुम्हा सर्वांची इच्छाशक्ती पण अशीच जबरदस्त व्हायला हवी, असे मला वाटते. त्याबाबतीत आपण काय करत आहोत, हे तुमचे तुम्हीच पाहायचे आहे. आपण काय करतो व काय करायला पाहजि, याचा तुम्ही स्वतःशीच विचार करायला हवा. आत्म्याकडून तुम्हाला पुनर्जन्म दिला आहे, भ्रान्तमिथून बाहेर काढले आहे, तेव्हा त्यातून पुढची प्रगती साध्य करण्याकडे तुम्ही लक्ष द्यायला हवे. आपल्याला मळिलेल्या शक्तीचा उपयोग केला पाहजि. जोपर्यंत दुसऱ्या लोकांना सहजयोग सांगून जागृत करण्याचे कार्य तुम्ही करत नाही, तोपर्यंत तुम्हाला मळिलेली शक्ती तुम्ही समजूच शकणार नाही व तुमचे दोषही तुम्हाला समजणार नाहीत.

मी बरेच लोक असे बघितले आहेत की ते सहजयोगात आल्यावरही पैसा कमवायच्या मार्गात असतात. काही जण त्यातून सुधारतात, पण अशा सवयींचा फायदा काय? आजकाल या मुंबई शहरामध्ये लोकांना सनिमाचा धोक आहे, तसे मुंबईमध्ये बऱ्याच अधार्मिक गोष्टी चालतात. आजकालच्या सनिमात अशुद्धता मोठ्या प्रमाणात दाखवतात; खरे तर सगळ्या कुटुंबाला बरोबर घेऊन बघण्यासारखा सनिमा लोकांना आवडेल. त्याचप्रमाणे गल्ली-गल्लीमधून अत्यंत वाईट प्रकारचे धंदे चालतात. वर्तमानपत्र व मासिकांत अश्लील गोष्टी छापून येतात. हे सर्व सुधारले पाहजि व वातावरण नरिमल झाले पाहजि. त्यासाठी दृष्टीमधे नरिमलपणा आला पाहजि. स्तब्ध व नशिचल नजरेत पावतिर्य असते; ज्याची नजर सदैव भरकटत राहते तो सहजयोगी नव्हेच. दुसरी गोष्ट म्हणजे लोभ व हाव. कसल्याही गोष्टीचा लोभ वाटता कामा नये. त्याचप्रमाणे रागीटपणा सुटला पाहजि. ज्याला राग येतो तो सहजयोगी नाही. राग मनातूनही गेला पाहजि.

सर्वात महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे समाधान. तुम्ही जेव्हा सहजयोगाचे कार्य करता तेव्हा तुम्हाला फार समाधान मिळते. आपण जे काही करतो त्यातून समाधान मिळाले पाहजि. सहजयोगाच्या कार्यातही समाधान मिळवले पाहजि. नुसते 'सगळे श्रीमाताजींना माहीत आहे' असे समजण्यात अर्थ नाही. सहजयोगातही ज्यांना सारखे पुढे येण्याची धडपड असते, त्यांत अधिकतर बेईमान व चोर लोक असतात. जे लोक अंतःकरणाने साफ असतात व प्रेमाने व्यवहार करतात, ते समाधानात असतात.

आता मला वाटते की समय आला आहे, तेव्हा तुम्ही माझ्यावर एक मेहेरबानी करा. तुम्ही माझ्याकडून व्हायब्रेशनस खेचून घेत असल्यामुळे, तुम्ही जर सहजयोगी म्हणून ठीक नसाल तर माझी प्रकृती बघिडते. तेव्हा तुम्ही आता नशिचय केला पाहजि की ज्यामुळे श्रीमाताजींना त्रास होऊन त्यांची तब्येत बघिडेल असे तुम्ही काही करणार नाही. सहजयोगी म्हणवून घ्यायला आपण लायक राहिलो नाही तर श्रीमाताजींना त्रास होईल. ते मला प्रसन्नता मिळेल असे वागाल. आपल्याला जग बदलायचे आहे. इथे तुम्ही बराच वेळ बसून आहात. तुम्ही तरीही नरिच शांततेत राहण्यात तुमची खरी ओळख आहे. तुम्हाला असे शांत असल्याचे पाहण्यात मला फार आनंद होत असतो.

म्हणून सहजयोग्यांनी स्वतःबद्दल फार काळजीपूर्वक राहिले पाहजि. नुसते रोज ध्यान करण्याने काही साध्य होत नाही. तुम्ही सहजयोगात दुसऱ्यांना मदत करण्यासाठी, या कलियुगातून त्यांना वाचवण्यासाठी आला आहात. नुसते मला भेटण्यासाठी वा माझे जवळून दर्शन होण्यासाठी धडपडण्याला अर्थ नाही. सहजयोगाच्या प्रसारासाठी अंग झटून कार्य करणे यासारखी समाधानकारक व आनंददायक गोष्ट नाही.

नवीन वर्ष सुरू होताना काहीतरी नवीन संकल्पना नशिचित करण्याची प्रथा आहे. म्हणून आज तुम्ही प्रत्येकाने आपण सहजयोगासाठी काय करणार याचा नशिचय करा. नुसत्या माझी पूजा करण्याचा कवि पूजा-कार्यक्रमासाठी काम करण्याचा काही फायदा नाही. आपण सहजयोगासाठी काय केले, काय करतो याकडे लक्ष द्या. भारतीय सहजयोग्यांत ही प्रवृत्ती जास्त आहे. सहजयोग्यांनी आपला आत्मसन्मान राखला पाहजि. सामान्य लोकांसारखे वागलात तर तुम्हाला खरा आनंद मिळणार नाही. माझ्यावर जतिके तुम्ही प्रेम करता, तसेच प्रेम अजून सहजयोगात न आलेल्या लोकांबद्दलही तुम्हाला वाटले पाहजि. आत्मसाक्षात्कार देण्याची तळमळ तुमच्यात असली पाहजि. मी आता परदेशांत कमी जाते, पण तिथे सहजयोग वाढत आहे कारण त्या लोकांना त्याची जबाबदारी आपल्यावरच आहे हे समजले आहे. म्हणून तुम्ही सतत लोकांना सहजयोग सांगत राहिले पाहजि. नाहीतर तुम्हाला मळिलेला आत्मसाक्षात्कार व्यर्थ होईल. तीच गोष्ट सहज विवाहाची. सहजयोगात विवाह जमलाच पाहजि म्हणून अस्वस्थ होऊ नका.

माझी इच्छा हीच आहे की तुम्ही तेजस्वी तार्यांसारखे बनावे व आपला प्रकाश सगळीकडे पसरवावा. त्यासाठी सतत आत्मपरीक्षण करून लोकांना आत्मसाक्षात्कार देण्याची शक्ती आजपर्यंत कुणी मानवाला देऊ शकले नाही. मोठ-मोठ्या संत-पुरुषांनाही ते जमले नाही, पण तुम्हाला ती शक्ती मिळाली आहे. म्हणून सहजयोगाचा प्रसार करण्याचा व जास्तीत जास्त लोकांना जागृती देण्याचा ठाम नशिचय आज करा. सहजयोगाचे असे कार्य तुम्ही केलेत तर तुमचेच माझ्यावर मोठे उपकार होणार आहेत व जगभर सहजयोग पसरवण्याचे माझे स्वप्न साकार होणार आहे. त्यांतच माझ्या आजपर्यंतच्या परशिरमांचे सार्थक होणार आहे.

नववर्षाचे तुम्हाला अनंत आशीर्वाद.

2002-03-21, Birthday Puja

21 मार्च 2002

Birthday Puja

New Delhi (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (English to Marathi) - Reviewed, Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Birthday Puja 21st March 2002 Date: Place Delhi: Type Puja

[Marathi translation from Hindi and English, excerpt, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

ह थें पसरलेला हा प्रेमसागर माझे हृदय भुनू आले आहे. या प्रेमप्रवाहाचा पाहून एवढा महासागर कसा नरिमाण झाला हेही लक्षांत आले नाही इतकी ही सुंदर घटना आहे. प्रेमाचे शास्त्र असे कांहीच नसते कारण त्याची शक्ती महासागरासारखी सर्वदूर पसरलेली आहे; इतकी की त्याची व्याप्ती लक्षांत येणे अवघड आहे. परमात्म्याची ही प्रेमशक्ती साच्या वशिष्ठामधे, सर्व देशांमधे, सर्वत्र ठायी ठायी पसरलेली आहे. तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार मिळाल्यानंतरच तुम्ही ती जाणू शकता. प्रेम हीच त्या परमात्म्याची शक्ती आहे आणि प्रेमामधूनच ती कार्यान्वित होत असते. सर्वसाधारण लोकांच्या हे लक्षांत येत नाही; दुसऱ्याबद्दल मत्सर वा द्वेषभाव बाळगणे, दुसऱ्याशी भांडण-तंटा करणे या सर्व हीन प्रवृत्ती आहेत. तुम्ही सहजयोगी आहांत म्हणून तमच्या मनांत सदैव प्रेमभावनाच फूलली पाहजि. आपल्या या भारतदेशांत सध्या जी अशांत परिस्थिती दिसते आहे ती बघतिल्यावर मनांत प्रथम जाणवते की धर्माच्या नावाखाली लोक एवढे अकांडतांडव कसे करू शकतात? धर्माबद्दल कुणी कांही बोलले वा केले की त्याची तीव्र प्रतिक्रिया दुसरे लोक लगेच व्यक्त करू लागतात; या क्रिया-प्रतिक्रियेला कांही अर्थ नसतो; उलट त्यामुळे लोकांच्या मनांतील परमात्म्याच्या अस्तित्वाची भावना कधीन होत जाते. म्हणून परमात्म्याची ही प्रेमशक्ती लोकांच्या मनांत कशी दृढ करता येईल याचा तुम्ही विचार केला पाहजि. मी म्हणून की त्यासाठी आपण लहान मुलांपासून सुरुवात केली पाहजि. आपण मुलांना काय शिकवतो व शिकविला पाहजि इकडे लक्ष द्या. आपल्या मुलाला वाढदिवस पूजा प.पू. श्रीमाताजी नरिमलादेवीचे भाषण (सारांश) नरिमलधाम दिल्ली दिनांक २१ मार्च २००२ □□□ दुसऱ्याच्या मुलाने मारले तर त्याला जाऊन उलट थपपड मारायला आपण सांगणार कां? त्याऐवजी त्याला समजावले की-मारलं तर मारलं, जाऊ दे, कांही बघित नाही- तर तो मुलगाही राग वसिणु जाईल. मुले जात्याच अर्बोद व सरळ स्वभावाची का असतात. दुसऱ्या मुलाला मारणे ही वाईट गोष्ट आहे व मुलांनी ती करू नये असे त्याला समजावले पाहजि. मारपीट करण्याची ही प्रवृत्ती लहान वयापासूनच घालवली पाहजि. याच्या उलट लहानपणीच 'तू हद्दि आहेस, तो मुसलमान आहे' असे भेदभाव त्याच्या डोक्यांत भरवणूक चूक आहे. द्वेष, मत्सर, घृणा, इ. दुष्ट प्रवृत्ती सहजयोगामधून नाहीशा होतात व तसे झाल्यावरच परमात्मा काय आहे व त्याचा आपल्याशी काय संबंध आहे हे तुमच्या लक्षांत येईल. सृष्टीगर्भे सर्वत्र पसरलेल्या पमवैतन्याच्या प्रेमशीचे □5 तुम्ही ताहक बनले पाहजि. परमात्म्याची सर्व वातावरण व्यापन राहिलेली ही शक्ती जाणण्यासाठी तुम्ही अबोधिता जोंपासली पाहजि. लहान मुले अबोधित असतात. ज्याच्या स्वभावांत वैरपणाच भिनिलेला आहे त्याला कुणीच वाचू शकणार नाही, त्या दुरुगुणाचे कतिही समर्थन करण्यात अर्थ नाही. शांत व सुस्वभावी समजल्या जाणाऱ्या लोकांच्या आपल्या देशांतही लोकांचा खुन करायलाही न कचरणारे कांही जण असतील. पण मुळांत येथील

लोकांना शांतता आवडते; शांत परिस्थितीत झाल्याशिवाय विकास मुसलमान, ख्रिश्चन कुणीही असले तरी त्यांना संभवत नाही; समाजाच्या सर्व व्यवहारांमधे शांत असेल तरच सहजयोग सांगत चला. आजकाल हिंदु लोकांना तो देश नांवापुराला येतो. भय, धाक, जबरदस्ती वापरून हे होत सहजयोगाची विशेष जरूरी आहे कारण तेच आपल्या देशाची व नाही. शांती ही हृदयातील एक सुंदर भावना आहे; ज्याच्या आपल्या संस्कृतीची महानता वसिरत चालले आहेत. आजचा हृदयांत शांती असते त्याच्या सहवासातूनही शांतीच पसरते. असा हा राममंदिराचा प्रश्न घ्या. अयाध्येमधे राममंदिर बांधण्याला माणूस नरिभय असतो. विरोध करणाऱ्यांना त्याच ठिकाणी श्रीरामांचा जन्म झाला होता हे मी कसे सांगणार? पण हे जर व्हायबरेनसवर दिसून येत असेल तुम्ही सर्वजण सहजयोगी आहांत, तुम्हाला आत्मसाक्षात्कार प्राप्त झाला आहे; अर्थात तुमच्या आत्म्याकडून तर फक्त विरोधासाठी विरोध करण्यांत काय अर्थ आहे? हीच रामजन्मभूमि आहे ही व्हायबरेनसवरुन सिध्द होणारी गोष्ट नाकारणे चैतन्य पसरत आहे; त्या चैतन्यामधूनच शांती व आनंद पसरणार आहे. कुठेही असलात तरी तुमच्याकडून शांत चैतन्य लहरीच पसरतील; त्यामुळेच सगळीकडे शांततेचे साम्राज्य व वातावरण तयार करण्यासाठी तुम्ही समर्थ आहांत. तमची वाढ अशीच व्हायला हवी की ज्यामळे तुम्ही सर्वांसमोर आदर्श व्हाल. दिलीसारख्या या ठिकाणीही इतके आत्मसाक्षात्कारी लोक होतील असे मलाही कधी वाटले नव्हते. सर्वप्रथम लोक माझी भाषा म्हणजे रामावरणच नाकारण्यासारखे आहे. आता हा बाबर कोण? तो परदेशांतून आला होता व त्याने ही वास्तू बांधलेली नाही तर त्याच्या एका सरदाराने ती बांधली.. म्हणूनच त्याला बाबरी-मशदि म्हणतात. पण बाबर परदेशी होता, त्याचा जन्मही भारतांत झाला नव्हता आणि परदेशांतून तो इकडे स्वारीवर आला होता. फक्त त्याचा मृत्यू भारतात झाला. मला तर पक्के माहिती समजून घेण्याइतक्या मनःस्थितीवर येईपर्यंत मला वाट पहाणे आहे - आणि तुम्हीही तुमच्या हातांवर हे जाणू शकता-की याच ठिकाणी श्रीरामांचा जन्म झाला. मग तथिच त्यांचे मंदिर बांधण्यांत कांहीच गैर नाही. श्रीरामांचे नुसते नामही शांति-समाधान देणारे आहे, मीसुद्धा त्यांचे नाम आदराने घेते. तोच प्रकार काश्मीरमधे मोहम्मदसाहेबांच्या केसा(बाल) वरुन झाला. पण लोकांना त्यांतील सत्य जाणून घ्यायची तयारी नाही. मी एकदा काश्मीरमधे कारमधून फिरत असताना अचानक मला प्रचंड व्हायबरेनस जाणवल्या. म्हणून रस्ता सोडून त्याबाजूला जरूरीचे वाटले. स्वातंत्र्य होण्याच्या काळांत लोकांना भयानक आपत्तींना सामोरे जावे लागले, कतिथेकांचे सर्व संसार उध्वस्त झाले, मी हे प्रत्यक्ष बघितले आहे; त्यांना क्षमा या शब्दाला कांही अर्थच उरला नव्हता. खरे तर दुसऱ्याच्या वेदना जाणण्यासाठी क्षमेश्रुतीक दुसरा कुठलाच उपाय नाही. क्षमा करण्याची शक्ती आपण जोंपासलीच पाहजि. दुसऱ्यांवर रागवण्याऐवजी, त्यांच्याबद्दल सूडभावना बाळगण्याऐवजी पममेश्वरी प्रेमशक्तिमधून मन शांत करण्याची कला तुम्ही साध्य करू शकला तर दुसरे कांहीही करण्याची तुम्हाला जरूरी नाही. फक्त हृदयातील या शांतीचा जाणीवपूर्वक अनुभव घ्या. मग तुम्ही गाडी नेण्यास इरायव्हरला सांगितले; त्याला अर्थातच कांही समजले नाही; पण पुढे गेल्यावर एका लहानशी वस्ती लागली. ते मुसलमान लोक होते. त्यांच्याकडे चौकशी केल्यावर समजले की त्या गावांत 'हजरत-बल होता; पण मुसलमानांना जसे श्रीराम समजत नाहीत तसेच हिंदूंना मोहम्मदसाहेब समजत नाहीत. दोन्ही लोक आपआपली दुकाने मांडून बसले आहेत पण दोघांकडे विकिरीसाठी ठेवलेल्या वस्तू एकच आहेत ही गोष्ट ज्यांना आत्मसाक्षात्कार मिळालेला नाही त्यांना हे त्यांच्या लक्षांत येत नाही. अल्लाचे नांव घेणाऱ्या लोकांना अल्ला समजावून सांगणे अवघड आहे; त्यांच्या डोक्यांत ते शरिणारच हे वशिष्णूचेच रुप आहेत हे माहिती नाही. आणि तेच श्रीराम म्हणून नाही. म्हणून सहजयोग पसरवणं हाच एकमात्र उपाय आहे. हिंदु, अवतार घेऊन आले हे फक्त सहजयोगीच जाणू शकतात. आतां दुसऱ्या कसल्याही परिस्थितीत अस्वस्थ होणार नाही.., कुणावरी उठसूठ रागावून वातावरण बिघडेल असे वागणार नाही आणि सूड, द्वेष, क्रीध या सर्व दोषांपासून मुक्त व्हाल.

मी बोलतानाही तुम्ही माझ्याकडे हात करून हे पाहिले तर तुम्हालाही ते समजेल. म्हणजे श्रीराम संसर्गजन्य रोगासारखा फैलावत आहे. लोक पैशाच्या मार्गे घावत आजकाल सगळीकडे भ्रष्टाचार माजला आहे व एखाद्या हेच अल्लाही आहेत हे लक्षांत न घेण्याचा मूर्खपणा ते लोक करत असल्यामुळे भ्रष्टाचार चालतो. गुपचूप पूजून ठेवलेला हा पैसा आहेत असेच म्हटले पाहजि आणि हिंदु-मुसलमान म्हणून भांडत कधी कधी अचानक गडप होतो कवि चोरीला जातो कवि आहेत. आत्मसाक्षात्कार न मिळाल्याने हा प्रश्न बकित झाला भ्रष्टाचार उघडकीला येऊन शक्ति मिळते. पण महत्त्वाची गोष्ट आहे. राजकारणी, पुढारी, कॅबिनेटमधली अधिकारी लोक म्हणजे हे कां होते हे बघणे. आश्चर्य म्हणजे गरीब माणसांपेक्षा आत्मसाक्षात्कारी असते तर त्यांच्याशी आपण हे सर्व बोलू श्रीमंतांना पैशाचा लोभ अधिक असतो. एक तर गरीब माणूस शकलो असतो; हा वाद घालणे हाच मूर्खपणा आहे हे त्यांना देवाला घाबरतो पण श्रीमंतांना पैशाचीच चटक लागते. समजावले असते आणि तिथी श्रीराम मंदिर उभारणे योग्यच आहे आपल्यासारख्या देशांत हा नवा रोग फोफावत आहे ही हे त्यांना पटले असते. म्हणून हे सर्व लोक सहजयोगी झाले आश्चर्याची गोष्ट आहे. सहजयोगातही त्याचा शरिकाव झाला पाहजित. आहे व कांही जण सहजयोगांतही धंदा करू लागले आहेत व पैसा कमवत आहेत. हा उजव्या बाजूकडचा दोष आहे आणि कांही लोक मला एकदा सांगत होते की त्यांनी कांही त्यामुळे लोक त्याचे समर्थन करू पाहतात. या भ्रष्टाचारामुळे देशाचे फार नुकसान होणार आहे; आणि विकास साधणे अशक्य होणार आहे. पण तुमच्या हृदयांत देशाबद्दल खरोखर प्रेम असेल तर तुम्ही या गैरमार्गाकडे वळणार नाही. पण सध्या ह्या प्रेमाचीच उणीव आहे: प्रेम म्हणजे कार्य हेच लोकांना कळनासे झाले आहे. महंत-मंडळींना जागृती दिली आणि ते सर्वजण eoe द्याले expose झाले. हे होणारच; मग ते लोक ख्रिश्चन असोत वा कठलयाही पंथाचे असोत. अशा लोकांना फक्त व्हायबरेनस देणेच चांगले. माझ्या प्रेमापोटी तुम्ही आत्मसाक्षात्कारी नाहीत' असे मी त्यांना सांगू शकत नाही, आणि 'तुम्हाला श्रीराम कवि मोहम्मदबद्दल कांही बोलण्याचा अधिकार नाही असेही त्यांना म्हणू शकत नाही. ते अवतारी पुरुष त्यांना समजण्याच्या खूप पलकडे आहेत. हाच ज्ञानी आणि अज्ञानी माणसांमधील फरक; फार पूर्वी ही मोठी दरी आपल्या मुलांवरही कांही लोक असे प्रेम करतात की बघिरायाच्या आयुष्याचे नुकसान करतात. खरे तर प्रेमाला कसली मर्यादा नसते; ते अमर्याद, असीम आहे; हे प्रेम संबंध जगाला व्यापणारे आहे, सृष्टीमधे ते पसरलेले आहे, तुम्ही फक्त त्याचे वाहक होती कारण आत्मसाक्षात्कार मिळालेला एखादाच असायचा, बनावेचे आहे (Agents of Love). तुम्हाला तसे बनण्याचा पूर्ण आणि इतरेज त्यांचा छळ करायचे. पण आता तुम्ही मोठ्या अधिकार आहे आणि तुम्हीच ते सगळीकडे पोचवू शकता. पण संख्येचे आहात. तरीही तुमचे सर्वजण ऐकतीलच असे नाही म्हणूनच मी तुम्हाला वनित करिते की जितक्या लोकांना जागृता देता येईल तेवढ्यांना द्या.

वरुन अध्यात्मिक दसिणाऱ्या लोकांच्या सुध्दा पैशाच्याच मागे असलेले लोक मला दसितात. पैसा हा प्रेमाचा शत्रु आहे. मी अगदी नकिपून सांगते की तुम्हाला पैशामधे इंटरेस्ट असेल तर तुम्ही सहजयोगात काहीही प्रगती इथे लागू नका. प्रेम वरवरचे असून चालत नाही ज्याचे अंतरंग शुध्द असते तोच प्रेमाची शांती मिळवतो. तसा प्रयत्न करुन मार्ग मिळवू शकणार नाही. मला तर पैसा समजतच नाही, त्याच्यांत इंटरेस्ट घेणे तर दूरच. मला पैसे मोजता येत नाहीत म्हणून लोक स्वतःला सुधारायचा अभ्यास करत चला. राग-लोभ इ. तुमच्या मनांत असले तर कार्य होणार नाही. परमेश्वरी प्रेम खर्या अर्थाने हसतात; पण पैशाकडे पाहून ते कर्तो आहेत हे मी नक्की सांगू शकेन. पैशाहून कर्तीतरी अधिक चांगल्या व सुंदर गोष्टी जीवनांत आहेत; उदा. चांगली मुले, चांगली माणसे, सुंदर फुले सगळ्या समजण्यासाठी तुम्हाला आधी अबोधितेचे महत्त्व समजले पाहिजे. लहान मुले अबोधित असतात म्हणून मी त्यांच्यावर प्रेम करते. जगभर आढळतात; मग पैशाकडेच कशाला लक्ष द्यायचे? तो

जसा येतो तसाच जातोही. पण त्याचे आकर्षण फार जबरदस्त असले वा नसले तरी बघिडत नाही. तुम्ही उच्च असते. भारताचाही भ्रष्टाचारी देशामधे फार वरचा क्रमांक आहे. स्तरावर पोचलेले लोक आहांत म्हणून तुमच्या असे म्हटले जाते. म्हणून तुम्ही या बाबतीत काळजी घ्या; दैनंदिन व्यवहारांतही प्रेम व्यक्त झाले पाहिजे: लोकांशी वागताना सहजयोगांत तुम्हाला पैसा कधीही कमी पडणार नाही याची खात्री ते प्रेम दसिले पाहिजे: त्या प्रेम-व्यवहाराने लोकांना समाधान बाळगा. पैशापेक्षा तुम्ही कर्ती लोक सहजयोगांत आणले याला वाटले पाहिजे. दुसऱ्यांशी भांडणे. दुसऱ्यांना खाली खेचण्याचा महत्त्व आहे. ही वनिमूल्य पण अत्यंत आनंददायी गोष्ट आहे. प्रयत्न करणे, दुसऱ्यांना फसवणे इ. प्रकार सहजयोग्यांना शोभत नाहीत, तसले वचिरही तुमच्या डोक्यांत येता कामा नये. हे मिळवले की तुम्ही स्वच्छ, निर्मल झालात असे म्हणता सहजयोग्याचे जीवन म्हणजे आनंदी आनंद आण पुरण मुक्तता%; कसलीही चर्चा नाही, तुमच्यावर अवलंबून असे काहीच नाही. अगदी गरीबीत असाल तरी आनंदाला कांही कमी नाही. श्रीमंत लोकांना, वशिष्ठ: परदेशांतील श्रीमंतांना मानसिक ताणतणावाखालीच दविस काढावे लागतात, वचितिर समस्या असतात, काहीजण वैतागून आत्महत्या करुन घेतात. शिवाय येईल. मग कुणीही तुम्हाला धक्का लावू शकणार नाही. या भावनेने तुम्ही आत्मसन्मान करू शकाल व स्वतःला बरोबर ओळखू शकाल. साक्षात्कारी पुरुष अशी स्वतःची ओळख वसिरुन चालणार नाही; त्या दृष्टीने आपण काय केले पाहिजे, कसे वागले पाहिजे हे लक्षांत ठेवा. तुम्ही वेड्यासारखे, कशाच्या तरी मारगे तुम्हाला नसत्या फॅशनच्या फंदात पडावेसे वाटणार नाही. परवी लोक वेड्यासारखे फॅशनसच्या मागे लागतात. तुम्ही सहजयोगी लागलेल्या कवि संप्रधेत उतरलेल्या लोकांसारखे वागून चालणार असल्यामुळे त्यांच्याहून वेगळे असता. तरीही त्यांचा तरिस्कार न करता त्यांच्याबद्दल तुम्ही करुणा बाळगली पाहिजे; त्यांना नीटपणे समजावून जीवनांत उच्च असे कांहीतरी मिळवण्याची राज्यात प्रवेश करू शकाल असे खरसित म्हणाले होते. तुम्ही प्रेरणा द्या, आत्मसक्षात्कार मिळवण्याचे महत्त्व सांगा. हा काळ नाही. परमचैतन्याच्या आशीर्वादासाठी तुम्ही सतत लायक राहिले पाहिजे; लहान मुलासारखे बनलात तरच तुम्ही परमेश्वराच्या परमेश्वराच्या साम्राज्यांतच आहात; इथेही लहान मुलांसारखे आता हे घटित होण्यासाठी योग्य आहे., पण तुम्ही कार्यरत टयाले ही; सहजामध रहा. तुमच्याकडून आणखी जास्त वशिष्ठ असे पाहिजे. तुम्ही हे मोठ्या प्रमाणांत करू शकता. मी बरेच लोक सामाजिक कार्य करणारे पाहिले आहेत, त्यांचा पडि अध्यात्मिक आला की समस्त जग बदलायला वेळ लागणार नाही. त्याची नसतो आणि त्यांना आत्मसाक्षात्कारही झालेला नसतो. पण काही मी मागत नाही. आपल्या प्रेमशक्तीमधे परमात्म्याचा प्रकाश प्रचीत पाहून तुम्हीच आश्चर्य चकित व्हाल. मला तो मार्ग दसिला आणि आज त्याला बहार येत आहे. मला खात्री आहे की तुम्ही सर्वांनी मनापासून मला साथ दिली तर सहजयोगातून अनाथ, गरीबांना आसरा देण्यासारख्या सामाजिक कार्यामुळे ते प्रसिध्दिला आलेले असतात. पण तुमच्यातील प्रेमशक्ति कार्यान्वित झाली की इतक्या मोठ्या प्रमाणावर लोकांना सहजयोग प्रचंड कार्य घडून येईल. समजले की तुम्हीच आश्चर्यचकित व्हाल. सहजयोगात खूप चांगले लोक आहेत पण त्यांचा परिणाम दसून आला पाहिजे; वचिर करा, त्याचबरोबर आत्मपरिक्षण करा आणि जन्मांत लोकांना तुमचे प्रेम समजले पाहिजे. त्यासाठी सर्वप्रथम तुम्ही आपण काय मिळवणार आहोत हे समजूनदारपणे लक्षांत घ्या; क्षमाशील झाले पाहिजे; लोक मूर्ख असले तरी तुम्ही त्यांना सहजयोगी म्हणून आपण काय करू शकतो याचे भान ठेवा. मग क्षमा केली पाहिजे; शहाणपण बाळगून त्यांच्याशी वागा आणि तुम्हाला काय करायला हवे हे जाणवेल आणि तुमच्याकडून खूप त्यांच्या फॅशन वा गरुप बनवण्याच्या भुलथापांना बळी पडू नका. महान कार्य घडेल. तुम्ही सहजयोगी आहात हे वसिरु नका; तुमच्याबरोबर आणखी मी जे कांही सांगितले त्याचा परत गेल्यावर गांभीर्याने त परमेश्वराचे तुम्हा सर्वांना अनंत आशीर्वाद

2002-12-25, Christmas Puja

25 डिसेंबर 2002

Christmas Puja

Ganapatipule (India)

Talk Language: English | Translation (English to Marathi) - Draft

English to Marathi Translation:

सहजयोगानुसार ख्रिस्तांचे स्थान तुमच्या आजजाचकरावर स्थिति आहे. त्यांच्या संपूर्ण जीवनातून आत्मसाक्षात्कारी महात्म्याचे गुण प्रकट झाले आहेत. त्यातून त्यांना हेच सुचवायचे की, तुमच्यात कसल्याही प्रकारची वासना वा हाव (greed) नसावी. आज जगात लोक एवढे लोभी पाहून धक्काच बसतो. अगदी लहानपणापासूनच बालवयात याची सुरुवात 'अमके हवे, तमके हवे' अशी होते. ही हाव अशीच वाढत जाते की कधीही त्यांचे समाधान होत नाही. फक्त पूर्ण समाधानच तुम्हांला संतुलन प्राप्त करून देईल, ज्यामुळे तुम्ही असल्या गोष्टीपासून दूर राहाल.

भारतासारख्या देशात पाश्चात्य वृत्ती वाढत आहे व लोकही अधिक लोभी झाले आहेत. प्रत्यक्ष अमेरिकेत लोक हे सर्व मळिवूनही त्यांना कुठलेच समाधान प्राप्त झाले नाही आणि आता ते अध्यात्माकडे वळू लागले आहेत. पण आपण ख्रिस्ताच्या जीवनाकडे पाहिली पाहजि. ज्या देशात त्यांचा आदर केला जातो, तेच देश व तेथील लोक नुसते पैशाच्या मागे आहेत. एवढेच नाही, तर त्याचा गर्व करतात आणि गळ्यात क्रॉस घालून हडितात. ज्या क्रॉसवर ख्रिस्तांनी आपला अंत स्वीकारला, ते त्यांनी आपल्या गळ्यात का घालावे? हा सर्व दांभकपणा आहे आणि त्यांच्या वासना व हवरेपणाला काही सीमाच राहिली नाही.

आणि भारतातही या गोष्टीचे अनुकरण व्हायला लागले. अमेरिका सारख्या देशात जेथे भ्रष्टाचार नव्हता, तेथे लोक संपत्तीच्या मागे लागले, मालमत्ता जमवण्याच्या मागे लागलेले दिसतात. तसेच जी राष्ट्रे ख्रिश्चन आहेत, ती ख्रिस्तांचे अनुकरण करत नाहीत. ज्यांची त्यागवृत्तीच प्रथम आदर्श होता. ख्रिस्तांनी दाखवले आहे की, या जगात तुम्हाला कशाचीही गरज नाही.

ख्रिस्त हे महान प्रेषित होते. त्यांची त्यागवृत्ती मोठी होती. ते स्वतः गरीब परिस्थितीत जगले. त्यांचे जीवन फार अल्प होते, कष्टमय होते. तसे असावे असे कोणालाही वाटणार नाही, म्हणून जे पैशाच्या मागे धावतात ते ख्रिश्चन नाहीत. या देशात ख्रिश्चनांच्या कारवायांबद्दल बरेच काही ऐकू येते. ते इतर लोकांचे धर्मांतर करून ख्रिश्चन बनवतात. याउलट ख्रिस्तांनी लोकांमध्ये परिवर्तन घडवले, लोकांचे धर्मांतर केले नाही.

मला सहजयोग्यांची काळजी वाटते, की ते असे असहज वागणार नाहीत. ख्रिस्तांच्या आणि सहजयोगातील तत्त्वानुसार, तुम्ही लोकांना मदत केली पाहजि, की जे नरिधार आहेत. तुम्ही त्यांना आत्मसाक्षात्कार दिला पाहजि. तुम्हांला आत्मसाक्षात्कारातून लाभलेल्या शक्तीमुळे तुम्ही उन्नत होऊन लोकांना मदत करू शकाल. ही मदतीची भावना वाढवून तुम्ही आपल्या देशाला, सर्व विश्वाला वाचवू शकाल. ही मदतीची भावना आतून तुमचा स्वभाव बनला पाहजि.

महाराष्ट्रात अनेक पुढारी, त्यागी व उदार होते आणि स्वातंत्र्यलढ्यात स्वतःला झोकून देऊन त्यांनी सर्व काही त्याग केला. पण आजचे चित्र पाहिले तर त्यांचीच मुले सत्ता व पैसा वाढवू लागली आहेत. याचा अर्थ असा नाही की आपल्या उदरनिर्वाहासाठी पैसा कमवायचा नाही, पण जे काही आपण मळिवतो त्यातूनच काही त्याग आपण केला पाहजि. सहजयोगी हे पूर्ण प्रेमळ व दयाळू असले पाहजि. तसे नसतील तर ते सहजयोगी नव्हेत. लोकांचे प्रश्न समजून जास्तीत जास्त लोकांना मदतीचा हात दिला पाहजि.

ज्या ख्रिस्तांच्या मार्गावर आपण आहोत, हे अजून काही सहजयोगी जाणत नाहीत. त्यांच्या त्यागवृत्तीची आपण जाणीव ठेवली पाहजि. हे आपली आज्ञावरील पकड दूर करण्यासाठी व अहंकार कमी करण्यासाठी आवश्यक आहे. त्यावरुद्ध आपण झटले पाहजि. त्यांच्या जीवनाचा हाच महान संदेश आपण सर्व आत्मसाक्षात्कारी लोकांसाठी आहे.

माझे चिंतन नेहमी गरजू व नरिधार लोकांकडे ओढले जाते. विशेषतः सोडलेल्या व नरिधार अशा स्त्रियांसाठी दिलेली त्यांच्या वसिधापनेसाठी एक संस्था तयार केली आहे, त्यासाठी लागणारा बराचसा फंड मी उभा केला आहे. नरिधार अशा स्त्रियांत मुस्लिमांची संख्या जास्त आहे. अशांना हृदयातून, नस्वार्थपणे मदतीसाठी सर्व मानवजातीसमोर हे उघड करायला हवे. सहजयोग्यांनीही स्वतःपुरते न पाहता, हे त्यांचे कर्तव्य आहे की गरजूंना मदत करण्यास पुढे सरसावले पाहजि. मग 'सहजयोग्यांनी आमहाला मदतीचा हात दिला,' असे ते म्हणू शकतील. सहजयोग्यांनी अशा नरिधार लोकांसाठी झटले पाहजि. गरीब लोकांच्या समस्यांकडे पाहून माझे हृदय पळिळीत राहते. तुम्हीच त्यातून काही मार्ग काढून त्यांना मदत कराल. ते तुमच्या महालक्ष्मी तत्त्वाच्या शक्तीतून तुम्ही करू शकता. तुम्ही बाहेर पडा व जरी ते सहजयोगी नाहीत, तरी त्यांना मदतीचा हात द्या जे हालाखीत राहतात.

श्रीख्रिस्तांचे जीवन अत्यंत हालाखीचे व कष्टप्रद होते. तसे तुमचे जीवन असावे असे नाही, पण तुम्ही गरीब, गरजू व नरिधार लोकांच्या मदतीसाठी तुमच्यात करुणा असावी. त्यांच्यासाठी काय करू शकतो हा विचार करा. आपण सर्व सहजयोगी आहोत व संतांनी जसे समस्यांना तोंड दिले तसे आपण दिले पाहजि, त्या सोडवल्या पाहजि. आज आपण श्रीख्रिस्तांचा जन्मदिन साजरा करतो, हा मोठा आनंदाचा दिवस आहे. त्यांचे जीवन फार खडतर व कष्टप्रद असले तरी त्यांच्यामधील त्यागवृत्तीचाच, त्यांच्या प्रेमशक्तीचा गौरव केला पाहजि.

असे बरेचसे सहजयोगी आहेत, पण अजूनही बऱ्याचजणांची हाव सुटत नाही. उदा. अमेरिकेतील एका कॉरपोरेटरने स्वतःच्या मालकीची २१ विमिने व ५० मोटारगाड्या जमविल्या. त्याला वाटत होते मी फार वैभवात आहे, मजेत आहे, पण ते सर्व त्याला गमवावे लागले जेव्हा ते सर्व जप्त करण्यात आले. हे सर्व संग्रही वृत्तीमुळे घडते. अशा अत्यंत हावरेपणा असणाऱ्या लोकांच्या बाबतीत हे घडते व एके दिवशी या सर्व मालमत्तेला त्यांना मुकावे लागते. तसेच एक वयस्कर धनिकाने एका तरुण मुलीशी लग्न केले व काही दिवसांनी मागे लाखोची मालमत्ता सोडून तो मृत झाला. मृत्यूनंतर त्याचा मुलगा संपत्तीवर हक्क मागू लागला. शेवटी त्या गृहस्थाच्या पत्नीला व मुलाला या संपत्तीसाठी कोर्टात धाव घ्यावी लागली. लोकांना कधी संतुष्टता नसते, त्यामुळे ते पैसा व वैभवाच्या मागे पळतात आणि त्यामधील त्याग भावना लोप पावते.

गांधीजीकडे पहा, त्यांनी गरीब व गरजू लोकांसाठी कति कष्ट घेतले, मोठा त्याग केला. लोकांनाही त्याग करण्यास भाग पाडले. आपण तसे उदार आहोत का? अशी दुसऱ्यांना मदत केली का, हे स्वतःला विचारा. ख्रिस्तांच्या जीवनाकडे पहा, जरी ते गरीबीत वाढले तरी ते राजांचे राजे होते. अशा एका व्यक्तीचा आपण मार्ग स्वीकारला पाहजि. तसे बनण्याचा आपल्यातील कति लोक प्रयत्न करतात? त्या कॉरपोरेटरसारखे नको, कारण आपण सर्व सहजयोगी आहोत. तुम्ही करिकोळ लोक नाहीत. अशा लोकांना प्रेम व अनुकंपा दर्शवणाऱ्या गोष्टी तुमच्याकडून माझ्या कानावर पडू द्या.

ख्रिस्त हे अशा तऱ्हेचे 'वैभवशाली' व्यक्तिमत्त्वाचे सहजयोगी होते. त्यांच्या जीवनात त्यांनी अनेक समस्यांना तोंड दिले. त्यांच्या स्वभावाचा खुद्द त्यांच्याच लोकांनी फायदा घ्यायचा प्रयत्न केला, त्यांना त्रास दिला. एका सहजयोगी, जे सहजयोगाबाहेर आहेत, त्यांनी मला त्रास द्यायचा प्रयत्न केला. त्यांनी अनेक दिवस माझ्याकडून पैसे लुबाडले. अशांना आत्मसाक्षात्कारी कसे म्हणायचे? तर तुम्ही विचार करा की तुम्ही कशी मदत करू शकता. हे तुम्ही ख्रिस्तांच्या जीवनातून शिकू शकता.

मी सुद्धा एका ख्रिश्चन कुटुंबात जन्मले, पण ख्रिश्चन लोकांत सुद्धा फार हावरेपणा व कष्टवृत्ती दिसून येते. लोकही या हावरट व मूर्खवृत्तीची वाहवा करताना दिसतात. सत्तेच्या मागे धावतात, पदांच्या मागे धावतात आणि पैशाच्या मागे लागतात. काही लोक कंजूषी करतात व मला पैसा म्हणजे काय ते कळतच नाही, त्यामुळे मलाही फसवायचा प्रयत्न करतात. असल्या वृत्तीचा मी कधीच स्वीकार करणार नाही. त्यांचा वनिश होईल हे त्यांना कळत नाही, ही फार खेदाची व मूर्खपणाची बाब आहे. आपण संपत्तीच्या हावरेपणावर मात केली पाहजि, तर तुम्हाला कसल्याच समस्या उरणार नाहीत.

आपण ख्रिस्तांच्या जीवनातून धडा घेतला पाहजि व जीवनात संतुष्टता ठेवली पाहजि, समाधान हवे, नाहीतर तुम्ही सहजयोगी कसले? आत्मसाक्षात्काराचा काय उपयोग? श्रीख्रिस्तांच्या जीवनातून जगाच्या आजच्या समस्यांकडे पहा. त्यांच्या नशिकरणाची जगाला आज तुमच्याकडून जरुरी आहे. अशा हृदयातून मी तुम्हाला आशीर्वाद देते. ईश्वराचे तुम्हाला अनंत आशीर्वाद.

[2002-12-31, New Year's Eve Puja](#)

31 डिसेंबर 2002

New Year Puja

P K Salve Kala Pratishthan - Vaitarna Music Academy, Tembha (India)

Talk Language: English, Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft | Translation (English to Marathi) - Reviewed

New Year Puja Date 31st December 2002: Place Vaitarna: Type Puja

[Original transcript Marathi talk, (first par-translation from English talk), scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

मळिली त्याला आम्ही काय करणार ? समजूनदारपणा नाही. या भांडकुदळ लोकांमध्ये संगीत कसे आले ते कळत नाही. ते इतके वाढले की जो येतो तो काहीना काही गारहाणे घेऊन येतो. त्यांना सहजयोगात संयम मळिला की नाही. या महाराष्ट्रात संतांनी मोठी व्याख्यानं प्रवचने दिली, त्याचा काहीही परिणाम नाही. भांडकुदळपणा काही जात नाही. त्यांच्याही नावाने भांडण, काहीतरी मूर्खपणासारखे करायचे, हा मूर्खपणा कधी जाईल हे कळत नाही. शांतपणाने राहणे, शांतपणाने इंग्रजी भाषणाचा अनुवाद : आज आपण सर्व मोठ्या संख्येने येथे उपस्थित आहात हे पाहून खूप आनंद वाटतो. पंचवसि वर्षापुरवी ही जागा खरेदी केली होती पण काही आक्षेप घेतले गेले त्यामुळे काही करता आले नाही पण मी याबाबत योजना करून होते त्याला मूर्त स्वरुप आले म्हणून आज आपण येथे आहोत. आज बाबाची आठवण येणे अपरिहार्य आहे. कारण भारतीय संगीताचा शास्त्रीय संगीताचा व भारतीय कलांचा प्रसार व्हावा म्हणून त्याने खूप मेहनत घेतली. पण आज तो येथे उपस्थित नाही याचे दुःखे: आहे हे आपण सर्व जाणता. कुठल्याही प्रशस्तीची अपेक्षा न करता त्याने खूप काही केले आणि हे घडण्यासाठी त्याने या सर्व आदर्शांचा उपयोग केला. त्याने आपल्या बध्दी आत्मसात करणे हे समजतच नाही. लगेच ओरडायला सुरवात. परदेशी सहजयोगी म्हणतात ते असे का भांडतात. सहजयोगात तरी भांडू नका आणि थोडेसे शांतपणाने घ्या वैतरणा पूजा कौशल्याने कुठलीही आढ्यता न मरिवता, प्रयत्न करा. आपल्याला बदलायचे आहे. याचे अगदी साध्या माणसांना हाताशी धरून त्यांची त्यांचे खुसपट का काढता. स्वतःचे काय पूर्ण काळजी घेऊन त्यांच्यातील चुकलेले आहे ते बघा. बाबाने या वेड्या कलाकौशल्याला योग्य आकार दिला. याच महाराष्ट्रातच संगीत सुरु केले, तेही नागपुरला. कल्पनेला धरून मी हे संगीत प्रसाराचे कार्य नागपुरात तन्हेतऱ्हेचे लोक होते, तो महाराष्ट्रीय असावा असे नाही. पण लोकांनी त्याला प.पू.श्रीमाताजी नर्मलादेवीचे भाषण दि.३१ डिसेंबर २००२ पुढे चालू ठेवणार आणि मिला आनंद बाटतो की त्याप्रमाणे ते घटीत होत आहे, आज तो उचलून धरले. सहजपणे कुणीतरी घ्यायचे आत्मसात करायचे, हे साधूपण घ्यायचे. पण ते सोडून पैसे मळिवायचे, गडबड करायची, हे अगदी फारच खालच्या दर्जाचे विचार होत. येथे असायला हवा होता. त्याचा स्वभाव प्रेमळ आणि दयाशील आणि कधी कुणावर राग केला नाही अशी त्यांची सुंदर प्रतमा होती. मराठीत भाषण असे ज्या माणसाच्या मनात तो सहजयोगी कसा? त्याने काय होणार? त्यांनी उच्चस्तरीय असावे. माताजींनी आपल्याला पार केले भांडकुदळपणा हे महाराष्ट्राचे वैशिष्ट्ये, भांडण्यात हुशार. काहीही करा त्यांच्यासाठी त्यांच्या डोक्यातून हे जात नाही, सगळ्यात महत्वाचे म्हणजे आपल्या आयुष्यात संगीत यायला हवे. तालबध्दता असावी. त्यामध्ये एक प्रकारची रागदारी असावी एवढी मेहनत घेतली. तर आज नशिचय करा की आम्ही भांडकुदळपणा सोडू, यापुढे आम्ही भांडणार नाही. पैशाचा हावरटपणा धरणार नाही. तो फार आहे महाराष्ट्रात. यामुळे सहजयोगाचे काम करणे महाराष्ट्रात कठीणच आहे. आम्ही खुप मेहनत घेतली. फार काही समज तर नाहीच. याचा मला अगदी कंटाळा आलाय. ही सुंदर इमारत उभी केली शास्त्रीय संगीतासाठी, त्यातही भांडण. या भांडकुदळ लोकांसाठी काहीही करण्यात अर्थ नाही. काही ना काही कारण काढून भांडत बसतात. लाज अनुभव आलेत. तर कृपाकरुन आम्ही नाही लजजा नाही त्यांना बसायला जागा नाही

सहजयोगाचे कार्य आहे. तेव्हा येथे नुसते संगीत सहजयोगी आहोत हे जाणून अभिमानाने रहा. त्याचा अभिमान बाळगा. भांडण्यासारखे काय आहे सहजयोगात? कुणाला बसायला मळिले शकियला यायचे नाही. सहजातली वागणूक, सहजातले नाही, बघायला मळिले नाही ही राजकीय मटिंग आहे काय? बोलणार सरमपण त्याच्यातले मोठेपण हे घ्यायचे. ते जर तुम्हाला घेता येत नाही नव्हते पण करणार काय? समोर दत्त म्हणून उभे. मग सांगणे जरुरीचे तर ते काय उपयोगाचे तशा संगीतशाळा पुष्कळ आहेत. सगळीकडे आहे. जे भांडकुदळपणा करतील त्यांना सहजयोगाच्या बाहेर जावे आहेत. तर तेथे शक्ति डोके फोड करण्यात काय अर्थ? तर माझी लागेल. त्याला काही इलाज नाही. सगळ्यांशी प्रेमाने वागा. एवढे अशी वनिती आहे तुम्ही संगीतावर भर द्या आणि आपल्या आयुष्यात जमत नसेल तर सहजयोगात कशाला आलात? आमच्या बाबांचे ते भरवा व व्यवहारात आणा. ते आणल्याशिवाय या कार्याची पूर्तता वैशिष्ट्ये असे की कधी कुणावर चडियचा नाही, कधी कुणावरिध्द बर होणार नाही. आजपासून व्रत घ्या, मी आजपासून भांडणार नाही काढणार नाही, न सांगता सगळ्यांची सुतूती मात्र करायचा. पण माझी कुणीजरी काही बोलले तरी आम्ही भांडणार नाही. दुसरा आजार तो दशाभूल व्हायची. सगळ्यांची ही स्थिती कशी असे मला वाटायचे. पैसे खाण्याचा, सहजयोगात सुध्दा सुटत नाही. हा रोग माणसामधे पण बाबाने सगळ्यांना प्रेमाने वागवले मग तो कोणीही असो. कधीही कोठून आला ते समजतच नाही आणि सगळीकडे बोकाळलाय. तर मता आता तुम्ही बदलाल की नाही ते ठरवा. सगळ्यात महत्वाचे म्हणजे माझ्या मोटारीत स्वतः बसायचा नाही. कधी माझ्या घरी जायचा आपल्या आयुष्यात संगीत यायला हवे. तालबध्दता असावी. त्यामध्ये एक प्रकारची रागदारी असावी. ते न करता भांडकुदळपणा करणे हे शोभत नाही. ज्याचे त्याचे वाईट बघायचे आणि स्वतःचा चांगुलपणा मरिवायचा. झाले ते झाले. तर यापुढे अशीच माणसे पुढे आणली पाहजित जी समजूनदार, प्रेमळ सर्वांना जपणारी असावीत. सर्वांना अनंत आशीर्वाद नाही. तो याच महाराष्ट्रातला, पण कधी आगाऊपणा दाखविला नाही. आपण अशा एका महान व्यक्तीच्या कार्याकरीता आलात. त्यांचा काहीतरी धर्म पाळा. आता हे मंदीर उभारले येथे संगीताचे. बाहेरच्या लोकांना आपले संगीत समजत नाही पण आपले परदेशी सहजयोगी त्यांना मात्र आपले संगीत जास्त समजते. आपल्याला अजूनही समजत नाही, ताल समजत नाही काही समजत नाही. जेव्हा येथे संगीत शकिल तेव्हा राग कुठला ताल कुठला हे माहिती झाल्याशिवाय तुम्हाला संगीताचा आस्वाद घेता येणार नाही. तर माझी वनिती आहे की सर्वांनी भांडकुदळपणा सोडून आपल्यातला चांगुलपणा जागृत करणे हे ० हीटे

[2003-01-01, Inauguration of Vaitarna Music Academy](#)

1 जानेवारी 2003

Cultural Event Concert

Vaitarna (India)

Talk Language: English, Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft

English Transcript

Inauguration speech for the opening of the new Music Academy (transcr. only English part). Vaitarna (India), 1 January 2003.

I'm sorry I spoke in Hindi language, because to talk about My father in any other language is very difficult, though he was a master of English language and he used to read a lot. He had a big library of his own where I also learned English, because my medium of instruction was Marathi. I'd never studied Hindi or English. But because of his library, because I was very fond of reading, I picked up English, whatever it is, and also Hindi. Now they all say I speak very good English and very good Hindi, I am surprised, because to Me they were foreign languages.

And when I did my matriculation also, I had a very small book of English, and for inter-science also I had a very small book. And in the medical college of course there was no question of any language, but because I used to read a lot. So I would suggest to all of you to read, read more. But don't read nonsensical books, very good famous books you must read. That's how I developed my language, and I had to do so well.

By reading that, I could know also so much about the human failings. I didn't know human beings have those failings, I didn't know. I was absolutely beyond them. After reading everything, I came to know that there are human beings, mostly, who have some failings. Maybe because of ego or maybe because of some bad training, because of mother, maybe father, whatever it is, the family. And that's how I understood human beings, as they are. Gradually, when I came to Sahaja Yoga, I met many like that, not one - all over, whether in India or outside I saw. But most of them, 99%, improved. One per cent are still there, hanging in there.

The greatest problem of human beings is ego. If there is ego, you can't do anything about it, because it thinks, "I've done something great that I have this ego". And they cannot appreciate other people, leave alone loving anybody else. 'Ego' means you love yourself, think no end of yourself. So, India is full of it. Abroad also I've seen it's quite a lot, but at least they know there is ego and they can face it. But this country, I don't know what sort of things they do that they develop this ego, and they think they're quite right.

Every country has its own problems, but we have something very great with us is our music. Not musicians, but music. So the musicians should take to Sahaja Yoga. They should meditate. And if a musician is money-oriented, then you cannot help him. Either he should be music-oriented, and not money-oriented. When they are money-oriented, they never value themselves, I think. Because if you have music, the talent of music, why should you care for money? And whatever money you give them, they'll be never satisfied. I have seen very great musicians who were never, never money-oriented, who didn't care for power. But we have even now many musicians who I would not say are the last word in music. Those who are, are very humble. They'll always tell you, "We have to still learn a lot. We have to understand a lot."

So I was very much touched, and I was very much enamoured, by the statue of Babamama and of my father being there. Not because they were my brother, or father, but they were very, very great people, and their greatness has touched me. Baba's quality was that he was a loving man, extremely loving, and very forgiving person. Extremely unassuming and very loving. He never cared for publicity, or he never cared for what position he was occupying. His humble nature was natural, very natural, very sweet. And he has been with me since his very childhood, so I noticed him, he never had any malice against anyone. He never wanted to surpass anyone. Always wanted to be at a zero point. And if anybody troubled him, he used to make him go somewhere with his own tricks, he was very clever. And he had found out that 'I am no good for these crooks,' so he used to handle them very cleverly, and he used to see that they go around. He knew who were the show-offs, and he used to tell me about them: "These people are very big show-offs, and they will try to dominate others, they don't know anything." But the best part of his heart is his poetry. He wrote beautiful poetry.

Was horrible to begin with! I used to write his essays in the school. So his teachers used to say: "Can you write such good essays? And when it comes to exams, then why do you get a big zero?" So he didn't tell her that I'm writing the essays. But then, suddenly, he developed an attitude for languages: for Marathi, for Hindi, for Urdu, also for English, very surprising. He was very good at mathematics, because my mother was a mathematician, but suddenly become equipped in languages. And I used to give him my poetry to correct, so good he was. And he knew Urdu words, Hindi words, English, and Marathi also. So he used to tell me: "The Marathi's very good. If you want to find somebody's faults, Marathi's the best, and the way you can tell them." And lots of words he told me, and so interesting, in Marathi. I said: "Baba, when did you study Marathi?" He said: "I've just come to know."

So his knowledge was all innate, and everybody loved him because of temperament, he never tried to show off. Never. Very simple man, very simple habits, and always he tried to imbibe in the people that they should lead such and such life. Without telling them, I don't know how he managed it.

So with his love and attention, now we have so many musicians, so many people here. I am thankful to him and thankful to my father, for whatever they have done for Sahaja Yoga.

May God bless you all!

Marathi Transcript

मागल्या गोष्टी आज सगळ्या डोळ्या समोर आल्या .बाबानी मला लहान पणा पासून ओळखलं होत .आण भाझ्या वडलांनी पण ओळखलं होत मला फारच छान .ते म्हणायचे की निरिमलाच काम फार मोठं आहे .तलि आधी शोधून काढूद्यात माणसाचा उद्धार कसा होणार ते . मानावा मध्ये दैवत कस येईल हे झालं किमिग ती करू शकेल .तर माझी आई तेव्हा आजारी होती आणांभी गेले होते नागपूरला .तर आईने मला वचिरलं की तुला जे तुझे वडील म्हणायचे ते तुला मळिलं का .तर म्हंटल हो .मग म्हणे आता माझी सुटका होऊ शकते .तू हे सांगतिल्यावर आता मला काही नको .असं म्हणून मी परत आले .आण दुसऱ्या दविशी तनि प्राण सोडला .आमचे वडील फार उच्च प्रतिचे मानव होते .आज कालच्या राजकारणी लोकांना पाहिलं की आश्चर्य वाटत .त्यांनी कधी एक पैसा कमावला नाही ,फालतूच काही केलं नाही .त्यांची स्वतःची वकिलीचं फार जबरदस्त होती .कतिदा तरी जेल मध्ये गेले .एकदा तर जवळ जवळ सात वर्ष जेल मध्ये गेले .भयंकर राष्ट्र अभिमानि .आण एकदा असं कळलं की सगळ्या कैद्यांना लोक घेऊन आलेले आहेत .म्हणून आम्ही भेटायला त्यांना गेलो स्टेशन वर .तर ते म्हणाले बाई तू आईच काही ऐकू नकोस .मला तुझ्या बदल भयंकर गर्व आहे .आण माझी सर्व मूल जर जागी असतील तर मी काय बोलणार .मी गदगद झाले .आण आईला सांगतिलं की तुला काय झालय घाबरायला .तुला माहिती नाही का आपल्या मुलीची .आई पण एकदम चूप झाली .अशा रीतीने बाळकडूच असं मळिलं की देशाची सेवा नसिवारं भावाने झाली पाहजि .आण प्रेमपूरवक सगळं जमलं पाहजि .त्यांच्या या आदर्शा मुले आयुष्याला एक फार मोठा आधार मळिला .तो असा की घाबरायचं नाही .तुम्हाला जे करायचं ते प्रेमभावाने नेटाने करा .आण तुम्हाला यश येईल .त्यांच्या नंतर म्हणजे बाबामामा म्हणजे फारच लहान .माझ्या पेक्षा दहा वर्षांनी छोटा होता .पण त्याला माझी फार काळजी .मी कुठे गेले की माझ्या बरोबर जायचं ,काही करायचं असेल तर माझ्या बरोबर रहायचं .फारच त्याने माझी जपणूक केली .आण फार सांभाळून असायचा .फारच शहाणा ,त्याला पब्लिसिटी चा मुळीच शोक नव्हता .त्याला जर माईक दिला तर माईक नको म्हणायचा .मला माईक वर बोलायचं नाही म्हणायचं .अगदी इतका शहाणा मुलगा त्याच्या शहाणपणाने मी भारावून जायची .मला राग येत नाही पण त्याला राग यायचा नाही .तर म्हणे की निरुताई पुष्कळसे असे लोक आहेत जगात जे जबरदस्ती तुला लुटतील ते आपोआप झडून जातील .तू काळजी करू नकोस .त्याच्या दुरुगुणाने च जातील ते .आण खरोखरच ही गोष्ट खरी आहे .ज्या माणसात अहंकार आला ,दुरुगुण आले ,पैसे खाऊ लागला ते झडून जातात .मला काही करावं लागत नाही .मी कधी कुणावर रागावले नाही .कधी कुणावर ओरडले नाही .आपोआपच सगळं घडलं .तुम्ही म्हणाल ईश्वरीकृपा आहे .पण ईश्वरकृपेला प्राप्त व्हायला तुमच्यात पण ते असायला पाहजि ना .ते शहाणपण ,ती समजूत हवी .थोडस सहन करावं लागत कबूल पण हळू हळू सगळं व्यवस्तीत होत .माझे वडील अत्यन्त आदर्श पुरुष होते .फार मोठे वक्ते आण फारच वदिवान पुरुष होते .त्यांना कति भाषा येत होत्या ते सांगता येणार नाही .खूप शीक्षण झालेलं आण भयंकर नम्र माणूस ,इतके आमचे वडील नम्र होते की आश्चर्य वाटायचं त्यांना कशाचीही घमेड नव्हती .कुणी घरात आला मनुष्य समजा ,रकिषावाला का असेना तो गार्हाणं घेऊन आला तर लवकर त्याचे ऐकायचे .आण त्यांचे मतिर म्हणजे गव्हर्नर ,बयिरनर सगळे त्यांचे मतिर .त्यांना सांगायचे की असा असा हा मनुष्य आहे याला हा त्रास आहे .

2003-03-16, Mahashivaratri Puja

16 मार्च 2003

Mahashivaratri Puja

Pune (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Mahashivaratri Puja Date 16th March 2003: Place Pune Type Puja

[Marathi translation from Hindi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

जागृत होते. या संहारशक्तमिथुन समस्त ब्रम्हांड श्रीसदाशिविची पूजा करणार आहोत. श्रीशिव ते नष्ट करु शकतात; सार्या सृष्टीचा नायनाट करायला त्यांना वेळ लागत नाही. म्हणून कृष्णमाशकृति इतकी अमाप आहे की तिच्या आपण हे नीट लक्षांत घेतले पाहजे की आपण आधी अत्यंत कृष्णमाशील बनले पाहजे; तो नाहीतर ही सारी सृष्टी केव्हाच नाहीशी झाली कृष्णगुण आपण मळिवला नाही तर आपली असती. माणसांची आजची स्थिती काय आहे प्रवृत्तीही वधिवंसाकडे वळते; आणि तुम्ही जाणताच; त्यांच्या आधाराशिवी आपल्याच भाऊबंदाचा आपण नाश करु कित्येक जण लयाला गेले असते. माणसांना लागतो. त्यासाठी सदैव सतरक व सावधान आज आपण श्रीशिविची, अर्थात म्हणजे मूर्तमित कृष्णमाशकृति, त्यांची ही आधारवरच आपण अजून जिवित आहोत; बा योग्य काय, अयोग्य काय हेच समजनासे झाले राहून आपण उगीचच दुसऱ्यांवर नाराज तर आहे; शिवीय त्यांच्याजवळ कृष्णमाशकृतीही होत नाही ना याबद्दल दक्षता बाळगली पाहजे. उरली नाही; स्वतः कतीही चुका करतील पण कुठल्याही परिस्थितीत दुसऱ्याला जिव दुसऱ्यांना त्यांच्या चुकांची कृष्णमा करणार नाही. मारण्याचा अधिकार मानवाला नाही. श्रीशिव श्रीसदाशिविंपासून हाच बोध आपल्याला जर नाराज होत नाहीतर आपल्यालाही इतरांवर नाराज होण्याचा काय अधिकार घ्यायचा आहे. कृष्णमाशीलता हा शिविचा खास आहे? पण माणसामधं दुसऱ्याबद्दलची नाराजी स्वभावच आहे; माणूस त्यांच्या ठेवण्याची घातक संवय आहे. पशुसुध्दां कांही कृष्णमाशीलतेची कल्पनाही करण्यास असमर्थ वशिष्ठ कारण नसेल तर शत्रुत्व ठेवत नाहीत. आहे. आपल्या कसल्याही चुकांची ते कृष्णमा म्हणून आपण हे समजून घेतले पाहजे की ऊठसूट झगडे- तटे करत राहिलो तर हीच श्री शिव पूजा आ प.पु. श्रीमाताजी नर्मला वेवीचे भाषण पुणे, १६ मार्च 2003 करतात; तसे नसते तर संबंध जगाचा केव्हाच नायनाट झाला असता, कारण त्यांच्याजवळ संहारशक्ती प्रगट होऊ शकते. दुसऱ्यांना कृष्णमा सारी सृष्टी नष्ट करण्याचीही शक्ती आहे. इतके करण्याऐवजी त्यांच्याबरोबर भांडणतंटेच करत कृष्णमाशील असूनही त्यांची ही संहारशक्ती जागृत राहणारा माणूस कुठल्या टोकाला जाईल ते आहे व कार्यान्वतिही आहे. त्यांच्याजवळ या सांगता येणार नाही. दोन्ही शक्त्या आहेत; एका बाजूने ते कृष्णमा करतील तर दुसऱ्या बाजूने संहारी करतील. भांडणाचा कडेलोट झाला, संकटे आली तेव्हा जगामधे जेव्हां जेव्हां युध्द पेटले, म्हणून आपण सर्वप्रथम त्यांच्या हेच दिसून आले की त्यांमार्गे मानवजात सारखे कृष्णमाशील बनले पाहजे. आपण सदैव नाहीशी करण्याचीच प्रवृत्ती होती. ही दुसऱ्यांवर रागावत राहतो, छोट्या-छोट्या संहारशक्ती मुळापासूनच असते आणि त्यामुळे गोष्टीबद्दल बादववाद व भांडणे करत राहतो; सदैव कृष्णमा करत राहणे व क्रोधावर संयम बाळगणे हेच सहजयोग्यांना माणूस माणसावरच उलटत असतो. हे भूपणास्पद आहे. सगळीकडे घडत आले आहे. हे का व कसे होते यांचा विचार करण्याची जुरी नाही. पण पण कृष्णमा करण्याचा विचारही करत नाही. श्रीशिव सुरवातीला कृष्णमा करतातच; पण त्यालाही मर्यादा असते आणि अपराधानी त्याचबरोबर आपण इतक्या कष्टां व खालच्या स्तराला जाणे योग्य नाही हे जर आपण नीट परिसीमा गाठली म्हणजे त्यांची संहारशक्ती

समाजांत क्रोध उफळून येतो तेव्हा मला फार दुःख होते. छोट्या-मोठ्या कारणावरूनही ऊठसूट रागवणे वा ओरडणे अगदी चुकीचे आहे आणि हीच भावना जर सामूहिक स्तरावर पसरली तर जाळपोळ, वधिवंश, युध्द, घरादारांचा नाश इ. अनर्थ पैदा होतात. जेवढे मी हे बघत राहते तेवढे हे अनिष्ट प्रकार वाढतच आहेत. मला फार राग येतो असे गौरवपूर्वक सांगणारेही असतात. म्हणून श्रीशिवशंकरांची पूजा करणाऱ्यांनी हे लक्षांत ठेवले पाहजे की ते कृष्णमेचे मूर्तमित स्वरुप आहेत; ते सदैव सर्वांना कृष्णमा करत असतात. स्वतःच्या मुलांना आपण कृष्णमा करतो तसे ते सर्वांना कृष्णमा करत असतात त्यांना कधी राग येत नाही. तसेच ते सहसा वचिलित होत नाहीत. याशिवीय प्रत्येक माणसाचे कांही पूर्वग्रह असतात. उदा. महिलांनी जास्त बोललेले कुणाला आवडत नाही; पुरुषांने बडबड केलेली चालते पण सरीने तसे केलेले खपत नाही; तसेच बाईने पुरुषावर हात उगारणे पण चुकीचे मानतात. हीसुध्दां घातक व समाजाला नुकसानकारक अशी समजूत आहे. परदेशांतही मी पाहते की पत्नीला मारहाण करणारे, तिला ठार मारणारे नवरे असतात. लग्नाची पत्नी म्हणजे तिच्या बाबतीत आपल्याला पूर्ण अधिकार आहे, तने चुका करता कामा नये अशीच जणू समजूत असते. समजून घेतले तर सगळीकडे शांतता नांदू लागेल, आपण स्वतः शांत तोच प्रकार शाळेतील शिक्षकांचा; ते मुलांना फार वाईट तनेने राहण्यास शकिलो तर जीवनातही शांती निर्माण होईल. पण माणूसच वागवतात. तीच प्रवृत्ती मोठे झाल्यावर मुलांमध्ये येते. स्वभावातील आपल्यावर ताबा कसा ठेवणार हा प्रश्न व अडचण आहे. दुसऱ्यांना हा रागीटपणा हा फार मोठा दोष आहे. राग आला तर आधी स्वतःला शिकविण्याच्या रागीटपणात व शासन देण्यात धन्यता मानणे ही माणसाचा बजावा की 'मी रागवणे चूक आहे' मी अनेक वेळा तुमच्यापैकी स्वभावगुणच आहे काय समजत नाही. देश-देशांमधेही हाच प्रकार आहे, वैभवावना आहे; देशांतील एक माणूस जरी असा वागू लागला दाखवं नका. सहजयोग्यांना हे शोभत नाही. मुख्य माणसाने कवि की सगळेच जण त्यांच्यामार्गे उभे राहतात. मग मानव-उध्दारासाठी दारुड्याने शिव्या दिल्यासारखे रागावून बोलणे हे फार चुकीचे व पुष्कळजणांना सांगितले आहे की स्वतःच्या रागीटपणाचा अभिमान कोण राहणार? मारपीट करण्यासाठी अनेक लोक तत्पर असतात. एखादा जरी उध्दार कार्याला तळमळीने लागला तर फक्त बघे लोक जमतात; नुकसानकारक आहे. हा स्वभावातील रागीटपणा कुठून येतो हे सांगणे अवघड आहे. संत लोक असे नसतात; कांहीही झाले तरी ते संतापत नाहीत कवि संयम सोडत नाहीत. त्यांना जगामधे सर्वांना साभाळून घ्यायचे असते व जगामधे शांती निर्माण करायची असते. पण हातांत शस्त्र घेऊन मारपीट करणाऱ्याकडून आपणही शस्त्र मागून त्यांच्यासारखे वागायला लगेच तयार. माणसाची तबियतच अशी असावी; नाहीतर दुसऱ्यावर राग काढण्यात, तसे देऊन तंग करणाऱ्यात कधी कधी मी पाहते की माणसे जनावरांपेक्षाही वाईट तनेने काय सुख मळिणार आहे हा विचार तरी त्याला सुचला असता. रस्त्यांत जरा कुठे जरा भांडण तंटा झाला की गर्दी जमते, वागतात; त्यांना राग आवरता येत नाही; क्रोधाची अनेक कारणे कारणे सांगता येतील पण तरीही त्यांचे समर्थन करणे चूकच आहे. तुम्ही माणसामधील ही वाईट प्रवृत्ती दूर करणारी एकमेव शक्ती शांतीचा आनंद मळिवण्यासाठी इथे आला आहात. आजूबाजूला शांती म्हणजे शिविशक्ती, हृदयापासून शिविचा आदर ठेऊन त्यांची आराधना निर्माण केली नाहीतर तुम्हांला आनंद कसा सापडणार? सगळीकडे केली तर माणसामधील क्रोध नाहीसा होईल. श्रीकृष्णांनीही क्रोध हाच अशांतता पसरवणारे, वाईट व्यवहार करणारे लोक स्वतःला कोण माणसाचा मोठा दुरुगुण आहे असे सांगितले आहे. आपल्याकडेही समजतात कोण जाणे. छोट्या-छोट्या नमित्ताने व कष्टाळक गोष्टीवरून मा

सहजयोग्यांनी हे लक्षांत ठेवले पाहजे की ते रागावले, नाराज संयम सुटणे फार चुकीचे आहे. पण तसे पाहिले तर हा एक प्रकारचा भयाडपणा आहे व असे लोक खरोखर अडचणीत वा संकटात आले तर पायात शेपूट घालणारे असतात. झाले तर लोक फार तर त्यांना वचकूत राहतील, चाबुन त्यांची कामे करतील पण त्याचा कार्य फायदा? तुम्ही कति लोक जोडले याला महत्त्व आहे; कति लोकांशी भांडलात याला कमित नाही. कांहीजणांना आपल्याकडेही असे रागीट व संतापी लोक असतात आणि त्यांच्यापासून आपणही चार हात दूर राहणे चांगले. कुणी कांही चूक केलीच तर त्याला माफी केलेली बरी; उदा. समजा तुम्ही अशी चूक ऊठवसे, तंटा- झगडा - वाद करण्याची संवयच असते. त्यांना थोडावर लोक मान देतील कदाचित पण त्यांच्याबद्दल कुणाला प्रेम वाटणार नाही. सहजयोग प्रेमाचा सागर आहे, राग बाळगणे, रागावणे वा नाराज होणे याला अर्थ नाही. येशू ख्रिस्तांकडे पहा, त्यांना सुळावर चढवणाऱ्यांनाही कृष्णमा करण्याची प्रार्थना त्यांनी देवाजवळ केली. सहजयोग्यांमधे जेव्हां ही कृष्णमाशीलता येते तेव्हां ते समर्थ शक्तिशील बनतात, त्यांना शिवीचे गुण प्राप्त होतात, श्रीशिवीचे त्यांना आशीर्वाद केली तर कुणाला शिक्षा करणार? सहजयोग्यांना कुणावर रागावण्याचा कवि दुसऱ्यांना त्यांच्या चुकांची शिक्षा देण्याचा मुळीच अधिकार नाही. शिवीजीना जे मानतात, शिवीजीसारखा ज्यांचा स्वभाव आहे तेच खरे पार झाले म्हणायचे, आणि त्यांचे संरक्षणही शिवी करत राहतात. शांत, कृष्णमाशील व सज्जन स्वभावाच्या योग्याला कसली चिंता करण्याचे कारणच नाही; त्यांच्याकडे लक्ष देणारे व सांभाळणारे श्री शिवशंकरच मळितात. म्हणून आजच्या पूजेच्या दिवशी हे सर्व विचारपूर्वक ध्यानांत आहेत. म्हणून नाराज होणे, रागावणे हे सोडून द्या. दुसऱ्यांनी चांगलेच घ्या. आपल्या देशांत कांही लोकांनी जे मारामारी व लुटालुटीचे अनिष्ट वागले पाहजे, चुका करता कामा नये ही संवय व प्रवृत्ती विसरा, प्रकार चालवले आहेत त्यात सहजयोग्यांनी अडकून घेऊ नये. दुसऱ्यांना माफ करणे दूरच पण त्यांचा सर्वनाश व्हावा ही वासना भानगडी कांही अर्थ नाही. बाळगणेही चुकीचे आहे. त्या आजच्या शिवपूजेच्या दिवशी तुम्ही सर्वजण संकल्प करा जोपर्यंत माणसाला आत्मसाक्षात्कार होत नाही तोपर्यंत तो की आम्ही रागाची भावना ठेवणार नाही, कुठल्याही परिस्थितीत स्वतःला नीट ओळखू शकत नाही; आपण पशू नसून मनुष्य आहोत क्रोधावर संयम राखू, हृदयापासून श्रीशिविना या पूजेमधून प्रसन्न करा याची वशिष्ठतः ही त्याला समजत नाही. जनावरेसुध्दा उगीचच कधी व त्याचे गुण आत्मसात करा. सर्वांना अनंत आशीर्वाद. नाराज होत नाहीत, कारण त्यांची शिवी सोभाळ करत असतात. ७० माणसांचा हा दुरुगुण फार अपायकारक आहे व त्यामुळे त्यांच्यामधील शिविशक्ती नष्ट होत जाते. मग हटिलरसारखे हजारो लोकांना ठार मारणारे पैदा होतात. त्यांतून अनेक संसार नष्ट झाले व देश बिकट स्थितीला आला. असे महावीर निर्माण होतच राहणार; पण त्यांचे तुम्ही अनुकरण एकड करु नका. तुम्ही सहजयोगी आहांत म्हणून तुम्ही सदैव कृष्णमा करत रहा. कृष्णमाशीलता हा सज्जनांचा मोठा गुण आहे व ती फार मोठी शक्ती आहे. म्हणूनच शिविशंकरांना देवांचे देव, महादेव, असे मानले आहे. त्यांना स्वतःला कांहीही जुरी नसते;

कपडेही नसून भस्म लावून राहतात. पुण जे कोणी दुसऱ्यांवर जबरदस्ती करुन त्यांना छळतात त्यांना तेच शक्ती देतात व त्यांचा नायनाट करतात. त्यांची क्षमाशक्ती जितकी अमाप आहे तेवढीच संहारशक्ती प्रचंड आहे. म्हणूनच माणसांनी त्यांना ओळखले पाहिजे; एरवी माणसाची धडगत नाही. जगांमधे राक्षसप्रवृत्तीचे अनेक रथी - महारथी होते पण शेवटी त्यांचे काय झाले? त्यांचे नामोनाशिणही मागे उरले नाही.

2003-03-21, Birthday Puja

21 मार्च 2003

Birthday Puja

Nirmal Dham, New Delhi (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

80th Birthday Puja Date 21st March 2003: Place New Delhi: Type Puja

[Marathi translation from Hindi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

देण्याइतकी समाधानकारक इथे बरेचजण परदेशांतील लोक असल्यामुळे सर्वजण इंग्रजीमधून बोलत होते. दुसरी गोष्ट नाही. सहजयोगांत इतक्या मोठ्या आज मी तुमच्याबरोबर मानवी जीवनाबद्दल बोलणार आहे. हे जीवन सतत प्रवाही असते, संख्येने लोक येत आहेत ही फार आनंददायक गोष्ट आहे. सहजयोग इतक्या मोठ्या प्रमाणावर पसरले याची खरे तर मलाही कल्पना नव्हती, तुमच्या वयाशी त्याचा संबंध नसतो; पण सहजयोगामधून तुमच्यामध्ये जो प्रकाश आला पण माझ्याच आयुष्यभरात हे घडून आले आहे ह्याचे मला फार-फार समाधान आहे. दूर - आहे त्याचा तुम्ही कसा उपयोग करता हेच महत्त्वाचे आहे. तुम्ही कुण्डलिनी जागृत झाल्यामुळे आत्मप्रकाशांत आलेला आहात; दूरच्या देशांमधेही सहजयोग आता पसरत आहे व वाढतही आहे; अधिकाधिक जनता सहजयोगांत उतरत आहे. आता कांही लोक आपल्या देशांतच कार्य न करता बाहेरच्या प्रांतांमधे जाऊन सहजयोगाचा प्रसार करत तुम्हाला तथी सर्व माहिती आहे; पण तरीही तुम्ही मानवजातीच्या उध्दारासाठी कसे व कती प्रयत्नशील आहांत हीच एकमेव प्राधान्यक्रमाची गोष्ट आहे. लोकांबद्दल चुका आहेत. मी स्वतः आजकाल सगळीकडे जाऊ शकत नसले तरी सहजयोग वेगाने पसरत आहे दाखवून त्यांची अवेहलना करण्यापेक्षा त्यांना उन्नतीच्या उच्च स्तरावर आणणे हेच तुमचे कर्तव्य आहे; तरच त्यांना आत्मसन्मान हे सर्व पाहून मला कती आनंद होत आहे याची तुम्हा लोकांना कल्पना येणार नाही. त्यातल्या वाढदिवस पूजा त्यात ४३ देशांमधे तर सहजयोग फारच मोठ्या समजेल व आत्मसाक्षात्कार मळिण्यामधील भाग्य लक्षांत येईल. ही फार महत्वाची गोष्ट आहे. मला प.पू. श्रीमाताजी नरिमला देवीचे आषण नरिमल-धाम, दिल्ली, २१ मार्च 2002 प्रमाणावर बहारत आहे आणितर ठिकाणीही तो जम धरत आहे. हे सर्व तुमच्या प्रयत्नांमुळे घडून आले आहे आणिया अपूर्व चमत्काराचे सारे श्रेय तुमचे आहे. म्हणून भारतामधील व बरेच सहजयोगी दुसऱ्याबद्दल टीका करता आढळतात. आपल्याला आत्मसाक्षात्कार परदेशांतीलही हे महान कार्य करण्याच्या सर्व प्रापत झाल्यावर इतरांनाही तो मळिवून देणे हेच आपले कर्तव्य आहे याचा त्यांना विसर पडतो. सहजयोग्यांची मी फार अभारी आहे. दुसऱ्यांचे दोष काढून त्यांना कमी लेखण्यापेक्षा त्यांना अध्यात्मिक उन्नतीकडे बळवणे हे फार महान हे समजले तरच तुमचे राजकीय, अर्थिक असे सर्व प्रश्न सुटणार आहेत. ह्या प्रकारचे प्रश्न आपले मनच अपरपिक्व असल्यामुळे नरिमाण कार्य आहे. त्यांतूनच जगभरातील प्रश्न तुम्हाला समजतील आण संपूर्ण मानवजातीमधे परिवर्तन घडून येईल. हे सर्व कुण्डलिनीच्या करत असते. पण हेच मन परपिक्व झाले की चुकलेल्या मागकडे चाललेल्या समस्त मानवजातीला वाचवण्यासाठीच सहजयोग आहे व ते कार्य सहजयोग्यांनी नष्टेने केलेच पाहिजे. तुमचे प्रश्नच संपतात आण मग तुम्हाला जागरणामधूनच शक्य होते व्हयांतच तथी दुसऱ्याच्या कल्याणाबद्दल आस्था वाट लागते. हे मला सांगण्याची जरूर नाही इतके हे स्वतःमधील परिवर्तन तुमचे तुम्हालाच समजून येते. हीच सर्वात महत्वाची गोष्ट आहे हे लक्षांत लहिलेले आहे पण सहजयोग्यांचे वैशिष्ट्य घ्या. तुमच्यापैकी बरेच जण व्यवसाय, उद्योग, महानता आहे; त्यांतूनच मानव एका उच्च स्तरावर उन्नत होतो. हे सर्व पूर्वीपासून हेच आहे की त्यांना नवीन लोकांना सहजयोग प्राप्त करुन देण्याची शक्ती मिळाली आहे. त्यांची कुण्डलिनी जागृत करण्याची शक्ती राजकारण इ. क्षेत्रात ममूर व यशस्वीही आहांत, पण दुसऱ्याला आत्मसाक्षात्कार मळिवून

त्यांच्याजवळ आहे. या शक्तीचा उपयोग सहजयोगाचा स्वीकार करत आहेत. भारतासारख्या देशांत पूर्वीपासूनच जटी सहजयोग्यांनी केलाच पाहिजे. त्यांतूनच जगभरांतील मानवजातीचे अध्यात्मिक संस्कृती असल्यामुळे हे समजू शकते; पण पाश्चात्य देशांमधे कल्याण होणार आहे. माझ्या जीवनकालामधेच हे घटित होईल का तसे वातावरण नसून ते लोक सहजयोगी जीवनाचा आनंद प्राप्त करुन नाही हे मला माहिती नाही पण तुम्ही सहजयोगी हे घडवून आणणार घेण्यास उत्सुक होत आहेत हा कालाचाच महिमा व आशीर्वाद म्हटले आहांत याची मला खात्री आहे. पाहिजे. तुम्हाला आत्मसाक्षात्काराचा व प्रेमाचा प्रकाश मिळाला आहे हाच या काळाचा चमत्कार आहे. ह्या प्रेमभावनेचा आनंद तुम्ही मळिवू शकाल की नाही याची मलाही आजपर्यंत खात्री नव्हती; तुमची अध्यात्मिक स्थिती हा आनंद मळिवून देईल याची मला कल्पना नव्हती. पण आता मला दिसत आहे की प्रेम व अध्यात्मिक उन्नति व तुम्हा सर्वांचे मनःपूर्वक आभार व सर्वांना परमेश्वराचे अनंत आशीर्वाद. सर्व सहजयोग्यांनाही माझे अनंत आशीर्वाद. माझा जन्मदिवस साजरा करण्यासाठी एवढ्या मोठ्या संख्येने तुम्ही इथे जमले आहांत याबद्दल तुमचे कसे आभार मानावेत हेच मला समजेनासे झाले आहे. जवळपासचेच नव्हे तर दूर दूरहून इथे इतके लोक उपस्थित असल्याचे पाहून माझे हृदय भुनू आले आहे. माझा जन्मदिवस साजरा करण्यासाठी तुम्ही एवढे लोक एकत्रित येण्याइतके काय मोठे वंशिक कार्य मी केले आहे हा मलाच प्रश्न पडतो. एवढ्या आत्मसाक्षात्कार मळिवण्यास तुम्ही सध्द होताच. हे सर्व वतक्या सुंदर तरहने घटित झाले आहे हा एक चमत्कारच आहे. तुम्हाला ही अध्यात्मिक शक्ती मिळाली व तथी तुम्ही चांगला उपयोग करत आहांत ह्याची आधी कल्पनाच नव्हती. सामान्य माणसामधेच ही शक्ती अंतर्भूत आहे व ती जागृत होऊ शकते व कार्य करू शकते याची त्याला जाणीव । आडवळणावरच्या ठिकाणीही तुम्ही मोठ्या संख्येने येऊन समारंभाची इतकी भव्य व्यवस्था केली यांतूनच तुमचे हृदय कती वशिल आहे हे मला समजले तरी ते व्यक्त करण्यासाठी मला शब्दच सुचनेनासे झाले आहे. मी खूप भारावून गेली आहे. आज जगांत सगळीकडे सहजयोग इतक्या वेगाने व सर्व कार्यामधूनच जगामधे सर्व परिवर्तन घडून येणार आहे. नव्हती. सामान्य माणसाच्या आवाक्यांत ही कल्पना असणे अशक्यच आहे. तुम्हा सहजयोग्यांनाही हे तुमचे यश कती महान आहे याची कल्पना आहे की नाही हे मलाही समजत नाही, पण या तुमच्या र ठिकाणी वणव्यासारखा पसरत आहे यातून हेच दिसून येते की आजच्या आज इराकमध्ये मोठ्या प्रमाणावर युध्द चालू आहे, त्याचा काळाची ती नकिडीची गरज आहे. म्हणूनच जास्तीत-जास्त लोक परिणाम व शेवट काय होणार आहे मला माहिती नाही. पण आपल्या त खा न. छु

लोकांना जागृत देत रहा. सर्वांच्या इच्छाशक्तीचा प्रभाव पडून ते लवकरच संपेल व पुन्हा एकदा सर्वत्र शांतता नांदू लागेल. (टाळ्या) आपल्याला माझ्या या वाढदिवशी मला तुमच्याकडून हेच वचन हवे आहे. इथल्या लोकांना जास्त कांही सांगण्याची युध्द नको आहेत पण मानवांमधे आंतूनच परिवर्तन घडवून आणायचे आहे. हे तुमच्यासमोर मोठे आव्हान आहे व जरूर नाही, इथल्या जीवनात अध्यात्मिकतेला मूळांतच महत्त्व आहे. आण लोकांना त्यामधून होणाऱ्या उध्दाराची जाण व जजिजासा असते. त्यासाठी तुम्हाला खूप कष्ट करायला हिमिलयांत जाऊन तप करणे, समुद्रकाठी चिंतन करणे, इतर धार्मिक कार्यक्रमांना नियमिति जाणे, उपास - तापास करणे हे पाहजित; जास्तीत - जास्त लोकांना आत्मसाक्षात्कार दिल्याशिवाय ही परिस्थिती बदलणार नाही. प्रत्येक पूर्वीपासून चालत आले आहे. पण आता हे करण्याची जरुरी नाही. सहजयोगात आल्या माणसाला तो मळिल असा वचिर न करता श जेवढ्या - केवढ्यांना तो मळिवून देता आल्याच ते पार होतात, व त्यांना सर्व आशीर्वाद मळि शकतात. नवीन लोकांचा वशिवासच होत नाही की हे सर्व इतक्या सहजपणे येईल तेवढा प्रयत्न करत रहा. या कलिंगांत जन्माला आलेले मानव असल्यामुळे ते त्याला पात्रच आहेत हे लक्षांत घ्या; त्यांच्याबरोबर संवाद साधा, व सुगम रीतीने कसे घडून येते. पण त्यांच्याकडे पाहून हजारोनी लोक सहजयोगांत उतरतील. म्हणून इथे सहजयोग देण्याचे कार्य करत रहा. हे अवघड नाही, तुमच्यापैकी प्रत्येक जण ते खूप पसरण्यासारखा आहे आण इथल्या लोकांनी मनावर घेऊन प्रयत्न करू शकतो. प्रत्येकाने दहा-पंधरा जणांना जरी आत्मसाक्षात्कार दिला केले तर हे सहज शक्य आहे. तुमच्यापैकी प्रत्येकाने कमीत कमी शंभर तरी जगांमधे बदल घडून येईल. हेच आपले ध्येय आहे. मगच लोकांना जागृत दिली तर सहजयोग खूप बाढेल. कुठेही गेलात तरी एकमेकांबरोबर शांततेत राहण्यांतच शहाणपण आहे हे त्यांना समजेल; लोक सहजयोग स्वीकारायला उत्कुक असल्याचे तुम्हाला आढळून - जात हे भेदभाव नाहीसे होतील व सर्व मानवप्राणी येईल. म्हणून माझी इच्छा आहे की तुम्ही लोक जोमाने कार्य करण्याच्या बंधुभावामधे राहतील, मानव आण पशू यांत हाच फरक आहे. सर्व मागे लागा व प्रयत्न करत रहा. पुढच्या वर्षी या समारंभाला समाजांत अध्यात्मिक परिवर्तन घडून आले तर सर्व काही सुरळित आजच्यापेक्षा दुप्पट लोक येतील अशी मी आशा करते. तुम्ही लोकांनी प्रयत्न सोडू नका आण आत्मसाक्षात्कार देश-वरण होणार आहे याची मला खात्री आहे. आज जो माझा आदर-सत्कार केला त्याबद्दल मी मनापासून धन्यवाद देते. पण पुन्हा एकदा सांगावेसे वाटते की तुम्ही प्रत्येकाने दरवर्षी कमीत कमी शंभर लोकांना जागृत द्या. भारतीयांचे हे कर्तव्य आहे व तुमच्या पाठीमागे माझे आशीर्वाद आहेत व हे कार्य होणारच आहे अशी नष्टि म्हणून आज आपण प्रार्थना करू या की सहजयोग जगभर पसरु दे, प्रत्येकाला आत्मसाक्षात्कार मळि दे. हीच तुम्ही प्रत्येकाने प्रतजिजा करा म्हणजे चुकलेल्या मार्गाकडे गेलेली सर्व माणसे सन्मार्गाकडे वळतील. हे घडून आले की सगळीकडे सहजयोगाची शांतता पसरेल. हीच काळाची गरज असल्यामुळे तुम्हाला त्यासाठी अवशिष्टांत मेहनत घ्यायला हवी; सहजयोग जतिका जास्त पसरले ततिकी त्याला चालना मळिणार आहे. त्यासाठी मी तुम्हाला हृदयापासून आशीर्वाद देते, तुम्हाला मळिलेल्या शक्तीचा पुरेपर उपयोग करुन आधिकाधिक बाळगा. सर्वांना अनंत अनंत आशीर्वाद

[2003-03-27, Inauguration of Vishwa Nirmal](#)

27 मार्च 2003

Talk to Sahaja Yogis

Noida (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Inauguration (from Hindi). Noida, Uttar Pradesh (India), 27 March 2003.

[Marathi translation from Hindi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

ढकलत असलेल्या दुरदैवी महिलेची मी पाहते. अशा महिलांबद्दल एक अत्यंत उदासीन अशी प्रवृत्ती आपल्या समाजात दिसून येते. अशा दुरदैवी अनेक महिलांना मी प्रत्यक्ष भेटून त्यांच्याशी बोलल्याबद्दल त्यांना दिल्या जणांच्या अशा वागणुकीचे कारण मला दिसले नव्हते. म्हणून मी अशा महिलांसाठी त्यांच्या नविसाची व आजकाल आपल्या देशामध्ये जे अनेक प्रश्न आहेत त्यांच्यामागील महत्वाचे कारण म्हणजे आपल्याकडे महिला व पुरुष यांच्याबाबत वेगळा दृष्टिकोन हे मुख्य आहे. ह्या भेदमावाचे कारणच समजत नाही. आपल्या शास्त्रांमध्ये तसे काहीच सांगितलेले नाही, उलट "यत्र नायां पूज्यंते रमंते तत्र देवताः" असेच शास्त्रांमध्ये म्हटलेले आहे. तरीही आपल्याकडील परिस्थिती पाहिली तर कः अतिशय भयानाची काही नशिवात व्यवस्था करण्याचा ठाम नसून येतला होता. खरे तर स्त्री हाच मानवजातीचा दिसून येतो की महिलांबद्दल आदराची भावना अजिबात बाळगली जात नाही. उत्तर प्रदेशात तर मी स्वतः पाहिले आहे की कुटुंबामध्ये स्त्रीला काहीच कमित दिली जात नाही., त्यांना नोकरासारखेच राबवले जाते. हे का चालत आले व आधारस्तंभ आहे, तिच्यामुळेच सारा संसार चालत आला आहे. पण त्यांनाच या वैड लागेल अशा परिस्थितीला सामोरे जावे लागत आहे. आण पितरात मुले असल्याने धीर व आशेच्या जोरावर त्या कसे बसे दविस काढत आहेत. पैसे मळवण्याचे काहीच साधन नसल्यामुळे दुसरे काहीच करण्यासारखी त्यांची स्थिती नाही. मग त्या कुठे जाणार व काय वशिव नर्मल प्रेम आश्रम, अजूनही चालले आहे याचे खरे कारण म्हणजे लोक अजून जागृत झालेले नाहीत. घराघरातील स्त्रियांचा असा छळ दलिली उदघाटन सोहळ्याचे प रीमाताजीचे भाषण, दलिली २७ भाच २००३ का केला जातो मला समजतच नाही घराबाहेर हाकलून दलिल्या स्त्रियांकडे कुणी पाहणारही नाही, मुले-बाळे बरोबर पण अगदी नरिधार अशा अवस्थेत त्या । करणार? म्हणून अशा नरिधार व बेजार महिलांसाठी एक आश्रम उभा करण्याचे मी ठरवले. या ठिकाणी त्यांना आश्रय मळिले, काही शक्तिषण घेतां येईल; छोटे- मोठे व्यवसाय शक्तिता येईल व त्यांना असतात. ह्यावर काही उपाय आहे का, ही परिस्थिती कशी बदलता येईल याच्यावर मी खूप दविस वचिर करत होत; त्याबद्दल ले ख लहिन लोकांना समजावण्याचा प्रयत्न केला तरी नुसते वाचून परिस्थिती सुधारणार नाही असे वाटते. म्हणून नयोजनपूर्वक व्यवस्थित अशी काही स्वतःच्या पायावर उभे राहण्याची हमिमत मळिले. त्याबरोबरच त्यांना प्रेम मळिले. त्यांचा कांहीही दोष नसतांना भीक मागत सहजयोगी न्यायवर तुमच्यामधून फक्त प्रेम व करुणेचा पाझट फुटला कसेबसे जीवन जगणाऱ्या या असहाय्य महिलांना असा आधार देणे हे सामाजिक पाहिले हो आम त्याचाच करतव्यच आहे. ह्या आश्रमाचे काम सुरु यासाठी कांही आवषिकार आहे. झाल्यावर लवकरांत लवकर ते पूर्ण व्हावे अशी माझी इच्छा होती. आतां ते पूर्ण झाले आहे. व्यवस्था करणे आवश्यक आहे. रस्त्यावर बसून भीक मागून दविस कसाबसा ८. □□

२ या इमारतीचा पांढरा रंग खराब होणार नाही अशा खास जागरुक होऊन, संघटित होऊन ही तनूने तो बनवला आहे. हा रंग बनवण्याची पध्दत मी इटलीमध्ये परिस्थिती सुधारण्याची धडपड करत आहेत. पण त्यांच्या पाहिली व त्याच खास पध्दतीने तो बनवला आहे. तो कति सुंदर प्रयत्नांना म्हणावी तशी दाद मळित नाही. दसित आहे हे तुम्ही पहातच आहात. पाणी, धूळ वगैरे कशानेही तो खराब होणार नाही. आपल्या देशात अशी प्रयोगशीलता कमी आहे. या आश्रमांत ज्या महिला वा मुली येतील त्यांना आपल्या आहे. पण असा रंग बनवणे कांही अवघड नाही. मी बऱ्याच पायावर उभे राहण्याचे ज्ञान दिले जाईल; त्याचबरोबर त्यांना लोकांना तो तयार करण्याचे सांगून पाहिले पण कोणी तयार होत सहजयोगी मळिलेच. त्यांनी सहजयोग आत्मसात केला तर नव्हता. जे चालत आले आहे तसेच पुढेही चालवत ठेवण्याची अभिमान व गौरवपूर्वक जीवनही त्यांना प्राप्त होईल. इथे अनेक प्रथाच आपल्या लोकांच्या अंगवळणी पडली आहे. आपल्याकडे कला, पाककला व इतर उच्च दर्जाचे शक्तिषण देण्याची व्यवस्था इतके ज्ञान आहे, मोठमोठे विद्वान पंडित होऊन गेले पण करता येईल. त्या दृष्टीने इथे येणाऱ्या महिलांची कषमता व तयारी लोकांना त्याची कांहीच माहिती व कमित नाही. आपण कति लक्षांत घेतली जाईल. आपल्याला त्यांना नुसते कामाला न जुंपता महान देशांत जन्माला आलो आहोत याची पण जाण नाही. त्यांना मदत करावी लागेल त्यांच्यावर लक्ष द्यावे लागेल. त्याचमुळे स्त्रीची कमित लोकांना कळत नाही, त्यांना अगदी समाजाला आजकाल जी अनष्ट व हानीकारक कीड लागली आहे कषुद्र समजून वाईट वागणूक दिली जाते. नवरे-मंडळी भले दारु ती दूर करण्याचा कसोशीने प्रयत्न आपल्याला करायचा आहे. पतिल पण बायकोला कांहीच सवलती-सोय देणार नाही, तसेच महिलांबद्दल आपल्या हृदयात श्रद्धा आली पाहिले; बायकोच्या घरुन पैसा मळिला नाही तर बचिऱ्यांना फार ऋरास त्याच्या अभावामुळेच माणसे बायकांना त्रास देत राहतात व भोगावा लागतो. मग अशा बायका घरीच रडत बसतात नाही तर मारपीटही करतात. माझ्या माहितीमध्ये अशा दुरदैवी महिलांच्या या सर्वस्वर उपाय म्हणून आम्ही हा आश्रम बनवला बाहेर पडून खुशाल भीक मागतात. वशिष कुन उत्तर प्रदेशांत इतक्या करुण कहाण्या आहेत की त्या सांगत बसले तर या गंभीर प्रश्नाकडे वशिष लक्ष दिले गेले नाही. महाराष्ट्रात बरेच तुम्हालाही रडू येईल. मी पण त्या ऐकून खूप रडले आहे व समाजसुधारक झाले व त्यांनी खूप चांगले कार्य केले; म्हणूनच मी हा मार्ग नविडला आहे. सुरवातीला हा लहानसा महिलांसाठी शक्तिषणाची सोय झाली, मुलीची विद्यापीठे नधिली प्रयत्न आहे पण काही काळानंतर तो वाढणार आहे; इथे आलेल्या आण लोकांना महिलांचे गुण लक्षात आले. तुम्हा लोकांना हीच वनिती आहे की परिस्थिती नीट उभे राहून स्वतःला व स्वतःच्या मुलाबाळांना त्या नीट पाहून आपण काय करू शकतो, शक्तिषणकषेत्रात काय कार्य करावे सांभाळतील व जीवनांत स्वाभिमानपूर्वक यश संपादन करतील; अशा वशिषांबद्दल आम्हालासूचना करा. वर सांगितलेल्या लाचार हे करण्याची आजकाल अत्यंत आवश्यकता आहे. त्या अभागी महिलांसाठी खास करुन काय करता येईल याचा पण वचिर असल्या तरी मानव आहेत वमानवजन्माचा गौरव त्यांना मळिवून करुन आम्हाला जरूर कळवा. परदेशांत महिलांच्याबाबतीत देण्याचे हे कार्य आहे. तुम्ही लोकांनीही आपापल्या कुटुंबांकडे कायदे कडक असल्यामुळे त्यांचा असा छळ होत नाही, त्यांच्या याच दृष्टिकोनातून पहा व आपलेही कांही चुकत नाही ना हे बाबतीत परिस्थिती आपल्या पेक्षा खूप चांगली आहे. तपासून पहा. आपल्याकडे मात्र उलटी परिस्थिती आहे. मी परदेशांत खूप ठिकाणी हडिले आहे व मला हा फरक फार जाणवतो. मुळांतच कारण त्यांच्यासमोर आपल्याच देशातील लोकांची नदि करण्यात भारतीय स्त्रीमध्ये कुटुंबाचे पालन पोषण, दक्षता, मेहनत व प्रेमळ संकोच वाटतो. त्यांना आपापल्या देशाचा अभिमान आहेच, पण मातृत्वाचे गुण आहेत. पण पुरुष वर्गाकडूनच प्रेम-आदराच्या तरीही इथे आले की इथल्या जमनीला डोकें लावून भूमातेचा अभावी त्यांची हेळसांड केली जाते. आता इथल्या महिलाही आदर करतात. ही त्यांचीच इच्छा व श्रद्धा आहे. मी सांगितले महिला ठीक होऊनच बाहेर पडणार आहेत; स्वतःच्या पायावर मी मुद्दामहून परदेशी योगी असूनही हृदित बोलत आहे,

म्हणून असे करतात असे मुळीच नाही, म्हणून आदरच मळिणार आहे. या कार्यामुळे आपला देशही अत्यंत उन्नत आपल्याकडील महिलांची दुरदशा मी त्यांच्या समोर सांगत होणार आहे. या आश्रमाच्या कार्याबद्दल मला खूप आशा आहेत. नाही. पण आपल्या समाजातील ही कीड आपणच दूर केली ज्या परिस्थितीबद्दल मी इतकी वर्षे खंत बाळगून होते ती पाहिले, व आपल्या महिला भगिनींचा मान आपण राखला बदलण्याचा हा प्रयत्न आहे. सहजयोगात येऊन तुम्ही आत्मा पाहिले; त्यांच्याबद्दल श्रद्धा ठेवली पाहिले. म्हणजे त्यांची जाणला आहे व आता सर्वांबद्दल, सर्व बाबतीत तुमची दृष्टी गुलामगिरीतून सूटका होईल. तसे केले नाही तर त्या महिलांना करुणामय झाली पाहिले. मग अशा पीडित व दुरदैवी महिलांना भोगावा लागणारा छळवाद पुरुषांनाही शाप देईल. ही परिस्थिती मदत करण्यांत तुम्हाला धन्यता वाटेल. हा छोटसा प्रयत्न सुधारली तर आताची मुलेही सुधारतील. ह्या आश्रमाची ही वास्तू उभी राहिल्याचे बघून मला फार प्रेम करता तसेच प्रेम आपल्या माता-भगिनींवर करा. आनंद होत आहे. इथे येणाऱ्या महिलांनाही आधार, प्रेम व असला तरी मी तुम्हा सर्वांना वनिती करते की माझ्यावर जसे सर्वांना अनंत आशीर्वाद.

2003-08-10, Shri Krishna Puja

10 ऑगस्ट 2003

Krishna Puja

Pune (India)

Talk Language: Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft | Translation (Hindi to Marathi) - Reviewed

Shri Krishna Puja. Place: Pune (India), Date: August 10, 2003

[Marathi Transcript]

हम लोगोको ये सोचना है के सहजयोग तो बहोत फैल गया और कनारे कनारे पर भी लोग सहजयोग को बहोत मानते है | लेकिन जब तक हमारे अंदर सहजयोग पूरी तरह से व्यवस्तित रूप से प्रगटित नहीं होगा तब तक सहजयोग को लोग मानते है वो मानेगे नहीं | इसलिए जरुरत है के हम कोशिश करे की अपने अंदर झांके | यही कृष्ण का चरित्र है की हम अपने अंदर झांके और देखे की हमारे अंदर ऐसी कौनसी कौनसी ऐसी चीजे है जो हमें दुवधिमं डाल देती है | इसका पता लगाना चाहिए | हमें अपने तरफ देखना चाहिए हमारे अंदर देखना चाहिए | और वो कोई कठिन बात नहीं है | जब हम अपनी शकल देखना चाहते है तो हम शशिमं देखते है | उसी प्रकार जब हमें अपने आत्मा के दर्शन करने होते है तो हमें देखना चाहिए हमारे अंदर | वो कैसा देखा जाता है | बहोतसे सहजयोगियोंने कहा की माँ ये कैसा देखा जाता है के हमारे अंदर क्या है | उसके लिए जरुरी है के मनुष्य पहले स्वयं ही बहोत नम्र हो जाए | क्योंकि अगर आपमें नम्रता नहीं होगी तो आप अपने ही वचिर लेकर बैठे रहेंगे | तो कृष्ण के लाइफ में पहले दिखाया गया की छोटेसे लड़के के जैसे वो थे | बलिकुल जैसा शशु होता है | बलिकुल ही अजजानी उसी तरह से | उनकी माँ थी, उसी माँ के सहारे वो बढ़ना चाहते थे | उसी प्रकार आप लोगोको भी अपने अंदर देखते वक्त ये सोचना चाहिए की हम एक शशु बालक से है | कृष्ण ने बार बार कहा, लेकिन जीजस क्राइस ने भी कहा की हम एक छोटे बालक बने | बालक की जो सुबोध स्वाभाव की छाया है वो आपको देखनी चाहिए | के हम क्या बालक जैसी बाते करते है, हमारे अंदर कौनसा ऐसा गुण है के हम बालक बन जाते है | अब बालक माने अबोधता, भोलापन | और वो भोलेपनसे हमको अपनी तरफ देखना है | और उसीसे अपनेको ढकना है | और वो भोलापन बड़ा प्यारा होता है | आप अगर बच्चोको देखे तो उनके उपर जो प्यार चढ़ता है वो इसलिए की वो भोले है | वो चालाकी नहीं जानते, अपना महत्त्व नहीं जानते, कुछ भी नहीं | क्या जानते है वो ? | वो जानते ये है की ये सब लोग हमारे कोई है | ये हमारे भाई बहन और ये सब कुछ है | लेकिन ये किस तरह से उन्होंने जाना ये प्रश्न है | बच्चोने जसि तरह से जाना उसी तरह से हम भी जाने | के हम भी एक भोले बालक और एक भोलापन है हममें |

अब बहोतसे सहजयोगी ऐसे है वो बहोत कपटी, चालाकी दखिने, कोई आते है, वो सोचते है की हम बहोत होशियार है, कोई आते है और सोचते है की हम माँ को सदिध कर देगे | मुझे सदिध करनेसे क्या फायदा | मुझे तो मालूम ही है सबकुछ, तो आपको ये करना चाहिए की अपनी ओर नजर करे | और अपने भोलेपन को पहचाने | वो कहा है, कैसा है और बड़ा मजेदार है ये सोचना चाहिए | अब कृष्ण की बात जो है वो यही है की बचपन में तो एकदम भोले थे | और बड़े होने पर उन्होंने गीता समझाई | जो बहोत गहन है | ये कैसे हुआ की मनुष्य उसमें बढ़ गया | इसी प्रकार हम सब भी सहज में बढ़ सकते है | हमने पाया है लेकिन हम उसमें अभी बढ़े नहीं है | और बढ़ने के लिए हमें चाहिए की जो अपने बारेमें हमारे खयालात है उसको छोड़ दे | पहले तो बच्चे जैसा स्वाभाव होना चाहिए | अब ऐसा किसीसे कहे की आप बच्चे जैसा स्वाभाव बनाओ | वो तो कठिन बात है | ऐसा तो कर कह सकते की आप जो है वो छूट के बच्चे बन जाओ | लेकिन बच्चोके साथ रहकर बच्चोके प्रतीक आस्था रखिए | उनकी बातोंको देख करके बहोत फरक पड़ सकता है | और बदल सकते है सारी चीजे अपने अंदर की | तो सबसे पहले हमें जानना चाहिए की हमारे अंदर जैसे जैसे हम बड़े होते है बहोतसे दोष समा जाते है उस दोषोको कैसे निकालना चाहिए | कैसे कैसे दोष हमारे अंदर आए | इसपे हम सरिफ सोचे नहीं उसपर ध्यान दे | तो हम इसको ठीक कर सकते है | ध्यान ऐसे देना है की जैसे हम किसीसे घोर दुष्टता से बात करते है या हम किसीको ताना मारना चाहते है या हम सोचते रहते है की दूसरे आदमी को हम कैसे ठीक करे | जब हमारा चित्त दुसरोपे जाता है तभी हम अपनेसे अलग हो जाते है | क्योंकि हमें खुद ठीक होना है | इसलिए दूसरोके बारेमें सोचनेसे क्या फायदा | तो सबसे पहले हमें अपनी ओर ही द्रष्टि करनी चाहिए | पर जो सब बताया हमने वो सहजयोगियोंके बारेमें घटित नहीं हो रहा है | उनके अंदर कुण्डलनि जागृत होती है और वो सब रास्ते हमें दिखाई देती है | अब रही बात ये की हम किस तरह से जो मलनिता है उसको ठीक कर सके | पहली तो बात ये है की दूसरोके दोष देखनेकी जो हमारी दृष्टि है उसे हम बदलदे | क्योंकि विही दोष हमारे अंदर भी है | दूसरोके दोष देखनेसे हमारे अंदर क्या दोष है ये देखना चाहिए | अगर ये देखना हमें आ जाए तो बहोत कुछ अपने आप ठीक हो सकता है | कोई साधु संतोका क्या है वो अपने अंदर के ही दोष देखते है और अपनेकोही सोचते है की ये ऐसे क्यों हो गए हम | ऐसी कड़वी बात हम क्यों कहते है, ऐसी झूठी बात हम क्यों कहते है | तो ये अपने को देखनेका एक प्रवाह होता है, ज्यादा तर हम उसको मानते नहीं | और उस प्रवाह में बैठते नहीं | हम खुदको उससे अलग समजते है | पर ऐसी बात नहीं है, कई लोग समझते है की हमारे अंदर जो समा गए, जो हमें ऐसी रास्ते पर ले जाता है की जहा हम अपनेको नहीं पहचान सकते तो फिर आदमी अंदर की तरह मूड सकता है | अब कहनेसे तो अंदर की तरफ जाओ, ध्यान करो, अपने अंदर देखो और बुरी बाटे निकालो | सब कहनेकोतो है ही इसलिए ध्यान करना प्रयत्नशील रहना चाहिए | और हमारे पास ऐसे साधन है जैसे कृष्ण का ध्यान करना, कृष्ण के ध्यान से हमारे अंदर की सफाई हो जाती है | पर हम उलट है, कृष्ण के ध्यान में हम ये सोचते है के दूसरोके दोष देखे | कृष्ण का दोष हमें दिखाई देता है पर हमें अपना दोष दिखाई नहीं देता | ये हमारे साथ बहोत ज्यादाती है, की हम अपने दोष तो नहीं देख सकते लेकिन कृष्ण के दोष तो देख लेंगे बहोतसे लोगोको मैंने देखा है के द्युत के खेलमें उन्हें कृष्ण में क्या क्या दोष दखि | क्या गलत काम किए, उनको कैसे रहना चाहिए | अपने बारेमें वो नहीं जानते, लेकिन जब अपने बारेमें सोचते है, और जब देखा जाता है तो कभीभी ये दृष्टि नहीं होती की हमारे अंदर ये दोष है और ये चला जाना चाहिए | तो हम दूसरोके दोषोपे चर्चा करते है, पर यही हमको करना है की अपने अंदर क्या दोष है ये देखना चाहिए | कृष्ण से बढकर कोई योगी नहीं है | उन्होंने ये रास्ता बताया की तुम अपने अंदर की गलतियां देखो | अपने अंदर के दोष देखो | ये बहोत बड़ी बात है | उन्होंने सरिफ कह दिया, करनेवाले बहोत कम है | ज्यादातर दूसरोके दोष देख ते है, तो सबको याद रहे, सबको मालूम है अपने दोष बहोत कम लोगोको समजमें आते है इसीलिए वो ठीक नहीं हो पाते अपने दोषोसे परिचित होना चाहिए | और हसना चाहिए अपने ऊपर की देखो हम क्या दोष लेकर चल रहे है | हमारे अंदर क्या दोष है | ये हमें सोचना चाहिए | बजाय इसके की हम लोगोके दोष देखे | तो होता क्या है की चित्त हमारे ऊपर नहीं रहता | दूसरोके दोषोके उपर जाता है | और उससे वो वचिलित हो जाते है लोग और समज नहीं पाते की अरे ये तो हमारे ही दोष है | हम क्यों दूसरोके दोष देख रहे थे उससे क्या हमारे दोष ठीक हो जाएंगे | बलिकुल नहीं हो सकते | धीरे धीरे ये बात समजमें जब आ जाएगी तो मनुष्य जो है वो दूसरो के दोषोपे लक्ष नहीं देगा | अपने ही दोषोको देख करके हेरान होगा की हमने कितने सारे राक्षस पाल रखे है हमारे मनके अंदर और कितनी सारी गंदी बाते हम सोचते रहते है | जब ये समजमें आएगा तो मनुष्य एक तरह से वशिष्ठ रूप धारण करेगा | और वो रूप ये है की उससे अंदर शक्त आ जाएगी | और उस शक्तसि वो अनेक कार्य कर सकता है | इसलिए नहीं की उसका अहंकार बढ़ेगा, पर इसलिए की उससे सफाई होगी | अब ये सफाई वाला तो काम है, तो दोष देनेसे हम अपनी सफाई करते है और उन दोषोको छोड़ देते है | पर अभी ये कैसे हो ? क्योंकि दोषोको देखना मुश्किल नहीं है | लेकिन उससे छुटना मुश्किल है | इसलिए उसको देखना जो है वो सूक्ष्म होना चाहिए, और बारीक होना चाहिए | और उस तरफ नजर जानी चाहिए | उससे बहोत कुछ सफाई हो सकती है |

आज के दिन श्री कृष्ण का सन्देश जो है वो ये है की आप अपने अंदर झांको | और देखो | ये श्री कृष्ण ने कहा है | पर वो करना लोगोको मुश्किल लगता है | वो घटित नहीं होता | उसकी क्या वजह है क्यों हम अपनेको देख नहीं पाते | बचि में पड़ता क्या है, पड़ता यही सब अहंकार अद, जो दुरगुण है वही खड़े है | और उन दोषोको आप देख नहीं पाते, पर उसे देखना चाहिए, ये बहोत जरुरी चीज है | आपने आज की पूजा रखी, मैं बहोत खुश हो गई | कृष्ण की पूजा हो जाएगी तो अंदरसे बहोतसे लोग साफ हो जाएंगे | क्योंकि ये कृष्ण का कार्य है, वो खुदही इसे करेगे | पर आप चाहते है की आपकी पूरी तरह से सफाई हो जाए | आप जानते नहीं ये कतिना गहन प्रश्न है हमारे यहाँ का | वो ठीक करनेके लिए बड़ी मेहनत करनी पड़ी | लोग पहले कसरत करते थे, गुरुके आगे, बहोत कुछ करते थे | पर गहनता नहीं आती थी | पर आप तो सहजयोगी है, आपके लिए मुश्किल नहीं है | तो मैं यही कहूँगी की अपने अंदर झांकना सीखिए, बड़ा मजा आएगा | अभी तक तो ठीक है पर पता नहीं क्यों इस तरह से करने लगे | आप अपनी तरफ नजर करीए के कैसा चलता है माहोल | तो बड़ा मजा आएगा अपनेकोही | आप देखकर हसेगे की वा कहने | फिर एक तरह का भोला पन आपके अंदर जागृत होगा | यही कृष्ण की बाल लीला है | जब इस भोले पन से आप साफ होंगे, इसीसे नहा लेंगे तो आपकी नजर जो है वो स्टेडी हो जाएगी, अपने आप अपनेको समझने लगेगे | असल में दोष हमारे ही अंदर है, दूसरोके दोष देखनेसे हमारे दोष कैसे ठीक होंगे | एक साधासा प्रश्न है हमारे साडी पर कुछ गरि है तो हम उसे हटा देंगे, दूसरोकी बुरा कहनेसे वो दाग चला जाएगा क्या, नहीं जाएगा | इतनी तो अकल है हममें | पर वो इस अकल को इस्तेमाल नहीं करते, पर इसी अकाल को आप इस्तेमाल करे | किसीको समजमें बात नहीं आई हो तो आप प्रश्न पूछ सकते है | अब देखिए अपना चित्त तो जा रहा है अंदर, ये सब अपनेआप होना चाहिए | चित्त को आदत हो जाएगी की वो अपनेआप अंदर जाए | मैं जानती हूँ की आप लोगोके सामने अनेक प्रश्न है | लेकिन वो बहोत कष्टुद्र है उसको कोई अर्थ नहीं है | उससे उपर उठनेकी बात होती है हमेशा | पर लोग कहते है माँ कैसे उठा जाए | ध्यान, आप अपने उपर ध्यान करो | ध्यान में जाओ, ध्यान में अपनेकोही देखना है | आपका क्या चल रहा है, आप कहा खो गए | धीरे धीरे आपकी सफाई

होगी | आज का दिन वैसे भी बड़ा महत्त्वपूर्ण पुरण है ,फरि कृष्ण का अवतार जो है इसने बहोत हमारी सफाई की ,बहोत हमारी मदद की है | उनके आनेसे बहोत फरक हो गया | और कुण्डलनी के जागरण में भी मैं देखती हूँ कृष्ण के आशीर्वाद से बहोत सुंदर चल रहा है | आप लोग जरा अपने तरफ ध्यान दे | एक तो अपनेसे नाराज नहीं होना और दूसरा दूसरोसे नाराज नहीं होना | बड़ा आनंद आया इस कृष्ण की पूजा में |

प्रश्न

ध्याना मधे काही वचिारायच नसत.नुसत जाणायच असत ,वचिारायच नाही ,जानल पाहजि . तुम्ही ध्यानात होते मग तुम्ही काही जाणलं का नाही . त्यात काय जाणलं तर सर्वात प्रथम तुम्हाला तुमचे दोष दसितील . हे तुमचं चुकलं होत ,हे तुमचं बरोबर होत . इथे गडबड होती . स्वतः बदल दसिलं म्हणजे ते खर आहे . समजा आपण आरशात बघायचं तर त्याच्या मध्ये आपला फोटो दसिला पाहजि ना . दुसऱ्यांचा फोटो बघून काय फायदा . आमचं काय आम्ही दुसऱ्यांचाच फोटो बघतो . तर दोष कसे दसिणार .

अगुरुंच्या बाधा पासून आपलं संरक्षण कस करायचं ?

पहल्यांदा तुम्ही गेले कसे तकिडे अगुरुंकडे ,हा प्रश्न स्वतः ला वचिारायचा . कोणच्या गोष्टीने आकर्षित झाले ,कसे गेले हा स्वतः लाच प्रश्न करायचा . म्हणजे तुमच्या लक्षात येईल कित्या अगुरु मध्ये जे दोष होते तेच तुम्ही बघतिले नाहीत . तेच तुम्ही सांभाळलं नाहीत . अगुरुंवर मी एक लेक्चर दिलिलं आहे ,त्यात मी सांगितलं आहे का हे लोक काय काय प्रकार करतात आणि किशाने लोकांना भुरळ घालतात .

इसका मतलब ये है की इनका ये धंदा है | आप लोगोको फसा देता है ये धंदा | तरह तरह के धंदे होते हैं ,इसमेसे गुरुका भी ये धंदा की आप लोगोको हम फसा देते हैं | और आप फस जाते हैं | इसको सोच लेना चाहिए की हम कौनसे इसमें फसे हैं | कौनसे चक्कर में आ गए | ये सोच लेना चाहिए | पहले तो वो आपकी जेब देखते हैं | जैसे ही उन्होंने आपकी जेब देखना शुरू कर दी तो आपको समझना चाहिए की चक्कर में फस गए | पर ये तो बहोत मोटी बात है ,बहोतसे चक्कर में नहीं जाना चाहते पर अपना महत्त्व दिखाना चाहते हैं ,इसलिए गुरु बन जाते हैं | तो ये देखना चाहिए, इसका मतलब आपको कर्टिकिल होना चाहिए इस मामलेमें तो उससे छूट जाएगा | लेकिन ज्यादातर लोग उन्हेंकि बाधा ए ले लेते हैं ,उनका अहंकार ,उनका गुस्सा ,उनकी तबयित बहुतसी बाटे आप गुरुसे ले लेते हैं | फरि ऐसे गुरु जब बीमार पड़ते हैं तो उसकी छाया अपने अंदर भी पड़ती है | इसलिए पहले अपनाही वशिलेषण करना चाहिए अपनेकोही देखना चाहिए | की मैंने इस गुरु से क्या लिया | बहोत जरूरी है ,तब जब सफाई होगी आपकी तो आप देखेंगे की बड़ा फायदा है | आप गुरु के पास गए क्यों ,क्योंकि आप वो कमाना चाहते थे अपना उत्थान ,आप गुरु के पास गए क्यों के आप जाने क्या है ,| लेकिन उनके और ही धंदे ,ऐसे गुरुओंसे बचनेके लिए क्या करना चाहिए ये खुद ही समझ सकते हैं | कैसे दूर रहना चाहिए | मैं बहोत सारे ऐसे गुरुओंके पास देखने गई थी ,की करते क्या है ,कसि तरह से फसाते हैं ,तो मैंने देखा की पहले तो ये लोग आपकीही कमजोरिया देखते हैं | के आपमें क्या कमजोरी है | और ये नहीं होगा तो आपके अंदर कोई बाधा दाल देते हैं | अब बाधा हर तरह की होती है ,सबसे बड़ी बाधा तो ये डालते हैं की तुम हमें छोड़ दोगे तो ये होगा वो होगा | इस तरह का भय डाल देते हैं | वो डराते हैं | इसी भय से मनुष्य उन लोगोके चक्कर में घूमते रहते हैं | उसके लिए कृष्ण है वो सबका भय नकाल देते हैं |

[Translation Hindi to Marathi]

हम लोगो को अब ये सोचना है कि सहजयोग तो बहुत फैल गया और कनियरे-कनियरे पर भी लोग सहजयोग को बहुत मानते हैं। लेकिन जब तक हमारे अन्दर सहजयोग पूरी तरह से, व्यवस्थित रूप से प्रकटित नहीं होगा तब तक लोग सहजयोग को मानते हैं वो मानेंगे नहीं। इसलिए जरूरत है कि हम कोशिश करें कि अपने अन्दर झाँकें। यही कृष्ण का चरित्र है कि हम अपने अन्दर झाँके और देखें कि हमारे अन्दर खुद कौन सी कौन सी ऐसी चीजें हैं जो हमें दुविधा में डाल देती हैं। इसका पता लगाना चाहिए, हमें अपने तरफ देखना चाहिए, अपने अन्दर देखना चाहिए। और वो कोई कठिन बात नहीं है जब हम अपनी शकल देखना चाहते हैं तो हम शीशे में देखते हैं। उसी प्रकार जब हमें अपनी आत्मा के दर्शन करने होते हैं तो हमें देखना चाहिए हमारे अंदर वो कैसा देखा जाता है बहुत से सहजयोगियों ने कहा कि मैं यह कैसे देखा कर जायेगा कि हमारे अन्दर क्या है, और हम कैसे हैं? उसके लिए जरूरी है कि मनुष्य पहले स्वयं ही बहुत नम्र हो जाए क्योंकि अगर आपमें नम्रता नहीं होगी तो आप अपने ही वचिर लेकर बैठे रहेंगे। तो कृष्ण के लाइफ (life) में पहले दिखाया गया कि एक छोटे लड़के के जैसे वो थे। बलिकुल जैसा शिशु होता है बलिकुल ही अज्ञानी वो इसी तरह थे। वो अपने को कुछ समझते नहीं थे। उनकी माँ थी उसी माँ के सहारे वो बढ़ना चाहते थे। इसी प्रकार आप लोगो को भी अपने अन्दर देखते वक्त ये ही सोचना चाहिए कि हम एक शिशु बालक से हैं। कृष्ण ने बार-बार कहा, लेकिन जिसस क्राइस्ट ने भी कहा कि हम एक छोटे बालक बनें। बालक की जो सुबोध स्वभाव की छाया है वो हमको दखिनी चाहिए। कि हम क्या बालक जैसी बातें करते हैं? हमारे अन्दर कौन सा ऐसा गुण है कि हम बालक बन जाते हैं। अब बालक माने अबोधता, भोलापन। और वो भोलेपन से हमको अपने तरफ देखना है, और उसी से अपने को ढकना है। अब वो भोलापन बड़ा प्यारा होता है। आप अगर बच्चों को देखें तो उनसे जो प्यार (अपपष्ट) छलकता है वो इसलिए कि वो भोले हैं। वो चालाकी नहीं जानते, अपना महत्व नहीं जानते, कुछ भी नहीं, क्या जानते हैं वो? वो जानते हैं कि ये सब लोग हमारे पर्ये हैं। ये हमारे ही भाई बहन और ये सब कुछ हैं। लेकिन ये किस तरह से उन्होंने जाना, ये प्रश्न है, बच्चों ने जिस तरह से जाना उसी तरह से हमने भी भुला दिया कि हम भी एक भोले बालक हैं और एक भोलापन है हमारे अन्दर।

अब बहुत से सहजयोगी ऐसे हैं कि जो वो आते हैं वो बहुत अपनी चालाकी दखिने। और कोई आते हैं सोचते हैं कि हम बहुत होशियार हैं। कोई आते हैं और सोचते हैं कि हम माँ को सद्विध कर देंगे, मुझे सद्विध करने से क्या फायदा। मुझे तो मालुम ही है सब कुछ। तो आपको ये करना चाहिए कि अपनी ओर नज़र करें, और अपने भोलेपन को पहचानें। वो कहाँ है, कैसा है, और बड़ा मजेदार है उसको सोचना चाहिए। अब कृष्ण की जो बात है वो यही है कि बिचपन में तो वो एकदम भोले थे, और बड़े होने पर उन्होंने गीता समझाई, जो बहुत गहन है। (अपपष्ट) ये कैसे हुआ कि मनुष्य उसमें बढ़ गया। इसी प्रकार हम भी सहज में बढ़ सकते हैं, हमने पाया है लेकिन उसमें अभी तक हम बढ़े नहीं। और बढ़ने के लिए हमें चाहिए कि जो अपने बारे में जो खयालात हैं उसको छोड़ दें। पहले तो बच्चे जैसा स्वभाव होना चाहिए। अब ऐसा किसी से कहें कि आप बच्चे जैसा स्वभाव बनाओ तो कठिन बात है। ऐसा तो नहीं कर सकते कि आप जो हैं वो छूट गया और आप बच्चे बन जाओ। लेकिन बच्चों साथ रह कर के बच्चों के प्रतिक्रिया रखकर, उनकी बातों को देखकर के आप बहुत फर्क कर सकते हैं और बदल सकते हैं सारी चीजें अपने अन्दर की। तो सबसे पहले तो ये जानना चाहिए कि हमारे अन्दर जैसे-जैसे हम बड़े होने लग गए, बहुत से दोष समा गए हैं। उन दोषों को कैसे निकालना चाहिए? कैसे-कैसे दोष हमारे अन्दर आए हैं? इसको अगर हम सोचें नहीं और उधर ध्यान दें तो हम उसको ठीक कर सकते हैं। ध्यान ऐसे देना है कि जैसे हम किसी से जोर से या, घबटाते से बात करते हैं या हम किसी को ताड़ना करना चाहते हैं। या हम सोचते रहते हैं कि दूसरे आदमी को हम कैसे ठीक करें। जब हमारा चित्त दूसरों पे जाता है तभी हम अपने से अलग हट जाते हैं। क्योंकि हमें खुद ठीक होना है इसलिए दूसरों के बारे में सोचने से क्या फायदा? तो सबसे पहले हमें अपने बारे में ही दृष्टिपात करना चाहिए, देखना चाहिए। पर वो सब हो रहा है और वो बताया है हमने। वो तो सहजयोगियों में घटित भी हो रहा है। क्योंकि अन्दर ये कुण्डलनी जागृत होती है और वो सब रास्तों में दिखा देती है। अब रही बात यह कि हम किस तरह से जो मलनिता है उसको ठीक कर सकते हैं।

पहली तो बात ये है कि दूसरों के दोष देखने की जो हमारी दृष्टि है उसको बदल दें, क्योंकि वही दोष हमारे अन्दर भी है। तो दूसरों के दोष देखने से हमारे अन्दर क्या दोष है ये देखना चाहिए। अगर ये देखना हमें आ जाए तो बहुत कुछ अपने आप ठीक हो जायेगा। कोई साधु सन्तों का क्या है कि वो अपने अन्दर के ही दोष देखते हैं और अपने ही को सोचते हैं कि ये ऐसे क्यों हो गए हम? ऐसी कड़वी बात हम क्यों कहते हैं। ऐसी झूठी बात क्यों कहते हैं? तो ये अपने को देखने का एक प्रवाह आ जाता है। ज्यादातर हम उसको मानते नहीं हैं और उस प्रवाह में बहते नहीं हैं। हम अपने को उससे अलग समझते हैं, पर ऐसी बात नहीं है। अगर हम समझ लें कि हमारे अन्दर जो ये प्रवाह है, जो हमें ऐसे रास्ते पर ले जाता है कि जहाँ हम अपने को ही नहीं पहचान सकते। तो फरि आदमी अन्दर की तरफ मुड़ सकता है। अब कहने से कि तुम अन्दर की तरफ जाओ, ध्यान करो, अपने अन्दर की बहुत सी बातें निकालो। सब कहने को तो कह देंगे, लेकिन उससे नहीं होगा। इसीलिए ध्यान करना, प्रयत्नशील रहना चाहिए। और हमारे पास ऐसे साधन हैं, जैसे कृष्ण का ध्यान करना। कृष्ण के ध्यान से हमारे अन्दर की सफाई हो जाती है। पर हम उल्टे हैं तो कृष्ण के ध्यान में हम ये सोचते हैं कि हम दूसरों के दोष देखते हैं, जब हम कृष्ण का दोष देखते हैं तो हमें दिखाई देगा। पर हमें अपना दोष नहीं दिखाई देगा। ये हमारे साथ बहुत ज्यादा है कि हम अपने दोष तो नहीं देख सकते पर कृष्ण के दोष तो देख लेंगे। बहुत से लोग हैं, मैंने देखा है कि कितना लिखी है उन्होंने कि कृष्ण में क्या-क्या दोष थे। क्या गलत काम किए? उनको कैसे रहना चाहिए था? अपने बारे में वो नहीं जानते। लेकिन जब अपने बारे में भी सोचते हैं और जब देखा जाता है, तो कभी भी ये दृष्टि नहीं होती कि भई हमारे अन्दर ये दोष है और ये चला जाना चाहिए। तो हम दूसरों ही के दोष से जाकर अटक जाते हैं। यही हमको करना है कि अपने अंदर क्या दोष है उसे देखना चाहिए।

कृष्ण से बढकर मैं कोई और योगी मानती नहीं हूँ। क्योंकि उन्होंने ये रास्ता बताया कि तुम अपने अन्दर की गलतियाँ देखो, अपने अन्दर के दोष देखो, ये बहुत बड़ी बात है। उन्होंने सिर्फ कह दिया और करने वाले बहुत कम हैं। अगर ज्यादातर दूसरों के दोष देख लीजिए तो सबको याद है, सबको मालूम है। अपने दोष बहुत कम लोगों को समझ में आते हैं। इसलिए वो ठीक नहीं हो पाते। अपने दोषों से परिचित होना चाहिए और हँसना चाहिए अपने ऊपर कि देखो हम क्या दोष कर रहे हैं, हमारे अन्दर क्या दोष हैं। ये हमें सोचना चाहिए, बजाय इसके कि हम और लोगों के दोषों को देखें। (अष्टपष्ट) तो होता क्या है कि चित्त हमारे ऊपर नहीं रहता। दूसरों के दोषों पर जाता है और उससे वो विलीन हो जाते हैं हम लोग। और समझ नहीं पाते कि अरे ये तो हमारे ही दोष थे। हम क्यों दूसरों के दोष देख रहे थे। (अष्टपष्ट) उससे क्या हमारे दोष ठीक हो जाएंगे? बलिकूल नहीं हो सकते। धीरे-धीरे ये बात जब समझ में आ जाएगी तो मनुष्य जो है वो दूसरों के दोषों पे लक्ष्मि नहीं होगा। अपने ही दोषों को देखकर के हैरान होगा कि हमने कितने सारे ये राक्षस पाल रखे हैं अपने अन्दर। हमारे मन के अन्दर कितनी गन्दी-गन्दी बातें हम सोचते रहते हैं। जब ये सफाई होने शुरू होती है तो मनुष्य एक तरह से विशेष रूप धारण करता है। और वो रूप ये है कि उसके अन्दर शक्तियाँ आ जाती हैं और उस शक्ति से वो अनेक कार्य कर सकता है। इसलिए नहीं कि उसका अहंकार बढे पर इसलिए कि उससे सफाई हो गयी। अगर उससे अगर सफाई हो गयी तो अपनी सफाई का तो काम है। तो दोष देखने से हम अपनी सफाई करते हैं और उन दोषों को छोड़ देते हैं। पर अब ये कैसे हो, क्योंकि दोष तो देखना मुश्किल नहीं है, लेकिन उससे छूटना मुश्किल है। इसलिए उसका देखना जो है सूक्ष्म होना चाहिए और बारीक होना चाहिए और इस तरफ नजर जानी चाहिए। उससे बहुत कुछ सफाई हो सकती है।

आज का जो परव है इसमें श्री कृष्ण का जो सन्देश है वो ये है कि आप अपने अन्दर झाँको और देखो। ये श्री कृष्ण ने कहा है पर वो करना लोगों को मुश्किल लगता है। वो होता नहीं है, घटित नहीं होता। उसकी क्या वजह है? क्यों हम अपने को नहीं देख पाते? बीच में पर्दा क्या है? पर्दा यही सब अहंकार आदि जो दुराण है वो खड़े हो जाते हैं। और उन दोषों को हम देख नहीं पाते, जिनको देखना चाहिए। ये बहुत ज़रूरी चीज़ है।

आपने आज की पूजा रखी, मैं बड़ी खुश हो गई कि कृष्ण की पूजा हो जाएगी तो अन्दर से बहुत से लोग साफ हो जाएंगे। क्योंकि ये कृष्ण का कार्य है। ये कृष्ण का कार्य है, वो खुद ही इसे करेगा। पर आप उधर रुचि दिखाएँ, उधर झुकाव दिखाइएँ कि आप चाहते हैं कि आपकी पूरी तरह से सफाई हो जाए। आप जानते नहीं हैं कि (अष्टपष्ट) कतिनी आपके अन्दर शक्तियाँ आ जाती हैं और उस शक्ति से वो अनेक कार्य कर सकता है। इसलिए नहीं कि उसका अहंकार बढे पर इसलिए कि उससे सफाई हो जाये। अगर उससे अगर सफाई हो गयी तो अपनी सफाई का तो काम है। तो दोष देखने से हम अपनी सफाई करते हैं, और उन दोषों को छोड़ देते हैं। पर अब ये कैसे हो, क्योंकि दोष तो देखना मुश्किल नहीं है, लेकिन उससे छूटना मुश्किल है। इसलिए उसका देखना जो है वो सूक्ष्म होना चाहिए और बारीक होना चाहिए। और इस तरफ नजर जानी चाहिए बहुत बारीक होनी चाहिए उससे बहुत कुछ सफाई हो सकती है।

आज का जो परव है इसमें श्री कृष्ण का जो सन्देश है वो ये है कि आप अपने अन्दर झाँको और देखो। ये श्री कृष्ण ने कहा है पर वो करना लोगों को मुश्किल लगता है। वो होता नहीं है घटित नहीं होता। उसकी क्या वजह है, क्यों हम अपने को नहीं देख पाते? बीच में पर्दा क्या है? पर्दा यही सब अहंकार आदि जो दुराण है वो खड़े हो जाते हैं। और उन दोषों को हम देख नहीं पाते, जिनको देखना चाहिए, ये बहुत ज़रूरी चीज़ है।

Repetition in green

आपने आज की पूजा रखी, मैं बहुत बड़ी खुश हो गई कि कृष्ण की पूजा हो जाएगी तो अन्दर से बहुत से लोग साफ हो जाएंगे। क्योंकि ये कृष्ण का कार्य है। ये कृष्ण का कार्य है वो खुद ही इसे करेगा। पर अगर आप उधर रुचि दिखाएँ, उधर झुकाव दिखाइएँ कि आप चाहते हैं कि आपकी पूरी तरह से सफाई हो जाए। आप जानते नहीं हैं कि (अष्टपष्ट) कतिनी आपका गहन ये हमारे यहाँ का प्रश्न है। इस प्रश्न को ठीक करने के लिए बड़ी मेहनत करनी पड़ेगी, लोग पहले कसरत करते थे, गुरु के आदेश सुनते थे, बोहत कुछ करते थे बेचारे, पर गहनता नहीं आती थी। पर आप तो सहजयोगी हैं आप के लिए मुश्किल नहीं है। तो मैं यही कहूँगी कि अब अपने अंदर झाँकना सखिये, बड़ा मज़ा आएगा। अभी तक तो ठीक थे पर अभी पता नहीं क्यों अब इस तरह से करने लग गए (अष्टपष्ट) आप अपनी तरफ नज़र करिये। ये कैसा चलता है मामला, तो बड़ा मज़ा आयेगा आपको। (अष्टपष्ट) आप देख कर हसेंगे और कहेंगे, वाह क्या कहने। फिर एक तरह का भोलापन आपके अंदर जायेगा, यही कृष्ण की बाल लीला है। जब इस भोलेपन से (अष्टपष्ट) आप इसी से नहा लेंगे, भोलेपन से तो आपकी नज़र जो है वो बहुत स्टैडी हो जाएगी। अपने आप अपने को आप समझने लगेंगे। असल में दोष हमारे ही अंदर है, दूसरों के दोष देखने से हमारे कैसे ठीक होंगे।

एक सादा सा एक प्रश्न है अगर हमारी साड़ी पर कुछ गिरा है और हम इसे हटाने नहीं तो, और अगर दूसरों को बुरा कहते हैं क्या वो चले जायेंगे, नहीं कभी नहीं। इतनी तो अकल है हमारे पास। पर वो अकल हम इस्तेमाल नहीं करते। और इसीलिए इस अकल को भी आप इस्तेमाल करें (अष्टपष्ट)

किसी को समझ में बात नहीं आयी हो तो वो प्रश्न पूछ सकते हैं। (अष्टपष्ट) मराठी में भी (अष्टपष्ट) पूछ सकते हैं कुछ तो सवाल पूछना चाहिए ना। चित्त अन्दर जा रहा है अब देखिए अपना चित्त जा रहा है अन्दर? पर हम डरते ही रहते हैं। पर अब अपने आप होना चाहिए, चित्त अपने आप अंदर जाना चाहिए, चित्त को आदत हो जाएगी कि वो अपने आप अंदर जायेगा।

मैं जानती हूँ कि आप लोगों के खुद प्रश्न हैं। अपने लोगों को खुद उलझने हैं इसमें कोई शक नहीं। लेकिन वो बहुत कष्टुर् है उसका कोई अर्थ नहीं लगता। उससे उपर उठने की बात होती है हमेशा, पर लोग कहते हैं कि मैं कैसे उठा जाए, ध्यान से। ध्यान में क्या, आप अपने ही ऊपर ध्यान करते हैं। अपने ही को देखना है कि आपका दमिग कहाँ चल रहा है? अब कहाँ घूम रहा है। धीरे-धीरे आपकी सफाई हो जाएगी।

आज का दिन वैसे बड़ा महत्त्वपूर्ण है कि कृष्ण का अवतार जो है इसने बहुत हमारी सफाई की है। और बड़ी मदद कर दी है और उनके आने से बहुत फरक हो गया है। और कुण्डलनी के जागरण में भी मैं देखती हूँ कि कृष्ण के आशीर्वाद से बहुत सुन्दर चल रहा है आप लोग जरा अपनी तरफ ध्यान दें। और एक तो अपने से नाराज नहीं होना और दूसरे दूसरों से नाराज नहीं होना, बड़ा आनंद आएगा, यही कृष्ण की पूजा है।

25:40 मराठी

इसका मतलब ये है कि इनका ये धंदा है आप लोगों को फसाने का ये धंदा है। तरह-तरह के धंदे होते हैं। उसमें से गुरु का भी है धंदा कि हम आपको फसा लेते हैं, और आप फस जाते हैं। तो इसको सोच लेना चाहिए कि हम कौन से इसमें फसे हैं। कौन से चक्कर में आ गए, ये सोच लेना चाहिए।

30.12 मराठी

30.59 पहले तो वो आपकी जेब देखते हैं, है ना। जैसे ही उन्होंने आपकी जेब देखना शुरू करी तो आपको समझना चाहिए कि चक्कर कुछ और है। पर ये तो बहुत मोटी बात है साधारण बात ये है कि वो आपको देते क्या है? बहुत से कोई चक्कर में नहीं डालना चाहते पर अपना महत्त्व करना चाहते हैं और इसलिए गुरु बन जाते हैं।

31.40 मराठी

31.44 तो ये देखना चाहिए कि इसका मतलब आपको कर्टिकिल होना चाहिए इस मामले में तो उससे छूट जायेगा लेकिन ज्यादातर लोग उन्हीं की बाधाएं ले लेते हैं। उनका अहंकार, उनका गुस्सा, उनकी तबियत बहुत सी बातें आप गुरु की ले लेते हैं। फिर ऐसे गुरु जब बीमार पड़ते हैं तो उसकी छाया आपके अंदर भी दिखाई देती है। इसलिए पहले अपना ही विश्लेषण करना चाहिए, अपने को ही देखना चाहिए। कि मैंने इस गुरु से क्या लिया? बहुत ज़रूरी है तब जब सफाई होगी आपकी तो आप देखेंगे कि बड़ा फायदा रहेगा। आप गुरु के पास गए क्यों? क्योंकि आप वो करना चाहते थे, अपना उत्तथान। आप गुरु के पास गए कि आप जाने क्या है लेकिन वो उल्टे वापस आप ही फस गए। तो ऐसे गुरु

हैं उनसे बचने के लिए क्या करना चाहिए? आप खुद ही समझ सकते हैं कि कैसे दूर रहना चाहिए? मैं बहुत सारे ऐसे गुरुओं के पास गई देखने के लिए किये करते क्या है? कसि चीज़ से लुभाते हैं लोगों को, कसि चीज़ में फसाते हैं? तो मैंने देखा कि पहले तो ये लोग आप ही की कमजोरियां देखते हैं कि आप में क्या कमजोरी है? और ये नहीं होगा तो आपके अंदर कोई बाधा डाल देंगे। अब बाधा हर तरह की होती है। अब इस बाधा में देखना चाहिए कि आपके अंदर कौन सी बाधा इन्होंने अंदर डाली है कि आप बाहर नहीं निकल सकते। तो सबसे बड़ी तो बाधा ये डालते हैं वो है भय। कि आप अगर हमें छोड़ोगे तो तुम्हारा ये होगा वो होगा। छोड़ने से ये होगा इस तरह का भय आ जाता है। और उस भय में कोई जान नहीं होती पर वो डराते रहता है। पहले तो ऐसा अगर कोई भय आए तो उसको कहना चाहिए अच्छा आप रहने दीजिये हमें पता है। इसी भय से मनुष्य गुरुओं के चक्कर में घूमते ही रहता है। उसके लिए कृष्ण है वो सबका भय निकाल देते हैं।

मराठी 34.59

कह रहे हैं कि सब लोग वचिर में बैठे हैं हमें तो वचिर से परे जाना है। नर्विचिर वो कैसे होगा? क्या (..अष्पष्ट) कतिनी अच्छी पूजा बनाई है आपने कि मैं भी देखती रह जाती हूँ यही बात है। (..अष्पष्ट)

मराठी 36.12

जो आदमी अपने ही को देख के हस सकता है वो ही ठीक है। दूसरों को देख के हसता है तो उसका मतलब उसकी दृस्टि दूसरी तरफ है। जो अपने ही को देख के हस सकेगा, अपने ही वातावरण को अपने ही तौर तरीके को वो ठीक है।

मराठी 37.41

अनंत आशीर्वाद!

[2003-12-25, Christmas Puja](#)

25 डिसेंबर 2003

Christmas Puja

Ganapatipule (India)

Talk Language: English, Hindi, Marathi | Transcript (Marathi) - Draft | Translation (English to Marathi) - Reviewed, Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Christmas Puja IS Date 25th December 2003: Ganapatipule Place: Type Puja

[Original Marathi transcript talk]

मी मराठीत बोलायचं म्हटलं तर एवढच सांगायचं की ख्रिस्तांचा आयुष्य अत्यंत दुःखमय होतं, पण ते त्यांनी हसून नशिवलं. कारण तो पवित्र आत्मा होता. अशा माणसाला कोणतही दुःख होत नाही. पण त्याच्यामुळेच आपण सर्वांनी प्राप्त केलं आहे आध्यात्मिक जीवन. त्यामुळे इतर लोकांनासुद्धा पुष्कळ फायदा होऊ शकतो. कारण ते आपलं आयुष्य बघतात आणि त्यांना आश्चर्य वाटतं की हे मानव असून इतके खुश, आनंदी असे कसे ? पण जेव्हा त्यांना कळतं हे सहजयोगामुळे घडलं तेव्हा ते ही सहजयोगात येतात. ही कमालीची गोष्ट आहे. ते वरदान तुम्हाला मिळालेले आहे. फक्त ते जपून ठेवलं पाहिजे. त्याच्यावर मेहनत केली पाहिजे आणि सगळ्यात मुख्य म्हणजे दुसऱ्यांना दिली पाहिजे. एकट तुम्ही अनुभवून होत नाही. हा अमृताचा पेला तुमच्या तोंडात आहे तो दुसऱ्यांच्याही जाऊ देत. दुसऱ्यांनाही बरं वाटू देत. त्यांचही भलं होऊ देत. म्हणून सर्व सहजयोग्यांनी प्रयत्न केला पाहिजे की आम्ही दुसऱ्यांनाही सहजयोगात उतरवू. सगळ्या जगात सहजयोग पसरला आहे. तो फार थोडा आहे. आणखीन पसरायला पाहिजे. ख्रिस्तांचे फक्त बारा शिष्य होते आणि त्यांनी ख्रिश्चनांटी वाढवली. पण केवढ्या चूका झाल्या त्यांच्या. पुष्कळच चुका झाल्या. जेव्हा तुम्ही सहजयोग पसरवता तेव्हा त्या चुका करू नका. सरळ, थोपटमार्गाने ते काही कठीण नाही. त्याच्यामध्ये परमेश्वराने तुम्हाला शक्ती दिलेली आहे, बुद्धी दिली आहे ती वापरा. मला पूर्ण विश्वास आहे की तुमच्या हातून कति तरी सहजयोगी होऊ शकतात आणि तुम्ही तसा प्रयत्न करावा. रात्रंदिवस हाच विचार करावा, की आम्ही कोणाला पार करू? कोणाला आम्ही याच वरदान देऊ ? ही फार मोठी जबाबदारी तुमच्यावर आहे. जस तुम्हाला सहजयोग मिळाला तशीच ही जबाबदारी तुमच्यावर आलेली आहे. तेव्हा मनामध्ये हाच नशिचय करायचा की आम्ही दुसऱ्यांनाही सहजयोग देऊ. स्वतः पुरते ठेवणार नाही. अनंत आशीर्वाद आहे तुम्हाला!

[Marathi translation from English and Hindi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

येशू ख्रिस्त हे एक महान व बाळगले. त्यांच्या जीवनाकडे दैवी संतपुरुष होते; पण तरीही पाहिल्यावर हेच दिसून येते की मूर्ख त्यांना शेवटी सुळावर दिले गेले. बरेच व अज्ञानी लोकांमुळे सज्जनांनाही लोकांना वाटते की एवढ्या महान कसा व कति त्रास भोगावा लागतो. अवतारी संधिदपुरुषालाही ह्या कठीण यातना का भोगाव्या लागल्या?. पण जन्मदिवस मोठ्या आनंदाने साजरा लक्षांत घ्यायची साधी गोष्ट म्हणजे करत आहोत; कारण त्यांनी ज्या काळी ते जन्माला आले त्या आत्मोन्नतीचा हा नवीन मार्ग काळांत सर्व वातावरणच त्यांच्या दाखवला ज्यामधे लोकांच्या आणि परमेश्वरी शक्तीच्या वरीधांत अज्ञानामुळे आपल्यावर येणार्या होते आणि त्यामुळेच त्या लोकांनी संकटांना, त्रास झाला तरी, तोंड दिले त्यांचा अतोनात छळ केला. पण पाहिजे. ख्रिस्तांना प्रचंड यातना तरीही त्यांना त्या यातनांचे दुःख सहन कराव्या लागल्या, त्यामानाने झाले नाही वा लोकांच्या मूर्खपणाचा राग आला नाही. उलट त्या सर्व साधारणपणे लोकांना अध्यात्माची यातना व संकटांना त्यांनी थोडी-फार जाण आली आहे. शिवाय धीरोदात्तपणे व आत्मसन्मानपूर्वक तुम्हा सहजयोग्यांची संख्या आता तोंड दिली. यातून ख्रिस्त आपल्याला खूप आहे. एवढ्या मोठ्या मरणप्राय हाच संदेश देतात की तुम्ही यातना सहन करतानाही ख्रिस्त परमात्म्याला जाणले असेल आणि कधी रडले नाहीत वा अश्रू गाळत ती परमशक्ती तुमच्यामध्ये जागृत बसले नाहीत हे लक्षांत घ्या. म्हणून असे ल तर तुम्ही नरिभय बनून तुम्ही पण नरिभय बनून कसल्याही कसल्याही संकटांचा मुकाबला करू संकटांना वा परस्थितीला सामोरे आज आपण सख्खितांचा आता परस्थितीत तशी बरी आहे आणि ख्रिसमस पूजा प. पू. श्रीमाताजी नरिमलादेवीचे भाषण, गणपतीपूजे, डिसेंबर २००३ शकता. जगाच्या पाठीवर जन्माला जायला शकता. येणार्या प्रत्येक माणसाला अनेक तुम्हाला मिळालेले अमृत हतरांना वाटा सहजयोग परवरणे हीच तुमची जबाबदारी आहे हेवसिरू नका. आता दिवस खूप बदलले अडचणी व प्रश्न येणारच; तुमचा जन्म आहेत, ख्रिस्तांसारखा तुमचा आता एखाद्या गरीबाच्या घरांत येतो वा छळ होणार नाही. तुम्ही आत्म्याला श्रीमंताच्या महालात येवो, भौतिक जाणले असल्यामुळे माणसाच्या समस्या तुमचा पाठलाग करणारचे. मनातील चुकीच्या समजुती तुम्ही ख्रिस्तांनी त्यांच्या जीवनांतून हेच जाणू शकता; रविसितांनी आधीच त्या डाखवून दिली की अत्यंत संपन्न टाकल्या आहेत. आता लोक यातनांमय अध्यात्मिकतेकडे वळत आहेत: प्रसंगातही त्यांनी संयम व धैर्य अध्यात्माबद्दल त्यांना आदर आहे. व्लेशकारक व

हाच संदेश हृदिमधून देताना श्रीमाताजी पुढे □□ म्हणाल्या : आज एकंदर समाज- जीवन बदलत आहे व अध्यात्मिक जीवनाचे महत्त्व लोकांना कळू लागले आहे. अध्यात्मिक श्रद्धेमुळे आपले शारीरिक, मानसिक व व्यावहारिक इ. त्रास कमी होतात हेही लोकांच्या लक्षात येऊ लागले आहे. लोकांचा कल हळू हळू का होईना अध्यात्मिकतेकडे वळत आहे हे जाणणे महत्वाचे आहे. सहजयोगात येऊन तुम्हाला शांत-समाधान-आनंद मिळाल्याचे पाहून, तुमच्यामधील हे परिवर्तन पाहून, लोक अधिकाधिक प्रभावित होत आहेत. मी एकटी एवढे कार्य करू शकले नसते. तुमच्यामुळे हे कार्य होत आहे आणि त्यांतूनच सर्व मानवजातीमध्ये हे परिवर्तन होणार आहे. पुढे मराठी मधून बोलतांना श्रीमाताजी म्हणाल्या :- ख्रिस्तांना कति यातना भोगाव्या लागल्या हे तुम्हाला सर्वांना माहिती आहेच; पण ते सर्व त्रास व दुःख त्यांनी पचवले; कारण ते पवित्र आत्माच होते. हा त्यांच्या क) □ □ □ ख्रिस्तांनी आपल्याला सहनशीलतेचा मार्ग मोकळा करून दिला हे आपले भाग्यच आहे. सहजयोगाची हाच संदेश आहे. साक्षात्कार मिळाल्यावर एकदां तुम्ही आत्म्याशी जोडले गेलात की जीवनाचा अर्थ तुम्ही नीट समजून घेतला पाहिजे. सर्व कांही घडून येणार आहे. कारण परमेश्वरी शक्ती तुमच्यामधून कार्य करू लागते व ती सदैव पाठीशी असते. तुमच्यापैकी अनेकांना याचा प्रत्यक्ष महत्त्वाचे म्हणजे दुसऱ्यांनाही आत्मसाक्षात्कार अनुभव आहे. ख्रिस्तांसारखे त्रास आता तुम्हाला भोगावे (रिजलायझेशन) द्या; तुम्हाला मिळालेले हे अमृत लागणार नाहीत; तुम्ही पूर्णपणे सुरक्षित आहांत आणि हितरांना वाटा: आणि सहजयोग सर्वत्र पसरवा, ख्रिस्तांना तुम्हाला शांत व आनंदी जीवन मिळत आहे. आजूबाजूला फक्त बारा शिष्य मिळाले; त्यांनी खूप कार्य केले तसेच ते कतिही मूर्ख, दुष्ट व आक्रमक लोक असले तरी करताना त्यांनी खूप चुकाही केल्या. तुम्ही मात्र चुका करू त्यांच्यापासून तुम्हाला कांहीही धोका नाही. नका, थोपट मार्गाने सहजयोगाचा प्रसार करा. आपल्यासाठी सतितांनी ते सर्व त्रास व यातना स्वतः तुमच्यावर ही मोठी जबाबदारी आहे म्हणून रात्रंदिवस भोगून संपवल्या आहेत. म्हणूनच आपण त्यांचे सदैव मे हजत करण्याचा ठाम नशिचय करून दुसऱ्यांना ऋणी राहिले पाहिजे व आपला मार्ग मोकळा केला म्हणून त्यांच्यामुळेच आत्मसाक्षात्काराचा मार्ग मोकळा झाला. आत्मसाक्षात्कार हे तुम्हाला मिळालेले वरदान आहे: म्हणून जपून रहा व त्याच्यावर मेहनत करा. सगळ्यांत तुमच्या सहजयोग देत रहा. सहजयोग घेतलात त्याबरोबरच ही जबाबदारी पण तुम्ही पत्करली पाहिजे. सर्वांना अनंत आशीर्वाद, त्यांचे आभार मानले पाहिजेत. ॐ ४. □□

2004-02-15, Mahashivaratri Puja

15 फेब्रुवारी 2004

Mahashivaratri Puja

Pune (India)

Talk Language: English, Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Mahashivaratri Puja 15th February 2004 Date: Place Pune Type Puja

[Marathi translation from Hindi talk, scanned from Marathi Chaitanya Lahari]

आज आपण महान गुरुची पूजा करण्यासाठी इथे एकत्र आलो आहोत. सर्व देव- देवतांचा हा महान गुरू कोण, या महान शक्तीचे स्वरूप काय आहे व ती कशी सर्वत्र संचारित होत राहते हे आपण नीट जाणले पाहजे. हे गुरुतत्त्व म्हणजेच साक्षात् शिव, शविशक्ति म्हणजेच गुरुशक्ति, ही गुरु-शक्ति मिळाल्यावर तुम्ही स्वतःच स्वतःचे गुरु होता. या शक्तीचे एकमेव कार्य व उद्देश म्हणजे कल्याण. ज्याला या शक्तीचे आशीर्वाद मिळतात त्याचे सर्व प्रकारे कल्याणच होते, सर्व प्रकारची सफलता मिळते; एवढेच नव्हे तर त्याचे जीवनच प्लावति व अलंकृत होते. मानवाचे संपूर्ण कल्याण आत्मसाक्षात्कार मिळण्यामधूनच होणार ; आत्मसाक्षात्काराशिवाय कल्याण संभवत नाही. आत्मसाक्षात्कारानंतरच मानवाला सर्व सुख खऱ्या अर्थाने मिळत असते; त्याच्या जीवनालाच तेज येते; पण त्याहीपेक्षा मोठे आशीर्वाद म्हणजे तो पूर्णार्थाने समाधानी होतो. समाधान हे त्याला मिळणारे वरदानच म्हटले पाहजे आणि त्या समाधानांत तो रममाण होतो. अशा कल्याणामधून तुमची सर्व शारीरिक व मानसिक संकटे आणि व्लेश होत असतात. कबिडुना आजार येणे म्हणजे खरे कल्याण अजून होत नाही असे समजावे. तसेच सांसारिक सर्व अडचणी व समस्या पण दूर होतात. कृण्डलनी सहस्रारात आल्यावर सर्व देवांचे देव म्हणजे महादेव ही कल्याणकारी शक्ती उपलब्ध होते आणि मानव संतुलनात येऊन खऱ्या शांतीचा अनुभव घेतो. त्यासाठीच आपण या गुरूला शरण गेले पाहजे; त्यानंतर मग काही मागायचे उरतच नाही आणि सर्व काही मिळाले अशी श्रद्धा तयार होते; त्यातूनच तुम्हाला प्रेमाची शक्ति प्राप्त होते, कबिडुना ही प्रेमशक्ति तुम्हाला कवटाळते आणि तुम्ही रोमांचित होऊन जाता. ही शक्ति मिळवण्याचा प्रयत्न तुम्ही करायला हवा. ज्याने ही शविशक्ति प्राप्त केली आहे अशा गुरुकडूनच ती तुम्हाला मिळू शकते आणि तुम्हालाही गुरुपद मिळते. मग तुमचे सारे भौतिक, मानसिक व शारीरिक प्रश्न नाहीसे होतात. हेच त्या शक्तीचे आशीर्वाद असतात हे लक्षांत घ्या. आणखी एक आशीर्वाद म्हणजे तुम्ही स्वतः गुरुपदावर आरूढ झालात की हेच आशीर्वाद तुम्ही इतरांनाही मिळवून देत राहता आणि त्यातून आणखी नवे गुरु तयार होतात. ही कल्याणकारक शक्ति मिळालेला मानव अत्यंत समाधानी असतो, त्याला बाकी कसल्या इच्छाच होत नाहीत. हीच शविशक्ति आहे. स्वतः शविदेखील ध्यानांतच शांतपणे बसलेले आहेत. हा आत्मसाक्षात्काराचा प्रसाद आहे पण तो देणाराही त्या उच्च स्थितीला पोचलेला सध्दि असावा लागतो. हे गुरुपद मिळवण्यासाठी तुम्हाला वेगळे असे काही करावे लागत नाही, ध्यानस्थितीमधे प्रगत व प्रगल्भ होत स्थिरवल्यावर ही परपिक्वता सहज प्राप्त होते. मग तुम्ही काही मागतही नाही; तुमच्या फक्त सान्निध्यांत येणार्यालाही समाधान व शांति मिळते. हीच स्वर्गसुखाची शांति व आनंद आहे. म्हणूनच त्याला म्हणतात. सहजयोगात तुम्ही अधिकाधिक प्रगल्भ होत या स्थितीला उन्लत होऊन पोचले पाहजे आणि त्यांत स्थिरवले पाहजे. तुमच्या जवळ ही क्षमता आहे. या स्थितीला १ श्री शविपूजा दूर पुणे प.पू श्रीमाताजी नर्मलादेवीचे भाषण १.५ फेब्रुवारी २००४ सहजयोग्यांनी कैवल्य स्थिती पर्यंत उन्नत व्हायला पाहजे. कैवल्य स्थिति सर्वाना अनंत आशीर्वाद. येण्याचा ध्यास घ्या.

2007-11-10, Talk of the Evening Eve of Diwali

10 नोव्हेंबर 2007

Diwali Puja

Noida (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

Talk of the Evening Eve of Diwali. Noida (India), 10 November 2007.

[Marathi translation from Hindi talk]

आपल्या सर्वांना दवाळीच्या शुभेच्छा ! हे जे आपण वेगवेगळे नृत्याचे प्रकार आतता बघतिले त्यातून सर्वांनी एक गोष्ट लक्षात घेतली पाहजि, की हे जे कोणी होते, ज्यांनी हे लहिले, सांगितले आहे ते सर्व एकच गोष्ट सांगत आहेत. आणा सर्वात महत्त्वाची गोष्ट म्हणजे परमेश्वर आहे हेच सर्वांनी सांगितले आहे. त्यांनी वेगवेगळे अवतार घेतले असले तरी परमेश्वर हा एकच आहे. एकच त्यांच्यामध्ये एकमेकात काही मतभेद नाहीत, भांडणे नाहीत; ते या सृष्टीवर दुष्ट लोकांचा नाश करण्यासाठी, वाईट लोकांना नष्ट करण्यासाठी अवतार घेतात. सर्व ठिकाणी होत आहे. मी पाहतो आहे, की जे दुष्ट लोक आहेत ते उघडे पडत आहेत, आता सर्वत्र हे घडत आहे. आपल्या सर्वांचे काम हे आहे, की त्यांना बाजूला करा. जे दुष्ट आहेत, वाईट आहेत पैसे मळविण्यासाठी काहीही करतात असे सर्वजण नरकात जाणार. आम्हाला माहीत नाही की कति नरक आहेत. आता ज्या वातावरणात आपण बसला आहात, ज्या जागेवर बसला आहात, याचा नरकाशी काहीही संबंध नाही. पण आपण यात राहून अधर्मासारखे वागल, चुकीचे काम कराल तर आपणसुद्धा नरकात जाल. खूप वेगवेगळ्या प्रकारचे नरक आहेत आणा तिथिपर्यंत पोहचण्याची व्यवस्था देखील खूप चांगली ठेवली आहे. कारण त्यामुळे तिथे जाणाऱ्यांना माहीत नसते, की आपण कोठे चाललो आहोत. जे उरतात ते स्वर्गात जातात. या पृथ्वीवरील कोणाला माहीत नाही, की वाईट काम करणाऱ्या सर्वांना नरकात जावे लागते. दवाळीचा अर्थच हा आहे, की आपण जसे बाहेर दवि लावतो तसे आपल्या सर्वांच्यात देखील ते प्रज्वलित झाले पाहजि. आपल्याला माहीत आहे, की या अंधःकारातील वातावरणात आपण सर्वजण प्रकाश आहात, दवि आहात. आपल्याला प्रकाश पसरावयाचा आहे. पण जर आपला आतला प्रकाशच कमी असेल तर आपण बाहेरच्यांना कसा प्रकाश देऊ शकाल? याचा आपण विचार करा. तर पहिल्यांदा आपण सहजयोग्यांनी लक्षात घेतले पाहजि, की आपला आतला प्रकाश जागृत ठेवा. यासाठीच कदाचित आपण या सृष्टीत आलो असू. इसासमीहपर्यंत याबाबत कोणीही बोलत नव्हते. ते आजचा चक्रावर आले. त्यांनी आपल्या सर्वांना दाखवून दिले, की त्यांच्यात कोणत्याही प्रकारचा अहंकार नव्हता. ते परमेश्वराचे पुत्र होते, तरी अहंकार नव्हता. त्यांच्या आधीच्या लोकांनी थोडेफार सांगितले, पण इसासमीहीनी आपल्या सर्वांचे आजचा चक्र ठीक व्हावे यासाठी अवतार घेतला होता. या दलिलीत आजचा चक्र खूप पकडते. याचे कारण काय ? तर पूर्वी इंग्रज इथे वास्तव्य करत होते. त्यांनी आपल्याला अहंकार, घमेड करायला शिकवले. आपल्याला माहीत आहे, की आम्ही ते दविस देखील पाहिले आहेत, की जेव्हा भारत पारतंत्र्यात होता. त्या पारतंत्र्यातून आपण सर्वजण बाहेर आलो आहोत. आपण सर्वजण स्वतंत्र झालो आहोत. स्वातंत्र्य काय आहे? 'स्व' ला ओळखणे. ज्यांनी 'स्व' ला ओळखले, त्यांनी 'स्व' च्या तंत्राला जाणले. सहजयोगात आपण स्वतःला ओळखले असून आपल्याला माहीत आहे, की आपण स्वतंत्र आहोत आणा आपल्याला 'स्व' च्या तंत्राने चालायचे आहे. दलिलीत खूप काम झाले आहे, हे दसिते आहे. दलिलीच्या बाहेरदेखील खूप काम झाले आहे. इथल्या लोकांच्यात जो दोष आहे तो तुम्हा सर्वांना माहीत आहे. मला सांगण्याची आवश्यकता नाही. पण आपण आता

स्वतंत्र झालो आहोत तर आपण हे पाहिले पाहजि, की आपल्यात तर हा दोष नाही ना? पहिला दोष म्हणजे आपल्या आजचा चक्रावर पकड येत आहे. इसासमीह सुळावर चढले पण आपण त्यांच्याकडून काही शिकलो नाही. उलट जे इसाई देश आहेत त्याठिकाणी जास्तच अहंकार आहे. त्याचा प्रभाव आपल्यावर देखील खूप होता. पण इथे सर्वात वाईट गोष्ट ही आहे की, आपण एकमेकांना ओळखले नाही. सगळीकडे भांडणे, मारामार्या, एकमेकांच्या मनात द्वेष, अशुद्ध मन. पहिली गोष्ट म्हणजे सर्वांनी आपली मने स्वच्छ केली पाहजि. सहजयोगात हे सर्व शक्य आहे. कुठल्या कुठे लोक पोहचू शकतात. कोणालाही हमिलयात जाऊन बसण्याची आवश्यकता नाही. या दलिलीत बसून तुम्ही मळिवू शकता. पण आपण चोहीकडे बघतिले, तर सर्वत्र अहंकारी लोक आहेत. मोठ्या प्रमाणावर आजचा चक्र पकडले आहे. त्यामुळे अवघड आहे. आता परमेश्वराने एक नवीन गोष्ट पाठविली आहे, ती म्हणजे कॅनसर. जर आपल्याला कॅनसर झाला आणा आपले आजचा चक्र पकडले असेल, तर ते ठीक होणे मोठे संकट आहे. त्यामुळे ज्यांना कॅनसर झाला आहे, त्यांनी सहजयोगात येऊन जर आपला अहंकार आहे तो काढून टाकला, म्हणजे ते ठीक होतील. ज्या ठिकाणी सरकार आहे त्या ठिकाणी अहंकार येतो. आपल्याकडे मोठ्या प्रमाणावर शासकिय कर्मचारी असल्याने त्यांच्यात मोठ्या प्रमाणावर अहंकार आहे. यापेक्षा जे बाहेरच्या देशातून आले आहेत ते इथल्यापेक्षा जास्त अहंकारी आहेत. ते दारू पतिता. जरा विचार करा इसाई म्हणवून घेता आणा शिविय दारू पतिता. दारू पणि म्हणजे स्वतः स्वतःच्या वरिद्ध जाणे. आपण आपले आजचा चक्र खराब करतो. त्यामुळे आजचा चक्राचा मान ठेवला जात नाही. ज्याचे आजचा चक्र ठीक झाले असेल तो कधीही दारू पणिार नाही. आपण इकडे तिकडे पहाल तर लोक दारू घेणारे दसितील. पण त्यांना बाहेर पडण्याचा कोणता मार्ग त्यांना सापडत नाही. कारण त्यासाठी सुद्धा ते दारूच पतिता. कोणतेही व्यसन हे माणसाला गुलाम करते. कोणतेही व्यसन. इकडे ते लोकांना तंबाखू टाकून पान खाण्याचे व्यसन आहे. मला सांगा परमेश्वराने आपल्याला इतक्या प्रमाने बनवले आहे, कशासाठी? आपण या जगातील साऱ्या देशांपेक्षा वेगळे आहात. भारतीय आहात. आपल्याकडे दोन-चार रोग मी जास्त पाहतो आहे. त्यातील एक म्हणजे जेवणाच्या ठिकाणी पैसा खाणे. मी आतता ज्या रस्त्याने आले मला खूप वाईट वाटले त्याठिकाणी पूर्वी रस्ता नव्हता. आता नव्याने रस्ता केला आहे. पण कोणीही म्हणणार नाही, की हा नवीन रस्ता झाला आहे म्हणून. हे सर्व हनुस्वानीच करू शकतात. इतके बेशरम लोक मी जगात कुठेही पाहिले नाहीत. मोठ्या पेक्षा मोठे हे काम करू शकतात. आज सर्वांनी नशिचय केला पाहजि, की सर्वप्रथम आपले आजचा चक्र ठीक केले पाहजि. आजचा चक्र पकडलेला स्वतःला जगाचा कारभार मी चालवतो असे समजत असतो. साऱ्या जगाला मी ठीक करू शकतो असे समजत असतो. वास्तविक तो स्वतःच ठीक नसतो, तर दुसऱ्याला काय ठीक करणार? आपण असे अनेक लोक पाहिले असतील, की ते स्वतःला फार मोठे समजतात आणा प्रत्यक्षात फार वाईट काम करीत असतात. या देशात लोक पैसे खातात. मला सांगा परमेश्वर यांना माफ करेल का? सर्वात मोठा गुन्हा म्हणजे चोरी करणे आणा पैसे खाणे. जो अशा प्रकारचे वाईट काम करीत असेल तर त्याने जरी पूजा केली, वाचन केले, पाठ केले, नमाज पढले, अल्लाहाला आवाज दिला तरी काहीही उपयोग होणार नाही. आज आपल्या नवीन वर्षाची सुरुवात होत आहे. आपल्या सर्वांना नवीन वर्षाच्या शुभेच्छा. माझी अशी इच्छा आहे, की आपण सर्व लोक आजपासून खोटे बोलणार नाही, कधीही खोटे बोलणार नाही. मी जगभर फिरले आहे. हनुस्वानी खोटे बोलण्यामध्ये प्रसिद्ध आहेत. आपल्यावर खोटे म्हणून ठप्पा लागला आहे. आपल्याकडे कतितीरी मोठे संत साधू होऊन गेलेत. ज्या ठिकाणी सुफीसारखे लोक झालेत त्या ठिकाणी खोटे का बोलता? तर आपण सर्वांनी आज शपथ घेतली पाहजि, की आजपासून आम्ही खोटे बोलणार नाही. काही

झाले तरी खोटे बोलणार नाही. त्यासाठी हमिमत पाहजि. आपण तर पार झालेले आहात, त्यामुळे आणखी काय हमिमत पाहजि? आपण खोटे बोलू शकत नाही. जर तुम्ही असे झालात तर लोक तुमच्यावर वंशवास ठेवतील, की तुम्ही खरे आहात. सहजयोग्यांनी खरे वागले पाहजि. आपण जरी मोठे व्यवसायिक असाल, इंजिनीअर असाल, रस्ते तयार करणारे ठेकेदार असाल, डॉक्टर असून सर्वांवर उपचार करीत असाल तरी आपल्यासाठी हा नरक ठरू शकतो. तेव्हा पार झालेले जर खोटे बोलू लागले, तर त्यांना काहीही फायदा होणार नाही. आपल्या देशाबाबत बाहेर जे बोलतात, की आपल्याकडील लोक फार खोटे, फसवे, पैसे खानारे आहेत ते ऐकल्यावर मला फार वाईट वाटते. आज फार शुभ दविस आहे. तेव्हा सर्वांनी नशिचय केला पाहजि की, आजपासून आम्ही खोटे बोलणार नाही. काही झाले तरी. आम्ही स्वतः कधी खोटे बोलत नाही. खोटे बोलण्याने स्वतःचेच नुकसान होते. खोटे काम केल्याने आपलेच नुकसान होते. अशा खोटे फसवेगारि करून कतितीही पैसा कमवला तरी आपण स्वर्गात जाऊ शकणार नाही. आपण नरकातच जाल. सर्वांनी जाणून घेतले पाहजि, की जगात आपल्या देशाची खूपच बदनामी झाली आहे. ही बदनामी का झाली ? कारण आपल्याकडे असे वाईट लोक आहेत. आपण एक संस्था तयार करा. आपल्याला समजले, की हा खोटा आहे, तर आपण त्याला जाब विचारा की, 'साहेब, याचा अर्थ काय ?' जसे हा रस्ता ठीक बनविला नाही तर तुम्ही माहिती मळिवा की, कति पैसे खर्च झाले आणयात कोणी कति पैसे खाल्लेत ? पैसे खानारे दारूच पणिार. दारू तर आपली दुश्मन आहे. आपल्या सर्वांची अवस्था चांगली आहे. खूप देशात गरीब लोक आहेत. मी पाहिले आहे, की ते प्रामाणिक आहेत. सर्वात प्रथम प्रामाणिकपणा पाहजि. आज सर्वांनी नशिचय केला पाहजि, की मी कोणाशी बेईमानी करणार नाही आणा बेईमानी करणाऱ्यांना साथ देणार नाही. कोणी तसे केले तर त्याला उघडे पाडू. आता काही जण म्हणतील की, असे आहेत, तसे आहेत. पण तुम्ही लक्षात ठेवले पाहजि, की तुम्ही सहजयोगी आहात. सहजयोगी हे पोलिस सुद्धा कोणत्याही पोलिस अधिकाऱ्यापेक्षा कमी नाही. सहजयोग्यांत फार शक्ती आहे. सर्व शक्ती प्रामाणिकपणाची आहे. प्रामाणिक असलेच पाहजि. मी खूप खुश आहे. कारण खूप सहजयोगी प्रामाणिक आहेत. सच्चे आहेत. आपल्याला आणखी प्रामाणिक सहजयोग्यांची आवश्यकता आहे. प्रामाणिकपणा अतिशय आवश्यक आहे. नाहीतर आपले आजचा चक्र सुटू शकणार नाही. अहंकारामुळे आजजेवर पकड येते. एकदा अहंकार आला, की तो कोणतीही मोठी चूक करू शकतो, वाईट वागू शकतो. दुसऱ्याचे नुकसान करू शकतो. पैसा खाऊ शकतो. त्यामुळे तो शेवटी नरकात जातो. मी आपल्याला सांगते, की आपण पैसे खाता कामा नये. त्यामुळे आपण काही नसा. जास्त पैसे जमवून काय करणार? दोन चार ठिकाणी घरे घ्याल. उजेड पाडाल. दोन चार

बायका ठेवाल. त्यामुळे काय? पण आपण जेव्हा नरकात जाल त्या ठिकाणी आपले फार हाल होतील. आजच्या या दवाळीच्या दविशी मी हे सांगते आहे. कारण आजच्या या दविशी सीतामाई प्रभू रामचंद्राकडे परत आल्या. ज्यावेळी आपल्यात चारित्र्य येईल, त्यावेळी आपण (वाईट सवयीच्या) गुलामीत राहू शकणार नाही. आपण स्वतःचेच गुलाम आहात. दुसऱ्यांचे नाही. नंतर आपण कोणत्याही गोष्टीसाठी खोटे बोलणार नाहीत. आम्ही दिल्लीत खूप दविसापासून राहिलो आहोत. आम्ही हेराण झालो आहोत, की लोक कती खोटे बोलतात म्हणून! बाप रे बाप, त्यांना भीती वाटत नाही! सफाईदारपणे खोटे बोलणे. त्यामुळे, मला माहीत नाही, कदाचित त्यांना फायदा होत असेलही. काही रुपये पैसे मळितदेखील असतील. पण त्यामुळे ते कधीही स्वर्गात जाणार नाहीत. माझी अशी इच्छा आहे की, सहजयोग्यांनी आज शपथ घेतली पाहजे की, आजपासून

मी कधीही खोटे बोलणार नाही आणि कधी खोटे बोलणाऱ्यांना मदत करणार नाही. बाहेरच्या देशातील लोक आपल्या लोकांना 'बेइमान लोक आहेत' असे म्हणतात. मी खूप जग पाहिले आहे. सर्वत्र मला रशियाचे लोक आवडतात. खूप चांगले सहजयोगी आहेत. मी रशियाला या वर्षीदेखील जाऊ शकले नाही. पुढच्या वर्षी जाणार आहे. पण याचा अर्थ हा नाही, की आम्ही लोकशाही रुजू शकलो नाही. त्यांचे पाहिल्यावर आपल्याला सुद्धा कम्युनसिट व्हायला हवे असे वाटते. तकिडे चोरी, लबाडी, खोटे बोलणे अजबित नाही. सर्वकाही प्रेमाने. प्रेम. मला पण खूप मानतात. आपल्याला समजले पाहजे, की आपण कुठे चाललो आहोत. दोन चार खूप पैशासाठी आपण कुठे चाललो आहोत ? त्यापासून आपण काय मळिवणार आहोत? तर पहिल्यांदा आपल्याजवळ प्रामाणिकपणा असायला हवा. तुमच्या फसवेगरींमुळे तुमच्याच लोकांना त्रास होतो. हद्दुस्थानी लोकांना बेइमान लोक आहेत, असे म्हणतात, हे ऐकून मला लाज वाटते. तुमच्याकडे कतितीरी संत झाले, महान योगी झाले, तरी या ठिकाणी फार चोर लोक असून चोर्या करतात? वाईट वागतात? ह्या अगोदर आपली आज्ञा घाबरली आहे. मोठे श्रीमंत झाले. शेवटी पहा. हे वाईट वागून मोठे झालेले सर्व जण आता नरकाकडे चाललेले पहायला मळितात. मी आपल्याला आज दवाळीच्या दविशी सांगते की, नरक म्हणजे अंधःकार आणि तुम्ही प्रकाश झाला आहात. आता तुम्ही ज्या ज्या ठिकाणी अंधःकार - अंधार आहे त्याच्या वरिध उभे रहा. त्यांना सांगा हे सर्व वाईट आहे. त्यामुळे आपला देश सुधारेल. पूजा- पाठ आपण करीत आहोतच. पण आपल्या आतील शक्ती आहे. तिचा उपयोग असत्याच्या विरोधात करा. खूप लोकांना माहीत नाही, की पैसे मळिवणे हा रोग आहे. ते सर्व नरकात जाणार. मी आपल्याला हे यासाठी सांगते. कारण यापूर्वी याबाबत कोणी हे सांगितलेले नाही. दवाळीच्या दविशी मी आपल्याला सांगते की, आपण आनंद साजरा करू, दवि लावू आपल्या हृदयात. त्या दवियांमुळे आपल्या लक्षात येईल की कोण कसे आहे, कोण चोर आहेत. आता मी एक दुसऱ्यांची भांडणे पहाते. हिंदु-मुस्लिमांची लढाई आता नष्ट झाली आणि दुसऱ्या लोकांची सुरू झाली आणि दुसरी गोष्ट आम्ही खूप भांडखोर पण आहोत. दुसऱ्या देशात इतके धर्म नाहीत. आपल्याकडे कोणत्याही कारणावरून भांडणे होतात. भांडणे पहिली. नवरा- बायकोत भांडणे, त्यांच्या मुलांमध्ये भांडणे, परत त्यांच्यात आणि भांडणे. सहजयोग काय आहे? सहजयोगात प्रेम आहे. फक्त प्रेम. आपल्या आत जी प्रेमशक्ती आहे तिला जागृत करा. आजचा दविस खूप शुभ आहे आणि आपल्याला आपल्या हृदयात दवि लावायचे आहेत. आपण नशिय केला पाहजे, की आम्ही मेलो तरी खोटे बोलणार नाही. आपल्याकडे पूर्वी असे लोक झाले होते. आता आपले इतके नाव खराब झाले आहे की, हद्दुस्थानी बेइमान आहेत म्हणून. माझ्या पहाण्यात आले नाहीत, पण ऐकण्यात आले. त्यामुळे फार दुःख होते. आपल्या हद्दुस्थानसारखा दुसरा पवतिर देश नाही. ज्या ठिकाणी अनेक मोठमोठ्या संतांनी जन्म घेतला तेवढा दुसरीकडे कोठेही नाही. सुफी आहेत, या ठिकाणीच जन्मले. जेवढे महान लोक झाले ते सर्व हद्दुस्थानात झाले. त्यांच्या नंतरच्यांनी जे शक्तिवले त्यामुळे लोक चोर झाले, जे चोरी करतात ते कधी स्वर्गात जाणार नाहीत. या ठिकाणीच्या जीवनापेक्षा जास्त काळ जीवन नरकात घालवावे लागेल. आजच्या दविशी मी नरकाबाबत अशासाठी सांगते आहे, कारण नरक म्हणजे अंधार आहे. तो नरक मी पहाते आहे. आता आपले दवि जागृत झालेत. त्यामुळे आपल्या लक्षात येईल, की कोण नरकात जाणार ते. आता तुम्ही सरकारला मदत करा. त्यांना बेइमान लोकांना पकडून द्या. खोटे बोलणाऱ्यांना पकडून द्या. आपण छोट्या पोजशिनवर असाल कवि मोठ्या पोजशिनवर, आपण सांगून टाकले पाहजे, की कोण चोर आहे. चोरांना पकडा, खोटे बोलणाऱ्यांना पकडा. आता तुमच्याजवळ शक्ती आहे ती कशासाठी ? तुम्ही जागृत झालात, तुमच्यात प्रकाश जागृत

झाला तो कशासाठी. त्या प्रकाशात आपण स्वतःला पहा. अंधारात काही दिसणार नाही. पण प्रकाशात पहा की आपण कशासाठी आहोत? आणि खोटे बोलण्यापासून आपल्याला काय फायदा आहे? आम्ही संसारी आहोत आम्ही कधी खोटे बोलत नाही. कधीच नाही आणि बोलू शकत नाही. ज्यावेळी आपण खोटे बोलाल त्यावेळी आपली आतली प्रकाशाची शक्ती नष्ट होईल. आपण दवि असल्याने या आजूबाजूच्या अंधारापेक्षा वेगळे आहात. आपल्या प्रकाशाने या अंधाराला नष्ट करावयाचे आहे. आपल्या देशातील लोकांना जगभर बेइमान समजतात, पण आपल्या देशासारखे लोक कुठेच नाहीत, हे ऐकून खूप दुःख होते. कति चुकीचा आपल्याबद्दल समज झाला आहे म्हणून. हे लोक बेइमानी करून काय मळिवतात? त्यांचा शेवट भयंकर आहे. जेवढे बेइमान आहेत ते सर्व उघडे पडतील. त्याची व्यवस्था झाली आहे. आपण पार झालात. कारण आपण बेइमान नव्हता म्हणूनच. आपण पार झालेले सत्यावर प्रेम करता आणि सत्याचा आदर करता. माझी अशी इच्छा आहे, की आपण सत्याच्या बाजूला उभे राहिले पाहजे. जसे यमुना नदीत लोक कचरा टाकतात. यमुना तर सरळ नरकातच उतरते, पण त्या नरकापासून तुम्ही वाचाल. कारण तुम्ही पार झाला आहात. ज्यांची जागृती झाली आहे ते घसरत नाही. पण जर आपल्याला खरोखर सहजयोगात आतमध्ये उतरायचे असेल तर प्रथम नशिय करा की, काही झाले तरी बेइमानी करणार नाही. पैसे कमवणे हा या दुनयिताला धंदा झाला आहे. त्यामुळे काय होते ? कोणी पैसेवाल्याला लक्षात ठेवत नाहीत. जर आपले आपल्या देशावर प्रेम असेल तर प्रथम खरेपणा जोपासा. नाहीतर खोट्या माणसाच्या प्रेमाचा काय भरोसा? हे फार अवघड आहे. आपण पहाता की आपला शेजारी असा आहे तर आपण पण तसेच होऊ. पण आपण असा का विचार करीत नाही, की आमच्यासारखे आमच्या शेजारांना तयार करू. आपण छोट्या पोजशिनवर असाल कवि मोठ्या पोजशिनवर, आपण सांगून टाकले पाहजे, की कोण चोर आहे. खोटे बोलणाऱ्याला पकडा, चोरांना पकडा. सर्वात प्रथम आज सर्वानी शपथ घेतली पाहजे, की आम्ही आजपासून बेइमानी करणार नाही आणि बेइमानांना प्रोत्साहन देणार नाही म्हणून. खोटाखोटा हा आपल्या देशाला शाप आहे. खूप लोक सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत कमीतकमी दहा वेळा तरी खोटे बोलतील. पण तरी त्यांचे पोट भरत नाही. आता आपली गरबी दूर झाली आहे. सर्व काही ठीक चालले आहे. खाणे-पेणे सर्व ठीक आहे. आता तुम्ही भिकारी नाहीत. मग खोटे का बोलता? आजच्या दविशी सर्वांनी नशिय करा, की आम्ही खोटे बोलणार नाही आणि कोणी खोटे बोलणारा असला तर त्याला साथ देणार नाही. आमचा त्याच्याशी काहीही संबंध राहणार नाही. यातच खरा आनंद, सुख आहे. त्यामुळे खोटे लोक नरकात जातील आणि त्यांच्यामार्गे आपण सुद्धा जाल. आपल्याला परमेश्वराने जागृत केले आहे. आपल्या आतल्या प्रकाशाकडे पहा. तुमच्यासारख्या लोकांनी नशिय केला पाहजे, की काही झाले तरी, आपली आमची मान आपली तरी, आम्ही कधी खोटे बोलणार नाही. भारतात बरेच जण चांगले आहेत हे मला माहीत आहे. पण ज्यावेळी बाहेरच्या देशात मी आपल्या लोकांबद्दल वाईट ऐकते त्यावेळी फार दुःख होते. जसा हा जो रस्ता तयार केला आहे हा काय रस्ता आहे ? मला तर वाटते, की आपण जंगलात चाललो आहोत. याबाबत आपल्याला काही समजले तर तुम्ही सर्वांनी त्याला जाब विचारा, की असा रस्ता कोणी बनविला? का बनविला? कोणी पैसे खालले? तुम्ही सर्वजण एक होऊन भारतात घुसलेल्या या भुताला बाहेर काढा. कोठेही गेलो तर लोक म्हणतात, की हद्दुस्थानीच वशिवास ठेवू नका. कति लाजविवाणी गोष्ट आहे ही! ज्यांच्यावर सर्वात जास्त वशिवास ठेवायला हवा ते तर हद्दुस्थानीच आहेत. आपल्याकडे अनेक लडिर, महान आत्मा, महान लोक होऊन गेलेत. त्यांचे कति जगभर आज नाव आहे. त्यांना लोक कतितीरी मानतात. आपल्याला पण

मानतात हे मला माहीत आहे. पण तुम्ही चोरांबरोबर उभे राहू नका. जर आपल्या लक्षात आले, की हा माणूस चोर आहे तर त्याच्या घरी खाऊ नका. त्यामुळे चोर फार अडचणीत येतील. मी आपल्याला सांगते की, तुम्ही सर्वजण परमेश्वराने नेमलेले पोलीस आहात. जेवढे चोर आपल्याला आढळतील त्यांच्या नोंदी ठेवा. यासाठी आपल्या मुलांच्यातदेखील हमिमत तयार करा. जर कोणी वाईट काम करताना, खोटे बोलताना आपल्याला दिसले तर त्याची माहिती मळवा. आपला देश मोठ मोठ्या संतांनी जागृत झाला आहे. त्यामुळे आपण संगळे संत आहात. तुम्हाला खोटे बोलण्याची आवश्यकताच नाही. एकवेळ जेवण मळिले नाही तरी चालेल त्यामुळे काही कोणी मरत नाही. आपल्याला खाण्यापिण्यासाठी मळित आहे, पण त्यावर दार पतित, ज्यामुळे आपण नष्ट होऊन जाऊ. दार घेतल्याने काही आपले चांगले होत नाही. अमेरिकेत नवीन गोष्ट सुरू झाली आहे. सोळा वर्षाचा मुलगा/मुलगी झाली, की त्यांना पालक सांगतात की तुम्ही आता घराबाहेर जा. मग ते नोकरासारखे गाड्या पुसून काम करून पैसे मळिवतात. मी तकिडे सगळीकडे ही सोळा वर्षांची गरीब मुले काम करतांना पहाते. आपल्याकडे मुले सोळा वर्षाची झाली तरी आपण त्यांना लहान समजतो. तो काय करणार? त्याला कसे जमणार ? असा विचार करतो. त्याला या वयात आपल्याकडे कधीच घराबाहेर काढत नाही. अमेरिकेत मात्र आई- वडील दोघेही त्यांना घराबाहेर काढतात. अशा अमेरिकेनसुचे कति दविस चालणार? तुम्ही पहाल ते नष्ट होत चालले आहेत. एकदोन विमाने घेण्याने कोणी मोठा होत नाही. आपण कोठे आहात? आमचा हद्दुस्थान असा देश आहे, की साच्या जगाला वाचवू शकतो. पण त्यासाठी आपल्याकडे खरेपणा आला पाहजे. सगळीकडे खरेपणा, प्रत्येक गोष्टीत खरेपणा आला पाहजे. मला हे कळत नाही, की खोटे वागण्याची आवश्यकताच काय? आता जे श्रीमंत आहेत त्यांनी आता थांबले पाहजे त्यांना आता आणखी कमवण्याची आवश्यकता नाही. जास्त पैसे मळिलेले लोक, आजपर्यंत आनंदी झालेले मी पाहिले नाही. आपण सहजयोगी आहात. आपल्या आतमध्ये प्रकाश जागृत झाला आहे. त्या प्रकाशात आपल्याला आपला सत्याचा मार्ग दिसतो. जरी आपण हिंदू असलात, मुसलमान असलात, इसाई असलात तरी काही फरक पडत नाही. आपण सर्वजण मनुष्य आहात आणि जर माणसात प्रामाणिकपणा नसेल, तर तो बेइमान आहे. प्रामाणिकपणाचे अनेक फायदे आहेत. सर्वात मोठा म्हणजे परमेश्वराचे आपल्याला आशीर्वाद मळितात. असे अश्विवाद मळितात, की सहजासहजी आपले सर्व ठीक होते. मात्र भारतातील लोक हे कसेही असले तरी सर्वजण पैशाच्याच मागे लागतात. तसेच अनेक गरीब पण आहेत. आज त्यांची सुद्धा दवाळी साजरी झाली पाहजे. ते सुद्धा आनंदी झाले पाहजे. आम्ही आमच्याच लोकांना धोका देतो. फार हुशार आहेत. यामुळे आपल्यात अहंकार येतो. त्यामुळे कोणीही वाचू शकत नाही. अहंकारामुळे कॅन्सर झाला तर तुम्ही वाचू शकत नाही. त्यावेळी मी सुद्धा वाचवू शकत नाही. तुम्हाला एक खरी गोष्ट सांगते, की सर्वात प्रथम आपला अहंकार आहे तो जाळून टाका, नष्ट करा. अहंकाराबाबत लाज वाटली पाहजे. कोणत्या गोष्टीचा अहंकार आहे? आपल्या देशात तर कशाचाही अहंकार येऊ

शक्तो. एखाद्याने बी. ए. पास केले, की आला अहंकार. त्यापेक्षा जास्त शकिला, की आला जास्त अहंकार. डॉक्टर झाला की आला अहंकार, इंजनीअर झाला की आला अहंकार. त्यामुळे आजूचा चक्रावर पकड येऊन ते सर्व नरकात जातात. ती एक महाभयंकर जागा आहे. आपल्याला परमेश्वराने बुद्धी दिली असून तुम्ही सर्वजण पार झाला आहात. तरीदेखील तुम्हाला नरकात जावयाचे असेल तर खुशाल जा. आजपर्यंत हे कोणी सांगितले नाही. आजचा दविस खूप शुभ आहे. खूप चांगले काम झाले. प्रभू रामचंद्रांच्या काळात सीताजी परत आल्या. अजून बरीच कामे झाली आहेत ती सर्व पार लोकांकडूनच झाली आहेत.

आज सर्वांनी नशिचय केला पाहजि, की आजपासून बेईमानी कधी करणार नाही. जो कोणी करतांना दसैल त्याला पकडून देऊ. मी पहाते या देशात काळ्यांचे-गोर्याबरोबर भांडण, आणखी कोणाचे तरी भांडण. भारतात एकमेकांपासून तोडून काही कोणाचा फायदा नाही होणार त्यापेक्षा तुम्ही ज्यावेळी प्रामाणिक वागला, तुमचे चारित्र्य चांगले असेल त्यावेळी ठीक होईल. इंग्रजांकडून काही शकण्यासारखे नाही. आजकाल त्यांची अवस्था फार वाईट आहे. पण आपल्याला आपल्या देशाला वाचवायचे आहे. तसेच सर्व जगाला वाचवायचे आहे. आता तुमच्यावर फार मोठी जबाबदारी आहे. तुम्ही पार झाला आहात, तरी खड्ड्यात पडायचे असेल तर कोण काय करणार? माझी अशी इच्छा आहे, की सहजयोग्यांची एक कमटी तयार झाली पाहजि. ज्याठिकाणी आपल्याला चोरीची माहिती मिळाली, की कमटीला सांगा. कमटी सर्व ठीक करेल, त्यामुळे कमटीचे नाव होईल. आपली पोझिशन वाढेल. सर्वात प्रथम तुम्ही बेईमानी करावयाची नाही. करणार्याला करू द्यावयाची नाही, देशावर कलंक आहे. आपल्या देशात तेलात भेसळ, भेसळ, जिकडे पहाल तिकडे भेसळ. सगळीकडे लोक आपल्याला त्यामुळे हसतात. तुपात कोणी आपल्यावर वशिवास ठेवत नाही. तसे पाहिले तर सर्वात चांगले लोक भारतात आहेत. इतके लोक दुसरीकडे पार नाही झाले. पैसे कमवण्यापेक्षा पुण्य कमवा. गरीब लोकांकडे पहा. आजचा दविस फार आनंदाचा आहे. कारण आजच्या दविशी आपल्याला स्वर्गाची प्राप्ती झाली आहे. आम्हा सर्वांना स्वर्गातच राहण्याची इच्छा आहे. पण स्वर्गात भतिरे लोक जाऊ शकत नाहीत. घाबरण्याचे काही कारण नाही. अरे दोन पैसे कमी मिळाले कवि जास्त मिळाले त्याने काय फरक पडणार आहे ? १७-१८ वर्षापासून पहात आहे, की आता लोक पूर्वीपेक्षा श्रीमंत झालेत. पूर्वीपेक्षा त्यांची स्थिती चांगली झाली आहे. पण सकाळपासून संध्याकाळपर्यंत बेईमानी. सगळीकडे नुसती बेईमानी. आज सर्वांनी शपथ घेतली पाहजि की, कोणीही बेईमानी करणार नाही. कोणी आढळल्यास त्याचा आम्ही वरीध करू. सहजयोगात तुम्हाला का आणले, पार केले, तर तुम्ही हा (आत्म)प्रकाश सर्वत्र पसरवा. आपण बेईमानांना मदत करतो त्यामुळे आपल्या आतला प्रकाश नष्ट होतो, तर आपण तो दुसऱ्यांना काय देणार? दोन पैसे कमी जास्त कमवण्याने काही फरक पडत नाही. पण जर तुम्ही प्रामाणिक असाल, तर प्रत्यक्ष परमेश्वर तुमच्या पाठीशी राहो. आपल्या देशात जेवढे लोक मरतात तेवढे दुसरीकडे कोठेही मरताना दसित नाहीत. कारण मरणारे सर्वजण नरकात जातात. तुम्ही बेईमानी केली, की तुमचे एक पाऊल नरकाकडे पडते. त्यामुळे परत खोटे बोलण्याची वाट पहावी लागत नाही. तुम्ही सर्वांनी खरे बोलले पाहजि. जो माणूस नेहमी खरा बोलतो तो एक वेगळा होतो. त्यात जर सहजयोग करीत असेल तर भव्य होतो. जसे आज तुम्ही सुफीची आठवण काढता तसे त्यावेळी तुमची लोक आठवण काढतील. तुम्ही काही करू नका. फक्त बेईमानांना पकडा. याची आवश्यकता आहे. इथे लोक भांडतात, की यमुनेमध्ये कचरा टाकू नका म्हणून. मी इतक्या देशात फिरले आहे पण कुठेही नदीत कचरा टाकतांना आढळत नाही. अरे तुम्ही कचरा यमुनेसपिललीकडे द्या. त्यांना त्यासाठी कर द्या. आम्ही असे लोक पाहिलित, की त्यांनी कधी बेईमानी केली नाही आण! बेईमान लोकांच्याकडे कधी ते जात नसत. त्यांच्याशी कोणताही संबंध ठेवत नसत. कारण ते आपल्या कल्याणाबरोबर देशाचे कल्याण करीत होते. आपण सहजयोगी आहात. फक्त शपथ घ्या, की आम्ही कधीही कसली बेईमानी करणार नाही. फक्त ओळखा आण! आपल्या आंतरात्म्याला सांगा, की हा बेईमान आहे आण! सहजयोगी आहे. तर आपण एकत्र येऊन बेईमान लोकांना उधडे पाडा. तुम्ही जरी बारा सहजयोगी एकत्र आलात, तरी खूप झाले. कारण परमात्मा या कामासाठी तुमच्या पाठीशी आहे. थोड्याफार श्रीमंत लोकांमुळे देशाचे भले होणार नाही. पण प्रामाणिक लोकांमुळे होणार आहे. पण सर्वात मोठी गोष्ट आपल्यावर कलंक हा आहे, की आपण बेईमान आहोत आण! सहजयोगी कधीही

बेईमान असत नाहीत यावर माझा वशिवास आहे. सगळी भांडण सोडून आपण एकत्र झाले पाहजि. आपण सर्व इमानी आहोत. आपला देश बदनाम आहे. म्हणून आजपासून कोणी बेईमानी करताना आढळले तर सर्वांनी मळिून त्याचा पाठलाग करा, त्याची झोप उडून जाईल. मला वाईट वाटते, की प्रत्येक गोष्टीमध्ये बेईमानी. अगोदर हे लहान लहान गोष्टीमध्ये आऊटकास्ट करत होते आण! आपल्याला वेगळे करत. पूर्वीपासून आपला देश इमानदार आहे. आपल्यामध्ये एवढे चांगले गुण होते, आपण का विसरलो आहोत ? कुठे गेले ते ? सगळीकडे मी पहाते नुसती बेईमानी. प्रत्येक पावला पावलावर बेईमानी. तुम्ही तुमच्या मुलांना शिकवले पाहजि, की कधीही बेईमानी करायची नाही म्हणून. प्रामाणिक वागला तर परमेश्वर तुम्हाला मदत करील. नाहीतर जगातले सर्व वाईट आजार तुम्हाला जडतील. आजकाल दारू पिणे ही फॅशन झाली आहे. आपण काय वेडे बनण्याकरता इथे आला आहात. जे कोणी करतात त्यांची मैत्री सोडा त्यांना मदत करू नका. मी पाहिले आहे, की जे कोणी दारू पितेत अशांच्या घरी लोक जातात आण! ते देखील दारू ढोसतात. तर अशांच्या घरी जाणे बंद करा. आपल्या देशाचे आपल्यालाच भले करावयाचे आहे. आपल्या लक्षात आले, की एखादा माणूस बेईमान आहे तर त्याच्या घरी जाणे बंद करा, त्याच्याबरोबर खाणे बंद करा. त्याच्याशी कोणत्याही प्रकारचे संबंध ठेवू नका. तुम्हाला परमेश्वराने प्रकाश दिला आहे, त्याकडे पहा. त्याची शक्ती खूप मोठी आहे. तुम्ही जरी असा वचिर केला की ज्याने देशाशी गद्दारी केली त्याला परमेश्वर सोडणार नाही, तरी खूप झाले. पण तुम्ही बहिर झालात, असा माणूस काही चांगले करत नाही. तुम्हाला काही समजत नाही. आजपासून प्रामाणिक वागण्याची प्रतजिजा करा, प्रामाणिक वागणाऱ्यांनाच साथ देण्याची प्रतजिजा करा. आपल्या देशात आणखी आत्मसाक्षात्कारी लोक जन्म घेतील. पण त्यासाठी सगळीकडे प्रामाणिकपणा हवा. तर आजचा माझा संदेश हा आहे, की आपल्या आत्मसाक्षात्काराच्या प्रकाशात त्याचा वापर करा. त्यापासून तुम्हाला शक्ती मिळेल. तुम्हाला जे काही करावेस वाटते ते करा. पहा तुम्ही आपली स्वतंत्रता मळिवली आहे. 'स्व' ला ओळखले आहे. माझी अशी इच्छा आहे की इथे खूप मुले जन्मावीत, पार व्हावीत. त्यासाठी सर्वप्रथम सर्वांनी शपथ घेतली पाहजि की खोटे बोलणाऱ्यांना कधीही मदत करणार नाही! ना त्यांना घाबरणार ! परमेश्वर त्यांच्या पाठीशी नसून तुमच्या बरोबर आहे याची जाणीव ठेवा. एकमेकांबरोबर भांडत बसता, ते योग्य नाही. तुम्ही कशासाठी भांडता? महामूर्ख, काय पाहजि तुम्हाला? तुम्हाला खायला चांगले आहे, प्यायला चांगले आहे, आणखी काय पाहजि तुम्हाला? आजकाल असे भारी कपडे पाहजित, मोठे घर पाहजि अशा प्रकारचे लोक शेवटी नरकाकडेच जाणार. आता जसे सुफी झाले, आपण पण सूफीच आहात. तुम्ही सर्वजण स्वच्छ झालात. आता तुम्ही प्रामाणिकपणावर कविति करा, खोटेपणा नष्ट करा. आपला भारत आज इतका गरीब राहिला नाही, की त्याला खोटे बोलण्याची आवश्यकता वाटावी. तुरुंगांनी आपल्या देशाचा हा कलंक पुसण्याचा प्रयत्न करा. तुमच्याकडे प्रकाश आहे त्यामुळे तुम्हाला हमिमत मिळेल. काहीही अशक्य नाही. यमुनेमध्ये कचरा टाकण्याच्या विषयापेक्षा महत्त्वाचे आहे ते म्हणजे तुमचा स्वतःच्या प्रामाणिकपणावरचा वशिवास उडणे. सत्यासाठी आज सर्वत्र दवि लावले जातात. आज जगात सर्वात जास्त सहजयोगी भारतात आहेत. त्यानंतर रशियात आहेत. आता रशियन लोक फार प्रामाणिक वागतात. आपल्याकडे कम्युनिझम आले तर कदाचित आपणसुद्धा त्यांच्यासारखे प्रामाणिक होऊ. जबरदस्तीने करायला भाग पाडणे, ही काही फार मोठी गोष्ट नाही. आजच्या दविशी आपण सर्वांनी नशिचय केला पाहजि, की आजपासून आम्ही कधी वाईट वागणार नाही आण! दुसऱ्यांनादेखील वाईट वागू देणार नाही. त्यामुळे आपला देश खूपच समृद्ध होईल. ह्या वाईट लोकांमुळे आपल्या देशातील धर्म नष्ट होत चालला आहे. तेव्हा आजचा माझा संदेश म्हणजे आम्ही प्रामाणिक राहू आण! दुसऱ्यांना देखील प्रामाणिक रहावयास पाह पाडू.

इथले लोक हे करायला टाळतात, घाबरतात. आपण आत्मसाक्षात्कार मळिवला आहे तर घाबरायचे कारण काय? घाबरण्याची आवश्यकता काय? माझी तुम्हा सर्वांना वनिती आहे, की हमित वाढवा. 'स्व' च्या तंत्राला जाणा, त्याचा वापर करा. या दलिलीत यापूर्वी मी कधी पाहिले नव्हते, एवढे लोक आज पहातेय. तेव्हा या वाईट वागणाऱ्या राक्षसाला नष्ट करण्याचा नशिचय करा. हिंदुस्थानातील लोक जमनीसाठी एकमेकात भांडत बसतील. अरे आपले आहे ते 'स्वराज्य' आहे. 'स्व' चे राज्य, स्वराज्य. ज्यावेळी तुम्ही खरोखर स्वतंत्र व्हाल त्यावेळी होईल. कोणालाही घाबरण्याचे कारण नाही. कोणाला काही सांगण्याची आवश्यकता नाही. दलिलीत यापूर्वी मी कधीच एवढे लोक पाहिले नव्हते. तर आज या शुभ दविशी नशिचय करा, की आम्ही कधीही बेईमानी करणार नाही. आमचा प्राण गेला तरी चालेल. मागील दहा वर्षात आपला देश फार खराब झाला आहे. इतक्या संख्येने तुम्ही सहजयोगी आहात. तुम्हाला कोणाला घाबरण्याचे काय कारण? कोणत्या गोष्टीला घाबरावयाचे? सर्वांच्या पाठीशी परमेश्वर आहे. सुफीच्या लक्षात आले, की परमेश्वर त्यांच्या पाठीशी आहे. त्यामुळे त्यांनी जगातील वाईट गोष्टी घालवून टाकल्या. मला वाटते, की आजपासून तुम्ही कधी कशाप्रकारची चोरी करू नका आण! कोणाला करण्यास मदत करू नका. या देशात आजकाल जातीपातीवून भांडणे मोठी चालू असतात. आपल्याला आपला देश वाचवायचा आहे की बुडवायचा आहे? आपल्यावर आता खूप जबाबदारी आली आहे. या कलघुगाला बदलावयाचे आहे. हजारोमध्ये तुम्ही पार झाला आहात. इतके लोक दुनयित कोठेही पार झालेले नाहीत. म्हणून मी सारखे सारखे हेच म्हणते, की तुम्ही खरेपणाच्या पाठीशी रहा. मी स्वतः तुमच्या पाठीशी आहे. परमेश्वर तुमच्या पाठीशी आहे. आज हा नशिचय करा, की आम्ही कसलीच चोरी चालू देणार नाही, जथि माहीत होईल, तथि आम्ही भांडू. (आत्मसाक्षात्काराच्या) प्रकाशाचा वापर करा. हमित धरा. हमितीने काम करा. या देशातील ज्या वाईट गोष्टी आढळतील त्या नष्ट करा. प्रामाणिकपणा तुमच्यात नसेल, तर तुम्हाला परमेश्वर मदत करणार नाही. पैसे मिळवणे हे काम परमेश्वर मिळवणे नसून, धर्माने वागणे म्हणजे परमेश्वराला प्राप्त करणे आहे. एवढ्या संख्येने सहजयोगी दुनयित कुठेही नाहीत. सहजयोगी कधी वाईट काम करीत नाहीत. मी यासाठी सांगते की इथले वातावरण खराब आहे. फार बदनाम झालेत लोक. आपल्याकडे सर्वकाही आहे. खायला, प्यायला कपडेलेत, सनिमा पहा, पैसा आहे. पण पैसा कमवण्याचे वयसन प्रथम गेले पाहजि. मला खात्री आहे, की मी आज आपल्याला सांगितलेल्या गोष्टी तुम्ही लक्षात ठेवाल आण! आजपासून सर्वजण शपथ घ्या, की आजपासून आम्ही बेईमानी करणार नाही आण! बेईमानी करणाऱ्यांना वरीध करू. आपल्या देशाला आज सर्वात जास्त इमानदारीने वागणाऱ्यांची आवश्यकता आहे. त्यापेक्षा कोणतीही मोठी गोष्ट नाही. आपल्या आईमध्ये प्रामाणिकपणा आहे. दहा श्ट ऐवजी एक घेतला तर त्यामुळे काय बघिंदणार आहे? हे बायकांनादेखील सांगा.

आजचे भाषण वेगळे आहे, नशिळे आहे. तुम्हा सर्वांना आवडले हे फार चांगले झाले. सर्वांना धन्यवाद.

2008-10-29, Diwali Puja, 1st Day, Dhanteras

29 ऑक्टोबर 2008

Diwali Puja

New Delhi (India)

Talk Language: Hindi | Translation (Hindi to Marathi) - Draft

[Translation from Hindi to Marathi]

MARATHI TRANSLATION (Hindi Talk) ही एक अद्भूत गोष्ट आहे की, आपल्या आतमध्ये असणाऱ्या शक्तीला आपण ओळखत नाही. मात्र आपण आपल्या वचारात अडकून पडतो. आपल्या आत बरीच शक्ती आहे, जी परमात्म्याने आपल्याला दिलेली आहे. आपण सर्व परमात्मा, परमात्मा म्हणतो पण सर्व हे ओळखतात, तो प्रत्येक जागी आहे, प्रत्येकात राहतो आणि सर्व ठिकाणी तो बघत असतो. आपल्या प्रत्येक गोष्टीकडे तो फारच प्रेमपूर्वक बघत असतो. आता तुम्ही सर्व लोक त्याच्या दरबारात आलेले आहात. हे मला सांगताना अत्यंत आनंद होतो की इतकी वर्षे दिलेलीत सहजयोग जोरात चालू आहे. याचा अर्थ असा होतो की दिलेलीच्या लोकांत मोठी श्रद्धा आहे आणि सामुदायिकता पण आहे. नाहीतर मी इतक्या ठिकाणी गेले, तिथे एवढा प्रचार झाला तरी मी म्हणू शकत नाही की लोकांमध्ये इतकी जाणीव निर्माण झाली आहे. तुम्ही सर्वांनी सहजयोग पूर्ण तरहेने समजून घेतला पाहजे आणि त्याचे आशीर्वाद मिळणे हा तुमचा अधिकार आहे. तुम्ही सहजाला समजून घेतले तर सहज तुम्हाला समजून घेईल. तो ओळखतो की तुमची काय लायकी आहे आणि तुम्हाला काय हवय. मी आता तुम्हाला एक गोष्ट सांगते की बऱ्याच वर्षांपूर्वी दिलेलीला आले होते आणि मी वचिर केला होता इथे दिलेलीत सहजयोगाचा चांगला जम बसेल. काय कारण होते ? इथे केंद्र सरकार आले आणि कलकत्त्याहून आले. काय कारण होते ? इथे सरकारी नोकर आले आणि सरकारचे काम इथे सुरू झाले. हे सर्व तुम्हा लोकांचा एकत्र आणण्याचा परिणाम होता. कुठेही जा, तुम्ही एवढ्या लोकांना एकत्र आणू शकत नाही. जतिके काम दिलेलीत होते, तेवढे इतर ठिकाणी होऊ शकत नाही. हा माझा अनुभव आहे आणि मी हाच वचिर करते की, दिलेलीमध्ये अशी कोणती विशेषता आहे की लोक सारखे वाढत आहेत. फक्त संख्याच नव्हे तर प्रत्येक माणूस उन्नती करीत आहे. प्रत्येकात परिवर्तन होत आहे आणि प्रत्येकजण सहजयोग काय आहे हे समजून घेत आहे. तुम्ही लोक वचिर करू शकत नाही की दिलेलीत हा चमत्कार का झाला ? ही सर्व तुम्हा लोकांची विशेषता आहे. दिलेलीत सर्व सहजयोगाचे कामकाज चालू आहे. बरीच मदत केली आहे दिलेलीकरांनी. मी तुम्हाला सांगू शकत नाही की सहजात झालेली ही गोष्ट समजणे कठीण आहे तर दिलेलीकरांनी फारच चांगल्या रीतीने समजून घेऊन ती अंगी बाणवली आणि लोकांवर ह्याचा बाह्य परिणाम झाला. दिलेलीचा प्रभाव सार्या जगावर आहे. आपण बऱ्याच गोष्टी ओळखतो परंतु हे ओळखू शकत नाही की दिलेलीच्या लोकांना हे कसे ठाऊक आहे. कारण दिलेलीत लोक जास्त करून सरकारी आहेत, सरकारची आणि त्यांची वचिर करण्याची पद्धत वेगळी असते. पण ती गोष्ट नाही. इथे बरेच परमात्म्याच्या आशीर्वादाने आले आहेत. विशेषतः ते यासाठी इथे आले आणि म्हणून सहजयोग दिलेलीत जास्त जास्त उजला आहे. दिलेलीच्या एखाद्या सहजयोग्याला मी जेव्हा बघते, मी हैराण होते की, इतकी गहनता त्यांना कुठून मिळाली ? वातावरणात इतके सरकारीपण भरलेले आहे, प्रत्येक गोष्टीत आहे सरकारीपणा. परंतु जे लोक सहजयोगात आले, त्यांनी कमाल केली. म्हणून प्रत्येक ठिकाणी लोक आश्चर्यचकित होतात. दिलेलीच्या लोकांमध्ये हे एवढे कसे फैलावले ? ते तर सरकारी लोक आहेत. सरकारला मानतात. त्यांनी माताजींना कसे काय मानले ? फारच आश्चर्याची गोष्ट आहे. सर्वांना वाटते ही फारच आश्चर्याची गोष्ट आहे. परंतु यात आश्चर्य वाटण्याचे कारण ही नाही कारण इथे परमेश्वराचे भक्त आहेत. त्यांच्यावर इतर कोणत्याही गोष्टीचा परिणाम होत नाही. परमात्म्याला ओळखले पाहजे, त्यांच्या शक्तीला ओळखले पाहजे, त्यांची कार्यक्षमता समजली पाहजे आणि तुम्हा लोकांकडून परमेश्वराचे कार्य कसे होईल हे मोठे आश्चर्य आहे. इथे एकापेक्षा एक सहजयोगी आहेत. माझ्या तर हे लक्षात येत नाही की सरकारी नोकरी सोबत हे कसे घडेल ? आणि आज खूपच चांगला दविस आहे की मी 5

Marathi Translation (Hindi Talk) आज इथे आहे आणि आजचा दविस ही शुभदिन आहे. तो दिलेलीत कसा साजरा केला जातो हे मला माहीत नाही, पण हा फारच महत्त्वाचा शुभदविस आहे कारण यादवशि शुभकार्य सुरू करावयाचे असते, त्यासाठी त्याचे विशेष महत्त्व मानले जाते. खरं तर आपल्या देशात जे बऱ्याच गोष्टी जाणतात, विशेषतः ज्योतिष व दुसऱ्या आधारांवर जाणतात की कुठला दविस चांगला आहे ? कुठल्या दविशी काय आहे ? आजचा दविस त्या दृष्टीने फारच चांगला आहे. मला अत्यंत आनंद झाला आहे. कारण मी तुम्हा सर्वांजवळ आले आहे. आजच्या दविसाचे विशेष आशीर्वाद आहेत. विशेष आशीर्वाद हे की, तुमच्या सर्व समस्या ठीक होतील. परमेश्वर तुम्हाला मदत करील आणि इतर ठिकाणी मी सांगू शकत नाही, जतिके दिलेलीत वचिर करते. तिथे परमेश्वराची फारच कृपा आहे आणि तो जाणतो, येथे एकापेक्षा एक समजूतदार लोक आहेत, एकाहून अनेक सरस गोष्टी आहेत, हे तो सर्व जाणतो. काही जाताना तो ओळखत नाही असे असू शकले. पण माझ्यातील परमेश्वर सर्वांना ओळखतो. सर्वांना आणि तुमच्यावर फारच ममत्व आहे. तुमची श्रद्धा या भारतवर्षाला उंचावर नेईल येथे सहजयोग उंचावला आणि येथे सहजयोग पसरला तर काय कमाल होईल ? आता तर मी प्रत्येक देशात गेलेले आहे आणि जिथे पण रशिया वगैरे, परंतु ती श्रद्धा, येथे जे हृदय तुम्हा लोकांचे आहे तशी श्रद्धा (.... असपष्ट) येथील शुद्ध श्रद्धा ! कोणी काही मागतो, कोणी काही इच्छितो, पण श्रद्धेची खरी मजा तुम्हाला समजते. मला फार आनंद झाला. त्यांनी मला सांगितले की आज पूजा होईल. मी म्हटले 'ठीक आहे.' हा चांगला एक शुभदविस आहे आणि तुम्ही जाणता आज श्री महालक्ष्मीची पूजा आहे. आपल्याकडे लक्ष्मीची पूजा कोणी करीत नाही. म्हणून आजच्या दविसाचे महत्त्व फार आहे. लक्ष्मी तुम्हाला सर्व काही देते. ती आई आहे. ती सर्व गोष्टी देते. सर्व सुख, सर्व आराम आणि सर्वात महत्त्वाचे म्हणजे ती तुमच्या आत ज्योत पेटवते. म्हणून अशा रीतीने तुम्ही लक्ष्मीला माना. लक्ष्मी म्हणजे पैसे नव्हे हे उमजून घ्या. लक्ष्मी म्हणजे देवी आहे आणि देवी प्रमाणे पैशाकडे बघितले पाहजे. आपल्या देशात लोक पैशासाठी काय काय कामे करतात. वाईट-साईट सर्व गोष्टी ही. परंतु तुम्ही लोक जबाबदारीने लक्ष्मीला देवी माना आणि पूजा करा आणि हे समजून घ्या की लक्ष्मीकडे गांभीर्याने बघा. लक्ष्मी तुम्हाला आशीर्वाद देते आणि दैत राहील. तसे तर दुष्ट लोक फारच कमी असतात. पण तुम्हाला संतुष्ट असायला हवे, कारण लक्ष्मी तुमच्यात वास करते. या प्रकरणाच्या आनंद आणि सुखाच्या कषणांनी तुम्हाला एकत्र ठेवले आहे. हे सर्व तुम्हाला मिळाले आहे आणि मिळणार आहे. आता इथे माझे येणे एक योगायोग आहे. असा काही वचिर केला नव्हता व माझ्या वेळापत्रकातही तसे नव्हते. परंतु येथे यावयास हवे होते आणि आजच्या दविशी हे मी ओळखले आणि तसेच झाले व आपोआप मी येथे आले. आता सहजयोगी तर बरेच आले आहेत आणि आपल्यातील काही लोक नाही येऊ शकले हे मी जाणते. पण सर्वांसाठी मी हे सांगते आणि सर्वांसाठी माझा असा विश्वास आहे की सर्वांनी आज लक्ष्मीची पूजा करावी आणि लक्ष्मीपूजेत लक्ष्मीच्या सर्व रुपांना समजणे आवश्यक आहे. ती कशी आहे ? कशी देवी आहे ? तिला तुम्ही समजून घेत नाही आणि मग चुकीच्या मार्गाने जाता. यासाठी हे समजून घ्या, ती देवी आहे आणि तुमची आई आहे आणि तुमच्यासाठी ती काहीही करू शकते. कारण ती फारच शक्तिशाली आहे व प्रेमळही आहे. तुम्हाला कोणत्याही संकटात घालीत नाही. तुम्ही एखाद्या गोष्टीत फसलेले असाल तर अवश्य तुम्हाला ती वाचवील. अशी लक्ष्मीची कृपा आहे. पण येथे सरकारी कर्मचारी, त्यांनी जर हे समजून घेतले की हे लक्ष्मीचे ठिकाण आहे, तर सर्व कामकाज व्यवस्थित होईल. ती म्हणून कधी कधी वाटते, आपल्या देशात लक्ष्मीची कृपा व्हायला हवी. पण तशीही गोष्ट नाही. आम्हीच चुका करतो, नाही. ती तर कृपाशील आहे आणि आपल्यावर प्रसन्न आहे. सर्व लोकांवर प्रसन्न आहे. परंतु आपणच आपल्याला त्रास देत असतो. स्वतःला खाईत ढकलतो व चुकीच्या गोष्टीत फसत आहोत. जर वाईट गोष्टी करायच्या नाहीत असे ठरविले तर बघा, मला आशा वाटते की दिलेलीमध्ये हा जो कार्यक्रम झाला आणि हे जे लक्ष्मीचे स्थान आहे या ठिकाणी कुणीही अगदी कुणीही असा माणूस राह नये, जो लक्ष्मीचा अपमान करील. नंदि करील. तने आपल्या देशाचे भाग्य उंचावर नेऊन ठेवले आहे, म्हणून तुम्हाला लक्ष्मीची पूजा केली पाहजे. लक्ष्मीला मानले पाहजे आणि ती तुमची आई आहे. तिचा पूर्ण सन्मान केला पाहजे.

Marathi Translation (Hindi Talk) लोकांना हे मी का सांगत आहे कारण तुम्ही लोक सहजयोगी आहात. तुम्हा सर्वांना हे माहीत आहे आजचा दविस तुम्हा लक्ष्मीच्या पूजेचा दविस आहे व लक्ष्मी अशी आई आहे जी हर एक स्थितीत तुमची सोबत सोडीत नाही. फक्त तुम्ही एवढेच करा. लक्ष्मीला 'आई' स्वरूप माना आणि अतिशय शुद्धतेने जे लोक आहेत ते सहजयोगात येतील. परंतु आणखी देखील लोक येतील. कारण याचा परिणाम सर्वांवर होईल. तुम्हा सर्वांवर लक्ष्मीची कृपा राहो आणि राहील हे मी जाणते. (.... असपष्ट) सहजयोग येथे फारच पसरला आहे, फारच. त्यासाठी तर दुसऱ्या प्रकारची मेहनत घ्यावी लागते, तेव्हा असे काम होते. तुमच्या इथे आणखी कार्य होऊ घातले आहे आणि त्यासाठी इथे बरीच जमीन घेतली आहे आणि त्याठिकाणी बनविले जाणार आहे. सर्व काही आपोआप घडत आहे. मी तर काही करीत नाही. सर्व काही घटीत होत आहे. आपोआप होत आहे. त्यात काही कारवायाचे नाही, हे मी जाणते. दुसरे असे, तुम्ही लोक, तुमच्या ज्या पण आशा-आकांक्षा आहेत त्या इथे पूर्ण होतील आणि जे पण तुम्ही जाणण्याची इच्छा कराल, लक्ष्मीजीची कृपा तुम्हावर राहील. तर आजचा दविस लक्ष्मीजीच्या कृपेसाठी आहे. सर्वांना अनन्त आशीर्वाद !